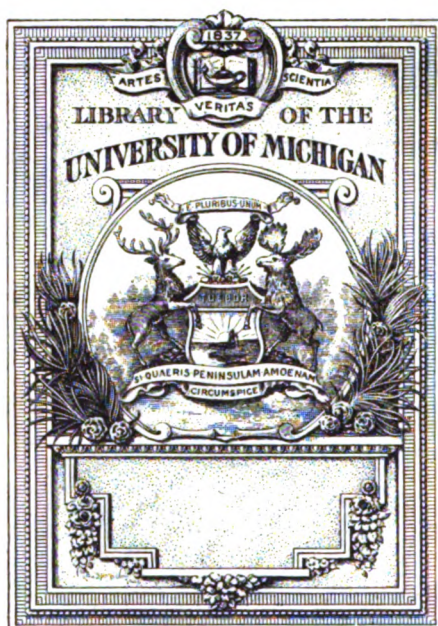

B 858,261

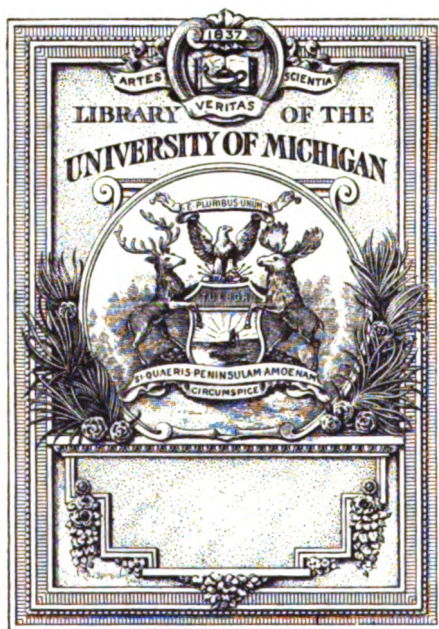

888

A20

D58

~~3,2,5-3~~

888

A20

D58

~~3,2,5,3~~

LEXICON
AESCHYLEUM.

EDIDIT

W. Dindorf
GUILIELMUS DINDORFIUS) •

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXVI.

888
A 65
A58

LIPSIAE: TYPIS H. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Lexici in septem quae supersunt Aeschyli fabulas condendi materia uno ad nostra tempora propagata est codice Florentino, olim Mediceo, nunc Laurentiano plutei XXXII, 9, scripto in membranis seculo undecimo foliis 84 formae quartae maioris, quem accuratius descripsi in Praefationibus editionis Oxoniensis voluminis primi ac tertii et editionis Lipsiensis quintae (a. 1865), addito etiam in editione Oxoniensi scripturae specimine ex Choephoris (373—416): totius codicis, exclusis tamen scholiis, fabularum ὀνόμασι et Vita Aeschyli, quandam quasi imaginem Academiae Oxoniensis liberalitati et Rudolphi Merckelii diligentiae debemus, qui textum, quatenus a manu prima scriptus est, ad codicis fidem expressum Oxonii edidit a. 1871.

Ex hoc codice derivata sunt omnia quae adhuc innotuerunt posteriorum seculorum apographa, quod primi animadverterunt G. Burgesius et G. Cobetus: de quo dixi commentationibus tribus in Leutschii Philologo editis vol. 18, 20 et 21 et in Praefatione editionis Lipsiensis quintae, rationemque qua haec quaestio ita sit tractanda ut nulli locus relinquatur dubitationi Promethei fabulae exemplo docui in Praefatione editionis Londinensis a. 1866, ex qua intelligetur graviore et reconditiores, quae plurimae sunt, codicis archetypi corruptelas in apographis vel intactas esse relictas vel scripturam ulterius depravatam, leviora vero vitia, quorum emendatio captum grammaticorum Byzantinorum non excederet, partim recte esse correctam, quod saepe factum in Prometheo, Septem ad Thebas et Persis, per apographa plurima propagatis, rarius in Agamemnone et Eumenidibus, rarissime in Choephoris et Supplicibus, fabulis raro lectis, quarum perpauca supersunt apographa a codice Mediceo leviter tantum discrepantia. Vana igitur est quae olim omnium fuit, hodie, ut opinor, paucorum est opinio, qui leves istiusmodi correctiones ex aliis nescio quibus codicibus antiquis, qui praeter

Mediceum exstiterint, repetitas esse credere quam recentibus tribuere correctoribus maluerunt: quae sententia planissime convellitur aliorum non paucorum et Graecorum et Latinorum exemplis scriptorum, quorum opera pariter unitantum debemus codici antiquo adhuc superstiti, ex quo omnia quae adhuc investigari potuerunt exemplaria recentiora sunt derivata, textu saepe vel emendato vel interpolato. In quo genere insigne est Athenaei Deipnosophistarum exemplum, cuius operis qui supersunt codices recentiores omnes ex Veneto seculi undecimi esse derivatos tam certis cognoscitur indicibus ut ab nemine in dubitationem vocari possit: de quo dixi in commentatione de Athenaei codice Veneto, inserta Leutschii Philologo vol. 30 p. 73—115, in qua ostendi apographorum vel correctiones vel interpolationes plane eisdem esse generis cum Aeschyleis, etsi minus numerosas, quia Athenaei opus multo rarius descriptum et lectum fuit quam tragicorum fabulae tantaque fuit exemplarium penuria, ut ne Eustathio quidem, quum commentarios in Homerum seculo duodecimo componeret, integri operis copia esset, sed epitome ex codice Veneto facta contentus esse deberet, quemadmodum et ipse et alii omnes eiusdem fere aetatis grammatici Aeschyli solis usi sunt exemplaribus ex codice Mediceo derivatis. Hoc igitur si conceditur de Athenaeo, nulla excogitari ratio potest cur negetur de Aeschyllo aliorumque, quorum eadem est condicio, scriptorum operibus.

Apparet ex his ad Aeschyli fabulas emendandas, si ab levium vitiorum in apographis correctionibus discesseris, nihil ab libris paratum esse praesidii praeter codicem Mediceum omni vitiorum genere obsitum, quorum emendatio ab trium superiorum seculorum criticis inchoata, inter quos clara sunt Sophiani, cuius opera Robertellus usus est, Aurati, Canteri, Turnebi, Stanleii nomina, nostro demum seculo, sermonis tragici legibus subtilius exploratis, insig-

niores fecit progressus, collatis in hunc poetam multorum studiis, inter quos eminuit Godofredus Hermannus: quorum opera coniuncta etsi hoc est effectum ut non manifesta tantum scripturae vitia, ultra quae priorum temporum critici raro processerant, sed etiam reconditiora non pauca certissimis remota sint correctionibus, tamen difficillima et impeditissima laboris pars adeo non est exhausta, ut locorum multorum gravius vel ab librariis corruptorum vel ab correctoribus interpolatorum vera etiamnum lateat scriptura post multas multorum coniecturas.

Grammaticorum aliorumque scriptorum vel verba singula vel versus integros afferentium libri pauca tantum ad codicis Medicei vitia tollenda contulerunt, inter quae tamen nonnulla sunt maioris momenti: cuiusmodi est quod scholiasta Euripidis (ad Alc. 768) versus duos ex prologo Χοηφόρων, cuius initium cum extrema parte Agamemnonis ex codice Mediceo ablatum est, servavit

οὐ γάρ παρὼν ψῆμ' αὖ σὸν, πάτερ, μόρον,

οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ,

et in alia ad eandem fabulam (v. 12) annotatione in Eumenidum versu 727, ubi codex Medicus σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας, veram praebet scripturam παλαιὰς διανομάς, nisi quod παλαιὰν διανομήν potius scribendum, ut in annot. Oxon. ostendit. Exquisitiora nonnulla vocabula in codice Mediceo vel corrupta vel glossematis illatis expulsa Hesychio debemus, ut videre licet e Lexico s. v. ἀθέτως, γάιος, εὐτοκάζομαι, θηγάω, ἡλεμιστρία, προμυχίζω, προσαθριζω, πυριβρεμέτης, φουσίφων, χλωρός.

Scholia vetera marginibus codicis Medicei adscripta, admixtis nonnullis recentiorum grammaticorum additamentis, etsi exilia tantum praebent excerpta ex Alexandrinorum commentariis, tamen ipsa quoque non inutilia sunt ad codicis Medicei vitia corrigenda, vera scriptura vel clare expressa vel per interpretationes monstrata. Horum autem scholiorum fons unicus hodie superest codex Medicus, quo grammatici Byzantini proximis post codicem illum seculis ita sunt uti ut scholiastarum veterum annotationes vel integras describerent, vel compendificarent, vel, quod multo frequentius factum est, in aliam formam redigerent suis dilatata additamentis: in quo labore ita sunt versati ut licet interdum codicis archetypi vitia leviora recte emenderent, tamen multo plura perverterent verbis scholiastarum veterum saepe non intellectis. Omnis autem haec opera ad tres primas potissimum fabulas, Prometheus, Septem ad

Thebas et Persas pertinuit, quas grammaticus aliquis Byzantinus, qui in scholiorum editionibus littera A significari solet, amplo illustravit commentario, per codices multos propagato multisque modis variato: de quo dixi in Leutschii Philologo vol. 20 p. 2—5. Fundamentum horum scholiorum sunt scholia codicis Medicei, quae recentior ille grammaticus in aequabilis per tres fabulas commentarii formam redegit, additis ad versus plurimos, de quibus scholia qualia nunc leguntur in codice Mediceo tacent, explanationibus vel brevibus vel copiosis, sed nihil usquam praebentibus quod grammaticorum illius aetatis doctrinam superet. Scholia vero Medicea, ubi iusto breviora esse viderentur, non raro amplificavit, ita ut integrioribus veterum scholiorum codicibus, ex quibus Medicea excerpta sint, usus esse videri posset, nisi accuratior utriusque scholiorum generis comparatio et genus scribendi contrarium doceret, iis praesertim locis ubi scholiasta Byzantinus veteris scholiastae verba ab se non intellecta vel mutavit vel amplificavit, velut in scholio Mediceo ad Sept. 690 ἐπειδὴ πᾶν τὸ γένος τοῦ Λαίου κεκλήρωται τοῦτω (Orco) ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μισηθέν. Ἀπόλλωνος δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν ἐστὶ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος καὶ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικὶ παρήγγειλεν (Laio), οὗτοι δὲ παρήκουσαν καὶ ἐγένοντο ἀνόμως, ubi quum non vidisset verbis οἱ δὲ Λαίω et locastam significari, ἐγένοντο vero librarii errore scriptum esse pro συνεγένοντο (quod poeta ipse v. 756 dixit παρνοῖα συνᾶγε νυμφίους φρενύλεις), sic haec conformavit, ἐπεὶ γὰρ ὁ θεὸς καθαρὸς καὶ ἀμίαντος ὦν παρήγγειλε τῷ Λαίῳ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικὶ, μὴδὲ συνουσιάζειν αὐτῇ, οὗτος δὲ παρήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ἀνόμως πατήρ, διὰ τοῦτο ἐμίσησεν ἅπαν τὸ γένος αὐτοῦ, ubi ipsa haec locutio ἐγένετο πατήρ novitium prodit grammaticum: nam antiquior vix hoc erat dicturus nisi addito genitivo, ἐγένετο ἀνόμως πατήρ παιδός, aut ἐγέννησεν ἀνόμως παῖδα. Hunc commentarium suos in usus convertit Thomas Magister, de quo dixi l. c. p. 5, 6, quum annotationes suas aliquanto breviores componeret, idemque fecerunt alii scholiorum compilatores quorum nomina latent. Idem Thomas Agamemnonem quoque et Eumenides, quas fabulas antiquior ille commentator Byzantinus non attigerat, scholiis minus copiosis illustravit, Thomae autem in quinque fabulas commentarium rursus compilavit Demetrius Triclinius in codice Neapolitano, sua ipsius manu scripto, in quo scholia Thomae Magistri σχόλια παλαιὰ appellavit, suis autem ubique σχόλιον ἡμέτερον

praescripsit: de quo codice dixi in Leutschii Philologo vol. 20 p. 15—50. 383—411. et vol. 21 p. 194—224. Χρηφόρους vero et Supplices prorsus intactas hi reliquerunt grammatici.

Brevius commentandi genus, quod glossematum interlinearium nomine appellare solemus, quia plerumque supra versus, rarius in margine leguntur, intra fines modicos continetur in codice Mediceo, ut in aliis aliorum poetarum veterum codicibus antiquioribus, velut Veneto Iliadis, in immensum vero auctum est ab Thoma Magistro, Demetrio Triclinio aliisque eorundem temporum grammaticis: de quo plura dixi in Philologo vol. 20 p. 7, 8. Codicis Medicei glossemata quum e libris repetita sint antiquioribus, interdum verae, quae nunc evanuit, scripturae indicia praebent, qualia nulla reperiuntur in apographorum glossematis, quorum auctores toti ex codice pendent Mediceo, cuius scripturis non raro sua ipsorum commenta substituerunt, velut Sept. 576, ubi in codice Mediceo legitur καὶ τὸν σὸν αὐτῆς προσμὸραν ἀδελφεόν, manifesta versus in antiquiore libro defecti (προσμο ρον) interpolatione, quam prodiit aliena ab tragicorum diverbiis forma ἀδελφεόν, adscripto in margine vocabuli προσμὸραν glossemate τὸν ἀξιοθάνατον. Id in apographis omnibus in πρόσμορον (vel πρὸς μόρον) est mutatum, adscripto in uno γρ. πρόσμορον, ἀντί τοῦ τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου (ut προσγενῆ medii aevi scriptores τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους dixerunt), in alio verbis per errorem versui 574, ubi πρόσπολον φόνου legitur, adscriptis τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς σποράς γεννηθέντα. Alii, servato πρόσμορον, antiquiori glossemati τὸν ἀξιοθάνατον substituerunt quod vocabulo cum πρὸς composito aptius erat τὸν πλησιοθάνατον vel τὸν ἐγγὺς τοῦ θανάτου, κακοθάνατον. πρόσμορον vero qui scripserunt et interpretati sunt τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου ex adiuncto vocabulo ἀδελφεόν intellexerunt quid dici debuerit, sed non viderunt Aeschyli verba fuisse προσμολὼν ὁμόςμορον, quae partim Blomfieldus, partim Brunkius restituerunt. Cum adiectivo πρόσμορος, si exstisset, comparandum foret ἀγχίμορος.

Ad codices scholiorum Byzantinos quod attinet, plurimi supersunt qui mixtum ex veteribus et novitiis scholiis genus ad tres primas fabulas continent, primi vero quod dicebam generis, qui toti fere ex codice Mediceo pendeant, pauca tantum exemplaria superesse videntur. Ego duobus usus sum, Monacensi 91 et Guelferbytano (olim Gudiano) 88. Monacensis codex, scriptus ineunte seculo sexto decimo, scholia in septem fabulas sine textu continet foliis 325—372, non ex ipso descripta

Mediceo, sed ex alio exemplari, interdum interpolato, illatis brevibus ex scholiasta A excerptis et Thomae Magistri annotationibus nonnullis, et una adeo Latina fol. 351a, ubi ad verba Promethei v. 263 ἐλαφρόν δστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει παραινεῖν νοθετεῖν τε τοὺς κακῶς πρῶσσοντας scholion legitur "facile omnes cum valenus consilia aegrotis damus", quae Terentii verba sunt Andriae 2, 1, 9. Alia nonnulla ex Hesychio sunt inserta, velut ad Prom. 497 et 490 glossae ὁσφός et ἐπάργημα leviter mutatae. Minuta codicis Medicei vitia scriba interdum correxit, corrupta vero vel defecta plura omisit vel interpolavit, velut in scholio ad Prom. 88, ubi ex μόν.δεῖ, quod legitur in Med. o a m. secunda superscripto, fecit μόνος δεῖ, quum non intelligeret μων.δεῖ scribendum esse: quemadmodum μων.δεῖ in scholio v. 561 in μονοειδές corruptit. Ib. ad v. 364 litteras διῖ, quae in Med. leguntur, haud dubie ex διαφρύντος corruptas, omisit vacuo relicto spatio. Duo quae in initio Persarum leguntur scholia codicis Medicei, 1. . . ἁ γερόντων προλογίζει. 2. (ad τὰδε) δεικτικῶς (ut ad τῇδε v. 192 annotatum est τῇ Περσίδι, δεικτικῶς), quum non vidisset scholiastam scripsisse διὰ γερόντων, inepte in unum conglutinavit scholion τὰδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων: δεικτικῶς προλογίζει. Gravius peccavit in scholio ad Prom. 3, ubi quum in codice Mediceo recte legatur ἐπιστολάς: δίχα (vel διχῶς) φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐπιστολάς καὶ ἐντολάς, (annotatione haud dubie ab eodem scripta grammatico, qui ad v. 23 annotavit χροιάς καὶ στοιάς φασὶν Ἀθηναῖοι), in Monacensi interpolatum est ἐπιστολάς: ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐπιτολάς δίχα τοῦ σ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους: quod quam perversum sit ostendi in Praefat. ad Promethei edit. Londinensem a. 1866 p. IX et X.

Codex Guelferbytanus seculo scriptus quinto decimo exeunte non septem, quod a multis dictum est, fabulas, sed trilogiam tantum Oresteam et Supplices (fol. 131—192) complectitur, quibus quattuor fabulis vetus bibliopegus, a possessore codicis iussus, alium non multo antiquiorem trium primarum fabularum codicem praefixit (fol. 1—130), qui scriptura et chartis differt ab altero nec scholia continet Medicea, sed copiosa ex Thomae Magistri et scholiastae A commentariis excerpta: quemadmodum in alio eiusdem bibliothecae codice (Gudiano 15) seculi XIV, qui tres primas Euripidis tragoedias cum Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli scholiis continet (fol. 1—99), bibliopegus adiunxit Andromachae codicem seculo sexto decimo scriptum (fol. 100—138): de quo dixi in Praef.

LEXICON
AESCHYLEUM.

EDIDIT

W. Dindorf
GUILIELMUS DINDORFIUS.) •

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXVI.

888
A25
A58

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Lexici in septem quae supersunt Aeschyli fabulas condendi materia uno ad nostra tempora propagata est codice Florentino, olim Mediceo, nunc Laurentiano plutei XXXII, 9, scripto in membranis seculo undecimo foliis 84 formae quartae maioris, quem accuratius descripsi in Praefationibus editionis Oxoniensis voluminis primi ac tertii et editionis Lipsiensis quintae (a. 1865), addito etiam in editione Oxoniensi scripturae specimine ex Choephoris (373—416): totius codicis, exclusis tamen scholiis, fabularum Ὀρθόδοξοι et Vita Aeschyli, quandam quasi imaginem Academiae Oxoniensis liberalitati et Rudolphi Merkelii diligentiae debemus, qui textum, quatenus a manu prima scriptus est, ad codicis fidem expressum Oxonii edidit a. 1871.

Ex hoc codice derivata sunt omnia quae adhuc innotuerunt posteriorum seculorum apographa, quod primi animadverterunt G. Burgesius et G. Cobetus: de quo dixi commentationibus tribus in Leutschii Philologo editis vol. 18, 20 et 21 et in Praefatione editionis Lipsiensis quintae, rationemque qua haec quaestio ita sit tractanda ut nulli locus relinquatur dubitationi Promethei fabulae exemplo docui in Praefatione editionis Londinensis a. 1866, ex qua intelligetur graviores et reconditiores, quae plurimae sunt, codicis archetypi corruptelas in apographis vel intactas esse relictas vel scripturam ulterius depravatam, leviora vero vitia, quorum emendatio captum grammaticorum Byzantinorum non excederet, partim recte esse correctae, quod saepe factum in Prometheo, Septem ad Thebas et Persis, per apographa plurima propagatis, rarius in Agamemnone et Eumenidibus, rarissime in Choephoris et Supplicibus, fabulis raro lectis, quarum perpauca supersunt apographa a codice Mediceo leviter tantum discrepantia. Vana igitur est quae olim omnium fuit, hodie, ut opinor, paucorum est opinio, qui leves istiusmodi correctiones ex aliis nescio quibus codicibus antiquis, qui praeter

Mediceum exstiterint, repetitas esse credere quam recentibus tribuere correctoribus maluerunt: quae sententia planissime convellitur aliorum non paucorum et Graecorum et Latinorum exemplis scriptorum, quorum opera pariter unitantum debemus codici antiquo adhuc superstiti, ex quo omnia quae adhuc investigari potuerunt exemplaria recentiora sunt derivata, textu saepe vel emendato vel interpolato. In quo genere insigne est Athenaei Deipnosophistarum exemplum, cuius operis qui supersunt codices recentiores omnes ex Veneto seculi undecimi esse derivatos tam certis cognoscitur indicibus ut ab nemine in dubitationem vocari possit: de quo dixi in commentatione de Athenaei codice Veneto, inserta Leutschii Philologo vol. 30 p. 73—115, in qua ostendi apographorum vel correctiones vel interpolationes plane eiusdem esse generis cum Aeschyleis, etsi minus numerosas, quia Athenaei opus multo rarius descriptum et lectum fuit quam tragicorum fabulae tantaque fuit exemplarium penuria, ut ne Eustathio quidem, quum commentarios in Homerum seculo duodecimo componeret, integri operis copia esset, sed epitome ex codice Veneto facta contentus esse deberet, quemadmodum et ipse et alii omnes eiusdem fere aetatis grammatici Aeschyli solis usi sunt exemplaribus ex codice Mediceo derivatis. Hoc igitur si conceditur de Athenaeo, nulla excogitari ratio potest cur negetur de Aeschyllo aliorumque, quorum eadem est condicio, scriptorum operibus.

Apparet ex his ad Aeschyli fabulas emendandas, si ab levium vitiorum in apographis correctionibus discesseris, nihil ab libris paratum esse praesidii praeter codicem Mediceum omni vitiorum genere obsitum, quorum emendatio ab trium superiorum seculorum criticis inchoata, inter quos clara sunt Sophiani, cuius opera Robertellus usus est, Aurati, Canteri, Turnebi, Stanleii nomina, nostro demum seculo, sermonis tragici legibus subtilius exploratis, insig-

niores fecit progressus, collatis in hunc poetam multorum studiis, inter quos eminuit Godofredus Hermannus: quorum opera coniuncta etsi hoc est effectum ut non manifesta tantum scripturae vitia, ultra quae priorum temporum critici raro processerant, sed etiam reconditiora non pauca certissimis remota sint correctionibus, tamen difficillima et impeditissima laboris pars adeo non est exhausta, ut locorum multorum gravius vel ab librariis corruptorum vel ab correctoribus interpolatorum vera etiamnum lateat scriptura post multas multorum coniecturas.

Grammaticorum aliorumque scriptorum vel verba singula vel versus integros afferentium libri pauca tantum ad codicis Medicei vitia tollenda contulerunt, inter quae tamen nonnulla sunt maioris momenti: cuiusmodi est quod scholiasta Euripidis (ad Alc. 768) versus duos ex prologo Χοηφόρων, cuius initium cum extrema parte Agamemnonis ex codice Mediceo ablatum est, servavit

οὐ γὰρ παρῶν ὤμωξα σὸν, πάτερ, μόνον,
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ,

et in alia ad eandem fabulam (v. 12) annotatione in Eumenidum versu 727, ubi codex Mediceus οὐ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας, veram praebet scripturam παλαιὰς διανομάς, nisi quod παλαιὰν διανομήν potius scribendum, ut in annot. Oxon. ostendit. Exquisitiora nonnulla vocabula in codice Mediceo vel corrupta vel glossematis illatis expulsa Hesychio debemus, ut videre licet e Lexico s. v. ἀθέτως, γάιος, εὐ-
τυκάζομαι, θηγάω, ἡλεμίστρια, προμυχθίζω, προσαιθρίζω, πυριβρεμέτης, φυσίφων, χλωρός.

Scholia vetera marginibus codicis Medicei adscripta, admixtis nonnullis recentiorum grammaticorum additamentis, etsi exilia tantum praebent excerpta ex Alexandrinorum commentariis, tamen ipsa quoque non inutilia sunt ad codicis Medicei vitia corrigenda, vera scriptura vel clare expressa vel per interpretationes monstrata. Horum autem scholiorum fons unicus hodie superest codex Mediceus, quo grammatici Byzantini proximis post codicem illum seculis ita sunt usi ut scholiastarum veterum annotationes vel integras describerent, vel compendificarent, vel, quod multo frequentius factum est, in aliam formam redigerent suis dilatata additamentis: in quo labore ita sunt versati ut licet interdum codicis archetypi vitia leviora recte emenderent, tamen multo plura perverterent verbis scholiastarum veterum saepe non intellectis. Omnis autem haec opera ad tres primas potissimum fabulas, Prometheus, Septem ad

Thebas et Persas pertinuit, quas grammaticus aliquis Byzantinus, qui in scholiorum editionibus littera A significari solet, amplo illustravit commentario, per codices multos propagato multisque modis variato: de quo dixi in Leutschii Philologo vol. 20 p. 2—5. Fundamentum horum scholiorum sunt scholia codicis Medicei, quae recentior ille grammaticus in aequabilis per tres fabulas commentarii formam redegit, additis ad versus plurimos, de quibus scholia qualia nunc leguntur in codice Mediceo tacent, explanationibus vel brevibus vel copiosis, sed nihil usquam praebentibus quod grammaticorum illius aetatis doctrinam superet. Scholia vero Medicea, ubi iusto breviora esse viderentur, non raro amplificavit, ita ut integrioribus veterum scholiorum codicibus, ex quibus Medicea excerpta sint, usus esse videri posset, nisi accuratior utriusque scholiorum generis comparatio et genus scribendi contrarium doceret, iis praesertim locis ubi scholiasta Byzantinus veteris scholiastae verba ab se non intellecta vel mutavit vel amplificavit, velut in scholio Mediceo ad Sept. 690 ἐπειδὴ πᾶν τὸ γένος τοῦ Λαίου κεκλήρωται τούτῳ (Orco) ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μισηθέν. Ἀπόλλωνος δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν ἐστὶ καθαρὸς καὶ ἁμίαντος, καὶ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικὶ παρήγγειλεν (Laio), οὗτοι δὲ παρήκουσαν καὶ ἐγένοντο ἀνόμως, ubi quum non vidisset verbis οἱ δὲ Laium et locastam significari, ἐγένοντο vero librarii errore scriptum esse pro συνεγένοντο (quod poeta ipse v. 756 dixit παρνοῖα συνάγε νυμφίους φρενώλεις), sic haec conformavit, ἐπεὶ γὰρ ὁ θεὸς καθαρὸς καὶ ἁμίαντος ὢν παρήγγειλε τῷ Λαίῳ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικὶ, μηδὲ συνουσιάζειν αὐτῇ, οὗτος δὲ παρήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ἀνόμως πατήρ, διὰ τοῦτο ἐμίσησεν ἅπαν τὸ γένος αὐτοῦ, ubi ipsa haec locutio ἐγένετο πατήρ novitium prodit grammaticum: nam antiquior vix hoc erat dicturus nisi addito genitivo, ἐγένετο ἀνόμως πατήρ παιδός, aut ἐγέννησεν ἀνόμως παῖδα. Hunc commentarium suos in usus convertit Thomas Magister, de quo dixi l. c. p. 5, 6, quum annotationes suas aliquanto breviores componeret, idemque fecerunt alii scholiorum compilatores quorum nomina latent. Idem Thomas Agamemnonem quoque et Eumenides, quas fabulas antiquior ille commentator Byzantinus non attigerat, scholiis minus copiosis illustravit, Thomae autem in quinque fabulas commentarium rursus compilavit Demetrius Triclinius in codice Neapolitano, sua ipsius manu scripto, in quo scholia Thomae Magistri σχόλια παλαιὰ appellavit, suis autem ubique σχόλιον ἡμέτερον

praescripsit: de quo codice dixi in Lentschii Philologo vol. 20 p. 15—50. 385—411. et vol. 21 p. 194—224. Χρηφόρους vero et Supplices prorsus intactas hi reliquerunt grammatici.

Brevius commentandi genus, quod glossematum interlinearium nomine appellare solemus, quia plerumque supra versus, rarius in margine leguntur, intra fines modicos continetur in codice Mediceo, ut in aliis aliorum poetarum veterum codicibus antiquioribus, velut Veneto Iliadis, in immensum vero auctum est ab Thoma Magistro, Demetrio Triclinio aliisque eorundem temporum grammaticis: de quo plura dixi in Philologo vol. 20 p. 7, 8. Codicis Medicei glossemata quum e libris repetita sint antiquioribus, interdum verae, quae nunc evanuit, scripturae indicia praebent, qualia nulla reperiuntur in apographorum glossematis, quorum auctores toti ex codice pendunt Mediceo, cuius scripturis non raro sua ipsorum commenta substituerunt, velut Sept. 576, ubi in codice Mediceo legitur καὶ τὸν σὸν αὐθις προσμόραν ἀδελφεόν, manifesta versus in antiquiore libro defecti (προσμο ρον) interpolatione, quam prodiit aliena ab tragicorum diverbiis forma ἀδελφεόν, adscripto in margine vocabuli προσμόραν glossemate τὸν ἀειοθάνατον. Id in apographis omnibus in πρόσμορον (vel πρὸς μόρον) est mutatum, adscripto in uno γρ. πρόσσπορον, ἀντί τοῦ τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου (ut προσγενῇ medii aevi scriptores τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους dixerunt), in alio verbis per errorem versui 574, ubi πρόσπολον φόνου legitur, adscriptis τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς σποράς γεννηθέντα. Alii, servato πρόσμορον, antiquiori glossemate τὸν ἀειοθάνατον substituerunt quod vocabulo cum πρὸς composito aptius erat τὸν πλησιοθάνατον vel τὸν ἐγγὺς τοῦ θανάτου, κακοθάνατον. πρόσσπορον vero qui scripserunt et interpretati sunt τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου ex adiuncto vocabulo ἀδελφεόν intellexerunt quid dici debuerit, sed non viderunt Aeschylī verba fuisse προσμολών ὁμόςπορον, quae partim Blomfieldus, partim Brunkius restituerunt. Cum adiectivo πρόσσπορος, si exstisset, comparandum foret ἀρχίσπορος.

Ad codices scholiorum Byzantinos quod attinet, plurimi supersunt qui mixtum ex veteribus et novitiis scholiis genus ad tres primas fabulas continent, primi vero quod dicebam generis, qui toti fere ex codice Mediceo pendunt, pauca tantum exemplaria superesse videntur. Ego duobus usus sum, Monacensi 91 et Guelferbytano (olim Gudiano) 88. Monacensis codex, scriptus ineunte seculo sexto decimo, scholia in septem fabulas sine textu continet foliis 325—372, non ex ipso descripta

Mediceo, sed ex alio exemplari, interdum interpolato, illatis brevibus ex scholiasta A excerptis et Thomae Magistri annotationibus nonnullis, et una adeo Latina fol. 351a, ubi ad verba Promethei v. 263 ἐλαφρόν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει παραινεῖν νοουθετεῖν τε τοὺς κακῶς πράσσοντας scholion legitur "facile omnes cum valemus consilia aegrotis damus", quae Terentii verba sunt Andriae 2, 1, 9. Alia nonnulla ex Hesychio sunt inserta, velut ad Prom. 497 et 490 glossae ὁσφὺς et ἐπάργημα leviter mutatae. Minuta codicis Medicei vitia scriba interdum correxit, corrupta vero vel defecta plura omisit vel interpolavit, velut in scholio ad Prom. 88, ubi ex μόν^οδεῖ, quod legitur in Med. o a m. secunda superscripto, fecit μόνος δεῖ, quum non intelligeret μωνωδεῖ scribendum esse: quemadmodum μωνωδεῖ in scholio v. 561 in μονοειδές corruptum. Ib. ad v. 364 litterae διρ, quae in Med. leguntur, haud dubie ex διαιρουντος corruptas, omisit vacuo relicto spatium. Duo quae in initio Persurum leguntur scholia codicis Medicei, 1... ἀ γερόντων προλογίζει. 2. (ad τὰδε) δεικτικῶς (ut ad τῇδε v. 192 annotatum est τῇ Περσίδι, δεικτικῶς), quum non vidisset scholiastam scripsisse διὰ γερόντων, inepte in unum conglutinavit scholion τὰδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων: δεικτικῶς προλογίζει. Gravius peccavit in scholio ad Prom. 3, ubi quum in codice Mediceo recte legatur ἐπιστολάς: δίχα (vel διχῶς) φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐπιστολάς καὶ ἐντολάς, (annotatione haud dubie ab eodem scripta grammatico, qui ad v. 23 annotavit χροιάς καὶ στοιὰς φασὶν Ἀθηναῖοι), in Monacensi interpolatum est ἐπιστολάς: ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐπιτολάς δίχα τοῦ σ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους: quod quam perversum sit ostendi in Praefat. ad Promethei edit. Londinensem a. 1866 p. IX et X.

Codex Guelferbytanus seculo scriptus quinto decimo exeunte non septem, quod a multis dictum est, fabulas, sed trilogiam tantum Oresteam et Supplices (fol. 131—192) complectitur, quibus quattuor fabulis vetus bibliopegus, a possessore codicis iussus, alium non multo antiquiorem trium primarum fabularum codicem praefixit (fol. 1—130), qui scriptura et chartis differt ab altero nec scholia continet Medicea, sed copiosa ex Thomae Magistri et scholiastae A commentariis excerpta: quemadmodum in alio eiusdem bibliothecae codice (Gudiano 15) seculi XIV, qui tres primas Euripidis tragoedias cum Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli scholiis continet (fol. 1—99), bibliopegus adiunxit Andromachae codicem seculo sexto decimo scriptum (fol. 100—138): de quo dixi in Praef.

ad schol. Euripidea vol. 1 p. XVI. Scholia autem Medicea ad quattuor postremas Aeschyli fabulas in codice Guelferbytno non magis quam septem fabularum scholia in Monacensi ex ipso Mediceo sunt descripta, sed ex priore aliquo apographo, levibus factis mutationibus illatisque pariter ut in Monacensi annotationibus nonnullis Thomae Magistri.

Sufficient haec ut intelligant lectores quomodo factum sit ut scholia vetera in Lexico saepe memorarem, Byzantina vero, quorum auctoritas nulla est, rarius attingerem.

Reliquum est ut duos memorem viros doctos qui ante me Lexica Aeschylea ediderunt. Eorum prior est Augustus Wellauerus, qui septem tragoediis cum apparatu critico ab se a. 1823—1824 editis post annos sex Lexicon adiunxit, in quo vocabulis singulis nihil praeter interpretationem additum est Latinam, exempla autem non sine erroribus quidem in nominibus fabularum versuumque numeris, sed tamen in universum satis diligenter sunt collecta: quibus ego ita sum usus ut praetermissa ab eo, in quibus multa sunt quorum notitiam tum temporis habere nondum potuerat, non pauca supplerem et centena vulgatae quae tum ferebatur scripturae vitia removerem, quae serva-

verat Wellauerus. Similiter Wellaueri Lexico, exclusis tamen fragmentorum vocabulis, usus est G. Linwoodius in Lexico Aeschyleo, quod primum prodit Londini a. 1843 et iteratis curis perpolitum a. 1847, qui Latinis vocabulorum interpretationibus Anglicas substituit nec raro de singulorum locorum vel scriptura vel interpretatione disputavit, quod ego quoque feci ubi ad declarandam vocabulorum significationem necessarium esset, exclusi vero quae commentariis potius sunt tractanda quam per Lexicon spargenda. Ex innumerabilibus criticorum coniecturis, quarum in dies crescit copia, eas tantum, ut par erat, in Lexicon rettuli quae vel certae vel satis probabiles esse videntur: reliquarum delectum in appendice Lexici proposui. Nam multae multorum coniecturae ita sunt comparatae ut licet certae haberi nequeant, tamen scripturam vulgatam suspectam reddere verique inveniendi viam monstrare possint.

Aeschyli lingua quum peculiaria multa habeat, quae coniunctim proposita melius percipiuntur quam per Lexicon dispersa, laudanda est B. Todtii diligentia, qui commentationem *de Aeschylō vocabulorum inventore* Halis edidit a. 1855, de qua dixi in fine huius Lexici.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 23 b. ἀμφί cum accusativo. Adde Pers. 570 ἀκτὰς ἀμφί Κυρρείας.

P. 41 b lin. 3. Adde Suppl. 980 Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρεών.

P. 51 b. αὐτός. Genitivi exemplis adde Ag. 1590, ubi αὐτοῦ ξένια legitur vitio manifesto. ἄστοξένια Hermannus: de quo dixi s. v. ξένιος.

P. 52 a. αὐτός. Accusativi exemplis adde Eum. 19 μολόντα δ' αὐτόν —.

P. 54 b. Ἀχαικός. Adde Ag. 189 Ἀχαικός λεώς.

P. 56 a. βαίνω. Adde Ag. 37 βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας βέβηκεν, de quo loco dixi s. v. βοῦς.

P. 57 b. βασιλεύς. In loco Suppl. 297 βασιλέων νείκη dnalem βασιλείον recte nuper restituit Weckleinus in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

P. 62 a. βροτός. Adde βροτῶν βροτοῖς βροτούς ex Sept. 244 597 625.

P. 63 b. lin. 3 a fine, dele verba "Sept. 736 — ex Hesychio", quae typotheta ex praecedentibus repetivit.

P. 81 a. δεῖ. Adde Suppl. 950 δεῖ πόλεμον αἰρεσθαι νέον.

P. 86 b. δίκαιος. Adde Ag. 1406 τῆσδε δεξιὰς χερὸς ἔργον, δικαίως τέκτονος.

P. 91 a. δόμος. Accusativi exemplis adde Sept. 876 πατρῶους δόμους.

P. 100 b. ἐή. Hoc pro ἐ ἐ restitui etiam Suppl. 142 152.

P. 104 b. εἰμί. Imperativi ἴσθι exemplis adde Sept. 1063 αὐτόβουλος ἴσθι. Futurum ἔσται restitutum Suppl. 950 ἡ ἴσται τὰδ', ἡ δεῖ πόλεμον αἰρεσθαι νέον, pro ἴσθι μὲν τὰδ' ἦδη.

P. 104 b lin. 21. ἦτε Ag. 542. Suppl. 288. Pluralis ἦσαν] Corrige, Pluralis ἦμεν Ag. 1099. ἦτε 542. Suppl. 288. ἦσαν.

P. 110 b. ἐκιδῶμι. In versu Suppl. 340 recte, ut videtur, Schuetzius μὴ ἔκδους pro μὴ ἔκῳς.

P. 113 a. ἔκτος. Adde Sept. 568 ἔκτον λέγοιμ' ἄν ἄνδρα σωφρονέστατον.

P. 120 b. ἐντίθημι. In loco Ag. 395 ἐνθείς Triclinii emendatio est pro θεῖς.

P. 123 a. ἐπάξιω. Adde Eum. 435 σέβουσαι γ' ἀξίαν ἐπαξίω, ubi Stanleins ἀπ' ἀξίων, quod legissime videtur schol., qui explicat ἀξίω οὖσαν γονέων.

P. 124 b. ἐπενθρόωσκω. In loco Pers. 359 ἐπενθρόοντες ex apographis restitutum pro ἐπανθρόοντες.

P. 127 b. ἐπικραίνω. Adde Eum. 347 per tmesin ἐφ' ἀμὶν ἐκράνθη.

P. 137 a. εὐδάκρυτος. In loco Ch. 181 αὐ δακρυτά coniecit Emperius pro εὐδάκρυτα.

P. 140 a. εὐπρυμνής. In loco Suppl. 989 ἐν πρυμνῇ coniecit Paleius pro εὐπρυμνῇ, forma vocabuli alibi non lecta. Nam usitatum est εὐπρυμνος, quod iam Homerus de navibus dixit.

P. 143 b. ἐχθρός. Sept. 695 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρός τάλαιν' ἀρά. Sic ex apogr. pro αἰσχρά.

P. 144 b. ἐχω occupatum teneo. Adde Suppl. 146 ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα.

P. 159 b. Adde θρύπτω *confringo*. Ag. 1595 ἔθρυπτε, ubi ἔκρυπτε Casaubonus.

P. 165 b. ἴστημι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στάς δορὶ καίνεται, ubi στάς ex coniectura addidi.

P. 167 b. ἰώ. Sept. 109 ἰώ ἰώ θεοὶ πολίοχοι χθονός, ubi ἰώ ἰώ in M omissum ego addidi.

P. 173 a. καλέω *voco*, i. e. *nomino*. Adde Suppl. 308 οἷστρον καλοῦσιν αὐτόν οἱ Νείλου πέλας.

P. 188 b. κρείσσων. Adde Ch. 905 καὶ ζῶντα γὰρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.

P. 189 b. κρύπτω. Adde Ch. 555. αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς.

P. 190 a. κτείνω. Adde Ch. 556 δόλω κτείναντες ἄνδρα τίμιον.

P. 192 a. Adde κύω *fecundo*. Fr. 41 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάνεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν.

P. 205 a. Μασίστρης. In altero Persarum loco (971) legitur Μασίστρας, quod haud dubie Μασίστρης scribendum.

P. 220 b. μόνος. Forma Ionica Eum. 352 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθη. Sic correxi quod in M, omisso μούνα, legitur ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθη: de quo supra dixi p. 15 a et in Praef. ed. Lips. quintae p. CI.

A.

*A interiectio varios affectus exprimens ut apud Latinos *ah* (quod in libris antiquissimis simplici littera *a* scribitur): unde ab grammaticis ἐπίρημα ἐκπληκτικόν, θαυμαστικόν, κελευστικόν, σχετλιαστικόν vocatur: de quo plura dixi in Lexico Sophocleo. Aeschyli exempla sex sunt, nec multa Sophoclis et Euripidis. Simplex ā intra versum positum Ag. 1087 mirationem et horrorem significans Ἀπολλων Ἀπολλον — | ἄ, ποί ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; Sed 1090 ante dochmios ἄ ἄ recte deletum in apogr. Suppl. 162 ἄ Ζῆν, 'λοὺς ἰὼ | μῆνις μάστερ' ἐκ θεῶν, quod in M*) scriptum ἀζηνιοῖω. || Duplicatum rei subitae mirationem exprimit Ag. 1125 versus ex tripodia iambica et dochmio composito ἄ ἄ, ἰδοῦ ἰδοῦ· ἄ-πεχε τὰς βοῶς. Extra versum Cl. 1048 ubi Orestes Furiis appropinquantibus cernere sibi videtur ἄ ἄ, | ποῖαι (sic Hermannus pro δμῶαι) γυναῖκες αἰδὲ Γοργόνων δίκην—; Ante versum bacchiacum Pr. 114, ubi Prometheus chorum Oceanidum appropinquare sentit, ἄ ἄ ἔα ἔα, | τίς ἀχῶ, τίς ὀδῶ προσέπτα μ' ἀρεγγής; ubi delevi ἔα ἔα, quod ortum est e litteris ἔ ἔ superscriptis, quibus glossema ἔα ἔα significatur, quod patet ex versu 566, ubi Io exclamat ἄ ἄ, | χρίει τις αὐ με τὰν τάλαιναν οἴστρος, ubi in M post ἄ ἄ solae additae sunt litterae ἔ ἔ, quas delevi, in apographis vero interpolatum est ἄ ἄ ἔα ἔα. Duplicatum autem ἄ rectius ἄἄ, secundum aliarum interiectionum analogiam, scribi ostendi in Lexico Sophocleo, et ita quidem ut non spondei, sed iambi mensuram habeat, quam commendat exemplum Aeschyli Ag. 1125, ubi tripodiae iambicae ἄἄ, ἰδοῦ ἰδοῦ in strophā respondet tripodia a puro incipiens iambo ἐῖη παπαῖ παπαῖ, quemadmodum apud Euripidem iambo ὀλέϊς in antistrophā posito Or. v. 158 in strophā v. 146 respondet ἄἄ. Litteras in M in loco lacero Suppl. 825 traditas ὁ ὁ ὁ ἄ ἄ ad interiectionem ἄ parum probabiliter rettulit Hermannus, qui ὁ ὁ ἄ ἄ scripsit, quod certe ὁῶ ἄἄ scribendum foret. Probabilius δρᾱ δρᾱ conicias, cui convenit ὀρῶ, quod sequitur v. 830

ἄα πτος *non tangendus*. V. ἄεπτος.

[ἄβατος *inaccessus*, ex glossemate illatum Pr. 2 pro ἄβροτος, quod v.]

*) Littera M codicem significat olim Medicum, nunc Laurentianum plutei 32, 9, ceterorum omnium qui adhuc innotuerunt librorum manuscriptorum, quos *apographorum* nomine designamus, archetypum: de quo in Praefat. ed. Lips. quintae dixi. Agamemnonis fragmenta tantum supersunt in M (v. 1—310 1067—1159), ablatis seculo decimo quarto foliis quattuordecim. Ex codice quem adhuc integer esset quattuor derivata sunt apographa, quorum unum Florentinum (plutei 31, 8) fide paullo dignius est quam tria reliqua. Quamobrem hoc potissimum memorabimus apographum ubi de vocabulis agemus quae in parte fabulae ex codice archetypo ablata leguntur.

LEXICON AESCHYLUM.

ἀβδέλυκος *non arcessibilis*. Anecd. Bekk. p. 321, 19 et Suidas ἀβδέλυκα: ἀμύσακτα, ἀμύαντα, τὰ μὴ μαινόντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθεῖη καὶ δυσχεράνει. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόνι (fr. 130) "καὶ μὴν φιλῶ γε κάβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε." Similiter Zonaras Lex. p. 9 et gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4 p. 85, 23. Codicis sui et Suidae scripturam γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ correxit Bekkerus. ἀβδέλυκτά μοι Anecd. Paris.

[ἀβλάβεια inutilis coniectura quam Triclinius glossemati ἐπ' εὐλαβείᾳ applicuit Agamemnonis versui 1024 illato in apographo Florentino (nam huius tantum fide hic utimur), adscripto etiam scholio, quo coniecturam suam explicat: de quo dicitur s. v. εὐλάβεια.]

ἀβλαβής *incolumis*. Sept. 68 εἰδῶς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβής ἔσει. Pers. 555 Δαριάν — ἀβλαβής ἐπὶν τόξαρχος πολίταις. || *innocens* (i. e. *non nocens*) Eum. 285 de Oreste qui matrem occiderat, ὅσοις προσήλθον ἀβλαβεῖ ἔυνουσίᾳ, ubi schol. ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μύστροις ἔυντυγάνοντες 474 ἰκέτης προσήλθες καθαρὸς ἀβλαβής δόμοις.

ἄβουκ ὁ λητος *non curandus*. Suppl. 929 ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.

ἀβουλία *temeritas*. Sept. 750 (de Oedipi cum matre coniubio) κρατήεις ἐκ φίλων ἀβουλίαν γεινᾶτο μὲν μόρον αὐτῷ. ἀβουλίαν, quod M a manu prima habet, non in ἀβουλία aut ἀβουλίαις mutandum erat, quae apographorum correctio est, sed ἀβουλίαν scribendum, quod scholiasta legit, recte interpretatus ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν.

ἀβροβάτης *delicate incedens*. De Persis Pers. 1072 γοῶσθ' ἀβροβάται. Fr. 57 (apud schol. Arist. Av. 277) τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἀλαλός ἀβροβάτης ὅδε; si recte sic correxit Hermannus librorum corruptelas ἀβρατεύς (vel ἀκρατούς) ὄν σθέναι. Apud Aristophanem, qui Aeschyli verba parawdē, legitur τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἀτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ἀβρόγος *molliter lamentans*. Pers. 541 αἱ δ' ἀβρόγοι Περιοῖδες ἀνδρῶν | ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν —. Recte schol. αἱ ἐντροφῶσαι τοῖς δακρυσίν.

ἀβροδιαίτος *delicate vivens*. Pers. 41 ἀβροδιαίτων — Λυδῶν ὄχλος.

ἀβροπενθής *molliter lugens*. Pers. 135 Περιοῖδες ἀβροπενθείς. ἀκροπενθείς M, quod correxit Paleius, collata annot. scholiastae ἐπιμόνως πενθούσαι, ὡς δοκεῖν ἀβρύνεσθαι ἐπὶ τῷ (τὸ M) πενθεῖν. Sic ἀβρόγοι Περιοῖδες dicuntur v. 541.

ἀβρόπηνος *mollis s. subtili stamine textus*. Ag. 690 ἐκ τῶν ἀβροπῆνων προκαλυμμάτων. Sic Salmasius (ad Solin. p. 78) emendavit pro ἀβροπῆνων. Alterum exemplum est ap. Lycophr. 863 ἀβροπῆνους πέπλους.

ἀβρός *mollis, delicatus*. Fr. 322 παρθένοις ἀβραίς.

[ἀβρότιμος vitiose pro ἀβρόπηνος, quod v.]

ἀβροτος *mortalibus carens, desertus*. Pr. 2

ἀβροτον εἰς ἐρημίαν, quod Hesychius, haud dubie ex hoc loco, per ἀπάνθρωπον explicat, ut Aeschylus ipse v. 20 ἀπάνθρωπῳ πάγῳ dixit. Interpolata in M scriptura ἀβρότον τ' (τ' recte deletum in apographis), qua schol. quoque usus est ad v. 15, correctae ex schol. Hom. Il. 14, 78 βροτὸς γάρ καὶ ὁ φύς. καὶ Αἰσχύλος "ἀβροτον εἰς ἐρημίαν", δὴλον ἐν τῇ φύσι οὐ γίνεται. Apud schol. Arist. Ran. 827 (exscriptum ab Suida s. v. ἐριβρεμέτας) ἀβροτον est in codice Ven. 474, sed ἀβροτον in Rav. Venetique apographo Veneto 475. Apud Suidam ἀβροτον in libris deterioribus, ἀβροτον in optimis. ἀβροτον etiam apud Synesium Epist. p. 35.

Ἀβροχίτων *mollis indutus tunica*. Pers. 543 Περίσσεις — λέκτρων εὐνὰς ἀβροχίτωνας, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφείσαι, epitheto ad stragula mollia et luxuriosa mulierum Persicarum translato.

ἀβρύνω *delicate tracto*. Ag. 919 καὶ τὰλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἀβρύνε με. || ἀβρύνομαι *delicias facio, superbio, insolesco*. Ag. 1205 ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὐ πράσων ἀνὴρ.

ἄβυσσος *fundo carens*, i. e. profundissimus, immensus. Figureate Suppl. 470 ἄβυσσον πέλαγος. 1059 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὅπιν ἄβυσσον; Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γὰς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.

[Ἀγαβάτας. V. Ἀγαβάτας.]

ἀγάζω *aegre fero*. Forma media variis significationibus apud Homerum aliosque, rara activa, quam annotarunt Hesychius et Etym. M. p. 5, 30 ἀγάζει: ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει. Suppl. 1062 HMLX. τίνα καιρὸν με διδάσκει; HMLX. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. Similiter Soph. OC. 1695 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον, quod schol. expr. μὴ ἄκρως φλέγεσθε τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρουσαι. Sed Aeschyli versus aptior est scholiastae interpretatio λίαν ἔξετάζειν *curiosius inquirere*, quam commendant verba praecedentia s. v. ἄβυσσος apposita. Activum ἀγάζει ex Sophocle (fr. 797) annotatum in Bekk. Anecd. p. 336, 6, ubi per θρασύνεις explicatur.

ἀγαθός *bonus*, plerumque de personis, saepe tamen etiam de rebus dictum. *Boni* autem notio quum late pateat, non raro aliis reddi potest adiectivis magis specialibus, cuiusmodi est στρατιὰ ἀγαθὴ de forti dictum exercitu, τύχη ἀγαθὴ *fausta fortuna*. Sept. 610 de Amphiarao σώφρων, δικαίος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνὴρ. 595 σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς ἀντιρέτας. Pers. 852 μεγάλας ἀγαθὰς τε πολιτισσόνου βιοτὰς. 918 στρατιὰς ἀγαθῆς. 44 Ἀρκτεὺς τ' ἀγαθός. 967 Ἀριόμαρδος τ' ἀγαθός 988 ἀγαθὴν ἐτάρων. Ag. 755 ἀγαθὰς τύχας. 795 ἀγαθὸς προβατογνώμων. 1132 ἀγαθὰ φάτις. Eum. 988 γλώσσης ἀγαθῆς. 1012 εἴη δ' ἀγαθὴν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Suppl. 626 εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθὴν ποινὰς. 966 ἄλλ' ἀντ' ἀγαθὴν ἀγαθοῖσι βρούοις. Substantive dictum Eum. 974 ἀγαθὴν ἐρίς. Pers. 218 τὰ δ' ἀγαθὰ ἐκτέλει γενέσθαι. Ag. 156 εὖν μεγάλοις ἀγαθοῖς. Eum. 881 λέγουσα τὰγαθὰ [Ag. 1268 ἀγαθὸν corruptum ex ἐγῶ.]

Comparativus ἀγαθώτερος et superlativus ἀγαθώτατος quum ab usu Atticorum veterum alieni sint, hi gradus ab aliis sumuntur adiectivis, quae suo quodque loco tractabimus, quatenus apud Aeschylum leguntur, ἀείνων ἀρείων βέλτερος βελτίων κρείσων λῶων, ἀριστος βέλτατος βέλτιστος κράτιστος λῴστος.

ἀγάλατος *lacte carens, lacte non nutritus*. Ag. 719 ἔθρεψεν δὲ λέοντος | ἰνὶν δόμοις ἀγάλα-

κτον | βούτας ἀνὴρ φιλόμαστον. Casuum obliquorum frequentiores sunt formae ab nominativo ἀγάλαε formatae, ut hic quoque ἀγάλακτα scribendum videri possit cum Weckleinio in Museo Rhen. vol. 26 p. 149, quod accurate respondet syllabae finali brevi versus antistrophici 727 ἀπέδειξεν, etsi non necessario, quum in hoc metri genere syllabae anticipi locus sit. Ceterum recta est vulgata versus huius strophae descriptio, quam confirmant vocabula iisdem in strophis et antistrophis locis finita, nec mutanda eum in modum quem Weckleinus proposuit.

ἀγάλαμα est πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ut grammatici interpretantur, *decus, ornamentum*. Pr. 466 ἵππους, ἀγάλαμα τῆς υπερπλοῦτος χλιδῆς. Ag. 208 τέκνον — δόμῳν ἀγάλαμα. 741 ἀκασκαῖόν τ' ἀγάλαμα πλοῦτον. Ch. 200 ἀγάλαμα τύμβου τοῦδε. Eum. 920 ρυσιβῶμον ἑλλάνων ἀγάλαμα δαιμόνων. Suppl. 192 ἱκτηρίας, ἀγάλαματ' αἰδοῖου Διός. || *simulacrum*. Sept. 258 παλινστομεῖς αὐθιγάνουσι ἀγαλμάτων; 265 ἐκτόμα οὐσ' ἀγαλμάτων. Eum. 55 πρὸς θεῶν ἀγάλαματα.

Ἀγαμεμνόνιος (apud Homerum Ἀγαμεμνόνιος) *Agamemnonius*. Ag. 1499 Ἀγαμεμνονίαν — ἄλοχον. Ch. 861 Ἀγαμεμνονίων οἶκον.

Ἀγαμέμνων *Agamemno*, n. pr. Ag. 42 523 1104. Ibid. 26 1246 1314. Ch. 938 Ἀγαμέμνονος. Eum. 456 Ἀγαμέμνονα. || Ἀγαμέμνων inscripta Aeschyli tragoedia quae superest.

ἀγαμος *innuptus*. Suppl. 143 et 153 ἀγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. Pr. 901 ἐμοὶ δ' ἐτι μὲν ὁμολός ἀγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις. Sic emendavi quae in M absurde sunt interpolata ἐμοὶ δ' ἐτι μὲν ὁμολός ὁ γάμος | ἀφοβός οὐ δέδια, de quo dixi in Praef. Prom. ed. Londin. a. 1866 p. XV.

ἄγαν *valde, nimis*, quod per λίαν explicant glossatores. Cum verbis. Pr. 72 μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν. 327 μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. Sept. 35 μηδ' ἐπηλύδων ταρβείτ' ἄγαν ὅμιλον. 238 μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναιροντ' ἄγαν. Pr. 180 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 543 αὐτόνῳ γυνῶμα σέβει θνατοὺς ἄγαν. Sept. 770 ὁλβος ἄγαν παχυνθεῖς. Pers. 215 ἄγαν φοβεῖν λόγους. Ag. 1012 πημονὰς γέμων ἄγαν. 1254 ἄγαν γ' Ἑλλήν' ἐπίσταμαι φάτιν. Eum. 121 ἄγαν ὑπνώσσεις. Suppl. 409 δεδορκὸς ὁμα μὴδ' ἄγαν ὠπαιμένων. 914 Ἑλλήνων ἐρχλείας ἄγαν. Pr. 155 γίγνωσκε τάνθρωπεια μὴ σέβειν ἄγαν. || Cum adiectivis et adverbis. Sept. 246 μὴ νυν ἀκούσου' ἐμφανῶς ἀκού' ἄγαν. Pers. 794 τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν. 827 τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονιμάτων. Eum. 824 ὑπερθώμους ἄγαν. Pr. 318 τῆς ἄγαν ὠπηγόρου γλώσσης. Sept. 447 κεὶ στόμαργός ἐστ' ἄγαν. 692 ὠμοδακῆς σ' ἄγαν ἱερός ἔξοτρυνει. 710 ἄγαν δ' ἀληθείς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὀψεις. Pers. 10 κακόμαντις ἄγαν ὁρσολοπέται θυμός. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὐτ' ἄγαν ἐκρίνατε. 515 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω. Ag. 485 πῖθανός ἄγαν ὁ θήλων ὅρος. 1162 τί τὸδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; 1241 ἄγαν γ' (γ' recte delet) Bothius, fortasse non lectum in M, sed in apographis demum additum, non aptum huic loco) ἀληθόμαντιν. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον. Eum. 340 θανάων δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Suppl. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσα. 757 φυσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρω μένει μευαργωμένοι. [ἄγαν librarii errore illatum Eum. 914 εὐθενούντ' ἄγαν pro εὐθεοῦντα γὰ, quod restituit Dobraeus.]

ἀγανόρειος (Dorice pro ἀγανόρειος) i. q. ἀγῆνωρ, *fortis*. Pers. 1026 ΧΟ. ἰάνων λαός οὐ φυ-

γάϊμας. ΞΕ. ἀγανόρειος. Vocabulum alibi non lectum, quod frustra in ἀγαν ἀρείος mutavit Meinekus ad Theocr. p. 396. Idem adiectivum latere videtur in scriptura corrupta Sept. 849 διπλαῖ μέριμναι, διδύμ' (διδύμ' M a m. pr.) ἀνορέα (sic M, non ἀγανορέα ut in Poet. scen. p. 22 excusum) | κάκ' αὐτοφόνα, ubi Hermannus correxit διδύμ' ἀγανορέα κακά | αὐτοφόνα —, cui fortasse praefendum quod Weilius coniecit διδύμ' ἀγανόρει' ἀχη —.

ἀγανός *lenis, placidus*. De sacrificiis fausta portendentibus Ag. 101 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανείσ' ἐλπίς ἀμύνει φροντίδ' ἀπληστον. Sic Weilius correxit quod est in M ἀγανὰ φαίνειν.

ἀγαστόνος *vehementer gemitis*. Sept. 99 τι μέλλομεν ἀγαστόνοι;

ἀγαστός *admirabilis*. Hesychius ἀγαστά: ἃ ἂν τις ἀγασαίτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυζίν (fr. 265).

ἀγαυός *excellens, nobilis, fortis*. Frequens apud Homerum epitheton heroum: v. Thes. vol. 1 p. 224. Pers. 987 Πέρσαις ἀγαυοίς.

Ἀγβάτανα nomen urbis Persicae. Pers. 535 ἄστου τὸ Σούσων ἡδ' Ἀγβατάνων ('Εκβατάνων apogr.). 961 Ἀγβάτανα προλιπών (sic ex uno apogr. pro λιπών). unde ib. 16 Ἀγβατάνων pro Ἐκβατάνων recte restituit Brunckius. Nam Ἀγβάτανα antiquior est nominis forma, de qua v. L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 375.

ἀγγαρος *nuntius*. Ag. 282 φρυκτός δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἐπεμπευ, ubi ἀγγάρου ex Etym. M p. 7, 18 restitutum pro ἀγγέλου. Est vocabulum Persicum, de quo v. quae collecta sunt in Thes. vol. 1 p. 929. Verbum hinc derivatum παρηγγάρευσε Ag. 289 restituit Bambergerus pro παραγγείλασα.

ἀγγελία *nuntius*. Pr. 1040 εἰδότες τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώσεν. Ag. 86 τίνας ἀγγελίας πείθοι περίπεμπα θυοσκέϊ;

ἀγγέλλω *nuntio*. Pr. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγέλων ἐλήλυθε. Ch. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἤλθεν ἂν τὰδ' ἀγγέλων. Pers. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. Ag. 30 ὥς ὁ φρυκτός ἀγγέλλων πρόπει. Ch. 658 ἀγγελλε τοῖσι κυριοῖσι δωμάτων. 741 φήμης ὕφ' ἧς ἡγγελλαι οἱ ἔξνοι τορῶς. 770 μὴ νυν σὺ ταῦτ' ἀγγελλε δεσπότηου στύγει. 774 ἄλλ' ἢ φρονεῖς εὐ τοῖσι νῦν ἡγγελλμένοις; 779 ἀγγελλ' ἰούσα. Suppl. 602 φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί.

ἀγγελοῖς *nuntius*. Pr. 969 de Mercurio patri φῶναι Ζηνὶ πιστὸν ἀγγελον. Sept. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἀναυδὸς σαφὴς ἔτυμος ἀγγελος. Suppl. 180 ὀρώ κόνιν, ἀναυδὸν ἀγγελον στρατοῦ. Sept. 285 ἀγγέλουσιν οἱ ἐρχνοὺς. 373 ἀγγέλου λόγον. 846 προὔπτος ἀγγέλου λόγος. Pers. 14 οὔτε τις ἀγγελος οὔτε τις ἵππεύς. Ag. 280 καὶ τίς τὸδ' ἔξεικοιτ' ἐν ἀγγέλων τάχος; nisi ἀγγέλλων scribendum cum Stanleio. Ib. 291 ἀγγέλου μέρος. 688 ὁ πρῶτος νύχιος ἀγγελος πυρὸς. 638 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πῆματ' ἀγγελος — φέρῃ. Ch. 195 ἀγγέλου δίκη. 773 ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. 851 ἰδεῖν ἐλέγξει τ' αὐθάλω τὸν ἀγγελον. Suppl. 185 ὀπτήρες — ἀγγέλων πεπυσμένοι. 774 ἀγγελον δ' οὐ μέμνεται πόλις γέροντα. [ἀγγέλου Ag. 282 ex gl. pro ἀγγάρου, quod v.]

Ἀγδαβάτας n. pr. Persicum ex apographis restitutum Pers. 959 pro ἀγαβάτας, quod est in M.

Ἀγδάτας Weilius, minus probabiliter. || Ib. 924 ἀγδαβάται corruptum ex ἀδοβάται, quod v.]

[ἀγειος vocabulum corruptum Suppl. 859. V. βαθυχαῖος.]

ἀγείρω *coacervo*. Ch. 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; Schol. συνάξασα κατηγορῶ· νύσσει γὰρ με τὸ δίκαιον ταῦτα λέγειν. || *mendicando colligo*. Fr. 170 Νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω.

ἀγείρων *vicinum habens nullum, solitarius*. Pr. 270 τυχὼν ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.

ἀγέλαστος *non ridens*. Ag. 794 ἀγέλαστα πρόσωπα. Fr. 418 φρὴν ἀγέλαστος. || *risum non admittens, non ridendus*. Ch. 30 ἀγέλαστοις εὐμοφοαῖς.

[ἀγεμῶν Dorice pro ἡγεμῶν, quod v.]

ἀγευστος *inexpertus*. Fr. 238 κάτω γὰρ ἀγναῖς παρθένους γαμηλίων | λέκτρων ἀγευστοῖς βλεμμάτων ῥέπει βολή. Sic Tourpius Emend. vol. 3 p. 155 satis probabiliter correxit quae apud Antig. Cap. Hist. mir. c. 115 (127) p. 174 ed. Beckm. (88 ed. West.) corrupta leguntur ἄδων ταῖς ἀγναῖς παρθένους γαμηλίων λέκτρων ὅσπερ μὴ βλεμμάτων ῥεπιβουλή (ῥέπει βολή Salmassius). Cum Tourpii coniectura comparanda quae Antigonus ex eadem fabulae Aeschyleae parte attulit νέας γυναικός — ἦτις ἀνδρός ἦ γεγευμένη.

ἀγὴ *invidia*. Ag. 131 οἷον μὴ τις ἀγα θεόθεν κνεφάσῃ — στόμιον μέγα Τροίας, ubi M et schol. ἀτα, quod correxit Hermannus. ἀγα confirmatur verbis proximis (135) οἴκῳ γὰρ ἐπιφθονός Ἀρτεμῖς ἀγνά. Hesychius ἀγαις: Ζηλώσεσιν Αἰσχύλος Θρήσσαις (fr. 81). Codex ἀγαις. Recte ἀγὴ Herodianus apud Choerob. in Theodos. p. 329, 27. [De Ch. 836, ubi Hermannus ἀγαν (cum spiritu aspero) pro ἄταν scripsit, v. s. v. φοίνιος.]

ἀγῆ (a longo: v. Choerob. in Theod. p. 329, 34) *fragmentum*. Pers. 425 ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασιν τ' ἐρείπιων ἔπαιον.

ἀγῆ v. u. p. *fortis*. Formam Doricam restituit Sept. 124 ἐπτά δ' ἀγάνορες (ἀγῆνορες M) | μέδοντες στρατοῦ δορυσφῶ σαφῆ πρόποντες πύλαις προσίστανται. Sic Heimsoethius pro ἀγῆνορες πρόποντες στρατοῦ δ. σ. πύλαις ἐβδόμαις προσίστανται. De adiectivo ἀγῆνορειος v. s. v. ἀγανόρειος.

ἀγῆσιλαός *populorum coactor*. Fr. 319 Ἀιδὴς ἀγῆσιλαος, quod cum Simonideο ἀρίσταρχος Ζεὺς comparat Athenaeus 3 p. 99 b.

ἀγκαθεν (ab ἀγκάς) *ulnis*. Eum. 80 ἴζου παλῶν ἀγκαθεν λαβὼν βρέτας. Sic ἀγκάς ἐλεῖν et ἀγκάς ἔχειν apud Homerum.

ἀγκαθεν *desuper*. Ag. 3 κοιμώμενος στέγης (sic Schneidewinus pro στέγαις) Ἀτρεϊδῶν ἀγκαθεν. Schol. τὸ ἀγκαθεν κατὰ σύγκοπῃν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν, τούτῳστιν ἀνωθεν, cui male addit ἐξ ἀρχῆς. Bekk. Anecd. p. 337 ἀγκαθεν: κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius (post glossam ἀγριαί) ἀγρίαθεν: ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Quod ex Ἀτρεϊδῶν ἀγκάθεν ortum esse coniecit Schmidtus. De syncope ἀγκαθεν v. quae dixit Schneidewinus in Philologo vol. 3 p. 118—120. || De loco Ch. 317, ubi pro μακρόθεν dictum accepit acholiasta, v. s. v. ἀνέκαθεν. Ibidem de Eum. 369 dicitur, ubi ἀγκαθεν a Pearsono recte in ἀνέκαθεν est mutatum. ἀγκαλέομαι. V. ἀνακαλέομαι.

ἀγκάλη *brachiorum amplexus*. Ag. 723 πολεὰ δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις (λέοντος Ἴνυ). Suppl. 481 κλάδους τε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών. Im-

proprie Pr. 1019 πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. Ch. 586 πόντια ἀγκάλαι, i. e. *maritimi sinus*, qui frequens est vocabuli usus: v. Thes. vol. 1 p. 333.

ἀγκρισίς (pro ἀνάκρισις) *inquisitio*. Eum. 362 εἰς ἀγκρισιν ἐλθεῖν. Sic δὲ ἀγκρισίς Suppl. 126.

ἀγκυλητός *iactus*. Fr. 14 καὶ παλὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλὼν. τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 178) ἀγκυλητοὺς κοττάβους memorant Athenaeus 11 p. 782 e et sine Aeschyli nomine schol. Arist. Pac. 1244. Ipsos poetae de cottabo versus attulit Athenaeus 15 p. 667 c, de quibus dicitur s. v. κόσσαβος.

ἀγκυρα *ancora*. Ch. 602 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίεναι (correxī καθιέναι) ἀγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ἔξενων.

ἀγκυρουχία *ancorae retentio*, i. e. retentio qua ancora retinet navem. Suppl. 766 οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένε παραυτικά. Schol. ταῖς ἀσφαλείαις καὶ κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν.

ἀγλαΐσμα *ornamentum, decus*. Ag. 1312 οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δῶμασιν λέγεις. Ch. 193 εἶναι τὸδ' ἀγλαΐσμά μοι τοῦ φιλτάτου βροτῶν Ὀρέστου, de cinctino Orestis in sepulcro Agamemnonis reperto, de quo pariter Soph. El. 908 μὴ τοῦ τὸδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνου μολεῖν.

ἀγναμπτος *inflexibilis*. Pr. 163 ἀγναμπτον νόον. Littera τ in M a manu recentiore in littera alius litterae scripta est. In apographis plerisque ἀγναμπτον, in paucis, inter quae Vossianum, ἀγναπτον, annotato etiam in uno γρ ἀκαμπτον. Metri vitium — nam mediam vocabuli syllabam brevem esse oportet — nondum liquet quomodo sit corrigendum. Verbum a quo ἀγναμπτος derivatum est infra v. 995 γνάψει scriptum est in M, superscripta ab διορθωτῇ littera μ, qua γνάψει indicatur, quod in apographa multa transiit, quemadmodum in Persis v. 576 γναπτόμενοι, quod intactum in codice reliquit διορθωτής, in apographis nonnullis recentioribus γναμπτόμενοι scriptum est. Rursus vero apud Sophoclem Ai. 1031 ἐκνάπτετο, quod codex Laurentianus a prima manu habuit, in ἐγνάπτετο mutavit recentior, receptum in apographa pleraque, nisi quod in nonnullis est ἐγναμπτετο. Nam librarii verbum κνάπτω eiusque derivata vix usquam intacta reliquerunt, sed Homericō γνάπτειν adsumpti plerumque vel sic vel γνάπτειν scripserunt: de quo pluribus dictum est in Thesaurο s. v. γνάπτω et κνάπτω. Quamobrem verisimile est in Aeschyli quoque versu ἀγναμπτον pro cognata illatum esse forma mediam syllabam brevem habente qualis est ἀκναπον, forma tantum differens ab ἀκναπτος, quod non solum de vestibis dicitur fullonem non expertis, sed etiam improprie, ut in Thesaurο ostensum est s. v. ἀκναπτος: unde per ἀκατάκλαστος explicat Hesychius, cuius in codice quod legitur, ἀκάαπτον (ἀκναπτον Musurus): ἀκατάκλαστον. ἀγναπον ἱμάτιον. καὶ ἀκόλαστον (ἀκλαστον Piersonus), quocunque modo in ordinem redigatur, manifestum est duplicem ab eo annotatam esse significationem, alteram propriam, ἀγναπον ἱμάτιον, alteram impropriam ἀκατάκλαστον, quo adiectivo etiam s. v. ἀκαμπτος utitur Hesychius, ἀκαμπτος (sic recte H. Stephanus προἀκαμπτος): ἀκατάκλαστος, ἀκαμπτής, et schol. Hom. Od. 10, 329 σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν, quod explicat, ἀθελκτος, ἀκάκωτος, ἀκατάκλαστος. Porro apud Hesychium ἀκανθον: ἀγναμπτον (quod ex ἀκναπον: ἀγναμπτον degenerasse coniecit Schmidtus) et ἀκάκαστον: ἀκαμπές. τὰν θεῶν ἀκαμπτον

φρένα dixit Euripides Hippol. 1268, quod Aeschylum quoque dicturum fuisse opinor, nisi vocabulo opus fuisset cretici mensuram habente. ἀγναμπτον ἔχει νόον dixit Paulus Silentiarius Anthol. Planud. 4, 278. Non minus aptum foret ἀστραφή νόον, quod Hermannus coniecit, Hesychio confisus, qui tamen non ex Aeschylō attulit, sed ex Sophocle, ἀστραφής: σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. ἀστραφές: ἀστρεπτον, ἀσφαλές. quae altera glossa fortasse dittographia est superioris glossae ἀστραβές: ἀστρεπτον καὶ ἀσφαλές. Sed ἀστραφή si legisset vetus glossator, per ἀστρεπτον potius vel ἀστρεπτον erat interpretaturus quam per ἀγναμπτον, vel, si *inflexibilem* dicere voluisset, ἀκαμπτον potius quam ἀγναμπτον. Haec de hoc loco scripsi in Praef. editionis Prometheus Londinensis (a. 1866) p. XI.

ἀγνεύω *purus sum*. Suppl. 226 ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγῶν;

ἀγνισμα *piaculum, homo qui piaculum sibi contraxit*. Eum. 326 ματρῶν ἀγνισμα κύριον φόνου.

ἀγνοέω *ignoro*. Eum. 134 μὴδ' ἀγνοήσης πῆμα.

ἀγνοια *ignoratio*. Ag. 1596 ἀσημ'· ὁ δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοία λαβὼν. Suppl. 499 ἀγνοίας ὕπο.

ἀγνόρυτος *pure manans*. Pro ἀγνόρυτος in versu dactylico Pr. 433 πηγαὶ ἀγνορύτων ποταμῶν.

ἀγνός *purus, sacer*. Pr. 281 αἰθέρα ἀγνόν Fr. 41, 1 ἀγνός οὐρανός. Pr. 410 ἀγνὰς Ἀσίας ἔδος. Pers. 497 ῥέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος. Suppl. 254 αἶαν ἧς δι' ἀγνός ἐρχεται Στρυμῶν. Sic Wordsworthus pro αἰδνης διάλγος. Fr. 304, 6 Αἰγυπτος ἀγνοῦ νάματος (aquam Nili dicit) πληρουμένη. Sept. 162 πολεμόκραντον ἀγνόν τέλος. 278 de templis deorum ἀγνοῖς δόμοις. 752 ματρός ἀγνὰν σπείρας ἀρουραν. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα. Ag. 94 χρῖματος ἀγνοῦ. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες ἀγνοί. Ag. 135 et Suppl. 1031 Ἀρτεμις ἀγνά. 144 ἀγνά Διὸς κόρα. 214 ἀγνόν Ἀπόλλων. 652 Ζηνὸς ἱκτορας ἀγνοῦ. Ag. 244 de Iphigenia ἀγνὰ — αὐδὰ. Eum. 287 ἀφ' ἀγνοῦ στόματος. Suppl. 696 ἀγνῶν ἐκ στομάτων. Eum. 716 μαντεῖα οὐκέθ' ἀγνά. 885 ἀγνόν Πειθεὺς σέβας. Pr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἀγνόν οὐκ ἐπιδέσω. Suppl. 102 ἐδράνων ἀφ' ἀγνῶν. 228 ἀγνός γένοιτ' ἂν. 364 ἀπ' ἀνδρός ἀγνοῦ. Pr. 238 ἀγναῖς παρθένους. Suppl. 223 ἐν ἀγνῶ — ἴζεσθε.

ἀγνός *ignotus*. Ch. 677 ἀγνός πρὸς ἀγνώτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ. Suppl. 993 ἀγνώθ' ὅμιλον. || *ignoratus, non intellectus*. Ag. 1051 ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτῆμεν.

ἀγροος *quem nemo lamentationibus prosequitur*. Sept. 1063 κείνος δ' ὁ τάλας ἀγροος — εἰσιν.

ἀγορά *forum*. Sept. 272 τοῖς πολιτισσοῦχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε κάγορας ἐπισκόποις.

ἀγοραῖος *fori tutor*. Eum. 973 Ζεὺς ἀγοραῖος. Ag. 90 θεῶν — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων.

ἀγρος *piaculum*. Sept. 1017 ἀγρος δὲ καὶ θανῶν κεκτῆσεται θεῶν πατρῶν. Ch. 155 ἀγρος (sic Victorius pro ἄλγος) ἀπέυχετον. Eum. 167 βλοσυρὸν ἀρόμενον ἀγρος. Suppl. 375 ἀγρος (ἄλγος) Μυφιλᾶσσου. 376 ἀγρος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκτόις. ἀγρος pro ἄλγος Auratus Ag. 1251 1579. Ch. 635.

ἀγρός *dux*. Suppl. 248 πόλεως ἀγρόν. 904 πόλεως ἀγροί. Frequens apud Homerum vocabulum, cuius nulla apud tragicos sunt exempla praeter

duo Aeschyli unumque Rhesi 29 Λυκίων ἄγον ἀνδρῶν.

ἄγρα *praeda*. Sept. 322 δορὺς ἄγραν. Eum. 148 ὅπνῳ κρατῆθεὶς ἄγραν ὤλεσα.

ἀγρέμων. Hesychius ἀγρέμωνα (sic Masurus pro ἀγρεμον): τὸν κάμακα (hoc vel *vidicam* vel *hastam* significare potest), ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν (sic Nauckius pro αἰρεῖν) καὶ λαμβάνειν, ἦγουν ἀγρεύειν. ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσιν (fr. 138) ἀγρέμωνα τὸν ἐπιμήνιον. Verba ἀγρέμωνα τὸν ἐπιμήνιον separata in codice sunt glossa, errore, ut dē particula docet, manifeste. Post τὸν ἐπιμήνιον substantivum aliquod excidisse videtur. Sacrificulum intelligebat Meursius in Graecia feriatia s. v. Νομνήνα.

ἀγρέτης *dux*. Pers. 1002 βεβαῖοι γὰρ τοίπερ (sic Passovius pro οἴπερ) ἀγρέται στρατοῦ. Sic Tourpius Emend. vol. 3 p. 353 emendavit quod est in Μάρροται, adscripta prava coniectura γρ. ἀκρόται, quae explicatur in scholio γρ. καὶ ἀκρόται, ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἀκροῦ· εἰ δὲ ἀκρόται, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ ἀγείρειν, et in gl. interlineari οἱ ἄρχοντες· εἰ δὲ ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Duces quum στρατὸν vel στράτευμα ἀγείρειν dicantur, sequitur duces ipsos ἀγρέτας dicendos esse, ut ἱππαγρέτης *dux equitatus* dicitur. Annotavit Hesychius ἀγρέταν: ἡγεμόνα, θεόν. Vitiosae scripturae ἀγρότης exemplum alterum est in fragmentis Alemanis ex papyro Parisiensi editis ab Eggero et denuo cum codice collatis a F. Blassio in Ritschelii Museo Rheno. vol. 25 p. 183 [καὶ στρατῶ] ΤΟΝ ΑΓΡΟΤΑΝ.

ἀγρευμα *rete*. Sept. 608 ταυτοῦ κυρήσας ἐκδοκοῖς ἀγρεύματος. Ag. 1048 ἐντός δ' ἂν οὐσα ποροῖων ἀγρευμάτων. Ch. 998 ἀγρευμα θηρός. Ehm. 460 ποικίλοις ἀγρεύμασι κρύψασα.

ἀγρεὺς *venator*. Fr. 205 ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰδῶνι βέλος.

ἀγρέω *capio*. Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος.

ἀγρίος *ferox, crudelis*. Pr. 176 ἐξ ἀγρίων δεσμῶν. 1016 ἀγρίων ἀνέμων. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις. [Ch. 280 ἀγρίαις γνάθοις λειχῆντες ἐξέσθοντας.] Sept. 280 ἐν ματαίοις κἀγρίος ποικυγμαῖσι. Suppl. 36 ἀγρίας ἁλὸς ἀντισαντες. || ex agro *proveniens*. Pers. 614 ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἀποποτόν. παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τόδε.

ἀγρίως *crudeliter*. Pr. 155 δεσμοῖς ἁλύτοις ἀγρίως (sic ex agro, pro ἀγρίοις) πελάσας. Eum. 972 πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας.

ἀγρόνομος *in agro pascens*. Ag. 142 πάντων τ' ἀγρόνομων φιλομάστοις θηρῶν ὄβρικαλοισι.

[ἀγρότης vitiose pro ἀγρέτης, quod v.] ἀγρυπνος *insomnis, vigilans*. Pr. 358 Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλους.

ἀγυιάτης epitheton Apollinis cuius ara ante fores stat, qui sacerissime ἀγυιεύς dicitur. Ag. 1081 1086 Ἀπολλων Ἀγυιάτ', ἀπόλλων ἐμός, ἀγύρτρια *mendica*. Ag. 1273.

Ἀγχάρης n. pr. Persicus Pers. 995. Sylaba media longa in anapaests.

ἄγχι *prope*. Pers. 467 ἄγχι πελαγίας ἁλὸς. Ch. 639 ἄγχι πλευμόνων.

ἀγχιάλος *marī vicinus, maritimus*. Pers. 889 τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Λήμνον Ἰκάρου θ' ἔδος. Sic alii quoque poetae insulas ἀγχιάλους dixerunt: v. Lobeck, ad Soph. Ai. 131.

ἀγχιγεῖτων *vicinus*. Pers. 888 Τήνῃ τε συνάπτουσ' Ἀνδρος ἀγχιγεῖτων.

ἀγχίπολις *urbī propinqua*. Sept. 501 Ὅγκα Παλλὰς, ἦτ' ἀγχίπολις.

ἀγχίσπορος *propinqua*. Fr. 155 οἱ θεῶν ἀγχίσποροι.

ἀγχιστα *proxime*. Suppl. 1036 δύναται γὰρ Διὸς ἀγχιστα σὺν Ἡρᾷ.

ἀγχιστος *proximus*. Ag. 256 πέλοιτο δ' οὖν τάπ'ι τοῦτοισιν εὐπραξίς, ὥς | θέλει τὸδ' ἀγχιστον Ἀπίας | γαίης μονόφρουρον ἔρκος. Vana sunt interpretum de vocabulo ἀγχιστον commenta, merito reprehensa ab Meinekio in Philologo vol. 20 p. 71, qui ἀρχηγὸν coniecit, comparatis quae statim sequuntur coryphaei verbis, ἦκω σεβίζων σὺν, Κλυταιμνήστρα, κράτος· δίκη γὰρ ἐστὶ φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν | γυναῖκα· ἐρημυθίνετος ἀροενος ἐρόνου, quae tanquam paraphrasis sunt verborum superiorum. Ac recte, ut opinor, de sensu vocabuli ab Aeschilo scripti iudicavit Meinekius. Verum quum parum probabile sit vocabulum satis notum ἀρχηγὸν in ἀγχιστον esse corruptum, ἀγχιστον potius scribendum videtur, quod nemo mirabitur in ἀγχιστον esse mutatum. Eo restituto artissima prodit sententia, qua *supremum imperium* nunc penes Clytaemnestram esse dicitur. ἀγχιστος autem ab ἀρχός formatum ut βασιλεύματος ab βασιλεὺς et alia huiusmodi, de quibus dictum in Thesaurο vol. 2 p. 168. Mirabilis est ἀρχέστατος (pro ἀρχαιότατος, ut videtur, ab grammaticis acceptum) quod ex Aeschyli Penelopa memorat Philoxenus in Etym. M. p. 31, 5.

ἀγχόνη *suspensum*. Eum. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φῶς βλέπειν.

ἄγω [cum imperfecto ἤγον (Dorice ἄγον), futuro ἄξω, aoristo ἤγαγον]. Futuri forma media ἄξει *duceris* pro ἄξῃ restituta Ag. 1632] *duco, adduco, abduco*. *Duco* est Pr. 465 ὅφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. 576 ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλωνι πλάναι· Sept. 645 in descriptione scuti χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα — ἀγεί γυνή τις. Ag. 853 οἴπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. 1087 ποῖ ποτ' ἤγαγές με; 1138 ποῖ δὲ με δεῦρο τὴν τάλαιν' ἤγαγες; 1630 ὁ μὲν γὰρ (Orpheus) ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογῆς χαρὰ. Ch. 712 αἱ τὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. Suppl. 503 ναῦτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. De ducibus militum Sept. 56 ὥς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν (ducentum) πρὸς πύλας ἀγοὶ λόχων. Pers. 342 χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν (sic Blomfieldus pro ἤγαγεν) — Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν. De navibus copias vehentibus 560 νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ νᾶες μὲν ἄγαγον. τοτοί, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοί. De reducibus ex bello 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους ἀπαθείς — εὐ πρᾶσσοντας ἄγον οἰκούς (i. e. εἰς οἴκους). De navibus merces vehentibus Eum. 554 ἄγοντα πολλὰ παντόφυρτ' ἀνευ δικας βιαιῶς εὖν χρόνῳ καθήσειν. Sic Weilius pro τὰ πολλὰ, praeunte Panhio qui τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄγοντ' ἀνευ δικας coniecerat. παντόφυρτα schol. exp. παντόθεν συνηγμένα.

ἄγω *adduco*. Ag. 406 ἀγουσά τ' ἀντίφερνον ἴλιψ φθοράν. 1285 ἄξεν ἕνιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Sept. 758 κακὴν δ' ὥσπερ θάλασσα κύμ' ἄγει. Ch. 769 ἀγείν κελεύει δορυφόρους ὀπάνας. Passive Ag. 1632 σὺ δ' ἔθορινας νηπίους ὑλάγμασιν ἄξει, κρατῆθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεί (sic Porsonius pro ἄξῃ — φανῇ).

ἄγω *abduco, abripio*. Suppl. 931 ταῦτας δ' ἐκούσας — ἀγοὶς ἂν. Sept. 310 ἄλλος δ' ἄλλον

ἀγει. Suppl. 612 καὶ μήτ' ἐνοίκιον μήτ' ἐπηλύδων τινα ἀγειν. 728 ἀγειν θέλοντες ρυσιῶν ἐφάπτορας. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἀγεσθαι. Suppl. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν. Eum. 230 ἀγει γὰρ αἶμα μητρώων.

ἀγω i. q. ἀνάγω *sursum duco, sustollo*. Ch. 506 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι φελλοὶ δ' ὥς ἀγοῦσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνου, ubi schol. φελλοὶ τὰ κοῦφα ἔϋλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσῃ τὰ δίκτυα.

ἀγω *tempus ago*. Ag. 1592 κρεουργὸν ἡμὰρ εὐθύμως ἀγειν. || ἀγω *credo*. Suppl. 924 ἀγομ' ἀν (θεοῦς), εἴ τις τάσδε μὴ ἔαιρήσεται. || ἀγω *in matrimonium duco*. Pr. 559 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἀγαγες Ἰσιόταν. Fr. 260 ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

Imperativus ἀγε vel ἀγετε, *age vel agite*, in formulis adhortandi, singulari ἀγε etiam cum numero plurali coniuncto. Pers. 140 ἀλλ' ἀγε, Πέρσαι — θώμεθα. Ag. 783 ἀγε δὴ, βασιλεῦ, — πῶς σε προσείπω; Eum. 307 ἀγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν. Suppl. 625 ἀγε δὴ, λέξωμεν — εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγετε. Ch. 803 ἀγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα.

ἀγωγὴ *ductus, abductio*. Ag. 1263 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντίπιστασθαι φόνον.

ἀγών *concio (deliberantium et contendantium)* Ag. 845 τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς κοινῶς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα. || *certamen*. Pers. 411 νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Ag. 1377 ἀγών — νείκης παλαιᾶς. Ch. 584 ἔφη φόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντι μοι. 729 ἐφοδεῦσαι ἐφοδῆλτοισιν ἀγῶσιν. Eum. 644 777 πῶς ἀγών κριθήσεται. 814 τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγῶνων οὐκ ἀνέξομαι. Fr. 39 ἀγών γὰρ ἀνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

ἀγώνιος *ad certamina pertinens*. ἀγώνιοι θεοὶ *dii certaminum praesides* (de quibus v. quae in Thes. collecta sunt vol. 1 p. 602.) Ag. 513, Suppl. 189 242 332 355.

ἀδαιτος *non epulandus*. Ag. 147 θυσίαν ἐτέραν ἀνομόν τιν', ἀδαιτον.

ἀδαμάντινος *adamantinus, durus ut adamas*. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. 64 ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθὰδ γνάθον.

ἀδαμαντόδετος *adamante vincitus*. De vinculis durissimis Pr. 148 ἀδαμαντοδέτοις λύμαις *adamantinorum vinculorum dedecore*. 426 ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις.

ἀδάματος *indomitus*. Sept. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. Suppl. 143 et 153 εὐνάς ἀνδρῶν ἀγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. Ch. 53 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρῖν. Quibus in locis omnibus in M est ἀδάμαντον, quod correperunt editores. In aliis tragicorum locis librarii constanter ἀδάματος scriperunt, quo usus est Homerus. Tragicos una constanter usos esse forma ἀδάματος observavit Elmsl. ad Soph. OR. 196.

ἀδασμος *tributum non solvens*. Hesychius ἀδασμον: οὐδὲνα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον οὐ (οὐ addidit H. Stephanus) τελοῦσα ἐνοίκιον. Αἰσχύλος Ἰδωνοῖς (fr. 59). Photius p. 8, 4 ἀδασμος: οὐδὲνα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. οὕτως Αἰσχύλος.

[ἀδδην vitiosus pro ἀδην, quod v.] ἀδείμαντος *metu liber*. Pers. 162 οὐδαμῶς ἔμαυτῆς οὐσ' ἀδείμαντος.

ἀδειμάντως *sine metu*. Ch. 771 ὥς ἀδειμάντως κλύη.

[ἀδελφεός. V. ἀδελφός.]

ἀδελφὴ *soror*. Pr. 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατὰπτεροι. Sept. 974 πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν. Versus ex iambico dimetro corruptus, ut s. v. ἀδελφός dicitur. 1064 θρήνον ἀδελφῆς. Ch. 17 ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν.

ἀδελφός *frater*. Sept. 555 ἀδελφός τοῦ πάρος λελεγμένου. 863 θρήνον ἀδελφοῖν. 1013 τοῦτο δ' ἀδελφόν. 1029 ἀδελφὸν τὸν ἐμόν. Ag. 193 εὐνάς ἀδελφοῦ. 1585 αὐτοῦ τ' ἀδελφόν. Ch. 230 σαυτῆς ἀδελφοῦ. 243 πιστὸς δ' ἀδελφός ἦσθα. Suppl. 320 ἀδελφός δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. || Forma ἀδελφεός ab interpolatore illata Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὐθὺς προσμόραν ἀδελφεόν, ubi veram scripturam προσμολῶν ὁμόσπορον restituerunt Blomfieldus et G. Burgessius. Incertum est alterum exemplum ib. 974 πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν, quum verba πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαί, pro quibus dipodia iambica requiruntur, ut versus doceat antistrophicus 986, nondum sint emendata. Non improbable tamen est scribendum esse πέλας δ' ἀδελφ' ἀδελφεῶν, a quo proxime abfuit Hermannus, quum aliam de metro opinionem secutus πέλας ἀδελφ' ἀδελφεῶν scriberet. Quod in antistrophe 985 altera dipodia ab syllaba longa incipit διῦγρᾳ τριπάλτων πημάτων, idem factum est v. 983 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας, licet praecedens Antigonae versus ex puris compositis sit iambis ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. δὲ autem particula hic non minus apta quam in aliis huius stichomythiae versibus. || ἀδελφός adiective dictum *frater-nus*. Sept. 811 ἀδελφαὶς χερσὶν ἠναίροντο. et fortasse ἀδελφὰ 974, de quo modo dixi, *paria fratrum mala significans*, ut Soph. Ant. 192 dixit καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύεας ἔχω.

Ἀδεύης n. pr. Persicum Pers. 312.

ἀδην *affatim, satis*. Ag. 828 ἀδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Pr. 585 ἀδην με πολὺπλανοὶ πλᾶναι γεγυμνάκασι, ubi in apogr. multis ἀδην consuetudo librariis errore. De spiritu sive leni sive aspero dissenserunt grammatici etymologicis rationibus ducti: v. Thes. vol. 1 p. 647.

ἀδῆριτος (i.) *inexpugnabilis*. Pr. 105 τὸ τῆς ἀνδραγῆς ἐστ' ἀδῆριτον σθένος.

"Αἰδής *Orcus*. (Nomen in codicibus tragicorum prope constanter cum punctis diaereseos αἰδής pariterque in reliquis casibus scriptum, modo Orcum deum significat, modo locum inferorum ubi regnat deus, modo ita dictum est ut utraque significatio locum habeat. Usitata in diversis declinatio est "Αἰδής "Αἰδου "Αἰδη "Αἰδην, in melicis "Αἰδας "Αἰδα "Αἰδαν, vel tribus syllabis "Αἰδας "Αἰδα "Αἰδα "Αἰδαν.) Ag. 1528. Suppl. 228 416 ἐν "Αἰδου. Pr. 236 εἰς "Αἰδου μολεῖν. 1029 εἰς ἀναύγητον μολεῖν "Αἰδην. Fr. 236 οἶμος εἰς "Αἰδου φέρουσα. Pers. 923 "Αἰδου σάκτροι. Ag. 1115 δίκτυον τί γ' "Αἰδου. 1235 "Αἰδου μητέρα. 1291 "Αἰδου πύλας. 1387 τοῦ κατὰ χθονος "Αἰδου νεκρῶν σωτήρος εὐκταίαν χάριν. Eum. 273 μέγας γάρ "Αἰδης ἐστὶν εὐθύνος βροτῶν. || *mors* Ag. 667 "Αἰδην πόντιον πεφευγότες. || Formae trisyllabae duo sunt exempla, Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δ' "Αἰδας ἀνάσσοι. Sept. 322 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν — "Αἰδα προΐαψαι, δορός ἀγρᾶν. In anapaestis vero Pr. 152 νέρθεν τ' "Αἰδου recte in νέρθεν θ' "Αἰδου mutavit Turnebus, nec dubitandum quin Sept. 868 ἀχεῖν "Αἰδα τ' | ἐχθρόν παιδ' ἐπιμέλπειν scribendum sit "Αἰδου τ': de quo comparanda quae in Lexico Sophocleo dixi p. 6 a. || Tertia forma est "Αἷς in casibus obliquis, cuius nomen est exemplum Aeschyli Pr. 433 κελαινὸς "Αἶδος δ' ὑπο-

βρέμει μυχός γὰς, unumque Sophoclis OC. 1221 Ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος — ἀναπέφνηε.

ἀδικέω iniuria afficio. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μάδικεῖν. 694 φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικεῖν σχήσει. 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες ἐν διαίρεσει. Quibus in locis tribus μάδικεῖν scripsi pro μὴ ἀδικεῖν, de quo s. v. μὴ dicitur.

ἀδικός iniustus. Ag. 397 φῶτ' ἀδικόν. Ch. 398 δίκαν δ' ἐξ ἀδικῶν ἀπαιτῶ. 996 τόλμης ἕκατι κάδικου φρονήματος. (κάδικου Turnebus pro κἀνδικου, quod etiam κἀκδικόν esse potest, quod Ahrsensius coniecit.) Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἀδικοι μὲν κακοῖς, οἷα δ' ἐννόμοις.

ἀδικῶς iniuste. Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἐργῶν μεγάλων ἀδικῶς ἐπικράναι.

ἀδίοπος rectore s. custode carens. Hesychius ἀδίοπον: ἀναρχόν καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυγί' δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεῶς φύλακες. Est fr. 261, ubi v. quae ex aliis grammaticis attuli.

ἀδμητός, ἢ, et ἀδμήτη iniuria, frequens virginum epitheton: v. Thes. vol. 1 p. 688. Suppl. 149 ἀδμητός ('Αρτεμῖς) ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω. Sic correxi quod est in M cum metri vitio ἀδμήτας ἀδμήτα. Formae Doricae ἀδματος ἀδμάτας an sint restituendae incertum est, de quo dixi in Lex. Soph. p. 6a.

ἀδοβάτης qui ad Orcum descendit. Pers. 924 ἀδοβάται γὰρ πολλοὶ φῶτες. Sic Passovius emendavit pro ἀγδοβάται. Similiter ἀνδρες ἄδοφοῖται dicti sunt ab Aristophane fr. 198, 6.

ἀδολος dolo carens, sincerus. Improprie de iunguento non adulterato Ag. 95 χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

ἀδόλως sine dolo. Ch. 955 ἀδόλως δολίας, scriptura propter verborum adiunctorum corruptelam incerta.

Ἀδράστεια ('Αδρήστεια in dialecto Ionica) Adrastea, dea eadem quae et Nemesis, de qua multa collecta sunt in Thes. vol. 1 p. 701 et a Blomfieldo in Glossario ad Pr. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Fr. 155, 2 Βερέκυντα χῆρον, ἐνθ' Ἀδραστείας ἐδος. V. s. v. Ἰδη.

Ἀδραστος Adrastus, rex Argivorum. Sept. 50 πρὸς ἄρμ' Ἀδράστου. 575 κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.

ἀδρεπτός non carpius. Suppl. 663 ἦβας δ' ἄνθος ἀδρεπτόν ἐστω.

Ἀδριανός Adrianus, ad Adriam habitans. Bekk. Anecd. p. 346, 9 Ἀδριαναὶ γυναῖκες. Αἰσχύλος 'Ηλιάσιον (fr. 67) "Ἀδριαναὶ τε γυναῖκες τρόπον ἔξουσιν γούων." Qui versus est Ionicus tetrameter, in quo Aeschylum formam Ionicam Ἀδρηναὶ ut magis poeticam praetulisse coniecit Hermannus, ut τὰς Ἀδρηνᾶς dixit Euripides Hipp. 735. De lugendi modo, quem servaturae sint feminae ad Padum, v. Polybius 2, 16, Seymnus v. 399, Diodorus 5, 23.

ἄδω cano. Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἄδων ἔτοιμος. Pers. 121 τὸ Κισίων πόλιν ἀντίδουπον ἄσεται. Sic Burnei pro ἔσεται (i. e. αἰσεται), quod est in M, in apogr. pluribus in ἔσεται corruptum.

ἀεί [Formam Atticam ἀεί Aristophanis codices frequentius servarunt quam tragicorum, in quibus saepissime αἰεὶ pariterque in compositis scriptum est, interdum adeo contra metri legem: ex quo sequitur nullam in hac re librorum auctoritatem esse. Librarii enim Homeri lectioni assueti αἰεὶ non solum poetis scenicis intulerunt, sed etiam prosae orationis scriptoribus et veteribus et recen-

tioribus, quibus nunc ἀεί plerumque ex codicibus antiquioribus est restitutum, ne Thucydide quidem excepto, quem Marcellinus, vitae eius scriptor, codicis sui auctoritatem secutus, αἰεὶ praetulisse credidit, usque ἐπὶ πλείστον δὲ χρήται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀττιδί, ὅταν τὴν διφθογγὸν τὴν αἰ ἀντὶ τοῦ α γράφῃ, αἰεὶ λέγων, cuius sententiae ne codices superstites quidem favent, quorum optimi et antiquissimi satis constanter ἀεί praebent, quod non est verisimile ab librariis esse illatum. Ad mensuram quod attinet, non dubitandum quin Apollonius in libro de adverbiiis (in Bekk. Anecd. p. 600), ubi de αἰ in α longum mutato agit, recte iudicaverit ἀναλογώτερον esse αἰ ἐν μακρῷ τῷ α. In sermone tamen quotidiano Atticorum ἀεί nunquam aliter quam α brevi pronuntiatum esse videtur, eaque mensura iam epici poetae interdum usi sunt ubi metrum propriam dialecto epicam formam αἰεὶ non ferret, ut ap. Hom. Il. 12, 211 Ἔκτορ, ἀεὶ μὲν πῶς — Attici vero poetae, qui epico et Ionico αἰεὶ non utebantur, ἀεί modo correpto modo producto a dixerunt, prout metro commodum erat: unde utriusque mensurae exempla plurima apud poetas scenicos reperiuntur.] *semper*, quod vel de tempore non interrupto dicitur vel adverbii ἐκάστοτε, quod per ἀεί explicare solent grammatici, significationem habet. Aeschyli exempla in quibus syllaba prior vel brevis est vel utramque mensuram admittit, ut saepe in impari sede senarii, haec sunt. Pr. 26 ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σέ. 42 ἀεὶ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. 162 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἀγναμπτον νόον. 519 τί γὰρ πέρπωται Ζηνὶ πλήν ἀεὶ κρατεῖν; 648 ἀεὶ γὰρ ὅψει ἐννυχοὶ — παρηγόρουν. Pers. 443 ἀνακτὶ πιστὴν ἐν πρώτοις ἀεὶ. Ag. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβὰ τοῖς γέρονσιν ἐμ μαθεῖν. Ch. 684 μέτοικον ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, quod Schneiderrus in Lexico αἰεξένον scribi maluit. 964 χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεὶ. [Eum. 687 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν — ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] Suppl. 514 ἀεὶ γυναικῶν ἔστι δεῖμ' ἑξαίσιον. Fr. 81 καὶ με συμφοράς ἀεὶ βαθεῖα κηλὶς — ἀναστρέφει. 1 ἀεὶ φυλάσσω τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. 98 Ἀρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῦστα πάντα τάνθρώπων (sensus postulat παντός ἀγρεύειν vel simile quid) στρατοῦ. 178, 3 ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοῦ μὸν κάρα, si recte ab Dobraeo correctum est quod apud Athenaeum 15 p. 667 e legitur κότταβος ἀεὶ. 305, 9 ἀεὶ δὲ μῖσει — ἀποικιεῖ. Fr. 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ, i. e. τὸν ἐκάστοτε κρατοῦντα, singulos singulis temporibus regnantes, etsi ἀεὶ hoc sensu dictum plerumque inter articulum et nomen ponitur.

Productae syllabae primae exempla haec sunt, in quibus plerumque αἰεὶ, rarius ἀεί scriptum est in M. Pers. 176 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι ζῦνεμι. 602 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐρεῖν τύχης. Ag. 1450 μὸλοι τὸν αὐτὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον. Eum. [76 βεβῶτ' ἄν (ἀν' Herm.) ἀεὶ τὴν πλανοστιβὴ χθόνα.] 773 πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε. 992 εὐφρονας ἀεὶ μέγα τιμῶντες. Suppl. 675 τικτεσθαὶ δὲ φόρος γὰς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεὶ. 704 θεοὺς δ' οἱ γὰν ἔχουσιν ἀεὶ τίσιν. Sept. 856 δς ἀεὶ (αἰέν M) δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται. Fr. 192, 5 ἴν' ὁ παντόπτης Ἥλιος ἀεὶ — ἀναπαύει. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ (i. e. *semper adhuc*) τὴν τύχην οὐ μέφομαι. ἐς ἀεὶ *in perpetuum*. 836 θύη — ἔχουσ' ἐς ἀεὶ τόνδ' ἐπαίνειέεις λόγον.

Forma epica αἰεὶ tragici non utuntur nisi postulante metro: de quo dixi in Lex. Soph. p. 7a.

Sic Pr. 428 αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταῖον — ὁχὼν στενάζει. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἰσὼν — ἔλαας. Ag. 891 κλάουσα λαμπηρουχίας ἀτημελήτους αἰὲν. ἐν δ' ὀνείρασι — Male vero Sept. 857 πύτλον, ὅς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται, ubi αἰε scribendum.

αἰδῶ *cano*. Ag. 16 ὅταν δ' αἰδεῖν ἡ μνύρεσθαι δοκῶ. 709 ὅς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν αἰδεῖν (ὕμναιος).

αἰζῶς *semper vivens*. Fr. 31 ὁ τὴν αἰζῶν ἀφθιτον πᾶν φαγῶν et ib. καὶ γεύομαι πως τῆς αἰζῶνος πᾶς. De qua herba v. Athenaeus 14 p. 679a et 7 p. 296f. Cum forma minus Attica αἰζῶνος, qua metri causa usus est Aeschylus, comparandum φιλόζωος, quod Sophocles (fr. 807) haud dubie eadem de causa dixit pro φιλόζωος. Formam Atticam αἰζῶν annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 22. || Improprie *semper vivens*. Suppl. 988 κύρα δ' ἄχθος αἰζῶν πέλοι.

αἰκῆς *foedus, turpis*. Pr. 97 δεσμὸν αἰκῆς 525 δεσμους αἰκεῖς. 1013 οὐδὲν αἰκεῖς. || Forma dissyllaba αἰκῆς, qua Sophocles quoque usus est, 472 αἰκῆς πῆμα, quod Porsonus restituit pro αἰκεῖς.

αἰλος *sole non collustratus*. Bekk. Anecd. p. 347, 33 αἰλα: τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς ἑλῆς (εἰλῆς ap. Hesych. et in Etym. M.). οὕτως Αἰσχύλος (fr. 419).

αἰμνηστος *semper memorandus*. Pers. 760 ἔργον — μέγιστον, αἰμνηστον, ubi αἰμνηστον apogr. nonnulla.

[αἰξένος *hospes perpetuus*. Incerta Schneideri coniectura Ch. 684 pro αἰξένον.]

αἰρω *tollo*. Sept. 759 ἄλλο δ' αἰρεῖ τρίχαλον κύμα. Pers. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὐμαριν αἰρω. Ag. 1525 ἔμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος αἰ. θέν.

[αἰσῦρος vitiose pro ἄησῦρος, quod v.]

ἀέκων *invitus*. Suppl. 39 τήνδ' ἀέκόντων ἐπιβῆναι, in anapaestis, qui etiam formam ferunt contractam ἀκόντων, ut Pr. 277 οὐκ ἀκούσας ἐπεθώσας. Similiter vero Soph. Tr. 1263 in anapaestis τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον dicere maluit quam ἀκούσιον.

ἀέλπτος *insperatus*. Pers. 265 1026 πῆμ' ἀέλπτον. 1005 ἀέλπτον κακόν. Ag. 885 ἐς δῶμ' ἀέλπτον ὡς ἀν' ἡγήται δίκη. Suppl. 54 ἀέλπτα περ ὄντα. 357 ἔξ ἀέλπτων κάπρομηθῶν. 911 διωλόμεσθ' ἀέλπτ', ἀνάξ, πάσχομεν, ubi M διωλόμεσθα ἐπτάναξ, quod correxit Robortellus. De duobus aliis locis, quibus ἀέλπτος librariorum errore illatum est, v. s. v. ἀεπτος.

ἀέλπτως *insperato, praeter spem*. Suppl. 987. Pers. 261.

ἀένσος *semper manans*. Suppl. 553 γὰς ποταμούς ἀένσους.

ἀέξομαι *augeor*. Ch. 825 κέρδος ἀέζεται τόδε. Suppl. 856 ἐνθέν ἀεζόμενον ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει.

ἀεῖφυλλος *folia alens*. Ag. 697 Σιμόεντος ἀκτῆς ἐπ' ἀεῖφυλλους.

[ἀεπτος. Hesychius ἀεπτοι: δεινοί, καὶ ἀπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ (fr. 211). Aeschylus aut ἀεπτοι aut, quod probabilius, ἀπτοι dixisse videtur, quae ex Homericis (Il. 1, 567) χείρας ἀάπτους nota est scripturae diversitas, quae fortasse similiter in Aeschyli Proteo exstitit. Sed verum haud dubie est ἀπτοι, ut in loco Homeri ἀάπτους (cum interaspiratione, quae significat χείρας ὧν οὐκ ἀν' αἵματό τις) probavit Aristarchus. || Librarii errorem qui Suppl. 911 ἀεπτα pro ἀέλ-

πτα scripsit, notavi s. v. ἀελπτος. || Alio modo erratum est in versibus Ag. 140 141 sic scriptis in M τῶσων περ εὐφρων καλά | δρόσοισιν ἀέλπτοις μαλερῶν ὄντων, quae in Praef. editionis Lips. quintae p. LXXXIV — LXXXVI sic emendanda esse ostendi ὄσων παρ' εὐφρόνων καλά Διὸς κόρα | δρόσοισιν μαλερῶν τε λεόντων —. Pro ἀέλπτοις scholiasta aut legit aut legi voluit ἀεπτοις. Nam ad δρόσοισιν in M annotatum est τοῖς νεογνοῖς "χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι" (Hom. Od. 9, 222) ἀέλπτοις (sic codex contra mentem scholiastae) δέ τοῖς ἐπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. Prior huius annotationis pars ab vetere grammatico scripta est, ut ex Etym. M. p. 377, 37 intelligitur, ubi δρόσων nomen pariter cum Homericis ἔρσαι comparatur, ἔρση γάρ ἐστιν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε μεταφράζων τούτου. Altera vero scholii pars, quae ἀεπτοις explicatur, recentioris grammatici inventum est, qui non animadvertens vocabulum hoc temere huic versui esse illatum, quae sententia etiam eo confirmatur quod in codice δρόσοισιν scriptum est, non δρόσοις, quod Triclinius posuit, ut versus initium iambicum esset. Nec catulorum leonis tanta est teneritas quanta avicularum vix ovo exclusarum, ut Aeschylus operae pretium videri potuerit δρόσων nomini, cui ipsi iam teneritatis notio inest, istiusmodi aliquod epitheton adiungere. Prorsus ridiculus vero est Byzantinus scholiasta, qui ἀεπτοις interpretatus est τοῖς μὴ δυναμένοις πτῆναι, quasi leones, qui hodie quattuor pedibus incedere solent, Aeschyli aetate volaverint: nisi forte homo ingeniosus figurate illud dictum esse voluit, quemadmodum Sophocles OR. 17 infantes οὐδέπῃ πτέσθαι σθένοντας dixit, comparatione ab νεοσσοῖς ducta, quo nomine infantes saepe a poetis sunt appellati. Manifestum est ἀεπτοις istud ex vetere corruptum esse glossesemate ἀεπτοις, quod adscriptum olim fuit verbis v. 136 παντοίοις κοῖσι πατρός: de quo pluribus dixi in Fleckeiseni Annalibus a. 1863 vol. 87 p. 75 — 79.

ἀέρδην *sustollendo*. Ag. 235 λαβεῖν ἀέρδην *tollere*. Usitatum est ἀρδην.

Ἀερία Aegypti nomen, de quo v. grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 763. Suppl. 71 τᾶσδε φυγὰς Ἀερίας ἀπὸ γῆς. Ib. 872 Ἀερίαισι αὐραῖς coniecit Hermannus pro εὐρείαις εἰν αὐραῖς.

ἀεροφοῖτος *aerem frequentans, aerem permeans*. Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχῶν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοῖτοις, quod διὰ τοῦ ἀέρος φοιτῶσας explicat scholiasta. Versus fortasse ex Sphinge sumtus, ex qua ib. 1287 similis affertur versus (fr. 234). κύνας ἀεροφοῖτους aquilas dicit, ut in Prom. 1020 et Agam. 139.

ἀετός *aquila*. Pr. 1022 Διὸς — πτηνὸς κύων δαφνοῖνός αἰτός. Pers. 205 ὀρῶ δὲ φεύγοντ' αἰτόν. Ag. 138 στυγεῖ δὲ δειπνον αἰτών. Ch. 247 γένναν εὐνὴν αἰτοῦ πατρός. 254 αἰτοῦ γένεθλ' ἀποφθεῖρας. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτων τοξικῶν τὸν αἰτόν. 157 πυρρόποιον αἰτόσι. Quibus in locis omnibus αἰτός scriptum est, ut apud alios non raro, quod Ionicae est dialecte, non Atticae.

ἀζηλος *non invidendus, miser*. Pr. 143 φρουρὰν ἀζηλον ὀχῆσω. Ch. 1017 ἀζηλα νίκης τησδ' ἔχων μίσματα.

ἀζομαι *vereor*. Eum. 390 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἄζεται τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 999 Παλλὰδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἀζεται πατήρ. Suppl. 651

ἄζονται γὰρ οὐαίμους. 884 ἀλκή γὰρ οὗτοι πλόκαμον οὐδ' αὖ ἀζεται. Sic Panwius pro οὐ δαμάζεται. Pers. 589 οὐδ' ἐς γὰν προπίπτοντες ἄρξονται, ubi quum praesens potius requiratur quam futurum, ἄζονται coniecit Halmius in Museo Rhenano vol. 23 p. 295.

ἀηδόνιος *ad lusciniam pertinens*. De quo cantu luscinae fr. 429 (in Bekk. Anecl. p. 349, 6) θρηνεί δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον, ubi ἀηδόνιον codex. Utriusque formae exempla v. in Thes. vol. 1 p. 792. ἐπὶ κλαυτον ἀηδόνιον νόμον dixit Arist. Ran. 683.

ἀηδών *luscini*. Ag. 1144 'Ἴτυν 'Ἴτυν στένουσι' — ἀηδών. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνος. Suppl. 60 κερκηλάτας ἀηδόνος.

ἀήθης *insuetus*. Suppl. 567 ὄψιν ἀήθη.

ἀημα *status*. Eum. 905 ἀνέμυν ἀήματα. || *ventus*. Ag. 1418 ἐπ' ὠδὸν Ὀρηκίων ἀημάτων.

ἀήσυρος *agilis, celer*. Per κούρος et ἐλαφρός expr. Hesy chius aliique grammatici: v. Thes. vol. 1 p. 802. Pr. 452 ἀήσυροι μύρμηκες. αἰήσυροι Ma n. rec. et agr. multa.

ἀήτος *maius*. Hesy chius ἀήτους: μεγάλας. Αἰσχύλος 'Αθάμαντι (fr. 2). Est vocabulum Homeri, qui θάρσος ἀήτον et alia dixit, de quibus v. Thes. vol. 1 p. 803. [ἀήται. V. ημαί.]

'Αθαμαντίς *ex Athamante nata*. Pers. 70 'Αθαμαντίδος 'Ελλάς.

'Αθάμας *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 1—4b).

'Αθάνα *Minerva*. Eum. 235 443 892 ἄνασσι 'Αθάνα. Sept. 487 'Ογκας 'Αθάνας. Forma Dorica 'Αθάνα pro 'Αθηνά constanter utuntur tragici in omni metrorum genere, servant vero η in forma 'Αθηναία, de qua infra dicetur.

'Αθάναι Dorice pro 'Αθήναι, quod v.

ἀθάνατος (syllaba prima constanter producta) *immortalis*. Eum. 350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας. 951 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαίαν. Fr. 152 τέλος ἀθανάτων. 192, 6 χρῆματ' ἀθανάτων. || *immortalitatem praebens*. Ch. 619 Νίσσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσας. Poterat ἀθανάτου scribere, sed Homeri exemplum secutus praetulit terminationem femininam.

ἀθαπτος *inhumatus*. Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἀθαπτον. 1045 ἀθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.

ἀθέλεος *volens*. Suppl. 863 θέλεος ἀθέλεος. Sic Homerus Il. 4, 43 dixit ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

ἀθελκτος *qui demulceri non potest, immitis, implacabilis*. Suppl. 1056 σὺ δὲ θέλγεις ἂν ἀθελκτον.

ἀθεος *impius*. Pers. 808 ὕβρεως ἀποινα καθέων φρονημάτων. Eum. 151 ἀθεον ἄνδρα καὶ τοκεῖσιν πικρόν. 540 ἀθέω ποδί.

ἀθέριστος *non messus*. Fr. 127c (in Bekk. Anecl. p. 353, 10) χαλκὸν ἀθέριστον (sic Blomfieldus in Praef. Agam. p. X pro ἀθέριτον), ἀσπίδων (ἀσπίδος codex) ὑπερτενῇ, ubi v. annot.

ἀθέρμαντος *non calefactus*. Figurata *non audax*. Ch. 629 τῶν δ' ἀθέρμαντον ἐστὶαν δόμων, γυναικεῖαν ἀτολμον αἰχμάν. Schol. ἀθράσυντον· διὰ τὸ θράσος γὰρ ἄδονται αἱ Λήμναι.

ἀθέτως *sine lege, pro arbitrio*. Pr. 150 Ζεὺς ἀθέτως κρατύει, ἀθέσμως M ex glossmate. Emendatum ex Hesy chio ἀθέτως: ἀθέσμως, οὐ συγκαταθεσμένως. Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεισμήτη.

'Αθήναι *Athenae*. Pers. 231 ποῦ τὰς 'Αθῆνας

φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός; 285 τῶν 'Αθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 347 ἐτ' ἄρ' 'Αθηνῶν ἐστ' ἀπόρθητος πόλις; 474 τιμωρίαν κλεινῶν 'Αθηνῶν ἡῦρε. 716 ἄμφ' 'Αθῆνας πᾶς κατέφθαρται στρατός. 824 μέμνησθ' 'Αθηνῶν. || Forma Dorica 'Αθάναι n melicis Pers. 285 στῆναι δ' 'Αθάναι δόσις. 975 τὰς ὡγυγίους κατιδόντες στῆννὰς 'Αθάνας. || 'Αθῆναι *Athene*, urbs Euboeae. Fr. 26 'Αθῆνας Διάδας παρεκπερῶν, ubi v. annot.

'Αθηναία *Minerva*. Eum. 288 χώρας ἄνασσαν τῆσδ' 'Αθηναίων. 299 'Αθηναίᾱς σθένος. 614 'Αθηναίᾱς μέγαν θεσμόν. Est vetus nominis forma Attica, frequens in inscriptionibus.

'Αθηναῖος *Atheniensis*. Pers. 355 ἐξ 'Αθηναίων στρατοῦ.

ἀθήρ *speculum*. Hesy chius ἀθήρ: ἐπιδορατὶς. μεταφορικῶς Αἰσχύλος Νηρηΐσι (fr. 153). Bekk. Anecl. p. 353, 16 ἀθήρ: ἀκὴ τοῦ ἡκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὃ ἐστὶ τοῦ ἀστάχους. Λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ.

ἀθηρος *fera occisa carens*. Fr. 239 ἀθηρος ἡμέρα.

ἀθικτος *intactus*. Eum. 683 κερδῶν ἀθικτον τοῦτο βουλευτήριον. Suppl. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἀθικτον. Ib. 784 ἀθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ. Absurde in M scriptum ἀφικτον ubi sensus contrarium postulat. Emendavi ἀθικτον, quocum comparari potest Ag. 432 πολλὰ γοῦν θυγάνει πρὸς ἡπαρ. || *sanctus*. Ag. 371 ὅσοις ἀθικτων χάρις πατοῖτο.

ἀθλεύω *laboro*. Pr. 95 τὸν μυριετὴ χρόνον ἀθλεύσω.

ἀθλιος *miser*. Sept. 779 ἀθλίων γάμων. 921 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν. Ch. 978 981. Ag. 1605 ἀθλίω πατρί. Suppl. 571 ἀθλίαν οἰστροδόνητον ἰώ. Fr. 27 ἀθλίου Λίχα. 208 ἀθλίαν φάβα.

ἀθλον *labor, periculum*. Suppl. 1034 στῆναι πόνον πέλει τὸδ' ἀθλον.

ἀθλος *labor*. Pr. 257 ἀθλου τέρμα. 702 τὸν ἄμφ' ἑαυτῆς ἀθλον. 934 ἀθλον ἂν σοι τοῦδ' ἐτ' ἀλγῶ πόροι. Fr. 218 πατρός μεγίστον ἀθλον οὐρανοστεγῇ. Pr. 262 ἀθλου δ' ἐκλυσιν ζῆται τινά. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἀθλων. 752 τοὺς ἐμούς ἀθλους. Fr. 191, 2 τοὺς σοὺς ἀθλους.

ἀθρῶν *specto*. Fr. 225 ἐγκατιλλύψας ἀθρεῖ.

ἀθροίζω *congrego*. Pers. 414 ὡς δὲ πλήθος ἐν στενῷ νεῶν ἡθροιστο.

ἀθυμῶ *animum demitto*. Pr. 474 ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς.

ἀθυμος *animo carens, ignavus*. Sept. 616 οὐχ ὡς ἀθυμον οὐδὲ λήματος κάκη. [|| *animo non placens*. Eum. 770 versus spurio ὁδοὺς ἀθύμους.]

'Αθῶος *Athous*. Ag. 285 'Αθῶον αἶπος Ζηνός. In M 'Αθων. Nam grammatici quibusdam (ut Choerobosco in Etym. M. s. h. v.) 'Αθῶος vel saltem 'Αθῶος sine iota adscripto scribere placuit, ut ab ἀθῶος *impunis* distinguerent.

αἶ. V. αἶα.

αἶα *terra*. Hae forma tragici non utuntur nisi ubi metrum non fert γαῖα. Multa eius exempla sunt apud Aeschylum et Euripidem, duo tantum apud Sophoclem. Aeschylea haec sunt. Pr. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. Sept. 306 τὰν βαθύχθον' αἶαν. Pers. 2 'Ελλάδ' ἐς αἶαν. Ag. 429 ἄρ' 'Ελλάδος αἶας, ubi 'Ελλανίδος γὰς metri causa correxit Hermannus. Pers. 270 ἐπ' αἶαν δῖαν 'Ελλάδα χώραν. 250 646 1069 1073 Περσὶς αἶα. 59 Περσίδος αἶας. 129 ἀμφοτέρως ἀλίον πρῶνα κοινόν

αίας. 486 Δωριδ' αϊαν. 495 'Hδωνιδ' αϊαν. Ag. 112 Τευκρίδ' ἐπ' αϊαν. Eum. 58 ἦτις αἶα. Suppl. 254 πᾶσαν αϊαν, ἥς δι' ἄγνος ἐρχεται Στρυμῶν. 547 δι' αἶας μηλοβότου Φρυγίας. 555 τὰν 'Αφροδίτας πολυπυρον αϊαν. Versum defectum Pr. 115 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, ubi trimeter requiritur, sic redintegravi τίς ἵκετ' αἶας τόνδε τέρμιον πάγον:

αιάζω *lamentor*. Pers. 922 γὰ δ' αιάζει τὰν ἑγγαίαν ἦβαν.

αἶαί, interiectio qua luctus vel fletus exprimitur. Ea tragici vel simplici utuntur αἶαί modo intra modo extra metrum posita, vel duplicata αἶαί αἶαί, plerumque extra versum posita. De scriptura αἶαί (non αἶαί ut apud Apollon. in Bekk. Anecd. p. 556, 26 et in M a m. pr. apud Sophoclem OR. 754) constat Herodiani auctoritate περί μὲν. λέξ. p. 27, librarii vero in tragicorum codicibus prope constanter diremerunt in αἶ αἶ (rarius αἶ αἶ) et αἶ αἶ αἶ αἶ, interdum ter scripto αἶ, quo nemo usus est, vel αἶαί in ἔ ἔ mutato. Exempla Aeschylea sunt Pr. 66 αἶαί, Προμηθεύ, σὺν ὑπερστένω πόνων. [98 in apogr. nonnullis αἶ αἶ, ubi recte M φεύ φεύ, quae alibi quoque in apographis permutantur.] Sept. 787 αἶαί, πικρογλώσσους ἀράς. 892 αἶαί δαιμόνιοι, | αἶαί δ' ἀντιφώνων — (αἶ αἶ utrobique M). Pers. 258 αἶαί, διαίνεσθε, Πέρσαι. 283 αἶαί, στρατοῦ φθαρέντος. 331 αἶαί, κακῶν ὕψιστα. 433 αἶαί, κακῶν δὴ —. Duplicatum αἶαί Pr. 136 αἶαί αἶαί τῆς πολυτέκνου — (ubi αἶ ter M, quater in apogr.). Pers. 672 αἶαί αἶαί, ὦ πολυκλαυτε —. 928 αἶαί αἶαί κεδνάς ἄλκας, ubi αἶ bis in M, recte quater in apogr. uno. 1047 αἶαί αἶαί δὴ δὴ δὴ, ubi αἶαί αἶαί dipodia iambica est. Suppl. 866 αἶαί αἶαί (αἶ αἶ αἶ αἶ M) | καὶ (ei Heathius) γάρ —. Ch. 1007 αἶαί αἶαί (sic Bothius pro αἶ αἶ) μελέων ἔργων | στυγερῶ θανάτω διεπράχθης, | αἶαί αἶαί, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Sic Wellauerus pro ἔ ἔ μίμνοντι —. 1020 αἶαί αἶαί, | μόχος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει. Sic Wellius pro ἐς (quod ex ἔ ἔ corruptum) μόχος δ' ὁ μὲν —.

αἰακτὸς *lamentabilis*. Sept. 845 αἰακτὰ πῆματα. Pers. 931 ὅδ' ἐγὼ, οἰοί, αἰακτὸς μέλεος. || *lamentans*. Pers. 1068 αἰακτὸς ἔς δόμους κίε.

αἰανὴς *lugubris*. Pers. 635 αἰανῆ δύσθροα βάρματα. 940 αἰανῆ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. || *gravis*. Eum. 943 ἄκαρπος αἰανῆς — νόσος. 479 ἄφερτος αἰανῆς νόσος. 416 Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, ubi αἰανῆ ex duobus apogr. restitutum pro αἰανῆς: nam forma αἰανὸς ab grammaticis demum Byzantinis ficta est, de quo dictum est ab Nauckio in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 2 a. 1862 p. 441 et ab me in annot. ad Aesch. Eum. 416 in *Poetis Scen.* et in Lexico Sophocleo p. 9b.

αἰανῆς *aeternus*. Eum. 572 ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον.

αἰανὼς *in perpetuum*. Eum. 672 καὶ τὰδ' αἰανὼς μένοι.

Αἶας *Aiax*. Pers. 307 368 νῆσον Αἶαντος. 596 Αἶαντος περικλύστα νᾶσος.

Αἰγαῖος *Aegaeus*. Ag. 659 πέλαγος Αἰγαῖον.

Αἰγεύς *Aegeus*. Eum. 686 (versu spurio) Αἰγέως στρατῶ. Sic ex apogr. correctum pro αἰγέωι, quod est in M.

αἰγίζω *dilacero*. Hesychius αἰγίζειν: διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς, παρὰ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν 'Hδωνοῖς (fr. 60) καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω λέγει. Quae partim etiam apud Suidam leguntur, de quo v. annot.

Poetae verba fuisse νεβρίδας δ' 'Hδωνίδας | ἤγιζον coniecit Hermannus. Verba οὕτω λέγει (καλεῖ apud Suidam) significare videntur νεβρίδας ab Aeschyleo αἰγίδας esse appellatas.

αἰγίλιψ *inaccessus*. Suppl. 794 αἰγίλιψ — πέτρα. De origine vocabuli disceptant grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 808. Petram quae a capris relinquitur propter altitudinem intelligit Suidas.

Αἶγινα *Aegina* insula. Fr. 327 Αἶγινα δ' αὐτῇ πρὸς νότον κεῖται πνοάς.

Αἰγίπλαγκτον nomen montis. Ag. 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον, ubi schol. ὄρος Μεγαρίδος.

αἰγίς *scutum* e pelle caprina, qualis tribuitur Iovi, Apollini et inprimis Minervae, de qua Eum. 404 ροιβόουσα κόλπον αἰγίδος.

αἰγίς *procella*. Ch. 594 κἀνέμενεν' ἄν αἰγίδων φράσαι κότον. || *pellis caprina*. V. αἰγίζω.

Αἰγισθος *Aegisthus*. Ag. 1436 1612. Ch. 111 134 482 570 656 734 877 893 [989] 1011.

αἰγυπιὸς *vultur*. Ag. 49 τρόπων αἰγυπιῶν.

Αἰγυπτίος *Aegyptius*. Pers. 311 Νείλου — Αἰγυπτιού. Suppl. 817 γένος — Αἰγυπτίον, ubi metrum Αἰγυπτέιον postulat, quod restituit Hermannus. 874 Αἰγυπτίαν — βάρην. Fr. 312 δεινοὶ πλέκιν τοι μηχανάς Αἰγυπτίαι. || Αἰγυπτίαι inscripta fuit Aeschylei tragoedia, de qua dixi in *Poet. Scen.* p. 100 et 117.

Αἰγυπτογενὴς *in Aegypto natus*. Pers. 35 Πηγασταγῶν Αἰγυπτογενῆς. Suppl. 30 ἐσμὸν ὑβρίστην Αἰγυπτογενῆ. 1054 γάμον Αἰγυπτογενῆ.

Αἶγυπτος, ἡ, *Aegyptus*, (terra) fr. 304, 6.

Αἶγυπτος, ὁ, *Aegyptus*, rex. Suppl. 9 322 334 387 474 741 905 928.

αἰδέομαι et αἰδομαι *vereor*. Ag. 362 Δία τοι Ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 937 μὴ νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῆς ψόγον. Eum. 760 πατρῶιον αἰδεσθεὶς μόνον. Ch. 106 αἰδοῦμένη — τύμβον πατρός. 108 ἡδέσω τάφον πατρός. 896 τόνδε δ' αἰδεσθαι, τέκνον, μαστὸν. Eum. 539 βωμὸν αἰδεσθαι Δίκας. 680 ὄρκον αἰδεσθῆ. 710 αἰδομένους τὸν ὄρκον. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρῶμαν πόλεος. 478 Ζηνὸς αἰδεσθαι κότον. 641 αἰδοῦνται δ' ἰκέτας Διός. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ἡδούντο σὺλάν. Ch. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; Apparet ex his tempora huius verbi partim ab αἰδοῦμαι partim ab αἰδομαι esse formata. Praesentis tamen participio αἰδόμενος pro αἰδοῦμενος tragici non sunt usi nisi postulante metro, ut Eum. 549 ἐπιστροφάς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω. Suppl. 362 ποτιτρόποιον αἰδόμενος. ἡδέσω pro ἡρκέσω restitui volebat Wellauerus Eum. 213, de quo loco v. s. v. ἤκω.

Αἶδης. V. Αἶδης.

αἰδοῖος *venerabilis*. Ag. 600 τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν, Eum. 684 βουλευτήριον αἰδοῖον. Suppl. 192 ἀγάλματ' αἰδοῖον Διός. || *verecundus*. Suppl. 29 αἰδοῖον πνεύματι. 194 αἰδοῖον — ἐπη. 455 τέρματ' αἰδοῖων λόγων. 491 αἰδοῖον — πρόξενον.

αἰδῖρις *inscius*. Ag. 1105 τούτων αἰδῖρις εἰμι τῶν μαυτευμάτων. Suppl. 453 θέλω δ' αἰδῖρις μάλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι.

Αἰδωνεύς *Pluto*. Pers. 650 Αἰδωνεύς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης Αἰδωνεύς διὸν ἀνάκτορα Δαριάνα, ubi probabilius est Αἰδωνεῦ — Αἰδωνεῦ.

αἰδὼς *pudor, verecundia*. Pr. 134 τὰν θεμερῶν αἰδῶ. Ag. 918 πολλῇ γὰρ αἰδῶς εἵματοφορεῖν. 1204 προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν

τάδε. Ch. 665 αἰδώς γάρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Suppl. 579 δακρύων δ' ἀποστᾶζει πένθιμον αἰδῶ. Passive dictum est Pers. 700 τὴν ἔμην αἰδῶ μεθείς, *rudorem erga me*.

αἰεί. αἰέν. V. αἰέ.

αἰετός. V. αἰετός.

αἰθαλόεις *ardens*. Pr. 992 αἰθαλοῦσσα φλόξ.

αἰθέριος *aetherius*. Pr. 157 αἰθέριον κίνυγμα. Sept. 81 αἰθερία κόνις.

αἰθήρ *aether*. Pr. 88 ὡς διος αἰθήρ. 1092 ὡς πάντων αἰθήρ κοινὸν φᾶος εἰλίσσων. 125 αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγιν ριπαῖς ὑποσυρίζει. 281 θάκον προλιποῦσ' αἰθέρα θ' ἄγνον. 394 λευρὸν — οἶμον αἰθέρος. 1044 αἰθήρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντή. 1088 ζυντετάρακται δ' αἰθήρ πόντῳ. Sept. 155 δοριτίνακτος αἰθήρ ἐπιμαίνεται. Suppl. 608 χερσὶ δεξιωνύμοις ἐφριζεν αἰθήρ. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβη. Ag. 6 de stellis λαμπροῦς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Fr. 155 κατ' ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρὶφω βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι. 65a Ζεὺς ἐστὶν αἰθήρ.

Αἰθιοπὶς *Aethiopia*. Fr. 305, 2 Αἰθιοπίδος ἡγής.

Αἰθίωψ *Aethiops*. Suppl. 286 παρ' Αἰθίωψιν ἀστυγετονουμένας. Fr. 192, 4 λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόψιν. 315 πότρε γυνὴ τις Αἰθίωψ φωνήσεται; Ib. Αἰθιοπα φωνήν. || *Aethiops*, *fluvii nomen* Pr. 809 ἐνθα ποταμὸς Αἰθίωψ.

αἰθω *incendo*. Ag. 1435 ἕως ἐν αἰθῇ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἑμῆς Αἰγισθος. [Ch. 607 κ' αἰθούσα *vitiose pro* καταίθουσα.]

αἰθων *ferox*. Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἰθων τέτακται λῆμα.

αἰκῆς. V. αἰκῆς.

αἰκία (*syllaba media producta*) *turpitude*. Pr. 93 οἷας αἰκίαισιν διακναίμενος. 177 ποινὰς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας. 600 σκιρτημάτων δὲ νῆστι-σιν αἰκίαις.

αἰκίζομαι *turpiter tracto*. Pr. 195 ποίω λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι οὕτως — αἰκίζεται; 227 αἰτίαν καθ' ἥντινα αἰκίζεται με. 256 τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται. Passive 168 ἐμοῦ κοίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκίζο-μένον.

αἰκισμα *poena turpis*. Pr. 989 οὐκ ἔστιν αἰ-κισμ' οὐδὲ μηχανήμα.

αἰλινος *naenia*. Ag. 121 139. 159 αἰλινον, αἰ-λινον εἰπέ.

αἷμα *sanguis*. Sept. 680 αἷμα γὰρ καθάρσιον. 694 ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ. 718 αὐτάδελαφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 737 με-λαμπαγὲς αἷμα φοίνιον. 821 πέτωκεν αἷμα γαῖα. Ag. 215 παρθενίου αἵματος. 1459 πολύναστον ἐπηγθίσω αἷμ' ἀνιπτον. 1020 ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη. 1428 λίπος ἐπ' ὁμ-μάτων αἷματος. 828 ἀδὴν ἐλκεῖν αἵματος τυραν-νικοῦ. 1338 προτέρων αἷμ' ἀποτίσει. 1389 ἐκ-φυσῶν δέξιν αἷματος σφαγῇ. 1189 πεπικώς — βρότειον αἷμα. Ch. 47 πεσόντος αἵματος πέδοι. 402 ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. 546 θρόμβῳ δ' ἔμι-ξεν αἵματος φίλον γάλα. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 578 ἄκρατον αἷμα πίε-ται. 520 τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἐνός. 804 λύσσαθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις. 1038 φεύγων τὸδ' αἷμα κοινόν. 1055 ποταίνιον γάρ

αἷμ' αἰσὶ χερσὶν ἔτι. 1058 ἔξ ὁμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eum. 41 αἵματι στάζοντα χεῖρας. 230 ἄγει γὰρ αἷμα μητρώων. 247 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύμεν. 261 αἷμα μητρώων χα-μαί. 280 βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραινέται χερὸς. 319 πράκτορες αἵματος. 449 αἵματος καθάρσιου σφαγαί. 647 ἐπειδὴν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 653 αἷμ' ὁμαιμον ἐκχέας πέδοι. 682 δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. 980 πιούσα κόνις μέλαν αἷμα πο-λιτᾶν. Suppl. 858 ζώφυτον αἷμα. Fr. 182 μὴδ' αἵματος πέμψιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 310 παλαγ-μοῖς αἵματος χοιρακτόνου. Ag. 1510 ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων. 1293 αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων. Ch. 66 δι' αἷματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφῶν. [281 ἐκ τῶν πατρῶων αἱμάτων.] 932 πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν τλήμων Ὀρέστης. Eum. 166 αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος. 254 ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων.

αἷμα *caedes*. Ag. 716 πολιτᾶν μέλεον αἷμα. Eum. 204 ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. 359 κρατερόν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν, νέον αἷμα (*ubi M ex glossmate ὑπ' αἵματος νέου, quod cor- rexit Paleius*). 613 τὸδ' αἷμα κρίνει. 752 ἐκπέ-φρευγεν αἵματος δίκην. Suppl. 6 οὕτ' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν — γνωσθεῖσαι. 449 ὅπως δ' ὁμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. Ch. 650 αἱμάτων παλαιτέ-ρων. Sic Casaubonus pro δωμάτων ex annot. scholiastae. Pariter Suppl. 265 τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα.

αἷμα *de consanguinitate dictum* Sept. 141 σέθεν γὰρ ἔξ αἵματος γεγόναμεν. Eum. 89 αὐτά-δελαφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός. 606 μητρός τῆς ἑμῆς ἐν αἵματι. 608 ἀπέχκει μητρός αἷμα φίλτατον; Fr. 154 κοῦπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

αἱμάσσω *cruento, sanguine conspergo*. [Sept. 275 μῆλοισιν αἱμάσσοντας ἐστίας θεῶν.] Pers. 595 αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν — νᾶσος. Ag. 1589 πα-τρῶων αἱμάζει πέδον. Suppl. 477 ἀνδρας γυναι-κῶν οὐνεχ' αἱμάζει πέδον.

αἱματηρὸς *sanguinolentus, cruentus*. Ag. 815 αἱματηρὸν τεῦχος. 1067 αἱματηρὸν — μένος. 1534 ὁμβροῦ κτύπον δομοσφαλῇ τὸν αἱματηρὸν. Ch. 474 ἔριν αἱματηράν. Eum. 137 αἱματηρὸν πνεῦμα. 715 αἱματηρὰ πράγματα. 859 αἱματη-ρὰς θηγάνας.

αἱματηφόρος *sanguinem ferens*. Sept. 419 αἱματηφόρους μόρους.

αἱματίζω *sanguine conspergo*. Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίζσαι πέδον γὰς.

αἱματόεις *cruentus*. Sept. 348 βλαχαὶ αἱμα-τόεσσαι. 755 ρίζαν αἱματοέσσαν. Ag. 699 ἔριν αἱματοέσσαν. Ch. 468 αἱματοέσσα πλαγὰ. Ib. 24 πρέπει παρηγῆς αἱματοῦσθ' ἄμυγμοῖς. Sic *correx- i* quod est in M φοινίσσαν αἱματοῦσθαι, quod ex *glosse- mate* φοινίσσασμένη *ortum*, ut Hesychius αἱματῶ-σαι *per* φοινίαι *explicat*. Suppl. 1045 πολέμους αἱματοέντας.

αἱματολοιχὸς *sanguinem lingens*. Ag. 1478 ἔρως αἱματολοιχός.

αἱματορρόφος *sanguinem sorbens*. Eum. 193 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφον.

αἱματοσταγὴς *sanguine stillans*. Sept. 836 αἱματοσταγείς νεκρούς. Ag. 1309 φόνον — αἱμα-τοσταγῇ. Pers. 816 πέλασος αἱματοσταγῆς (*sic ex progr. pro αἱματοσφαγῆς*). Ch. 842 γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγῆς φόνῳ. Sic Stanley pro δαιματοσταγ' ἔς, quod est in M. De Eum. 366 v. s. v. αἱματοφύρτος.

αἱματοφύρτος *sanguine pollutus*. Eum. 366

αἱματοφурτον ἔθνος. Sic correxi pro αἱματοσταγές, quod metro repugnat.

αἰμόρρυτος *sanguine manante plenus*. Fr. 230 αἰμόρρυτοι ἀρβέρες.

αἰμός *locus arboribus densus, dumus*. Bekk. Anecd. p. 310, 3 αἰμούς: τοὺς δρυμοὺς Αἰσχύλος (fr. 8). ἴσως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπ' οὗ καὶ ἡ αἱμασιὰ λέγεται. αἰμούς falso, ut videtur, accentu et δρυμοὺς in δρόμους corrupto Eustath. p. 1851, 27. Hesychius αἰμοί: δρυμοί (αἰμοῖδρυμοί codex). Αἰσχύλος Αἰτναίαις.

αἰμύλος *callidus, dolosus*. Pr. 206 αἰμύλας μηχανάς.

αἰμων *cruentus*. Hoc adiectivo usus est Euripides Hec. 88 αἰμονι χαλᾷ. Incertum propter verborum adiunctorum corruptelam Aeschyli exemplum est Suppl. 847 αἰμονες ὡς ἐπάμιδα. Certum est ἐπάμιδα ex ἐπ' ἀμαλα corruptum esse, quod restituit Hermannus. Pro αἰμονες ὡς Turnebus scripsit αἰμον' ἰζω σ', ex annotatione scholiastae ἡμαγμένον (recte ἡμαγμένον Weilius) se καθίζω.

αἰνέω *dico*. Ag. 98 τούτων λέξεις ὁ τι καὶ δυατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. 1482 ἡ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. Ch. 192 ὅπως μὲν ἀντικρυς τὰδ' αἰνέσω. || *suadeo, iubeo*. 555 αἰνῶ δὲ κρῦπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς. 715 αἰνῶ δὲ πρᾶσσειν ὡς ὑπευθύνῃ τάδε. Suppl. 179 αἰνῶ φυλάξαι. Fr. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρήτα λαὸν ἤνεσαν. || *laudo*. Ag. 917 ἐνασιμῶς αἰνεῖν. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις. Ch. 78 δίκαια — αἰνέσαι. 1014 αὐτὸν αἰνῶ. Eum. 529 μὴτ' ἀνάρχεται βίον μῆτε δεοποτούμενον αἰνέσης. 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα. 1021 αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων. Suppl. 710 εὐχάς μὲν αἰνῶ τάσδε σὺφφρονας. Fr. 304 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι. || *probo, contentus sum, acquiesco*. Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχὲ τὰδ' αἰνέσω. Suppl. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναυὸν εἰσὶν αἰνέσας τάδε. 1071 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίκαιον αἰνῶ καὶ δίκαιος ἐπισθαί. Pers. 642 δαίμονα μεγαυχή ἰόντ' αἰνέσαιτ' ἐκ δόμων, i. e. sinite exire.

Αἰνηθος mons. Fr. 349

αἰνίγμα *aenigma*. Pr. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα. Ag. 1113 ἔξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφατοῖς ἀμυχανῶ. 1183 φρενύσω δ' οὐκέτ' ἔξ αἰνιγμάτων. Ch. 887 ξυνήκα τούπος ἔξ αἰνιγμάτων.

αἰνιγματώδης *aenigmati similis*. Suppl. 464 αἰνιγματώδες τούπος.

αἰνικτηρίως *per aenigma*. Pr. 833 λαμπρῶς κοῦδέν αἰνικτηρίως. 949 μὴδέν αἰνικτηρίως.

αἰνολαμπής *horrendum splendens*. Ag. 389 φῶς αἰνολαμπές.

αἰνόλεκτρος *infelicem torum habens, infelix nuptiarum*. Ag. 713 Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον. Lycophro 1354 κευθμῆνος αἰνόλεκτρον μυχὸν dixit, αἰνολεχῆς in Orphicis, αἰνόγαμος ibidem et apud Euripidem.

αἰνόμορος *qui horrenda morte perit*. Sept. 903 de Eteocle et Polynice δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα.

αἰνοπάτηρ *pater infelix*. Ch. 315 Orestes de Agamemnone ὡς πάτερ αἰνοπάτερ, ubi sensus postulat αἰνοπαθές, quod restituit Hartungus et fortasse legit scholiasta, qui δεινὰ παθῶν interpretatur.

αἶνος *narratio*. Ag. 1484 κακὸν αἶνον ἀτηρὰς τῶνας. || *laus*. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλοῦτος

παράσημον αἶνω. 1547 ἐπιτύμβιος αἶνος. Suppl. 531 νέωσον εὐφρον' αἶνον. 1024 αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν ἐχέτω.

αἰνῶς *misere*. Pers. 930 αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Adiectivum αἰνᾶ, adverbialiter dictum, pro δεινᾶ, restituendum esse conieci ib. 576 propter rationes in Philologo vol. 13 p. 489 expositas. αἰνῶν addidi Ag. 153 post νεῖκων.

αἰολόμητις *varius consiliis, vafer, callidus*. Suppl. 1037 αἰολόμητις θεός.

αἰόλος *mobilis, agilis*. Sept. 494 λιγνὸν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. || *varius*. Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά.

αἰολόστομος *varii modis loquens*. Pr. 661 de oraculis ambiguis αἰολοστόμους χρησμούς.

αἰονάω *perfunto*. Fr. 366 ἡνόνησας.

αἰπεινός *altus, excelsus*. Fr. 99b.

αἰπολέομαι *pasco*. Eum. 196 χυρεῖτ' ἀνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι.

αἰπος *cacumen montis*. Ag. 285 Ἀθῶν αἰπος.

310 Ἀραχναῖον αἰπος.

αἰπυμήτης *alta et sublimia consilia habens, grandia moliens*. Pr. 18 Ἐμείδος αἰπυμήτα παῖ.

αἰπύνωτος *excelsum tergum habens, i. e. in monte situs*. Pr. 830 τὴν αἰπύνωτον — Δωδώνην.

αἶρεσις *optio*. Pr. 779 αἶρεσιν τέ μοι δίδου.

αἰρέω [Imperfectum ἤρουν, perfectum ἤρηκα, aoristus εἶλον, εἶλιν, ἔλων. Passivum αἰρούμαι, ἤρημαι, ἤρέθην. Medium αἰρούμαι, εἰλόμην ἐλοῦ ἐλέσθαι ἐλόμενος, αἰρήσομαι.] *capio, prehendō*. Sept. 479 καὶ δὴ ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος ἔλων. 876 πατρώους δόμους ἐλόντες. De urbe capienda s. expugnanda Sept. 1019 de Polynice qui urbem capere conatus erat, sed non ceperat στρατεὺς ἐπακτόν ἐμβαλὼν ἤρει πόλιν. Pers. 863 ὅσας δ' εἶλε πόλεις. Ag. 267 Πριάμου γὰρ ἤρηκας Ἀργεῖοι πόλιν. 340 οὐ τὰν ἐλόντες (sic Hermannus pro οὐκ ἀνελόντες) αὐτὴς ἀνθαλοῖεν ἄν. 577 Τροίαν ἐλόντες. 1335 τῷδε πόλιν μὲν εἶλιν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. Eum. 355 ὅταν Ἀρης τιθασὸς ὦν φιλονέη. Pr. 166 πρὶν ἂν — τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν. Suppl. 786 πατρός σκοπαὶ δέ μ' εἶλον. Sept. 83 εἶλε δ' ἐμάς φρένας δέος. In M ἐλέδεμας, omisso φρένας δέος: de quo dicitur s. v. ποτιχρίμπτωμαι. Passivum Ag. 1209 de Cassandra ἥδη τέχνασις ἐνθέοις ἤρημένη; Ch. 493 πέδας ἀχαλκεύτοις ὀθ' ἤρέθης, πάτερ. Sic correxi quod est in M πέδας δ' ἀχαλκεύτοις ἐθήρευθης. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαι τε μὴ δρᾶσαι τε καὶ τύχην εἶλιν. Schol. καὶ τοῦ συμφρόντος ἐπιτυχεῖν. Similiter Pseudo-Euripides Iph. A. 56 δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε τῆς τύχης θ' (θ' addidit Marklandus) ὅπως ἄψαιτ' ἄριστα.

Forma media αἰρούμαι *capio mihi, sumo*. Fr. 181 ἄριστα, δειπνα, δόρπα θ' αἰρείσθαι τρίτα. 196, 4 ἐλέσθαι δ' οὐτὶν' ἐκ γαίης λίθον ἔξεις, ἐπεὶ πᾶς χυρὸς ἐστὶ μαλαθικός. Eum. 779 809 ἐκ χερῶν εἰλέσθαι μοι. 867 τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι πάρεστιν ἔξ ἐμοῦ. Sept. 801 τὰς δ' ἐβδόμας (πύλας) — Ἀπόλλων εἶλετο, quod schol. exp. per ἔσωσεν, i. e. in se recipiebat, ne ab exercitu hostili expugnaretur. 1009 θάνατον εἶλετ' ἐν πόλει. Eum. 354 de munere suscipiende δωμάτων γὰρ εἰλόμαν ἀνατροπὰς. || *eligo*. Pr. 780 ἐλοῦ γάρ, ἡ πόρων τὰ λοιπὰ σοι φράσω σαρηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Pers. 7 οὐς Ξέρξης — εἶλετο χυρὰς ἐφορεύειν. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσώλων τήνδ' ὄνησιν εἰλο-

μῆν. Ch. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδ' αἰρούμαι περί. 933 τοῦθ' ὅμως αἰρούμεθα. Eum. 475 ἄμορφον ὄντα σ' αἰρούμαι πόλει. Suppl. 395 ἔυμαχον δ' ἐλόμενος Δίκαν. 397 μὴ μ' αἰροῦ κρίτην. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰρούμαι σέθεν, i. e. lubens accipio. Eum. 483 φόνων δικαστὰς ὀρκίους αἰρουμένη. Sic Casaubonus pro ὀρκίων αἰρουμένων. [ἐλοίμαν vitiose pro ὀλοίμαν Ch. 439.] Passivum Sept. 505 ἀνὴρ κατ' ἀνδρα τοῦτον ἤρεθη.

αἴρω (cum imperf. ἤρον, aoristo ἤρα ἀρείας ἀρας, futuro ἄρῶ praesente et aoristo passivo αἰρεσθαι, ἤρθην ἀρθείς, medio αἰρούμαι, ἀροισθε ἀρόμενοι) extollo, erigo. Ch. 496 ἄρ' ὀρθὸν αἰρεῖς — τὸ σὸν κάρα; 574 ἀρεῖ (sic Hambergerus pro ἐρεῖ) καὶ κατ' ὀφθαλμούς βαλεῖ. Pers. 164 ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἤρεν. Ch. 262 ἀπὸ μικροῦ δ' ἀν' ἀρείας μέγαν δόμον. 790 ἐπεὶ νιν μέγαν ἀρας. Sept. 214 δὴ τὸτ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτὰς. Ag. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαί κεαρ. De praeanne alta voce canendo Pers. 517 καὶ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων φρενὸς ἐκ φιλαίας θρηνῶν παιᾶν' αἴρω δοκίμως πολυπενθῇ, ubi verba φρενὸς — παιᾶν' lacunae explendae causa addidi, de quo dixi in Leutschii Philologo vol. 13 p. 469. || De expeditione bellica movenda Pers. 795 ἄλλ' εὐσταλῇ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. Ag. 47 στόλον — τῆσδ' ἀπὸ χῶρας ἤραν. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον νάιον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίου. || removeo. Eum. 846 880 ἀπὸ γὰρ με τιμὰν δαναῖαν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἤραν δόλοι. || Forma media αἰροῦμαι comparo mihi, nanciscor. Sept. 316 ἀροισθε κύδος τοῖσδε πολίταις (apud huius urbis cives). || suscipio. Eum. 167 βλοσυρὸν ἀρόμενον (sic Abreschius pro αἰρόμενον) ἄγος. Suppl. 341 πόλεμον αἰρεσθαι νέον. Eadem verba 950, ubi εἰρεσθενέον M, quod correxit Porsonus. 439 πόλεμον αἰρεσθαί μέγαν. De fuga capienda Pers. 481 οὐκ εὐκοσμον αἰρονται φυγῇ. Sic pro αἰρόνται Elmsleius. || De calculo ferendo Eum. 709 ψῆφον αἰρεῖν, ut ψηφον φέρειν 674.

Αἷς Orcus. V. Αἰδης.

Αἶσα Parca. Ch. 617 Αἶσα πασανουρτὸς αἶσα sorts. Pr. 104 τὴν πεπρωμένην — αἶσαν. Suppl. 215 εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνωῖη βροτοῖς. 516 ἐν αἶσα, pro sortis necessitate, quod schol. exp. ἐν εἰμαρμένη. 673 δὲ πολὺ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. Ch. 77 δούλιον ἐσάγον αἶσαν. 368 θανατηφόρον αἶσαν. 927 πατρὸς αἶσα. Suppl. 79 παρ' αἶσαν, αἰσθάνομαι animadverto. Pr. 957 δισοῦς τυράννος ἐκπεσόντας ἡσθόμην.

αἰσμία Eum. 996 χαίρετε χαίρετ' ἐν αἰσμίαισι πλούτου. Quum αἶσιμα dicantur quae bona et utilia sunt, αἰσμίας πλούτου affluentes divitias dixisse videtur Aeschylus. Est igitur idem quod εὐτυχία.

αἰσῖος auspicatus, faustus. Ag. 104 ὀδῖον κράτος αἰσίον ἀνδρῶν

αἰσῶ. V. ἄσσω.

αἰστος ignotus, oblivioni traditus. Eum. 565 ὦλετ' ἄκλαυτος, ἄστος, ubi αἰστος metri causa in ἄστος contractum est, ut αἰστούν et ἄστούν dictum est. Idem Ag. 413 restitutum esse conieci παρέστι σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρως | ἄστους ἀφημένων ἰδεῖν, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXIII. In apographis (nam in M haec pars fabulae exedit) legitur παρέστι σιγὰς ἀτίμος ἀλοιδόρος ἀδίστος ἀφεμένων ἰδεῖν. Karstenus coniecerat παρέστι σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρους αἰστούς ἐφημένων ἰδεῖν. || extinctus, deletus. Pr. 910 ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' αἰστον ἐκβαλεῖ. Pers.

811 et Ag. 527 βῶμολ δ' αἰστοί, nisi Agamemnoni hic versus ex Persis est illatus, quod coniecit Salzmannus. Ag. 465 ἐν δ' αἰστοῖς τελέθοντος οὐ τις ἄλκά. Suppl. 881 ἀποτρέψειεν αἰστον ὕβριν, ubi αἰστον effectum verbi ἀποτρέψειεν indicat.

αἰστώω exstinguo, deleo. Pr. 151 τὰ πρῖν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ. 232 αἰστώσας γένος τὸ πᾶν.

αἰσχιστα. V. αἰσchrws.

αἰσχος turpitude, dedecus. Suppl. 1008 μὴδ' αἰσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθορὶς ἐμοῖς πράξωμεν. Pers. 332 αἰσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκυτά.

αἰσchrwμητις turpia consilia capiens. Ag. 222 αἰσchrwμητις τάλανα παρακοπὰ πρωτοπήμων. Schol. αἰσchrw ποιεῖν ἀναγκάζουσα.

αἰσchrws turpis. Pr. 1039 σοφῷ γὰρ αἰσchrwν ἔξαμαρτάνειν. Sept. 411 αἰσchrwν γὰρ ἀργὸς, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. 685 κακῶν δὲ κάσchrwν οὐτὶν' εὐκλείαν ἐρεῖς. [695.] Ag. 614 ὁ κόμπος — οὐκ αἰσchrws. Pr. 686 νόσσημα αἰσchrwτον.

αἰσchrwws turpiter. Eum. 98 αἰσchrws δ' ἀλώμαι. Ch. 494 αἰσchrwws τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν. Sed Pers. 441 τεθνᾶσιν αἰσchrwws δυσκλεεστάτῳ μῶρῳ, probabilis est οἰκτρῶς, quod ex apogr. restitui. Pr. 185 τέθηγκεν αἰσchrws χρημάτων ἀπαϊόλη. Superlativus Pr. 959 αἰσχιστα καὶ τάχιστα.

αἰσchrwv turpitudine afficio, violo. Ag. 401 ἤσchrwνε Ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικὸς. 1626 εὐνήν ἀνδρὸς αἰσchrwvουσα. || αἰσchrwνομαι pudet me. Cum infinitivo 856 οὐκ αἰσchrwνοῦμαι τοὺς φιλόνορας τρόπους λέγει πρὸς ὑμᾶς. Ch. 917 αἰσchrwνομαι σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. Cum participio Sept. 1029 οὐδ' αἰσchrwνομαι ἔχουσ' ἀπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Pr. 612 καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσchrwνομαι. In M ὀδύρομαι, sed adscripto γρ. αἰσchrwνομαι, quod in textu habent apogr. nonnulla.

αἰσchrwvη dedecus. Sept. 683 εἰπερ κακὸν φέρει τις αἰσchrwvης ἀτερ. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρεν, αἰσchrwvη πάτρα. || Pudor, dea, Sept. 409 τὸν Αἰσchrwvης θρόνον τιμῶντα. Alterum huius προσωποποιίας exemplum est in epigr. Dioscoridis Anth. Pal. 7, 450 Αἰσchrwvην οὐ νομίσασα θεόν.

αἰσchrwvτῆρ qui dedecore afficit. Ch. 990 de Aegistho adultero in versibus spuris ἔχει γὰρ αἰσchrwvτῆρος, ὡς νόμος, δίκην. De eodem et Clytaemnestra Ag. 1363 δόμων κατασchrwvτῆρσι. Neutrum vocabulum alibi legitur.

αἰτέω postulo, precor. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. [144 τερπνὰ τούτων αἰτεῖ Ξύμβολα κράναι, ubi τερπνὰ Ξύμβολα κράναι (modo optativo), eiecto τούτων αἰτεῖ, scribendum esse ostendi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXV.] Suppl. 310 αἰτούσαι μὴ 'κδῶς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. || Forma media αἰτούμαι. Pr. 617 δωρεάν — αἰτεῖ. 822 χάριν δὲς ἦντιν' αἰτούμεσθα. Pers. 217 αἰτῶ τῶνδ' ἀποτροπὴν λαβεῖν. 220 πρεμυνῶς δ' αἰτῶ τᾶδε. 625 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτήσόμεθα φθιμένων πομπὰς εὐφρονας εἶναι κατὰ γαῖας. Sept. 260 αἰτούμεν μοι κούφον εἰ δοῖς τέλος. Ch. 2 σωτήρη γενέοι μοι ἔυμαχὸς τ' αἰτούμεν. 480 αἰτούμεν μοι δὲς κράτος τῶν σῶν δόμων.

αἰτία causa. Pr. 226 αἰτίαν καθ' ἥντινα αἰκίζεται με. || culpa. 330 ἐκτός αἰτίας κυρεῖς. Ch. 1031 ἐκτός αἰτίας κακῆς εἶναι. Eum. 579 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. Pr. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς. Sensu bono Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὐ πράττειμεν, αἰτία θεοῦ. || crimen, crimi-

natio. Eum. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὑπο. 434 ἡ κάπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; Suppl. 229 οὐδὲ μὴ 'ν Αἰδου θανῶν φύγη ματαίων αἰτίας.

αἰτίαμα *criminatio, crimen*. Pr. 194 ποῖω λαβῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι; 255 τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται.

αἰτίας *qui in culpa est, auctor*. Pr. 47 πόων — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. Pers. 896 τὰς νῦν ματρόπολιν τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν. Ch. 837 τὸν αἴτιον δ' ἔξαπολλὺς μόρου. || *reus, sons*. Ch. 68 διαλῆγῃ ἅτα διαφέρει τὸν αἴτιον. 117 τοῖς αἰτίοις — τοῦ φόνου. 273 εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους, ubi πατρὸς pro φόνου illatum videtur ab interpolatore veteri qui versus 274—296 composuit: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCIII.

Αἰτναῖος *Aetnaeus*. Pr. 365 ἰπούμενος ῥιζαῖσιν Αἰτναίαις ὑπο. || Αἰτναίαι inscripta fuit Aeschylī fabula (fr. 5—10), de qua dixi ad Fragm. p. 100. Duplex eius est vitē editio, altera genuina, altera νόθος, ut annotavit auctor Catalogi fabularum Aeschylī.

[αἰφνίδιος vitiosus pro ἀφνίδιος, quod v.]

αἰχμάεις. V. αἰχμήεις.

αἰχμάζω *hastam vibro, hasta pugno*. Pers. 756 τὸν δ' ἀνανδρίας ὑπο ἔνδον αἰχμάζειν, de Xerxe dictum qui ignavus domi desidet. Per οἰκουρεῖν explicat scholiasta.

αἰχμάλωτος *bello captus*. Ag. 334 ἐν αἰχμάλωτος Τρωϊκοῖς οἰκῆμασιν. Eum. 400 τῶν αἰχμάλωτων χρημάτων λάχος μέγα. Ag. 1440 ἦ τ' αἰχμάλωτος ἦδε καὶ τερασκόπος. Sept. 364 εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχόωντος, de mulieribus captivis in servitutem abductis. Sic Soph. Ai. 212 de Tecmessa ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον στέρεας ἀνέχει θούριος Αἴας.

αἰχμή *hasta*. Pr. 424 δαῖος στρατὸς ὀυεπρώροιαι βρέμυν ἐν αἰχμαῖς. Sept. 529 δμνυσι δ' αἰχμῇν, ἦν ἔχει. [676 φέρ' ὡς τάχος κνημίδας, αἰχμῇν.] Pers. 755 πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. Eum. 803 στολάγματα. βρωτῆρας αἰχμᾶς σπερμάτων ἀνημέρους. Scriptura suspecta, pro qua αὐχμούς Scaliger, alii alia coniecerunt. || *pugna hastarum*. Pers. 999 Τόλμων αἰχμᾶς ἀκόρεστον, i.e. pugnae insatiabilem. || *sagitta*. Pers. 239 τοξουλκός αἰχμή. || *sceptum*. Pr. 925 τρίαῖναν, αἰχμῇν τὴν Ποσειδῶνος. 405 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν (Ζεὺς) αἰχμᾶν. || *imperium*. Ag. 483 γυναικὸς αἰχμᾶ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν Εὐανινέσαι. Ch. 630 γυναικείαν ἀτολμον αἰχμᾶν.

αἰχμήεις *hastatus, bellicosus*. Forma Dorica Pers. 134 τὸν αἰχμᾶεντα θούρον εὐνατῆρα.

αἰψα *cito*. Suppl. 481 κλάδους τε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβῶν.

αἰῶ *audio*. Cum genitivo personae Pers. 633 ἦ ῥ' αἰέμου; 873 τοῦδ' ἀνακτος αἰών. Cum accusativo rei Ag. 55 ὕπατος δ' αἰών — οἰωνόθροον γόνον. Eum. 844 876 θυμὸν αἰέ, μάτερ. Suppl. 58 οἰκτον αἰών. Usitata tragicis verbi αἰῶ mensura est —, ut Pers. 633. Ag. 55, vel —, ut Suppl. 58 et Pers. 873 αἰών, quod est imperfectum sine augmento. In versu vero choriambico Eum. 844 (repetito 876) θυμὸν αἰέ amphibrachi mensuram habet, ut ap. Hesiod. Op. 213 ὦ Πέρση, σὺ δ' αἰέ δικής. Nam sic ex Etym. M. p. 43, 5 corrigendum quod in codicibus nunc legitur ἀκούε. Eadem interpolatione codicibus Hom. Od. 1, 352 illatum ἀκούοντες pro αἰόν-

τεςσι, quod ex Platonis Rep. p. 424 b restituendum, ubi in αἰδόντεςσι corruptum est, ortum ex scriptura antiqua αἰδόντεςσι (ut apud Hesychium αἰοῖς; ἀκούοις); de quo dixi in Praef. ad Hom. Il. ed. Oxon. a. 1856 p. V.

αἰών (cum casibus obliquis αἰώνος αἰώνι αἰώνα, nisi quod semel αἰῶ pro αἰώνα Ch. 350, de quo infra dicetur) *tempus*. Suppl. 46 ἐπεκράινετο μόρσιμος αἰών. || *aevum, tempus aeternum*. Suppl. 582 δι' αἰώνος μακροῦ πάνολβον. Ib. 574 δι' αἰώνος κρέων ἀπαύστου πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεὺς. Sic Hermannus probabiliter correxit et supplevit quod in M legitur Ζεὺς αἰώνος κρέων ἀπαύστου, reliquis omissis. Ag. 554 τὸν δι' αἰώνος χρόνον. Ch. 26. Eum. 563 δι' αἰώνος. [Sed Pers. 1007 scriptura, ut metrum docet, vitiosa πεπλήγμεθ', οἷα δι' αἰώνος τύχαι, ubi διορθωτῆς in marg. Μ γρ. δαίμονος τύχαι, quod διαίμονες τύχαι esse potest, quale quid ab metro postulat. || *aetas*. Sept. 744 αἰώνα δ' ἐς τρίτον μένει. 774 πολυβότος τ' αἰών βρωτῶν. Ag. 107 ἀλκᾷ συμφορτος αἰών. || *vitae tempus*. Sept. 219 ἐμὸν κατ' αἰώνα. [Ag. 246 τριτόσπονδον αἰώνα pro παῖνα.] Pers. 264 μακροβότος αἰών. Ag. 715 πολυθρήνον αἰώνα. 1148 γλυκὺν τ' αἰώνα. Ch. 350 ἐπίστρεπτον αἰῶ, ubi αἰῶ pro αἰώνα (ut Ποσειδῶν pro Ποσειδῶνα et alia huiusmodi dicuntur) restituit H. L. Ahrensius. Quae forma annotata est in Bekk. Anecd. p. 363, 17 αἰῶ τὸν αἰώνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος. Ag. 229 παρ' οὐδὲν αἰώνα παρθένειον τ' | ἔθεντο, ubi τ' ex Pearsoni coniectura additum est, Od. Muellerus malebat αἰῶ τε παρθένειον. Ch. 442 ἀφερτον αἰώνι σῶ. Eum. 315 ἀσινῆς δ' αἰώνα διοικνεῖ. || *vita*. Pr. 862 γυνὴ γάρ ἀνδρ' ἑκαστον αἰώνος στρεῖ. Ag. 229 αἰώνα παρθένειον.

ἄκαιρος *intempestivus, importunus*. Pr. 1036 Ἐρμῆς οὐκ ἀκαιρα φαίνεται λέγειν.

ἀκαιρως *intempestive, importune*. Ag. 808 τὸν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαιρως πόλιν οἰκουρὸντα πολιτῶν. Ch. 624 ἀκαιρως δὲ δυσφιλὲς γαμήλευμα.

ἀκακος *a quo nihil mali proficiscitur*. Pers. 662 671 βάσκε πάτερ ἀκακε. || ἀκάκης metri causa dictum 855 πανταρκῆς, ἀκάκης, ἀμαχος, βασιλεὺς, ubi reliquae in hoc carmine formae Doricae suadent ut ἀκάκας scribatur, quod est in duobus apogr., superscripto in altero η.

ἀκάματος (syllaba prima producta) *indefessus*. Pers. 901 ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν.

ἀκαμπτος *inflexibilis, immotus*. Ch. 455 ἀκαμπτῶ μένει.

ἀκανθα *spina*. Fr. 270, 3 ἀκανθα ποντίου βοσκήματος. Suidas ἀκανθα: ἡ ῥάχιν τοῦ κήτους. Aratus 365 κήτεος πρώτῃ ἀκανθα.

ἀκαρπία *sterilitas*. Eum. 801 μὴδ' ἀκαρπίαν τεύξητε.

ἀκαρπος *sterilitatem afferens*. Eum. 943 μὴδ' ἀκαρπος αἰανῆς ἐφερέπτεω νόσος.

ἀκαρπῶτος *is e quo fructus non percipitur*. Improperie Eum. 714 χρησμούς — ἀκαρπῶτους κτῖσαι, *efficere ut oracula eventum non habeant*.

ἀκασκαῖος *lenis, placidus*. Ag. 741 Iphigenia dicitur ἀκασκαῖον γαλαμα πλοῦτον, i.e. ἥσυχον, μαλθακόν, ut adverbium ἀκασκα per ἥσυχως et μαλακῶς explicant grammatici.

ἀκάτα vocabulum corruptum Ag. 985 ψαμίας ἀκάτα, ubi Triclinius temere ἀκάτας scripsit et ut metra aequaret in antistropha 999 ἐξ in

ἀπ' *mutavit*. Metrum postulat dipodiam trochaicam, qualem praebet Ahrensii coniectura ψαμ-
μὶς ἀκτά.

ἀκέλευστος *iniussus*. Ag. 731 δαίτ' ἀκέ-
λευστος ἔτευξεν. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος
ἄμισθος δοῖδά.

ἀκέραινος *non ictus fulmine*. Fr. 15 Κα-
πανεὺς ἀκέραινος. V. s. v. ἐνηλύσια.

ἀκесμα *remedium*. Pr. 482 κράσεις ἡπίων
ἀκесμάτων.

ἀκηδέω *non curo*. Pr. 508 σαυτοῦ δ' ἀκήδει
δυστυχοῦντος.

ἀκήρατος *purus, sincerus*. Pers. 614 ἀκήρα-
τόν τε μητρός ἀγρίας ἀπο ποτόν. || *integer*. Ag.
661 ἀκήρατον σκάφος.

ἀκίθαρις *cithara carens, non gaudens*. Suppl.
681 ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη.

ἄκις (i) *imbecillis*. Pr. 547 ὀλιγοδρανίαν
ἄκιον.

ἀκίχητος *quem assequi nequimus, inexora-
bilis*. Pr. 184 ἀκίχητα γὰρ ἦθεα καὶ κέαρ ἀπα-
ράμυθον.

ἀκλαγγής *non latrans*. Pr. 803 ὀξυστόμους
γὰρ Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας | γρύπας φύλαξαι.
Restitui ἀκλαγγεῖς, quod quum in libris antiquio-
ribus ἀκλαγγεῖς scriptum esset, ut verbi κλαγγάνω
formae plures vocabula ab eo derivata saepe
simpliciter scripta sunt, in ἀκλαγγεῖς, quod nunc
legitur in M, est mutatum ab librariis non cogi-
tantibus canes non *clamare*, sed *latrare* dici. Eo-
dem errore κύνες κεκραγγῖαι, ex κεκλαγγῖαι ortum,
in codicibus plerisque Xenophontis Cynege. 3, 9 et
6, 27 scriptum est pro κεκλαγγῖαι, quod est ser-
vatum in aliis. In Ch. 535, ubi codex κέκλαγγεν,
H. L. Ahrens κέκλαγγεν scripsit, Robortellus κέ-
κραγγεν. ἀκλαγγεῖς autem κύνας Aeschylus dixit ut
canes metaphorice dictos ab canibus qui proprie
dicuntur distingueret: quae satis usitata tragicis
loquendi forma est. Cum α privativo ante mutam
cum liquida producta comparandum ἄτρωτον πόδα
in trimetro Aeschyli Eum. 403, et ἄτρωτος in tri-
metro Eubuli apud Athen. 9 p. 449f. ἔν ὄνομα
πολλοῖς τρωτὸς ἄτρωτος, δασύς. Cum canibus
autem Grypes comparantur quia auri sunt custo-
des: quemadmodum mulierem, quae domum ab-
sente marito custodit, γυναῖκα πιστήν — δωμά-
των κύνα dixit Aeschylus Agam. v. 607. Adiecti-
vum ἀκραγγής ex ἄκρος et ἄγρος compositum nus-
quam legitur nisi in grammaticorum glossis qui-
busdam.

ἀκλαυτος *non flens*. Sept. 696 Ἡρῶις ἀκλαύ-
τοις ὄμμασι. || *indefletus*. Eum. 564 ὤλετ' ἀκλαυ-
τος, ἄστος. Veterem scripturam Atticam ἀ-
κλαυτος, cuius rara in codicibus tragicorum re-
licta sunt exempla, utrobique restitui pro ἀ-
κλαύστος et ἀκλαυστος.

[ἀκκληρος *expers*. Ex glossemate illatum Eum.
352 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἀκληρος
ἐτύχθην, ubi sensu metroque postulante scripsi
παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην: de
quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. Cl.]

ἀκλητος *non vocatus*. Pr. 1024 ἀκλητος ἔρ-
πων δαιταλεὺς πανήμερος. Ch. 838 ἦκα μὲν οὐκ
ἀκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.

ἀκμάζω *tempestivus sum*. Intransitive ἀκμάζει
tempus est, opus est. Sept. 94 ἀκμάζει βρετάνων
ἔχεσθαι. Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὺ δολίαν
ἔυγκαταβήναι.

ἀκμαῖος *florens aetate, iuvenilis*. Sept. 11
τὸν ἔλλειποντ' ἔτι ἦβης ἀκμαίας. Pers. 411 ὁσοί-

περ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν. Eum. 405 πῶλοις ἀκ-
μαῖοις τόνδ' ἐπιζεύξασθ' ὄχον.

ἀκμή *tempus opportunum*. Pers. 407 κοῦκέτ'
ἦν μέλλειν ἀκμή. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκ-
μή. || *vigor, robur*. Eum. 370 βαρύτερῃ καταφέ-
ρω ποδὸς ἀκμάν. Pers. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε
κολπίαν ἀκμή χερῶν.

ἀκμής *non fatigatus*. Fr. 330 (apud Harpoer.
s. v. μαλκίωμεν p. 198, 1 ed. Oxon.) ἔλα δῖωκ',
ἀκμήτι μαλκίων ποδί. Sic Hermannus pro ἔλα-
δίω (vel ἔλλαδίω) κεκμήτι.

ἀκμων *incus*. Figurata Pers. 51 Μάρδων,
Θάρυβις, λόγχης ἀκμονες, i. e. *qui incudum instar
hastae ictum inconcussim recipiunt*, ut exp. schol.

ἀκνίσωτος (i) *nidore carens*. Bekk. Anecd.
p. 368, 29 ἀκνίσωτος οἶκος: ὁ ἀνευ πυρός καὶ κνί-
σης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 422). *Nidor* intelligen-
dus est *hostiarum*.

ἀκοή *auditus*. Pr. 689 Ἐένους μολεῖσθαι λό-
γους εἰς ἀκοάν ἐμάν.

ἀκοίμητος *nunquam quiescens*. Pr. 139 ἀ-
κοιμήτῳ βρέματι (Oceanii).

ἀκοίτις *uxor*. Pers. 684 λεύσσω δ' ἀκοίτιν
τὴν ἐμὴν,

ἀκόμπαστος *iactatione vacuus*. Sept. 538
οὐ μὴν ἀκόμπαστος γ' ἐφίσταται πύλαις.

ἀκομπος *iactatione liber*. Sept. 554 ἀνὴρ
ἀκομπος

ἀκοντιστής *iaculator*. Pers. 52 ἀκοντισταὶ
Μυσοί.

ἀκόρεστος *insatiabilis*. Pers. 999 αἰχμῆς ἀκό-
ρεστον. || *nunquam cessans, inexhaustus*. Ag.
1484 κακὸν αἶνον ἀτηράς τυχὰς ἀκόρεστον. 756
ἐκ δ' ἀγαθὰς τυχὰς γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον
οἰζύν. 1002 τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα.
Pers. 545 πένθοις γόσος ἀκόρεστος. Sic Hermannus
pro ἀκορεστάτοις, quod in uno apogr. in ἀκορεστο-
τάτοις mutatum est. Ag. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσ-
σειν ἀκόρεστον ἐφ' ὅπασι βροτοῖσιν.

ἀκ ὀρετος *insatiabilis*. Ag. 1143 ἀκόρετος
βοάς. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολο-
ύστω θύματος λευσίμου.

ἄκος *remedium*. Ag. 17 ὕπνου τὸδ' ἀντίμολ-
πον ἐντέμνων ἄκος. Ch. 539 ἄκος τομαῖον ἐλ-
πίσασα πημάτων. Suppl. 268 τούτων ἀκη το-
μαῖα καὶ λυτήρια πράξας. Pers. 631 εἰ γάρ τι κα-
κῶν ἄκος οἶδε πλέον. Ag. 387 ἄκος δὲ πάν μα-
ταιον. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν. Ch. 72 οἴ-
γοντι (θιγόντι Scaliger) δ' οὔτε νυμφικῶν ἐδωλίων
ἄκος. Eum. 506 ἀέκα τ' οὐ βέβαια. 645 ἔστι τοῦδ'
ἄκος. 987 πολλῶν γὰρ τὸδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.
Suppl. 367 Ἐυνὴ μελεῖσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἀκη. 451
πημονῆς ἀκη. [Sed ib. 266 μνησται ἀκη cor-
ruptum ex μνησται ἀκη.] Pr. 43 ἄκος γὰρ οὐδὲν
τόνδε θρηνησθαι. Ch. 472 ἄκος pro ἑκάς Schuetz.

ἄκοςμος *dissolutus*. Pers. 422 φυγῇ δ' ἀκόσμῳ
(sic ex uno apogr. pro ἀκόσμως) πᾶσα ναὺς ἡρέσ-
σето. 470 ἀκόσμῳ ἔυν φυγῇ.

ἀκόσμως *sine ordine*. Pers. 374 οὐκ ἀκόσ-
μως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενί.

ἀκούω (cum imperfecto ἤκουον, perfecto ἀκή-
κοα, aoristo ἤκουσα, futuro medio ἀκούσομαι) *au-
dio*. Sine casu Pr. 448 κλύοντες οὐκ ἤκουον. 630
ἀκουε δὴ. Sept. 202 ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας; 246
μὴ νῦν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἀκου' ἄγαν. 581 ἔργον
— καλὸν τ' ἀκούσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. 807
φρονούσα νῦν ἀκουσον. Pers. 211 ταῦτ' ἐμοίγε
δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, ὑμῖν δ' ἀκούειν. 361 ὁ δ' εὐθύς
ὥς ἤκουσεν. Ch. 5 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κη-
ρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκούσαι, ubi tautologiam

verborum κλύειν ἀκούσαι ridet Euripides ap. Arist. Ran. 1172. 459 ἀκουσον ἐς φάος μολῶν. 508 ἀκού', ὑπὲρ σοῦ τοιαῦδ' ἔστ' ὀδύρματα. 657 εἶεν ἀκούω. 848 ἤκούσαμεν μὲν. Eum. 114 ἀκούσαθ', ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς. 190 ἄρ' ἀκούετε; 677 μένω δ' ἀκούσαι πῶς ἁγίων κριθήσεται. 629 ὡς ἀκούσει (ἀκούση M). Suppl. 456 ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν. Fr. 125 ἀκού' ἄν' οὐς ἔχων.

ἀκούω cum accusativo rei. Bekk. Anecd. p. 372, 9 ἄκουε τὰς ἐμάς ἐπιστολάς· ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 423). Pr. 273 τὰς προσερεπούσας τύχας ἀκούσατε. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῆζω διὰ παντὸς ἀκούσαι. 443 τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα ἀκούσατε. 703 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσατε. 740 οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους. 802 ἄλλην δ' ἀκουσον δυσχερὴ θεωρίαν. 823 τὸ πᾶν πορείας ἤδε τέρμ' ἀκήκοεν. Sept. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 203 ἀκούσασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοβον. Pers. 265 ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον. 713 πάντα γὰρ, Δαρεῖ', ἀκούσει (ἀκούση M) μῦθον. 844 ἢ πολλὰ — ἡλγιστ' ἀκούσας — πῆματα. Ag. 318 λόγους δ' ἀκούσαι τοῦσδε. 352 ἀκούσας πιστὰ σου τεκμήρια. 680 τοιαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τάληθ' κλύων. 1245 τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας. 1304 οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. 1342 τὰδ' ἀκούων. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν. Ch. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. 652 θύρας ἀκουσον ἐρκείας κτύπον. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει (ἀκούση M) τόνδε. 559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ δέν. 643 ὕμᾱς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. 919 ἢ τὰδ' ἀκούετε; Suppl. 58 ἀκούειν ὅπα τὰς Τηρείας — ἀλόχου. 455 πολλῶν ἀκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. 466 ἤκουσα μακιστήρα καρδίας λόγον. 621 τοιαῦτ' ἀκούων. 623 δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στοροφάς. 926 ἤκουσα τοῦπος οὐδαμῶς φιλοξενον. 948 σαφῆ δ' ἀκούεις ἔξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. Fr. 131 ἀνδροδάϊκτον ἀκούων — κόπον. || Cum accusativo et infinitivo Pers. 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτόπουν (sic correxi pro αὐτὸν ὡς) ἀκούομεν. Suppl. 284 Ἰνδὰς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοισ ἀστραβιζούσας.

ἀκούω cum genitivo personae Sept. 38 καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὐτὶ μὴ ληρθῶ δόλω. Cum genitivo rei 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρουαγμάτων. 267 κἀμῶν ἀκούσας· εὐγμάτων. Ag. 396 λιτὰν δ' ἀκούει μὲν οὕτις θεῶν. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἀκουσον λοισθίου βοῆς. Eum. 679 ἤκούσαθ' ὧν ἤκούσατε. || Cum genitivo personae et accusativo rei Pr. 1055 τοιαῦδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων· ἔπη τ' ἔστιν ἀκούσαι. Ag. 325 καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογῆς ἀκούειν ἔστι συμφορὰς διπλῆς. 459 μένει δ' ἀκούσαι τί μου μέριμνα νυκτρηφές. Suppl. 711 ἀκούσασαι πατρὸς ἀπροσδοκίτους τοῦσδε καὶ νέους λόγους. 984 καὶ μου τὰ μὲν πραχθέντα — πικρῶς ἤκουσαν. || Obedienti significatione Sept. 196 καὶ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. Ag. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαί τάδε. Suppl. 910 ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' οὐδ' ὧν ἐμῶν λόγων.

[ἀκούσιον Ag. 803 ex ἐκ θυσιῶν corruptum. V. s. v. θυσία.]

ἄκρα *cacumen*. Eum. 562 οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. [Pr. 677 Λέρνης ἀκρην τε corruptum ex Λέρνης τε κρήνην, quod restituit Canterus.]

[ἀκραγῆς vitiose pro ἀκλαγγῆς, quod v.]

ἄκραντος *non ad exitum perueniens, irritus*. Ag. 248 τέχνη δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντος. Ch.

883 ἄκραντα βάζω. [ἀκραντος vitiose pro ἄκρατος, quod v.]

ἄκρατῆς *impotens*. Pr. 884 γλώσσης ἄκρατῆς. || *lascivus*. Schol. Theoc. 4, 62 τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casanbonus) οἱ πλείονες φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σεληνηοὺς καὶ Πάνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ (fr. 29), Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδᾳ. Non sequitur ex his Aeschylum et Sophoclem ipso usos esse adiectivo ἀκρατῆς.

ἄκρατος *merus*. Ch. 578 ἀκρατον αἶμα πίεται. 65 τοὺς δ' ἀκρατος (sic Schuetzius pro ἀκραντος) ἔχει νῦε. || *immoderatus*. Pr. 678 ἀκρατος ὄρην.

ἀκριβῶς *accurate*. Pr. 328 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὧν περισσόφρων ὅτι —, ubi ἀκριβῶς non cum οἶσθαι, sed cum περισσόφρων coniungendum est.

ἀκριτος *nulli iudici subiectus*. Suppl. 371 πρύτανις ἀκριτος ὧν.

ἀκριτόφυρτος *nullo discrimine mixtus*. Sept. 361 ἀκριτόφυρτος γὰς δόσις.

ἀκροβόλος *desuper tela iaciens*. Sept. 158 ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθάς ἐρχεται, a propugnaculis desuper iacentibus lapidum imber descendit. Alii passive intellexerunt de propugnaculis quae lapidibus petuntur. Utamque interpretationem proposuit Thom. Mag.

ἀκροθίνια *primitiae*. Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια. Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα ἀκροθίνια;

[ἀκροπενθῆς vitiose pro ἀβροπενθῆς, quod v.]

ἀκρόπολις *arx*. Sept. 240 τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν.

ἄκρος *summus, extremus*. Pr. 142 ἀκρότελοις ἐν ἄκροις. 366 κορυφαῖς ἐν ἄκραις. Pers. 659 ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ag. 1594 χερῶν ἄκρους κτένας. Fr. 165 εἰς ἄκρον κᾶρα. 310 θάρσει, πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον. || *intensius, acer*. Ag. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 1130 θεσφάτων γνῶμων ἄκρος. 628 τοῖότης ἄκρος. || κατ' ἄκρας *funditus*. Ch. 691 κατ' ἄκρας ἐνθαδ' ὡς πορθοῦμεθα.

[ἀκρότης vitiose pro ἀγρέτης, quod v.]

ἀκρυπτος *non latens*. Suppl. 296 ἀκρυπτὰ γ' ἥρας ταῦτα τὰμπαλάγματα; Sic Hermannus pro καὶ κρυπτὰ γ' — παλλαγμάτων.

ἀκρωνία. Eum. 188 ἀκρωνία λευσμός τε. Incertae significationis vocabulum, quod pro ἀκρωτηριασμός (*mutatio*) dictum acceperunt H. Stephanus alique, significatione aliunde non magis cognita quam quae ab scholiasta memoratur κακῶν ἀθροῖσις ἢ λιθοβολία (λιθοβολίας codex). Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἀθροῖσμα. Similiter Bekk. Anecd. p. 372, 2 ἀκρωνία τὰ ἀθροῖσματα. καὶ ἡ ἀκρότης καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπὶ λεκτον σύστημα. et Etym. M. p. 53, 41. et Hesychius.

ἄκταίνω *erigo*. Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἄκταίνω βάσιν, ubi στάσιν M, sed superser. ab διορθωτῇ γρ. βάσιν. Schol. κουφίζειν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυρίαν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 23, 12 ἀκταίνωσαι — Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι δύναμαι ὀρθοῦν ἐμαυτὴν.

Ἀκταίων vel Ἀκτέων *Actaeon*. Fr. 239 (in Bekk. Anecd. p. 351, 4) οὕτω τις Ἀκτέων ἄθροος ἡμέρα — ἐπεμψεν ἐς δόμους, ubi Ἀκταίων est in codice.

ἀκτῆ *litus*. Pers. 273 Σαλαμίνος ἀκταί. 303 στύφλους παρ' ἀκτάς. 421 ἀκταί δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπήθουσιν. 449 ποντίας ἀκτῆς ἐπι. 570 ἀκτάς ἀμφὶ Κυκράδας. 953 δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. 963 ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς (ἐν ἀκραῖς Weilius) Σαλαμινιάσι στυφελού θείοντας ἐπ' ἀκτάς. Ag. 697 Σιμόεντος ἀκτάς ἐπ' ἀεΐφύλλους. [985 ψαμμίας ἀκτά. ubi Ahrēnsius ψαμμίς ἀκτά.] Eum. 10 ἐπ' ἀκτάς ναυπόρους τὰς Παλλάδος. Fr. 27 ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτὴν. || *tumulus*. Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τὸνδ' ὀρώ. Ch. 722 πότνι' ἀκτῆ χύματος.

ἀκτίς *radius*. Pr. 797 ἥλιος προσδέρκεται ἀκτίσιν. Pers. 364 φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα. 503 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτίνας. Ag. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτίς ἡλίου νιν ἰστορεῖ.

ἄκτωρ *dux*. Pers. 557 Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ. Eup. 399 Ἀχαιῶν ἄκτορες τε καὶ πρόμοι.

Ἀκτωρ n. pr. Sept. 555 Ἀκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου (Υπερβίου).

ἀκύμων *fluctibus non agitata*. Ag. 566 πόντος — ἀκύμων.

ἄκων *inivitus*. Pr. 19 ἀκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι προσπαλαεύω. Suppl. 227 γαμῶν ἀκουσαν ἄκοντος πάρα. Pr. 670 ἀπέκλησε θυμῶν ἀκουσαν ἄκων. 277 οὐκ ἀκούσαις ἐπεθύμεις τοῦτο. 771 ἄκοντος Διὸς. Sept. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινῶνεε κακῶν. Ag. 180 καὶ παρ' ἀκοντας ἤλθε σωφρονεῖν. || De forma trisyllaba ἀέκων suo loco diximus.

ἀλαβαστροφόρος *alabastros ferens*. Pollux 7, 177 τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος (fr. 354) εἰρήκεν ἀλαβαστροφόρον.

ἀλάθεια. V. ἀλήθεια.

ἀλαθής. V. ἀληθής.

ἀλαίνω *circumfero*. Ag. 82 ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.

[ἀλαιός *vitiose pro* ἀλεός, quod v.]

ἀλαλάζω *sonum edo*. Fr. 55 ψαλμός δ' ἀλαλάζει.

ἀλαλος *mutus*. Fr. 57 (apud schol. Arist. Av. 277) τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις, ἀλαλος; V. s. v. ἄβροβάτης.

ἀλάσμαι *circumfero*. Pr. 666 ἄφετον ἀλάσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις. Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνην χῶμα πολυψάμαθον ἀλάσει. Ch. 132 πεπραμένοι γάρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. Eum. 98 αἰσχυρὸς δ' ἀλώμαι.

ἀλάος *caecus*. Pr. 549 τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος. Eum. 322 ἀλαοῖσι καὶ δεδωρκόσιν ποινάν.

ἀλαπάζω *deleo*. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάζει, ubi Triclinius Μοῖρα λαπάζει, qua forma Aeschylus alibi utitur metro postulante.

ἀλάστορος. V. ἀλάστωρ.

ἀλαστος *perniciosus*. Pers. 990 ἀλαστα στυγνὰ πρόκακα.

ἀλάστωρ *deus vindex*. Pers. 354 φανείς ἀλάστωρ ἡ κακὸς δαίμων ποθέν. Ag. 1501 ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστωρ Ἀτρέως. 1509 πατρόθεν δὲ συληπτῶρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Suppl. 415 τὸν πανυλέθρον θεὸν βαρὺν Εὐνοϊκον ἠθρόμεσθ' ἀλάστορα. || *homo quem vindicta divina persequitur*. Eum. 236 δέχου δὲ πνευμένως ἀλάστορα. || ἀλάστορος. De hac forma Epimerismi Homer. in Cramerī Anecd. Oxon. vol. 1 p. 62, 12 παρὰ τὸ ἀλαστῶ ῥῆμα ἀλάστωρ ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῶν χαλεπὸν τι πρᾶσσόντων. παρήκται δὲ ἡ εὐθεῖα παρὰ τὴν ἀλάστορος γενικήν. Αἰσχύλος Ἱεῖονι (fr. 90) "πνευμένης ἀλάστορος." Aliud ex Aeschilo exemplum attulit grammaticus in Bekk. Anecd. p.

382, 30 ἀλάστορον ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος. Αἰσχύλος "μέγαν ἀλάστορον" εἶπεν. His inter se comparatis Nauckius grammaticis prioris verba sic redintegranda esse coniecit, Αἰσχύλος Ἱεῖονι "μέγαν ἀλάστορον" καὶ ἀλλαχοῦ "πνευμένως ἀλάστορον", ex Eumen. 236 "δέχου δὲ πνευμένως ἀλάστορον", ubi nunc ἀλάστορα legitur, versu proximo ab οὐ incipiente.

ἀλατεία (Dorice pro ἀλητεία) *erratus, vagatio*. Pr. 900 δυσπλάνιος — ἀλατείας.

ἀλγεινός *dolore afficiens*. Pr. 197 ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε. 238 τοιαῖοδε πημοναῖσι κάμπτομαι, πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. [Suppl. 448 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινήτηρια.]

ἀλγέω *doleo*. Pers. 844 ἤλγησ' ἀκούσας. 1045 οἱ μᾶλα καὶ τὸδ' ἀλγῶ. Ag. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παιγνίου. Ch. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε πᾶν. Eum. 135 ἀλγησὼν ἦπαρ ἐνδίκους ὀνειδεσιν.

ἀλγίων *gravior*. Pr. 934 ἀλλ' ἀθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.

ἀλγος *dolor*. Pr. 198 ἄλγος δὲ σιγᾶν. 261 οὐτ' ἔμοι λέγειν καθ' ἡδονήν, σοὶ τ' ἄλγος. 435 στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν. 699 τὸ λοιπὸν ἄλγος προεπίστασθαι τῶν. Sept. 780 ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν. 865 οἶμαι σφε — ἦσειν ἄλγος ἐπάξειον. Pers. 540 ἄλγους μετέχουσαι. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. 835 κακῶν ὑπ' ἄλγους. Ag. 450 φθονερὸν — ἄλγος. 733 ἄμαχον ἄλγος. 1467 ἀεὺστατον ἄλγος. Ch. 470 δυσκατάπαυστον ἄλγος. 920 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἶργεσθαι. Eum. 183 ὑπ' ἄλγους. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἄπτεται νεκροῦ. Sept. 368 παγκλαυτῶν ἀλγέων. Pers. 846 ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Ag. 50 ἐκπατίους ἀλγεῖσι παιδῶν. Ch. 28 λακίδες ἐφλαδὸν ὑπ' ἄλγεσιν. 745 ἄλγη δύσοιστα. Eum. 466 ἄλγη προφῶνων ἀντίκεντρα καρδία. Suppl. 1044 κακὰ τ' ἄλγη. [Litterae ἄλγος Suppl. 254 corruptae ex ἀγνός, quod v.]

ἀλγύνω *dolore afficio*. Sept. 358 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμᾶδις πεσὺν ἀλγύνει. Ch. 746 ἄλγη δύσοιστα — ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Pr. 245 ἤλγυνθη κέαρ.

ἀλδαίνω *alo*. Pr. 539 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν (πάλιν?). 567 ὅς οὐκ ἑάσει γλῶσσαν — ἀλδαίνειν κακά.

ἀλέγω *curam habeo*. Suppl. 751 βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

ἀλειφα *oleum*. Ag. 322 δεὸς τ' ἀλειφά τ' ἐγχεᾶς ταυτῶ κύτει.

ἀλέκτωρ *gallus*. Ag. 1671 κόμπασον θαρσύν ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eum. 861 καρδίαν ἀλεκτόρων. [Versum ab Plutarcho allatum in vitis Alcib. c. 4. Pelop. c. 29 et Mor. p. 762 f, ἐπτηξ' ἀλέκτωρ δούλων γὰς κλίνας πτερόν, Aeschilo probabiliter tribuit Hermannus ad Fragin. p. 410.]

Ἀλέξανδρος *Alexander*, alio nomine *Paris*. Ag. 61 363 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ.

ἀλέξημα *remedium*. Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημα οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

ἀλεξητήριος *averruncus*. Sept. 8 Ζεὺς ἀλεξητήριος.

ἀλεός *amens*. Hesychius ἀλαιός, ὁ παλαιός, ἄφρων. Αἰσχύλος (fr. 409). Immo ἀλεός: v. Hierod. περί μόν. λέξ. p. 4, 19 schol. Arist. Lys. 988. Etym. M. p. 59, 45

ἀλεύω *averruncor*. Pr. 568 ἄλευ δᾶ. Legitur in M ἄλευ ᾧ δᾶ, litteris ἄλευ α in littera scriptis

et accentibus omnibus ab manu διορθωτοῦ additis. Pro ā prima manu scriptum fuit ō, quod servatum in apographis plerisque, in quibus ἀλευ' cum apostropho et ō dā scriptum. His διορθωτῆς scholion adscripsit cuius pars prior ipso quam vetere grammatico Alexandrino dignior fuit, γρ. (hoc est γράφεται vel γραπτέον) ἀλευάδα πατρωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ ἀλεύας. ἢ δν δεῖ φυλάσασθαι. τινὲς οὕτως, ἀλευ ὦ δα· ἀλευ, ἀναχώρει, ἐκκλινε· τὸ δὲ ἄ δα, ὦ γῆ. οἱ γάρ Δωριεῖς τὴν γῆν δῆν καὶ δάν φασιν καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Horum postrema similia sunt iis quae leguntur in Etym. M. p. 60, 8 ἀλευάδα εἰρηται ὡς τὸ φεύδα (id est φεύ δα). οἱ γάρ Δωριεῖς τὴν γῆν δάν λέγουσιν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. φεύδα οὖν φεύδ γῆ. οὕτως οὖν καὶ τὸ (τὸ om. cod. Voss.) ἀλευάδα ἀλέου δα (δῆ, superscripto γῆ, codex Voss. dñi cod. Dorvill.) τοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου, ubi in lemmate ἀλευάδα solo librarii errore scriptum est pro ἀλευ δα, vel ἀλεύδα, ut φεύδα pro φεύδ δα scriptum, postrema vero, sublata dittographia, sic corrigenda, οὕτως οὖν καὶ ἀλευ δα (vel ἀλεύδα), τοῦ δα ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου. Nam commentum de Aleuada proprium est διορθωτοῦ Aeschylei alienumque ab glossa Etymologi, cuius in verbis nihil est quod ad Aleuadae nomen spectet. Apparet ex his veterem apud Aeschylum scripturam ἈΛΕΥΔΑ fuisse, cui ὦ ante δα ab interprete additum fuit, quod servavit prima codicis Medicei manus, metro violato. Quamobrem eiecto ὦ revocavi ἀλευ δα, etsi haec singularis est apocope. Nam quod Aristophanes Equit. 821 παῦ παῦε dixit et Aeschylus διαιν διαινέ, quod restituit Pers. 1038, ubi codex διαινέ διαινέ, diversum est, ut monui in Annot. Oxon. anni 1841 ad versum Persarum p. 318 his verbis "Sponte intelligitur apocopen hanc ibi tantum locum habere ubi idem verbum repetatur. Itaque Aeschylus et Aristophanes recte dicere potuerunt διαιν διαινέ et παῦ παῦε, non potuissent simpliciter διαινέ et παῦ." Nec si ἀλευ δα, sive primus sive alio praeunte, dixit Aeschylus, sequitur eum ἄλευ etiam extra formulam illam unquam dicturum fuisse. Aoristi imperativus est Sept. 87 ἴω θεοὶ θεαὶ τ' ὁρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 141 Κύπρις, ἄτ' εἰ γένους προμάτωρ, ἀλευσον. Suppl. 629 ἀλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὐ στυγῆσας.

ἀλη. Ag. 195 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακῶσχολοι, νήσιδες, δύσορμοι βροτῶν ἀλαι, quae in errores agebant homines.

ἀλήθεια veritas. Ag. 613 τοιοῦδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. 1550 ἀληθεία (ubi Doricam formam restitui ἀλαθεία) φρενῶν πονήσει. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης Εὐν ἀληθεία χρησμός. Suppl. 628 ἐπ' ἀληθεία. Fr. 173 ἀπλὰ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

ἀληθεύω vera dico. Sept. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

ἀληθής (Dorice ἀλαθής) verus Sept. 439 ἡ γλῶσσ' ἀληθής γίγνεται κατήγορος. 710 ἄγαν δ' ἀληθείς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὤψεαι. 886 κάρτα δ' ἀληθὴ πατὴρ Οὐδὶπὸς δά πόντι· Ἐρινύς ἐπέκρανε. 946 Ἄρρις ἄρᾶν πατὴρ τίθεις ἀλαθῇ, ubi ἀληθὴ M, sed superscripto α. Pers. 513 ταῦτ' ἐστ' ἀληθῇ. Ag. 491 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς (πυρὸς παρλλαγαί). 622 πῦρ δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τάλῃσιν τύχοις; 680 ἴσθι τάλῃσιν κλύων. Ch. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθὴ καὶ βλέποντα δοξάσω; Suppl. 276 καὶ ταῦτ' ἀληθῇ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ἀληθόμαντις verae vates. Ag. 1241 καὶ οὐ

μ' ἐν τάχει παρῶν ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτεῖρας ἐρεῖς.

ἀληθῶς vere. Ag. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (οὐσιν Schoemannus) ἐξηκασμένα. Eum. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς. Suppl. 314 Ἐπαφος ἀληθῶς ῥούσιον ἐπώνυμος. 585 φυσίζοον γένος, τὸ δὲ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς.

ἀλητεία. V. ἀλατεία.

ἀλήτης error. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Ch. 1042 ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.

ἀλιβαφής mari tinctus, i. e. persus. Pers. 275 πολύδονα σώμαθ' ἀλιβαφῇ. Sic Hermannus emendavit quod est in M ἀλιδόνα (hoc accentu) σώματα πολυβαφῇ.

ἀλίγκιος similis. Pr. 449 ὄνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι.

[ἀλιδονος. V. ἀλιβαφής.]

ἀλίμενος importunus. Suppl. 768 ἀλίμενον χθόνα.

ἄλιος Dorice pro ἥλιος, quod v.

ἄλιος maritimus. Pers. 130 ἀμφοτέρας ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας. 879 κατὰ πρῶν' ἄλιον. Suppl. 15 κύμ' ἄλιον.

ἀλίρροθος Pers. 367 πόρους ἀλίρροθους νῆας maris strepentis.

ἀλίρρυτος. Suppl. 868 ἀλίρρυτον (sic Turnebus pro ἀλίρρυτον) ἄλσος mare.

ἄλις satis. Sept. 679 ἀλλ' ἄνδρας Ἀργεῖοισι Καδμείους ἄλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. Ag. 511 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος. 1656 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις, δεχοίμεθ' ἄν. Eum. 675 ὡς ἄλις λελεγμένους.

ἀλίσκομαι (cum perfecto ἐάλωκα, aoristo ἐάλων, cuius coniunctivus ἄλῳ, participium ἄλούς) capior. Sept. 218 ἀλούσης πόλεος. Ag. 339 τοὺς πολιισσοῦχος θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς. Sept. 257 ὥσπερ ἄνδρες ὦν ἄλῳ πόλις. [586 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἀλούσα.] Ag. 30 εἰπερ Ἰλίου πόλις ἐάλωκεν. 324 καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων. 474 ἀλούς ὑπ' ἄλλων. 818 καπνῷ δ' ἀλούσα νῦν ἔτ' εὐσημος πόλις. Eum. 67 καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. Fr. 129 τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκόμεσθα.

ἀλίστονος. Pr. 712 ἀλίστονης πόδας χρίπτουσα ραχίσαιν, i. e. fremtentibus maris fluctibus.

ἀλιταίνω (cum aoristo ἤλιτον) pecco. Eum. 269 ὅπει δὲ κεί τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. Pr. 533 μὴδ' ἀλίτοιμι λόγοις. Eum. 316 ὅστις δ' ἀλιτῶν (sic Auratus pro ἀλιτῶν), ὥσπερ ὁδ' ἄνῃρ, χεῖρας φρονίας ἐπικρύπτει.

ἀλίτυπος Pers. 945 λαοπαθῇ σεβίζων ἀλίτυπα βάρη, i. e. pondera calamitatis, quae populum fert, ex corporibus mari iactatis nata.

ἀλκαθεῖν (aoristus verbi αὐθυποτάκτου) opem ferre Bekk. Anecd. p. 383, 31 ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν. Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος (fr. 425). σημαίνει δὲ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκάθω ἀλκάθειν, sed aoristus ἀλκαθεῖν. Cuiusmodi infinitivi in codicibus paroemiotibus scribi solent.

ἀλκή robur, potentia. Pers. 594 ὡς ἐλύθη Ζυγὸν ἀλκάς. 928 κεδνὰς ἀλκάς. Ag. 107 καταπνέει πειθῷ μολπὰν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰὼν. 466 ἐν δ' αἰστοῖς τελέθοντος οὕτις ἀλκά. Ch. 237 ἀλκῇ πεποιθὼς ὤμῳ ἀνακτῆσαι πατρός. || auxilium, praesidium. Pr. 545 εἰπέ ποῦ τις ἀλκά. Ag. 1103 ἀλκά δ' ἐκάς ἀποστατέ. Sept. 76 γένεσθε δ' ἀλκή. 215 πόλεος ἴν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν. Eum. 257 ὁ δ'

αὐτὲ γ' ἀλκὰν ἔχων. Sept. 762 μεταῦθ' ὁ ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ. Suppl. 351 ἀλκὰ πίσιος. 731 ἀλκή λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. 832 βαίνει φυγὰ πρὸς ἀλκάν. Schol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀλκὴν. || *pugna*. Sept. 498 βακχὰ πρὸς ἀλκὴν. 569 ἀνδρα σωφρονέστατον ἀλκὴν τ' ἄριστον. 876 πατρώους δόμους ἐλόντες μέλει σὺν ἀλκῇ.

ἀλκίφων *qui forti animo est, magnanimus*. Pers. 92 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατὸς, ἀλκίφων τε λαός.

Ἀλκμήνη n. pr. Ag. 1040 παῖδα — Ἀλκμήνης (Herculem). || Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς καὶ Ἀλκμήνη *citatur ab Hesychio s. v. ἀποστάς*. Alcmena Aeschylī fabula quum nulla fuerit, Euripidis nomen excidisse videtur.]

ἀλλὰ *sed, at*. 1. Post praecedentem sententiam negativam, ut Suppl. 606 οὐ διχορρόπως, ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαι με. Eum. 186 οὗτοι δόμοισι τοῖσδε --, ἀλλ' οὐ — δίκαι. 459 ἐφθίθ' οὗτος οὐ καλῶς — ἀλλὰ νιν — ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. et sic, praecedente vel οὐ vel μή, ib. 629 666 795. Ch. 197 473 771 838 985. Ag. 648 1317 1364 1644. Pr. 232 240 446 448 456 480 523 535 572 610 652 712 866 950 1031 1031. Sept. 237 477 592 617 679. Pers. 358 374 394 698 716 816.

2. ἀλλὰ post sententiam qua aliquid ex aliqua, sed non omni ex parte conceditur. Pers. 176—179 πολλοῖς μὲν αἰεὶ νυκτέροις ὀνειράσαι εὖνευμι —, ἀλλ' οὐτὶ πω τοῖόνδ' ἐναργὲς εἰδόμεν. 526 ἐπιστάμαι μὲν — ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν —. Ch. 744—747 τὰ μὲν παλαιὰ — ἀλγῇ — ἐμὴν ἤλγυνεν — φρένα, ἀλλ' οὐτὶ πω τοῖόνδε πῆμ' ἀνεσχοίμην.

3. ἀλλὰ respondentis et obiectantis aliquid. Pr. 106 ἀλλ' οὐτε σιγὰν οὐτε μὴ σιγὰν τύχας οἶόν τέ μοι τάσθ' ἐστί. 747 τί δὴτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν —; Suppl. 511 BA. οὗτοι περρωτῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσωμεν. XO. ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθροῖσιν. et ib. 729 760 952. Ag. 486 1050 1116 1206 1248 1303 1364 1525 1662 1666. Ch. 222 400 775 1021. Eum. 208 429 597 715 721. Pr. 187 358 441 626 671 796 934 981. Sept. 211 656 664 698 718 1046 1050 1053 1060. Pers. 345 742 781 796.

Nou raro ἀλλὰ sermonis abruptum et ad aliud quid convertendi causa dicitur. Pr. 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθώμεν. et ib. 106. Pers. 150 ἀλλ' ἦδε — ὀρμάται μήτηρ βασιλέως. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἴσει —. Pers. 849 et Ag. 1313 ἀλλ' εἶμι —. 1648 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖ τάδ' ἔρδειν —. Ch. 540 595 710. Eum. 612. Suppl. 219 325 724 930.

4. ἀλλὰ cum formulis iubendi, vetandi, optandi. Pr. 71 ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. 315 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ, ἅς ἔχεις ὀργὰς ἀφες. 344 604 1058 1071. Sept. 30 116 854. Pers. 140 619 628 640 697 703 837. Suppl. 77 191 219 464. Ch. 476 877 918. Eum. 433. || Cum optativo Suppl. 966 ἀλλ' ἀντ' ἀγαθὸν ἀγαθοῖσι βρούσι. Ag. 944 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταυθ', ὑπαί τίς ἀρβύλας λύσι 1249 ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. Ch. 1063 ἀλλ' εὐτυχούς. Eum. 292 ἀλλ' — ἔλθοι, quinque versibus inter ἀλλ' et ἔλθοι positus. Cum optativo et ἀν. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωνασίμεθ' ἂν πῶς (sic Porsonus pro κοινωνώμεθ' ἂν πῶς) ἀσφαλῇ βουλευμάτα; Cum infinitivo imperativi locum tenente Ch. 306 ἀλλ', ὦ μεγάλα Μοῖρα, Διόθεν τῆδε τελευτᾶν.

5. ἀλλὰ cum aliis particulis consociatum. ἀλλὰ γάρ Sept. 861. ἀλλὰ — γάρ Pr. 941. Ch. 375. Eum. 797. || ἀλλὰ — γε Suppl. 342. Ch. 1044. || ἀλλ' ἢ cum interrogatione Suppl. 913. Ch. 220 774 || ἀλλὰ

μὴν et ἀλλὰ μὴν — γε. V. s. v. μὴν. || ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν Ch. 189. || ἀλλ' οὖν Pr. 1058 1071. et in loco interpolato Sept. 217, ubi v. annot. || ἀλλὰ — τοι Pers. 795. || μᾶλλὰ, i. e. μὴ ἀλλὰ, v. s. v. μὴ. ἀλλαγή *mutatio*. Ag. 482 ἀλλαγὰ λόγου.

ἀλλάσσω *permuto*. Pr. 967 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπρασίαν — οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

ἀλληλοφόνοι *qui se invicem interficiunt*. Sept. 932 forma Dorica ὅπ' ἀλλαλοφόνους χερσίν. Ag. 1576 ἀλληλοφόνους μανίας.

ἀλλήλοιν *pronomen reciprocum*. Dualis numeri apud Aeschylum *exempla nulla sunt, qui solo usus est numero plurali*. Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὑποθύνετο. Pers. 189 τοῦτω στάσιν τιν', ὡς ἐγώ "δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλοισι (sic Blomfieldus pro ἀλλήλοισι). Pr. 491 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρία. 1086 πνεύματα — εἰς ἀλλήλα στάσιν ἀντίπουν ἀποδεικνύμενα. Sept. 821 πέτωκεν αἷμα γαί' ὅπ' ἀλλήλων φόνω. Pers. 414 ὄρωγῃ δ' οὐτὶς ἀλλήλοισι παρῆν. 506 πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Ag. 654 ναὺς γάρ, πρὸς ἀλλήλοισι (sic Triclinius pro ἀλλήλοισι) ὄρηκται πνοαὶ ἤρεικον. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾶς. 863 Ἄρη ἐμφυλίον τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.

ἀλλοδαπός *alienigena, peregrinus*. Sept. 1076 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν.

ἀλλοθεν *aliunde*. Ag. 92 ἀλλῃ δ' ἀλλοθεν οὐρανὸς λαμπὰς ἀνίσχει. 595 ὁλοθυμὸν ἄλλος ἀλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Eum. 503 πεύσσει δ' ἄλλος ἀλλοθεν.

ἀλλόθροος *peregrinus*. Ag. 1200 ἀλλόθρου πτόλιν. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν πόρον ἄλλοθροῖς εὐτυκος.

ἀλλομαι *salio*. Aoristus secundus Eum. 368 ἀλομένα, Nam sic in apogr. correctum quod in M est ἀλλωμένα, altero l eraso. Similiter inter ἀλόμενοι, ἀλώμενοι (sic) et ἀλλόμενοι variant libri Xen. Anab. 4, 2, 17 et alibi. Tragicis aoristum priorem ἡλάμην alteri praetulerant ἡλόμην (de quo dixit Veitch. *Irreg. verbs* p. 47), cuius modis quibusdam ab α brevī incipientibus usi sunt metri causa: unde Aeschylus ἀλομένα dixit, non ἀλαμένα, cuius α longum esse videtur, ut ἀλάμενος ap. Arist. Av. 1395. Similiter ἀράμενος α longo dicitur, ἀρόμενος vero brevi. Aoristi secundi exempla ἐνήλου Pers. 515 (ubi ἐνήλου apogr. multa) et ἐξήλου apud Soph. OR. 1311 librariorum debentur erroribus. Recte ἐνήλω et ἐξήλω Elmsleius, et ἐξήλω apud Sophoclem apogr. duo, ut v. 263 et 1261 ἐνήλατο legitur, non ἐνήλετο vel ἐνήλλετο, et ἀφήλατο apud Aeschylum Pers. 305.

ἄλλος *alius*. Dicitur vel adiective vel substantive. Pr. 48 ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. [156 ἄλλος ab correctore in M illatum pro ανος, quod significat ἀνθρωπος, etsi hoc quoque non verum, sed ἀνδρῶν scribendum, ut ostendi in annot.] 233 ἀίστώσας γένος τὸ πᾶν ἐχρηζεν ἄλλο φιλῶσι νέον. 321 πρὸς τοῖς παρούσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 425 μόνον δὲ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμεν θεόν. 522 ἄλλου λόγου. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἀλλαισιν γοναῖς. 802 ἄλληγ — θεωρίαν. 1063 ἄλλο τι φώνει. Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόριμον. 451 λέγ' ἄλλον ἀλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 480 κόμπζατ' ἐπ' ἀλ- λω. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. 673 τίς ἄλλος μάλλον ἐνδικώτερος; 1027 ἦν μὴ τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν ἐλέη. Pers. 33 ἀλ- λους δ' ὁ μέγας — Νείλος ἐπέμψεν. 237 καὶ τί πρὸς τοῦτοισιν ἄλλο; 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων.

368 ἄλλας δὲ κύκλω νήσον Αἴαντος πέριε. 826 ἄλλων ἔρασθεις. 992 καὶ μὴν ἄλλον γε ποιοῦμεν. Ag. 199 χείματος ἄλλο μήχαρ. 299 ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 474 αὐτὸς ἀλοῦς ὑπ' ἄλλων. 612 ἄλλου πρὸς ἀνδρός. 681 πρὸς ἄλλων ναυτίλων. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. 853 οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. 865 κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. 876 πολλὰς — ἀρτάνας — ἔλυσαν ἄλλοι. 916 παρ' ἄλλων χρὴ τὰδ' ἔρχεσθαι γέρας. 1280 ἤξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμᾶρος. 1339 ἄλλων πεινὰς θανάτων. 1572 ἄλλην γενεὰν τριβίην. 1654 μηδ' αὖ — ἄλλα δρᾶσωμεν κακά. Ch. 16 οὐδὲν ποτ' ἄλλο. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερὸς. 114 τὴν οὖν ἐτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; 188 ἀστὸν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόμενον φόβης. [283 ἄλλας — προσβολὰς Ἐρινύων.] 365 μετ' ἄλλων δουρικμήτι λαφ. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. 472 οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἐκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶσι δεῖ τι βουλιώτερον. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεί. [995 μύρινα γ' εἴτ' ἔχιδν' ἐφύ σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον. 1021 ἄλλος vitiose pro ἄλλ' ὥς.] 1039 ἐφ' ἑστίαν ἄλλην τραπέσθαι. Eum. 239 et 451 ἄλλοισιν οἴκοις. 269 εἰ τις ἄλλος ἤλιτεν βρωτῶν. 426 ἄλλης ἀνάγκης οὐτινος τρέων κότον; 857 ὁσιν παρ' ἄλλων οὐποτ' ἂν σχέθοις βρωτῶν. Suppl. 244 καὶ τᾶλλα πολλὰ ἔπεικασαι δίκαιον ἦν. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο; 317 τιν' οὖν ἐτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; 445 γένοιτ' ἂν ἄλλα. 482 βωμοὺς ἐπ' ἄλλους. 675 τικτέσθαι δὲ φθούρου γὰρ ἄλλους εὐχόμεθ' αἶ. 960 πολλῶν μετ' ἄλλων. 992 πρὸς γεγραμμένους πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονισμῶν πατρός. Fr. 69 οὐ γὰρ τι μείζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. 129 οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς. 178 Εὐρύμαχος, οὐκ ἄλλος. Sept. 759 τὸ μὲν πίνον, ἄλλο δ' αἶρει. Pr. 230 δαίμονιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα. Sept. 340 ἄλλος δ' ἄλλον ἀγε. Pers. 411 ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθουνεν δόρυ. Ag. 313 ἄλλος παρ' ἄλλου. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάγει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάταισι Μοῖρα. Eum. 530 ἄλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει. Pr. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσίζειν. Pers. 359 ἄλλος ἄλλοσε. Ag. 92 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. 595 ὁλοθυμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Eum. 504 πύσσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν.

ἄλλος in comparatione. Pr. 440 τίς ἄλλος ἢ γῶ; Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων; Pers. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήεας δέμας παρείχε. Pr. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. 467 οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἄτης (sic Stanleyus pro ἄτην) ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Suppl. 636 Ἄρη, τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοῦς ἐν ἄλλοις.

ἄλλος alter, secundus. Sept. 424 γίγας δδ' ἄλλος. 437 καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τικτεται. Eum. 6 Τιτανίς ἄλλη παῖς Χθονός. Suppl. 220 Ἐρμῆς δδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. 231 κάκει δικάζει τὰμπασκήμαθ', ὡς λόγος. Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας. Pers. 766 ἄλλος ἐκείνου παῖς. Ch. 613 ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν λόγος στυγεῖν φοινίαν Σκύλλαν. || reliquis. Pers. 955 φίλων ἄλλος ὄχλος. Sept. 450 Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι σὺν τ' ἄλλοις θεοῖς. Pers. 640 γὰρ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες. Eum. 96 ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν. Cum articulo οἱ ἄλλοι. 63 τοῖσιν ἄλλοις. τὰ δ' ἄλλα cum variis verbis Ag. 36 844 912 1245. Ch. 512 583. τὰ δ' ἄλλα πάντα Eum. 650. Ἐτ' ἄλλα addito vel omissio substantivo Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ

ἄλλα τλημόνως ἦντλον κακά. Ag. 609 καὶ τᾶλλ' ὁμοῖαν πάντα. 918 καὶ τᾶλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. Ch. 552 τᾶλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Eum. 667 τᾶλλα θ', ὡς ἐπίσταμαι, τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. Suppl. 721 καὶ τᾶλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ πικουρία. 1014 τᾶλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. || ἄλλη adverbialiter alibi. Eum. 530 ἄλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει. ἄλλοσε alio. Pers. 359 ἄλλος ἄλλοσε δρασμῷ κρυφαῖω βίοντον ἐκωσσοῖατο.

ἄλλοτε alius, alio tempore. Pr. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσίζειν. Sept. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεί τὰ δίκαια. Fr. 284 ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.

ἄλλότριος alienus. Ag. 447 ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἄλλοτρίας διαί γυναικός.

ἄλλόφυλος peregrinus. Eum. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθεῖσαι χθόνα.

ἄλλύτας (i. e. ἀναλύτης) liberator. Sept. 146 στόνων ἀλλύτας restitui pro στόνων αὐτᾶς; de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. LI. Idem vocabulum latebat Suppl. 805, ubi in M cum metri sententiaesque vitio legitur μόρος, πρὸ κοιτίας γαμηλίου τυχύν. τίν' ἀμφ' αὐτὰς ἐτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια, quae sic emendavi μόρος — τυχύν, ἀλλύτας. τίν' ἂν πόρον | τέμνοι γάμου λυτήρια;

ἄλλως aliter. Sept. 490 οὐκ ἄλλως ἐρῶ. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεί τὰ δίκαια. Ag. 501 ὅστις τὰδ' ἄλλως τῆδ' ἐπεύχεται πόλει || alia de causa. Ch. 680 ἐπεῖπερ ἄλλως, ὡς ἐν', εἰς Ἄργος κίεις. || temere. [Ag. 1317 οὐτοῖς δυσοῖζω, — φόβῳ ἄλλως. Sic Herm. pro φόβῳ, ἀλλ' ὥς —] || ἄλλως τε καί. Pr. 636 ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός. Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χῦτε δέομενος τυχού. Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοί κατὰ χθονὸς θεοί. Eum. 473 ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὺς ὄμω. Suppl. 768 ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλόμενον χθόνα.

ἄλμη aqua marina, mare. Pers. 397 ἐπαίσων ἄλμην βρύχιον.

ἄλμηεις marinus. Suppl. 844 ἀνὰ πολύρυτον ἄλμηντα πόρον.

ἄλοῖδορος non convicians. Ag. 412, nisi ἀλοιδόρως scribendum, de quo dixi s. v. δίστοξ.

ἄλοε sulcus. Ag. 1016 ἔξ ἀλόκων ἐπετεῖαν. Ch. 25 δνυχος ἀλοκι νεοτόμῳ. Figurata Sept. 593 βαθεῖαν ἀλόκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.

ἄλουργῆς purpura tinctus. Ag. 946 ἐμβαίνονθ' ἄλουργέσιν.

ἄλοχος uxor. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοί τε. Ag. 1499 Ἀγαμεμνονίαν εἶναι μ' ἄλοχον. Suppl. 61 τὰς Τηρεῖας — ἀλόχου. 302 ἄλοχος ἰσχυρά Διός. Fr. 260 ἄλοχον ἦγαγεν.

* Ἀλπιστος n. pr. Persicum. Pers. 982.

ἄλς mare. Pers. 427 πελαγίαν ἄλα. 467 ἀγχι πελαγίας ἄλός. 576 κναπτόμενοι δ' ἄλί, de quo loco v. s. v. ἀμῖαντος. Ag. 1408 ρυτὰς ἔξ ἁλὸς ὄρμενον. Suppl. 37 ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες. 134 πλάτα μὲν οὖν λινορραφούς τε δρόμος ἄλα στέγων ὁδός. [Suspectum ἁλός fr. 335, de quo v. s. v. θίς.]

ἄλσος nemus. Suppl. 508 9 BA. λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε. XO. καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἀν' ῥυϊτό με; 558 Διον πάμβοτον ἄλσος. Figurata de mari Pers. 111 πόντιον ἄλσος. Suppl. 868 δι' ἀλῖρρυτον ἄλσος.

ἄλῳ alucino. Sept. 391 τοιαῦτ' ἄλῳν ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. Galenus vol. 9 p. 324 ἄλῳν λέγουσιν ἐκείνους τῶν ὑγαινόνητων ὅσοι περ ἂν

αἰ τοῖς παροῦσι δυσχεραίνοντες ἄλλοτε εἰς ἄλλα μεταβαίνουσι πράγματα τε καὶ πράξεις.

ἄλυσις *effugium*. Ag. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυσις.

"Ἄλυσ *Halys*, fluvius. Pers. 864 πόρον οὐ διαβάς "Ἄλυσος ποταμοῖο.

ἀλύσσω *effugio*. Pr. 587 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονάς ἀλύσω. Pers. 94 δολομήτιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατός ἀλύξει; 101 τότεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ (sic Hermannus pro ὑπέρ) θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν. quod per tmesin dictum est pro ὑπεξαλύξαντα, de quo dicitur s. v. ὑπεξαλύσκω. Ag. 1615 οὐ φημ' ἀλύσειν ἐν δίκη τὸ σὸν κᾶρα — λευσοῖ μους ἄρας.

ἄλυστος *insolubilis*. Pr. 154 δεσμοῖς ἀλύτοις.

ἀλφεσίβοιος *pecora alens*. Suppl. 855 ἀλφεσίβοιον ὕδωρ.

ἀλφηστῆς *inveniens, lucrum parans*. Sept. 770 ἀνδρῶν ἀλφηστὰν ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς. Est vocabulum Homericum, quod per εὐρετικὸς, συνετός, ἐπινοητικὸς exp. grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 1602.

ἄλως *orbis, area circularis*. Sept. 489 ἄλω δὲ πολλῶν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

ἄλ ω σι μ ος *qui capi potest, expugnabilis*. Sept. 635 ἀλώσιμον παῖαν' ἐπέξακχάσας *raeana urbis expugnacionem celebrantem*. Ag. 10 ἀλώσιμόν τε βάξιν *nuntium urbis expugnatae*.

ἄλωσις *expugnatio*. Ag. 589 φράζων ἄλωσιν 'Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Sept. 119 πάντως ἄρξεν δαῖων ἄλωσιν.

ἄμα *simul*. Sept. 1072 ἄμα τῷδε. Suppl. 618 ἔνικόν ἀστικόν θ' ἄμα λέγων διπλοῦν μῖασμα πρὸ πόλεως φανέν. Sept. 812 ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναίροντ' ἄγαν. ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἄμα. Pers. 389 ὀρθιον δ' ἄμα ἀντήλαλεε. Cum participio Ag. 1626 εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσι' ἄμα ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; Ch. 897 μαστόν, πρὸς ψὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἄμα οὐλοισιν ἐξημέλειας εὐτραφέας γάλα. || Apocopen restitui Suppl. 782, ubi in M legitur τὸ πᾶν δ' ἀφαντος ἀμπετήσας δόσας; | κόνις ἀτερθεν πετρίσων δλοίμαν. Monstra vocabulorum ἀμπετήσαι δόσας, ut alia non pauca in extrema huius fabulae parte originem suam debent antiquiori codici, in quo litterae aliae vix legi poterant, aliae prorsus evanuerant. Restitui igitur quod sensus postulat ἄμ πνοαῖς διψᾷς ὡς. ἄμ pro ἄμα dictum (fere ut ἄμ pro ἀνά dicitur) est in glossa Hesychii, etsi huic non multum tribuendum. ἄμα πνοαῖς dictum ut ap. Homerum Il. 15, 149 ἄμα πνοίῃσι πετέσθην, et addito ἀνέμοιο Od. 2, 148 ἐπέτοντο μετὰ πνοίῃς ἀνέμοιο. διψᾷς κόνις comparandum cum διψία κόνις, quod dixerunt Aeschylus Agam. 495 et Sophocles Antig. 246 429.

'Ἀμαζών *Amazon*. Eum. 628 πρὸς γυναῖκός, οὔτι θουρίοις τόεσις ἐκηβόλοισιν. ὥστ' 'Ἀμαζόνος. Pr. 723 ἐνθ' 'Ἀμαζόνων στρατὸν ἦξεις στυγάνορα. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' 'Ἀμαζόνας. Eum. 688 'Ἀμαζόνων ἔδραν.

ἀμαθύνω *extinguo*. Eum. 937 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἔχθραις ὀργαῖς ἀμαθύνει.

ἄμαλα *a navem*. Accusativus tanquam ab nominativo ἄμαλας, quo nemo usus est. Hesychius ἄμαλα: τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμάν τὴν ἄλα. Αἰσχύλος Πρωτῇ σατυρικῇ (fr. 212). Corrupte Etym. M. p. 75, 22 ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. ἐπ' ἄμαλα in ἐπαμίδω corruptum Suppl. 842 847 restituit Hermannus.

ἀμαλάπτω *perdo, corrumpo*. Pr. 899 παρ-

θενίαν | εἰσορῶς 'Ιοῦς ἄμαλαπτομένην *eximia est Henrici Weillii emendatio pro γάμψ δαπτομένην, quod M habet litteris to a manu paullo recentiore in litura trium litterarum scriptis, quas non dubium est answ fuisse, i. e. δαπάνωμένην, quod in pluribus servatum est apographis, partim sic partim δαπανομένην scriptum. Vocabulum autem γάμψ non ex μέγα corruptum est, quod Schuetzius multis persuasit, sed longe aliam habet originem. Nam postquam in libro multo quam cod. Mediceus antiquiore ΑΜΑΛΑΠΤΟΜΕΝΑΝ in ΑΜΑΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ corruptum fuerat, ad ΑΜΑ, quod ἄμα esse videbatur, dativus γάμψ adscriptus est, ἄμα in margine annotato, δαπτομένην vero per δαπανωμένην explicatum. Hinc confectum est quod nunc in M legitur, addito in margine scholio, quod fortasse ab διορθωτῇ, ut alia multa, est compositum, γάμψ: ἄμα τῷ γάμψ· λείπει γὰρ τὸ ἄμα. ἐν supplevit Thomas Mag. cuius in scholio inter alia haec leguntur, εἰσορῶσα αὐτὴν δαπτομένην καὶ δαμαζομένην ἐν τῷ γάμψ τοῦ Διός, et in gl. interlineari τὴν παρθενίαν δηλοῖ ἀφανιζομένην. Antiquior scholiasta Byzantinus, τῷ γάμψ τῷ τοῦ Διός δαπτομένην καὶ δακνομένην. In apogr. Vitebergensi gl. κινδυνεύουσιν.*

ἄμαλός *debilis, imbecillis*. Pers. 537 πολλὰ δ' ἄμαλαῖς (sic Prienus pro ἀπαλαῖς, quod in apographis ἀπαλαῖς vel ἀταλαῖς scriptum) χερσὶ καλύπτρας κατερεϊκόμεναι (addidi μητέρες οἰκτραῖ).

ἄμαξήρης *in curru exstructus*. Ag. 1054 τόνδ' ἄμαξήρη θρόνον.

ἄμαρτάνω *aberro ab aliqua re, non attingo aliquid*. Ag. 213 πῶς λιπόνανς γένωμαι *ευμαχίας ἀμαρτῶν*; 535 τοῦ ρυσίου θ' ἤμαρτε. 1664 σῶφρονος γνῶμης δ' ἀμαρτεῖν. || *a scopo aberro*. Fr. 179 ἔρριπεν σοὶ τ' ἄλγος. 267 ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον. ἢ θηρῷ τι τοξότης τις ὡς; || *pecco*. Pr. 260 οὐχ ὀρᾷς ὅτι ἤμαρτες, ὡς δ' ἤμαρτες οὐτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοὶ τ' ἄλγος. 267 ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον. 578 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρῶν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; Suppl. 915 καὶ πόλλ' ἀμαρτῶν οὐδὲν ὠρῶσας φρενί. Fr. 286 (apud Stob. Flor. 3, 10) ἀμαρτάνει τι (sic cod. Scor.: τοι Paris. A) καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

ἄμαρτία *peccatum*. Pr. 9 τοῖσδ' ἐμοὶ ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Ag. 602 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἀμαρτίαν. 1197 παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων. Ch. 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας.

ἄμαρτίνοος *demens*. Suppl. 543 ἐνθεν 'Ἰω — φεύγει ἀμαρτίνοος.

ἄμαρτίον *peccatum*. Pers. 676 δίδυμα γοᾶν ἀμάρτια. Ag. 537 διπλὰ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια.

ἄμαυρός *obscurus, incertus*. Ch. 853 ἔξ ἀμαυρᾶς κληδόνας λέγει μαθῶν. || *ignobilis*. Ag. 465 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν ὄντ' ἀνευ δίκας — τιθεῖσ' ἀμαυρόν. || *tristis*. Ag. 546 ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός. Ch. 157 ἔξ ἀμαυρᾶς φρενός.

ἄμαυρόω *evanidum reddo*. Pers. 223 τᾶμπαλιν δὲ τῶνδε γαῖας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότω, ubi κάτοχα μαυροῦσθαι Blomfieldus, quae forma metro postulante legitur Ag. 296. Eum. 359.

ἀμάχετος *indomitus*. Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροῦσπου.

ἄμαχος *indomitus, invictus*. Pers. 90 ἄμαχον κύμα θαλάσσης. 855 ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς ἰσόθεος Δαρείος. Ag. 733 ἄμαχον ἄλγος. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερων.

ἀμάω *meto*. Ag. 1044 οἱ δ' οὐποτ' ἐλπίσαντες ἦμσαν καλῶς.

[ἀμβασίς. Sept. 466 in M πρὸς ἀμβάσεις male pro προσαμβάσεις.]

ἀμβλύνω *hebetō*. Improprie Sept. 844 καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται, ubi per ἀπρακτεῖ exp. schol.

ἀμβλὺς *cuius vis hebetata est*. Eum. 238 οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοιβαντον χέρα, ἀλλ' ἀμβλὺν ἦδη.

ἀμβλὺς πὸς *qui hebeti visu est*. Eum. 955 δακρύων βίον ἀμβλῦπόν *vitam lacrimis ita plenam ut hominum oculi hebescent, ut interpretatur Wellauerus*.

ἀμβόαμα (pro ἀναβόημα) *clamor*. Ch. 34 ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε.

ἀμβοάω (pro ἀναβοάω) *clamo*. Pers. 572 βαρὺ δ' ἀμβόασον. Ib. 636 διαμβοάσω restitui pro διαβόσω.

ἀμβροτος *immortalis*. Eum. 259 θεᾶς ἀμβρότου. ἀμβων *acclivitas montis*. Hesychius ἀμβωνες: αἱ προσαναβάσεις (ἀναβάσεις Erotianus p. 86) τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύονι καὶ Σισύφῳ (fr. 100 et 228).

ἀμέγαρτος *miser, infelix*. Pr. 402 ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Suppl. 612 ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. Schol. ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές.

ἀμείβω *permuto*. Pr. 23 χροιάς ἀμείψεις ἄνθος. Pers. 317 ἀμείβων χρώτα πορφυρὰ βαφή. || *pertranseo, transgredior*. Pers. 69 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἑλλάς. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων πυλῶν. || *reddo*. Ag. 729 χάριν τροφὰς γὰρ ἀμείβων. Ch. 793 παλίμποινα θέλων ἀμείψει. || *Forma media ἀμείβομαι respondeo*. Eum. 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος. 442 τοῦτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι. Suppl. 195 αἰδοία — ἐπη ξένους ἀμείβεσθε. 249 πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῶς ἔμοι. || *permutando locum aliquem occuro, ingredior*. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαῖας πέδον τάσδ' ἄρειον; 856 πίτυλον, ὃς αἰεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται τὰν ἄστονον — θεωρίδα. Ch. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείφεται πρόθυρα δωμάτων. Suppl. 232 σκοπεῖτε κόμειβεσθε τόνδε τὸν τόπον. Ch. 1018 οὕτις μερόπων ἀσινὴ βίον — ἀμείφεται, ubi metro postulante ἀμείψει restituit Erfurdinus.

ἀμείλιχος *durus*. Ch. 623 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμαν ἀμειλίχων πόνων.

ἀμείνων *melior*. Pr. 335 πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ αὐτόν. Pers. 690 οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Pr. 1035 μὴδ' αὐθαδῖαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήση ποτέ. Eum. 632 ἀπὸ στρατείας γὰρ νιν ἡμποληκότα τὰ πλείστ' ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη, post quae verba versus unus excidit. Suppl. 188 ἀμείνόν ἐστι — πάγον προσίζειν. 730 ὅμως ἀμείνον — ἀλκίης λαθέσθαι τήσδε μηδαμῶς ποτέ.

ἀμελεῶ *non curo, negligo*. Eum. 86 καὶ τὸ μᾶμελεῖν (sic scripsi pro μὴ ἀμελεῖν, quod est in M, sed eraso α) μάθε. Suppl. 725 τῶνδε μᾶμελεῖν (hic quoque et 773 μὴ ἀμελεῖν M) θεῶν. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβούσα μᾶμελεῖν θεῶν. 1035 Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμός δδ' εὐφρων.

ἀμέμπτος *irreprehensus*. Pers. 692 τάχυνε δ', ὡς ἀμέμπτος ὦ χρόνον. Suppl. 629 τέρμον' ἀμέμπτων (sic Herm. pr. ἀμέμπτων) πρὸς ἅπαντα. ἀμέμπτως *sine vituperio*. Suppl. 269 πράξας ἀμέμπτως.

ἀμεμφής *irreprehensus*. Suppl. 581 γείνατο

παῖδ' ἀμεμφῇ. Pers. 168 ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής. Ch. 510 ἀμεμφῇ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. Sic Hermannus pro ἀμομφητόνδεναντον λόγον.

ἀμεμφία *nulla reprehensio*. Sept. 909 διαλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. Recte schol. μέμφονται δὲ οἱ φίλοι αὐτῶν τὸν διαλακτῆρα σιδήρον ὡς μηδετέρῳ χαρισάμενον.

ἀμηνίτος *iram non movens*. Suppl. 975 εὖν τ' εὐκλεία καὶ ἀμηνίτῳ βάζει. Ag. 649 χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμηνίτον θεοῖς *tempestatem non sine deorum ira ortam*.

ἀμηνίτως *sine ira*. Ag. 1036 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνόν εἶναι χερνιβῶν. ἀμηνίτως *Auratus*.

ἀμηχανέω *inops consilii sum*. Pers. 458 ὥστ' ἀμηχανεῖν δποι τράποιντο. Ag. 1530 ἀμηχανῶ — εὐπάλαμον μέριμναν δπα τράπωμαι. 1113 νῦν γὰρ ἔξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφότοις ἀμηχανῶ. 1176 τέρμα δ' ἀμηχανῶ. Suppl. 379 ἀμηχανῶ δέ. Fr. 196, 6 ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ.

ἀμήχανος *inops, consilii expers*. Sept. 227 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον (sic scripsi pro ἀμήχανον) — ὀρθοί. || *qui effugi vel averti nulla ratione potest*. Eum. 561 ἀμηχάνοις δούαις. [769 ἀμηχάνοισι δυσπραξίαις.] Pr. 59 δεινός γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους. Suppl. 620 ἀμηχανὸν βόσκημα πημονῆς. Fr. 435 ἀμήχανον τεύχημα (τέχνημα Nauckius) καὶ δυσέκδυτον, de quo schol. Eur. Or. 25 ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν (Ἀγαμέμνονι) οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἐκδυσιν ἔχοντα.

ἀμηχάνως *sine auxilio vel consilio*. Ch. 407 ἴδεσθ' Ἀτρεΐδαν τὰ λοιπὰ ἀμηχάνως (scribendum ἀμαχάνως) ἔχοντα. Eum. 481 τάδε — ἀμηχάνως ἔχει (sic Butlerus pro ἐμοί).

ἀμιάντος *impollutus*. Pers. 578 κναπτόμενοι δ' ἀλὸς αἰνὰ | σκύλλονται πρὸς ἀναούδων παίδων τὰς ἀμιάντου. Sic emendavi quod in M legitur γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινὰ —, de quo pluribus dixi in Philologo vol. 13 p. 480. Absurdum est ἀμιάντου sine ἀλὸς dici, quod omitti non poterat, addi vero αἰδι ubi non opus erat.

[ἀμῖα vitiosae pro ἀμαλα, quod v.]

ἀμικτος *insociabilis, non amice se coniungens*. Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἀμικτον ἐν πόλει πρέπειν.

ἀμίλλα *certamen*. Fr. 129 περὶ ὧν θοαῖς ἀμίλλαις

ἀμισθος *gratuitus, pretio carens*. Ag. 979 ἀκέλευστος ἀμισθος αἰοῖδα. Ch. 733 λύπη ἀμισθος.

Ἀμιστρὴς n. pr. Persicum Pers. 21 οἶος Ἀμιστρὴς ἡδ' Ἀρταφρένης. Sed 320 in initio trimetri Ἀμιστρὴς, ubi Ἀμιστρὴς Brunckius.

ἀμμίγνυμι (pro ἀναμίγνυμι) *admisceo*. Pers. 1052 μέλαινα δ' ἀμμιζέται — στονόεσσα πλαγά. Sic correxi quod est in M ἄν (in αὐ mutatum) μεμιζέται. || Adv. ἀμμιγὰ v. v. ἀναμίζε.

ἀμνημονέω *immemor sum*. Eum. 24 οὐδ' ἀμνημονῶ.

ἀμνήμων *immemor*. Sept. 606 ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι.

ἀμοίρος *expers*. Sept. 733 τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Eum. 353 παλλεῦκων δὲ πέπλων ἀμοίρους μούνα ἐτύχθη. Sic postulante metro emendavi pro ἀμοίρους ἀκληρος ἐτύχθη, sublato glossmate ἀκληρος, addito vero quod sensus postulat μούνα. [Ib. 890 γ' ἀμοίρου corruptum ex γαμόρω, quod v.]

ἀμολγός *caligo*. Fr. 66, 7 ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν,

[ἀμορφητονδ' vitiose pro ἀμεμφῇ τόνδ'. V. ἀμεμφής.]

ἀμορφος *irreprehensus*. Eum. 475 ὅμως δ' ἀμορφον ὄντα σ' αἰρούμαι πόλει. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἀμορφος ὦ; || *qui non habet quod reprehendatur*. Eum. 413 λέγειν δ' ἀμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς πρόσω δικαίων. Sic Robortellus pro ἀμορφον.

ἀμός *meus*. Pro ἐμός dixerunt tragici ubi syllaba prima longa opus erat, de quo v. quae dixi in Lexico Sophocleo p. 26. Sept. 417 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοίεν. 654 ὦ πανδάκρυτον ἀμόν Οἰδίπου γένος. Ch. 428 κροτητὸν ἀμόν καὶ πανάθλιον κάρα. Ch. 437 ἔκατι δ' ἀμῶν χερῶν. Suppl. 105 δι' ἀμόν γάμον. 322 ἀμόν ἀρχαῖον γένος. Ineptè illatum in M Eum. 440 ἐστίας ἀμῆς πέλας, quasi quintus pes trimetri spondeo opus habeat. Recte ἐμῆς in apogr. Recte vero ib. 311, ubi in M ἐπινυμῶ στάσις ἀμα legitur, restitutum est ἀμά, nisi quis ἀμά, quod pro ἡμετέρα dictum sit, malit cum Cantero: qua significatione tragicos ἀμός dixisse valde incertum est, ut ostendi in Lexico Sophocleo. ἀμός ubique M.

ἀμοχθί *nullo labore*. Pr. 208 ψοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

ἀμπέλος *vitis*. Pers. 615 παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τὸδε. Fr. 390 μάχλον ἀμπέλου. V. μάχλος.

ἀμπέμπω. V. ἀναπέμπω.

ἀμπέχω *circumdo*. Pers. 848 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσας, ἣ νιν ἀμπέχει.

ἀμπίπτω *procumbo*. Ag. 1599 ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. Sic Canterus pro ἀν πίπτει.

ἀμπλακεῖν *peccare*. Ag. 1212 ὡς τὰδ' ἤμπλακον. Suppl. 916 τί δ' ἤμπλάκηται τῶνδ' μοι δίκης ἄτερ;

ἀμπλάκημα *delictum*. Pr. 112 τοῖωνδε ποινὰς ἀμπλάκημάτων τίνω. 386 ἐμόν δοκῆσει τὰμπλάκημ' εἶναι τὸδε. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλάκημάτων τίνεις; Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τὰμπλάκηματα — Ζεύς. Fr. 283 καὶ τὰμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν. || ἀπλάκημα ἐὰν ἀπλακεῖν interdum dixerunt tragici ubi syllaba prima brevi opus erat. Semel Aeschylus Eum. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακῆματα —. Sic Pauwius pro ἀμπλάκῆματα.

ἀμπλακία *delictum*. Pr. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει;

ἀμπυκτῆρ *frontale*. Sept. 461 ἱππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριωμένους δινεί.

ἀμπυξ *frontale*. Suppl. 431 ἀμπύκων πολυμίτων.

ἀμυγμός *laceratio*. Ch. 24 πρέπει παρηγῆς αἵματοῦσ' ἀμυγμοῖς.

Ἀμυνῶν Aeschyli inscripta fuit fabula satyrica (fr. 11—13).

ἀμυναθεῖν (infinitivus verbi αὐθυποτάκτου), cuius forma media ἀμυναθέσθαι, *propulsare*, utitur Aeschylus Eum. 438 τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον, ubi M pravo accentu ἀμυνάθου.

ἀμύνω *depello*. Ag. 102 ἐλπίς ἀμύνει φροντιδ' ἀπληστον. || ἀμύνομαι *defendo me*. Ag. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόνον.

ἀμύσσω *lacero*. Pers. 161 καὶ με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. 115 φρὴν ἀμύσsetαι φόβω.

[ἀμφαίνω. ἀμφέρω. V. ἀναφαίνω. ἀναφέρω.] ἀμφήκη *acutus*. Pr. 692 ἀμφάκει κέντρῳ (ubi formae Doricae in apogr. substituta Attica

ἀμφήκει. Doricam annotavit Hesychius ἀμφάκης: ἀεῖνη, quae gl. referenda fortasse ad Soph. El. 485, ubi in codice ἀμφήκης legitur.) 1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Ag. 1150 ἀμφήκει δορί.

ἀμφὶ praepositio quae cum genitivo, dativo et accusativo constituitur. Cum genitivo *de*. Pr. 702 τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἀθλον ἐξηγουμένης. Sept. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότεας ἀμφὶ Λοεῖου; 1083 χρῆσιν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1141 ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμον ἀνομον. Suppl. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. [806 ἀμφ' αὐτὰς scriptura vitiosa, de qua dixi s. v. ἀλλύτας.] Ag. 62 πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς πολλὰ παλαιάσματα — θῆσων. || Cum dativo *circa*. Ag. 890 τὰς ἀμφὶ σοὶ κλάουσα λαμπτηρουχίας. 893 ἀμφὶ σοὶ πάθη ὄρωσα. 326 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες. Pr. 55 ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαισθηρι θείνει. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστήρας βάλε. Pers. 199 ἐπέλους ῥῆγνυσιν ἀμφὶ σώματι. et ibid. 835. Sept. 855 ἀμφὶ κρατὶ. Ch. 220 ἄλλ' ἣ δόλον τιν'. ὦ ξέν', ἀμφὶ μοι πλέκεις; ubi ἀμφ' ἐμοί potius scribendum: v. Lex. Soph. p. 134. Pers. 847 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσας. 1000 οὗδ' ἀμφὶ σκηναῖς τροχληάτοισιν. Fr. 179 ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔρριψεν. 33 λύκοι νεβρόν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλας. Pr. 182 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις. Pers. 168 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ — ὀρσολοπεῖται θυμός. || *prae*. Ch. 547 ἀμφὶ τάρβει, ut περὶ τάρβει (vel φόβῳ) Pers. 696. Ch. 35. et ἀμφὶ φόβῳ Eur. Or. 825. || Cum accusativo *circa*. Pr. 419 ἐσχατον τόπον ἀμφὶ Μαυρίῳ ἔχουσιν ἱμῶν. 725 ἀμφὶ Θερμῶδοντα. 806 ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. 830 ἀμφὶ Δαδῶνῃν. 1029 κνεφαῖα τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. 556 ἀμφὶ λοετρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίου. Sept. 151 ὄτοβον ἀρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 843 μέριμνα δ' ἀμφὶ πόλιν. Pers. 309 ἀμφὶ νῆσον. 376 σκαλὸν ἀμφ' εὐήρετον. 483 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος. 716 ἀμφ' Ἀθήνας. 875 Ἑλλάς ἀμφὶ πόρον. Suppl. 922 τοὺς ἀμφὶ Νείλῳ δαιμονας σεβίζομαι. Ag. 1159 τότε μὲν ἀμφὶ σᾶς αἰόνας τάλαιν' ἠνυστόμαν τροφαῖς: νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτὸν — ἔοικα θεσπιωδῆσαι τάχα. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα. Fr. 27 ἀμφὶ Κρηναῖῳ Διὸς ἀκτῆν. Ag. 826 πῆδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. [715 αἰὼν' ἀμφὶ corruptum ex αἰῶνα φίλον: v. s. v. αἰών.] Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' (sic Seidlerus pro ἀμφίλιταν) ἔξομεν; Suppl. 246 εἰρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. || ἀμφὶ in tmesi. V. ἀμφικυκλῶν.

Ἀμφιάρεως *Amphiarauus*, forma Attica pro Ἀμφιάραος. Cum synizesi syllabarum *ae* in senario Sept. 569 Ἀμφιάρεω βίαν.

ἀμφιβαίνω *circumdo*. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες λυτήριον ἀμφιβάντες πόλιν. V. ἡβάω.

ἀμφιβάλλω *circumiacio, impono*. Pers. 50 Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. 72 Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

ἀμφίβληστρον *cingulum*. Pr. 81 στείχωμεν: ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρον' ἔχει. || *rete*. Ag. 1382 ἀπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω. Ch. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν.

ἀμφίβολος *undique telis petitus*. Sept. 298 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολιταῖς χερμάδ' ὀκρίσσαν. Schol. πάντοθεν βαλλομένοις: ἣ ἀμφοτέρωθεν.

ἀμφιβόλως *ambigue*. Sept. 863 θρήνον ἀδελφοῖν οὐκ ἀμφιβόλως οἶμαι σφέ — ἦσιν.

ἀμφιβούλος *ambivus*. Eum. 733 ὡς ἀμφιβούλος οὐσα θυμούσθαι πόλει.

ἀμφιδέξις *ambidexter*. Hesychius ἀμφιδέξιοις χεῖρσι· ταῖς τῶν τόξων διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ (fr. 237).

ἀμφιδέξιως *utraque ratione recte, perinde*. Fr. 257 ἀμφιδέξιως ἔχει.

Ἀμφιδρόμος *nomen dei*, cui τὰ Ἀμφιδρόμια aguntur. Hesychius Ἀμφιδρόμος· Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 221) ἐπλάσε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον.

ἀμφιδρόμος *ab utraque parte accurrens*. Hesychius ἀμφιδρόμος· — ὁλοὶ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεώμενον ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἡδωνοῖς (fr. 61). [De fr. 66, cui ἀμφιδρόμον inferre volebat Hermannus, v. s. v. αὐτρίδρος.]

ἀμφιέννυμι *circuminduo, induo*. Forma media ἀμφιένσασθαι *indutum esse*. Epigramma Aeschilo adscriptum (fr. 449) in Anth. Pal. 7, 255 οἱ ποτε γυῖοις τλήμονες Ὀσσαῖαν ἀμφιένσαντο κόνιν. ἀμφιζευκτος *utrinque iunctus*. Pers. 130 τὸν ἀμφιζευκτον ἑξαμείψας ἀμφοτέρας ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας.

ἀμφιθαλής *undique florens*. Impropris Ag. 1145 ἀμφιθαλή κακοῖς — βίον. || *flores ab utraque parte excitans*. Ch. 394 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Schol. ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθελῆσαι.

ἀμφικυκλώ *cingo*. Forma media per tmesin Pers. 457 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον.

ἀμφιλαφής *amplius*. Ag. 1015 πολλὰ τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. || *utrinque conceptus*. Ch. 331 πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος — ἀμφιλαφής ταραχθεῖς.

ἀμφιλεκτός *ambiguus*. Ag. 881 ἀμφιλεκτα πῆματα ἐμοὶ προφυνῶν. Triclinius, τὰ ποτὲ μὲν ζῶντα, ποτὲ δὲ τεθνηκότα σε μνηνύοντα. || *certans de re controversa*. 1585 ἀμφιλεκτός ὦν κράτει ἀμφιλέκτως *ambiguo*. Sept. 809 οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδμήνοι.

ἀμφιλόγως *ambigue*. Pers. 904 νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τὰδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι.

ἀμφιμήτωρ *frater ex diversa matre natus*. Hesychius ἀμφιμήτορες· οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις (fr. 70). Sic Eur. Andr. 465 ἀμφιμάτορας κόρους dixit, quod schol. exp. τοὺς ἐκ διαφόρων μητέρων, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός.

ἀμφινεικῆς *is de quo utrinque est contentio*. Ag. 686 τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῇ θ' Ἑλέναν.

ἀμφινωμάω *circumdo*. Fr. 305 de epepe colorem cum anni tempestatibus mutante νέας δ' ὀπώρας — στικτὴ νιν αὐθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.

ἀμφίπολις *urbem circumdans*. Ch. 75 ἀνάγκαν ἀμφίπολιν, ubi schol. τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων ἀνάγκην, ὅ ἐστι πόλεμον· — ἐκ διαφόρων γὰρ πόλεων ἦσαν οἱ Ἕλληνες. quocum parum apte comparat ἀμφιμάτορας κόρους Euripidis Andr. 465, de quo v. s. v. ἀμφιμήτωρ. Recte Blomfieldus *necessitatem urbi circumdatam* intelligit, sc. quum ab hostibus obsidione capta esset, ut ἀμφιτειχὴ λεῶν Aeschylus dixit Sept. 290 populum moenia obsidentem.

Ἀμφίς *Amphiaras*. Etym. M. p. 93, 49 (conf. Zonaras Lex. p. 1651) Ἀμφίς· τοῦτο οὐ συγκοπή, ἀλλὰ μετασχηματισμός· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος

Ἀμφίς, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ (fr. 361) et p. 159, 31 καὶ Ἀμφιάραος Ἀμφίς.

ἀμφίσβαινα *amphisbaena, serpens quaedam, cuius de nominis origine v. Lobeck. Pathol. Prol. p. 35 et Thes. vol. 1, 2 p. 255*. Ag. 1233 ἀμφίσβαιναν ἡ Σκύλλαν τινά.

Ἀμφιστρέυς *n. pr. Persicum Pers. 320*.

ἀμφίστροφος *versatilis*. Suppl. 881 βαίνειν κελεύω βάριν εἰς ἀμφίστροφον. Sic ex schol. et Etym. Gud. p. 104, 42 correctum pro ἀντίστροφον. Schol. exp. τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἑλισσόμενην, ὅ ἐστιν ἀμφίελισσαν.

ἀμφισωπός *undique patens*. Hesychius ἀμφισωπον· περιώπον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιέι (fr. 35). Etym. M. p. 91, 12 ἀμφίσωπον· περιβλεπτον. Rectus accensus est ἀμφισωπός et περιωπός.

ἀμφιτειχὴς *moenia circumdans*. Sept. 290 τὸν ἀμφιτειχὴ λεῶν.

ἀμφιτόμος *utrinque secans, anceps*. Ag. 1496 ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ἀμφιχάσκω *circum inhio*. Ch. 545 καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.

Ἀμφίων (i longo) *n. pr. Sept. 528 fr. 157*.

ἀμφοτέρας *uterae*. Pers. 130 ἀμφοτέρας ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας. Suppl. 402 ἀμφοτέρους ὁμαίων τὰδ' ἐπισκοπεῖ, ubi ἀμφοτέροις Schuetzius, ἀμφοτέρωσ' Bambergerus. Pers. 491 δίῃ τε λιμῷ τ'· ἀμφοτέρα γὰρ ἦν τὰδε. 720 ΔΑ. πεζὸς ἡ ναυτὴς δὲ πείραν τήνδ' ἐμώρανε τάλας· ΑΤ. ἀμφοτέρα. Eum. 480 ἀμφοτέρα, μένιν πέμπειν τε.

ἄμφω *ambo*. Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινός ἦν ἀμφοῖν ἄμα. Ag. 1648 ἀμφοῖν γέννηται τοῖνδε παγκρατὴς φωνεύς. Ch. 254 ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. 563 ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα.

ἀμφωτίς. Pollux 10, 175 εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν — εἰπόντος — ἐν Κερκυονὶ Αἰσχύλου (fr. 101) "ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας." Hesychius ἀμφωτίδες· ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὤσιν. Eudem ex Pausania Eustath. p. 1324, 38.

ἄμματος *reprehensionis non obnoxius*. Pers. 185 κάλλει τ' ἄμμῳ.

ἄν, particula potentialis, cuius de vi et significatione recte et dilucide praecipit Apollonius de syntaxi 3, 6 p. 205, 3 τὰ γεγονότα τῶν πραγμάτων ὁ σύνδεσμος ἀναίρειν θέλει, περιστάντων αὐτὰ εἰς τὸ δύνασθαι, ἐνθεν καὶ δυνητικός εἴρηται. τὸ μὲν γὰρ ἔγραψα ἢ τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἔγραψαι ἢ ἀπὸ μέρους γεγονότα ἐστίν, ἢ καὶ ἐκ παλαι γεγονότα· ἐνθεν προσέρχεται τοῖς δυναμένοις τὴν ὕλην αὐτοῦ παραδέεσθαι, ἔγραφον ἂν, ἔγραψα ἂν, ἔγεγράψαι ἂν· οὐ μὴν τῷ γράφω ἢ γράψω· οὐ γὰρ παρῴχρηται, ἴν' ἐγχωρήσῃ καὶ ἡ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἀναίρεις μὲν τοῦ γεγονότος, ἐπαγγελία δὲ τοῦ ἐσομένου. Multo copiosior explanatio est, sed erroribus non libera, grammaticis in Bekkeri Anecd. p. 126—128. Est autem haec particula ubique verbo adiuncta aut expresso aut ex praecedentibus intelligendo. De temporibus verborum et modis quibusque construi potest haec sunt tenenda:

1. Construitur cum imperfecto vel aoristo in apodosis post enuntiationem condicionalem. Sept. 663 εἰδ' ἢ — Δίκη παρὴν —, τὰχ' ἂν τὸδ' ἦν. Ag. 870 εἰδ' ἢ τεθνηκώς — τρισώματος τὰν Γηρωῖν — χλαῖναν ἐξήχει λαβῶν. 1029 εἰ δέμη' — εἴργε — προφθάσας καρδία γλώσσαν ἂν τὰδ' ἐέχει. 1396 εἰ δ' ἦν —, τῷδ' ἂν δικαίως ἦν. Ch. 351 εἰ — κατη-

ναρίσθης —, πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. Suppl. 288 εἰ τοῖσδε τοῦτοις ἦτε, κάρτ' ἂν ἦκασα.

Nulla praecedente enuntiatione condicionali Pr. 244 ἐγὼ γάρ οὐτ' ἂν εἰσίδειν τάδε ἐχρηζον. 754 αὕτη γάρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγὴ. 983 σὲ γάρ προσηύδων οὐκ ἂν. Ch. 701 ἐγὼ μὲν οὐκ ἔνοιον — ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν. Ag. 963 πολλὸν πατησὼν δ' εἰμάτων ἂν ὑξάμην. [Vitiose ib. 1252 ἡ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμένων ἐμῶν, ubi locum non habet δν.] Suppl. 586 τίς γάρ ἂν κατέπαυσεν "Ηρας νόσους ἐπιβούλους;

2. De optativo notandum nunquam ἂν cum eo coniungi ubi reapse est optantis, quaeque optandi fere significationem habent πῶς ἂν et τίς ἂν cum optativo coniuncta interrogantis esse, non optantis, quorum exempla v. s. v. πῶς et τίς.

Non raro ἂν cum optativo coniungitur significatione imperativi. Sept. 261. Ch. 105 108 167. Suppl. 456 928 λέγοις ἂν. Sept. 713. Ch. 668 λέγοιτ' ἂν. Ch. 513 ἔρδοις ἂν ἤδη. Eum. 94 εὐδοίτ' ἂν. 117 μύζοιτ' ἂν. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 323 πρᾶσσοις ἂν. 500 στείχοιτ' ἂν.

Frequentissimus usus particulae est cum optativo potentiali coniunctae in oratione minus quam quae indicativo sine ἂν exprimitur confidenti. Ac primo quidem post vel ante enuntiationem condicionalem, expressam per ἢ cum optativo, ut Pr. 978 εἰς φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πρᾶσσοις καλῶς. Sept. 6 εἰ δ' αὐθ', δ' μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Ἐτεοκλῆς ἂν — ὑμνοίτο. 405 εἰ γάρ θανόντι νῦθ' ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι — γένοιτ' ἂν. [549 550 versibus spurii εἰ γάρ τύχοιεν — ἢ τὰν πανύλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Pers. 430 οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἡματα στοιχηγοροῖην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμι σοι. Ag. 1049 πείθοι' ἂν, εἰ πείθοιο. 1394 χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις, δεχοίμεθ' ἂν. Eum. 420 μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. Suppl. 753 καλῶς ἂν ἡμῖν ἔνυμφροί ταυτ', ὡ τέκνα, εἰ σοὶ τέ καὶ θεοῖσιν ἐχθαίροιατο. 925 κλάοις ἂν, εἰ ψαύσεις. b) per ἢ cum indicativo praesentis Pr. 346 ἐγὼ γάρ οὐκ εἰδυστυχῶ, τοῦδ' οὐνεκα θέλοιμ' ἂν —. 978 νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. Pers. 632 εἰ γάρ τι κακὸν ἄκος οἶδε πλεόν, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. Ch. 204 εἰ δέ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν. Eum. 887 888 εἰ μὲν ἄγνόν ἐστί σοι Πειθοὺς σέβας — οὐ δ' οὐν μένοις ἂν — εἰ δέ μὴ θέλεις μένειν, οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέπεις πόλει μῆνιν τινα et futuri Pr. 312 εἰ δ' ὠδὲ τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις, τάχ' ἂν σου — κλύοι Ζεὺς. Suppl. 924 ἀγοιμ' ἂν, εἰ τις τάσδε μὴ ἔαιρησεται.

In enuntiatione libera vel positiva vel interrogativa cum πῶς et τίς, nulla praecedente protasi. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 395 ἄσμενος δέ τὰν σταθμοῖς ἐν οἰκείοις κάμψειν γόνυ. 441 καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν ὤμιν λέγοιμι. et ib. 494 503 518 520 616 752 758 905 906 914 933 934 967 985. Sept. [195 in versu interpolatoris Byzantini τοιαυτὰ τὰν γυναιξὶ συνναίωι χεῖρας.] 375 397 402 469 [472 520] 562 568 670 704 707 719 738 739 913 1065. Pers. 212 233 243 267 438 706 786 788. Suppl. 20 81 184 208 215 226 228 281 289 323 336 368 389 399 445 448 458 486 488 509 588 590 784 792 1055 1056. Ag. 38 263 275 319 323 347 552 838 [896] 1020 1130 1198 1328 1341 1347 1448 1508 1565 1578 1659 1665. Ch. 259 262 340 394 409 483 518 565 591 708 777 812

847 854 [1000 1001 1003] 1050. Eum. 212 228 284 300 429 434 512 525 552 584 645 663 666 705 857 1026. Fr. 156, 2 321, 3.

3. Cum coniunctivo non coniungitur nisi praemisso pronomine, ut δς ἂν et quae ab eo ducuntur, aut particula. ut ὅπως, εὔτε, ἔως, ἤνικα, πρίν, ἔς τε, neque unquam postponitur coniunctivo, sed necessario praecedit.

a. Cum pronomine relativo. Pers. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγείσθαι θέλῃ. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὧν περ ἂν μέλῃ περί. Pr. 35 ἅπας δέ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. Cum adiectivo relativo Suppl. 435 ὁπότερ' ἂν κτίσῃς.

b. Cum coniunctionibus ὥς et ὅπως. Pr. 10 ὥς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν. 651 ὥς ἂν τὸ Διὸν ὄμμα λωφῇσῃ πόθου. 706 ὥς ἂν τέματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Ag. 911 ἐς δῶμ' ἀελλπτον ὥς ἂν ἡγῇται δίκη. Ch. 20 ὥς ἂν σαφῶς μάθῃ. [987 ὥς ἂν παρῇ μοι μάρτυς.] 1021 ὥς ἂν εἰδῇτε. Eum. 33 μαντεύσομαι γάρ ὥς ἂν ἡγῇται θεός. Suppl. 493 ὥς ἂν — βωμοῦς — εὐρωμέν. 518 ὥς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 930 ὥς ἂν εἰδῶς ἐννέπω σαφέστερον. Pr. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ —. Ch. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίῃ τὰδε. et Eum. 573 1030. Suppl. 233. Notandum ὅπως ἂν cum optativo Ag. 364 ὅπως ἂν μῆτε πρό καιροῦ μῆθ' ὑπὲρ ἄστρον βέλος ἥλιον σκῆψαιεν.

c. Cum coniunctionibus temporalibus. ἔς τε Pr. 376 697 792. Eum. 449. εὔτε Pers. 230 364. Ag. 12 423. Ch. 743. ἔως Pr. 810. Ag. 1435. ὅφρα Eum. 339. πρίν Pr. 165 175 719 756 [De 770 v. s. v. εἰν.] 991 1027. Fr. 340.

4. Cum infinitivo in oratione obliqua, pro quo in oratione recta optativus cum ἂν ponendus foret. Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάπ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 933 ἡξέω θεοῖς δέισας ἂν ὠδ' ἔρπειν τὰδε; 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

5. Cum participio in versibus spurii Ch. 995 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σῆπειν θιγοῦσ' ἂν (θιγούσαν M, quod correxit Robortellus) ἄλλον οὐ δεδηγμένον.

6. ἂν ubi sine verbo ponitur, ad verbum refertur ex verbis praecedentibus repetendum. Pr. 759 πῶς δ' οὐκ ἂν, ἵτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς; Suppl. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσά γ' ὥς ἂν οὐ φίλῃ. Ag. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τὰδ' ἦνυσεν;

7. ἂν geminatum Suppl. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἐκβασίς στρατοῦ. Pers. 429 κακὸν δέ πλήθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἡματα στοιχηγοροῖην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμι σοι. 706 ἀνθρώπειά δ' ἂν τοι πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς, ubi δὴ τοι conieci. Ag. 340 οὐ τὰν ἐλόντες αὐθὺς ἀνθαλοῖεν ἂν. Sic Hermannus pro οὐκ ἂν (vel οὐκ ἂν γ) ἐλόντες ἂν (vel αὐ) θάνοιεν ἂν. 1048 ἐντός δ' ἂν οὐσα μορσίμων ἀγρευμάτων πεῖθοι' ἂν, εἰ πείθοιο. Ch. 394 λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισιν — πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. [Sed ib. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἂν, alterum ἂν recte deletivt Boethius.] Suppl. 227 πῶς δ' ἂν γαμῶν ἀκουσαν ἄκοντος πάρα ἄγνός γένοιτ' ἂν;

8. De collocatione particulae unus notandus est locus Sept. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Nam sic recte Wellanerus scripsit pro δ' ἂν. || Structura vitiosa Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὥς πρᾶσσοιμ' ἂν, εὐθαρσῆς ἐγώ, ubi πρᾶσσοιμεν restitui.

9. ἂν per crasin coalescit cum pronomine δ, in δν contractum, et cum particulis καὶ et τοί in κἂν

χρημάτων ἀνάνδρων (i. e. *virorum domo absentium*) πλήθος. 289 πολλὰς Περίσδων μάταν εὐνίδας ἐκτίσαν ἢ ἀνάνδρους. 298 ἀνάνδρον τάειν ἡρήμου θανών, ubi ἀνάνδρον dictum de eo quod *deserta a morientibus acie consequitur*, ut monet Hermannus, qui frequens est adiectivorum usus prolepticus. Similiter Sophocles OR. 58 πόλις ἔρημος ἀνδρῶν μὴ εὐνοικούντων ἔσω. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόνας.

ἀναε *rex*. De diis Pr. 584 μηδέ μοι φθονήσης εὐγμάτων, ἀναε (Iuppiter). Sept. 130 ποντομέδων ἀναε Ποσειδάν. 801 ἀναε Ἀπόλλων. Pers. 232 ἀνακτος Ἡλίου. 762 Ζεὺς ἀναε. Ag. 509 ὁ Πύθιος ἀναε (Apollo). Ch. 559 ἀναε Ἀπόλλων. Ag. 513. Ch. 1057. Eum. 85 198 574 ἀναε Ἀπόλλων. Suppl. 524 ἀναε ἀνάκτων — ὀλβιε Ζεῦ. 592 αὐτόχειρ ἀναε — Ζεὺς. 1064 Ζεὺς ἀναε. 222 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν. || De hominibus, *rex,dux*. Sept. 39 Καδμείων ἀναε. 372 ἀναε ὁδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. 998 κακῶν ἀναε. Pers. 5 ἀναε Ξέρξης. 443 αὐτῷ τ' ἀνακτι. 565 ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτόπου ἀκούομεν. [Sed ib. 651 ἀνακτα in ἀνάκτορα mutandum, ut s. v. ἀνάκτωρ dictum est.] 787 ἀναε Δαρεῖ. 873 τοῦδ' ἀνακτος αἶον. 968 Σευάλης ἀναε. Ag. 35 χέρα ἀνακτος οἰκων. 42 Μενέλαος ἀναε. 205 ἀναε δ' ὁ πρέσβυς. 523 Ἀγαμέμνων ἀναε. 530 ἀναε Ἀτρείδης. 599 ἀνακτος αὐτοῦ. 907 ὠναε. 961 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἀναε, ἔχειν. Ch. 431 ἀνευ πολιτῶν ἀνακτ' — ἔτλης θάψαι. Eum. 16 Δεῖλφος τε χώρας τήσδε πρυμνήτης ἀναε. Suppl. 252 ἐμοῦ δ' ἀνακτος. 327 616 ἀναε Πελασγῶν. 348 Πελασγῶν ἀναε. 835 ἀναε, προτάσσοι. 908 ἀελλπτ', ἀναε, πάσχομεν. Sept. 920 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοι. Suppl. 514 αἰεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δέμ' ἐξάσιον, ubi sensus αἰεὶ γυναικῶν postulat, quod coniecit Linwoodius. 905 πολλοὺς ἀνακτας — ὤψεσθε. De eo qui navem gubernat Pers. 378 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἀναε. 383 ναῶν ἀνακτες. || Femininum ἡ ἀναε. Fr. 279 δέσποινα νόμφη δυσχίμων ὁρῶν ἀναε.

ἀναεῖα *regnum*. Fr. 9, quod per βασιλείαν exp. Hesychius.

[ἀναεῖα vitiose pro ἀξια. V. ἀξιος.]

ἀναπαύω *requiescere s. cessare facio*. Fr. 192, 8 χρωτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει.

ἀναπέμπω *sursum mitto*. Ch. 383 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποιον ἀταν.

ἀναπίπτω. V. ἀμπίπτω.

ἀναπομπός *sursum mittens*. Pers. 650 Ἀἰδωνεύς (vel Ἀἰδωνεὺς) δ' ἀναπομπός ἀνείης διὸν ἀνάκτορα Δαριδάνα.

ἀναπερώω *alis instruo*. Improperie de eo qui in spem erigitur Ch. 228 ἀνεπερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.

ἀναπτύσσω *explico*. Pers. 254 πᾶν ἀναπτύξαι πάθος. 294 πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος.

ἀνάρριθμος *innumerabilis*. Pers. 40 δεινοὶ πλῆθος τ' ἀνάρριθμοι.

[ἀναρκτον vitiose pro ἀνάρχετον, quod v.]

ἀναρπάζω *abripio*. Fr. 195 εὐλαβοῦ βρόμον καταγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπῆση.

[ἀναρπαεῖανδραν vitiose pro τὰν ἀρπαεῖανδραν. V. ἀρπαεῖανδρος.]

ἀναρροιβδέω *resorbeo*. ἀναρροιβδεῖ per ἀναρροφῇ exp. Hesychius, sed addit Aeschylum (fr. 217) pro διαπνέει dixisse, quod in ἀναπνέει mutat Meinekius Philol. vol. 13 p. 515.

ἀνάρσιος *infestus*. Ag. 511 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἡσθ' ἀνάρσιος.

ἀνάρχετος *domino carens*. Eum. 526 μὴτ' ἀνάρχετον (sic Wieselerus pro ἀναρκτον) βίον μῆτε δεσποτοῦμενον αἰνέσης. Similiter ἀνευκτός et ἀνευχέτος dicitur.

ἀναρχία *imperii absentia, imperantium defectus*. Suppl. 906 οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν. || *obedientiae detractatio*. Sept. 1030 ἔχουσ' ἀπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Ag. 883 δημόθρους ἀναρχία.

[ἀναρχος *duce carens*. Eum. 699 τὸ μὴτ' ἀναρχον μῆτε δεσποτοῦμενον, in versibus interpolatoris ad similitudinem verborum v. 526 compositis.]

ἀνασπᾶω *imbibo*. Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδάν αἶμα ἀνασπᾶση κόνις.

ἀνασσα *regina, dearum appellatio*. Sept. 164 μάκαιρ' ἀνασσ' Ὀγκα. Eum. 235 443 892 ἀνασσ' Ἀθάνα. 288 χώρας ἀνασσαν τήσδ' Ἀθηναίαν. || *regina (hominum)*. Pers. 155 ὦ βαθυζώνων ἀνασσα Περίσδων. 173 γῆς ἀνασσα τήσδε.

ἀνάσσω *regno*. Pr. 202 ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν. Ag. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δ' Αἰδας ἀνάσσοι.

ἀνάσσω *exsulto*. Ag. 77 ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσω. Pers. 96 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηρήματος εὐπετοῦς ἀνάσσω; Quod per κρατῶν explicat Thomas Mag. Recte Turnebus ἀναίσσων, nisi quod ἀνάσσω scribere debet.

ἀνάστασις *resurrectio, restitutio*. Eum. 648 ἅπαε θανόντος οὗτις ἐστ' ἀνάστασις. || *vastatio*. Pers. 106 πόλεων ἀναστάσεις. Ag. 589 ἄλωσιν ἱλίου τ' ἀνάστασιν.

ἀναστατήρ *vastator*. Sept. 1015 ἀναστατήρ Καδμείων χθονός. Ch. 303 Τροίας, ἀναστατήρας.

ἀναστάτης *vastator*. Ag. 1227 ἱλίου ἀναστάτης.

ἀναστενάζω *ingemisco*. Ch. 335 δίπαις τοῖς ἐπιτύμβιος θρήνος ἀναστενάζει.

ἀναστένω *ingemisco*. Ag. 545 ὡς πόλλ' ἀμαυρὰς ἐκ φρενὸς μ' ἀναστένειν. 1286 τί δὴτ' ἐγὼ κάτοικτος ὦδ' ἀναστένω; [De 408 v. s. στένω.] ἀναστρέφω *reverti, in contrariam partem verto*. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. Fr. 81 καί με — βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει.

ἀναστροφή *deverticulum*. Eum. 23 Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, φίλωνις, δαιμόνων ἀναστροφή.

ἀνασχετός *tolerabilis*. Pr. 919 πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Sept. 181 θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὐ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί.

ἀνατέλλω *oriri facio*. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος — Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν. || *orior*. Sept. 532 ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.

ἀνατί *sine damno*. Eum. 59 τρέφουσ' ἀνατί Sic scripsi pro ἀνατεί: de quo v. Lexicon Soph. p. 37.

ἀνατλάω *s. ἀνάτλημι* (etsi neutra forma nisi sunt veteres, sed aoristo solo ἔτλην quum verbi simplicis tum compositorum) *perfero, sustineo*. Ag. 716 πολὺθρηνον αἶωνα, φίλον πολιτῶν μέλεον αἶμα ἀνατλάω.

ἀνατος *indemnitas*. Ag. 1211 πῶς δὴτ' ἀνατος ἡσθα Λοξίου κότῃ; || *innoxius*. Suppl. 356 εἴη δ' ἀνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. 359 ἀνατον φυγάν. 410 ὅπως ἀνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσῃ.

ἀνατρέπω *evertō*. Sept. 1076 ὁδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μάντραπῆναι. Sic scripsi pro μῆ ἀνατραπῆναι. Pers. 163 μῆ μέγας πλοῦτος (δαίμων Heimsoethius) κονίας οὐδας ἀντρέψη ποδὶ ἄλβον.

ἀνατρέφω *alo*. Eum. 522 μηδὲν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν (φάει καρδίας legisse videtur scholiasta) ἀνατρέφω.

ἀνατροπή *eversio*. Eum. 355 δωμάτων γὰρ εἰλόμαν ἀνατροπὰς.

ἀναύγητος *tenebricosus*. Pr. 1028 εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἀἴδην.

ἀναυδῆτος *infandus*. Forma Dorica Sept. 897 ἀναυδάτω μένει.

ἀναυδος *mutus*. Sept. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἀναυδος σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος. Suppl. 180 ὁρῶ κόνιν, ἀναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Pers. 577 ἄλος — σκύλλονται πρὸς ἀναυδῶν παίδων (i. e. ἰχθύων) τὰς ἀμιάντου. Ag. 496 οὐτ' ἀναυδος οὔτε σοι δαίμων φλόγα. Fr. 284 ὁρᾷς δίκην ἀναυδον. 297 ὅς ἀστενακτὶ θύννος ὥς ἄνεσχετο ἀναυδος || *mutum reddens*. Ag. 238 χαλινῶν ἀναυδῶ μένει. Schol. τῷ ἀναυδῶ μένει τῶν χαλινῶν τῶν μὴ ζώντων αὐτὴν λαλεῖν.

ἀναυς *navibus carens, navibus privatus*. Pers. 680 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες ἀναες ἀναες, i. e. *naves quae non amplius naves sunt*: ubi deletio altero ἀναες addidi oloī.

ἀναφαίνω *extollo*. Suppl. 829 βοᾶν ἀμφαίνω. Scriptura incerta nec certior Hermannī coniectura Ch. 815 ἀμφανεῖ pro ἄλλα φανεῖ. || ἀναφαίνομαι *appareo*. Ch. 327 ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.

ἀναφέρω *profero*. Ch. 448 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίσβη. || ἀμφέρω *refero ad*. Ch. 841 καὶ τὸδ' ἀμφέριν γένοιτ' ἂν ἀχθος αἱματοσταγῆς φόνψ, i. e. hoc quoque nobis propter caedem illam evenit, ut exp. Hermannus. ἂν φέρειν Turnebus, αὐ φέρειν Blomfieldus.

ἀναφυγή *effugium*. Ch. 943 ἀναφυγὰς κακῶν.

ἀνδαίω (pro ἀναδαίω) *incendo*. Ag. 305 πέμπουσι δ' ἀνδαίνοντες — φλογὸς μέγαν πύωωνα.

Ἀνδραῖμων *n. pr.* Fr. 260 Ἀνδραῖμονος γένεθλον (Andromacha).

ἀνδρακάς *viritim*. Ag. 1595 τὰ μὲν — ἔθρουπ' ἀνωθεν ἀνδρακάς καθήμενός.

ἀνδρεία *fortitudo*. Sept. 52 θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων.

ἀνδρείος *virilis*. Fr. 123 ἐν ἀνδρείᾳ στέγη.

ἀνδρηλατέω *pello*. Ag. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν; 1586 ἀδελφὸν — ἡνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Eum. 221 οὐ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.

ἀνδρηλάτης *in exilium pellens*. Sept. 637 ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.

ἀνδρόβουλος *virilia consilia moliens*. Ag. 11 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζων κέαρ. ἀνδρόβουλος γυνή apud Phrynichum in Bekk. Anecd. p. 19, 23 fortasse ex hoc loco. Simile est quod Hesychius annotavit ἀνδρόλημην (recte ἀνδρόλημον Meinekius Philol. vol. 13 p. 516): ἀνδρός ἔχουσιν ἀνδρῶν.

ἀνδροδαίκτης *homines interficiens*. Ch. 860 πειραὶ (πειραί Portus) κοπάνων ἀνδροδαίκτων. Fr. 131 ἀνδροδαίκτον ἀκούων — κόπον.

ἀνδροθνής. Ag. 814 ἀνδροθνήτας Ἰλίου φθορὰς *Troiae eversionem cum virorum caede coniunctam*.

ἀνδροκμῆς *viros interficiens*. Ch. 889 ἀνδρο-

κμῆτα πέλεκυν. Eum. 248 μόχθοις ἀνδροκμῆσι. 956 ἀνδροκμῆτας — τύχας. Suppl. 679 ἀνδροκμῆς λοιγός.

ἀνδροκτασία *virorum caedes*. Sept. 693 πικρόκαπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

ἀνδροκτονέω *virum interficio*. Eum. 602 ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.

ἀνδρολέτειρα *viros pessumdans*. Sept. 314 ἀνδρολέτειραν νόσον, ρίψοπλον ἄταν. Ag. 1465 μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης, ὥς ἀνδρολέτειρα — ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ἀνδρόπαις *vir iuvenis*. Sept. 533 ἀνδρόπαις ἀνὴρ.

ἀνδροπλήθεια *virorum frequentia*. Pers. 235 ἀνδροπλήθεια στρατοῦ.

Ἄνδρος *insula*. Pers. 888.

ἀνδροσφαγεῖον *locus ubi vir occisus est*. Ag. 1092 ἀνδροσφαγεῖον (sic Dobraeus) καὶ πεδορραντήριον, ubi M ἀνδρός σφάγιον (σφαγεῖον pr.) καὶ πέδον (v ex p facto) ραντήριον. Simile est ἀνδροκτονεῖον, de quo dixit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 28, 9.

ἀνδροτυχῆς *virum nanciscens*. Eum. 960 νεανίδων ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους.

ἀνδροφόντης *virorum interfector*. Sept. 572 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταρακτορα.

ἀνδρῶν *virorum conclave*. Ag. 243 πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους. Ch. 712 εἰς ἀνδρῶνας εὐδένους δόμων.

ἀνέδην *effuse* (ἐκκεχυμένως Hesych.), i. e. *sine motu*. Suppl. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κύμ' ὕλιον.

ἀνέκαθεν *desuper*. Ch. [316 τί σοι φάμενος ἢ τί βέας τύχοιμ' ἂν καθ' ἐν οὐρίσας, ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; ubi M ἀνκαθεν, superscripto ab correctore ζ, i. e. ἔκαθεν, ut ἄγκαθεν scribendum videri posset, quod olim coniecit Hermannus, si ἂν abesse posset. Litterae igitur καθεν, nisi corruptae sunt, καθ' ἐν scribendae sunt, quod pro καθάπαξ dici potuit.] 427 ἐπασσυνετοτριβῇ τὰ χερὸς ὀρέγματα ἀνωθεν ἀνέκαθεν, ubi notanda sunt coniuncta synonyma ἀνωθεν et ἀνέκαθεν. Eum. 369 ἀνέκαθεν βαρυντεσὴ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Sic postulante metro Pearsonus correxit quod est in M ἄγκαθεν cum syncope, de qua diximus s. v. ἄγκαθεν.

ἀνεκτός *tolerabilis*. Ag. 1364 ἀλλ' οὐκ ἀνεκτόν.

ἀνελεύθερος *servilis, libero indignus*. Ag. 1494 1518 κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον. [1521 οὐτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι. Quae verba ex versibus 1494 1518 ficta recte delevit Seidlerus.]

ἀνελληνόστολος *non Graeco vestitu indutus*. Suppl. 234 ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον — προσφωνοῦμεν;

ἀνέλπιστος *insperatus*. Suppl. 329 τήνδ' ἀνέλπιστον φυγῇ.

ἀνεμόεις *ventosus*. Ch. 591 πτανὰ τε καὶ πεδοβάμονα κάνεμόεντων αἰγιῶν φράσαι κότον, ubi κάνεμόεντ' ἂν recte correxit Blomfieldus.

ἀνεμος *ventus*. Pr. 1046 ἀγρίων ἀνέμων. 1085 ἀνέμων πνεύματα πάντων. Suppl. 36 ὁμοβροφόροισιν ἀνέμοις. Eum. 905 ἀνέμων ἀήματα. Fr. 245 ἐνθ' οὔτε μῖμνεν ἀνεμος οὐτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

ἀνέρχομαι *surgo*. Ag. 658 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. [Ch. 536 ἀνῆλθον corrūptum ex ἀνῆθον. V. ἀναίθω.]

ἀνευ *sine*. Sept. 399 ἀνευ δορός. Pers. 163 οὐκ ἀνευ θεῶν τινός. 196 ἀνευ χαλινῶν. 607 ἀνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Ag. 211 ἀνευ κακῶν. 464 ἀνευ δίκας. 833 ἀνευ φόβου. 924 ἀνευ φόβου. 990 ἀνευ λύρας. 1486 ἀνευ Διός. Ch. 431 ἀνευ πολιτῶν — ἀνευ δὲ πενθημάτων. 1027 οὐκ ἀνευ δίκης. Eum. 196 ἀνευ βοτήρος. 289 ἀνευ δορός. 554 ἀνευ δίκας. 663 ἀνευ μητρος. 895 et Suppl. 823 ἀνευ σέθεν. Suppl. 398 οὐκ ἀνευ δήμου. 442 ἀνευ λύπης. 622 ἀνευ κλητήρος.

ἀνευρίσκω *invenio*. Ag. 1094 ὦν ἀνευρήσει (sic Porsonus pro ἀν εὐρήσῃ) φόνον.

ἀνέχω *arrigo*. Fr. 125 ἄκουε δ' ἀν' οὐς ἔχων, i. e. ἄνω τοὺς ἔχων, ut exp. grammatici in annot. indicati.

ἀνέχομαι *sustineo*. Ag. 905 πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ ἠνεχόμεσθα. Ch. 747 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. Eum. 914 τῶν δ' ἀρείφρων ἐγὼ πρεπῶν ἀγῶνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμὰν πόλιν. Sept. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶς ἀνάσχησι τὰδε; Pers. 838 μόνης γάρ, οἶδα, σοὺ κλύων ἀνέξεται. Ag. 1274 καλουμένη δὲ φοιτὰς — ἠνεσχόμην. Fr. 297 ὅς ἀστενακτὶ θύνηος ὥς ἠνέσχετο ἀναυδος. Sic Iacobsius pro ἠύχετο, quod est ap. Athen. 7 p. 303 c.

ἀνεψιός *consobrinus*. Pr. 856 συγγενὴ γάμον ἀνεψίων.

ἀνη *perfectio*. Sept. 713 λέγοιτ' ἀν ὦν ἀνη τις.

ἀνηβάω *reiuvenesco*. Suppl. 606 ἀνηβῆσαι.

ἀνηκεστός *insanabilis*. Ch. 516 ἀνηκεστον πάθος. Fr. 244 ὦ θάνατε παῖτα — μόνος γάρ εἰ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός.

ἀνηκίδωτος *sine acie*. Fr. 277, ubi v. annot.

ἀνηκουστέω *non obedio*. Fr. 40 ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἶδν τε πῶς;

[ἀνηλεῶς. V. νηλεῶς.]

ἀνήλιος (*Dorice ἀνάλιος*) *solis luce carens*. Pr. 453 ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίου. Sept. 859 τὰν ἀνάλιον, πάνδοκον εἰς ἀσπνῇ τε χέρσον. Ch. 51 ἀνήλιοι, βροτοσυγεῖς δνόφοι. Eum. 387 ἀναλῶ (sic scripti pro ἀνηλῶ) λάτῃ.

ἀνήμερος *immanis, incultus*. Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. 803 βρωτήρας αἰμαῖς σπερμάτων ἀνημέρους.

ἀνὴρ [a brevi, sed producto in formis epicis et lyricis ἀνέρος ἀνέρι ἀνέρα ἀνέρες ἀνέρων ἀνέρας, quibus interdictum in melicis usi sunt tragici. Aeschylus unum est exemplum in versu cretico Suppl. 426 γυνῶν δ' ὕβριν ἀνέρων.] *vir*. De homine mortali Ag. 925 λέγω κατ' ἀνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. Eum. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. Plene ἀνὴρ θνητός Pers. 94 τίς ἀνὴρ θνατός ἀλύξει; Pr. 550 οὐποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρεΐασι βουλαί. Sic ego correxi quod in M legitur οὐποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν θνατῶν παρεΐασι βουλαί. 156 ὥς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοιοῦδ' ἐγεγῆται, ubi ἀνδρῶν restitui pro ἀνός (i. e. ἀνθρωπος), quod est in M, ab correctore in ἄλλος mutatum.

De viro quatenus feminae oppositus est Sept. 197 ἀνὴρ γυνὴ τε χῶτι τῶν μεταίχμιον. 200 μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω. Eum. 617 οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στόλων.

De viro quatenus uxorem habet Pr. 862 γυνὴ γὰρ ἀνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. Pers. 132 λέκ-

τρα δ' ἀνδρῶν πᾶσι πίμπλαται δακρύμασιν. 541 Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτίζυγιαν. Ag. 316 ἀνδρός (Agamemnonis) παραγγεῖλαντος ἐκ Τροίας ἔμοι (Clytaemnestrae). De eodem 603 ἀνδρὶ. 1544 ἀνδρα τὸν αὐτῆς. 1626 εὐνὴν ἀνδρός, et Ch. 90 παρὰ φίλης φίλῃ — γυναικός ἀνδρὶ. 133 ἀνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἰγισθον. 433 ἀνδρα θάψαι. 920 et 921 ἀνδρός. Eum. 211 τί γὰρ γυναικός ἦτις ἀνδρα νοσφίσῃ; 635 κόπτει πεδήσας ἀνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος. Suppl. 142 152 εὐνὰς ἀνδρῶν.

De viro quoniam, addito non raro adiectivo vel participio, vel cum pronomine demonstrativo, ubi ἀνὴρ vel cum articulo vel sine eo ponitur. Sept. 347 πρὸς ἀνδρός δ' ἀνὴρ στάς δορὶ καίεται. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἰθων τέτακται λῆμα, Πολυφρόντου βία. 466 ἀνὴρ ὀπλίτης. 505 ἀνὴρ κατ' ἀνδρα τοῦτον ἠρέθη. 553 ἀνδρόπαις ἀνὴρ. 547 ὁ δὲ τοιοῦδ' ἀνὴρ. 554 ἀνὴρ ἄκομπος. 601 et 610 εὐσεβὴς ἀνὴρ. Pers. 212 θαυμαστός ἀν γένοιτ' ἀνὴρ. 324 εὐειδὴς ἀνὴρ. 327 εἰς ἀνὴρ πλείστον πόνον ἐχθροῖς παρασχύν. 355 ἀνὴρ Ἑλλήν. et 362 Ἑλληνας ἀνδρός. 375 ναυβίτης ἀνὴρ. 378 πᾶς ἀνὴρ κῶπης ἀναῖ. 768. Ag. 530 εὐδαίμων ἀνὴρ. 719 βούτας ἀνὴρ. 867. Eum. 752 ἀνὴρ ὅδε. Ag. 1319 ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρός πέση. Ch. 159 τίς δορισθενὴς ἀνὴρ; 666 εἶπε θαρσύνσας ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα. 677 ἀγνῶς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ. 736 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός. [1001 φηλῆτης ἀνὴρ.] 1072 πολέμαρχος ἀνὴρ. Eum. 296 ταυτοῦχος ὡς ἀνὴρ. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. 369 οὐκ ἀνδρός ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνὴρ. 314 οὔτε δημος οὐτ' ἔτις ἀνὴρ. || Genitivus Sept. 324 ὅτ' ἀνδρός Ἀχαιοῦ. 365 ἀνδρός εὐτυχούντος. 397 κόσμον ἀνδρός. 502 ἀνδρός ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Ag. 612 ἄλλου δ. 972 δ. τελείου. 1006 ἀνδρός — ἀφαντον ἔρμα. 1020 ἀνδρός μέλαν αἶμα. [1092 ἀνδρός σφαγείον corripitum ex ἀνδρσφαγείον, quod v.] 1251 τίνος πρὸς ἀνδρός; 1219 ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρός πέση. 1367 τάνδρος ὡς ὀλωλός. 1461 ἀνδρός οἰλῶς. 1608 τοῦδε τάνδρος, sed Eum. 46 τάνδρος τοῦδε. Ag. 1626 εὐνὴν ἀνδρός. Ch. 169 τίνος ποτ' ἀνδρός. 386 ἀνδρός θεινομένου. [534 ἀνδρός ὄψωνον πέλει corripitum ex ἀν τὸδ' ὄψωνον πέλοι.] 595 ἀνδρός φρόνημα. 687 σποδὸν — ἀνδρός εὐ κεκλαυμένον. 736 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός. 794 ἀνδρός φίλον πῶλον. 807 δάμον ἀνδρός. 920 ἄλλος γυναιεῖν ἀνδρός εἰρεσθαί. 921 ἀνδρός μόχθος. 984 στέγαστρον ἀνδρός. 1070 ἀνδρός βασιλεία πάθη. Eum. 244 τάνδρος ἐφάνες τέκμαρ. 449 πρὸς ἀνδρός αἵματος καθαρσίον. 636 ἀνδρός — τοῦ παντοσέμου. 647 ἀνδρός δ' ἐπειδὴν αἶμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 911 ἀνδρός φυτοποιέμενος δίκην. Suppl. 363 ἀπ' ἀνδρός ἀγνοῦ. Fr. 238 νέας γυναικός — ἥτις ἀνδρός ἢ γεγευμένη. 369 οὐκ ἀνδρός ὄρκοι πίστις. || Dativus Sept. 544 651 et Ag. 1414. Ch. 561 ἀνδρὶ τῷδε. Ag. 383 ἀνδρὶ λακτίαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 418 ἐχθεται χάρις ἀνδρὶ. 1400 ἐπ' ἀνδρὶ. 1547 ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ. Ch. 505 παίδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανάοντι. 627 628 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δόοισιν ἐπικότῳ. 991 ἐπ' ἀνδρὶ. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μῶσος πεπόταται. 560 ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Fr. 321 τί γὰρ ὄψων γένοιτ' ἀν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; || Accusativus Sept. 432 γυνὴν ἀνδρα πυρφόρον. 436 ἀνδρα κομπάζοντα. 505 ἀνὴρ κατ' ἀνδρα τοῦτον ἠρέθη. 568 ἀνδρα σωφρονέστερον. 598 δι-

καιον ἀνδρα. 644 χρυσήλατον ἀνδρα. 647 ἀνδρα τόνδε. 717 ἀνδρ' ὀπλίτην. Pers. 13 νέον δ' ἀνδρα βαυζει. 579 πενθεί δ' ἀνδρα δόμος στερηθείς. 763 ἐν' ἀνδρα. Ag. 351 κατ' ἀνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 445 στένουσι δ' εὐ λέγοντες ἀνδρα. 896 1613 λέγοιμ' ἄν ἀνδρα τόνδε. 1643 τὸν ἀνδρα τόνδε. Ch. 133 ἀνδρα δ' ἀντηλλάετο Αἰγισθον. 433 ἔτλης ἀνοίμωκτον ἀνδρα θάψαι. 556 ἀνδρα τίμιον 664 ἐξελέθτω τις — γυνή τόπαρχος, ἀνδρα δ' εὐπρεπέστερον. 764 ἐπ' ἀνδρα τῶνδε λυμάντηριον οἰκων. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἀνδρα πεύθεσθαι περὶ. 894 φιλεῖς τὸν ἀνδρα; 907 τὸν ἀνδρα τοῦτον. Eum. 40 ἀνδρα θεομουσῇ. 151 ἄθεον ἀνδρα. 225 τὸν ἀνδρ' ἐκείνον 625 ἀνδρα γενναῖον. 740 ἀνδρα κτανούσης. 765 τιν' ἀνδρα. Suppl. 790 ἀνδρ' ἀπευκτόν. Fr. 239 ἀνδρα δεσπότην. || Dualis Sept. 478 δὺ' ἀνδρε. 681 ἀνδρῶν ὁμαῖοι. || Pluralis nominativus Sept. 42 ἀνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται. 257 ὥσπερ ἀνδρες ὦν ἀλφ' πόλιν. Suppl. 719 ἀνδρες νάιοι. || Genitivus Sept. 114 δοχολοφᾶν ἀνδρῶν. 230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστί. 412 ἀνοσίων ἀνδρῶν. 604 ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστω γένει. 677 φίλτατ' ἀνδρῶν. 770 ἀνδρῶν ἀλφιστᾶν. 771 τιν' ἀνδρῶν. 794 ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα. Pers. 60 ἀνθος Περσίδος αἴας οἵχεται ἀνδρῶν. 349 ἀνδρῶν γὰρ δντων ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλές. 757 τοιάδ' ἔξ ἀνδρῶν ὀνειδὴ πολλὰκίς κλύων κακῶν. 901 σθένος ἀνδρῶν τευχιστήρων. 915 μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων. 920 κόσμου τ' ἀνδρῶν. 927 μυριάς ἀνδρῶν ἐξεφθίνται. 994 Μάρῶν ἀνδρῶν μυριοντατόν. Ag. 104 ὀδιον κράτος αἰσίον ἀνδρῶν ἐκτελέων. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων. 660 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν. 832 παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστί συγγενές τὸδε. 1466 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. 1653 ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Ch. 673 ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 456 ἀνδρῶν ναυβατῶν ἀρμόστορα. Suppl. 27 ὀσίων ἀνδρῶν. 528 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν. 659 μήποτε λοιμός ἀνδρῶν τῶνδε πόλιν κενώσαι. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν. 937 πεσήματ' ἀνδρῶν. Fr. 369 ἀνδρῶν — ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν. Restitui Pr. 550 οὐποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεΐσαι βουλαί, ubi M οὐποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεΐσαι βουλαί. || Dativus Sept. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων. 605 ἔν πολίταις ἀνδράσιν. 612 θρασυστόμοισιν ἀνδράσι. Pers. 85 δουρικλύτοις ἀνδράσι. 753 κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν. 777 ἔν ἀνδράσιν φιλοισιν. Ag. 804 ἀνδράσι θνήσκουσιν. || Accusativus Sept. 57 ἀρίστους ἀνδρας. 282 ἀνδρας ἔξ. 520 ἀνδρας ἀντιστάτας. 679 ἀνδρας Καδμείους. Pers. 243 ἀνδρας πολεμίους ἐπὶ ἡλυδας. 652 οὔτε γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Ag. 642 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἑξαγισθέντας δόμων ἀνδρας. 1668 φεύγοντας ἀνδρας. Suppl. 477 ἀνδρας γυναικῶν σθεναρ' αἰμάζει πέδον. Fr. 39 ἀγῶν γὰρ ἀνδρας οὐ μένει λελειμμένος. In epigr. Aeschylo adscripto (fr. 449) μενεγχεῖας ἀνδρας. || Vocativus Ag. 855 ἀνδρες πολῖται. Suppl. 500 στείχουσιν' ἄν, ἀνδρες.

Ubi persona viri de quo quis loquitur significanda est, ἀνὴρ plerumque cum articulo dicitur, quocum per crasin coalescit in quattuor casibus ἀνὴρ τάνδρος τάνδρι ἀνδρες. Nominativi ἀνὴρ et ἀνδρες in libris tragicorum aliorumque poetarum constanter neglecta contractionis nota ἀνῆρ et ἀνδρες cum spiritu leni scribuntur, quod liberiorum culpa factum esse certissimo indicio est quod ἀνὴρ locis plurimis a metro postulat, ex quo colligi potest in reliquis quoque locis, ubi iambus

et spondeus metro aequo conveniunt, ἀνὴρ potius scribendum esse quam ἀνῆρ, pariterque ἀνδρες pro ἀνδρες. Recte igitur ἀνὴρ restitutum est postulante metro Sept. 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ εὐστήσεται. Pers. 647 φίλος ἀνῆρ. Ch. 730 εἰσικεν ἀνὴρ ὁ ἔενος τεύχειν κακόν. Eum. 117 μύζουσιν' ἄν, ἀνῆρ δ' οἵχεται φεύγων πρόσω. 316 ὅστις δ' ἀλιτῶν ὥσπερ ὀδ' ἀνῆρ —. 577 ἰκέτης ὀδ' ἀνῆρ. 757 Ἀργεῖος ἀνῆρ. Et sine metri necessitate Ag. 624 ἀνῆρ ἀφαντος. et numero plurali Sept. 805 ἀνδρες τεθνασιν.

ἀνῆρης *virilis*, quod per ἀνδρώδης explicat Hesychius, fr. 218. Vocabulum aliunde non cognitum. De ἀνῆρ εἰς apud Soph. Tr. 460 ab scholiasta absurde pro ἀνῆρῃς accepto dixi in annot. ad Schol. Soph. vol. 2 p. 71.

ἀνῆρῖθμος *immensus*. Pr. 90 ποντίων τε κυμάτων ἀνῆρῖθμον γέλασμα.

ἀνῆροτος *incultus*. Pr. 708 στεῖχ' ἀνῆροτὺς γυῖας.

ἀνθαλίσκομαι *vicissim capior*. Ag. 340 οὐ τὰν ἐλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. Sic Auratus pro ἄν (vel αὖ) θάνοιεν ἄν.

ἀνθεμίζομαι *flores carpo*. Improprie Suppl. 73 γοεδνά δ' ἀνθεμίζομαι, i. e. *summos cruciatus perpetior*.

ἀνθεμουργός *ex floribus opus conficiens*, ut aris. Pers. 612 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαές μέλι.

ἀνθεμῶδης *floridus*. Pr. 455 ἀνθεμῶδους ἦρος.

ἀνθέω *floreo*. Improprie et in malam partem Ch. 1009 μῖνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ, ut Soph. Tr. 1089 ἦνθηκεν de morbo dixit. Cum dativo *scateo, exubero* Ag. 659 ὀρώμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ἀνθίσταμαι *resisto, obsisto*. Pers. 703 ἄλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. [Pr. 354 ἀντέστη vitiose pro ἀνέστη. V. ἀνίστημι.]

ἀνθονομέω *flores depasco*. Suppl. 43 ἀνθονομούσας προγόνου βοός.

ἀνθόνομος *cuius flores depascuntur*. Suppl. 639 ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπίας. Quod per κατανόμας expr. schol.

ἀνθος *flos*. Pers. 618 ἀνθη τε πλεκτὰ, παμφόρου γαίης τέκνα. Fr. 313 ἀνθεα λειμῶνια. || Improprie de colore florento Pr. 23 χροῖας ἀμείψεις ἀνθος. De flore inventutis Suppl. 663 ἦβας δ' ἀνθος ἀδρεπτον ἐστω. Pr. 420 Ἀραβίας τ' Ἀρείον ἀνθος. Pers. 59 τοιόνδ' ἀνθος Περσίδος αἴας οἵχεται ἀνδρῶν. 252 τὸ Περσῶν δ' ἀνθος οἵχεται πείσιν. 925 πολλοὶ φῶτες χῆρας ἀνθος. Ag. 197 κατέξαινον ἀνθος Ἀργείων. || *summum, praestantissimum*. Ag. 743 θεῖσθμον ἔρωτος ἀνθος. 955 πολλῶν χρημάτων ἑξαίρετον ἀνθος. || *ornamentum*. Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἀνθος, παντέχνου πυρός σέλας.

ἀνθρακῶ *in carbones converto, comburo*. Pr. 372 κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.

ἀνθρώπειος *humanus*. Ag. 937 τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεῖς φόγον. Pers. 705 ἀνθρώπεια δ' ἄν (correxī δὴ) τοι πῆματ' ἄν τύχοι βροτοῖς. Fr. 155 γίγνωσκε τάνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

ἀνθρωπόμορφος *humanam formam habens*. Phrynichus Bekkeri p. 5, 21 ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν: ἐπὶ τοῦ Γλαυκοῦ ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος (fr. 24). Verbis ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν grammaticus interpretatus est verba poetae quae ab Phrynicho in

lemmate posita exciderunt et haec fere fuisse videntur, ἀνθρωπόμορφον κῆτος ἔξ ἁλὸς φανέν. de quo pluribus dixi in Philologo vol. 12 p. 189 et 17 p. 720 collato versu quem ex Euripide attulit Plut. Mor. p. 22 e κῆτος θοάζον ἔξ Ἀτλαντικῆς ἁλός, quem ex Andromeda sumtum esse novimus ex scholio ad Eurip. Orest. 335 ab me edito vol. 2 p. 111, 22 ed. Oxon. ubi verba κῆτος θοάζον ex Andromeda afferuntur.

ἄνθρωπος *homo*. Fr. 412 ἀτεγκτος ἄνθρωπος παρηγυρήμασιν. Pr. 445 μέμψιν οὕτιν' ἀνθρώποις ἔχων. 501 κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ. Pers. 432 πλήθος τοσοῦτάρθρωμον ἀνθρώπων. 751 δέδοικα μὴ πολλὸς πλοῦτου πόρος οὐμός ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῇ. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. [1163 νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι, ubi Hermannus probabiliter correxit καὶ παῖς νεογνὸς ἀν' μάθοι] Ch. 1051 φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί. Eum. 56 ἐς ἀνθρώπων στέγας. 70 οἷς οὐ μίγνυνται θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. 705 οἷον οὕτις ἀνθρώπων ἔχει. 930 τὰ κατ' ἀνθρώπους. 952 παρὰ τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν περὶ τ' ἀνθρώπων. Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. [τὰνθρώπων corruptum fr. 98.]

[ἀνιδεῖν vitiose pro ἀναδύν. V. ἀναδύομαι.] ἀνίερος *impius*. Ag. 220 φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν ἀναγρον ἀνίερον. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον ἀπόλεμον ἀνίερον. Suppl. 757 ἀνίερῳ μένει.

ἀνίημι *sursum mitto*. Pers. 650 Ἀἰδωνεύς (probabilibus Ἀἰδωνεῦ) δ' ἀνατομπὸς ἀνείης (sic Brunckius pro ἀν εἴη) Ἀἰδωνεύς διὸν ἀνακτορα Δαρῖα. Ch. 489 ὦ Γαῖ' ἀνές μοι πατέρ' ἐποπτεύσαι μάχην. Suppl. 266 τὰ διη παλαιὸν αἰμάτων μίσμασι χρανθεῖς ἀνήκε γαῖα. Eum. 183 μὴ — ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Sept. 413 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ῥίζωμ' ἀνέεται. Fr. 248 ἀνήκεν. V. s. v. δράκων.

ἀνίος *miserandus*. Pers. 256 ἀνι' ἄνια κακά. 1055 1061 ἀνι' ἄνια, ubi fortasse utrobique addendum κακά, ut v. 256.

ἀνιστορ *qui elui non potest, non exstinguendus*. Ag. 1459 πολὺμυναστον ἐπηνθίδω αἴμ' ἀνιστον.

ἀνίστημι *excito, facio ut aliquis surgat*. Ag. 1361 ἐπεὶ δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνίσταμαι πάλιν. [Suppl. 323 male M' Ἀργεῖον ἀνίστησας στόλον, sed adser. ἀντήσας.] || ἀνίσταμαι (cum aoristo ἀνέστην et futuro ἀναστήσομαι) *exsurgo*. Eum. 133 ἀνίστω, μὴ σε νικάτω πόνος. 141 εὐδεις; ἀνίστω. Pers. 201 ἐπεὶ δ' ἀνέστην. Ag. 569 τὸ μήποτ' αὐθὶς μὴδ' ἀναστήναι μέλειν. Eum. 124 οὐκ ἀναστήσει (ἀναστήσῃ M) τάχος; De adversario assurgente Pr. 354 Τυφῶνα θούρον, πᾶσιν δς ἀνέστη θεοῖς. Sic Wunderlichius p. 27 pro ἀνέστη, sed perversa structura verborum δς ἀνέστη συρίζων φόνον πᾶσιν θεοῖς σμερδναίσι γαμφηλαίοι. Dativi πᾶσιν θεοῖς ab ἀνέστη pendens. Ita Homerus Il. 23, 634 πῦρ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν, | Ἀγκυλὸν δὲ πάλῃ Πλεωρώνιον, δς μοι ἀνέστη. quae ubi affert Aristides vol. 2 p. 503 in libro quodam Florentino pari errore ἀνέστη scriptum est.

ἀνιστορέω *interrogo*. Pr. 963 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὦν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ἀνίσχω *exorior, exardesco*. Ag. 93 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανόμηκῃ λαμπρᾷ ἀνίσχει.

ἄνοια *dementia*. Pr. 1079 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεθ' ὑπ' ἄνοιας. [Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἀστροῖσι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἄνοια τι. Sic M, quod ἡ ἄνοια scripsit corrector, de quo schol. παροξύτωνος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἄνοια· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν, quae annotatio, ut aliae plures, haud dubie ab ipso scripta est διορθωτῇ postquam in textu ἄνοια correxerat, non animadversa veteris interpolatoris fraude, qui quum non intellexisset subiectum verbi esse νύξ, quod verbis καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις continetur metri causa per attractionem dictis pro καὶ ἡ νύξ αὕτη ἦν λέγεις, inepte scripsit ἡ ἄνοια (vel ἄνοια) addiditque τι, ab hoc loco prorsus alienum. Ego, ut sensus postulabat, restitui τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. In scholio antiquiore, nulla habita illius ἡ ἄνοια τινὶ ratione, haec recte sic explicantur, τάχα προμαντεύεται τῷ φοροῦντι ὅτι χωρήσει ὑπὸ νύκτα.

ἀνοίγω *aperio*. Ag. 604 πύλας ἀνοίξει. Ch. 878 ἄλλ' ἀνοίξατε ὅπως τάχιστα. Improprie edo. Suppl. 321 καὶ τοῦδ' ἀνοίγει τοῦνονμ' ἀφθόνω λόγῳ. Aliorum exempla in Thes. s. h, v. sunt allata.

ἀνοιμύζω *eiulo*. Pers. 465 Ἐέρξης δ' ἀνψμω-
ξεν κακῶν ὥρων βάθος.

ἀνοίμωκτος *infelicitus*. Ch. 433 ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 561 τῆς ἀνοίμωκτου τύχης.

ἀνολβὸς *infelix*. Eum. 550 δίκαιος ὦν οὐκ ἀνολβὸς ἔσται.

ἀνολολύζω, quod plerumque *eiulo vel lamentor* significat, interdum de laeto dicitur clamore: v. Thes. vol. 1, 2 p. 832. Sic Ag. 587 ἀνολόλυε μὲν πάλαι χαρὰς ὕπο.

[ἀνόμοια scriptura vitiosa. V. γαιονόμος.]

ἀνομος *nefastus*. Ag. 147 θυσίαν ἑτέραν, ἀνομόν τιν', ἄδαιτον. || *modus qui non est modus, non canendus*. Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμον ἀνομον.

ἀνόσιος *impius, nefarius*. Sept. 551 ἀνοσίοις κομπάσμασιν. 566 ἀνοσίων ἀνδρῶν. 611 ἀνοσίοισι συμμειγέις θρασυστόμοισι ἀνδράσι. De bestiis Suppl. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων.

ἀνοτοτύζω *eiulo*. Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτό-
τυξας ἀμφὶ Λοξίου; Alterum huius verbi exemplum est Eur. Hel. 371.

ἄνους *demens*. Pr. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε καὶ τοῦδ' ἀνοῦστέρος;

[ἀνούτατος *non saucius*. Per ἄρρωτος ἐκ χειρὸς expr. Hesychius ex Aeschyli Lycurgo, quod ad glossam quae excidit ἀν' οὐς ἔχων: ἄνω τὸ οὐς ἔχων referendum videri dictum est ad fr. 125.]

ἀνταῖος *infestus*. Ch. 587 κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι. Pers. 604 ἐμοὶ γὰρ ἦδη πάντα μὲν φόβου πλέα ἐν ὄμμασιν τάνταῖα φαίνεται θεῶν. Schol. ἐναντία φαίνεται τὰ θεῶν, οἷον ἀντικειμένους ἡμῖν ὀρῶ τοὺς θεοὺς. In M ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα (i. e. τάνταῖα), unde in apogr. nonnullis ὄμμασι τ' ἀνταῖα. || *supplex*. Hesychius ἀνταῖα: ἐναντία, ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλη (fr. 236).

ἀντακούω *vicissim audio*. Eum. 198 ἀντάκουσον ἐν μέρει.

ἀνταλαλᾶζω *clamorem reddo*. Pers. 390 ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ.

ἀνταλλάσσομαι *permutando mihi comparo*. Ch. 133 ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἰγίθιον.

ἀνταμειβομαι *rependo*. Pr. 223 ὁ τῶν θεῶν τυράννος — κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδ' ἐμ' ἀντημείψατο. Sic ex apogr. pro ἐξημείψατο, quod est in M. Sept. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο. Ch. 123 πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμειβεσθαι κακοῖς;

ἀντάω *occurro alicui rei, incido in aliquid*. Suppl. 37 ἀγρίας ἀλὸς ἀντήσαντες. 323 Ἀργεῖον ἀντήσας (ἀνστήσας M in textu) στόλον.

ἀνταποκτείνω *vicissim interficio*. Ch. 121 ὅστις ἀνταποκτενεῖ. [274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτείνει λέγων.]

ἀντεπιεῖν *contradicere*. Pr. 51 κοῦδὲν ἀντεπιεῖν ἔχω. Futurum Ag. 539 τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς.

ἀντέλλω. V. ἀνατέλλω.

ἀντερῶ *vicissim amo*. Ag. 511 τῶν ἀντερῶντων ἡμέρῳ πεπληγμένους.

ἀντέχω *resisto, impetum sustineo*. Pers. 413 τὰ πρῶτα — ρεύμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν.

ἀντήλιος *apricus*. Ag. 519 σεμνοὶ τε θᾶκοι δαίμονες τ' ἀντήλιοι. In aliorum scriptorum codicibus interdum ἀνθήλιος scriptum contra regulam grammaticorum, de qua v. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 295 ed. tertiae.

ἀντήνωρ *qui pro homine est*. Ag. 442 ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνωρος σποδοῦ.

ἀντηρέτης *adversarius*. Sept. 283 ἀντηρέτας ἐχθροῖσι. 595 τούτῳ σοφοῦς τε κάγαθοῦς ἀντηρέτας πέμπειν ἔπαινώ. 993 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.

ἀντί *pro, i. e. loco alicuius*. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰροῦμαι σέθεν. Ag. 434 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνέεται. Ch. 342 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιᾶν — κομίσειεν. Ag. 1277 βωμοῦ πατρῷου δ' ἀντ' ἐπίεζον μένει. Sic recte Auratus pro ἀντεπιέζον vel ἀντεπιέζον, etsi contra regulam grammaticorum, qui anastrophe praepositionis ἀντίον admittunt. Sept. 1050 ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τὸδ' ἔργον ἦν. Ag. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνω χερὶ. Post ἄλλος Pr. 467 οὕτις ἄλλος ἀντ' ἑμοῦ. Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἄτης (sic Stanleius pro ἄτην) ἀντ' ἑμοῦ πλουτίζετε. || in *alicuius rei gratiam vel poenam*. Pr. 31 ἀνθ' ὧν ἀτερπὴ τήνδε φρουρήσεις πέτρων. Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικράναι. 1560 ὄνειδος ἦκει τὸδ' ἀντ' ὄνειδους. 1318 1319 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἑμοῦ θάνῃ, ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. Ch. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρὰς γλώσσης ἐχθρὰ γλώσσα τελείσθω. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. 520 τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός, μάτην ὁ μόχθος. Suppl. 966 ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις.

ἀντιάδω *precibus adeo*. Ag. 1555 ἄλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — ἀντιάσασα.

ἀντιβαίνω *oppono me*. Pr. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἑμοῦ.

Ἀντιγόνη n. pr. Sept. 862.

ἀντιδέχομαι *vicissim accipio*. Ch. 916 ὁ τίμος ὄντιν' ἀντεδεῖξάμην.

ἀντιδίδωμι *reddo, vicissim do*. Ch. 94 ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τὰδε στέφη. 493 τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας (λαβὰς Canterus) λαβεῖν. Eum. 264 ἄλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφείν ἐρυθρόν ἐκ μελέων πέλαον. 983 χάρματα δ' ἀντιδοῖεν κοινοφιλεῖ διανοῖα.

ἀντίδικος *adversarius*. Ag. 41 Πριάμου μέγας ἀντίδικος, Μενέλαος ἀναε.

ἀντίδουλος *servi locum tenens*. Ch. 135 κάγω μὲν ἀντίδουλος. Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὅχεια καὶ ταύρων γονὰς δούς ἀντίδουλα.

ἀντίδουπος *resonans*. Pers. 121 καὶ τὸ Κισίων πόλισμ' ἀντίδουπον ἄσεται. 1040 1048 1066 βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ἀντικαταθνήσκω *vicissim morior*. Ch. 141 τοὺς κτανόντας ἀντικαταθανεῖν δίκην, post quae verba verum excidisse, cuius sensus fuerit τίνοντας ὧν ἔδρασαν ἄξιαν κακῶν, animadvertit Weilius. In marg. M adscriptum γρ. ἀντικατακτανεῖν.

ἀντίκεντρον *stimuli vicem gerens*. Eum. 136 ἄλγησον ἦπαρ ἐνδίκους ὄνειδεσιν, τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται. Adjective Eum. 466 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ.

Ἀντίκλεια n. pr. *Anticlea*, Ulixidis mater, fr. 172.

ἀντίκυρος *diserte, sine dubitatione*. Ch. 192 ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντίκυρος τὰδ' αἰνέσω.

ἀντίκτονος *vicissim interficiens*. Eum. 464 ἔκτεινα τὴν τεκούσαν — ἀντικτόνοις ποῖναῖσι φιλάτatu πατρός.

ἀντίλαμπω *splendorem s. fulgorem reflecto*. Ag. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω.

Ἀντίλοχος n. pr. Fr. 133.

ἀντίμισθος *mercedem exhibens, compensans*. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἠῦρετ' ἐν λιταῖς.

ἀντίμοιρος. V. ἰσόμοιρος.

ἀντίμολπος. Ag. 17 ὕπνου τὸδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, i. e. *remedium, quod canendo somnum pellit*.

ἀντινικάω *victoriam vicissim reporto*. Ch. 499 εἴπερ κραθηθεῖς γ' ἀντινικήσαι θέλεις.

ἀντιδομαι *repugno*. Suppl. 389 τίς ἀν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι;

ἀντίος *contrarius*. Ag. 499 τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέρῃω λόγον. || ἀντία λέγω *respondeo*. Pers. 694 σέβρομαι δ' ἀντία λέξαι. 701 διέμαι δ' ἀντία φάσθαι.

ἀντίπαις i. q. ἰσόπαις *infanti similis*. Eum. 38 δέισασα γὰρ γραῦς οὐδὲν, ἀντίπαις μὲν οὖν.

ἀντίπαλος *adversarius*. Pr. 527 μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμὰ γυνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς. Sept. 417 τὸν ἄμον νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. Fr. eleg. 447 δαῖος ἀντιπάλοις.

ἀντιπενθής *aequaliter luctens*. Eum. 782 812 ἰδὼν ἀντιπενθὴ μεθείσα καρδίας (καρδία apogr.) σταλαγμόν. Schol. ἰσοπενθὴ, ὅμοια δρῶντα οἷς πέπονθα. In apogr. pluribus in ἀντιπαθὴ corruptum.

ἀντίπινους *ex contrario flans*. Pr. 1087 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπινον ἀποδεκνόμενα, ubi deleto ἀποδεκνόμενα, pro quo Aeschylus aut aliud verbum ab consonante incipiens aut nullum posuerat, ἀντίπινον scripsi cum Kiehlio. Ag. 146 μὴ τινὰς ἀντιπνόους Δαναοὺς χρόνιας ἐχενήϊδας αὔρας (sic scripsi pro ἀπλοῖας) τεύξῃ.

ἀντίποινα, τὰ, *poena, ultio*. Eum. 268 ἀντιποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δῶας. Sic Salmasius et Casaubonus pro ἀντιποίνους τείνης (εἰ, i. e. τείνης, superscripto ab διορθωτῇ, τίνης apogr.) μητροφόνας δῶας, quod est in M. Pers. 476 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν.

ἀντίπορος *e regione positus*. De locis trans mare sitis Pers. 67 εἰς ἀντίπορον γείτονα χώρον. Suppl. 544 διχῇ δ' ἀντίπορον γαίαν ἐν αἰσῶ διατέμνουσα.

[ἀντιπυργῶ *ex adverso exstruo*. Eum. 691 in versibus interpolatoris πόλιν νεόπτολιν τήνδ' ὑπὶ πύργον ἀντεπύργωσαν τότε.]

ἀντιρρέπω *aequo pondere sum*. Ag. 574 νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει. Sic ἀντιρροπος pro ἰσόρροπος dicitur.

ἀντισηκῶ *ex aequo libro, pari pondere sum*. Pers. 437 ὡς τοιοῦδε καὶ δις ἀντισηκῶσαι ῥοπή.

ἀντισπᾶν *in contrariam partem traho, retineo*. Pr. 337 ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπᾶσῃς.

[ἀντιστάτης *adversarius*. Sept. 520 in versu interpolatoris εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὡδ' ἀντιστάτας. ἀντηρέτας apogr. nonnulla, ut dixerat Aeschylus locis s. h. v. indicatis.]

[ἀντίστροφος Suppl. 882 vitiose pro ἀμφίστροφος, quod v.]

ἀντιτάσσω *oppono*. Sept. 395 τίς ἀντιτάξεις τῷδε; 408 τῶνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλῳμάτων. 621 ἐχθρόεξενον πυλῳρὸν ἀντιτάξομεν. ἀντιτίνομαι *vicissim poenas sumo, rependo*. Ag. 1263 ἐπέυχεται ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. ἀντιτίσασθαι Blomfeldus.

ἀντίτολμος *contra audens, adversarius*. Eum. 553 τὸν ἀντίτολμον — παρβύταν.

ἀντίτυπος Sept. 521 τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' — ἐν σάκει δέμας, *eum qui in scuto expressam habet figuram eius, qui Iovis est adversarius*. Sic haec interpretatur Wellauerus eodemque sensu ἀντίτυπον per ἐναντίον exp. schol., quod probari posset, nisi in strophā (v. 481) creticus responderet εὐτυχεῖν. Quambrem τὸν Ζηνὸς ἀντίτυπον conieci, quod aptum Typhoeō epitheton est.

ἀντίφερνος *dotis vicem gerens*. Ag. 406 ἀγούσα τ' ἀντίφερνον ἱλίψ φθοράν.

ἀντίφονος *qui pro caede rependitur, caedem compensans*. Sept. 893 ἀντιφόνων ἐκ θανάτων ἀραὶ mortis *mutua caede effectae*. Eum. 981 ἀντιφόνους ἄτας *mutuam caedium calamitates*.

ἀντιφωνέω *contra sono, respondeo*. Eum. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους;

Ἀντίων *Antion*. Schol. Piud. Pyth. 2, 39 τὸν Ἰεῖονα οἱ μὲν Ἀντίονος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος (fr. 88). Aeschylus Ἀντίονος παῖ δι-xisse coniecit Hermannus.

ἀντλέω *exantlo*. Pr. 375 ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά.

ἀντλος *sentina*. Figure Sept. 796 πόλις — ἀντλον οὐκ ἐδέεατο. Schol. ἀλληγορεῖ πάλιν καὶ λέγει ὅτι πολλὰν προσβαλόντων τῇ πόλει οὐδεὶς εἰς αὐτὴν εἰσέπεσεν.

ἀντολή (pro ἀνατολή) *ortus*. Pr. 457 ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δούσεις. Ag. 1180. Pr. 707 ἡλίου πρὸς ἀντολὰς. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλιοστειβεῖς. [Ag. 7 versu spurio ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν ἀντολὰς τε τῶν.] [ἀντόνειρος. V. ἰσόνειρος.]

ἀντρον *antrum*. Eum. 193 λέοντος ἀντρον αἱμάτροφου. Fr. 252 ἔδω δ' ἐς ἀντρον ἀσέδωρος ὡς. Pr. 133 κτύπου γὰρ ἀχὺ χάλυβος διήεν ἀντρων-μυχόν. 301 πετρηρεφῇ αὐτόκτιτ' ἀντρα. 352 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίαν οἰκήτορα ἀντρων. 453 ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

LEXICON AESCHYLEUM.

ἀνύτω et ἀνύω [quae cum spiritu aspero ab Atticis pronuntiata fuisse docent grammatici in Thes. indicati vol. 1, 2 p. 1060, nec dubitandum quin haec scriptura Atticis veteribus ubique sit restituenda, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 46a. Rara huius scripturae exempla sunt in codicibus tragicorum. Apud Aeschylum ἤνυσεν scriptum est in M Pers. 721 726 744 748, ἤνυσεν sine spiritu 766. Formis huius verbi utitur Aeschylus aoristo activo ἤνυσα et medio ἤνυσάμην, imperfecto passivo ἤνυτόμην.] *perficio*. De via permeanda Pers. 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσούδε πεζὸς ἤνυσεν περὰν; 745 πολλὰν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶν στρατῶ. In reliquis locis perficiendi s. consequendi significatione dictum est. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν. 744 παῖς δ' ἐμὸς τὰδ' οὐ κατείδως ἤνυσεν νέψ θράσει. 766 ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τὸδ' ἔργον ἤνυσε. Ag. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πριάμοις, εἰ τὰδ' ἤνυσεν; || Passivum Ag. 1159 ἀμφὶ σᾶς αἰῶνας τάλαιν' ἤνυτόμην τροφαῖς. || ἀνύομαι *paro mihi, assequor*. Pr. 700 τὴν πρὶν γε χρειαῖν ἤνυσασθ' ἐμοῦ πάρα κόφως. Ch. 858 πῶς ἴσον εἰπόθ' ἀνύσμαι;

ἄνω *supra, loco altiore*. Suppl. 99 ἤμενον (μνήμον Hermannus) ἄνω φρόνημα, ubi ἀμφρόνημα pr. M, sed in ἄν (i. e. ἄνω) φρόνημα mutatum. Ch. 124a κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. 834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις τοῖς τ' ἄνω. Fr. 155 οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῶ κυρὼν ἄνω. || ἄνω κάτω *susque deque*. Eum. 650 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφωιν τίθεισιν. Fr. 321 δο-νούσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. || *superne*. De motu in locum superiorem Pers. 645 πέμπετε δ' ἄνω τὸν —. Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Fr. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κᾶρα. 33 εἰλκον δ' ἄνω λυκηδόν. 378 ἄνω ποταμῶν, ubi haud dubie sequebatur verbum motus significationem habens, ut ap. Eurip. Med. 410 ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παταί.

ἄνω *perficio*. Fr. 156, 2 οὐτ' ἂν τι θύων οὐτ' ἐπισπένδων ἄνοις. Ch. 799 ἀνομένων βημάτων δρεγμα.

ἄνωγα (perfectum a praesente ἀνώγω, quo tragici non utuntur: de quo dictum in Thes. vol. 1, 2 p. 1059) *iubeo*. Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυνῆσαι χθονί; Pr. 947 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὐστῆνας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν. 1037 ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Ch. 735 Αἰγισθον ἡ κρατούσα τοὺς ἔ-νους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν. 772 ἄλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν — ἄνωγθ' ὅσον τάχιστα.

ἄνωθεν *desuper*. Ag. 871 πολλὰν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξήχχει λαβῶν. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν. 1579 φαῖνν ἂν — θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχῃ. 1595 ἐθρουπτ' ἄνωθεν ἀνδρά-κας καθημένοις. Ch. 427 ἐπαασυροτριβῇ τὰ χε-ρὸς ὁρέγματα ἄνωθεν ἀνέκαθεν. [834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοιςιν τοῖς τ' ἄνωθεν.] Recte Hermannus φίλοις τοῖς τ' ἄνω.] Suppl. 597 de Iove τὸ μείον κρείσσονων κρατύνειν οὐτινος ἄνω-θεν ἡμένου σέβει κάτω.

ἄνωτέρω *superius*. Pr. 312 τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς.

ἄνωφελής *inutilis*. Pr. 33 γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει.

ἄνωφελῆτος *inutilis*. Ch. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ' ἀνωφέλῃτ' ἐμοὶ τλάσῃ.

ἀξία *dignitas*. Ch. 707 οὗτοι κυρήσεις μείον

ἀείας σέθεν. Sic correxi pro ἀείως. Schol. exp. τῶν σου ἀείων τιμῶν: unde ἀείων Pauwina.

[ἀειόμισος *odio dignus*. Eum. 366 Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς ἀειόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἄς ἀπηϊώσατο, ubi emendavi αἱματοφύρτον πᾶν ἔθνος τόδε, de quo haec dixi in Praef. ed. Lips. quintae (a. 1865) p. CI. "Quod in M legitur αἱματοσταγὲς locum non habet in metro dactylico, ex quo sequitur Aeschylum alio eiusmodi composito esse usum. sive id αἱματοφύρτον sive αἱμοφόρυκτον sive aliud fuit: unde, addito, quod in huiusmodi locutionibus usitatissimum est, πᾶν, scribendum,

Ζεὺς γὰρ αἱματοφύρτον πᾶν ἔθνος τόδε
λέσχας —.

Nam quod in codice adiectum est ἀειόμισον, ipsam quoque interpreti debetur, qui ad ἀπηϊώσατο adscripserat ἀειόμισον ἡγήσατο vel simile quid. Adiectiva cum ἀείος composita usitatissima sunt scriptoribus recentioribus: in tragicorum quae supersunt fabulis nulla huiusmodi composita reperiuntur praeter ἀειόθρηνος, ἀειοπενθής et ἀειόχρεως apud Euripidem Alc. 907. Hipp. 1465. Orest. 596. Neque Aeschylus, si adiectivo isto uti voluisset, ἀειόμισον erat scripturus, sed ἀειομισὲς, ut παντομισὴ κνώδαλα, non παντόμισα dixit Eumen. v. 644."

ἀείος *dignus*. Pr. 639 τάποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας — ἀείαν τριβὴν ἔχει. Ag. 1527 ἀεία πάσχων ἀεία (sic Hermannus pro ἀνάξια) δράσας. Ch. 445 ἐγὼ δ' ἀπεστάτου ἀτιμος, οὐδὲν ἀεία. 960 ἀείον (ἀεία Hermannus: sed quum in antistropha iambus sit, fortasse praestat πρόπον, cuius gl. esse potest ἀείον) δ' οὐρανοῦχον ἀρχάν σέβειν. Eum. 435 σέβουσαι γ' ἀείαν (sic Porsonus pro ἀείαν τ': ἀείαν σ' Wakefieldus) ἐπαείων, ubi ἀπ' ἀείων Stanleyus, quod legit scholiasta, qui exp. ἀείων οὖσαν γονέων. Ag. 531 τίεσθαι δ' ἀείωτατος βροτῶν τῶν νῦν.

Ἄείος *fluvius*. Pers. 493 ἐπ' Ἄεϊου πόρον, ubi Ἄεϊο ἀogr. nonnulla, alia Ἄεϊοῦ, de qua scriptura v. quae in Thes. dicta sunt vol. 1, 2 p. 1095.

ἀείω et forma media ἀείομαι *dignum habeo, dignor*. Pr. 215 οὐκ ἡέιωσαν οὐδὲ προσβλέπει τὸ πᾶν. Ag. 370 οὐκ ἔφα τι θεοὺς βροτῶν ἀείουσαι μέλειν. 903 τοιοῖσδὲ τοί νιν ἀείω προσφθέγμασιν. 1661 ὡδ' ἔχει λόγος γυναικῶν, εἰ τις ἀείωι μαθεῖν. Suppl. 490 πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστὶν ἡειωμένα. Pr. 240 τούτου τυχεῖν οὐκ ἡειώθη αὐτός. || *audeo*. Pers. 335 ὥστ' ἀεῖωσαι Περσικῷ στρατεύματι μάχην συνάψαι. Eum. 425 φονεὺς γὰρ εἶναι μητρός ἡειώσατο.

[ἀείως vitiose Ch. 707. V. ἀεία.]

ἀεονήλατος *ab azi agitatus s. motus*. Suppl. 181 οὐριγγες οὐ σιγῶσιν ἀεονήλατοι.

ἀευνήμων *non intelligens*. Ag. 1060 εἰ δ' ἀευνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον.

ἀεὺστατος *qui sisti nequit, insanabilis*. Ag. 1467 ἀεὺστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ἀεων *azis*. Sept. 154 ἔλακον ἀεόνων βριθομένων χροαί.

δοζέω *ministro*. Hesychius δοζήσω (δοξήσω codex): διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίους (fr. 50).

δοζος *minister*. Ag. 231 φράσεν δ' ἀδοζοῖς πατήρ μετ' εὐχάν.

δοιδῆ *cantus*. Ag. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἀμισθος ἀοιδά. Eum. 954 τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλυπὸν παρέχουσαι.

δοιδός *cantor*. Suppl. 695 εὐφαιμόν τ' ἐπιβωμοῖς μούσαν θείατ' ἀοιδοί.

δοῖνος *vinu carens*. Eum. 107 χοὰς δοῖνους. 860 δοῖνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι.

ἀπαγγέλλω *nuntio*. Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόεαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. Ag. 604 ταῦτ' ἀπαγγέλλον ποσει. 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς. Ch. 266 γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγεῖλη τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. Suppl. 931 κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα.

ἀπάγχομαι *suspendeo me*. Suppl. 465 ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν.

ἀπάγω *aduco*. Ag. 1276 καὶ νῦν ὁ μάντις ἐκπράξας ἐμὲ ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας. Eum. 935 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν πρὸς τάσδ' ἀπάγει. Suppl. 127 ποῖ τόδε κύμ' ἀπάξει; Futuri forma media Eum. 267 καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνας' ἀπέζομαι κάτω.

ἀπαθής *nilhil passus*. Pers. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς — ἄγον οἴκους.

ἀπαιόλη *defraudatio*. Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχροῦς χρημάτων ἀπαιόλη. Aristophanem Byzant. ἀπαιόλη δεῦτόνως scriptisse annotavit schol. Arist. Nub. 1149, de quo v. Lobeck. Rhem. p. 266.

[ἀπαιόλημα *defraudatio*. Ch. 1002 φηλήτης ἀνήρ, ἔξων ἀπαιόλημα κάργυροσθ βίον νομίζων.]

ἀπαίρω *ab eo*. Phrynichus Bekkeri p. 6, 16 ἀπαίρειν: τὸ μὲν πλείστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοπορίας, ὡς Αἰσχύλος (fr. 414).

ἀπαις *liberis carens*. Dicitur tam de iis qui nullos unquam liberos habuerunt quam qui amiserunt. Pers. 580 τοκέες τ' ἀπαιδες. Ag. 754 ἀπαιδα θνήσκειν. [Ch. 1006 δλοῖμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἀπαις.] Eum. 1034 Νυκτὸς παῖδες ἀπαιδες. Conf. v. 69 Νυκτὸς παῖδες, αἷς οὐ μίνυνται θεῶν τις οὐδ' ἀνθρώπος.

ἀπαιτέω *reposco*. Ch. 398 δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.

ἀπαλέξω *averruncor*. Suppl. 1053 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει γάμον Αἰγυπιογενὴ μοι. Sic Quintus Sm. 6, 307 ἀπὸ κήρας ἀλέξει, tanquam a praesente ἀπαλέκω.

ἀπαλλαγὴ *liberatio*. Pr. 316 ζητεῖ δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς. 754 αὕτη γὰρ ἦν ἀνπημάτων ἀπαλλαγή. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. 20 νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Suppl. 338 καὶ δυστυχούτων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.

ἀπαλλάσσω *libero*. Pr. 773 ἡ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει πόνων; Eum. 83 μηχανὰς εὐρήσομεν, ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξει πόνων. Pr. 750 ὅπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. 471 οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅττι τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Ag. 336 τῶν ὑπαίθριων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. || *defungor*. Ag. 1289 οἷ δ' εἶχον πόλιν, οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει. || ἀπαλλάσσομαι *discedo*. Eum. 180 ἀπαλλάσσεθε μαντικῶν μυθῶν.

ἀπαλός *tener*. Suppl. 67 τὰν ἀπαλὰν νελοθερὴν παρειάν. [ἀπαλαῖς (ἀπαλαῖς) Pers. 537 vitiose pro ἀμαλαῖς, V. ἀμαλός.]

ἀπαμβλύω *hebeo, animum alicuius frango, a consilio eum revocho*. Sept. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Pr. 866 ἄλλ' ἀπαμβλυνθήσεται.

ἀπαναίνομαι *recuso*. Eum. 972 πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας.

ἀπανθίζω *decerpo*. Fr. 98 restituendum putabat Coningtonus Ἄρης φιλεῖ δειτὰ λῶστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ pro πάντα τάνθρώπων, quod legitur apud Stobaeum 51, 26. Alii alia coniecerunt, ut dixi in annot. Mire dictum Ag. 1662 ἀλλὰ τοῦσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὦδ' ἀπανθίσαι, κάκβαλιν ἐπη τοιοῦτα, ubi aptius foret ἀκοντίσαι, quod coniecit Wakefieldus. Ib. 1459 pro ἐπηνθίσω Casaubono ἀπηνθίσω scribendum videbatur.

ἀπάνθρωπος *ab hominibus desertus*. Pr. 20 τῷδ' ἀπάνθρωπῳ πάγῳ.

ἀπαντλέω *hauriendo minuo, demo*. Pr. 84 τί σοι οἶοι τε θνητοὶ τῷνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;

ἀπαε *semel*. Pr. 209 οὐχ ἀπαε μόνον. Ag. 873 ἀπαε ἐκάστῳ καθανὺν μορφώματι. 1019 τὸ δ' ἐπὶ γὰν ἀπαε πεσὸν θανάσιμον - αἶμα. 1322 ἀπαε ἐτ' εἰπείν - θέλω. Eum. 648 ἀπαε θανόντος οὗτις ἐστ' ἀνάστασις.

ἀπαεῖομαι *non dignor*. Eum. 368 Ζεὺς — ἔθνος τὸδε λέσχας ἄς ἀπηεῖωσατο.

ἀπαππος *carens proavo, a quo descendat*. Improprorie Ag. 311 φάος τὸδ' οὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρός.

ἀπαράμυθος *inexorabilis*. Pr. 185 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς, syllaba prima producta in metro dactylico.

ἀπαρκέω *sufficio*. Pers. 474 κοῦκ ἀπήρκεσαν οὐς πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλεσεν. || *contentus sum*. Ag. 379 ὥστ' ἀπαρκεῖν (ὥστε κάπαρκεῖν Triclinius) εὐπραπίδων λαχόντα.

ἀπαρνος *negans, recusans*. Suppl. 1039 Πόθος ᾗ τ' οὐδὲν ἀπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοί.

ἀπαρτί *accurate, perfecte*. Per ἀπαρτισμένους, ἀκριβῶς expr. Hesychius (fr. 3).

[ἀπαρτίζω. Sept. 374 σπουδῇ δέ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi correxi τοῦ συγκαταρτίζει πόδα, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 226.]

[ἀπαρχός. V. ἐπαρχός.]

ἀπας *omnis, totus*. Pr. 35 ἀπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἀπ'αν. [Ag. 902 τερπνὸν δὲ τάναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἀπ'αν.] Pers. 249 ὦ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολίσματα. Eum. 738 ἀπαντι θυμῷ. Sept. 18 ἀπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄγλον. Eum. 484 εἰς ἀπαντ' ἐγὼ θῆσω χρόνον. [528 ἀπαντι vitiose pro παντί.] 763 εἰς ἀπαντα πλειστήρη χρόνον. 840 873 πνέω τοι μένος ἀπαντὰ τε κότον. Suppl. 629 τέρμον' ἀμειπτον πρὸς ἀπαντα. Pers. 785 ἀπαντες ἡμέαι, οἱ κράτῃ τὰδ' ἔσχομεν. Pr. 49 ἀπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανείν. Pers. 464 ἔως ἀπάντων ἑξαπέφθειραν βίον. Fr. 198 δῆμον ἐνδικωτάτον Σκυθῶν ἀπάντων. Ag. 523 ἡκεὶ γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων καὶ τοῖσδ' ἀπασι κοινόν. Ch. 902 ἀπαντας ἔχθρους τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. Sept. 1050 ἄλλ' εἰς ἀπαντας ἀνθ' ἐνός τὸδ' ἔργον ἦν. Pr. 265 ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἀπαντ' ἡπιστάμην. Ag. 554 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἀπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; Pr. 483 τὰς ἀπάσας ἑαμύνονται νόσοις. 751 τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 461 μνήμης ἀπάντων.

ἀπάτη *fraus*. Pers. 93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θανάτος ἀλύξει; Suppl. 103 ἀταν δ' ἀπάτα μεταγνοῦς. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

ἀπατιμάζω *honore negato laedo*. Eum. 95 ἐγὼ δ' ὅφ' ὠμῶν ὦδ' ἀπητιμασμένην. ἀπητίμησε (ab ἀπατιμάω) dixit Homerus Il. 13, 113.

ἀπαυρίσκω *aufiero, eripio*. Imperfectum (tanquam a praesente ἀπαυράω: v. Thes. vol. 1, 2 p. 1229). Pers. 949 ἰάνων γὰρ ἀπηύρα, ἰάνων ναύ-

φαρκτος Ἄρης. [ἀπηύρω in apogr. quibusdam Pr. 28 male pro ἐπηύρω et hoc pro ἐπηύρου: v. ἐπαυρίσκω.]

ἀπαστος *nunquam desinens*. Suppl. 574 Ζεὺς δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.

ἀπέδιλος *discalceatus*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ἀπειθέω *non obtempero*. Ag. 1049 πείθοι' ἂν εἰ πείθοι', ἀπειθοῖς δ' ἴσως.

ἀπειλέω *minor*. Sept. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δειν', ἃ μὴ κραινοὶ τύχη. 440 Καπανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρσκευασμένους δρᾶν. [549 πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραινοὶ θεός, quem versum ex v. 426 finxit interpolator.] Ag. 1422 τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὥς παρσκευασμένης —

ἀπειλή *mina*. Pr. 174 στερεὰς τ' οὐποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

ἀπειμι (cum infinitivo ἀπεῖναι et participio ἀπών) *absum*. Ag. 549 καὶ πῶς ἀπόντων κοῖρανων ἔτρεῖς τινάς; 904 φθόνος δ' ἀπέστω. Eum. 750 γνῶμης δ' ἀποούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος ἀπῇ.

ἀπειμι (cum infinitivo ἀπεῖναι et participio ἀπών) *ab eo, sed indicativo praesentis significationem futuri habente abibo*. Pers. 839 ἐγὼ δ' ἀπειμι γῆς ὑπὸ Ζόφον κάτω. Eum. 764 ἐγὼ δ' ἀπειμι πρὸς δόμους.

ἀπειπείν *vetare*. Ag. 1333 δακτυλοδεικτῶν δ' οὗτις ἀπειπών εἶργει μελάρων. || *deficere*. Sept. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπείπε πατρόθεν εὐκταία φάτις.

ἀπείργω *arceo*. Sept. 471 πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν. Ch. 293 βωμῶν τ' ἀπείργειν. 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Sic ex apogr. Guelf. pro ἀπείργεται.

ἀπειρόδακρυς *lacrimarum expers*. Suppl. 68 ἀπειρόδακρὺν τε κάρζαν.

ἀπειρος *inexpertus, ignarus*. Pr. 373 σὺ δ' οὐκ ἀπειρος. Ch. 118 διδασκ' ἀπειρον ἐξηγουμένην. 371 τῶνδε πόνων ἀπειρον. Fr. 281 νόσων τ' ἀπείρους. 339 ἀπειρον τῆσδε τῆς προσωδίας. || *finem non habens, exitu carens*. Ag. 1382 ἀπειρον ἀμφιβληστρον ὥσπερ ἰχθύων περιστιχίζω. Similiter Pr. 1078 ἀπέραντον δίκτυον.

ἀπείρων *finem non habens, circularis*. Fr. 407 κύκλῳ περίσστη' ἐν λόχῳ τ' ἀπείρωνι εὐ-
ξασθε.

ἀπέλλητος. Bekk. Anecd. p. 421, 5 ἀπέλλητοι: ἀνταγωνισταί. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 426). Glossa vitii suspecta. Prae ἀνταγωνισταί exspectes potius adiectivum ἀνταγωνιστοί.

ἀπενθής *luctu liber*. Pr. 956 καὶ δοκεῖτε δὴ ναῖεν ἀπενθῇ πέργαμα.

ἀπένθητος *non lugens*. [Ag. 895 ἀπενθήτω φρενί.] Eum. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.

ἀπεννέπω *veto*. Sept. 1053 ἀπεννέπω δ' ἐγὼ. Eum. 956 ἀνδροκμήτας δ' αἰῶρους ἀπεννέπω τύχας.

ἀπέραντος *infinitus*. Pr. 153 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἀτης. ἀπέρατος *impervius, impenetrabilis*. Suppl. 1049 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλη φρὴν ἀπέρατος.

[ἀπεριλάλητος. Aeschilo per errorem tribuit Pollux 2, 125, quum sit Aristophanis Ran. 823.]

ἀπερωπός *inhumanus, ferus*. Ch. 600 θηλυκρατῆς ἀπερωπός ἔρως παραινικῆ. ἀπερωπός Kusterus ad Hesych. s. h. v., ἀπέρωτος M, littera

τ ex p facta, quod praeterviderunt qui codicem ante me contulerunt. ἀπερωπός, legit scholiasta, qui exp. ἀντί τοῦ στυγνός, quibus similibusque adiectivis etiam Etym. M. p. 120, 41 interpretatur et haud dubie ex hoc Aeschyli versu Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 8, 8. ἀπέρωπος (hoc accentu): σημαίνει ἀναϊδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίωπος καὶ ἀπεριβλεπτός. δν οὐκ ἂν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδῖαν. καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχύ καὶ ἀνατεταμένον. Vid. L. Dindorf. in Thes. vol. 1, 2 p. 1293.

ἀπευθύνω *dirigo*, Ag. 1667 ἐὰν δαίμων Ὁ-ρεστῆν δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.

ἀπευκτός *abominandus*. Ag. 638 ἀπευκτὰ πῆματα. Suppl. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδε χριμωθῆν χροῖ.

ἀπεύχομαι *deprecor, repudio*. Eum. 608 ἀπεύχει μητρός αἷμα φίλτατον;

ἀπεύχετο *abominandus*. Ch. 155 ἀγὸς ἀπεύχετον. 624 δυσφιλὲς γαμήλειμ' ἀπεύχετον δόμοις.

ἀπέχω *arceo, removeo*. Pr. 687 ἔα ἔα, ἀπεχε, φεῦ, ubi ἔπεχε coniecit Abreschius. Ag. 1125 ἀπεχε τὰς βοὸς τὸν ταῦρον. Eum. 350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας. Forma media Suppl. 756 οὐ μὴ τριαῖνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ δεισάντες ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται.

ἀπέχθεια *odium*. Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα.

ἀπῆμαντος *illaesus, incolumis*. Ag. 379 ἔστω δ' ἀπῆμαντον. Suppl. 576 ἀπῆμάντῃ σθένει.

ἀπῆμων *incolumis*. Ag. 554 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἀπαντ' ἀπῆμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; Eum. 893 πάσης ἀπῆμων' οἰζύος. || *innocius*. Suppl. 186 εἴτ' ἀπῆμων εἴτε καὶ τεθυμμένος ὡμῇ ἔυν ὀργῇ.

ἀπῆνῃ *rheda, currus*. Ag. 906 1039 ἔκβαιν' ἀπῆνης τῆσδε.

Ἀπία *Apia*, antiquum Peloponnesi nomen. Syllaba prima producta Suppl. 260 αὐτῆς δὲ χῆρας Ἀπίας πέδον τόδε. 777 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Ag. 256 Ἀπίας γαίης μονόφρουρον ἔρκος. Suppl. 116 127 ἱλέομαι μὲν Ἀπῖαν βοῦνιν, nomine ab Ἀπῖς, qui Apollinis filius fuit, ducto.

Ἀπῖς *Apis*, Apollinis filius. Suppl. 262 Ἀπῖς γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυακτίας ἱατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος. et similiter de medico 269.

ἀπιστέω *non obtempero*: de qua signif. v. Thes. vol. 1, 2 p. 1326. Pr. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστήσῃ με χρῆ.

ἀπιστία *incredibilitas*. Ag. 268 πέφευγε τοῦ-πος ἔξ ἀπιστίας.

ἀπιστος *incredibilis*. Pr. 832 τέρας ἀπιστον. Suppl. 277 ἀπιστα μυθεῖσθ', ὡς ἔνοι, κλύειν ἔμοι. || *inobediens*. Sept. 842 βουλαὶ δ' ἀπιστοὶ Λαίου διήρκεσαν. 844 ἰὼ πολύστονοι τόδ' εἰργάσασθ' ἀπιστον. 1030 ἔχουσ' ἀπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. 875 φίλων ἀπιστοί, quod Thomas Mag. explicat μὴ τοῖς φίλοις πεισθέντες.

ἀπλάκημα. V. ἀμπλάκημα.

ἀπλάτος *cui appropinquare non licet, inac-cessus*. Pr. 371 τοῖονδ' ὁ Τυφῶς ἔξαναζέσει χό-λον θερμοῖς ἀπλάτου βέλει πυρπνόου Ζάλης, ubi ἀπλήστου M, quod correxit Schuetzius, nisi quod ἀπλήτου scripsit. Tragicis Dorica tantum forma utuntur ἀπλάτος, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 1335.

ἀπληστος *insatiabilis*. Ag. 102 ἑλπίς ἀμύνει φροντίδ' ἀπληστον. Eum. 976 τὰν δ' ἀπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσις τῇδ' ἐπεύχομαι βρέειν. Suppl. 742 ἐξωλές ἐστι μάργον Αἰγύ-πτου γένος μάχης τ' ἀπληστον.

ἀπλοῖα *navigandi impedimentum, navigatio inopportuna*. Ag. 189 ἀπλοῖα κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαικοῖς Λεώς. [Ib. 147 ἀπλοῖας ex gl illatum pro αὔρας. V. αὔρα.]

ἀπλοῦς *simplex, unus*. Pr. 46 ὡς ἀπλῶ λόγῳ. 610 ἀπλῶ λόγῳ. 975 ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοῦς. Ch. 553 ἀπλοῦς ὁ μῦθος. Fr. 236 ἀπλῇ οἶμος εἰς Ἀΐδου φέρεῖ. 173 ἀπλὰ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη. || ἀπλῶς *simplificiter*. Ch. 121 ἀπλῶς τι φράζουσι, ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Suppl. 464 ἀλλ' ἀπλῶς φράσον. Sic Abreschius pro ἀλλὰ πῶς.

ἀπό *ab*, praepositio quae cum solo construitur genitivo. Eius primarius usus est cum genitivo loci ex quo aliquis vel aliquid movetur vel exit: unde ad alias transfertur dictione, quibus ortus, genus, causa vel origo vel hominum vel rerum earumque sub sensus sive cadentium sive non cadentium, vel tempus indicatur ex quo aliquid vel fit vel factum est vel fiet.

1. Cum genitivo loci. Suppl. 96 ἰάππει δ' ἐλπί-δων ἀφ' ὑπὶπύργων πανώλεις βροτοῦς. 214 φυ-γάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. Fr. 41 δῦμβρος δ' ἀπ' εὐ-νάοντος οὐρανοῦ πεσών. Suppl. 102 ἐδράνων ἀφ' ἀγνῶν. 713 ἀπὸ σκοπῆς ὀρῶ τὸ πλοῖον. Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὀρῶ. Pr. 398 δακρυοίστα-κτον ἀπ' ὅσων ραδινῶν εἰβόμενα ρέος. 748 ἔρριψ' ἑμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. 721 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐ-τῶν. 811 ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἀπο ἱῆσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ρέος. 838 πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας, ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χεῖμαζει δρόμοις. Pers. 270 γὰς ἀπ' Ἀσίδος ἡλθ' ἐπ' αἶαν. 460 το-Εἰκῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος λοι προσπλίνοντες ὠλλυ-σαν. 799 περὰ τὸν Ἑλλῆς πορθμόν Εὐρώπης ἀπο. 865 γὰς ἑστίας συθείς. Suppl. 76 τάσδε φυγὰς Ἀερίας ἀπὸ γὰς. 3 στόλον ἡμέτερον ναῖον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίῳν — Νεῖλου. 430 ἀπὸ βρε-τέων βία δίκας ἀγομέναν. 61 ἀπὸ χώρων πα-μῶν τ' εἰργόμενα: Ch. 966 ὅταν ἀφ' ἐστίας μύ-σος πᾶν ἐλάσῃ. Ag. 560 ἔξ οὐρανοῦ γάρ κάπὸ γῆς λειμώνια προῖον κατεψύκαζον. Eum. 264 ἀπὸ Ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλαγον. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατομένην. Ag. 538 κήρυξ Ἀχαιῶν χαίρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 429 ἀφ' Ἑλλανίδος γὰς συνορμεῖνοις. 603 ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοίξει, i. e. viro ex bello redeunti. Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἡμπολήκότα —. Ch. 198 εἶπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρα-τὸς ἦν τετμημένος. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἀρείας μέγαν δόμον. Eum. 845 ἀπὸ γάρ με τιμὰν δαναϊὰν — παρ', οὐδὲν ἦραν δόλοι. Fr. 34 εὐοδῖαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. || Cum genitivo partitivo Pers. 1023 βαῖα γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. || *procul*. Suppl. 684 νοῦσαν δ' ἐσμός ἀπ' αὐτῶν ἴζοι κρατὸς ἀτερπῆς. [Ag. 998 ἀπ' Triclinius pro ἔξ.]

2. Cum genitivo ortum vel genus significante vel causam et originem Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ρίζωμ' ἀνείται. 1032 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχχον, οὐ πεφύκαμεν, μητρός ταλαίνης κάπὸ δυστήνου πατρός. Fr. 305, 6 νηδύς μίης ἀπο. Pers. 611 βοὸς τ' ἀπ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα. 614 ἀκηρατὸν δὲ μητρός ἀγρίας ἀπο ποτόν. Suppl. 537 γὰς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. Ag. 46 τῆσδ' ἀπὸ χώρας. Suppl. 237 οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων Ch. 472 δώμασιν ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἐκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. Eum. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Ag. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τις ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Eum. 314 οὐ-τίς ἐφέρει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. Sept. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὁλομένων θαυμάζεται. Suppl. 363 ἱερο-

δόκα θεῶν λήμματα' ἀπ' ἀνδρός ἀγνοῦ. Eum. 265 ἀπὸ δὲ σοῦ βoscάν φεροίμαν. Suppl. 271 ἔχουσ' ἀν' ἡδὴ τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια. Ch. 736 ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε. Pr. 254 ἀπ' οὐ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνas. Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρὰς οἶνον. 1010 σπενδόνας ἀπ' εὐμέτρου. 240 ἐβαλλ' ἕκαστον θυτῶρων ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοίκτω. Suppl. 207 ἰδοίτο δῆτα πρeυμενοὺς ἀπ' ὀμματος. Ag. 987 πeύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἐπεμπεν. 813 δίκας γάρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 805 ἀπ' ἀκρας φρενός. 1630 ὁ μὲν γάρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογῆς χαρὰ. Eum. 287 ἀπ' ἀγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ. 674 ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Pr. 324 ἀπ' οὐ δὴ Ῥήγιον κικλήσεται. Ag. 1302 ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὐδ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 1643 τί δὴ τὸν ἀνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; 156 μὀρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἰκοῖς βασιλείοις.

Cum nominibus tempus significantibus ex quo quid fit. Suppl. 343 ἀπ' ἀρχῆς. Pers. 177 ἀπ' οὐπὲρ παῖς ἐμός στεῖλας στρατὸν — οἴχεται. || Post adiectiva numeralia Pr. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Pers. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κύρος.

[ἀπὸ ex glossemate illatum Sept. 784 κρείσσο-τέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπ' ἀγάγῃ, ubi Blomfieldus recte delevit δ' ἀπ'. Ib. 273 in versu interpolatoris Δίρκης τε πηγάς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω incertum est utrum hoc dicere voluerit neque Ismenum dicere omitto, an librarii error sit pro ὕδατ' Ἰσμηνοῦ λέγω. De Ch. 79 v. s. v. ἀρχῇ.] ἀπὸ in tmesi. V. ἀποβάλλω.

ἀπὸ anastrophe (ἀπο) patitur quum substantivo inde pendentem vel soli vel cum adiectivo coniuncto postpositum, de quo dixerunt Ioannes Alex. (in excerptis ex Herodiano) τον. παραγγ. p. 27 alique grammatici, quorum opiniones de anastrophe praepositionum accuratissime tractavit Lehrsius in Quaest. Epicurum capite secundo. Sicap. Aesch. Pr. 811 Βυβλίνων ὀρνέων ἀπο. Pers. 799 Εὐρώπης ἀπο. 614 μητρός ἀγρίας ἀπο. Fr. 305, 6 νηδύος ἀπο. Non mutatur vero accentus ubi ἀπὸ medium positum est inter substantivum et adiectivum vel inter adiectivum et substantivum, velut Pers. 460 τοῖς ἀπὸ ἰθὺς ἰθὺς. Sept. 412 σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. Neque in tmesi verborum cum ἀπὸ compositorum anastrophe locum habet, velut Ag. 165 ἀπὸ φροντίδος ἄχθος — βαλεῖν.

ἀπὸ per crasin coalescit cum καί et μή (velut κάπὸ κάπολακτισμοί et μάπολακτίς μάπολωλός), de quo dicitur s. v. καί et μή, et cum articulo, velut Pr. 637 τάποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας. Suppl. 271 τὰπ' ἐμοῦ.

ἀποβάλλω abiicio. Ag. 165 in tmesi ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐν τητύμῃ.

ἀπογυμνάζω exerceo. Sept. 441 ἀπογυμνάζων στόμα.

ἀποδείκνυμι ostendo. Ag. 727 ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμέ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσιν. || Forma media ἀποδείκνυμι efficio. Pr. 1087 πνεύματα — εἰς ἀλλήλα στάσιν ἀντίπουν ἀποδεικνύμενα, ubi ἀντίπουν scribendum, ἀποδεικνύμενα vero alius verbi ab consonante incipientis glossema esse videtur.

ἀποδηλώω ostendo. Fr. 305, 2 κάποδηλώσας ἔχει τραχύν πετράϊον ὄρνιν.

ἀποδίδειν abicere. Ag. 1410 ἀπέδιδες, ἀπέ-τεμες.

ἀποδύρομαι defleo. Pr. 637 τάποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας.

ἀποζεύγνυμι proficiscor. Ch. 676 ὡσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα.

ἀποθαυμάζω demiror. Ag. 318 λόγους δ' ἀκοῦσαι τοῦσδε κάποθαυμάσαι — θέλοιμ' ἄν.

ἀποθραύω detundo, confringo. Pers. 410 κάποθραυεῖ πάντα Φοινίσσης νεῖς κόρυμβα.

ἀποικία colonia. Pr. 814 οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοί, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι.

ἀποικος incola ex patria emissus. Sept. 728 ἔενος δὲ κλήρους ἐπινυμᾶ χάλυβος Σκυθῶν ἀποικος.

ἀποιμῶζω conqueror. Ag. 329 οὐκέτ' ἔε ἐλευθέρου δέρης ἀποιμῶζουσι φιλτάτων μόρον. Ch. 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμῶζω παρών. Pr. 133 ἀποιμῶξεν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μάλλον.

ἀποινα (neutro plurali) poena. Pers. 808 ὕβρεως ἀποινα καθέων φρονιμάτων. Ag. 1420 μισμάτων ἀποινα. 1670 ἴσθι μοι δῶσαν ἀποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

[ἀποινον. V. ἀπονός.]

ἀποκείρω demeto, occido. Pers. 921 ἀνδρῶν, οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν.

ἀποκλάζω edo, pronuntio. Ag. 156 τοιάδε Κόλχας εὖν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαψε.

ἀποκλάω defleo. Pr. 637 τάποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας.

ἀποκλήω excludo. Pr. 670 ἐξήλασέν με κάπεκλησε (κάπέκλεισε M, quod correxi) δωμάτων.

ἀποκοπή detruncatio. Suppl. 841 πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

ἀποκορσόμαι capillos mihi detondeo. Hesychiος ἀποκορσωσάμεναι: ἀποκειραμέναις κόρσας γὰρ τὰς τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλη (fr. 241).

ἀποκρύπτω abscondo, occulto. Pr. 241 ἡ ποικιλείμων νῦν ἀποκρύψει φάος, ut Archilochus ap. Stob. Flor. 110, 10, 3 dixit Ζεὺς ἀποκρύψας φάος ἡλίου λάμποντος.

ἀποκτείνω interficio. Ag. 1250 σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.

ἀποκωκῶ defleo. Ag. 1544 ἀποκωκῶσαι ψυχὴν.

ἀπολακτίζω repudio. Pr. 651 μάπολακτίσης (sic scripsi pro μή ἀπολακτίσης) λέχος τὸ Ζηνός. || excutio. Eum. 141 ἀπολακτίσας ὕπνον.

ἀπολακτισμός abiectio. Suppl. 937 πεσῆματα' ἀνδρῶν κάπολακτισμοὶ βίου.

ἀπολείπω relinquo. Pers. 962 ὀλοοὺς ἀπέλειπον. Fr. 152 ὕψου τέλος ἀθανάτων ἀπολείπει.

ἀπόλεμος non debellandus. Ag. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον. Ch. 55 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρῖν. Fr. 901 ἀπόλεμος ὁδε γ' ὁ πόλεμος bellum non gerendum: ubi metri causa ἀπολέμιστος scripsi.

ἀπολις. Eum. 457 εὖν ᾧ σὺ Τροίαν ἀπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας urbem, quae non amplius urbs est.

ἀπόλλυμι perdo. Pers. 652 οὐδὲ γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλυ. [Sept. 981 πνεῦμ' ἀπώλεσεν, sed versu proximo ἀπώλεσε δὴ τότε male pro ὤλεσε, quod restituit Wellauerus.] Pers. 475 οὓς πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλεσεν. 551 Ξέρξης μὲν ἀγαγεν, — Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν. 561 νᾶες μὲν ἀγαγον, νᾶες δ' ἀπώλεσαν. 733 οἶαν ἀρ' ἦβην ἔνυμμάων ἀπώλεσε. Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ οὐ

μόλις τὸ δεύτερον. Ch. 615 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Suppl. 401 ἐπλήυδας τιμὴν ἀπώλεσας πόλιν. || ἀπόλωλα *perii*. 209 ὦ Ζεῦ, κόπων οἰκτεῖρε μάπολωλότης (sic scripsi pro μὴ ἀπολωλότης). [sed 918 τὰπολωλότης corruptum ex τὰμ' ὀλωλότης.] || ἀπόλλυμαι *pereo*. Pers. 278 πᾶς δ' ἀπώλυτο στρατός. 328 εὐκλεῦς ἀπώλετο. Ch. 96 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ.

Ἀπόλλων *Apollo*. Sept. 159 ὦ φίλ' Ἀπολλων. 745 Ἀπόλλωνος — βίᾳ. 801 ὁ σεμνὸς ἐβδομαγέτης ἀναῖ Ἀπόλλων. Ag. 55 ὑπατος δ' αἰών ἡ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν ἢ Ζεὺς. Ib. 1073 1077 in M ὡπολλων ὡπολλων (et crasis ὡπολλων memoratur in Etym. M. p. 514, 30), sed 1080 et 1085 ἀπολλων ἀπολλων | ἀγυῖατ', ἀπόλλων ἐμός (i. e. ἀπολλύς ἐμέ, nomine Ἀπόλλων ab ἀπόλλυμι derivando). quod Ἀπολλων Ἀπολλων ego duobus primis quoque locis restitui. Nam metrum aut hoc postulat aut baccheos, quater repetito Ἀπόλλων, ut fecit Hermannus. Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 1257 Λύκει' Ἀπολλων. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμέ χρηστηρίαν ἐσθήτα. Ch. 559 ἀναῖ Ἀπόλλων. Vocativus Ag. 513. Ch. 1057 et Eum. 85 198 574 ἀναῖ Ἀπολλων. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίᾳς σθένος ῥύσαιτ' ἄν. 610 ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἀπολλων. 744 ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων. Suppl. 214 ἄγνόν τ' Ἀπόλλω φυγὰδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. 263 ἱατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος. Fr. 205 ἀγρεύς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνει βέλος. 394 ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων. Sept. 859 τὰν ἀστὴρ ἴπ' ὀλλωνι.

ἀπόμουσος *a musis alienus*, i. q. ἀμουσος. Adv. Ag. 801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος οὐδ' εὖ πραπίδων ὀλακα νέμων, ubi Elmsleius ἀπόμουσός τ' — οὐτ'.

ἀπονος *molestia liber*. Pers. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθείς — ἄγον οἴκου βίαν — ἀπονον Suppl. 93 Hermannus pro ἀποινον.

ἀπόξενος *hospitio non exceptus*. Eum. 884 τοῦδ' ἀπόξενος πέδου. || *exul*. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Ch. 1042 ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.

ἀποπέμπομαι (forma media) *dimitto*. Pers. 137 τὸν αἰχμάνετα θούρον εὐνατήρ' ἀποπεμψάμενα.

ἀπόπολις *urbe exul*. Ag. 1410 ἀπόπολις δ' ἔσει. Sic Seidlerus pro ἀπολις.

ἀπόπτυστος *abominandus, exosus*. Eum. 191 ἀπόπτυστοι θεοίς.

ἀποπτύω *despuo*. Fr. 376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. || *abominor, respuo*. Eum. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους; Pr. 1070 κοῦκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Ag. 980 οὐδ' ἀποπτύσας δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων θάρσος εὐπιθές ἔχει. 1192 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν εὐνάς ἀδελφοῦ. Ch. 197 τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον.

ἀπόρθητος *non eversus, incolumis*. Pers. 347 ἐτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ἀπορος *factu difficilis*. Pr. 904 ἀπόλεμος (ἀπολέμιστος scripsi) ὁδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπορα πόριμος.

ἀπορρέω *defluo*. Aoristi forma passiva Ag. 1294 αἰμάτων εὐθυνησίμων ἀπορρύνων.

ἀπορρήγνυμι *abrumpo*. Pers. 507 εὐτυχεῖ (ἡτύχε) Παλῆις, εὐτυχῆς ἀρογ. quaedam) δέ τοι, ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίον.

ἀπορρίπτω *abicio*. Ch. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψ' ὀρυζένους. Eum. 215 Κύπρις δ' ἀτι-

μῶς τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. Suppl. 484 μῆδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ.

ἀπορφανίζω *orbo*. Passivum Ch. 249 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. ἀπόσκημα *fulcrum*. Hesychius ἀπόσκημα: ἀπείρεσμα. Αἰσχύλος Ἀργεῖοις (fr. 16).

ἀποσπάω *abstraho, avello, abduco*. Suppl. 909 ἔλκειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης.

ἀποστάζω *destillo*. Suppl. 579 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Fr. 137 in tmesi ἀπὸ — στάζει.

ἀποστατέω *procul sto*. Ag. 1104 ἀλὰ δ' ἐκάς ἀποστατεῖ. Ch. 444 ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἀτιμος. Eum. 65 ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν. 414 ἀποστατεῖ θέμις. Ch. 826 ἀτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. Fr. 156, 4 μόνου δέ Πειθῶ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

ἀποστέγω *arceo*. Sept. 234 δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει.

ἀποστεῖχω *discedo*. Suppl. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου.

ἀποστέργω *odio prosequor, odi, abominor*. Ag. 499 τὸν ἀντίον δέ τοισδ' ἀποστέργω λόγον.

ἀποστερέω *privo*. Pr. 681 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν φωνίζου μόρος τοῦ Ζῆν ἀπεστέρησεν. 777 μὴ μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει. Suppl. 1064 Ζεὺς ἀναῖ ἀποστεροῖ γάμον δυσάνορα.

ἀποστρέφω *averto*. Ag. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. (Sic Porsonus pro πῆματος τρέψαι νόσον.) Ag. 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;

ἀποστροφῇ *effugium*. Pr. 769 οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφῇ τύχης;

ἀποσυλάω *spoliando adimo, eripio*. Pr. 171 ὕφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλάται.

ἀποσφαλλομαι *aberro*. Pr. 472 ἀποσφαλεῖς φρενῶν. Pers. 392 φόβος δέ πᾶσι βαρβάρους προσῆν γνῶμης ἀποσφαλεῖσιν.

ἀποτέμνω *deseco, decido*. Ag. 1410 ἀπέδικες, ἀπέτεμες. Arographa alia ἀπέταμες. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1731.

ἀποτίω *lao*. Ag. 1338 νῦν δ' εἰ προτέρων αἶμ' ἀποτίσει. 1503 τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ἀποτμος *infelix, miser*. Pers. 280 ἰυζ' ἀποτμον βοάιν.

ἀποτρέπω *averto*. Suppl. 880 ὁ μέγας Νεῖλος ὕβριζόντά σ' ἀποτρέψειεν αἶστον ὕβριν. 891 900 βοᾶν φοβερόν ἀπώτρεπεν. || ἀποτρέπομαι *aversor*. Sept. 1060 φοβοῦμαι κάποτρέπομαι δαίμα πολιτῶν.

ἀποτροπῇ *averruncatio*. Pers. 217 εἰ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπῇ λαβεῖν.

ἀπότροπος *averruncus*. Pers. 203 ἀποτρόποι δαίμοσι θέλουσα θῆσαι πέλανον. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, ἀπότροπον κακῶν. || *aversandus*. Ch. 155 ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον.

ἀποῤισία *absentia*. Ag. 915 ἀπουσία μὲν εἰπας εἰκότως ἐμῇ. 1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία.

ἀποφαίνομαι *in lucem edo, instituo*. Eum. 309 Μοῦσαν στυγρὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιάς (εὐδοκίμους στρατιάς Wellauerus) ἀπεφαινόμεθα.

ἀποφθεῖρω *perdo*. Ch. 256 πατὴρ νεοσσούς τοῦσδ' ἀποφθεῖρας. 258 ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθεῖρας.

ἀποφθίνω *pereo*. Ag. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

ἀποφθορά *corruptio*. Eum. 187 σπέρματος τ' ἀποφθορᾶ.

ἀποφύλιος *tribum non habens, peregrinus*. Suidas ἀποφύλιοι: Ξένοι (Ξένιοι Anecd. Bekkeri p. 439, 12), οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Ἀισχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὡς φασιν οἱ Ἴωνες. Hesychius, ἀποφύλιοι: Ξένοι οἱ μὴ ἔχοντες φυλὴν. Αἰσχύλος (fr. 375, excidit nomen fabulae) αὐτυρικῶ. Veram vocabuli scripturam confirmat Pollux 3, 56, qui ἀποφύλιον interpretatur τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα. Apud Suidam quo confusa sunt vocabula similia, ἀποφύλιοι, quod est Ξένοι, et Homericum ἀποφύλιοι, quod per ἀπαίδευτοι explicat: de quo v. Thes. vol. 1, 2 p. 1780.

ἀπόρη *sufficit*. Ag. 1574 κτεάνων τε μέρος βαῖον ἔχουσι πᾶν ἀπόρη μοι.

[ἀποχρημάτος. Ch. 275 in versibus spuriiis ἀποχρημάτοισι (ἀποχρηματοῖσι M) Ζημίαις ταυρούμενον, quod interpolator sic, ut videtur, intelligi voluit, *donorum s. opum privatione exasperatum*.]

ἀποψιλὸς *denudus*. Ch. 695 φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

ἀποψύχομαι *exanimis*. Fr. 102 ἀπεψύχη, quod per ἀπεννεύματισθαι exp. Hesychius.

ἀπριγδα i. q. ἀπριξ, *tenaciter*. Pers. 1057 1064 ἀπριγδ' ἀπριγδα, μάλα γοεδνά, ubi schol. ἐπιφθέγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τριχάς.

ἀπρικτόπληκτος *tenaciter, continuo percussus*. Ch. 425 ἀπρικτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσασυροτριβὴ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Sic Blomfieldus correxit quod est in M ἀπριγκτοί πληκτά. de quo v. L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 1814. Vocabulum ab ἀπριξ derivatum: ut non opus sit ἀπριγδόπληκτα scribi, quod proposuit Blomfieldus.]

ἀπροβούλως *imprudenter*. Ch. 619 Νίσον θανάτας τριχὸς νοσφισα' ἀπροβούλως.

ἀπρομήθητος *improvisus*. Suppl. 357 ἔξ ἀλέπτων κάπρωμηθητων.

ἀπρόδεος *hospite carens*. Suppl. 239 οὐδὲ κηρύκων ὕπο, ἀπρόδεοι τε, νόσφιν ἡγητῶν.

ἀπρόδοπτος *improvisus*. Pr. 1074 Ζεὺς ὕμας εἰς ἀπρόδοπον πῆμ' εἰσέβαλεν.

ἀπρόσδεικτος *inconmonstrabilis* (propter altitudinem). Suppl. 794 λισσὰς αἰγίλιμ ἀπρόσδεικτος ολόφρων κρεμὰς ρυπιάς πέτρα.

ἀπροσδόκητος *inexpectatus*. Pr. 680 ἀπροσδόκητος — ἀφνίδιος μόρος. Suppl. 712 ἀπροσδόκητους τούσδε καὶ νέους λόγους.

ἀπρόσκοπος *non praevidens*. Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν. Sic ex schol. (qui per οὐ προορᾶ exp.) correctum quod est in M μοῖρα πρόσκοπος βρωτῶν.

ἀπρόσοιστος *qui sustineri non potest*. Pers. 91 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατός.

ἀπτερος *non alatus*. Eum. 51 ἀπτεροὶ γε μὴν ἰδεῖν αὐταί. 250 ἀπτεροῖς πωτήμασιν. Fr. 298 ἀπτεροὶ Πτελεΐαδες. quae ἀπτεροὶ dicuntur διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὄρνεις ὁμωσυμίαν, ut movet Athenaeus 11 p. 491 a. || Improperie Ag. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπιάνεν τις ἀπτερος φάτις. Scholiasta, ἰσόπτερος, κούφη. Hesychius ἀπτερα: ἰσόπτερα, ταχέα, ἡδεα. Idem ἀπτερος: αἰφνίδιος, παρὰ Ὀμήρῳ. ὁ προσήνης ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. [αἰφνιδίον.] Idem ἀπτέρωτα: ταχέα, αἰφνίδια. Etym. M. p. 133. 26. ἀπτερος: τῇ δ' ἀπτερος ἐπλετο μῦθος. || apud Hom. Od. 7, 57 et alibi) ταχύς πρὸς τὸ πει-

σθῆναι, καὶ ἰσόπτερος. ἡ γὰρ ἄσπτερης δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον, οἷον ἀτάλαντος, ἄλοχος. ἔνιοι δὲ οὐ παραπτάς, ἀλλ' ἔμμονος. ἔνιοι δὲ ἀπτερον τὸ ἡδύ, ἄσμενον, ὀρθόν. Aliorum grammaticorum de hoc voc. et ἀπτερέως notationes collectae sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 1831. Recte Hermannus "Apud Atticorum tragicos sicubi ἀπτερος invenitur, propria significatione nunc non alatum notat, ut in Eum. 51 250. et in Iph. Taur. 1095, nunc implumem, ut in Herc. fur. 1039 ὁ δ', ὡς τις ὄρνις ἀπτερον καταστένων | ὠδὶνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρω ποδὶ | πικρὰν διώκων ἡλυσιν πάρεσθ' ὅδε. Et hic quidem locus accommodatissimus est ad tuendum hanc vocem in Agamemnone contra Turnebi coniecturam εὐπτερος. Nam ἀπτερος φάτις est rumor immaturus, cui nondum fides habenda, comparatione ab avibus petita, quibus nondum ad volatum pennis firmatae sunt alae. Non est autem obscurum etiam qui illa voce in contrarium significatum usi videntur re vera non recessisse a proprio. Sunt enim illi Homerum secuti, cui quum ἀπτερος μῦθος dictum significet *non avolans*, sed sedulo mente custoditum, ἀπτερος, ἀπτερέως, ἀπτερέως de iis rebus dictum est, quae non leviter aut oscitanter, sed sedulo et strenue aguntur."

ἀπτήν *implumis*. Hesychius ὁστράκων: "ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὁστράκων" ἀντὶ τοῦ ψῶν. τινὲς δὲ κελύφων, ubi improprie dictum est in versu quem Aeschylus (fr. 401) esse colligi potest ex glossa Photii p. 353, 17 ὁστράκων: τῶν τοῦ ψοῦ. Αἰσχύλος.

ἀπτω *necto*. Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἀψωμεν. Ch. 868 τοιάνδε πάλιν μόνος ὡν ἐφεδρός δισοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἀψειν. || *incendo*. Ag. 295 ἐρείκης θωμὸν ἀψαντες πυρὶ. Sept. 222 στράτευμ' ἀπτόμενον πυρὶ δαΐμ. ubi schol. γρ. τυφόμενον, ὅλον καίμενον πολεμίμ πυρὶ. τυφόμενον si scribatur, στράτευμ' in στρατόν mutandum foret. Sed videtur nihil aliud esse quam glossema verbi ἀπτομενον, etsi mirum est hoc de hominibus dici: quamobrem Prienus coniecit καὶ στρατοῦ δαπτομέναν πυρὶ δαΐμ. || Forma media ἀπτομαι *aggredior, invado*. Ag. 1608 καὶ τοῦδε τάνδρος ἡψάμην θυραῖος ὦν. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἀπτεται νεκροῦ.

ἀπυρος *ignis expers*. Ag. 70 ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς, i. e. iras sacrorum non incensorem causa excitatas. Sic fere explicuit Blomfieldus in Glossario p. 160, refutata scholiastae interpretatione τῶν θυσιῶν τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐρινύων, ἃ καὶ νηφάλια καλεῖται. ἀπύρου pro ἀθύτου dictum ex Sophocle (fr. 366) annotavit Hesychius. Pr. 880 οἴστρου δ' ἄρδης χρεῖ μ' ἀπυρος. Schol. οἴστρου δ' ἄρδης: ἡ ἀκμή τοῦ πυρός. ἀπυρος: ἡ (corrigere ἢ) πολύπυρος (si α sit ἐπιτακτικόν) διὰ τὸ σφοδρὸν τοῦ πάθους, ἢ πῦρ μὴ ἔχουσα. Vera altera interpretatio est. ἀπυρος addit, ut improprie dictum esse significet.

ἀπύω (— —) *voco*. Pr. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατὴρ ὄνομ' ἀπύεις; Sept. 144 λιταῖσι σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. ἀπύουσαι etsi producta syllaba secunda dici potuit, qua mensura usus est Moschus 2, 120 et in composito ἀνηπύοντος ib. 98, tamen probabilius videtur quod Seidlerus proposuit αὐτοῦσαι. Pers. 124 τοῦτ' ἔπος γυναῖκοπληθὲς ὁμιλος ἀπύων. V. s. v. ἡπύω.

ἀπωθεν *procui, e longinquo*. Fr. 370 σὺ δὲ ἀπωθεν εἶδες αὐτὸν (sic probabiliter correctum

est quod ap. Plut. Mor. p. 625d legitur οὐδὲ ἀπο αὐτόν, οὐ γὰρ ἐγγύθεν.

ἄρα *igitur, itaque*. Est coniunctio συλλογιστική, ut docent Ammonius p. 28 aliique grammatici, retinetque vim συλλογιστικήν, etsi exprimentae ei non ubique conveniunt Latinorum particulae *igitur vel itaque*. Sept. 491 ὁ σηματοῦργος δ' οὐ τις εὐτελής ἀρ' ἦν. 646 Δίκη δ' ἀρ' εἶναι φησιν. Pers. 568 τοι δ' ἄρα πρωτόμοροιο — ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας. 931 μέλεος γέννα γὰ τε πατρὶα κακὸν ἀρ' ἐγενόμαν. Ch. 223 κὰν τοῖς ἐμοῖσιν ἀρ', εἴπερ ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ, ubi Victorius recte dilevit ἀρ' quod ego versu proximo restitui, ἄρα σ' ἐγώ, pro τὰδ' ἐγώσε. Pers. 472 ὦ στυγνὲ δαίμον, ὡς ἀρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. 733 ὦ μέλεος, οἶαν ἀρ' ἦβην Εὐμαχῶν ἀπώλεσεν.

Pariter vim συλλογιστικήν servat in sententiis interrogativis, velut Pr. 594 τίς ὦν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας — ὦδ' ἔτυμα προσθορεῖς; Sept. 20 τίς ἄρα ρύσεται; τίς ἀρ' ἐπαρκέσει; Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς; Pr. 517 τούτων ἄρα Ζεὺς ἐστίν ἀσθενέστερος; Ag. 542 τέρπνῃς ἀρ' ἦτε τῆδ' ἐπιβόλοι νόσου.

ἄρα cum toi per crasin coalescit in τάρα. Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοὶ τάρ' ἐπέψυμαι τάδε; 221 αὐτὸς καθ' αὐτόν τάρα (ταρρα M. τ' ἄρα Robortellus) μηχανορραφῶ. Fr. 328 δευγλύκειάν τάρα κοκκίεις ῥόαν. Frequentius apud Sophoclem et Euripidem τάρα et οὐ τάρα.

ἄρα *num, numquid, nonne*. Ammonius p. 23 ἄρα καὶ ἄρα διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστίν, ὅτε ἀπορῶντες λέγομεν "ἄρα τέλος ἔξει τὸ πρᾶγμα;" ὁ δὲ κατὰ συστολὴν συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἄρα ἐστίν. Epici et lyrici non ἄρα dixerunt, sed ἡ ῥα vel ἡρα, quo tragici quoque interdum uti sunt, ut s. v. ῥα dicitur. Usitata Atticis ἄρα particula est, cuius frequentissimus in interrogationibus usus vel simplicis vel cum οὐ, μὴ aliisque particulis nonnullis coniunctae.

ἄρα. Pr. 735 ἀρ' ὅμιν δοκεῖ — βίαιος εἶναι; Ch. 495 496 ἀρ' ἐξεγείρει τοιοῦδ' ὀνειδισιν, πᾶτερ; ἀρ' ὀρθὸν αἰρεῖς φίλατον τὸ σὸν κᾶρα; Eum. 190 ἀρ' ἀκούετε; 745 ἀρ' ὄρας τάδε; 988 ἄρα φρονούσα γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὕρισκε; Pers. 347 ἐτ' ἀρ' Ἀθηνῶν ἐστ' ἀπόρθητος πόλις; 639 νέρβην ἄρα κλῦει μου; Ag. 1646 Ὁρέστῃς ἄρα που βλέπει φῶς; Sept. 208 ὁ ναῦτης ἄρα μὴ 'ς πρῶραν φυγῶν πρύμνηθεν ἤρε μηχανὴν σωτηρίας;

ἄρα ubi non est interrogativum pro ἄρα metri causa dictum esse videri potest, a quo tamen eo differt quod non simplicem habet vim συλλογιστικήν, sed asseverando vel exclamando inservit. Nec mirum: nam tanta est interrogationis atque exclamationis coniunctio atque affinitas ut exclamatio fere nihil nisi interrogandi quaedam forma esse videatur, ut observavit Hermannus Praef. ad Oed. Col. p. XVIII ed. sec., ubi plurima huiusmodi exempla ex poetis scenicis collegit: alia aliorum in Thesaurο sunt allata vol. 1, 2 p. 1854 et in Lexico Sophocleo p. 57. Aeschylea duo sunt, Ch. 297 τοιοῖσδε χρημοῖς ἄρα (sic Stanleius pro ἄρα) χρὴ πεποιθέναι. 435 πατρός δ' ἄτιμωσιν ἄρα τίσει.

ἄρα *exsecratio, imprecatio*. Pr. 910 πατρός δ' ἄρα Κρόνου τὸτ' ἤδη παντελὺς κρανθήσεται. Sept. 635 πατρός δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 766 τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀράν (ἀραι sine accentu M. quod correxit Engerus) βαρεῖαι καταλλαγαί. 785 τέκνοισιν δ' ἄρας (sic Hermannus pro τέκνοις

δ' ἀραίας) ἐφήκεν ἐπικότους τροφᾶς, αἰαί, πικρογλώσσους ἀράς. 946 Ἀρης ἀράν πατρίων (sic Boethius pro πατρός) θιθεῖς ἀλαθῇ. Ag. 457 δημοκράντου δ' ἄρας τίνει χρόος. [1235 ἀράν pro Ἀρη v. s. v. Ἀρης.] 1409 τὸδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἄρας ἀπέδικες. 1601 λάκτισμα δείπνου Εὐνδικῶς θιθεῖς ἀρᾶ. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἀράς. Ch. [145 in versibus spuris ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀράς, κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον; || *noxa, damnum*. Huius significationis exempla nonnulla sunt Homericā, ut ἀρῆς ἀλκτῆρα Il. 18, 100. et ἀρήν καὶ λογιὸν ἀρνύει Il. 24, 67. Tragicorum exempla nulla sunt praeter unum, sed incertum Aeschylei Suppl. 83, ubi in M scriptum ἐστὶ δὲ κακὸν πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρης φυγᾶσιν ῥῦμα, δαιμόνων σέβας, ubi in apogr. uno ἀρης, quod ἀρᾶς scribendum foret cum Paleio, scholiasta vero utramque scripturam novit, qui ἀρης per βλάβης explicat. Ἀρης autem eo quod Ἀρης ὑπερμαχεῖ αὐτῶν καὶ οὐδὲν πάσχει διὰ τὸ σέβας τῶν θεῶν. ἀρος conciecit Ahrensius, quod artissimum foret, nisi sequeretur ῥῦμα, nec φυγᾶσιν interpunctione ab τειρομένοις seiungi potest, quocum manifesto cohaeret.

Ἀρά *Dira*. Eum. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Sept. 70 ὦ Ζεὺ τε καὶ Γῇ καὶ πολιτοσούχοι θεοί, Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρός ἡ μεγασθενής. 695 φίλου γὰρ ἐχθρὰ μοι πατρός τάλαιν Ἀρά ἔηροις ἀκλαύτοις ὁμασιν προσίζανει. 833 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίου τ' Ἀρά. 894 ἀντιφρονῶντες θανάτων Ἀραὶ. 954 ἐπὶ γάλαξαν Ἀραὶ τὸν οἶον νόμον. Ch. 406 ἴδετε πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων (ubi metrum φθινομένων vel aliud huius mensurae vocabulum postulat). 593 ὦ δυσπαλαῖστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά.

Ἀραβία *Arabia*. Pr. 420 Ἀραβίας τ' ἀρειον ἄνθος. Ἀραβίας nomen intactum relictum est in apographis, nisi quod in nonnullis scriptum est, ut saepe in codicibus, Ἀραβίας. Est tamen alienum ab hoc loco, non solum propter geographicas rationes, quas iam scholiasta antiquior in codice Mediceo tetigit, sed etiam propter metrum. Nam quum in versu strophico creticus legatur Κολχίδος, non est verisimile in antistropha formam solutam positam esse ab Aeschyleo. Priori vitio mederi sibi videbatur Schuetzius restituendo Χαλυβίας, quod urbis Scythicae nomen esse putabat vitiosa deceptus scriptura Χαλυβία apud schol. Apoll. Rh. 2, 373, cui rectam Χαθησία iam Holstenius restituerat ad Steph. Byz. p. 351: utrumque vero vitium tollitur Heimsoethii coniectura Χαλκίδος, quae Scythiae urbs fuit, cuius nomen non solum Stephanus annotavit p. 684, 18 ed. Mein. (ἐστὶ καὶ πόλις Χαλκίς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκίται καὶ ἡ χώρα Χαλκίτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιγησί), sed etiam Hesychius significavit. Χαλκιδική: τὰ μέταλλα ἐν σιδήρῳ ἐκεῖ πρῶτον εὐρεθέντα, ubi Χαλκιδικός σπάθος Alcanis ap. Athen. 14 p. 627 B comparavit Schrevelius. Huic igitur urbi optime convenit Aeschylea descriptio ὑψικρῆνον οἱ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, δαῖος στρατὸς δευμπρῶσοι βρέμυν ἐν αἰχμαῖς, quibus quum partim similia sint quae de Chalcide Arabiae tradidit Strabo 16 p. 753 (μετὰ δὲ τὸν Μάκραν ἐστὶν ὁ Μασσούας, ἔχων τινὰ καὶ ὀρεινὰ, ἐν οἷς ἡ Χαλκίς, ὡς περ ἀκρόπολις τοῦ Μασσούου), Aeschyleo Χαλκίδος vetus aliquis glossator per errorem Ἀραβίας adscripsisse potest, postea ab aliis

textui illatum. Multo frequentius Χάλυβες Scythiae ferrumque Χαλυβδικόν (ut in hac ipsa fabula 134 715. Sept. 728) memorantur, de quibus dixi in Thesaurο vol. 8 p. 1284.

Ἄραβος n. pr. Persicum Pers. 318.

ἀραγμός *pulsatio, strepitus*. Sept. 249 ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.

ἀραῖος *diris devotus, exsecratus*. Sept. [785 ἀραῖος vitiose pro ἀράς: v. s. v. ἀρά.] 898 ἀραίω τ' ἐκ πατρός διχόφρονι πότμω. Ag. 237 στόματός τε καλλιπύρου φυλακάν κατασχεῖν φθόγγον ἀραιον οἴκοις. 1398 τῶσάνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίω. 1565 τις ἂν γονάν ἀραιον (sic Hermannus pro ῥῶον) ἐβάλλοι δόμων;

ἀραρίσκω *apto, adapto*. Ab hoc themate, cuius unum apud Homerum (Od. 14, 25) unumque apud Theocritum (25, 103) exemplum exstat, sive ἄρω, cuius exempla nulla reperiuntur, duo derivata sunt tempora formae mediae, perfectum ἄρηρα (quod tragici constanter ἄραρα dixerunt, ut in aliis vocabulis pluribus Doricum ἄ Ionico ἥ praetulerunt) et aoristus secundus ἥραρον, eadem significatione dictus qua ἥρεσα, aoristus verbi ἀρέσκω *placeo, congruo*. Aeschylus solo usus est perfecto ἄραρῆναι, *fixum s. firmatum esse*. Pr. 60 ἄραρεν ἥδε γ' ὤλένη δυσεκλύτως. Ag. 1284 ἄραρε γάρ τις ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας, ubi legebatur ὁμῶμοται γάρ ὄρκος, quod correxi ex Cramerī Anecd. Oxon. vol. 1 p. 88, 8 et cod. Voss. Etym. M. p. 134, 35, ubi de verbo ἀρηρῆναι agitur versusque omisso poetae nomine sic scriptus affertur ἄραρε γάρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας.

ἀράομαι *imprecor*. Pr. 912 πατρός δ' ἀρά — ἦν ἐκπίπτων ἡράτο δηναίων θρόνων. Sept. 633 οἷας ἀράται καὶ κατεύχεται τύχας.

ἀραρότως *firmiter*. Suppl. 945 ὡς μένειν ἀραρότως.

ἀράσσω *pulso*. Pr. 58 ἀρασσε υἷλλον. Pers. 1054 στέρν' ἀρασσε. 460 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἡράσσοντο.

Ἀραχναῖος *Arachnaeus*. Ag. 309 Ἀραχναῖον αἶπος. Est nomen montis, de quo Steph. Byz. Ἀραχναῖον: ὄρος Ἄργους. Καλλιμαχος Αἰτίων ἀ. περιηρησαστέον δέ.

ἀράχνη *aranea*. Ag. 1492 1516 κείσαι δ' ἀραχνης ἐν ὑφάσματι. Forma masculina ἀράχνης *araneus*. Hesychius ἀράχνου, ἀπ' εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαῖω (fr. 119). Dixi de his formis in Lexico Soph. p. 58. Tertiae formae ἀραχνος, aliunde non cognita, exemplum est Suppl. 886 ἀραχνος ὡς βάδην.

ἀρβύλη *calceus*. Ag. 944 ὑπαί τις ἀρβύλας λυοὶ τάχος. Fr. 255 εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

Ἀργεῖος *Argivus*. Fr. 170 Ἰνάχου Ἀργεῖου ποταμοῦ. Sept. 59 πᾶνοπλος Ἀργεῖων στρατός, 679 ἄνδρας Ἀργεῖοισι Καδμείους ἄλις ἐς χείρας ἐλθεῖν. Ag. 45 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. 197 ἄνθος Ἀργείων. 267 Πριάμου γὰρ ἡρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 503 οὐδας Ἀργείας χθονός. 506 τῆδ' ἐν Ἀργεῖα χθονί. 573 τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ. 577 Ἀργείων στόλος. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 824 Ἀργεῖον δάκος. 855 1399 πρέσβος Ἀργείων τῶδε. 1633 τύραννος Ἀργείων. 1664 οὐκ ἂν Ἀργείων τὸδ' εἴη. Ch. 1040 πάντας Ἀργεῖους. 1046 πᾶσαν Ἀργεῖων (sic apogr. pro Ἀργεῖην) πόλιν. Eum. 290 τὸν Ἀργεῖον λεῶν. 455 Ἀργεῖός εἰμι. 757 Ἀργεῖος ἀνὴρ. Suppl. 269 292 Ἀργεῖα χθονί. 274 Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεθα. 278 Ἀργεῖον γένος. 290 γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. 299 Ἀργεῖα θεός. 323

Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 605 ἔδοξεν Ἀργεῖοισιν. 631 Ἀργεῖος λεῶς. 625 ἐπ' Ἀργεῖοις. 739 ψήφος Ἀργείων. Sept. 120 Ἀργεῖοι. Ἀργεῖοι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 14 — 16).

ἀργήεις *candidus*. Forma Dorica contracta ἀργάς. Ag. 115 ὁ κελαινός δ' τ' ἐξόπιν ἀργάς, ubi quod in codice scriptum est vocabulum ab nemine usurpatum ἀργίας, littera γ, quae primo omissa fuerat, postea inserta ab eadem, ut videtur, manu, recte correxit Blomfieldus restituta forma disyllaba ἀργάς, ut ταῦρον ἀργάντα pro ἀργάεντα dixit Pin-darus Olymp. 13, 99, et quae sunt alia huiusmodi contractionis exempla, frequentia in casibus obliquis, rara in nominativo. Debebat tamen Blomfieldus non ἀργάς scribere, sed ἀργᾶς cum iota subscripto, de quo monuit Thierschius in Commentationibus Academiae Bavaricae vol. 7 p. 357: unde fortasse explicanda codicis scriptura AP-ΓΙΑΣ, quod pro APΓΑΙΣ positum esse potest.

ἀργῆς *candidus*. Eum. 45 ἀργῆτι μαλλῶ.

Ἀργήστης n. pr. Persicum Pers. 308, ubi cum crasi κάργηστήν.

ἀργηστής *candidus*. Sept. 60 ἀρηστής ἀφρός. Eum. 181 πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν.

[ἀργίας vitiosae pro ἀργάς. V. ἀργήεις.]

Ἀργολίς *Argiva*. Suppl. 236 οὐ γὰρ Ἀργολίς ἐσθῆς γυναικῶν.

Ἄργος *Argus*, Terrae filius. Pr. 568 εἰδῶλον Ἄργου γηγενοῦς. 678 βουκόλος δὲ γηγενης ἄκρατος ὄργην Ἄργος. Suppl. 305 Ἄργον, τὸν Ἐρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε.

Ἄργος (τό) *Argos*, urbs Peloponnesi. Pr. 851 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἐκούσ' ἐλεύσεται. 869 αὐτὴ κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέλει γένος. Sept. [547 Ἄργει δ' ἐκτίων καλὰς τροφάς.] 573 μέγιστον Ἀργεῖ τῶν κακῶν διδάσκαλον. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν ἐν Ἀργεῖ. 810 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγγυρίους δίκη προσεῖπεν. Ch. 680 εἰς Ἄργος κίεις. Eum. 654 ἐν Ἀργεῖ δώματ' οἰκῆσει πατρός. Suppl. 15 Ἀργους γαῖαν. 330 et Ch. 676 ἐς (vel εἰς) Ἄργος.

ἀργός *iners, rudis*. Sept. 411 αἰσχρὴν γὰρ ἀργός, μὴ κακός δ' εἶναι φιλεῖ.

ἀργύρεος *argenteus*. Fr. 184 ποῦ χρυσότευκτα κάργυρᾶ σκυφώματα;

ἀργυρήλατος *ex argento cusus, argenteus*. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι.

ἀργυρος *argentum*. Pers. 238 ἀργύρου πηγὴ τις αὐτοῖς ἐστί. Suppl. 935 ἀργύρου λαβῆ. Pr. 502, [ἀργυροστερῆς *pecunia privans*. Ch. 1002 in versibus interpolatoris κάργυροστερῆ βίον νομίζων.]

ἀργυρότοιχος *argenteis parietibus instructus*. Ag. 1539 ἀργυροτοίχου δροίτης.

ἀργυρῶντος *argento cmtus*. Ag. 949 πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

Ἀργῶ *Argo*, nomen navis Iasonis a poetis celebratae. Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱπὸν αὐδῆεν Εὐλον; De quo loco v. s. v. αὐδήεις. Ἀργῶ ἡ κωπευστῆς inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 17—19).

ἀρδεύω *irrigo*. Pr. 852 δσὴν πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.

ἀρδην *raptim*. Pr. 1051 ἐς τε κελαινὸν Τάρταρον ἀρδην ῥίψει δέμας.

ἀρδὶς *stimulus*. Pr. 880 οἰστρου δ' ἀρδὶς χρεῖ μ' ἄπυρος.

ἀρδω *irrigo*. Pers. 487 Σπερχεῖος ἀρδὲι πεδῖον εὐμενέι ποτῶ. 806 ἐνθα πεδῖον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἀρδὲι.

ἀρειθύσανος. Eustathius p. 600, 43 σχίσματα γὰρ τινα καὶ θύσανοι, ὅθεν ἀρειθύσανοι κατὰ Πλαυσανίαν Ἄρεος θύσανοι, οἷον ἐλ ἀποσχίσματα, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεὶ λυσόμενῳ (fr. 200). Hesychius ἀρειθύσανοι: ἀποσχίσματα καὶ ἀποβλαστήματα. ἀρειθύσανοι: ἡνίοχοι. In gl. priore ordo litterarum ἀρθρύσανοι (ut Favorinus scripsit), in altera ἀρειθύσανοι postulat. ἀρειμανεῖς vel Ἄρει κατόχους dici contra Eustathium contendit Loebbeck. Pathol. Elem. vol. 1 p. 341.

ἀρειος *bellicosus, fortis*. Pr. 420 Ἀραβίας τ' ἀρειον ἄνθος. Pers. 995 ἀρειόν τ' Ἀγχάρην. Sept. 121 φόβος δ' ἀρειῶν (sic Blomfieldus pro ἀρειῶν) δπλων. [ἀρειος Ch. 423 vitiose pro Ἄριοι, quod v.]

[Ἄρειος πάγος *Areopagus*. Eum. 688 in verbis interperatoris πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἔδραν. et 693 ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος.]

ἀρεῖφατος. Apud Homerum ἀρήφατοι sunt qui in proelio occiduntur: unde ἀρεῖφατοι φόνοι ap. Eurip. Suppl. 603. Sensu latiore pro ἀρειος dicitur, i. e. *Martialis*. Eum. 913 τῶν ἀρεῖφάτων — πρεπτῶν ἀγώνων. Hesychius ἀρεῖφατον λήμα: ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 146). In Etym. M p. 139, 20, ubi ἀρεῖφατος explicatur ἐν πολέμοις φονευόμενος, codex Flor. ap. Miller. *Mélanges* p. 41 addit ἔχονεν δὲ τὴν χρῆσιν παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Νεανίσκοις. quibus quae adiuncta sunt καὶ καρτερικός καὶ πολεμικός ἀρεῖφατος, nihil aliud sunt quam explanationes vocabuli ἀρεῖφατος, ut in praecedentibus Etym. verbis ἀρεῖμάνιος et ἀρεῖφατος per πολεμικός explicatur. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1930.

ἀρειῶν *praestantior, fortior*. Sept. 305 πολὺν δ' ἀμειψθεσθὲ γαῖας πέδον τὰσδ' ἀρειον; Ag. 81 παῖδος δ' οὐδὲν ἀρειῶν.

ἀρέσκομαι *placo, propitium reddo*. Suppl. 655 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσσονται. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1922.

ἀρετὴ *virtus*. Aeschyli sententiam (fr. 306 b) ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς memorat Lihanius Ep. 175 p. 84 351 p. 171 611 p. 294.

ἀρήτῳ *auxilior, opem fero, iuvo*. Pr. 267 θνητοῖς δ' ἀρήτῳ αὐτοῖς ἡνιόρῳ πόνους. Sept. 14 πόλει τ' ἀρήτῳ καὶ θεῶν ἐγγυρίων βωμοῖσι. 178 μελόμενοι δ' ἀρήξατε. Ch. 261 βωμοῖς ἀρήξει. 880 οὐχ ὥστ' ἀρήξει διαπεπραγμένῳ. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. 295 φίλοις ἀρήγουσα. Suppl. 377 ὅμιν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ. || *arceo*. Sept. 119 ἀρῆξον δαῖτων ἄλωσιν. || Impersonaliter ἀρήγει *expedit*. Eum. 571 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμούς ἐμούς.

[ἀρήγιος Sept. 121 male pro ἀρειος, quod v.]

ἀρηεῖς *auxilium*. Pr. 646 τίς ἐφαμερίων ἀρηεῖς;

Ἄρης (syllaba priore ancepita, et longa quidem Sept. 135 244 344 469 910. Pers. 86. Suppl. 665. Brevis vero est habenda ubi metrum vel brevem postulat vel utramque mensuram admittit. Genitivus est Ἄρεος vel Ἀρεως, accusativus Ἄρη, non Ἄρην, quod interdum illatum est in apographis. Genitivi duo tantum apud Aeschylum exempla sunt, Ἄρεος Sept. 115 in versu dochmiaco Ἄρεος δρόμενον, Ἀρεως ib. 64 in initio trimetri ante consonantem, ubi in apographis ἄρεος est. De utroque casu v. quae dixi in Lexico Soph. p. 59 60. Est autem Ἄρης deus qui ab Latinis *Mars* vocatur. Frequenter ut belli vel tumultus bellici, discordiae

aliorumque malorum auctor nominatur, nomine saepe ad bellum ipsum, praelium et caedem translato. Sept. 244 τοῦτῳ γὰρ Ἄρης βόσκειται, φόνῳ βροτῶν. 344 μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας μαιῶν εὐσέβειαν Ἄρης. 412 σπαρτῶν δ' ἀν' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφέισατο. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 469 ὥς οὐδ' ἄν Ἄρης σφ' ἐκβάλῃ πυργωμάτων. 910 οὐδ' ἐπὶ χαρὶς Ἄρης. 945 κακὸς ἡατητὰς Ἄρης. Pers. 951 ναύφαρκτος Ἄρης ἐτερωλκῆς. Ag. 78 Ἄρης (i. e. *Martius vigor*) δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. Suppl. 749 οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Ag. 437 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωματῶν. 642 διτλῇ μαστίγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. 1511 μέλας Ἄρης. Ch. 161 βέλη πῖπ' ἄλλων Ἄρης. 461 Ἄρης Ἄρει Εὐμβάλει. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. Eum. 355 ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὦν φίλον ἔλῃ. 919 Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε. Suppl. [83 ἄρης vitiose pro ἀρῆς vel ἀρός: v. s. v. ἀρά.] 665 εὐνάτωρ βροτολοιογὸς Ἄρης. 935 οὗτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης. Fr. 98 Ἄρης φιλεῖ δὲ τὰ λῦστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ. Sept. 64 πρὶν καταγίγῃσι πνοὰς Ἀρεως. 115 πνοαῖς Ἀρεος ὁρόμενον. Pr. 861 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντῳ. Sept. 497 ἔνθεος δ' Ἄρει βακχῇ πρὸς ἀλκήν. [Eum. 692 Ἄρει δ' ἔθουον.] Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. Eum. 862 ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσῃ Ἄρη. Suppl. 635 μάχλον Ἄρη. 702 πρὶν ἔσοπλίζειν Ἄρη. Ag. 375 Ἄρη πνεόντων. 1235 ἀσπονδὸν τ' Ἄρη (sic anonymus Blomfieldi pro ἀράν) φίλοις πνέουσιν. Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυὶ καὶ φιλαίματον Φόβον. 53 λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Pers. 86 ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμον Ἄρη. Sept. 105 τί ῥέξεις, παλαίχθων Ἄρη, τὰν τεάν γὰν; 135 σύ τ', Ἄρης, πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φύλαξον.

ἀρθμός *coniunctio, concordia*. Pr. 191 εἰς ἀρθμόν ἐμοὶ καὶ φιλότῃτα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἤξει. Sic in Hymno Hom. Merc. 521 ἀρθμῷ καὶ φιλότῃτι.

ἀρίδακρυς *flebilis*. Pers. 948 κλάξω δ' αὖ γόνον ἀρίδακρυν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1941.

ἀριθμημα *numeratio, numerus*. Eum. 753 ἴσον γάρ ἐστι τᾷριθμημα τῶν πάλων.

ἀριθμός *numerus*. Pr. 459 ἀριθμόν, ἔσοχον σοφισμάτων. Pers. 339 Ἑλλησιν υἱὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.

Ἀριμασπός *Arimaspi*. (*Arimaspi populus Hyperboreorum*.) Pr. 805 τὸν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα.

Ἀριόμαρδος n. pr. *Persicum* Pers. 38, ubi syllaba prima producta in anapaestis et 967 in choriambis, correpta vero in trimetro 321.

Ἄριος *Arius*. Ch. 423 ἔκοφα κερμόν Ἄριον. Sic Hermannus pro ἀρειον, quod frequens etiam in aliorum scriptorum codicibus vitium est, de quo v. Thes. vol. 1, 2 p. 1939. Per Περσικόν exp. schol.

ἀριστα *optime*. Pers. 789 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἀριστα; Ag. 19 οἴκου — ἀριστα διαπονούμεν. 600 ὅπως δ' ἀριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω — δέξασθαι. 674 γένοιτο δ' ὡς ἀριστα. Ch. 782 γένοιτο δ' ὡς ἀριστα σὺν θεῶν δόσει. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἀριστ' ὀφέλλεται.

ἀριστεύς *omnium fortissimus*. V. ἀριστος. ἀριστεύω *praestantissimus sum*. Pr. 890 τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, i. e. longe praestat.

ἀριστον (a longo) *ientaculum*. Fr. 181 ἀριστα, δειπνα, δόρτα θ' αἰρείσθαι τρίτα. Ag. 331 πόνοος νῆστες πρὸς ἀριστοῖσιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει.

ἄριστος *optimus*. Sept. 57 ἀρίστους ἀνδρας ἐκκρίτους πόλεως. 183 ἡ ταύτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; 569 ἀνδρα σωφρονέστερον ἀλκήν τ' ἄριστον. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἀρίστον, ἀλλ' εἶναι θέλει. Pers. 306 Τεναγῶν τ' ἄριστος (recte Blomf. ἀριστεύς) Βακτριῶν Ἰθαγενής. 442 ψυχὴν τ' ἀριστοὶ κευγένειαν ἐκπρεπεῖς. Eum. 31 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῶ ἀρίστα δοῖεν. Fr. 233 στέφανος, ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἀρίστος.

Ἀρκάς *Arcas*. Sept. 547 Παρθενοπαῖος Ἀρκάς, in versu interpolatoris, quo eiecto post 526 addidi versum in M omissum Παρθενοπαῖος Ἀρκάς, Ἀταλάντης γόνος. Ad quem versum spectant verba 553 τῶδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα.

Ἀρκεῖος *septentrionalis*. Eustath. p. 1156, 18, ubi de v. ἀρκτος vel ἀρκος agit, poetae non nominati verba affert καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἀρκεῖος (legitur ἀρκίος hic et in Bekk. Anecd. p. 445, 8, quod correxit Lobeckius) ὡς ναύτησιν ἀσκεύοις μολῶν. Quae Aeschylī verba esse Bergkii collegit ex gl. Hesychii ἀσκεύοις: ψιλοῖς, ἀπαρσκέυοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ubi Μέμνονι (fr. 127 b) corrigi.

ἀρκέω *iuvo*. Pers. 278 οὐδὲν γὰρ ἥρκει τόξα. || **ὑψίς**. Pr. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας (sic Linwoodius pro σαφηνίσαι) μόνον. Sept. 248 οὐκοῦν ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλευεῖν πέρι. Ag. 1314 ἀρκεῖτω βίος. [Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἥρκεσ' Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Scriptura vitiosa, quam probabiliter correxit Hermannus ἥκε σοι.] **ἀρκούντως** *sufficienter*. Ch. 892 τῶδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

Ἀρκεύς n. pr. Persicam Pers. 44 312. **ἀρκυς** *cassis*. Ag. 1116 ἄλλ' ἀρκυς ἡ εὐνευός, ἡ εὐναίτις φόνου. [Ch. 1000 ἀρκυν δ' ἂν εἰποις καὶ ποδιστήρας πέπλους.] Eum. 147 ἔξ ἀρκύνων πέπτωκεν οἰχεται θ' ὁ θῆρ. Pers. 97 παρασαίνει βροτὸν εἰς ἀρκυας Ἀτα. Sic Hermannus pro εἰς ἀρκύστατα.

ἀρκύστατον *cassis*. Eum. 112 ἐκ μέσων ἀρκυστάτων (sic Turnebus pro ἀρκυσμάτων) ὥρουσεν. Ag. 1375 πῶς γὰρ τις — πημονὴν ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν, ὥσως κρείσσον ἐκπηδήματος; In M πημονὴν ἀρκύστατον, quod correxerunt Canterus et Blomfieldus.

ἄρμα *curtus*. Pr. 465 ὅφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. Sept. 50 πρὸς ἄρμ' Ἀδράστου. 151 ὄτοβον ἄρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. Pers. 46 πολλοῖς ἄρμασιν ἐξορμῶσιν. 84 Σύριόν δ' ἄρμα διώκων. 190 ἄρμασιν δ' ὕπο Ζεύγυνυσιν αὐτῶ. Ch. 660 νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν. 795 πῶλον εὐνιν ζυγέντ' ἐν ἄρμασιν. Fr. 32 ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα καὶ νεκρῶ νεκρός.

ἀρματοκτύπος. Sept. 204 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματοκτύπον ὄτοβον *strepitum currum*.

ἀρμοῖ *modo*. Pr. 615 ἀρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμούς θρηγῶν πόνους. Grammaticorum de hoc v. observationes et scriptorum exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2004.

ἀρμονία *compages*. De fixo rerum ordine Pr. 561 οὐποτε θανάτων τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρεῖσσι βουλαί, ubi schol. ὕψηλως καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἰμαρμένης ὄνομα Διὸς ἀρμονίαν εἶπεν.

Ἀρμονία *Harmonia*, Martis et Veneris filia. Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας.

ἀρμόστωρ *moderator, imperator*. Eum. 456 Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἀρμόστορα. Forma aliunde non cognita. Nam usitatum est ἀρμοστής, vel, quod rarius, ἀρμοστήρ.

ἀρνέομαι *nego*. Pr. 266 ἐκὼν ἐκὼν ἡμάρτον, οὐκ ἀρνέομαι. Ag. 1380 οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τὰδ' οὐκ ἀρνέομαι. Eum. 463 ἐκτεῖναι τὴν τεκούσαν, οὐκ ἀρνέομαι. 611 δρᾶσαι γὰρ ὥσπερ ἐστὶν οὐκ ἀρνούμεθα.

ἀρνησις *negatio*. Eum. 588 ἐκτεῖνα, τούτου δ' οὐτὶς ἀρνησις πέλει.

ἄρος *utilitas, auxilium*. Suppl. 885 βρέτεος ἄρος ἄτα. In M βροτῖσσα | ροσάται. Correxit Hermannus collata annot. scholiastae, ἡ τῶν βρετῶν ἐπικουρία βλάπτει με. Eustathius p. 1422, 19 ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν ἱκέτισι "βρότεος (corruptum ex βρέτεος) ἄρος ἄτα," ἦτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος αὐτῆ ἐστίν.

ἀροτος *seges*. Figurata Suppl. 636 Ἀρῆ τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτούς ἐν ἄλλοις. || **σουλός**. "Reddit Achilles Priamo corpus Hectoris pari pondere auri repensum." Scholiasta Ven. ad Iliad. 22, 351 ad illud, οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσὸν ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανιῆος Πρίαμος· ἡ διπλή, ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 262) ἐπ' ἀληθείας ἀντιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἑκτορος σῶμα ἐν Φρυγίᾳ. Schol. Townl. ὁ μέντοι Αἰσχύλος Ἑκτορος λῦτροις ἀληθές αὐτὸ ἐξεδέξατο. Eo pertinet quod Hesychius habet: ἄροτον: τὸν ὁλόκον τοῦ Ἑκτορος, ἡ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυγίᾳ. Interpretationem quas attulit Hesychius veram esse oportet priorem: neque enim fieri potuit ut pondus par diceretur ἄροτος." HERMANN.

ἀροτρον *aratrum*. Fr. 198 ἴν' οὗτ' ἄροτρον οὐτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν.

ἄρουρα *arvum, ager*. Pers. 595 αἰμαχθεῖσα δ' ἄρουραν Αἰάντος περικλύστα νάσος ἔχει τὰ Περσῶν. Fr. 155 σπείρω δ' ἄρουραν διώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. 198 ἴν' οὗτ' ἄροτρον οὐτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Improprie Sept. 754 ματρός ἀγνάν σπείρας ἄρουραν, ἴν' ἐτράφη. [In versu aliunde adscripto 601 αἴτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Genitivum ἀρούρων fr. corrupto 15 (in Etym. M. p. 341, 5) male intulit Sylburgius pro ἀρόρων, quod genitivo ἀρόρων ex ἀρότων corrupto similis est. V. ἐνγλήστια.]

ἀρουραίος *agrestis*. Fr. 226 ἄλλ' ἀρουραίός τις ἐστὶ σμίνθος.

ἀρόω *aro*. Improprie de mari pernavigando Suppl. 1007 ὦν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἠρόθη δορί. Nam sic Heathius emendavit quod est in M οὖν ἐκληρώθη.

ἀρπαγὴ *raptus*. Sept. 351 ἀρπαγαὶ δὲ διαδρομῶν ὁμαίμονες. Ag. 534 ὀφλύν γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην. Suppl. 510 οὗτοι πτερωτῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. || **ραπίνα**, *praeda*. Sept. 1014 ἔξω βαλεῖν ἄθραπτον, ἀρπαγὴν κυσίν. Pers. 752 μὴ πολὺς πλούτου πόνος — γέννηται τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῆ.

ἀρπάζω *rapiō*. Ag. 627 ἡ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἤρασε στρατόν; Sept. 624 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ. 259 ἀμυχία γὰρ γλῶσσαν ἀρπάζει φόβος.

ἀρπαλίζω *avidē recipio*. Hesychius ἀρπαλίζομαι: ἀσμένως δέχομαι. Sept. 243 μὴ νυν ἔαν θνήσκοντας ἡ τετραμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε. Schol. μὴ ἀρπάσῃτε τὸ θρηγεῖν. Eum. 982 μῆδὲ πῖοῦσα κόνις μέλαν αἶμα πολιτῶν δι' ὄργαν ποινᾶς ἀντιφόνους ἄτας ἀρπαλίσαι πόλεως.

ἀρπάξαι *viros abripiens*. Sept. 776 τὰν

ἄρπαξάνδραν (sic Hermannus pro ἀναρπάξάνδραν) κῆρ' ἀφελόντα χώρας.

Ἄρπυια nomen canis Actaeonis fr. 239 (apud Pollucem 5, 47 in cod. uno in ἀρπία corruptum). || Ἄρπυιαι *Harpyiae*, rapaces quaedam deae, de quibus v. Thes. vol. 1, 2 p. 2035. Earum nomen lectum fuisse videtur in verbis quae post Eumen. 50 exciderunt, ubi in M sine lemmate scholion legitur οὐδ' Ἄρπυιαι αὐτὰς λέγω· εἶδον γάρ αὐτὰς ἐν γραφῇ πτερωτάς.

ἄρρηκτος *non fractus, infragilis*. Suppl. 190 κρείσσον δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος. Fr. 6 ἄδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρηκτοῖς πέδαις.

ἄρρυσίαστος *qui trahendo non rapitur, non abreptus*. Suppl. 610 ἡμὰς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κάρρυσίαστους (simplici r scriptum in M) εὖν τ' ἀσυλία βρωτῶν. Vocabulum aliunde non cognitum annotavit Hesychius ἄρρυσίαστον· ἀσουλόν, ἀνευχερίαστον (sic Schmidtus pro ἀνε . . χυρίαστον. Hic nihil amplius significat quam non abreptas, non in servitutem assertas, ut docet verbi ρυσιάζεσθαι usus v. 424 μῆδ' ἰδης μ' ἐξ ἑδρῶν πολυθέων ρυσιασθεῖσαν.

Ἀρσάκης n. pr. Persicum (syllaba media producta in anapaestis) Pers. 996.

Ἀρσάμης n. pr. Persicum. Syllaba media longa est Pers. 37 in anapaestis (ubi Ἀρσάκης scriptum apud Photium Lex. p. 258, 4), sed haud dubie brevis in trimetro 308 Αἰλαῖος Ἀρσάμης τε. Ἀρσάμην etiam ap. Herodot. 7, 69.

ἄρσενογενής *mas*. Suppl. 818 γένος γάρ Αἰγύπτιον — ἄρσενογενές.

ἄρσενοπληθής *maribus plenus, viris refertus*. Suppl. 29 ἄρσενοπληθὴς δ' ἔσμον ὕβριστην Αἰγυπιογενή.

ἄρσην *mas, masculus, virilis*. Ag. 260 ἐρμηωθέντος ἄρσενος θρόνον. Ch. 502 οἰκτεῖρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον (sic Bambergerus correxit pro γόνον). Suppl. 283 τεκτόνων πρός ἄρσένων. 487 ὕβριν μὲν ἐχθῆρειεν ἄρσενος στόλου. 952 ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὐρήσετε. || ὁ ἄρσην *vir*. Ag. 861 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἦσθαι δόμοις ἐξημον ἐκπαγλον κακόν. 1231 θῆλυσ ἄρσενος φρονεὺς ἔστιν. Suppl. 393 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτειν ἄρσένων. 644 οὐδὲ μετ' ἄρσένων ψῆφον ἔθεντ' ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. 951 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ὁρσεσιν. || τὸ ἄρσεν *sexus virilis*. Eum. 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν.

Ἀρτάβης n. pr. Persicum Pers. 318 Ἀρτάβης τε Βάκτριος, ubi probabilior est apographorum scriptura Ἀρτάμης. Ἀρτάμας pro Ἀρτακάμας scriptum in libris nonnullis ap. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 5.

ἀρτάνη *laqueus*. Ag. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι. 1091 πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακὰ κάκ', ἀρτάνας. Suppl. 160 ἀρτάναις θανούσαι.

Ἀρταφρένης n. pr. Persicum Pers. 21 776 [778.] Usitator est, sed metro non apta forma Ἀρταφρένης. De utraque v. Thes. vol. 1, 2 p. 2063.

Ἀρτεμβάρης n. pr. Persicum. Syllaba penultima brevis est in trimetro Pers. 302, producta in anapaestis 29 971.

Ἀρτεμῖς *Diana*. Sept. [149 et 153 verba Ἀρτεμῖ φίλα male illata, de quo dixi in Praef. editionis Lips. quintae (a. 1865) p. XXVII.] 450 προστατηρία Ἀρτεμίδος εὐνοῖαισι. Ag. 135 et Suppl. 1031 Ἀρτεμῖς ἀγνά. Ag. 201 προφέρων

Ἀρτεμιν. Suppl. 676 Ἀρτεμιν δ' ἐκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. Fr. 84 δόμον Ἀρτεμίδος. 436a Ἀρτεμῖς Δήμητρος θυγάτηρ.

ἄρτι *modo*. Sept. 534 στείχει δ' ἰούλος ἄρτι διὰ παρηίδων. 350 βλαχαὶ δ' αἰματώδεσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἄρτι βρεφῶν βρέμονται. Sic Schuetzius pro ἀρτιτρεφεῖς, quod in apogr. nonnullis ἀρτιβρεφεῖς scriptum. Fr. 401 ἄρτι γυμνὸν δαστράκων.

ἀρτιδρόπος *recens decerptus*. Sept. 333 κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ψμοδρόπων νομίμων προπαροῖθεν διαμείψαι δωμάτων συγγερὰν ὁδόν, ubi δ super τ scriptum in M significat ἀρτιδρόποις. Utramque scripturam explicat scholiasta, κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις· εἰ μὲν διὰ τοῦ τ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπέσαις τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡβησάσαι· εἰ δὲ διὰ τοῦ δ ἀρτιδρόποις, ταῖς ἀρτι δρεπομέναις. ταῖς δὲ παρὰ τὴν ἀκμὴν, φησί, διακορευομέναις ἔσται κλαυμός, ἢ, ταῖς δὲ διαμειβούσαις τὴν τῆς αἰμαλωσίας ὁδὸν ἔσται δάκρυα. ἀρτιδρόποις legit Eustathius Orusc. p. 355, 28 ed. Tafel. ἐν μετοπύρῳ γάρ οὐ μόνον καινόν, ἔαν, ὡς ἡ παροιμία. ἀνθος ἀναφυῇ, ἀλλὰ καὶ ἔαν κατ' Αἰσχύλον ἀρτιδρόπος ὁπώρα νεάζουσα τρυγηθῇ.

ἀρτιζυγία *coniugium recens iunctum*. Pers. 542 αἱ δ' ἄβρογοι Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν.

ἀρτικόλλος *accurate adaptatus*. Ch. 580 ὅπως ἂν ἀρτικόλλα συμβαίῃν τάδε. Schol. σύμφωνα καὶ ὀνύγας συναρμοζόμενα ταῖς νεωστὶ συνθήκαις ἡμῶν. De nuntio recens allato Sept. 373 καὶ μὴ ἀναξέ δδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος, ὥστ' (sic correxi pro εἰς) ἀρτικόλλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν.

[ἀρτιτρεφής. Sept. 359 ἀρτιτρεφεῖς vitiose pro ἀρτι βρεφῶν.]

[ἀρτίτροπος vitiose pro ἀρτιδρόπος, quod v.] ἀρτίφρων *integer mentis, mentis compos*. Sept. 778 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο.

ἄρτυμα *condimentum*. Fr. 318 διαβρέχεις τάρτυματα.

ἀρχαῖο πλοῦτος *cui priscæ sunt divitiæ* (i. e. inde ab maioribus), *antiquitus dives*. Ag. 1043 ἀρχαιοπλοῦτων δεσποτῶν πολλὰ χάρις.

ἀρχαιοπρεπής *propter vetustatem venerabilis*. Fr. 407 μεγαλοσχήμονα κάρχαιοπρεπὴ στένουσα τὰν σάν ἔνομοιων τε τιμᾶν.

ἀρχαῖος *antiquus*. Sept. 211 δαιμόνων — ἀρχαῖα βρέτῃ. Pers. 141 τὸδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον. 657 βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ' ἰκοῦ. 696 σέθεν ἀρχαῖω περὶ τάρβει. 775 αἰσχύνῃ πάτρα θρόνοισι τ' ἀρχαίοισι. Ag. 579 θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. Fr. 233 στέφανος, ἀρχαῖον στέφος. [Ch. 281 λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαῖαν φύσιν.] Eum. 728 οἶνω παρηπάτηρας ἀρχαίας θεάς. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. 321 ἀμὸν ἀρχαῖον γένος. || *obsoletus*. Fr. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. || τὸ ἀρχαῖον *antiquitus*. Suppl. 325 δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς τάρχαιον.

ἀρχέλειος *dux gregum*. Pers. 297 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων. In M est gl. λαῶν ἀρχόντων, unde Robortellus scripsit ἀρχελῶν, recte, ut videtur. ἀρχελείους *ductores gregum* interpretatur Hermannus, cuius v. annot.

Ἀρχέμορος, Nemeæ filius, fr. 149.

ἀρχέστατος *antiquissimus*. Fr. 186 ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατον. quod pro ἀρχαῖοτατον dictum esse credidit Philoxenus in Etym. M.

p. 31, 5, quod ἀρχαίστατος dicendum fuisset, ut αἰδοίεστατος, quod ipsum ille comparat, dictum est. Vocabulum et forma abnorme et ad sententiam incommodum in ἀρχέστρατος mutari volebat Lobeckius Paralip. p. 81. et Pathol. Elem. vol. 1 p. 337, qui Ulixis haec verba cum Penelope colloquentis esse coniecit, cui quum primum in conspectum venisset, se unum Cretae principem esse mentitus est Odys. 19, 180. Nomen proprium diversum ab Αἰθῶν quod Homerus habet latere coniecit L. Dindorfus in Thes. vol. 1, 2 p. 2107. Nauckius de Aristoph. Byzantio p. 46 superlativum esse censet substantivi ἀρχός, qui tamen ἀρχίστατος potius scribendus foret et fortasse restituendus est Ag. 256 pro ἀρχίστον. V. ἀγχιστος.

ἀρχή *initium*. Pers. 350 ἀρχή δὲ ναοὶ συμβολῆς τις ἦν; Sept. 688 κακοὶ δ' ἐκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Eum. 284 πολὺς δὲ μοι γένοιτ' ἂν ἔξ ἀρχῆς λόγος. 583 πρότερος ἔξ ἀρχῆς λέγων. Suppl. 343 εἶπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. Idem ἀπ' ἀρχῆς apparet in loco corrupto Ch. 79 sic scripto in M ἐμοὶ δ' — ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπολιν | θεοὶ προσήνεγκαι' ἐκ γὰρ οἴκων | πατρίων δούλιον ἑσάγον αἴσαν — | δίκαια καὶ μὴ δίκαια | πρέποντ' ἀρχὰς βίου | βία φερομένων ἀνέσαι, ubi schol. τὸ ἔξης, ἐμοὶ δὲ πρέποντα καὶ ὀφειλόμενά ἐστιν ἀπαρχὰς (i. e. ἀπ' ἀρχᾶς) βίου τὰ τῶν βίᾳ με φερομένων ἀνέσαι cet. et similiter in alio scholio πρέποντά μοι ἐστὶ καὶ ὀφειλόμενα, ἔξοτε τοῦτον ἐπ' ἀνήρημαι τὸν βίον (hic quoque ἀπ' ἀρχᾶς βίου legit) τὰ τῶν πρὸς βίαν κεκτημένων ἐπαίνεσαι. Aptissimum est quod Schuetzius coniecit πρέπον τύχαις βίου, nisi quod τύχας potius scribere debebat, ut Heimsoethius fecit verbis δίκαια καὶ — βίου in unum versum coniunctis, alterius δίκαια syllaba ultima producta. || *imperium*. Pr. 166 πρὶν ἂν — παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν. 231 διεστοιχίζετο ἀρχήν. 757 ἦ γὰρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσιὲν ἀρχῆς Δία; Sept. 196 καὶ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. Ch. 960 οὐρανοῦχον ἀρχάν σεβειν. Suppl. 700 προμαθὺς εὐκοινομητὶς ἀρχά. 595 ὑπ' ἀρχᾶς (sic Schuetzius pro ἀρχᾶς) δ' οὐτίνος θοάδων, *sub mulius imperio*. Ch. 864 ἀρχὰς τε πολισσονόμους ἔξει. || *magistratus, princeps*. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεύς. Fr. 22b δ' ταύρου δ' εἰκεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν. [Ag. 124 ἀρχὰς vitiose pro ἀρχούς. V. ἀρχός.]

ἀρχηγενὲς *originem dans*. Ag. 1628 καὶ ταῦτα τὰπῃ κλαυμάτων ἀρχηγενῇ.

ἀρχηγέτης *dux*. Suppl. 251 Πελασγός, τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης. 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτήρες εἴεν. [Sept. 998 post verba δυστόνων κακῶν ἀναε διορθωτῆς in marg. M verba posuit Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα, non scripta ab Aeschilo.]

ἀρχηγός *dux, princeps*. Ag. 259 δίκη γὰρ ἐστὶ φωτὸς ἀρχηγού τείν γυναικα.

ἀρχῆθεν *ab initio*. Bekk. Anecd. p. 450, 4 ἀρχῆθεν: οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 427). παρ' Ἡροδότῳ δὲ ἐστὶ καὶ τοῖς Ἴωνσιν. Pindari, Sophoclis aliorumque exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2114.

ἀρχικός *principalis*. Ch. 260 ἀρχικός — πυθμὴν *stirps regia*.

ἀρχός *dux*. Ag. 124 πομπὰς ἀρχούς. Sic Karstenus pro πομπούς τ' ἀρχὰς (ἀρχούς apogr. nonnulla.) Superlativus ab hoc nomine formatus (ut βασιλεύτατος ab βασιλεύς) fortasse restituendus Ag.

255 τὸδ' ἀρχίστον Ἀπίας γαῖας μονόφρουρον ἔρκος, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XC. Conf. ἀρχέστατος.

ἀρχω, ἀρχομαι *initium facio*. Pers. 409 ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναὺς. 353 ἦρξεν μὲν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ φανείς ἀλάστωρ. Ch. 855 Ζεὺ Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἀρέωμαι; Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἦρξαντο δαίμονες χόλου. Forma activa et media sic differunt ut activum referatur ad alteros qui inchoantes sequuntur, medium ad ipsos qui rem aliquam incipiunt eandemque finituri sunt et finem rei: quod discrimen optime declarat Galenus vol. 2 p. 7 (1 p. 13 ed. Lips.) ἀλλ' ἐγὼ τοῖς ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἔφη, τοῦ γένους ἀρέω, καὶ τὸ ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἀρέεται. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2131. || ἀρχω *imperium teneo*. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἀρχεῖν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν. 769 ἀρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. Cum genitivo 36 δ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἀρχων. 856 Δαρείος ἀρχε χώρας. Pr. 203 ἀρξεν θεῶν. Ag. 1424 ἐμοῦ ἀρχεῖν. 1583 Ἀτρεὺς γὰρ ἀρχων τῆσδε γῆς. 1639 περάσσομαι ἀρχεῖν πολιτῶν. Cum dativo Pr. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἀρεῖε θεοῖς, ut verbum δεσπόζειν interdum cum dativo construitur. Passivum Pers. 589 οὐτ' ἐς γὰν προπίνοντες ἀρξονται, ubi probabilius ἐς ἄζονται, quod Halmius coniecit: v. ἄζομαι. || Participii ἀρχων frequentius usus est pro substantivo *dux*. [Sept. 674 ἀρχοντὶ τ' ἀρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] Pers. 74 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἀρχων. [329 vitiose τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν ὑπεμνήσθην περὶ, ubi sublato glossemate correxi τοιῶνδε τῶνδε νῦν —.]

ἀρωγὴ *auxilium*. Pers. 414 ἀρωγῇ δ' οὐτὶς ἀλλήλοις παρήν. 731 ὦ πόποις κενὴς ἀρωγῆς, Ag. 73 τῆς τὸτ' ἀρωγῆς ὑπόλειφθέντες μίμενον. 47 στρατιῶτιν ἀρωγῇ. 226 γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγᾶν. Ch. 477 πέμπετ' ἀρωγῇ. Eum. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. Suppl. 774 πράξας ἀρωγῇ. Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγᾶν;

ἀρωγὴ *auxilium ferens, utilis*. Pr. 997 δρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Eum. 289 καλῶ χώρας ἀνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. 486 ὅμεις δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὀρκώματα.

ἀρωγός *auxiliator*. Pers. 1024 ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. Ch. 376 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἦδη. Suppl. 726 ἐγὼ δ' ἀρωγούς Εὐνδικούς θ' ἦξω λαβών. [Sept. 159 versum defectum explevi additis verbis ἔλθ' ἀρωγὸς πόλει.]

ἄσαι. V. ἄσω.

ἄσαλῆς *inconcussus, placidus*. Etym. M. p. 151, 49 ἄσαλῆς: ἡ ἀφροντὶς, ἡ μηδενὸς φροντί-Ζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντὶς. ἄσαλῆς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος (fr. 362) "ἄσαλῆς μανία." Anecd. Bekk. p. 450, 28. ἄσαλῆς μανία: ἡ μηδενὸς φροντί-Ζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντὶς. οὕτως Αἰσχύλος. Hinc Nauckius repetitum putat quod Photius habet p. 497, 14 σάλα: φροντὶς. οὕτως Αἰσχύλος: quod omisso Aeschylī nomine Suidas per φροντὶς, Hesychius per φροντὶς et βλάβη explicat. Similis formae vox est μάνα, de qua Photius p. 246, 4.

ἄσαντος *qui blanditiis mulceri* (σαίνεσθαι) *non potest*. Ch. 422 ἄσαντος ἐκ ματρὸς ἐστὶ θυμός.

ἄσβεστος *inextinctus*. Dicitur proprie de igne. Improperie de maris fluctibus nunquam cessantibus Pr. 531 παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβε-

στον πόρον. Per ἀκατάπαυστος explicat Hesychius. Similiter verbo κατασβεννύναι utitur Aesch. Ag. 958 ἔστιν θάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβέσει;

ἀσεβέω *impie ago*. Cum accus. personae Eum. 270 ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν. Alia exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2151.

ἀσεβῆς *impious, nefarius*. Sept. 831 ὦλοντ' ἀσεβεί διανοίῃ. Ag. 1493 1517 ἀσεβεί θανάτῳ βίον ἐκπνέων. Suppl. 10 γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ.

ἀσημος *obscurus, ignoratus*. Pr. 662 χρησμοὺς ἀσημούς δυσκριτῶς τ' εἰρηνέμενος. Ag. 1596 ἀσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοία λαβῶν.

ἀσθενής *impotens*. Pr. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρῃ μακρῷ. 517 τούτων ἄρα Ζεὺς ἔστιν ἀσθενέστερος; 1011 ἀσθενεὶ σοφίσματι.

ἀσθμα *anhelatio*. Pers. 484 ὑπ' ἀσθματος κενοί.

ἀσθμαίνω *anhele*. Eum. 651 οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει. Similiter Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει.

Ἀσία *Asia*. Pr. 411 ἀγνὰς Ἀσίας ἔδος. Pers. 57 ἐκ πάσης Ἀσίας. 73 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἀρχων. 584 ἀνὰ γὰν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομούνται, ubi Ἀσιανόν pro Ἀσίαν δὴν Meinekii, cuius formae exempla apud Thucydem aliosque reperiuntur in Thes. indicatos vol. 1, 2 p. 2166. nulla apud tragicos. 929 Ἀσία δὲ χθῶν. Fr. 191 Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

Ἀσιάς *Asiatica*. Pr. 735 ἥπειρον ἤξεις Ἀσιάδα. Pers. 249 ὦ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολιέματα. Ἀσιάδα et Ἀσιάδος Elmsleius, syllaba prima producta, quod legitur ib. 763 ἐν' ἀνδρ' ἀπάσης Ἀσιάδος (Ἀσιάδος apogr. nonnulla) μηλοτρόφου, ubi Archilochi versum imitatur ap. schol. Eur. Med. 708 Ἀσιάδος (fort. ὁ δ' Ἀσιάδος) γῆς καρπερός μηλοτρόφου. Forma trisyllaba metro postulante legitur Pers. 549 πρόπασα μὲν στένει γαί' Ἀσιάς ἐκκεννομένη, sed dissyllaba ib. 270 γὰς ἀπ' Ἀσιάδος ἤλαθε. et Suppl. 547 λάπτει δ' Ἀσείδος δι' αἶας. Sophoclis exempla nulla sunt, plura vero Euripidis (v. Thes. vol. 1, 2 p. 2168.), quorum in duobus Ἀσιάς et Ἀσιάδες a metro postulatur, in reliquis non satis causae est cur Ἀσιάδος, et casus reliqui, in Ἀσείδος mutetur tribrachi vel dactyli removendi causa: quod argumentum aliquam apud Aeschylum vim habet, vix ullam apud Euripidem.

Ἀσιατογενής in *Asia natus*. Pers. 12 πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ψῶκε.

Ἀσιήτις *Asiatica*. Pers. 61 πᾶσα χθῶν Ἀσιήτις, ubi Ἀσιάτις scripsi. Forma Ἀσιήτις tragici usi esse videntur in melicis, in ceteris Ἀσιάτης et Ἀσιάτις dicentes, etsi modo in his, modo in illis α inferunt libri Euripidis, de quo dictum est in Thes. vol. 1, 2 p. 2167.

ἀσινής *illaesus, incolumis*. Ch. 1018 οὐτὶς μερόπων ἀσινὴ βίον διὰ πάντ' — ἀμείψει. Eum. 315 ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοικεῖ. || *non nocens*. De bona fortuna Sept. 826 πότερον χαίρω κάπολοῦξω πόλεως ἀσινεὶ σωτῆρι τύχῃ (τύχη ego addidi). Ag. 1341 τίς ποτ' ἀν' εὐξείτω βροτῶν ἀσινεὶ δαίμονι φῶναι;

Ἀσίσ *Asia*. V. Ἀσιάς.

ἀσκειος *non armatus*. V. ἀρκειος.

ἀσκέω *exerceo*. Pr. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; || *orno*. Pers. 182 πέπλοισι Περσικοῖς ἡσκημένη.

ἀσκοπος *non respiciens, non curans*. Ag. 461 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἀσκοποὶ θεοί, || *non*

intellectus, obscurus. Ch. 816 ἀσκοπον δ' ἔπος λέγων.

ἀσμενος *libens, volens*. Pr. 395 ἀσμενος δὲ τῶν σταθμοῖς ἐν οἰκείοις κάμψειεν γόνυ. Pers. 736 ἀσμενον μολεῖν γέφυραν γαῖν δυοῖν Ζευκτηρίαν. Pr. 23 ἀσμένῳ δὲ σοὶ ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος.

ἀσμένως *libenter*. Pr. 728 αὐταὶ σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.

ἀσπάζομαι *saluto*. Ag. 524 ἄλλ' εὐ νιν ἀσπάσασθε.

ἀσπαίρω *palpito*. Pers. 976 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.

ἀσπασίως *laete, blande*. Ag. 1555 ἄλλ' ἱφιγένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει.

ἀσπιδηφόρος *scutiger, scutum ferens*. Sept. 19 οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους. Ag. 825 ἀσπιδηφόρος λεώς. Sic Blomfieldus pro ἀσπιδηστρόφος, quod in ἀσπιδοστρόφος mutaverat Triclinius.

ἀσπίς *scutum*. Sept. 100 ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 385 ὑπ' ἀσπίδος. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπίς οὐ σμικρὸν τρόπον. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγων. 492 πρὸς ἀσπίδι. 510 ἐπ' ἀσπίδων. 590 ἀσπίδ' εὐκύκλον νέων. 887 400 478 512 559 661 ἐπ' ἀσπίδος. Pr. 127c χαλκὸν ἀθέριστον ἀσπίδων (sic Blomfieldus pro ἀθέριτον ἀσπίδος) ὑπερτενῇ. || *praesidium*. Ag. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρὰ θράσους. || παρ' ἀσπίδος a *parte scuti*, i. e. a *parte sinistra*. Sept. 624 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ.

ἀσπίστῳ *pelypeatus*. Ag. 402 λιπούσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους.

ἀσπονδός *implacabilis*. Ag. 1235 ἀσπονδὸν τ' Ἀρη φίλους πνέουσιν.

ἀσπον *propius*. Fr. 172 ἄλλ' Ἀντικλείας ἀσπον ἦλθε Σίσυφος. || Superlativus ἀσπιστα *proxime*. Per ἔγγιστα exp. Hesychius fr. 62.

ἀσσω *ruo*. Pr. 676 κεράστις — ἐμμανεῖ σκιρτήματι ἥσσον πρὸς — Κερχναίης βέος. [Pers. 470 ἦϊ' apographorum quorundam vitium est pro ἦϊς.] Pr. 837 τὴν — κέλευθον ἦξας.

Ἀστακός *Astacus*. Melanippi, ducis Thebanorum, pater Sept. 407. et ap. Herodot. 5, 67.

Ἀστασπῆς n. pr. Persicum Pers. 22.

ἀστεκτος *qui contineri nequit*. Hesychius ἀστερκτα: τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 220). Recte Bekk. Anecd. p. 456, 1 ἀστεκτα: ἀβάστακτα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι.

ἀστενακτί *sine gemitu*. Fr. 297 δς ἀστενακτί θύννος ὡς ἠνέσχετο.

ἀστεργάνω *viros non amans*. Pr. 898 ἀστεργάνωρα παρθενίαν.

ἀστερωπός *stellatam faciem habens, lucens*. Fr. 169 de luna ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

[ἀστήρ *astrum*. ἀστέρας in versu spurio Ag. 7.]

ἀστιβῆς *non calcatus*. Sept. 859 τὰν ἀστιβῆ πόλῳ — χέρσον.

ἀστικός *urbanus*. Eum. 997 ἀστικός λεώς. Suppl. 501 βωμούς ἀστικούς. 618 ξενικὸν ἀστικόν θ' ἄμα λέγων διπλοῦν μῖasma. Eum. 681 Ἀστικός λεώς, ubi Hermannus ἀστικός ut v. 997.

[ἀστονος Sept. 859 vitiose pro ναύστολος, quod v.]

ἀστοξένος *hospes*. Suppl. 356 εἴη δ' ἀνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2252.

ἀστός *civis*. Sept. 7 ὕμνοισ' ὑπ' ἀστῶν. Pers. 914 τὴνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. Ag. 402 λιπούσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους. 456 βα-

ρεῖα δ' ἀστών φάτις ἔνν κότῳ. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1411 μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς. 1413 μῖσος ἀστών. Ch. 188 ἀστών τιν' ἄλλον. Eum. 487 ἀστών τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. [694 σέβας ἀστών. 700 τὸ μήτ' ἀναρχον μήτε δεσποτοῦμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν.] 708 ταύτην μὲν ἔξετιν' ἰμοῖς παραινέσιν ἀστοῖσιν. 807 ὑπ' ἀστών τῶνδε τιμαλφουμένως. 862 ἐν τοῖς ἔμοις ἀστοῖσιν. 908 ἀστοῖσιν εὐθηνόοντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. 1045 Παλλάδος ἀστοῖς. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι. 684 νοῦσων δ' ἑμὸς ἀπ' ἀστών ἴζοι κρατὸς ἀτερπής. 964 προστάτης δ' ἐγὼ ἀστοί τε πάντες.

ἀσπραβίζω *iumentum instar sum*. Suppl. 285 Ἰνδὰς τ' ἀκούω νομάδας ἵπποβάμοσιν εἶναι καμήλοισ ἀσπραβιζούσας.

ἀσπραπή *fulmen*. Sept. 430 τὰς δ' ἀσπραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀσπραπαῖσι λαμπάδων σέλας.

ἀστράπτω *fulmino*. Pr. 356 ἔξ ὁμμάτων δ' ἥσπραπτε γοργωπὸν σέλας.

ἀστρογείτων *astris vicinus*. Pr. 721 ἀστρογείτονας — κορυφὰς.

ἀστρον *astrum*. Pr. 458 ἀντολὰς ἐγὼ ἀστρον ἔδειξα. 1050 τῶν οὐρανίων ἀστρον διδούς. Ag. 4 ἀστρον κάτοῖδα νυκτέρων ὁμήγυριν. 365 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἀστρον βέλος ἡλίθιον σκήπτειν. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἀστροῖς οὐρανὸν τετυγμένον. 390 λαμπρά δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει, πρέσβιστον ἀστρον — πρέπει. 401 νύκτα — ἀστροῖσι μαρμαίρουσαν. ἀστροφορὸς *irretortus*. Ch. 99 ἀστροφοῖσιν ὁμασιν.

ἀστὺ *urbs*. Sept. 47 531 ἀστὺ Καδμείων. Pers. 15 ἀστὺ τὸ Περσῶν. 117 κενάνδρον μὲν' ἀστὺ Σουσίδος. 635 ἀστὺ τὸ Σούσων ἢδ' Ἀγβατάνων. 730 Σούσων μὲν ἀστὺ. 761 τὸδ' ἀστὺ Σούσων. 1070 ἰωὰ δὴ κατ' ἀστὺ. Suppl. 495 ἀσφάλεια δ' ἢ δι' ἀστεως (ἀστεος superscr. in M) στεῖχουσι. 549 Τεύθραντος ἀστὺ Μυσῶν. Sept. 345 ἀν' ἀστὺ ἀστὺ ἀναεῖ *urbis imperium tenens*. Suppl. 1019 ἀστὺ ἀνακτας μάκαρας θεοῦς.

ἀστυγειτόνέομαι *in vicinia habito*. Suppl. 286 χθόνα παρ' Αἰθιοφῶν ἀστυγειτονουμένας. ἀστυγείτων *urbis vicinus*. Ag. 309 ἀστυγείτονας σκοπὰς.

ἀστυδρομέω *orpuigno*. Sept. 221 μὴδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένας πόλιν.

ἀστυνίκος *urbs victrix*. Eum. 915 τῶν ἀρείφατων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστυνικὸν ἐν βροτοῖς τιμὰν πόλιν.

ἀστυνόμος *urbem tuans*. Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπᾶτων, χθονίων.

ἀστυλία *securitas inviolata*. Suppl. 610 ἔλευθέρους κάρρουσιδούς ἔνν τ' ἀστυλία βροτῶν.

[ἀστυμφορὸς *non conducens*. Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κᾶκιον οὐδὲν, καρπὸς ἧς ἀστυμφορὸς. Sic scripsi pro καρπὸς οὐ κοιμιστέος, quod interpolatoris est lacunam explentis.]

ἀσφαδάστος *non palpitans*. Ag. 1293 ὡς ἀσφαδάστος — ὁμμα συμβάλῳ τὸδε.

ἀσφάλεια *securitas*. Suppl. 495 ἀσφάλεια δ' ἢ δι' ἀστεως στεῖχουσι. V. ib. ad 698.

ἀσφαλῆς *certus, tutus*. Pers. 349 ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλῆς. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἂν πῶς ἀσφαλῆ βουλευόμενα; 1588 μοῖραν ἤρρετ' ἀσφαλῆ. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλῆς οὐδ' ἐπὶ νύτῳ. 146 Διὸς κόρα ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλῆστατα (sic correxi pro ἀσφαλῆς), ex quo

versu versui 148 ἀσφαλέας (ἀσφαλείας pr. M) illatum ab librario ad versum priorem uberante.

ἀσφαλῶς *firmiter*. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.

ἀσχαδῆς (ab verbo σχάζω) *qui cohiberi nequit*. ἀσχαδῆς per ἀκατάστατον exp. Etym. M. p. 161, 15 ex Aeschilo (fr. 363). Per ἀμετάσχετον exp. Hesychius, ubi ἀκατάσχετον correxit Schrevelius, quod Etym. M. quoque pro ἀκατάστατον restituit Naeckius.

ἀσχαλλῶ *angor*. Pr. 764 γαμει γάμον τοιοῦτον, ὅ ποτ' ἀσχαλεῖ. Sic Herwerdenus pro ἀσχαλῆ, quemadmodum v. 161 243 εὐνασχαλεῖ pro εὐνασχαλῆ restituit L. Dindorfus, quem v. in Thes. s. v. ἀσχαλῶ.

ἀσχεδωρὸς *aper*. Fr. 252 ἔδω δ' ἐς ἀντρον ἀσχεδωρὸς ὡς. Est vocabulum Siculum (pro σύαγρος), cuius usum Athenaeus 9 p. 402 eo explicat quod Aeschylus diu in Sicilia commoratus πολλάς κέκρηται φωναῖς Σικελικαῖς.

ἀσώδης *arenosus*. Suppl. 31 χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει.

Ἀσωπὸς *Asopus*, fluvius Boeotiae. Pers. 805 ἐνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 297 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ.

ἀσωτος *non saluber, perniciosus*. Ag. 1597 ἔσθαι βορὰν ἀσωτον, ὡς ὀράς, γένει.

Ἀταλάντη *Atalanta*. Sept. 526 b (versu ab me suppleto) Παρθενοναῖος Ἀρκὰς, Ἀταλάντης γόνος, ut ab Sophocle OC. 1322 Parthenopaeus dicitur πιστὸς Ἀταλάντης γόνος.

ἀτάρ *tamen, verum, at vero*. Pr. 341 ἀτάρ μὴδὲν πόνει. 1011 ἀτάρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Pers. 333 ἀτάρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν.

[ἀταρβής *intrepidus*. Pr. 849 in versu inter polatoris ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ.]

ἀτάρβητος *intrepidus*. Fr. 196 ἦξις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν.

ἀταύρωτος *tauro intacta*. De puella virum nondum experta Ag. 244 ἀγνὰ δ' ἀταύρωτος.

ἀτεγκτός *cuius cor emolliri nequit, durus, immotus*. Fr. 413 ἀτεγκτός ἀνθρωπος παρηγορήμασιν.

ἀτέκμαρτος *qui coniectura capi non potest*. Pers. 910 στυγεράς μοῖρας τῆσδε κυρήσας ἀτέκμαρτοτάτης, i. e. *infortunii, quod quale quantumque sit exputare non possis*, ut interpretatur Schuetzius.

ἀτεκνος *liberis carens*. Sept. 828 ἢ τοὺς μογερούς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαύσω πολέμαρχους; Eum. 785 815 λειχὴν ἀφυλλος, ἀτεκνος.

ἀτέλεια *immunitas*. Eum. 361 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἑμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν.

ἀτέλευτος *finem non habens*. Ag. 1451 τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον.

ἀτενής *durus*. Ag. 71 ἀπύρων ἱερῶν ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλλει.

ἀτερ *sine*. Pr. 287 οἰωνὸν γνῶμη στομίῳν ἀτερ εὐθύνων. 456 ἀτερ γνῶμης. Sept. 556 ἐργμάτων ἀτερ. 683 αἰσχύνης ἀτερ. 749 γέννας ἀτερ. 1010 μομφῆς ἀτερ. Ag. 1148 κλαυμάτων ἀτερ. Ch. 338 ἀτερ κακῶν. Eum. 404 πτερῶν ἀτερ. 550 ἀνάγκας ἀτερ. Suppl. 377 βλάβης ἀτερ. 703 ἀτερ πημάτων. 916 δίκης ἀτερ.

ἀτέραμνος *durus, inezorabilis*. Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν. 1062 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ἀτερθε vel ἀτερθεν *sine*. Suppl. 781 ἀτερθε περὶ γυν. 1011 οἰκὲν λατρῶν ἀτερθεν.

ἀτέρμων *exitum non habens*. Eum. 634 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδῆσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. *quam vestem ἀπειρον ἀμφιβληστρον dixit* Ag. 1382.

ἀτερπής *non gaudens*. Suppl. 685 νοῦσων ἔσμος — ἀτερπής. || *gaudio non afficiens*. Pr. 31 ἀτερπὴ τήνδε φρουρήσεις πέτραν.

ἀτὴ *perniciēs, damnum*. Pr. 886 στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἀτῆς. 1072 πρὸς ἀτῆς θηραθεῖσαι. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἀτῆς. Sept. 315 ἀνδρολέπειραν νόσον, ρίψοπλον ἀταν. [601 in versu aliunde adscripto ἀτῆς ἀρουρα θάνατον ἑκκαρπί-Ζεται.] 687 θυμοπληθῆς δοριμαργος ἀτα. 1001 ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἀτα. Pers. 822 ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦς ἑκάρπωσε στάχυν ἀτῆς. Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγαμον, ἀτῆς παναλώτου. 386 βιάται δ' ἅ τάλαινα Πειθῷ, προβουλόπαις ἀφερτος ἀτας. 643 διλογχον ἀτην. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἀτας δόμοις προσθερόφθῃ. 770 θράσος μελαίνας μελάθορσιν ἀτας. 819 ἀτῆς θυελλαι ζῶσι. 1192 πρῶταρχον ἀτην. 1230 δίκην ἀτῆς λαθραίου. 1523 δολιαν ἀτην. 1566 κέκλληται γένος πρὸς ἀτα. Sic Blomfieldus pro προσάψαι. Ch. 69 διαλγῆς ἀτα. 339 οὐκ ἀτρίακτος ἀτα; 403 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἀτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἀτη. 467 παράμουςος ἀτας αἱματόεσσα πλαγά. 830 περαιῶν ἐπίμοφον ἀταν. 826 ἀτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. 836 φοινίαν ἀταν τιθεῖς. 1076 μετακομισθὲν μένος ἀτῆς. Eum. 372 δύσφορον ἀταν. Suppl. 110 ἀταν δ' ἀπάτα μεταγνούς. 164 174 κοινῷ δ' ἀταν γαμετὰς οὐρανοῖν. [444 in versu spurio ἀτην γεμίζων.] 470 ἀτῆς δ' ἀβυσσον πέλαγος. 530 τὰν μελανόζυγ' ἀταν. 850 φρενὶ τ' ἀταν. 885 βρέτεος ἄρος ἀτα. Pers. 652 πολεμοφθόροισιν ἀταις. 1037 φίλων ἀταῖσι ποντίαισιν. Ag. 1283 ἀτας τάδε θηγικύσων φίλοις. Ch. 272 δυσχείμερος ἀτας. 598 παντόλμου ἐρωτας ἀταῖσι συννόμους βροτῶν. 968 ἀτὰν ἐλατηρίοις. 730 μηλοφόνους ἀταις. Eum. 981 ἀντιφόνους ἀτας.

Ἄτῃ *dea* Sept. 956 ἔστανε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πόλαις. Pers. 1006 ἔθεσθ' ἀελπτον κακὸν Ζαπρέπον, οἷον δέδορκεν Ἄτα. Ag. 1124 ταχεῖα δ' Ἄτα πέλει. 1433 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην, Ἄτην, Ἐρινύν τε. Ch. 383 Ζεὺ Ζεῦ, κάτῳθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον Ἄταν. Pers. 97 φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Sic Hermannus pro εἰς ἀρκύστατα. Et Ἄτα legisse videtur schol. qui Homericum de Ἄτῃ versum apposuit, Eodem referri possunt exempla nonnulla supra memorata.

ἀτῃμέλητος *frustratus*. Ag. 891 τὰς ἀμφι σοὶ κλάουσά λαμπηρουχίας ἀτῃμελήτους αἰέν.

ἀτῆρος *perniciōsus*. Pr. 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτῆρᾶς δυῆς. Ag. 1484 κακὸν αἶνον ἀτῆρᾶς τύχας ἀκορέστου. Eum. 1007 τὸ μὲν ἀτῆρὸν χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.

ἀτίετος *inhonoratus*. Eum. 385 ἀτίμ' ἀτίετα δίδμεναι λάχῃ θεῶν. 839 872 ἀτίετον μύσος. Suppl. 853 ἀτίετ' ἀνά πόλιν εὐσεβῶν.

ἀτίζω *non colo, despicio*. Sept. 441 et Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων. Eum. 540 μηδὲ νιν, κέρδος ἰδῶν. ἀθέω ποδὶ λάε ἀτίσης. Hesychius ἀτίσεις: ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύονι (fr. 103).

ἀτιμάζω *non dignor*. Pr. 783 τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἔμοι χάριν θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγου. Fr. 241 ὦ θάνατε Παιῖαν, μὴ μ' ἀτιμάσης μολεῖν. Pr. 207 αἰμύλας δὲ μὴ

χανὰς ἀτιμάσαντες. || *non honoro*. Eum. 712 καὶ μὴν βαρεῖαν τὴνδ' ὁμιλίαν χθονὸς εὐμβουλὸς εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. 917 δέξομαι Παλλάδος εὐνοικίαν, οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. Suppl. 171 τὸν τὰς βοδὸς παῖδ' ἀτιμάσας. 378 οὐδ' αὐτὸδ' εὐφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν τὴνδ' ἀτιμάζεις χθόνα. Sept. 1018 θεῶν πατρῶων, οὐς ἀτιμάσας ὁδε στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ἦρει πόλιν.

ἀτιμαστήρ *honoris raptor*. Sept. 637 ζῶντ' ἀτιμαστήρα.

ἀτιμία *honoris detractio, contentus*. Eum. 395 ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῷ. 796 ἰσώφηνος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῆς, οὐκ ἀτιμία σέθεν. Pers. 847 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσιν. [Corrupte Suppl. 698.]

ἀτιμοπενθής *honore sibi recusato tristis*. Eum. 793 822 μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ἀτιμος *honore carens*. Sept. 589 οὐκ ἀτιμον ἐλπίζω μόρον. Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἀτιμος εἰργασταὶ πόνων. 412 ἀτιμος, ἀλοιδόρος. de quo v. s. v. αἴστος. 1279 οὐ μὴν ἀτιμοὶ γ' ἐκ θεῶν τεθνήσκουσιν. 1443 ἀτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην. Ch. 443 κλύεις πατρῶους δῦας ἀτίμους. 445 ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἀτιμος. 485 παρ' εὐδείπνοις ἔδει ἀτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. Eum. 213 ἡ κάρτ' ἀτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἡκέ σοι Ἡρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Κύπρις δ' ἀτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. 324 Λατοὺς γὰρ Ἰνίμ' ἄτιμον τίθησιν. 374 τακόμεναι κατὰ γὰν μινύθουσιν ἀτιμοὶ. 385 ἀτίμ' ἀτίετα δίδμεναι λάχῃ. 722 ἐν τε τοῖς νέοις καὶ παλαιτέροις θεοῖς ἀτιμος εἰ σὺ. 780 ἐγὼ δ' ἀτιμος ἅ τάλαινα βαρύκοτος. 824 οὐκ ἔστ' ἀτιμοὶ. 884 ὡς μήποτ' εἴπῃς πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ θεὸς παλαιά — ἀτιμος ἔρρειν. Suppl. 563 μαίνομένα πόνους ἀτίμοις. 614 ἀτιμον εἶναι εὖν φυγῇ δημηλάτῳ. Cum genitivo *honoris alicuius expers*. Sept. 1024 ἀτιμον εἶναι δ' ἐκφορὰς φίλων ὕπο. Ch. [295 πάντων δ' ἀτιμον κάφιλον θνήσκειν χρόνῳ.] 409 ἰδέσθ' Ἀτρεΐδαν τὰ λοιπ' ἀμηχανῶς ἔχοντα καὶ δωμάτων ἀτιμα. Corruptum ἀτιμος ib. 1019.

ἀτιμῶ *ignominia afficio*. Suppl. 645 ἀτιμώσαντες ἔριν θυναικῶν. Ag. 1068 οὐ μὴν πλέω ρίψας ἀτιμώθησομαι. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἰχεται γένος.

ἀτίμω *sine honore, ignominiose*. Pr. 195 οὕτως ἀτίμω καὶ πικρῶς αἰκίζεται. 919 πεσεῖν ἀτίμω. Sept. 325 περθόμεναν ἀτίμω. 1021 ταφέντ' ἀτίμω. Ch. 96 ἡ σὶγ' ἀτίμω, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ, τὰδ' ἐκχέουσα. 434 τὸ πᾶν ἀτίμω ἐλεᾷς.

ἀτίμωσις *dehonestatio*. Ag. 701 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ καὶ εὐνεστίου Διὸς πρassoμένης. Ch. 435 πατρός δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει.

ἀτίτης *honoris expers*. Ag. 72 ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ τῆς τὸτ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες μίμνομεν. In M ἀτίται cum lincola supra a, qua dativus significatur ἀτίτη, qui pro ἀτίτῳ dictus foret, non pro ἀτίτῃ, quum forma Dorica locum non habeat in his anapaests. Sed Aeschylus haud dubie nominativum esse voluit ἀτίται, etsi nomina huiusmodi in ης raro significatione passiva dicuntur, de quo v. Lobeck. ad Soph. Ai. 241. Accedit ad haec quod ἀτίταις (Dorice pro ἀτίτῃς) is qui *raenam non luit s. impunitus*, dictus est Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς ματροφόνος ἀτίτας. He-

syehius δῖτην inter alia interpretatur per ἀτιμώρητον et ἀτιμον.

Ἄτλας *Atlas*. Pr. 348 Ἄτλαντος. 427 ἐν πόνοις δαμέντ' — εἰσιδόμενα θεὸν Ἄτλαν, δς αἰὲν —. Sic correxi pro Ἄτλανθ' δς αἰὲν —, de quo v. annot. Oxon. Recte scholiasta, nisi quod litteram θ delendam esse non animadvertit, οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦντες (genitivi formam Ἄτλα) ἐνταυθα Ἄτλанта λέγουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ θ τε ἐστίν. Fr. 298 αἰ δ' ἔπ' Ἄτλαντος παῖδες.

Ἄτλητος non audendus. Ag. 408 ἄτλητα τλάσῃ, ubi probabilius est ἄτλατα. Forma Dorica servata ap. Soph. Ai. 223 ἀγγελίαν ἄτλατον.

ἄτμος *halitus*. Ag. 1311 ὁμοῖος ἀτμός ὥσπερ ἔκ τάφου πρέπει. Eum. 140 ἀτμῷ κατισχνάινουσα. Fr. 196 πικροὶ γὰρ κοῦ διὰ ζῆς ἀτμοί.

ἀτόλμητος non ausus s. non audendus. Ag. 375 ἀτολήτων Ἄρη πονόντων, loco corrupto, in quo ἀτολήτως coniecit Bambergerus.

ἀτολμος nihil audens, iners. Ch. 630 γυναικείαν ἀτολμον αἰχμάν. || qui aliquid a se impetrare non potest. Pr. 14 ἐγὼ δ' ἀτολμός εἰμι συγγενὴ θεὸν δῖσαι.

ἀτόπαστος *qui comici nequit*. Hesychius ἀτόπαστον: ἀνείκαστον· τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν. — Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 115).

ἄτρακτος *sagitta*. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοῖκῳ τὸν ἀέτον.

Ἀτρείδης *Atrida*. Ag. 123 cum dīnerei in metro dactylico Ἀτρείδας μαχίμους. 204 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας. 310 Ἀτρείδων ἐς τὸδε σκήπτει στέγος. 1371 τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. 400 ἐς δόμον τὸν Ἀτρείδαν. 451 προδίκους Ἀτρείδαις. 530 ἀναῖ Ἀτρείδης. 3 στέγαις Ἀτρείδων et 1088 στέγην Ἀ. Ch. 321 προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. 407 Ἀτρείδαν τὰ λοιπά. Ag. 443 Ἀτρείδαιν restitui pro Ἀτρείδαν.

ἄτρεστος *intrepide*. Fr. 416 μάχας ἄτρεστοι. Ag. 1402 ἀτρέστῳ καρδίᾳ.

ἀτρέστως *intrepide*. Suppl. 240 μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως.

Ἀτρέως *Atræus*. Ag. 60 Ἀτρέως παῖδας. 784 Ἀτρέως γένεθλον. 1502 ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστῳ Ἀτρέως. 1583 Ἀτρέως γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς. 1591. Ch. 745 ἐν Ἀτρέως δόμοις. Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ.

ἀτρίακτος *invictus*. Ch. 339 οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; Schol. οὐκ ἀνίκητος, ἀλλὰ νενικημένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται (*ter deiiciuntur*) ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.

ἀτρύμων non attritus. Sept. 875 φίλων ἀπιοι καὶ κακῶν ἀτρύμονες.

ἀτρυτός *indefessus*. Eum. 403 ἐνθεν διώκουσ' ἦλθον ἀτρυτον πόδα.

ἀτρωτος *inulneratus*. Ch. 532 ἀτρωτον οὐθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;

Ἀττικός *Atticus*. Eum. 681 Ἀττικός λεώς.

αὐ *rursus*. Pr. 67 οὐ δ' αὐ κατοκνεῖς. 124 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω; 567 χρεῖ τις αὐ με τὰν τάλαιαν οἰστρος. 743 οὐ δ' αὐ κέκραγας κἀναμυχθίζει. 877 ὑπὸ μ' αὐ σφάκελος καὶ φρενοπληγέις μανία θάλπουσι. Sept. 253 παλινστομεῖς αὐ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων; Pers. 439 τίν' αὐ φῆς τήνδε συμφορὴν στρατῷ ἔλθειν; 941 δαίμων γὰρ δδ' αὐ μετάρτροπος ἐπ' ἔμοι. 947 κλάγξω δ' αὐ γόνον ἀρίδακρυ. [1052 μέλαινα δ' αὐ μεμίζειται — πλαγὰ. αὐ M correctus pro αν. Correxi ἀμμεμίζειται.] Ag. 1216 ὑπ' αὐ με δεινός θροομαντείας πόνος στροβέι. Ch. 633 ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὐ (ἀν Stanl.) Λημνίοισι πῆμασιν. Eum. 255

ὄρα ὄρα μάλ' αὐ. Sept. 232 σὸν δ' αὐ τὸ σιγάν. Suppl. 145 θέλουσα δ' αὐ θέλουσαν ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα. 378 οὐδ' αὐ τὸδ' εὐφρον, τάδ' ἀτιμάσαι λιτάς. Interdum vicissim verti potest, ut Pr. 821 ἡμῖν αὐ χάριν δὸς ἦντιν' αἰτούμεσθα. Ag. 1280 ἤξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὐ τιμάρως. Pers. 904 νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὐ φέρομεν. Ch. 851 ἰδεῖν ἐλέγξει τ' αὐ θέλω τὸν ἀγγελον. || αὐ post numeralia. Sept. 526 τὸν δὲ πέμπτον αὐ λέγω. Ch. 1066 ὅδε τοι μελᾶθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὐ χειμῶν ἐτελέσθη. 1073 νῦν δ' αὐ τρίτος ἡλθέ ποθεν σωτήρ. || αὐ in sententiis sibi oppositis, μὲν — δ' αὐ. Ag. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὐ σοφὴ γύναι. Eum. 954 τοῖς μὲν αἰοιδάς, τοῖς δ' αὐ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Suppl. 570 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὐ γυναικός.

αὐαῖνομαι *aresco*. Ch. 260 οὐδ' ἀρχικός σοι πᾶς δδ' αὐανθεῖς πυθμῆν βωμοῖς ἀρήξει.

αὐγὴ *lux, splendor*. Ag. 9 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν. 1123 ἔυαννύτει βίου δύντος αὐγαῖς. 1182 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μεῖζον. 253 τορὸν γὰρ ἤξει σύνορθρον αὐγαῖς. Pers. 504 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. 710 ἔως ἔλευσσε αὐγὰς ἡλίου. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους.

αὐδᾶω *vocem edo, loquor*. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδᾶν. Pr. 948 ἀνωγέ σ' οὐστίνας κομπέεις γάμοις αὐδᾶν. Sept. 532 τὸδ' αὐδᾶ. 591 τοιαῦτα — ἡδᾶ. Eum. 380 αὐδᾶται πολύστονος φάτις. Pr. 766 οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε. Sept. 678 ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. Schol. τῷ ἀδελφῷ σου τῷ βλασφημουμένῳ. || *iubeo*. Sept. 1042 1043 ΚΗ. αὐδᾶω ὅλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε. AN. αὐδᾶω σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἔμοι. [αὐδᾶσον νῖτιοσε pro αὐδᾶην, quod v.]

αὐδῆ *vox*. Pers. 575 τεῖνε δὲ δυσβαῦκτον βοᾶν τάλαιναν αὐδᾶν. 941 ἔτ' αἰανὴ πάνδурτον δύσθροον αὐδᾶν. Ch. 829 πατρός αὐδᾶν. Suppl. 119 130 καρβᾶν' αὐδᾶν. 460 τίν' αὐδᾶν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει. Ag. 244 ἀνγᾶ — αὐδᾶ

αὐδῆεις *vocalis*. Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοὺς ἱρὸν αὐδᾶν ἔϋλον; Sic Bergkiius correxit pro αὐδᾶσον (αὐδᾶσον Schuetzius), quod legitur apud Philonem vol. 2 p. 468. φωνήεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ἔϋλον dixit Apollodorus 1, 9, 16.

αὐθάδης *superbus*. Pr. 907 αὐθάδης φρονῶν, ubi nunc ex progr. αὐθάδῃ φρονῶν. || *crudelis*. Pr. 64 σφηνός αὐθάδῃ γνάθων.

αὐθαδία *superbia*. Pr. 436 μὴ τοι χλιδῇ δοκεῖτε μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. 1012 αὐθαδία γὰρ τῷ φρονούντι μὴ καλῶς αὐτῇ καθ' αὐτὴν οὐδενός μεῖον σθένει. 79 τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν — μὴ πῖπλησέ μοι. 1036 μὴδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1034 τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἔρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

αὐθαδίσμα *pervicacia, superbia agendi ratio*. Pr. 964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονάς καθώρμιμας.

αὐθέντης *sua manu fit*. De caede quae propria manu fit Ag. 1573 ἄλλην γενεάν τριβεῖν θανάτοισι αὐθένταισι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὁμαῖμος αὐθέντης φόνος.

αὐθημερόν *eo ipso s. eodem die*. Pers. 456 αὐθημερόν φάρεαντες εὐχάλοικς δέμας ὀπλοῖσι. De accentu αὐθημερόν (non αὐθήμερον, ut interdum scriptum in libris) v. Ioann. Alex. Τον παρὰ γ. p. 30, 25.

αὐθι *illico*. Suppl. 828 loco lacero et corrupto,

ubi in M haec supersunt litterae δμ... | αὔθι κάκ-
κας | νυ | διῶν βοᾶν ἀμπαίνων.

αὔθις *rursus*. Ag. 319 οὐ τὰν ἐλόντες αὔθις ἀνθαλοῖεν ἄν. 569 τὸ μήποτ' αὔθις μὴδ' ἀναστή-
ναι μέλιν. 1345 ὦμοι μάλ' αὔθις, δευτέραν πε-
πληγμένος. Ch. 128 θρέψασά τ' αὔθις τῶνδε
κύμα λαμβάνει. 654 τίς ἐνδον, ὦ παῖ παῖ, μάλ'
αὔθις, ἐν δόμοις; 767 λέγ' αὔθις, ὡς μάθω σαφέ-
στερον. 876 οἶμοι μάλ' αὔθις ἐν τρίτοις προσ-
φθέγμασιν. Eum. 757 Ἀργεῖος ἀνὴρ αὔθις ἐν τε
χρήμασιν οἰκεῖ πατρίοις. 1014 χαίρετε, χαίρετε
δ' αὔθις. Fr. 308, 5 στικτὴ νιν αὔθις ἀμφινωμή-
σαι πτέρυξ. Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὔθις προσμο-
λὴν ὁμόσπορον. || *alio tempore, in posterum*. Ag.
317 θεοὶς μὲν αὔθις, ὦ γύναι, προσεὔεομαι.

αὐλή *aula*. Fr. 122 ὅπσοι τὴν Διὸς αὐλήν
εἰσοιχνεύειν.

Αὐλὶς *Aulis*, oppidum Boeotiae. Ag. 191 πα-
λirroχθοῖς ἐν Αὐλίδος τόποις.

αὐλῶν *fretum*. Fr. 731 αὐλῶν' ἐκπερὰν Μαιω-
τικόν. || *fossa*. Hesychius αὐλῶνες: οἱ ἐπ' εὐ-
θείας τόποι. Αἰσχύλος (fr. 341) καὶ τὴν τάφρον
καὶ τὴν πυρὰν. Est fossa oblonga angusta.

αὐλωτός *tibiatus s. fistulatus*. Eustathius p.
1157, 33 Αἰσχύλος φμιοῖς λέγει αὐλωτοὺς διὰ τὸ
κώδωνας, φησί, προσήφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσών-
τες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προσίεντο. qui-
bus ipsos Aeschylus versus addit, quos v. fr. 341.

αὐξάνω *augeo*. Pers. 756 πατρίων δ' ὄλβον
οὐδὲν αὐξάνειν.

αὐξίμος *augendi vim habens, ad incremen-
tum dandum aptus*. Fr. 49 βιοτὴν αὐξίμον ἐμ-
ψύουσα. V. ἐμψύω.

αὐξω *augeo*. Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτως
μεῖζον αὐξεται βροτοῖς.

αὐονή *siccitas*. Eum. 332 345 αὐονά βρο-
τοῖς, i. e. tabefaciens mortales.

αὐπνος *insomnis*. Fr. 32 ὀρθοστάδην, αὐπνος,
οὐ κάμπτων γόνυ. [Sept. 206 αὐπνων vitiose pro
ἀπυν. V. ἡπύω.]

αὐρα *aura*. Fr. 132 κραίνοφοροὶ δέ μ' ἐπεμ-
ψαν αὔραι. Ag. 691 ἐπλευσε Ζεφύρου γίγαντος
αὔρα. Suppl. 871 ἀλαθείς εὐρείαις εἶν (haec cor-
rupta) αὔραις. Ag. 147 χρονίας ἐχενήιδας αὔρας,
ubi αὔρας restitui pro ἀπλοῖας, quod ex glosse-
mate legitur in M. Fr. 145 αὔρας pro σαῦρας resti-
tuit Valcken.

αὐριβάτης *celeriter ingrediens*. Hesychius
αὐριβάτας: Αἰσχύλος τὸ αὐρί (sic pro αὐριον Pau-
wius, τὸ αὐρί Τουρίους) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. καὶ
ὁ αὐτὸς Ψυχαστασία (fr. 278) οὕτως φησὶ τὸ ὄνο-
μα. ταχυβήμων (sic pro ταχυβήλων Salmassius).
Conf. Anecd. Bekkeri p. 464, 8 αὐριβατον: τὸ
αὐρί τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως, καὶ τάχα οὐκ ἀπὸ
τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατὰ τινα βαρβαρικὴν λέξιν. τά-
χα δέ καὶ ἀπὸ τοῦ αὐριον.

[αὐρίδρομος *celeriter currens*. Fr. 66 (apud
Athen. 11 p. 469f) δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει ("Ἥλιος)
πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον (πόρον
excidit in *Poet. scen.* p. 105a) οὕθεις (sic cod.
Ven. sine accentu) μελανίππου προσφυγῶν ἱε-
ράς νυκτὸς ἀμολγόν. ubi Hermannus οἰδματόεντ'
ἀμφιδρομον | πόρον, εἰς μ. cet. Probabilis R. Ellis
in *The Philological Journal*, Cambridge 1868 vol.
1 p. 71) οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον συθείς, nisi
quod αὐρίδρομος potius scribere debet.]

αὐτὰδέλφος *frater germanus*. Adjective
fraternus. Sept. 719 ἀλλ' αὐτάδελφον αἶμα δρέ-
ψασθαι θέλει; Eum. 89 αὐτάδελφον αἶμα καὶ κοι-
νοῦ πατρός.

αὐτανέπιος *consobrinius*. Suppl. 933 γυναι-
κῶν αὐτανέπιον στόλον. 984 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς
φίλους — αὐτανεπίους. Pollux 3, 28 οἱ μέντοι
αὐτανέπιοι οὐδὲν πλεον τῶν ἀνεπιῶν, ἀλλ' ἀντι-
κρυς ταυτὸν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2494.

αὐτάρκης *sibi sufficiens, sibi ipsi morem
gerens*, sive, ut Hermannus interpretatur, *suo in-
stinctu fungens*. Ch. 757 νέα δέ νηδὺς αὐτάρ-
κης τέκνων. ubi schol. ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέ-
κνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται, ὃ ἐστὶν
ἀνύειν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας.

αὐτε *rursus, autem*. Sept. 5 εἰ δ' αὐθ'. 8 μὴ γέ-
νοιτο, συμφορὰ τύχοι. Pers. 183 ἡ μὲν πέπλοισι
Περσικοῖς ἡσκημένη, ἡ δ' αὐτε Δωρικοῖσιν. Ag.
330 τοὺς δ' αὐτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
— τάσσει. 553 τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετέως
ἔχειν, τὰ δ' αὐτε κάπιμοφα. 558 τὰ δ' αὐτε χέρ-
σω καὶ προσῆν. 512 νῦν δ' αὐτε σωτὴρ ἴσθι καὶ
παῖωνιος. Ch. 415 τότε μὲν δύσελπις, — ὅταν
δ' αὐτε —. Eum. 49 οὐδ' αὐτε Γοργείοισιν εἰκάσω
τύποις. Suppl. 474 εἰ μὲν γάρ —, εἰ δ' αὐθ' ὁμαί-
μοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν — διὰ μάχης ἤξω τέ-
λους. Sept. 969 οὐ δ' αὐτε καὶ παράθλιε. Ag.
1078 ἡ δ' αὐτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. Ch.
410 πέπαλται δ' αὐτὲ μοι φίλον κέαρ. 980 ἴδεσθε
δ' αὐτε τῶνδ' ἐπὶ ἡκούσι κακῶν τὸ μηχανήμα. Eum.
257 ὁ δ' αὐτὲ γ' ἀλῶν ἔχων. Fr. 137 ἀπὸ δ' αὐτε
ἑουθὸς ἱππαλεκτρῶν στάζει.

αὐτέω *vociferor, clamo*. Sept. 284 τοιαυτ' αὐ-
τῶν. 639 τοιαυτ' αὐτεῖ. Pers. 1059 αὐτεῖ δ' ὀξύ.
Ag. 927 χωρὶς ποδοφίστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
κληδῶν αὐτεῖ. 1344 τίς πληγὴν αὐτεῖ καίριως
οὐτασμένος; Ch. 311 τοῦφειλόμενον πρᾶσσουσα
Δίκη μὲν' αὐτεῖ. 881 κωφοῖς αὐτῷ. [Sept. 144
αὐτοῦσαι pro ἀπύουσαι Seidlerus.]

αὐτίκα *statim*. Ag. 1596 ὁ δ' αὐτῶν αὐ-
τίκ' ἀγνοῖα λαβῶν. Ch. 1020 μόχθος δ' ὁ μὲν αὐ-
τίχ', ὁ δ' ἤξει.

αὐτόβουλος *ipse pro se volens* (non ab alio
instigatus). Sept. 1052 ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἐγὼ
δ' ἀπεννέπω.

αὐτογενής *ex eodem genere prognatus*.
Suppl. 8 αὐτογενή — γάμον Αἰγύπτου παίδων.

αὐτοδαίκτης *a se mutuo interfecit*. Sept.
736 ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδαίκτηι θάνωσιν.

αὐτόδηλος *per se manifestus*. Sept. 846 τὰδ'
αὐτόδηλα.

αὐτοδίδακτος *a se ipso edoctus*. Ag. 991
αὐτοδίδακτος ἐσωθεν θυμός.

αὐτόθεν *illinc*. Suppl. 101 ἤμενον (μνήμον
Hermannus) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπρα-
ξεν ἔμψας.

αὐτόθηκτος *per se acutus*. Fr. 371 λαβῶν
γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν εἶφος. αὐτόθηκτον
Xylander.

αὐτόκλητος *a nemine vocatus nisi ab se ipso*.
Eum. 170 μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος αὐτόκλητος.

αὐτόκρανος. Anecd. Bekkeri p. 467, 9 αὐ-
τόκρανον λόγον: τὸν ἔξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέ-
ροντα. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 429). Etym. M. p.
173, 34 αὐτόκρανα: αὐτόδηλα, αὐτοκράντα.
Hesych. αὐτόκρανα: αὐτόδηλα, αὐτὰ δηλοῦντα·
ἡ κίονα μονόλιθον. Qui duo diversae et originis
et significationis vocabula commiscuit. Pro αὐ-
τόκρανος priore significatione dictum exspectes
potius αὐτόκραντος, ut μοιρόκρανος et πολεμώ-
κραντος dixit Aeschylus, non μοιρόκρανος et πο-
λεμόκρανος. Quod apud Hesychium legitur ἐπί-
κρανος: ἐπιμελητής, ἐπίχαρις, ex ἐπιπρανός de-
pravatum esse vidit Salmassius.

αὐτοκτίτος *per se conditus, sponte natus*. De antris non arte, sed natura factis Pr. 301 πε-
τρηρεφῇ αὐτόκτιτ' ἄντρα. αὐτοκτίτους δόμους
Soph. dixit fr. 306.

αὐτοκτόνος *se ipsum interficiens*. Numero
plurali αὐτοκτόνοι *se invicem interficientes*. Sept.
805 de mutua caede Eteoclis et Polynicis ἄνδρες
τεθνῶσιν ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων. 681 ἀνδροῖν δ'
ὁμαίμοις θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος.

αὐτοκτόνως *propriis manibus interficiendo*.
Ag. 1635 δρᾶσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἐτιλξ αὐτοκτό-
νως; Sept. 734 ἐπειδὴν αὐτοκτόνως αὐτοδαίκτοι
θάνωσι. Sic Triclinius pro αὐτοκτόνωνσιν, quod
est in M, a m. rec. in αὐτοὶ κτάνωσιν mutatum.

αὐτόκωπος *cum ipso manubrio*. Ch. 162
de viro forti cominus gladio pugnante αὐτόκωπα
νωμῶν βέλῃ. ubi schol. ἀφ' ἐαυτῶν ἐχόντα τὴν
λαβὴν εἶφη, unde glossae Hesychii αὐτόλαβον,
ἐαυτοὺ λαβὴν ἔχον, lemma restituit Abreschius
αὐτόκωπον, ipsius Hesychii culpa omissum, ut
litterarum ordo docet.

αὐτόμαρτος *ipse testis*. Ag. 988 πεύθομαι δ'
ἀπ' ὁμμάτων νόστον αὐτόμαρτος ὦν.

αὐτόνους *suum mentem sequens*. Pr. 543
αὐτόνῳ γνῶμα σβεῖε θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῖ.
Sic correxi quod in M legitur ex glossamate ἰδιῷ
γνῶμα. V. Praef. ed. Lips. quintae p. XIX. Alio
sensu, *ipsa mens*, αὐτόνους (vel αὐτονοὺς) dixerunt
philosophi: v. Thes. vol. 1, 2 p. 2544, ubi adde
Euseb. Pr. Ev. 7 p. 327a.

αὐτοπήμων *sua mala habens*. Sept. 916
δαϊκτὴρ γῆος αὐτόστονος αὐτοπήμων.

αὐτόπους *suis pedibus iter faciens*. Pers. 665
τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπου ἀκούομεν.
Sic correxi quod est in M αὐτόν ὡς ἀκούομεν, de
quo dixi in Philologo vol. 13 p. 476 477. Idem
aliis verbis infra dicitur 734 μονάδα δὲ Ξέρην
ἐρημὸν φασιν οὐ πολλῶν μετὰ | ἄσμενον μολεῖν
γέφυραν γαῖν δυοῖν Ζευκτηρίαν. Vulgatae scri-
pturae vitium animadverterat Pauwius, qui αὐ-
τόν εἰσακούομεν coniecit non sentiens εἰσακούο-
μεν huic loco minus aptum esse quam verbum sim-
plex ἀκούομεν.

αὐτόπρεμνος *totus, cum ipsa radice*. Eum.
401 γῆν — ἦν ἐνειμαν αὐτόπρεμνον ἐς τὸ πᾶν
ἔμοι.

αὐτορέγμων *ab ipso confectus, paratus*. He-
sychius, αὐτορέγμων: ἐαυτὸν ἐργαζόμενος. αὐτο-
ρέγμονος πότμου: ὅσον ἐαυτὸν ἐρέζε καὶ κατευ-
θὺς ἐαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα
Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 117) "Legendum — ὅσον
ἐαυτὸν ἐρέζει καὶ κατέθυσε. ἢ αὐτορέγμονος παρὰ
τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Duas grammaticus proponit
vocabuli etymologias, alteram qua ducatur ab
αὐτός et ῥέζειν, alteram qua ab ὀρέγειν." L.
DINDORF, in Thesaurο vol. 3 p. 11.

αὐτός. Huius pronominis duplex est signifi-
catio, prior *ipse*, quo persona vel res ab alia persona
vel re distinguitur, quod licet ubique per se ma-
nifestum sit, tamen non raro adiecto οὐκ ἄλλος
disertius exprimitur: altera (excluso tamen casu
nominativo, qui priore tantum significatione usur-
patur) *is*, quo persona vel res, de qua in verbis
praecedentibus sermo fuit, designatur.

1. αὐτός *ipse*, vel nude positum vel cum prono-
minibus, substantivis, adiectivis coniunctum. Pr.
762 πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ κenoφρόνων βουλευμάτων.
Eadem collocatione verborum Pr. 921 ἐπ' αὐτὸς
αὐτῷ. Ag. 836 τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύν-
νεται. Pr. 240 θνητοὺς δ' ἐν οἴκῳ προθέμενος

τούτου τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην αὐτός. 267 θνητοῖς
ἀρήγων αὐτὸς ἠρόρμην πόνους. 334 πάπταινε
δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδῷ. 470 τοιαῦτα μη-
χανήματ' ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν αὐτὸς οὐκ ἔχω
σόφισμα. 1013 αὐθαδία — αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐ-
δενὸς μείον σθένει. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτῃς δ'
εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. 372 ἀναε δδ' αὐτὸς
Οἰδίου τόκος. 497 αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν. [650
in versu interpolatoris σύ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι.]
652 σύ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 673
εὐστήσομαι αὐτός. 813 αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα
δύσποτμον γένος. 406 καὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὴνδ'
ὕβριν μαντεύσεται. Pers. 5 αὐτὸς ἀναε Ξέρης
βασιλεύς. 261 αὐτὸς δ' ἀέλιπτος νόστιμον βλέπω
φάος. 299 Ξέρης μὲν αὐτὸς 2ῃ. 742 ὅταν σπεύ-
δῃ τις αὐτός. Ag. 31 αὐτὸς τ' ἔψωγε φροῖμιον
χορεύσομαι. 37 οἶκος δ' αὐτὸς — σαφέστατ' ἂν
λέξειεν. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμέ χρη-
στηρίαν ἐσθήτα. 474 μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλούς ὑπ'
ἄλλων βίον κατίδοιμι. 502 αὐτὸς φρενὺν καρ-
ποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 625 ἀνὴρ ἀφαντος ἐξ Ἀχαι-
κοῦ στρατοῦ, αὐτὸς τε καὶ τὸ πλοῖον. 1644 τί
δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' — οὐκ αὐτὸς ἠγάριζες; Ch.
221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τᾶρα μηχανογραφῶ. 454
τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. 609 αὐτὸς δὲ σώζει
τόνδε τιμήσας λόγον. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα
πεύθεσθαι πέρι. 852 εἰτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος
ἐγγύθεν παρῶν. Eum. 199 αὐτὸς σύ τούτων οὐ
μεταίτιος πέλει. 574 ὦν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 579
καὶ Εὐνδικήσων αὐτός. 641 αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα
πρεσβύτην Κρόνον. 798 αὐτὸς θ' ὁ χρήσας αὐ-
τὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 171 τὸν αὐτὸς ποτ'
ἔκτισεν γόνυ. 939 εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοῖ Εὐνέμπο-
ροι σέθεν. Fr. 340 πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος
χοιροκτόνον αὐτὸς σε χράνῃ Ζεὺς. 281, 7 ὁ δ'
αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοῖνι παρῶν, αὐτὸς τὰδ'
εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.
|| αὐτῇ. Ch. 113 αὐτῇ σύ ταῦτα μαθάνουσ' ἤδη
φράσαι. Pers. 792 αὐτῇ γὰρ ἢ γῇ εὐμαχος κεί-
νους πέλει. Sept. 254 αὐτῇ σύ δουλοῖς καὶ σέ καὶ
πᾶσαν πόλιν. Ib. 1037 αὐτῇ προαὐτῷ Piersonius. Ch.
527 ὡς αὐτῇ λέγει. 531 αὐτῇ πρόσσεχε μαζὸν ἐν
τῶνείρατι. Suppl. 722 αὐτῇ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα
— ἐρέσεται. || Genitivus Ag. 599 ἀνακτος αὐτοῦ
πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 208 αὐτοῦ τ' ἐκείνου
καὶ συνεμπόρου τινός. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σου
κασίγητον. Pr. 633 αὐτῆς λεγούσης. Ag. 1323
ἀπαε εἴτ' εἰπεῖν — ὀρθῶν θέλω ἐμόν τὸν αὐτῆς.
Suppl. 260 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀτίας πέδον τότε. ||
Dativus Pr. 847 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ
προσχώματι. Pers. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι. Eum.
61 αὐτῷ μελέσθω Λοεῖα μεγασθενεῖ. Ch. 140 αὐ-
τῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέ-
σθαι. || Accusativus Sept. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν
Διογενεὺς Ἀμφίονος. Pr. 86 αὐτὸν γὰρ σε δεῖ
προμηθεῖς. 719 πρὸς αὐτὸν Καύκασον. [Pers.
565 αὐτὸν ὡς corruptum ex αὐτόπου, quod v.]
Ch. 231 αὐτὸν μὲν οὖν ὀρώσα δυσμαθεῖς ἐμέ. [276
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τὰδε τίσειν με.]
771 ἄλλ' αὐτὸν ἔλαβεν. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σέ
σφάξει θέλω. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου
Λίχα. Ch. 127 καὶ γαῖαν αὐτῇ, ἢ τὰ πάντα τίκτε-
ται. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δούς μύθων
ἐμῶν. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἰμι τέρατα.

Numero plurali Sept. 194 αὐτοὶ δ' ὕφ' αὐτῶν
ἐνδοθεν πορθοῦμεθα. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὕφ' αὐ-
τῶν — παῖοντο. [Eum. 767 αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν
τῆφοις τότε.] Pr. 1075 αὐτοὶ δ' ὅμας αὐτάς. 721
κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. Ch. 473 οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἐκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. [Eum. 696 αὐτῶν πολι-

τῶν μὴ πικραίνοντων νόμους.] Ch. 176 αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερῆς ἰδεῖν. Suppl. 411 αὐτοῖσι θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσῃ καλῶς. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτάς τυπεῖς. αὐτὸν προ αὐτὸν ἐμέ Eum. 290 κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτὸν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεῶν.

2. αὐτός is, sed in casibus tantum obliquis, neque in initio sententiae, sed post unum vel plura vocabula, et plerumque in diverbiis, rarius in melicis, quemadmodum apud Latinos quoque eius ei cum ab sublimiore poesi alienum habitum est, de quo dixit Bentleius ad Horatii Carm. 3, 11, 18 *quamvis furiale centum muniunt angues caput eius*. Genitivus Pr. 306 οἷαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτοιμα. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Pers. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ψακοστρόφουν. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κύρος. Ag. 630 αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος. Eum. 829 ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ Εὐροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι, ubi αὐ τῆσδ' Martinus correxit probabiliter, i. e. ut prius Aegisthi, sic nunc cursus huius. || Dativus Pr. 358 ἤλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος. 769. 914 οὐδέ τις θεῶν δύναται ἄν αὐτῷ πλην ἑμοῦ δεῖξαι σαφῶς. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει. Sept. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ εὖν δίκη τὸν πυρφόρον ἦξειν κεραυνόν. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — τέτακται. 620 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. [1037 τάφον γὰρ αὐτῷ — τῷδε μηχανήσομαι. ubi αὐτῇ Piersonus.] Ag. 160 εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Pr. 178. || Accusativus Pr. 360 δς αὐτὸν ἐξέπληξε. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν — μόρος τοῦ Ζην' ἀπεστέρησεν. 772 τῶν σὼν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῶν. 909 δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος ἐκβαλεῖ. Pers. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως — πρᾶνουν. Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἦξειν πάλιν. 880 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορυξένοσ. Ch. 575 πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν. 712 ἀγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐζένοὺς δόμων. [De 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ (qui locus supra p. 12a s. v. αἰνέω excidit ante Ch. 1021) v. infra s. v. αὐτοῦ.] Suppl. 308 οἷστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας. Pr. 48 ἑμπας τις αὐτῇν ἄλλος ὠφελεν λαγεῖν. Pers. 153 καὶ προσφθόγγος δὲ χρεῶν αὐτῇν πάντας μύθοισι προσαυδᾷν.

Numero duali Pers. 191 Ζεύγνυσιν αὐτῷ (femininum). Plurali Sept. 56 ἕκαστος αὐτῶν. 198 ψήφος κατ' αὐτῶν ὁλεθρία βουλευέσεται. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατψήκισα. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χεῖματος τέκμαρ. 460 ἀριθμὸν ἔεχον σοφισμάτων ἐξηύρον αὐτοῖς. 487 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. Pers. 235 πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ. 238 ἀργύρου πηγὴ τις αὐτοῖς ἐστί. 727 καὶ τί δὴ πράξαισιν αὐτοῖς ὥδ' ἐπιστενάζετε; Ch. 119 ἔλθειν τιν' αὐτοῖς δαίμονα. Eum. [771 ὡς αὐτοῖς μεταμέλη πόνος. 774 αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.] Fr. 5, 1 ἐπ' αὐτοῖς. Pers. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοῦς ἦλθε συμφορὰ πάθους. Pr. 441 ἀλλ' αὐτὰ σιγῷ. Pers. 520 ὁμῆς δὲ φαύλως αὐτ' ἄγαν ἐκρίνατε. || αὐτοῖς cum ipsis. Pr. 221 καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον αὐτοῖσι συμμάχοισι. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ρίζαισιν πνεῦμα κραδαίνει. Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσματος. || αὐτ' ἕκαστα singula quaeque. Pr. 950 ἀλλ' αὐθ' ἕκαστα φράζε.

3. αὐτός cum articulo coniunctum δ αὐτός, ἢ αὐτή, τὸ αὐτὸ significat *idem, eadem, idem*: quae non raro per crasin contrahuntur in αὐτός

αὐτή ταυτό τε λατὼν. Quorum duo priora in codicibus poetarum scenicoz saepissime cum spiritu leni αὐτός et αὐτή scribuntur, de quo hic in universum monemus. Apud Aeschylum Sept. 608 ταυτοῦ κυρήσας ἐκδίοις ἀγρεύματος. Pers. 186 γένους ταυτοῦ. Fr. 114 ταυτοῦ χρόνου. 321 τῆς αὐτῆς ὕδς. Ch. 557 ἐν ταυτῷ βρόχῳ. 894 ἐν ταυτῷ τάφῳ. Ag. 322 ταυτῷ κύτει. Sept. 638 τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ch. [274 τρόπον τὸν αὐτόν.] 543 τὸν αὐτὸν χώρον ἐκλιπῶν ἔμοι. Pers. 602 τὸν αὐτὸν δεῖ δαίμονα. Ch. 254 φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτήν. 210 ἐς ταυτὸ συμβαινουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος. Ch. 760 ταυτὸν εἰχέτην τέλος. Eum. 625 οὐ γὰρ τι ταυτόν. Suppl. 328 ταυτὸν πετρὸν. Pr. 275 ταυτὰ τοὶ πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσίζανει. quod non est περί τὰ αὐτά, ut schol. exp., sed κατὰ τὰ αὐτά, *eodem modo*. Ag. 831 καὶ φημί ταυτά.

αὐτόσπορος ab se ipso satus s. consitus, i. e. sine semente fruges ferens. Fr. 198 αὐτόσποροι γυαί φέρουσι βίοντες ἀπὸννον βροτοῖς.

αὐτόσσυτος ab se ipso excoitatus, sponte veniens. Eum. 170 μυχὸν ἔχραναις αὐτόσσυτος, αὐτόκλητος. αὐτόσσυτον per αὐτοκλέυστον exp. Plesychius ex Sophocle (fr. 503).

αὐτόστονος sua mala gemens. Sept. 916 δαίκτηρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων.

αὐτότοκος qui est una cum partu, cum ipso foetu. Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογεράν πτάκα θυομένοισιν. Schol. σὺν αὐτῷ τῷ τόκῳ.

αὐτοῦ ibi, *ibidem*. Ag. 452 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας Ἰλιάδος γὰς εὐμορφοὶ κατέχουσιν. Eum. 243 αὐτοῦ φυλάσσω ἀναμενὼς τέλος δίκης. 929 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένην. Suppl. 506 κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε. Pers. 979 ἢ καὶ τὸν Περσᾶν αὐτοῦ τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν — ἔλπισ;

αὐτοῦ (vel ubi metrum postulat ἑαυτοῦ, de quo infra dicitur). Pronomen reflexivum tertiae personae, sui, in codicibus plerumque cum spiritu leni scriptum. Pr. 762 αὐτός πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. Sept. 406 καυτὸς καθ' αὐτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ag. 836 τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται. 1417 ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα. 1585 πατέρα Ὀρέστην τὸν ἐμὸν, — αὐτοῦ τ' ἀδελφόν. Pr. 305, 1 ἐπόπτην τῶν αὐτοῦ κακῶν. 305, 6 παῖδός τε χαυτοῦ. Ag. 1083 χρῆσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. Sept. 930 παῖδα τὸν αὐτὰς πόσιν αὐτὰ θεμένα. Pr. 921 ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Sept. 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. 543 φέρε δ' ὅφ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἔνα. Pr. 1013 αὐτῇ καθ' αὐτήν. Sept. 49 μνημεῖα θ' αὐτῶν — ἔσπεφον. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὅφ' αὐτῶν — παῖοντο, i. e. ὑπ' ἀλλήλων.

αὐτοῦ pronomen reflexivum, praesertim ubi cum αὐτός eiusque casibus obliquis coniungitur, interdum pro ἑαυτοῦ et σεαυτοῦ dicitur: de quo dixi in Lexico Soph. p. 74. Pro ἑαυτοῦ Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τᾶρα μηχανορραφῷ. 1014 νῦν αὐτὸν (sic Hermannus pro αὐτόν) αἰνῶ, νῦν ἀποιμῶζω παρών. Sept. 194 αὐτὸ δ' ὅφ' αὐτῶν ἐν δοθεν πορθοῦμεθα. Pr. 129 τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκομέσθα. || Pro σεαυτοῦ Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμον ἀνομον. 1297 εἰ δ' ἐτητύμας μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα. 1544 ἢ σὺ τόδ' ἔρξει τλήσει, κτεῖνας' ἀνδρὰ τὸν αὐτῆς; Ch. 111 πρῶτον μὲν αὐτῇν χῶστις Αἰγισθὸν στυγεῖ. || Formae trisyllabae ἑαυτοῦ tria

apud Aeschylum in una fabula sunt exempla, Pr. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἦθλον ἐξηγουμένης. 186 τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τῷ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. 890 τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀρίστευει μακρῷ.

αὐτουργία *caedes*. Eum. 336 τοῖσιν αὐτουργίαι εὐμπέσωσιν μάταιοι.

αὐτοφόνος *se ipsum interficiens*. Sept. 850 διδυμα — κάκ' αὐτοφόνῳ, i. e. mala fratrum *se invicem interficientium*. Ag. 1091 πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνῳ (αὐτόφονα ed. Ald.) κακά

αὐτοφόνως *se ipsum interficiendo*. Suppl. 65 αὐτοφόνως ὤλετο πρὸς χειρὸς ἑθελ.

αὐτόφορος *se ipsum interficiens*. Fr. 112, quod per αὐτοφάγος exp. Hesychius, *se ipse pascens, ipse vorans*. De accentu adiectivi aliunde non cogniti Arcadius p. 88, 4 τὸ δὲ αὐτόφορος οἱ πλείους βαρύνουσι, i. e. αὐτόφορος scribunt, non αὐτοφόρος.

αὐτόφορος *ipse sarcinam ferens*. Ch. 675 στείχοντα δ' αὐτόφορον οἰκίᾳ σαγή.

αὐτόχειρ *qui sua ipse manu aliquid facit, sua ipsius vi efficiens*. Suppl. 592 πατὴρ φυτουργός, αὐτόχειρ ἀνά.

αὐτόχθονος *cum ipsa terra*. Ag. 536 αὐτόχθονον πατρίων ἐθρίσεν δόμον. αὐτόχθον' δν Blomfieldus. "αὐτόχθων quum significet eum qui ipsa in terra natus est, alia forma opus esse videbat poeta, si dicendum esset qui ipsa cum terra sua aliquid pateretur. Vidit hoc etiam Scholfieldus. Formam vocabuli defendit Lobeck. Parallip. p. 202." HERM.

αὐχέω *glorior, opinor*. Pr. 338 αὐχὼ γὰρ αὐχῷ τήνδε δωρεάν ἐμοὶ δώσειεν Δία. 688 οὐ ποτ' ἡύχουν (sic ex schol. pro ἡύχονην) ἔξονος μολεῖσθαι λόγους. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου τὰδ' ἡύχουν ἐκτελευτήσιν θεούς. Ag. 506 οὐ γὰρ ποτ' ἡύχουν τῇδ' ἐν Ἀργεΐᾳ θρονίον θανάων μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. Ag. 1497 αὐχέας εἶναι τότε τοῦργον ἑμόν. Eum. 561 τὸν οὐ ποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις δύαις λαπαδνόν. Suppl. 329 ἐπεὶ τίς ἡύχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλειεν; Euripidis aliorumque exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2589.

[αὐχὴ *gloriatio, iactatio*. Hesychius αὐχάν: καυχῆσιν. Rectus accentus est αὐχῆ, ut κενεόφρονες αὐχῆ ap. Pind. Nem. 11, 39. Dativum αὐχάϊς in fr. defecto 152 supplendum esse coniecit Hermannus.]

αὐχὴν *cervix*. Ch. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ἑυρόν πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. Pers. 191 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Improprie de Hellesponto ib. 72 Ζυγὸν ἀμφιβάλων αὐχὴν πόντου. Similia collecta sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2593.

αὐω *clamo, eiulo*. Sept. 186 αὐεῖν, λακάζειν. [De verbis ab Diogene L. 7, 28 ἐκ τῆς Νιόβης allatis ἔρχομαι, τί μ' αὐεῖς, non ad Aeschyli fabulam referendis, dixi ad Sophoclis fr. 395.]

ἀφαιρέω *tollo, eripio*. Sept. 777 τὰν ἀρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας. Ag. 1576 ἀλληλοφόνους μανίας μελάθρων ἀφελούση. Eum. 360 σπευδόμενα δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας. 444 ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σὺν ἐπὶ τῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. || *Forma media* Eum. 325 τόνδ' ἀφαιρούμενος πτώκα. Pers. 428 ἕως κελαίνης νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. quod schol. exp. ἕως ἡ νύξ ἐπιγενομένη ἐπαυσε αὐτοὺς τῆς μάχης. Similia collata sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2603 Thucyd. 4, 134 ἀφελόμενης νυκτὸς τὸ ἔργον, et Xen. Hell. 1, 2, 16 ἐδίωκε μέχρι σκότος ἀφείλετο. || *Passivum* Ch. 962 μέγα τ' ἀρρήρεθον ψάλιον οἰκῶν. Suppl. 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθείς ἤκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον;

ἀφάλλομαι *desilio*. Pers. 305 πῆδημα κοῦφον ἐκ νῆως ἀφῆλατο.

ἀφάνεια *interitus*. Ag. 384 οὐ γὰρ ἔστιν ἐπαλεῖς πλοῦτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν εἰς ἀφάνειαν. quod Triclinius exp. ἤγουν ὥστε ἀφανῆ γενέσθαι καὶ φθαρῆναι.

ἀφανῆς *ab aspectu nostro remotus, tenebri-cosus*. Sept. 860 πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. ubi quum syllaba longa requiratur, δυσφανῆ coniecit Boeckhius. || *non visus, obscurus*. Fr. 55, 9 ταυρόφοβοι δ' ὑπομυκνῶνται ποθεν ἔξ ἀφανούς φοβεροὶ μῖμοι.

ἀφαντος *qui disparuit*. Ag. 624 ἀνὴρ ἀφαντος ἔξ Ἀχαικοῦ στρατοῦ. 657 ὦχοντ' ἀφαντοί. 695 ἴχνος ἀφαντον. 1007 ἀφαντον ἔρμα. Suppl. 781 μέλας γενοῖμαν καπνός, νέφεσι γειτονῶν Διός, τὸ πᾶν δ' ἀφαντος —

ἀφαρ *continuo*. Pers. 469 πεζῷ παραγγείλας ἀφαρ στρατεύματα.

ἀφαρκτος. V. ἀφρακτος.

ἀφεγγής *lucē carens, obscurus*. Pr. 115 τίς ἄχ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;

ἀφειδής *non parcens*. Ag. 195 νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδέϊς.

ἀφέλκω *abstraho*. De deglutendo Eum. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὐδ' ἀφείλκυσας φόνου.

ἀφερκτος *exclusus*. Ch. 446 μυχοῦ δ' ἀφερκτος.

ἀφερτος *intolerabilis*. Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἀφερτον ἐνθείς. 386 προβουλόπαις ἀφερτος Ἄτας. 564 χεῖμῶνα — οἶον παρείχ' ἀφερτον Ἰδαία χιῶν. 1103 κακὸν ἀφερτον φίλοισιν. 1600 μόρον δ' ἀφερτον Πιλοπιδαις ἐπεύχεται. Ch. 441 μόρον κτίσαι μωμένα ἀφερτον αἰῶνι σῷ. 469 δύστον' ἀφερτα κήδη. Eum. 146 ἀφερτον κακόν. 479 ἀφερτος αἰανῆς νόσος.

ἀφετος *missus, dimissus*. Pr. 666 ἀφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτους ὁροίς.

ἀφεύω *accendo*. De pilis adustis fr. 321 καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος.

ἀφή *tactus*. Pr. 850 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαίνων Ἐπαφον.

ἀφημαί *desideo*. ἀφηνένων pro ἀφηνένων restituit Ag. 413, de quo v. Praef. ed. Lips. quinta p. XCI. Non aptum huic loco verbum est ἀφίεσθαι. Nam Menelaus non *dimissus* ab Helena est, sed *desertus* ab ea domi inglorius desidet, quod verbo ἀφῆσθαι significatur.

ἀφθεγκτος *vocem non edens*. Eum. 245 ἔπου δὲ μηνυτήρος ἀφθεγκτοῦ φραδαῖς.

ἀφθίτος *indelebilis, nunquam periens*. Ch. 1037 πυρός τε φέγγος ἀφθίτον κεκλημένον. Eum. 724 Μοῖρας ἐπεισας ἀφθίτους (*immortales*) θεῖναι βροτούς. Fr. 31 ὁ τὴν αἰείων ἀφθίτον πᾶν φαγών.

ἀφθογος *voce carens, mutus*. Pers. 206 φῶβ' δ' ἀφθογος ἐστάθη. Eum. 448 ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

ἀφθόνητος *qui invidia non laborat, invidiae non obnoxius*. Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπιζηλος πέλει.

ἀφθονός *non invidiae expositus*. Ag. 471 κρίνω δ' ἀφθονον δλβον. || *copiosus, plenus, abundans*. Ag. 305 πέμπουσι δ' ἀνδαιόντες ἀφθόνῳ μένει φλογός μέγαν πύγωνα. Suppl. 321 καὶ τοῦδ' ἀνοίγε τούνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ. Fr. 198 αὐτόστοροι γυαί φέρουσι βίοντον ἀφθονον βροτοῖς. Comparativus ἀφθονέστερος *abundantior*. Fr. 68 ἀφθονεστέραν λίβα, pro ἀφθονωτέραν, apud Athen. 10 p. 424d, ubi similia comparativorum exempla

afferuntur. In cod. Ven. est ἀφθονέστερα, quod correxit Casaubonus. ἀφθονέστερον posuit Epitoma.

ἀφιερῶ *expro*. Passivum Eum. 451 πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερῶμεθα οἰκοῖσι. Quo sensu usitatum est ἀφισιούσθαι.

ἀφίημι *mitto, dimitto*. Pr. 315 ἄς ἔχεις ὀργὰς ἀφες. Pers. 544 λέκτρων τ' εὐνάς ἀβροχίτωνας, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφείσαι. Eum. 802 ἀφείσαι δαιμόνων σταλάγματα. Fr. 244 ὦ πούς, ἀφίησε. || *relinquo*. Sept. 306 ἐχθροῖς ἀφέντες τὰν βαθύχθον' αἶαν. [Ag. 413 ἀφεμένων vitiose pro ἀφαιμένων. V. ἀφημαι.]

ἀφικνέομαι *advenio*. Pr. 303 ἡ θεωρήσων τύχας ἐμάς ἀφίξει; 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Pers. 15 οὔτε τις ἱππεὺς ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. Ag. 435 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 504 δεκάτου σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους. Suppl. 21 τὴν ἄν οὖν χῶραν εὐφρονα μᾶλλον τῇδ' ἀφικόμμεθα; Fr. 28 εἰς ὑπὶ κρημον Ἰμέραν ἀφικόμην. Pers. 493 Μακεδόνων χῶραν ἀφικόμμεθα.

ἀφικτωρ *supplex*. Suppl. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. || De Iove supplicum patrono Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφικτωρ ἐπίδοι προφρονῶς στόλον ἡμέτερον.

ἀφίλος *non amicus, inimicus*. Sept. 522 ἔχοντ' ἀφίλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου, δέμας δαίμονος. || *amicis carens*. Ch. 295 πάντων δ' ἄτιμον κάφιλον θνήσκειν χρόνῳ.]

ἀφίλως *non amice*. Ag. 805 νῦνδ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως εὐφρων πόνος εὐ τελέσασσι.

ἀφίξεις *adventus*. De adventu supplicum, ut vertere liceat *supplicatio*, Suppl. 483 ὡς ἴδωσι τῇδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται.

ἀφίστημι *dimoveo*. Corruptae scripturae Ch. 416 θοαρᾶς πᾶσαν ἄχος, pro qua versus dimeter trochaicus catalecticis requiritur, nulla dum inventa est emendatio probabilis. || ἀφίσταμαι *abscedo*. Ch. 57 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν — νῦν ἀφίσταται. 872 ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου.

ἀφνεὸς *opulentus*. Pers. 3 τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἐδράνων φύλακες. Fr. 96 ἀφνεοῖσι δόμοισιν.

ἀφνίδιος *subditus*. Pr. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Sic Elmsleius pro αἰφνίδιος, collata Hesychii glossa ἀφνίδια: ἀφνίδαν, ἀφνω, ubi Musurus ἀφνίδαν in ἀφνίδιος mutavit, cui quum femininum ἀφνίδια non conveniat, hoc ἀφνίδια scripsit Hermannus. Quum tragici ἀφνω dixerint, nihil offensionis habet adiectivum ἀφνίδιος, etsi nulla alia eius exempla reperta sunt praeter duo recentiasimorum scriptorum, Nicephori et Pseudo-Callisthenis, in Thes. memorata vol. 1, 2 p. 2682.

ἀφνω *subito*. Fr. 195 δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἀφνω.

[ἀφοβός *non metuens*. Pr. 903 ἔμοι δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος | ἀφοβός οὐ δέδια, ubi sententia postulata ἔμοι δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἀγάμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις, de quo dixi in Praef. Prom. ed. London a. 1866 p. XV.]

ἀφοιβαντός *non expiatus*. Eum. 237 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοιβαντον χέρα. Hesychius ἀφοιβαντον: ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 147).

ἀφόρμικτος *lyra carens, non ad citharam canendus*. Eum. 332 315 ὕμνος ἔξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος.

[ἀφορος *sterilis*. Eum. 781 814 ἰὼν ἀντιπενθή μεθέῖσα καρδίας σταλαγμὸν χθονιᾶφορον, quod priores editores χθονὶ ἄφορον scripserant, Heimsoethius σταλάξω χθονὶ φθοράν.]

ἀφρακτός *non sepius*. De lacrimis quae cohiberi nequeunt Ch. 186 σταγόνες ἀφρακτοὶ δυσχίμου πλημμυρίδος, ubi veterem formam Atticam ἀφρακτοὶ restitui, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 2702.

ἀφρασμόνως *imprudenter*. Pers. 417 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ubi apogr. plura ἀφραδμόνως. Ag. 290 οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ νικήμενος.

ἀφράσμων *imprudens*. Ag. 1401 πειράσθῃ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος.

ἀφραστός *qui intelligi non potest*. Suppl. 92 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δασκοὶ τε τείνουσιν πόροι (Iovis) κατιδεῖν ἀφραστοὶ. || *ineffabilis*. Pers. 165 ταῦτά μοι διπλῇ μέρμιν' ἀφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶ.

Ἀφροδίτη *Venus*. Ag. 419 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχεται χάρις ἀνδρὶ, ὁμμάτων δ' ἐν ἀχνηαῖς ἔρρει πᾶς' Ἀφροδίτα, i. e. omnis gratia amorem excitans. Suppl. 554 τὰν Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν. 664 μῆδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολογιὸς Ἀρης κέρσειεν ἄωτον. 1041 δέδοται δ' Ἀρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας.

ἀφρόντιστος *improvisus, non curatus*. Ag. 1377 ἔμοι δ' ἀγῶν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης παλαιὰς ἤλθε.

ἀφρός *spuma*. Sept. 60 πεδία δ' ἀργηστῆς ἀφρός χραίνει. Eum. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Fr. 434 ἀφρός βορᾶς βροτείας ἔρρη κατὰ στόμα.

ἀφρων *insanus*. Eum. 377 ὅπ' ἀφρονὶ λύμα. ἀφυκτός *inevitabilis, qui effugi non potest*. Fr. 903 μῆδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἀφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. 1016 οἴος σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἀφυκτός. Eum. 776 πάλαισ' ἀφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις. Suppl. 109 κέντρον ἔχων ἀφυκτον. [Ib. 784 ἀφυκτον corruptum ex ἀθικτον, quod v.]

ἀφύλακτος *non custoditus*. Ag. 337 ἀφύλακτον εὐδῆσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.

ἀφυλλός *foliis carens*. Eum. 785 815 λειχὴν ἀφυλλός, ἄτεκνος.

ἀφωνος *sine voce*. Pers. 819 θίνες νεκρῶν — ἀφωνα σημανοῦσιν ὁμμασιν βροτῶν.

ἀχά ἀχέω et ἀχώ. V. ἡχῇ. ἡχέω. ἡχώ.

Ἀχαιικός *Achaicus*. Ag. 184 ἡγεμῶν ὁ πρέσβυς νεῦν Ἀχαικῶν. 624 ἀνὴρ ἀφαντός ἔξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ. Recte scriptum Ἀχαικῶν et Ἀχαιικοῦ, non Ἀχαικ —, ut interdum in libris Euripidis scriptum, quae recentior forma est. De utraque dictum in Thes. vol. 1, 2 p. 2732.

Ἀχαιῖς *Achaea*. Sept. 28 μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῖδα. Pers. 488 γῆς Ἀχαιῖδος πέδον. In apogr. nonnullis Ἀχαιῖδα et Ἀχαιῖδος.

Ἀχαιῖός *Achaeus, Graecus*. Sept. 324 ὅπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ. Ag. 108 Ἀχαιῶν διθρονον κρείτος. 269 Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαίρει τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 649 λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμύνιτον θεοῖς. 660 νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀχαιῶν. Ch. 1071 Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνὴρ. Eum. 399 Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι. Fr. 92 κύδιος' Ἀχαιῶν.

ἀχάλκευτος *non ex aere factus*. Ch. 493 πέδαις ἀχάλκευτος (i. e. rotis) ὅθ' ἠρέθης, πάτερ.

ἀχαρίς *nullam gratiam habens, ingratus*. Fr.

544 ἰδ' ὅπως ἀχαρίς χάρις. Ag. 1545 ἀχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδικίας ἐπικράναι. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχαριν ἀπότροπον κακῶν *gratiam quae non est gratia*: ubi ἀχαρίτον metro postulante restituit Elmaleius.

ἀχείματος *non actus a tempestatibus*. Suppl. 136 ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις.

Ἀχελωῖς *Acheloiis*. De insulis Pers. 866 οἶαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωίδες εἰσι πάροι- κοι Ἑλληνικῶν ἐπαύλων. ubi schol. αἱ διύγροι Ἀ- χελῶων γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσιν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2745.

Ἀχερούσιος *Acherusius*. Ag. 1160 ἀμφὶ Κυ- κυτὸν τε κάχερουσιος δαχθους.

Ἀχέρων *Acheron*, *fluvius inferorum*. Sept. 856 δς δεῖ δι' Ἀχέροντ' ἀμειβεῖται.

ἀχέτας (Dorice pro ἡχέτης) *vocalis*. Pr. 575 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὁτοβεῖ δόναξ ἀχέτας.

ἀχηνία *inopia, penuria, defectus*. Ag. 419 δμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. Ch. 301 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία.

ἀχθομαι *gravor, moleste fero*. Aoristi una est forma passiva ἡχθέσθην, Pr. 390 τοῦτου φυλάσ- σου μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέραρ.

ἀχθηδὼν *gravedo, dolor, molestia*. Pr. 26 δεῖ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε.

ἄχθος *onus, res molesta*. Pr. 350 ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. Ag. 165 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρῆ βαλεῖν ἐτητύμως. 627 ἡ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ. 835 ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. Ch. 842 καὶ τὸδ' ἀμφέρειν δό- μοις γένοιτ' ἂν ἄχθος αἵματοσταγές. Suppl. 988 χῶρα δ' ἄχθος αἰζῶν πέλοι. [ἄχθεια vitiose pro ἄχθα Ch. 419. ἀχθέων Hermannus pro ἀχέων Sept. 949, de quo v. s. v. διόδοτος.]

Ἀχιλλεύς *Achilles*. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω. 128 φαίδιμ' Ἀχιλλεύ. 131 Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ.

ἄχλυσ *tenebrae*. Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπτόταται. Eum. 379 καὶ δνοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδάται πολύστονος φάτις.

ἄχνη *fumus*. Etym. M. p. 182, 56 ἄχνη. — Αἰσχύλος δὲ (fr. 364) τὸν καπνόν. Hesychius ἄχνη πυρός: ὁ καπνός.

ἄχορος *a salitationibus alienus*. Suppl. 635 τὸν ἄχορον βοᾶν — μάλλον Ἀρη. 681 ἄχορον, ἀκί- θαριν, δακρυογόνον Ἀρη.

ἄχος *moeror, dolor*. Ag. 1101 τί τότε νέον ἄχος μέγα; 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος (ἄγος *Auratus*) πορσύνεται; 1480 τὸ παλαιὸν ἄχος. Ch. 416 ἀπέσταςεν (hoc corruptum) ἄχος. 635 θεοστυγῆτ' ἄχει βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος. Sept. 949 διοσδότων ἀχέων (ἀχθέων Herm.). Pr. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Sept. 78 Φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. 973 ἀχέων — τὰδ' ἐγγύθεν. Pers. 573 οὐράνι' ἄχη. 581 δαιμόνι' ἄχη. 638 παν- τάλαν' ἄχη διαμβοῶσω; Ag. 427 τὰ μὲν κατ' οἴ- κους ἐπ' ἐστίας ἄχη τὰδ' ἐστί. 1558 πρὸς ὠκύπο- ρον πόρθμευμ' ἄχέων. 1579 βροτῶν τιμαδούρου θεοῦς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη (ἄγη *Auratus*). Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχθα (sic Blomfield- dius pro ἄχθεια) πρὸς γε τῶν τεκομένων. 585 πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη. Suppl. 13 κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν. 266 μηνιαί' ἄχη (sic correxi pro μηνεῖται ἀχη). 876 ἱυζε καὶ βόα πι- κρότερ' ἀχέων. Pers. 665 versu, ut videtur, inter- polatoris ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχη.

ἀχρεῖος *inutilis*. Pr. 363 ἀχρεῖον καὶ παρὰ- ρον δέμας.

ἀχρήματος *opibus carens, egenus*. Pers. 167 μὴτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς.

ἄψευδής *verax, non fallens*. Sept. 26 ἄψευ- δεῖ τέχνη (Amphiarkai vatis). Ch. 559 ἀνάξ' Ἀπόλ- λων, μάντις ἄψευδής τὸ πρῖν. Suppl. 246 εἰρη- κας ἀμφὶ κόσμον ἄψευδῇ λόγον. 580 ἄψευδεῖ λόγῳ. Fr. 281, 5 τὸ Φοῖβου θεῖον ἄψευδές στόμα.

ἄψορρον *retrograde, retro vestigia referendo*. Pr. 1021 μακρόν δὲ μήκος ἐκτελευτήσας χρόνον ἄψορρον ἦξεις ἐς φάος. Homeri et tragicorum exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2785.

ἀψυχία *animi defectio*. Sept. 259 ἀψυχία γὰρ γλῶσσαν ἀρπάζει φόβος. 383 σάινειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχία.

ἄψυχος *exanimis*. Sept. 192 διεπροθήσας' ἀψυχον κάκην.

ἄωρόνυκτος *intempesta nocte factus*. Ch. 34 ἄωρόνυκτον ἀμβόαμα.

ἄωρος *intempestivus*. Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χεῖμῶν' ἄωρον ὤρσε. Eum. 956 ἀν- δροκμήτας δ' ἄωρους ἀπενέπω τύχας.

[ἄωτίσασθε Dobraei coniectura Suppl. 963 pro λωτίσασθε. V. λωτίζομαι.]

ἄωτος *flos*. Suppl. 665 μὴδ' Ἀφροδίτας εὐνά- τωρ βροτολοιγὸς Ἀρης κέρσειεν ἄωτων.

B.

Βάο *rex*. Suppl. 892 901 ὦ βά (βά M) Γὰς παῖ, Ζεῦ. βά pro βασιλεῦ posuit Scaliger. Scholiasta qui reddit ὦ πάτερ Ζεῦ, Γῆς παῖ, le- gisse videtur ὦ παῖ Γὰς, πᾶ Ζεῦ. ut monuit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 382. vel ὦ πᾶ, Γὰς παῖ, Ζεῦ, quod aliis placuit. βάς, πᾶς πᾶ, ὁ πατήρ memorat Arcadius p. 125, 14, utrumque etiam Choerob. p. 16, 8 (cui Βὰς nomen proprium est regis Pontici, quem memorat Memno ap. Phot. Bibl. p. 228, 17). βά autem pro βασιλεῦ dictum comparandum cum similibus apocorae exemplis, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 78.

Βαβυλῶν *Babylon*. Pers. 52 Βαβυλῶν δ' ἡ πολὺχρυσος.

βάγμα *vox*. Pers. 635 ἰέντος τὰ παναῖολ' αἰανῇ δούσθορα βάγματα.

βάδην *prædetentim*. Pers. 19 πεζοὶ τε θάδην

πολέμου στίφος παρέχοντες. Suppl. 886 ἀραχνος ὡς βάδην.

βάζω *loquor, dico, verba facio*. Sept. 483 ὑπέραιχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. 571 κακοῖσι βά- ζει πολλά Τυδεύς βίαν. Pers. 593 λέλυσται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Ch. 882 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω.

βάθος *profunditas*. Pr. 1029 κνεφαῖα τ' ἀμφὶ ταρτάρου βάθη. || *abundantia*. Pers. 465 κακῶν ὀρῶν βάθος. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.

βαθρεῖα *fundamentum* significare putatur in loco corrupto Suppl. 860, quem v. s. v. βαθυ- χαῖος.

βάθρον *fundamentum*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἔξανέστραπται βά- θρων.

βαθύβουλος *profundi consilii, prudens*. Pers. 142 φροντίδα κεδνήν και βαθύβουλον.

βαθύζωνος *profunde succinctus, demissam zonam habens*. Pers. 155 ὡ βαθυζώνων ἀνάσσα Περσίδων ὑπεράττη. Ch. 169 τίνοz ποτ' ἀνδρὸς ἢ βαθυζώνου κόρης;

βαθύκολλπος *profundos sinus habens*. Sept. 864 ἐκ βαθυκόλλπων στηθέων ἦσειν ἄλγος, i. e. *ex altis pectoribus*.

βαθύπλουτος *valde dives*. Suppl. 554 βαθύπλουτον χθόνα.

βαθύς *profundus*. Pr. 652 πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Suppl. 796 βαθὺ πτώμα μαρτυροῦσά μοι. 356 πόλιν πύργων βαθεία μηχανὴ κεκλημένην. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου.

βαθυχαῖος *valde nobilis*. Suppl. 859 ἀγείος (γείος Hermannus, quod possessorem terrae et in ea natum significet, γέγειος Lobeck. Paralip. p. 552, ἔγγαιος Weilius) ἐγὼ (ἐχῶ Butlerus) βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας, γέρον. Scripturam manifesto corruptam interpretatur scholiasta ἡ μεγάλως εὐγενής· χῶι (scr. χαοί) γὰρ οἱ εὐγενεῖς. ἐγὼ ἢ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὡ γέρον. Pro βαθυχαῖος, nisi hoc quoque corruptum est, βαθυχαῖος scribendum erit cum L. Dindorfio in Thes. vol. 2 p. 39, ut χάσιος et χαῖωτερος scribitur: de quo dictum in Thes. vol. 8 p. 1222.

βαθυχαιτήεις *promissam comam habens*. Fr. (elegiac) 450 β. Μῆδος.

βαθύχθων *profundi soli, secundus, fertilis*. Sept. 306 τὰν βαθύχθων' αἶαν.

βαίνω [Perfectum est βέβηκα (Dorice βέβακα), tertia persona pluralis βεβάσι, participium βεβώς. Aoristus ἔβην (Dorice ἔβαν), cum tertia persona pluralis ἔβαν, Pers. 18 (syllaba altera producta in anapaestis ante interpunctionem), imperativus βάτε, infinitivus βῆναι, participium βάς, plurali numero βάσαι.] *gradior, incedo*. Ag. 924 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν δντα κάλλεισιν βαίνειν. Suppl. 882 βαίνειν κέλευω βᾶριν εἰς ἀμφίστροπον. Ch. 73 πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. Suppl. 832 βαίνει φυγὰ πρὸς ἀκάαν. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλάν. 425 βέβακεν ὧσις οὐ μεθύστερον. Pers. 1002 βεβάσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ· βεβάσιν, οἱ, νῶννμοι, *abierunt*, i. e. *perierunt*. [Eum. 76 βεβῶτ' ἂν' αἰετὴν πλανοστιβῇ χθόνα.] Ch. 22 ἱαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν. Sept. 905 δι' ὧν νεῖκος ἔβα. Pers. 18 προλιπόντες ἔβαν. Eum. 1033 βάτε δόμω. Suppl. 191 ἄλλ' ὥς τάχιστα βάτε. Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς. Pr. 272 πέδοι δὲ βάσαι τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε. 723 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. Ag. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. Suppl. 862 σὺ δὲ ναῖ ναῖ βάσει (βάση M) τάχα. Perfectum βέβηκα saepe praesentis significationem habet *sum, versor*: de quo v. Thes. vol. 2 p. 43.

βαιός *parvus, paucus*. Ag. 1574 κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούση πᾶν ἀπόχρη μοι. Pers. 447 πρόσ τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων βαιά. 1023 βαιά γ' ὥς ἀπὸ πολλῶν.

βάκκαρις *baccarius*. Fr. 12 κᾶγωγε τὰς σὰς βάκκαρες τε καὶ μύρα.

Βάκτριος *Bactrius*. Pers. 306 Βακτριῶν Ἰθαγενής. 318 Ἀρτάνης τε Βάκτριος. 732 Βακτριῶν δ' ἔρρει πανυλῆς δῆμος.

βάκτρον *baculus*. Ag. 202 χθόνα βάκτροις ἐπιπρούσαντας. Ch. 362 πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ.

βακχάω *bacchor*. Sept. 498 ἐνθεος δ' Ἀρεῖ βακχᾷ πρὸς ἄλκην.

βακχεία *bacchatio*. Ch. 698 ἡπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἐλπίς ἦν.

Βακχεύς *bacchutor*. Fr. 394 (apud Macrob. Sat. 18, 6) ὁ κισσεύς Ἀπόλλων, ὁ βακχεύς, ὁ μάντις. Sic vel ὁ βακχᾶς Nauckius pro ΟΒΑΚΣΙΟΣ, quod est in cod. vetustissimo Vaticano.

βακχεύω *bacchor*. Fr. 64 α ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στήτη.

Βάκχη *Baccha*. Eum. 25 ἔε οὔτε Βάκχαι· ἐστρατήγησεν θεός.

βαλλήν *rex*. Phrygiae dialecto tribuunt Sextus Emp. p. 286 et Hesychius s. h. v. Pers. 657 βαλλήν ἀρχαίος, βαλλήν ἐλθ' ἰκοῦ. Utrobique in apogr. βαλλήν: de quo v. Thes. vol. 2 p. 79.

βάλλω (cum perfecto βέβληκα, aoristo ἔβαλον, futuro βαλῶ) *iacio, iaculor, ferio*. Dicitur vel proprie de rebus quae iaciuntur, vel improprie de rebus quae sensus feriant. Sept. 629 πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν Ζεὺς σφε κᾶνοι κεραυνῶ. Ag. 240 ἔβαλλ' ἔκαστον θυτήρων ἀπ' ὁμματος βέλει φλοῖκτω. 357 ἦτ' ἐπὶ Τροίης πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. 947 θεῶν μὴ τις πρόσθεθεν ὁμματος βάλοι φθόνος. 1009 καὶ τὸ μὲν πρό (conieci μὲν τι) χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρον οὐκ ἔδω πρόπας δόμος. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδω βαλῶ. 1390 βάλλει μ' ἐρεμνὴ ψακάδι φοινίας δρόσου. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστήρας βάλε. quod per tmesin dictum esse potest pro ἀμφίβαλε, ut Ag. 1559 περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει pro περιβαλοῦσα et Ch. 395 καὶ πὺτ' ἂν ἀμφιθαλὲς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι pro ἐπιβάλοι, et 574 καὶ κατ' ὀφθαλμούς βαλεῖ pro καταβαλεῖ. Pariter cum ἐν Eum. 787 βροτοφθόρους κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. 858 σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας. Cum ἀπὸ Ag. 166 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἀχθος χρῆ βαλεῖν ἐντήτυμωz. [Eum. 701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεωz ἔξω βαλεῖν.] Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαιπτον. Fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλιτὰ καὶ χλῆδον βαλὼν. 182 μὴδ' αἱματος πέμψιγα πρὸς πέδω βάλῃς. 196 οἷς ἐπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥαδίως Αἴγυν στρατόν. Passivum Ag. 470 βάλλεται γὰρ ὅσοις Διόθεν κεραυνός. || De tesseraum iactu Ag. 33 τρις ἔε βαλοῦσης τῆσδε μοι φρυκτυρίας. qui summus est iactus in ludo tesseraum: v. s. v. τρίς. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. Eum. 751 γνῶμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα, βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὠρθωσεν μία, quod schol. exp. ἡ ψῆφος δὲ βαλεῖν τε καὶ ὀρθῶσαι οἶκον δύναται, ut βαλοῦσα pro καταβαλοῦσα dictum sit, de quo v. Thes. vol. 2 p. 87. Hermannus βαλοῦσα ad ψῆφον refert, quoniam intelligatur βαλὼν τὴν γνῶμην εἰς ψηφίζόμενος: quod clarius exprimi potuisset passivo βληθείσα. || *inicio*. Pr. 388 μὴ γὰρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἔχθραν βάλῃ. 706 τοῖς ἐμοῖς λόγους θυμῶ βάλε. Num sic recte in apogr. correctum pro μάθε, quod est in M. Sept. 1028 κᾶνά κίνδυνον βαλῶ. 1048 οὐ, πρίν γε χώραν τήνδε κίνδυνον βαλεῖν.

βαλός *limen*. Ch. 571 εἰ δ' οὐν ἀμείψω βαλὸν ἔρκειον πυλῶν. Est forma Dorica pro βηλός, qua tragici etiam in diversis constanter uti sunt. Bekk. Anecd. p. 224, 15 τὸν τῆς θύρας οὐδὸν, δν Ὀμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. Comicos addit grammaticus Hermannus p. 444 βαλός: οὕτως ὁ βαθμός ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, unde supplendus Draco p. 35, 22, ubi βαλός exei-

disse monuit L. Dindorfius in Thes. vol. 2 p. 95
βαλός etiam apud Hesychium.

βάεις *fama*. Ag. 10 αὐτὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ
Τροίας φάτιν ἀλώσιμόν τε βάειν. 477 πόλιν διη-
κει θοὰ βάεις. Suppl. 976 εὖν τ' εὐκλεία καὶ ἀμη-
νίτῃ βάει. De effato oraculi Pr. 663 τέλος δ'
ἐναργὲς βάεις ἦλθεν Ἰνάχῃ.

βάπτω *tingo, conspergo*. Pr. 863 διέθηκτον ἐν
σφαγαίσι βάψασα Εἴφος. Ch. 1011 ὡς ἔβαψεν Αἰ-
γίσθου Εἴφος.

βάρβαρος *barbarus*. Pers. 634 βάρβαρα σα-
φηνῇ ἰέντος τὰ παναῖολ' αἰανὴ δύσθορα βάρματα.
Ag. 919 βαρβάρου κεκτῶς δίκην. 1051 ἀγνώτα
φωνὴν βάρβαρον κεκτημένην. Suppl. 235 πέπλοις
βαρβάροις — χλόντα. Sept. 463 φιοῖδ' δὲ συρί-
ζουσι βάρβαρον νόμον. Pers. 187 ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρω λαχούσα γαίαν, ἡ δὲ βάρβαρον. 255 στρα-
τὸς γὰρ πᾶς ὅλως βαρβάρων. 337 βαρβάρους
ναυσὶν κρατῆσαι. 391 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις
προσην. 423 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύμα-
τος. 434 Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γέ-
νει. 475 οὐδ' πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλε-
σεν. 798 πᾶν στρατεύμα βαρβάρων. 844 καὶ
παρόντα καὶ μέλλοντ' ἐτι ἡλγῆσ' ἀκούσας βαρβά-
ροισι πῆματα.

βάρις *navigium*. Pers. 554 βαρίδεσσι ποντίας.
1075 τρισκάλοιον — βάρισιν ὀλόμενοι. Suppl.
837 σοῦσθ' ἐπὶ βάριν. 874 Αἰγυπτίαν γὰρ βάριν
οὐχ ὑπερθορεῖ. 882 βαίνειν κελεύω βαῖον εἰς ἀμ-
φίστροφον.

βάρος *pondus, onus*. Ch. 992 ἔε οὐ τέκνων ἦνεχ'
ὕπὸ ζώνην βάρος. || *calamitas*. Pers. 945 ἀλίτυπα
βάρη.

βαρυδίκος *graviter ulciscens*. Ch. 935 βαρύ-
δικος ποινά.

βαρυδότερα *gravia mala praebens*. Sept.
975 986 ἡ Μοῖρα βαρυδότερα μογερά.

βαρύκοτος *graviter irascens*. Eum. 780 810
ἐν δ' ἄτιμος ἂ τάλαινα βαρύκοτος.

βαρύμηνις *graviter irascens*. Ag. 1482 μέ-
γαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς.

βαρύνομαι *premo*. Ag. 189 εὐτ' ἀπλοῖα κε-
ναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαικοὺς λεύς. 836 τοῖς τ'
αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται. 1463 τοῖσδε
βαρυνθείς.

βαρυπέσης *graviter labens s. incumbens*. Eum.
369 βαρυπέσῃ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν.

βαρύς *gravis*. Pr. 77 οὐπιτηγνῆς γε τῶν ἐρ-
γῶν βαρύς. Sept. 332 βαρείας τοι τύχας προταρ-
βῶ. Pers. 1044 βαρεῖα γ' ἄδε συμφορά. Sept. 767
βαρεῖαι καταλλαγαί. Pers. 515 ὡς ἄγαν βαρύς
ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γενεῖ. 572 βαρὺ
δ' ἀμβόασον οὐράν' ἄχῃ. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κῆρ
τὸ μὴ πιθέσθαι, βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω. 411
βαρὺ (βραχὺ Schuettz.) ψήγμα. 456 βαρεῖα δ' ἀστών
φάτις εὖν κότῃ. 1619 διδάσκειθα βαρὺ τῷ τηλι-
κούτῳ. Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρός λόγους
βαρὺ. Ag. 470 τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὐ βαρὺ.
1640 τὸν δὲ μὴ πεῖθάνορα Ζεύς βαρείας. 1660
δαίμονος χολῇ βαρεῖα. Ch. 36 φόβος — γυναικεί-
οισιν ἐν δώμασιν βαρύς πῖτυν. Eum. 161 βαρὺ,
τὸ περίβρω κρύος ἔχειν. 711 βαρεῖαν τήνδ' ὀμι-
λίαν χθονός. 720 βαρεῖα χώρα τήδ' ὀμιλήσω πάλιν.
730 ἔμει τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 800
ὤεις δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρύν κότον σκήψησθε.
932 de Eumenidibus βαρῶν τούτων, ubi βαρῶν
metri causa pro βαρῶν ἀκτῶν recte restituit
A. I. Ahrensius. Sept. 810 βαρεῖα δ' οὐν οἰῶς φρά-
σσιν. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα — λιγέα βαρεῖα.
341 βαρεῖα σύ γ' εἶπας, πόλεμον αἰρεσθαι νέον.

346 βαρύς γε μέντοι Ζηγὸς ἰκτίου κότος. 415 βά-
ρυν εὐνοῖκον θησόμεσθ' ἀλάστορα. 650 βαρύς δ'
ἐφίζει. Pers. 828 εὐθυνος βαρύς.

βαρυστόνως *gravi cum gemitu*. Eum. 794
ἔμοι πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.

βαρυταρβῆς *graviter terrens*. Fr. 55 τυπά-
νου δ' εἰκῶν — φέρεται βαρυταρβῆς.

βαρύτιμος *graviter puniens*. Suppl. 25 ὑπα-
τοῖ τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. Schol. οἱ βαρέως
τινύμενοι καταχθόνιοι θεοί.

βασίλεια *regina*. Pers. 152 μήτηρ βασίλειως,
βασίλεια δ' ἐμή. 623 βασίλεια γύναι. Ag. 84 βα-
σίλεια Κλυταιμνήστρα.

βασίλειος *regius*. Pers. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ
βασίλειῳ. 66 ὁ περσέπολις βασίλειος στρατός.
589 βασίλεια γὰρ διόλωλεν ἰσχύς. 661 βασιλείου
τιάρας. Ag. 96 πελάνῃν μυχόθεν βασίλειῳ. 156
οἴκοις βασιλείοις. Ch. 343 μελάνθοις ἐν βασιλείοις.
724 σώματι — τῷ βασίλειῳ. 1065 μελάνθοις τοῖς
βασίλειοις. 1070 βασίλεια πάθη. Fr. 386 τῶν βα-
σιλείων πρόδρομος μελάνθρων.

βασιλεὺς *rex*. Pers. 5 ἀναξ Ξέρξης βασιλεὺς.
144 Ξέρξης βασιλεὺς. 633 μακαρίτας ἰσοδαίμων
βασιλεὺς. 855 βασιλεὺς ἰσθόεος Δαρείος. Ag. 114
οἰωνῶν βασιλεὺς (aquila). Ch. 360 βασιλεὺς γάρ ἡν·
Pers. 58 δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς. 151 μήτηρ
βασιλέως. 233 βασιλέως ὑπήκοος. Ag. 1316 βασι-
λέως οἰμώματι. 521 δέεσθε κόσμῳ βασίλει.
Pers. 532 et Ag. 355 ὦ Ζεὺ βασιλεῦ. Pers. 629
βασιλεῦ τ' ἐνέρων. 918 ὅτοτοῖ, βασιλεῦ. 929 βα-
σιλεῦ γαῖας. Ag. 783 ἄγε δὴ, βασιλεῦ. 1488 1513
βασιλεῦ βασιλεῦ. Sept. 820 βασιλεῖον δ' ὁμοσπό-
ροι. Pers. 24 βασιλῆς βασιλέως ὑποχοι μεγάλου.
44 βασιλῆς διοποι. Ag. 518 μέλαθρα βασιλέων.
Suppl. 297 βασιλέων νείκη. Sept. 764 σὺν βασι-
λεῦσι. Ag. 113 βασιλεῦσι νέων.

βασιλικὸς *regius*. Pr. 869 αὐτῇ κατ' Ἄργος
βασιλικὸν τέζει γένος.

βάσις *gressus*. Improprie Ch. 452 ἡσυχῇ
φρενῶν βάσει, ubi schol. ἡρεμαία τῇ ψυχῇ, ἀντὶ
τοῦ προσέχων καὶ μὴ ἀποπλανώμενος.

βάσκιω i. q. βαίνω *gradior, venio*. Pers. 662
671 βάσκε, πάτερ ἀκακε.

Βασσάραι *Bassarai*, hacchae Thraciae, de
quibus v. quae in Thes. collecta sunt vol. 2 p. 180
— 182. Sic inscripta fuit Aeschyli tetralogiae Ly-
curgeae fabula secunda (fr. 20—22 b), non Βασσα-
ρίδες, ut in locis nonnullis grammaticorum legitur,
de quibus dixi ad Fragm. p. 101.

βαστάζω *fero*. Pr. 888 δς πρῶτος ἐν γνῶμα
τόδ' ἐβάστασε. 1019 πετραία δ' ἀγκάλῃ σε βαστά-
σει. || *contrecto*. Ag. 35 εὐφίλῃ χερά ἀνακτος οἶκον
τῇδε βαστάσω χερί. Alia exempla collegit Blomf.

Βατάνωχος n. pr. Persicum Pers. 982.

βαῦζω *clamo*. Pers. 13 νέον δ' ἀνδρὰ βαῦζει,
i. e. magno clamore expetiti. Per ἀσαφῶς λέγειν
exp. Hesychius. Sic Ag. 449 τὰδε σιγὰ τις βαῦζει.

βαφὴ *tinctura*. Pers. 317 ἀμείβων χρώτα πορ-
φυρέα βαφῇ. Ag. 238 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον
χέουσα. 612 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίφογον φά-
τιν ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
960 εἰματῶν βαφάς. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθεί-
ρουσα τοῦ ποικίλματος.

βδελύκτροπος *abominabilis*. Eum. 52 ἐς τὸ
πᾶν βδελύκτροποι. De forma huius adiectivi v.
Lobeck. ad Phryn. p. 671.

βέβαιος *firmus, certus*. Pr. 456 οὐτ' ἀνθεμύ-
δους ἦρος οὔτε καρπίμου Ἰέρους βέβαιον (τέκμαρ).
Eum. 506 ἀκέα τ' οὐ βέβαια. Pr. 297 οὐ γὰρ ποτ'
ἐρεῖς ὡς Ὀκεανὸς φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

βεβαίως *firmiter*. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέ-
παρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.

βέβηλος *profanus*. Suppl. 509 καὶ πῶς βέβη-
λον ἄλσος ἀν' ῥυτίτῳ με;

βέλεμον *telum*. Ag. 1496 1520 ἀμφιτόμῳ
βελέμῳ.

βέλος *telum*. Ag. 366 ὅπως ἀν' μήτε πρό και-
ροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρον βέλος ἡλίοιον σκῆπτειν.
Ch. 184 ἐπαίσθη δ' ὡς διανταίῳ βέλει. [286 τὸ
γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνεργητικῶν βέλος.] 381 τοῦτο
διαμπερές οὐδ' ἔκεθ' ἄπερ τι βέλος. Fr. 179 ὅς
ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον
οὐράνῃν ἐρριπεν. 205 Ἀγρεύς δ' Ἀπόλλων ὀρ-
θὸν ἰθύνει βέλος. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμ-
μιγῇ. 1022 θησαυρὸν βελέεσσιν. Sept. 544 ὡς
πλείστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Ag. 610
ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. Ch. 161 τὰ τ' ἐν
χεροῖν παλίντονα — βέλη πικάλων Ἀρης, σφέ-
διὰ τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη (Ξίφῃ ex schol. Pau-
sania). Fr. 196, 3 πέπρωται γὰρ σε καὶ βέλη λι-
πεῖν ἐνταῦθα.

Multiplex est figuratus vocabuli usus. De ful-
mine Pr. 358 Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος. 917 τινάσ-
σαν τ' ἐν χεροῖν πύρπον βέλος. Sept. 513 διὰ
χερὸς βέλος φλέγων. 255 τρέφων εἰς ἐχθροὺς βέ-
λος. 453 κεραυνὸν δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι. || De
stimulo oestri et scorpii Suppl. 556 εἰσικνουμένου
βέλει βουκόλου πτερόεντος. Fr. 165 κέντημα
γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. || de stimulo amo-
ris, misericordiae. Pr. 649 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον
θυτήρων ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοκίτῳ. 742 μαλ-
θακὸν ὀμμάτων βέλος. || de verbis Eum. 676 ἡμῖν
μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος. || de tempestato
Pr. 371 θερμοὶς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνῶδου Ζάλῃς.

βέλτερος *melior*. Sept. 337 τὸν φθίμενον γὰρ
προλέγῃ βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Suppl. 1070 τὸ
βέλτερον κακοῦ. Fr. 321 τί γὰρ | ὧσον γένοιτ' ἀν
ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; Sic Porsonus pro βέλτιον,
quod est apud Athen. 9 p. 375c. || Superlativus
βέλτατος *optimus*. Eum. 487 κρίνασα δ'
ἀστυν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Suppl. 1055 τὸ μὲν
ἀν βέλτατον εἶη. Utraque forma poetica est pro
βελτίων et βέλτιστος, cuius unum apud Aeschyl-
leum exemplum est Ag. 379 ὑπὲρ τὸ βέλτιστον.

Βερέκυντος *Berecynthii*, genitivus tanquam
ab Βερέκῳ nominativo. ut Steph. Byz. monet,
in usitato. Fr. 155 Βερέκυντα χώρον. Βερέκυντα
recte apud Strabon. 12 p. 580, Βερέκυνθα ap. Plut.
Mor. p. 603 a 778 b, forma recentiore, de qua dixi
in Thes. vol. 2 p. 225.

Βῆλος *Belus*, Danai et Aegypti pater.
Suppl. 318 Βῆλον δὴπαῖδα.

βῆμα *gressus*. Ch. 799 ἀνομένων βημάτων.
βῆσσα *saltus*. Fr. 97 Πανίας βήσας.

βία *Robur*. Pr. 12 Κράτος βία τε. Vulcani sa-
tellites, qui in scenam prodeunt in initio Promethei.

βία *vis*, *violencia*. Suppl. 97 βίαν δ' οὐτίν'
ἐξοπλίζει. 576 βία δ' ἀπημάντῳ σθένει — παύε-
ται, ubi suspectum est βία, ab Hermanno in δύα
mutatum. Pro dativo βία habuisse videtur schol.
qui annotavit λέγει οὐ καί. 1068 εὐμενεῖ βία κτί-
σας. || βία *cum vi*, *fortiter*. Pr. 74 σκέλη δέ κίρ-
κωσων βία. 357 τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων
βία. 380 καὶ μὴ σφυδύντα θυμὸν ἰσχυαίνει βία.
Sept. 47 531 λαπάειν ἄστῳ Καδμείων βία. Pers.
195 εὐναρπάζει βία. 771 Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν
βία. Ag. 238 βία χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει. 655
κεροτυπούμεναι βία. Ch. 80 βία φερομένων.
Suppl. 849 κελεύω βία μεθέσθαι. || βία *vi* *coactus*,

inivitus. Pr. 15 ἀτολμός εἰμι συγγενῇ θεὸν δῆσαι
βία. Suppl. 863 loco obscuro et corrupto βία βία.
943 μήποτ' ἐκδοῦναι βία στόλον γυναικῶν. Fr. 232
Αἰτναίος ἐστὶ κἀνθαρος βία πόντων. || βία *cum ge-
nitivo aliquo inivito*. Sept. 612 βία φρενῶν. 746
Ἀπόλλωνος — βία. Suppl. 430 βία Δίκας. 798 βία
καρδίας. || πρὸς βίαν *violenter*. Pr. 208 ὦντ' ἀμο-
χθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. 353 πρὸς βίαν χει-
ρούμενον. 592 πρὸς βίαν γυμνάζεται. 672 ἐπη-
νάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν
τάδε. Ag. 876 πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέ-
ρης ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης. || πρὸς
βίαν *cum genitivo aliquo inivito*. Eum. 5 θελού-
σης οὐδὲ πρὸς βίαν τινός. || βία *epicoriam exemplo
victorum nominibus circumscribendis servit*. Sept.
448 Πολυφρόντου βία. 641 Πολυνεϊκοὺς βία. Ch.
893 οἱ γ' ὡς τέθηκα, φίλτατ' Αἰγίσθου βία, ubi
*cum masculino est coniunctum quia Αἰγίσθου βία
pro Αἰγίσθε dictum est*. Sept. 571 Τυδεὺς βίαν.
577 Πολυνεϊκοὺς βίαν. 569 Ἀμφιάρεω βίαν. 620
Λαοθένοὺς βίαν. Ch. 636 καλῶ — Αἰγίσθου
βίαν. Sic Hermannus pro διαί, quod Turnebus in
βία mutaverat.

βιάζομαι (forma media) *vim adhibeo*. Pr.
1010 βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ. *Cum accusativo
vim infero alicui*. Sept. 1042 αὐτὸν πόλιν σε μὴ
βιάζεσθαι τάδε. Ag. 794 ἀγέλαστα πρόσωπα βια-
ζόμενοι. 1510 βιάζεσθαι δ' ὁμοσπόροις ἐπιπρ-
οαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἀρης.

βίαιος *violentus*. Pr. 737 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
βίαιος. Suppl. 813 βίαια μὴ φιλεῖς (hoc corruptum:
στέρξης Hermannus) ὀρῶν ὁμμασιν ἐνδίκαις. 831
πόνων βιαίων ἐμῶν. || βίαια *violenter*. Suppl. 821
φυγάδα μάταισι πολυόροις βίαια διζήνται λαβεῖν.
|| πρὸς τὸ βίαιον *violenter*. Ag. 130 Μοῖρα λαπά-
ζει πρὸς τὸ βίαιον.

βιαίως *violenter*. Ag. 183 δαιμόνων δέ που
χάρῃς βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένυν. Per κρα-
ταιρῶς explicat Triclinius, ut significet *per vim
imperia sua exsequentium*, ut Hermannus ex-
plicuit. Turnebus βίαιος scripsit, βέβαιος Kar-
stenus. Ch. 549 θανεῖν βιαίως. Eum. 555 βιαίως
εὖν χρόνῳ καθήσειν.

βιάομαι *vim affero*, *urgeo*. Ag. 385 βιάται δ'
ἀτάλαινα Πειθῷ.

βίβλος *liber*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων
κατεσφραγισμένα.

βιβρώσκω *comedo*. Ag. 1097 ὀπτάς τε σάρ-
κας πρὸς πατρός βεβρωμένας.

βιόδωρος *vitam largiens*. Fr. 170 Ἰνάχου
Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

βίος *vita*. Pr. 537 θαρσαλέας τὸν μακρὸν
τείνειν βίον ἐλπίζει. et 449. Sept. 699 κακὸς οὐ κε-
κλησεί βιον εὐ κυρήσας. Pers. 464 ἀπάντων ἔξα-
πέφθειραν βίον. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρ-
ρηξεν βίου. [616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλού-
σης βίον ξανθῆς ἑλάας καρπός, ubi βιον ex ἴσων
corruptum videtur.] Ag. 465 παλιντυχεῖ τριβᾷ
βίου. 474 μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλούς ὑπ' ἄλλων βίον
κατίδοιμι. 775 τὸν δ' ἐναῖσιμον τίει βιον. 859
ἐμαυτῆς δυσφορὸν λέξω βίον. 929 ὀλβίαι δὲ χρῆ
βιον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. 1123 ξυνα-
νύτει βίου δύντος αἰγῇς. 1146 Ἴτυν στένους
ἀμφιθαλὴ κακοῖς ἀηδῶν βιον. 1314 ἀρκεῖται βίος.
1362 ἡ καὶ βιον κτήνοντες ὧδ' ὑπέϊστον δόμων
καταισχυνητῆρι. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθι-
σεν βιον. 1493 1517 ἀσεβεί θανάτῳ βιον ἐκπνέων.
Ch. 79 πρέποντ' ἀρχὰς (πρέπον τυχῆας Schuetzius)
βίου. 612 σύμμετρόν τε διαί βίου μοιρόκραντον
ἐς ἄμαρ. [1003 ἀρτυροστερῇ βιον νομίζων.] Eum.

526 μήτ' ἀνάρχeton βιον μήτε δεσποτούμενον αινέσης. 924 ἐπισύτους βίου τύχας ὀνησίμους. 955 δακρύων βιον ἀμβλωπόν. 1020 συμφορὰς βίου. Suppl. 937 πεσήματ' ἀνδρῶν κάπολακτισμοί βίου. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τὸ βίου πλέον. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλέστερος. 263 διαπεφρούρηται βίος, i. e. ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρά συντετέλεσται, ut exp. Hesychius. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Numero plurali 281 μακράωνας βίους. || *victus*. Fr. 41 μῆλων τε βοσκὰς καὶ βιον Δημήτριον.

βιοτή *vieta*. Pers. 853 ἡ μεγάλας ἀγαθὰς τε πολισσονόμου βιοτὰς ἐπεκύρσαμεν. Fr. 49 βιοτὴν αὖξιμον ἐμψίουςα.

βίος *vieta*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαῖω βιον ἐκωσσοῖατο. 708 ὁ μάσων βίος ἦν ταθῇ πρόσω. 711 βιοντον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγε. Ag. 720 ἐν βίοντο προτελείεις. Ch. 1018 οὔτις μερόπων ἀσινῇ βιοντον διὰ παντὸς ἀτιμος ἀμείψει. Eum. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βίοντον. 960 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτουχεῖς βιότους δότε. Fr. 174 τί γὰρ καλὸν Ζῆν βιοντον (sic Stanleyus pro βιον) δὲ λυπὰς φέρει; || *victus*. Fr. 198 αὐτόσποροι γυαὶ φέρουσι βιοντον ἀφθονον βροτοῖς.

βλάβη *damnum*. Fr. 763 σήμνηον, εἰ μὴ τις βλάβη. Ag. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 889 ἐν ὀψικότοις δ' ὁμασιν βλάβας ἔχω. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάει βλάβης. [Ch. 498 βλάβας corruptum ex λαβας. V. λαβή.] Eum. 491 εἰ κρατήσῃ δίκαι τε καὶ βλάβη τοῦδε ματροκτόνου. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 889 οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιτρέποις πόλει μὴνιν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ. 938 δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβη. Suppl. 377 ὡμὴν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ. Fr. 180 τίνας κατέκτας ἐνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; || *Active de eo qui damnum infert* Ag. 1234 Σκύλλαν τινά, ολκούσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην. Eum. 859 αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχων βλάβας νέων.

βλάπτω *noceo*. Ch. 327 ἀναφαίνεται δ' ὁ βλαπτῶν. Eum. 661 οἷσι μὴ βλάψῃ θεός, ubi βλάψῃ non cum dativo constructum est, sed tō tictōmevon ex praecedentibus intelligitur. Passivum Ch. 956 βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐπιχοιτάει. Pr. 196 εἰ τι μὴ βλάπτει (βλάπτει M) λόγῳ. Cum genitivo privandi vel impediendi significatione Ag. 120 βλαβέντα λισθίων δρόμων. Quam structuram praesivit Homerus Od. 1, 195 ἀλλὰ νυ τὸν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.

βλαστάνω *nascor*. Sept. 594 ἔξ ἧς τὰ κενὰ βλαστάνει βουλευματα. Ag. 756 ἐκ δ' ἀγαθὰς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. [Vitiose Ch. 589 βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδαοροι πανά τε καὶ πεδοβάμονα, ubi βλάπτουσι Butlerus.]

βλάστημα *propago*. Sept. 533 μητρός ἔξ ὁρεσκού βλάστημα καλλιπρῶπον.

βλαστημός *fos*. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν (immo πάλιν). || *proles*. Suppl. 317 τίς οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; In M utrobique βλάστημον. Rectum accentum esse quem Blomfieldus restituit βλαστημός ex iis colligi potest quae Lobeckius attulit Paralip. p. 397.

βλαχά (Dorice pro βληχή) *vagitus*. Sept. 348 βλαχαὶ αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων — βρεφῶν.

βλαψίφρων *mentem latus, demens*. Sept.

725 τὰς περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρωνος.

βλέμμα *vultus, oculi*. Fr. 238 κάτω — βλεμάτων ῥέπει βολή.

βλέπω *cerno, specto*. Fr. 447 βλέποντες ἐβλεπον μάτην, κλύοντες οὐκ ἤκουον. Suppl. 716 πρῶτα πρόσθεν ὁμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Pers. 802 εἰ τι πιστεύσαι θεῶν χρῆ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντα. Sept. 498 φόβον βλέπων, i. e. metum vultu incutiens: nisi φόβον scribendum cum Cantero. Qui frequens est accusativi verbis βλέπειν et δεδορκέναι adiuncti usus: v. Thes. vol. 2 p. 281. Ch. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθὴ καὶ βλέποντα δοξάσω; ubi idem est quod ὄντα.

βλέπειν dicuntur qui in vivis sunt, quod βλέπειν φάος saepe dixerunt tragici. Pers. 261 αὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. 299 Ἐρέξης μὲν αὐτὸς Ζῆ τε καὶ βλέπει φάος. Ag. 677 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἰστορεῖ χλωρὸν τε καὶ βλέποντα. 1646 Ὀρέστης ἀρά που βλέπει φάος; Eum. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἡ φάος βλέπειν.

βλέφαρον *palpebra*. Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνω. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνω.

βληχῇ. V. βλαχά.

βλοσυρός *terribilis*. Eum. 167 αἱμάτων βλοσυρόν ἀρόμενον ἄγος.

βλοσυρόφρων *ferox*. Suppl. 833 βλοσυρόφρονα (βλοσυρόφρονι Hermannus) χλιδᾷ.

βόαμα *clamor*. Ag. 920 in trimetro χαμαιπετές βόαμα, ubi βόημα superscr. in apogr. Flor. (in parte fabulae qua caret M); sed tragici haud dubie βόαμα praetulerunt, etsi in fabulis quae nunc supersunt nulla alia huius vocabuli exempla reperiuntur. Compositum ἀμβόαμα est in carmine chori Ch. 34.

βοάω *clamo*. Fr. 391 βοᾷς τοιοῦδε πρᾶγματος κοινῶν ὦν. Pr. 431 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων. Sept. 64 βοᾷ γὰρ κύμα χερσαῖον στρατοῦ. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. 381 μεσημβριναῖς κλαγασίν ὡς δράκων βοᾷ. 392 βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. 468 βοᾷ δὲ χούτος γραμματίων ἐν συλλαβαῖς. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ὡσὶ κέλαδος οὐ παύνιος. 991 βοᾷ βοᾷ μελέων ἐντοσθεν ἦτορ. Ag. 1106 πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ. Ch. 402 βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινύς. Suppl. 584 ἐνθεν πᾶσα βοᾷ χθύν. Pers. 964 εἰ 966 οἰοῖοι βόα. 1048 1066 βόαν ἀντίδουπά μοι. Suppl. 875 ἱῦζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων. 890 βοᾶν (scriptura incerta) προβερὸν ἀπότερεπε.

βοᾷτις *clamans*. Pers. 575 τεῖνε δὲ δυσβαύκτον βοᾷτιν τάλαιναν αὐδάν.

βοή *clamor*. Sept. 84 διὰ πέδον βοᾷ ποτάται. 88 βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπῆς λεῶς ὀρνυται ἐπὶ πόλιν. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. 394 ὅστις βοῆν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. 487 εὖν βοῇ παρίσταται. Pers. 280 ἱῦζε ἀποτμον βοᾶν. 402 παρὴν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοῆν. 936 τὰν κακοφάτιδα βοᾶν. Ag. 321 οἶμαι βοῆν ἀμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 1143 ἀκόρετος βοᾷς. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἀκουσον λισθίου βοῆς. 885 τίνα βοῆν ἴστης δόμοις; Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνας βοῆν. Suppl. 635 τὸν ἀχορον βοᾶν — μάχλον Ἄρη, ubi τὰν pro τὸν scripsit Hermannus, cuius v. annot. 683 βοᾶν ἐνδημον. 829 βοᾶν ἀμφαίνω. || *auxilium*. Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἄστοις κηρύσσειν βοῆν. Suppl. 730 εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. ubi schol. βοῇ νῦν τῇ βοηθείᾳ.

βοηθέω *auxilio venio*. Suppl. 613 τὸν μὴ βοηθῆσαντα τῶνδε γαμόρων.

βοηλάτης *boia agitator*. Suppl. 307 βοηλάτην μύωπα κινητήριον.

Βοιωτός *Boeotus*. Pers. 482 ἐν Βοιωτῶν χθονί. 806 φίλον πιάσμα Βοιωτῶν χθονί.

Βόλβη *Bolbe*. Pers. 494 ἐπ' Ἀεῖου πόρον Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα. Est lacus Macedoniae.

βολή *iactus*. Sept. 430 τὰς δ' ἀστραπὰς τε καὶ κεραυνίους βολάς. Ag. 1329 βολαῖς ὑγρώσων σφόγγος ὥλεσεν γραφὴν. Fr. 238 κάτω — βλεμάτων ῥέπει βολή.

βόλος *iactus*. Sic dicuntur *pisces uno retis iactu capti*: v. Thes. vol. 2 p. 319. Pers. 424 ὥστε θύνουσι ἡ τὴν ἰχθύων βόλον.

βόμβυξ *tibiae species*. βόμβυκας inter partes ex quibus tibiae componantur memorat Pollux 4, 70, sed tibia ipsa ib. 82 βόμβυκας dicit, τὸ δὲ τῶν βομβύκων ἐνθεον καὶ μανικὸν τὸ αὐλήμα, πρὶπον ὄργιοις, quod confirmatur versibus Aeschyli fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόνου κάματον, δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος.

βορά *rabulum, cibus, vel brutorum, vel hominum*. Fr. 583 ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. Pers. 490 ὑπεσπανισμένους βοράς. Ag. 1220 χείρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βοράς. 1597 ἔσθαι βοράν ἄστων, ὡς ὄρεας, γένει. Ch. 530 τίνος βοράς χρῆζοντα; Fr. 434 βοράς βροτείας.

[βόρβορος *coenum, lutum*. Eum. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μαινῶν.]

Βορεάς *borealis*. Fr. 195 Βορεάδας ἤξει πρὸς πνοάς.

Βορραῖος *Borealis*. Sept. 527 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραῖαις (sic Porsonus pro βορραῖς) πύλαις.

βοσκή *rabulum*. Eum. 266 ἀπὸ δὲ σοῦ φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου. Fr. 41 μῆλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον.

βόσκημα *rabulum, nutrimentum*. Improperie Suppl. 620 ἀμύχανον βόσκημα πημονῆς. || *is qui pascitur*. Eum. 302 ἀναιματον βόσκημα δαιμόνων. || *pecus, bestia*. Fr. 270 ἀκανθα ποντίου βοσκήματος.

βόσκω *pasco, alo*. Sept. 244 τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν. Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ὑγμοῖσι βόσκαται κέαρ. || *Forma media βόσκομαι comedo*. Ag. 118 βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν.

Βόσπορος *Bosporus*. Pr. 733 Βόσπορος δ' ἐπὶ νῦμος κεκλήσεται. Pers. 723 ὥστε Βόσπορον κλησάι μέγαν. 746 ὅστις Ἑλλήσποντον — ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

βόστρυχος *cincinnus*. Ch. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. 178 μάλιστα ἐκείνου βόστρυχοις προσεΐδεται. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Figurata Pr. 1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος.

βοτῆρ *pastor*. Eum. 196 χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Suppl. 352 φράζουσα βοτῆρι μόχθους. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτῆρ. i. e. *auguriorum observator*.

[βότης. V. βούτης.]

βοτὸν *pecus*. Ag. 1169 θυσία — πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. 1415 ὥσπερ βοτοῦ μόρον. Ch. 753 τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, ὥσπερ βοτὸν, τρέφειν ἀνάγκη. Eum. 450 σφαγαί — νεοθῆλου βοτοῦ. 452 καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις. 907 καρπὸν τε γαῖας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. Suppl. 668 βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερές μισέομυρτον. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγονα τελέθοι. [Ib. 858

ἀλφεσβίονον ὕδωρ, ἐνθεν ἀεζόμενεν ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει, Coningtono βοτοῖσι scribendum videbatur.

βούβαλις *dybalus*. Fr. 316 λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίρετον.

βουθόρος *vaccas iniens*. Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας.

βούθυτος *ad boves immolandos pertinens*. Ch. 261 βουθύτοις ἐν ἡμασιν. Suppl. 706 βουθύτοις τιμαῖς.

βούκερως *bubulis praeditus cornibus*. Pr. 588 κλύεις φθέγμα τὰς βούκερῳ παρθένου; βουκολέω *pasco, alo*. Improperie *demulceo*. Ag. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος.

Eum. 78 μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον, ubi per περίεπῳ exp. schol.

βουκόλος *bubulcus*. Pr. 677 βουκόλος δὲ γηγενής — Ἄργος ὠμάρτει. Suppl. 557 εἰσκινουμένου βέλει βουκόλου πτερέντος.

βουλαρχος *consilii auctor*. Suppl. 12 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βουλαρχος καὶ στασιάρχος. 969 Δαναὸν, πρόνοον καὶ βουλαρχον.

βουλεύεμα *consilium*. Pr. 170 τὸ νέον βούλεμα, ὅπ' ὅτου σκήπτρον τιμάς τ' ἀποσυλάται.

619 βούλεμα μὲν τὸ Δίον, Ἡφαίστου δὲ χεῖρ. 762 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. 1055 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι. Sept. 594 ἔξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευματα. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κεδνὰ ἐν ὧμιν ἐστὶ μοι βουλευματα. 528 πιστοῖσι πιστὰ εὐμφέρειν βουλευματα. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἂν πῶς ἀσφαλῆ βουλευματα; Eum. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπεισθῆς καὶ τίνος βουλευμασιν; 717 ἡ καὶ πατὴρ τι σφάλλεται βουλευμάτων;

βουλευτέον *deliberandum*. Ag. 847 τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὐ μενεῖ βουλευτέον.

βουλευτήριον *curia*. Eum. 570 πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου. [683 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] 687 κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον.

βουλευτήριος *suasor*. Sept. 575 κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.

βουλευτὶς *consiliatrix*. Etym. M. p. 595, 40 βουλευτὴς βούλειτις. "τῶνδε βουλευτὶς πόνων" ἐν ταῖς Ξανθρίαις (fr. 166), ubi ambigitur Aeschyli an (quod minus probabile) Platonis comici Xanthiae intelligendae sint. De forma vocabuli dixit Lobeckius ad Phryn. p. 256.

βουλευτὸς *excogitatus*. Ch. 494 αἰσχροῦς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.

βουλεύω *suadeo*. Pr. 204 ἐνταῦθα ἐγὼ τὰ λῶστα βουλεύω. Eum. 700 βουλεύω σέβειν. || *delibero, decerno, meditor*. Ponitur vel absolute vel cum accusativo aut per se et genitivo constructum.

Sept. 200 μὴ γυνῇ βουλεύετω. Pr. 1030 πρὸς ταῦτα βούλευε. Sept. 248 οὐκοῦν ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν περὶ. Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον. Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποινὰς φημι βουλεύειν τινά. 1359 τοῦ δρῶντος ἐστὶ καὶ τὸ βουλεύειν περὶ. 1614 ἐποικτον τόνδε βουλεύσαι φόνον. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. || *Passivum* Pr. 998 ἄπται πάλα δὴ καὶ βεβούλευται τῷδε. Suppl. 1016 εἰ γὰρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. Sept. 198 ψήφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύεται. || *Forma media βουλεύομαι delibero, consilia in eo*. Fr. 258 σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὐ βεβουλεύσθαι δοκεῖ. Sept. 223 μὴ μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς. Ag.

846 τὰ δ' ἄλλα — βουλευσόμεθα. Ch. 718 βουλευσόμεθα τῇδε συμφορὰς πέρι.

βουλή *consilium*. Pr. 219 ἑμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβασθῆς κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενὴ Κρόνον. 551 οὐποτε θανάτων τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεΐασι βουλαί. Sept. 842 βουλαὶ δ' ἄπιστοι Αἰῶσι διήρκεσαν. Ag. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἤστινος τυχῶν λέγω. Ch. 100 τῇδ' ἔστέ βουλῆς, ὦ φίλοι, μεταίτιαι. Eum. 620 βουλή πηφαύσκω δ' ὕμ' ἐπισπέσθαι πατρός. || *senatus, magistratus*. Ag. 884 εἴτε δημόθρους ἀναρχία βουλήν καταρριψίειεν.

βούλιος *consulius, prudens*. Suppl. 599 σπεύσαι τῶν βούλιος (sic Aulratius pro δούλιος) φέρεται φρήν. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πράξει δέ τι βουλιώτερον.

βούλομαι *volo*. Pr. 929 ἄπερ τελεῖται, προς δ' ἂ βούλομαι λέγω. Pers. 215 οὐ σε βουλόμεθα, μήτηρ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. Pr. 867 δυσὶν δὲ θάτερον βουλήσεται.

βούνης *collibus frequens, tumultosa*. Suppl. 117 129 ἰλέομαι μὲν Ἀπῖαν βούνην. 776 ἰὼ γὰρ βούνη, πάνδικον σέβας, ubi βούνη ego restitui, πάνδικον, quod schol. legit, Paleius, pro βουνίτι ἐνδικον, quod est in M: de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 369.

βούνομος *a bobus depastus*. Fr. 243 Σπερχεῖε ποταμὲ βούνομοι τ' ἐπιστροφάει.

Βούρα *nomen urbis Achaiae*. Fr. 326 Βούραν ἱέραν.

βούς, ὁ, (cum genitivo βοός, pro quo βοῦ — laud dubie metri causa — ab Aeschilo (fr. 430) et Sophocle (fr. 277) dictum memorat Choeroboscus p. 237, 9 ed. Gaisf.) *bos*. Ag. 36 βούς ἐπὶ γλώσῃ μέγας βέβηκεν. Quae proverbialis locutio est de iis qui vel pecunia corrupti tacent, vel, ut hoc loco, propter metum libere loqui non audent: de qua plura dixit Blomfieldus in Glossario. || βοός, ἡ, *vacca*. Pers. 611 βοός τ' ἄφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα. Ag. 1125 ἄπεχε τὰς βοός τὸν ταῦρον. 1298 θεηλάτου βοός δίκην. Suppl. 18 τῆς οἰστροδόνου βοός ἔξ ἐπαφῆς. 45 ἰνὶν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοός. 170 τὸν τὰς βοός παῖδ' ἀτιμάσας. 275 σπέρματ' εὐτέκνου βοός. 299 ΧΟ. βουὴν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. BA. οὐκὼν πελάζει Ζεὺς ἐπ' ἐυκράτῳ βοῖ; 303 τὸν πάνθ' ὀρώντα φύλακ' ἐπέστησεν βοῖ. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότημυ βοῖ; 313 τίς οὖν ὁ Διὸς πόρτις εὐχεταὶ βοός; 569 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναῖκός.

βούστασις *bubile*. Pr. 653 πόλιντας βουστάσεις τε πρὸς πατρός.

βούτης *bubulcus*. Pr. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσὼρῶσα βούταν. Ag. 719 βούτας ἀνὴρ. In apogr. Flor. (nam in Med. haec pars fabulae excidit) οὗτος (superscripto ως) ἀνὴρ. Correxerit Heusdinus, nisi quod βότας scripsit, pro quo βούτας recte Weckleinus, ut a. v. ἀγάλακτος diximus.

βουφόνος *boves caedens*. Pr. 531 μῆδ' ἐλινύσαιμι θεούς ὅσας θοῖναις ποτινισσομένη βουφόνους, i. e. *boum occisorum sacrificiis*.

βούχιλος *pecora alens*. Suppl. 540 λείμωνα βούχιλον.

βραβεύς *dux*. Pers. 302 Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεύς. Ag. 230 φιλόμαχοι βραβῆς. Hesychius βραβέα: ἄρχοντα.

βραδύνω *tardus sum, cunctor*. Suppl. 730 εἰ βραδύνοιμεν βοή. Forma media Sept. 623 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβώσαν φύει [ποδῶκες ὄμμα,

χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται] παρ' ἀσπίδος γυμνωθέν ἀρπάσαι δόρυ. ubi *seclusi verum spurium*.

βραχίων *brachium*. Suppl. 747 πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ θάλλει βραχίον' εὐκατερρινημένους.

βραχύς *brevis*. Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθω πάντα συλλήβδην μάθε. 939 κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. Pers. 713 ἐν βραχεῖ λόγῳ. Suppl. 274 βραχύς τορός θ' ὁ μῦθος. βραχὺ ψῆγμα pro βαρὺ ψῆγμα Ag. 441 Schuetzius.

βρέμω *fremo*. Pr. 424 δάϊος στρατὸς δεμπύρωσι βρέμω ἐν αἰχμαῖς. Sept. 84 διὰ πέδον βοῶ ποτᾶται, βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροῦτο. 378 Τυδεὺς μὲν ἦδ' ἰπὸς πύλαισι Πρωϊτίσι βρέμει. Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει (καρδία). Eum. 978 τὰν δ' ἀπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Forma media Sept. 350 βλαχαὶ δ' αἰματώεσαι — βρέμονται.

βρέτας *simulacrum dei vel deae*. Sept. 95 πότῃρα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτῃ τίμια (τίμια addidi) δαιμόνων; 97 ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. 185 βρέτῃ πεσοῦσας πρὸς πολιουσούχων θεῶν. 212 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτῃ. Pers. 809 οὐ θεῶν βρέτῃ ἡδοῦντο συλάν. Eum. 80 Ἰζου παλαιὸν ἀγκαθεν λαβὼν βρέτας. 242 πρόσσιμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά. 259 περὶ βρέτῃ πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου. 409 βρέτας τε τοῦμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ἔξην. 439 βρέτας τότε ἦσαι φυλάσσω. 446 πρὸς χειρὶ τιμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμεν βρέτας. 1024 αἶτε φρουροῦσιν βρέτας τοῦμὸν δικαίως. Suppl. 463 νέοις πῖναῖ βρέτῃ κοσμήσαι τάδε. 885 βρέτεος ἄρος ἄτα. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ Δίκας ἀγομέναν.

βρέφος *infans*. Ag. 1096 κλαόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς. Sept. 350 τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτι βρεφῶν. Sic Schuetzius pro ἀρτιτρεφεῖς (in apogr. nonnullis ἀρτιτρεφεῖς).

βρίζω *dormio*. Ag. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βρίζουσης φρενός. Ch. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὐλοῖσιν ἐξήμελας εὐτραφεὺς γάλα. Eum. 280 βρίζει γὰρ αἶμα.

βριθύς *gravis*. Ag. 200 χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι. Fr. 447 (ex elegia) βριθὺς ὀπλιτοπάλας.

βρίθω, quod plerumque intransitive dicitur *deorsum vergo, rarius transitive est onero*. Hesychius βρῖσαι: βαρύναι. Sic Pers. 346 τάλαντα βρῖσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. || *Passivum βρῖθωμαι* Sept. 154 ἔλακον ἀζόνων βρῖθομένων χνόαι. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μύροις καὶ μελαγχλύοις καὶ μιλοπρέτοις βρῖθεται ταῦτο τοῦ χρόνου. Sic Homerus Il. 8, 307 καρπῷ βρῖθομένη. unde Hesychius βρῖθεται: βαρύνεται καρπῷ.

Βρόμιος *cognomen Bacchi*. Eum. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν χώρον.

βρόμος *strepitus*. Sept. 213 νιφάδος δτ' ὀλοᾶς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις. 476 μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον καταγίζοντα. Fr. 195 ἴν' εὐλαβοῦ βρόμον καταγίζοντα.

βροντή *tonitru*. Pr. 923 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον. 1017 βροντῇ καὶ κεραυνῷ φλογί. 1045 αἰθὴρ δ' ἐρεθίζεται βροντῇ. 1062 βροντῆς μήκημ' ἀτέραμον. 1083 βρυχία δ' ἠχῷ παραμυκάται βροντῆς. Suppl. 35 βροντῇ στεροπῇ τε. Fr. 55, 11 τυπάνου δ' εἰκῶν ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβῆς.

βρόντημα *tonitru*. Pr. 993 βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα.

βρότειος *mortalis, ad mortalem s. mortales pertinet, humanus*. Pr. 116 θεόσσυτος, βρότειος,

ἡ κεκραμένη; 765 θέορτον ἢ βρότειον (γάμον); Ag. 1189 βρότειον αἶμα. 1327 ἰὼ βρότεια πράγματα. Eum. 253 ὁσμὴ βροτειῶν αἱμάτων με προσεγὰ. 412 βροτειοὶς ἑμπερεῖς μορφώμασιν. 568 σάληγιβ' βροτειὸν πνεύματος πληρουμένη. 909 τῶν βροτειῶν σπερμάτων σωτηρίαν. Suppl. 104 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. Fr. 434 βορὰς βροτειάς. 294 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ.

βρότεος i. q. βρότειος. Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν βρότεια μὲν τίῳν. Quod unicum huius formae exemplum est apud tragicos. ·Epicorum exemplum v. in Thes. vol. 2 p. 43a.

βροτοκτονέω *homines interficio*. Eum. 421 βροτοκτονούντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

βροτολοιγός *homines perdens*. Suppl. 665 βροτολοιγὸς Ἄρης. Hom. II. 5, 31 Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ.

βροτὸς *mortalis*. Dicitur plerumque substantive, intellecto ἀνθρ (ut βροτὸς ἀνθρ apud Homerum) vel alio nomine, et numero plurali frequentius quam singulari, cuius pauca tantum apud Aeschylum sunt exempla. Pers. 97 παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Ag. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι καταθάνειν χάρις βροτῶ. Eum. 471 τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τις οἰεῖται τὸδε βροτὸς δικάζειν. 525 ἡ πόλις βροτὸς θ' ὁμοίως ἐτ' ἂν σέβοι δίκαν; Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μυχθῆναι βροτῶ; || Plutalis Pr. 21 οὔτε φωνῆν οὔτε του μορφῆν βροτῶν ὁψεῖ. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὡπάσας πέρα δίκης. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε. 123 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπῶρων λόγον οὐκ εἶχεν οὐδένα. 235 ἐξευσάμην βροτούς. 442 τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα ἀκούσατε, 470 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρῶν τάλας βροτοῖσιν. 506 πᾶσαι τέχνηαι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 507 μὴ νυν βροτούς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὄρεξ Προμηθέα. 841 τῆς σῆς πορείας μνήμαι τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. Pers. 293 ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 420 ναυαγῖαν πληθούσα καὶ φόνου βροτῶν. 591 οὐδ' ἐτι γλώσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. 706 ἀνθρώπεια δ' ἂν τοι πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 709 ὡ βροτῶν πάντων ὑπερσχῶν δλβον. 819 ἀφωνα σηματοδοῖσιν ὁμμασιν βροτῶν. Ag. 5 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπρὸς δυνάστας. 176 τὸν φρονεῖν βροτούς ὁδῶσαντα. 194 δύσορμοι βροτῶν ἄλαι. 221 βροτούς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπά. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 531 τίεσθαι δ' ἀειώτατος βροτῶν τῶν νῦν. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέκνεται. 788 πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι. 765 βροτῶν ὕβριν. 885 σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. 1133 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τις αγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; 1332 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφω πᾶσι βροτοῖσιν. 1341 τίς ποτ' ἂν εὐξαιτο βροτῶν δαίνει δαίμονι φῦναι; 1486 τί γὰρ βροτοῖς ἀνευ Διὸς τέλεται; 1578 βροτῶν τιμαδούρος θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη (ἄγη Auratus). Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τὸδ' ἢ βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἐστὶ. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινα. [129 κἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς. ubi in M γρ. νεκροῖς. Recte φησὶ Heringmannus.] 194 τοῦ φιλάτου βροτῶν Ὁρέστου. 216 καὶ τίνα σύννοισθ' αἰ μοι καλουμένη βροτῶν; 259 πέμπειν ἔχοις ἀν σήματ' εὐπιθῇ βροτοῖς. [279 βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε.]

302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. 384 βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρὶ. 483 δαίτες ἔννομοι βροτῶν. 588 κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι. 598 ἔρρωτας ἀταῖσι συννόμους βροτῶν. 601 κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἰχεται γένος. 950 Δίκαν δὲ νιν προσαγορεύομεν βροτοῖ. Eum. 93 ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. 105 μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. 216 ὅθεν βροτοῖσι γίνεταί τὰ φίλτατα. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κὰν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 239 ἄλλοισιν οἰκοῖς καὶ πορεύμασιν βροτῶν. 269 εἰ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. 273 μέγας γὰρ Ἄϊδος ἐστὶν εὐθυνοῦς βροτῶν. 333 345 αὐτὰ βροτοῖς. 384 δυσπαρήγοροι βροτοῖς. 390 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἄζεται τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 495 πάντας ἤδη τὸδ' ἔργον εὐχερεῖα συναρμόσει βροτούς. [702 τίς γὰρ δεδοικὺς μηδὲν ἐνδοικος βροτῶν;] 724 Μοίρας ἐπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. 825 μὴδ' ὑπερβύμας ἄταν θεοὶ βροτῶν στήσῃτε δύσκληον χθόνα. 857 δσην παρ' ἄλλων οὐποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. 883 πολισσοῦχων βροτῶν. 915 τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμὰν πόλιν. 986 πολλῶν γὰρ τὸδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. 1016 δαίμονες τε καὶ βροτοῖ. Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὤσι-πύργων πανώλεις βροτούς. 215 εἰδὼς ἂν αἴσαν τήνδε συγγνώμῃ βροτοῖς. 337 σθένος μὲν οὕτως μείζον αὐξεται βροτοῖς. 383 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. 543 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένη φύλα. 565 βροτοὶ δ' οἱ γὰς τὸτ' ἦσαν ἔννομοι. 610 Εὐν τ' ἀσυλία βροτῶν. 637 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτούς ἐν ἄλλοις. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. 858 ἐνθεν ἀεζόμενον ζῶφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει. 997 ὦραν ἐχούσας τήνδ' ἐπιστρεπτον βροτοῖς. [999 ἥρως δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τί νιν.] Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοῖ; 41, 4 ἡ δὲ τικτεται βροτοῖς μῆλων τε βοσκὰς καὶ βιον Δημήτριον. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς. 198 γυαί φέρουσι βίον ἀφθονον βροτοῖς. 283 τὸ τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς. 301 οὐ δικαίως θάνατον ἐχθουσιν βροτοῖ. Aeschyli sententiam (fr. 306b) ἐκ τῶν πόνων τικτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς memorat Libanius Epist. 175.

βροτοσκοπός *homines observans*. Eum. 499 οὐδὲ γὰρ βροτοσκοπῶν μαϊνάδων τῶνδ' ἐφέρπει κόστος τις ἐργμάτων.

βροτοστυγὴς *hominibus infensus*. Pr. 799 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Ch. 51 ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσι δόμους.

βροτοφθόρος *homines perdens*. Eum. 787 817 βροτοφθόρους κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων.

βρόχος *laqueus*. Ch. 557 ὡς ἂν — ληφθῶσιν ἐν ταύτῳ βρόχῳ. Suppl. 788 θέλωμι δ' ἂν μορσίου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις, ubi quum metrum duas syllabas breves postulet, pro βρόχου conieci προπρό.

βρυάζω *laescirio*. Suppl. 878 περιχαμπτά (hoc corruptum) βρυάζεις. Significatio incerta, quum verba reliqua nondum sint emendata. || Hesychius βρυαζούσης λεαίνης: ἐν Ἀθάμαντι (fr. 4a) ἀκμαζούσης ἡ ἔγκυμος. Incertum utrum Aeschyli an Sophoclis Athamantem dicat.

βρύτον potius quidam ex hordeo confectus. Fr. 123 (apud Athen. io p. 447) κάκ τῶνδ' ἔπινε βρύτον. Vinum hordeaceum (τὸν κρίθινον οἶνον) sic appellatum esse ab Aeschilo, Sophocle et Archilochο docet Athenaeus.

βρύχημα *fremitus*. Fr. 155 μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν.

βρύχιος *submersus* (in mari profundo). De sono profundo Fr. 1082 βρυχία δ' ἤχῳ παραμυκάται βροντῆς. Similia v. in Thes. vol. 2 p. 444 Pers. 347 ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον.

βρύω *tumeo, abundo*. Ag. 169 παμμάχῳ θράσει βρύων. Suppl. 966 ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις. Fr. 281, 6 τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα ἠλπιζον εἶναι μαντικὴ βρύον τέχνη. Cum genitivo Ch. 70 παναρκέτας νόσου βρύειν, unde βρύει versui 64 illatum est, quod deleuit Hermannus.

βρώσιμος *esculentus*. Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξῃ οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

βρωτήρ *qui comedit, edax*. Eum. 803 βρωτήρας αἰχμάς (αὐχμούς Scaliger) σπερμάτων ἀνημέρους. Fr. 203 ἱππάκης βρωτήρης εὐνόμοι Σκύθαι.

Βύβλιος n. pr. Fr. 811 ἐνθα Βυβλίων (sic ex schol. pro Βιβλίων) ὄρων ἀπο ἡσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον βέας. Schol. ἀπὸ τῆς γινόμενης παρ' αὐτοῖς βύβλου ἐπλασεν τὰ Βύβλινα ὄρη.

βύβλος *parvulus*. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στήχυν, ubi notandum βύβλου corrupta syllaba priore. Sensus autem verborum hic est, Aegyptios πατυροσφάγους inferiores esse Graecis, qui frumento vescantur.

βυθός *profundum*. Fr. 432 στένει βυθός. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σῶζοντες λίνου. Suppl. 408 ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκός ὁμμα.

βύσσινος *byssinus*. Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Pers. 125 βυσσίνους δ' ἐν πέπλοις πέση λακίς.

βυσσόφρων *in profundo pectore cogitans, alta mente consilia capiens*. Ch. 651 βυσσόφρων Ἐρινός.

βωμός *ara*. Pers. 203 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμόν προσέστην. Ag. 210 1038 βωμοῦ πέλας. 232 ὑπερθε βωμοῦ. 384 λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 1277 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπέστηον μενεῖ. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. Ch. 106 αἰδουμένη σοὶ βωμόν ὧς τύμβον πατρός. Eum. 305 οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγεῖς. 539 βωμὸν αἰδεσάι Δίκας. Suppl. 83 ἐστὶ δὲ καὶ πολέμου τετρομένοις βωμός ἀρῆς φυγάνιν ῥῶμα. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός. 372 κρατύνεις βωμὸν ἐστὶν χθονός. Fr. 155 Διδὸς πατρώου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι. 156 οὐδ' ἐστὶ βωμός, οὐδὲ παυινίζεται. 407 ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρός σέλας κύκλῳ περίσσητε. Sept. 15 πόλει τ' ἀρήγην καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι. Pers. 811 et Ag. 527 βωμοὶ δ' αἴστοι. 91 βωμοὶ δῦροισι φλέγονται. Ch. 261 βωμοῖς ἀρήξει. 293 βωμῶν τ' ἀπείργειν. Eum. 655 ποιοῖσι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; Suppl. 482 βωμούς ἐπ' ἄλλους δαμόνουν ἐγχωρίων θές. 494 τῶν πολιτισσοῦν θεῶν βωμούς προνάους. 501 ἡγείσθε βωμούς ἀστικούς. 655 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται. 751 βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

Γ.

Γά. V. Γῆ.

Γάβιοι nomen gentis. Fr. 198.

γάγγαμον *rete*. Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγαμον.

Γαῖα *Tellus, dea*. Pr. 210 καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία. Ch. 44 ἰὼ Γαῖα μαῖα. Eum. 2 τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν.

γαῖα *terra, vel universa vel certa quaedam*. Pr. 671 δν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεῖθι. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψασθε γαῖας πέδον; [Sept. 585 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἀλοῦσα.] 821 πέπῳκεν αἶμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων δόνῳ. 937 ἐν δὲ γαῖα Ζῶα φονορῦτῳ μέμικται. Pers. 187 Ἑλλάδα κλήρω λαχοῦσα γαῖαν. 223 τὰμπαλιν δὲ τῶνδε γαῖας κάτοχα μαυροῦσθαί σκότῳ. 387 λευκόπῳλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν. 499 γαῖαν οὐρανὸν τε προσκυῶν. 511 ἐφ' ἐστιοῦχον γαῖαν. 549 πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσιάς ἐκκενουμένη. 618 παμφόρου γαῖας τέκνα. 627 εὐφρονας εἶναι κατὰ γαῖας. 929 βασιλεὺ γαῖας. Ag. 257 Ἀπίας γαῖας μονόφρουρον ἔρκος. Ch. 127 καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἥ τὰ πάντα τίκεται. 489 ὦ γαῖ', ἀνεσ μοι πατέρ' ἐποπτεύσαι μάχην. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 907 καρπὸν τε γαῖας καὶ βοτῶν ἐπύρρυν. 925 ἐπισσάτους βίου τύχας ὀνησίμους γαῖας ἐξαμβρόσαι. 952 παρὰ τ' ἀθανάτοισι τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Suppl. 16 Ἀργούς γαῖαν. 266 τὰ δὴ παλαιὸν αἰμάτων μιάσμασι χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα. 545 ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσῳ διατέμνουσα. 1029 λιπαροῖς γάμμασι γαῖας. Fr. 41 ἔρωσ δὲ γαῖαν λαμβάνει χάμου τυχεῖν. 196, 4 ἐλέσθαι δ' οὐτὶν' ἐκ γαῖας λίθον ἔξει. 304 Νεῖλος — γαῖαν (γάνος Hermannus) κυλινδεῖ πνευμάτων ἐπομβρίαν.

γαῖόχοος *terram continens*. Neptunum γαιήοχον vel γεήοχον dixerunt Homerus, Hesiodus, Pindarus alique: quod nomen grammatici alii γαῖαν ἔχοντα, alii γαῖαν ὀχοῦντα significare crediderunt, nonnulli γαῖοντα (*gaudentem*) ὀχοῖς, quod non est verisimile cuiquam veterum in mentem venisse, ut frustra defensum sit ab Doederleinio in Glossario Homeroico et Nitzschio in Philologo vol. 3 p. 10. Accedit quod γαιόχοος aliorum quoque numinum epitheton est, quibus nihil eum curribus est negotii: ut incredibile sit poetam γαιήοχον ita dixisse ut modo ab γαῖα modo ab γαῖειν derivandum esset. Collatis igitur quae de hoc epitheto dicta sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2315 et vol. 2 p. 490 (ubi Ἐρεχθέος γαιήόχου addendum ex inser. in acropoli ab Rossio reperta), non dubitandum quin γαιόχοος sit ὁ γαῖαν ἔχων. De Neptuno Aeschylus Sept. 310 Ποσειδῶν ὁ γαιόχοος. De Iove terrae imperium tenente Suppl. 816 γαιόχοε παγκρατὲς Ζεὺ.

γαιονόμος *terrae incola*. Suppl. 64 πιστὰ τεκμήρι', ἃ γαιονόμοισιν ἀελλπὰ περ ὄντα φανέται, ubi M τεκμήρια τὰ τ' (τὰ τ' in litura duarum litterarum, quarum prior non τ' fuit) ἀνόμοια οἷδ' ἀελλπὰ —, quae correxit Hermannus.

γάιος *qui sub terra est*. Suppl. 155 τὸν γαῖον (sic Wellauerus pro τὸν ταῖον. ἀγραῖον apud grammaticos ad fr. 229 indicatos), τὸν πολυευνώτατον Ζῆνα τὸν γεμνηκότων. || *qui in terra est*. Suppl. 826 ὁδε μάρπητις νάιος γάιος. Sept. 736 γαῖα κόνις pro χθονία κόνις ex Hesychio.

γάλα *lac*. Sept. 736 γαῖα κόνις pro χθονία κόνις restitutum ex Hesychio. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα. Ch. 533 ὥστ' ἐν

γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 546 θρόμβω δ' ἔμειεν αἵματος φίλον γάλα. 898 οὐλοισιν ἐξήμελ-
ξας εὐτραφές γάλα.

γαλήνη *maris tranquillitas*. Improprie de
animo tranquillo Ag. 740 πάραυτα δ' ἔλθειν ἐς
ἴλιου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου
γαλάνας.

γαμβρός *affinis*. Ag. 708 ὑμέναιον, δς τὸτ'
ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν.

γαμετή *uxor*. Suppl. 164 174 κοινῷ δ' ἄταν
γαμετὰς οὐρανόνικου.

γαμέτης *maritus*. Pr. 896 μὴδὲ πλαθεῖν γα-
μέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.

γαμέω *matrimonium in eo*. Pr. 764 γαμεῖ γά-
μον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 909 οἷον ἐξαρτύε-
ται γάμον γαμεῖν. Pr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι
(*nubere*) μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἔμοι. || *in matrimo-*
nium duco. Suppl. 227 πῶς δ' ἂν γάμων ἄκουσαν
ἄκοντος πατρὸς ἄγνός γένοιτ' ἄν;

γαμήλευμα *connubium*. Ch. 626 δυσφιλές γα-
μήλευμα.

γαμήλιος *puertialis*. Ch. 487 κάτῳ χῶας σοι
τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἶσω πατρώων ἐκ δόμων
γαμηλίου. Eum. 835 θύῃ πρὸ παίδων καὶ γαμη-
λίου τέλους. Suppl. 805 πρὸ κοιτάς γαμηλίου.
Pr. 238 γαμηλίων λέκτρων.

γάμορος *terrae incolae*. Suppl. 618 τὸν μὴ
βοηθήσαντα τάνδε γαμόρων. Eum. 890 τῆσδε
γαμόρῳ χθονός. Sic Dobraeus pro τῆδὲ γ' ἀμοί-
ρου χθονός. In hoc vocabulo Doricum a servarunt
tragicī ut in aliis cum γῆ compositis, de quibus
dicetur s. v. γάπεδον.

γάμος *matrimonium*. Pr. 648 ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μείστω. Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον
ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 855 φεύγουσα συγγενὴ γάμον
ἀνεψιών. [901 ὁ γάμος corruptum ex ἀγαμος,
quod v.] 909 οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν. Ag.
745 ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς. Eum.
737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν.
Suppl. 10 γάμον Αἰγύπτου παίδων. 105 δι' ἄμὸν
γάμον. 394 μῆχαρ — γάμου δύσφρονος. 799 πρὶν
δακτορος βία κάρζας γάμου κυρήσαι. 807 πόρον
— γάμου λυτήρα. 1033 μὴδ' ὅπ' ἀνδράκας γάμος
ἔλθοι Κυθερείας. 1054 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει γά-
μον Αἰγυπτogeneῖ μοι. 1064 Ζεὺς ἀναῖ ἀποστε-
ροῖ γάμον δυσάνορα. Fr. 41 ἔρωσ δὲ γαῖαν λαμ-
βάνει γάμου τυχεῖν. 52 ὠραῖον γάμου. Pr. 559
ἰότατι γάμων. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ᾧ κόρη,
τῶν σὼν γάμων μνηστήρος. 859 θηρεύοντες οὐ
θηρασίμους γάμους. 893 ἐραστεύσαι γάμων. 947
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὐστίνας κομπεῖς γάμους αὐδάν.
Sept. 780 μέλεος ἀθλίων γάμων. Ag. 1156 ἰὼ γά-
μοι γάμοι Πάριδος δλέθριοι φίλων. Suppl. 81 πέ-
λοιτ' ἂν ἔνδοικοι γάμοις. 331 ἐχθεὶ μεταπιοῦ-
σαν ἐνωταῖων γάμων. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ
γάμων.

γαμφηλαί *maxillae*. Pr. 355 μερβνᾷσι γαμ-
φηλαῖσι συρίζων φόνον.

γαμφῶνυε *aduncis unguibus praeditus*. Pr.
488 γαμφωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν.

γανάω. Suppl. 1019 ἴτε μὰν ἀστυάνακτας
μάκρας θεοὺς γανάνοντες. Sic Hermannus, cuius
v. annot., correxit pro γανάνοντες, comparandum
cum Homericō γανώνοντες, quod *splendentes* signi-
ficat. Aeschylus transitive dixit, *celebrandi*, ut
videtur, significatione.

γάνος *quidquid laetitiam affert, decus*. Ag.
579 θεοὺς λάφωρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις
ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. || De potu reficiente
Pers. 483 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος. (ut ap. Lycophr.

247). De vino 615 παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τόδε. (ut
ap. alios in Thes. indicatos vol. 2 p. 517). De
pluvia agros fecundante Ag. 1392 χαίρουσαν οὐδὲν
ἤσσαν ἢ διοσδότῳ γάνει (sic Porsonus pro διόσ-
νότῳ γὰν εἰ) σπορητός.

γάνυμαι *laetor*. Eum. 970 τάδε τοῖ χώρῃ τῇμῃ
προφρόνως ἐπικραινόμενῳ γάνυμαι.

γάπεδον i. q. δάπεδον *solum, terra*. Pr. 829
πρὸς Μολοσσά γάπεδα, ubi M δάπεδα vitiatō me-
tro: nam δάπεδον syllaba prima correpta dicitur.
Eodem errore apud Lycophr. 617 τοῦ τειχοποιού
γαπέδων Ἀμοιβέως codices non pauci δαπέδων.
Recte igitur γάπεδα Aeschilo restituit Porsonus
ad Euripidis Orest. v. 324, qua forma tragici inter-
dum usi sunt ubi δάπεδον metrum non ferret, ser-
vato Dorico ἄλφα, ut in γάμορος γαῖος γαπόνος
γάποτος γατόμος δαῖος νάιος aliisque vocabulis
fecerunt, de quo disertum est Stephani Byzantii
testimonium s. v. Γῆ: λέγεται καὶ γῆπεδον (τὸ
πρὸς τοῖς οἰκοῖς ἐν πόλει κηπίον), ὅπερ οἱ τραγικοὶ
διὰ τοῦ ᾧ φασὶ δωρίζοντες, ubi quae de signifi-
catione vocabuli dicit cavendum est ne quis ad tra-
gicos referat, quos non est verisimile usquam de
hortulis ante aedes sitis esse locutos. Dixerunt
illi haud dubie γάπεδον nunquam aliter quam ut
γῆς πέδον significaret. Alterius significationis ex-
empla antiquissima apud Platonem et Aristotelem
reperiuntur, qualia in mente habuit Phrynichus
quum de usu vocabuli diceret quae in Bekkeri
Anecd. p. 32, 1 leguntur, ab Stephano Byzantio
quoque, etsi omisso Phrynichi nomine, apposita
post verba supra ab me allata. Glossa Hesychii
γάπεδα: ἀγροικικαὶ οἰκίαι etsi ex prosae orationis
scriptore aliquo Dorico sumta esse potest, tamen
probabilius videtur eam ad tragicos spectare, ad-
iuncta quae ab tragicorum usu aliena est inter-
pretatione.

γάποτος *a terra absorptus*. Pers. 621 γαπό-
τους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις
θεοῖς. Ch. 97 γάποτον χύσιν. 163 γαπότους
χῶας.

γάρ *nam, enim*. Huius particulae, quae nun-
quam in initio aut sententiae aut versus ponitur,
sed post unum vel plura vocabula infertur, usus
hic est ut eorum quae in sententia praecedente
uno pluribusve verbis vel ab eadem vel ab alia
persona dicta sunt ratio reddatur veritasque de-
monstretur. Cuius generis quum infinita in omni
scriptorum genere exemplorum copia sit, ego satis
habeo post pauca ex una fabula exempla reliqua,
ut Wellanerus fecit, solis versuum numeris in-
dicasse. Pr. 7 τὸ σὸν γάρ ἄνθος — θνητοῖσι κλέ-
ψας ὥπασεν. 17 εὐωριάζειν γάρ πατρός λόγους
βαρὺ. 27 ὁ λωφῆσων γάρ οὐ πέφυκε πῶ. 29 θεὸς
θεῶν γάρ οὐχ ὑποπητήσων χόλον βροτοῖσι τιμὰς
ὥπασας. 34 γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει. Διὸς γάρ
δυσπαραίτητον φρένες. 51 ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν
θεοῖσι κοιρανεῖν. ἐλευθέρος γάρ οὐτὶς ἐστὶ πλὴν
Διός. 59 86 107 128 133 148 [182 ἐμάς δὲ φρένας
ἐρέθισε διάτορος φόβος. | δέδια γάρ ἀμφὶ σαῖς τύ-
χαις, ubi metrum δέδια δ' postulat, quod restituit
Porsonus.] 184 224 244 310 338 341 342 345
361 394 401 441 524 542 617 645 649 685 701
716 718 740 750 766 780 785 803 829 862 897
905 918 940 963 968 995 1008 1012 1016 1032
1037 1039 1056 1064 1068 1076. Sept. 4 17 22 42
52 59 64 77 [113] 120 141 189 224 244 281 295
321 379 403 411 427 458 500 509 511 539 592
601 644 662 680 684 741 766 772 1009 1037 1069
1074. Pers. 12 91 97 102 126 172 175 211 234 247

255 291 341 355 373 392 431 444 459 466
 491 504 548 590 592 603 631 649 652 707 713
 765 767 772 784 792 802 816 821 834 838 851
 913 924 942 949 1002 1009 1033. Ag. 10 14 32
 76 105 134 154 214 217 222 253 259 267 326 343
 350 354 381 422 433 461 469 500 506 522 524
 532 534 555 559 [560 γάρ male pro δέ, quod re-
 stituit Pearsonus] 584 601 650 654 674 [761 γάρ
 corruptum ex δ' ἄρ'] 800 832 834 838 871 880
 904 916 948 953 966 1001 1003 1040 1056 1075
 1082 1095 1106 1110 1112 1133 1137 [1147 recte
 deleuit Hermannus] 1186 1187 1226 1289 1284
 1354 1365 1369 1374 1437 1478 1486 1523 1564
 1583 1605 1630. Ch. 3 16 32 47 75 101 103 132
 175 187 207 234 250 278 286 299 305 360 374
 375 388 402 421 453 483 504 505 520 523 543
 560 637 641 665 668 679 686 702 726 748 753
 754 755 773 859 874 891 905 989 990 1021 1023
 1033 1054. Eum. 33 38 45 75 84 104 116 118
 136 217 222 233 246 249 273 280 282 324 334
 354 365 368 381 416 431 469 499 542 570 576
 583 611 621 631 [702] 736 753 [767] 795 797 804
 846 847 853 890 911 930 934 950 987 992
 1025. Suppl. 92 165 175 203 236 250 262 279
 358 434 467 472 479 485 489 497 500 586 607
 651 707 713 714 727 802 817 867 874 884 894
 931 970 1016 1036. Fr. 6, 4 32 39 69 82 114
 133 156, 1 173 178, 3 195, 6 196, 3 243, 2 248
 270, 1 280, 2 282 296 309 310 311a 321, 2 370
 371.

γάρ interpositum sententiae cuius causam continet Ag. 800 στέλλων στρατιάν Ἑλένης ἕνεκ', οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω, κάρτ' ἀπομοῦσας ἦσα γεγραμμένος. 1069 ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσωμαι. 1107. Ch. 75 ἔμοι δ', ἀνάγκαν γάρ ἀμείψομαι | θεοὶ προσήνεγκαν' ἐκ γάρ οἰκων cet. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρονόσι λόγον. 696 καὶ νὺν Ὀρέστης, ἣν γάρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων cet. Eum. 230 ἐγὼ δ', ἀγει γάρ αἶμα μητρώων, δίκας μέτειμι. Fr. 130 καὶ μὴν, φιλῶ γάρ, ἀρδέλυκτ' ἔμοι τάδε, nisi φιλῶ γε κάρδελυκτ' scribendum cum Bekkero.

γάρ intra breve spatium iteratur ubi sententia quae rationi reddendae servit confirmanda est, raro in eodem versu, ut Pr. 333 πάντως γάρ οὐ πείσεις νιν' οὐ γάρ εὐπιθής, frequentius in duobus pluribusve versibus esse subsequentibus, ut Pr. 294—296 φέρε γάρ σήμασιν' ὅ τι χρὴ σοι συμπράσσειν' οὐ γάρ ποτ' ἐρείς —. Sept. 336 338. Pers. 168 169 669 670 aliisque inter exempla supra indicata. Sed Ag. 559 εὐναὶ γάρ ἦσαν δαῖτων πρὸς τείχεσιν' ἔξ οὐρανοῦ γάρ κατὰ γῆς λειμῶνται δρόσοι κατεψάκαζον, alterum γάρ recte in δέ mutavit Pearsonus.

γάρ in respondendo non raro refertur ad sententiam cogitatione suppleendam, ut Pr. 43 ΗΦ. αἶψά γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θρόσους πλέως. ΚΡ. ἄκος γάρ οὐδὲν τὸνδε θρηνεῖσθαι μύτην, i. e. recte dicis: nihil enim prosunt querelae. 46 τί νιν (τῇν τέχνην) στυγεῖς; πόνων γάρ — οὐδὲν ἀντία τέχνην. ubi sententia interrogativa τί νιν στυγεῖς; par est affirmativa μύτην νιν στυγεῖς. ib. 388 983. Sept. 259 695 709. Pers. 234 278 349. Ag. 271 551 1205 1253 1255 1356 1636. Ch. 173 913 927 1055. Eum. 207 229 425 600 607 625 897 899. Suppl. 927

Frequentissimus particulae usus est in sententiis interrogativis, non raro post ἢ vel οὐ vel post pronomina et particulas interrogativas, τίς τί ποῖος ποῦ πῇ πῶς, positae, in quibus ipsis quoque

exemta interrogatione explicandi vim retinet. Sic ἢ γάρ — Pr. 745 757 974. Ag. 1366. οὐ γάρ — Pr. 987. Pers. 798. πότῃ γάρ — Pers. 239. Ag. 630. ποῦ γάρ — Eum. 427. πῶς γάρ — Ag. 634 1374. Ch. 187. Eum. 607 652. τίνα γάρ — Sept. 771. τί γάρ — Pr. 519 1056. Ag. 272 601 1139 1239 1486. Ch. 48 388 880. Eum. 211 678. Fr. 174. πῶς γάρ οὐ; Ch. 754. || In optando. εἰ γάρ — Pr. 152. Ch. 345. εἴθε γάρ — Sept. 566.

γάρ particulam nusquam in initio sententiae poni, sed plerumque primo vel secundo vocabulo subiici supra diximus, et secundo quidem saepissime subiicitur cum primo arcte cohaerenti, ut ὁ μὲν γάρ, ἐφ' οἷς γάρ et quae sunt reliqua huiusmodi, praesertim post nomina cum articulis. Sic τὸ σὺν γάρ ἄνθος Pr. 7. ὁ λωφῆσων γάρ 27. τὰν Διὸς γάρ 905. τοὺς προδότας γάρ 1068. τὸν φθιμενον γάρ Sept. 336. τὰ δεσποτῶν γάρ Ag. 32. τῶν πολυκτόνων γάρ 461. τὸ δυσσεβὲς γάρ 758. τὴν κάτω γάρ 871 τὸ μόρσιμον γάρ Ch. 103. τοὺς φιλάτους γάρ 234. τὰ πάντα γάρ 520. τοῖς σώφροσιν γάρ Eum. 136. οὐπιρρέων γάρ 853. τοῦ γηγενούς γάρ Suppl. 250. τοῖς ἡσσοσιν γάρ 489. ὁ μὲν γάρ Sept. 511. Ag. 1630. οἱ μὲν γάρ 326. τοι μὲν γάρ Sept. 295. οὓς μὲν γάρ Ag. 433. τὰ μὲν γάρ 1056. Ch. 278 748. Eum. 222. εἰ μὲν γάρ Sept. 4. Suppl. 472. ἣν μὲν γάρ fr. 178. πρῶτα μὲν γάρ Pr. 1016. πολλά μὲν γάρ Pers. 459 707. κρατοῦσα μὲν γάρ Sept. 189 ὅ τε γάρ Ag. 76. θεοὺ τε γάρ Sept. 427. λευκοὺς τε γάρ fr. 114. καὶ παῖδα γάρ Ag. 1040. ἀλλ' εἰσὼρῶ γάρ Pr. 941. ἀλλὰ διπλῆς γάρ Ch. 375 ἐκ τοῦ γάρ Ag. 1478. ἐν ἀγγέλῳ γάρ Ch. 773 ἐφ' ἄρματος γάρ fr. 32. ἀπὸ στρατείας γάρ Eum. 631. κατ' ἀρχῆς γάρ Suppl. 485. τιν' ἀνδρῶν γάρ Sept. 771. χάριν τροφῆς γάρ Ag. 729. μόνος θεῶν γάρ fr. 156. θεὸς θεῶν γάρ Pr. 29. βροτοὺς θρασύνει γάρ Ag. 222. Quarto loco positum est ἀλλ' ἐκ Διὸς γάρ Eum. 797. τὸ μὴ θέμις γάρ Ch. 641. τὸ μὴ φρονῶν γάρ 753.

γάρ cum aliis particulis ubi consociatur, has vel praecedat, ut γάρ δὴ et γάρ οὖν, vel sequitur, ut ἀλλὰ γάρ, καὶ γάρ, μὲν γάρ, τοι γάρ, de quibus suis locis dictum est.

γάρος *garum*. Fr. 209 καὶ τὸν ἰχθύων γάρων.

γαστήρ *venter*. Ag. 726 σαίνων τε γαστρός ἀνάγκαις.

γατόμος *terram scindens*. Fr. 138, 3 οὐτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. De forma syllabae primae Dorica diximus s. v. γάπεδον.

γε. Huius particulae usum hunc esse ut vel emphasis vel μειωσιν exprimat, observant Apollonius in Bekk. Anecd. p. 517, 24 et scholiasta Dionysii Thracis ib. p. 838, 10. 971, 13. Similiter Eustathius p. 969 extr. etsi in eo errans quod γε apud poetas interdum παραπληρωματικόν esse et hiatus vitandi causa (πρὸς βύσιν χασμοβίαις) usurpari credidit, quae etiam Demetrii Triclinii aliorumque infimae aetatis grammaticorum opinio fuit, qui versus poetarum sceniorum non paucos, ubi aut brevem syllabam producere aut hiatum, quem antiquiorum librorum scriptura praeberet, corrigere vellent: qui errores interdum cum prosodia ignoratione coniuncti sunt, cuiusmodi est quod particulis ἄραν et λίαν non raro γε addiderunt, quum syllabam alteram pro brevi haberent. Particula Latina quae Graecae prorsus conveniat non exstat: saepe tamen Latinis vocabulis *certe*, *qui-*

dem, saltem, quippe apte reddi potest. Collocatur autem ita ut vocabulo, in quo vis sententiae cernitur, adiungatur, nisi quod articulo et substantivo vel adiectivo addita plerumque media inter articulum et nomen ponitur. Exempla Aeschylea secundum genera vocabulorum disposuit Wellauerus: quae passim correctae apponimus. Nonnulla in his sunt in quibus γε non ei vocabulo, ad quod potissimum pertinet, adiunctum, sed propter metri necessitatem transpositum est nullo sententiae detrimento, quum γε non solum id cui adiunctum est vocabulum, sed totam sententiam afficiat.

1. γε substantivo additum Pr. 77 ὡς οὐπιτιμητής γε. 268 οὐ μὴν τὴν ποινὰς γε. 379 ἐν καιρῷ γε. Sept. 71 μὴ μοι πόλιν γε. 716 νίκην γε μέντοι. 993 δορός γε τῷδ' ἀντρετάς. 1026 Καδμείων γε προστάταις. Pers. 168 ἐστὶ γὰρ πλοῦτός γ' ἄμεμφος. 847 ἀτιμίαν γε παιδός. 1035 καὶ σθένος γ' ἐκολούθη. Ch. 841 μόρον γ' (sic Porsonus pro δ') Ὀρέστου. [994 μύρινα γ' εἶρ' ἔχιδν' ἔφην.] Suppl. 342 ἄλλ' ἢ δίκη γε. Pr. 233 τῷ δὲ ἔξην γε.

2. γε cum adiectivo Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γε. Pers. 226 ἄλλα μὴν εὐνοὺς γε. 800 παῦροί γε πολλῶν. 1023 βαῖα γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. 739 ταχεῖα γ' ἦλθε χρησμῶν πράξις. 1044 βαρεῖα γ' ἄδε συμφορὰ. Ag. 618 εἰ νόστιμός γε καὶ σεσσωμένος. 934 ὁ δ' ἀφρόνητός γε. 941 τοῖς δ' ἀβείοις γε. 1279 οὐ μὴν ἄτιμοι γε. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε. Ch. 777 κακός γε μάντις. Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἔστ' ἔκεινα. Pr. 953 σεμνόστομός γε. 335 πολλῶ γ' ἄμεινον. 961 πολλοὺ γε καὶ τοῦ παντός. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν. Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἦ. Pers. 209 οὐδέν ἄλλο γ' ἦ.

3. γε cum pronominibus personalibus Pr. 322 ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ. 982 καὶ μὴν σὺ γε. 1053 ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. 1058 ἄλλ' οὖν ὑμεῖς γε. Sept. 1062 σὺ γε μὴν. Pers. 210 ταῦτ' ἔμοιγε δέματ' ἐστί. Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δή. 887 ἔμοιγε μὲν δή. 1213 ἡμῖν γε μὲν δή. Suppl. 341 βαρεὰ οὐ γ' εἴπας. Pr. 190 τράγος γένειον ἄρα πενήθοις σὺ γε. || Cum pronominibus demonstrativis Pr. 1065 οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε. [Pers. 738 τοῦτό γ' οὐκ, ubi τούτο κοῦκ restitui.] Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' ἔειχνεύσαι. Pers. 262 ὅδε γέ τις αἰών. Pr. 904 ὅδε γ' ὁ πόλεμος. 60 ἦδε γ' ὠλένη. Cum possessivo Ch. 190 ἐμὴ γε μήτηρ. Nam sic recte Porsonus pro δέ.

4. γε verbo adiunctum. Pr. 73 κάπιθωδῶς γε πρὸς. 307 καὶ παραινέσαι γέ σοι. 1011 ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Ag. 1064 ἡ μαίνεται γε. 934 εἰδῶς γ' εὖ. Eum. 435 σέβουσαι γε. Suppl. 238 καὶ δυστυχούντων γε. Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γε. Pers. 266 καὶ μὴν παρών γε.

5. γε adverbis adiunctum. Pr. 162 δίχα γε Διός. 696 πρῶ γε στενάζεις, de quo loco dicitur s. v. πρῶ. Sept. 1048 πρὶν γε. Pr. 700 τὴν πρὶν γε χρεῖαν. Sept. 997 καὶ τὸ πρόσω γ' ἔμοι. Ag. [1241 ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν, ubi inutile γ' delevit Boethius.] 1254 ἄγαν γε. 1656 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει. [ib. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις γ' ἐχοίμεθ' ἂν corruptum ex δεχοίμεθ' ἂν.] 1350 ὅπως τάχιστα γε. Ch. 132 νῦν γε πῶς. 1044 ἄλλ' εὖ γε πράξας. Eum. 596 καὶ δευρὸ γ' αἶ. Suppl. 468 καὶ πολλαχῇ γε.

6. γε cum praepositionibus coniunctum. Pr. 622 et Sept. 265 καὶ πρὸς γε τούτοις. Ch. 419 πρὸς γε τῶν τεκομένων.

γε in responsionibus sententiae servit vel confirmandae vel accuratius definiendae. Pr. 254 XO. καὶ νῦν φλόγῃ πυρ' ἔχουσ' ἐφήμεροι; ΠΡ. ἀφ'

οὐ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας 518 XO. τούτων ἄρα Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος; ΠΡ. οὐκοῦν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. 631 ΠΡ. ἐπεὶ προθυμῇ, χρὴ λέγειν' ἄκουε δὴ. XO. μήπω γε —. 746 XO. ἡ γὰρ τὶ λοιπὸν τῇδε πημάτων ἑρεῖς; ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρὰς δῦης. 768 Ω. ἡ πρὸς δάμαρτος ἔξανίσταται θρόνων; ΠΡ. ἡ τέχεται γε παῖδα φέρτερον πατρός. 774 Ω. ἡ 'μός παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἁλλασιν γοναῖς. 931 XO. καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζῆνι δεσπύσειν τινά; ΠΡ. καὶ τῶνδ' γ' ἔξει δυσλοφωτέροις πόνους. Pers. 800 XO. οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα — περὰ τὸν 'Ελλης πορθμόν —; ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν. Ag. 541 XO. ἔρωπ πατριῶς τήσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν; ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρῦσαι γ' ὁμμασιν χαρὰς ὕπο. Suppl. 296 BA. μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μυχθῆναι βροτῶ; XO. κάκρυπτά γ' ἥρας ταῦτα τάμπαλάγματα. 312 XO. καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φητεύει γόνον, ubi alterius personae versus qui praecesserat excidit. Alia huiusmodi exempla plura sunt inter ea quae aliis de causis supra attulimus.

γε cum aliis coniunctum particulis vel praecedit vel sequitur, ex quo genere sunt γε μὲν δή, γε μέντοι, γε μὴν. ἄλλα — γε, ἄλλα μὴν — γε, ἀτὰρ — γε, δέ γε et δέ — γε, καὶ — γε, καὶ μὴν — γε, μέντοι — γε et aliae. De his omnibus sub illis dictum est particulis, quibuscum γε coniunctum est, et plura exempla reperiuntur in locis supra appositis. Male vero οὐκ ἂν γ' in apographis quibusdam est Ag. 340, in aliis simplex οὐκ ἂν (nam in M haec pars fabulae excidit), rectam vero scripturam οὐ τᾶν restituit Hermannus.

γεγωνένω dico, narro. Pr. 523 ἄλλου λόγου μένησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν. 657 ἔλθην γεγωνεῖν νυκτιφοῖτ' ὄνειρατα. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 820 εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρεμμένον ἔχεις γεγωνεῖν. 990 προτρέψεται μὲ Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε. || Perfectum medii γέγωνα, quod praesentis significationem habet, imperativus Pr. 193 πάντ' ἐκκάλυπον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 784 τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην.

γέγωννίσκω narro. Pr. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωννίσκειν τὸ πᾶν;

γεγωνός magna voce prolatus. Sept. 443 πέμπει γεγωνά Ζῆνι κυμαίνοντ' ἔπη.

γεῖνασθαι procreasse, infinitivus aoristi ἐγεῖνάμην, quo tragici, ut Homerus, de patre pariter ac matre usi sunt. Eum. 736 μήτηρ γὰρ οὐτις ἐστὶν ἢ μ' ἐγεῖνато. Suppl. 581 γεῖνато (Io) παῖδ' ἄμεμφῃ. Pr. 172 μηυρὸς, ἢ σ' ἐγεῖνато. Sept. 751 ἐγεῖνато (Laius) μὲν μόρον αὐτῷ (A. e. Oedipum).

γειτονένω vicinus sum. Pers. 311 πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν. Suppl. 780 νέφρεσι γειτονῶν Διός. γείτων vicinus. Sept. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. 502 Ὅγκα Παλλὰς, — πύλαισι γείτων' (sic Ritschelus pro γείτων) ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Pers. 67 εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Improprie Ag. 1004 νόσος γὰρ γείτων ὁμοτοίχος ἐρείδει. Sept. 288 γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωपुरοῦσι τάρβος.

Γέλα Gela, urbs Siciliae. Fr. 450 (in elegia) πυροφόροιο Γέλας

γέλασμα cachinnus. Pr. 90 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

γελῶν rideo. Ch. 222 ἄλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐνσὶν καὶ ἂν θέλεις. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ'

ἀνδρὶ θερμῷ. Passivum Eum. 789 819 στενάδω; γελῶμαι. Sic Tyrwhittus pro γελῶμαι, quod schol. pro τί γένωμαι dictum accepit.

γέλως risus. Ch. 448 ἐτοιμότερα γέλως ἀνέφρον λίβη. 738 ἐντός ὁμμάτων γέλων κεύθουσα. γελωτοποιός risum faciens, ridiculus. Fr. 179 βέλος γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνῃν.

γεμίζω impleo. Ag. 443 ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους. [Suppl. 444 (versu spurio) ἄτην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου. Sic M, ubi γε μείζω haud dubie ex γεμίζων corruptum, ut ex scholiae annotatione colligi potest τοῦ Διὸς ἐπιπλῶντος καὶ γεμίζοντος ἄτης τὸν γόμον, unde Turpebus ἄτης et γόμον.]

γέμος res quae quid impletum est, fartum. Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποικίλστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες.

γέμω refertus sum. Ag. 613 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. 1012 δόμος πημονὰς γέμων ἄταν. [Suppl. 668 γεμόντων glossema ad φλεόντων (in M in φλεόντων corruptum) adscriptum, quod delevit Hermannus.]

γενεά genus, familia. Sept. 952 ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. 1069 καὶ γὰρ γενεὰ κοινὸν τὸδ' ἄχος. Pers. 80 χρυσογόνου γενεὰς ἰσθόεος φῶς. Ag. 1572 ἄλλην γενεάν τριβὴν θανάτοις αὐθένταισι. || gens. Pers. 912 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεά. Fr. 448 (in elegia) Τυρρηγόν (Τυρρηγῶν Bergkii) γενεάν.

γενέθλιος procreans. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενέθλιου πόρου. || natalis. Eum. 7 γενέθλιον δόσιν. || a parentibus proficiscens. Ch. 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίου ἀράς, τέκνον; || gentilis. Sept. 639 καὶ θεοὺς γενεθλίου καλεῖ πατρώας τῆς.

γενέθλον progenies. Ag. 784 βασιλεῦ — Ἀτρεὺς γενέθλον. 914 Λήδας γενέθλον. Fr. 260 Ἀνδραίμονος γενέθλον. Ch. 258 ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας. || origo. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.

γενειάς barba. Pers. 316 πυρρὰν Ζαπληθὴ δάσκιον γενειάδα. || mentum. Fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήγῃ καὶ γενειάδος πυθμῖν.

γένειον barba. Sept. 666 ἐν γενείου ἔυλλογῇ τριχώματος. Pers. 1056 γενείου πέρθε λευκίρη τριχά. Fr. 190 τράγος γένειον ἀρα πενθήσεις σὺ γε.

γενέτης generis tutor. Suppl. 77 θεοὶ γενέται.

γέννα genus, origo. Pr. 892 τῶν γέννα μεγαλυνομένων. Ag. 760 σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννα. || proles. Sept. 749 θνήσκοντα γέννας ἄτερ. Ch. 247 ἰδοὺ δὲ γένναν εὐνὴν ἀετοῦ πατρός. Ag. 119 λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν. || progenies. Pr. 164 δάμναται οὐρανια γένναν. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἀλλαισιν γοναῖς. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις. Pers. 932 γέννα γὰρ τε πατρώα κακὸν ἀρ' ἐγενόμαν. 946 πόλεως γέννας πενθητήρος. Ag. 1477 τὸν τριπάχιον δαίμονα γέννας τῆδε κικλήσκων.

γενναῖος liberalis, nobilis. Ag. 614 γυναῖκι γενναῖα. 1305 ἰὼ, πάτερ, σοῦ σὺν τε γενναίων τέκνων. Eum. 625 ἀνδρα γενναῖον. Fr. 280 τὸ γενναῖον μέλος.

γενναῖως nobiliter. Ag. 1198 ὄρκου πῆγμα γενναῖως παγέν.

γεννάω pario. Suppl. 48 Ἐπαρόν τ' ἐγέννασε.

γέννημα procreatio. Pr. 850 ἐπώνυμον δὲ

τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαινὸν Ἐπαφρον.

γεννήτωρ parens. Suppl. 206 Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.

γένος genus, progenies, stirpis vel familiae vel cognationis ratione habita, Pr. 232 αἰστώσας γένος τὸ πᾶν. 291 de Prometheo, Oceanidibus cognato χωρὶς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτω μείζονα μοῖραν νείμαι' ἢ σοί. 561 τίς γῆ; τί γένος; 668 κεραυνὸν, δὲ πᾶν ἐξαιστώσει γένος. 869 αὐτὴ κατ' Ἀργος βασιλικὸν τέζει γένος. Sept. 140 Κύπρις, ἄτ' εἰ γένους προμάτωρ. 474 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους. 604 ὄλυν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύσῃ γένει. 654 ὦ πανδάκρυτον αἰὼν Οἰδίου γένος. 691 πᾶν τὸ Λαῖου γένος. 801 Οἰδίου γένει. 813 δύσποτμον γένος. 833 γένος Οἰδίου τ' Ἀρά. 955 τετραμμένου παντρώῃ φυγὰ γένους. 983 τάλαν γένος. 1056 Οἰδιπόδα γένος. Pers. 146 τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον. 185 κασιγνήτα γένους ταυτοῦ. Ag. 678 οὕτω θέλοντος ἐξαπαλῶσαι γένος. 755 ἐκ δ' ἀγαθὰς τύχας γένει βλαστάνει ἀκόρεστον οἰζύν. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυεῖται θύματος λευσίμου. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα. 1597 βορὰν ἄσωντον, ὡς ὁράς, γένει. 1602 πᾶν τὸ Πλεισθέους γένος. Ch. [287 ἐκ προστροπῶν ἐν γένει πεπτωκότων.] 1016 ἀλγῷ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε πᾶν. Eum. 58 ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφου' ἀνατὶ μὴ μεταστάνειν πόδων. 410 ὁμοίᾳς οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. 418 Eumenidibus quae Νυκτὸς παῖδας se dixerant Minerva respondet γένος μὲν οἶδα, i. e. novi unde ortae sitis. 437 λέξας δὲ χῶραν καὶ γένος. 454 γένος δὲ τοῦμόν ὡς ἔχει. Suppl. 17 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον. 155 μελανθὲς ἡλιόκτυπον γένος. 225 ἐχθρῶν ὁμαῖμων καὶ μιαινόντων γένος. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο. 322 εἰδὺς δ' αἰὼν ἀρχαῖον γένος. 388 φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι. 533 παλαίφατον ἀμέτερον γένος φιλας προγόνου γυναικός. 584 φυσίζοον γένος. 588 τὸδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπαφροῦ κυρήσαι. 593 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων. 631 εὐκταῖα γένει χεούσας. Fr. 271 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίμεν γένος οἱ περὶ λίμναν. 304 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὺν ἐπίσταται. De progenie Sept. 807 Οἰδίου γένος. Suppl. 741 Αἰγύπτου γένος. 334 Αἰγύπτου γένει. || Sensu latiore vel de universo deorum hominumve genere vel de uno quodam hominum genere dicitur. Pr. 550 τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος. Sept. 236 οὗτοι φθονῷ σοὶ δαίμόνων τιμὰν γένος. 256 ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὥπασας γένος. Suppl. 201 τὸ τῆδε κάρτ' ἐπίφθορον γένος. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθέν οἴχεται γένος. Eum. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Fr. 389 μελανοστέρφων γένος. || genus, nationis s. civitatis habita ratione. Pers. 324 Θάρυβις — ναῶν ταγός, γένος Λυρναῖος. 434 πρόπαντι βαρβάρων γένει. 516 παντὶ Περσικῷ γένει. 1013 δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν. Suppl. 253 γένος Πελασγῶν. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο. 274 Ἀργεῖα γένος ἐξεύχομεσθα. 278 ὅπως τὸδ' ὁμῖν ἔστιν Ἀργεῖον γένος. 497 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὁμοῖον Ἰνάχῃ γένος τρέφει. 536 δι' ἃς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τὰσδ' ἔνοιχοι. [552 καὶ δι' ὧν Κιλικίαν Παμφυλίαν τε γένῃ διορνημένα, ubi γένῃ metri indicio delevit Heathius.] 817 γένος — Αἰγύπτιον. Fr. 186 ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατον.

γένος macilla. Sept. 122 διάδετοι δὲ τοι γενὸν ἱππιᾶν μινύρονται φόνον χαλινοί. Sic correxi

pro γενῶνων ἰππέων. contracta genitivi forma, ut Ἐρινῶν pro Ἐρινῶνων dictum est.

γεραιός *actate proventus, senex*. Pers. 156 μῆτερ ἢ Ξέρου γεραιά. 263 ἢ μακροβίος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς. 682 Πέρσαι γεραιοί. 704 τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιά εὐννομ', εὐγενές γυναι. 832 ὦ γεραιά μῆτερ ἢ Ξέρου φίλη. Suppl. 480 πάτερ γεραιέ τῶνδε παρθένων. Comparativus Eum. 848 ὀργὰς εὐνοίῳ σοι' γεραιτέρᾳ γάρ εἰ. || *antiquus*. Ag. 710 Πριάμου πόλις γεραιά.

γεραιόφρων *seniliter sentiens*. Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων. Sic G. Burgessius pro γεραφρόνων Simile est παλαιόφρων Suppl. 593. Eum. 838 871. Alii γεραροφρόνων vel γεραῖα φρόνων coniecerunt, ut accuratius respondeat versui strophico.

γεραρός *senex*. Ag. 722 εὐφιλόπαιδα καὶ γε, παροῖς ἐπιχάρτον. Suppl. 666 καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι θυμέλαι φλεόντων. Post πρεσβυτοδόκοι substantivum excidit quale est προβούλοις-quod coniecit Hermannus.

γέρας, *honor, insignis*. Pr. 38 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προῦδωκεν γέρας. 83 θεῶν γέρα συλῶν. 107 θνητοῖς γάρ γέρα πορῶν. 229 δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τοῦτο γέρα τίς ἄλλος — διώρισεν; Ag. 917 παρ' ἄλλων χρὴ τὸδ' ἔρχεσθαι γέρας. Ch. 257 πόθεν ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὐθινοιν γέρας; Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. 394 ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιόν. Suppl. 986 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.

γέρων *senex*. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν. Pers. 582 δυσρόμενοι γέροντες. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐ δὴ τις γέρων. Ag. 828 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες — παῖδες γερόντων. 584 δει γάρ ἡβὰ τοῖς γέροντιν εὐ μαθεῖν. 1619 γνῶσει, γέρων ὦν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. 1657 στείχε καὶ σὺ χοῖ γέροντες. Suppl. 177 εὖν φρονοῦντι δ' ἤκετε πιστῶ γέροντι. 775 ἀγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέροντα. 860 vocativus γέρον. Fr. 292 καλὸν δέ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. 370 γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής. 374 ἔξ ὁσφυαλοῦς — λυγροῦ γέροντος. || Adjective *priscus*. Ag. 760 παλαιάφοιτος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα.

γεύομαι *gusto*. Fr. 81 καὶ γεύομαι πως τῆς αἰζίνου πῶας. Ag. 1222 ὦν πατὴρ ἐγεύσατο. Fr. 288 νέας γυναικὸς — ἥτις ἀνδρὸς ἢ γεγευμένη.

γέφυρα *pons*. Pers. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν Ζευκτηρίαν.

γῆ (Dorice γᾶ) *terra*. Huius nominis numero solum singulari utuntur tragici, nisi quod Aeschylus semel numero duali γαῖν usus est, ut infra dicetur. Dicitur autem γῆ vel generaliter de terra, sive habitata et culta, sive non, vel speciatim de certa quadam terra vel civitate. Utriusque generis exempla haec sunt. Pr. 90 παμμήτορ τε γῆ. 417 γὰς ἐσχάτον τόπον. 415 Κολχίδος τε γὰς ἔνοικοι. 430 σθένος κραταῖον γὰς οὐράνιον τε πόλον, ubi addidit γὰς, quod excidit in M. 433 ὑποβρέμει μυχὸς γὰς. 561 τίς γῆ; τί γένος; 565 ὅπη γῆς ἢ μογερά πεπλάνηται. 666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις. 682 γῆν πρό γῆς ἐλαύνουσι. 807 τηλουρόν δὲ γῆν ἤξεις. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαῖναν. Sept. 16 τέκνοις τε γῆ τε μητρὶ, φιλάτῃ τροφῶ. 74 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. 105 τί ῥέξεις, παλαιχθων Ἀρης, τὰν τεῶν γᾶν; 167 γὰς τᾶσδε πυργο-

φύλακες. 361 ἀκριτόφωρτος γὰς δόσις. 567 εἴθε γάρ θεοὶ τοῦσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾶ. 628 γὰς πρὸς ἐπιμόλους. 640 θεοὺς γενεθλίου καλεῖ πατρώας γῆς. 1008 γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Pers. 173 γῆς ἀνασσα τῆσδε. 178 Ἰαόνων γῆν οἰχεται. 220 χρὴ χῶας γῆ τε καὶ φθιτοῖς χεῖσθαι. Similiter 523 γῆ τε καὶ φθιτοῖς διωρήματα ἤξω λαβοῦσα. 249 ὦ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολίσματα. 270 γὰς ἀπ' Ἀσίδος. 319 σκληρὰς μέτοικος γῆς. 488 γῆς Ἀχαιίδος πέδον. 584 ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν. 588 ἐς γᾶν προπίτνοντες. 679 πάσα γὰ σὰ τᾶδε. 792 αὐτῇ γάρ ἢ γῆ εὐμαχος κείνοις πέλει. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. 817 πρὸς γῆ Πλαταιῶν. 880 τᾶδε γὰ προσήμηναι. 922 γὰ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαῖαν ἦβαν. 932 γὰ τε πατρώα. Ag. 339 θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς. 453 θῆκας Ἰλιδος γὰς. 540 ἔρωα πατρώας τῆσδε γῆς. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τῆνδε γῆν στρατὸν λέγεις; 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. [899 γῆν φανείσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα.] 1019 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἀπαεῖ πεσόν — αἶμα. 1282 τῆσδε γῆς ἀπόξενος. 1419 ἐκ γῆς τῆσδε. 1537 ἰὼ γὰ γᾶ, εἴθ' ἐμ' ἐδέξω. 1579 ἀνωθεν γῆς. 1583 ἀρχὴν τῆσδε γῆς. Ch. 3 ἦκω γὰρ ἐς γῆν τῆνδε. 148 σὺν θεοῖσι καὶ γῆ καὶ δίκη νικηφόρῳ. [278 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα.] 352 τάφον διαποντίου γὰς. 540 εὐχομαι γῆ τῆδε καὶ πατρός τάφῳ. 585 πολλὰ μὲν γὰ τρέφει. 1042 τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Eum. 166 γὰς ὁμφαλόν. 290 αὐτὸν τε καὶ γῆν. 340 ὄφρ' ἀν γᾶν ὑπέλθῃ. 374 τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν κατασθατούμενη. 685 φρούρημα γῆς. 755 γῆς πατρώας ἐστερημένον. 751 811 ἐν γᾶ τᾶδε. 800 τῇ γῇ τῆδε. 838 871 κατὰ γὰς οἰκεῖν. 852 γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε. 993 καὶ γῆν καὶ πόλιν. 1040 εὐθύφρονες γὰ δεῦρ' ἴτε. Suppl. 24 ὦν πόλις, ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 75 Ἀερίας ἀπὸ γὰς. 184 σὺ 251 τῆσδε γῆς ἀρχηγέται (vel ἀρχηγέτης.) 809 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἠλάσεν. 316 μεγίστης ὀνομα γῆς. 537 γὰς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 565 οἱ γὰς τότε ἦσαν ἔννομοι. 609 μετοικεῖν τῆσδε γῆς. 662 πέδον γὰς. 674 φόρους γὰς. 690 Ζεὺς ἐπικραίνετω φέρματι γᾶν πανρῶν. 704 θεοὺς δ' οἱ γᾶν ἔχουσιν. 766 ἐς γῆν ἐνεργεῖν. 776 ἰὼ γὰ βοῦνι. 834 ναὶ κᾶν γᾶ. 877 πρὸς γὰς ὕλασκει. 952 τῆσδε γῆς οἰκήτορας. Fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς. 65 α Ζεὺς ἐστὶν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ. Numero duali Pers. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν Ζευκτηρίαν. Nam sic in marg. Askewii correctum est pro ἐν δυοῖν.

Terra opponitur vel coelo vel mari vel locis inferorum, qui κατὰ (vel κάτω) γῆς vel ὑπὸ γῆν esse dicuntur. Coelo Ag. 560 ἔξ οὐρανοῦ γὰρ κάπὸ γῆς. Mari Suppl. 834 ναὶ κᾶν γᾶ. Locis inferorum Pr. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἀΐδου. Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γὰς πλοῦτος ἀβυσσος ἐσται. Pers. 222 ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνω τε γῆς ἐνερθεν ἐς φάος. 229 θεοῖσι τοῖς τ' ἐνερθε γῆς φίλοις. 624 θαλάμους ὑπὸ γῆς. 839 γῆς ὑπὸ Ζόφῳ. Ch. 39 τοὺς γὰς νέρθεν. 125 τοὺς γῆς ἐνερθε δαίμονας. 377 τῶν μὲν ἀρωγῶν κατὰ γῆς ἤδη. 475 θεῶν τῶν κατὰ γὰς ὀδ' ὕμνος. Eum. 175 ὑπὸ τε γᾶν φυγῶν. 417 γῆς ὕπαι. 1007 κατὰ γῆς σύμειναι. 1036 γὰς ὑπὸ κευθεσιν. || De forma dissyllaba γαῖα, qua poetae utuntur ubi metrum postulat, suo loco dictum est.

Γῆ *Tellus*. Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ. Pers. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῇ. 640 Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες. Suppl. 890 899 μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ. 305 τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε. 892 901 Γὰς παῖ Ζεῦ.

γηγενής *terrigena*. Pr. 351 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκῆτορα ἀντρυν. 568 εἰδῶλον Ἄργου γηγενοῦς. 677 βουκόλος δὲ γηγενῆς ἀκράτος ὀργὴν Ἄργος. Suppl. 250 τοῦ γηγενοῦς γὰρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχρονος ἱνὶς Πελασγός.

γῆθεν *ex terra*. Eum. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν ἔκ τε ποντίας ὁρόσου. Sept. 247 στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένων.

γῆθω *gaudeo*. Ch. 772 ἄνωχ' ὅσον τάχιστα γηθούση φρενί. Sic Pauwius pro τάχιστ' ἀγαθούση (τάχιστα γαθούση Turnebus). Plusquamperfectum Pr. 157 restituit Elmsleius ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοιοῦδ' ἐγεγῆθαι pro ἐπεγῆθαι, quod est in M, forma vitiosa, quum γῆθω dicatur, non γηθῶ.

γηραιός *senex*. Pers. 854 ὁ γηραιός — ἀμαχος βασιλεὺς. Suppl. 606 γηραιά φρενί.

γηραλέος *senilis*. Pers. 171 Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα, quod vel cum synizesi est pronuntiansum vel in γηραλὰ contrahendum.

γηράναι *senescere*. Est infinitivus aoristi in codicibus scriptorum prope constanter γηράναι scriptus, cuius participium est γηράς. Dixi de his formis in Thesaurο vol. 2 p. 609. Aeschyli unum est exemplum Ch. 918 ἐγὼ σ' ἔθρεψα. σὺν δὲ γηράναι θέλω. Quod per tmesin dictum pro συγγηράναι. Nam σὺν pro νῦν recte restituit Aulatus.

γῆρας *senectus*. Ag. 1621 δεσμός δὲ καὶ τὸ γῆρας αἶ τε νήσιδες δύαι. Fr. 42a καθαίρομαι (i. e. ἐκδύομαι) γῆρας. 296 γῆρας γὰρ ἤβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. Sept. 682 οὐκ ἐστὶ γῆρας τοῦδε τοῦ μιδάματος, i. e., ut Schnetzius interpretatur, quod attinet fratris caedem, piaculum est quod longa non deleverit aetas.

γηράσκω *senesco*. De cursu temporis Pr. 981 ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. [Eum. 286 χρόνος καθαίρει πάντα γηράσκων ὁμοῦ.] || Aoristi primi ἐγήρασαν, de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 609, perrara sunt exempla. Eo significatione transitiva *ad senectutem adduxi* usus est Aeschylus. Suppl. 894 οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

γῆρυμα *vox*. Eum. 569 σάλπιγξ — ὑπέρτονον γῆρυμα φαίνεται στρατῷ.

γηρύομαι *loquor*. Pr. 78 ὁμοία μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. Suppl. 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖα ἔσει;

Γηρυῶν n. pr. Ag. 870 τρισώματός τ' ἂν Γηρυῶν ὁ δευτέρος.

γίγας *gigas*. Sept. 424 γίγας ὅδ' ἄλλος. Ag. 692 Ζεφύρου γίγαντος αὐρα, i. e. *terrigenae*. Nam venti ex Titanum sanguine nati esse credebantur.

γίγνομαι [Huius verbi duplex est scriptura, antiquior γίνωμαι, interdum γεινόμεναι scripta, altera γίγνομαι. De utraque dictum in Thesaurο vol. 2 p. 620 621. Hic satis erit monuisse poetas scenicos Atticorum aliosque scriptores Atticos veteres una constanter usos esse forma γίγνομαι, qaam grammaticorum testimonia et inscriptionum exempla confirmant. Ea etsi in codicibus poetarum scenicorum aliorumque scriptorum Atticorum veterum codicibus, praesertim in codicibus Platonicis, saepe est servata, tamen librarii alteram quoque, quam communi dialecto tribuunt grammatici, γίνομαι non raro intulerunt, quod apud Sophoclem in codice Mediceo locis sex factum est, apud Aeschylum Pr. 319. Sept. 379 398 439. Pers. 708. [Ag. 623 in apographis: nam M hac parte tabulae

caret.] Eum. 136 216 750. Suppl. 936. γίγνεται vero Suppl. 476 793. Eadem ratio verbi γινώσκω et γινώσκω, quod in M constanter γινώσκω, apud Sophoclem vero modo sic modo γινώσκω scriptum est. Formis verbi γίγνομαι Aeschylus usus est his, praesente γίγνομαι, imperfecto ἐγιγνόμεν. perfecto medio γέγονα, passivo γεγέννημαι, aoristo medio ἐγενόμην, imperativo γενοῦ, optativo γενοίμην (et hoc quidem saepissime), coniunctivo γένωμαι γένη γένηται γένησθε, infinitivo γένεσθαι, futuro γενήσομαι. Aoristi formam ἔγεντο, qua epici et lyriici interdum usi sunt, Arnaldus versui Sept. 779 restitui volebat ἔγεντο μέλεος ἀθλίων pro ἔγένετο, quia in antistropha v. 786 purus legitur iambus ἐφῆκεν ἐπικότους τροφάς.] *γίω*. Vulgaris usus exempla haec sunt. Pr. 319 τοιαῦτα — τάπιχειρα γίγνεται. Sept. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. 398 οὐδ' ἔλκοποιά γίγνεται τὰ σήματα. 439 ἡ γλῶσσ' ἀληθῆς γίγνεται κατήγορος. Ag. 623 οὐκ εὐκρυπτα γίγνεται τάδε. Eum. 750 γινώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Suppl. 476 πῶς οὐχὶ τανάλλημα γίγνεται πικρόν; 793 πρὸς δὲν κυφελλ' ὕδρηλά γίγνεται χιών. 936 πολλά γίγνεται πάρος πεσῆματ' ἀνδρῶν. Ch. 379 παῖσι δὲ μάλλον γεγέννηται. Pr. 1003 θελύνουσ γενήσομαι. Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Sept. 156 τί γενήσεται; 586 πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται; 1045 ἀπαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Suppl. 449 ὅπως δ' ὁμαίμον αἷμα μὴ γενήσεται. Pers. 934 κακὸς ἀρ' ἐγενόμαν. Sept. 779 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων γέγενετο. Ag. 212 πῶς λιπόνους γένωμαι; Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι ὁμοῖς. Sept. 677 μὴ — γένη ὀργὴν ὁμοῖς. Eum. 74 μηδὲ μαλθακὸς γένη. Suppl. 201 μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένη. Pers. 752 δέδοικα μὴ πολὺς πλοῦτου πόνος οὐμός ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάνοντος ἀρπαγῇ. Ag. 1648 ὅπως ἀμοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατῆς φονεύς. Suppl. 358 μηδὲ — νεῖκος γένηται. Pr. 465 ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοιθ' (sic Dawesius pro γένωνθ') —. Suppl. 392 μὴ τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. 780 μέλας γενοίμαν καπνός. Ch. 708 οὐδ' ἦσσαν ἂν γένοιτο δώμασιν φίλος. Sept. 5 ὁ μὴ γένοιτο. 9 ὡν Ζεὺς ἀλεετήριος ἐπώνυμος γένοιτο. 402 τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἀνοία (ἡ ἀνοία correctum in M) τινί, verbis interpolatis pro οἷα πείσεται. ut videtur: de quo dixi s. v. ἀνοία.) 405 σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε γένοιτ' ἂν — ἐπώνυμον. 520 σωτήρ γένοιτο Ζεὺς. 526 οὕτω γένοιτο. Pers. 212 θαυμαστός ἂν γένοιτ' ἀνὴρ. 234 πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλάς βασιλέως ὑπήκοος. 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἐπ' ἐχθίων τύχη; Ag. 20 εὐτυχῆς γένοιτ' ἀπαλλαγῇ. [251 in apogr. ἐπεὶ γένοιτ' pro ἐπιγένοιτ', quod est in M, loco interpolato, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIX.] 265 ἐνάγγελος — ἔως γένοιτο. 347 ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν δαυλότων γένοιτ' ἂν. 674 γένοιτο δ' ὡς ἀριστα. 1199 πῶς ἂν ὄρκου πῆμα — παῖωνιον γένοιτο; 1249 ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. 1509 πατρώθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τωνδ' ἄλις. Ch. 204 σικκοῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν. 552 γένοιτο δ' οὕτως. 782 γένοιτο δ' ὡς ἀριστα. 842 γένοιτ' ἂν ἀχθος. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὁμαίμος αὐθέντης φόνος. 552 πανώλεθρος δ' οὐ ποτ' ἂν γένοιτο. 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. 663 πατήρ μὲν ἂν γένοιτ' ἀνευ μητρός. 670 ὅπως γένοιτο πιστός. Suppl. 228 πῶς δ' ἂν γαμῶν ἀκουσαν ἀκοντος πάρα ἀγνός γένοιτ' ἂν; 445 γένοιτ'

ἀν ἄλλα. 447 γένοιτο μύθος μύθος ἀν θελκτήριος. 451 γένοιτο δ' εὖ. 771 οὕτω γένοιτ' ἀν οὐδ' ἀν ἐκβασίς στρατοῦ καλῇ. 1048 τὸ γένοιτ' ἀν. Sept. 20 ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τότε. 130 ῥυσίπολις γενοῦ. Ag. 99 παίωντε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. Ch. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἔμοι. 233 ἐνδον γενοῦ, i. e. ἐνδον φρενῶν γενοῦ *contine s. reprimete.* 246 θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ. 460 Εὖν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς, *per tmesin pro Eutygeνοῦ.* Suppl. 419 γενοῦ πανδίκως εὐσεβῆς πρότενος. 535 γενοῦ πολυμνηστορ, ἐφαπτορ 'ιοῦς. Fr. 370 γραμματεὺς γενοῦ σαφῆς. Ag. 910 γενέσθω πορφυροστρωτος πόρος. Suppl. 150 ῥῆσιος γενέσθω. 527 πιθοῦ τί καὶ γενέσθω. Sept. 76 γενέσθε δ' ἀλκή. Pers. 171 σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθε. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. Fr. 486 ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. Sept. 641 ἐποπτήρας λιγνὺν τῶν ὧν γενέσθαι. Pers. 218 τὰ τ' ἀγὰθ' ἐκτελῇ γενέσθαι. Ag. 225 ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι θυγατρός. [1522 οὐτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῶδε γενέσθαι.] Ch. 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέσθαι. 702 κεδνὴν ἑκατι πραγμάτων ἀν ἡθέλον γνωστὸς γενέσθαι. Eum. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. [Ib. 220 γένεσθαι, de quo v. s. v. τίνω.] Suppl. 292 κληροδύχον "Ηρας φασι δωμάτων ποτὲ 'ἴω γενέσθαι.

Plura inter haec sunt exempla ubi verbum substantivum poni poterat, etsi huiusmodi quoque in locis propriam sibi fieri notionem non amittit. Sic Sept. 1045 ἄθραπος δ' οὗτος οὐ γενήσεται, quod non simpliciter pro ἔσται dictum est, sed significat. *non fiet ut insepultus iaceat.* || Locutio τίς vel τί γένυμαι *quis s. quid fiat* significat, *quid de me fiat*, Pr. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἀν γενοίμαν. Sept. 297 τί γένυμαι; [Sed Eum. 789 et 819 τί ῥέω; γένυμαι, recte γελῶμαι Tyrwhittus.]

γίγνεσθαι cum dativo personae, cuiusmodi in locis saepe *obtingendi* verbo reddi potest. Sept. 145 λύκειος γενοῦ στρατῷ δαίω. Pers. 708 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται θνητοῖς. Ch. 2 σωτῆρ γενοῦ μοι. 397 πιστὰ γένοιτο χώρα. [1006 τοιαῦδε μοι εὐνοικός ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] 385 ἐφωμνήσαι γένοιτό μοι. Eum. 136 τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκետρα γίγνεται. 216 ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα. 284 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἀν ἔξ ἀρχῆς λόγος. 298 ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἔμοι λυτῆριος. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἀν αἰθέρος θρόνος; Fr. 214 εἰ μοι γένοιτο φάρος οἶον οὐρανῷ. 321 τί γὰρ ὦσιν γένοιτ' ἀν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; Eadem obtingendi significatione frequenter cum infinitivo ab aliis constituitur, semel apud Aeschylum, Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῇ χέρα ἀνακτος οἰκῶν τῆδε βαστάσαι χερί.

γίγνομαι *nascor*. Eum. 347 γιγνομέμεναισι λάχῃ τὰδ' ἐφ' ἅμιν ἐκράνθη. Sept. 142 σέθεν γὰρ ἔξ αἵματος γεγόναμεν. Eum. 71 κακῶν δ' ἑκατι κατέγοντο. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἡ πεφυκέναι κρείσσον κακῶς πάσχοντα.

γινώσκω [forma Attica. cui communem γινώσκω plerumque substituerunt librarii. de quo dictum est s. v. γίγνομαι. Formis huius verbi Aeschylus usus est praeter praesens perfecto ἔγνωκα, aoristo ἔγνων, futuro γνώσομαι. Aoristi passivi unum est exemplum Suppl. 7 γνωσθείσαι.] *cognosco* (sive audiendo sive experiendo), *intelligo*. Pr. 377 οὐκουν, Προμηθεῖ, τοῦτο γινώσκεις, ὅτι ὀργῆς Ζεοῦσσι εἰδὶν ἱατροὶ λόγοι; 309 γίγνωσκε σαυτόν. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥάστα. γινώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης

ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 51 ἔγνωκα τοῖσδε (*suspectum* τοῖσδε, pro quo καυτὸς conieci) κούδεν ἀντεπείν ἔχω. Futuri persona secunda γνώσει (*in M constanter γνώσει scripta*) 293 γνώσει δὲ τὰδ' ὡς ἔτμα. Ag. 807 γνώσει δέ — τὸν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. 1425 γνώσει διδασκῆς ὡς γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1619 γνώσει γέρων ὧν ὡς διδάσκεσθαι βαρῷ. 1649 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τὰδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα. Suppl. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκῃ. Ag. 1106 ἐκεῖνα δ' ἔγνων. Ch. 777 κακὸς γε μάντις ἀν γνοίῃ τάδε. Suppl. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων. Cum infinitivo fr. 155 γίγνωσκε τάνθρωπεια μὴ ἔσβειν ἄγαν. Sept. 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. [et in versu interpolatoris 650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] || *condemno*. Suppl. 7 οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθείσαι, cum *catalexia spondiaca* et verbo simplici pro composito posito. quod substituit schol. qui exp. οὐκ ἐφ' αἵματι τινι καταγνωσθείσαι ψήφῳ πόλεως δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελαυνούσης, de quo dixit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 351 ed. sec., sed nullis allatis aliis praeter hoc exemplis.

Γλαῦκος πόντιος et Γλαῦκος Ποτνιεύς Aeschylī fabulae inscriptae fuerunt (fr. 23—39).

Γλυκύς *dulcis, iucundus*. Pr. 629 μὴ μου προκῆδου μάσσον ὡς ἔμοι γλυκύ. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκύ τὸ λοιπὸν ἄλγος προϋεξίστασθαι τωρῶς. Ag. 1148 γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

γλώσσα *lingua*. De lingua quae in ore est fr. 165 κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος. Ag. 36 βούς ἐπὶ γλώσση μέγας βέβηκεν, locutione proverbiali, de qua v. s. v. βούς. 1029 προφθάσσα καρδία γλώσσαν ἀν τὰδ' ἐξέχει, ubi sensus contrarium postulat προφθάσσα καρδίαν γλώσσαν πάντ' ἀν ἐξέχει, quod coniecit Schuetzius, frustra oblocutus aliis. 1228 γλώσσα μισητῆς κυνὸς (i. e. Clytaemnestrae) λείξασα (sic Tyrwhittus pro λέξασα) κάκτεινασα παιδρόνους. Fr. 307 ἄλλ' ἔστι κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσση φύλαξ. Multo frequentius de lingua quatenus enutimur loquentes et de sermone ipso. Suppl. 446 γλώσσα τοξοῦσά μὴ τὰ καίρια. Pr. 78 ὁμοία μορφῇ γλώσσᾳ σου γηρύεται. 319 τῆς ἄγαν ὕψηλору γλώσσης. 329 γλώσση ματαῖα Ζημία προστρίβεται. 884 γλώσσης ἀκρατῆς. 889 γλώσσα διεμυθολόγησεν. Sept. 259 ἀφυχία γὰρ γλώσσαν ἀρπάζει φόβος. 439 ἡ γλώσσ' ἀληθὲς γίγνεται κατήγορος. 556 δὲ οὐκ ἔασει γλώσσαν ἐργμάτων ἄτερ εἶσω πυλὼν ῥέουσιν ἀλδαίνεκακὰ. Pers. 591 οὐδ' ἔτι γλώσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς, ubi notanda neglecta positio: nam οὐδ' ἔτι dactylus est, ut de ante γλώσσαν correptum est in trimetro Ag. 1629. et κέντημα γλώσσης fr. 165, ubi Lobeckius ad Soph. Ai. 60 p. 103 κέντημα γλώσσης coniecit. Recte vero Ag. 637 εὐφημον ἦμαρ οὐ πρόπει κακαγέλωτ γλώσση μαίειν. 685 γλώσσαν ἐν τύχῃ νέμων. 1399 θαυμάζομεν σου γλώσσαν ὡς θραυστομος. 1629 Ὅρφεϊ δὲ γλώσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. 1662 ἀλλὰ τοῦσδε μοι ματαῖαν γλώσσαν ὠδ' ἀπανθίσαι. Ch. 310 ἀντὶ μὲν ἐχθρὰς γλώσσης ἐχθρὰ γλώσσα τελεῖσθω. 581 ὅμιν δ' ἐπαίνω γλώσσαν εὐφημον φέρειν. Eum. 830 γλώσσης ματαίας μὴ κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν. 886 γλωσσης ἐνὶς μελίγμῃ καὶ θελκτήριον. 971 ὅτι οὐ γλώσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ. 988 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκεις. Suppl. 949 σαφῇ δ' ἀκούεις ἔξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. 994 πᾶς δ' ἐν μετοικῶ

γλώσσαν εὐτυκον φέρει κακὴν. Ag. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες, i. e. non ex eo quod dicitur, sed e re ipsa. Similia exempla v. in Thes. vol. 2 p. 659. Ch. 266 σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεται τις — γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγέλλῃ τὰδε, *garriendi causa*, i. e. μὴ δυνάμενος ἐξεμυθεῖν, ut schol. exp. Similiter Hesiod. Op. 707 μὴδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, quod Proculus interpretatur διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον γλώττης ὀρμὴν. || De lingua i. e. sermone populo alicui proprio Pers. 406 καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. De dialecto Ch. 564 γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμουμένω. Sic γλώσσαν Δωριὰ λέγει dicit Thucydides 3, 112.

γλώσσημα *lingua hastae, cuspis*. Fr. 151 κάμακος γλώσσημα διπλοῦν.

γνάθος *maxilla*. Fr. 251 ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον. [Ch. 280 de impetiginibus corpus absummentibus σαρκῶν ἐπαμβάτης ἀγρίαί γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.] || Figurate de vi ignis Fr. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαί γνάθοις. Ch. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. De acie ferri Fr. 64 ἀδαναντίνου σπρηγὸς αὐθάδῃ γνάθον. De faucibus Propontidis Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδῆσι γνάθος.

γνάμπω *flecto*, i. q. κάμπω. Pr. 995 γνάμπω (sic corrector in M pro γνάψει) γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἐμ', ὥστε καὶ φράσαι. Frequens apud epicorum verbum, de quo v. Thes. vol. 2 p. 669.

γνάπτω *vellico*. Pers. 576 γναπτόμενοι δ' ἀλλ' δεῖνά, de quo loco dixi in Philologo vol. 13 p. 489. Atticorum usus postulat κναπτόμενοι, de quo dixi in Thes. s. h. v.

γναφεύς *fullo*. Ch. 760 γναφεύς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος, ubi restitui formam Atticam κναφεύς, de qua dictum est in Thes.

γνώμα *sententia*. Ag. 1352 τοιοῦτου γνώματος κοινωνὸς ὢν. Sic Eurip. Herc. fur. 408 ἐν δὲ πάντων γνώμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

γνώμη *sententia, opinio*. Pers. 392 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάρους παρὴν γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Ag. 931 K. καὶ μὴν τὸδ' εἶπε μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. A. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1348 ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω. 1475 ὠρθώσας στόματος γνώμην. 1664 σῶφρονος γνώμης δ' ἀμαρτεῖν. Eum. 674 ἥδη κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψήφον δικαίαν. Suppl. 454 γένοιτο δ' εὐπαρὰ γνώμην ἐμὴν. || *mens, animus, intelligentia*. Pr. 456 ἀτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον. 867 ἀπαμβλυνθήσεται γνώμην. 888 ἡ σοφός, δς πρῶτος ἐν γνώμα τὸδ' ἐβάστασε. Eum. 750 γνώμης δ' ἀποῦσης πῆμα γίγνεται μέγα. Fr. 285 κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων. || *voluntas, consilium*. Pr. 287 τόνδ' οἰωνὸν γνώμη στομίων ἀτερ εὐθύνων. Fr. 527 μηδὰμ' ὅ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμὰ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς. 543 αὐτόνω (sic corrector pro ἰδία) γνώμα σέβει θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεύς. 1003 Διὸς γνώμην φοβηθεῖς. Pers. 724 γνώμης δὲ ποῦ τις δαιμόνων εὐνήψατο.

γνώμων *cognitor, iudex*. Ag. 1130 de oraculorum interprete οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι.

γνωρίζω *notum reddo*. Pr. 487 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς.

γνωστός *cognitus, notus*. Ch. 702 Εἴνοισιν ὡδ' εὐδαίμοσιν κεδνὸν ἔκασι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωστός γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι. i. e. amicus, familiaris: quo sensu probabilis est γνωτός,

ut exempla docent Homericæ collecta in Thes. vol. 2 p. 694.

γοδομαι *eiulo*. Pers. 1072 γοδῶθ' ἄβροβάται. Suspectum est γοάται Ch. 632, ubi sensus βοάται potius postulare videtur, quod coniecit Blomfieldus, coniectura quamvis incerta, quum verba proxima corrupta sint. Formam activam γοῶν, quae epici utuntur, restitui Pers. 676, ubi in M legitur, ὦ πολὺκλαυτε φίλοισι θανῶν | τί τὰδε δυνάτα δυνάτα | περὶ τᾷ σῶι δίδυμα διαγόνε ἀμαρτία, quae sic correxi, ὦ πολὺκλαυτε θανῶν δυνάστα, | τί τὰδε φίλοισι περιβάλες | δίδυμα γοῶν ἀμαρτία, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 491.

γογγύλος *rotundus, teres*. Fr. 196, 7 γογγύλων πέτρων, quod in stroγγύλων corruptum in deterioribus libris Strabonis 4 p. 182.

γοεδνός *flebilis, lamentabilis*. Pers. 1057 1064 ἀπριγδ' ἀπριγδα μάλα γοεδνά. Suppl. 72 γοεδνά δ' ἀνθεμιζομαι. quod schol. explicat τῶν γόνων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνά καὶ Ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. De eulante Pers. 1039 διαίνομαι γοεδνός ὢν. Est vocabulum Aeschilo proprium, quod in M constanter est proparoxytonum γοεδνός. Ego γοεδνός scripsi cum I. G. Schneidero, quo accentu similia scribuntur adiectiva κεδνός παιδνός ψεδνός, de quibus partim dixi Herodianus vol. 1 p. 172 ed. Lentz.

γοερός *flebilis, lamentabilis*. Ag. 1176 πᾶθῃ γοερὰ θανατοφόρα.

γοητής *plorator*. Ch. 823 κρεκτόν γοατᾶν νόμον θήσομεν. Sic Hermannus pro γοήτων (γοητῶν M correctus) νόμον μεθήσομεν.

[τόμος *onus navis, opum copia*. Suppl. 444 versu, ut videtur, spurio, ἀτῆς γεμίζων καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον, ut ex annotatione scholiastae correctum est pro ἀτῆν γε μερίζων καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου γόμος pro δόμος Blomf. Ag. 1011.]

γομφόδετος *clavis compactus*. De navi Suppl. 846 γομφόδετοι τε δόρει διώλου.

γόμφος *clavus*. Sept. 542 Σφιγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανευμένην γόμφος ἐνώμα.

γομφώ *clavis compingo*. Suppl. 440 καὶ γε γόμφωται σκάφος.

γονεῖς *parentes*. Suppl. 53 γονέων.

γονή *genus*. Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἀλλασιν γοναῖς. Pers. 818 θίνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπῶρ γονῇ ἄφωνα σηματοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν. || *soboles*. Ag. 1565 τίς δ' ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλαι δόμων; Fr. 194 ἵππων δυνω τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς. Figurate Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνῇ) σωτήρος.

γονίας *Ch. 1067 τρίτος αὐ χειμῶν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη*. Vocabulum aliunde non cognitum, quod schol. exp. γονίας ἀνεμος, δταν ἐξ εὐδίας κινήθῃ χυλεπὸν πνεῦμα. Hesychius γονίας: εὐχερής. A. Ἀγαμέμνονι (error grammatici pro Χορηφόροις), cui convenit Hermannii interpretatio *ventus secundo flamine spirans*.

γόνος *proles*. Ch. 253 οὕτω δὲ κάμῃ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω, ἰδεῖν παρέσσι σοι. πατροστερὴ γόνον. [502 οἰκτεῖρε θῆλυν ἀρσενός θ' ὁμοῦ γόνον, ubi γόνον Bambergerus.] Suppl. 312 καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φητὶδε γόνον. De proventu frugum Eum. 946 γόνος (δ' αὖ addit Musgr.) πλουτοχθῶν ἐρμαῖαν δαιμόνων δόσιν τίσι. || *procreatio*. Suppl. 171 τὸν αὐτὸς ποτ' ἐκτίσεν γόνω.

γόνυ *genu*. Pr. 32 ὀρθοστόδην, αἰπύος, οὐ κάμπτων γόνυ. 396 ἄσμενος δὲ τᾶν σταθμοῖς ἐν οἰκίῳ καμύμεν γόνυ. Pers. 930 Ἀσία δὲ χθῶν

— αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Ag. 64 γόνatos κο-
νίασιν ἐρείδομένου.

γός *gemitus*. Sept. 657 μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσ-
φορύτερος γός. 916 δαίκτηρ γός, αὐτόστονος,
αὐτοπήμων. 964 ἴτω γός. Pers. 947 κλάγῃ δ'
αὐ γόνων ἀρίδακρυ. Ag. 57 οἰωνόθορον γόνον δευ-
βόαν. 1445 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόνον.
Ch. 321 γός εὐκλεῆς προσθοδόμοις Ἀτρεΐδαις.
330 γός ἐνδικος ματεύει τὸ πᾶν. 449 χαίρουσα
πολύδακρυ γόνον κεκρυμμένα. Fr. 420 θρηνεί δέ
γόνον τὸν ἀηδόνιον. Pr. 33 πολλοὺς δ' ὀδυρμούς
καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει. Sept. 852 γόνων,
ὡ φίλοι, κατ' οὖρον ἐρέσσει' ἀμφὶ κρατὶ πόμπι-
μον χερσὶν πίτυλον. 966 μαίνεται γόισι φρήν.
Pers. 645 γόοις ἀκορέστοις. 687 ψυχαγωγοῖς ὀρ-
θαίζοντες γόοις. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. 705
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόνων. 1050 ἐπορ-
θιάζῃ νυν γόοις. 1076 πέμψω τοῖ σε δυσθρόοις
γόοις. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ'
ἐν γόοις παραστατεῖν. Suppl. 116 ζῶσα γόοις με-
τιῶ. Fr. 67 Ἀδριναί τε γυναικὲς τρόπον ἔξουσι
γόνων. 36 εὐφήμεῖς γόοις, quod Hesych. exp. δυσ-
φήμοις, κατ' ἀντίφρασιν.

Γόργειος *Gorgoneus*. Eum. 49 οὐδ' αὐτὴ Γορ-
γείοισιν εἰκάσω τύποις, i. e. Γοργόνος τύποις, ut
Hom. Od. 11, 633 dixit Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο
πελιδου.

Γοργόνειος *Gorgoneus*. Pr. 793 πρὸς Γοργό-
νεα πεδία Κισθῆνης, i. e. regionem ab Gorgonibus
habitata: quam finxit Aeschylus, unde schol. an-
notavit τερατεύεται.

Γοργόνες *Gorgones*. Pr. 799 δρακοντόμαλλοι
Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Ch. 1048 αἶδε Γοργόνων
δίκην φαιοκίτωνες. Eum. 48 οὗτοι γυναῖκας,
ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. αἱ Γοργόνες αἱ Γραῖας εἶχον
προφύλακας memorantur fr. 253.

γοργός *torvus*. Sept. 537 γοργόν δ' ὅμ' ἔχων
προοίσταται.

Γοργῶπις. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν
ἔσκηψεν φάος. Est nomen paludis circa isthmum
Corinthiacum olim Ἑσχατιώτις appellatae, postea
Γοργῶπις διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν (τὴν
λίμνην). V. Etym. M. p. 384, 32 et Hesychium s.
v. Γοργῶπις.

γοργωπός *torvus oculis fulgens*. Pr. 356 ἔξ
ὀμμάτων δ' ἡστράπτε γοργωπόν σέλας.

γοῦν *certe, saltem*. Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγ-
γάνει πρὸς ἦπαρ. 1425 γνώσει διδασθεὶς ὅπῃ
γοῦν τὸ σωφρονεῖν. [Eum. 257 legitur in M ὅδ'
αὐτὴ γοῦν ἀλκὰν ἔχων, quod interpolatoris est
versum iambicum facientis. Recte Hermannus ὁ
δ' αὐτὴ γ' ἀλκὰν ἔχων.]

γραια *senilis, vetula*. Eum. [69 αἱ κατὰ πτυστοὶ
κόραι, γραιαὶ (recte Nukτός Valcken.) παλαιαὶ
παῖδες.] 150 νέος δὲ γραιὰς δαίμονας καθιππᾶσω.
|| Impropris Ag. 295 γραιὰς ἐρείκης θωμὸν ἀφαν-
τες πυρ. || Γραιαὶ *Graeae*, Gorgonum custodes,
fr. 253.

γράμμα *littera*. Pr. 460 γραμμάτων τε συν-
θέσεις. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωναῖς γράμμασιν. 468
βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν ἑλλαβαῖς. 646 ὡς
τὰ γράμματα λέγει. 660 εἰ νιν κατὰζει χρυσό-
τευκτα γράμματα. || *scriptura*. Fr. 317 ὡς λέγει
γέρον γράμμα.

γραμματεὺς *scriba*. Fr. 370 γέρων δὲ γραμ-
ματεὺς γενοῦ σαφές, ubi de scriba dictum est
scripta recitante, ut observat Plut. Mor. p. 625d
οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμ-
μάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσι.

γράσος *sordes*. Fr. 76 πλέω γράσου. V.

locos grammaticorum in Thes. indicatos vol. 2
p. 770.

γραὸς *anus*. Eum. 38 δέισασα γραὸς οὐδὲν.
γραφὴ *pictura*. Ag. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν
γραφαῖς. 1329 βολαῖς ὑγρώσων σφόγγος ὤλεσεν
γραφὴν. Ch. 232 θήρειον γραφὴν.

γράφω *scribo*. Forma media Ch. 450 τοι-
αὐτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. Suppl. 991 καὶ
ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν
ἄλλοις σωφρονισμασιν πατρός. Passivum Suppl.
709 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίσι δίκας γέγραπται
μεγιστοτίμου. || *noto*. Ag. 801 κάρτ' ἀπο-
μούσους ἦσθα γεγραμμένος οὐδ' (ἀπόμουσός τ' —
οὐτ' Elmsleius) εὐ πραπίδων οἶακα νέμων. ||
pingo. Eum. 50 εἶδὸν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμ-
μένας δειπνον φερούσας. Ante δειπνον excidit
versus unus, in quo κόρας πτερωτάς vel simile
quid lectum fuit.

[γρυπαέτος *monstrosa avis mixta ex grype
et aquila*. Apud Arist. Ran. 929 Euripides inter
Aeschyli inventa memorat ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαέτους χαλκκλάτους, quibus Dionysus v. 932
addit τὸν Ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα. Hunc Aeschylus
nominaverat in Myrmidonibus (fr. 137): γρυ-
παέτους an ibidem vel alibi memoraverit non li-
quet.]

γρύψ *gryps*. Pr. 804 ὀξυστόμους γάρ Ζηνὸς
ἀκλαγγεῖς κύνας γρύψας φύλαξαι.

γύαλον *campus*. Suppl. 550 περὰ δὲ Τεῦθραν-
τος ἄστου Μουσῶν Λυδία τ' ἀτ γύαλα (sic Herman-
nus pro τε γύαλα).

γύης *argum*. Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικε-
λίας λευροῦς γύας. 708 στείχ' ἀνηρότους γύας.
Fr. 198 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίον ἀφθονον
βροτοῖς. Sept. 587 τήνδε πιανὴν χθόνα, quod vix
scribi potuit ab Aeschilo, quam statim sequatur
πολεμίας ὑπὸ χθονός. Quamobrem Ritschellius
coniecit τόνδε πιανὴν γύην, quam emendationem
ipsum hoc verbum πιανὴν quodammodo confirmat.
τόνδε γύην consueto librariis errore τήνδε γύην
scriptum fuisse potest, cui glossator χθόνα sub-
stituit. Sic in versu Promethei 369 λευροῦς γύας,
quod servavit M, in apographis omnibus λευράς
γύας scriptum est. Singularem usum est Euripides
Heracl. 839 τὸν Ἀργεῖων γύην σπείροντες.

γυιοβαρὴς *membra gravans*. Ag. 63 πολλὰ
παλαισμάτα καὶ γυιοβαρῇ.

γυῖον *membrum*, inprimisque γυῖα *genus*: v.
Thes. vol. 2 p. 803. Pers. 913 λέλυται γὰρ ἐμῶν
γυῖων ῥώμη. Suppl. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες ναῖοι
μελαγχίμοις γυῖοις λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.
Fr. 449 in epigr. quod Aeschilo tribuitur in Anth.
Pal. 7, 225 οἱ ποτὲ γυῖοις — Ὅσσαίαν ἀμφιέσαντο
κόβιν.

γυιοπέδη *compes*. Pr. 168 κρατεραῖς ἐν γυιο-
πέδαις αἰκίζομένου.

γυμνάζω *exerceo*. Pr. 586 ἄδην με πολὺπλα-
νοὶ πλάναι γεγυμνάκασιν. Ag. 540 ἔρωσ πατρός
τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν. Pr. 592 τοὺς ὑπερμήκεις
δρόμους Ἥρα στυγνὴς πρὸς βίαν γυμνάζεται.
γυμνὸς *nudus*. Sept. 432 γυμνὸν ἄνδρα πυρ-
φόρον. Fr. 401 ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων. || *orbis*.
Pers. 1036 γυμνὸς εἰμι προπομπῶν.

γυμνὸς *denudo*. Sept. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνω-
θὲν ἀρπάσαι δόρυ. Quod Thomas Mag. explicat
ἐάν τινα αἰσθηται — ἐν ᾧ μέλλει βαλεῖν καὶ κινή-
σειν τὴν χεῖρα, γυμνωθέντα τῆς ἀσπίδος, ἣν εἶχεν
εἰς φυλακὴν καὶ δι' ἧς ἐκαλύπτετο.

γυναικεῖος *muliebris*. Sept. 188 τῷ γυναι-
κεῖψ γένει. Ag. 594 γυναικεῖψ νόμψ. Ch. 36

γυναικείσιν ἐν δώμασιν. 630 γυναικείαν ἀτολ-
μον αἰχμάν. 878 γυναικαίεα πύλας μοχλοῖς χα-
λάτε. Eum. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στό-
λων. Suppl. 282 ἐν γυναικείοις τύποις.

γυναικόβουλος *a muliere excogitatus*. Ch. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Simile est ἀνδρόβουλος Ag. 11.

γυναικοτήρῡτος *a muliere decantatus*. Ag. 187 ταχύμορον γυναικοτήρυτον δαλῦται κλέος.

γυναικόμιμος *mulieres imitans*. Pr. 1005 γυναικομίμοις ὑπιάσασιν χερσίν.

γυναικοπληθής *mulieribus plenus*. Pers. 122 γυναικοπληθῆς δμῖλος.

γυναικόποιος *mulierem ulciscens*. Ag. 226 γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγῶν.

γυνή (Dorice γυνά) *mulier*. Dicitur vel gene-
ratim de muliere quavis vel speciatim de certis
mulieribus (oppositis interdum maribus) sive nu-
ptis sive inuptis. Nominativus Sept. 197 ἀνὴρ
γυνή τε. 200 μὴ γυνή βουλευέτω. [Ib. 226 γυνή
corruptum ex γονῆς. V. γονή.] 645 ἀγεί γυνή τις
σωφρόνως ἡγουμένη. 1038 κατασκαφὰς ἐγώ, γυ-
νὴ περ οὐσα, τῷδε μηχανήσομαι. Ag. 1318 ὅταν
γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ. 1644 ἀλλὰ νιν γυ-
νὴ χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχαυρίων ἔκτεινε. Ch.
46 δύσθεος γυνά. 525 χόας ἐπεμφε τάσδε δύσθεος
γυνή. 664 ἐξελεθῆτε τις δωμάτων τελεσφόρος
γυνὴ τόπαρχος. Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐ-
δέν. Fr. 315 γυνὴ τις Αἰθίοψ. 373 τοῦ πηλο-
πλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. Genitivus Ag.
11 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἑλπίζον κέαρ. 62 πολ-
υάνορος ἀμφὶ γυναικός. 348 τοιαυτὰ τοι γυναι-
κὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. 401 κλοπαῖσι γυναικός. 448
ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. 483 γυναικὸς αἰχμὰ πρέ-
πει. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ.
823 γυναικὸς οὐνεκα πόλιν διημάθυεν. 918 μὴ
γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυε. 940 οὗτοι γυναι-
κὸς ἐστὶν ἱμεῖρεν μάχης. 1401 γυναικὸς ὡς
ἀφράσμονος. 1438 κείται γυναικὸς τῆσδε λυμαν-
τήριος. 1453 πολλὰ τάντος γυναικὸς διαί' πρὸς
γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι
πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. 1661 ὡδ' ἔχει λόγος
γυναικός. Eum. 617 οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικός, οὐ
πόλεως πέρι. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. 739
οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Suppl. 533
γένος φιλίας προγόνου γυναικός. 570 τὰν μὲν
βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός. Fr. 238 νέας γυ-
ναικὸς οὐ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. Dativus
Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τοῦτου φέγγος ἥδιον
δρακεῖν; 614 οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναῖα λα-
κεῖν. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορ-
σίμη. Accusativus Ag. 861 τὸ μὲν γυναικα πρῶ-
τον ἄρενος δίχα ἦσθαι. Suppl. 299 βοῦν τὴν γυ-

ναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. Vocativus γύναι Ag.
351 1296 1625 et ὦ γύναι Ag. 317 1407. Dualis
Pers. 181 δύο γυναικ' εὐείμονε. Ch. 304 δύοσιν
γυναικοῖν. Pluralis nominativus fr. 67 Ἀδριηναί
τε γυναικὲς τρόπον ἔξουσι γῶν. Genitivus Sept.
256 ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὠπασας γένος. 928
πρὸ πᾶσαν γυναικῶν, ubi deleti γυναικῶν. Ag.
1470 κράτος τ' ἰσώψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδη-
κτον ἐμοὶ κρατύνεις. Ch. 11 ὁμήγυρις — γυναικῶν.
21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἦτις ἦδε προσ-
τροπῇ. 596 γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων. 845
ἡ πρὸς γυναικῶν δειματοῦμενοι λόγοι πεδάρσοι
θρῶσκουσι; Eum. 47 θαυμαστός Λόχος εὐδεὶ γυ-
ναικῶν. 1026 εὐκλεὲς Λόχος παίδων, γυναικῶν.
Suppl. 237 οὐ γὰρ Ἀργολαῖς ἐσθῆς γυναικῶν. 456
τάχ' ἂν γυναικῶν (γυναικὶ Hermannus, de quo s.
v. συμπρεπῆς dicitur) ταῦτα συμπρεπῇ πέλοι.
477 ἀνδρας γυναικῶν οὐνεχ' αἰμάζει γυναικῶν. 514
αἰ γυναικῶν (sic Linwoodius pro αἰ δ' ἀνάκτων)
ἐστὶ δέμ' ἐξαίσιοι. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπι-
δῶν. 645 ἀτιμῶσαντες ἔριν γυναικῶν. 676 Ἀρ-
τεμιν δ' ἐκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. 913
ἀλλ' ἡ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν; 933 γυ-
ναικῶν αὐτανέψιον στόλον. 944 στόλον γυναι-
κῶν. 1051 ἂδε τελευτὰ προτερὰν πέλοι γυναι-
κῶν. Dativus [Sept. 195 in versu interpolatoris
Byzantini, qui non legitur in M, τοιαυτὰ τὰν (sic
Blomfieldus pro τοιαυτὰ ἄν) γυναικὶ συναίων
ἔχοις.] Sept. 712 πιθοῦ γυναιεῖ. Ch. 920 ἄλγος
γυναιεῖν ἀνδρὸς εἰργεσθαι. Suppl. 280 Αἰβυστι-
καῖς γὰρ μᾶλλον ἐμπερέστεραι γυναιεῖν ἔστε. 1069
καὶ κράτος νέμοι γυναιεῖν. Fr. 91 οὗτοι γυναιεῖ
δεῖ κυδάζεσθαι. Accusativus Eum. 48 οὗτοι γυ-
ναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. Vocativus Ch. 84
δμῶαι γυναιεῖς, δωμάτων εὐθήμονες. 1049 δμῶαι
(ποῖαι Hermannus) γυναιεῖς.

γυνὴ de nupta muliere disertius quam in locis
pluribus supra allatis dictum Pr. 852 de Danai-
dibus γυνὴ γὰρ ἀνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. Ch.
90 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῃ φέρειν γυ-
ναικὸς ἀνδρὶ; 387 ἀνδρὸς θεινομένου γυναικὸς τ'
ὀλλυμένας. Ag. 26 Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημα-
νῶ τῶρως. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδε. 260 δικὴ γὰρ ἐστὶ φωτὸς ἀρχηγτοῦ τῆιν
γυναικα. 606 γυναικα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὔροι
μολῶν. Pers. 156 χαῖρε Δαρείου γύναι. 623 βα-
σίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσας. 704 εὐγενὲς γύ-
ναι. 404 ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναικας. Eum.
211 τί γὰρ γυναικὸς ἦτις ἀνδρα νοσφίσῃ;

γύννης *seminas, semivir*. Fr. 56 ποταπὸς ὁ
γύννης;

γυπιάς *a vulturibus habitata*. Suppl. 796 γυ-
πιάς πέτρα

Δ.

Δδῖ. q. Γὰ Tellus, forma Dorica. Pr. 568 ἄλευ
Δά. de quo loco dixi s. v. ἄλευ. Ag. 1072 1076
ὁτοτοτο τοτοῖ δά. Eum. 841 874 οἱοῖ δά, φεῦ.

Δαδάκης n. pr. Persicum. Pers. 304 syllaba
prima longa, secunda correpta.

δαῖναι *nosse, didicisse, comperisse*, infinitivus
aoristi ἐδάην, ab inusitata praesentis forma δάω,
eius alia quaedam tempora exstant, de quibus
dictum est in Thesaurο vol. 2 p. 818. Tragicis solo
usi sunt aoristo ἐδάην et participio δαεῖς. Sopho-

clis unum est exemplum El. 169 ὁ δὲ λάθεται ὦν
τ' ἐπαθ' ὦν τ' ἐδάην, Aeschylis duo, Ch. 604 φρον-
τίσιν δαεῖς. Ag. 123 ἐδάην λαγοδαίτας πομπὰς
ἀρχούς.

[δαί, qua particula Aeschylus et Sophocles nus-
quam usi sunt, legitur in M Pr. 933 τί δαί, ubi
recte in apogr. τί δ' ἂν, ut postulat optativus φο-
βοίμην. V. Lex. Sophocleum p. 109 a.]

δαίδαλος *artificiosus*. Eum. 635 πεδήσας ἀν-
δρα δαίδαλῳ πέπλῳ.

δαῖζω *scindo*. Ch. 397 κάρανα δαΐζας. || *occido*. Ag. 207 εἰ τέκνον δαΐζω. || *vasto*. Suppl. 680 μῆδέ τις ἀνδροκμῆς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων.

δαῖκτῆρ *lacerans*. Sept. 916 δόμων μάλ' ἀχάνες οὓς προπέμπει δαῖκτῆρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων, δαῖοφρων, οὐ φιλογαθῆς, ubi δαῖοφρων (*luctificus*, ut vertit Blomfieldus), ab δάιος (*miser*) derivandum est, ut syllabae primae mensura docet, non, ut δαῖκτῆρ, ab δαῖζω, quod credidit scholiasta Byzantinus πολέμιος ταῖς φρεσὶ, λυπηρὸς καὶ διακόπτων τὰς φρένας ὁ θρήνος, etsi hic quoque male de verbo δαῖζω cogitavit, quum participio δαῖζων, quo schol. vetus usus erat, διακόπτων substitueret.

δαῖκτωρ *lacerans, excrucians*. Suppl. 798 πρὶν δαῖκτορος βίᾳ κάρζας γάμου κυρήσαι.

δαιμονάω *maio numine lenior*. Sept. 1001 ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἀτφ. Ch. 566 δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.

δαιμόνιος *a numine missus*. Sept. 892 αἰαὶ δαιμόνιοι, αἰαὶ δ' ἀντιφῶνων θανάτων ἀραί. Pers. 581 δαιμόνι' ἀχῆ. Suppl. 99 βίαν δ' οὔτιν' (οὔτις recte Auratus) ἐξοπλίζει τὰν ἄπνον (sic Pauwius pro ἀπνον) δαιμονίων, quod recte in δαιμονίαν mutari videtur ab Westphalio.

δαίμων *daemon*, genere vel masculino vel feminino. θεοὶ ἐὶ δαίμονες ἐστὶ interdum ita distinguuntur ut θεοὶ deos maiores, δαίμονες inferiora numina significet, de quo dictum est in Thesaurο vol. 2 p. 860, tamen non minus frequenter haec nomina sine discrimine usurpantur de diis vel omnibus vel singulis, ut Sept. 523 de Typhone τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. Pers. 641 de Dario mortuo, quem tanquam daemonem Persae venerant, δαίμονα μεγαυχή ἰόντ' αἰνέσας' ἐκ δόμων. 620 τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε. Ch. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινά. Sept. 106 de Μάρτε ὦ χρυσοπλήγῃ δαίμον.

Numero plurali de diis vel omnibus vel pluribus Pr. 85 ψευδωνύμους σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. Eum. 962 δαίμονες ὀρθόνομοι. Sept. 95 βρέτῃ δαιμόνων. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαία βρέτῃ. 236 οὗτοι φθονὴ σοὶ δαιμόνων τιμὰν γένος. [515 τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων.] Pers. 724 γνῶμης δὲ ποῦ τις δαιμόνων ἐννήψατο. 811 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα. 1004 ἰὼ ἰὼ δαίμονες. Ag. 182 δαιμόνων δὲ που χάρις. 635 δαιμόνων κότῳ. Ch. 214 τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῷ; 436 ἔκατι μὲν δαιμόνων. Eum. 23 δαιμόνων ἀναστροφή. 101 οὐδεὶς ὑπὲρ μου δαιμόνων μνηστία. 302 ἀναιμάτον βόσκημα δαιμόνων. 802 ἀφείσαι δαιμόνων σταλάγματα, ubi δαιμόνων corruptum, πλευμόνων Wakefieldus. 920 ρυσιβῶμον Ἑλλάνων ἀγαλμα δαιμόνων. 948 ἐρμαῖαν δαιμόνων δόσιν. Suppl. 84 δαιμόνων σέβας. 217 τιν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἐτι; 432 βροτῶς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων. 692 τό πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν. Fr. 155 κοῦπωσιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. 156 μόνου δὲ Πειθῷ δαιμόνων ἀποστατεῖ. Pr. 229 εὐθύς δαίμονισιν ἔμελλε γέρα. 494 χροῖαν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη (τὰ σπλάγχνα) δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 660 δαίμοσιν πρᾶσσειν φίλα. Pers. 203 ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θύσαι πέλανον. Sept. 77 πόλις γὰρ εὐπράσσοιτα δαίμονας τέλει. Ch. 125 τοὺς γῆς ἔνεργε δαίμονας. Eum. 150 νέος δὲ γραιὸς δαίμονας καθιππᾶσω. [727 δαίμονας ex διανομάς

corruptum. V. διανομή.] 929 μεγάλας καὶ δυσἀρέστους δαίμονας. Suppl. 893 οὗτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι. Sept. 174 ἰὼ φίλοι δαίμονες. 823 ὡς μεγάλε Ζεὺ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες ἀγνοί. Ag. 519 σεμνοὶ τε θάκοι δαίμονες τ' ἀντήλιοι. Eum. 1016 πάντες οἱ κατὰ πτόλιν δαίμονες τε καὶ βροτοί. [Ag. 336 ὡς δὲ δαίμονες ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Sic probabiliter olim Hermannus pro ὡς δυσδαίμονες.]

δαίμων saepissime de numine dicitur, cuius ab voluntate sors hominum pendet, sive bona sive mala. Ag. 1569 δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν ὄρκους θεμένη. 1663 κἀκβαλεῖν ἐπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους. Ch. 513 τὰ δ' ἄλλ' ἐπεὶ δὴ ὄραν κατῴρωθωσαι φρενί, ἔροισι ἂν ἡδὴ δαίμονος πειρώμενος. De bona fortuna Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. 601 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. 602 τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐρεῖν τύχης. 825 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα. Ag. 1342 δᾶνει δαίμονι φῦναι. 1667 οὐκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Frequentius de deo malorum auctore. Sept. 705 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονία μεταλλακτός. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα, i. e. communis perniciēs. 960 δυσὸν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Pers. 163 μὴ μέγας δαίμων κονίσας οὐδὰς ἀντρέψῃ ποδὶ. Sic Heimsoethius (*Krit. Studien* 1 p. 189) προμέγας πλοῦτος. 345 ὥδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 354 φανείς ἀλάστορ ἢ κακὸς δαίμων ποδέν. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. 921 οὓς νῦν δαίμων ἀπέκρινεν. 941 δαίμων γὰρ δδ' αὐ μετὰ τροπὸς ἐπ' ἐμοί. Ag. 1175 δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπύτων. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι. 769 δαιμόνα τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνιέρον. 1477 τὸν τριπλάχιον δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων. 1182 μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρῶμην αἰνέεις. Vocativus Pers. 472 ὦ στυγνὲ δαίμον. 515 ὦ δυσπρόνητε δαίμον. 845 ὦ δαίμον. Ag. 1469 δαίμον, δὲ ἐμπύτνεις δῶμασι.

δαῖος. Apud Homerum δήιος; tragici vero ut γάιος ἐτ' νάιος, ita δάιος quoque dixerunt (in δᾶος contractum apud Aeschylum locis infra indicandis et composito δαῖοφρων), servarunt vero litteram Ionicam in ἀδῆος δηοῦν δηλῶτος. Significatio apud eosdem duplex est, *hostilis* et *miser*. Prioris exempla apud Aeschylum sunt Pr. 352 δάιον τέρας. 423 δάιος στρατός. Sept. 146 στρατῷ δαῖω. 222 πυρὶ δαῖω. Pers. 257 ἄνια κακά, νεόκοτα καὶ δαῖα. 271 δᾶαν Ἑλλάδα χώραν. Sic ex apogr. (δαῖαν) pro δῖαν. Ag. 559 δαῖων (sic scripsi pro δηῖων) πρὸς τέχισιν. Ch. 628 ἐπ' ἀνδρὶ δᾶοισιν (δηῖοισιν M) ἐπικότῳ σέβας. Eum. 160 μαστίκτορος δαῖου δαῖμου. Suppl. 1065 γάμον δυσάσαν δαῖον. *Formidabilis* significatione (ut Hesychius δαῖα per φοβερά explicat) dictum est in fr. elegiae 477 δάιος ἀντιπάλοις. Numero plurali δάιοι substitutive dictum *hostes* significat, Sept. 119 πάντως ἀρῆξον δαῖων ἄλωσιν. 278 λάφυρα δάων. Pers. 286 στυγνὰ δ' Ἀθᾶναι δάοις. || Altera significatio est *miser*, *perditus*. Pers. 282 Πέρσαις δάοις. 985 ὠῶ δάων. Ch. 429 δαῖα πάντολμε μάτερ δαῖαις ἐν ἐκφοραῖς — ἐτλης ἀνοικωκτον ἀνδρα θείναι.

δαῖοφρων. V. δαῖκτῆρ.

Δαῖρα (contractum ex Δάειρα, de quo v. Thes. vol. 2 p. 817) est Proserpinae nomen, de quo v.

schol. Apoll. Rh. 3, 847, cuius verba apposuimus fr. 275.

δαῖς *pugna*. Huius vocabuli duo tantum casus usitati sunt δαῖ et δαῖν: de quibus v. Thes. vol. 2 p. 866. Dativo post Homerum, qui ἐν δαῖ λυγρῇ dixit, usus est Aeschylus Sept. 926 πολυφθόρους ἐν δαῖ, ubi in apogr. pluribus δαῖδι.

δαῖς *epulae*. Ag. 731 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 1242 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ἔυνηκα. 1593 παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν. Ch. 483 οὕτω γὰρ ἂν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοῖατο.

δαῖτα λεύς *epulo*. Pr. 1024 de aquila cor Promethei comedente ἀκλήτος ἔρπων δαιταλεύς πανήμερος.

δαῖω *incendo*. Ag. 496 δαῖων φλόγα. Ch. 864 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. || *pasco*. Eum. 305 καὶ ζῶν με δαίσεις.

δακνάζωμαι (forma media) *mordeo me, angome*. Pers. 571 στένε καὶ δακνάζου. Verbum alibi non lectum.

δάκνω *mordeo*. Pr. 1009 δάκων δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς πῶλος. Fr. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρή λόγων δάκων στόμα [Ch. 995 σῆπεν ἰθιγούσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον.] Improperie rebus tribuitur. Sept. 439 λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δорός. Ch. 843 καὶ τὸδ' ἀμφέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἀχθος αἱματοσταγὲς φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ, ubi recte, ut videtur, Bambergerus ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις, quae librarius in numerum singularem mutavit propter praecedens τῷ πρόσθεν. De rebus animum pungentibus, Pers. 846 μάλιστα δ' ἦδε συμφορὰ δάκει. Eum. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεῶς. [Fr. 248 δάκων Hirschig. pro δράκων, quod v.]

δάκος *bestia, monstrum*. Pr. 583 ποντίοις δάκεισι δὲ βοράν. Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκος εἰκὼ φέροντα. Ag. 824 πόλιν διημάθουνεν Ἀργεῖον δάκος. [1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν;] Ch. 530 νεογενὲς δάκος.

δάκρυ *lacrima*. Pr. 638 ὅπῃ μέλλει τις οἶσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. Sept. 50 δάκρυ λείβοντες. Ag. 204 δάκρυ μὴ κατασχέιν. Ch. 152 ἔτε δάκρυ καναχές. Pers. 539 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Ag. 1549 σὺν δάκρυσιν ἰπῶων.

δάκρυμα *lacrima*. Pers. 133 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν.

δακρυογόνος *lacrimas ciens*. Suppl. 681 δακρυογόνον Ἀρη.

δάκρυον *lacrima*. Pr. 144 ἐμοῖσιν ὅσοις ὁμίχλα προσῆξε πλήρη δακρῶν. Sept. 964 ἴτω δάκρυα. Ag. 270 χαρὰ μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενη. Eum. 954 δακρῶν βίον ἀμβλυπὸν παρέχουσαι. Suppl. 578 δακρῶν δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Quum δάκρυ et δάκρυσι poetae non videantur dixisse nisi propter metri necessitatem, sequitur genitivum δακρῶν ad δάκρυον potius esse referendum quam ad δάκρυ.

δακρυοπετὴς *lacrimas cadere faciens, lacrimas ciens*. Suppl. 112 πάθεα μέλεα — δακρυοπετῇ.

δακρυσίστακτος *lacrimis stillans*. Pr. 398 δακρυσίστακτον ἀπ' ὅσων ραδινῶν δ' εἰβόμενα ῥέος.

δακρυτός *lacrimabilis*. Ch. 236 δακρυτός ἑλπίς σπέρματος σωτηρίου.

δακρυέων *lacrimas fundens*. Sept. 919 δακρυέων ἐκ φρενός. Hoc participio tam masculino quam feminino δακρυέουσα non raro usi sunt

epici veteres, ut aliis participiis similiter compositis: quod non animadverterunt recentiores, velut Nonnus, qui δακρυχέειν et δακρυχέσκε dixit.

δακρύω (ῶ) *fleo*. Ag. 70 οὐθ' ὑπολείβων οὔτε δακρῶν, ubi οὔτε δακρῶν recte delere videtur Paleius. Ag. 1490 πῶς σε δακρύσω; Ch. 81 δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων, scriptura propter improbabilem metri formam suspecta. Sept. 814 τοιοῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα.

δακτυλόδεικτος *digito monstratus, nobilis*. Ag. 1332 δακτυλόδεικτων (sic Schnetzius pro δακτυλόδεικτων, quod Casaubonus in δακτυλόδεικτον mutaverat) δ' οὕτως ἀπειπῶν εἶργει μελάθρων.

δακτυλόδικτος *digitis iactus*. Fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόνου κάματον, δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος, i. e. cum digitorum iactu. δακτυλόδικτον apud Hesychium lemma sine interpretatione.

δαλός *titio*. Ch. 610 καταθούσα παιδὸς δαφονὸν δαλὸν ἤλικα.

δαμάζω *domo, vinco*. Ch. 324 φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Sept. 338 εὔτε πτόλις δαμασθῇ. 765 μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 279 στρατὸς δαμασθεὶς ναῖοισιν ἐμβολαῖς. [Suppl. 884 οὐ δαμάζεται vitiose pro οὐδὰμ ἄζεται. V. ἀζομαι.] || Aoristus passivi ἐδάμην (tanquam ab inusitata praesentis forma δάμνημι). Sept. 607 πληγῆς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη. Pr. 426 ἄλλον ἐν πόνοις δαμέντ' ἄδαμαντοδέτοις. 602 ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα. 861 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Ag. 1451 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου. 1495 et 1519 δολίῳ μῶρῳ δαμείς. Ch. 367 οὕτω δαμῆναι. Alia aoristi forma est δημηθῆναι, cuius imperativo δημηθῆτω usus est Homerus, participii forma Dorica δαμαθείς aliquoties est apud Euripidem, semel apud Aeschylum Pers. 906 δαμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίασι. δάμαλις *iuvenco*. Suppl. 350 λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν.

δάμαρ *uxor*. Pr. 560 ἀγαγες Ἡσιόναν πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον. 767 ἡ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνῳ; 834 ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

δάμιος Dorice pro δήμιος, quod v.

δάμναμαι (forma media) *domo*. Pr. 164 δάμναται οὐρανίαν γένναν. Passive *domor*. Suppl. 901 ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.

Δαναΐδες *Danaides*, Danae filiae, inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 40 — 42b). Chorus Δαναίδων est in Supplicibus.

δαναϊός Dorice pro δηναϊός, quod v.

Δαναοί *Graeci*. Ag. 66 Δαναοῖσιν Τρωσὶ θ' ὁμοίως. 146 μὴ τίνας ἀντιπνόους Δαναοὺς — ἐχενηίδας αὔρας τεύξῃ. 1466 μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσσα. Fr. 128 δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους.

Δαναός *Danaus*, Beli filius, in Supplicum fabula, in qua quater nominatur, 12 Δαναός δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος. 320 Δαναός, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. 969 πατέρ' εὐθαρσῇ Δαναόν. 979 διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

[δάπεδον vitiose pro γάπεδον, quod v.]

δάπτω *comedo, devoro*. Pr. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροῦς γύας. || *lacero*. Suppl. 70 δάπτω τὰν ἀπαλὰν νελοθερὴν παρεῖαν. Pr. 437 συννοῖα δὲ δάπτομαι κέαρ. [899 γάρμυ δαπτομέναν vitiose pro ἀμαλαπτομέναν. V. ἀμαλάπτω.]

[Δαρείαν vitiose pro Δαρίαν, quod v.]

Δαρειογενής *ex Dario prognatus*. Pers. 6 111 Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής.

Δαρείος *Darius*. Δαρείος et casus reliqui Pers. 156 160 164 198 221 244 621 651 713 787 856.

Δαρίαν i. q. Δαρείος, *Darius*. Huius nominis formae Graecae sunt quattuor, prima et usitatissima Δαρείος, secunda Δαρίαίος, ab librariis plerumque Δαρείαιος scripta, apud Xen. H. Gr. 2, 1, 8 et 9 et in excerptis ex Ctesia apud Photium Bibl. p. 38—43, tertia Δαρήκης, quam memorat Strabo 16 p. 785, quarta Δαρίαν (correpta syllaba media), qua ter usus est Aeschylus, Pers. 554 τίπτε Δαρίαν μὲν οὕτω cet., ubi Δαρείος M, sed metrum postulat quod restituit Δαρίαν, ib. 650 διὸν ἀνάκτορα Δαρίαν, ut correxerit quod est in M olov (ολον=schol.) ἀνάκτα δαρειάν ἤε, ubi schol. εἴκοι δὲ ὁ Δαρείος καὶ Δαρείαν λέγεσθαι, sed inepte addens ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀνάπεμψον. Porro 664 et 671 βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρίαν, ubi M loco altero δαρείαν, sed priore recte δαρίαν, etsi ab correctore in δαρείαν mutatum.

δαρόβιος *longaeus, aeternus*. Sept. 524 δαρόβιοι θεοίσι.

δαρός *diuturnus*. Suppl. 516 ἄλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. || δαρὸν *diu*. Pr. 648 τί παρθενεὺσι δαρὸν; 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρειε θεοίσι. δάσκιοι *umbrosus*. Figureate Suppl. 93 δαῦλοι γὰρ πραπίδων δάσκιοι τε τείνουσιν πόροι. De pilo denso Pers. 316 πυρσὴν Ζαπληθὴ δάσκιον γενοῖσθαι, etsi per dasύτριχον exp. schol.

δασμοφορέω *tributum fero*. Pers. 586 οὐκέτι δασμοφοροῦσιν.

δατήριος *diribitorius, distributorius*. Sept. 711 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις, πατρῶων χρημάτων δατήριοι.

δατήτης *distributor, divisor*. Sept. 945 πικρός δὲ χρημάτων κακὸς δατητᾶς Ἄρης.

Δαυλιεύς *Dauliensis*. Ch. 674 ἔξενος μὲν εἰμι Δαυλιεύς ἐκ Φωκέων. Nam Δαυλὶς s. Δαυλία urbs fuit Phocidis.

δαῦλος *hirsutus*. Fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμὴν. Figureate Suppl. 92 δαῦλοι γὰρ πραπίδων δάσκιοι τε τείνουσιν πόροι. ubi schol. πυκνοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τῶν πραπίδων αὐτοῦ τοῦ Διὸς πόροι. Accentum δαῦλος probasse Pausaniam annotavit Eustathius p. 274, 24 1654, 27. δευτόνως scriptum ab Herodiano apud Arcad. p. 53, 6.

δαφνηφόρος *lauriger, laurum ferens*. Suppl. 706 δαφνηφόρος βουθύτοις τιμαῖς.

δαφρινός *rubens*. Ch. 607 καταΐθουσα παιδὸς δαφρινὸν δαλὸν ἤλικα, i. e. torrem sanguinariam, ut exp. Schuetzius. || *niger*. Pr. 1022 δαφρινὸς ἀετός. V. Thes. vol. 2 p. 924.

δέ *autem, sed, vero*. Huius particulae, ut fortioris particulae ἄλλα, de qua supra diximus p. 19, duplex vis est, altera adversativa, qua posterior sententia priori vel negativae vel affirmativae opponitur, altera qua transitus ab alia sententia ad aliam efficitur (unde inter συνδέσμους μεταβάσιν ποιουμένους numeratur ab Apollonio de synt. p. 128, 10 (123, 5 Bekk.) et σύνδεσμος μεταβατικὸς appellatur ab scholiasta Dionysii Thracis p. 958, 15) una aliqua vel pluribus deinceps sententiis per δέ illatis, non tam oppositionis faciendae quam orationis continuandae et nectendae causa, ut apud Latinos *autem*, et ita quidem ut praecedentibus aliquid vel explicandi vel confirmandi rationisque reddendae causa adiungatur, cuiusmodi locis quum saepe non minus aptae sint καὶ ἐν γὰρ particulae, δέ non raro pro his particulis

positum esse multi olim crediderunt interpretes in locis qualis est Pr. 818 τῶν δ' εἰ τί σοι ψέλλον τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδύπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε· σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι, ubi σχολὴ γὰρ dici poterat, sed non minus aptum est σχολὴ δὲ *otium autem* — de quo usu dixit Hermannus ad Viger. p. 675. Huius autem generis quum infinita sit apud scriptores quosvis exemplorum copia, quae omnia in Lexicis enumerare inutilis sit diligentiae, nos de centenis Aeschyleis unius fabulae Promethei exempla producemus, quorum similia non pauciora in reliquis fabulis reperiri videbit qui perlustare volet. Sic igitur Pr. 11 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου. 16 ἔγω δ' ἀτολμός εἰμι συγγενὴ θεὸν δῆσαι βίᾳ — πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' εἰ μοι τόλμαν σχεθεῖν. 21—26 ἴν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει· σταθευτός δ' ἡλίου φοιβῇ φλογί | χροιάς ἀμείψεις ἀνθος· ἀσμένυ δὲ σοι | ἢ ποικιλεῖμιν νῦξ ἀποκρύψει φῶς· | αἰ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ | τρύσει σε. 33 τήνδε φρουρήσεις πέτραι — οὐ κάμπτων γόνυ· πολλοὺς δ' ὀδύμοις — φθέγγει. 40 Εὐμφων· ἀνηκούσταιν δὲ τὸν πατρός λόγων οἶόν τε πῶς; 43 ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνηῖσθαι μάτην· σὺ δὲ τὰ μηδὲν ὠφελούνητα μὴ πόνοι μάτην. 74 χῶρει κάτω· σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. 79 σὺ μαλθακίζου· τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν — μὴ πίπλησέ μοι. et 103 109 125 131 134 135 144 149 151 162 180 190 198 206 209 213 (ubi οὐ κατ' ἴσχυν et δόλῳ δέ, i. e. ἄλλα δόλῳ, sibi opposita sunt) 219 226 231 235 239 259 265 267 283 288 293 311 316 320 321 334 337 366 373 375 381 395 400 406 431 433 437 442 445 452 454 467 473 505 512 514 540 555 570 580 600 602 620 631 634 641 651 658 661 663 673 674 677 680 681 683 709 714 717 721 729 732 733 734 739 755 798 807 816 824 828 839 844 850 853 856 859 860 865 867 875 880—885, ubi quinquies deinceps δέ, μανία θάλλουσα', | οἰστροὺ δ' ἄρδης χρίει μ' ἄπυρος, | κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, | τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίσσῃ. | ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης | πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατῆς· | θολεροὶ δὲ λόγοι παῖους' εἰκῇ. 901 910 926 929 938 951 958 1009 1019 1020 1021 1025 1033 1041 1046 1048 1075 1082 1083 1084 1085 1088

Singulatim vero haec sunt notanda: 1. δέ in responsione, ubi praecedentia alius personae verba continuantur, Pr. 67 HΦ. σὼν ὑπερ στένων πόνων. KP. σὺ δ' αὐ κατοκνεῖς τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ στένης; 743 ἰὼ μοί μοι. PP. σὺ δ' αὐ κέκραγας — Ch. 552, ubi post ea quae Orestes dixerat chorus pergīt γένοιτο δ' οὕτως· τᾶλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Suppl. 222, ubi Danaos chorus respondet πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδ' κοινοβωμίαν σέβεσθε.

2. δέ in interrogatione positum etsi non aliter ponitur quam in sententiis extra interrogationem inter se nexis, tamen exempla nonnulla apponimus. Pr. 589 ΙΩ. κλύεις φθέγμα τᾶς βοῦκερω παρθένου; PP. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; 759 PP. ἦδοι' ἂν, οἶμαι — ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἂν ἦτις — 766 ΙΩ. θεοτρον ἢ βρότειον (γάμον); — PP. τί δ' ὄντινα; 932 XO. πῶς δ' οὐχὶ ταρβείς —; PP. τί δ' ἂν φοβοίμην —; 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίης πέδον τᾶσδ' ἀρείων; 804 τί δ' ἐστὶ πράγμα —; 806 τίνες; τί δ' εἶπας; 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι —; Pers. 717 τίς δ' — ἐκέλευε — ἐστρατηλάτει; 793 πῶς τοῦτ' ἔλεξας; τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος, ποῦ δὲ οἰ

παραστάται; 968 ποῦ δὲ Σευάλης ἀναῖ; 1014 πῶς δ' οὐ; 1015 τί δ' οὐκ; Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθημένη —; 273 ἔστιν· τί δ' οὐχί; 274 πότερα δέ —; 278 ποίου χρόνον δέ —; 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι —; 958 ἔστιν θάλασσα· τίς δέ νιν κατασβέσει; 1306 τί δ' ἐστὶ χρήμα; 1547 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος —; et similia Ch. 110 123 418 885. Suppl. 426 593 605. Fr. 19 297.

3. δέ in appositione. Pers. 152 μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμῇ. Ag. 1405 ἐμός πόσις, νεκρός δέ. 1442 πιστὴ εὐνευος, ναυτίλῳ δέ σελμάτων ἰσοτριβής. [Sed Ch. 190 pro ἐμῇ δέ μήτηρ sensus postulat ἐμῇ γε μήτηρ, quod restituit Porsonus, quemadmodum ib. 841 μόρον γ' Ὀρέστου recte scripsit Portus pro μόρον δ'.] Eum. 659 ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς, τροφός δέ κύματος νεοσπόρου. Accurate de hoc usu δέ particulae, quam huiusmodi in locis interdum in τε mutarunt librarii, dixit Elmsleius ad Eur. Med. 940 p. 225 πατρός νέαν γυναῖκα, δεσπότην τ' ἐμὴν, ubi quum γυναῖκα et δεσπότην de eadem persona dicta sint, necessarium erat δέ, quod Elmsleius restituit. Recte vero v. 17 legitur προδούς γάρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότην τ' ἐμὴν, quum diversi sint Iasonis liberi ab uxore.

4. δέ post vocabulum, quod praecesserat, repetitum (cuiusmodi in locis frequentius in priore sententiae parte μέν additur, ut s. v. μέν ostenditur) Sept. 893 αἰαί δαιμόνιοι, | αἰαί δ' ἀντιφώνων —. 972 AN. διπλά δ' ὄραν. 12. διπλά δ' ὄραν. Pers. 403 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δέ —. 655 θεομήτωρ δ' ἐκκληήσκετο Πέρσας, θεομήτωρ δ' ἔσκεν. 568 παροίχεται πόνος, παροίχεται δέ —. Ch. 432 ἄνευ πολιτῶν ἀνακτ', ἄνευ δέ πενήθημάτων. Eum. 34 ἡ δεινὰ λέξει, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς ὄραν. Fr. 65a Ζεύς ἔστιν αἰθῆρ, Ζεύς δέ γῆ, Ζεύς δ' οὐρανός.

5. Rarius est δέ in apodosi post sententiam conditionalem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 108. Aeschyli exempla sunt Ag. 1061 εἰ δ' ἀευνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνω χερί. Eum. 887 ἄλλ' εἰ μὴ ἄγνόν ἐστί σοι Πειθούς σέβας — σὺ δ' οὐ μὲνός ἂν. Post ἔπει Ch. 624 ἔπει δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων, ἀκαιρὺς δέ —. [Post εὔτε Sept. 750, ubi δέ post κρατηθείς recte deleuit Porsonus, nec videtur legisse scholiasta. Alio modo erratum Ag. 12, ubi post sententiam ab εὔτ' ἂν δέ incipientem verbum excidit in apodosi positum λύζω, de quo s. h. v. dicetur.] Post ὡς Pers. 415 ὡς δέ πληθὺς ἐν στενῶν νέων [ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτὶς ἀλλήλοισ παρῆν, | αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίωντο —, ubi structura mutata postremis verbis αὐτοὶ δέ — παίωντο praecedentia ἀρωγὴ — παρῆν continuantur, omissa verborum ὡς δέ — ἤθροιστο apodosi.

6. In sententiis per μέν et δέ sibi oppositis saepe eadem vel similia iterantur vocabula. Deinde μέν et δέ saepe post longa intervalla sibi respondent. Denique in diverbiis non raro particulae μέν, qua prior usa erat persona, δέ respondet in alterius personae verbis. Quorum omnium exempla s. v. μέν sunt allata. Arcetior haec sententiarum per μέν et δέ coniunctio quum non sit necessaria, nihil causae est cur in locis ubi solum in altera sententiae parte δέ positum est, μέν in priore sententiae parte omissum esse dicatur, licet apte addi potuisset, velut Pr. 40 Εὐφρημ', ἀνηκουστέιν δέ τῶν πατρός λόγων οἶόν τε πῶς: Non magis μέν omissum esse dici potest ubi vel con-

traria sibi opponuntur per solum δέ, vel idem aut simile in utraque sententiae parte vocabulum positum est, etsi huiusmodi in locis frequentissimum est μέν — δέ, ut exempla s. v. μέν allata docent.

7. Collocatio particulae δέ usitatissima est post primum vocabulum, vel post secundum, si duo priora arcte cohaerent, ut articulus vel praepositio cum nomine, pronomine, adiectivo, participio. Sic post articulum et substantivum vel adiectivum Sept. 425 ὁ κόμπος δέ. Pers. 252. Ag. 1653 1664. Eum. 8 153. Suppl. 935. Pers. 152 284. || Post articulum et pronomen Pr. 283 τοὺς σοὺς δέ. 288. || Post articulum et adiectivum vel participium Pr. 103 τὴν πεπρωμένην δέ. 555 τὸ διαμφίδιον δέ. 634 τὰ λοιπὰ δέ. Ag. 437 499 571 776 790 950 1653. Ch. 8 837. Eum. 553 910 913. Suppl. 366. Fr. 52 306a. || Post articulum et adverbium Pr. 151 τὰ πρὶν δέ. || Post pronomen et adiectivum Ch. 761 ἐγὼ διπλὰς δέ. || Post pronomen personale vocativum sequens Pr. 3 Ἥφαιστε, σοὶ δέ χρὴ μέλαιν ἐπιστολάς, i. e. σοὶ δέ, Ἥφαιστε. Sic saepius Sophocles, de quo dixi in Lexico Soph. p. 109 post Porsonum ad Eur. Or. 614. Post vocativum et imperativum Ch. 490 ὦ Περσέφασσα, δὸς δ' ἔπ' εὐμορφον κράτος.

Post substantivum et adiectivum (vel participium), vel ordine inverso Sept. 41 αὐτὸς κατόπτρις δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. [546 μακρὰς κελεύθου δέ.] 1062 ἱερῶν πατρώων δέ. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δέ. 793 τίνι τρόπῳ δέ. 446 ποίῳ μόρῳ δέ. Ag. 278 ποίου χρόνου δέ. 296 σθένουσα λαμπάς δέ. 606 γυναῖκα πιστὴν δέ. 1277 βωμοῦ πατρώου δέ. 1664 σῶφρονος γυνώμης δέ. Ch. 839 νέαν φάτιν δέ. Eum. 21 Πάλλας προναῖα δέ. 197 965. Fr. 998. Fr. 41. Post nomen cum participio ὦν Eum. 176 ποτιτρόποιος ὦν δέ. 615 μάντις ὦν δέ. Suppl. 914. Post duo diversorum casuum substantiva Sept. 199 λευστήρα δήμου δέ. Pers. 818 θίνες νεκρῶν δέ. Ag. 238 962 1291. Ch. 266. Eum. 19. Suppl. 786. Post duo adiectiva Ch. 425 ἀπρικτόπληκτα πολυπλάγητα δέ.

Post praepositionem cum nomine suo Pr. 828 πρὸς αὐτὸ δέ. Sept. 347 πρὸς ἀνδρός δέ. et sic cum reliquis praepositionibus Sept. 385 [472] 996. Pers. 411 1038. Ag. 735 857 889 923 1191 1654. Ch. 26 185 262 451. Eum. 105 539 593 1042. Suppl. 595 1050. Fr. 165.

Post adverbia et particulas cum alio vocabulo Sept. 411 μὴ κακός δέ. Pers. 729 ὡδε παμπήδην δέ. Ag. 12 εὔτ' ἂν δέ. 930 εἰ πάντα δέ. [Ch. 880 οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι, ubi Porsonus recte ὥστ'.] Eum. 530 ἄλλ' ἄλλα δέ. Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δέ.

Post verba cum alio vocabulo coniuncta Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δέ. Ag. 744 παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δέ. 1320 ἐπ' ἐξενούμαι ταῦτα δέ. Eum. 68 ὕπνῳ πεσοῦσαι δέ. 620 βουλή παρὰ σκω δέ.

δέ quarto loco positum Pr. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δέ. 381 ἐν τῷ προμνησθῆναι δέ. 442 τὰν προτοῖς δέ. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δέ. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγὼ. Sic recte Wellauerus pro δ' ἂν. [516 πρὸς τῶν κρατούντων δέ.] 599 ἐν παντὶ πράγῃ δέ. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δέ. 749 θνητὸς ὦν θεῶν δέ. Ag. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δέ. Eum. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δέ. Ch. 925 τὰς τοῦ πατρός δέ. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δέ. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δέ. Quinto loco positum restituit

Hermannus Pr. 398 δακρυσίτακτον ἀπ' ὅσων ραδινῶν δ' εἰσβόμενα ῥέος παρειᾶν νοτίοις ἔτεγγα παγαῖς, ubi in M legitur δ' ἀπ' ὅσων ραδινῶν λειβομένα, quod metro non convenit.

8. δέ cum aliis particulis coniunctum. δ' ἀρα Sept. 616 Δικῇ δ' ἀρ' εἶναι φησιν. et ab Aurato restitutum Ag. 761 οἰκῶν δ' ἀρ' εὐθυοῖκων καλλιπαῖς πότμος ἀεὶ, ubi γάρ legebatur. || δ' αὖ respondens praecedenti μὲν Ag. 1295. Eum. 954. Suppl. 570.

δέ γε et δέ — γε Sept. 282 ἐγὼ δέ γ' ἀνδρας —. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ —. Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπιζήλος πέλει. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε. Ch. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας δύο. [ib. 490 ὡ Περσέφασσα, δὸς δέ τ' εὐμορφον κράτος vitiosum τε in γε mutavit Hermannus: ego δὸς δ' ἐπ' εὐμορφον κράτος correxi, i. e. ἐπίδος δέ.] Suppl. 746 πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίας θάλλει. Eum. 257 ὁ δ' αὐτὲ γ' (sic Hermannus pro αὐτὲ γούν) ἄλκᾶν ἔχων.

δέ δὴ Pr. 149 νεοχμοῖς δέ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Ch. 632 γοᾶται δέ δὴ ποθεῖ, exemplum incertum propter litterarum ποθεῖ corruptionem, quae nondum sunt satis probabiliter emendatae. 789 πρό δέ δὴ χερῶν. || δ' οὖν. Pr. 226 ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτε. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσσον. Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν. 224 ἔτλα δ' οὖν. 255 πέλοιτο δ' οὖν. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψει βαλόν. Eum. 226 σὺ δ' οὖν δῖωκε. 887 σὺ δ' οὖν μένοις ἀν.

καὶ δέ nullo interposito vocabulo dixerunt epici, uno pluribusve vocabulis interiectis alii scriptores multi, raro vero tragici, de quibus sine idonea ratione dubitabat Porsonus ad Eur. Or. 614. Aeschylea exempla sunt Pr. 1973 καὶ σέ δ' ἐν τούτοις λέγω. Pers. 153 καὶ προσφθόγγους δέ χρεῶν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 546 κἀγὼ δέ μόνον τῶν οἰχομένων — θρηγνῶν. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοῦ περ ἤελον, nisi τ' scribendum ex anagraphis, quod respondeat proximo κάπεστράτευσα. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβώντος δέ δει. Eum. 65 ἔγγυς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν, ubi πρόσω Wakefieldus. [406 καὶ νὺν δ' vitiose pro κινῆν δ', quod restituit Canterus.] Fr. 40 κάπειτα δ' εἶσι.

δέδια et δέδοικα [perfectum a praesente δεῖδω, quod nusquam lectum finxerunt grammatici. Aeschylus praeter duas has perfecti formas aoristo usus est δεῖσαι] timeo. Pr. 182 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις. [901 οὐ δέδια in verbis ab interpolatore illatis, de quibus dixi in Praefatione ad Prom. ed. Londin. a. 1866 p. XV.] Sept. 249 δέδοικ', ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 764 δέδοικα δέ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 751 δέδοικα μὴ πολὺς πλοῦτος πόνος — γένηται τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῇ. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον. Eum. 390 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἄζεται τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; [702 δεδοικὴς μὴδέν.] Fr. 304 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόνον. Sept. 190 δείσασα δ' οἰκῶ καὶ πῶλε πλέον κακόν. 203 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματοκτεπιπόνητον ὀδοβον ὀδοβον. Ag. 933 ἠὺς θεοὶς δείσας ἀν' ὧδ' ἔρδειν τάδε; Eum. 38 δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν. Suppl. 756 τριαῖνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ δείσαντες.

δεῖ. V. δέω.

[δείγμα Ag. 976 vitiose pro δείμα, quod v.]

[δεῖδω. V. δέδια.]

δεῖκναι monstro, ostendo. Pr. 170 δεῖξαι τὸ νέον βούλευμα. 458 ἐς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα. 482 πρὶν ἐγὼ σφίσι δέδειξα κρᾶ-

σεις ἡπίων ἀκεσμάτων. 607 δεῖξον, εἶπερ οἶθα. 623 δεῖξον τίς ἐσται τῇ ταλαιπῶρ χρόνος. 914 τοῖωνδε μόχθων ἔκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν δύναται ἄν αὐτῷ πλήν ἐμοῦ δεῖσαι σαφώς. Sept. 176 δεῖξαθ' ὡς φιλοπόλει. 979 ἔδειξαι' ἐκ φυγᾶς ἐμοί. Ag. 651 στέγαστρον ἀνδρὸς δεῖξατε. Ch. 721 πότε δὴ στομάτων δεῖξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; Eum. 662 τεκμήριον δέ τοῦδε σοὶ δεῖξω λόγῳ.

δείλαιος miser. Pr. 580 οἰστρηλάτῳ δέ δειματι δειλαίαν παράκοπον ὥδε τείρεις; Pers. 325 κείται θανῶν δειλαῖος οὐ μάλ' εὐτυχῶς. Ch. 517 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο.

δείμα timor. Ag. 976 τίπτε μοι τόδ' ἐμπεδον δείμα (sic Triclinius pro δείγμα) προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτάται; Pr. 580 οἰστρηλάτῳ δέ δειματι δειλαίαν. Suppl. 514 δει δ' ἀνάκτων (δεῖ γυναικῶν corrigi Bothius) ἐστὶ δειμ' ἐξαίσιον. 566 χλωρῷ δειματι θυμὸν πάλλοντο. 738 παροίχομαι, πάτερ, δειματι. 74 δείμα, μένουσα φίλους restituit Hermannus pro δειμαίνουσα. || δειμάτα res timorem iniicientes, terriculamenta. Pr. 691 πήματα, λύματα, δειμάτα. Pers. 210 ταῦτ' ἐμοιγε δειματ' ἐστ' ἰδεῖν. Ch. 524 ἐκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. [Idem fortasse restituendum Pr. 659 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνειράσι | συνευχόμεν δύστηνος. ἐς τε δὴ πατρὶ | ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφαντ' ὀνειράτα. Pro νυκτίφαντ' in anographis scriptum est νυκτίφοιτ', quod verum videtur. Porro non est verisimile Aeschylum ὀνειράτα scripsisse quum modo praecesserit ὀνειράσι. Recte igitur ut opinor, Nauckius (in Bulletin de l'Académie de Pétersbourg a. 1860 p. 241) νυκτίφοιτὰ δειμάτα restituit, quod apud Lycophronem legitur v. 225, qui fortasse hunc ipsum Aeschyli locum est imitatus.] 585 πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἀχρῇ. Huc referendum erit Sept. 1061 φοβοῦμαι κάποτρεπόμαι δείμα πολιτῶν, si recte legitur δείμα, quod de terribilibus civium minis intelligebat Schuetzius, Meinekius ad Soph. Oed. Col. p. 251 in λήμα mutabat.

δειμαίνω timeo. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; Pers. 600 κακῶν μὲν ὅστις ἐμπερος κυρεῖ ἐπίσταται βροτοῖσιν ὥς, ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ (sc. τίς), ubi πάντα casu accusativo dictum est, non nominativo, quod interpretes nonnulli crediderunt, δειμαίνειν pro δειματοῦν accepto, quem errorem notavit Hermannus ad Eum. 510. [Suppl. 74 γοεδνά δ' ἀνθεμίζομαι δειμαίνουσα φίλους, ubi recte Hermannus δείμα, μένουσα φίλους. Eum. 519 cum metri vitio legitur ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὐ (αὐ Hermannus) καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δειμαίνει καθήμενον, ubi Dobraeus δει μένειν, quod fortasse legit scholiasta, qui annotavit οὐ πανταχὲ τὸ δεινὸν ἀπείναι φρενῶνδε, cuius scholii initium fortasse fuerunt verba nunc scholio ad v. 530 adiecta ἔσθ' ὅπη δέους, quae Weilius cum scholio superiore sic coniungit ἔσθ' ὅπη δέους ὄφελος καὶ οὐ πανταχὲ cet. Ad horum verborum similitudinem versus compositi sunt interpolatoris 701 702 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πάντολως ἔξω βαλεῖν· τίς γὰρ δεδοικὼς μὴδὲν ἐνδίκος βροτῶν;

[δειματοσταγές pro αἱματοσταγές, quod v.]

δειματός terrifico. Ch. 845 πρὸς γυναικῶν δειματοῦμενοι λόγοι. quod pro δειματομένῳ dictum est, quod ipsum restituebat Stanleins. Rumores ad terrorem conficere exp. Abreschius.

δεινός timendus, formidabilis, horribilis. Haec prima est significatio adiectivi a δέος deri-

vati, quod de hominibus dicitur et de rebus: unde multiplex prodiit vocabuli de omni fere graviorum maiorum genere usus, cui exprimebat saepissime apta sunt Latina vocabula *gravis* et *vehemens* et alia magis specialia quae scriptorum locis interpretandis adhibuit Stephanus in Thesaurο vol. 2 p. 953 954, velut *atrox*, *indignus*, *immanis*. Non raro de hominibus dicitur qui alios mentis facultatibus superant, vel de eo quod magnam vim exserit, ut Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' οὐλῖα, et similiter Suppl. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγγνον. Sept. 596 δεινὸς δς θεοῦς σέβει. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δέ μάχην. 40 ναῶν ἐρέται δεινοί. 58 δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς. 245 δεινὰ τοὶ λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. [576 κναπτόμενοι δ' ἅλῃ δεινὰ σκύλλονται πρὸς ἀναυδῶν παίδων τὰς ἀμιάντου, ubi correxi ἄλως αἰνὰ σκύλλονται, genitivo ἄλως cum τὰς ἀμιάντου coniungendo, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 480.] Sept. 426 πύργους δ' ἀπειλεῖ δεινὰ. Ag. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος. Ch. 249 σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης. 585 δεινὰ δειμάτων ἀχη. 634 ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὐτῇ Ἀημιόισι πῆμασιν. Eum. 34 δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. 100 παθοῦσα δ' οὐτὴν δεινὰ. 128 δεινῆς δρακαίνης ἔξεκῆρναν μένος. 233 δεινὴ γάρ — πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνης. 516 ἐσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὐ καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον εἰ μένιν καθήμενον. [701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.] 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Fr. 248 δεινὴν στομωτὸν ἐκφυσιν. || *peritus*, *idoneus*. Cum infinitivo Pr. 59 δεινὸς γάρ εὐρεῖν καὶ ἀμυχανῶν πόρους. Fr. 312 δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτου.

[δείομαι vitiose pro δέμαι, quod v.]

δείπνον *coena*. Pers. 375 δειπνὸν τ' ἐπορεύοντο. Ag. 138 στυγεῖ δὲ δειπνον ἀετῶν. 1601 λάκτισμα δειπνοῦ εὐνδίκης τιθεῖς ἀρὰ. Eum. 51 εἶδὼν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δειπνον φερούσας. 108 νυκτίσμενα δειπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυσον. Suppl. 801 ὄρνισι δειπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Fr. 181 ἀρίστα, δειπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα.

δεισύνωρ *virum timens*. Ag. 151 σπευδομένα θυσίαν — νεϊκέων τέκτονα σύμφυτον αἰνῶν, οὐ δεισύνωρα, quod Schneitzius interpretatur, *e quo iurgia domestica et odium coniugis virum non metuentis*.

δέκα *decem*. Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Pers. 339 ἐς τριακάδας δέκα ναῶν. 429 εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροῖν. Ag. 1605 τρίτον γάρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει. ubi vitiosum est ἐπὶ δέκ'.

δεκάς *numerus denarius*. Pers. 340 δεκάς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος.

δέκατος *decimus*. Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδε. 504 δέκατῳ (δέκατος Wunderus) σε φέγει τῷδ' ἀρικόμην ἔτους.

δεκέμβολος *decem rostris instructus*. Nestoris navis δεκέμβολος fr. 136.

δέκτωρ *receptor, acceptor, qui aliquid in se recipit*. Eum. 204 ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου.

δελτογράφος *qui in tabulis refert, memor*. Eum. 275 δελτογράφῳ δὲ πᾶντ' ἐπωπᾶ φρενί.

δέλτοι *pugillares*. Fr. 789 ἦν ἐγγράφου σύμνημοσιν δέλοις φρενῶν.

δελτόομαι *in tabulis mihi noto, memoriae trado*. Suppl. 179 ταῦτ' ἐπη δελτομενάς.

δελφινόφορος *delphinus ferens*. Fr. 150

(apud schol. Eur. Phoen. 209) δελφινόφορον πόντου πεδίον. Sic cod. Ven., nisi quod falso accentu δελφινόφορον. in aliis est δελφίνορον vel δελφινόρον. δελφινόφορον iam Barnesius correxerat.

Δελφός *Delphus*, Apollinis et Celaenus filius, a quo nomen accepit urbs Delphorum. Eum. 16 Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἀναε.

δέμας *corpus*. Pr. 145 σὸν δέμας εἰσιδούσας. 363 ἀχρεῖον καὶ παράδορον δέμας. 1018 κρύψει δέμας τὸ σόν. 1051 ῥίψει δέμας τοῦμόν. Sept. 522 τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. 543 λαμπρὸν ἔκρουστον δέμας. Pers. 209 πτήξας δέμας παρέχε. 456 φράξαντες εὐχάλοισι δέμας ὀπλοισι. Ag. 1147 πτεροφόρον δέμας. [Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθέν δέμας.] Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένους δέμας. || In periphrasi frequens apud Sophoclem et Euripidem, semel apud Aeschylum, Eum. 84 κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρώον δέμας.

δεμνιοτήρης *qui strata custodit*. De avibus in nido residentibus Ag. 53 δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίων ὀλέσαντες. || *lecto adhaerens, aegrotus*. Ag. 1449 μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης.

δενδρόπημων *arboribus nocens*. Eum. 938 δενδρόπημων δὲ μὴ πνέοι βλάβη.

δενδρῶτις *arbores*. Fr. 36, 6 δενδρῶτις ὤρα. Sic Hermannus pro δενδρῶν τις, quod legitur apud Athen. 13 p. 600 a.

δεξιόομαι *dextra sublata aliquem saluto, alicui preces fundo*. Ag. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιόομαι.

δεξιός *dexter*. Pers. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον κέρας. Ag. 1405 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον. Pr. 489 οἰτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐνύμους τε. Ag. 157 δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων.

δεξιόνυμος *dextri nominis, vel ominis, dexter*. Suppl. 607 χερσὶ δεξιωνύμοις ἐφριζεν αἰθῆρ. Per δεξιοῖς exp. schol.

δέος *timor*. Pers. 703 ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. Sept. 83 εἴλε δ' ἐμὰς φρένας δέος, ubi verba φρένας δέος in M omissa supplevi: de quo v. quae in Praef. ed. Lips. quintae dixi p. XXXIV. Eum. 522 τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων, ubi ineptum est φάει, aptum vero δέει, quod coniecit Aulatus. φάει καρδίας legisse videtur schol., qui exp. λαμπρότητι, ὀρθότητι φρενῶν. Post καρδίαν una excidit syllaba, nisi tribrachio qui in versu strophico legitur 516 ἡ τεκοῦσα νεοπαθῆς formam non solutam opposuit poeta: unde εἴτ' ἀνατρέφων coniecit Hermannus.

δέπας *poculum*. Fr. 66 Ἡφαιστοκυκὲς δέπας de coeli rubore dictum, in quem immergitur sol occidens.

δέργμα *adspectus*. Pers. 82 φονίου δέργμα δράκοντος.

δέρη *cervix, collum*. Ag. 329 ἔξ ἐλευθέρου ἀποιμύζουσα φιλάτων μόρον. 875 πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν. 1265 μαντεία περὶ δέρη στέφη. Eum. 592 εἰφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμῶν.

δέρκομαι (cum perfecto δέδορκα praesentis significationem habente et aoristis ἐδέρχην et ἐδρακον) *cerno, video*. Pr. 843 δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου. 304 δέρκου θέαμα. 540 φρίσω δὲ σε δερκομένα. Eum. 389 δερκομένοισι καὶ δυσοματόις. Pr. 54 πρόχειρα ψάλλια δέρκεσθαι πάρα. || Perfectum Pers. 1006 οἶον δέδορκεν ἅτα. Pr.

679 πυκνοὶ δσοὶς δεδορκῶς τοὺς ἐμούς κατὰ στίβους. Ag. 1179 ὁ χρημὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκῶς. Suppl. 409 δεδορκὸς ὅμμα. Sept. 53 λέοντων ὡς Ἀρη δεδορκότων. Eum. 322 ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν. Improprie de re quae auditu percipitur Sept. 103 κτύπον δέδορκα. Suspectum est quod fr. 440 legitur πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν Ἑκτορος τύχης διὰ, ubi Bernhardyus δέδουπεν coniecit. || Aoristi forma activa Ag. 602 τί γὰρ γυναικί τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; Eum. 34 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Aoristi forma passiva Pr. 546 οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἀίκιν. 93 δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν διακναίόμενος τὸν μυριετή χρόνον ἀθλεύσω. 141 δέρχθητ', ἐσί- δεσθε.

δέρμα *pellis*. Fr. 270 σήψει παλαιὸν δέρμα.

δέσμιος *vinciens*. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 832 315 ὕμνος ἔξ Ἑρινύων δέσμιος φρενῶν. ubi de carmine dictum est quo Furiae Orestem se quasi constricturas et in potestatem suam redacturas esse minantur, ut monuit Schuetzius.

δέσμιος *vinculum*. Pr. 97 δεσμὸν αἰκίῃ. 141 οἷω δεσμῷ προσπαρτός. Ag. 1621 δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἶ τε νηστήδες δῶαι διδάσκειν ἐξοχώταται. Ch. 181 δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί. Fr. 191 δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι. Pr. 6 ἀδμαντίνων δεσμών ἐν ἀρρήκτοις πέδας. 113 ὑπαίθριοις δεσμοῖσι προσπεπαρμένος. 155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας. 176 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμών χαλάσῃ. 509 τῶνδ' ὅς' ἐκ δεσμών ἐτι λυθέντα. 770 πλὴν ἂν ἐγὼ 'κ δεσμών λυθῶ. 1006 λύσαι με δεσμών τῶνδε. Fr. 233 δεσμών ἀριστος. Pr. 525 δεσμούς αἰκεῖς καὶ δῶας ἐκφυγγάνω. Numeri pluralis forma ἑτερόκλιτος δεσμά, de qua v. Thes. vol. 2 p. 1010. Pr. 52 οὐκὼν ἐπείξει τῷδε δεσμά περιβαλεῖν; 513 ὡδε δεσμά φυγγάνω. 991 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμά λυμαντήρια.

δέσμημα *vinculum*. Pers. 745 Ἑλλησποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν βρόντα.

δεσμώτης *vinculus*. Pr. 119 ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν. unde haec tragoedia inscripta Προμηθεὺς δεσμώτης.

δεσπάζω *dominor*. Pr. 208 ὦντ' ἄμοχθι πρὸς βίαν τε δεσπᾶσιν. Ag. 543 πῶς δὴ; διδάχθεις τοῦδε δεσπᾶσω λόγου. Ch. 188 πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆδε δεσπᾶζειν φόβης; Cum dativo construxisse videtur Pr. 930, ubi nunc legitur καὶ προσδοκᾶν χρῆ δεσπᾶσιν Ζηνός τινα; ubi apographa multa Διός, quod probandum foret, nisi dubitari posset an Aeschylus scripserit καὶ προσδοκᾶν χρῆ Ζηνὶ δεσπᾶσιν τινά, ne versus ex tribus partibus aequalibus compositus esset, verbo δεσπᾶζειν cum dativo constructo, ut ἀρχειν inter- dum cum dativo construitur et ab Aeschilo ipso constructum est in hac fabula v. 945 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς, pariterque ἐπιδεσπᾶζειν Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἐπεσσι κἀπιδεσπᾶζει στρατῷ; ubi nihil causae est cur dativus στρατῷ (in apographis multis in στρατοῦ mutatus) propter verbum praecedens ἐπεσσι positus esse putetur. Cum accusativo coniunxit Euripides Herc. f. v. 20 τὴν ὑπὶ πυργον τῆνδε δεσπᾶζων πόλιν, quod ipsum quoque unicum est exemplum, etsi poetam nihil impediēbat quominus scriberet τῆς ὑπὶ πυργου τῆδε δεσπᾶζων πόλεως.

δέσποινα *domina*. Pers. 353 ὦ δέσποινα. Ch. 537 δεσποίνης χάριν. Fr. 175 δέσποινα πεν-

τήκοντα Νηρήδων χοροῦ. 306 δέσποινα Ἑκάτη. 379 δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἀναε.

δεσπόσιος *dominum decens*. Suppl. 845 δεσποσίῳ εἶν ὕβρει. Vocabulum ex hoc uno loco cognitum et Eustathio p. 846, 13, qui δεσπόσιος pro δεσπόσυνοι dictum annotavit, i.e. δοῦλοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, *vernacae*.

δεσπόσυνος *ad dominum pertinens, regius*. Pers. 587 δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Ch. 942 δεσποσύνων δόμων.

δεσποτοῦμαι *regnor*. Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτοῦμενον χερὸς. Eum. 527 μὴτ' ἀνάρ- χητον βίον μῆτε δεσποτοῦμενον αἰνέσης. [699 τὸ μὴτ' ἀναρχον μῆτε δεσποτοῦμενον.]

δεσπότης *dominus*. Sept. 27 τοῖωνδε δεσπότης ματευμάτων. Pers. 169 ὅμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότην παρουσίαν. Ag. 1225 τῷ μολόντι δεσπότη ἑμῷ. Ch. 153 ὁλομένῳ δεσπότη. 770 μὴ νυν οὐ ταῦτ' ἀγγελλε δεσπότην στύγει. 875 οἶμοι πανοῖμοι δεσπότην τελουμένου. Eum. 60 τῶνδε δεσπότη δόμων. Fr. 239 κύνες διημά- θυνον ἄνδρα δεσπότην. Vocativus δέσποτα regum compellatior Pers. 666 δέσποτα δεσποτᾶν (sic scripsi pro δεσποτό) φάνηθι. 1049 μέλειν πάρεστι, δέσποτα. Ch. 157 κλύε σέβας, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρὰς φρενός. Numero plurali Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ περσόντα θήσονται. 1043 ἀρχαιοπλοῦτων δεσποτῶν πολλή χάρις. Ch. 53 δεσποτῶν θανάτοις. 82 ματαίοις δεσποτᾶν τύχαις. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σώζεις δεσπότης παιωνίας.

δεῦρο *huc*. Pr. 825 ἂ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκ- μερόχθηκε. et sic cum verbo μολεῖν Pers. 529. Ag. 1667. Ch. 179. cum ἐλθεῖν Ch. 138. Eum. 765. κατελθεῖν Ag. 1647. cum ἄγειν Ag. 1138. cum πέμπειν Ag. 282. Suppl. 968. et aliis Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch. 676 ὡσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα. Eum. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηπεν τόδε. 1041 δεῦρ' ἴτε. Suppl. 438 δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται. || *hic*. Ch. 583 τὰ δ' ἄλλα τοῦτω δεῦρ' ἐποπτεῖσθαι πάθη. || δεῦρ' αἰεὶ *usque adhuc*. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' αἰεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.

δεύτερος *secundus*. Ag. 870 Γηρυὼν ὁ δεῦ- τερος. 1345 δευτέραν (sc. πλητὴν) πεπληγμένος, ubi praecesserat πέπληγμαι καίριαν πλητὴν. Ch. 8 τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενήτηριον. 205 δεύτερον τεκμήριον. Eum. 3 ἢ δὴ τὸ μητρός δευτέρα τόδ' ἔζετο μαντεῖον. 138 μάραινε δευτέροις διωγμά- σιν. Fr. 52 τὴν δεύτεραν δὲ κράσιν ἥρωσιν νέμω. || δεύτερον adverbialiter *secundo loco, post*. Pers. 219 δεύτερον δὲ χρῆ χόας τῇ τε καὶ φθοιτοῖς χέ- σθαι. 400 δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει. Ch. 1070 δεύτερον ἀνδρὸς βασιλεία πάθη. Cum articulo Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεῦ- τερον.

δέχομαι [cum perf. δέδεγμα, aoristo ἐδέξαμην et futuro δέξομαι] Propria verbi significatio est *accipio quod alter dat*, diciturque non solum de rebus quae in manus sumi possunt, sed etiam de hominibus quos quis recipit et de rebus quibusvis, factis et dictis quae alter in alterum confert. Pr. 860 Πτελασγία δὲ δέζεται. Sept. 701 δταν ἐκ χειρῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 796 ἀντλον οὐκ ἐδέξατο. Ag. 517 εὐμενείας πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. 521 δέξασθε κόσμῳ βασιλεία. 601 ἀρίστα τὸν ἐμὸν αἰ- δοῖον πόσιν σπᾶύσω πάλιν μολόντα δέεσθαι. 1060 εἰ δ' αὖ ἐννήμην οὐσα μὴ δέχει λόγον. 1538 ἰὼ γὰ γὰρ, εἰθ' ἐμ' ἐδέξω. 1663 δεχομένους λέγεις θανεῖν σε. Pers. 490 ἐδέξαντο. Ch. 294 δέχεσθαι — τινά. 336 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται. 566 θυ-

παρῶν οὐτις ἂν φαίδρᾳ φρενὶ δέξαιτο. 750 δν ἐξέθρεπα μητρόθεν δεδεγμένη. Eum. 228 οὐδ' ἂν δεχομένη ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 236 δέχου δέ πρηνενῶς ἀλάστορα. 893 δέχου δέ σύ. 632 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἡμποληκότα — δεδεγμένη. 891 καὶ δὴ δέδεγμαι. 429 ἄλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, εἰ δοῦναι θέλαιν (sic correxi pro οὐ δοῦναι θέλει), ubi ὅρκον δέξασθαι reus dicitur qui iuriscrandi condicionem ab adversario latam accipit, δοῦναι quae offert condicionem. 916 δέξομαι Παλλάδος εὐνοκίαν. Suppl. 28 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενὴ στόλον. 219 ἄλλ' εὐ τ' ἐπεμψεν εὐ τε δεξάσθω χθονί. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξαιτ' οἰκείος λέβητος. 297 σφύρα δέχεσθαι κάπιχαλκένειον μύθρου. Ag. 1659 δεχοίμεθ' pro γ' ἐχοίμεθ' Herm.

δέω *lgo*. Pr. 14 συγγενή θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δρᾶσι μέρω. Eum. 641 αὐτὸς δ' ἔδῃσε πατέρα προσβύτην Κρόνον.

δέω *adsum*. Pr. 1006 τοῦ παντός δέω, quod plerumque πολλοὺ δεῖ dicitur, *multum abest*. || Impersonaliter δὲ *opus est*. Cum genitivo vel rei vel personae Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπελθεῖν τωρῶς. 875 ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. Ag. 343 δεῖ γάρ πρὸς οἴκου νοστήσει σωτηρίας. Ch. 879 καὶ μάλ' ἠβώντος δέ δεῖ. Eum. 94 καθουδουσῶν τί δεῖ; 829 οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Suppl. 407 δεῖ τοῖ βαθείας φροντίδος σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκός ὅμα. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Fr. 140 ὅπλων ὅπλων δεῖ. Cum accusativo personae et genitivo rei Pr. 86 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμῆδῶς. Cum dativo personae et genitivo rei Ag. 848 ὅτω δέ καὶ δεῖ φαρμάκων. || Cum infinitivo, accusativo vel addito vel intellecto Pr. 9 ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; 598 τὰ μάσω μὲν τί δεῖ σ' ἔμοι λέγειν; Ch. 548 δεῖ τοῖ νιν — θανεῖν βιαίως. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eadem fere verba fr. 188 σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πράξει δεῖ τι βουλιώτερον. Eum. 826 τί δεῖ λέγειν; 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σε. Suppl. 390 δεῖ τοῖ σε φεύγειν. 450 δεῖ κάρτα θυεῖν καὶ πεσεῖν χρηστήρια. Fr. 300 οἶκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαιμονα. δεῖ apud Stobaeum 39, 14, qui hunc versum Sophocli tribuit, χρὴ apud Clem. Alex. Strom. 6 p. 739. Fr. 376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασαι στόμα.

δέομαι (forma media) *opus habeo*. Ag. 1063 ἐρμηγῶς εἴκεν ἢ ἔξην τοροῦ δεῖσθαι. Eum. 727 ἄλλως τε πάντως χύττε δεόμενος τύχοι. Suppl. 91 οὗτοι γυναιεῖ δεῖ κυδάζεσθαι. 358 τῶν γάρ οὐ δεῖται πόλις.

δῆ. De huius particulae usu lectu digna est H. Helli disputatio in Philologo vol. 8 p. 277—308, quocum fere consentientes Baeumleinii (*Untersuchungen über die griechischen Partikeln*) p. 98 et qui exempla Aristophanea collegit Wehrius in *Quaestionibus Aristophaneis* I p. 51, varium huius particulae usum eo redire observant ut res aliqua manifesta esse significetur visque vel unius cui adiuncta esse vocabuli vel totius sententiae urgeatur: neque enim ubique cum primario coniungitur vocabulo, quod in versibus poetarum saepe per metrum non licebat. Particula Latina quae ei ubique respondeat nulla est, sunt vero plures quae pro diversa locorum ratione interpretandae ei adhiberi possint, quorum plurimum aptum est *tam*. Particulum cum aliis quibusdam particulis coniunctam encliticam fieri inanis grammaticorum quorundam opinio fuit, ab Eustathio memorata p.

143, 22 et ubi de νῦνδῃ coniunctim scribendo agitur p. 174.

Exempla Aeschylea ab Wellauero collecta haec sunt:

δῆ in sententiis interrogativis Pr. 118 τί δῆ θέλων; Pers. 727 καὶ τί δῆ πράξαισιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1643 τί δῆ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἡνάριζες; Ch. 569 τί δῆ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Ag. 1138 ποῖ δῆ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἡγάγες; Ch. 405 ποῖ δῆ νερτέρων τυραννίδες; 732 ποῖ δῆ πατεῖς; Ag. 543 Eum. 201 431 601 πῶς δῆ; Pers. 735 πῶς τε δῆ καὶ ποῖ τελευτᾷ; Ch. 900 ποῦ δῆ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; 720 πότε δῆ στομάτων δειξομεν ἰσχύν;

δῆ post pronomina personalia Pr. 298 καὶ σὺ δῆ πόνων ἐμῶν ἤκεις ἐπόπτης, et possessiva Ag. 550 ὥς νῦν τὸ σὸν δῆ.

δῆ post pronomina demonstrativa Pr. 227 τοῦτο δῆ σαφηνίω. Pers. 159 ταῦτα δῆ λιπούσ' ἱκάνω χρυσεοστόλους δόμους. || Cum relativo Pr. 922 ὅς δῆ κεραυνὸς κρείσσον' εὐρήσει φλόγα. Eum. 3 ἥ δῆ τὸ μητρόος δευτέρα τόδ' ἔζητο μαντεῖον. Suppl. 585 φουίζοον γένος τὸδε Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Sept. 823 δαίμονες, οἳ δῆ Κάδμου πύργους τοῦδε ῥύεσθε. Suppl. 265 κνωδάλων βροτοσφόρων, τὰ δῆ — ἀνήκε γαῖα. Fr. 324 ἀφ' οὗ δῆ Ῥήγιον κυκλήσκειται. Pr. 814 οὗ δῆ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, ἴοι, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Suppl. 16 ὅθεν δῆ γένος ἡμέτερον.

δῆ post substantiva Pr. 13 ἔχει τέλος δῆ. Sept. 655 πατρός δῆ νῦν ἀρα τελοφόροι.

δῆ post adiectiva Pr. 216 κράτιστα δῆ μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνεται' εἶναι. 255 τοιοῖσδε δῆ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται; 425 μόνον δῆ πρόσθεν — εἰσιδόμεν. Sept. 631 τὸν ἔβρομον δῆ τόνδ' ἐφ' ἔβρομας πύλαις λέξω. Pers. 331 κακῶν ὕψιστα δῆ κλύω τάδε. 433 αἰαί, κακῶν δῆ πέλαιος ἔρρωγεν μέγα. 1013 δυσπόλεμον δῆ γένος τὸ Περσῶν. 583 τὸ πᾶν δῆ κλύουσιν ἄλγος. Ag. 1610 οὕτω καλὸν δῆ καὶ τὸ κατθανεῖν ἔμοι. Ch. 613 ἄλλαν (ἄλλα M) δῆ τινα — Σκύλλαν Post πολλά Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλά δῆ Μήδους κακά. Ch. 897 πρὸς ψὺ πολλὰ δῆ βρίζων ἄμα. Eum. 144 ἥ πολλὰ δῆ παθούσα καὶ μάτην ἐγώ.

δῆ post adverbia Pr. 848 ἐνταῦθα δῆ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφονα. 998 ὥπται πάλαι δῆ ταῦτα. Pers. 490 ἐνθα δῆ πλείστοι θάνον. Ag. 1651 εἴα δῆ εἴφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπίζεται. Post interiectionem ἰὼ Pers. 1070 ἰὼ δῆ κατ' ἄστυ.

δῆ post verba Pr. 57 περαινέται δῆ κού ματᾶ τούργον τόδε, a quo nihil differt quod ibi legitur. 13 σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δῆ. 955 δοκεῖτε δῆ vaiείν ἀπενθῆ πέρταμα; Sept. [181 δῆ in apographis male illatum et 521 post πέποιθα ab Robertello, versibus aliter corrigendis.] 982 AN. ὤλεσε δῆ τόδε. 12. καὶ τόδ' ἐνδοσίφες. Sic recte Wellauerus pro ἀπώλεσε δῆτα. καὶ τόνδ'. Pers. 228 ἐκτελοῖτο δῆ τὰ χρηστά. Ch. 1057 αἶδε πληθούσι δῆ. Suppl. 324 δοκεῖτε δῆ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός. Fr. 61a ἐνθουσίᾳ δῆ δῶμα.

δῆ cum imperativo. Pr. 630 ἀκούε δῆ. Ag. 783 ἄγε δῆ. Eum. 307 ἄγε δῆ καὶ χορὸν ἀψωμεν. Suppl. 625 ἄγε δῆ λέξωμεν. Ch. 789 πρὸ δέ δῆ χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θεῖς.

δῆ cum aliis particulis coniunctum. γάρ δῆ Ch. 874 μάχης γάρ δῆ κεκύρωται τέλος. 891 ἐνταῦθα γάρ δῆ τοῦδ' ἀφικόμεν κακοῦ. || γε δῆ Pr.

42 αἶ γε δὴ νηλὴς σύ. || δὲ δὴ Pr. 149 νεομοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. || ἡ δὴ Ch. 742 ἡ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον; ἡ — δὴ locis supra appositis Eum. 106 144. || καὶ δὴ et καὶ — δὴ. Pr. 54 καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρεσθαι πάρα. 75 καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον. [Sept. 473 καὶ δὴ πέπεμπται.] Eum. 894 καὶ δὴ δέδεγμα. Suppl. 438 καὶ δὴ πέφρασμαι. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 507 καὶ δὴ σφε λείπω. Ch. 565 καὶ δὴ θυρωρῶν οὐτις ἂν παιδρὰ φρενὶ δέξαιτο. || καὶ — δὴ Pers. 382 καὶ πάννυχος δὴ διάπλοον καθίστασαν. Ch. 819 καὶ τότε δὴ πλοῦτον — μεθήσομεν. Suppl. 571 καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλλας; Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρῆ — φέρειν. δὴ τότε Sept. 214 δὴ τὸτ' ἤρθην φόβω. || μὲν δὴ, γε μὲν δὴ. Pr. 500 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πτανὴν χθόνα. Pers. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. [412 μὲν δὴ in progr. pro μὲν νυν.] Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ. 887 ἔμοιγε μὲν δὴ. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ. Eum. 106 ἡ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 419 τιμὰς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πύσει τάχα. Suppl. 241 κλάδοι γε μὲν δὴ. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. Fr. 65b 'Ῥίται μὲν δὴ πατρός. [De fr. ap. Poll. 7, 167 v. s. v. λούω.] || Ag. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει. ironice dictum: quocum Paleius similia comparavit exempla, velut Eurip. Andr. 235 ὡς δὴ σύ σώφρων, τὰμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα. || Pr. 457 ἔς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἀστρων ἐδεῖξα. 656 ἔς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν νυκτιφοῖτα δείματα. [οὐ δὴ pro οὐδὲ restitui Pers. 732.]

δηάλωτος *ab hostibus captus*. Sept. 72 πόλιν — δηάλωτον.

δῆγμα *morsus*. Improperie Ag. 791 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἥπαρ προσκινεῖται. 1164 πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δῆγυατι φοινίῳ.

δῆθεν *scilicet*, rem non veram, sed fictam esse cum ironia quadam significans: de quo v. grammaticorum glossas in Thes. collectas vol. 2 p. 1052. Pr. 202 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν. 986 ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Sic apud alios quoque non raro eum ὡς coniungitur, de quo dixit Blomfieldus in Glossario ad locum priorem (210). [Fr. 5, 1 vitiose legebatur apud Macrobi. Sat. 5, 19 τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί, ubi nunc ex libro optimo Paris. restitutum τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς —.]

δῆϊος. V. δάϊος.

δῆλημα *a perniciēs*. Fr. 121 ὁδοιπόρων δῆλημα χωρίτης δράκων.

Δήλιος *Delius*. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίας τε χοιράδα.

δηλώω *manifesto*. Pers. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. Ch. 847 τί τῶνδ' ἂν εἰποις ὥστε δηλώσαι φρενί;

δημήγορος *in concione dictus*. Suppl. 623 δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπίθεις στροφὰς δήμος Πελασγῶν.

δημηλασία *exilium*. Suppl. 7 οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν φήψω πόλεως γνωσθῆσαι.

δημήλατος *populo s. patria eictus, in exsiliū actus*. Suppl. 614 ἀτιμον εἶναι ἔυν φυγῇ δημηλάτῳ. φυγὴν δημηλάτον exilium dicit a populo decretum. Adiectivum alibi non lectum ex hoc loco annotavit Steph. Byz. s. v. δήμος, per ὁ ἀπὸ (ὡπὸ Meinekius) τοῦ δήμου ἐλαθεῖς interpretatus.

Δημήτηρ *Ceres*. Fr. 304 φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

Δημήτριος *Cerealis*. Fr. 41, 5 μήλων τε βο-

σκὰς καὶ βίων Δημήτριον. Frequentius Δημήτριος καρπὸς dicitur, in codicibus saepe Δημήτριοις scriptum: de quo v. Thes. vol. 2 p. 1071.

δημιοπληθής *publice abundans*. Ag. 129 κτήνη πρόσθε τὰ δημοιπληθῆ, i. e. copiosas olim opes publicas.

δήμιος (*Dorice δάμιος*) *popularis, publicus*. Sept. 177 μέλεσθέ θ' ἱερῶν δημίων. Ag. 640 πόλει μὲν ἔλκος ἔν τὸ δῆμιον τυχεῖν. Ch. 56 δι' ὧτων φρενὸς τε δαμίας περαῖνον. Eum. 655 ποιοῖσι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίσι; [Ib. 845 δαμαίων (cum a super w) et 879 δαμίαν vitiose pro δαναίαν. V. δηναῖός.] Suppl. 957 καὶ δώματ' ἐστὶ πολλά μὲν τὰ δῆμα. || τὸ δῆμιον *res publica, imperium*. Suppl. 370 σύ τοι πόλις, σύ δὲ τὸ δῆμιον. 699 τὸ δῆμιον, τὸ πόλιν κρατύνει. Utrobique Doricam restitui formam δάμιω, servatam in M Ch. 56.

δημόθροος *cum clamore populi coniunctus, populi ore et sermone iactatus*. Ag. 883 δημόθρους ἀναρχεῖ. 938 φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. 1409 τὸδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς. ubi reliquae formae Doricae δημοθρόους postulant. 1413 δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς. Adiectivum apud alios non lectum, nisi quod Tzetza Exeg. Il. p. 62, 29 δημόθρον κανόνσ regulam triviale dixit. Idem fere de tribus proximis adiectivis dicendum est δημόκραντος (ab verbo κραίνειν) δημόπρακτος δημορριφής, quae ipsa quoque apud Aeschylum solum leguntur.

δημόκραντος *a populo scitus*. Ag. 457 δημοκράντου δ' ἀράς τίνει χρέος.

δημόπρακτος *a populo factus*. Suppl. 912 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψήφος κέκρναται.

δημορριφής *a populo iactus s. editus*. Ag. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἀράς.

δήμος *populus*. Sept. 199 λευστήρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγη μόρον. 1006 δήμου προβούλοις. 1044 τραχύς γε μέντοι δήμος ἐκφυγῶν κακά. Pers. 732 Βακτρίων δ' ἔρπει πανώλης δήμος. Suppl. 398 οὐκ ἀνὲν δήμου τάδε πράξαιμ' ἂν. 488 ὅμιν δ' ἂν εἴη δήμος εὐμένεστερος. 601 δήμου δέδοκται παντελὴ ψηφίσματα. 604 δήμου κρατούσα χεῖρ ὅποι πληθύνεται. 624 δήμος Πελασγῶν.

δὴν *diu*. Pers. 584 τοὶ δ' ἀνὰ γὰν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται. ubi Ἀσιηνάν vel Ἀσιανάν coniecit Meinekius. Probabilis ὅθιν conieciās, ut dixi in Thes. vol. 4 p. 364.

δηναιός *diuturnus, longaevus, annosus*. Pr. 794 αἱ Φορκίδες ναῖουσι δηναιαὶ κόραι. 912 δηναιῶν θρόνων. Forma Dorica Eum. 845 et 879 τιμᾶν δαναίαν restituta ab L. Dindorfio in Thes. vol. 2 p. 885. In M loco priore τιμῶν δαμαίων cum .a. super ὦν et .a. super ὦν ab διορθωτῇ scripto, loco altero τιμᾶν δαμίαν.

δηξίθυμος *animū mordens*. Ag. 743 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος.

[δῆποθεν *alicunde*. Hoc a quibusdam illatum Ch. 632 γοᾶται δὲ δῆποθεν κατὰ πτυστον, ubi in M δῆ ποθεῖ (sic sine accentu). γοᾶται δὲ γὰς πάθος Hermannus.]

δῆποτε *aliquando*. Ag. 577 Τροίαν ἐλόντες δῆποτε.

δῆρις *contentio, rixa*. Suppl. 412 καὶ μήτε δῆρις βούσιν ἐφάπεται. Ag. 942 ἡ καὶ σὺ νίκην τήνδε (τῆσδε Auratus) δῆριος τίεις; ubi notanda Ionica genitivi forma, in dῆρεως mutata a Bothio.

δῆτα *profecto*. Huius particulae idem fere usus est qui δῆ particulae, sed ut graviorem quam illa

exprimat asseverationem. Pr. 347 770 οὐ δητα. 1075 μὴ δητα. Sept. 670 ἡ δητ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη. 813 αὐτὸς δ' ἀναλοὶ δητα δύσποτον γένος. 829 οἱ δητ' ὀρθῶς — ὠλοντο. Pers. 988 ἰσγγά μοι δητ' ἀγαθῶν ἐτάρων ὑπομνήσκεις. 1071 ἰὼ δητα ναὶ ναὶ. Eum. 206 καὶ τὰς προπομπούς δητα τάσδε λοιδορεῖς. 399 ἦν δητ' Ἀχαιῶν ἄκτορες τε καὶ πρόμοι — ἔνειμαν. Suppl. 359 ἴδοιτο δητ' ἀνατον φυγὰν ἱκεῖα Θέμις.

δητα in responsione, repetito quo alter usus erat vocabulo. Sic Sept. 877 (post alterius verba ἐλόντες μέλει σὺν ἀλκᾷ) μέλει δητα. 890 τετυμμένοι δητα. 934 ὁμόσποροι δητα. [Sed ib. 982 ἀπώλεσεν δητα corruptum ex ὠλεσε δη τότε, ut s. v. δη diximus.] Suppl. 207 ἴδοιτο δητα. 216 συγγοῖτο δητα.

δητα in sententiis interrogativis Ch. 1075 ποὶ δητα κρανεῖ; Sept. 93 πότερα δητ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμῶνων; Ch. 916 ποὺ δητ' ὁ τίμος; Ag. 622 πῶς δητ' ἂν εἰπῶν κεδνὰ τάληθῃ τύχοις; 1211 πῶς δητ' ἀνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ; Pr. 627 τί δητα μέλλεις; 747 τί δητ' ἐμοὶ Ζῆν κέρδος; Ag. 1264 τί δητ' ἐμαυτῆς καταγέλῳτ' ἔχω τάδε; 1286 τί δητ' ἐγὼ κάτοικτος ὦδ' ἀναστένω; Suppl. 302 τί δητα πρὸς ταὐτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός; Ch. 218 καὶ πρὸς τί δητα τυγχάνω κατευματῶν;

διὰ per. Cum genitivo spatii vel loci quem quis vel quid permeat. Sept. 534 στείχει δ' ἰουλος ἄρτι διὰ παρηϊδῶν. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν. 424 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. Ch. 56 δι' ὧτων φρενὸς τε δαμίας περαῖνον. 451 δι' ὧτων δὲ συντέτραινε μῦθον. Eum. 75 ἐλῶσι γὰρ σε καὶ δι' ἡπείρου μακρὰς. Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἥς δι' ἄγνός ἐρχεται Στρυμῶν. 495 δι' ἀστεως στείχουσι. 547 δι' αἶας μηλοβότου Φρυγίας. 551 δι' ὀρῶν Κιλίκων. 1027 οἱ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν.

Pro ἐν cum dativo saepe ponitur in locutione διὰ χειρὸς ἔχειν et similibus, quae collectae sunt in Thes. vol. 2 p. 1100. et in Lexico Soph. p. 117. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν. 513 διὰ χερὸς βέλος φλέγων. Pers. 239 πότερα γάρ το-ἐουλλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Suppl. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐω-νύμων. || διὰ φρενὸς Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρποῦμενος.

διὰ de tempore dictum per quod quid fit vel durat Sept. 762 ἀλκὰ δι' ὀλίγου. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. 1007 οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι, ubi sensus et metrum διαίμονες τύχαι vel aliud huius mensurae vocabulum postulat. Recte vero δι' αἰῶνος Ag. 554 τὸν δι' αἰῶνος πρόνει. Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ἰσχυμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eum. 563 δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον ἔρματι προσβαλὼν δικας. Suppl. 574 δι' (sic recte Hermannus pro Ζεύς) αἰῶνος κρέων ἀπαύστου. 583 δι' αἰῶνος μακροῦ πᾶνολβον.

διὰ cum genitivo personae vel rei per quam quid fit Sept. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. 904 δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα. 888 δι' εὐωνύμων τετυμμένοι. Ag. 590 φρυκτωρῶν διὰ πεισθείσα. Suppl. 536 δι' ἅς τὸν γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. Sic Poissonus pro διὰς.

διὰ cum genitivo rationem significans qua quid fit Ch. 787 διὰ δικας πᾶν ἔπος ἔλακον. Fr. 195 πικροὶ γὰρ κοῦ διὰ ζῆς ἄτμοι. Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. Suppl. 475 διὰ μά-χης ἦξεν ἑλάνους.

διὰ τέλους, διὰ παντός *ad finem usque, omnino*. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἑγγὺς παρεστώς. Pr. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνοους χρῆζω διὰ παντός ἀκούσαι. Ch. 862 πᾶνυ θήσιν Ἀγαμέμνωνιων οἴκων ὀλε-θρον διὰ παντός. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἐρῖς ημετέρα διὰ παντός. Ch. 1019 βίοντα διὰ παντός (sic Heathius pro διὰ πάντ') ἀτίμος ἀμείψει (ἀμει-ψεται M, quod correxit Erfurdinus).

διὰ per, cum accusativo. De loco quem quis pervadit Sept. 856 δς αἰὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται. Pers. 501 περὰ κρυσταλλοπήγα διὰ πόρον. Suppl. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κύμ' ἄλιον. 868 δι' ἀλίρ-ρυτον ἄλσος — ἀλαθείς. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. 493 ἰέντα πύρπνοον διὰ στόμα λίγων μέλαιναν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα.

διὰ cum accusativo *propter*. Pr. 123 διὰ τὴν λίαν φιλοπτηνὰ βροτῶν. Ag. 699 δι' ἔριν αἱματό-εσσαν. Ch. 474 δι' ὦμᾶν ἔριν, ut Hermannus pro αἰωμαναίρειν. 66 δι' αἱματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Eum. 981 δι' ὀργάν. Suppl. 105 δι' ἄμὸν γάμον. [Pers. 563 διὰ δ' ἰαόνων χέρας corrupte pro ἡδ' ἰαόνων χέρες, quod restitui.]

διὰ in tmesis Sept. 789 διὰ χερὶ ποτε λαχεῖν κτήματα, i. e. διαλαχεῖν. || διὰ cum anastrophe. Sept. 206 πηθαλίων διὰ. Ag. 590 φρυκτωρῶν διὰ | πεισθείσα. Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἥς δι' ἄγνός ἐρχεται Στρυμῶν.

διαί pro διὰ, quod cum similibus comparandum est formis κατὰ παρὰ ὑπαί, aliquoties dixit Aeschylus. Ag. 448 ἀλλοτρίας διαί γυναικός. et 1133 κακῶν γάρ διαί. Utrobique in M διὰ, sed διαί priore loco grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 119, 14, altero Hermannus. 1453 πολλὰ τλάντος γυναικός διαί. 1485 διαί Διὸς παναιτίου. Ch. 611 διαί (sic Schuetzius pro διὰ) βίου. Sed ib. 656 vitiose in M Αἰγίσθου διαί (sine accentu) pro βίαν, quod restituit Hermannus. Quibus e lo- cis quum colligi posse videatur διαί non esse dictum nisi postulante metro, ut κατὰ παρὰ et ὑπαί nusquam sine metri necessitate dicta sunt, mirum est διαί scriptum esse ubi metrum διὰ fere- bat in versu ab grammatico cod. Oxon. l. c. allato, qui sic scribit παρὰ δὲ Ἀττικῶς (τὸ διὰ) προσλαμβάνει τὸ ἰῶτα καὶ γίνεται διαί, καὶ συν-τάσσεται γενικῇ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔνεκα (Aeschyli haud dubie versu, fr. 440) "πᾶσα γάρ | Τροία δέδορκεν (δέδουπεν Bernhardus) Ἐκτορος τύχης διαί" (quae verba vel ex senariis sumta sunt vel tetrametrum trochaicum efficiunt) ἀντὶ τοῦ ἔνεκα Ἐκτορος, καὶ ἐν Ἀγαμέμνονι (448) "ἀλλοτρίας διαί γυναικός" ἀντὶ τοῦ ἔνεκα.

διαβαίνω *traicio*. Pers. 864 πόρον οὐ διαβάς Ἄλυσος ποταμοῖο.

διαβάλλω *traicio*. Fr. 66 δέπας ἐν τῷ δια-βάλλει (ὁ ἥλιος) πολὺν οἰδματόεντ' αὐριόδρομον πόρον.

διαβρέχω *macero*. Fr. 318 διαβρέχεις τάρτύ-ματα.

διαγινώσκω *decerno*. Eum. 709 καὶ ψήφον αἵρειν καὶ διαγινῶναι δίκην.

διάγω *dego*. Pers. 711 βίοντα εὐαίωνα — διή-γαγες. Eum. 995 καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες.

Διάδες cognomen urbis Euboeicae Ἀθηναὶ Διά-δες appellatae fr. 26 κάπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρ-εκπερών.

διάδετος *alligatus*. Sept. 122 διάδετος δὲ τοὶ γενὺν ἱππιᾶν μινύρονται φόνον χαλινοί.

διαδοχή *successio*. Ag. 3f3 άλλος παρ' άλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι.

διάδοχος *qui alterius vice aliquid in se recipit*. Pr. 464 ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένωνται. 1027 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σὺν πόνων φανῇ.

διαδρομή *discursus*. Sept. 351 ἀρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες.

διαδρόμος *discurrens*. Sept. 191 διαδρόμος φυγᾶς.

διαθρύπτομαι *superbio*. Pr. 891 τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων.

διαί. V. διά.

διαίμων *sanguinolentus*. Pers. 1006 οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι, ubi in M annotatum γρ. δαίμονος τύχαι, quod δαίμονες τύχαι esse potest, quae apta metro scriptura foret.

διαίω, quod Homerus alique humectandi s. irrigandi significatione dixerunt, de lacrimantibus dixit Aeschylus, et active quidem Pers. 1038 διαίω διαίω πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι, quod schol. exp. δάκρυε τὸ ἀτύχημα. Sed quaeritur quomodo metri vitium tollendum sit, quum de synecphonesi cogitari nequeat, neque ἰαίν' ἰαίνε scribi cum Heimsoethio (p. 352 496) possit, quod verbum non de rebus tristibus, sed de laetis dici solet. Aeschylus igitur si verbo διαίω usus est, de quo vix dubitari potest, quum chorus Xerxi respondeat διαίνομαι γοεδνός ὦν et 1065 Xerxes iterum διαίνοιο δ' ὅσσε dicat, et chorus v. 258 αἰαί, διαίεσθε, Πέρσαι τὸδ' ἄχος κλύοντες, ubi scholiasta pariter per δακρύετε explicat, nihil relinquitur quum ut διαίν διαίω scribatur. Simili apocope παῦ pro παῦε dictum esse cognoscitur ex Photio p. 403, 4, unde Aristophani Equit. 821 restitutum est παῦ παῦ οὔτος, ubi libri violato metro παῦ οὔτοσι. Ceterum sponte intelligitur apocopen hanc ibi tantum locum habere ubi idem verbum repetatur. Itaque Aeschylus et Aristophanes recte dicere potuerunt διαίν διαίω et παῦ παῦε, non potuissent simpliciter διαίν et παῦ, quod non probatur formula ἄλευ δᾶ, de qua dixi s. v. ἀλεύω.

Διδίεις n. pr. Persicum Pers. 996, ubi syllaba prima producta in anapaests. Διδίειν Weilius.

διαίρῳ *discerno, diiudico*. Eum. 472 οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνου διαίρειν δέμνηντιους δίκας. 488 διαίρειν τοῦτο πράγμ' ἐτητύμως. 630 ψήφῳ διαίρειν τοῦδε πράγματος περὶ.

διαίρεσις *discretio*. Eum. 749 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, Ξένοι, τὸ μάδικεῖν σέβοντες ἐν διαίρεσει, ubi recte schol. διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν.

[διαίσω. V. διδίσσω.]

δαίτα *vitae genus*. Pr. 490 δαίταν ἦντινα ἔχουσ' ἕκαστοι.

διακληρώ *sorte distribuo*. Suppl. 978 ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

διακναίω *vellico, contero*. Pr. 94 οἷας αἰκίαισιν διακναίόμενος. 541 μυρίαῖς μόχθοις διακναίόμενον. Ag. 65 διακναίομένης τ' ἐν προτελείοις κάμακος.

διάκονος *minister*. Pr. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον.

διαλαγχάνω *sorte divido*. Sept. 816 διέλαχον οὐρηλάτῳ Σκύθη σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Cum tmesi 789 καὶ σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερὶ ποτε λαχεῖν κτήματα.

διαλγής *doloribus lacerans*. Ch. 68 διαλγής ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον. Vocabulum suspectum,

quod per ἡ διαωνίζουσα ἄτη exp. schol.: unde διαρκῆς Heimsoethius, αἰανής Weilius.

διαλλακτήρ *conciliator*. Sept. 908 διαλλακτήρι δ' οὐκ ἄμεμψία φίλοις.

διαλλάσσω *concilio*. Sept. 885 ἦδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ.

διαμαθύνω *vasto, perdo*. Ag. 824 πόλιν διμαθύνειν. Fr. 239 de Actaeone ab canibus lacerato κύνες διμαθύνον ἄνδρα δεσπότην.

διαμβοάω *perclamo*. Coniunctivus aoristi Pers. 637 παντάλῳ ἄχῃ διαμβοάσω. Sic metro postulante correxi pro διαβοάσω.

διαμεῖβω et forma media διαμεῖβομαι *iter conficio*. Sept. 334 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Pr. 285 ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμεψάμενος. || *transeo, peragro*. Suppl. 643 πολλὰ βροτῶν διαμεψόμενα φύλα. Fr. 150 δελφινωφόρον πόντον πεδῖον διαμεψάμεναι.

διαμπάζε *penitus*. Pr. 65 στέρνων διαμπάζε πασσάλεν' ἔρρωμένως. Suppl. 548 δι' αἶας μηλοβότου Φρυγίας διαμπάζε. 945 τῶνδ' ἐφήλῳται τορῶς γόμορες διαμπάζε.

διαμπερές *penitus*. Ch. 380 τοῦτο διαμπερές οὐς ἴκεθ' ἄπερ τι βέλος.

διαμυδαλέος *madidus*. Pers. 539 διαμυδαλέος δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.

διαμυθολογέω *eloquor*. De sententia divulganda Pr. 889 ὅς πρῶτος ἐν γνῶμᾳ τὸδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσα δειμυθολόγησεν.

διαμφίδιος *diversus*. Pr. 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τὸδ' ἐκείνῳ τε.

διάνοια *mens*. Sept. 831 ὦλοντ' ἄσβεστὴ διανοία. Ag. 797 εὐφρονος ἐκ διανοίας. Suppl. 107 διάνοιαν μαίνολιν. Eum. 985 κοινοφιλεῖ διανοία. 1013 εἰη δ' ἀγαθὴν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις.

διανομή *distributio*. Eum. 727 σὺ τοι παλαιὰν διανομήν καταφθίσας. Sic emendavi quod in M est παλαιὰν εἰρος, ap. schol. vero Eur. Alc. v. 12 vol. 4 p. 90 ed. Oxon. παλαιὰς διανομάς. διανομαῖς pro διατομαῖς Weilius Sept. 935.

διανταῖος *ex adverso penetrans, adversus*. Eum. 334 τοῦτο γὰρ λάχος διανταῖα Μοῖρ' ἐπέκλωσεν. Sept. 895 διανταῖαν λέγεις πλαγάν. Ch. 640 τὸ δ' ἄχῃ πλεμύμων εἶφος διανταῖαν δέμπευκὲς οὐτᾶ. 184 ἐπαίσθη δ' ὡς διανταῖω βέλει.

διαπάλλω *quasso, concutio*. Fr. 305, 4 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου. || *sorte tribuo*. Sept. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας.

διαπεράω *transeo*. Sept. 990 σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.

διαπεισθόμαι *sciscitor, cognosco*. Ag. 807 γνῶσει δέ χρόνῳ διαπεισθόμενος.

διάπλοος *traiectus*. Pers. 382 καὶ πάννυχον διὰ πλοον καθίστασαν.

διαπονέω *elaboro, labore excolo*. De domo administranda Ag. 19 οἶκου τοῦδε συμφορὰν στένων οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἀρίστα διαπονουμένου.

διαπόντιος *transmarinus*. Ch. 352 πολύχυστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς.

διαπορθέω *deavato, depopulo*. Pers. 714 διαπεπόρηται τὰ Περωῶν πράγματα.

διαπράσσω *perficio*. Eum. 953 περὶ τ' ἀνθρώπων φανερώς τελέως διαπράσσουσιν. Ch. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνη. || *conficio*, ea significatione qua ponitur pro *perdo, pessumdo*. Ch. 880 οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ. Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἐστ' ἐκείνα διαπεπραγμένα. 517 οἱ γ' ὡς τάλανα διαπεπραγμένον στρατοῦ. Ch. 1008 στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθη.

διαπρέπω *conspicius sum, emineo*. Pers.

1006 ἔθεσθ' ἀελπτον κακὸν διαπρέπον. ubi metrum Zaprēpon postulat, quod restitui: de quo videnda quae in Thes. dixi vol. 2 p. 1106.

διαρκέω *perduro, permaneo*: de qua significatione v. Thes. vol. 2 p. 1297. Sept. 812 βουλαὶ δ' ἀπιστοὶ λαίου διήρκεσαν.

διαρραίω *perdo*. Pr. 236 τοῦ μὴ διαρραισθέν-
τας εἰς "Αἶδον μολεῖν. Constans huius verbi interpretatio est διαφθείρειν in glossis grammaticorum in Thes. collectis vol. 2 p. 1299.

διαμροθέω *perstrepo*. Hesychius διαμροθοῦν-
τα: διασοβοῦντα. Paulo aliter de eo quod quis per clamorem iniicit Sept. 192 διεμροθήσας' ἀψυ-
χον κἀκην, quod schol. exp. διὰ τοῦ θορύβου ἐμ-
βελήκατε.

διαρρύδην *diffluenter, ita ut diffluet*. Forma Dorica διαρρύδαν Ch. 67 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν, ubi accentum qui est in M διαρρυδάν correxit Lobeckius.

διαρτάζω. Etym. M p. 149, 56 ἄρταμος: ὁ μάγειρος — παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὃ ἐστὶ μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος (fr. 333) "τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξέμοι διαρτάσων." διαρτάσων per διά-
στειλον exp. Hesychius. Videtur igitur Aeschylus de praecone dixisse mandata sua accurate ex-
sequente. Simile verbum est διαπτίζω, de quo v. Thes. vol. 2 p. 1305.

διαρταμέω *concido in frusta, discerpo*. Pr. 1023 διαρταμήσει σώματος μέγα βράκος. || Substantivum hinc derivatum διαρταμή fuerunt qui restituerent pro διατομαῖς Sept. 935. de quo v. s. v. διάδοτος.

διασπαράσσω *lacero*. Pers. 195 καὶ χερσὶν ἐντὶ δίφρου διασπαράσσει.

διάσσω *cum impetu transeo, penetro*. Pr. 133 κτύπον γὰρ ἀχὺ χάλυβος διήξεν (διήξεν M) ἀν-
τρων μυχόν.

διαστοιχίζομαι *ordine dispono, ordino*. Pr. 230 καὶ διαστοιχίζετο ἀρχήν. Hesychius διαστοι-
χίζετο: διετίθετο ἐν στοιχῶν καὶ τάξει, διήρει, ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἐκάστω τὰ ἴδια.

διαστρέφω *inverto*. Suppl. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέφω φρενός.

διαστροφος *distortus, perversus*. Pr. 673 εὐθὺς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν.

διατέμνω *permeo*. Suppl. 545 διχὴ δ' ἀντίπο-
ρον γαῖαν ἐν αἰσά διατέμνουσα.

διατιμάω. Sept. 1047 praeconi qui dixerat ἄλλ' ὃν πόλις στυγεῖ (Polynicem), σὺ τιμήσεις τάφω; Antigona respondet ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετιμῆται θεοῖς. tum rursus praeco οὐ, πρὶν γε χῶραν τήνδε κινδύνω βαλεῖν. Ad versum medium scholiasta annotavit τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦτου ὑπὸ θεῶν κέ-
κριται, qui non τοῦδ' οὐ διατετιμῆται, sed τοῦδε διατετιμῆται legisse videtur, quod ipsum posuit Paleius, verbo ex διὰ et τιμάω composito, i. e. *acstimo*, ut iudices ἀγῶνα διατιμῆσαι dicuntur.

sententiarum consecutio necessario haec esse quam Schuetzius annotatione sua declara-
vit. Postquam praeco dixerat, *num vero tu eum quem civitas odit sepulcro honorabis?* respondet Antigone, *nondum eius res inhonoratae fuerunt apud deos, i. e. adhuc Polynices apud ipsos deos in honore fuit, ut me ipsam quoque eum honorare non mirum sit.* cui praeco respondet, *non sane honore a diis caruit, priusquam nimirum hanc civitatem periculo obiceret.* Ex his sequitur verbum διατετιμῆται ex διὰ et ἀτιμάω esse compositum, quod tamen quum parum proba-

hile sit nec verbo quod Hermannus finxit δυστετι-
μηται locus concedi possit, vereor ne Aeschylus alio verbo cum διὰ composito usus sit. Scholia-
stae veteris annotationem scholiasta Byzantinus A sic interpolavit τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦτου τοῦ Πολυνεῖκου οὐ κέκριται κακῶς, ἀλλὰ τίμιος καὶ οὗτος παρὰ θεοῖς. quae Abreschium recte sic cor-
rexisset οὐ κέκριται καλῶς, ἀλλ' ἀτίμος καὶ οὗτος —, eiusdem scholiastae ad versum proximum annotatio docet, οὐ, πρὶν γε χῶραν: εἰπούσης τῆς Ἀντιγόνης ὅτι τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ Πολυνεῖ-
κου κακῶς κέκριται παρὰ τοῖς θεοῖς, φησὶν ὁ κῆ-
ρυξ πρὸς αὐτήν, οὐδαμῶς τὰ τοῦ Πολυνεῖκου ἡτιμῆθησαν παρὰ τοῖς θεοῖς, πρὶν κακῶς αὐτὸν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετὰ τὸ αὐτὸν τὴν πόλιν ἐμβα-
λεῖν κακοῖς. Thomas Mag. vero διατετιμῆται ex διὰ et τιμάω compositum esse credidit, sic inter-
pretatus, ἥδη καὶ πάλοι οὐ διατετιμῆται καὶ οὐ διὰ τιμῆς ἤχθησαν τὰ τοῦδε τοῖς θεοῖς, τουτέστιν, ἐκ πολλοῦ ἡμέληται οὗτος παρὰ τῶν θεῶν καὶ οὐ-
δεμίαν αὐτοῦ ἐποιοῦντο φροντίδα, οὐ γὰρ ἂν εἴα-
σαν ἐκπεσεῖν τῆς χθονὸς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀδί-
κως: ὥστε τι καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν νῦν μισεῖται. πρὸς δ' ἀπολογούμενος οὗτός φησιν, οὐ, τουτέστιν, οὐ πρότερον ἡμέληται παρὰ τῶν θεῶν πρὶν εἰς κίνδυνον καταστῆσαι τήνδε τὴν χῶραν.

διατομή *dissectio s. divisio* (hereditatis). Sept. 935 διατομαῖς οὐ φίλαις, ubi quum dipodia iam-
bica requiri videretur, διαρταμαῖς coniecit Her-
mannus, de quo v. s. v. διάδοτος. Sensui aptis-
simum est διανομαῖς, quod coniecit Weilius.

διάτορος *penetrans*. Pr. 76 ἐρωμένως νῦν εἶνε διατόρους πέδας. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέ-
θισε διάτορος φόβος. Eum. 567 διάτορος Τυρση-
νική σάλπιγξ.

διάυλος *duplex curriculum*. Improperie Ag. 345 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν γένοιντ' ἂν (Troiam profectis et domum redeuntibus).

διαφέρω *differo*, eo sensu quo idem est quod *distraho, dilanilo*. Ch. 70 διαλγῆς ἄτα διαφέρει τὸν αἰτιον. Quocum verbi Latini *differo* similiter usurpati exempla comparavit Stephanus in Thes. vol. 2 p. 1373.

διαφθείρω *corrumpo, perdo*. Ag. 610 σημα-
ντήριον οὐδὲν διαφείρασαν. 932 γυνῆων μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1266 σέ μὲν πρό μοῖρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. [Pers. 716 in aragr. pluribus διέφθαρται scriptum pro κατέφθαρται.]

διαφθορά *corruptio, depravatio*. Pr. 613 διαφθοράν μορφῆς.

διαφρουρέω *vigilam exigo, finio*. Hesychius διαπεφρουρήται βίος. Αἰσχύλος Φρυεῖν (fr. 263), οἷον ἢ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.

διδάσκαλος *praeceptor, magister*. Pr. 110 πηγὴν κλοπαίαν, ἢ διδάσκαλος τέχνης πάσης βρο-
τοῖς πέφηνε. 322 μοιγε χρώμενος διδασκάλω. 373 οὐδ' ἐμοὶ διδασκάλου χρῆζεις. 391 ἢ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. Sept. 573 μέ-
γιστον Ἀργεῖ τῶν κακῶν διδασκαλον. Eum. 279 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 584 γέ-
νοιντ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.

διδάσκω *docco*. Pr. 196 διδάξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλέπτει λόγῳ. 382 διδάσκει με. Ag. 1622 δὴ αὖ διδά-
σκειν ἐξοχώτατα φρενῶν Ιατρομάντεις. Ch. 118 διδάσκ' ἀπειρον ἐξηγουμένη. Eum. 431 πῶς δὴ; διδάξον. 601 πῶς δὴ; διδάξον τοὺς δικάζοντας τάδε. Suppl. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα. Ad-
dito accusativo rei 1061 HM. τίνα καιρὸν με δι-
δάσκεις; HM. τὰ θεῶν μὴδὲν ἀγάζειν. || Passivum

Pers. 753 ταυτά τοι κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκειται θούριος Ξέρξης. i. e. *discit*. Ag. 1619 ὡς διδάσκεισθαι βαρὺ. Pr. 10 ὡς ἂν διδάσθῃ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδάσθῃτω πάρα. Ag. 543 πῶς δῆ; διδάσθεις τοῦδε δεσπώσω λόγου. 1425 γνῶσθαι διδάσθεις ὡς γούτ' τὸ σωφρονεῖν. Eum. 276 διδάσθεις ἐν κακοῖς. Suppl. 289 διδάσθεις ἂν τὸδ' εἰδείην πλέον.

δίδυμος *geminus, duplex*. Sept. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ib. 849 δίδυμ' ἀνορέα κακά *corrupte* pro δίδυμ' ἀγανόρεα κακά. V. ἀγανόρειος. Pers. 676 δίδυμα γοᾶν ἀμαρτία. 1033 δίδυμα γάρ ἐστί καὶ τριπλά. Ch. 792 δίδυμα καὶ τριπλά παλμπόινα θέλων ἀμείψει. Fr. 191 δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἢδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

δίδωμι *do, trado*. [Formae verbi apud Aeschylum eadem sunt quae apud alios omnes. Notandum tamen didoī (tanquam ab didōu) pro δίδωμι Suppl. 1010, quo Homerus, Pindarus, Herodotus alique interdum uti sunt. Aoristi primi et secundi quum modi non omnes usitati sint, indicativus singularis ab aoristo primo sumitur ἔδωκα, pluralis et reliqui modi ab secundo, ἔδωμεν δὲ δόην διῶ δούναί δους.] Construitur cum dativo personae, vel addito vel intellecto, et accusativo rei, vel infinitivo. Praesens Pr. 779 780 ἴδω. αἰρεσὶν τ' ἐμοὶ δίδου. TTP. δίδωμι. Eum. 7, δίδωσι δ' ἢ γενέθλιον δόσιν Φοῖβω. Suppl. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις δίδοι. 703 δίκας ἄτερ πημάτων δίδοιεν, i. e. *quod iustum est sine damno tribuant*: a quo diversum est δίκην δίδοναι *poenam dare*, i. e. *puniri*, de quo infra dicitur. Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου. Pers. 841 ψυχὴ δίδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν, ubi probabilius est quod Pauwius coniecit ψυχὴν — ἡδονή, etsi nullius momenti est quod ψυχὴν pro ψυχῇ scriptum est in editionibus Aldi et Robortelli. Sept. 719 Pers. 294 θεῶν δίδόντων. || Perfectum Pr. 446 ὦν δέδωκ' εὐνοϊαν ἐξηγοῦμενος. || Aoristus primus et secundus. Pers. 455 θεὸς ναῶν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης. Ag. 1335 καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἔλειν ἔδωσαν μάκαρες Πριάμου. Sept. 260 αἰτουμένω μοι κόλπον εἰ δόις τέλος. Ch. 889 δόιη τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν ὡς τάχος. Pr. 582 ποντίους δάκεσι δὲ βοράν. Ch. 140 αὐτὴ τέ μοι δὲ σωφρονέστεραν πολὺ μητρός γενέσθαι. 480 αἰτουμένω μοι δὲ κράτος τῶν σὺν δόμῳ. 490 δὲ τ' εὐμορφον κράτος. ubi vitiosum τ' in γ' mutatum est, alii aliter correxerunt: v. s. v. εὐμορφος. 785 δὲ τυχας. Eum. 960 ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε. 429 ἀλλ' ὄρκον οὐδέξειτ' ἂν, εἰδούναί θέλοι, de quo v. s. v. δέχομαι. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτοδούς μῦθων ἐμῶν. Fr. 194 δούς ἀντιδούλα. Suppl. 79 ἦβα μὴ τέλεονδόντες ἔχειν παρ' αἰσάν. || Futurum Pr. 339 αὐχὺ τήνδε δωρεάν ἐμοὶ δώσειν Δία. Pro dativo personae non raro accusativus posuitur ab infinitivo adiuncto pendens. Sic Sept. 418 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δόειν. (sed 421 τοῦτ' μεν οὕτως εὐτυχεῖν δόειν θεοί.) Ch. 18 δὲ με τίσασθαι μόρον πατρός. 807 εὐ δὲ ἀνιδεῖν (correxī ἀναδύν) δόμον ἀνδρός. Eum. 31 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῶ ἄριστα δόειν. || δίδοναι in locutionibus unius verbi notionem exprimentibus. Sic δίκην δίδοναι *poenas dare*, i. e. *puniri*. Pr. 9 ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. Ag. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἅποινα τῇσδε μωρίας χάριν. χάριν δούναι Pr.

822 ἡμῖν αὖ χάριν δὲς ἦντιν' αἰτούμεσθαι. || Passivum Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας. Eum. 393 θεσμών τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα τέλεον.

διεκπεράω *transgredior, transeo*. Pers. 485 διεκπερῶμεν ἐς τε Φωκῶν χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν.

δίεμαι *vereor*. Pers. 700 δίεμαι μὲν χάρις σθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι. Sic Hermannus pro δέιομαι — δέιομαι, quod in apogr. δίομαι — δίομαι scriptum: de quo pluribus dixit Hermannus. διέπω *administro, rego*. Pers. 106 ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαίκτους διέπειν. Eum. 931 πάντα γάρ αὐταὶ τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν.

διερός *liquidus*. Eum. 263 αἶμα — τὸ διερὸν πέδοι χυμένον οἶχεται.

διέρχομαι *enarro*. Pr. 874 τοῖονδε χρησμών ἢ παλαίγηνης μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανίς Θέμις.

δίζημαι *quaero, comor*. Suppl. 821 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βία διζήνται λαβεῖν.

διήκω *peruado, permeo*. Sept. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος. Ag. 476 πόλιν διήκει θοὰ βάεις. Pers. 505 φλέγων γάρ αὐγαῖς λαμπρός ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διήκε. ubi schol. διήκε aoristum esse putavit verbi διήμι: nam interpretatur διελθεῖν καὶ ρεῦσαι ἐποίησεν.

διηνεκῶς *prolixe*. Ag. 319 λόγους δ' ἀκούσαι τοῦσδε κάποθαυμάσαι διηνεκῶς θέλοιμ' ἂν. διηνεκῆς et διηνεκῶς non legitur alibi apud tragicos. Formam διανεκῆς Atticis tribuit Moeris p. 129, Platonis usus exemplo. Sed tragicis forma placere potuit Homericam.

δίθηκτος *utrimque acutus*. Pr. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάσφας εἶφος.

διθρόνως *duplex imperium tenens*. De duobus viris, quorum uterque rex est, Ag. 43 de Agamemnone et Menelao διθρόνου Διόθεν καὶ δισκῇπτρου τιμῆς. et 109 Ἀχαιῶν διθρόνον κράτος.

διθύραμβος *dithyrambus*. Fr. 392 μίεθρόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν.

δικάζω *diuidico*. Eum. 601 δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. 471 τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τις οἶεται τὸδε βροτὸς δικάζειν. Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τὰμπακῆμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος. Suppl. 934 οὗτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὑπο Ἀρης. || *decerno*. Ag. 1412 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ.

δίκαιος *iustus*. Sept. 598 φεῦ τοῦ Εὐναλλάσσοντος ὀρνίθος βροτοῖς δίκαιον ἀνδρὰ τοῖσι δυσσεβεστέροις. 605 δίκαιος ὦν. 610 σὺ φρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνὴρ. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς ἀμετέρας τελεῖσι, ὡς πόλις εὐτυχῇ. Ag. 1604 κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ραφεύς. Ch. 78 δίκαια καὶ μὴ δίκαια. 671 πάρεστι — στρωμνὴ δικαίων τ' ὁμμάτων παρουσία. Eum. 430 κλύειν δίκαιος μάλλον ἢ πράξει (sc. δίκαια) θέλεις. Sic emendavi quod in M a m. pr. scriptum est δικαίους (ou in litura), superscr. a m. antiqua. ω. quod est δικαίως. 432 ὄρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω, 551 δίκαιος ὦν. 675 ψήφον δικαίων. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Suppl. 168 καὶ τότ' οὐ δίκαιοι Ζεὺς ἐνέζεται λόγοις. 437 δίκαια Διόθεν κράτη. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας σὺκ ἀποστατεῖ θεός. || δίκαιόν ἐστι. Suppl. 244 καὶ τάλλα πόλλ' ἐπεκίσσας δίκαιον ἦν. Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγειν στόμα. Eum. 725 οὐκ οὐκ δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; || Substantive τὸ δίκαιον *iustum, ius*. Pr. 187 παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. Sept. 1073 ὥσπερ τε πόλις

καὶ τὸ δίκαιον εὐνεπαιεῖ. Ch. 308 ἢ τὸ δίκαιον μεταβαίνει. Eum. 619 in verbis Apollinis qui mandata sua ab Iove se accepisse ait, τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον ὁσάνε μαθεῖν. Suppl. 78 κλύετ' εὐ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 406 μεταλγείς τὸ δίκαιον ἔρξαι; Sept. 1071 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαίνει τὰ δίκαια. Sine articulo Eum. 414 λέγειν — τοὺς πέλας κακῶς πρόσω δικάων ἢδ' ἀποστατεῖ θέμις, ubi δικάων generis est neutrius. δικάιος εἰμι cum infinitivo pro δικάϊον ἐστι cum infinitivo, usu apud alios frequentissimo (v. Thes. vol. 2 p. 477). semel apud Aeschylum Eum. 56 καὶ κόσμος οὐτε πρὸς θεῶν ἀγάλλματα φέρειν δίκαιος οὐτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. || δίκαια de roena dictum ut dīkh Ag. 812 τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους νόστου δικάων θ' ἂν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. ubi recte Triclinius ἐπραξάμην: ἀπήτησα, ἤγουν τῆς τιμωρίας ἢν ἐτιμωρησάμην αὐτῇ.

δικαίω *iustum censeo, probō*. Ag. 393 τριβῶ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπάρης πέλει δικαίωθεῖς.

δικαίως *iuste, iure, merito*. [Sept. 418 ὡς δικαίως πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. ubi δικαίως ex glossemate illatum pro vocabulo, cuius mensura fuit ὅσον.] Ag. 376 πνεύοντων μεῖζον ἢ δικαίως. 808 τὸν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντίς — θῆσει δικαίως. 1396 τὸδ' ἂν δικαίως ᾔν. Eum. 154 τί τῶνδ' ἔρει τις δικαίως ἔχειν; 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. [430 κλύειν δικαίως vitiose pro δίκαιος, quod v.] 468 σὺ δ' εἰ δικαίως (sc. ἐπραξα) εἴτε μὴ κρίνον δίκην. 612 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τὸδ' αἶμα (sc. πεπραχθαι) κρίνον. 615 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίως μέγαν θεσμόν δικαίως. 888 οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν. 891 δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη. 1025 αἶτε φρουροῦσιν βρέτα τοῦμόν δικαίως. Fr. 301 οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί.

δικαστῆς *iudex*. Ag. 1421 δικαστῆς τραχὺς εἰ. Ch. 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; Eum. 81 δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. 483 φόνων δικαστὰς ὀρκίους αἰρουμένη. [687 δικαστῶν (sic Canterus pro δ' ἐκάστων) τοῦτο βουλευτήριον.] 743 ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.

δικεῖν (infinitivus aoristi ἔδικον) *iacere*. Ch. 99 δικοῦσα τεύχος.

δίκελλα *ligo*. Fr. 198 ἴν' οὐτ' ἄροτρον οὐτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν.

δίκη *ius, iustitia*. Fr. 311a ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῖσι καὶ δίκη, ποῖα εὐνωρίε τῶνδε καρτερωτέρα; Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε εὐμάρων ὑπερστατεῖ. 389 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. Eum. 272 ἔχονθ' ἐκαστον τῆς δίκης ἐπέα. 218 τῇ δίκη φρουρουμένη. 439 πεποιθὺς τῇ δίκη. Suppl. 1072 δίκας (sic Henstius pro δίκας) δίκας ἐπεσθαι. Ag. 789 δίκην παραβάντες. 1669 μαίνων τὴν δίκην. Ch. 398 δίκαν δ' ἔξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. Eum. 525 ἢ πόλις βροτῶς θ' ὁμοίως ἐτ' ἂν σέβει δίκαν. Genitivus et dativus cum praepositionibus et adverbis Ag. 464 τυχηρόν δντ' ἀνευ δίκας. Ch. 1027. Eum. 551 ἀνευ δίκης. Suppl. 916 δίκης ἄτερ. 430 ἀπὸ βρετέων βία δίκας ἀγομένην. Ch. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. Fr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὥπασας πέρα δίκης. Eum. 163 κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. || Dativus cum praepositione sὺν Sept. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ εὐν δίκη τὸν πυρφόρον ἤξειν κεραυνόν. Eum. 610 εἰ σφε σὺν δίκη κατέκτανον.

δίκη ἐστὶ (omisso plerumque ἐστὶ) i. q. δικάϊον ἐστὶ. Sept. 866 ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχητοῦ τίειν γυναῖκα. 811 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσεῖπεν. Eum. 277 λέγειν ὅπου δίκη.

δίκην (Dorice δίκαν) *adverbialiter, instar*. Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὁροτύπου. Ag. 3. et (ubi δίκαν) Ch. 446 κυνὸς δίκη. Ag. 232 δίκαν χιμαῖρας. 297 δίκην φαιδρᾶς σελήνης. 431 ὄνειράτων δίκη. 724 νεοτρόφου τέκνου δίκαν. 919 βαρβάρου φωτὸς δίκη. 980 δίκαν δυσκρίτων ὄνειράτων. 1050 χελιδόνος δίκη. 1179 νεογάμου νόμφης δίκη. 1181 κύματος δίκη. 1229 δίκη ἄτης λαθραίου. 1298 θεπλάτου βοδὸς δίκη. 1414 κύκνου δίκη. 1472 δίκαν μοι κόρακος ἐχθροῦ. Ch. 195 ἀγγέλου δίκη. 202 ναυτίλων δίκη. 529 παιδὸς ὁρμησῆαι δίκη. 1048 Γοργόνων δίκη. Eum. 26 λαγῷ δίκη. 111 νεβροῦ δίκη. 156 δίκαν διφρηλάτου. 911 ἀνδρὸς φυτυποῖμενος δίκη. Suppl. 408 δίκην κολυμβητήρος. Fr. 297 θύννου δίκη. 308 δίκην πυρὸς.

δίκη *causa, actio, lis*. Ag. 1615 οὐ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκη, τὸ σὸν κᾶρα δημορριφεῖς — ἀράς. [Ch. 987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκη ποτέ.] Ag. 534 ὁπλῶν γὰρ ἀραγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκη. Eum. 752 ἐκπέφειγεν αἵματος δίκη. 243 ἀναμηνῶ τέλος δίκης. 433 κρίνει δ' εὐθείαν δίκη. 468 κρίνον δίκη. 486 ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὀρκώματα. 573 ὅπως ἂν εὐ καταγνωσθῇ δίκη. 581 σὺ δ' εἰσαγε — τήνδε κύρωσον δίκη. 582 εἰσάγω δὲ τὴν δίκη. 639 τήνδε κυρώσαι δίκη. 709 διαγνώναι δίκη. 719 μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μέν. 734 λοισθίαν κρίναι δίκη. 795 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθε. Ag. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. Ch. 462 κραίνετ' ἐνδίκως δίκας. Eum. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά. 472 φόνου διαρεῖν δευμηνίτους δίκας. 682 πρῶτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. Suppl. 231 κακεὶ δικάζει τὰμπλακῆμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ὅλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας. Aliter dictum ib. 703 ξένοισιν εὐεὐμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. ubi pacta conventa civitatum intelliguntur, quas εὐμβολαῖας πρὸς τοὺς εὐμμάχους δίκας dicit Thucydides 1, 67, alii σύμβολα dicunt, de quibus Harpocration, σύμβολα: τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

δίκη *roena*. Fr. 9 ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκη. [Sept. 581 in versu interpolatoris inepte μητρός τε πηγῇν τις κατασβέσει δίκη; quod schol. pro τιμωρία accipit, τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποῖα παῦσει τιμωρία;] Suppl. 733 θεὸς ἀτίτλων τίς βροτῶν δώσει δίκη. Fr. 614 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; Ch. 935 ἔμολε μὲν δίκας Πριαμίδας χρόνῳ, βαρῦδικος ποινά. 144 καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικαταβαίνει δίκη, ubi post δίκη excidit versus in quo verbum fuit διδόντας vel τίνοντας, quod coniecit Weilius. [990 ἔχει γὰρ αἰσχυντήρος, ὡς νόμος, δίκη.] Eum. 491 εἰ κρατήσῃ δίκας τε καὶ βλάβας. Ch. 804 λύσασθ' αἶμα προσφατοῖς δίκαις. Eum. 187 καρνιαστήρες ὀφθαλμορῦχοι δίκαι σφαγαί τε. 230 δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα.

Δίκη *iustitia*, dea. Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίων κάρτα νιν προστέλλεται. 646 Δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησιν. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῇ. 667 Δίκη προσεῖδε καὶ κατηϊώσατο. 671 ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδῶνυμος Δίκη. Ag.

249 Δίκα δὲ τοῖς μὲν λαθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 381 λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 772 Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. 1432 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκη. 1535 Δίκτην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. 1607 τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν. Ch. 61 ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας. 884 πρὸς Δίκης πεπληγμένος. 148 οὐν θεοῖσι καὶ γῇ καὶ Δίκη νικηφόρῳ. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη. 311 τοῦφειλόμενον πρᾶσσουσα Δίκη μέγ' αὐτεῖ. 461 Ἄρης Ἄρει ζυμβαλεῖ, Δίκα Δίκα. 497 Δίκτην ἱαλλε σύμμαχον φίλοις. 641 τὸ δ' ἀγχι πλευμόνων ἕϊφος διανταῖαν ὀνυπευκὲς οὐτὰρ διὰ Δίκας. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμῆν. 949 Δίκαν δὲ νιν προσαγορεύομεν. Eum. 511 ὦ Δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων. 515 ἐπειδὴ πῖνται δόμος Δίκας. 539 βωμόν αἰδεσθαι Δίκας. 564 ἐρματι προσβαλὼν Δίκας. 788 816 ὦ Δίκα. Suppl. 396 ζῦμμαχον δ' ἑλόμενος Δίκαν. 709 τρίτον τόδ' ἐν θεομίσις Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου. Fr. 257 τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πρᾶσαι κόντον. 284 ὀρθὸς Δίκην ἀναυδον, οὐχ ὀρυμένον.

δικηφόρος *vindex*. Ag. 525 τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλει. 1577 φέγγος — ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 120 πότερα δικασθῆναι ἢ δικηφόρον λέγεις;

δίρκος *duplex*. Hesychius δίκα δις ἢ διπλή. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 47). δίκα ὁσφὺς (ut διπλὴ ὁσφὺς ap. Pollucem I. 190 et *spina duplex* ap. Vergilium) M. Schmidtus. [Fr. 151 pro διπλάσιον fortasse restituendum δίρκου: v. s. v. διπλάσιος.]

δίκτηον *rete*. Pr. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτηον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε. Ag. 358 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτηον. 868 τέτρωται δίκτηου πλέω λέγειν. 1115 δίκτηόν τί γ' Αἰδοῦ. Ch. 506 φέλλοι δ' ὡς ἄγουσι δίκτηον. [999 δίκτηον μὲν οὖν.] Fr. 45 δίκτηου δ' εὐήτρια.

Δίκτηουλοῖ *inscripta* fuit Aeschyli fabula, de qua v. ad Fragm. p. 103. Male Δίκτηουργοί in veterē fabularum catalogo.

δίλογχος *duas hastas gerens*. Improprie de duplici calamitate Ag. 643 δίλογχον ἄτην.

δίμοιρος *inter duos distributus*. Sept. 849 δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη. ubi metrum δίμοιρα τέλεια postulat, quod restituit Hermannus. || *diwertitus*. Suppl. 1071 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ. Schol. ἡδέως ἔχω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἐνὶ ἀγαθῷ, ὅ ἐστι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ γάμου.

δινέω *circumago*. Sept. 462 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ. 490 ἄλλω δὲ πολλῇ, ἀπίδοις κύκλον λέγω, ἐφριξα δινῆσαντος.

δίνη *vertigo*. Pr. 1052 ἀνάγκης στερραῖς δίναις. Ag. 997 πρὸς ἐνδοίκους φρεσὶν τελεσφόρους δινὰς κυκλοῦμενον κέαρ. Eum. 559 ἐν μέσῃ δυσπαλεῖ τε δινᾷ.

Διογενὴς *ex Iove natus*. Sept. 127 σὺ τ', ὦ Διογενὲς φίλομαχον κράτος, ῥυσιπολις γενοῦ Παλλάς. 301 Διογενεῖς θεοί. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. Suppl. 631 θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε.

διόδος *meatus*. Pr. 1050 τῶν τ' οὐρανίων ἄστρον διόδου.

[διόδωτος. V. διόδωτος.]

Διόθεν *ab Iove*. Pr. 1089 ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς. Sept. 151 Διόθεν γένοιτο — πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος. Ag. 43 διθρόνον Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς. 470 βάλλεται γὰρ ὅσοις Διόθεν κεραυνός. Ch. 306 Διό-

θεν τῇδε τελευτᾶν. Suppl. 437 τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη.

διοιχνέω *perreo*. Eum. 315 ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ.

διοίχομαι *perreo*. Fr. 133 τάμ' αὖ γὰρ διοίχεται.

[ἡ διοίκτυπον Suppl. 155 vitiose pro ἡλιόκτυπον, quod v.]

διόλλυμαι *perreo*. Pers. 483 στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο. Suppl. 846 γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλλω. 907 διωλλόμεσθα. Pers. 590 βασιλεία γὰρ διόλλωλεν ἰσχύς.

διόμαι *persequor*. Eum. 358 διόμεναι κρατερὸν ὄντα. 385 ἀτμ' ἀτίετα διόμεναι λάχῃ. Suppl. 819 μετὰ με δρόμοισι διόμεναι, quod per timesin dictum est pro μεταδιόμεναι. Est verbum Homericum, de quo v. Hermannii annotatio ad Pers. 701.

[διόμαι pro δέομαι, quod corruptum ex δέμαι, in prographis est Pers. 700, de quo dictum est s. v. δέμαι.]

Διόνυσος *Bacchus*. Fr. 392 σύγκωμον Διόνυσον. || Διονύσου τροφοὶ *inscripta* fuit Aeschyli fabula (fr. 46—49).

διόπος *praefectus*. Pers. 44 βασιλῆς διοποι. Erotianus p. 118. (p. 61, 14 ed. Klein.) διόπω: τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεῦν (διέπειν Nauckius collato East. p. 1705, 33 διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ διόπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ). Ἀττικῇ δὲ ἡ λέξις κειμένη — παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 227). Idem adiectivo usus est ἀδιόπων, de quo v. ad fr. 261.

διορίζω *distinguo aliquid et distinctum trado*.

Pr. 440 θεοῖσι τοῖς νέοις τοῦτοις γέρα τίς ἄλλος ἢ γῶ παντελῶς διώρισην; 489 γαμψωνύχων τε πτῆσιν ὠκυνῶν σκεθρῶς διώρισα. Fr. 181 σίτον δ' εἰδέναι διώρισα.

διόρυνμαι *permigro*. Suppl. 552 δι' ὀρῶν Κιλικίων Παμφύλων τε διορυνμένα.

Δίος *Iovialis*. Pr. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δίον, Ἡραίστου δὲ χεῖρ. 654 ὡς ἂν τὸ Δίον ὄμα λωφῇσιν πόθου. 1033 στόμα τὸ Δίον. Suppl. 42 Δίον πόρτιον ὑπερπόντιον. 313 τίς οὖν ὁ Δίος πόρτις εὐχεται βοός; 580 ἔρμα Δίον. 646 Δίον ἐπιδόμενον πράκτορ' αὖ σκοπόν. 1058 τί δὲ μέλλω φρενὰ Δίαν καθορᾶν; || *divinus, divus*. Pr. 88 ὦ διὸς αἰθῆρ. Suppl. 5 διὰν δὲ λιπούσαι χθόνα. 558 διὸν πάμβοτον ἄλσος. 967 διὲ Πελασγῶν. Pers. 651 διὸν ἀνάκτορα Δαρειάνα. Sic correxi quod est in M οἷον ἀνακτα Δαρειάν ἡ, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 484. [Δίαν Pers. 271 vitiose pro δίαν. V. δάιος.]

διόδωτος *ab Iove datus*. Sept. 948 διωδότην ἀχέων. cui versui quum non congruat strophicus 935 διατομαῖς οὐ φίλαις, in antistrophe ἀχέων scripsit Hermannus, et hoc quidem recte, sed praecedentis sive in strophe sive in antistrophe vocabuli incerta est emendatio. διατομαῖς in διατομαῖς, vocabulum alibi non lectum, mutavit Hermannus, Schneitzius vero servato διατομαῖς in antistrophe διωδότην scripsit, quod quum artissimam praebeat metri formam, fortasse verum est habendum, licet alia huius formae exempla non reperiuntur extra nomen proprium non infrequens Διόδωτος. Eum. 626 διωδότης σκήπτροισι τιμαλφούμενον. Ag. 1391 διωδότην γάνει (i. e. pluvia). Sic Porsonus pro διὸς νότῳ γάνει.

δίπαις *duos filios habens*. Suppl. 318 Βῆλον δίπαιδα. || *a duobus liberis proficiens*. Ch. 335 δίπαις τὸ σ' ἐπιτύμβιος θρήνος ἀναστενάζει.

• **δίπλαε** *trabs navalis*. Pers. 277 πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. Recte intelligi videtur de trabibus alisque navium fragmentis per mare disiectis, quae interpretatio apta est praecedenti nuntii narrationi. Mire scholiasta de accessu et recessu maris cogitavit, ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις. τὰ γὰρ κύματα ἐκγείνται καὶ ὑπονοστέϊ· διπλάκεσσι δὲ ταῖς δύο πλαεὶ τῆς θαλάσσης τε καὶ γῆς. ἢ ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Hermannus Aeschylus amplas dixisse videbatur Persarum vestes quae in mari nantibus mortuis late expansae huc illuc ferebantur: quod convenit quidem Homericō usui vocabuli de duplicata veste dicti, sed non est verisimile Aeschylō et spectatoribus huius fabulae in mentem venisse.

[**διπλάσιος duplex**. Fr. 151 κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. quod vel ex διπλοῦν corruptum, vel, quod Iacobus coniecit, δικρουν.]

διπλοῖζω duplico. Ag. 835 δὺσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπασμένῳ νόσῳ. Eum. 1014 χαιρέτε χαιρέτε δ' αὖθις, ἔπος διπλοῖζω. Sic emendavi quod in M est ἐπιδιπλοῖζω.

διπλοῦς duplex. Sept. 643 διπλοῦν τε σῆμα. 971 διπλὰ λέγειν. διπλὰ δ' ὁράν. Pers. 165 διπλῇ μέριμνα. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτων. Ag. 325 συμφορὰς διπλῆς. 537 διπλὰ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια. 642 διπλῇ μαστίγι. Ch. 375 διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγγης δοῦπος ἰκνεῖται. 931 συμφορὰν διπλῆν. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. 973 τὴν διπλὴν τυραννίδα. Eum. 945 εὖν διπλοῖσιν ἐμβρύοις. Suppl. 619 διπλοῦν μίasma. 1009 οἰκήσις δὲ καὶ διπλὴ πάρα. || διπλοῖ *duo*. Pr. 950 μὴδὲ μοι διπλὰς ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης. Sept. 849 διπλαὶ μέριμναι. Ch. 761 ἐγὼ διπλὰς δὲ τὰσδε χειρωναξίας ἔχουσα. ubi non apparet cur ἐγὼ διπλὰς δὲ dictum sit, quum artius ἐγὼ δὲ διπλὰς scribi potuerit, qua mensura usus est in forma soluta fr. 33 ὥστε διπλοῖ λυκοὶ νεβρόν φέρουσι. [In parepigrapha Eum. 129 μυγμός διπλοῦς οὐός.]

δίπολος duplex. Fr. 207 ubi per διπλαῖ (διπλοῖ?) exp. Hesychius.

δίπους bipes. Ag. 1258 δίπους λέαινα. Suppl. 895 δίπους ὄφις.

Διρκαῖος Dircaeus. Sept. 307 ὕδωρ τε Διρκαῖον.

Δίρκη Dirce. [Sept. 273 Δίρκης τε πηγαίς.] Fr. 399 ναρὰς τε Δίρκης.

διρρῦμία biuugus temo. Fr. 345 ἐν διρρῦμῳ πῶλοι.

διρρυμος biuugus. Pers. 47 διρρῦμα τε καὶ τριρρῦμα τέλη.

δῖς dis. Sept. 578 δῖς τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδατούμενος. Pers. 173 μὴ σε δῖς φράσαι. 343 ἐκατόν δῖς ἦσαν. 437 ὡς τοῖσδε καὶ δῖς ἀντισηκῶσαι ῥοπή. Ag. 1384 παῖω δὲ νιν δῖς.

δίσκηπτος duo sceptrā gestans. Ag. 43 de Agamemnone et Menelao, sceptrum utroque regium gerente διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς.

δισσοί duo. Pr. 957 δισσοὺς τυράννους ἐπεσόντας ἡσθόμην. Ch. 867 τοιάνδε πάλην — δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄψιν. Sept. 816 δισσὴ στρατηγῷ. [Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασι δισσοῦς, ubi λήμασιν ἴσους restitui.]

διωγρός madidus. Sept. 985 corrupte, ut videtur, διωγρὰ τριπάλτων πημάτων.

διωρηλάτης auriga. Eum. 156 δίκαν διωρηλάτου.

δίφρωντις anceps animi, cura ancipiti agitata. Ch. 196 ὅπως δίφρωντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

δίφρος currus. Pers. 194 ἐντὶ δίφρου διασπαράσσει.

δίφριοι duo. Ag. 1469 διφρῖοισι Τανταλίδαισιν. Sic Hermannus pro διφρεῖσι. Cum forma vocabuli comparanda δεκάφριοις et τριφριοῖς: v. Thes. vol. 2 p. 1578.

δίχα dupliciter, diverso modo. Ag. 324 καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἐστί. || δίχα ἐστί differt. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τό δουλεύειν δίχα. Ag. 1369 τό γὰρ τοπάζειν τοῦ σαρ' εἰδέναι δίχα. || δίχα τινός seorsum ab aliquo. Ag. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. || excepto aliquo, praeter. Pr. 162 τίς οὐ εὖν-ασφαλῶς κακοῖς τεοῖσι, δίχα γε Διός; Ch. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; || sine. Sept. 25 πυρὸς δίχα. Ag. 861 ἀρσενοῦς δίχα.

διχῇ dupliciter. Suppl. 544 διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἰῶα διατέμνουσα πόρον κυματῖαν ὀρίζει, "i. e. determinat (Io) terras oppositas ('Asiam καὶ Εὐρώπην schol.) secundum fatum freto maritimo transnato. Bosporum Thracium dicit." WEIL.

διχόθεν bifariam, a duabus partibus (ἐκ δύο μερῶν Hesych.). Pers. 76 ποιμανόριον εἶον ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμοις ἐκ τε θαλάσσης.

διχορρόπως ancipiti ratione. Ag. 349 τὸ δ' εὐκρατοῖ μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. 815 εἰς αἵματηρόν τευχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. 1272 ἔχθρῶν οὐ διχορρόπως. Suppl. 605 ἔδοξεν Ἄρ-γείοισιν οὐ διχορρόπως. Suppl. 982 ἐπεὶ σωτήρες οὐ διχορρόπως. Adiectivum annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 37, 9 διχορρόπος γνώμη: ἡ εἰς ἑκάτερα ἤκουσα καὶ μὴ ἐφ' ἑνὸς ἐστῆκυῖα. Adverbii exempla nulla novimus praeter Aeschylum.

διχοστατέω dissideo. Ag. 323 δέος τ' ἄλειφά τ' ἐγγέας ταῦτῳ κῦτε διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις. Eum. 386 λάχη θεῶν διχοστατοῦντα.

διχόφρων qui mente est discordi. Sept. 899 διχόφρωνι πότμῳ. quod schol. exp. οὐχ ὁμο-νοοῦντες.

διχῶς dupliciter, bifariam. Ch. 915 διχῶς ἐπράθην ὧν ἐλευθέρου πατρός.

δίψα sitis. Pers. 484 δίψη πονοῦντες. 491 δίψη τε λιμῷ τε. Ch. 756 εἰ (sic Stanley pro ἡ) λιμός ἡ δίψη τις ἡ λιμοῦρία ἔχει, ubi quum nec δίψη pro δίψα dictum probabile sit (de quo v. Thes. vol. 2 p. 1590) nec τις ferri possit, δίψης coniecit Wellauerus, vocabulo nusquam reperto nisi apud Athen. 1 p. 10b.

διψάς sitiens, arida. Restitui Suppl. 782 ἀμνοαῖς διψὰς ὡς κόνις ἀπερθε πετρώων ὀροῖμαν pro ἀμπετῆσαις δόσως ἀπερθε — ὀλοῖμαν. διψὰς κόνις comparandum cum διψία κόνις, quod dixerunt Aeschylus Ag. 495 et Sophocles Ant. 246 429.

[**δίψαω sitio**. Ag. 901 ὁδοιπόρῳ διψῶντι.]

δίψιος sitiens, aridus. Ag. 495 διψία κόνις. Ch. 185 ἐξ ὁμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσι μοι σταγόνες.

διώγμα persecutio. Eum. 138 μάραϊνε δευτέρους διώγμασιν.

διωγμός persecutio. Suppl. 148 διωγμούς εἰσ-ιδόσσα --- ῥύοις γενέσθω. Sic correxi pro διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας. 1047 ταχυπόμποισι διωγμοῖς.

διωθέω *depello*. Futuri forma media διώσομαι. Fr. 196 διώσει βράβως Αίγυν στρατόν. Sic recte Dobraeus pro δηώσει, quod legitur in libris Strabonis 4 p. 183.

διώκω *agito*. Pers. 84 Σύριόν θ' ἄρμα διώκων. Sept. 371 πευθώ τιν' ἡμῖν νέαν φέρεϊ σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδοῖν. Eum. 403 ἐνθεν διώκουσ' ἦλθον ἀτρυτον πόδα. [Sept. 91 ὄρνυται ἐπὶ πόλιν διώκων, ubi metri indicio delvi vetus glossema διώκων.] || *persequor*. Ag. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. Eum. 131 ὄναρ διώκει θήρα. 226 σὺ δ' οὐ γὰρ διώκε. 251 ἦλθον διώκουσα. Fr. 330 αρ. Harpocr. (s. v. μαλκίωμεν) Αισχύλος "ἔλα; διώκ' ἀκμήτι μαλκίων ποδί." Sic Hermannus correxit pro ἐλλαδίω (ἐλαδίω unus liber) κεκμήτι. [Ch. 289 διώκεσθαι (διώκεται Robortellus) πόλεως χαλκηλάτιω πλάστιγγι λυμανθέν δέμας.] || *persequor* (indicio), *accuso*, *reum ago*. Eum. 583 ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων.

δμῶι *ancilla*. Ag. 908 δμῶι, τί μέλλετε; Ch. 84 δμῶι γυναῖκες, δμῶτων εὐθήμενες. Sed 1048 pro δμῶι γυναῖκες sensus postulat ποῖαι γυναῖκες, quod restituit Hermannus.

δμῶις *ancilla*. Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμῶις Αἰγύπτου γένει. Sept. 363 δμῶιδες δὲ καινοπήμονες νέαι. Ch. 719 φίλαι δμῶιδες οἶκων, ut Suppl. 977 φίλαι δμῶιδες.

δνοφερὸς *obscurus*, *tenebricosus*. Ch. 811 καὶ νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρόν ἰδεῖν φίλοις ὁμασιν ἐκ δνοφερὰς καλύπτρας. Eum. 379 δνοφερὰν τιν' ἀχλύν κατὰ δώματος αὐδάται. Pers. 536 ἀστὺ τὸ Σούσαν ἢδ' Ἀγβατάνων πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.

δνόφος *tenebrae*. Ch. 52 ἀνήλιοι βροτοστურγεῖς δνόφοι καλύπτουσι δόμας.

δοκέω. [Exempla pleraque sunt temporis praesentis, imperfecti duo (ἐδόκουν Pers. 188, ἐδόκει Ch. 228), perfecti unum (δεδόκηκε Eum. 309), plura aoristi et futuri ἐδοξα (numero duali ἐδοξάτην Pers. 181) et δόξω, unum alterius formae δοκησάτω Sept. 1036 unumque futuri δοκήσει Pr. 386). Perfectum passivi δέδοκται Suppl. 601.] *videor*. Pr. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 385 εὐ φρονούonta μὴ δοκεῖν φρονεῖν. 386 ἐμὸν δοκήσει τάμπλάκημ' εἶναι τότε. 735 ἀρ' οὐκ ἔστιν ὁ τῶν θεῶν τύραννος — βίαιος εἶναι; 959 μὴ τι σοὶ δοκῶ ταρβεῖν; Sept. 369 ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. 592 σὺ γὰρ δοκεῖν ἀριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. 1036 μὴ δοκησάτω τινί. 1040 μὴδὲ τῷ δόξῃ πάλιν. Pers. 344 μὴ σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχη; Ag. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. 788 τὸ δοκεῖν εἶναι προτίσσει. 797 τὰ δοκοῦντ' εὐφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότῃ. Ag. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρεμνεῖς ἐμοί. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοὶ Πρίαμος (sc. πρᾶται), εἰ τὰδ' ἤγνυσεν; ubi alter respondet ἐν ποικίλοις ἀν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεοσπίζειν δοκεῖ. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρίᾳ. 1346 τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. 1375 φίλοις δοκοῦσιν εἶναι. 1593 κρουοργὸν ἤμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν. Ch. 263 δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 873 ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτια κακῶν εἶναι. [994 τί σοι δοκεῖ;] Eum. 613 εἰ δικαίως εἶπε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τὸδ' αἷμα κρίνον. Suppl. 324 δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δὲ φροντίδος σωτηρίου; Fr. 258 σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὐ βεβουλεύσθαι δοκεῖ. 302 σὺ με καταθεῖν δοκεῖς, ubi libri Plutarchi σὺ με (vel μο)

καταθεῖν δοκεῖς, uno excepto qui σὺ με καταθεῖν μοι δοκεῖς. Recte, ut videtur, Grotius σὺ με καταθεῖν δοκεῖς, nisi quod καταθεῖσιν scribere debebat. De somniant dictum (de quo v. Thes. vol. 2 p. 1608). Pers. 181 ἐδοξάτην μοι δύο τυναῖκ' εὐείμονε — εἰς ὅσιν μολεῖν. et 188 de eodem somniosis ἐγὼ δόκουν ὄραν. Ch. 527 τεκεῖν δράκοντ' ἐδοξεν Infinitivus absolute positus Pers. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἰσεῖ πάντα ναμερτῇ λόγον, frequenti apud alios scriptores usui, quorum exempla v. in Thesaurο vol. 2 p. 1609.

δοκῶ *videor mihi*, vel *videtur mihi*, *puto*. Pr. 289 τὸ τέ γάρ με, δοκῶ, εὐγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. 436 μὴ τοι χλιδῇ δοκεῖται μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. 741 οὐ γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δοκεῖ σοι μὴδέτῃ 'ν προσιμίοις. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὐν σφε μὴδὲ προσβαλεῖν πύλαις. Pr. 955 δοκεῖται δὴ ναίειν ἀπενθῇ πέρραμα. Pers. 476 ὦν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν. Ag. 423 ἐσθλά τις δοκῶν ὄραν. 591 Τροίαν νῦν πεπορησθαι δοκεῖς; Ch. 16 Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 228 κἀδόκεῖς ὄραν ἐμέ. Suppl. 913 ἀλλ' ἡ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;

δοκεῖ *videtur*, *placet*, impersonaliter. Pr. 258 ὅταν κείνῳ δοκῇ. 259 δόξει δὲ πῶς; Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρῆ δῆμου προβούλοις. 1008 Ἐτεοκλέα μὲν — θάπτειν ἐδοξε. 1020 πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοῦπιτίμιον λαβεῖν. 1025 τοιαῦτ' ἐδοξε τῷδε Καδμεῖον τέλει. Ag. 944 εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα. 1350 ἐμοὶ δ' ὅσον τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. Suppl. 605 ἐδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως. Eum. 309 μῶσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. Suppl. 601 δῆμου δέδοκται παντελῇ ψηφίσματι. || δοκῶ eodem sensu, ad personam relatum Sept. 650 in versu interpolatoris σὺ δ' αὐτὸς ἦδη γινώθι τίνα πέμπειν δοκεῖς; *quem mittere tibi placet*. Ag. 16 ὅταν δ' αἰδέειν ἡ μινύρεσθαι δοκῶ —. 1649 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τὰδ' ἔρδειν καὶ λέγειν.

δοκῇ i. q. δόξα *opinio*. Ag. 421 pro δόξαι restituit Hermannus; v. s. v. δόξα. Apud Hesychium δόκη: δόκησις, accentu vitioso, si recte praecepit Herodianus apud Arcadium p. 106, 21 τὰ εἰς κη λαμβιά ἀσυνάλεπτα, εἰ μὲν τῷ ὑ παραλήγοιτο, δέυνεται ῥηματικά δντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή, ἡ ὑπόνοια. V. ad Ag. 980.

δοκίμως *probatas*, *spectatus*. Pers. 86 δόκιμος δ' οὕτως ὑποστάς μεγάλῳ βέβρωματι φωτῶν.

δοκίμως *strenue*. Pers. 547 μόρον τῶν οἰχομένων (exceplisse videtur versus φρονός ἐκ φιλίας θρηνῶν παῖαν, vel simile quid) αἶρω δοκίμως πολυπενθῇ.

δολιόμητις *dolosa consilia agitans*, *dolosus*. Suppl. 750 φροσῖρρονες δὲ καὶ δολιομητίδες.

δόλιος *dolosus*. Pr. 570 δόλιον δμῶ' ἔχων. Ag. 155 οἰκονόμος δόλια. 1495 1519 δολίῳ μόρῳ δαμεῖς. 1523 δολίαν ἀτην οἰκοῖσιν ἔθηκε. Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθῷ δόλια. Ch. 955 δολίας, sine substantivo, quod excidit.

δολιόφρων v. *mentem dolosam habens*, *dolosus*. Ch. 947 δολιόφρων ποινά.

δολιχὸς *porrectus*, *longus*. Pr. 284 δολιχῆς τέρμα κελεύθου.

δολόμητις i. q. δολιόμητις. Pers. 93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλῦει;

δόλος *dolus*. Pr. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχύν χρεῖν, δόλῳ δὲ — κρατεῖν. Sept. 38 οὐτὶ μὴ ληφθῶ δόλῳ. 872 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρονός ὁρθῶς με λιγαίνειν. Pers. 361 οὐ εὐνεῖς δόλον. 775 τὸν δὲ

πυν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. Ag. 886 τοιαῦδε μέντοι σκήψις οὐ δόλον φέρει. Ch. 220 ἀλλ' ἡ δόλον τιν', ὡς ἔν', ἀμφ' ἐμοὶ πλέκει; 556 ὡς ἂν δόλω κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταύτῳ βρόχῳ. 888 δόλοις δολούμεθα. Eum. 846 880 δυσπάλαμοι δόλοι. | Pr. 477 δόλους in progr. pluribus pro πόρους.]

δόλω fallo. Ag. 273 μὴ δολώσαντος θεοῦ. Ag. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφές.

δολοφόνος *dolose interficiens*. Ag. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

[δόλωμα *dolosum inventum, dolus*. Ch. 1005: τῷδε — δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν.]

δόμος, ut apud Latinos *domus*, non solum aedificium significat, sed saepissime etiam sensu latiore de iis dicitur quid domum vel habitantur, i. e. de familia. Nec raro δόμος vel δόμοι de patria s. domo paterna dicitur, etsi haec significatio non inest vocabulo ipsi, sed ex verbis adiunctis colligitur, ut Ch. 487 πατρίων ἐκ δόμων positum est: de quibus omnibus dictum est in Thes. vol. 2 p. 1627. Sept. 454 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. Pers. 579 πενθεὶ δ' ἄνδρα δόμος στερηθεὶς. Ag. 400 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρεΐδαν. 536 αὐτόχθονον πατρίων ἐξήριγεν δόμον. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 1011 οὐκ ἔδω πρόπας δόμος. Ch. 263 ἀπὸ μικροῦ δ' ἂν ἀρείας μέγαν δόμον. 566 ἐπειδὴ δαιμονὰ δόμος κακοῖς. 807 εὐ δὲ δὸς ἀνιδεῖν (correxī ἀναδύν) δόμον ἀνδρός. 938 ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος. Eum. 964 παντὶ δόμῳ μετακοινοί. 1032 βάτε δόμῳ. Suppl. 648 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφῳ μαίνοιντα; [Ib. 139 δόμος corruptum ex δρόμος, quod v.]

Multo frequentior numerus pluralis. Nominativus Ag. 1309 φόνον δόμοι πένουσιν αἰματοσταγῇ. Genitivus Pr. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας. Sept. 232 μένειν εἰςω δόμων. 482 πρόμαχ' ἐμῶν δόμων. 740 πόνοι δόμων νέοι. 852 πόνοι δόμων ἐφρέστοι. 879 δόμων ἐπὶ λυμῇ. 915 δόμων μάλ' ἀχάν ἐς οὓς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Pers. 169 οἷμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. 608 ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. 643 ἰόντ' αἰνέσας ἐκ δόμων. 849 λαβοῦσα κόσμον ἐκδόμων. Ag. 207 δόμων ἀγαλα. 409 δόμων προφήται. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. 431 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἐκάστου πρέπει. 641 πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. 957 εἰμ' ἐς δόμων μέλαθρα, ubi notanda periphrasis, quum plerumque simpliciter vel δόμοι vel μέλαθρα dicantur. 1197 τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων. 1363 δόμων κατασχυντήρι. 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραίον ἐκβάλῃ δόμων; 1572 ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων. 1586 ἡνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Ch. 22 ἱαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν. 33 δόμων ὀνειρόμαντις. 50 κατασκαφαὶ δόμων. 159 ἀναλυτὴρ δόμων. 254 φυτὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. 480 δὸς κράτος τῶν σὼν δόμων. 487 πατρίων ἐκ δόμων. 562 δορυξενος δόμων. 629 ἀθέριμαντος ἐστὶν δόμων. 712 εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. 776 ἐλπίς οἰχεται δόμων. 942 δεσποσύνην δόμων. Eum. 210 τοὺς μητράλιας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 421 βροτοκτονούντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Suppl. 443 ἐκ δόμων. || Dativus Sept. 895 δόμοισι καὶ σώμασι. Pers. 221 παῖδ καὶ δόμοις ἐμοῖσι. 237 πλοῦτος ἔΞαρκῆς δόμοις. 776 Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις. Ag. 27 δόμοις ὀλοχυμὸν — ἐπορθιάζειν. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλειν εἰκὸς μάλιστα. 607 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὐροί. 716 ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἴνιν δόμοις.

736 ἱερεὺς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. 862 ἡσθαι δόμοις ἐρημον ἐκπαλιν κακόν. 865 λασκοντας δόμοις. 961 δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις. 971 ψυχὸς ἐν δόμοις πέλει. 1036 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1102 ἐν δόμοις τοιοῦδε μῆδετα κακόν. 1189 κῶμος ἐν δόμοις μένει. 1217 τοῦσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους. 1313 ἐν δόμοις κακῶσουςσα. 1397 κρατὴρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας. 1460 ἦτις ἦν τότε' ἐν δόμοις. Ch. 13 δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. 131 Ὁρέστην πῶς ἀνάσσει δόμοις; 348 λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισι. 537 πολλοὶ δ' ἀνήθον — ἀπαττήρες ἐν δόμοισι. 625 δυσφιλὲς γαμήλειον' ἀπεύχεται δόμοις. 654 τίς ἐνδὸν — ἐν δόμοις; 662 μεθίναμι (correxī καθιέναι) ἀγκυραν — ἀπαττήρες ἐν δόμοις. 669 ὅποια περ δόμοισι τοιοῦδ' ἐπείκοτα. 698 ἡπερ ἐν δόμοις βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἐλπίς ἦν. 740 δόμοις δὲ τοιοῦδε παγκάκως ἔχει. 745 τοιοῦδ' ἐν Ἀτρώεσσιν δόμοις. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. 841 τὸδ' ἀμφέρει δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος. 871 πῶς κέκρανται δόμοις; 885 τίνα βοὴν ἴσθης δόμοις; [1005 τοιοῦδ' ἐμοὶ εὐνοῖκος ἐν δόμοις μὴ γένοιτο.] Eum. 474 ἱκέτης προσήλθεσθε καθαρός ἀβλαβὴς δόμοις. 723 Φέρητος ἐν δόμοις. Suppl. 433 παῖσι καὶ δόμοις. Fr. 321 ἡ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἰργασται κακά. 396 ἀφνειοὶ δόμοισιν. Ch. 649 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις. Sic A. J. Ahrensius pro διμασε, quod est in M (ab Rohortello in δόμοισι, ab Turnebo in δώμασι mutatum) littera σ in litura, versu separato. δόμοις legit scholiasta, per οἴκος interpretatus. Accusativus Pr. 451 πλινθυρεῖς δόμους προσείλους. Sept. 49 ἐς δόμους. 73 δόμοις ἐφεστίους. 700 μελάναιγες οὐκ εἰσι δόμοις Ἑρινύς. Pers. 159 λιπούσ' ἰκάνω χρυσεοστόλους δόμους. 530 προπέμπετ' ἐς δόμους. 1038 πρὸς δόμους δ' ἴθι. 1068 ἐς δόμους κίε. Ag. 436 εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθὼν. 1657 στείχειτ' ἤδη — πρὸς δόμους. Ch. 52 δνόφοι καλύπτουσι δόμους. 568 δόμους παραστειχόντα. Nam sic Blomfieldus pro δόμοις. 914 οὗτοι σ' ἀπέρριψ' ἐς δόμους δορυξένους. Eum. 754 σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. 764 νῦν ἀπειμι πρὸς δόμους. Suppl. 959 εὐτύκους ναίειν δόμους. 961 μονορρυθμούς δόμους. Fr. 157 δόμους Ἀμφίονος καταθαλάσω. 239 οὕτω τὴν Ἀκτέων' ἀθροὺς ἡμέρα κενὸν — ἐπεμψεν ἐς δόμους. || Vocativus Ch. 963 ἀνα γε μάν δόμοι (sic Hermannus pro δόμοις).

δόμος et δόμοι non raro de templis dicitur deorum. Sic Eum. 515 ἐπειδὴ πίτνει δόμος Δίκας. Sept. 278 ἀγνοῖς δόμοις. Ag. 579 δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γένος. Eum. 35 ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 60 τῶνδε δεσπότη δόμων. 185 οὗτοι δόμοις τοιοῦδε χρίμπεσθαι πρέπει. 205 προστραπέσθαι τοῦδ' ἐπέσπελλον δόμους. 207 οὗ γὰρ δόμοις τοιοῦδε πρόσφορον μολεῖν. 577 ἔστι γὰρ νόμος ἱκέτης ὃδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφρέστις ἐμῶν 669 σὼν δόμων ἐφρέστιον. 855 πρὸς δόμοις Ἑρεχθέως. Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος.

δομοσφαλὴς *domum labefactans*. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῇ.

δόναE *arundo*. Fr. 574 κηρόπλαστος ὄτοβει δόναE ἀχέτας. Pers. 494 Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα.

δονέω *quatío*. Fr. 321 δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

δόξα *opinio, sententia*. Pers. 28 ψυχῆς εὐτλή-

μονι δόξῃ. Ag. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός. 421 πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν. ubi propter versum strophicum probabilius est δοκαί, quod restituit Hermannus. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων. 1051 de Oreste mente capto τίνες σε δόξαι — στροβοῦσιν; 1053 οὐκ εἰσι δόξαι τῶνδε πημάτων ἔμοι. || *existimatio, gloria*. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί.

δοῦλῶ *opinor*. Ag. 673 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοῦλῶμεν. Ch. 170 εὐεῦμβολον τὸδ' ἐστὶ παντὶ δοῦλῶσαι. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθὴ καὶ βλέποντα δοῦλῶσω; Suppl. 60 δοῦλῶσι τις ἀκούων ὅπα τὰς Τηρείας μήτιδος οἰκτρὰς ἀλόχου.

δοῦλῶ *pellis*. V. s. v. σίσυρνα.

Quae sequuntur adiectiva cum δόρῳ composita et alia plura apud alios scriptores in libris partim per i partim per u scribuntur: quae Blomfieldo in annot. ad Aesch. Ag. 115 sic discreta fuisse videbantur ut quae cum dativo composita essent, velut δοριάλωτος, litteram i, quae cum accusativo composita essent, ut δορυφόρος, u retinerent. Cui opinioni nulla obstant, ut Lobeckius docuit in annot. ad Soph. Ai. 211.

δοριγαμβρός *armis a sponsis petita*. Ag. 686 τὰν δοριγαμβρον ἀμφινεικῇ θ' Ἑλέναν.

δορικανὴς *hasta interfectus*. Suppl. 987 δορικανεὶ μόρῳ θανών.

δορικμὴς *hasta caesus*. Ch. 365 μετ' ἄλλων δορικμῇτι λαῷ, ubi δορικμῇτι metro postulante restituit Blomfieldus.

δοριλύμαντος *hasta perditus*. Fr. 128 δοριλύμάντους Δαναῶν μόχθους.

δοριμαργός *hasta saeviens*. Sept. 687 θυμοληθὴς δοριμαργός ἀτα.

δορίπωνος *hasta pressus, bello laborans*. Sept. 169 πόλιν δορίπονον. 628 δορίπινα κακά.

δοριτίνακτος *hastis (vibratis) concussus*. Sept. 155 δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται, ubi δοριτίνακτος M, sed apogr. pleraque δορυτίνακτος.

δοριτμητός *hasta occisus*. Ch. 347 δοριτμητός κατηναρίσθης.

δόρπον *coena*. Fr. 181 ἀριστα, δειπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα.

δόρῳ *hasta*. Genitivus Sept. 104 πάταγος οὐχ ἑνός δορός. 322 δορός ἄγραν. 399 ἀνευ δορός. 839 ξυναυλία δορός. 993 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας. Pers. 304 πληγὴ δορός. Ag. 438 τὸν λελειμμένον δορός. Eum. 289 ἀνευ δορός. 777 δορός νικηφόρον. || Dativus Sept. 347 πρὸς ἀνδρός δ' ἀνὴρ στάς δορί καίνεται. 455 ὑπερκόπῃ δορί. 585 δορί ἀλοῦσα. 963 δορί δ' ἔκανες, δορί δ' ἔθανες. 1016 ἐμποδῶν ἔστη δορί τῷ τοῦδε. Pers. 729 λαὸς πὰς κατέφθαρται δορί. Ag. 111 σὺν δορί καὶ χερὶ πράκτωρ θούριος ὄρνις. 1149 ἔμοι δὲ μῖμνει σχισμός ἀμφήκει δορί. Eum. 773 συμμάχῳ δορί. || Accusativus Sept. 216 πύργον στέγειν εὐχεσθε πολέειτον δόρῳ. 416 εἰργεῖν τεκούση μητρί πολέειτον δόρῳ. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνωθέν ἀρπάζας δόρῳ. Pers. 320 πολέειπον δόρῳ νημῶν. Eum. 766 ἐποίησιν εὐ κεκασμένον δόρῳ. || *navis*. Pers. 411 ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἔθουνεν δόρῳ. Ag. 1618 κρατοῦντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Suppl. 135 λινορραφούς δρόμος ἄλλα στέγων δορός. 852 κί' ἐς δόρῳ. 1007 ὦν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἥρόθη δορί. Ib. 435 μένει δορί τίνας ὁμοίαν ἔμεν. Sic Boissonadius pro μενιδρεκτείνειν. Dativi formam δόρει Suppl. 846 γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλου. metro postulante

pro δορί restituit Hermannus; qua forma dativi Sophocles constanter usus esse videtur, quum in exemplis eius omnibus metrum δόρει vel postulet vel ferat: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 125. Aeschylus, ut exempla supra allata doceant, et Euripides utraque forma usi sunt. Quamobrem incertum est utrum apud Aeschylum in fine trimetrorum δορί an δόρει scribendum sit, de quo v. quae dixi in Thes. vol. 2 p. 1644. [Dativus δορί in corrupto δορία Ag. 1122 quibusdam latere visus est.]

δορυκράνος *cuspidatus*. Pers. 148 δορυκράνου (in apographis δορικράνου) λόγχης ἰσχύς κεκράτηκε. Male schol. τῆς ἀπὸ ξύλου κρανείας. Imperitius etiam Thomas Mag. exp. ἄνδρες κράνει καὶ δορί ἰσχύοντες. Syllabae penultima mensura docet pro δορικράνου dictum esse.

δορυξένος *hospes hasta (i. e. in bello) partus*. Ag. 880 εὐμένης δορυξένος. Ch. 562 ξένος τε καὶ δορυξένος δόμων. Adiective Ch. 914 ἐς δόμους δορυξένους, i. e. in domum hospitibus.

δορυπαγῆς *ex trabibus compactus*. Suppl. 743 δορυπαγῆς ἔχοντες κυανώπιδας νῆας.

δορυπαλτος *hasta vibrans*. Ag. 116 χερὸς ἐκ δορυπαλτου. Turnebus δοριπάλτου.

δορυσθενὴς *hasta valens s. potens*. Ch. 159 δορυσθενὴς ἀνὴρ.

δορυσός *hasta vibrans*. Sept. 125 δορυσὸς σαγῶ, ubi in M δορυσσόος σαγαῖς litteris septem σ σαγαῖς in littera quinque litterarum scriptis. Alterum vocabuli σαγαῖς sigma si a prima manu scriptum exstitisset, cum littera π, quae sequitur, ex more prope constanti huius aliorumque vetustiorum librorum uno ductu scribi debuisset σαγαῖ σπύλαις, quod non factum est. Nam litterae π ea est forma ut non cum alia littera coniunctam fuisse pateat. Antiqua igitur scriptura fuit δορυσσόοι σαγῶ, i. e. δορυσὸς σαγῶ, quod restitui. Quod scholiasta numerum pluralem δορυσσοὺς σαγαῖς interpretatus est, ταῖς διὰ τῶν δοράτων σωζούσαις πανοπλίαις et πολεμικαῖς πανοπλίαις, nullius momenti est, quum haec, ut alia multa ab recentiore scholiasta scripturam interpolatam interpretante profecta esse possint. || Altera forma δορυσσός Suppl. 182 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόν λεύσσω. 985 ἔμοις δ' ὁπαδούς τοῦσδε καὶ δορυσσόους ἔταξαν.

[δορυτίνακτος. V. δοριτίνακτος.]

δορυφόρος *hastatus*. Ch. 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὁπάνας.

δόσις *donatio, donum*. Sept. 361 ἀκριτόφυρτος γὰς δόσις. Pers. 1041 δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς. Ag. 1014 δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς. Ch. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαΐειαν. 782 σὺν θεῶν δόσει. Eum. 7 διδώσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοῖβῳ. 918 ἐρμαῖαν δαιμόνων δόσιν.

δοτάμας n. pr. Persicum Pers. 959.

δοτῆρ *dator*. Pr. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾶς Προμηθέα.

δουλεία *servitus*. Sept. 253 μὴ με δουλείας τυχεῖν. Ag. 360 μέγα δουλείας γάγγαμον.

δούλειος. V. δούλιος.

δουλεύω *servio*. Pr. 463 κνώδαλα Ζεύγλαισι δουλεύοντα. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

δούλη *serva*. Ag. 1326 δούλης θανούσης.

δούλιος *servilis*. Sept. 75 Ζυγοῖσι δούλιοισι (sic Ailds pro δουλείοισι). 471 et 793 δούλιον ζυγόν. Hic quoque δούλειον M, sed δούλιον loco altero in apogr. 323 πόλιν δουλίαν (sic hic quoque recte

correctum pro δουλείαν). Quum in locis reliquis metrum δούλιος vel postulet vel ferat, rationi consentaneum erat paucis quoque illis, ubi in M δούλιος scriptum est, δούλιος restitui. Pers. 50 ζυγόν ἀμφιβάλειν δούλιον Ἑλλάδι. Ag. 953 ἐκὺν γάρ οὐδεὶς δουλίῳ χρήται ζυγῷ. 1041 δουλίας μάλης τυχεῖν. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1226 φέρειν γάρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Ch. 77 δούλιον αἶσαν. [Suppl. 599 δούλιος corruptum ex βούλιος, quod v.]

δούλος *servus*. Pers. 242 οὗ τινος δούλοι κέκληνται φωτός. 745 Ἑλλησποντον ἱρὸν δούλον ὡς δεσμώμασιν ἤλπισε σχῆσιν. Ag. 1038 πολλῶν μετὰ δούλων. 1045 ὡμοί τε δούλοις πάντα.

δουλοσύνη *servitus*. Sept. 112 δουλοσύνας ὑπερ.

[δουλόφρονες Suppl. 750 corruptum ex οὐλόφρονες, quod v.]

δουλόω in *servitute redigo*. Sept. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς κάμει καὶ σέ καὶ πόλιν.

[δουπέω *sonitum s. fragorem edo*. δουπῆσαι vel δεδουπέναι ab epice dicuntur qui in pugna ceciderunt cum fragore (armorum): unde Hesychius δέδουπε per τεθνήκεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν πολέμῳ interpretatur, et δεδουπότος: τεθνηκός, πεπτωκός. Hinc δέδουπεν pro δέδορκεν fr. 440 restituit Bernhardus, de quo diximus s. v. δέρομαι.]

δούπος *strepitus*. Ch. 376 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δούπος ἰκνεῖται.

δουρίκατος *bello clarus*. Pers. 85 δουρικλῦτοις ἀνδράσι.

δουρικμής. V. δορικμής.

δουρίπηκτος *hastis affixus*. Sept. 278 λάφυρα δάων δουρίπηθ' ἄγνοις δόμοις. Sic emendavi quod est in M δουρίπηλθ', de quo dixi in ἀποτ. Oxon. p. 158.

[δόχημιον *a latere*. Fr. 284 ἔξῃς δ' ὀπηδεῖ δόχημιον, ἄλλοθ' ὕστερον.]

δοχμολόφος *obliquam cristam habens, cristam movens*. Sept. 114 κύμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει. Sic Brunckius pro δοχμολοφῶν.

δρακάκινα *dracaena*. Eum. 128 δεινῆς δρακαίνης ἔξεκῆραναι μένος.

δρακονθόμιλος *draconibus frequens*. Suppl. 267 δρακονθόμιλον δυσμενὴ Ξυνοικίαν.

δρακοντόμαλλος *dracones capillorum loco habens*. Pr. 799 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες.

δράκων *draco*. Sept. 290 δράκοντας ὡς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν. 381 ὡς δράκων βοᾷ. 503 εἶρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Pers. 82 φονίῳ δέργμα δράκοντος. Ch. 527 τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν. 1047 δυοῖν δρακόντιον εὐπετῶς τεμῶν κάρα. 1050 πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Suppl. 511 δρακόντων δυσφρόνων ἐχθροῖσιν. Fr. 121 ὀδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων. [Plut. Mor. p. 1087 f ἐκ δέ (ἐστι δὲ Wyttenb.) τοῦ πόνου μάρτυς ὁ Αἰσχύλου Φιλοκτήτης (fr. 248) ἱκανός, "οὗ γάρ ὁ δράκων (φησὶν) ἀνήκεν, ἀλλ' ἐνύκτισεν" δεινὴν στοματῶν ἔκφρασιν ποδὸς λαβεῖν." Quae parum emendate scripta esse patet. Neque enim dubitandum quin de vipera sermo sint, quae Philoctetam momoderat. Scribendum οὗ γάρ δακύν (sc. ὁ ὄφις) ἀνῆκεν cum G. A. Hirschigio in Annot. in Comicos (Trai. ad Rhēn. 1849 p. 37), servato ἀνῆκεν (dimisit s. remisit), quod Valcken. (Diatr. in Eurip. p. 128) non animadvertens praecedentis vocabuli vitio in

ἐνῆκεν mutaverat. Idem in eo erravit quod λαβεῖν in λαβῶν mutavit. Recte, ut videtur, Schneidewinus in Philologo vol. 4 p. 658, βλάβην, praesente Reiskio, qui λῶβην ποδὸς coniecerat.

δράμα *facinus*. Ag. 533 ἐξεύχεται τὸ δράμα τοῦ πάθους πλέον.

δράμημα *cursus, incessus*. Pers. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα (δρόμημα in apogr. pluribus, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1684) φωτός Περσικόν πρέπει μαθεῖν.

δράσιμος *promptus ad agendum, strenuus*. Sept. 554 χεῖρ δ' ὀρᾷ τὸ δράσιμον. Schol. περιφραστικῶς, πολεμικώτατος ἐστίν.

δρασμός *fuga*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίψ. 370 κρυφαίως δρασμόν εὐρόντες τινά.

δραστήριος *efficax*. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

δράω *facio*. Pr. 72 δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη. 660 τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα; 744 τί ποῦ δράσεις; 939 δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. Sept. 441 Καπανεύς δ' ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος δρᾶν. Pers. 813 κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Ag. 1059 εἰ τί δράσεις τῶνδε. 1353 ψηφίζομαι τί δρᾶν. 1634 δρᾶσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔλῃς αὐτοκτόνως; 1653 μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δρᾶσωμεν κακά. Ch. 313 δρᾶσαντι παθεῖν τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατῴρθωσαι φρενί. 554 τοὺς δὲ μὴ τί δρᾶν λέγων. 882 τί δρᾷ; 1010 ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε; Eum. 133 τί δρᾷς; 162 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοί. 611 δρᾶσαι γάρ, ὥσπερ ἐστίν, οὐκ ἀρνούμεθα. 723 τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 868 εὐ δρῶσαν, εὐ πάσχουσαν. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαι τε μὴ δρᾶσαι τε καὶ τύχην ἔλιν, cui simile est quod Pseudo-Euripides dixit Iph. Aul. 56 δοῦναι τε μὴ δοῦναι τε, τὴν τύχην θ' ἔλιν. 505 ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ;

Formulae τί δρῶ utuntur qui inopes consilii sunt, Sept. 1057 τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; Ch. 899 Πυλάδῃ, τί δρᾶω; || δρᾶν τινά τι. Sept. 1066 δράτω τί πόλις καὶ μὴ δράτω τοὺς κλάοντας Πολυνείκη, ubi τι addidit Elmsleius.

Participium ὁ δρῶν substantivi instar est. Ag. 1359 τοῦ δρῶντος ἐστί καὶ τὸ βουλευσάμεν περὶ. Fr. 282 δρᾶσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

δρέπομαι *decerno*. Improprie de sanguine effundendo Sept. 718 ἀλλ' αὐτάδεκρον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;

δριμύς *acerbus*. Ag. 1501 ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστῳρ Ἀτρέως. Ch. 391 πάροιθεν δὲ πρῶρας δριμύς ἦται καρδίας θυμός.

δροῖτη *labrum*. Ag. 1540 ἀγρυροτῆχου δροῖτας κατέχοντα χαμεῖναν. [Ch. 999 δροῖτης κατασκηνῶμα.] Eum. 633 δεδεγμένη δροῖτη.

δρόμος *cursus*. Pr. 591 τοὺς ὑπερμῆκεις δρόμους — γυμνάζεται. 838 παλινπλάγκτοις χεῖμαζει δρόμοις. Ag. 120 βλαβέντα λισσθῶν δρόμων. Ch. 796 ἐν δρόμῳ προστιθεῖς μέτρον Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ; 819 μετὰ με δρόμοις διόμενοι. De cursu navis ib. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφούς τε δρόμος ἄλα στέγων δορός. Sic emendavi pro λινορραφής τε δόμος, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 496 δρόμῳ *curriculo, celeriter*. Pers. 207 κίρκον εἰσὶν ὁρῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. || *curriculum* s. circus in quo certantes decurrunt: quod interdum ad alia transfertur. Sic Pr. 883 ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

Ch. 1022 ὥσπερ Εὐν ἵπποις ἡνιοστροφῷ δρόμου ἔξωτέρω, i. e. a vero aberro. 514 πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἐστ' ἔξω δρόμου, i. e. ab re non alienum est.

δρόσος ros. Ag. 336 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. 561 λειμῶνιαι δρόσοι κατεψάκαν. 1390 βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. Eum. 904 γῆθεν ἐκ τε ποντίας δρόσου. || *catulus*. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λεόντων.

δρυμός *quercetum, silva*. Fr. 305, 10 δρυμούς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

δρὺς *quercus*. Pr. 832 αἱ προσήγοροι δρύες.

δρώπτω. Hesychius δρώπτειν: διακόπτειν ἢ διασκοπεῖν. Αἰσχύλος Ψυχαγωγίς (fr. 272).

δύη *aerumna, miseria*. Per δυστυχία, ἐνδεΐα, πόνος, ταλαιπωρία explicat Hesychius, per κακοπάθεια, δυστυχία Suidas. De cruciatu Promethei ruri affixi 179 πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 513 μυρίαὶ δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθεῖς. 525 δεσμούς δαίκεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω. De Ius terram et mare pervagantis erroribus 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾷς δύας. De civitate afflicta Sept. 228 ἐκ χαλεπᾶς δύας. Pers. 1010 νέαι νέαι δύαι δύαι. 1047 δύα δύα. Ag. 1151 ματαίους δύας. 1622 αἶ τε νῆστιδες δύαι. Ch. 443 κλύεις πατρῷους δύας ἀτίμους. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δύας. 562 ἀμηχάνους δύας λαπαδόν. Ib. 843 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρᾷ αὐ δύας; Sic correxi quod in M cum metri vitio legitur πλευρᾷς ὀδύνα. ὦ δύα coniecerat Wieselerus.

δύοις *aerumnosus, luctuosus*. Suppl. 829 δύαν βοᾶν ἀμφαίνω. Mirum hoc adiectivum Theognostus Can. p. 58, 9 non constat unde sumtum annotavit inter adiectiva in ius terminata, ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τὸ υ. In loco Aeschyli valde incerta est scriptura, quum de praecedentibus versibus tenuis tantum supersint fragmenta vocabulorum, ut nesciamus utrum recte legatur δύαν an ex alio corruptum sit vocabulo. εἰδυῖα βῆμα φαίνω coniecit Schwerdtius, collata annotatione scholiastae οὐκ ἐτι παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκούσασα, ἀλλ' αὐτόπτης γενομένη βοῶ.

δύναμαι *possum, valeo*. Ch. 374 μεῖζονα φωνεῖς: δύνασαι γάρ. Sic Hermannus emendavit quod est in M φωνεῖ. ὁ (sic non ὁ) δύνασαι γάρ. δύνασαι legit schol. qui exp. ῥάδιον γάρ τὸ εὐχεσθαι. Pr. 206 πιθεῖν Τιτάνας — οὐκ ἠδυνήθη. 326 ἂν δύναμαι. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναται' ἄν. Eum. 950 μέγα γάρ δύναται πότιν' Ἐρινὺς παρὰ τ' ἀθανάτοισι. Suppl. 1036 δύναται γάρ Διὸς ἄγχιστα.

δύναμις *vis*. Pers. 174 ὦν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλη. Ag. 779 δύναμιν οὐ σέβουσα πλοῦτου παράσημον αἰνῶ.

δυνάστης *dominus*. Pers. 674 ὦ πολὺκλαυτε θανὼν δυνάστα. Sic emendavi pro ὦ πολὺκλαυτε φίλοισι θανῶν. τί τάδε δυνάτα δυνάτα cet. Ag. 6 de sideribus τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροῦς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι.

δυνατός *qui potest*. Ag. 97 τούτων λέξαις ὅ τι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν.

δύνω *occido*. Suppl. 255 πρὸς δύνοντος ἡλίου.

δύο *duo*. Sept. 478 δὺ ἄνδρε. Pers. 181 δύο γυναῖκ' εὐεῖμονε. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἰσοὺς Ἀτρεΐδης. Nam sic correxi quod in M scriptum est λήμασι δισοῦς. Ch. 207 δὺ ἔσδὼν τῷδε περιγραφὰ ποδοῖν. Fr. 132 δύο κύβω καὶ τέσσαρα. 305, 5

δύο γὰρ οὖν μορφὰς φάνει, ubi incertum est utrum μορφὰς κη μορὰ scripterit. Plura sunt exempla genitivi et dativi dualis duobus, constanter cum nomine duali coniuncti, exceptis duobus locis ubi dualem recte restituit Elmsleius. Pr. 778 δυοῖν λόγοις σε θατέρω δωρήσομαι. 867 δυοῖν δὲ θατέρω βουλήσεται. Sept. 920 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοι. 960 δυοῖν κρατήσας ἔλῃξε δαίμων. Pers. 720 διπλοῦν μέτῳπον ἦν δυοῖν στρατευμάτων. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν Ζευκτηρίαν. Ag. 1384 ἐν δυοῖν οἰμωγμάτων (sic Elmsleius pro οἰμωγμάτων). Ch. 304 δυοῖν γυναῖκοιν ὦδ' ὕπηκόους πέλειν. 944 ὑπὸ δυοῖν μιστῶροι. 1047 δυοῖν δρακόντοι ἐυπετῶς τεμνὼν κάρα. Eum. 428 δυοῖν παρόντων ἥμισυς λόγος πάρα. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μισμάτων (sic Elmsleius pro μισμάτων).

δύομαι (cum aoristo εἶδον) *subeo*. Ag. 218 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδω λέπαδνον. Fr. 252 ἔδω δ' ἐς ἄντρον ἀσχήδωρος ὤς. || *occido*. Ag. 1011 οὐκ ἔδω πρόας δόμος. 1123 βίου δύντος αὐγᾶς.

δύρομαι *conqueror*. Pr. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἀχῇ. Pers. 582 δαιμόνι' ἀχῇ, ὁ δα δα, δυρόμενοι γέροντες. Alteram formam adύρομαι v. suo loco. δύρομαι tragici non videntur dixisse nisi postulante metro.

δυσագκόμιστος *qui aegre reducitur, irreparabilis*. Eum. 262 αἶμα μητρώον χαμαὶ δυσαγκόμιστον. Est pro δυσαναγκόμιστον dictum, quo adiectivo Plutarchus usus est V. Romuli c. 28.

δυσάγκριτος (i. e. δυσανάκριτος) *difficilis ad dignoscendum*. Suppl. 126 δυσάγκριτοι πόνοι. Per δυσδιάγνωστοι exp. schol.

δυσάδελφος *infelicem fratrem (s. infelices fratres) habens*. Sept. 870 de Antigona et Ismena Eteocles et Polynices sororibus ἰὼ δυσαδελφότατα πασῶν.

δυσαιανής *luctuosus, calamitosus*. Pers. 281 ἰὺζ' ἀποτμον βοᾶν δυσαιανῇ Πέρσας. Per δυσὸρήνητον, δυστυχῇ exp. schol.

δυσαιῶν *infelix*. Pro δυσδαίμων restitui Sept. 927, quod metrum versus strophici postulat ἰὼ δυσαιῶν σπιν ἂ τεκοῦσα. In M est δυσδαίμων σπιν ἂ τεκοῦσα, omisso ἰὼ.

δυσαλγής *aerumnosus*. Ag. 1165 δυσαλγεῖ τύχα μινυρὰ θροεμένης.

δυσάλωτος *expugnatu difficilis*. Pr. 166 τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν.

δυσαμερία (Dorice pro δυσημερία) *infaustus dies, infortunium*. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει.

δυσάνωρ. Suppl. 1064 γάμον δυσάνωρα, i. e. *connubium cum malis viris*.

δυσάρεστος *cui placere difficile est*. De Furiis implacabilibus Eum. 923 μεγάλας καὶ δυσἀρέστους δαίμονας.

δύσαρκτος *moderatu difficilis, contumax*. Ch. 1024 φέρουσι γὰρ νικῶμενον φρένες δύσαρκτοι.

δυσουλία *mala habitatio*. De exubiis Ag. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσουλίας. Alterum quod novimus exemplum est apud Philonem vol. 1 p. 195, 18 χαμευνίας καὶ δυσουλίας.

δυσσάχνης *graviter conquerendus*. Eum. 145 ἐπάθομεν πάθος δυσσάχνης, ubi in apographis quibusdam δυσσάχνης scriptum.

δύσβατος *infauste calcatus*. Pers. 1069 1073 Πέρσις οἷα δύσβατος. Recte schol. Byz δύσβατον φησι τὴν Πελοίδα οὐχ ὡς σκληρὰν καὶ δύσκολον εἰς ἐμβασιν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ κακῷ καὶ δυστυχίᾳ

βαινόμενῃ τῷ Ξέρῃ. In apogr. plerisque est
δυσβακτος, in uno δυσβαίκτος, ex quo Brunckius
δυσβαύκτος fecit.

δυσβαύκτος *cum infausto eiulatu editus, lamentabilis*. Pers. 574 δυσβαύκτον βοῶντι τάλαι-
ναν αὐδάν. Per θρηνητικήν exp. schol.

δυσβουλία *malum consilium*. Sept. 802 πα-
λαιᾶς Λαίου δυσβουλίας. Ag. 1609 πᾶσαν συνά-
ψας μηχανὴν δυσβουλίας.

δυσδαίμων *infelix*. Pr. 603 δυσδαιμόνων δέ
τίνες — οἱ ἐγὼ μογοῦσιν; Sept. 827 τοὺς μογε-
ροὺς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνων κλαύσω πολεμάρ-
χους; [927 δυσδαίμων σφιν ἃ τεκοῦσα, ubi me-
trum δυσαίων postulatur.] Pers. 953 νυχίαν πλάκα
κεράμενος δυσδαίμονα τ' ἀκτάν. [Ag. 336 ὡς
δυσδαίμονες ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρό-
νην. ubi sensus postulat ὡς δὲ δαίμονες, quod
restituit Hermannus. ὡς δ' εὐδαίμονες coniecerat
Stalcius.]

δυσδάκρυτος *misere defletus*. Ag. 442 βαρὺ
(vel βραχὺ) πῆγμα δυσδάκρυτον.

δύσδαμαρ *infelix coniugii*. Ag. 1319 ἀνὴρ
τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέση.

δύσεδρος *male assidens*. Ag. 746 δύσεδρος
καὶ δυσόμιλος.

δυσέκδυτος *qui difficulter exiit*. Fr. 435
ἀμήχανον τεύχημα (τέχνημα Nauckius) καὶ δυσ-
έκδυτον. Sic correxi pro δυσέκλυτον, quod legi-
tur apud schol. Eur. Orest. 25.

δυσεκλύτως adverbium adiectivi δυσέκλυτος
aegre exsistibilis. Pr. 60 ἄραρεν ἴδε γ' ὠλένη δυσ-
τότε μὲν δύσεκλύτως.

δύσελπις *qui vix sperat, exspes*. Ch. 412 καὶ
ελπίς.

δυσευνάτωρ *cubili infestus*. Sept. 293 δρά-
κοντας (sic Boethius pro δράκοντα δ') ὡς τις τέ-
κνων ὑπερβέδοικεν λεχαῖων δυσευνάτορας (sic
Blomfeldus pro δυσευνήτορας). in M a m. sec.
superscr. δυσευνήτειρα, quod in apogr. multa
transiit. Pluralem legit scholiasta, etsi non δρά-
κοντας, sed δράκοντα δ' legisse videtur. Nam
sic scribit δυσευνήτορας δὲ δυσευνήτους διὰ τὸν
φῶβον τοῦ δράκοντος.

δυσεύρετος *invenit s. intellectu difficilis*. Pr.
816 τῶν δ' εἰ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον.

δυσήλιος (Dorice δυσάλιος) *a sole non collu-
stratus*. Eum. 396 δυσήλιον κνέφας, ubi δυσάλιον
restitui.

[δυσημερία. V. δυσαμερία.]

δυσθέατος *infelix s. tristis aspectu*. Pr. 69
ὀρᾶς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν. 690 δυσθέατα καὶ
δύσοιστα πῆματα. Sept. 978 δυσθέατα πῆματα.

δύσθεος *impius*. Ag. 590 τοῦδε δύσθεος πα-
τήρ Ἀτρεΐς. Ch. 46 5:5 δύσθεος γυνή (vel γυνά).
191 φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. Suppl.
422 ἐκβολαῖς δυσθέοις.

δύσθροος *malum s. infelicem sonum edens*.
Pers. 635 αἰανὴ δύσθροα βάγματα. 941 πάνδυ-
ρον δύσθροον αὐδάν. 1076 πέμψω τοῖς σε δυσ-
θρόοις ῥόοις.

δυσίλατος (i longo) *sanatu difficilis*. Ag. 1103
κακὸν ἀφερτον φίλοισιν, δυσίλατον.

δύσις *occasus*. Pr. 458 ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρον
ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύσεις. Ag. 826 ἀμφὶ
Πλειάδων δύσιν.

δύσκαπνος *de lignis fumum molestum habenti-
bus* dixit Theophrastus: de aedibus pauperum
Aeschylus Ag. 774 Δίκα δὲ λαμπεὶ μὲν ἐν δυσκά-
πνοις δώμασιν, quod Trielinus exp. πενιχροῖς καὶ
εὐτελεῖς.

δυσκατάπαυστος *qui vix cohiberi potest, haud
facile cessans*. Ch. 470 δυσκατάπαυστον ἄλγος.

δυσκέλαδος *infaustum sonans*. Sept. 867
τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος.

δύσκηλος *insanabilis*. Eum. 825 μὴδ' ὑπερ-
θύμως ἀγανθεοὶ βροτῶν στήσῃτε δύσκηλον χθόνα.
Per δυσθεράπευτον exp. schol.

δυσκλεῆς *inglorius, infamis*. Pr. 241 δυσκλεῆς
θέα. Pers. 444 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτω
μόρῳ.

δύσκριτος *iudicatu s. cognitu difficilis*. Pr.
458 τὰς τε δυσκρίτους δύσεις. pro quo δυσκρίτους
ὁδοὺς scriptum est ap. Stobaeum Ecl. phys. 1, 1.
486 κληρόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς.
Ag. 981 δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων.

δυσκρίτως *obscurus*. Pr. 662 χρησμούς ἀσή-
μους δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

δυσκύμαντος *male e fluctibus agitatatis pro-
veniens*, ut interpretatur Blomfieldus. Ag. 653 ἐν
νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρῶρει κακά.

δύσλεκτος *dictu iniucundus, infandus*. Pers.
702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.

δύσλοφος *cervici gravis, toleratu difficilis*.
δύσλοπον per δύσκολον, οὐχ ἀρμόζον exp. Hesychius.
Pr. 931 καὶ τῶνδ' ἔξει δύσλοφωτέρους
πόνους.

δύσλυτος *solutu difficilis, irresolubilis*. Pr.
19 δυσλύτοις χαλκεύμασι.

δυσμαθέω *aegre agnosco*. Ch. 225 αὐτὸν μὲν
οὖν ὁρώσα δυσμαθεῖς ἐμέ.

δυσμαθής *qui difficulter disci potest, intel-
lectu difficilis*. Ag. 1255 δυσμαθὴ δ' ὁμῶς.

δυσμάτωρ (Dorice pro δυσμήτωρ) *a mala
matre proficiscens*. Suppl. 67 δυσμάτορος κότου
τυχῶν.

δύσμαχος *qui difficulter expugnari potest,
inexpugnabilis*. Pr. 921 παλαιστήν — δύσμαχῶ-
τατον τέρας. || *difficilis*. Ag. 1561 δύσμαχα δ' ἐστὶ
κρίναι.

δυσμενής *malevolus, infestus*. Sept. 234 δυσ-
μενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. 366 δυσμε-
νοὺς ὑπερτέρου. Ag. 1193 τῷ πατοῦντι δυσμε-
νεῖς. Suppl. 267 δρακονθόμιλον δυσμενὴ ξυνοικίαν.

δυσμή *occasus*. Pers. 232 πρὸς δυσμαῖς ἀνα-
κτος Ἠλίου φθινασμάτων. Fr. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι
τεοῦ πατρός.

δυσμήτωρ. V. δυσμάτωρ.

δυσμηχανέω *difficultatibus impediens, non
possum*. Ag. 1360 δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ'
ἀνιστάναι πάλιν.

δυσμόρως *infelicitate*. Sept. 837 νεκροὺς κλύ-
ουσα δυσμόρως θανόντας. Sic ex apogr. correc-
tum quod in M legitur δυσφόρως. In plerisque
apographis δυσμόρους.

δυσοδοπαίπαλος *saxis invius, asper*. Im-
proprie Eum. 387 λάχη — δυσοδοπαίπαλα δερκο-
μένοις καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. quod schol. exp.
δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνή-
σκουσι.

δυσοίζω *metuo*. Ag. 1317 οὐτοὶ δυσοίζω, θά-
μνον ὡς ὄρνις φόβῳ. Per φοβείσθαι, ὑπονοεῖν,
δυσχεραίνειν exp. Hesychius. Forma media δυσ-
οίζου usus est scriptor Rhesi 805.

δύσοιμος *malam viam habens*. Ch. 945 δυσ-
οίμου τύχας.

δύσοιστος *toleratu difficilis*. Pr. 690 δυσθέ-
ατα καὶ δύσοιστα πῆματα. Ch. 745 ἄλγῃ δύσοι-
στα. Eum. 789 819 δύσοιστα πολίταις ἔπαθον.

δυσόμιλος *is cum quo consuetudinem habere*

difficile est, aegre affabilis. Ag. 746 δύσεδρος και δυσόμιλος.

δυσόμματος *caecus*. Eum. 389 δερκομένοιαι και δυσομάτοις ὁμῶς.

δύσορμος *impertuosus*. Pers. 448 νησός τις — βαῖα, δύσορμος ναυσίν. De ventis adversis in portu retinentibus Ag. 194 πνοαί — κακόσχολοι, νησιτίδες, δύσορμοι.

δύσορνις *male ominatus*. Sept. 838 δύσορνις ἄδε Ξυναυλία δορός.

δυσπάλαιστος *vix eluctabilis, inexpugnabilis*. Ch. 692 ὡ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά. Suppl. 468 δυσπάλαιστα πράγματα.

δυσπάλαμος *superatu difficilis*. Eum. 846 880 θεῶν δυσπάλαμοι — δόλοι.

δυσπαλάμωσι *sine auxilio, desperata salute*. Suppl. 867 δυσπαλάμωσι δλοιο.

δυσπαλῆς *non facile eluctabilis, aegre superandus*. Eum. 559 ἐν μέσῳ δυσπαλεῖ τε δίνα.

δυσπαράβουλος *cui difficulter persuadetur*. Suppl. 106 δυσπαρὰβούλοισι φρεσίν.

δυσπαράθελκτος *qui aegre commovetur*. Suppl. 386 μένει τοι Ζηνός ικτίου κότος δυσπαράθελκτος παθόντος οἰκτοῖς. Sic Schuetzius pro ὡ δυσπαρθέλκτοῖς (δυσπαρὰθέλκτοῖς Robortellus) παθόντος οἰκτοῖς, quod est in M, adscripto δυσπαρθενήτοῖς.

δυσπαραιτήτος *inezorabilis*. Pr. 34 Διός γάρ δυσπαραιτήτοι φρένες.

δυσπαρήγορος *aegre mitigandus*. Eum. 384 δυσπαρήγοροι βροτοῖς. Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.

δύσπεμπος *aegre emittendus*. Ag. 1190 δύσπεμπος ἔξω.

δυσπετώσι *aegre*. Pr. 752 δυσπετώσι ἂν τοὺς ἐμούς ἄθλους φέροις.

[δυσπήματα scriptura vitiosa Eum. 481 ἀμφοτέρα, μένειν πέμπειν τε (sic Abreschius pro δέ) τάσδε δυσπήματ' (δυσπήμαντ' Scaliger) ἀμυχανῶς ἐμοί (ἔχει Butlerus). Quae sic correxi πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμυχανῶς τ' ἔχει. de quo v. quae in Praef. edit. Oxon. a. 1851 dixi p. XXV.]

δύσπλανος *misere errans*. Pr. 608 φράζε τῇ δυσπλάνῃ παρθένῳ. 900 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατειαίς.

δυσπολέμητος *haud facile debellandus*. Suppl. 647 Διον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν δυσπολέμητον. δυσπόλεμον, τὸν Butlerus.

δυσπόλεμος *bello infelix*. Pers. 1013 δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν.

δυσπόνητος *labores afferens*. Pers. 515 ὡ δυσπόνητε δαίμον. Schol. δυστυχίας αἰτία. Alterum huius vocabuli exemplum est ap. Soph. OC. 1614, ubi Oedipus filiabus suis dicit κοῦκέτι τὴν δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν, ubi schol. recte intelligit τὴν γηροκομίαν.

δύσποτος *infortunatus, infelix*. Pr. 119 ὁράτε δεσμώτην με δύσποτον θεόν. 198 πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Sept. 813 δύσποτον γένος. 819 πατρός κατ' εὐχὰς δύσποτους φορούμενοι. Suppl. 306 δύσποτῳ βοῖ.

δυσπότῳ *infelicitate*. Pers. 272 νεκρῶν δύσποτῳ ἐφθαρμένῳ.

δύσποτος *non potabilis*. Eum. 266 βοσκὰν φεροίμαν πώματος δύσποτου.

δυσπραγέω *infelix sum*. Ag. 790 τῷ δυσπραγόντι δ' ἐπιστενάζειν.

δυσπραξία *miseria*. Pr. 966 τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν. [Eum. 769 ἀμυχανοῖσι — δυσπραξίαις.]

δυσσέβεια *impietas*. Ch. 704 πρὸς δυσσέβειας ἦν ἐμοὶ τὸδ' ἐν φρεσίν.

δυσσεβέω *impius sum*. Eum. 910 τῶν δυσσεβούτων δ' ἐκφορύτερα πέλοισ.

δυσσεβής *impious*. Sept. 598 τοῖσι δυσσεβεστέροις. Ag. 219 φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν. 757 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει.

δυσσεβία *impietas*. Eum. 533 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος.

δυστέκμαρτος *intellectu difficilis*. Pr. 497 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὠδῶσα θνητούς.

δυστερπής *iniucundus*. [Ch. 277 πολλὰ δυστερπῇ κακά.]

δύστηνος (Doricae formae δύστανος nulla apud Aeschylum exempla reperiuntur: nam δύστώνων, quod legitur in M Sept. 999, ex δύστώνων corruptum est) *miser*. Pr. 656 ὀνειράσιν Ξυνεῖχόμην δύστηνος. Sept. 1032 ἀπὸ δύστηνου πατρός. Pers. 290 σιγῇ πάλα δύστηνος. 463 κρεοκοποῦσι δύστηνων μέλη. 909 ἰὼ δύστηνος ἐγώ. Ag. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 1655 δύστηνον θέρους. Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα.

δύσκλητος *toleratu difficilis*. Ag. 1571 τάδε μὲν στέργειν δύσκλητὰ περ ὄντα.

δύστονος *deplorabilis*. Sept. 984 δύστονα κῆδε' ὀμύνυμα. Versus vitiosus: nam requiritur iambicus dimeter, qualem ego coniectura incerta restitui δύστανος ἂ κηδεμονία. Sept. 998 ἰὼ ἰὼ δύστώνων κακῶν, ubi δύστώνων ex apogr. restitutum pro δύσάνων, quod est in M. Ch. 469 ἰὼ δύστών' ἀφερτα κῆδη.

δυστυχέω *infelix sum*. Pr. 345 εἰ δυστυχῶ. 508 σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχούντος. Sept. 482 εὐτύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν — τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Suppl. 338 καὶ δυστυχούτων γ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῇ.

δυστυχής *infelix*. Sept. 339 πολλὰ — δυστυχῇ τε πράσσει. Ch. 913 τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Eum. 791 821 μέγιστα τοι κόραι δυστυχές.

δυστυχῶς *infelicitate*. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι.

δύσφατος *nefandus*. Ag. 1152 δυσφάτω κλαγγῇ.

δυσφημῶς *male ominata dico*. Ag. 1078 δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ.

δυσφιλῆς *odiosus*. Ag. 1232 δυσφιλὲς δάκος. 1641 ὁ δυσφιλὲς σκότῳ λιμός Εὐνοϊκος. Ch. 624 δυσφιλὲς γαμήλευμα. 637 σέβει γὰρ οὗτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 1058 ἔξ ὁμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eum. 64 ἐκ δ' ὁμμάτων λείβουσι δυσφιλῇ λίβα.

δυσφορέω *graviter fero*. Sept. 780 ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν. Suppl. 513 οὗτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός.

δύσφορος *aegre tolerabilis*. Sept. 657 δύσφορῶτερος γῶς. Ag. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. Eum. 372 δύσφορον ἄταν. Suppl. 818 ὕβριν δύσφορον, ubi προδύσφορον, quod metro repugnat, ἀφερτον coniecit M. Schmidtus. 804 δύσφορα ναὶ κὰν γῆ.

[δυσφόρως vitiose pro δυσμόρως, quod v.]
δυσφρόνως. Pers. 552 Ἐξέρῃς δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως, ubi quum nec *temerarij* nec *malevoli* significatio apta sit, δυσφόρως conieci.

δύσφρων *is cui mens male se habet, tristis*. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπὶν στῆγος στρατῷ; || *malevolus, inimicus*. Ag. 608 πολέμιαν τοῖς

δύσφροσιν. 834 δύσφρων γάρ ἰός καρδίαν προσή-
μενος. [Ch. 278 δυσφρόνων μειλίγματα.] Suppl.
394 μήχαρ ὀρίζομαι γάμου δύσφρονος. 511 δρα-
κόντων δυσφρόνων ἐχθίσιν. || *imprudens*. Sept.
874 ἰὼ ἰὼ δύσφρονες.

δυσχάριστος *ingratus*. Fr. 131 ὦ δυσχά-
ριστε.

δυσχειμέρος *tempestatibus obnoxius, iacta-
tus*. Pr. 15 φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 746 δυσ-
χειμέρον γε πέλαγος ἀτηρὰς δῦης. || *tempestatis
instar iactans*. Ch. 271 δυσχειμέρους ἀτας. Fr.
195 δυσχειμέρῳ πέμφιτι συστρέψας.

δυσχερὴς *gravis, horrendus*. Pr. 802 δυσχερὴ
θεωρίαν. Suppl. 568 βοτὸν ἐσφώνντες δυσχερὲς
μζεύμβροτον.

δύσχιμος *malus, perniciosus*. Sept. 503 δρὰ-
κοντα δύσχιμον. Ch. 186 στατόνδης ἀφάρκτοι δυσ-
χιμου πλημυρίδος. Pers. 567 Θρήκης ἄμ πε-
διήρεις δύσχιμους τε κελεύθους. Fr. 379 δέσποινα
νύμφη δύσχιμων ὁρῶν ἀναξ.

δώδεκα *duodecim*. Fr. 155 δώδεχ' ἡμερῶν
ὁδόν.

Δωδωναίος *Dodonaeus*. Suppl. 258 ὄρη τε
Δωδωναία.

Δωδώνη *Dodona*. Pr. 658 κάπῃ Δωδώνης πυ-
κνοῦς θεοπρόπους ἱαλλεν. 830 τὴν αἰπύνωντ
τ' ἀμφὶ Δωδώνην.

δῶμα *domus*. Sept. 479 λαφύροις δῶμα κοσ-
μήσει πατρός. Ag. 410 ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ
πρόμοι. 911 ἐς δῶμ' ἀέλπτον ὡς ἂν ἡγήται Δίκη.
972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφμένον. 1349
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch.
237, δῶμ' ἀνακτήσει πατρός. Eum. 379 κατὰ δῶ-
ματος. Fr. 64a ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.
96 δέους σπανίζειν δῶμα. 160 ὅταν κακῶσαι δῶ-
μα παμπήδην θέλῃ. Numero plurali Suppl. 957
δῶματ' ἐστὶ πολλά μὲν τὰ δῆμια. Pr. 670 ἐξήλα-
σέν με κάπέκλῃσε δωμαίων. Sept. 335 διαμει-
ψαὶ δωμαίων συγγεγὰν ὁδόν. 648 πατρίψων δω-
μάτων τ' ἐπιστροφάς. 880 δωμαίων ἐρειψίτοιχοι.
Ag. 377 φλεόντων δωμαίων. 607 δωμαίων κύνα.
914 δωμαίων ἐμῶν φύλαξ. 1673 κρατοῦντε τῶνδε
δωμαίων. Ch. 84 δωμαίων εὐδήμονες. 408 δω-
μάτων ἄτμα. [650 δωμαίων παλαιτέρων τι-
νεῖν μύσος, ubi sensus postulat αἰμάτων, quod
ex schol. restituit Canterus.] 655 τρίτον τόδ'
ἐκπέραμα δωμαίων καλῶ. 658 τοῖσι κυρίοισι
δωμαίων. 663 ἐξελέθω τις δωμαίων τελεσ-
φόρος γυνή. 692 ὦ δυσπάλαστε τῶνδε δω-
μάτων. Ἀρά. 716 τοῖς κρατοῦσι δωμαίων. 732
δωμαίων πύλας. 800 ἔσωθε δωμαίων. 820
πλοῦτον δωμαίων λυτήριον. 966 πρόθυρα δω-
μάτων. 974 δωμαίων πορθήτορας. Eum. 63

δωμαίων καθάρσιος. 354 δωμαίων γὰρ εἰλόμαν
ἀνατροπὰς. 517 Ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμα-
ίων. 740 ἄνδρα — δωμαίων ἐπίσκοπον. 827
κληῖδας οἶδα δωμαίων. Suppl. 365 δωμαίων ἐφέ-
στοι ἐμῶν. Sept. 996 δώμασι καὶ χθονί. Pers.
300 ἐμοῖς μὲν εἶπα δώμασιν φάος μέγα. Ag. 773
ἐν δυσκάπνοις δώμασιν. 1119 ποῖαν Ἐρινὺν τήνδε
δώμασιν κέλει ἐπορθάζειν; 1191 δώμασιν προσή-
μεναι. 1312 οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις.
1469 δαῖμον, δς ἐμπνέεις δώμασι. Ch. 36 γυναι-
κεῖοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων. 235 ὦ φιλ-
τατον μέλημα δώμασιν πατρός. 354 δώμασιν εὐ-
φρόρητον. 471 δώμασιν ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος.
708 οὐδ' ἦσσαν ἂν γένοιτο δώμασιν φίλος. 714
κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Eum. 654 δῶ-
ματ' οἰκῇσει πατρός. Suppl. 325 πῶς πατρίᾳ
δῶματα λιπέιν ἐτλητε; 972 ὅπου χρὴ δῶματα
ναίειν. || De templis deorum Eum. 242 πρόσκειμι
δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά. 178 ἔξω — τῶνδε
δωμαίων (Apollinis). Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας
φασὶ δωμαίων ποτὲ ἰὼ γενέσθαι.

δωματῖτις *domestica*. Ag. 968 καὶ σοῦ μο-
λόντος δωματῖτιν ἐστίαν. Femininum nusquam
alibi legitur: masculinum Πουσιδῶν δωματῖτης est
apud Pausan. 3, 14, 7.

δωματώ *domum exstruo*. Suppl. 958 δεδω-
μάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ μικρὰ χερὶ, *mihi quoque do-
mus exstructa est*. Hoc quoque vocabulum Ae-
schylo proprium.

δωρεὰ *donum*. Pr. 338 αὐχὺ τήνδε δωρεάν
ἔμοι δώσειν Δία. 616 οὐκουν πόροις ἀν τήνδε
δωρεάν ἐμοί;

δωρέομαι *dono*. Pr. 251 μέγ' ὠφέλημα τοῦτ'
ἐδωρήσω βροτοῖς. 778 δυοῖν λόγων σε θατέρω
δωρήσομαι.

δῶρημα *donum*. Pr. 626 ἀλλ' οὐ μεγάριω
τοῦδε σοι δωρήματος. Pers. 523 γῆ τε καὶ φθι-
τοῖς δωρήματα ἤξω λαβοῦσα. Ag. 955 στρατοῦ
δῶρημα. Eum. 402 ἐξείρετον δῶρημα Θησέως
τόκος.

Δωρικός *Doricus, Graecus*. Pers. 183 ἡ μὲν
ἐπλόοισι Περσικοῖς ἡσκημένη, ἡ δ' αὐτὴ Δωρι-
κοῖσιν.

Δωρίς *Dorica, Graeca*. Pers. 817 Δωρίδος
λόγχης ὕπο.

δῶρον *donum*. Sept. 625 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν
εὐτυχεῖν βροτούς. Ag. 91 βωμοὶ δῶροισι φλέγυν-
ται. 928 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον
δῶρον. Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον
ἦν τότε; 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
617 πιθήσασα δῶροισι Μίνω. Fr. 156 Θάνατος οὐ
δῶρον ἐρᾷ. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κάκρο-
θίνια;

E.

ἐ accusativus pronominis I, quod v.

[ἐ ἐ vitiose pro ἐῖ, quod v.]

ἐα imperativus verbi ἔλω, qui in interiectionem
transiit ἐκπληκτικὴν, ut grammatici vocant, qua
utuntur qui ad res inexpectatas obstupescunt,
vel simplici, vel, quod frequentius, duplicata. Sic
ἐα extra versum positum Pr. 298 ἐα, | τί χρῆμα
λεύσσω; unde Ch. 10 ante versum ab τὶ χρῆμα
λεύσσω incipientem ἐα excidisse conieci. Sed Pr.
114, ubi ante versum bacchiacum legebatur ἀ

ἀ ἐα ἐα, ego δὲ scripsi, deleto ἐα ἐα, quod recte
factum esse docet v. 566, ubi δὲ ante trimetrum
iambicum restitui pro ἀ ἀ ἐ ἐ, quod legitur in M,
litteris ἐ ἐ glossemata ἐα ἐα ad ἀ ἀ descriptum signi-
ficantibus. Recte vero legitur Pr. 687 ἐα ἐα, ἀπεχε
φεῦ. Ch. 870 ἐα ἐα μάλα· πῶς ἔχει; πῶς κέκραν-
ται δόμοις,

ἐάν si, particula condicionalis, de qua in Lexico
Sophocleo p. 131 haec scripsi 'ἐάν ab εἰ eo differt,
quod εἰ est particula logica et quae simpliciter ad

cogitationem refertur, ἔάν autem ad experientiae significationem adhibetur, ut observavit Hermannus. Ex ei ἄν conflatum esse grammaticorum opinio est: v. schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 951, 16. Etym. M. p. 307, 24. Eustath. p. 825, 26. Formae eius sunt tres, ἔάν ἦν et ἄν, quarum duabus prioribus poetae scenici alique Attici veteres promiscue utuntur, tertia posterioris est Atticismi et dialecti communis, de quo dictum in Thesaurο vol. 3 p. 4. Crasis cum καὶ ubi facienda est, κἄν scribitur, non κῆν, quod Ionicum foret, non Atticum. Ad mensuram quod attinet, non solum ἄν longum est eoque differt a particula potentiali ἄν, quae brevis est, sed etiam disyllabae formae ἔάν syllaba altera producit, quod diu ignoratum comicorum aliorumque poetarum exemplis, quae partim ab librariis partim ab editoribus obscurata erant, demonstravi in annot. Oxon. ad Arist. Vesp. 228 p. 466. In tragicorum reliquiis casu accidit ut unum tantum quo huius voculae mensura declarari possit exemplum inveniat, Sophoclis OC. 1407 μὴ τοί με πρὸς θεῶν σφῶ γ', ἔάν αἱ τοῦδ' ἀραι | πατρὸς τελῶνται, ubi codex σφῶν γ' ἄν, quod correxit Elmsleius eaque emendatione rectam mensuram sibi cognitam fuisse prodidit, cuius ignarus Brunckius σφῶν ἔάν γ' αἱ scripserat." Alterum huius mensurae exemplum Sophocli fortasse restituendum OR. 1062, ubi codex vitiose οὐδ' ἔάν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ubi ego conieci οὐδ' ἔάν ἐγὼ κ' τρίτης, sed pari iure οὐδ' ἔάν τρίτης ἐγὼ scribi potest cum Hermannō. Eadem fere ratio loci est Aeschylei Pr. 772, ubi in M legitur οὐ δῆτα, πλὴν ἐγὼ γ' ἄν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς (recte λυθῶ in apogr.), quod ego sic correxi πλὴν ἔάν ἐγὼ κ' δεσμῶν λυθῶ.

Exempla particulae, quae cum solo construuntur coniunctivo, Aeschylei haec sunt: Pr. 326 πειράσσομαι, ἔάν δύνωμαι τῶνδ' ὅς' ἐκλῶσαι πόνων. ubi incertum est utrum ἔάν δύνωμαι in parenthesis positum sit an cum peirāssomai constructum in interrogatione indirecta, ut apud Platonem Leg. 1 p. 638e πειρώμενος ἄν ἄρα δύνωμαι. Pr. 379 ἔάν τις ἐν καιρῷ γε μαλ' ἰθάσῃ κέρ. 1014 ἔάν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇ λόγους. Sept. 242 ἔάν θνήσκοντας ἡ τετραμῆνους πύθησθε. Ag. 1424 ἔάν δὲ τοῦμπαλιν κραινὴ θεός, γυνώσκει. 1667 ἔάν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Suppl. 612 ἔάν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. || ἔάν περ Pers. 529 ἔάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. || κἄν [Ch. 997 κἄν τύχῃ μάλ' εὐστομῶν.] Eum. 740 νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἄν ἰσόψηφος κριθῇ.

Alterius formae ἦν duo tantum exempla sunt, Sept. 1027 ἦν μὴ τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pers. 708 ὁ μάσων βίωτος ἦν ταθῇ πρόσω.

ἑαυτοῦ *sui*, i. q. αὐτοῦ, de quo suo loco diximus. Formae disyllabae exempla multo frequentiora sunt quam trisyllabae, quae metro postulante legitur tribus in locis Aeschylei s. v. αὐτοῦ indicatis p. 52b.

ἑάω *sino*. Pr. 332 καὶ νῦν ἔασον μηδὲ σοι μελησάτω. 384 ἑά με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν. Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἑά (i. e. *vetat*) περᾶν ὁ μάντις. Fr. 245 ἐνθ' οὔτε μῖμνειν ἄνεμος οὐτ' ἐκπλεῖν ἑᾷ.

ἑβδομαγέτης *septimus dux*. Sept. 800 ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἀναεῖ Ἀπόλλων.

ἑβδομος *septimus*. Sept. 282 ἔξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ. 631 τὸν ἑβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμῃς πύλαις λέξω. 714 μὴ ἄλῃς ὁδοῦς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβ-

δομαῖς πύλαις. 800 τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἀναεῖ Ἀπόλλων εἰλετο. [Pers. 778 ἑβδομὸς τ' Ἀρταφρένης.] Sept. 125 ἐπτά δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ | δορυσῶν σαγῇ πύλαις ἑβδόμῃς προσίστανται πάλῳ λαχόντες, ubi ἑβδόμῃς, quod pro ἐπτά dictum accepit Thomas Mag., si recte legeretur, de portarum septima intelligendum foret, ubi duces sint sortiti quam quisque de septem portis sibi haberet tuendam, ut monuit Valckenar. in Diatribe de Aristobulo p. 119. Sed quum nomen desideretur cum adiectivo ἀγήνορες coniungendum, probabilior est Heimsoethii (*Krit. Studien* 1 p. 301) coniectura ἐπτά δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ | δορυσῶν σαγῇ πρέποντος πύλαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες.

ἐγγαῖος *indigena*. Pers. 922 γὰ δ' ἀλᾶζει τὰν ἐγγαῖαν ἦβαν. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλᾳς οἰωνοπῶλῳ ἐγγαῖος. ubi diaeresin ἐγγαῖος (syllaba secunda longa) metro postulante restituit Bambergerus.

ἐγγενὴς *indigena*. Sept. 582 θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς. Ch. 466 ὦ πόνοος ἐγγενὴς. Suppl. 330 κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρὶν. 983 πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς φίλους. Sic Heathius pro ἐκτενεῖς.

ἐγγονοὶ *posterī*, in loco corrupto Ag. 374 πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων Ἀρη πνεόντων μείζον ἡ δικαίως, ubi ἐκγόνους *superser.* in apogr. Flor. (nam in M excidit haec pars fabulae) quod probabilius est quam ἐγγόνους, quod librarii non raro alteri substituerunt.

ἐγγράφω *inscribo*. Forma media Pr. 789 ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ch. 699 παρούσαν ἐγγράφει, ubi sensus postulat ἀποῦσαν ἐγγράφου, quod coniecit Canterus et legisse videtur scholiasta, qui exp. τάξον ἀφανισθεῖσαν. Passivum Suppl. 946 ταῦτ' οὐ πῖναξιν ἔστιν ἐγγεγραμμένα.

ἐγγυή *vadimonium*. Eum. 898 καὶ μοι πρόπαντος ἐγγυήν θῆσαι χρόνου.

ἐγγυῶθην *prope*. Sept. 973 ἀχέων τοῖων τάδ' ἐγγυῶθην. Ch. 852 αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγυῶθην παρών. Fr. 370 οὐ γὰρ ἐγγυῶθην ὄρας.

ἐγγυός *prope*. Sept. 59 ἐγγυός γάρ ᾗδῃ πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς κωρεῖ. Pers. 686 ἐγγυός ἐστῶτες τάφου. Eum. 65 ἐγγυός παρεστῶς. Fr. 309 μὴ παρασπιστῇ ἐμοὶ μήτ' ἐγγυός εἴη. De cognatione fr. 155 οἱ Ζηνὸς ἐγγυός. Suppl. 388 φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι.

ἐγείρω *expergefacio, excito*. Ag. 299 ἡγείρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Eum. 140 ἐγείρ' ἐγείρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ. Fr. 40 ἕως ἐγείρω πρηνεμενέας τοὺς νυμφίους. || ἐγρήγορα *vigil sum*. Eum. 685 ἐγρήγορος φρουρήμα γῆς καθίσταμαι. Ag. 346 ἐγρήγορός τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν. Sic Porsonius pro ἐγρήγορον.

ἐγκαθίημι *communico*. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατήρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοεῖα θεοσπίσματα.

ἐγκατασκῆπτω *infligo*. Pers. 514 κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηπεν θεός.

ἐγκατιλλῶπτω *irrideo*. Eum. 113 ὅμιν ἐγκατιλλῶψα μέγα. Fr. 225 (apud Pollucem 10, 20) σταθμοῦχος ἐγκατιλλῶψας, ubi libri ὁ κατιλλῶψας. Hesychius ἐγκατιλλῶψαι: ἐγκαταμυκτηρίζαι.

ἐγκελεύω *impero*. Pr. 72 μὴδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ἐγκονέω *propre conficio*. Pr. 962 κέλευθον ἦν περ ἡλθες ἐγκόνει πάλιν.

ἐγκοτέω *irascor*. Ch. 41 τοῖς κτανούσι τ' ἐγκοτέιν.

ἔγκοτος *iratus*. Ch. 392 ἔγκοτον στύγος. 924 et 1054 μητρός ἔγκότους κύνας. Fr. 152 ἔγκοτος Hermannus restituendum esse coniecit pro . . . κοτος, quod apud Hesychium (s. v. ἑναροφόρος) cum duarum litterarum lacuna legitur.

ἔγκουράς *tabula picta*. Fr. 139 (apud Hesychium s. v. κουράς), ubi quum ENKOYPAΔI scriptum esset, dubitatum esse dicit Hesychius utrum hoc ἐν κουράδι an ἐγκουράδι esset: de quo v. annot.

ἐγκρατής *validus*. Pr. 55 ἐγκρατεῖ σθένει. ἐγχειρίδιος *qui manu tenetur*. Suppl. 22 οὐν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειρίδιος ἐριοστέπειτος κλάδοισιν.

ἐγχεῖω *infundo*. Ag. 322 δεός τ' ἀλειφά τ' ἐγχεάς ταυτῶ κῦτει. Sic Canterus pro ἐκχεάς.

ἐγχλίω *insulto*. Suppl. 914 Ἑλλήσιν ἐγχλίεις ἄγαν. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίσουσιν μέγα. ἔγχος *hasta*. Pers. 240 ἔγχη σταδαῖα. Fr. 360 ὀπισθοβριθὲς ἔγχος.

[ἐγχιμυθῆν Suppl. 790 vitiose pro χριμυθῆν. V. χρίμπτωμα.]

ἐγχώριος *indigena, natus in terra in qua versatur*. Sept. 14 θεῶν ἐγχωρίων βυμοῖσι. Ag. 810. Suppl. 520 705 θεοὺς ἐγχωρίους. Ag. 1645 θεῶν ἐγχωρίων. Suppl. 482 δαιμόνων ἐγχωρίων. Sept. 413 κάρτα δ' ἐστ' ἐγχώριος. Suppl. 280 Λιβυστικαῖς γὰρ μάλλον ἐμπερέστεραι γυναῖκες ἐστε κοῦδαμῶς ἐγχωρίους. Suppl. 492 ὀπάνας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων εὐμπεμφον. 517 λαοὺς συγκαλὼν ἐγχωρίους. 600 εὐ τὰ τῶν ἐγχωρίων. 919 προξένοις ἐγχωρίους.

ἐγχωρος *indigena*. Suppl. 976 λαῶν τῶν ἐγχωρίων. Sic Hermannus pro λαῶν ἐν χώρῳ.

ἐγὼ *ego*. Pronominum personalem ἐγὼ et σύ usus in diverbiis, in quibus duae vel plures personae de rebus colloquantur longe frequentior est quam in anapaestis et canticiis. Pronomina autem ἐγὼ et σύ, ut in Lexico Sophocleo monui p. 136, quum primae et secundae verbi personae insint, vel addi verbo vel omitti possunt. Omittuntur ubi nihil causae est cur persona disertius significetur, adduntur vero ubi altera persona alteri opponitur, quod saepissime fit per particulas μέν — δέ, nec rara in orationis principio vel ubi persona quacunque de causa disertius est significanda. Quoniam has regulas non tam diligenter secuti sunt poetae scenici quin propter metri commoditatem saepe adderent pronomina ubi omittere potuissent, vel omitterent ubi apte addita forent, quanquam huiusmodi quoque in locis recto et subtili iudicio usi pronominis vel addendi vel omittendi idoneam ubique rationem habuerunt.

Exempla pronominis Aeschylea secundum casuum ordinem disposita haec sunt: Pr. 14 σφῶν μὲν ἔντολῃ Διὸς ἔχει τέλος δὴ —, ἐγὼ δ' ἀτολμὸς εἰμι cet. 175 στερεῖς τ' οὐποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμνήσσω. 204 post ea quae de Titano contra Iovem conaminibus dixit Prometheus pergit ἐναυθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλευῶν πιθεῖν —. 244 ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσίδειν τὰδε ἔχρηζον —. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλείνδς εἰσορᾶν ἐγὼ. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὥπασα. 265 325 345 375 410 457 481 508 524 603 681 915 956 967 972. Sept. 36 66 271 282 397 406 808 1026 1028 1037 1052 1053. Pers. 188 445 517 546 621 691 740 779 839 909. Ag. 38 352 930 1069 1172 1257 1352 1360 1394 1402 1433 1568 1604 1637 1652 1666 1668 1672. Ch. 128 135 192 224 267 438

444 457 481 486 549 691 700 743 761 887 893 908 923 928 988 1042 1050 1061 1062. Eum. 39 95 140 144 230 232 276 462 578 606 643 667 719 722 735 762 780 804 810 826 927. Suppl. 68 247 250 339 368 457 505 517 522 726 740 918 923 958 963. Fr. 41, 7 [172 Ἀντικλείας, — τῆς σῆς λέγω τοῖ μητρός, ἢ σ' ἐγείνατο, ubi Hermannus λέγω γὼ coniecit.] 186 321. Per crasin ἐγὼ coalescit cum ἄ in ἀγὼ Suppl. 980. Frequentius ἐγὼ et casus reliqui in κἀγὼ κἀμοῦ κἀμέ: v. s. v. καί.

Aphaeresin ἐγὼ patitur post οἱ, οἱ γὼ Sept. 808. Pers. 517. Ch. 691 887 893 928. Dativus enclitici μοι coalescit cum ἐστὶ in μοῖστί Ch. 122.

Eadem fere ceterorum casuum ratio est, qui ipsi quoque saepissime in diverbiis, raro in anapaestis, qui saepe inter diverbia sunt, rarius etiam in canticiis reperiuntur. Genitivus ἐμοῦ est Pr. 167 ἢ μὴν ἐτ' ἐμοῦ — χρεῖαν ἔξει. 214 τοιαυτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένον. 221 373 467 503 593 700 914 988. Pers. 529. Ag. 348 1261 1268 1318 1423. Ch. 172 219. Eum. 391 848 867 882. Suppl. 252 271 485 990. Fr. 333.

Enclitica genitivi forma μου Pr. 133 ἐκ δ' ἐπλη-εἶ μου τὰν θεμερῶν πιν αἰδῶ. 617 πᾶν γὰρ ἂν πῦρ θοιό μου. 629 μὴ μου προκήδου μάσσον ὦν ἐμοῖ γλυκῷ. 824 κλύουσά μου. Sept. 920. Pers. 633 638. Ag. 458 1401. Ch. 139. Eum. 779 809. Suppl. 347 [785] 983. Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου (alii μοι) παῖ. Cum praepositione Eum. 101 οὐδεῖς ὑπέρ μου δαιμόνων μνηστία, tribrachi vitandi causa, pro ὑπέρ ἐμοῦ. De quo conferenda quae dixi in Lexico Sophocleo p. 134.

Dativus ἐμοῖ Pr. 97 191 209 260 331 338 343 616 629 631 747 782 785 874 901 938 1043 1089. Sept. 282 979 997 998 1043. Pers. 246 351 545 631 942. Ag. 316 598 811 840 882 892 905 920 924 931 943 965 1055 1150 1166 1204 1206 1350 1377 1412 1417 1436 1446 1471 1481 1610 1662. Ch. 75 85 112 124 183 199 239 243 522 541 543 701 732 909 1005 1030 1053. Eum. [119 φίλοις γὰρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προσκίτορες. Sic Hermannus pro ἐμοῖς.] 155 173 288 298 304 401 434 471 [481] 793 829 833 850. Suppl. 249 277 310 505 602. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοῖ. 130 ἀρδέλυκτ' ἐμοὶ τὰδε. 179 ὅς ποτ' ἄμφ' ἐμοὶ βέλος — ἐρριπεν —. et ib. οὐράνη — χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοῖ. ubi recte scriptum ἄμφ' ἐμοῖ, quod Ch. 220 quoque restituendum pro ἄμφι μοι: nam praepositio formam postulat ὀρθοτονουμένην, de quo dixi in Lexico Soph. p. 134 b.

Dativi forma enclitica μοι Pr. 16 63 102 107 127 197 216 271 274 294 393 535 555 584 644 742 755 777 818 935 950 1041. Sept. 71 180 223 260 480 695. Pers. 114 164 170 172 181 333 519 638 705 973 987 1048 1056 1067. Ag. 33 494 799 936 971 1256 1317 1346 1434 [1472] 1494 1518 1574 1670. Ch. 2 122 140 156 181 185 193 216 240 245 280 410 417 480 489 573 584 744 783 903 987 1010 1040 1041. Eum. 284 393 442 594 609 747 894 898 899 971. Suppl. 319 324 349 737 792 797 810 1054. Fr. 184 201.

Accusativus ἐμέ Pr. 572 665 781 872 963 974. Sept. 248 253. Pers. 915. Ag. 586 918 925 1269 1275 1537. Ch. 130 225 228 252. Eum. 837 838 870 871 1003. Suppl. 996. Fr. 281, 4.

Accusativi forma enclitica με Pr. 92 115 119 132 152 172 223 227 268 289 347 382 384 387

437 567 576 577 585 594 598 605 625 640
670 684 877 880 894 903 976 986 990 995 1001
1006 1063 1066 1093. Sept. 81 253 715 834 873
1005. Pers. 161 688. Ag. 270 546 590 946 1087
1138 1202 1215 1240 1243 1260 1270 1390 1403
1499 1605. Ch. 18 45 116 [277] 463 695 913
1034. Eum. 30 35 36 253 305 321 323 731
736 756 761 842 845 875 878 892 896 900 902.
Suppl. 116 136 144 379 397 422 456 509 714
736 786 819 894 896 1061. Fr. 133 155 (ubi καί
με). 238 244 302.

Numeri dualis duo sunt exempla, Ch. 234 τοὺς
φιλάτους γὰρ οἶδα νῦν ὄντας πικρούς, et in ver-
sibus interpolatoris 279 τὰς δὲ νῦν νόσους.

Pluralis nominativus ημεῖς Sept. 1068 1072.
Pers. 625 785. Ag. 72 673. Ch. 716. Eum. 416
767 774. || Genitivus ἡμῶν Sept. 703. Pers. 406
502. Ag. 1046 1280 1552. Eum. 314. Suppl.
615 756. Fr. 257. || Dativus ἡμῖν Pr. 193 821 1036.
Sept. 370. Ag. 573 1213 1437 1450. Ch. 142 147
176. Eum. 208 676 747. Suppl. 411 490 603 752
1008. Dativi ἡμῖν (pariterque ὑμῖν) syllaba altera
interdum metri gratia corripitur mutato accentu
ἡμῖν et ὑμῖν: qua libertate Aeschylus in fabulis
quae supersunt semel (Eum. 347 ἄμην ἐκράνθη in
versu dactylicō), Euripides nusquam, Sophocles
vero locis pluribus usus est: de quo dixi in
Lexico Sophocleo p. 135a, Aeschylus semel etiam
Dorico ἄμμι usus est in versu dochmiaco Sept. 156
τί πόλις ἄμμι πάσχει; ubi apographa pleraque
ἀμμιν. || Accusativus ἡμᾶς Pr. 196. Sept. 866.
Pers. 175 488. Ag. 61 672. Suppl. 184 509 639

ἐγὼ cum γε coniunctum in unum coalescit vo-
cabulum ἔγωγε *equividem*, pariterque dativus ἔμοιγε:
de quo v. Apollonius de pronom. p. 61 et Etym. M.
p. 314, 52. Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πῖαν
χθόνα. Ag. 31 αὐτὸς τ' ἔγωγε φροῖμιον χορεύσο-
μαι. Eum. 713 κάγωγε χρησμούς τοὺς ἔμοις —
ταρβείν κελεύω. Fr. 12 κάγωγε τὰς σὰς βακκά-
ρεις τε καὶ μῦρα. || ἔμοιγε. Pr. 322 οὐκ οὐν ἔμοιγε
χρῶμενος διδασκάλῳ. Ag. 887 ἔμοιγε μὲν δὴ
κλαυμάτων — πηγαὶ κατεσβήκασι. || Accusativi
ἐμέ γε unum est exemplum Pr. 1053 πάντως ἐμέ
γ' οὐ θανατώσει.

Suspecta qua tragici nusquam uti sunt forma
ἐγὼν legitur in M Pers. 931 ὅδ' ἐγὼν, οἰοί, ἀλακτός,
ubi ἐγὼ restitui hiatu ante interiectionem non mi-
nus excusabili quam inter οἰοί et ἀλακτός. Ab-
surdus Suppl. 740 in fine trimetri σάφ' οἶδ' ἐγὼν
scriptum in M, ubi ἐγὼ restituit Turnebus.

ἐδανός *edulis*. Ag. 1407 ἐδανὸν ἢ ποτόν. Hes-
ychius ἐδανός: βρωσίμοις. Αἰσχύλος (fr. 356.)
ἐδεθλον. *solum*. Ag. 776 τὰ χρυσόπαστα δ'
ἐδεθλα. Sic Auratus pro ἐσθλά.

ἐδον *donum proci*. Numero plurali Pr. 559
ἐδονας ἀγαγες 'Ησιόναν πιδῶν δάμαρτα.

ἔδος *sedes*. Pr. 411 ὁπόσοι τ' ἔποικον ἀγνὰς
'Ασίας ἔδος μένοντα. Sept. 165 ἐπτάπυλον ἔδος
ἐπὶ ῥύσσου. 241 τάνδ' ἐξ ἀκρόπολιν, τίμιον ἔδος.
Pers. 890 Λήμνον 'Ἰκάρου θ' ἔδος. 404 θεῶν τε
πατρῶων ἔδη. Fr. 155 ἐνθ' 'Αδραστιάς ἔδος.

ἔδρα *sedes*. Pr. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας
Κρόνον, ubi ἔδρας ex aliquot restitutum est apo-
graphis pro ἔδρης, quod est in ceteris et M. Pers.
466 ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. Eum.
41 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἔδραν
ἔχοντα. 688 πᾶγον δ' 'Αρειὸν τόνδ', 'Αμαζόνων
ἔδραν. 855 τιμίαν ἔδραν ἔχουσα. 892 τίνα με
φῆς ἔχειν ἔδραν; Numero plurali Pr. 389 τῷ νέον
θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας. Ag. 118 παμπρέ-

πτοῖς ἐν ἔδραισι. 596 ἐν θεῶν ἔδραις. Eum. 11 ἐς
τήνδε γαίαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἔδρας. 805 ἔδρας
τε καὶ κευθμῶνας ἐνδοίκου χθονός. Suppl. 345
πέφρικα λεύσσων τὰσδ' ἔδρας κατασκίους. 413
ἐν θεῶν ἔδραισιν. 423 ἔδραν πολυθέων. 294 θεῶν
βωμούς προνάους καὶ — ἔδρας. 501 ἡγεῖσθε βω-
μούς ἀστικούς, θεῶν ἔδρας.

ἔδραν *on sedes*. Pers. 4 τῶν ἀφνεῶν καὶ πο-
λυκρύσων ἔδρανων φύλακες. Suppl. 102 ἔδρανων
ἀφ' ἀγνῶν. 852 λείφ' ἔδρανα.

ἐδῶλιον *sedile, habitaculum*. Sept. 455 πω-
λικῶν θ' ἐδῶλιων. Ch. 71 νυμφικῶν ἐδῶλιων.

ἔζομαι *sedeo*. Eum. 3 ἢ δὴ τὸ μητρός δευτέρα
τόδ' ἔζετο μαντείον.

ἐή, interieccio de qua haec scripsi in Lexico So-
phocleo p. 136:

ἐή interieccio dolentis in libris tragicorum con-
stanter ἐή vel ἐξ, interdum etiam sine accentu ἐή
vel ἐξ, scribitur, quae et per se mira foret inter-
ieccio, cui nihil simile exstat, et versibus pluribus
convellitur, quorum metrum iambum postulat, nus-
quam pyrrhichium. Hoc indicio tragicis (et Ari-
stophani quoque Vesp. 316) ubique ἐή restitui,
quo vel simplici vel duplicato uti sunt tragici.
Sic apud Aeschylum Pr. 579 metro dochmiaco πη-
μοσύνας. ἐή. = 599 φοιταλῆας, ἐή, ubi codex
Med. in stropa ἐξ, in antistropa ἐή. 603 δυσ-
δαιμόνων δὲ τίνες, οἱ, ἐή, | οἱ' ἐγὼ μογοῦσιν; (ubi
in stropa ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βορᾶν.) Du-
plicatum, ἐή ἐή, extra metrum ante dochmios
Sept. 151 158, ubi in M ἐ ἐ ἐ. Pers. 977 ἐή ἐή τλα-
υονες ἀσπαίρουσι χέρσω. = 991 βοᾶ βοᾶ μοιμελέων
ἐντοσθεν ἦτορ, ubi codex ἐ ἐ ἐ ter superscripto
spiritu aspero et accentu, i. e. ἐ ἐ ἐ. Sept. 327 ἐή
νέας (hoc monosyllabum) τε καὶ παλαιάς. = ἐή,
δυστυχῆ τέ πράσσει, ubi ἐ ἐ codex utrobique. Idem
Sept. 966 = 978 et Ag. 114 (ubi ἐ ἐ παπαί) restitui et
fortasse restituendum est Suppl. 831, quantum in
loco defecto iudicari potest, pro ἡ ἐή, quod est in
codice, cui idem illatum etiam Pers. 569 = 577
651 = 656, ubi prorsus absurdum est, ut ostendi
in Leutschii Philologo vol. 13 p. 477 485 omnino-
que haec interieccio, ab nemine grammaticorum
memorata, nunquam exstitit: exstitit vero dupli-
catum ἢ ἢ, etsi unum tantum superest exemplum
Arist. Nub. 105 (quo grammaticus utitur in Montef.
Bibl. Coisl. p. 500 600.) ἢ ἢ σὺ πά, quod ego con-
iunctim ἢ ἢ scripsi. Sophocli OC. 149 ἐή (ἐ ἐ L),
ἀλαῶν ὁμμάτων restitui, convenienter versui stro-
phico 117 ὄρα, τίς ἀρ' ἦν; ποῦ ναίει; Tr. 1005
1014, ubi codex ἐ ἐ ἐ, aut ἐή ἐή aut αἰαί scribendum.
Ib. 1025 ἐ ἐ ἰῶ ἰῶ δαίμων, quum dochmius legatur
in antistropa 1043 τὸν μέλεον φθίσας, aut ἐή ἰῶ
δαίμων scribendum, aut, quod probabilius, αἰαί,
ἰῶ δαίμων, correpta altera interiectionis syllaba,
ut in eodem metro Ant. 1288 αἰαί, ὀλωλὸτ' ἄνδρα.
Denique Tr. 1081, ubi codex inepte cumulatim inter-
iectionibus αἰ αἰ ὦ τάλας αἰ αἰ (scriptis super αἰ
αἰ a m. rec. litteris e e), dipodiam iambicam αἰαί
τάλας restitui. ἐ ἐ male illatum in initio versus
Ch. 789. Ib. 869 ἐή ὁτοτοτοί, scripsi, ubi M ἐ ἐ ἐ,
sed probabilius est ἐή ἐή, ὁτοτοτοτοί.

ἔθειρα *capillus*. Pers. 1062 ψάλλ' ἔθειραν.
Ch. 175 ποίας ἔθειρας;

ἐθέλω *volo*. Pr. 178 πρὶν ἂν — ποινὰς τίνειν
ἐθέλῃσιν. 1067 δ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. Pers. 779
κάγω πάλου δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἦθελον. Ag. 1569
ἐγὼ δ' οὐν ἐθέλω — τάδε μὲν στέργειν. Ch. 701
κεδνῶν ἑκατὶ πραγμάτων ἂν ἦθελον γνωστός γε-
νέσθαι. Multo frequentiora alterius formae ex-

empla sunt θέλω, de qua suo loco dicetur. Trisyllaba in anapaestis potissimum est usurpata, dissyllaba in iambicis versibus, quibus trisyllaba minus commoda est. Imperfectum vero et aoristus constanter ab forma trisyllaba sumta sunt, ut augmentum docet, ἤθελον et ἠθέλησα.

ἔθεν *sui*. V. i.

ἔθνος *gens*. Pers. 43 Λυδῶν ὄχλος, οἷτ' ἐπὶ παν ἡπειρογενές κατέχουσιν ἔθνος. 56 τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος. Eum. 366 αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε.

[ἔθος Ag. 728 vitiose pro ἥθος, quod v.]

εἰ *si*. Haec particula quomodo ab εἰν differat, quod ipsum quoque *si* significat, s. v. εἰν dictum est. Est particula condicionalis, quae cum indicativo vel optativo omnium temporum construitur, conditione cui exprimendae servit vel in initio vel in fine sententiae posita vel mediae sententiae interposita. Quorum omnium exempla apud scriptores quosvis innumera reperiuntur, ut vix operae pretium fecerit Wellauerus, quum Aeschylea colligeret, quae infra posui, correctis quae ille non recte scripserat.

1. εἰ cum indicativo praesentis, sequente in apodosi indicativo vel expresso vel intellecto, vel imperativo, vel optativo qui proprie dicitur, vel optativo cum ἂν, vel coniunctivo cum μή, vel participio. Cum indicativo, sequente indicativo Pr. 343 μάτην — πονήσεις, εἰ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 988 οὐ γάρ σὺ παῖς τε καὶ τοῦδ' ἀνούστερος, εἰ προσδοκᾷς. Sept. 447 καὶ στόμαργός ἐστ' ἄγαν, αἰθῶν τέτακται λῆμα. [517 εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὡδ' ἀντιστάτας, εἰ Ζεὺς γε Τυφῶν καρτερώτερος μάχη.] Pers. 800 παῦροί γε πολλῶν, εἰ τι πιστεύσαι θεῶν χρηὶ θεσφότοισιν. Ag. 1088 εἰ σὺ μὴ τὸδ' ἐννοείς, ἐγὼ λέγω σοι. 1239 καὶ τῶνδ' ὁμοῖον εἰ τι μὴ πείθῃ. 1296 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς — πατεῖς; 1308 τί τοῦτ' ἐφεινέας, εἰ τι μὴ φρενῶν στύρος; 1328 εἰ δὲ δυστυχῇ, βολαῖς ὑγρώσων σφῆγρος ὥλεσεν γραφήν. 1661 ὡδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἰ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πράξει δει το βουλιώτερον, ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὐν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλὰς — οὐ φημι. [470 τὸ πρᾶγμα μεῖζον εἰ (ἢ recte Porsonus) τις οἰεταί τόδε βροτὸς δικάζειν.] Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων — δοξάσει. 778 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός, κελαινόν εἰ τι κεῦθός ἐστί που; 960 εἰ δὲ τις μεῖζων χάρις, πάρεστιν οἰκεῖν. Sequente imperativo Pr. 196 διδάξον ἡμάς, εἰ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων, σήμαινε. 763 σήμνηνον, εἰ μὴ τις βλάβη. 765 εἰ ῥήτον, φράσον. 816 εἰ τι σοὶ ψελλὸν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε. 819 εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν — ἔχεις γεγωνεῖν, λέγε. 821 εἰ δὲ πᾶντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν δός. Pers. 295 λέξον καταστάς, καὶ στένεις κακοῖς ὅμως. Ag. 1060 εἰ δ' ἀξύνημων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἂν τι φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερὶ. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου, καὶ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Eum. 31 καὶ παρ' Ἑλλήνων τινὲς ἴτων πάλῳ λαχόντες. Suppl. 366 εἰ μαίνεται πόλις, ζυγὴ μελέσθω λαός. || Sequente optativo Pr. 978 νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. Pers. 681 εἰ γάρ τι κακὸν ἄκος οἶδε πλέον, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολιτισσοῦχους θεοὺς — οὐ τὰν ἑλόντες αὐθιγὰς ἀνθαλοῖεν ἂν. Ch. 203 εἰ δὲ χρηὶ τυχεῖν σωτηρίας, οἰκίρῳ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν. 668 λέγοιτ' ἂν εἰ τι δει. Eum. 885 ἄλλ' εἰ μὲν ἄγνόν ἐστί σοι Πει-

θοὺς σέβας — σὺ δ' οὐν μένοις ἂν — εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν, οὐ τὰν δικαίως τῆδ' ἐπιρρέποις πόλει μὴνίν τινα. Suppl. 387 εἰ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν — τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; Pr. 315 ἐγὼ γάρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὐνεκα θέλομ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. Ag. 944 ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας λύσι.

2. Cum perfecto Pers. 158 θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς, εἰ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. Suppl. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἵχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. Ag. 520 εἰ που πάλαι (δέδεχεθ), παιδροῖσι καὶ νῦν ὁμμασιν δέξασθε. Ch. 298 καὶ μὴ πέποιθα, τοῦργον ἐστ' ἐργαστέον.

3. Cum futuro, sequente in apodosi indicativo vel imperativo. Sept. 196 καὶ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται —, ψῆφος κατ' αὐτῶν ἀλεθρία βουλευσεται. 618 οἶδεν ὡς σφε χρηὶ τελευτήσαι μάχη, εἰ καρπὸς ἔσται θεσφότοις Λοξίου. Pers. 357 ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵεται κνέφας. Ἑλληνες οὐ μενοῖεν. Ag. 1059 εἰ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθεις. 1338 εἰ προτέρων αἴμ' ἀποτίσει — ἐπικρανεῖ. Ch. 182 οὐχ ἦσαν εὐδαικρυτά μοι λέγεις τάδε, εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδὶ. 273 ἄτας — ἐξαυδῶμενος, εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς (immo τοῦ φόνου) τοὺς αἰτίους. 571 εἰ δ' οὐν ἀμείψω βαλὼν ἔρκειον πυλῶν —, νεκρὸν θήσω. Eum. 597 εἰ σε μάρψει ψήφος, ἄλλ' ἐρείς τάχα. Suppl. 461 εἰ μὴ τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 472 εἰ μὲν γάρ ὑμῖν μὴ τοῦδ' ἐκπράξω χρεός, μίασμ' ἔλαεας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναῦν εἰσιν —, κατοικτιεῖ. Pr. 280 εἰ γάρ τιν' ἐστιοῦχον ὁψομαι μόνον —, σύστην πυρῶσιν. Suppl. 511 ἄλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίσιν (ἐκδώσεις); Sequente in apodosi optativo Pr. 311 εἰ δ' ὡδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψει, τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεὺς. Suppl. 924 ἄγοιμ' ἂν, εἰ τις τάσδε μὴ ἔαιρήσεται.

4. Cum imperfecto, sequente in apodosi imperfecto vel aoristo cum ἂν, dicitur de re quae non est, sed esso fingitur. Sept. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν —, τάχ' ἂν τὸδ' ἦν. Ag. 869 εἰ δ' ἦν τεθηγκῶς —, τρισυμμάτος τὰν Γερῶν ἐξηύχει. 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα Μοῖρα —, εἰργε —, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τὰδ' ἐξέχει. 1201 κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ (ἂν ἔλεγες) εἰ παρστάτεις. 1395 εἰ δ' ἦν προπόντως ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ, τὰδ' ἂν δικαίως ἦν. Suppl. 288 εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἦκαα. et omisso ἂν 245 καὶ τᾶλλα πόλλ' ἐπείκασαι δικαίον ἦν, εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. Sequente in apodosi perfecto Ag. 866 τραυματῶν μὲν εἰ τὸσων ἐτύγχανεν —, τέτρωται.

5. Cum indicativo aoristi Sept. 1016 ὡς δ' ἂν ἀναστατήρα Καδμείων χθονός, εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδῶν ἔσται. Pers. 217 εἰ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν κακῶν. Ag. 935 εἰ δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τὰδ' ἦνυσεν; Ch. 345 εἰ γάρ ὅπ' ἱλίῳ κατηναρίσθης —, πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον.

6. Cum optativo de re quae incertum est sit an non sit, sequente in apodosi plerumque optativo cum ἂν. Pr. 979 εἰς φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πρόσσοις καλῶς. Sept. 4 εἰ μὲν γάρ ἐν πράξειμεν, αἰτία θεοῦ — εἰ δ' αὐθ', δὲ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Ἑτεοκλῆς ἂν εἰς πολὺς κατὰ πτόλιν ὕμνοῖτο. Sept. 403 εἰ γάρ θανόντι νῦν ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι —, γένοιτ' ἂν. 550 εἰ γάρ τύχοιεν —, ἢ τὰν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοῖατο.] Pers. 369 ὡς εἰ

μόρον φευξοίαθ' Ἑλλήνες κακόν — πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. 526 ἤξω λαβοῦσα πέλανον — ἐπίσταται μὲν ὡς ἐπ' ἐξαιρετασμένους, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπόν, εἰ τι δὴ λῶον πέλοι. 429 οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροῖν, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. 790 εἰ μὴ στρατεῦοιθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. ubi apodosis πράσσοιτ' ἂν ὡς ἄριστα supplenda ex praecedentibus alterius personae verbis. Ag. 345 θεοὶς δ' ἀναμπλάκῃτος εἰ μόλοι στρατὸς, κάμψαι — γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά, ubi εἰ in protasi duplici positum est, interposita apodosis, ut in locis Sophocleis Ai. 782. El. 582. Ag. 883 τὸν θ' ὑπ' ἡλίῳ σθένει κίνδυνον, εἰ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν. 1049 πείθοι' ἂν εἰ πείθοιο. 1394 χαίροιτ' ἂν εἰ χαίροιτε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλλος, δεχοίμεθ' ἂν. Ch. 105 λέγοις ἂν, εἰ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. Eum. 420 μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 467 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ, εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους. Suppl. 1 εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. 754 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ἔυμφέροι ταῦτ', ὡ τέκνα, εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροῖατο. 925 κλάοις ἂν, εἰ ψαύσεις. Fr. 299 οὐτε πολλὰ τραῦματ' ἔν στέρνοις λαβῶν θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα-συντρέχοι βίου. Pr. 478 εἰ τις ἐς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν' ἀλέξῃμ' οὐδέν. 667 καὶ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. Omissio in apodosis verbo Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμεν (sic correxi vitiosum πράσσοιμ' ἂν), εὐθαρσῆς ἐγώ, quod est εὐθαρσῆς ἐγώ ἂν εἴην. 1042 εἰ δ' οὐδ' ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιπρῆποι τύχης, ἀρχαιοπλουτῶν δεσποτῶν πολλὴ χάρις, i. e. χάρις ἂν εἴη. Cum anacolutho Ag. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσουλίας — σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες ἡμάτος μέρους; ubi post εἰ λέγοιμι sequi debebat οὐκ ἂν τέλος εὔροιμι, pro quo infertur τί δ' οὐ —. Similiter ib. 563 ubi χεῖμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον et quae sequuntur, pro apodosis inferuntur verba τί ταῦτα πένθειν δεῖ;

7, εἰ etiam cum coniunctivo construxerunt epici, perraro tragici, quod de Sophocle observavit grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 144, 22: de quo dixi in Lexico Soph. p. 138. Aeschyli exempla ipsa quoque pauca sunt et partim incerta. Sic quod Pers. 791 legitur μὴδ' εἰ στρατεύμα πλείον ἢ τὸ Μηδικόν suspectum est propter πλείον. Nam veteres Attici, licet πλείων πλείονος πλείονα πλείω et reliqua dixerint, tamen πλέον potius quam πλείον dixerunt, ut incredibile sit Aeschylum hoc uno loco πλείον ἢ dixisse, quum στρατεύμ' εἴη πλέον scribere posset. Verum ne hoc quidem Aeschylus videtur scripsisse, sed μὴδ' εἰ στρατεύμα πληθούσι τὸ Μηδικόν, cui adscriptum fuit glossema πλέον εἴη, postmodo in πλείον ἢ mutatum: quemadmodum passivum πληθύνεσθαι, cuius eadem quae intransitivi πληθύνειν significatio est, in Suppl. 604 ἴδμου κρατοῦσα χεῖρ ὅπῃ πληθύνεται, ab scholiasta explicatur πότερον πλείους οἱ συμμαχοῦντες ἡμῖν, ἢ ὀλίγοι. Nullius momenti est Suppl. 400 μὴ καὶ ποτὲ εἴπη λέως, εἴ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχη, ubi non dubitandum quin Porsonus recte scripserit τύχοι. Certius eiusdem fabulae exemplum est 91 εἰ κρανθῇ πράγμα τέλειον. et Eum. 234 δεινὴ — τοῦ προστροπαίου μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἐκύν, ubi Porsonus ἦν προδῶ scripsit.

8, εἰ δὲ μὴ *sin minus*. Ch. 305 θήλεια γὰρ φρὴν' εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται. 484 εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος. Suppl. 154 εἰ δὲ μὴ, —

ἰζόμεσθα. || εἰ μὴ nisi. Sept. 102 πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφι λιτάν' ἔξομεν; quae metro postulante transposuit Prienus εἰ μὴ νῦν, πότ' —. Ag. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ εὐνοανουμένην.

9, καὶ εἰ etsi. Sept. 447 καὶ στόμαργός ἐστ' ἄγαν. Pers. 295 καὶ στένεις κακοῖς ὄμω. Ch. 115 καὶ θυραῖός ἐσθ' ὄμω. 298 καὶ μὴ πέποιθα. Eum. 269 ὅπει δὲ καὶ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν.

10, εἰ utinam. Pr. 152 εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν — εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἦκεν. Sept. 260 αἰτουμένω μοι κοῦφον εἰ δοῖς τέλος. Suppl. 85 εἰ θεῖη θεός (sic Schuetzius correxit pro Διός) εὐ παναληθῶς.

11, εἰ in interrogatione indirecta an. Pr. 997 ὅρα νῦν, εἰ σοι ταῦτ' ἄρωγὰ φαίνεται. Sept. 660 τάχ' εἰσόμεσθα τάπισμ' ὅπῃ τελεί, εἰ νιν κατὰξει χρυσότευκτα γράμματα. Ag. 477 εἰ δ' ἐτητύμω, τίς οἶδεν; 618 Μενέλεων δὲ πεύθομαι, εἰ νόστιμός γε. Ch. 688 εἰ δὲ τυγχάνω — οὐκ οἶδα. Eum. 142 ἰδόμεθ' εἰ τι τοῦδε φροίμου ματὰ. 587 τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 610 ἐξηγοῦ δέ μοι, εἰ σφε σὺν δικῇ κατέκτανον. Suppl. 76 γοειδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι δαιμαίνουσα φίλους, τᾶσδε φυγὰς — εἰ τίς ἐστί κηδεμών. Suppl. 737 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμω, πολυδρόμου φυγὰς ὄφελος εἰ τί μοι.

12, εἰ respondente particula εἴτε. Ch. 768 εἰ εὖν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοσιτῇ. Eum. 468 εἰ δικαίως εἴτε μὴ, κρίνον δίκην. 612 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τὸδ' αἶμα, κρίνον. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν, ἀμφοτέρωθεν ἔχει.

εἰα εἰα. Ag. 1650 εἰα δὴ, φίλοι λοχίται, τοῦργον οὐχ ἑκάς τὸδε. 1651 εἰα δὴ, εἴφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπίζτω.

εἰδομαι *destillo*. Pr. 400 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσων ραδινῶν δ' εἰβομένα ρέος παρειὰν νοτίους ἔτεγεα παγαῖς. Sic Hermannus pro δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσων ραδινῶν λειβομένα. Eadem corruptela apud Sophoclem Ant. 527 Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυα λειβομένα, ubi recte Triclinius δάκρυ' εἰβομένα.

εἰδέναι. V. οἶδα.

εἰδομαι *stimilis sum*. Ag. 772 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον — εἰδομέναν τοκεῦσιν.

εἶδον. V. ὄραμ.

εἶδος *species, figura*. Sept. 507 οὐτ' εἶδος οὔτε θυμόν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. Fr. 288 κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

Εἶδω *Ido*, n. pr. Schol. Hom. Od. 4, 366 Εἶδοθέη: ἀπὸ τῆς εἰδησεως καὶ ἐπιστήμης τοῦ πατρὸς τὸ δνομα. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Πρωτεί (fr. 210) Εἶδοθέαν αὐτὴν καλεῖ. Etym. Gud. p. 316, 30 ex cod. Paris. 2638 correctum, κερῶς: ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἢ Εἶδω καὶ Ὑψώ ἀντὶ τοῦ Εἶδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekkeri Anecd. p. 857, 9. et schol. Aristoph. Eq. 1065 (1068.) Ex his colligi potest Aeschylum non Εἶδοθέαν dixisse, quod tradit schol. Homeri, sed Εἶδω.

εἶδωλον *species, imago*. Pr. 568 εἶδωλον Ἄργου γηγενούς. Ag. 839 ὀμιλίας κάτοπτρον, εἶδωλον σκιάς.

εἶεν *tertia optativi* εἴην *persona pluralis*, quae in adverbium transiit, quod Latine reddi potest *esto, age*. Ch. 657 εἶεν, ἀκούω. ubi notandum εἶεν in initio trimetri pro spondeo positum, in formula, ut videtur, solenni. Eodem modo apud Aristophanem Pac. 663 εἶεν, ἀκούω ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω. Nam sic libri optimi et scholiasta, deteriores εἶεν γ', ἀκούω. Ch. 719 εἶεν, φίλῃαι δμῶι.

δες οἰκων. Eum. 244 εἶεν· τὸδ' ἐστὶ τάνδρος ἐκ-
φανές τέμαρ.

εἶθε *utinam*. Construitur cum indicativo tem-
porum praeteritorum ubi de rebus agitur quae
optandae fuissent, sed quae non contigerunt, cum
optativo de rebus quae optandae sint et contingere
possint. Cum indicativo Pers. 915 εἶθ' ὄφελεν,
Zeῦ, κάμει — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag.
1537 εἶθε μ' ἐδέξω. Ch. 195 εἶθ' εἶχε φωνὴν ἔμ-
φρονα. Suppl. 848 εἶθ' ἀνὰ πολύρυτον ἀλμῆεντα
πόρον — διώλου. Cum optativo Sept. 566 εἶθε
γάρ θεοὶ τοῦσδ' ὀλέσειαν ἔν γὰρ. [Suppl. 85 in
apogr. εἶθ' εἴη pro εἰ θείη.]

εἰκάζω *comparo*. Ch. 633 ἤκασεν δέ τις τὸ
δαινόν αὐ Ἀημιόισι πῆμασιν. Eum. 49 οὐδ' αὐτε
Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. || *comparando* s. *con-*
iectura assequor. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι
λόγος πάρα; Ch. 518 οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε.
Suppl. 288 Ἀμαζόνες, εἰ τοῖσδε τοιχεῖς ἦτε, κάρτ'
ἂν ἤκασα ὑμᾶς.

εἰκασμα *imago*. Sept. 523 δαίμονος ἔχθρον
εἰκασμα.

εἰκω *cedo*. Pr. 320 οὐδ' εἰκεις κακοῖς. Ag.
1071 εἰκούσ' ἀνάγκη τῆδε. Suppl. 202 μέμνησο
δ' εἰκείν.

εἰκῆ *temere*. Pr. 450 ἔφυρον εἰκῆ πάντα.
885 θαλεροὶ δὲ λόγοι παῖουσ' εἰκῆ συγγῆς πρὸς
κύμασιν ἄτης.

εἰκόσ *probabile, rationi consentaneum, par-*
est. [Sept. 518 εἰκόσ γε πράξειν ἄνδρας ὡδ' ἀν-
τιστάτας.] Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκόσ ἡλίου
φάει. Ag. 586 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμῆ-
στρα μέλιν εἰκόσ μάλιστα. Ch. 690 τὸν τεκόντα
δ' εἰκόσ εἰδέναι. Eum. 191 λέοντος ἄντρον αἶμα
τορρόφου οἰκεῖν τοιαῦτα εἰκόσ.

εἰκότως *probabiliter, ut par est*. Ag. 915
ἀπουσία μὲν εἴπας εἰκότως ἐμῇ. Suppl. 403 νέ-
μων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννό-
μοις.

εἰκὼν *imago*. Sept. 559 ἐχθίστου δάκους
φέροντα.

εἰλαπίνῃ *epulae, convivium opiparum*. Athen.
8 p. 262 f τὰς δὲ τοιαύτας εὐτυχίας Αἰσχύλος (fr. 410)
καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας ἀπὸ τοῦ λελαπάσθαι. Est
vocabulum poeticon, frequens apud Homerum
numero et singulari et plurali.

εἰλίσσω *volvo*. Pr. 1085 στρόμβοι δὲ κόνιν
εἰλίσσουσι. 1092 αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων.
138 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλίσσομένου χθόν' ἀκοι-
μήτῃ ρεύματι παῖδες πατρὸς ὤκεανοῦ.

εἶλλω *arceo*. Fr. 21 εἰλλόμενον, quod per εἰρ-
γόμενον exp. Hesychius et Simplicius ad Aristot.
p. 505, 19.

[εἰλοθερῆς Bothii coniectura pro Νειλοθερῆς
Suppl. 70, quod v.]

εἶμα *vestis, velamentum*. Ag. 1383 πλοῦτον
εἶματος κακόν. Ch. 81 δακρύω δ' ὕφ' εἰμάτων. ||
vestis stragula. Ag. 921 μὴδ' εἶμασι στρώσας
ἐπιφθονον πόρον τίθει. 960 κηκίδα παγκαίνιστον,
εἰμάτων βαφάς. 963 πολλῶν πατησμών δ' εἰμά-
των ἂν ἠϋξάμην.

[εἰματοφθορῆ *stragulas perdo*. Ag. 948
εἰματοφθορεῖν Franzii coniectura pro σωματο-
φθορεῖν, quod v.]

εἶμι *eo*, sed indicativo praesentis significatio-
nem futuri *edo* habente et saepe cum aliorum ver-
borum futuris coniuncto, ut Pr. 325 καὶ νῦν ἐγὼ
μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι
τέρμα σὼν πλανημάτων. Sept. 672 τοῦτοῖς πε-
ποιθώς εἶμι — ἐυστήσομαι αὐτός. 1065 κείνος

δ' ὁ τάλας ἄγρος — εἶσι. 1068 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ
συνθάψομεν. Pers. 849 ἀλλ' εἶμι καὶ — πειράσο-
μαι. Ag. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1313 ἀλλ'
εἶμι κὰν δόμοισι κωκύσους. Ch. 781 ἀλλ' εἶμι
καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγους. Suppl. 165 et
175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμῶν. 902
εἰ μὴ τις ἐς ναῦν εἴσιν. Sept. [373 εἶσ' corruptum
ex ὥστ'.] 700 μελάναιγες οὐκ εἶσι δόμους Ἐρι-
νύς. || Imperativus ἴθι. Pers. [657 ἴθι ἰκοῦ, ubi
metro postulante ἔλθ' ἰκοῦ restitui.] 1038 πρὸς
δόμους δ' ἴθι. Ag. 1070 ἴθ' ὦ τάλαινα. Sept. 690
ἴτω κατ' οὖρον. 964 ἴτω δάκρυα. ἴτω γόος. Suppl.
199 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσφρονισμένων ἴτω
προσώπων. Sept. 109 ἴτ' ἴτε πάντες ὡδε (ὡδε
ego addidi). Pers. 402 ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε.
Ag. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντε. Eum. 1006 πρὸς
φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν ἴτε. Eum. 1041
δεῦρ' ἴτε. Suppl. 1018 ἴτε μὰν, ἀστυνάκτες.
Eum. 32 ἴτων πάλῳ λαχόντες. Ag. 1290 ἰούσα
πράξω. Ch. 779 ἄγγελά' ἰούσα. Pers. 642 ἰόντ'
αἰνέσας' ἐκ δόμων. Ag. 1571 ἰόντ' ἐκ τῶνδε δό-
μων ἄλλην γενεάν τριβεῖν. Pers. 245 δεινὰ τοι
λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. [Ch. 74
corrupto ἰούσαν, ubi metrum postulat vocabulum
quod cretici mensuram habuit.]

εἶμι *sum*. De huius verbi formis, quas accurate
tractavit Veitchius p. 199—202, haec sunt no-
tanda.

1. Formae praesentis vel ὀρθοτοπουόμεναι sunt
vel, excepta secunda εἶ, encliticae: de quo infra
dicetur. Usitatissimae sunt prima, secunda et
tertia numeri singularis persona, εἶμι (vel cum
elisione εἶμ'), εἶ, ἐστί. Persona tertia non solum
elisionem admittit, sed etiam aphaeresin (velut
ποῦ 'στί) vel crasin (velut κάστί et μοῦστί ex καὶ
ἐστί et μοι ἐστί contracta). Numeri dualis ἐστών
unum exemplum est Ch. 207 δύ' ἐστών τῷδε περι-
γραφὰ ποδοῖν, plura vero exempla numeri pluralis
ἐσμέν ἐστέ εἰσὶ.

2. Imperativi singularis personae secundae ἴσθι
tria apud Aeschylum sunt exempla, pauca tertiae
ἐστω, duo numeri pluralis ἐστέ, de quo v.
p. 104a.

3. Optativi εἴην εἴης εἴη et tertiae personae
pluralis exempla plura sunt.

4. Coniunctivi ὦ et participii ὦν formae sunt
eadem quae apud alios omnes, nisi quod dualis
exempla nulla sunt. Infinitivi εἶναι formae epi-
caae ἔμμεν unum est exemplum apud Sophoclem
Ant. 623, nullum apud Aeschylum.

5. Imperfecti personae primae propria Attico-
rum forma est ἦ, de qua dixi in Thes. vol. 3 p. 262
et quod ad Sophoclem attinet in Lex. Soph. p.
141b. Eius duo sunt apud Aeschylum exempla
Ag. 1637 a Porsono restitutum pro ἦ, et Ch. 523 in
composito παρῇ, quod Porsonus restituit pro παρει.
Reliquarum personarum exempla sunt ἦσθα ἦν
(epicum ἔσκεν semel Pers. 656) et ἦμεν ἦτε ἦσαν.

6. Futuri personae primae ἔσομαι nulla sunt
apud Aeschylum exempla. Personae secundae
ἔσει terminatio Attica nusquam servata in M, qui
constanter ἔση praebet, et sic plerumque in aliis
quoque verbis ἦ pro εἶ. Tertia persona ἔσται sa-
tis frequens: ἔσεται vero quod in M legitur Pers.
121, corruptum est ex ἔσεται, quod restituit Bur-
neius. Infinitivus ἔσεσθαι est in versu interpola-
toris Pr. 835.

Exempla verbi εἶμι ab Wellauero collecta quum
pleraque omnia ita sint comparata ut non sit
operae pretium verba quibuscum coniuncta legun-

tur exscribi, solis versuum numeris indicamus, secundum temporum et modorum ordinem digesta. Duo autem distinguenda sunt horum exemplorum genera. Nam εἰμί vel verbum est substantivum, quod *esse*, i. e. *existare*, aliquid significat et praedicatum in se ipso continet, vel copula est quam logici vocant, quae praedicati alicuius accessionem requirit. Copula ubi est, praesentis indicativi personarum omnium, una excepta secunda εἰ, accentus inclinatur (secundum grammaticorum doctrinam, quam exposuerunt Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 84 seqq. et Buttmannus Gramm. Gr. vol. 1 p. 552) ubi praecedens vocabulum ita est comparatum ut accentus in id reici possit, velut εἰτοιμός εἰμι, εἰτοιμός ἐστί, servetur vero ubi non potest reici, velut σώφρων εἰμι, σώφρων ἐστί. Praeterea tertiam personam ἐστί grammatici (ab Fischero in Annot. ad Welleri Gramm. vol. 1 p. 294 indicati) retracto accentu ἐστίν scribendam esse praeciunt in initio sententiae, in interrogatione, post dictiones ἀλλ' et τοῦτ' (ubi altera syllaba elisa est), εἰ, καί, μή, οὐκ, ὡς, μέν, ὅτι, et in formulis ἐστίν ὅς, ἐστίν ὅτε, ἐστίν ὅπου, ἐστίν ὅπως, ἐστίν ὡς et similibus: quae leges satis accurate servatae sunt in codicibus et verae haud dubie sunt de formulis modo memoratis et de particulis accentu carentibus εἰ, οὐκ et ὡς, parum probabiles vero et idoneae ratione destitutae de ceteris ἀλλ', τοῦτ', καί, μή, μέν, ὅτι, quod Buttmannus quoque partim animadvertit.

Exempla verbi substantivi *esse* vel *existare* significantis haec sunt: Pr. 369 845. Sept. 553 682. Pers. 168 447 735 803. Ag. 67 273 381 958 1299 1306. Ch. 508 877 885. Eum. 252 617 645 648 736. Suppl. 129 760 778 957. Fr. 156. εἰ Suppl. 974. ἐστω Sept. 684. Suppl. 208. ὦν Ag. 171. Ch. 755. ὄντες Eum. 767. ὄντων Pr. 760. Pers. 349. ὄντας Eum. 1001. οὐσα Eum. 901. οὐσης Ag. 965. εἶναι Suppl. 285 622. ἦν Pr. 479. Pers. 491. Ag. 860. ἐσται Sept. 217 950. Pers. 816. Ag. 1110. Ch. 514. Eum. 686. Suppl. 729. Multo maior alterius generis exemplorum copia est, ubi εἰμί copulae locum tenet.

Praesens εἰμί est Pr. 14 509. Sept. 41 808. Pers. 1036. Ag. 104 757 1195. Ch. 219 674 1026. Eum. 445 455 712. Suppl. 250. || εἰ Pr. 696. Sept. 977 989. Ag. 1105 1140 1360 1421 1426 1505. Eum. 722 847. Suppl. 202. Fr. 67 275, 4. ἐστί Pr. 50 105 107 197 515 517 521 753 755 842 954. Sept. 224 367 413 447 599 625 [649]. Pers. 165 210 347 349 513 688 693 1033. Ag. 160 259 272 428 478 832 1232 1404 1487 1561. Ch. 115 122 170 422 514 519 656 673 703 710 733. Eum. 19 62 244 272 350 480 576 658 692 753 885. Suppl. 82 188 320 440 514 741 824 959 1047 1048. Fr. 19 41, 7 173 175 179 196, 5 226 232 257 278 241 288 296 307 395. ἐστόν Ch. 207. ἐσμέν [Sept. 516.] Eum. 416 585 774. ἐστέ Eum. 408 824. Suppl. 280. εἰσὶ Pr. 378. Sept. 940. Pers. 690 869. Eum. 118. ὦ Pers. 692. Eum. 678. ἦ Pers. 791. Ch. 177. εἶην Sept. 188. Ag. 472. εἰς Pr. 979. εἰς Pr. 494. Sept. 670. Ag. 216. Ch. 868. Eum. 1012. Suppl. 356 488 1055. εἶεν Suppl. 185. Imper. ἴσθι Sept. 238. Ag. 512. Ch. 147. Eum. 91. ἐστω Ag. 378. Eum. 549 864. Suppl. 664 687. ἐστε Sept. 180. Ch. 98 utrobique ἐστέ scriptum, qui indicativi, non imperativi accentus est: de quo disertum exstat praeceptum Herodiani vol. 1 p. 465, 2. et vol. 2 p. 41, 11 ed. Lentz. || ὦν Pr. 62 594. Sept.

605 1010. Pers. 224 749 782 1039. Ag. 988 1352 1585 1608 1619. Ch. 199 866. Eum. 90 153 176 297 356 551 615. Suppl. 371 617 914. Fr. 391. ὄντι Pr. 308. ὄντα Pr. 983. Sept. 1015. Pers. 820. Ag. 464 1605 1606. Ch. 224. Eum. 358 413 475. Ag. 650. ὄντας Pr. 443. Pers. 175. Ch. 234. ὄντα Pr. 499. Ag. 1571. Suppl. 55. οὐσα Sept. 201 265 1034. Pers. 162. Ag. 593 1048. Ch. 196 758. Eum. 733. || εἶναι Pr. 217 314 386 686 737 741. Sept. 266 411 592 646 1024. Pers. 627. Ag. 788 840 1037 1094 1131 1375 1497 1499. Ch. 193 541 874 1032. Eum. 312 425 448 891. Suppl. 389 454 536 614 761 917.

Imperfecti persona prima ἦ Ag. 1637, de qua supra diximus p. 103. Secunda ἦσθα Ag. 1211. Ch. 243. Tertia ἦν Pr. 754 [887.] Sept. 491 675 812 1050. Pers. 334 338 340 350 371 407 720 765 777 957. Ag. 168 842 1205 1395 1396 1460 1636. Ch. 177 197 198 360 (ubi nunc ἦν) 532 699 704. Suppl. 244 245 343. Fr. 259. ἔσκε Pers. 656. ἦτε Ag. 542. Suppl. 288. Pluralis ἦσαν Pr. 674. Pers. 343 398 423 441. Ag. 859. Ch. 975. Suppl. 565.

Futuri ἔσομαι persona secunda ἔσει constanter ἔση scripta Sept. 68. Ag. 1410 1633. Ch. 484. Suppl. 460. ἔσται Pr. 189 623 908. Ag. 1179 1249. Eum. 550 854 865. [Infinitivus ἔσεσθαι Pr. 835.]

εἰμί cum participiis verborum coniunctum periphrasi servit (quod σχῆμα Χαλκιδικόν appellat Lesbos p. 179): de quo allatis poetarum pro saeque orationis scriptorum exemplis dictum est in Thesaurο vol. 3 p. 258. Sic apud Aeschylum praesens cum participio praesentis Pers. 371 στέρεσθαι—ἦν προκείμενον. Ag. 671 ἐκείνων εἰ τις ἐστίν ἐμπνέων. Ch. 136 φεύγων Ὀρέστης ἐστί. 239 ἐστ' ἀναγκαιῶς ἔχον. Eum. 191 οἷας ἐορτῆς ἐστ' ἀπόπτυστοι θεοὺς στέργοντες ἔχουσι. 549 αἰδομένους τις ἐστω. Fr. 281, 6 ἡλπίζον εἶναι μαντική βρύον τέχνη. [Sept. 804 in apographis τί δ' ἐστί πρᾶγμα νεόκοτον πόλει παρόν, ubi παρόν ab correctore illatum pro πλέον, cuius faciliore correctio foret πέλον, nisi aptius esset πάλιν, quod ego conieci.] || Cum participio perfecti Ag. 869 εἰ δ' ἦν τεθνηκώς. 1179 ἔσται δεδορκώς. Pers. 260 πάντα γ' ἐστ' ἐκείνα διαπεπραγμένα. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. 759 ἔργον ἐστίν ἐφειργασμένος. Ag. 801 ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. 1050 εἰπερ ἐστί μὴ — κεκτημένη. Ch. 198 ἦν τετμημένος. Eum. 208 ἐστίν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον. 828 ἐστίν ἐσφραγισμένος. Suppl. 490 πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστίν ἡξιωμένα. 946 τὰδ' οὐ πίναι ἐστίν ἐγγεγραμμένα. || Cum participio aoristi Suppl. 460 τιν' αὐδὴν τήνδε γηρυθείσ' ἔσει; || Cum participio et articulo Pr. 774 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστί; Eum. 798 αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρών. Suppl. 571 τίς ἦν ὁ θέλας; Fr. 281, 8 αὐτὸς ἐστί ὁ κτανών.

εἰμί cum genitivo dicitur originis significandae causa, addita vel omissa praepositione. Sept. 230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. Ag. 940 οὗτοι γυναῖκες ἐστίν ἡμίρειν μάχης. 1359 τοῦ δρῶντος ἐστί καὶ τὸ βουλευσθαι πέρι. Ag. 1665 οὐκ ἂν Ἀργεῖων τὸδ' εἴη φῶτα προσοαινεῖν κακόν. Fr. 369 ἀνδρῶν γάρ ἐστί ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. Ch. 915 διχῶς ἐπράθην ὦν ἐλευθέρου πατρός. Eum. 738 κάρτα δ' εἰμί τοῦ πατρός. Suppl. 585 φουίζον γένος, τὸ δὲ Ζηνός ἐστί ἀληθῶς. Ag. 269 Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν.

Cum dativo coniungitur habendi significatione, diciturque non solum de rebus quas quis habere et possidere potest, sed etiam de cogitationibus et consiliis. Pr. 297 Ὁ κεανὸς φίλος ἐστὶ βεβαίωτερός σοι. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας. Sept. [226 ἔστι θεοὶς δ' ἐτ' ἰσχύς καθυπερτέρα. Sic M a m. antiqua correctus pro θεοῦ. Praeterea rectius post ἔστι (ita est) interpungitur.] Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφότοις Λοξίου. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κένδ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ μοι βουλευματα. 238 ἀργύρου πητὴ τις αὐτοῖς ἐστὶ. Ag. 1204 προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. Ch. 94 ὡς νόμος βροτοῖς ἐστὶ. 1053 οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί. Suppl. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις. 495 ἀσφάλεια δ' ἡ δι' ἀστεως στεῖχουσι. 512 εὐφημον εἴη τοῦπος εὐφημουμένη. 952 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

ἔστιν sequente infinitivo significat fieri aliquid posse, vel coriam rei alicuius fieri, licere. Pr. 1055 τοιαῦδε — βουλευματ' ἔτηγ' ἔστιν ἀκοῦσαι. Pers. 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. Ag. 325 φθογγὰς ἀκοῦειν ἔστι. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν δμματα φωτός. Ch. 174 δδ' ἐστὶ κάρτ'. ἰδεῖν ὁμοπτερος. 293 τοῖς τοιοῦτοις οὐτε κρατήρης μέρος εἶναι μετασχεῖν. 425 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν — ὀρέγματα. || Cum accusativo et infinitivo. Pr. 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; Pers. 100 τόδεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

ἔστιν cum pronomine vel adverbio relativo in formalis οὐκ ἔστιν ὅστις, οὐκ ἔσθ' ὅπου. Pr. 291 οὐκ ἔστιν ὅτω μείζονα μοῖραν νείμαιμι. 989 οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', ὅτω προτρέψεται με. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. Ag. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι. Et in sententia affirmativa Eum. 516 ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν — δεῖ μένιν καθήμενον. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

[εἶν Suppl. 871 corruptum. V. ἐν.]

[εἶνεκα. V. οὐνεκα.]

εἰπεῖν. V. ἐρεῖν.

εἰπερ *siguidem*, addito interdum γε, vel nullo vel uno duobusve vocabulis interpositis. Construitur cum indicativo praesentis, perfecti, futuri. Pr. 607 δεῖνον, εἰπερ οἶσθα. Ch. 522 θέλωτι δ', εἰπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. Pr. 789 κείπερ τὰδ' ἐστὶ, πλήθος ἐκκριτον στρατοῦ λείπει. Ag. 29 εἰπερ Ἰλίου πόλις ἔαλκεν. 934 εἰπερ τις, εἰδὼς γ' εὐ τὸδ' ἐξεῖπον τέλος. 1050 εἰπερ ἐστὶ μὴ — φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. 1249 οὐκ, εἰπερ ἔσται γε. Ch. 223 κὰν τοῖς ἐμοῖς ἀρ', εἰπερ ἐν γε τοῖσι σοῖς. 570 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε, Αἰγισθος εἰπερ οἶδεν ἐκδημὸς περ ὧν; 657 τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ, εἰπερ φιλόξεν' ἐστίν, Αἰγίσθου βίαν. 499 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν, εἰπερ κρατηθεῖς γ' ἀντινικήσαι θέλεις. Eum. 439 τόνδ' ἀμυναθοῦ πόγον, εἰπερ — ἦσαι. || Cum imperfecto ubi de re agitur contra ac fingitur se habente Ch. 198 εἰπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τεττημένος. Suppl. 343 εἰπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνῶς ἦν. || Cum optativo Sept. 683 εἰπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνῃς ἀτερ, ἔστω, ubi φέρει apogr. multa. Suppl. 941 ἄροις ἀν, εἰπερ εὐσεβῆς πίθοι λόγος.

εἰργα *arceo*. Sept. 416 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἰργεῖν τεκούση μητρί πολέμιον δόρυ. 503 ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν εἰρεῖ νειοσῶν ὡς δράκοντα δόσχμον. [1009 εἰργων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἶλετ' ἐν πόλει. ubi συγών est in M, recte ab Wakefieldo in στέγων mutatum,

cuius glossemā est εἰργων, quod legitur in apogr.] Pers. 89 ἐχουροῖς ἐρκεσιν εἰργεῖν ἀμαχον κύμα θαλάσσης. Ag. 1027 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἰργε μὴ πλέον φέρειν. 1333 δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπῶν εἰργε μελάρων. Suppl. 38 λέκτρων, ὧν θέμις εἰργε. Ch. 907 ἀλγος γυναιεῖν ἀνδρὸς εἰργεσθαι. Suppl. 61 ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργόμενα, ubi Victorius ἐργομένα, Hermannus ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐργόμενα. Per διωκομένη expr. schol.

εἰρήνη *pac.* Pers. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις.

εἰς *unus*. Sept. 6 Ἐτεοκλῆς ἀν εἰς πολὺς κατὰ πτόλιν ὕμνοίτο, ubi πολὺς supra versum scriptum est in M. Conieci πᾶσιν εἰς κατὰ πτόλιν. 513 φέρει δ' ὕψ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. 1050 ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τὸδ' ἔργον ἦν. Pers. 327 εἰς ἀνὴρ πλείστον πόνον ἐχθροῖς παρασχύν. 462 ἔξ ἑνὸς ῥόθου. 763 ἐν' ἀνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν. 975 πάντες ἐνὶ πιτύλῳ. Ag. 1456 μία τὰς πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα. 1465 μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς ὀλέσασα. Ch. 72 ἐκ μίας ὁδοῦ. Suppl. 942 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψήφος κέκρανται. Pers. 313 οἶδε ναὸς ἐκ μίας πέσον. Ag. 505 πολλῶν ῥαγεῖων ἐλπίδων μίας τυχῶν. Fr. 305, 6 νηδύος μίας ἀπο. Pers. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ. 431 ἡμέρα μιᾷ. Eum. 986 μιᾷ φρενί. Ag. 640 πόλει μὲν ἔλκος ἐν τὸ δημιον τυχεῖν. Eum. 589 ἐν μὲν τὸδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Sept. 104 πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. Sic Dobraeus pro πλὴν ἐμοῦ. 521 τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἐν συμπίπτουσιν ἕμεροι. 554 τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέγων. [Incertum est καθ' ἐν ib. 316 pro καθάπαξ dictum, de quo dixi s. v. ἀνέκαθεν.] εἰς pro εἰς Canter. Eum. 200.

εἰς. Huius praepositionis (ut dixi in Lexico Sophocleo p. 145) duplex inde ab antiquissimis temporibus scriptura fuit, εἰς et ἐς, de quibus quae grammatici Graeci tradiderunt etsi non sufficiunt, duae tamen eorum supersunt observationes non inutilis. Earum altera est Helladii apud Photium Bibl. p. 573, 10 ὅτι ἀναλογώτερον ἀντὶ μὲν τῆς εἰς προθέσεως τὸ ἐς λέγειν, ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ τὸ ἐκ' πάσα γὰρ πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖν θέλει. et p. 535, 2 ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τὴν πάτριον ἔθος οὐ χρῶνται τῇ εἰ διφθογγῇ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἀνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ μετὰ τοῦ διχρόνου καὶ χωρὶς τοῦ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. altera est grammatici (in Ἐπιμερισμοῖς Ὀμήρου) in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 1 p. 172, 3 ἐς πρόθεσις — παρὰ τῷ ποιητῇ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου ἐκβάλλειν τὸ ἰῶτα λέγεται, φωνήεντος δὲ ἐπιφερομένου φυλάττει. “ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον (Od. 3, 317).” “ἐσβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον (Il. 10, 573).” “εἰς Ἀγαμέμνονα διον (Il. 7, 312).” “εἰς ἐμὰ δέμνια βάντε (Od. 8, 296, ubi nunc recte τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε).” μάχεται τὸ “οἶδ' αἴψ' εἰσβαῖνον (Od. 9, 103).” εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἦν παράθεσις, ἀλλὰ σύνθετον· ἀμφίβολον τὸ “εἰς ὅρος ἢ εἰς κύμα (Il. 6, 347).” ἀναγινώσκεται γὰρ καὶ “ἐς κύμα.” Inscriptionum auctoritate nihil proficitur, quum utriusque scripturae exempla praebeant parumque sibi constant, de quo dixit L. Diindorfius in Thesaurο vol. 3 p. 298, et inscriptionum postea ab Rhangahe aliisque editarum eadem sit inconstantia. Idem de codicibus dicendum, in quibus etsi utraque scri-

ptura ita alternat ut scriptores ipsi temere modo εἰς modo ἐς scripsisse videantur, tamen in summa inconstantia sanioris rationis vestigia relicta sunt, quibus si adhibeantur grammaticorum quas modo memoravi observationes et indicia in metris poetarum sceni corum posita, normae nonnullae quibus utriusque formae usus regatur inveniri posse videntur.

1. Poetarum tragicorum exempla triplicis sunt generis: in aliis enim metrum postulat εἰς, in aliis εἰς, in aliis utramque formam fert. Et apud Aeschylum quidem εἰς metro postulante legitur in senariis Pr. 236 361 1028. Sept. 255 1050. Pers. 183 326. Ag. 510 1207. Ch. 299 680 712. Eum. 763. Suppl. 882. Fr. 165 196 236, in trochaico versu Pers. 230, in anapaestis Pr. 191 1074 1078. Ag. 1464, in canticis Pr. 689, (ubi in dochmio εἰς pro ἐς restitui ex apogr. pro ἐς ἀκούειν ἐμάν), in antispasti Sept. 860. Suppl. 538, in Ionicis Pers. 67 97, in glyconeis Ag. 384 436. Ch. 612. Eum. 364, in versu iambico-cretico Suppl. 103. Contra ἐς metro necessarium est in senariis Pr. 2 302 387. Pers. 833. Ag. 737. Eum. 56 459 851. Suppl. 330. Fr. 252, in anapaestis Pers. 2, in dochmio Sept. 240. Idem de verbis cum εἰς compositis dicendum, quae omnia sub εἰς — posuimus, etsi metrum modo εἰς modo ἐς postulat. Tertiū vero generis par fere utriusque formae exemplorum numerus est in M, posito ante litteras consonantes, quum in praepositione simplici tum in verbis cum ea compositis, modo εἰς modo ἐς, velut ἐσβέβηκε ἐσθορεῖν ἐσκόμιζε, rarum vero ἐς ante litteras vocales sine metri necessitate positum.

2. Aristophanem ceterosque poetas comicos satis constat forma ἐς nusquam usos esse postulante metro, nisi ubi tragicorum aut verba repeterent aut sermonem imitarentur: quo Elmsleius inductus ἐς ab comicorum usu prorsus alienum et ubique ante vocales pariter ac consonantes εἰς scribendum esse indicabat, cui opinioni non solum Helladii, haud dubie antiquiore auctore usi, observatio supra memorata, sed etiam codicum auctoritas obstat. Nam codices Aristophanis, quorum in rebus orthographicis fides aliquanto maior est quam codicum per quos tragicorum fabulae propagatae sunt, formam εἰς in praepositione simplici verbisque cum ea compositis toties ante litteras consonantes praebent ut exemplorum prope idem atque alterius formae numerus sit.

3. His igitur indicibus inter se collatis ego in annot. Oxon. ad Arist. Ach. 242 vol. 3 p. 385, hanc proposui regulam "discrimen inter εἰς et ἐς apud comicos hoc intercedit ut εἰς ante vocales, ἐς ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut ἐς etiam ante vocalem dicatur ubi metri necessitas postulat." Assensi mihi sunt Meinekii in Aristophanis editione Lipsiensis a. 1860 alique, dissentiunt alii, quibus nihil aliud relinquitur quam ut librariorum exemplum sequentes ab scriptoribus veteribus temere modo εἰς modo ἐς scriptum fuisse credant. Nec quod quibusdam placuit ab regula mea, etiamsi in universum vera esse possit, tamen vocabula quaedam, ut εἰσφορὰ, quod sic in inscriptionibus constanter scriptum reperitur, vel genera vocabulorum, velut ἐπεισπίπτειν, ἐπεισφέρειν et alia huiusmodi bicomposita, exemta esse videri, magnam veri speciem habet, quum nec ratio huius discriminis appareat et exemplorum numerus perexiguus sit. Scriptorum ipsorum utrum tanta fue-

rit diligentia ut ab regulis quas sibi scripserant nusquam desciscerent neque aut casu aut euphoniae gratia εἰς etiam ante consonantes et, quod minus credibile est, ἐς sine metri necessitate ante vocales ponerent, sciri non potest, quum codices fidem sibi ipsi abrogent non solum inconstantia sua, sed etiam εἰς et ἐς interdum contra metri legem illatis.

Ad euphoniā vel metri elegantiam quod attinet, valde incerta quorundam opinio est in senariis, et praesertim in dipodia tertia, ἐς ἴλιον, ἐς αὐρίον, ἐς ὕστερον, εἰσείδμεν et reliqua omnia huiusmodi probabiliora esse quam quae spondeum praebent εἰς ἴλιον, εἰς αὐρίον, εἰς ὕστερον, εἰσείδμεν.

Praepositiones εἰς et ἐν, quibus in lingua Latina una respondet in, apud Graecos sic differunt ut εἰς (ut in cum accusativo) motum in locum, ἐν (ut in cum ablativo) quietem in loco significet, et ita quidem utraque ut saepe non ipse qui nominatur locus, sed vicinia loci intelligatur. Sic in exemplis ab Wellauero collectis Pr. 1 2 χθονός μὲν εἰς τηλοῦρον ἤκομεν πέδον, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. 153 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἦκεν. 191 εἰς ἀρμόνιοι καὶ φιλότῃτα — ἦξει. 228 ἐς θρόνον καθέζετο. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτάς τυπεῖς. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 473 ἐς νόσον πεσών. 478 εἰ τις εἰς νόσον πέσοι 497 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὠδῶσα θνητούς. 646 πωλεῦμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς. 658 ἐς τε Πυθῶ κατὰ Δωδωνῆς πυκνούς θεοπρόπους ἱάλλεν. 689 οὐκ ὀπίποτ' ἤρχουν ἔνοιους μολεῖσθαι λόγους ἐς (εἰς recte apogr.) ἀκοάν ἐμάν. 722 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 813 οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθῶν τῶν πάλοι λόγων ἴχνος. 965 ἐς τάδε σαυτὸν πημονάς καθώρμισας. 1021 ἄψορρον ἦξει ἐς φάος. 1028 εἰς ἀναύγητον μολεῖν Αἰδὴν. 1050 ἐς τε κελαινὸν Τάρταρον ὀρῆν ῥίψει δέμας. 1074 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. 1073 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἀτης ἐμπλεχθήσεσθε. Sept. 30 ἐς τ' ἐπάλλεξαι καὶ πύλας πυργωμάτων ὀρμάσθε πάντες. 43 ταυροσκόφοντες ἐς μελάνδετον σάκος. 49 νημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους — ἐστέφον. 208 ἐς πρῶραν φυγῶν. 240 τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν — ἰκόμαν. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶν ἀνασχέσει τάδε; 255 τρέχον εἰς ἐχθροὺς βέλος. 284 εἰς ἐπτατεχρεῖς ἐξόδους τάξω μολῶν. 442 ἐς οὐρανὸν πέμπει. 680 Ἀργεῖοισι Καδμείους ἄλις εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. 860 πανδόκον εἰς ἀφανὴ τὴν χέρσον. 992 ἐπεὶ κατήλθεος ἐς πόλιν. Pers. 2 τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 67 πεπέρακεν μὲν ὁ — στρατός εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. 97 παράβητο βροτὸν εἰς ἄρκους Ἄτα. 183 εἰς ὄψιν μολεῖν. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν — γῆς ἐνερθεν ἐς φάος. 230 εὐτ' ἂν εἰς οἴκους μολῶμεν. 379 ἐς ναὺν ἐχέρι. 394 ἐς μάχην ὀρμῶντες. 440 ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. 485 διεκπερῶμεν ἐς τε Φωκίων χθόνα. 492 ἐς τε (ἡδὲ Robert.) Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα. 530 προπέμπειτ' ἐς δόμους. 588 ἐς γὰν προπίπνοντες. 630 πέμψατ' ἐνερθεν πυχὴν ἐς φῶς. 739 ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευταίην θεσφάτων. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. 801 ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντα, ut ἰδέσθαι εἰς dixit Suppl. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν. [Sed Ch. 232 ἰδοῦ — εἰς δὲ θῆρειον γραφήν, εἰς δὲ ex ἡδὲ corruptum, quod restituit Turnebus.] Pers. 833 ἐλθούσ' ἐς οἴκους. 1068 ἀτακτὸς ἐς δόμους κίε. Ag. 239 κρόκου βα-

φάς δ' ἐς πέδον χέουσα. 310 Ἀτρεϊδῶν ἐς τόδε σκῆπτει στέγος φάος. 381 λακτίσαντι μέγαν Δίκα βωμόν ἐς ἀπάνειαν. 400 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρεϊδῶν. 435 σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 510 ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. 737 ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν. 815 ἐς αἵματῃρον τεύχος — ψήφους ἔθεντο. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφροστίους ἐλθών. 911 ἐς δὴμ' ἀελπτον ὡς ἂν ηἰγῆται Δίκη. 957 εἰμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 966 φυλλὰς ἔκειτ' ἐς δόμους. 1000 πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1207 τέκνων εἰς ἔργον ἡλθέτην. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντε. 1276 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θαναασίμους τύχας. 1464 μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης εὖν ἀληθεία χρησόμεν. Ch. 3 ἦικα γὰρ εἰς γῆν τήνδε. 210 εἰς ταῦτο συμβαίνουσιν τοῖς ἐμοῖς στίβοις. 215 εἰς ὧν ἦκει. 240 τὸ μητρός ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἔν συμπίπτουσιν ἡμεροί. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. 459 ἐς φάος μολῶν. 676 στείχοντα — ἐς Ἄργος κίεις. 712 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρώνας. 913 τεκούσα γὰρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. 914 οὗτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυξένους. 938 ἔμολε δ' ἐς δόμον. 1056 ταραγμός ἐς φρένας πίτνει. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 29 εἰς θρόνους καθίζανω. 56 κόσμος οὐτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὐτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. 364 εἰς ἀγκρισὶν ἐλθεῖν. 459 μολῶν ἐς οἶκον. 851 ἐς ἀλλοφυλὸν ἐλθούσαι χθόνα. Suppl. 330 κέλσιν ἐς Ἄργος. 408 ἐς βυθὸν μολεῖν. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἵχνος μετέσαν. 766 ἐς γῆν ἐνεγχεῖν. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου. 852 κί' ἐς δόρυ. 882 βαίνειν κελύω βαρὶν εἰς ἀμφίστροπον. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναῦν εἴσιν. 913 γυναῖκιν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν. 925 οὐ μάλ' ἐς μακράν (ἀπει); Fr. 5 ἤκουσ' ἐκ σκότου τὸδ' ἐς φάος. 28 ἐς ὑπὶρ κρονον ἡμέραν τ' ἀφικόμεν. 66 εἰς μελανίππου προφυγὸν ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν. 165 ὑπέρχεται σπαραγμός εἰς ἀκρον κάρα. 196 ἤξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτύρβητον στρατὸν. 239 ἔπεμψεν ἐς δόμους. 252 ἔδω δ' ἐς ἄντρον. Pr. 236 εἰς Ἄιδου μολεῖν. Fr. 236 ἀπλοῦς οἶμος εἰς Ἄιδου φέρεῖ. Pers. 161 ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον.

De actione versus s. contra aliquem directa Pr. 945 τὸν ἑξαμαρτόντ' εἰς θεοῦς. 1086 εἰς ἀλλήλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα. Sept. 1050 ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τὸδ' ἔργον ἦν.

εἰς in locutionibus adverbiorum significationem habentibus Pr. 844 ὑμῖν τῇδ' τ' ἐς κοινὸν φράσω. Eum. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. Frequens ἐς τὸ πᾶν, i. e. πάντως vel παντελῶς *prorsus, omnino*, cuius exempla v. s. v. πᾶς.

εἰς eo sensu quo Latine *quod attinet* dicitur. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Pers. 326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Ag. 68 τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὺν φρόνημα μέμνημαι κλύων.

εἰς cum numeralibus *circa*. Pers. 339 ἐς τριακάδας δέκα ναῦν.

εἰς de tempore dictum Sept. 21 ἐς τὸδ' ἡμᾶρ εὐ ῥέπει θεός, i. e. usque hunc diem. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. Pers. 526 ἐς τὸ λοιπόν. Ag. 621 καλὰ ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον. Ch. 612 μοιρόκραντος ἐς ἡμᾶρ. Eum. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θῆσω χρόνον. 572 εἰς τὸν αἰαντὴ χρόνον. 670 εἰς τὸ πᾶν χρόνου. 708 εἰς τὸ λοιπόν. 763 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον.

εἰσάγω *adduco*. Ch. 77 ἐκ γὰρ οἶκων πατριψὺν δούλιον ἐσάγον (ἐς ἄγον M) αἶσαν. quod pro ἄγον ἐς δούλιον αἶσαν acceptum est et accipi

potest, ut in annot. Oxon. comparatis similibus exemplis ostendi. Suspecta tamen est metri forma, quod sensit Hermannus, qui patrum τάνδ' ἐσάγον αἶσαν. || *causam ad iudices defero*. Eum. 580 σὺ δ' εἰσαγε, ὅπως ἐπίστα, τήνδε κυρώσων δίκην. 582 εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.

εἰσαεῖ *in perpetuum*. a brevi Pr. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεῖ λόγος μέγας. a longo Eum. 836 ἔχουσ' ἐσαεῖ (ἐς αἰεῖ M) τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

εἰσαμείβω *intro*. Sept. 558 ὅς οὐκ ἔασαι — εἰσαμείβωι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα.

εἰσαναγκάζω *adigo*. Pr. 290 τὸ τε γάρ με, δοκῶ, εὐγενές οὕτως ἐσαναγκάζει.

εἰσάπαε *semel*. Pr. 750 κρείσσον γὰρ εἰσάπαε θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

εἰσάφασμα *dilatatio*. Hesychius εἰσαφάσματα: εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφηνάει. ἢ σπαράγματα. Ἀσχύλος Προμηθεὶ λυομένῳ (fr. 199).

εἰσβαίνω *ingruo*. Suppl. 471 ἀτῆς δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον τὸδ' ἐσβέβηκε.

εἰσβάλλω *iniicio*. Pr. 1075 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν.

εἰσεῖδον. V. εἰσοράω.

εἰσέρχομαι *ingredior*. Ag. 1334 μηκέτ' ἐσέλθης τάδε. || *invado*. Pers. 845 ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἀλγῆ. || *in mentem venio*. Pr. 1002 εἰσελθέτω σε μήποδ', ὡς ἐγὼ — θηλήνους γενήσομαι.

εἰσεῖδον. V. εἰσοράω.

εἰσῆκω *venio intro, ingredior*. Ag. 1181 λαμπρός δ' ἔοικεν — πνέειν ἐσῆξεν. ἐσῆξεν Bothius. εἰσθρώσκω *insilio*. Sept. 454 πρὶν ἐμόν ἐσθορεῖν δόμον.

εἰσιδεῖν. V. εἰσοράω.

εἰσικνεόμαι *penetro*. Suppl. 556 εἰσικνουμένον βέλει βουκόλου περδόντος.

εἰσκομίζω *introduco*. Ag. 951 τὴν ξένην δὲ πρηνεινῶς τήνδ' ἐσκόμιζε.

εἰσόδος *introitus*. Eum. 30 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῶ ἄριστα δοῖεν.

εἰσοιχνέω *intro*. Pr. 122 ὅποσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεύουσιν. Male Blomfieldus εἰσοιχνεύουσιν. Nam vocabuli Homericum formam etiam Homericam servavit Aeschylus. Od. 6, 157 λευσσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσοιχνεύουσιν. 9, 120 οὐδέ μιν (πάπον) εἰσοιχνεύουσιν κυνηγέται.

εἰσόπιν *in posterum*. Suppl. 617 εἰσόπιν χρόνου.

εἰσοράω (cum aoristo εἰσεῖδον et forma media εἰσιδόμεν) *intueor, adspicio, conspicio*. Pr. 145 σὺν δέμας εἰσιδούσαν πέτρας προσαναϊνόμενον. 184 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρὴ σε τέρμα κέλσαντ' εἰσιδεῖν. 244 ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἐχρηζον, εἰσιδούσα τ' ἡλγύνθη κέαρ. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλαινὸς εἰσορᾶν ἐγὼ. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσορώσα βούταν. 695 πέφρικ' εἰσιδούσα πράξιν ἰοῦς. Similiter Suppl. 148 restitui διωγμοὺς εἰσιδούσ' ἀδμητὸς ἀδμητὰς ῥύσιος γενέσθω pro διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας ἀδμητὰς ἀδμητὰ. Pr. 800 ἄς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς. 899 παρθεναῖαν εἰσορᾶω ἰοῦς ἀμαλαπτόμεναν. 941 ἄλλ' εἰσορᾶω γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. 1093 ἐσορᾶς μ' ὡς ἐκδίκᾳ πάσχω. Pers. 111 ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. 914 τήνδ' ἡλικίαν εἰσίδοντ' ἀστῶν. Ag. 837 τὸν θοῦραιον ὄλβον εἰσορῶν. 900 κάλλιστον ἡμᾶρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος. Suppl. 428 μὴ τι τλῆς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν — ἀγομέναν. 486 καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε ὕβριν μὲν ἐχθῆρειεν. 148. Ib.

568 βοτόν ἐσορῶντες δυσχερές. Aoristus formae mediae εἰσιδόμεν Fr. 428 ἄλλον ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεόν "Ἀτλαν. 141 δέρχθητ', εἰσίδεσθε.

Εἶσω et ἔσω. [ἔσω ἀναλογώτερον quam εἶσω esse dixerunt Apollon. de adv. p. 577, 24, schol. Dionysii Thr. p. 942, 33 et Helladius ap. Phot. Bibl. p. 533, 27, licet ib. lin. 10 εἰ dixisset ἀνάλογώτερον quam εἰς, quorum ratio pene eadem est. Nam ἔσω comici nunquam dixerunt, ut in Theauro ostensum est vol. 3 p. 343, tragici vero non solum εἶσω dixerunt, sed etiam ἔσω, ubi metrum iambum postulare. Apud Aeschylum εἶσω metro postulante legitur in senario Sept. 560, in anapaestis fr. 128, ἔσω vero in senariis Ag. 1343. Ch. 553 919 921. ubi vero metrum utramque scripturam fert in M modo εἶσω modo ἔσω legitur, ut exempla infra afferenda docent, in quibus codicis scripturam servavi, etsi in textu huiusmodi in locis constanter εἶσω scripsi. Alterum eiusdem stirpis adverbium, quod raro legitur apud tragicos, tam constanter ἔσωθεν scriptum est ut perpauca alterius scripturae εἶσωθεν exempla reperiantur, de qua v. Theauro vol. 3 p. 343] εἶσω est intro, differtque ab ἔνδον, quod intus significat, etsi hoc discrimen interdum negligitur, de quo dixerunt Lobeck, ad Phryn. p. 127 et, quod ad epicos attinet, Lehrs. de Stud. Aristarchi p. 134 ed. sec. Intro est apud Aeschylum Ag. 1035 εἶσω κομίζου καὶ σὺ. Ch. 553 τῇδε μὲν στείχειν ἔσω. 849 ἔσω παρελθών. Pro ἔνδον intus dictum Sept. 232 μένειν εἶσω δόμων. 557 γλῶσσαν ἔσω πυλῶν ρέουσιν ἀλδαίνειν κακά. 560 εἰκώ — ἢ ἔσωθεν εἶσω τῷ φέροντι μέμψεται. Ag. 1052 ἔσω φρενῶν. 1343 πεπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω. Ch. 919 ἔσω καθημένη. 921 ἡμένας ἔσω. [Sed ib. 790 ἔσω vitiose pro ἔσωθεν.] Fr. 128 προπέπκωκας — εἶσω κλισίας. [Ch. 1059 in M εἶσω (εἶσω ὁ ab correctore) καθαρός, ubi recte εἰς σοι καθαρός Erfurdinus.]

Εἶτα deinde. Post participium Fr. 777 μὴ μοι προτεινῶν κέρδος εἶτ' ἀποστρέφει. [V. ad Ag. 308.] Εἶτε sive. εἶτε — εἶτε Ag. 261 εἶτε κέδων εἶτε μὴ πεπυσμένη. Ch. 852 εἶτ' αὐτός ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρῶν, εἶτ' ἔξ ἀμαυρᾶς κληδόνας λέγει μαθῶν. Eum. 292 εἶτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς — τίθησιν — πόδα, εἶτε Φλεγραίαν Πάκα — ἐπισκοπεῖ. Suppl. 186 εἶτ' ἀπὸ μῶν εἶτε καὶ τεθυμμένους. || εἶτ' οὖν — εἶτε et εἶτ' οὖν — εἶτ' οὖν Ag. 491 εἶτ' οὖν ἀληθεῖς εἶτ' ὄνειράτων δίκη — φῶς ἐφήλωσεν φρένας. 843 εἶτ' οὖν θανόντος εἶτε καὶ ζῶντος περί λέγω. Ch. 685 εἶτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἶτ' οὖν — θάπτειν. Fr. 320 εἶτ' οὖν σοφιστῆς κάρτα παραπαίων χέλυν, ubi vel praecessit vel secutus est alterum εἶτε vel εἶτ' οὖν. || Prius εἶτε interdum omittitur. Ag. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἶτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον. [Ch. 994 μύραινα γ' εἶτ' ἐχιδν' ἐφ' ἡ.] || εἰ — εἶτε Ch. 768 εἰ εἶν λοχίταις εἶτε καὶ μονοστιβῇ. Eum. 468 εἰ δικαίως εἶτε μὴ, κρίνον δίκη. 612 εἰ δικαίως εἶτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἶμα κρίνον. Fr. 257 καὶ τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἶτ' οὖν κακουργεῖν, ἀμφιδεξίως χειρ, si recte sic correxit Hermannus pro ὁ γούν, quod est apud Stobaeum 125, 7.

ἐκ ante consonantes, ἔξ ante vocales, ex. Construitur cum genitivo. Huius praepositionis exempla ab Wellauero collecta ad unam omnia redeunt notionem exeundi. Primo igitur motum e loco aliquo significat. Deinde originem significat, tertio causam.

1. De motu e loco aliquo. Pr. 1060 τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θωῶς. 909 δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' αἰστον ἐκβαλεῖ. 956 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην; 1046 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ρίζαις πνεύμα κραδαίνει. 573 ἔξ ἐνέρων περῶν. 356 ἔξ ὀμμάτων δ' ἡστραπτε γοργωπὸν σέλας. 59 δεινὸς γάρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους. 176 πρὶν ἂν ἔξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 770 πλὴν ἔαν ἐγὼ κ' δεσμῶν λυθῶ. 872 δς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμέ λύσει. Sept. 40 ἦκω σαφὴ τάκειθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 61 πεδία δ' ἀργιστῆς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμώνων. 459 πάλος ἔξ ὑπτίου ἠῆρσεν εὐχάλοκο κράνους. 476 ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 864 ἐκ βαθυκόλπων στηθεῶν ἦσειν ἄλλος. 942 ἐκ πυρὸς σθεῖς. Pers. 56 τὸ μαχαιοφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης Ἀσίας ἔπεται. 77 πεζονόμους ἐκ τε θαλάσσας. 305 πῆδημα κόφυον ἐκ νεῶς ἀφήλατο. 313 ναὸς ἐκ μιάς πᾶσον. 355 ἔξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἑλθών. 459 ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο. 524 ἦξω λαβοῦσα πέλανον ἔξ οἴκων ἐμῶν. 608 ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. 642 ἰόντ' αἰνέσας ἐκ δόμων. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίνονται θνητοῖς. 849 λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους — ἄγον. 963 Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας. Ag. 9 φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν. 316 ἀνδρὸς παραγγειλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί. 440 ἔξ Ἰλίου φίλοισι πέμπει βαρὺ πῆγμα. 560 ἔξ οὐρανοῦ γὰρ κατὸ γῆς λειμῶνται δρόσοι κατεψάκων. 624 ἀφαντος ἔξ Ἀχαιοῦ στρατοῦ. 626 ἀναχθεῖς ἐμφανῶς ἔξ Ἰλίου. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω. 1311 ὅμοιος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρόπει. 1408 ρυτὰς ἔξ ἀλός ὄρμεν. 1412 δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρὴν σ' ἀνδρηλατεῖν; 1554 ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. 1572 ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων. 1586 ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως. 1625 τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης. Ch. 22 ταλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν. 33 ἔξ ὕπνου κότον πνέων. 72 ἐκ μιάς ὁδοῦ βαίνοντες. 135 ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. 185 ἔξ ὀμμάτων δὲ δίημι πίπτοισι μοι σταγόνες. 1058 ἔξ ὀμμάτων στάζουσιν αἶμα δυσφιλές. Eum. 51 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλή λίβα. Ch. 487 χόας οἶσω παρῶν ἐκ δόμων. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα στάζοντες. 535 ἔξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη. 674 ἔξ ὧν μὲν εἰμι Δαυλιεύς ἐκ Φωκέων. Eum. 35 πάλιν μ' ἐπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 112 ἐκ μέσων ἀρκυστῶν ὕρουσεν. 147 ἔξ ἀρκύων πέπτωκεν. 155 ὄνειδος ἔξ ὄνειράτων μολόν. 210 τοὺς μητραλοῖας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 265 ροφεῖν ἐρυθρόν ἐκ μελέων πέλανον. 421 βροτοκτονούντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 443 ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σὺν ἐπὶ τῶν ἐλέμῃ ἀφαιρήσω μέγα. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. 779 809 κακὰ χερῶν εἴλεσθέ μου. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν ἐκ τε ποντίας δρόσου, ἐξ οὐρανοῦ τε. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσφρονισμένων ἱτῶ προσώπων. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν. 423 ἔξ ἑδρᾶν πολυθέων ρυσιασθῆσαν. 443 ἐκ δόμων πορθομένων. 465 ἐκ τῶνδ' (i. e. τῶν συζυμμάτων) ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θέλω. 659 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. 696 ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφρόμιγξ. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες νύιοι μαλαγχίμοις γύιοις λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἔξ ὀμμάτων. Fr. 5 πάλιν γάρ ἴκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. 55, 9 ὑπομυκνῶνται ποθέν ἔξ ἀφαντοῦς φοβεροὶ μῆμοι. 65 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμός. 196, 4 ἐλεσθαι δ' οὐτὶν' ἐκ γαίης λίθων ἔξεις. Fr.

332 ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων. Ag. 116 χερὸς ἐκ δορυπάλτου.

2. Cum genitivo genus et ortum significante. Pr. 871 σπορὰς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς. Sept. 141 σθένεν γὰρ ἔξ αἵματος γεγόναμεν. 532 μητρός ἔξ ὀρεσκούου βλάστημα. 594 ἔξ ἧς τὰ κενὰ βλαστάνει βουλευματα. Ag. 755 ἐκ δ' ἀγαθὰς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1525 ἔμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθέν. Ch. 992 ἧτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος, ἔξ οὐ τέκνων ἤνευχ' ὑπὸ ζῶνην βάρος. Suppl. 18 γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόου βοός ἔξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. 45 προγόνου βοός ἔξ ἐπιπνοίας Ζηνός. 589 τόδ' ἂν γένος λέγων ἔξ Ἐπάφου κυρήσας. 896 μηδὲ πλαθεῖν γαμέτα τινὶ τῶν ἔξ οὐρανοῦ. De materia ex qua quid compositum est Suppl. 953 πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.

3. Eiusdem generis sunt alia plurima, in quibus auctor, origo, causa rei significatur. Pr. 506 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 667 πυρῶν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 759 ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκθεῶν κυρεῖ. Pers. 373 οὐ γὰρ τοὶ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. Ag. 1016 πολλὰ τοὶ δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς τε καὶ ἔξ ἀλόκων ἐπετεῖαν. Sept. 228 κακὴ χεῖρ ἀπὸς ὑπερῷ δμμάτων κρηνημέναν νεφελᾶν. 898 ἀραίω τ' ἐκ πατρός διχοφρονι πότμω. Ag. 101 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπίς. 1470 κράτος τ' ἰσούσυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἱμοὶ κρατύνει. Ch. 422 ἄσαντος ἐκ πατρός ἐστι θυμός. Eum. 331 343 ὕμνος ἔξ Ἐρινύων. 535 ἐκ δ' ὑγείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολυευκτος ὄλβος. 797 ἄλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακηματα. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων μέγα κέρδος ὄρω. Suppl. 163 173 μῆνις μάστευρ' ἐκ θεῶν. 166 174 χαλεπὸς γὰρ ἐκ πνεύματος εἰσι κέρμιν. 459 ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλῇ.

De animo ex quo quid proficiscitur Sept. 873 καὶ δόλος οὐδέ τις ἢ φρενὸς ὀρθῶς με ληγαίνει. 919 δακρυχέων ἐκ φρενός. Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 268 ἐπέφυγε τοῦπος ἔξ ἀπιστίας. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυράς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. 1491 1515 φρενός ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; cuius loci comparatione ductus in loco defecto Pers. 547 κἀμὺ δὲ μύρον τῶν οἰχομένων αἰρωδοκίμως πολυπενθὴ post οἰχομένων verba excidisse conieci φρενός ἐκ φιλίας θρηνῶν παιδῶν. Ch. 107 λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενός λόγον. 157 κλύε σέβας, ὡς δέσποτ', ἔξ ἀμαυράς φρενός. Suppl. 911 ἐκ τίνος φρονήματος — τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα;

De re ex qua quid consequitur Pr. 485 κᾶκρινά πρῶτος ἔξ ὀνειράτων ὃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; 979 εἰδείξαι τ' ἐκ φυγὰς ἔμοι. Ag. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 877 ἐκ τῶνδε τοὶ παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. 1223 ἐκ τῶνδε ποινὰς φημι βουλεύειν τινά. 1603 ἐκ τῶνδε σοὶ πείσονται τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 1056 ἐκ τῶνδε τοὶ ταραγμός ἐς φρένας πίτνει. Ag. 1112 ἔξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφατοῖς ἀμνησῶ. 1366 τεκμηρίοισιν ἔξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα. Ch. 515 ἐκ τίνος λόγου; 523 ἐκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη χοὰς ἐπεμψε. 853 ἔξ ἀμαυράς κληδόνος λέγει. 887 ζυνῆκα τοῦπος ἔξ αἰνιγμάτων. Eum. 784 814 ἐκ δὲ τοῦ λειχνῆ ἀφυλλος — ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Fr. 41, 6 δεινδρότις ὥρα δ' ἐκ νοτιζόντος γάμου τέλειος ἐστί. 270 ἐκ τοῦδ' ἀκανθα ποντίου βοσκήματος σῆψαι. Pers. 397 ἐπαίσαν

ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος. 462 ἐφορμηθέντες ἔξ ἐνός ῥόθου παῖοι. Fr. 233 δεσμών ἀριστος ἐκ Προμηθέως λόγου.

ἐκ cum verbis accipiendi idem est quod παρά. Sept. 700 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσιᾶν δέχωνται. Ag. 284 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου — ἐξεδέξατο. Eum. 867 τοιαῦθ' ἔλῃσθαι σοὶ πάρεστιν ἔξ ἐμοῦ. Suppl. 692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν (sic correxī pro λάθοιεν). || Cum verbis audiendi Pers. 757 τοιάδ' ἔξ ἀνδρῶν ὀνειδὴ πολλὰκίς κλύων. Ag. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἔξ ἐμοῦ κλύεις. Suppl. 948 σαφὴ δ' ἀκούεις ἔξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. Huc fortasse referendum fr. 333 τοσαῦτα κῆρυξ ἔξ ἐμοῦ διάρτασον, quod significare videtur *mandata ab me data*.

De mutato rei statu, cuiusmodi in locis Latino post reddi potest, ut fecit Stephanus in Thes. vol. 3 p. 349, ubi aliorum scriptorum exempla collecta sunt. Pers. 301 λευκὸν ἡμᾶρ νυκτός ἐκ μελαγχίμου. Ag. 690 ἐκ τῶν ἀβροπῆων προκαλυμμάτων ἐπλευσε. 900 κάλλιστον ἡμᾶρ εἰσιδεῖν ἐκ χεῖματος. Ch. 76 ἐκ γὰρ οἴκων πατρῶων δούλιον ἐσάγον αἴσαν. 340 ἄλλ' ἐπ' ἂν ἐκ τῶνδε θεός χρήζων θεῇ κελάδους εὐφρογγοτότερος. Ag. 1110 χεῖρ' ἐκ χειρός. Eum. 177 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου (sic Bothius pro κείνου) πᾶσται.

De re, per quam quid perficitur. Ag. 328 οὐκέτ' ἔξ ἐλευθέρου δέρης ἀποιμῶζουσι. 1183 φρενώσω δ' οὐκέτ' ἔξ αἰνιγμάτων. 1638 ἐκ τῶνδε τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἀρχεῖν πολιτῶν.

Cum verbis passivis et passivorum significationem habentibus, ut πάσχω, idem est quod ὑπό. Pr. 221 τοιάδ' ἔξ ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελήμενος. Sept. 750 κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλῶν. 805 τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. Ag. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. 1026 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μῆτρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἴργει. 1279 οὐ μὴν ἀτιμοὶ γ' ἐκ θεῶν τεθνήσκουσιν. 1284 ἄραρε γὰρ τις ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας. 1478 ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως — τρέφεται. 1496 1520 δαμείς ἐκ χειρός. Ch. 1006 ὀλοῖμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἀπαις. Eum. 392 θεσμόν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα. Suppl. 82 καὶ πολέμου τειομένης. 942 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται. Fr. 306 αὐτῷ ποιοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

Cum genitivo adiectivorum adverbii significationem habet: de quo usu dixit Stephanus in Thes. vol. 3 p. 350. Ag. 1423 ἐκ τῶν ὁμοίων. Suppl. 405 ἔξ ἰσού. 357 μὴδ' ἔξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένεται.

ἐκ (ut ἀπό) de tempore dictum ex quo s. a quo aliquid factum est: de quo multa collegit Stephanus in Thes. vol. 3 p. 347. Pers. 762 ἔξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἀναξ τήνδ' ὠπασεν. Eum. 25 ἔξ οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. 284 583 ἔξ ἀρχῆς. Pers. 788 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα; Eum. 2 πρῶτων μὲν — Γαῖαν, ἐκ δὲ τῆς (i. e. post hanc) Θέμιν. Incertum est an huc referendum sit fr. 123 κακὴ τῶνδ' ἐπινε βρῦτον.

ἐκ per tmesin ab verbo seicunctum. Pr. 134 ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶντων αἰδῶ. || Per crasin cum καὶ coalescit in κακὴ vel καὶ, de quo v. s. v. καί. Aphaeresin patitur, ut Sept. 873 μὴ 'κ. Eum. 830 μὴ 'κβάλῃς. Suppl. 340 μὴ 'κδῶς.

ἐκαθεν e longinquo. Suppl. 421 τὰν ἐκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμέναν. De loco Ch. 317 v. s. v. ἀνέκαθεν.

ἐκάς procul. Ag. 292 ἐκάς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ροάς — μολόν. 1104 ἀλάκ δ' ἐκάς

ἀποστατεῖ. 1650 τοῦργον οὐχ ἑκάς τόδε. [Ch. 472 τῶν δ' ἑκάς corruptum ex τῶνδ' ἄκος, quod restituit Schuetsius.]

ἑκαστος *quisque*. Pr. 491 διαίταν ἦντινα ἔχουσ' ἑκαστοι. 862 γυνὴ γάρ ἀνδρ' ἑκαστον αἰῶνος στερεῖ. 950 ἄλλ' αὐθ' ἑκαστ' ἐκφραζε. Sept. [13 ὥραν τ' ἔχονθ' ἑκαστον.] 56 ὡς πάλω λαχὼν ἑκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἀγίοι λόχον. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἑκαστος εἰληχεν πάλον. Pers. 136 Περσίδες δ' ἄβροπενθεῖς ἑκάστα — λείπεται μολόυε. 381 ὡς ἑκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 240 ἔβαλλ' ἑκαστον θυτήρων. 333 ὡς ἑκαστος ἐσπασεν τύχης πάλον. 431 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. 435 σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 873 ἀπαῖ ἑκάστῳ καθανῶν μορφώματι. Eum. 271 ἔχονθ' ἑκαστον τῆς δίκης ἐπέξια. Suppl. 932 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἑκαστα. 978 ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

ἐκάτη *iaculatrix*. Est Dianae cognomen ita dictae a procul iaciendo, ut Apollo ἑκαστος dictus est. Suppl. 676 Ἀρτεμιν δ' ἐκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

ἑκατί (ἑκατὶ apud epicos, ἑκατὶ apud tragicos) est adverbium de quo multis disputat Apollonius de adverb. p. 497 seq. Construitur cum genitivo pariter ut Latinum *causa*. Ag. 874 τοιῶνδ' ἑκατὶ κληδόνων παλιγκότων. Ch. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἑκατὶ δαιμόνων κυρῶ; 436 ἑκατὶ μὲν δαιμόνων, ἑκατὶ δ' ἀμᾶν χερῶν. 701 κεδνῶν ἑκατὶ πραγμάτων. [996 τόλμης ἑκατὶ κἀκδίκου φρονήματος.] Eum. 71 κακῶν δ' ἑκατὶ καγένοντο. 759 Παλλὰδος καὶ Λοξίου ἑκατὶ. Aliter dictum Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἑκατὶ βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι, i. e. *quod attinet* ad numerum navium.

ἑκατογκάρανος *centiceps*. Pr. 353 δάϊον τέρας ἑκατογκάρανον. Sic Blomfieldus pro ἑκατοντακάρηνον, quod est in M, sed a super scripto. ἑκατόν *centium*. Pers. 343 αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει ἑκατόν δις ἦσαν ἐπτά τε.

ἑκατοντάρχης *centurio*. Fr. 181 (apud Athen. 1 p. 119, καὶ ταξιάρχης καὶ ἑκατοντάρχης ἑταῖα, quae in metri formam redegit Porsonus, καὶ ταξιάρχης χάκατοντάρχης στρατῷ ἑταῖα.

ἐκβάζω *eloquor*. Ag. 498 τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων.

ἐκβαίνω *descendo*. Ag. 906 1039 ἐκβαίν' ἀπηνής τῆσδε.

ἐκβάλλω *eicio*. Pr. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον. 910 δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' αἰστον ἐκβαλεῖ. Sept. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 688 κακοῦ δ' ἐκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Ag. 1565 τίς ἂν γονάν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. 830 γλώσσης ματαίας μὴ κ'βάλης ἐπὶ χθόνα καρπὸν. Ag. 1663 κἀκβαλεῖν ἔπει τοιαῦτα. Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἔπος τὸδ' ἐκβαλεῖν.

ἐκβασίς *egressus*. Suppl. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἐκβασίς στρατοῦ.

Ἐκβάτανα. V. Ἀγβάτανα.

ἐκβολή *deiectio*. De deiectione mercium in tempestate Sept. 769 πρόπρυμα δ' ἐκβολάν φέρεῖ ἀνδρῶν ἀλφιστάν ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς. ubi ἐκβολάν M a m. rec., ἐκβολῶν (vel ἐκβόλων) a m. pr. Utrumque explicatur in scholiis, ὅταν δὲ παχυνθῶσιν οἱ ἄνδρες τῶν ὀλβω, τότε ὅλου τοῦ φόρτου ἐκβολὴν ποιοῦνται. τοῦτο δὲ πρὸς Ἑτεοκλέα ἐκβολῶν δὲ τῶν ὑβριστῶν οἷον δι' ἐκβολῆς ὑβρίζον-

των. ubi postrema τοῦτο δὲ — ὑβρίζοντων alius esse grammatici videntur. || *eiectio*. Suppl. 421 τὰν ἐκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμέναν. De calculis ex urna sumtis numerandi causa Eum. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων. Similiter de sortitione dictum ἐκβάλλειν ib. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους.

ἐκβροντάω *fulgure excutio*. Pr. 362 ἐφεσπάλωθι κἀεβροντήθη σθένος.

ἐκγονον *proles*. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἐκγονα.

ἐκγονος *nepos*. Pr. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῖν. De Ag. 374 v. s. v. ἔγγονος. ἐκδέκτωρ *qui aliquid in se recipit*. Fr. 194 ἀντιδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

ἐκδέχομαι *recipio*. Ag. 285 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἴπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. Ch. 762 Ὅρεστην ἐξεδέξαμην πατρί.

ἐκδημος *peregre absens*. Ch. 570 ἐκδημός περ ὦν. Sic correxi quod in M ἐνδημος παρῶν contra manifestum verborum sensum scriptum est: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII.

ἐκδιδάσκει *edocet*. Pr. 698 λέγ', ἐκδιδάσκει. 981 ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ἐκδίδωμι *trado*. Suppl. 340 αἰτοῦσι μὴ κ'δῶς παισὶν Αἰγύπτου. 414 ἐκδόντες ὑμᾶς. 510 οὐτοὶ πτερυγῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. 943 ψήφος κέκρανται μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ στόλον γυναικῶν.

ἐκδικος *iniustus*. Sept. 608 ταῦτοῦ κυρήσας ἐκδίκους (sic Prienus pro ἐκδικῶς) ἀγρεύματος. Pr. 1093 ἐσσορᾶς μ' ὡς ἐκδίκᾳ πάσχω. Eum. 489 ὄρκον πορόντας μὴδὲν ἐκδικον φράσειν. [Ch. 996 in M κἀνδίκου φρονήματος, quod vel κἀδίκου cum Turnebo, vel κἀκδίκου cum Ahrensio scribendum.]

ἐκδικῶς *iniuste*. Pr. 976 ὁδοὶ παθόντες εὐκακοῦσι μ' ἐκδικῶς.

ἐκδοχὴ *successio*. Ag. 299 ἡγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.

ἐκδρακοντόμοι *in draconem mutator*. Ch. 349 ἐκδρακοντωθεῖς δ' ἐγὼ κτεῖνων νιν.

ἐκδύω *exuo*. Ag. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθήτα.

ἐκεῖ *illuc*. Pers. 319 ἐκεῖ κατέφθιτο. Ch. 355 φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανούσι. 358 πρόπολος τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων. 714 κἀκεῖ κυροῦντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Eum. 81 κἀκεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίου μύθους ἔχοντες. Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τὰμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος. Fr. 313 οὐνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

ἐκεῖθεν *illinc*. Sept. 40 ἦκω σαφῇ τάκειθεν ἐκ στρατοῦ φέρων.

ἐκεῖθι *illuc*. Sept. 810 ἐκεῖθι κείσθον; nbi διορθωτὴς in M superscripsit κήλθον, crasi suspecta, de qua dixi in annot. ad Poet. acen.

ἐκεῖνος *ille*. Hoc pronomen, quod ab adverbio ἐκεῖ formatum est, ut Apollonius docet de adverb. p. 76, personam vel rem remotiorem significat, ut οὗτος personam vel rem propiorem vel praesentem: de quo dictum in Thesaurο vol. 3 p. 407. Legitima autem eius forma est ἐκείνος: dissyllaba tragici non untuntur nisi ubi metri necessitas postulat. ἐκείνος vel substantive vel, quod minus frequens, adiective dictum est. Nominativus singularis Pr. 948 ἐκείνος ἐκτίπτεϊ κράτους. Ch. 742 ἡ δὲ κλῶν ἐκείνος εὐφρανεῖ νόον. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκείνος ἦν πεπαίτερος μύρων. || Genitivus Sept. 663 ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. Pers. 766

ἐκείνου παῖς τὸδ' ἔργον ἤνυσεν. Ch. 178 μάλιστα ἐκείνου βοστρύχους προσεῖδεται. 208 αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ συνεμπόρου τινός. || Dativus Ag. 608 θυμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ. || Accusativus Pers. 829 ἐκείνων σωφρονεῖν κεκλημένον πινύσκετε. Ch. 572 κἀκείνων ἐν θρόνοιςιν εὐρήσω πατρός. Eum. 225 τὸν ἀνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπῃ ποτέ. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυτῇ; || Nominativus pluralis Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἐστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. || Genitivus Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰροῦμαι σθέν. Ag. 671 ἐκείνων εἰ τις ἐστιν ἐμπνέων. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μάλλον οἰκτεῖρω πολὺ. || Dativus Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίσις κομπάσμαιν. Pers. 691 ἐκείνοις ἐνδυναστεύσαι. || Accusativus Ag. 673 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοάζομεν. Pers. 395 σάλπιγξ δ' αὐτῇ νάντ' ἐκείν' ἐπέφλεγεν. Ag. 1106 ἐκεῖνα δ' ἔγνων.

Formae disyllabae pauca sunt exempla. Sept. 1063 κείνος δ' ὁ τάλας. Pers. 230 κείνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. 792 αὐτῇ γάρ ἡ γῆ εὐμαχός κείνοις πέλει. Ch. [146 κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] 740 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῳ. Eum. 99 ἔχῃ μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. 177 ἕτερον ἐν κάρῃ μιάστορ' ἐκ κείνου (sic Boethius pro μιάστορ' ἐκείνου) πάσεται. Suppl. 210 κείνου ἑλένορος.

ἐκέισε *illuc*. Pers. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκέισε παῖδων ἐστρατηλάται;

ἐκζω *fervefacio*. Sept. 709 ἐξέζωσεν γάρ Οιδίπῳ κατεύγματα. Eum. 861 μὴτ' ἐκζέουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσις ἰδρύσῃς Ἀρη. Ἐξελοῦθ' Μ. ἐκζέουσιν Musgravius, quod legisse videtur schol. qui per ἀναπετρώσασα explicat. De usu verbi transitivo v. Hermannii annotatio. ἐκῆβόλος *tela eminus mittens*. Pr. 711 ἐκῆβόλος τόδοισιν ἐξερτυμένοι. Eum. 628 τόδοις ἐκῆβόλοισιν.

ἐκῆλος *tranquillus*. Sept. 238 ἐκῆλος ἴσθι, μὴδ' ἀγαν ὑπερφοβοῦ.

ἐκθαμνίζω *extirpo, everto*. Sept. 72 μὴ μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσῃτε. Hoc verbo post Aeschylum nemo usus esse reperitur praeter Tzetzen, cuius exempla v. in Thes. vol. 3 p. 416.

ἐκθονιάομαι *exedo*. Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκθονιήσεται. ἐκθονιάσεται Nauckius.

ἐκθρῶσσω *exsilio*. Pers. 457 ναῶν ἐξέθρῳσκον.

[ἐκθυμός vitiose pro εὐθυμός, quod v.]

ἐκκαθαίρω *exurgo*. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλῳν βροτοφθόρῳν.

ἐκκαλέομαι (forma media) *evoco*. Ag. 270 χαρά μ' ὑπέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη.

ἐκκαλύπτω *detego, aperio*. Pr. 193 πάντ' ἐκκαλύψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον.

[ἐκκαρπίζομαι *defrugo, fructum fero*. Sept. 601 ἀττης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Est versus poetae ignotus, male illatus Aeschyleis: de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220.]

ἐκκενὸς *evacuus, vacuum reddo, vasto*. Pers. 761 τὸδ' ἄστῳ Σούων ἐξεκείνωσεν πεσόν. ubi notanda forma Ionica. Sept. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. Pers. 549 στένει γαῖ' Ἀσίας ἐκκενουμένα.

ἐκκηραίνω *debilito, perdo*. Eum. 128 δεινῆς δρακαίνης ἔξεκῆρανεν μένος. Hesychius ἔξεκῆρανεν: ἐξέφθειρε, ut idem κηραίνει inter alia exp. φθείρει.

ἐκκλέπτω *furto s. furtim eripio*. Ag. 662

ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἡ Ἐγρήσατο. Eum. 153 τὸν μητράλοῖαν δ' ἐξέκλεψας.

ἐκκριτός *delectus*. Sept. 57 ἀρίστους ἀνδρας ἐκκρίτους πόλεως. Pers. 340 δεκάς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἐκκριτός. 803 πλήθος ἐκκριτον στρατῷ.

ἐκκρουστός *qui quali s. moveri potest*. Sept. 542 de Sphinge in scuto Parthenopaei infixa τὸ γὰρ πόλεως δνειδὸς ἐν χαλκῆλάτῳ σάκει — Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην, γόμοφους ἐνώμα λαμπρόν ἐκκρουστον δέμας. Eustath. p. 1160, 40 ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινούντο (signa in scuto) ἐκκρουστα δντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει, καὶ οὕτως ἐφάνταζον τοῖς ὁρώσι τὸ αὐτοκίνητον, ὅποιον δὴ τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις.

ἐκκυλίω *evolo, expedio*. Pr. 87 ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθῇσι τύχης.

ἐκκυνηγέτω. V. κυνηγέτω.

ἐκλάμπω *eluceo, effulgeo, emico*. Pr. 1083 ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς Ζάφυροι. Pr. 304.

ἐκλαπάζω *exturbo, expello*. Sept. 465 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον πωλικῶν θ' ἐδωλίων — δορί ποτ' ἐκλαπάει.

ἐκλείπω *relinquo, desero*. Sept. 218 θεοὺς ἔδρας ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Sic cor. rex quod est in M θεοὺς τοὺς τῆς α. de quo dixi in Praef. edit. Lips. quinta (a. 1865) p. LVI. Pers. 128 πέδοστιβῆς λεῶς σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελίσσῳν. Ag. 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐ ποτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογος. Ch. 543 τὸν αὐτὸν χώρον ἐκλιπῶν (sic Blomfieldus pro ἐκλείπων) ἐμοί. || *omitto*. Pr. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων. Pers. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπων λέγων κακῶν. Eum. 132 κύων μέριμναν οὐ ποτ' ἐκλιπῶν πόνου. Passivum 97 δνειδὸς ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται, i. e. non cessat.

ἐκλογος *enarratio*. Hesychius ἐκλογον: διήγησιν. Αἰσχύλος Σαλαμινιάς (fr. 215).

ἐκλούομαι *labor*. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλουμένους δέμας.

ἐκλυσίς *exsolutio, liberatio*. Pr. 262 ἀθλων δ' ἐκλυσιν ζῆτει τινά.

ἐκλύω *exsolvo, libero*. Pr. 326 339 τῶνδ' ἐκλύσαι πόνων. 781 τὸν ἐκλύσονται ἐμέ. Forma media Pr. 235 ἐξελυσάμην (ἐξερυσάμην apogr. plura) βροτοὺς τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Αἶδου μολεῖν. Eum. 174 καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται.

ἐκμανθάνω *edisco*. Pr. 254 ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. 706 ὡς ἀν τέρματ' ἐκμάθης ὁδοῦ. 776 καὶ μὴδ' σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζῆτει πόνους. 817 ἐπανδῖπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε. 876 οὐδὲν ἐκμαθούσα κερδανεῖς. Pers. 230 κείνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. Fr. 304, 1 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθῶν ἐπίσταται.

ἐκμαρτυρέω *testor*. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προμύσας τὸ μὴ εἰδέναι. Sic recte Dobraeus pro τὸ μ' εἰδέναι, de quo Hermannus "τὸ μὴ εἰδέναι λόγος est non, ut qui ex aliis accepertunt, parum, sed, ut qui ipsi viderunt, accurate scire. Verbum ἐκμαρτύρησον, quod proprie de testimonio absentis dicitur, sic accipiendum est ut sit, de absente, quum mortua ero, testare. Eum. 461 λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον."

ἐκματεύω *investigo, exquiro*. Eum. 247 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν πρὸς αἶμα καὶ σταλαγμόν ἐκματεύομεν. Sic scripsi pro ἐκμαστεύομεν.

ἐκμοχθέω *exantilo*. Pr. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμοχθήκεν φράσω.

ἐκνομός *celex*. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τὸδ'.

ἐκνόμων σέβας. "In Opusc. 6, 2 p. 25 putabam scribendum esse ἐκνόμως *valde*: sed nihil mutandum est. Recte scholiasta, τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα οὐ μόνον τιμὰ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὀρμώμενον προσηκούσῃ τύχῃ." HERMANN.

ἐκνόμως *contra legem, nefarie*. Ag. 1473 σταθεῖσ' ἐκνόμως ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται.

ἐκπαγλῆσθαι *vehementer admiror*. Ch. 217 σύνοιδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην. quod schol. exp. ἐκπάγλως θαυμάζουσιν.

ἐκπαγλος *stupendus, horrendus*. Ch. 548 ὡς θόρῳεν ἐκπαγλον τέρας. Ag. 862 ἐκπαγλον κακόν.

[ἐκπαιδεύεται Pers. 815 vitiose pro ἐκπιδύεται, quod v.]

ἐκπάτιος *extra semitam versans*. Improperie *enormis*. Ag. 50 ἐκπατίους ἄλγεσι παίδων. ubi gl. in M τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ, et scholion οἷτινες ὕπατοι ὄντες, ὀλέσαντες δὲ τὸν πόνον τῶν ὀρταλίων, τὸν ἐν τοῖς δεινίοις τηρούμενον, ἐπὶ τῶν λεχέων στροφολοιοῦνται.

ἐκπέμψω *emitto*. Ag. 281 "Ἡφαιστος ἴδης λαμπρόν ἐκπέμψων σέλας. Ch. 98 καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας.

ἐκπεραίνω *perficio*. Fr. 72 (ap. Pollucem 7, 122) Λέσβιον — κύμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραίνέτω ρυθμοῖς. Sic Kuehnii pro ἐκπεραίνέτω, quo verbo nemo usus est.

ἐκπέραμα *exitus*. Ch. 655 τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ.

ἐκπεράω *permigro*. Pr. 713 χρίμπουσα ραχίαισιν ἐκπεράν χθόνα. 731 αὐλῶν' ἐκπεράν Μαιωτικόν. Eum. 240 χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπεράν.

ἐκπέρθω *evertō*. Pr. 357 τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. Sept. 427 ἐκπέρσειν πόλιν — φησίν. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον ἐκπέρσαι θέλων.

ἐκπεύθομαι *interrogor*. Pers. 954 βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου (sic ex apogr. pro ἐκπεύθοι). ἐκπεύθου, quod *sciscitare* significat, si recte legitur, contra usum loquendi passive dictum est, *sine te interrogari*.

ἐκπήδημα *saltus*. Ag. 1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπήδημας, i. e. *maius quam unde exsilire liceat*.

ἐκπιδύομαι (iū) *scaturio*. Pers. 815 οὐδέπω κακῶν κρητὶς ὑπεστίν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. Sic Schuetzius pro ἐκπαιδεύεται.

ἐκπίμπλημι *expleo*. De plena enarratione Pers. 430 κακῶν δὲ πλῆθος οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι

ἐκπίνω *ebibo*. Ag. 1398 αὐτὸς ἐκπίνει μολών. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφῶ.

ἐκπίπτω *excido, expello*. Pr. 756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 757 ἢ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 948 ἐκείνος ἐκπίπτει κράτους. 957 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δισσοῦς τυράννου ἐκπεσόντας ἡσθόμην;

ἐκτίτνω *excido*. Pr. 912 ἀρὰ —, ἣν ἐκτίτνων ἡράτο δηναίων θρόνων.

ἐκπλέω *ex portu evehor*. Fr. 245 ἐνθ' οὔτε μῖμνεν ἄνεμος οὐτ' ἐκπλεῖν ἔα.

ἐκπληγὶς *terror*. Pers. 606 τοῖα κακῶν ἐκπληγὶς ἐκφοβῆι φρένας.

ἐκπλήσσω *excutio*. Pr. 134 ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶν αἰδῶ. 360 δς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγρόρων κομπασμάτων. || *percello, perterrefacio*. Ch. 233 χαρὰ δὲ μὴ κπλαγῆς φρένας.

Pers. 290 σιγῶ πάλοι δύστηνος ἐκπεπληγμένῃ κακοῖς.

ἐκπλους *enavigatio, exitus navigantis*. Pers. 367 ἐκπλους φυλάσσω καὶ πόρους ἀλλορθόους. 385 κρυφαῖον ἐκπλους οὐδαμῇ καθίστατο.

ἐκπλυτος *elutus*. De riasculo quod expiari potest Eum. 281 μητροκτόνον μῖασμα δ' ἐκπλυτον πέλει.

ἐκπνέω *efflo, exhalo*. Pr. 359 καταβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Ag. 1493 1517 βίον ἐκπνέων.

ἐκποδών *procul*. Pr. 344 ἀλλ' ἡσύχαζε αὐτὸν ἐκποδών ἔχων. Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδών σχεθεῖν. Ch. 20 σταθῶμεν ἐκποδών. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κάκποδών εὐ κείμενα. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδών λέγω.

ἐκπονέω *elaboro, efficio*. Suppl. 367 εὐνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονέειν ἀκῇ.

ἐκπράσσω *efficio, perficio, conficio*. Sept. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπέειπε πατρώθεν εὐκταία φάτις. Pers. 723 καὶ τὸδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κληθεῖν μέγαν; Ag. 582 χάρις τιμῆσεται Διὸς τὸδ' ἐκπράξασα. Ag. 1276 De Apolline Casandram vi fatidica impertito ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ: de quo v. Thes. vol. 3 p. 553. Suppl. 101 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπακ. 472 εἰ μὲν γάρ ὅμιν μὴ τὸδ' ἐκπράξω χρεός.

ἐκπρέπῃς *excellens*. Pers. 442 ψυχὴν τ' ἀριστοὶ κευθένειαν ἐκπρέπεις. 184 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ, ubi apogr. nonnulla εὐπρεπεστάτω.

ἐκρήγνυμαι *erumpo*. Pr. 367 ἐνθεν ἐκραγῇσονται ποτε ποταμοὶ πυρός.

ἐκρίπτω *proiciō*. Pr. 932 τοιάδ' ἐκρίπτων ἐπη.

[ἐκρύεσθαι vitiose pro ἐκλύεσθαι. V. ἐκλύω.]

ἐκσωζομαι *servo* (e periculo ereptum). Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ βίον ἐκσωσοῖατο. 451 ὅταν νεῦν φαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοῖατο.

ἐκτείνω *extendo*. Pr. 323 οὐκουν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. Ch. 983 ἐκτεῖνατ' αὐτόν. De sermone longiore Ag. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε. 916 μακράν γάρ ἐξέτεινας. 1229 γλώσσα μισσητῆς κυνὸς λέξασα κάκτεινασ φαιδρόνους. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἐκτείνον λόγου. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραινεῖσιν ἀστοῖσιν. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρα.

ἐκτελευτάω *ad finem perduco, perficio, absolvo*. Pr. 1020 μακρόν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου τὰδ' ἡῤῃχον ἐκτελευτήσῃ θεοῦς. Intransitive *ad finem pervenio*. Suppl. 411 ὅπως ἀνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσῃ καλῶς.

ἐκτελέω *perficio*. Pers. 228 ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

ἐκτελέω *perfectus*. Pers. 218 τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελεῖ γενέσθαι σοὶ τε καὶ τέκνοις σέθεν. [Ag. 105 κράτος αἰσίον ἀνδρῶν ἐκτελέων. ubi Auratus recte ἐντελέων.]

[ἐκτεμῶν scriptura corrupta fr. 178 nondum satis probabiliter emendata.]

ἐκτενῇς. Corrupte Suppl. 983 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους, ubi ἔγγενεις restituit Heathius.

ἐκτῆκω *liquefacio*. Improperie Pr. 535 ἀλλὰ μοι τὸδ' ἐμμένει καὶ μήποτ' ἐκτακείη, i. e. nunquam animo excidat. Similiter Critias ap. Athen. 10 p. 432e λῆσις δ' ἐκτῆκῃ μνημοσύνην πραπίδων.

ἐκτίνω *exsolvo, luo*. Sept. 548 Ἄργει δ' ἐκ-

τινῶν καλὰς τροφάς. Ag. 1562 ἐκτίνει δ' ὁ καί-
ων. 1582 χερὸς πατρώας ἐκτίνοντα μηχανάς.

ἔκτοθεν *extrinsecus*. Sept. 629 πύργων δ' ἔκ-
τοθεν βαλὼν Ζεὺς σφε κἀνοί κεραυνῷ. Pers. 871
λίμνας τ' ἔκτοθεν. Ch. 473 οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτο-
θεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν.

ἐκτολευῖν *perficio, conficio*. Ag. 1033 οὐ-
δὲν ἐπελπομένα ποτέ καιρὶον ἐκτολυπεύσειν.

[ἔκτος *sextus*. Pers. 778 ἔκτος δὲ Μάραφς
ἔβδομος τ' Ἀρταφρένης.]

ἐκτός *extra*. Sept. 265 ἐκτός οὖσ' ἀγαλμάτων.
Pr. 330 ἐκτός αἰτίας κυρεῖς. Ch. 1031 ἐκτός αἰτίας
κακῆς εἶναι.

ἐκτρέπω *averto*. Sept. 628 δορίπονα κάκ'
ἐκτρέποντες ἐς γὰς ἐπιμόλους. Ag. 1464 μὴδ' εἰς
Ἐλένην κότον ἐκτρέψω.

ἐκτρέφω *educō*. Ch. 750 δν ἐξέθρεψα μητρό-
θεν δεδεγμένη.

ἐκτροπὴ *declinatio*. De effugio Pr. 913
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν.

ἐκτυφλῶ *occascō*. Ch. 536 πολλοὶ δ' ἀνή-
θον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες.

Ἐκτωρ *Hector*. Pr. 260 ὅθεν περ Ἐκτωρ σ'
ἄλοχον ἤγαγεν. 440 Ἐκτορος τύχης διαί. || Ἐκτο-
ρος λῦτρα σive Φρύγες inscripta fuit Aeschyli fa-
bula (fr. 254—268).

ἐκφανής *conspicuius, manifestus*. Pers. 398
θωὸς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν. Eum. 244
τόδ' ἐστὶ τάνδρος ἐκφανὲς τέκμαρ.

ἐκφάτως *ineffabilius*. Ag. 706 τὸ νυμφότι-
μον μέλος ἐκφάτως τίονται. Alii interpretantur
clara voce, Schneidewinus *palam*.

ἐκφεύγω *effugio*. Pr. 518 οὐκ οὖν ἀν ἐκφύγοι
γε τὴν περρωμένην. Sept. 719 οὐκ ἀν ἐκφύγοις
(ἐκφύγοις γ) κακά, ut 1044. Pers. 510 ἤκουσιν ἐκ-
φυγόντες. 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτόπουον
ἀκούσμεν. Ag. 902 τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν Eum. 752
δδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. Suppl. 143 153
εὐνάς ἀνδρῶν ἀγαμὼν ἀδάματον ἐκφυγεῖν.

ἐκφθίνω *perdo*. Pers. 679 ἐξέφθινθ' αἱ τρι-
σκαλοὶ νᾶες. 927 μυριάς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.

ἐκφοβέω *exterreo*. Pers. 606 τοῖα κακῶν ἐκ-
πληξίς ἐκφοβεῖ φρένας.

ἐκφορὰ *elatio*. De funere Sept. 1024 ὄτιμον
εἶναι δ' ἐκφορὰς φίλων ὕπο. Ch. 430 δαίσις ἐν
ἐκφορᾷ. Ch. 9 ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.

ἐκφορὰς *exportans*. Eum. 910 τῶν δυσσε-
βοῦντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις. Sensum recte
expressit Schuetzius, impii vero si qui fuerint,
quo minus extirpes nihil impedit.

ἐκφράζω *enuntio*. Pr. 950 αὐθ' ἔκαστ' ἐκ-
φράζε.

ἐκφυγγάνω *effugio*. Pr. 525 δεσμούςς ἀεικέις
καὶ δύοσ ἐκφυγγάνω.

ἐκφυσάω *effundo*. Pr. 720 ἐνθα ποταμός
ἐκφυσά μένος.

ἐκφυσιᾶω *exhalo*. Ag. 1389 ἐκφυσιῶν δὲξίαν
αἵματος σφαγήν.

ἐκφυσις *id quod enascitur s. erumpit*. Fr.
248 ἐνύκισε δεινὴν στομυτῶν ἐκφυσιν.

ἐκχέω *effundo*. Eum. 653 τὸ μητρός αἵμ'
δμαῖον ἐκχέας πέθοι. Ch. 97 τὰδ' ἐκχέουσα γά-
ποτον χύσιν, ubi probabilius est ἐκχέασα. 520 τὰ
πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἐνός. [Ag.
322 ἐκχέας conturpatum ex ἐχχέας.] Improprie
Pers. 826 μὴδὲ τις — ὄβλον ἐκχέη μέγαν. Ag. 1029
προφθόσασα καρδία γλῶσσαν ἀν τὰδ' ἐξέχει.

ἐκών *libens, sponte vel libenter faciens*. Pr.
218 ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. 266 ἐκὼν
ἐκὼν ἥμαρτον. 854 οὐχ ἐκούθ' ἐλεύσεται. Ag.

38 ἐκὼν ἐγὼ μαθοῦσιν αὐδῶ. 841 ὅσπερ οὐχ ἐκὼν
ἐπλεῖ, 943 κράτος μέντοι πάρες τ' ἐκὼν ἐμοί.
953 ἐκὼν γάρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται Ζυγῷ. 1613
σύ δ' ἀνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν. Eum.
234 εἰ προδῶ σφ' ἐκὼν. 540 ἐκὼν δ' ἀνάγκας
ἄτερ. Sic Wieselerus pro ἐκ τῶνδ'. Suppl. 940
ταῦτας δ' ἐκούσας μὲν — ἄγοις ἄν.

ἐλαία *oliva*. Pers. 617 Ἐανθῆς ἐλαίας καρπὸς
εὐώδης. Ag. 494 κατάσκιον κλάδους ἐλαίας. Eum.
43 ἐλαίας θ' ὑπιγένηντο κλάδων. De forma At-
tica ἑλᾶα et de discrimine inter ἐλαία et ἑλᾶα
a grammaticis quibusdam ficto v. Thes. vol. 3
p. 655.

ἐλαιόφυτος *olivis consitus*. Pers. 881 ἐλαιό-
φυτὸς τε Σάμος.

ἐλαυνδρός *viros capiens*. Ag. 689 de He-
lena ἐλέναυς, ἐλανδρός, ἐλέπτολις.

ἐλάσσων *minor*. Fr. 89 τὸν δ' ἥμιονον καὶ τὸν
ἐλάσσονα (ἐλάσσων Porsonus) ταχέως ὁ μέγας κατα-
πίνει. Verba καὶ τὸν ἐλάσσονα deleri volebat
Bothius. Pr. 938 ἐμοὶ δ' ἐλάσσον Ζηνὸς ἡ μὴδὲν
μέλει. Pers. 813 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι.

ἐλατήρ *agitator*. De equite Pers. 32 ἵππων τ'
ἐλατήρ Σωσθάνης.

ἐλατήριος *propulsandi s. averruncandi vim
habens*. Ch. 968 καθαρμοῖσιν ἀτὰν ἐλατήριος.

ἐλαύνω [cum imperfecto ἤλαυνον, aoristo
ἤλασα, futuro ἐλῶ ex ἐλάσω contracto, passivo
ἐλαύνομαι, et participio perfecti ἐληλαμέναι, et
aoristo ἤλαθην] *agito, pello, trado*. Pers. 75 ἐπὶ
πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον ἐλὸν ἐλαύνει. Ag. 701
ἴλιψ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις
ἤλασεν. Eum. 75 ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἡπείρου μα-
κρὰς. 210 τοὺς μητραλοῖας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
421 βροτοκτονοῦνθας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 604
τί δ' οὐκ ἐκείνιν Ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl.
309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ. Pr.
682 μάστιγι θεῖα γῆν πρό γῆς ἐλαύνομαι. Ch.
1062 ἐλαύνομαι δὲ κοῦκέτ' ἀν μείναιμ' ἐγώ. De
pisculo expellendo Ch. 967 ὅταν ἀφ' ἐστίας μύσος
πᾶν ἐλάσῃ, ubi ἐλαθῇ Weilius. Eum. 283 (τὸ μί-
ασμα) πρὸς ἐστία θεοῦ Φοῖβου καθαρμοῖς ἤλαθῃ
χοιροκτόνοις. || *subigo*. Pers. 771 Ἰωνίαν τε πᾶ-
σαν ἤλασεν βίᾳ. [900 in agraphis pluribus καὶ
τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλήρον Ἰαόνιον πολυάνδρους
(πόλεις) ἐλαύνων ἐκράτυνε, ubi in M est Ἑλλά-
ων.] || De muro ducendo Pers. 871 αἱ κατὰ χεῖρσον
ἐληλαμέναι περὶ πύργον. quod schol. recte expli-
cat τοῖς τείχεσι κεκυκλωμέναι. Usitatum est τεῖχος
et τάφρον ἐλαύνειν de muro s. fossa ducenda, cuius
exempla v. in Thes. vol. 3 p. 680: Aeschylus vero
ἐληλαμέναι περὶ πύργον, ut monuit Blomfieldus,
dixit pro περιεληλαμέναι πύργον, i. e. quibus πύρ-
γος περιελλήταται. ἐληλάμεναι est in M, accentu
a m. rec. addito, in agraphis ἐληλαμέναι contra
regulam grammaticorum, de qua v. Buttmanium
Gr. Gr. vol. 1 p. 444. || Alterius formae ἐλάω,
de qua v. Veitchius p. 213, unum est apud Ae-
schylum exemplum fr. 330 ἐλα, διῶκ' ἀκμήτι μαλ-
κίων ποδί. Nam sic recte correxit Hermannus quod
apud Harpoc. (s. v. μαλακίζομεν) legitur ἐλλάδιω
(vel ἐλαδίω) κεκμήτι. [De Ch. 490 v. s. λαγχνῶν.]

ἐλαφρός *levis*, Pr. 125 αἰθρὰ δ' ἐλαφραῖς πε-
ρίγῳν ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. 279 ἐλαφρῷ ποδί κραι-
πνόσουτον θάκον προλιπούσα. || *facilis*. Pr. 263
ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν.
ἐλέγχω *arguo, convinco*. Ag. 1361 ἐμπειεῖν
δοκεῖ καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχῃ. || *percunctor, exploro*
(de quon signifi. v. Thes. v. 3 p. 703). Ch. 851 ἰδεῖν
ἐλέγχει τ' αὐθ' ἐλῶ τὸν ἀγρεῶν. Suppl. 993

ἀγνῶθ' ὁμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. || *vituperō*. Ch. 919 μὴ 'λέγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.

[ἐλεδέμας vitiosus in M Sept. 83 pro εἶλε δ' ἑμάς φρένας, quod restituit.]

ἔλεινός *miserabilis*. Pr. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. ubi ἐλεινός pro ἐλεεινός, quod constanter inferre solent librarii, restituit Porsonus.

ἔλειοβάτης *paludicola*. Pers. 39 ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται.

ἔλειος *palustris*. Pers. 494 Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα.

ἐλελεῦ, quod proprie ἐπιφώνημα πολεμικόν est. de quo v. Thes. vol. 3 p. 710. εὐιλαντις est Pr. 877 ἐλελεῦ ἐλελεῦ. ὑπὸ μ' αὐτὸ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανία θάλλουσι. Nam sic Papius recte correxit quod est in M ἐλελελελεῦ. Recte apud Hesychium ἐλελεῦ: τίθησιν αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐν Προμηθεὶ δεσμώτῃ.

ἐλέναυς *naves capiens*. Ag. 689 de Helena ἐλέναυς, ἑλάνδρος, ἐλέπτολις. Sic recte Blomfieldus et Elmsleius ad Eur. Baech. 508 pro ἐλένας, quod ab Dorico νᾶς pro ναὺς ductum videbitur Salmasio Exerc. Plin. p. 78 et Lobeckio Paralip. p. 228.

Ἑλένη *Helena*. Ag. 687 τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικὴ θ' Ἑλέναν. 800 Ἑλένης ἔνεκα. 1455 ἰὺ παρὰ νηὺς Ἑλένα. 1464 μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης.

ἐλέπτολις *urbes capiens*. Ag. 689 ἐλέναυς, ἑλάνδρος, ἐλέπτολις.

ἐλευθερία *libertas*. Ch. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαῖων. 809 καὶ νῦν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν, ubi M ἐλευθερίως λαμπρῶς. Correxit Weilius, qui φῶς post ἰδεῖν posuit.

ἐλεύθερος *liber*. Pr. 50 ἐλεύθερος γὰρ οὗτις ἐστὶ πλὴν Διός. Sept. 74 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Pers. 593 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλευθερά βαίνειν. Ag. 328 ἔξ ἐλευθέρου δέρης. Ch. 103 τὸ μῦρσιμον γὰρ τὸν τ' ἐλευθερον μένει καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτοῦμενον χερὸς. 915 διχῶς ἐπράθην ὦν ἐλευθέρου πατρός. Eum. 340 θανῶν δ' οὐκ ἄγαν ἐλευθερός. Suppl. 221 ἐλευθέροις νῦν ἐσθλά κηρυκεύετ'· 609 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους. Cum genitivo Ch. 1060 ἐλευθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσω. Eum. 603 ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου.

ἐλευθεροστομέω *libere loquor*. Pr. 180 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

ἐλευθερόστομος *libere loquens*. Suppl. 948 ἔξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης.

ἐλευθερόω *libero*. Pers. 403 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας. Ch. 1046 ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργεῖον πόλιν. Suppl. 416 δς οὐδ' ἐν Αἰδοῦ τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ. Passivum Eum. 175 οὐποτ' ἐλευθεροῦται. Suppl. 802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλακτῶν κακῶν. Sic Schuetzius pro τὸ — ἐλευθεροῦται, cui glossator in M adscripsit ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ.

Ἑλεσίνοις Aeschylī fabula fuit (fr. 50 51).

ἐλίγδην *rotatim*. Pr. 882 τροχοδινεῖται δ' ὁμαθ' ἐλίγδην.

ἐλινύω *cunctor*. Pr. 53 ὡς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατὴρ. 528 μὴδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίας θοῖνας ποτινίσσόμενα. In apogr. utrobique ἐλινυ —, quod frequens in codicibus vitium: v. Thes. vol. 3 p. 739.

ἐλίξ *radius*. Pr. 1083 ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι.

ἐλίτροχος *rotam volvens*. Sept. 205 οὐρίγγες ἐκλαγγάν ἐλίτροχοι.

ἐλκαῖν *saucius sum*. Ch. 843 φόνῳ τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. quod ἐλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις scribendum videri cum Bambergero s. v. δάκνω diximus.

ἐλκοποιός *vulnus faciens*, *vulnerans*. Sept. 398 οὐδ' ἐλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.

ἔλκος *vulnus*. Ag. 640 πόλει μὲν ἔλκος ἐν τὸ δῆμιον τυχεῖν.

ἔλκω *traho*. Suppl. 909 ἔλξεν εἰσιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης. Pr. 33 εἶλκον δ' ἄνω λυκηδόν.

Ἑλλάς *Graecia*. Sept. 72 Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν. Pers. 50 ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δουλίον Ἑλλάδι. 234 πᾶσα γὰρ γένετο' ἄν Ἑλλάς βασιλέως ὑπῆκοος. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμα' ἐφ' Ἑλλάδα. 796 ἐν Ἑλλάδος τόποις. 824 μέμνησθ' Ἀθηναίων Ἑλλάδος τε. Ag. 678 θεοῖς τοῖς καθ' Ἑλλάδα. Suppl. 237 ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. || Adiective *Graeca*. Ag. 109 Ἑλλάδος ἦβας εὐμφρονε ταγῷ. Suppl. 243 Ἑλλάς χθῶν. Pers. 2 Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 186 Ἑλλάδα κληρῷ λαχοῦσαι γαῖαν. 271 ἐπ' αἶαν δᾶν Ἑλλάδα χθῶραν. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. Ag. 429 ἀφ' Ἑλλάδος αἶας. ubi propter versus strophici mensuram Ἑλλανίδος γὰς restituit Hermannus.

ἐλλείπω *omitto*. Pr. 341 προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. Intransitive 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντός ἐλλείπω, i. e. multum abest. Pr. 1066 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαλεῖν ἢ τοῦδε τύχη; i. e. quid deest ei ad insaniam? Sic correxi pro ἢ τοῦδ' (εἰ τὰδ' margo M) εὐτυχῇ. Sept. 10 τὸν ἐλλείποντ' ἐτὶ ἦβης ἀκμαίας, i. e. qui adolescentiam nondum attigit.

Ἑλλη *Helle*, Athamantis filia. Pers. 70 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἑλλας. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἑλλης πορθμὸν. 799 περὰ τὸν Ἑλλης πορθμὸν. 874 Ἑλλας τ' ἀμφὶ πόρον.

Ἑλλην *Graecus*. Pers. 362 δόλον Ἑλληνος ἀνδρός. Cum nomine feminino Ag. 1254 Ἑλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Pers. 338 Ἑλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμός. 351 τίνες κατήρξαν, πότερον Ἑλληγες, μάχης; 355 ἀνὴρ γὰρ Ἑλλην. 358 Ἑλληγες οὐ μενοῖνε. 369 εἰ μόνον φευξοῖσθ' Ἑλληγες κακόν. 384 Ἑλληγῶν στρατός. 388 Ἑλληγῶν πάρα. 393 παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνόν Ἑλληγες τότε. 402 ὡς παῖδες Ἑλληγῶν. 452 Ἑλληγῶν στρατόν. 455 ἔδωκε κῦδος Ἑλλησιν μάχης. 790 ἐς τὸν Ἑλληγῶν τόπον. 900 πολυάνδρους Ἑλλάνων (πόλεις), ubi in apogr. ἐλαύνων. Eum. 31 καὶ παρ' Ἑλληγῶν τινές. 756 καὶ τις Ἑλληγῶν ἐρεῖ. 920 ῥυσιβίμων Ἑλλάνων ἀγαλμα δαιμόνων. Suppl. 220 τοῖσιν Ἑλληγῶν νόμοις. 914 Ἑλλησιν ἐγχελεῖς ἄγαν.

Ἑλληνικός *Graecus*. Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. Pers. 409 Ἑλληνικὴ ναῦς.

Ἑλληνίς *Graeca*. Pers. 334 πόσον τι πληθὸς ἦν νεῶν Ἑλληνίδων; Ag. 429 Ἑλλανίδος γὰς Hermannus pro Ἑλλάδος αἶας.

Ἑλλησποντος *Hellespontus*. Pers. 745 Ἑλλησποντον ἱρὸν.

ἐλπίζω *spero*. Sept. 76 εὐνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόνον. Pers. 746 Ἑλλησποντον — ἤλπισε σχῆσαι ρέοντα. Ag. 11 γυναικοὶ ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 1044 οἱ δ' οὐποτ' ἐλπίσαντες ἤμῃσαν καλῶς. 1058 ὡς οὐποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν χάριν. Ch. 187 πῶς γὰρ ἐλπίσω δατῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Pr. 281

τὸ Φοῖβον θεῖον ἀψευδὲς στόμα ἡλπίζον εἶναι μαντική βρῦον τέχνη.

ἐλπίς *spes*. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατήκισα. 259 τίς ἐλπίς; 539 ἀδύ τὴ θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Pers. 804 ἐλπίσιν πεπεισμένοις. Ag. 102 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖς ἐλπίς. 262 εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 266 χάσμα μείζον ἐλπίδος. 505 πολλῶν βαρυσῶν ἐλπίδων. 817 τῷ τ' ἐναντίω κύτει ἐλπίς προσήει χειρὸς οὐ πληρουμένη. (ubi de spe loquitur tanquam de dea, ut Sophocles OR. 158) 899 παρ' ἐλπίδα. 994 ἐλπίδος φίλον θράσος. 999 εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψυθῆ πεσεῖν. 1668 οἷδ' ἐγὼ φαύγοντας ἀνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 191 σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. 236 δακρυτὸς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίου. 699 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἐλπίς ἦν. 776 Ὀρέστis ἐλπίς οἴχεται δόμῳ. Suppl. 95 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀρ' ὑπὲρ ὧν πανώλεις βροτοὺς. Cum infinitivo Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν. Sept. 367 ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Ag. 1434 οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν.

ἐλῶρ *praeda*. Suppl. 800 κυσὶν δ' ἐπειθ' ἐλῶρα κάπχιωρίς ὄρνισι δειπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν.

ἐμαυτοῦ *mei*. Pers. 162 οὐδαμὸς ἐμαυτῆς οὐσ' ὀδύμηντος. Ag. 869 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. 1264 τί δὴτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; Pr. 438 ὥρῳ ἐμαυτὸν ὕδὲ προσελευόμενον. 748 ἔρρω' ἐμαυτὴν τῇδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας.

ἐμβαίνω *ingredior*. Ag. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης εὖν ἀληθείᾳ χρησάμενος. || *pedem improbo*. Ag. 946 σὺν ταῖσδε μ' ἐμβαίνονθ' ἀλουργεῖν. || *insulto*. Pers. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεῇ.

ἐμβαλῶ *iniicio*. Sept. 316 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων — ῥίσιπον ἄταν ἐμβαλόντες. Suppl. 529 λίμνα δ' ἐμβαλε πορφυροεῖδὲ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Sept. 583 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα. 1019 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν.

ἐμβασις *ingressus*. De eo quo quis incedit Ag. 945 ὑπὸ τις ἀρβύλας λύσι τάχος, πρόδουλον ἐμβασὶν ποδός.

ἐμβατεύω *pedem infero, frequento*. Pers. 449 νῆσος — ἦν ὁ φιλόχορος Πάν ἐμβατεύει. *Frequens verbi usus de diis loca sibi grata visentibus*: v. exempla in Thes. collecta vol. 3 p. 808.

ἐμβολή *invasio*. De conflictu navium Pers. 279 δαμασθεὶς ναίοισιν ἐμβολαῖς. et 336. 415 ἐμβολαῖς (ἐμβόλοις rostris Stanleius) χαλκοστόμοις παίοντο. 409 ἦρε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνική ναῦς. 562 νᾶες δ' ἀπώλεσαν — πανυλέθορσι ἐμβολαῖς. Etym. M. p. 450 37 θίς: — καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 335) "θινὸς ἐμβολὰς ἀλός". His quum nec significatio nec genus probetur, θινὸς ἐμβολάδος coniecit Hermannus.

ἐμβριθής (i) *ponderosus, gravis*. Pers. 693 τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμόν ἐμβριθὲς κακόν; ἐμβριμάσμαι *fremo in aliquem*. Sept. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας.

ἐμβρυον *foetus*. Eum. 945 εὖν διπλοῖσιν ἐμβρύοις.

ἐμέω *vomo*. Ag. 1599 ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. Eum. 184 ἐμούσα θρόμβους οὖς — ἀφείλκυσα φόνου. Futuri forma media Eum. 730 ἐμαί (ἐμῇ M) τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. Forma futuri Ionica ἐμέομαι utitur Hippocrates.

ἐμμανὴς *furibundus*. Pr. 675 ἐμμανεῖ σκιρ-

τήματι ἤσσον. Eum. 860 αἰοῖνις ἐμμανεῖς θυμώμασι.

ἐμμέλεια genus saltationis et tragicae et satyricae fr. 17, ubi v. quae annotavi.

ἐμμένω *insideo*. Pr. 535 ἀλλὰ μοι τὸδ' ἐμμένοι. Ch. 977 ὄρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν.

ἐμμοτον proprie est medicamentum liquidum, quod linteolis conceptis exceptum intra ulcera eiusque sinns conditur: v. Thes. vol. 3 p. 845. Improprie Ch. 471 δώμασιν ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, i. e. inherens. Nam ἄκος pro ἐκάς recte restituit Schuetzius.

ἐμός *meus*. Nominativus ἐμός Pr. 773. Pers. 177 189 197 233 352 473 476 744. Ag. 1081 1086 1404. οὐμός Pr. 388. Pers. 752. Eum. 650. Ch. 985. ἐμή Pers. 152. Ch. 190. Eum. 459. ἐμόν Ch. 825 (ubi ἐμόν κέρδος) Eum. 734. τοῦμόν Eum. 454. || Genitivus ἐμοῦ Pr. 593. Suppl. 318. ἐμῆς Pr. 622 842 1091. Sept. 196. Pers. 681. Ag. 875 1263 1266 1432 1435 1447. Ch. 90 486 749. Eum. 114 606 886. Suppl. 1015. Fr. 93. ἐμᾶς Pers. 1016. Ag. 999. || Dativus ἐμῷ [Pers. 850 ὑπαντιάζειν ἐμῷ παιδί, ubi correxi πατρί μου.] Ag. 1226. Suppl. 929. Fr. 179 τῷμῳ Ch. 14. ἐμῇ Ag. 915. ἐμᾷ Pr. 527. τῇμῃ Eum. 446 968. || Accusativus ἐμόν Pr. 386. Sept. 219 454 1029. Pers. 739 751. Ag. 514 600 1137 1313 1323 1497 1525 1584. Ch. 545. Eum. 91 602. Fr. 180 281, 9. ἐμὴν Pr. 79 691 966. Pers. 684 700 (ubi notandum εἶπε — τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεῖς, pronomine passive intelligendo, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Soph. p. 163) 1046. Ag. [14] 1266. Ch. 17 746. Eum. 1018. Suppl. 554. ἐμόν Pr. 689 [691.] Eum. 939. τοῦμόν Pr. 1052. Eum. 1025. κᾶμόν Pers. 160.

Pluralis nominativus ἐμοί Pers. 784. || Genitivus ἐμῶν Pr. 118 298 826. Sept. 267 482. Pers. 524 704 714 913. Ag. 878 914 1252 1420 1431. Eum. 106 487 578. Suppl. 366 432 831 910. || Dativus ἐμοῖς et ἐμοῖσι vel ἐμοῖσιν Pr. 145 1014. Pers. 227 300. Ag. 1324 1325. Ch. 206 210 222 223 227. Eum. [119, ubi ἐμοί (mihi) Hermannus.] 707 858 862. Suppl. 376 1008. ἐμαῖς et ἐμαῖσι vel ἐμαῖσιν Pr. 219. Eum. 361. Suppl. 1073. || Accusativus ἐμούς Pr. 615 646 679 705 752 864 972. Eum. 571 713 754. Suppl. 985. ἐμάς Pr. 181 303 782. Ag. 973. Ch. 125 555. Eum. 227 419. Fr. 281, 3 423. τᾶμά Eum. 768. Suppl. 918.

Ubi syllaba prima longa opus erat tragici ἀμός dixerunt, de quo v. supra p. 23.

ἐμπαιος *ingruens*. Ag. 188 ἐμπαιὸς τύχαισι συμπνέων. Schol. expr. ἐμπαῖσάσαις. Simile est πρόσπαιος v. 338.

ἐμπάλαγμα *amplexus*. Suppl. 296 κᾶκρυπτά γ' ἥρας ταῦτα τᾶμπαλάγματα, ubi M καὶ κρυπτά γ' ἥρας ταῦτα παλλαγματῶν. Recte Hermannus "scholiastae annotatio αἱ περιπλοκαὶ corruptumque Hesychii ἐμπαλάγματα: αἱ ἐμπλοκαὶ monstrare poterant scribendum esse quod posui. Amplexus dixit: nam ἐμπαλάσσεσθαι est *implicari*, ut apud Herodotum 7, 85 et Thucydidem 7, 84 aliosque."

ἐμπαλιν *contra*, τὸ ἐμπαλιν *contrarium*. Pr. 202 οἱ δὲ τοῦμπαλιν σπεύδοντες. Pers. 223 τᾶμπαλιν δὲ τῶνδὲ γαῖα κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ. Ag. 1424 ἐὰν δὲ τοῦμπαλιν κραίνῃ θεός.

ἐμπας *omnino, nihilominus*. Pr. 48 ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφέλεν λαγεῖν. 187 ἀλλ' ἐμπας μαλακογνῶμων ἔσται ποτέ. Ch. 389 τί γὰρ κεῖθω φρενὸς οἶον ἐμπας ποτάται; Eum. 229 μέγας γὰρ

ἐμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει. Suppl. 101 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἐμπας.

ἐμπατέω *ingredior*. Ag. 1434 οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν.

ἐμπεδος *inhaerens*. Ag. 561 ἐμπεδον σίνος ἐσθημάτων.

ἐμπέδως *firmiter*. Ag. 864 νίκη δ' ἐπείπερ ἔσπετ', ἐμπέδως μένοι. 975 τίπτε μοι τὸδ' ἐμπέδως δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτάται; Eum. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διανταῖα Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν.

ἐμπειρος *gnarus*. Pers. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἐμπειρος κυρεῖ. Sic ex apogr. pro ἐμπορος.

[ἐμπεραίνω *vitiose* pro ἐκπεραίνω, quod v.]

[ἐμπίμπλημι *impleo*. Suppl. 444 μέγ' ἐμπλήσας γόμου (γόμον Turnebus).]

ἐμπίπτω *irruo*. Ag. 1350 ἔμοι δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπέσειν δοκεῖ. || *incido*, *invado*. Ag. 341 ἔρωσ δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτει στρατῷ.

ἐμπίτνω *incido*, *irruo*. Suppl. 120 131 πολυλάκι δ' ἐμπίτνω ἔνν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλλίπτερῳ. Ag. 1468 δαῖμον δὲ ἐμπίτνεις δώμασι. 1175 δαῖμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνω.

ἐμπλέκω *intexo*, *implico*. Pr. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα. Pr. 1079 εἰς ἀπέραντον δικτυον ἀτῆς ἐμπλεχθήσεσθε.

ἐμπνέω *animam duco*, *vito*. Ag. 671 ἐκείνων εἰ τις ἔστιν ἐμπνέων.

ἐμποδίζω *impedio*. Pr. 550 ᾧ τὸ φωτῶν ἄλαδὸν γένος ἐμπεποδισμένον.

ἐμποδῶν *impediens*. Pr. 13 κούδεν ἐμποδῶν ἔτι. Sept. 1016 εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδῶν ἔσθι δορὶ τῷ τοῦδε.

ἐμπολάω *comparo mihi s. acquiro*. Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γὰρ νιν ἡμποληκότα τὰ πλείστ' ἀμείνων' εὐφροσιν δεδεγμένην, post quae verba versus excidit, in quo substantivum lectum fuit cum εὐφροσιν coniungendum.

ἐμπορος *viator*. Ch. 661 ὡρα δ' ἐμπόρους μεθίναμι (correxī καθίναμι) ἀγκυραν. [Pers. 598 νήτοιας pro ἐμπειρος, quod v.]

ἐμπρέπω *conspicuis sum*, *prae fulgeo*. Ag. 6 de sideribus λαμπροῦς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Ch. 356 κατὰ χρόνος ἐμπρέπων σεμνότημος ἀνάκτωρ. Ib. 1478 ἵππος ἐπ' ὁμμάτων αἵματος ἐμπρέπει (vel ἐμπρέπειν) ἄττον ἔτι σε χρή cet. Sic correctum est quod in apogr. Flor. legitur (nam in M haec pars fabulae excidit) εὐ πρέπει ἀντίετον ἔτι σε χρή cet.

ἐμπρεπής *decens*, *aptus*. Suppl. 116 πάθρα — ἡλέμοισιν ἐμπρεπῇ. Quocum comparari potest Soph. El. 1187 ὁρῶν σε πολλοὺς ἐμπρέπουσαν ἀλγεσιν.

ἐμπυρα *sacrificia ignea*. Ch. 485 ἐμφανῆς *perspicuus*. Pers. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανῆς ἐνυπνίων. Ch. 667 κάσμηθεν ἐμφανὲς τέκμαρ. Eum. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. Ch. 818 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανεστέρος.

ἐμφανῶς *perspicue*, *manifesto*. Sept. 246 μὴ νυν ἀκούσθ' ἐμφανῶς ἀκού' ἄγαν. Ag. 626 ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ ἱλίου. Eum. 223 ἐμφανῶς πρᾶσσουσιν ἡσυχαιτέραν.

ἐμπερήεις *similis*. Ch. 206 στῖβοι — ποδῶν ὁμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμπερήεις. Eum. 412 βροτείους ἐμπερήεις μορφώμασιν. Suppl. 279 Λιβυστικαῖς γὰρ μάλλον ἐμπεφέστερα γυναιεῖν ἔστε.

ἐμφρων *mentis compos*. Pr. 848 ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθεισιν ἐμφρονα. Ch. 1026 ἔως δ' ἔτ' ἐμφρων εἰμί. Ib. 195 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἐμφρον' ἀγγέλου δίκην. Sic recte Auratus pro εὐφρον'.

ἐμφύλιος *domesticus*, *intestinalis*. Eum. 863 Ἄρη ἐμφύλιον.

ἐμψύρω *immisceo*, *permisceo*. Fr. 32 (ap. schol. Eur. Phoen. 1194 vol. 3 p. 318, 14 ed. Oxon.) ἵπποι δ' ἐψ' ἵπποις ἦσαν ἐμψυρμένοι.

ἐμψίω. V. ἐψίω.

ἐν *in*, praepositione locali de hominibus et rebus in loco aliquo versantibus. Frequentissima sunt ἐν δόμοις Pers. 776. Ag. 606 964 971 1102 1189 1313 1397 1460 1492. Ch. 101 349 537 554 662 698 745 805 1005. Eum. 723. Fr. 321. ἐν δώμασιν Ag. 773. Ch. 36. ἐν πύλαις Sept. 160 213 249 376 451 958. ἐν πυλώμασιν 799. ἐν γῇ vel γαίᾳ Sept. 567 937. Eum. 781 811. Suppl. 874. ἐν χθονὶ Pers. 482. Ag. 506. Suppl. 242 829 858. ἐν πόλει Sept. 1009. Ag. 321. Eum. 776. ἐν τόποις Pers. 796. Ag. 191. Eum. 706. Suppl. 50. ἐν χερσὶν vel ἐν χερσίν Sept. 473. Ch. 160. Fr. 55. ἐν φρενὶ vel ἐν φρεσίν Sept. 25. Pers. 165. Ag. 1084. Ch. 450 704. ἐν κακοῖς de quo infra dicetur. Reliqua ab Wellauero collecta et recte disposita haec sunt: Pr. 142 σκοπέλους ἐν ἀκροῖς φρουρᾶν ἀζήλων δαχίσω. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἀκραῖς ἡμενος. 596 σταθμοῖς ἐν οικείοις. 453 ἔναιον — ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. 618 ὅστις ἐν φαραγγί σ' ὤχμασε. Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶκα νυμῶν. 162 ἀγνὸν τέλος ἐν μάχῃς. 362 γὰς δόσις οὐτιδανούς ἐν ῥοθίοις φορεῖται. 389 πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. 522 ἔχοντ' ἀφίλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας. 539 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει Σφίγγ' ὤμωσιτον — ἐνῶμα. 746 τρεῖς εἰπόντος ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηριοῖς. 763 τείνει πύργος ἐν εὐρεί. [818 ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χρόνος.] 926 πολυφθόρους ἐν δαί. Pers. 277 φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσιν. 366 τάξαι νεῶν στίφος μὲν ἐν στίχοις τρισίν. 413 πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἡθροιστο. 592 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν ἐν Ἀργεῖ. 65 διακναιομένης τ' ἐν προτελείᾳ κάμακος. 117 παμπρέπτοις ἐν ἔδρασι. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίουσιν. 438 ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός. 446 ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα. 596 εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἔδραις. 665 ἐν ὄρμῃ κύματος Ζάλην ἔχειν. 723 πολέα δ' ἔσθ' ἐν ἀγκάλας. 845 κοινούς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρεϊ. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. 936 ἐν ποικίλοις ἀν κάρτα μοι βήνας δοκεῖ. 1126 et 1580 ἐν πέπλοις. 1224 ἐν λέχει στρωφώμενον. 1516 κείσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσμασι. 1606 ὄντ' ἐν σπαργάνοις. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν. Ch. 92 χέουσα τόνδε πέλαγον ἐν τύμβῳ πατρός. 227 ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοις τοῖς ἐμοῖς. 248 θανόντος ἐν πλεκταῖσι. 343 παῖων μελάθοις ἐν βασιλείᾳ νεοκράτα φίλον κομίσσειν. 529 ἐν σπαργάνοις παιδὸς ὁρμίσαι δίκην. 557 ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ θανόντες. 572 κἀκείνων ἐν θρόνοισιν εὐρύσσω πατρός. 579 φύλασσε τὸν οἶκον καλῶς. 746 δύσοιστα — τυχόντ' ἐμὴν ἡλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. 755 ὦν ἐν σπαργάνοις. 795 Ζυγόντ' ἐν ἀρματι πημάτων. 894 ἐν ταυτῷ τάφῳ κείσει. 975 ἐν θρόνοις τὸθ' ἡμενοι. Eum. 47 ἐν θρόνοισιν ἡμενος. 176 ἔτερον ἐν κάρῃ μιάστορ' ἐκ κείνων πάσεται. 195 χρησθησὶς ἐν τοῖσδε πλησίοις τριβεσθαί. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. 654 ἐν Ἀργεὶ δώματ' οἰκῆσαι πατρός. 665 ἐν σκοτόισι νηδύος τετραμμένη. 757 αὐτῆς ἐν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῷος. [767 ὄντες

έν τάφοις τότε.] 828 έν ψ κεραυνός έστιν έσφρα-
γισμένος. Suppl. 87 πάντα τοι φλεγέθαι κάν σκό-
τω. 223 έν άγνψ δ' έσμός ως πελειάδων ίζεσθε.
282 Κύπριος χαρακτήρ τ' έν γυναικείois τύποις
είκώς πέπληκται. 374 μονοσκήτριοι δ' έν θρό-
νοις χρέος πάν έπικραίνεις. 413 έν θεών έδραισιν
ώδ' ίδρυμένας. 481 κλάδους τε τούτους αίψ' έν
άγκάλαις λαβών. 637 τόν άρότοις θερίζοντα βρο-
τούς έν άλλοις. 766 ούδ' έν άγκυρουχίαις θορ-
σοῦσι. 947 ούδ' έν πτυχαίς βίβλων κατεσφραγισ-
μένα. Fr. 66 δέπας, έν τῷ διαβάλλει — πόρον.
123 κάσεμνοκόμπει τούτ' έν άνδρεία στέγη. 145
αύρας ύποσκίοισιν έν ψυκτηρίοις. 155 Διός πα-
τρίψου βωμός έστ' έν αίθρῃ. 281,7 αυτός έν θοινήν
παρών* 299 πολλά τραύματ' έν στέρνοις λαβών.
345 έν διρρυμιά πῶλοι. Sept. 25 έν ώσι νωμῶν
καί φρεσίν πυρός δίχα χρηστήριους όρνιθας. Pers.
604 φόβου πλέα έν όμμασιν τάνταίσι φαίνεται
θεών, βοά δ' έν ώσι κέλαδος οὔ παιώνιος. Ag.
889 έν ωφικότοις δ' όμμασιν βλάβας — έχω έν "Αι-
δου, intellecto dativo dόμοις vel simili Ag. 1528.
Suppl. 228 416.

De veste qua quis indutus est, et quae sunt alia
huiusmodi Pr. 424 όεπυτρώροισι βρέμυν έν αλχηαίς.
Sept. 461 ίππους δ' έν άμπυκτηρσίον έμβριμωμένας.
Pers. 193 έν ήνίαισιν είχεν εύαρκτον στόμα. Ag.
1271 κάν τοίσοδε κόσμοις καταγλωμένην. Fr.
305, 3 θρασύν πετραίον όρνιν έν παντευχία. Pr.
6 τόν λεωργόν όχημάσι άδαμαντίνων δεσμών έν
άρρηκτοίς πέδαις. 168 κρατεραίς έν συλοπέδαις
αίκιζομένου. 562 χαλινούς έν πετρίνοισιν χειμα-
ζόμενον. 462 ζευξέα πρώτος έν ζυγοίσι κνώδαλα.
579 τί ποτε ταΐσδ' ένέξευξας εύρυν άμαρτοῦσαν
έν πημοσύναις; Ch. 494 αίσχρως τε βουλευτοίσιν
έν καλύμμασιν. Ag. 1126 έν πέπλοισι μελάγκε-
ρων λαβοῦσα. Eum. 634 έν δ' άτέρμινι κόπτει
πέδησας άνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. Suppl. 787 θέ-
λοιμι δ' άν μορσίμου βρόχου (correxí προπρό) τυ-
χείν έν άρτάνας.

2. Cum verbis motum significantibus, cui de-
signando proprium est eis cum accusativo. Pr. 250
τυφλάς έν αὐτοίς έπίδαας κατΰκισα. 863 διθη-
κτον έν σφαγαίσι βάψασα είφος. Pers. 125 βυσ-
οίνοις δ' έν πέπλοις πέση λακίς. 408 εύθῦς δέ
ναῦς έν νηϊ χαλκήρη στόλον έπαισεν. Ag. 565
εύτε πόντος έν μεσημβριναίς κοίταις — εύδοι πε-
σών. 1128 πίτνει δ' έν ενύδρω τεύχει. 1172 έγώ
δέ θερμόνους τάχ' έν πέδῳ βαλῶ. Ch. 36 γυναι-
κείοισιν έν δώμασιν βαρύς πίτνων. 145 ταῦτ' έν
μέσῳ τίθημι. Eum. 18 ίζει τέταρτον,τόνδε μάν-
τιν έν θρόνοις. 787 817 βροτοφθόρους κηλίδας
έν χώρα βαλεί. 858 σύ δ' έν τόποισι τοίς έμοίοι
μή βάλῃς μήθ' αίματηράς θηγάνας. Suppl. 32
πρίν πόδα χέρσῳ τήδ' έν άσώδει θείναι. Pr.
239 θνητούς έν οίκτῳ προθέμενος. Fr. 321 τόνδ'
έν ροθοῦντι κριβάνῳ ήήσω.

3. De statu vel corporis vel animi in quo quis
versatur Pr. 540 φαναίς θυμόν άλδαινούσαν έν εύ-
φροσύναις. Sept. 506 θέλῳν έξιοτρήσαι μοίραν
έν χρεία τύχης. 599 έν παντί πράγει δ' έσθ' όμι-
λίας κακής κάκιον οὔδέν. 665 οὔτ' έν τροφαίσιν
οὔτ' έφηβήσαντά πω οὔτ' έν γεινείου συλλογῇ τρι-
χώματος Δίκη προσείδε καί κατηγνώσαστο, οὔτ' έν
παρτίσας μήν χθονός κακοχία οίμαι νιν αὐτῷ νῦν
παρσάστατείν πέλας. 706 δαιμων λίματος έν τρο-
παία χρονία μεταλλακτός. 795 πόλις δ' έν εύδίᾳ
τε καί κλυδωνίῳ πολλαίσι πληγαίς άντλον οὔκ
δέδεσται. 936 νείκεος έν τελευτά. 1001 δαιμο-
νῶντες έν άτq. Ag. 179 στάζει δ' έν θ' ύπνω πρό
καρδίας μνησιπήμων πόνος. 419 όμμάτων δ' έν

άχηνίαις έρρει πᾶσ' 'Αφροδίτα. 891 έν δ' όνειρα-
σιν λεπταίς ύπαι κώνωπος έξηγειρόμην ριπαίσι
θωύσσοντες. 929 δλβίσαι δέ χρῆ βιον τελευτή-
σαντ' έν εύεστοί φίλῃ. 1079 οὔδέν προσήκοντ'
έν γόοις παραστατείν. 1237 ώσπερ έν μάχῃς τρο-
πῇ. 1392 γανᾳ σπορητός κάλυκος έν λοχεύμασιν.
Ch. 62 ταχεία τοῦς μέν έν φάει, τὰ δ' έν μεταιχμίῳ
σκότου μένει χρονίζοντας άχη. 137 έν τοίσι σοίς
πόννοις χλίουσιν μέγα. 162 έν έργῳ βέλη 'πι-
πάλλων 'Αρης. 202 οίοισιν έν χειμῶσι — στρο-
βούμεθα. 531 αὐτῇ πρόσσεχε μαζόν έν τῷνεϊρατι.
796 έν δρόμῳ προστιθείς μέτρον. 948 έθιγε δ' έν
μάχα χερός. Eum. 278 έν δέ τῷδε πράγματι φω-
νεῖν έτάχθην. 521 μηδέν έν φάει (?) καρδίας άνα-
τρέφῳν. 559 καλεῖ δ' άκούοντας οὔδέν έν μέσῳ
δυσπαλεῖ τε δίνα. 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες έν
διαίρεσει. 865 θυραίος έστω πόλεμος — έν ψ τις
έσται δεινός εύκλείας έρω. 996 χαίρετ' έν αἰσι-
μιαίσι πλοῦτου. Suppl. 173 νῦν έχων παλιντρο-
πον όψιν έν λιταίσιν. 200 μηδ' έφολλκός έν λόγῳ
γένῃ. 746 πολλοῦς δέ γ' εύρήσουσιν έν μεσημ-
βρία. Fr. 417 έν λόχῳ τ' άπειρόνι εύεασθε. Sept.
187 μήτ' έν κακοίσι μήτ' έν εύεστοί φίλῃ. 227
πολλάκι δ' έν κακοίσι τόν άμάχανον — άρροί.
Pers. 840 χαίρετ' έν κακοίς δμῳς. 851 οὔ γάρ τὰ
φίλτατ' έν κακοίς προδύομεν. Ag. 765 νεάζου-
σαν έν κακοίς βροτῶν ύβριν. 1612 ύβριζειν έν
κακοίσιν οὔ σέβῳ. Eum. 276 διδαχθείς έν κακοίς.
Fr. 369 έν τοίς κακοίσι μή τεθυμῶσθαι θεοίς.

4. έν in locutionibus temporis significantibus, de
quibus dictum in Thes. vol. 3 p. 962. Sic Pr. 379
έάν τις έν καιρῷ γε μαλθάσση κέαρ. Pers. 495
νυκτὶ δ' έν ταύτῃ θεός χειμῶν' άπρον άρως. Ag.
320 Τροίαν 'Αχαιοί τῇδ' έχουσ' έν ήμέρᾳ. 522
φίως έν εύφρόνῃ φέρων. 551 έν πολλῷ χρόνῳ.
610 έν μήκῃ χρόνου. 653 έν νυκτὶ δυσκύμαντα
δ' ώρῶρει κακά. 720 έν βίῳτου προτελείοις. 969
θάλλπος μέν έν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. 1666
άλλ' έγώ σ' έν ύστέραιον ήμέραις μέτειμ' έτι.
Eum. 105 έν ήμέρᾳ δέ μοίρ' άπρόσκοπος βροτῶν.
Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' έν ήμέρᾳ. 735 μή-
κος δ' οὔδέν έν μέσῳ χρόνου. Ag. 857 1563. Ch.
1040. Eum. 498 998. Suppl. 138 938 έν χρόνῳ.
Pr. 747. Ag. 1240 1448 έν τάχει.

5. έν saepe ponitur ubi Latini inter dicunt, ut
έν βροτοίς inter mortales. Sic Pr. 310 νέος γάρ
καί τύραννος έν θεοίς. 973 καί σέ δ' έν τούτοις
λέγω. 200 στάσις τ' έν αλλήλοισιν ωροῦθύνετο.
Pers. 189 τούτῳ στάσιν τιν', ως έγώ 'δόκουν όράν,
τεύχειν έν αλλήλοισι. 443 αὐτῷ τ' άνακτι πίστιν
έν πρώτοις αεί. Ag. 465 έν δ' άίστοος τελέθοντος
οὔτις άλκά. Eum. 96 έγώ δ' ύφ' ύμῶν ωδ' άπη-
τιμασμένη άλλοισιν έν νεκροίσιν, ών μέν έκτανον
όνειδος έν φθοίσιν οὔκ εκλείπεται. 411 οὔτ' έν
θεαίσι πρός θεών όρωμένας. 721 άλλ' έν τε τοίς
νέοις καί παλαιότεροις θεοίς άτιμος εί σύ. 862
μηδ' — έν τοίς έμοίς άστοίσιν ίδρύσης 'Αρη. Suppl.
231 κάκει δικάζει τάμπλαχημαθ', ως λόγος, Ζεύς
άλλος έν καμουσίον. 708 τρίτον τόδ' έν θεομῶν
Δίκας γέγραπται. Pr. 442 τάν βροτοίς δέ πῆματα.
Ag. 750 παλαίφατος δ' έν βροτοίς γέγραν λόγος.
Ch. 60 τὸ δ' εύτεύχειν τόδ' έν βροτοίς θεός τε καί
θεοῦ πλέον. Eum. 233 δεινῇ γάρ έν βροτοίσι κάν
θεοίς πέλει τοῦ προστροπαίου μήνης. 915 τήνδ'
αστύνικον έν βροτοίς τιμᾶν πόλιν. 987 πολλῶν
γάρ τόδ' έν βροτοίς άκος. Suppl. 479 ύπιστος γάρ
έν βροτοίς φόβος. [Sept. 681 μόνον γάρ κέρδος
έν τεθνηκόσιν.]

5. έν de rebus in quibus quid cernitur. Pr. 381
έν τῷ προθυμείσθαι δέ καί τολμᾶν τίνα όρᾳς ένού-

σαν Ζημίαν; 741 οὗς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω ἔν προοιμίῳ. Ch. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 665 αἰδώς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέτους λόγους τίθησιν Eum. 606 ἐγὼ δὲ μητρος τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι; i. e. *consanguineus*. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέν' ἐν ὑμῖν ἐστὶ μοι βουλευματα, i. e. *penes vos*. Ag. 685 γλῶσσαν ἐν τύχῃ νέμων. Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος. Ag. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουν ἐν θεῶν κρίσει. 1615 οὐ φημ' ἀλύζειν ἐν δικῇ τὸ σὸν κάρᾳ δημορριφείς — ἀράς. [Ch. 987 ὥς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δικῇ ποτέ.] Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοι πανταχὲ τὰδ' αἰνέσω. 679 ἐν δὲ καρδίᾳ ψιφον φέροντες. [693 ἐν δὲ τῇ σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικόν σήσει.] Suppl. 545 γαῖαν ἐν αἰσά διατμήμουσα. Ag. 918 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰέονος. 4 ἐν δὲ τῇ τρίτῃ λάχει — Τιτανὶς ἀλλὰ παῖς χθονὸς καθέζετε. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον, i. e. *vicissim*. 1192 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν ἐνθάς ἀδελφοῦ. Eum. 198 ἀντάκουσον ἐν μέρει. 436 τί πρὸς τὰδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τίθει. Suppl. 56 γινώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκρῃ, i. e. προΐοντος τοῦ λόγου, ut exp. schol. 6. ἐν *erga*, *quod attinet*. Ch. 951 ὁλέθριον πνέουσ' ἐν ἑχθροῖς κότον. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίσουσιν μέγα. 222 ἄλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις. OP. κὰν τοῖς ἐμοῖς ἄρ' εἴπερ ἐν γε τοῖσι σοῖς. Eum. 278 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθη. Suppl. 994 πὰς δ' ἐν μετοικῷ γλῶσσαν εὐτύκον φέρεῖ.

7. ἐν non raro ponitur ubi dativo instrumentali sine ἐνέλεος erat. Pr. 425 ἐν πόνοις δαμέντα. Sept. 280 τοιαῦτ' ἐπέχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς μὴδ' ἐν ματαιοῖς κάρτιοις ποιφύγματος. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 468 βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς. Pers. 166 ἐν τιμῇ σέβειν. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθορται πολὺς ὄλβος. 713 πάντα γὰρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ. Ag. 570 τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν. 1384 κὰν δυοῖν οἰμώγμασιν μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Ch. 430 δαῖται ἐν ἐκφοραῖς — ἔτλας ἀνομιμωκτον ἄνδρα θάψαι. 613 ἄλλαν δὴ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν (στυγῶ Weilius) φοινίαν Σκύλλαν. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. 876 οἶμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν. Eum. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροῖμιζομαι θεοῦς. Παλλὰς προναῖα δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἡῦρετ' ἐν λitaῖς. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσε.

8. ἐν adverbialiter dictum cum δέ particula, ἐν δέ, i. e. *inter alios s. inter alia*: de quo v. Thes. vol. 3 p. 964. Hoc fr. 304, 4 recte restituit Hermannus ἐν δ' ἥλιος πυρῶπός ἐκλάμπας χθονὶ τῇ κεῖ πετραῖαν χιόνα pro ἐν ἡ πυρῶπός ἥλιος. Aliquoties sic Sophocles, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 167.

ἐν per erasin coalescit cum articulo τὰ, τὰν Pr. 442. Ch. 579 et cum καί, κὰν Ag. 1271 1384. Suppl. 87 831.

ἐναγῆς *sacer*. Suppl. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα. Per ἐναγίσματα exp. schol.

ἐναγώνιος *ludorum praeses*. Fr. 387 ἐναγώνιε Μαιῶς καὶ Διὸς Ἐριᾶ.

ἐναῖρῳ *interficio*. Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναῖροντ' ἄγαν.

ἐναῖσιμος *sorti conveniens, iustus*. Ag. 775 τὸν δ' ἐναῖσιμον τίει [βίον].

ἐναῖσίμωας *conveniens*. Ag. 916 ἐναῖσίμωας αἰεῖν.

ἐναῖσιος *conveniens*. Fr. 178 οὐδὲν ἤσσανας ὑβρίζ' ὑβρισμοῦς οὐκ ἐναῖσιους ἐμοῖ.

ἐνάλιος *marinus*. Pers. 453 φίλους δ' ὑπεκώ-
Ζοιεν ἐναλίωιν πόρων.

ἐνάλλομαι *insulto*. Pers. 516 ὥς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει. Recte Elmsleius ἐνήλω, ut diximus s. v. ἄλλομαι p. 19 b.

ἐναντιόδομαι *refragor*. Pr. 786 οὐκ ἐναντιώ-
σσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρή-
Ζετε.

ἐναντίος *oppositus, contrarius*. Ag. 816 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει Ἑλπίς προσήει. 1373 τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. 1414 οὐδὲν τὸδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων. 1629 Ὀρφεὶ δὲ γλῶσ-
σαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. || *adversarius, inimicus*. Sept. 375 λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὐ τὰ τῶν ἐναντίων. Ch. 142 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναι σου, πά-
τερ, τιμᾶρον. Eum. 776 πάλαισμ' ἀφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις.

ἐναντίως *contrario*. Eum. 642 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;

ἐναργῆς *clarus, evidens*. Pr. 663 ἐναργῆς βά-
εις ἤλθεν Ἰνάχῳ. Pers. 179 ἄλλ' οὐτὶ πῶ τοιόνδ' ἐναργῆς (δναρ) εἰδόμην.

ἐναργῶς *evidenter, manifeste*. Sept. 136 πό-
λιν φύλαξον κηδεσά τ' ἐναργῶς.

ἐναρίζω *interficio*. Ag. 1644 τί δὴ τὸν ἄνδρα — οὐκ αὐτὸς ἡνάριζες;

ἐναροκτάντας *interfectum spolians*. Hesy-
chius, ἐναροφόρος: σκυλοφόρος. "ἐναροκτάντας δὲ φθογγ... κότες ὑποῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολέ-
πει (ἀπολείπει recte Musurus) Ἀίσχυλος ἐν Νηρεί-
σιν (fr. 152). οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ (Odys. 22, 412.) "οὐχ ὅσῃ φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐ-
χετάσθαι" ἵνα ἡ ὁ νους, ὁ δὲ ἐναροκτάντας θά-
νατόν (scr. θανάτος) μὴ (in μοι mutavit Musurus) ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑποῦ ἀπο-
λείπει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἤξει. Eust. p. 437, 20 ἐκ τοῦ ἐναῖρῃν καὶ κτεῖ-
νειν ἐναροκτάντας ὁ θάνατος. Verbis corruptis, quae inter ἐναροκτάντας δὲ et ὑποῦ leguntur, sen-
tentiam tolerabilem restituit Hermannus, ἐναρο-
κτάντας δὲ φθόνος αὐχαῖς | ἐγκότες ὑποῦ | τέλος ἀθανάτων ἀπολείπει, | ἤξει τ' ἐχθροῦς.

ἐνδαῖς *cum facibus*. Eum. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαῖδες οἶκων. Schol. μετὰ λαμπάδων.

ἐνδάκνω *morsus infero*. Suppl. 897 ἐχιδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνδακούσ' ἔχει. Sic Paleius corre-
xit quod est in M τι πότ' ἐν | δακούσῃ.

ἐνδακρῶ *fleo*. Ag. 541 ὥστ' ἐνδακρῶν γ' ὄμμασιν χαρὰς ὑπο.

ἐνδατέομαι *divido*. Sept. 578 δις τ' ἐν τελευ-
τῇ τούνομ' ἐνδατούμενος. ubi recte schol. εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνεῖκος, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Quocum Blomfieldius comparavit versum in Etym. M. p. 576, 30 allatum Μελέαγρε, μελέαν γὰρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγαν. Aliter fr. 281 (arud Platon. Rep. 2 p. 383 Αἰσχύλου, ὅταν φῇ Θέτις τὸν Ἀπόλλωνα ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα ἐν-
δατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους, ubi exprobrandi significatio ne dictum est, de qua v. Thes. vol. 3 p. 1015.

ἐνδείκνυμι *ostendo*. Pr. 405 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.

ἐνδημος *qui est in populo s. civitate, dome-
sticus*. Suppl. 683 δακρυγόνον Ἄρη βοᾶν τ' ἐνδημον ἐξοπλιζων. [Ch. 570 corruptum ex ἐκ-
δημος, quod v.]

ἐνδίκος *iustus*. Ag. 996 πρὸς ἐνδίκους φρεσίν.

Ch. 330 γόος ἐνδίκως. Eum. 135 ἐνδίκως οὐκ εἰδέναι. [702 τίς γάρ δεδοικώς μὴδὲν ἐνδίκως βροτῶν.] 805 ἐνδίκου χθονός. 966 ἐνδίκως ὁμίλῳ. Suppl. 81 πέλοιτ' ἂν ἐνδίκω γάμοις. [776 ἰὼ γὰρ βουνίτι ἐνδίκον σέβας. ubi ego βουνί, Paleius ex schol. πάνθ' ὁμοῖα restituimus.] 814 ὁμασιν ἐνδίκως. [Fr. 369 ἀνδρῶν γὰρ ἐστὶν ἐνδίκων. Sic ap. Stobaeum 108, 43, qui hoc fr. recte tribuit Euripidi: male Aeschylō Plut. Mor. p. 116. ubi ἐναρέτων.] Sept. 773 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 590 ἐνδικώτεροι — ἐπ' ἔργοις. Fr. 296 γῆρας γὰρ ἤβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. 198 ὄμιον ἐνδικώτατον.

ἐνδίκως *iuste*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μὲμπαῖτό μοι. Sept. 405 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. Ch. 462 κραινέτ' ἐνδικῶς δίκας. 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδικῶς ἀγείρω; 812 Ξυλλάβοι δ' ἐνδικῶς παῖς ὁ Μαίας. 988 μετῆλθον ἐνδικῶς μόρον. Eum. 221 οὐ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδικῶς ἀνδρηλατεῖν. 703 τοιόνδε τοι παρβούντες ἐνδικῶς σέβας.

ἐνδοθεν *intrinsecus*. Sept. 194 αὐτοὶ δ' ὅφ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορνούμεθα. Ch. 835 ἐνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς. [ἐνδοθεν Pers. 991 vitiose pro ἐντοσθεν, quod v.]

ἐνδον *intus*. Ch. 102 μὴ κεῖθετ' ἐνδον καρδίας. || *domi*. Sept. 201 ἐνδον δ' οὐσα μὴ βλάβην τίθει. Pers. 756 τὸν δ' ἀνανδρίας ὑπο ἐνδον αἰχμαζέιν. Ch. 654 τίς ἐνδον, ὦ παῖ παῖ, μάλ' αὐθις, ἐν δόμοις; De animo Ch. 233 ἐνδον γενοῦ, χαρὰ δὲ μὴ κ' πλῆγῃς φρένας. Similiter Eur. Heracl. 709 σὺν φρενὺν οὐκ ἐνδον ὦν, aliiq. in Thes. memorati vol. 3 p. 1041.

ἐνδροσος *roscidus*. Ag. 12 εὐτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγχον ἐνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν.

ἐνδυναστεύω *rego in s. inter*. Pers. 691 ἐκείνους ἐνδυναστεύσας ἔγω.

ἐνδυτός *indutus*. Eum. 1028 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

ἐνέζεσθαι *insidere*. Est infinitivus aoristi ἐνεζόμεν, quo solo utuntur Attici veteres, sed recentiores etiam ἔζομαι et composita tempore praesente dixerunt: v. Thes. vol. 3 p. 1052. Pers. 140 τὸδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον.

ἐνεῖμι *insum*. Pr. 224 ἐνεῖμι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα. 382 ἐν τῷ προθυμείσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὄρεξ' ἐνοῦσαν Ζημίαν; Suppl. 749 οὐκ ἐνεστ' Ἀρης. Fr. 230 θανόντων, οἷσιν οὐκ ἐνεστ' ἰκμάς. et ib. σοὶ δ' οὐκ ἐνεστὶ κίκυς. || ἐνὶ pro ἐνεστί. Pr. 294 οὐδὲ μάτην χαριτογλασσέιν ἐνὶ μοι. Pers. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνῆς τοῦτο κοῦκ ἐνὶ στάσις. Ag. 78 Ἀρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρῃ.

ἐνεκα *causa*. Ag. 800 Ἑλένης ἐνεκα. Fr. 180 τίνος κατέκτας ἐνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; De altera forma οὕνεκα suo loco dicetur.

ἐνερθε *infra*. Pr. 500 ἐνερθε δὲ χθονός. Pers. 229 ἐνερθε γῆς. Ch. 125 τοὺς γῆς ἐνερθε δαίμονας. Eum. 275 ἐνερθε χθονός. 1023 εἰς τοὺς ἐνερθε καὶ κἀτὰ χθονός τόπους. || *ex inferis*. Pers. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῃ τ' γῆς ἐνερθεν ἐς φῶς. 630 πέμψατ' ἐνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. Sic saepius ap. Euripidem aliosque: v. Thes. vol. 3 p. 1068.

ἐνέροι *inferi*. Pr. 573 ἀλλὰ με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων πῶν κυναγετεῖ. Pers. 629 Γῇ τε καὶ Ἑρμῇ βασιλεῦ τ' ἐνέρων.

[ἐνέρτεροι *inferi*. Ch. 286 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνέρτερον βέλους, in versibus interpolatoris. Aeschylus constanter νέρτερος dixit, quod v.]

ἐνέχομαι *teneor, obstringor*. Suppl. 169 οὐδὲ καί οἱ Ζεὺς ἐνέζεται λόγοις. Sic Porsonus pro ἐνεύεται.

ἐνζεύγνυμι *illigo*. Pr. 108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνζεύγμαι. 578 ἐνζεύξας — ἐν πημοσύναις;

ἐνηλύσιος *fulmine ictus*. Erym. M. p. 341, 5. ἐνηλύσια: εὐκίνητα, καὶ ἡλυσιν τὴν ἔλευσιν. Αἰσχύλος ἐν Ἀργείοις (fr. 15) "Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραιος ἀρούρων (ἀρούρων codices duo) ἐπηλυσίῳν (ἐνηλυσίῳν Stanley) ἀπέλιπεν." οἱ δὲ τὰ κατασκηφθέντα. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. εἰς δὲ τοὺς ἐτυμολόγους εὐρὺν ἐνηλύσια λέγεται εἰς ἁ κεραυνὸς εἰσέβηκεν (hoc verbo utitur propter etymologiam vocabuli ἐνηλύσια), ἃ καὶ ἀνατίθεται Διὶ καταβάτῃ καὶ λέγεται ἄδυστα καὶ ἄβαστα. Verba poetae corrupta. Hezychius ἐνηλύσια: τὰ κατασκηφθέντα χωρία ἐνηλύσια λέγεται. ἐνιοὶ δὲ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν. ἐνηλύσιος: ἐμβρόντης, κεραυνόβλητος.

ἐνθα *ibi*. Suppl. 34 ἐνθα δὲ λαίλαπι χειμῶν-τύπῃ — ὀλοιντο. || *ubi*. Pr. 720 ἐνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος. 723 ἐνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν ἦξεις στυγάνορα. 809 ἐνθα ποταμὸς Αἰθίου. 811 ἐνθα Βυβλίων ὄρων ἀπο Ἰῆσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον βέος. Pers. 490 ἐνθα δὴ πλείστοι θάνον. 805 μίμνουσι δ' ἐνθα πεδίον Ἀσωνῶν ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 1379 ἔστηκα δ' ἐνθ' ἔπαισα. Ch. 318 ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί. Eum. 22 οὐβὸς δὲ νύμφας, ἐνθα Κωρυκίς πέτρα. Fr. 66 ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρὸς Ἡφαιστοκυκὲς δέπας. 155 ἐνθ' Ἀδρυστείας ἔδος. 171 ἐνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιαδῶν ἡμείβομεν. 196 ἐνθ' οὐ μάχης — μέμει. 245 ἐνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὐτ' ἐκπλεῖν ἔα. 298 ἐνθα νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελεϊάδες. 304, 2 Νεῖλος ἐνθ' ἐπτάρρους (sic correxi pro ἐνθα Νεῖλος ἐπτάρρους) γαίαν κυλινδεῖ.

ἐνθάδε *hic*. Ag. 877 ἐκ τῶνδὲ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. Eum. 252 καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπακτῶν. Suppl. 893 οὗτοι φοβουμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 923 οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν.

ἐνθεν *inde*. Ag. 247 τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω. Eum. 403 ἐνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄρτυτον πόδα. || *unde*. Pr. 367 ἐνθεν ἐκραγήσονται ποτε ποταμοὶ πυρός. [Eum. 692 Ἄρει δ' ἔθουον, ἐνθεν ἐστ' ἐπώνυμος πέτρα.] Suppl. 510 λειμῶνα βούχιλον, ἐνθεν ἰῶ — φεύγει. 583 ἐνθεν πᾶσα βοᾷ χθῶν. 856 ἀφρεσίβοιον ὕδωρ, ἐνθεν ἀεζόμενον ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει.

ἐνθενδε *hinc*. Pr. 707 πρῶτον μὲν ἐνθενδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν.

ἐνθεος *deo plenus, afflatus*. Sept. 497 ἐνθεος δ' Ἄρει. Ag. 1209 ἤδη τεχνάσιον ἐνθεοῖς ἡρημένῃ. Eum. 17 τέχνης δὲ νῦν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα.

ἐνθηρος *ferus, hispidus*. Ag. 562 τιθέντες ἐνθηρον τρίχα.

ἐνθουσιᾶ *divino furore agor, numine afflor*. Fr. 64a ἐνθουσιᾶ δὴ δῶμα.

ἐνθυμέομαι *animum induco*. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην.

ἐνὶ. V. ἐνεῖμι.

[ἐνίημι. ἐνῆκεν prava coniectura a quibusdam pro ἀνῆκεν illata fr. 248, de quo dixi s. v. ὀράκων.]

ἐνίπτω *increpo*. Ag. 590 καὶ τίς μ' ἐνίπτων εἶπε.

ἐνιοπεῖν (infinitivus aoristi) *indicare*. Suppl. 603 ἐνιοπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκρύπται τέλος.

ἐννέπω *indico, edico*. [Sept. 896 πεπλαγμένους ἐννέπω, ubi ἐννέπω recte deletuit Elmsleius.] Ag. 247 τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω. 409 πολὺ δ' ἔστενον τὸδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται. Ch. 550 ὡς τοῦνεIRON ἐννέπει τὸδε. 568 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστειχόντα καὶ τὸδ' ἐννέπειν. Suppl. 204 φρονούντως πρὸς φρονούσαν ἐννέπεις. 930 ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον.

ἐννοεῶ *intelligo*. Ag. 1088 εἰ σὺ μὴ τὸδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοί.

ἐννομος *legitimus*. Ch. 483 οὕτω γὰρ ἂν σοι δαίτες ἐννομοὶ βροτῶν κτιζοῖτο. Suppl. 384 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου *leges servans, iustus*. Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, δσια δ' ἐννόμοις. || *incola*. Suppl. 565 οἱ γὰς τὸτ' ἦσαν ἐννομοί.

ἐννοους *mentis compos s. mente praeditus*. Pr. 441 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἐννοους ἔθηκα.

ἐννουχος *nocturnus*. Pr. 645 ὄψεις ἐννουχοί.

ἐνὸδιος *in via positus, in via occurrens*. Pr. 487 ἐνοδίους συμβόλους.

ἐνοικίζω *in domum introduco*. Figurata de malo immittendo fr. 248 ἐνφίκισε δεινὴν στομωτὸν ἔκφουσιν.

ἐνοίκιος *domesticus*. Eum. 866 ἐνοικίου δ' ὀρνίθος οὐ λέγω μάχην.

ἐνοικοὶ *incola*. Pr. 415 Κολχίδος τε γὰς ἐνοικοὶ παρθένοι. Suppl. 537 δι' ἅς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τὰσδ' ἐνοικοί. 611 μῆτ' ἐνοίκων μῆτ' ἐπηλύδων τινά.

ἐνταῦθα *hic, ibi*. Pr. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. 638 ἐνταῦθ' ὅπη μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. 848 ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Fr. 196 πέπρωται γὰρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα. || *illuc*. Pers. 450 ἐνταῦθα πέμπει τούσδε. Ch. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Significatione temporali *tum*. Pr. 204 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῦστα βουλεύω.

ἐντείνω *intendo*. Fr. 78 τόξον ὥς τις ἐντείνω.

ἐντελής *adultus, robustus*. Ch. 250 οὐ γὰρ ἐντελής (ἐντελείς Pauwius) θῆραν πατρῶων προσφέρειν σκηνήμασιν. || I. q. ὁ ἐν τέλει ὢν, *regens*. De viris rem publicam regentibus i. q. ἀρχοντες, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1159. Ag. 105 ὀδιον κράτος αἰσιον ἀνδρῶν ἐντελέων. Sic Aaratus pro ἐκτελέων.

ἐντέμνω *incido*. Dicitur de medicamento praeparando, ut τέμνω et ἀντιτέμνω, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1161. Sed figurata Ag. 17 ὕπνου τὸδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος.

ἐντερα *intestina, viscera*. Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχνα.

ἐντεῦθεν dicitur de consequentia vel loci vel temporis. De loco *illinc* Pr. 836 ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν κέλευθον ἤεας. Pers. 488 κἀντεῦθεν ἡμὰς γῆς Ἀχαιίδος πέδον καὶ θεσσαλῶν πόλεις — ἐδέξαντο. || De tempore *deinde*. Sept. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. τὰ ἐντεῦθεν *quae abhinc facienda sunt*. Eum. 60 τάντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότη δόμων αὐτῶ μελέσσω.

ἐντη (nam singularis ἐντος inusitatus est), quod proprie de armis dicitur, ut in locis non paucis Homeri, non raro ad alium transfertur apparatus: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1155. De loris currus Pers. 198 ἐντη δίφρου, ubi ἐν τη scri-

ptum in M, quod correxit Scaliger ex schol., qui per χαλινὰ explicuit.

ἐντίθημι *impono*. Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἀφερτον ἐνθείς. 1261 τεύχουσα κάμου μισθὸν ἐνθήσει κότῃ.

ἐντολή *mandatum*. Pr. 12 σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ.

ἐντός *intus*. Sept. 967 ἐντός δὲ καρδία στένει. Ag. 77 μυελὸς στέρνων ἐντός ἀνδράσων. 1048 ἐντός δ' ἂν οὔσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ch. 738 σκυθρωπὸν ἐντός ὀμμάτων γέλων. Eum. 607 πῶς γὰρ σ' ἔθρεμεν ἐντός, ὦ μισαφόνε, ζῶνῃς;

ἐντοσθε et ἐντοσθεν i. q. ἐντός *intus*. Frequens apud Homerum Aeschylum Pers. 992 recte restituit Blomfieldus βοᾷ μοι μελέων ἐντοσθεν ἦτορ, ubi M ἐνδοθεν.

ἐνδορος *aquam in se habens, aqua repletus*. Ag. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνδῶρι τεύχει.

ἐνύπνιον *somnium*. Pers. 226 ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτῆς. 518 ὄψις ἐμφανῆς ἐνυπνίων.

ἐνύπνιος *per somnum oblatus*. Sept. 710 ἐνυπνίων παντασμάτων ὄψεις.

Ἐνυῶ *Bellona*. Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυῶ καὶ φιλαίματον Φόβον.

ἐνὼπια. Suppl. 146 θέλουσα δ' αὐθέρουσαν ἀγνὰ μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα (Diana) ἔχουσα σέμν' ἐνὼπ' ἀσφαλέστατα. Sic emendavi pro ἀσφαλές, quod scholiasta interpretatus est ἀσφαλῶς ἐπιδέτω με. ἐνὼπια autem parietes templi dicuntur, ut ἐνὼπια ab Homero dicti sunt parietes domus qui sunt e regione ianuae, ut Od. 21, 121 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μετάρωιο ἔκλιν' ἐστάμεναι πρὸς ἐνὼπια παμφανώωντα, ubi Eustathius interpretatur τοὺς ἐκατέρωθεν τῆς εἰσοδοῦ τοίχους. Simile nomen est pronύπια.

ἐνὼπιον *inauris*. Fr. 101 ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. Alia aliorum exempla v. in Thes. vol. 3 p. 1203.

ἔΕ. V. ἐκ.

ἔΕ *sex*. Sept. 282 ἐπ' ἀνδρας ἔΕ. 799 ἐν ἔΕ πυλώμασι. Ag. 33 τρεῖς ἔΕ βαλούσης τῆσδὲ μοι φρυκτωρίας.

ἐξαγίζω *expello*. Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἀνδρας. quod schol. recentior per ἐξορισθέντας exp.

ἐξάγω *exporto*. Fr. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

ἐξαίρετος *delectus, exquisitus*. Ag. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. Eum. 402 ἐξαίρετον δῶρημα θησέως τόκοις.

ἐξαίρῃω *eximo, aufero, eripio*. Suppl. 924 εἴ τις τὰσδε μὴ ἔαρησεται. [Eum. 861 ἐξελοῦσ' corruptum ex ἐκλέωσ'. V. ἐκζέω.]

ἐξαίσιος *id quod decet excedens*. Suppl. 514 αἰ γυναικῶν (sic Linwoodius pro αἰ δ' ἀνάκτων) ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.

ἐξαίστω *evanescere facio, deleo*. Pr. 668 δς πᾶν ἐξαίστώσῃ (sic Blomf. pro ἐξαίστώσει) γένος.

[ἐξαίτέομαι. Ag. 662 ἐξητήσατο corruptum ex ἐξηγήσατο. V. ἐξηγέομαι]

ἐξαίφην *subito*. Pr. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως.

ἐξακούω *audio*. Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνοσ βοῆν.

ἐξαλείφω *extinguo, deleo*. Sept. 15 τιμὰς (deorum) μὴ ἔαλειφθῆναι ποτε. Ch. 503 καὶ μὴ ἔαλειψης σπέρμα Πελοπιδῶν τὸδε.

ἐξαλύσκω *elabor, effugio*. Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύσκει οἶχεται νεβροῦ δίκην.

ἔξαμα *demeto*. Impropr. Pers. 822 ὅθεν πάγκλαυτον ἔξαμα θέρος. Ag. 1655 ἀλλὰ καὶ τὰδ' ἔξαμῆσαι πολλά δύστηνον θέρος.

ἔξαμαρτάνω *pecco*. Pr. 945 τὸν ἔξαμαρτάνοντ' εἰς θεοῦς. 1039 σοφῶ γὰρ αἰσχρὸν ἔξαμαρτάνειν.

ἔξαμβρόσαι *verbum corruptum* Eum. 925 ἄτ' ἐγὼ κατεύχομαι θεοπίσασα πρεμυνῶς ἐπισσούτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἔξαμβρόσαι, *ubi metrum versus antistrophici verbum postulat quale ἔξαμβρόσαι foret, si exstitisse constaret*. ἔξαμβρόσαι Ραυπίως.

ἔξαμεῖβω *transeo*. Pers. 130 τὸν ἀμφίζευκτον ἔξαμειψας ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας. [*|| rependo*. Pr. 223 κακάσι ποιναῖς ταῖσδε μ' ἔξημειψατο, *ubi nunc ex arographis ἀντημειψατο est restitutum*]

ἔξαμέλω *exsugo*. Ch. 898 οὐλοῖσιν ἐξήμελ-
εας εὐτραφέας γάλα.

ἔξαμύνωμαι *propulso s. arceo ab me*. Pr. 483 αἷς τὰς ἀπάσας ἔξαμύνονται νόσους.

ἔξαναζέννυμι *effervescere facio*. Pr. 370 τοι-
ὄνδε τυφῶς ἔξαναζέσει χόλον.

ἔξανάλισκω *absumo, perdo*. Ag. 678 μηχαναῖς Διὸς οὐπὼ θέλοντος ἔξανάλισσαι γένος.

ἔξαστρέφω *everto, deiicio*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἔξανεστραπται βάθρων.

ἔξανθέω *effloresco*. Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦς' ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης.

ἔξανίστημι *expello*. Pr. 767 ἡ πρὸς δάμαρτος ἔξανίσταται θρόνων;

ἔξαπόλλυμι *funditus perdo*. Ch. 837 τὸν αἴτιον δ' ἔξαπόλλυμι μόρου. || ἔξαπόλλυμαι *funditus pereō*. Ag. 528 σπέρμα πάσης ἔξαπόλλυται χθονός.

ἔξαποφθεῖρω *funditus perdo*. Pers. 464 ἕως ἀπάντων ἔξαπέφθειραν βίον.

ἔξαρκής *sufficiens*. Pers. 237 πλοῦτος ἔξαρκὴς δόμοις;

ἔξαρτύω *adorno, apparo, instruo*. Pr. 711 ἐκηβόλοις τόδοισιν ἐξηρτυμένοι. *Nam sic ex arographis correctum est quod legitur in M ἐξηρτημένοι. || Forma media ἔξαρτύομαι paro mihi*. Pr. 908 οἷον ἔξαρτύεται γάμον γαμεῖν, quocum similia exempla collata sunt in Thes. vol. 3 p. 1262.

ἔξαστάσμι *eloquor*. Ch. 151 παιᾶνα τοῦ θανόντος ἔξαστάσμι. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὕψ' ἤπαρ θερμὸν ἔξαστάσμι.

ἔξαστήρ *instrumentum est quo coqui carnes ex aqua fervente eximunt*. Pollux 6, 88, *ubi coquosum instrumenta enumerat*, κρεῖττον, ἦν καὶ ἀρπάγην ἐκάλουν καὶ λύκον καὶ ἔξαστήρα καὶ τὸ ἐξελεῖν ἔξασσαι. Etym. M. p. 346, 56 ἔξαστήρ: σημαίνει σκευὴς τι, παρὰ τὸ αὖω αὖσω, αὖστήρ καὶ ἔξαστήρ. Αἰσχύλος (fr. 366).

ἔξασυχέω *glorior*. Ag. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβῶν.

ἔξαφρίζομαι *desumpo*. Ag. 1067 πρὶν αἱματηρὸν ἔξαφρίζεσθαι μένος.

ἔξεγειρω *excito*. Ag. 892 ὑπὸ κώνωπος ἐξηγειρόμην. Ch. 495 δε Ἀγαμέμνονε mortuo ἄρ' ἔξεγειρεῖ (ἔξεγειρεῖ M) τοῖσδ' ὄνειδεσιν;

ἔξεικάζω *effigiem alicuius exprimo, similem reddo*. Sept. 445 κεραυνὸν οὐδὲν ἔξηκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλλεσιν τοῖς ἡλίου. Ag. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (ἀληθῶς οὖσιν Schoemannus Opusc. 3 p. 143) ἔξηκασμένα.

ἔξεῖναι *licere*. Eum. 890 ἔξεστι γάρ σοι — εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἢ μὴ τελῶ. Pr. 648 ἔξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου.

ἔξεῖπον *edixi*. Ag. 934 εἰδῶς γ' εὐ τὸδ' ἔξεῖπον τέλος.

ἔξελαύνω *expello*. Pr. 670 ἐξήλασέν με κἀπέκλησε δωμάτων.

ἔξελέγχω *arguo, examino*. Eum. 433 ἄλλ' ἐξέλεγε.

ἔξεπίσταμαι *probe novi*. Ag. 838 εὐ γὰρ ἔξεπίσταμαι.

ἔξεργάζομαι *perficio*. Pers. 525. Ag. 1379 ἐπ' ἔξεργασμένοις. Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἔστιν ἔξεργασμένον.

ἔξέρχομαι *exeo*. Pr. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Ch. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή. || *evado*. Eum. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξήλθ' ἀληθῶς.

[*ἔξέσθω exedo*. Ch. 281 λειχῆνας ἔξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

ἔξευλαβέομαι *caveo*. Fr. 195 ἔξευλαβοῦ δὲ μὴ σε προσβάλῃ στόμα πέμψει.

[*ἔξεύρημα inventum*. Sept. 649 τοιαῦτ' ἐκείνων ἔστι τὰξεύρηματα.]

ἔξευρίσκω *invenio, excogito*. Pr. 97 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμόν ἀεικῆ. 460 ἀριθμὸν, ἔεχον σοφισμάτων, ἐξηύρον (ἔξεύρον et 96 ἐξεύρ' M) αὐτοῖς. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἔξευρὼν τάλας βροτοῖσιν. 503 χρυσὸν τε τίς φήσειεν ἂν παροῖθεν ἔξευρεῖν ἐμοῖ;

ἔξεύχομαι *in votis habeo, opto, concupisco*. Ch. 215 εἰς ὅνιν ἦκεις ὥνπερ ἐξηύχου πάλαι. || *glorior*. Ag. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλεόν. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἔξεύχοιο καὶ λέγεις πρόσω. 275 Ἀργεῖαι γένος ἔξευχόμεσθα.

ἔξηβος *qui pubertatem excessit*. Sept. 11 τὸν ἐξηβον χρόνῳ. *Ad hunc locum spectat Phrynichi notatio in Bekkeri Anecd. p. 37, 17 ἔξηβον: τοῦτο καινόν. καθωμιλημένον τὸ ἔξωρον. Recte hoc dixit Phrynichus: nam ἔξηβον nusquam alibi legitur. In gl. Hesychii ἔξηβος: ἔξω τῆς ἡβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν, vereor ne verba τριάκοντα πέντε ἐτῶν non sint scripta a primo glossae auctore, qui haud dubie ipse quoque Aeschylus locum in mente habuit. Alia huiusmodi composita cum ἐξ, ab usu communi non minus aliena, sunt ἐκγενής, ἐκτιμος et ἐξόμιλος apud Sophoclem.*

ἔξηγέομαι *educo, dux sum*. Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἔξηγῆσας θεός τις, οὐκ ἀνθρωπος. οἰακος θιγῶν. Sic Schuetzius pro ἐξηγῆσας, quod Triclinius interpretatus erat ὥστε μὴ ἀποθανεῖν τὸν Δία δηλονότι. || *enarro, exprobo*. Pr. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 446 ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγουμένου. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης. Ch. 118 διδάσκ' ἀπειρον ἐξηγουμένη. 552 τάλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Eum. 609 ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἀπολλων, εἰ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. || *auctor sum*. Eum. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν:

ἔξηξ *deinceps*. Fr. 284, 3 ἐξῆξ δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.

ἔξικνέομαι *pervenio*. Pr. 792 ἐς τ' ἂν ἐξίκη κατὰ πρὸς Γοργόνεια πεδία. 810 ἕως ἂν ἐξίκη καταβασμόν. Ag. 280 καὶ τίς τὸδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλλων τάχος; 303 ὁρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον. Eum. 1026 ὅμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θηρησδὸς ἐξίκοιτ' ἂν.

ἐξιστορέω *sciscitor, perquiro*. Sept. 506 θέ-

λων ἔξιτορῆσαι μοῖραν, ubi *experiri verti potest*. Ch. 678 ἔξιτορῆσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν.

ἔῑτῆλος *evanidus*. Fr. 155 κοῦπω, σφιν ἔῑτῆλον αἶμα δαιμόνων.

ἔῑχνεύω *investigo*. Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' ἔῑχνεύσαι.

ἔῑδος *exitus*. Sept. 33 πυλῶν ἐπ' ἔῑδοις μίμνοντες. 58 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἔῑδοισι γάτευσαι. 284 εἰς ἐπτατειχεῖς ἔῑδους τάξω μολῶν.

ἔῑκέλλω *impingo*. Ag. 666 μῆτ' ἔῑκεῖλαι πρὸς κραταίλειον χθόνα. Impropric ἔῑκελλομαι *devenio, exitum habeo*. Suppl. 438 καὶ δὴ πέφρασαι, δεῦρο δ' ἔῑκελλεται. Schol. οὕτως ἀποβαίνει.

ἔῑμματόω *illustro, perspicuum reddo*. Fr. 499 φλογωπά σήματα ἔῑμματάωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

ἔῑπιν *a tergo*. Ag. 115 ὁ κελαινὸς δ' τ' ἔῑπιν ἄρτης.

ἔῑοπλίζω *exarmo, instruo*. Suppl. 97 βίαν δ' οὔτιν' ἔῑοπλίζει. 683 δακρυογόνον Ἀρη βοάν τ' ἐνδῆμον ἔῑοπλίζων. 702 πρὶν ἔῑοπλίζειν Ἀρη ἔῑορθιάζω *alla voce excito*. Ch. 271 κάθορθιάζων πολλὰ. Schol. ἀνατεταμένα βοῶν.

ἔῑορίνω *excito*. Ag. 1631 ἔῑορίνας ἥπιοις ὕλαγμασιν.

ἔῑορμάω *emitto*. Pers. 46 πολύχρυσοι Σάρδεες ἐπόχους πολλοῖς ἄρμασιν ἔῑορμάωσιν. Frequentius intransitive *erumpo, prorumpo*, forma vel activa, cuius nulla apud Aeschylum exempla sunt, vel media ἔῑορμάομαι, ut Eum. 182 πτηνῶν ἀργηστήν ὄφιν χρυσηλάτου θώμιγγος ἔῑορμάωμενον.

ἔῑοτρήνω *exstimulo, excito*. Sept. 692 ὤμοδακρ' σ' ἄγαν ἡμέρος ἔῑοτρήνει.

ἔῑοχος *eminens, eximius*. Fr. 459 ἀριθμόν, ἔῑοχον σοφισμάτων. Ag. 1622 δύαι — ἔῑοχώταται φρενῶν λατρομάντης.

ἔῑυπτιάω *resupino*. Sept. 577 προσμολῶν — ἔῑυπτιάων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν, ubi ὄμμα pro ὄνομα restituit Schuetzius, i. e. oculos in Polynece reflectens s. resupino vultu spectans: quocumque comparat Clem. Alex. Paed. 3 p. 296 ed. Pott. τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἔῑυπτιάοντα παρὰ βλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Vitiosa scriptura ὄνομα deceptus schol. ἔῑυπτιάων explicuit per ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν.

ἔῑω *extra*. Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔῑω βαλεῖν ἄβαπτον. Ag. 1190 δύσπεμπτος ἔῑω. Cuius genitivo Pr. 263 ὅστις πημάτων ἔῑω πόδα ἔχει. 665 ἔῑω δόμῳν τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. 883 ἔῑω δὲ δρόμου φέρομαι. Sept. 313 τοῖσι μὲν ἔῑω πύργων. Ch. 514 πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἐστ' ἔῑω δρόμου. 697 ἔῑω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Eum. 178 ἔῑω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. [701 τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔῑω βαλεῖν.]

ἔῑωθεν *ab externo, extrinsecus*. Sept. 201 μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τάωθεν. 560 ἔῑωθεν εἰς τῷ φέροντι μέμψεται.

ἔῑώλης *perditus*. Est convicium Suppl. 741 ἔῑωλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.

[ἔῑωρίζω vitiose pro εὐωρίζω, quod v.] ἔῑωτέρω *exterius*. Ch. 1023 ἡνιοστρωφῶ δρόμου ἔῑωτέρω. Rarum vocabulum, cuius exemplum est ap. Aristot. Metaph. 9, 4 p. 1055, 25 τῶν γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἔῑωτέρω λαβεῖν καὶ τῶν εἶδει. Idem et Plato etiam ἔῑωτάτω dixit.

ἔῑοκα [perfectum verbi εἰκω, cuius secunda et tertia persona ἔοικας ἔοικε, participium εἰκώς:

nam harum tantum formarum exempla apud Aeschylum reperiuntur] similis s. par sum. Ag. 760 μετὰ μὲν πλείονα τίκτηι, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννα. Ch. 560 ἔνυν γὰρ εἰκώς, παντελὴ σαγὴν ἔχων, ἦεω. Suppl. 283 Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐγὼ γυναικεῖος τύποις εἰκώς πέπληκται. || *videor, videntur mihi*. Fr. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. 984 ἔρειν ἔοικας οὐδὲν ὦν χρήζει πατήρ. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἔρειν. Sept. 545 ἔλθῶν δ' ἔοικεν οὐ κατηλεύσειν μάχην. Pers. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ἡρῆσθαι φίλοις. Ag. 1062 ἐρμηνέως ἔοικεν ἡ ἔξην τοροῦ δέσθαι. 1083 χρῆσιν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1093 1083 χρῆσιν εὐρὺς ἡ ἔξην κυνὸς δίκην εἶναι. 1161 ἔοικα θεοπιωδῆσιν τάχα. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσθλῆν. Ch. 730 ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ἔξενος τεύχειν κακόν. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ Εὐροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. 922 κτένεῖν ἐπὶ Εὐροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. 926 ἔοικα θρηνεῖν Ζῶσα ἔοικας, — τὴν μητέρα. 926 ἔοικα θρηνεῖν Ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Eum. 900 θέλξειν μ' ἔοικας. Suppl. 909 ἔλξειν εἰσὶ ὕμᾱς. Fr. 22b ἔοικεν κυρί.

|| Participium εἰκός, quod adiective dicitur, v. suo loco.

ἔορτή *festum*. Ironice Apollo, postquam Furiarum munera recensuerat, Eum. 191 οἷας ἔορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοὶ στέργηθ' ἔχουσαι.

ἔός *suus*. Fr. 281 (apud Platon. Rep. 2 p. 383a ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, nisi Plato, quum Aeschyli verba oratione obliqua redderet, ἐὰς substituit pro ἐμάς.

ἐπαγγέλλω *pronuntio*. Ch. 213 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα.

ἐπάγω *adduco*. Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβάς ἐπάξει θεός; Sic correxi quod est in M ποῖ δ' ἐτι τέλος ἐπάξει θεός. Pers. 85 ἐπάγει δουρικλύ τοῖς ἀνδράσι τοξόδαμον Ἀρη. Ag. 1446 ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παρωπώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Ch. 404 ἀτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἀτη.

ἐπαγωγός *adducens*. Fr. 55 μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλήν.

ἐπαείδω *incanto*. Ag. 1021 μέλαν αἶμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

ἐπαιδέομαι *revereor*. Fr. 135 σέβας δὲ μῆρῶν ἀγνὸν οὐκ ἐπιδέσω.

ἐπαινέω *laudo, approbo*. Pr. 340 τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ. Sept. 1071 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεί τὰ δίκαια. Ag. 1370 ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. Eum. 836 τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον. || I. q. παραινῶ *suadeo*. Sept. 596 τοῦτῃ σοφούς τε κάταρους ἀνηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ. Suppl. 996 ὕμᾱς δ' ἐπαινῶ μὴ κατασχύνειν ἐμέ. Ch. 581 ὕμιν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρεν.

ἐπαισθάνομαι *sentio, intelligo*. Ag. 85 τί δ' ἐπαισθομένη, τίνος ἀγγελίας πειθοί περίεμπα θυοσκεῖς;

ἐπαισχύνομαι *pudet me*. Ag. 1373 τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.

ἐπαιτιάομαι *culpam in aliquem confero, incuso*. Fr. 974 ἡ κάμῃ γὰρ τὴν συμφορὰς ἐπαιτιά; ἐπαιτίας *qui in culpa est*. Eum. 465 καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαιτίας. 467 εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.

ἐπαῖω (— — —) *obedio*. Suppl. 758 θεῶν οὐδὲν ἐπαῖοντες.

ἐπακούω *exaudio*. Ch. 725 νῦν ἐπάκουσον. ἐπακρίζω *ad summum pervenio et finem impono*. Ch. 932 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἰμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης, quod Hesychius et Eustath. p. 1636, 48 exp. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκε. licet schol. ἐπὶ ἄκρον ἦλθε.

ἐπακτός *adventitius, peregrinus*. Sept. 583 1019 στράτευμ' ἐπακτόν.

ἐπαλαλάζω *acclamo*. Sept. 497 αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν. 953 τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὄζυν νόμον.

ἐπαλκῆς *validus*. Ch. 415 ὅταν δ' αὐτ' ἐπαλκῆς | θοράπέεσταςεν ἄχος | πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς, loco graviter corrupto, cuius nulla dum inventa est probabilis emendatio. Novimus nomen proprium Ἐπάλκης, sed adiectivum ἐπαλκῆς, quod schol. exp. ἰσχυροποιόν, nusquam alibi legitur: quamobrem a Blomfieldo in ἐπ' ἀλκῆς, a Franzio in ἐπ' ἀλκᾶς mutabatur, coniectura per se non improbabili, sed propter proximorum verborum corruptelam incerta.

ἐπαλεις *propugnaculum*. Sept. 30 ἔς τ' ἐπάλεις καὶ πύλας πυργωμάτων ὁρμάσθε πάντες. 158 ἀκροβόλων δ' ἐπάλειων λιθὰς ἔρχεται. Improprie Ar. 381 οὐ γάρ ἐστιν ἐπαλεις πλούτου — εἰς ἀφάνειαν.

[ἐπαμβατήρ *qui ascendit, insidet*. Ch. 280 in versibus interpolatoris σαρκῶν ἐπαμβατήρας — λειχήνας. Recte, ut videtur, Auratus ἐπεμβατήρας.] ἐπαμμένω (pro ἐπαναμένω) *maneo, expecto*. Pr. 605 ὁ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. Pers. 807 οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν.

ἐπαναγκάζω *cogo*. Pr. 671 ἐπινάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πρᾶσσειν τάδε.

ἐπαναδιπλάζω *iterum interrogo*. Pr. 817 ἐπαναδιπλάζε καὶ σαρφῶς ἐκμάνθανε, ubi probabilius est ἐπανόπλιζε.

ἐπανακαλέω *insuper invoco*. Ag. 145 ἵηον δ' ἐπανακαλῶ Παιάν', ἡ, restitui pro δὲ καλέω Παιάνα.

ἐπανερέσθαι, infinitivus aoristi ἐπανηρόμην, *iterum interrogare*. Pers. 973 τάδε σ' ἐπανερόμην. Sic Wellauerus pro ἐπανέρομαι. In apogr. nonnullis ἐπαναίρομην, in uno ἐπανέρωμαι.

ἐπανθίζω *floridum reddo*. Improprie, metaphorā a colore ducta, Sept. 951 πολλοὺς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. Ch. 150 ὕμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος παιάνα, ubi schol. στέφειν ὡς ἀνθεῖσι. Forma media Ag. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἴμ' ἀνιπτον, ubi Casaubonus ἀπηνθίσω.

ἐπαντέλλω (pro ἐπανατέλλω) *exurgō*. Ag. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος. [Ch. 282 λευκάς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.]

ἐπάτιος *dignus*. Pr. 70 ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπατίων. Sept. 865 οἰμαὶ σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθῶν ἤσειν ἄλγος ἐπάτιον. Ch. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπατίαν. Eum. 271 ἔχονθ' ἔκαστον τῆς δίκης ἐπάτια.

ἐπασιδῆ *incantatio*. Pr. 173 μελιγλώσσοις πειθούς ἐπασιδαῖσιν.

ἐπαργεμος proprie dicitur qui vitio oculorum laborat quod Graece ἀργεμος vel λεύκωμα, Latine *albugo* dicitur. Hinc improprie *obscurus*. Pr. 499 φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπαργεμα. Ag. 1113 ἐπαργεμοὶσι θεοσφάτοις ἄμηναν. Ch. 665 αἰδῶς γὰρ ἐν λέσχαῖσιν (sic Bambergerus pro λεχθεῖσιν) οὐσ' ἐπαργέμους λόγους τίθησιν.

ἐπαρήγω *opulor*. Ch. 725 νῦν ἐπάρησον. ἐπαρκέω *propulso, opulor*. Sept. 91 τίς ἀρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἡ θεάν; Pr. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταυτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά, i. e. nihil ei proderit. Ag. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν (sic Blomf. pro ἐπήρκεσαν) τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.

ἐπαρχος *praefectus, praeses*. Pers. 327 Συένεσις — Κιλικίων ἐπαρχος. Sic ex apogr. correctum quod est in M ἀπαρχός cum duplici accentu.

Ag. 1227 νεῶν τ' ἐπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης. Sic hic quoque Canterus pro ἀπαρχος. Tertium exemplum est Ch. 664, ubi in M scriptum est γυνὴ τάπαρχος, sed superscripto ο, quo τόπαρχος significatur, sive a prima manu sive ab διορθωτῇ. Quo loco nec γυνὴ τ' ἐπαρχος scribi nec quod Ahrensius in Supplementis Philologi vol. 1 p. 629 coniecit γυνὴ γ' ἀπαρχος probari potest. στέ γαρχος coniecit Bambergerus.

ἐπασσύτεροτριβής *frequentius inflictus*. Ch. 426 ἐπασσύτεροτριβὴ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Schol. exp. ἄλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα. Homerium ἐπασσύτεροι, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1439, Hesychius exp. per ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις.

ἐπαυλος *habitatio, sedes*. Pers. 870 πάροικοι Ὀρκίων ἐπαύλων.

ἐπαυρίσκω *fruo, utilitatem et fructum percipio*. Aoristus formae mediae ἐπηυρόμην Pr. 28 τοιαυτ' ἐπηύρου τὸν φιλανθρώπου τρόπον, ubi M ἐπηύρω, apogr. nonnulla ἀπηύρω. Recte Elmsleius ἐπηύρου: nam veteres ἐπαυρέσθαι dixerunt, non ἐπαύρασθαι: de quo dictum est in Thes. vol. 3 p. 1443.

ἐπαῦω *acclamo*, in loco obscuro et corrupto Ch. 828 ἐπαῦσας πατρός ἐργῳ.

[ἐπαφάω *contrecto*. Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χεῖρι καὶ θιγῶν μόνον in versu ab interpolatore lacunae explendae causa ficto.]

ἐπαφή *contrectatio*. Suppl. 18 ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διός.

Ἐπαφος *Epaphus*, Ionis ex Iove filius. Pr. 851 τέξεις κελαινόν Ἐπαφον. Suppl. 47 Ἐπαφόν τ' ἐγέννασε. 314 Ἐπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος, 589 τὸδ' ἄν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσας.

ἐπεγχεῶ *insuper infundo*. Improprie *immisceo*. Ag. 1137 in verbis Clytaemnestrae ad chorum τὸ γὰρ ἔμὸν θροεῖς πάθος ἐπεγχεάς. Nam sic correctum quod in M legitur θρωῶ — ἐπεγχεάσα, quod schol. exp. συναναμίεσσα. Mirus tamen et suspectus est hic usus verbi.

ἐπεὶ *postquam*. Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου, i. e. *simulac*. Similiter ib. v. 228 ὅπως τάχιστα. 829 ἐπεὶ γὰρ ἤλθεσ πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. Sept. 778 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο. 992 ἐπεὶ κατῆλθεσ ἐς πόλιν. Pers. 201 ἐπεὶ δ' ἀνέστην. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. 386 ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπυλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 198 ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἐκλαγέεν. 217 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἐδυ λέπαδνον. 242 ἐπεὶ πολλάκις πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἐμελεων. 658 ἐπεὶ δ' ἀνήλθε λαμπρόν ἡλίου φάος. 1287 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. Ch. 622 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων. 932 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἰμάτων ἐπήγκρισε τλήμων Ὀρέστης. Significationem temporis ex quo quid sit habet, ut ἀπ' οὐ, Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τὸδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος — ἦραν. 983 χρόνος δ' ἐπεὶ — παρήβησεν. Ch. 610 δαδὸν ἡλικ', ἐπεὶ μολῶν ματρώθεν κελάδησε, etsi huiusmodi quoque locis aptum est *postquam*.

ἐπεὶ rationi reddendae serviens Latine variis modis reddi potest, *quandoquidem, siquidem, quoniam*. Pr. 317 οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι τεύρουσ' Ἀτλαντός. 384 ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ κέρδιστον. 630 ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν. 786 ἐπεὶ προθυμείσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι. Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός, ἴτω κατ' οὖρον. Pers. 656 θεομήστωρ δ'

ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδοῦχει. 697 ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοὶ γόοις πεπεισμένος, — εἰπέ. 703 ἐπεὶ δὲος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται, — λέξον. [Ag. 251 τὸ δὲ προκλήναι ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἡλυσὶς προχαίρετω. Sic vulgo ex agro. legitur pro ἐπιγένοιτ', quod est in M. Neutrum scripserat Aeschylus, de quo s. v. προκλήναι dicetur.] 393 πέλει δικαιοῦθις, ἐπεὶ διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαί τόδε, εἴμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1360 κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ. 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τὰδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνῶσις τάχα. 1669 πράσσει, παίονου μαιῶνιν τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα. Ch. 85 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποὶ, γένεσθε τῶνδε συμβούλοι πέρι. 791 ἐπεὶ νιν μέγαν ἄρας διδυμα καὶ τριπλὰ — θέλων ἀμείψει. 906 τοῦτω θανοῦσα Ευγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον. Eum. 71 κακῶν δ' ἔκατι κἀγένοντ', ἐπεὶ κακὸν σκότον νέμονται. 86 ἐπεὶ δ' ἐπίστα, καὶ τὸ μᾶμλειν μάθε. 307 χορὸν ἀψωμεν, ἐπεὶ μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδοκῆκεν. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηπεν τόδε, — θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 731 ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῆτιν νέος, δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. Suppl. 739 ἐπεὶ τελεία ψήφος Ἀργείων, τέκνα, θάρσει. 910 ἔλξειν ἔοικ' ὕμᾱς ἀποσπάσας κόμης, ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' οὐδ'. 982 Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρεῶν, — ἐπεὶ σωτήρες οὐ διχορρόπως. Fr. 196, 5 ἐλέσθαι δ' οὐτ' ἐκ γαῖας λίθων ἔξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστί μαλθακός. Sept. 705 ἐπεὶ δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρω πνεύματι. Ag. 686 ἐπεὶ πρεπόντως ἐλέναυς, ἔλανδρος, ἐλέπτολις — ἔπλευσε. 1036 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς — κοινωνὸν εἶναι χερνιβῶν. || *alioqui, sin minus vel quod nisi ita esset: cuiusmodi in locis verti licet etiam nam.* Frequenter autem sic ponitur sequente τίς interrogativo: de quo dictum est in Thes. vol. 3 p. 1454. Sic Suppl. 329 ἐπεὶ τίς ἤνχει τήνδ' ἀνέλιπτον φυγὴν κέλσειν; Ch. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ;

ἐπιίγομαι *festino*. Pr. 52 οὐκὼν ἐπέλξει (ἐπέλξει M) τῷδε δεσμῷ περιβαλεῖν; Ch. 660 νυκτὸς ἄρμ' ἐπιίγεται σκοτεινόν.

ἐπειδὴν *postquam*. Sept. 734 ἐπειδὴν αὐτοκτόνως, αὐτοδῶκτοι θάνωσι καὶ χθονία κόνις πῆ μελαμπαγέας αἴμα φοίνιον, τίς ἂν καθαρμούς πόροι; Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἴμ' ἀνασπάσῃ κόνις, ἀπαε θανόντος οὗτις ἐστ' ἀνάστασις.

ἐπειδὴ *postquam, quando*. Pers. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὤμων. Ag. 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. Ch. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατῴρωθωσι φρενί. 566 ἐπειδὴ δαιμονῶς δόμος κακοῖς. Eum. 515 ἐπειδὴ πῖτνει δόμος Δίκας.

ἐπεικάζω *conicio*. Ch. 14 ἡ πατρί τῷμῳ τᾶσδ' ἐπεικάσας τύχῃ χόας φερούσας; 567 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστήχοντα. 976 ὥς ἐπεικάσαι πάθῃ πάρεστιν. Suppl. 244 καὶ τᾶλλα (κᾶτ' ἄλλα Wellauerus) πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.

ἐπεικῶς *conveniens, decens*. Ch. 669 ὁποῖα περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα.

ἐπειμι *adsum, insum*. Sept. 591 σῆμα δ' οὐκ ἐπὶν κύκλῳ. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπὶν στύγος στρατῷ; Eum. 542 ποινὰ γὰρ ἐπέσται. || *praesum*. Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἐπεστι; 555 ἀβλαβὴς ἐπὶν τόξαρχος πολίταις. 828 Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἐπεστιν. [Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος ἀπῆ, ἢ ἢ ἐπὶ coniecit Weilius.] || ἐπι pro ἐπεστι, ut ἐνι pro ἐνεστι. Eum. 393 ἐπι δὲ μοι γέρας παλαιόν.

ἐπειμι *accedo, invado*, indicativo praesentis, ut in simplici εἰμι, futuri significationem habente. Pr. 1016 οἷός σε χερνιβῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἐπεισ' ἀφυκτος. Pers. 378 νῦν ἐπῆει. Fr. 171 ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχῆλατον σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.

ἐπειπεῖν *insuper dicere, dictis addere*. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἄλλοθροῖς εὐτυκός.

ἐπειπερ *quandoquidem*. Ag. 822 ἐπειπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους ἐπραξάμεσθα. 854 νίκη δ' ἐπειπερ ἔσπετ', ἐμπέδως μένοι. Ch. 680 ἐπειπερ ἄλλως, ὡς ἐν', εἰς Ἀργος κίεις.

ἐπεισφέρω *insuper infero*. Ag. 864 τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κίκιον ἄλλο πῆμα. Ch. 649 ἐπεισφέρει.

ἐπειτα *deinde, postea*. Pers. 523 ἐπειτα γῆ τε καὶ φθοιτὸς δωρήματα ἤξω λαβοῦσα πέλανον. Ag. 171 δς δ' ἐπειτ' ἐφυ. 310 κάπειτ' Ἀτρεΐδων ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος. 667 ἐπειτα δ' Ἀἰδὴν πόντιον πεφειγυγότες — ἐβουκολοῦμεν. 1598 κάπειτ' ἐπιγυγόντες ἔργον οὐ καταίσιν ὠμωξεν. Ch. 438 ἐπειτ' ἐγὼ νοσφίσις ὀλοῖμαν. 538 πέμπει τ' ἐπειτα τᾶσδε κηδεῖος χόας. Eum. 204 κάπειτ' ὑπέσπης αἵματος δέκτωρ νέου. Suppl. 800 κυσὶν δ' ἐπειθ' ἔλῳρα κάπιχωρις ὄρνισι δειπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Fr. 26 κάπειτ' Ἀθήνας Διὰ δας παρεκπερῶν. 40 κάπειτα δ' εἰσι λαμπρὸν ἡλίου φάος. 196 οἷς ἐπειτα σὺ βαλὼν διώσει βαδῖως Αἴγυν στρατόν. 198 ἐπειτα δ' ἤξεις δῆμον ἐνδικώτατον.

ἐπειτα *saepe post participia ponitur ut εἴτα: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1471*. Sept. 267 κάμῶν ἀκούσας εὐγμάτων ἐπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενὴ παῖναιον. Ag. 481 πυρωθέντα καρδίαν ἐπειτ' ἀλλαγῇ λόγου καμείν. Ch. 573 ἡ καὶ μολῶν ἐπειτὰ μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ —. Eum. 29 Πτοσειδῶνος κράτος καλοῦσα — ἐπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω. 438 λέξας δὲ χῶραν καὶ γένος καὶ ευμοφῶρας τὰς σὰς ἐπειτα τόνδ' ἀμυνασθὸν πόγον. 654 τὸ μητρόος αἴμ' ὀμαιμον ἐκχέας πέδοι ἐπειτ' ἐν Ἀργεὶ δῶματ' οἰκήσει πατρός; || οἱ ἐπειτα *posteri*. Eum. 672 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεὰ, καὶ τοὺς ἐπειτα.

ἐπέκεινα *ultra*. Suppl. 257 Πίνδου τε τάπε-κεινα.

ἐπεκχωρέω *insuper s. postea procedo*. Pers. 401 δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπέεξεχῶρει. Compositum aliunde non cognitum. ἐπέλπωμαι *spero*. Ag. 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. Est vocabulum Homericum.

ἐπεμβαίνω *ingredior*. De turribus ascendendis Sept. 634 πύργους ἐπεμβάς.

ἐπεμβατήρ. V. ἐπαμβατήρ. ἐπενδίδωμι *insuper do s. infligo*. Ag. 1386 καὶ πεπτωκὸτι τρίτην ἐπενδίδωμι.

ἐπενθρῶς *in insilio*. Pers. 359 σέλμασι ναῶν ἐπενθροόντες.

ἐπεέρχομαι *persequor oratione, enarro*. Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπέελεθεῖν τορῶς. ἐπεξιακάζω *exclamo*. Sept. 635 ἀλῶσιμον παῖδ' ἐπεξιακάζας.

ἐπέρχομαι *advenio, accedo, invado*. Pers. 600 ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ. [Ib. 845 fort. scribendum ὥς με πόλλ' ἐπέρχεται (εἰσέρχεται M, ἐσέρχεται Turnebus) κατὰ ἀλήγη. Ag. 1256 οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι. Suppl. 469 κακῶν δὲ πληθὸς ποταμὸς ὥς ἐπέρχεται. 559 λειμῶνα βούχι-λον, ὄντ' ἐπέρχεται Τυφῷ μένος. 679 μῆδέ τις

ἀνδροκμήs λοιγός ἐπελθέτω. || τὸ ἐπερχόμενον *imminens, futurum*. Pr. 98 τὸ παρὸν τὸ τ' ἐπερχόμενον πημα.

ἐπέτειος *annuus*. Ag. 1016 ἔξ ἀλόκων ἐπεταῖν.

ἐπευθύω *rego*. Pers. 860 νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον, quod ἐπηύθυνον scribendum.

ἐπευφημέω *dene ominata verba accino*. Pers. 620 χοαῖσι ταῖσδε νεπτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. || *laetis verbis celebros*. Fr. 281 θεοφιλεῖς ἐμάς τύχας παιᾶν' ἐπευφήμησεν, quod ἐπηυφήμησεν scribendum.

ἐπεύχομαι *precor, vota facio*. Sept. 279 τοιαυτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς. 481 ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν. Ag. 1292 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1323 ἡλίω (ἡλίου Iacobsius) δ' ἐπεύχουμαι πρὸς ὕστατον φῶς — τίνειν. 1462 μηδὲν θανάτου πόρην ἐπεύχου. 1474 ὕμνον ὕμνῃν ἐπεύχεται. Ch. 856 πόθεν ἄρξωμαι τὰδ' ἐπευχομένη; Eum. 979 μήποτ' ἐν πόλει στάσις τὰδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. || *voceo*. Sept. 276 ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια. || *imprecor*. Sept. 452 ὁλοῖθ' ὅς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. Ag. 501 ὅστις τὰδ' ἀλκῆς τῇδ' ἐπεύχεται πόλει. 1600 μόνον δ' ἄπερτον Πελοπίδαῖς ἐπεύχεται. Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοὶ τάρ' ἐπεύξωμαι (sic Dobraeus pro ἐπεύξομαι) τάδε; || *glorior* (ut saepe apud Homerum: v. Thes. vol. 3 p. 1498). Ag. 1262 ἐπεύχεται — ἀντιτίσασθαι φόνον. 1394 ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. Eum. 58 ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένους τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων.

ἐπέχω *contineo me*. Pr. 697 ἐπίσχες, ἐς τ' ἀν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης. [Ib. 687 ἔα ἔα, ἀπεχε, ubi Abreschius ἐπεχε.] Ch. 896 ἐπίσχες, ὦ παῖ.

ἐπήβολος *compos, participes*. Pr. 444 ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. Ag. 542 τερπνῆς ἀρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.

ἐπήκοος *audiens*. Ag. 1420 ἐπήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστῆς τραχὺς εἰ. Ch. 980 τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. Eum. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω.

ἐπηλυσ *advena*. Sept. 34 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὄμιλον. Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας; Suppl. 195 ὡς ἐπήλυδας πρέπει. 401 ἐπήλυδας τιμῶν. 611 μίτ' ἐπηλύδων τινά.

ἐπήρατος *amabilis*. Eum. 958 νεανίδων τ' ἐπηρᾶτων ἀνδρῶν τυχεῖς βιότους δότε.

ἐπί (praepositio quae cum genitivo, dativo et accusativo construitur. Exempla Aeschylea recte digesserunt Wellauerus et Linwoodius, partim praesuntibus aliis et grammaticis et lexicorum scriptoribus.

1. ἐπί cum genitivo significatione locali, quam Latini praepositionibus *in, iuxta, ad, per, supra* exprimunt. De loco in quo quid est Sept. 387 ἔχει δ' ὑπερρρρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τῶδε. 400 νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν. 478 πόλις ἐπ' ἀσπίδος. 512 Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἦσται. 510 πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεοῦς. 520 Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχῶν. 559 ἐχθίστου δάκους εἰκὴν φέροντα πολεμίους ἐπ' ἀσπίδος. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα. Pers. 18 ἔβαν οἱ μὲν ἐπ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῦν. 449 ἦν ὁ φιλόχορος Πάν ἐμβατεύει ποντίας ἀκτῆς ἐπὶ. 965 στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Ag. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει. 1435 ἔως ἂν αἰθὴ πῦρ ἐπ' ἐστίας ἐμῆς Αἰγισθοῦς. 1472 ἐπὶ δὲ σώματος — σταθεία. Suppl. 178 τάπὶ χέρσου

νῦν προμήθειαν λαβεῖν. 650 δν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μαινοντα; Fr. 32 ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα καὶ νεκρῷ νεκρός. Ch. 883 εἰκοε νῦν αὐτῆς ἐπὶ Εὐροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. Cum verbo motus significationem habente Pr. 658 κατὰ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἱάλλεν. Pers. 192 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι.

2. ἐπί cum dativo significatione locali Pr. 710 ναῖουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. 729 ἰσθμόν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις Κιμμερικὸν ἦξει. Sept. 32 κατὰ σέλμασι πύργων στάθητε καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μένοντες εὐθαρσεῖτε. 422 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἰλῆχεν πύλαις. 631 τὸν ἔβρομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἐβδόμας πύλαις λέξω. Pers. 964 Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι. Ag. 36 βούς ἐπὶ γλώσση μέγας βέβηκεν. 75 ἰσχύιν ἰσόπαῖδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. 1618 κρατοῦντων τῶν ἐπὶ Ζυγῷ δορός. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὀχθῇ τῷδε κηρύσσω. 723 ἦ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖται. Eum. 40 ὀρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυθεῖ ἔδραν ἔχοντα. 108 δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρῳ πυρός ἔθουν. 633 κατὰ τέματι φάρως παρεσκήνωσεν. 806 λιπαροδρόνοις ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις. Fr. 82 ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός. 307 ἐστὶ κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσση φύλαξ. || Cum verbis motum significantibus. Sept. 58 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις τάγυσσαι τάχος. 403 εἰ τὰρ θανόντι νῦν ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. 714 μὴ ἄθης ὁδοὺς σὺ τὰσδ' ἐφ' ἐβδόμας πύλαις. Pers. 506 πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Ag. 357 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλεν στεγανὸν δίκτυον. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νῶντι. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἐπὶ πᾶς τις — τόξευμ' ἐπεμψεν.

Huic usui finitimum est quod ἐπί de actione dicitur versus aliquem directam, respondens Latino *contra*: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1513. Pr. 97 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηρῶ ἐπ' ἐμοὶ δεσμόν. 921 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, ubi notanda est collocatio praepositionis ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ pro αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ, de quo dixi s. v. αὐτοῦ. 1043 ἐπ' ἐμοὶ ριπτεσθῶ μὲν πυρός ἀμφήκης βόστρυχος. 1089 τοιῶδ' ἐπ' ἐμοὶ ριπτῇ — στείχει. Sept. 298 τοι δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίτας χερμάδ' ὀκρίσεσσαν. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἰθων τέτακται λῆμα. 483 ὑπεραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. 544 ὡς πλείστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. 620 ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. Pers. 436 τοιᾶδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθος, ubi probabilis est αὐτοῦς, quod Turnebus scripsit, ut Pr. 864 τοιᾶδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Pers. 942 δαίμων γὰρ ὅδ' αὐ μετάρσπος ἐπ' ἐμοί. Ag. 61 Ἀτρέως παῖδας ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ἔξενος Ζεὺς. Ag. 363 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον. Ch. 627 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐγκότῳ σέβας. [991 ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος.] Eum. 434 ἦ καπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;

ἐπὶ de tempore dictum Latine per post reddi potest. Pers. 525 et Ag. 1379 ἐπ' ἔξερτασμένοις, i. e. *rebus peractis, sero*, formula frequent, de qua dictum est in Thes. vol. 3 p. 1283. Pers. 527 ὕμᾶς δὲ χρῆ' πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις — συμφέρειν βουλευματα. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τάπὶ τοῦτοισιν εὐπραγία. 1605 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελάυνει, scriptura propter numerum iusto maiorem suspecta, de qua nllii

alia coniecerunt, ut in annot. dixi. Ch. 404 ἄτην ἐτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη. Fr. 22b ἐπ' ἔργοις.

Frequens praepositionis usus est in locutionibus quibus vel consilium vel effectus indicatur: de quo copiose dictum in Thes. vol. 3 p. 1514 et seqq. Sic Pers. 297 ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς. Eum. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ. Sept. 879 μελέους θανάτους ἤρυντο δόμων ἐπὶ λύμῃ. Ag. 1024 τὸν ὀρθοδαῖ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ (ἀβλαβείᾳ Triclinius), loco interpolato, de quo dixi s. v. εὐλαβεία. Ch. 868 εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ. Ib. 478 πέμπει ἄρωγην πασιῖν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ. Sic Portus pro νίκῃ. De causa Pr. 194 ποίω λαβῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι οὕτως — αἰκίζεται: 255 τοιοῦτο δὲ ἄν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι αἰκίζεται. Sept. 780 ἐπ' ἄλγῃ δυσφορῶν. Pers. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἔκφορᾳ νεκροῦ. 863 πῶρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίλων. Suppl. 7 οὐτὶν' ἐπ' αἵματι δημηλασίαν ψήφω πόλεως γνωσθεῖσαι. 591 τὴν ἄν θεῶν ἐνδικοτέρῳσι κεκλούμαι ἐυλόγως ἐπ' ἔργοις: 1038 τίεται δ' αἰολομήτης θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Per de reddi potest Sept. 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω. 923 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλοῖσιν. Ag. 1400 τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζειν λόγον. 1547 ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θεῖω σὺν δάκρυσιν ἰάπτων. Ch. 721 στομάτων δειξέμεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ. 739 γέλων κεύθουσι' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένους. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Suppl. 625 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς. 978 ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραπευτὶδα φερνήν, quod omisso ἐπὶ dici poterat. || De conditione qua quid fit (de quo v. Thes. vol. 3 p. 1515). Sept. 1007 Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορέου ἐξένιος ἐνίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ. Ch. 149 τοιαῖδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. Eum. 1043 1047 ὀλοοῦσθε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

3. ἐπὶ cum accusativo constructum significatione locali, Latine *ad*. Cum verbis motus significationem habentibus Pr. 117 ἵκετο θερμόνιον ἐπὶ πάγον, scriptura, ut videtur, interpolata, quam sic correxi τίς ἵκετ' αἶας τόνδε θερμόνιον πάγον; Sept. 90 λέως ὀρνυται ἐπὶ πόλιν διώκων, ubi glossema διώκων deleti. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἤλαθον ἀρχαῖα βρέτη. 1059 προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ. Pers. 74 ἐπὶ πάσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. 270 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῇ γὰς ἀπ' Ἀσίδος ἤλαθ' ἐπ' αἶαν. 493 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε (ἡδὲ Robortellus) Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθ' ἐπ' Ἀεῖου πόρον. 511 ἤκουσιν ἐκφυγόντες — ἐφ' ἐσποχὸν γαῖαν. 659 ἔλαθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον δχθου. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στρατεύμ' ἐφ' Ἑλλάδα. 930 Ἀσία δὲ χθών — ἐπὶ γόνυ κελκίται. Ag. 112 Εὐμφρονε ταγῷ πέμπει — θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. 292 φῶς ἐπ' Εὐρίπου ροάς — μολόν. 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπαγκτον ἐῖκνουμένον. 697 κελσάντων Σιμόντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεὶφύλλων. 792 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἥπαρ προσικνεῖται. 1019 τὸ δ' ἐπὶ γὰν ἀπαξ πεσόν — μέλαν αἷμα. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφῆς σταγῶν. Ch. 561 ἦξε σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἐρκείους πύλας. 764 στεῖχω δ' ἐπ' ἀνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἰκῶν. Eum. 10 κέλας δ' ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους. 830 μὴ κ'βάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν. 1038 οὐδ' ἐφ' ἐστίαν (sic Turnebus pro ἐρέστιον) ἄλλην τραπέσθαι. Suppl. 311 Κάνωβον κάπῃ Μέμφιν ἵκε-

το. 482 βωμούς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχερίων θές. 836 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν. 842 σοῦσθ' — ἐπ' ἀμαλα. 847 ἴτω σ' ἐπ' ἀμαλα. Fr. 337 ὁ τι νῦν ἤλαθ' ἐπὶ στόμα. || *contra*. Pr. 864 τοιῶδ' ἐπ' ἐχθροῦς τοὺς ἐμούς ἔλθοι Κύπρις, cui loco similis erit Pers. 436, si ἐπ' αὐτοὺς cum Turnebo scribatur pro ἐπ' αὐτοῖς, ut supra diximus. Sept. 282 ἐγὼ δ' ἐπ' ἀνδρας ἔξ ἐμοὶ σὺν ἐβδόμῳ — τάξω. Pers. 411 ἐπ' ἄλλῃν δ' ἄλλος ἰθύνεν δόρυ. [Eum. 358 ἐπὶ τὸν ὦ διόμεναι κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν, ubi vitiosum est ἐπὶ τὸν ὦ, quod in ἐπιτόνως mutavit Turnebus.] || *ultra*. Suppl. 259 τῶνδε τάπῃ τὰδε κρατῷ, ubi M τάπειτα δέ. Correxit Stanleius ex annotatione scholiastae ὁ δὲ ὅρος ὁ ἡμέτερος τάπῃ Δαυδώνῃν ἔχει, ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ἐπέκεινα δὲ τῶνδε κρατῷ.

De consilio quo quid suscipitur Sept. 861 ἤκουσ' αἰδ' ἐπὶ πράγος πικρὸν. Ag. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πράγμα θηγάει βλάβης πρός ἄλλας θηγάνασι Μοῖρα. Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγαν;

4. ἐπὶ in *imesi* Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. Ch. 395 καὶ ποτ' ἄν ἀμφιθαλὲς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται.

ἐπὶ retracto accentu in anastrophe Pers. 449. Suppl. 1003. || ἐπὶ pro *epesi* (ut ἐνι pro *enesi*). Eum. 393 ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιόν.

ἐπιβαίνων *conscendo*. Suppl. 40 πρὶν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι.

ἐπιβάλλω *iniicio*. Ch. 395 καὶ ποτ' ἄν ἀμφιθαλὲς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;

ἐπιβοᾷ *acclamo*. Pers. 1054 καὶ στέρν' ἄρασε κάπβόα τὸ Μῦσιον, ubi metrum postulat formam contractam κάπβῳ, cui simile est quod Sophocles (fr. 191) metri causa νένωται pro νενόηται dixit, quae Ionica forma est, de qua dixi in comment. de dialecto Herodoti p. VIII. Eadem ratio aoristi est βῶσον et βωσάτω, quibus formis Cratinus et Aristophanes usi sunt: de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 301.

ἐπιβουλεύω *insidior*. Sept. 29 λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῖδα νυκτιγορεῖσθαι κάπβουλεύσειν πόλει. Sic M., quod κάπβουλεύειν scriptum in multis apographis. Sed sensus postulat quod ego restitui νυκτιγορησθαι κάπβουλεύσειν πόλει.

ἐπιβουλος *insidiator*. Suppl. 587 τίς γάρ ἄν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;

ἐπιβριθής *gravis*. Eum. 965 παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεὶς ἐνδοίκος ὁμιλίας.

ἐπιβῶμιος *qui in ara est*. Fr. 22a κάρφει παλαιῷ κάπβωμῳ ψόλω.

[ἐπιγῆθῳ *lactor*. Pr. 157 ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγῆθει. Scriptura corrupta, quam ego emendavi ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγῆθει, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XV. ἐγεγῆθει restituerat Elmsleius: de quo v. s. v. γῆθω.]

ἐπιγινώσκω *intelligo*. Ag. 1598 ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσινον.

ἐπιγλωσσάομαι *male ominata dico*. Ch. 1045 μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Hesychius ἐπιγλωσσῶ: ἐποιωνύω διὰ γλῶσσης. Αἰσχύλος Ἑρακλείδαις (fr. 71). || *convicior*. Pr. 928 σὺ θην ἂ χρῆζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.

ἐπίγονοι *poster*. Sept. 903 μενεὶ κτέανά τ' ἐπίγονοις. || Ἐπίγονοι inscripta fuit Aeschylī fabula (fr. 52—54).

ἐπιδείκνυμι *ostendo*. Suppl. 53 τὰ τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια.

ἐπιδείν. V. ἐφοράω.

ἐπιδεσπόζω *imperium teneo*. Pers. 241 τίς δὲ πομπάνωρ ἔπεισι κάπιδεσπόζει στρατῷ; In apogr. pluribus στρατοῦ. Recte M στρατῷ, de quo dixi s. v. δεσπόζω.

[ἐπιδιπλοῖζω Eum. 1014 corruptum ex ἔπος διπλοῖζω, ut s. v. διπλοῖζω dictum est.]

ἐπίδρομος *instans, contingens*. Suppl. 123 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῆ. Sic Hermannus correxit quod est in M ἐπίδρομω (o super w scripto) ἵποθι θάνατος ἀπῆ, ad quae schol. annotavit ὅπου θάνατος ἀπῆ, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων εὐπραγούντων τιμαὶ τοῖς θεοῖς ἐπιτρέχουσιν. Recte Hermannus ἐπίδρομ' ὁπόθι, sed pro ἀπῆ haud dubie ἐπῆ scribendum cum Weillio.

ἐπιέναι. V. ἐπειμι.

ἐπιζεύγνυμι *adiungo*. De equis currui alligandis Eum. 405 πῶλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. Impropr. de ore constringendo Ch. 1044 μῆτ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμας πονηραῖς.

ἐπιζήλος *aemulandus, invidendus*. De eo qui beatus praedicatur Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπιζήλος πέλει.

ἐπιθεάζω *deos invoco*. Ch. 856 τὰδ' ἐπευχομένη κάπιθεάζουσα. Sic recte Schuetzius pro κάπιθαζουσ' (σα in litura M). Idem codicum vitium est ap. Eurip. Med. 1409 τὰδε καὶ θρηνῶ κάπιθεάζω μαρτυρούμενος δαίμονας. Hesychius ἐπιθεάζει· θεοὺς ἐπικαλεῖται. Aliorum exempla et huius formae et alterius ἐπιθειδίζω v. in Thes. vol. 3 p. 1598.

ἐπιθυμέω *cupio*. Ag. 217 παρθενίου θ' αἵματος ὀργῇ περιοργῆς ἐπιθυμῶν θέμης.

ἐπιθύω *post alium sacrifico*. Ag. 1504 τόνδ' ἀπέστιον τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ἐπιθῶ ὡς ὡς *acclamo, vociferando incito*. Pr. 73 ἢ μὴν κελύσω κάπιθῶν ἔω γε πρὸς. 277 οὐκ ἀκούσας ἐπεθύνας τοῦτο.

[ἐπικαινῶ *ново*. Eum. 696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινόντων νόμους. Sic Stephanus scripsit pro μὴ πικαινόντων, quod est in M, vel μὴ 'πικαινόντων, quod est in apographis. Probabilius μὴ πικαινόντων Valcken. in Thes. vol. 6 p. 1075 vel μὴ 'πικαινόντων Wakefieldus.]

ἐπικέκλωμαι *invoco*. Ab hac forma ductus est aoristus cum reduplicatione ἐκεκλόμην, cuius tertia persona ἐκέκλετο et ἐπεκέκλετο et participio κεκλόμενος (vel ἐπικεκλόμενος) usi sunt epici, quorum exemplo Aeschylus dixit Suppl. 41 ἐπικεκλωμένα Διον πόρτιν.

ἐπικεύθω *celo*. Ag. 800 οὐ γάρ σ' (σ' addidit Musgravius) ἐπικεύσω.

ἐπικηρύσσω *per praeconem denuntio*. Passivum Ag. 634 πύργοις ἐπεμβάς κάπικηρυχθεὶς πόλει, i. e. rex renuntiatus terrae.

ἐπικλοπος *furax*. Eum. 149 ἰὼ παῖ Διός, ἐπικλοπος πέλει.

ἐπικλώθω *fatalia fila torqueo, destino*. Eum. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διανταῖα Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως χεῖν.

ἐπικότος *stomachosus*. Pr. 602 ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα. Sept. 786 τέκνοισιν δ' ἀράς ἐφήκεν ἐπικότους τροφάς. Ch. 628 ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐπικότω σέβας, ubi ἐγκότω Heimsoethius.

ἐπικότως *stomachose*. Pr. 162 ὁ δ' ἐπικότως αἰεὶ θέμενος ἀγναμπτον νόον.

ἐπικουρία *auxilium*. Pers. 731 ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κάπικουρίας στρατοῦ. De corporis auxilioribus Suppl. 721 καὶ τάλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἢ 'πικουρία εὐπρεπτος.

ἐπίκουρος *auxiliator, socius*. Pers. 903 σθένος ἀνδρῶν τευχιστήρων παμμίκτων τ' ἐπικούρων.

ἐπικραίνω *perficio*. Sept. 887 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρός Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανε. Ag. 744 παρακλίνουσ' ἐπέκρανε δὲ γάμου πικράς τελευτάς. 1340 νῦν δ' εἰ προτέρων αἵμ' ἀποτίσει καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων πονίνας θανάτων ἐπικρανεῖ. ubi si Aeschylus scripsit ἐπικρανεῖ, quod incertum est, syllabam penultimam produxit, quod perraro fit in hoc verborum genere. Praesens ἐπικραίνει vel, quod Bambergerus coniecit, ἀντεπικραίνει parum probabile est post futurum ἀποτίσει. 1546 ἀχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικράναι. Eum. 363 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἑμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. 950 ἦ τὰδ' ἀκούετε, πόλεως φρουρίον, οἳ ἐπικραίνει (sic ex apogr. pro ἐπικρανεῖ); Suppl. 14 κῦδιστ' ἀγέων ἐπέκρανε. 375 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνει. 624 Ζεὺς δ' ἐπέκρανε (corrupti ἐπικράναι) τέλος. 689 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραίνετω φέρματι γὰν πανύρῳ. Passivum Eum. 969 τὰδε τοι χώρα τήμῃ προφρόνως ἐπικρανομένων γάνυμαι. Suppl. 46 ἐπανυμῖα δ' ἐπέκρανετο μόρσιμος αἰών.

ἐπικρούω *pulso*. Ag. 203 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεΐδας.

ἐπικρύπτω *occulto*. Eum. 317 χείρας φονίας ἐπικρύπτει.

ἐπικτάομαι *acquiro*. Eum. 671 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον. 901 τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὐσ' ἐπικτήσῃ (ἐπικτήσῃ M) φίλους;

ἐπικύρω *particeps sum*. Pers. 853 ἡ μεγάλας ἀγαθὰς τε πολισσόνουμο βιοτὰς ἐπεκύρωσεν.

ἐπιλαβή *apprehensio, contractatio*. Suppl. 432 πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἑμῶν.

ἐπιλέγομαι *recenseo, commemoro*. Suppl. 49 ὄντ' ἐπιλεξαμένα — ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια. Ag. 1498 μὴδ' ἐπιλεχθῆς Ἀγαμέμνονιαν εἶναι μ' ἄλοχον, quod Klausenus recte videtur interpretari *noli amplius recordari s. cogitare*.

ἐπίλυσις *solutio, liberatio*. Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.

ἐπιμαίνομαι *furo*. Sept. 155 δορυτίνακτος αἰθῆρ ἐπιμαίνεται. Ag. 1427 φονολιβεῖ τύχη φρὴν ἐπιμαίνεται.

ἐπιμαστίδος *mammas admotus, lactens*. Sept. 349 βλαχαὶ δ' αἱματέσσαι τῶν ἐπιμαστίδιων ἀρτι βρεφῶν βρέμονται.

ἐπιμέλπω *accino*. Sept. 869 Ἄϊδα τ' ἐχθρόν παιδᾶν ἐπιμέλπειν.

ἐπιμνηνέσκομαι *recordor, in memoriam mihi revoco, commemoro*. Aor. ἐπεμνησάμην Ch. 622 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην (sic Heathius. ἐπεμνησάμεν M, a super h scripto) ἀμειλίχων πόνων.

ἐπιμολος *advena, invasor*. Sept. 629 δορπίονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γὰς ἐπιμολους.

ἐπιμορφος *vituperandus*. Ag. 553 τὰ μὲν τις ἀν λέξειεν εὐπετῶς χεῖν, τὰ δ' αὐτὴ κάπιομορφα. Ch. 830 περαίνων ἐπιμορφον ἄταν.

ἐπινέμομαι *deparcor*. Impropr. Ag. 485 πιθανός ἄταν ὁ θῆλυς ὄρος ἐπινέμεται ταχύπορος. Dixit de hoc loco Donaldsonus (*New Cratylus* p. 269) qui interpretatur "*from excessive credulity the boundaries of a woman's mind are easily encroached upon*". Similia usus figurati exempla v. in Thes. vol. 3 p. 1709.

ἐπινίκιον *carmen quo victoria celebratur*. Ag. 174 ἐπινίκια κλάζων.

ἐπινωμάω *tribuo*. Sept. 728 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. Eum. 311 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἀμά. In tmesi Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

ἐπιΞενοῦμαι *protestor*. Ag. 1320 ἐπιΞενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη. Hesychius ἐπιΞενοῦσθαι: μαρτυρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ (fr. 158) καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 116).

ἐπιΞηνον *mensa culinaria*. Ag. 1277 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπιΞηνον μένει.

ἐπιπάλλω *viduo*. Ch. 161 βέλη 'πιπάλλων Ἄρης.

ἐπιπας *omnis*. Pers. 42 οἷτ' ἐπιπᾶν ἡπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, ubi notandum syllabam ultimam produci. Pro adverbio (*omnino*) habuit scholiasta, οἱ δι' ὅλου τὴν ἡπειρον οἰκούντες. Suppl. 822 σὸν δ' ἐπιπᾶν ζυγὸν ταλάντου. ubi schol. exp. ἴσον ἐπὶ πάντων.

ἐπιπείθωμαι *persuadeor, convincor*. Ag. 1095 μαρτυροῖσι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι.

ἐπιπλήσσω *castigo, exprobro*. Pr. 80 τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχυτήτα μὴ 'πίπλησέ μοι.

ἐπιπνέω *afflo, aspiro*. Sept. 343 μαινόμενος δ' ἐπιπνέει λαοδάμας — Ἄρης.

ἐπιπνοία *afflatus*. Suppl. 18 γένος ἡμέτερον τῆς οἰστοδόου βοῆς ἔξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. 45 Ἰν' ἵν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοῆς ἔξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψεν. 677 ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται.

ἐπιποτάομαι *advolo*. In tmesi Pers. 669 Στυγία γὰρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεποτάται. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεποτάται.

ἐπιπρέπω *facio ut aliquid contingat*. Ag. 250 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιπρέπει τὸ μέλλον. Eum. 888 οὐ τὰν δικαίως τῆδ' ἐπιπρέποις πῶλει μῆνιν τινα. Intransitive *accedo, contingo*. Ag. 707 ὑμέναιον, ὅς τὸτ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν δαΐδειν. 1042 εἰ δ' οὐν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιπρέποι τύχης.

ἐπιπρέω *affluo*. Eum. 853 οὐπιπρέων γὰρ τιμωτέρος χρόνος ἔσται.

ἐπιπρήγνυμι *scindo*. Pers. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.

ἐπιπρίπτω *iniicio, improbo*. Pr. 738 τῆδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρίζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.

ἐπιπρροή *influxio*. Ag. 1510 βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιπρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης. [Eum. 697 κακαῖς ἐπιπρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μαινων οὐποδ' εὐρήσεις ποτόν.] Fr. 141 ἰὼ Κάϊκε Μῦσαι τ' ἐπιπρροαί.

ἐπιπρροθέω *assono, ut* Hesychius ἐπεπρόθησαν per ἐπήχησαν, ἐπεβόησαν explicat. Ch. 427 κτύπῳ δ' ἐπιπρροθεῖ κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κᾶρα. 458 στάσις δὲ πάγκοινος ὅδ' ἐπιπρροθεῖ.

ἐπιπρροθος *auxilium ferens, adiuvans*. Sept. 368 ἔλαπς ἔστι νυκτερον τέλος μολεῖν παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιπρροθόν.

ἐπιπρροίζω *rauca voce impero*. Eum. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιπρροίζεις (sic Scaliger pro ἐπιπρροίζῃ) φυγὰς; quod per ἐπιρροῖς et ἐπιβάλλεις exp. schol.

ἐπιπρυτος *affluens*. Improperie *abundans*. Eum. 907 καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπιπρυτον. Ib. 924 ἐπιπρυτὸς βίου τύχας ὄνησμούς. Sic recte Meinekius correxit pro ἐπισσύτους.

ἐπιρρύομαι *servo, tueor*. u. anceps est, sed in versu dochmiaco Sept. 185 ἐπτάπυλον ἔδος ἐπιρρύου breve potius habendum esse quam longum.

ἐπισεύομαι *invado, urgeo*. Eum. 786 816 πέδον ἐπισύμενος. Aoristi forma duplex est, passiva ἐπεσούθη, media ἐπεσούμην.

ἐπίσημα *insigne, signum*. Sept. 659 τὰχ' εἰσόμεσθα τοῦτίσημ' ὅπη τελεί. Sic M corr., τὰπίσημ' a m. pr.

ἐπισκήπτω *infligo*. Pers. 740 ἔς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηπεν τελευτὴν θεσφάτων. 102 ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαϊκούς διέπειν. || *iniungo, mando*. Pr. 664 βάεις ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφὲς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη. || Intransitive *incido*. Eum. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηπεν τότε.

ἐπισκοπέω *observo, intueor*. Ch. 61 ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας (sic ex schol. correctum pro δίκας). Suppl. 381 τὸν ὑπόθεν σκοπὸν ἐπισκοπεῖ. 402 ἀμφοτέρους (ἀμφοτέρωσ' Bambergerus) ὁμαίων τὰδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς. Eum. 296 εἴτε Φλεγραιαν πλάκα θρασύς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. Ag. 13 εὐνὴν ὀνείρους οὐκ ἐπισκοπομένην.

ἐπισκοπος *tutor*. Sept. 272 θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγοράς ἐπισκόποις. Ch. 126 πατρίων δωμάτων (sic Stanleius pro δ' ὁμμάτων) ἐπισκόπους. Eum. 740 ἀνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπισκοπον. Adiective Eum. 517 τὸ δεινὸν εὐ (αὐτὸν Herm.) καὶ φρενὴν ἐπισκοπον δεῖ μένειν (sic anonymus Dobraei pro δειμανεῖ) καθήμενον. 903 ὅποια νίκης (νέικης Hermannus) μὴ κακῆς ἐπισκοπα.

ἐπισπάω *attraho, adduco*. Pers. 477 τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.

ἐπισπένδω *libo, infundo*. Ag. 1395 ἐπισπένδειν νεκρῷ. Ch. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χράς. Fr. 156 οὐτ' ἀν τὶ θύων οὐτ' ἐπισπένδων ἄνοις.

ἐπισπέρχω *urgeo*. Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχεται θεός.

ἐπίσποροι *posterī*. Eum. 673 καὶ τὰδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

ἐπίσσυτος *impetuosus, vehementer irrumpens*. Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαί. 1150 πόθεν ἐπίσσυτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δῦας; [Eum. 924 ἐπίσσυτους corruptum ex ἐπιρρύτους, quod v.]

ἐπίσταθμάομαι *pondero*. Ag. 164 πάντ' ἐπίσταθμῶμενος.

ἐπίσταμαι *scio*. [Persona secunda ἐπίστασαι Pr. 982 vel ἐπίστα Eum. 86 et 581. Imperfectum ἡπιστάμην.] Pr. 265 ἐγὼ δὲ ταοθ' ἀπαντ' ἡπιστάμην. 374 σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι. 840 967 σαφῶς ἐπίστασο. 980 τότε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται. 982 καὶ μὴν σύ γ' οὕτω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. 1032 ψευδιγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δίον. Pers. 378 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἡπιστάτο. 525 ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἔειργασμένους. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. Ag. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 1066 χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. 1254 καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλήν' ἐπίσταμαι φάτιν. Eum. 86 ἐπεὶ δ' ἐπίστα. 276 ἐπίσταται πολλοὺς καθαρμούς καὶ λέγειν ὅπου δικὴ σιγᾶν θ' ὁμοίως. 581 σὺ δ' εἰσαγε ὅπως ἐπίστα. 667 ὡς ἐπίσταμαι. Suppl. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίσταται. Fr. 305 γένος μὲν αἰεῖν ἐκμαθῶν ἐπίσταται. et in fragm. elegiae (450) ἀλκὴν (Aeschyli) — Μῆδος ἐπιστάμενος.

ἐπιστατέω *praesum*. Ag. 1248 ἀλλ' οὔτι παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.

ἐπιστάτης *praefectus*. Sept. 815 οἱ δ' ἐπιστάται, δισού στρατηγῶ. Pers. 379 πᾶς ἀνὴρ κῶπις ἀναῖ ἐξ ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης.

ἐπιστείχω *adeo, accedo*. Eum. 906 κἀνέμυν ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.

ἐπιστέλλω *mando, iubeo*. Eum. 205 καὶ προστραπέσθαι τοῦσδ' ἐπέστελλον δόμους. Sept. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. Ag. 908 αἷς ἐπέσταλται τέλος. Ch. 779 πράσσε τά-πεσταλμένα. Eum. 743 ὅστις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.

ἐπιστενάζω *ingemisco*. Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξαισιν αὐτοῖς ὡδ' ἐπιστενάζετε;

ἐπιστενάχω *ingemisco*. Ag. 790 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἔτοιμος.

ἐπιστολή *mandatum, iussum*. Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ὅς σοι πατὴρ ἐφείτο, ubi in progr. plerisque ἐπιστολάς scriptum: de quo et de Eustathii Thomaëque Magistri commento ἐπιστολάς propter solam metri necessitatem pro ἐπιστολάς dictum esse, v. quae dixi in Praefat. ad Promethei edit. Londin. a. 1866 p. IX et X. Pers. 783 κού μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Suppl. 1012 μόνον φύλαξαι τὰσδ' ἐπιστολάς πατρός. Fr. 423 ἀκούε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.

ἐπιστρατεύω *expeditionem suscipio adversus aliquem*. Pers. 780 κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.

ἐπιστρεπτός *in quem oculi vel animi hominum convertuntur*. Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰὼ κτίσας. Suppl. 997 ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπιστρεπτὸν βροτοῖς.

ἐπιστρέφομαι *converto me*. Suppl. 508 λευρόν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε.

ἐπιστροφὴ *commotatio, locus in quem deverti potest*. Sept. 648 πόλιν ἔξει πατρίων δωματίων τ' ἐπιστροφάς. Eum. 547 Ξενοτίμους ἐπιστροφάς δωματίων. Fr. 243 Σπερχεῖε ποταμὲ βούνομοι τ' ἐπιστροφαί. 264 Κίλιε δὲ χώρα καὶ Σύρυν ἐπιστροφαί.

ἐπιστροφος *versans in aliqua re*. Ag. 396 τὸν δ' ἐπιστροφον τῶνδε φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.

ἐπιστροφάομαι *versor in aliquo loco*. Ag. 972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστροφωμένον.

ἐπισχεθεῖν. V. ἐπέχω.

ἐπιτέλλω *orior, appareo*. Pr. 100 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

ἐπιτίθεμαι *propono mihi*. Ag. 1409 τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἄρας.

ἐπιτιμητής *punitor, castigator*. Pr. 77 ὡς οὐπιτιμητὴς γέ τῶν ἔργων βαρὺς.

ἐπιτίμιον *poena*. Sept. 1021 τοῦπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 823 τοιαῦθ' ὀρώντες τῶνδε τάπιτίμια.

ἐπιτόνως *intente*. Eum. 357 ἐπιτόνως (sic Turnebus pro ἐπὶ τὸν ὦ) διόμεναι.

ἐπιτύμβιδιος *sepulchralis*. Ch. 342 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

ἐπιτύμβιος *sepulchralis*. Ag. 1547 ἐπιτύμβιος αἶνος. Ch. 335 ἐπιτύμβιος θρήνος.

ἐπιτυχὴς *prospero successu utens*. Suppl. 744 ἐπλευσαν ὡδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ.

ἐπιφέρω *infero*. Eum. 766 μήτοι τιν' ἀνδρα δεῦρο — ἐλθόντ' ἐποίσιν εὐ κεκασμένον δόρυ.

ἐπιφθέγγομαι *assono, acclamo, respondeo*. Ch. 457 ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.

ἐπιφθονος *invidus*. Ag. 135 οἴκῳ γὰρ ἐπιφθονος Ἄρτεμις ἀγνά. Eum. 376 ὀρχημοῖς τ'

ἐπιφθόνοις ποδός. Suppl. 201 τὸ τῆδε κάρτ' ἐπιφθονον γένος. Passive *invisus*. Ag. 921 μῆδ' εἴ-μασι στρώσας' ἐπιφθονον πόρον τίθει.

ἐπιφλέγω *incendo, inflammo*. Pers. 395 σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

ἐπίφοβος *terribilis*. Ag. 1152 τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

[ἐπίφορος. Vitiose Ch. 813 παῖς ὁ Μαΐας ἐπιφορώτατος. V. φορός.]

ἐπιχαλάω *cedo, laxo*. Pr. 179 πικραῖς δύασιςιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς.

ἐπιχαλκεύω *fabricor super, cudo*. Fr. 297 σφύρας δέχεσθαι κάπιχαλκεύειν λέγω.

ἐπιχαρὴς *laetabilis*. Pr. 160 τίς ὦδε τλησι-κάρδιος θεῶν ὅτῳ τὰδ' ἐπιχαρῇ;

ἐπίχαρις *gratificans*. Sept. 910 οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης, ubi metrum dactylum postulat, qualem praebet εὐχαρις.

ἐπίχαρτος *lactificus, laetabilis*. Pr. 159 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Ag. 722 εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.

ἐπίχειρον *merces*. Solus usitatus est numerus pluralis ἐπίχειρα, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1899. Pr. 319 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης — τάπιχειρα γίγνεται.

ἐπιχώριος *indigena, vernaculus*. Suppl. 800 κάπιχωρίοις ὀρνισοὶ δειπνον οὐκ ἀναίνομαι πέ-λειν. 661 μῆδ' ἐπιχωρίοις ἕρις πτώμασιν αἱμα-τίσαι πέδον γὰς.

ἐπίψογος *vituperabilis, vituperio dignus*. Ag. 611 ἐπίψογον φάτιν.

ἐποίζω. V. ἐπίζω.

ἐποίκος *in vicinia habitans, vicinus*. Pr. 410 ὁδόσοι τ' ἐποικον ἀγνάς Ἀσίας ἔδος νέμονται.

ἐποικτεῖρω *misereor*. Ag. 1069 ἐγὼ δ', ἐποικτεῖρω γάρ, οὐ θυμώσομαι. Ch. 130 ἐποικτεῖρόν τ' ἐμέ φίλον τ' Ὀρέστην.

ἐποίκτιστος *miserabilis*. Ag. 1221 ἐποίκτιστον γένος.

ἐποικτος *miserabilis*. Ag. 1614 ἐποικτον τόνδε βουλεύσσαι φόνον.

ἐποιμύζω *adgemo, ingemisco*. Ch. 547 ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει.

ἐποιχόμαι *invenado*. Ch. 956 βλαπτομέναν χρο-νισθείσαν ἐποιχεται, de quo loco v. quae s. v. χρο-νίζω dicentur.

ἐπολολύζω *laetum clamorem extollo*. Sept. 825 πότερον χαίρω κάπολολύζω πόλεως δαινεί σωτήρι τύχῃ; Ch. 942 ἐπολολύζατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν. Forma media Ag. 1236 ὡς δ' ἐπωλολύζατο ἡ παντότολμος.

ἐπομαι (cum aoristo ἐσπόμην et futuro ἐψο-μαι) *sequor*. Pers. 41 ἀβροδιατίων δ' ἔπεται Λυ-δῶν ὄχλος. 57 τὸ μαχαροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης Ἀσίας ἔπεται. 1001 ὀπιθεν ἐπό-μενοι. 1173 ἐπόμενα προτέροισι τὰδ' ἐφημίσω.

1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἄμ' ἐψομαι. Sic Hermannus pro ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι. Ag. 1053 Ch. 904. Eum. 138 ἐπου. 245 ἐπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἐπέσθω

πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασυ. 523 πειθῷ δ' ἐποίτο καὶ τύχῃ πρακτῆριος. 1072 καὶ δίκῃ δίκας ἔπεσθαι.

ἐπομβρία *imbrium abundantia s. vis*. Fr. 304, 3 de Nili aquis Νεῖλος ἐνθ' ἐπάρροος γαίαν

κυλίνδει ρευμάτων ἐπομβρία.

ἐποπτεύω *inspicio, intueor*. Dicitur non raro de diis res humanas inspicientibus Ag. 1270 ἐπο-πτεύσας δὲ με κὰν τοῖσδε κόμοις καταγελασμέ-νην. 1579 φαῖνν ἀν ἡδὴ νῦν βροτῶν τιμαόρους

θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχῃ. Ch. 1 'Ερμὴ χθόνιε πατρώ' ἐποπτεύων κράτη. 489 ὦ γαί', ἀνές μοι πατέρ' ἐποπτεύσαι μάχην. 583 τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεύσαι λέγω. 986 ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε "Ἥλιος. 1063 καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι. Eum. 220 μῆδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.

ἐποπτήρ *inspector, curator*. Sept. 640 θεοὺς γενεθλίου καλεῖ — ἐποπτήρας λιτῶν τῶν ὦν γενέσθαι. Per βοηθοὺς exp. schol.

ἐπόπτης *spectator*. Pr. 299 πόνων ἐμῶν ἦκει ἐπόπτης; Fr. 305, 1 ἐπόπτην ἐποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν.

ἐπορθιάζω *erigo, tollo*. De clamore tollendo cum dativo Pers. 1050 ἐπορθιάζέ νυν γόοις. Ag. 29 δλολυγμόν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. 1120 ποῖαν 'Ερινὺν τῇδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν;

ἐπόρυνμα *irruo, accurro*. Suppl. 187 τόνδ' ἐπόρυνται στόλον (ὄχλος).

ἐπος *verbum, dictum*. Pr. 980 τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται. 1033 πᾶν ἐπος τελεῖ. 1065 οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέσσυρας ἐπος. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰρούμαι σέθεν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἐπος διὰ στόμα. 717 οὐκ ἀνδρ' ὀπλίτην τοῦτο δεῖ στέργειν ἐπος. Pers. 122 τοῦτ' ἐπος γυναικοκλήτης ὁμιλος ἀπύων. 174 μὴ σε δις φράσαι μῆτ' ἐπος μῆτ' ἔργον. 714 ὡς εἰπεῖν ἐπος. Ag. 268 πέφυγε τοῦπος ἔξ ἀπιστίας. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἐπος ἐφημίσω; Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἐπος τὸδ' ἐκβαλεῖν. 93 ἡ τοῦτο φάσκω τοῦπος; 414 σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἐπος κλυούσῃ. 787 διὰ δίκας πᾶν ἐπος ἔλακον. 816 ἄσκοπον δ' ἐπος λέγων. 887 Εὐνῆκα τοῦπος ἐξ ἀλινγμάτων. Eum. 510 τοῦτ' ἐπος θροοῦμενος. 531 Εὐμμετρον δ' ἐπος λέγω. 586 ἐπος δ' ἀμείβου πρὸς ἐπος ἐν μέρει τιθεῖς. 1014 χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπος διπλοῖζω. Sic correxi quod in M est ἐπιδιπλοῖζω, *erasa post w littera, quae i, quod saepe in M verbis in w terminatis additum, vel v fuisse videtur*. Suppl. 464 ἀλινγματῶδες τοῦπος. 512 εὐφημον εἰη τοῦπος εὐφημουμένη. 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἐπος. 926 ἤκουσα τοῦπος οὐδαμῶς φιλόξενον. 1060 μέτριόν νυν ἐπος εὐχου. Numero plurali Pr. 932 τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. 1055 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων ἔπη τ' ἔστιν ἀκούσαι. Sept. 443 πέμπει γεγυνά Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. Ag. 1628 καὶ ταῦτα τᾶπη κλαυμάτων ἀρχηγενῇ. 1663 κάκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα. Eum. 444 ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. Suppl. 179 τὰμ' ἔπη δελτουμένας. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνά καὶ Ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. Fr. 173 ἀπλὰ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

ἐποτρύνω *incito*. Forma media ἐποτρύνομαι *festino*. Sept. 698 ἀλλὰ σὺ μὴ ποτρύνου.

ἐπουρίζω *afflo*. De impetu et quasi afflatu Furiae Eum. 137 αἰματηρόν πνεῦμ' ἐπουρίζουσα τῷ. Ch. 927 πατρός γάρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον. Sic correxi quod M a. m. pr. habet τόνδε πορίζει, a correctore in τόνδε σ' ὀρίζει mutatum.

ἐποχος *qui vehitur* (curru vel navi). Pers. 45 ἐπόχους πῦλλοις ἄρμασιν. 54 ναῦν τ' ἐπόχους.

ἐπω *urpura*. Fr. 305, 1 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἐποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν πεποικίλωκε.

ἐπτά *septem*. Sept. 42 ἄνδρες γὰρ ἐπτά θούριοι λοχαγέται. Sept. 124 ἐπτά δ' ἀγῶνες μέδοντες στρατοῦ. Pers. 343 ἑκατὸν δις ἦσαν ἐπτά γε. Fr. 298, 1 αἱ δ' ἐπτά 'Ατλαντος παῖδες ὠνόμασμένοι. || 'Επτά ἐπὶ Θήβας inscripta est Aeschyli fabula superstes.

ἐπτάπυλος *septem portas habens*. Sept. 165 ἐπτάπυλον πόλεως (πόλεως ego addidi) ἔδος (i. e. Thebas) ἐπύρρου.

ἐπτάρροος *septemfluvius*. De Nilo septem ostia habente fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς. Νεῖλος ἐνθ' ἐπτάρροος γαῖαν κυλινδρεῖ πνευμάτων ἐπουβρίᾳ. Sic correxi quod legitur in codice ἐνθάδε Νεῖλος ἐπτάρρους, ab aliis inscite in ἐνθα Νεῖλος ἐπτάρρους mutatum. Similiter χειμάρροον in fine trimetri positum fr. 280.

ἐπτατειχῆς. Sept. 284 εἰς ἐπτατειχεῖς ἑξόδους, i. e. septem monium exitum.

ἐπῳδὴ *incantatio*. Eum. 649 τούτων ἐπῳδὰ, οὐκ ἐποίησεν ἐπῳδὴ οὐμός.

ἐπῳδός *incantator*. De averruncante Ag. 1418 ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα — ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων, ubi feminino genere dictum est, quod anpotarunt Hesychius et Suidas, ἐπῳδός: ἡ ἐπᾶδουσα τοῖς νοσοῦσι.

ἐπῳζω *ovis incubo, ova incubitu foveo*. Hesychius ἐπῳζειν: ἐπικαθῆσθαι τοῖς ψοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 158) μεταφορικῶς "ἐφημένη τᾶπον τέκνοις ἐπῳζε τοῖς τεθνηκόσιν." "Inepit grammaticus; nam matrem sepulcro filiorum defixam cum gallina ovis insidente comparare neque Aeschylus neque alius poeta unquam potuit. Legendum ἐπῳζε, *lamentabatur*. Verbum ἐπῳζω cognato ducoῖζω facile munitur." NAUCK. de Arist. Byz. p. 162.

ἐπωνυμία *cognomen*. Sept. 829 de Eteocle et Polynece ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὠλοντο. Suppl. 46 ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως.

ἐπώνυμος *cognominis*. Dicitur de eo qui nomen ab aliqua re accepit iungiturque vel genitivo vel dativo. Pr. 300 de Oceano λιπὼν ἐπώνυμόν τε ρέυμα, i. e. Oceanum. 738 Βόσπορος δ' ἐπώνυμος κεκλησεται. 850 ἐπώνυμον δὲ τὸν Διὸς γέννημ' ἀπῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαινόν 'Επαφον. Sept. 9 ὦν Ζεὺς ἀλεξήτηριος ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. 134 Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν. 405 τῷ τοι φέροντι σὴμ' ὑπερκοπὸν τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. 536 οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. 658 ἐπώνυμω δὲ κάρτα, Πολυνεικῇ λέγω. Ch. 190 ἐμὴ γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. Eum. 90 κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. 418 γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπώνυμους. [692 "Ἀρεὶ δ' ἔθυσον, ἐνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάρος τ' "Ἀρεῖος." Suppl. 252 ἐμοῦ δ' ἀνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν. 314 "Επαφος ἀληθῶς ρυσίων ἐπώνυμος.

ἐπωπά *inspicio*. Ch. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κάκποδῶν εὐ κείμενα. Eum. 275 δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾶ φρονεῖ. 971 ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ Πειθῶ, i. e. *gubernat*.

ἐπωπά *locus unde aliquid inspicitur*. Suppl. 539 ματέρη ἀνθονόμος ἐπωπάς, de Argo dictum Ionem eustodiente. Non intellexit scholiasta qui per κατανόμας explicat.

ἐραζε *in terram*. Pr. 155 οὐμός δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἐραζε πίπτει.

'Ερασίνο *Erasinus*, fluvius Argolidis. Suppl. 1020 χεῦμ' 'Ερασίνο.

ἐράσμιος *amabilis, desideratus*. Ag. 505 ἦκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει.

ἐραστεύω *amo, concupisco*. Pr. 893 τῶν γέννη

μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεύσαι γάμων. *Forma verbi aliunde non cognita.*

ἐρατός *amabilis*. Sept. 864 ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθεών.

ἐράω *amo, concupisco*. Sept. 392 μάχης ἐρών. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἄνθος οὐρανὸς πρῶται χθόνα. De fr. 384 v. s. v. ἔρω. 156 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δύρων ἐρᾷ. Frequens apud Atticos aoristi forma passiva ἠράσθην *significatione activa*, de quo v. *Thes.* vol. 3 p. 1967. Pers. 826 ἄλλων ἐρασθεῖς. Eum. 852 γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε.

ἐργάζομαι (*cum perfecto* εἰργασμαι, *quod et active et passive dicitur, et aoristo* εἰργασάμην) *perficio, efficio*. Sept. 844 τὸδ' εἰργάσαοθ' ἄπιστον. Fr. 321 ἢ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἰργασται κακά. Passive Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἰργασται πόνων. 1346 τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. Pr. 242 ἐκ πέτρας εἰργασμένους.

ἐργάνη. V. ἐργάτις.

ἐργαστέος *faciendus*. Ch. 298 τοῦργον ἔστ' ἐργαστέον.

ἐργάτις *effectrix*. Pr. 461 γραμμάτων τε συνθέσεις (*recte σύνθεσιν quod Stobaeum Flor. 81, 1, etsi in libris non optimis, μνήμης (sic Hemsterb. pro μνήμην) ἁπάντων μουσομήτορ*) ἐργάτιν (ἐργάτην in *apogr. multis*), ubi nunc ἐργάνην *restitutum ex Stobaeo, quod etiam in M exstitisse potest, in quo postremae litterae ἄτιν manu recentiore sunt exaratae in litura veteris scripturae De voc. ἐργάνη v. Thes. vol. 3 p. 1971.*

ἔργμα *factum*. Sept. 556 ἐργμάτων ἄτερ. Eum. 500 τῶνδ' ἐφέρπει κῶτος τις ἐργμάτων.

ἔργον *opus, labor, factum, res quae agitur*. Pr. 57 περαίνεται δὴ κοῦ ματὰ τοῦργον τὸδε. 75 καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον. 77 οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἐργων βαρύς. Sept. 414 de labore bellico ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἀρης κρίνει. 492 ὅστις τὸδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι. 580 ἢ τοῖον ἔργον καὶ θεοσι προσφιλές — 663 Δίκη παρὴν ἔργος ἐκείνου καὶ φρεσίν. 1050 ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνὸρ ἑνὸς τὸδ' ἔργον ἦν. Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξεργασμένον μέγιστον. 767 ἐκείνου παῖς τὸδ' ἔργον ἦνυσε. Ag. 757 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 1346 τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. 1406 τῆσδε δεξιὰς χερὸς ἔργον δικαίας τέκτονος. 1421 ἐπῆκοος δ' ἐμῶν ἐργων δικαστῆς τραχὺς εἶ. 1497 αὐχρεῖς εἶναι τὸδε τοῦργον ἐμὸν. 1545 ἀντ' ἐργων μεγάλων. 1598 ἐπιγνούς ἔργον οὐ καταίσιον. 1635 δρᾶσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. 1650 τοῦργον οὐχ ἐκάς τὸδε. Ch. 161 ἐν ἐργῳ βέλη πῖπᾶλλον Ἀρης. 231 σῆς ἔργον χερὸς. 298 τοῦργον ἔστ' ἐργαστέον. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένους καλῶς. 827 ὅταν ἦκη μέρος ἔργων ἐπαύσας πατρός ἐργῳ, loco corrupto, in quo ἐργῳ, quod non videtur legisse scholiasta, haud dubie ex versu praecedente illatum est. 986 ἀναγνα μητρός ἐργα τῆς ἐμῆς. 1007 αἰαὶ μελέων ἐργων. 1016 ἀλλῷ μὲν ἐργα καὶ πάθος. Eum. 494 πάντας ᾗδῃ τὸδ' ἔργον εὐχέρεια συναρμώσει βροτούς. Suppl. 587 Διὸς τὸδ' ἔργον. 591 τίν' ἂν θεῶν ἐνδοκυτρώσει κεκλοιῶμαι εὐλόγως ἐπ' ἐργῳ; 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 903 λακίς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. 1038 τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Fr. 22b σθάσαντος δ' ἐπ' ἐργοῖς.

Rarioris usus est quod de procreatione liberorum dictum est Ag. 1207 καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἡλθέτην νόμῳ. ἢ ἐργῳ non raro orronuntur ἔπος, λόγος, μῦθος. Sic Pers. 174 μὴ σε δις φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. Pr. 336 ἐργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαι-

ρομαι. 1080 ἐργῳ κοῦκέτι μῦθῳ χθῶν σεσάλευται, i. e. *revera*, ut apud alios λόγῳ et ἐργῳ vel ἔργοις, de quo v. *Thes.* vol. 3 p. 1982. || *officium*. Pr. 635 σὸν ἔργον, ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργήσαι χάριν. Ch. 673 ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 734 ἐμὸν τὸδ' ἔργον λοισθῆαν κρίναι δικήν.

ἐρῶω (*quod ἐρῶω enim spiritu aspero scripserunt grammatici quidam in Thes. indicati vol. 3 p. 1986*) *facio, ad effectum perduco*. Praesens Ag. 933 ἡῦξω θεοῖς δεισας ἂν ὦδ' ἐρδειν τάδε; 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τὰδ' ἐρδειν καὶ λέγειν. Ch. 513 τὰ δ' ἄλλ' — ἐρδοῖς ἂν ἦδη. || Aoristus Ag. 1529 θανάτω τίσας ἄπερ ἦρξεν, ut imperfectum fuit ἦρδον, si fides grammaticis in *Thes.* l. c. indicatis: sed recte ἐρξεν scripsisse videtur Naberus (de Andocide p. 68), ut distinguatur ab aoristo verbi ἄρχω. Et sic Sept. 924 ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας, non ἠρξάτην. Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἐρξας πολλὰ δὴ Μῆδους κακά. 786 πῆματ' ἐρξαντες τόσα. Ag. 1542 ἢ σὺ τὸδ' ἐρξαι τλήσει; 1564 παθεῖν τὸν ἐρξαντες. 1658 πρὶν παθεῖν ἐρξαντα. Eum. 467 ἐἰ μὴ τι τῶνδ' ἐρξαιμι τοὺς ἐπαίτιους. Suppl. 406 μεταλγεις τὸ δίκαιον ἐρξαι. || Futuri unum est exemplum Pers. 1058 καὶ τὰδ' ἐρξω.

ἐρεθίζω *irrito*. Pr. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 1045 αἰθρῇ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ.

ἐρεῖδω *trudo, urgeo*. Ag. 1004 νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει. || *fulcio*. Pr. 350 κίον' οὐρανὸν τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων. Passive de eo quod firmiter stat Ch. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμῆν, quod schol. exp. ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. Innitendi significatione Ag. 64 γόνatos κονίασιν ἐρείδομένου. Dictum de iis qui luctantes vel proeliantes in genu procumbunt, ut monuit Blomfieldus Similiter Herodotus 4, 152 τοῖσι γούνασι ἐρηραιομένους.

ἐρεῖκη *erica*. Ag. 295 γραιῖας ἐρεῖκης θωμὸν ἄπαντες πυρί. Appendix Prov. 1, 82 vol. 1 p. 392 ed. Leutsch. γραιῖας ἐρεῖκης (adde θωμὸν) ἄπαντες πυρί: ἐπὶ τῶν ἀχρήστως καὶ δόξως γινομένων. ἐρεῖκη γὰρ φυτὸν ἄγριον, δ γινόμενον αὖθις βαθὺς ἐξάπτεται. Similiter γραιῖας ἀκάνθης dixit Sophocles fr. 746. De scriptura dissenserunt grammatici, aliis ἐρεῖκη, aliis ἐρίκη probantibus. ἐρίκη (i longo) placuit Herodiano: v. *Thes.* vol. 3 p. 1093 et Lentz. Herodian. vol. 1 p. 317. Sententiae suae rationem Herodianus reddit vol. 2 p. 511, 1 ἐρίκη εἶδος φυτοῦ. ὠφελε δὲ τῆς εἰ διωθόγγου γράφεσθαι, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρεῖκω γέγονεν. ἄλλ' ἐστὶ καὶ τῶν ὁ λέγων ὅτι τὰ διὰ τοῦ ἰκη ἀποστρέφεται τὴν εἰ διωθόγγον. Ceterum eadem de nominibus cognatis dubitatio est, velut Ἐρεικοῦσσα vel Ἐρεικοῦσσα, aliisque, de quibus v. *Thes.* p. 1994.

ἐρεῖκω *scindo, lacerō*. Pers. 1060 πέπλον δ' ἐρεῖκε κολπῖαν ἀκμή χερῶν. || *frango, confringo*. Ag. 655 ναὺς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Ὀρήκῃαι πνοαὶ ἤρεικον.

ἐρεῖν. Praesentis εἶρω, *dico, loquor*, quo epicuri utuntur, sed Attici non sunt usi, futurum est ἐρέω, contractum in ἐρῶ. Sept. 490 οὐκ ἄλλως ἐρέω. Pers. 161 ἐς δ' ὕμᾱς ἐρῶ μῦθον. Ch. 1032 οὐκ ἐρῶ τὴν Ζημίαν. Eum. 45 τρανῶς ἐρῶ. 657 μᾶθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. [Suppl. 1002.] ἐρεῖς Pr. 296 οὐ γὰρ ποτ' ἐρεῖς ὡς —, 745 ἢ γὰρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἐρεῖς; Sept. 250 οὐ σιγα μὴδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πρόλιν; 685 κακῶν δὲ κάσχωρῶν οὐτὶν' εὐκλείαν ἐρεῖς. Pers. 1029 τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὁμιλον. Ag. 1089 καὶ τὰδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη. 1241 οἰκτεῖρας ἐρεῖς. Eum. 597. ἐρεῖ

[Ch. 574 ἐρεῖ corruptum ex ἀρεῖ.] Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; 756 καὶ τις Ἑλλήνων ἐρεῖ. Pluralis Suppl. 906 οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν. Infinitivus Pr. 981 ἐρεῖν ἔοικας οὐδέν. 1007 πολλὰ — μάτην ἐρεῖν.

Perfectum εἶρηκα Pr. 821 εἰ δὲ πάντ' εἶρηκας. Suppl. 246 εἶρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀνευδὴ λόγον. Perfectum passivi Eum. 636 710 εἰρήται. Participium εἰρημένος (εἰριμμένος M, quasi ἐρριμμένος voluerit) Pr. 1031. εἰρημένον Ag. 1620. [301 in versu interpolato φρουρὰ πλεόν καίουσα τῶν εἰρημένων, ubi veram scripturam φρουρὰ προσαιθερίζουσα πόμπῃον φλόγα restituit ex Hesychio: v. Praef. ed. Lips. quintae p. XC.] εἰρημένυν 1372. εἰρημένους Pr. 665.

Aoristus esse εἶπον, cuius alia quoque forma ad modum primi deflexa εἶπα (ut ἔβαλα et ἤλαθα dixerunt Alexandrini) exstitit. Huius persona secunda εἶπας εἵπατε et imperativo εἰπάτω εἵπατε Attici uti maluerunt quam εἶπες εἵπετε, εἰπῶ εἵπετε: de quo v. quae in Thesaurο dicta sunt vol. 3 p. 1946. Persona igitur prima apud Aeschylum constanter esse εἶπον, secunda εἶπας, pluralis εἶπον. Imperativus εἰπέ, optativus εἵποιμι, coniunctivus εἵπω, infinitivus εἵπειν. Participium εἵπων εἰπόντος εἰπόντι εἰπόντα. Exempla autem haec sunt, secundum fabularum ordinem disposita, Pr. 683 εἰ δ' ἔχεις εἵπειν ὅ τι λοιπὸν πόνων, σήμαινε. 876 ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνον εἵπειν. 1073 μηδέ ποτ' εἵπηθ' ὡς Ζεὺς —. Sept. 746 Ἀπόλλωνος — τρίς εἰπόντος — θνήσκοντα γέννας ἄτερ σώζειν πόλιν. 913 τάχ' ἂν τις εἵποι. 923 πάρσσι δ' εἵπειν ἐπ' ἀθλίοισιν. Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἵποι. 714 ὡς εἵπειν ἔσος. Ag. 125 οὕτω δ' εἵπε τεράζων. 205 ἀναεὶ δ' ὁ πρέσβυς τὸδ' εἵπε φωνῶν. 367 Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἵπειν. 590 καὶ τίς μ' ἐνίπτων εἵπε. 616 αἴτη μὲν οὕτως εἵπε. 622 πῶς δὴτ' ἂν εἵπων κεδνὰ τάληθ' ἔχους; 1322 ἀπαεὶ ἔτ' εἵπειν ῥῆσιν ἢ θρήνον θέλω. 1373 τάναντί' εἵπειν οὐκ ἐπαίχυνθησομαι. 1491 1515 τί ποτ' εἵπω; Ch. 88 πῶς εὐφρον' εἵπω; [279 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἵπε.] [418 τί δ' ἂν εἰπόντες (ubi metro posulante πάντες restitutum) τῶχουμεν ἂν;] 575 πρὶν αὐτὸν εἵπειν, ποδαπὸς ὁ ξένος; 666 εἵπε θαρσύνας ἀνήρ πρὸς ἄνδρα. 677 ἀγνώως πρὸς ἀγνώτ' εἵπε συμβαλὼν ἀνήρ. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας εἵπον. 847 τί τῶνδ' ἂν εἵποις ὥστε δηλώσαι φρενί; 858 πῶς ἴσον εἵποῦσ' ἀνύσσωμαι; [1000 ἄρκυν δ' ἂν εἵποις.] 1074 νῦν δ' αὖ τρίτος ἤλθε ποθεν σωτήρ, ἢ μόρον εἵπω; Eum. 436 τί πρὸς τὰδ' εἵπειν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 591 εἵπειν γε μέντοι δεῖ σ' ὀπιὺς κατέκτανες. 616 οὐπώποτ' εἵπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. 638 ταύτην τοιαύτην εἵπον. 882 πῶς μήποτ' εἵπης — ἄτιμος ἔρρειν. Suppl. 398 εἵπον δὲ καὶ πρὶν, οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμι ἂν. 400 μήποτε εἵπη λέως —, ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν. 919 ποίοισιν εἵπων προσένοις ἔγχυριος; 921 θεοῖσιν εἵπων τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει. 995 τὸ τ' εἵπειν εὐπετές μύσαγμα πῶς. Fr. 281, 3 Εὐμπαντὰ τ' εἵπων. 281, 8 αὐτὸς τὰδ' εἵπων. || Persona secunda εἵπας. Sept. 806 τί δ' εἵπας; Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἵπας δῶμασιν φάος μέγα. Pr. 773. Pers. 798 πῶς εἵπας; Ag. 915 ἀπουσία μὲν εἵπας εἰκότως ἐμῇ. Suppl. 341 βαρεὰ οὐ γ' εἵπας, πόλεμον αἰρεσθαὶ νέον. 504 τοῦτω μὲν εἵπας. || Imperativus εἰπέ Pr. 545 εἰπέ ποῦ τίς ἀλά. 594 εἰπέ μοι. Pers. 478 σὺ δ' εἰπέ. 700 εἰπέ καὶ πέραινε πάντα. Ag. 121 139 159 αἴλινον εἰπέ. 617 σὺ δ' εἰπέ. 931 καὶ μὴν

τὸδ' εἰπέ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. Ch. 682 πρὸς τοὺς τεκόντας — θεωνῶτ' Ὀρέστην εἰπέ. 918 ἀλλ' εἵφ' ὁμοίως καὶ πατρός τοῦ σοῦ μάτας. Eum. 587 τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας.

ἐρεῖπια (nam pluralis tantum numerus usitatus est) *rudera*. Pers. 425 θαυμάσιον τ' ἐρεπίων ἔπαιον. Fr. 273 ναυτικῶν τ' ἐρεπίων. Ag. 660 ναυτικοῖς τ' ἐρεπίοις.

ἔρεισμα. Fr. 382 οἱ τοὶ στεναγμοὶ τῶν πόων ἐρείσματα. Sic legitur ap. schol. Soph. El. 283 scriptura suspecta, quum ἔρεισμα nihil aliud significare possit quam *fulcimentum* s. *firmamentum*, hic vero vocabulum requiratur quod levaminis significationem habet. Quamobrem praefendum ἱάματα, quod legitur ap. schol. Townl. Hom. Il. 23, 10: nisi κουφίσματα scribendum cum Nausikio, ut κουφίσματα et ἱάματα permutata sunt in fragm. Menandri Com. vol. 4 p. 240.

ἐρειψίτοιχος *murus diruens*. Sept. 881 ἰὼ δωματίων ἐρειψίτοιχοι.

ἐρεμνός *niger*. Ag. 1390 ἐρεμνὴ ψακάδι φοινίας δρόσου.

ἐρέσσω *remigo*. Pers. 422 φυγὴ δ' ἀκόσμων πᾶσα ναὺς ἡρέσσοτο. Suppl. 723 στεῖλασα λαίφος παγκρότως ἐρέσσετο. Improprie de alarum remigio Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. || *agito*. Suppl. 541 ἰὼ οἴστρω ἐρεσσόμενα. || *plango*. Sept. 855 ἐρέσσειτ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπῃον χερσὶν πίτυλον. Pers. 1046 ἐρεσσ' ἐρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.

ἐρέτης *remex*. Pers. 39 ναῶν ἐρέται δαινοί.

ἐρετμός *remus*. Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι.

ἐρευνάω *sector*. Pr. 1038 ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

[Ἐρέχθειον πέδον. V. Ἰδη.]

Ἐρεχθεύς *Erechtheus*, rex Atticae. Eum. 855 πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως.

ἐρήμια *desertum*. Pr. 2 ἄβροτον εἰς ἐρήμιαν. ἐρημός [hoc accentu constanter in M, pro quo ubique ἐρήμος scribendum. Nam sic (pariterque ἐτοίμος et ὁμός) veteres Atticos pronuntiasset Herodiani aliorumque grammaticorum testimonio constat. Herodiani περὶ μόν. λέξ. p. 33, 1 ἐρήμος: οὐδὲν εἰς μὲν λήγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπερισπῶμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐρήμος. (Hom. Il. 10, 520) "ὡς ἴδε χώρον ἐρήμον". Ἀττικοὶ μέντοι προπαρόύνουσι τὴν λέξιν, ubi post μέντοι excidisse οἱ νεώτεροι proximum Herodiani de ἐτοίμος praecceptum docet, καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροῦνέσθαι. Et sic Eustath. p. 531, 40 Ἡρωδιανὸς φησὶν ὅτι τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἐρήμον καὶ ἐτοίμον οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ ἀναλόγως φασὶν ἐρημον καὶ ἐτοίμον. Ex quibus corrigenda quae primum accurate excerptis Arcadius p. 61, 6.] *desertus*. De locis Pr. 270 ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Pr. 305, 10 δρυμοὺς ἐρήμους. De hominibus Pers. 734 μονάδα δὲ Ξέρην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μετὰ (μολέιν). Ag. 862 γυναῖκα — ἄρσενος δίχα ἡσθαὶ δόμοις ἐρημον, ἐκπαγλον κακόν.

ἐρημόω *desertum reddo* s. *relinquo*. Pers. 298 ἀναρχὸν τάειν ἡρήμου θανῶν. Ag. 1070 τόνδ' ἐρημώσας ὅχον. Suppl. 516 οὐτὶ δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. Ag. 260 ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.

ἐρίδματος (Dorice pro ἐρίδμης) *firmiter fundatus*. Ag. 1461 ἐρις ἐρίδματος ἀνδρός οἰζύς. Similiter formatum ut θεόδμης.

ἐρικυμᾶς *multos foetus in utero ferens*. Ag. 119 λαγῖναν ἐρικυμᾶδα φέρματι γένναν. Sic Seidlerus correxit pro ἐρικύματα, quod est in M, in apographis in ἐρικύμονα mutatum. Simile est δρικύμων de muliere quae facile concipit ab Hippocrate dictum. Ad formam vocabuli quod attinet, comparandum παιδολυμᾶς, quod v.

Ἐρινύς *Erinyes, Furia*. (Rectam scripturam Ἐρινύς testantur grammatici et inscriptionum exempla et plerumque servarunt antiquiores scriptorum codices, inter eosque Laurentianus Aeschylus et Sophocles, in recentioribus saepe in Ἐρινύς corruptam: de quo dictum in Thesaurο vol. 3 p. 2023). Pr. 516 Μοῖραι τρίμορφοι μνήμονές τ' Ἐρινύες. Sept. 70 Ἄρα τ' Ἐρινύς πατρός ἡ μετασθενής. 574 Ἐρινύος κλητήρα. 700 μελάναιγες οὐκ εἰσι δόμους Ἐρινύς. 721 πατρός εὐκταίαν Ἐρινύν. 791 μὴ τελέσῃ κομφίπους Ἐρινύς. 867 τὸν δυσκἐλαδὸν θ' ὕμνον Ἐρινύς. 887 ἀληθὴ πατρός Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινύς ἐπέκραναν. 977 988 μέλαιν' Ἐρινύς. 1056 ὡ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύς. Ag. 59 ὑστερόποιον πέμπει παραβάσιν Ἐρινύν. 462 κελαιναὶ δ' Ἐρινύες. 645 παῖδνα τόνδ' Ἐρινύν. 749 νυμφόκαυτος Ἐρινύς. 991 ὁρῶν Ἐρινύς. 1119 ποίαν Ἐρινύν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; 1190 συγγόνων Ἐρινύν. 1433 Ἀτῆν Ἐρινύν τε. 1580 ὕφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύν. Ch. (283 προσβολὰς Ἐρινύν.) 402 βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινύς. 577 φόνου δ' Ἐρινύς οὐχ ὑπεσπανισμένη. 651 χρόνως κλυτὰ θεσσοφῶν Ἐρινύς. Eum. 331 343 ὕμνος ἐξ Ἐρινύν. 511 ὡ Δίκα, ὡ θρόνοι τ' Ἐρινύν. 951 πότνι' Ἐρινύς.

ἐριόστειπτος *lana involutus*. Suppl. 23 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειρίδιοις ἐριόστειπτοι κλάδουσιν.

Ἐρις *contentio, discordia, rixa*. Sept. 936 ἐριδι μαυινόμενα. Ag. 698 δι' ἔριν αἰματώεσαν. 1461 ἔρις ἐρίδατος ἀνδρός οἰζὺς, ubi suspectum est ἔρις. Ch. 474 ἔριν αἰματηράν. || *certamen*. Suppl. 645 ἀτιμώσαντες ἔριν γυναῖκων. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθὸν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. || *Fingitur Ἐρις dea contentionis auctor* Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς Ἐριν πέδοι σκήσασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν. 726 παιδολέτωρ Ἐρις δδ' ὀτρύνει. 1051 Ἐρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.

Ἐρκιος *ad aulam pertinens*. Ch. 561 ἐφ' ἐρκίους πύλας. 571 βαλὼν ἐρκίωιν (ἐρκίον M pr., ἐρκειον corr. ἐρκίωιν Stanley) πύλων. 652 θυρὰς ἀκουσον ἐρκείας κτύπον.

Ἐρκος *septum, munimentum*. Pers. 17 τὸ παλαιὸν Κίσιον ἐρκος. 89 ἐχρῶις ἐρκεσιν εἰργεῖν ἀμαχὸν κύμα θαλάσσης. 349 ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἐρκος ἐστὶν ἀσφαλές. Ag. 257 de Clytaemnestra τὸδ' ἀγγιστὸν Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἐρκος. || *rete*: de qua signif. v. Thes. vol. 3 p. 2033. Ag. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἐρκεσιν.

Ἐρμα *scorpius*. Per ὕφαλος πέτρα exp. grammatici, de qua signif. v. Thes. vol. 3 p. 2034. Ag. 1007 ἀφαντὸν ἔρμα. Eum. 564 τὸν πρὶν ὄλβον ἔρματι προσβαλὼν Δίκας. || *Singulare est de opere dictum in utero ferendo* Suppl. 580 λαβοῦσα δ' ἔρμα Διον, quod per βάρος exp. schol. [|| ἔρμα *septum* (de qua significatione v. Thes. vol. 3 p. 2034) de sepulcro dictum Ch. 154 restituit Hermannus pro ἔρμα, quod v.]

Ἐρμαῖος *Mercurialis, Mercurio sacer*. Ag. 283 πρὸς Ἐρμαῖον λέπας Ἀήμον. ubi M ἔρμαιον, recte apogr. ἔρμαῖον: de quo dixi in Lexico Soph.

p. 191. || *lucrosus, quaestuosus*. Eum. 947 γόνος πλουτόχων ἐρμαῖαν δαυμόνων δόσιν τίσι.

ἐρμηνεύς *interpretes*. Ag. 616 τοροῖσιν ἐρμηνεύουσιν. 1082 ἐρμηνεύς ἔοικεν ἡ ἔξην τοροῦ δεῖσθαι.

Ἐρμῆς *Mercurius*. Pr. 1036 ἡμῖν μὲν Ἐρμῆς οὐκ ἀκαιρα φαίνεται λέγειν. Sept. 508 Ἐρμῆς εὐλόγως συνήγαγεν. Pers. 629 Γῆ τε καὶ Ἐρμῆ. Ag. 515 τὸν τ' ἐμὸν τιμὰροον Ἐρμῆν. Ch. 1 124 Ἐρμῆ χθόνιε. 621 κιχάνει δέ νιν Ἐρμῆς. 727 ζυγκαταβῆναι χθόνιον δ' Ἐρμῆν καὶ τὸν νύχιον (ζυγκαταβῆναι νύχιον θ' Ἐρμῆν, reliquis deletis, Hermannus). Eum. 90 Ἐρμῆ φύλασσε. Suppl. 220 Ἐρμῆς δδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. [248 ἡ τηρὸν Ἐρμου ῥάβδον, ubi M ἡερου, cui διορθωτῆς conjectura suam adscripsit οἶμαι ἡ Ἐρμου ῥάβδον, de quo v. s. v. ῥάβδος.] 305 Ἀργον, τὸν Ἐρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε. 920 Ἐρμῆ μεγίστω προσένω μαστηρίω. Forma Dorica fr. 271 Ἐρμᾶν μὲν πρόγονον τίμεν. 387 ἐναγώνιε Μαίᾶς καὶ Διὸς Ἐρμᾶ.

Ἐρνος *germen*. Improprie de liberis Ag. 1525 ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθέν. Eum. 661 ἡ δ' ἀπερ ἔξην ἔξην ἔσωσαν ἔρνος. 661 de Minerva Iovis filia oīon ἔρνος οὔτις ἀν τέκοι θεός. Sic saepius tragici: v. Thes. vol. 3 p. 2049.

ἔρπω *serpo, repo*. Sept. 17 de infantibus γῆ τε φιλάτῃ τροφῇ ἡ γὰρ νέους ἔρποντας εὐμενεὶ πέδω ἐθρέψατο. De adultis *vado, incedo*, eo. Pr. 810 τοῦτου παρ' ὄχθας ἔρπε. 1024 ἀκλήτος ἔρπων δαιταλεῖς πανήμερος. Eum. 39 ἐγὼ μὲν ἔρπω πρὸς πολυστεφῇ μυχόν. Fr. 195 εὐθεῖαν ἔρπε τήνδε. Improprie Ag. 450 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει προδίκους Ἀτρεΐδαις, quod per *imesin dictum* pro ὑφέρπει. [Fr. 165, 4 ἔρπουσι corruptum ex πρέπουσι. V. πρέπω.]

ἔρρω *pereo*. Pers. 571 ἀκτάς ἀμφὶ Κυρκείας ἔρρουσι, ubi ἔρρουσι addidi, quod latet in litteris era in M post ἀπαιδες v. 580 illatis, ex quo in apographis ἔρανται factum vel ἔρρανται, quod in versum 571 transtulit Hermannus, in ἔρροντες mutatum a Blomfieldo. 732 Βακτριῶν δ' ἔρρει πανώλης δῆμος. 964 ὀλοοὺς ἀπέλειπον Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας. Ag. 419 ὀδυμένων δ' ἐν ἀγνῆσις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. Eum. 301 ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἡ πρόσω τιμὰς νέμειν. 884 ἀτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀποδέενος πέδου.

ἔρρωμένως *robuste, firmiter*. Pr. 65 πασσάλευ' ἔρρωμένως. 76 ἔρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας.

ἐρυθρός *ruber*. Eum. 265 ἐρυθρόν ἐκ μελέων πέλανον. Fr. 192 ἐρυθρὰς ἱερὸν χεῖμα θαλάσσης.

ἐρύκω *prohibeo*. Sept. 1075 δδε Καδμείωιν ἤρυζε πόλιν μάνατραπήναι.

ἔρμα *munimentum*. Eum. 704 ἔρμα τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. Suspectum est Ch. 154 πρὸς ἔρμα τὸδε, quod *tumulum* interpretabatur Stanley, ut in M glossa est τὸν τάφον. Id vero ἔρμα dicendum fuisse monuit Hermannus, ut Soph. Ant. 848 dixit πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταίνιον.

ἐρχομαι [Huius verbi temporibus Aeschylus praeter praesens utitur perfecto ἐλήλυθα, aoristo ἦλθον (cum duali ἦλθέην Ag. 1207, ut Elmsleius recte scripsit pro ἦλθετον) et modis reliquis ἐλθέ ἐλθοιμι ἐλθω ἐλθεῖν ἐλθών, futuro ἐλεύσομαι (pro quo Attici εἶμι potius dicere solent) duobus tantum locis, Pr. 854. Suppl. 522, ut Sophocles OC.

1206. Tr. 595.] *venio, accedo, eo*. Dicitur vel de hominibus qui aliquo veniunt vel de rebus quae alicui obtingunt.

Propria veniendi significatione sine casu Pr. 601 λαβρόσους ἦλθον. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. Sept. 153 ἀκροβόλων δ' ἐπάλεξων λιθὰς ἔρχεται. 545 ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ κατηλεύσειν μάχην. 707 δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι. [810 ἐκείθι κήλθον ab διορθωτῇ indocte illatum pro ἐκείθι κείσθον.] 844 ἦλθε δ' αἰακτὰ πῆματ' οὐ λόγῳ. Pers. 697 ἐπεὶ κάτθων ἦλθον. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. 739 ταχέϊά τ' ἦλθε χρησμῶν πράξις. Ag. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφῆλυσεν φρένας. 588 δτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἀγγέλος πυρός. Ch. 138 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαι σοι. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελάς. 737 ἄσπεστον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε. 771 ἄλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν — ἀνωχθί. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Eum. 251 ὑπὲρ τε πόντον — ἦλθον διώκουσα. 297 Ἀθηναῖα — ἐλθοι. 403 ἐνθεν διώκουσ' ἦλθον ἀτρυτον πόδα. 576 καὶ μαρτυρήσαν ἦλθον. [689 δτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατούσαι.] 766 μῆτοι τιν' ἀνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς ἐλθόντ' ἐποίσειν εὐ κεκασμένον δόρυ. Suppl. 522 ἐγὼ δὲ τάδε πορφυρὰν ἐλεύσομαι. 805 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοιτας γαμηλίου τυχῶν. 928 λέγοις ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε. 1033 μὴδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθέρειας. Fr. 172 Ἀντικλείας ἄσσαν ἦλθε Σίσυφος. [Sept. 319 ῥύτορες ἐλθετε, ubi ἐλθετε ego addidi.]

Cum dativo personae cui aliquid accidit Pr. 358 ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος. 663 ἐναργὴς βάσις ἦλθεν ἰνάχῳ. Pers. 440 τίν' αὖ φῆς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 715 λοιμοὶ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει. Ag. 635 πῶς γὰρ λέγεις χεῖματι ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 1378 ἐμοὶ δ' ἀγῶν οὐδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλα νείκης παλαιᾶς ἦλθε. Ch. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινα. 465 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι, εὐχομένους δ' ἂν ἔλθοι. Tr. 283 τό τοι κακὸν ποδώκες ἔρχεται βροτοῖς.

Cum accusativo viae quam quis it Pr. 962 κέλευθον ἦνπερ ἦλθες. Sept. 714 μὴ ἄθης ὁδοὺς σὺ τὰσδ' ἐφ' ἐβδόμαις πύλαις.

Cum praepositionibus, *per* saepissime quidem cum eis. Sic Pr. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. 846 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος. Sept. 680 Ἀργεῖοισι Καδμείους ἄλις ἐς χείρας ἐλθεῖν. Pers. 833 ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους. Ag. 399 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρεΐδαν. 737 παραυτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν. 852 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφρεστίους ἐλθῶν. 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἦλθον (sic Elmsleius pro ἦλθετον) νόμῳ; Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 363 μὴδ' ἐς ἀγκρῖσιν ἐλθεῖν. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα.

Cum διὰ Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δι' ἀγνὸς ἔρχεται Στρυμῶν. Aliter Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα: de qua locutione v. Thes. vol. 3 p. 2075.

Cum ἐκ Pers. 356 ἀνὴρ γὰρ Ἑλλήν' ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἐλθὼν. Suppl. 262 Ἄπας γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας.

Cum ἐπὶ Pr. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Sept. 211 ἐπὶ δαιμονῶν πρόδρομος ἦλθον ἀρχαία βρέτη. Pers. 270 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῇ γὰς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν δῖαν. 436

τοιιάδ' ἐπ' αὐτοὺς (sic ex apogr. pro αὐτοῖς) ἦλθε συμφορὰ πάθους. 657 βαλλήν ἴθι ἰκοῦ, ἐλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον δχθου, ubi *correxī* βαλλήν ἐλθ', ἰκοῦ τόνδ' ἐπ' ἄκρον eet. Fr. 3378 τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα.

Cum παρὰ Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. [511 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες (recte ἦσθ' *margo* Askewii) ἀνάριστος.] 917 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.

Cum πρὸς Pr. 829 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. 854 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκούσ' ἐλεύσεται.

ἐρψιδίος *ardea*. Fr. 270 ἐρψιδίος γὰρ ὑπόθεν ποτῶμενος δνῶψ σε πλήξει, quod ἐρψιδίος scriptum ap. schol. Hom. Od. 11, 134. Recta scriptura est ἐρψιδίος, de qua v. Thes. vol. 3 p. 2076.

ἔρως *amor, cupiditas*. Pr. 591 ἡ Διὸς θάλλει κέαρ ἔρῳτι. [901 μὴδὲ κρείσσονων θεῶν ἔρως ἀφρυκτον ὄμμα προσδράκοι με, ubi ἐμοῦ θεῶν *restitui*, *eiecto* glossemate ἔρως.] Sept. 688 κακοὶ δ' ἐκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Ag. 341 ἔρως δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ. 540 ἔρως πατρῷας τῆσδε γῆς σ' ἐγύννασεν. 743 δηϊεύμον ἔρωτος ἄνθος. 1478 ἔρως αἱματολοῖχος. [Ib. 1655 ὁ ἔρως *corruptum* ex ἔθερος.] Ch. 598 παντόλμους ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. 600 θηλυκρατῆς — ἔρως. Eum. 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Suppl. 521 τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. 1042 ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἔρωτων. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. [384 ἐφριε' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους, ubi *emendavi* ἐφριε' ἔρῳ δὲ —.]

ἐρωτᾶω *interrogo*. Pr. 226 δ δ' οὖν ἐρωτᾶτε. Sept. 181 ὕμᾶς ἐρωτῶ. Pers. 292 τὸ μῆτε λέξαι μῆτ' ἐρωτῆσαι πάθη. [Corrupte Suppl. 879 δς ἐρωτᾶς, ubi *sensus* ὁ σε θρέψας, quod *Paleius* coniecit, vel simile quid postulat.]

ἐς et composita cum ἐς v. s. eis.

ἐσθῆμα *vestis*. [Sept. 276 πολεμίων δ' ἐσθήμασι, *superscripto* ἐσθήματα, ut est 279 πολεμίων δ' ἐσθήματα.] Pers. 836 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθήματων. 848 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθήματων κλύουσιν. Ag. 562 ἐμπεδον σίνος ἐσθήματων. Eum. 1028 φοινικοβάπτις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

ἐσθῆς *vestis*. Sept. 871 ὅποσαι στρόφοι ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Ag. 1270 ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα. Suppl. 237 οὐ γὰρ Ἀργολίς ἐσθῆς γυναικῶν.

ἐσθίω *comedo*. Fr. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

ἐσθλός *bonus, probus*. Pers. 31 ἐσθλὸς Ἰμαῖος. 222 ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν. 248 καὶ φέρει σαφές τι πράγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 321 δ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος. 776 Ἀρταφρένης — ἐσθλός. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὀνησιν εἰλόμην. 422 ἐσθλὰ τις δοκῶν ὀράν. 608 δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ. [776 ἐσθλὰ *corruptum* ex ἐδεθλα, quod v.] Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Suppl. 221 ἐλευθέρους νυν ἐσθλὰ κηρυκεύτω.

ἐσθω *edo*. Ag. 1597 ἐσθει βορὰν ἄσων.

ἐσμός (recta haec est scriptura vocabuli ab ἔζω derivandi, non quae frequens in libris est ἐσμός: de quo allatis grammaticorum testimoniis dictum est in Thes. vol. 3 p. 2092. In M spiritus apparet nusquam: nam in tribus ubi legitur locis cum de particula coaluit in δεσμόν et δεσμός) *turba*. Suppl. 31 ἀρσενοπληθῆ δ' ἐσμόν ὕβριστὴν Αἰγυπτογενῆ. 223 ἐν ἀγνῷ δ' ἐσμός

ὡς πελειάδων. 184 νοῦσων δ' ἐσμός ἀπ' ἀστῶν ἰζοι κρατὸς ἀτερπής.

ἑσπερος *occidentalis*. Pr. 348 πρὸς ἑσπέρους τόπους.

ἔστε *quum ex es et te compositum sit* (ut recte Etyim. M. p. 382, 7), ut ὥστε ex ὡς et τε, ego divisim scripsi ἔς τε, ut ab verbo ἔστέ distinguere, quemadmodum δ τι pronomen divisim scribimus, ut ab ὅτι particula distinguatur. In aliorum scriptorum codicibus interdum ἔστε cum spiritu aspero scribitur, secundum grammaticorum quorundam opinionem (v. Eustath. p. 162, 42), qui ex ἔως τε ortum esse putabant. *donec*. Cum indicativo Pr. 457 ἔστε δὴ σπιν ἀντολὰς ἐγὼ ἀστρων ἔδειξα. 656 ἔστε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν. Ag. 308 ἔστ' ἀφίκετο. Sic Stanleius pro εἴτ' ἀφίκετο. ἔστ' ἂν cum coniunctivo Pr. 376 ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. 697 ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς. 792 ἔστ' ἂν ἔξικη πρὸς Γοργόναίᾳ πεδία. Eum. 449 ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαυμάξωσι.

ἑστία *ara, focus domesticus*. Dicitur de aris domesticis deorum, praesertim Vestae, quae ipsa ἑστία appellatur. Sept. 276 μήλοισιν αἰμάσσοντας ἑστίας θεῶν. Eum. 282 πρὸς ἑστία θεοῦ Φοῖβου. 440 de eodem ἦσαι φυλάσσων ἑστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 372 κρατύειν βωμῶν ἑστίαν χθονός. Ag. 1056 τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεδομφάλου ἔστηκεν ἤδη μήλα. 1435 ἔως ἂν αἰθῇ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἰγισθοῦ. 1587 προστρόπαιοις ἑστίας μολῶν. Ch. 49 ἰὼ πάνοιζος ἑστία. 629 τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων. Ib. 1038 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν (sic correxit Turnebus pro ἐφέστιον) ἄλλην τραπέεσθαι. Pr. 299 ἐν στέγῃ τις ἡμενος παρ' ἑστία. *Sensu latiore de laribus sive domo dicitur* Pers. 865 οὐδ' ἀπ' ἑστίας συθείς. Ag. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἀχῇ. 968 σοὺ μόλοντες δωματῖτιν ἑστίαν. Ch. 264 ὡ σωτήρες ἑστίας πατρός. 966 δταν ἀπ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ.

ἑστιοῦχος *domesticus*. Pers. 511 ἦκυσιν ἐκφυγόντες — ἐφ' ἐστιοῦχον γαίαν. Pr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, μίαν παρείρας πλεκτάνην χεῖμαρροον στέγην πυρῶσιν, ubi nihil aliud significare potest quam ad focum s. domi versantem, si recte legitur μόνον, quod in ψόλον mutari volebat Musgravius, in δόμων Dobræus *Advers.* vol. 2 p. 31.

ἑσχάρα *focus, ara*. Pers. 205 πρὸς ἑσχάραν Φοῖβου. Eum. 108 ἐπ' ἑσχάρα πυρὸς ἔθουον. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἑσχάrais.

ἑσχατος *ultimus*. Pr. 419 γὰς ἑσχατον τόπον. 666 γῆς ἐπ' ἑσχατοῖς ὄροις. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχατὴ χθονός.

ἔσω. V. εἶσω.

ἔσωθεν *intrinsecus*. Pers. 11 ὁρσολοπεῖται θυμός ἔσωθεν. Ag. 991 ὕμνωδεῖ θρήνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός. Ch. 790 τὸν ἔσωθεν (sic Seidlerus pro ἔσω) μελάθρων. Sed 800 οἱ τ' ἔσωθε δωματῶν cum Hermanno ἔσω scribere malui quam in antistr. v. 812 ἑλλάβοιτο pro ἑλλάβοι.

ἑταρος *socius*. Pers. 989 ἀγαθῶν ἐτάρων.

ἑτερος *amnis*. Ag. 2 φρουρὰς ἐτέρας μήχους.

ἑτεοκλῆς et contr. ἑτεοκλῆς *Eteocles*, qui in scenam prodit in Septem ad Thebas. Sept. 6 ἑτεοκλῆς in initio trimetri syllaba tertia longa potius quam brevi, pariterque 39 ἑτεοκλῆς, φέριστε Καδμείων ἀναΐ. et 1007 ἑτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός θάπτειν ἔδοξε. [999 διορθωτῆς in margine M adscripsit ἑτεοκλῆς ἀρχηγέτα.]

ἑτεοκλος *Eteoclus*, dux Argivorum Sept. 458

τρίτῳ γὰρ ἑτεοκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτιου ἡγήθησεν εὐχάλλου κράνους.

ἑτεραλκῆς *aliis opitulatus, alteri parti auxilium ferens*. Pers. 951 Ἀρης ἑτεραλκῆς, ubi schol. per νικηφόρος expr. Est vocabulum Homericum, de quo v. Thes. vol. 3 p. 2125.

[ἑτεροβάγμων. V. ἑτερόφωνος.] ἑτερορρεπῆς *in alteram partem vergens s. inclinans*. Suppl. 403 Ζεὺς ἑτερορρεπῆς.

ἑτερος *alter*. Ch. 404 ἄτην ἐτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη. Eum. 176 ἑτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Ag. 147 θυσίαν ἐτέραν, ἀνομόν τιν', ἀδαιτον. Per crasin cum articulo Ag. 344 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Pr. 778 δυοῖν λόγοις σε θατέρῳ δωρήσομαι, i. e. *alterutro*. 867 δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται.

ἑτερόφωνος *alia lingua utens, peregrinus*. Sept. 170 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτερόφωνων στρατῷ, ubi metrum aliud huius significationis vocabulum postulat, quale est ἑτεροβάγμων, quod finxit Hermannus.

ἑτης *civis, amicus*. Suppl. 247 ἐγὼ δὲ πρὸς σέ πότερον ὡς ἑτην λέγω; Fr. 314 οὔτε δήμος οὐτ' ἑτης ἀνήρ.

ἐτήτυμος *verus*. Pers. 737 τοῦτ' ἐτήτυμον; ἐτήτύμως *vere*. Ag. 166 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρή βαλεῖν ἐτητύμως. 477 εἰ δ' ἐτητύμως, τίς οἶδεν; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὡδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως; 1296 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα. Ch. 948 ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως (sic Scaliger pro ἐτήτυμος) ἄλιδος κόρα. Eum. 488 ἦξω διαρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως. Suppl. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως.

ἔτι *adhuc*. Cum praesente Sept. 10 τὸν ἔλλειποντ' ἔτι ἡβης ἀκμαίαις. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σάινοι μιν ὀλέθριον μόρον; 708 νῦν δ' ἔτι Ζεῖ. Pers. 347 ἔτ' ἀρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρρητος πόλις; 788 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν; 815 κοῦδέπω κακῶν κρηπὶς ὑπεστίν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. Ag. 105 ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνέει πειθὼ μόλπᾶν. 818 καπνῷ δ' ἀλούσα νῦν ἔτ' εὐσημος πόλις. 1322 ἀπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρήνον θέλω. 1429 ἔτι σε χρή — τύμμα τύμματι τίσαι. Eum. 525 ἔτ' ἂν σέρβοι δίκαν. [Suppl. 806 ἔτι — τέμνω, loco interpolato, quem eiecto ἔτι aliter scripsi.] Ch. 755 παῖς ἔτ' ὦν ἐν σπαργάνοις. 1026 ἔως δ' ἔτ' ἐμφρων εἰμί. 1055 ποταίνιον γὰρ αἰμά σ' οἱ χερσὶν ἔτι. Cum aoristo Ch. 340 ἀλλ' ἔτ' ἂν — θείη. Cum futuro Pr. 509 εὐελπίς εἰμι τῶνδ' σ' ἐκ δεσμών ἔτι λυθέντα μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός. 907 ἢ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθὰδὴ φρονῶν, ἔσται ταπεινός. [Sept. 157 ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ubi correxi ποῖ δὲ τέλος προβάς ἐπάξει θεός;] Ag. 1666 ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐν ὑστέrais ἡμέραις μέτειμι ἔτι. Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια — ἔχουσ' ἔσαι τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

ἔτι cum vocalibus negativis coniunctum Latino respondet *amplius*. Frequentissimum est οὐκ ἔτι in codicibus vel sic vel coniunctum scriptum οὐκ ἔτι, de quo suo loco dicitur. Reliqua haec sunt Pr. 13 κοῦδὲν ἐμποδὶν ἔτι. Pers. 591 οὐδ' ἔτι γλῶσσαν βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. Suppl. 1025 μὴδ' ἔτι Νείλου προχῶς σέβωμεν ὕμνοις.

ἔτι cum comparativo. Pr. 934 ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι. Sic Elmsleius pro τοῦδ' γ' ἀλγίω. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε καὶ τοῦδ' ἀνοῦστερος; Sept. 226 θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχύς καθυπερτέρα. Pers. 438 καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;

ἔτι *insuper, praeterea*. Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ'

ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἐθ' ὡς τὸδ' εἰδῆς. Suppl. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἐτι; 317 τίν' οὖν ἐτ' ἄλλον τῆδε βλαστηγὸν λέγεις; [244 καὶ τάλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δικαίον ἦν, ubi κατ' ἄλλα coniecit Wellauerus.]

ἐτοῖμος [nam hoc accentu veteres Attici, ut ἐρῆμος et ὁμοῖος, de quo disertis constat Herodianus περὶ μὲν. λέξ. p. 33, 10 aliorumque grammaticorum testimoniis in Thesaurο indicatis vol. 3 p. 2160. Hoc igitur ubique restituendum, licet in M aliorumque scriptorum codicibus prope constanter ἐτοιμος scriptum sit, quod Ἀττικαῖς τοῖς νεωτέροις tribuit Herodianus l. c. et apud Arcadium p. 61, 22, ubi κοινὸν dicitur.] *paratus*. Ag. [312 τοιοῦδ' ἐτοιμοὶ λαμπαδηφόρων νόμοι, vitiose pro τοιοῖδε τοὶ μοι, quod restituit Schuetzius.] 791 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἐτοιμος. 842 Ζευχθεὶς ἐτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἔδειν ἐτοιμος. 447 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. [Fr. 238 in litteris corruptis αστεῖ μη Hermannο latere videbatur ἐτοιμη, parum probabiliter.]

[ἐτοιμῶς vitiose pro ἐτύμως, quod v.]

ἐτος *annus*. Ag. 40 δέκατον μὲν ἐτος τὸδε. 504 δεκάτῳ (δεκάτου Wunderus) σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμεν ἐτους.

ἐτυμος *verus*. Pr. 293 γινώσκει δὲ τὰδ' ὡς ἐτυμα. 595 τὰν ταλαίπωρον ὠδ' ἐτυμα (in apogr. nonnulla ἐτήτυμα) προσδροεῖς. Sept. 82 ἐτυμος ἄγγελος. Eum. 496 πολλὰ δ' ἐτυμα παιδότηρῳ τὰ πάθα προσμένει τοκεῦσιν.

ἐτύμως *vere*. Sept. 918 ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως. Suppl. 80 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες. Sic ex apogr. pro ἐτοιμῶς.]

εὐ *bene, recte, ut convenit*. Coniungitur cum verbis quibuscumque. Inprimis frequentia sunt εὐ φρονεῖν (quod vel *bene sapere* vel *bene velle* significat, de quo s. v. φρονεῖν dicitur), εὐ δρᾶν *tina beneficio aliquem afficere*, cui oppositum est εὐ πάσχειν *beneficio affici*, εὐ πράσσειν *bonum quid consequi*. Horum aliorumque verborum exempla secundum fabularum ordinem disposita collegit Wellauerus, quae apponimus correctis quibus Wellauerus vitiose scriptis usus erat. Pr. 385 κέρδιστον εὐ φρονούντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. Ag. 271 εὐ γὰρ φρονούντος ὄμμα σου κατηγορεῖ. 1436 εὐ φρονῶν ἐμοὶ. Ch. 774 ἄλλ' ἢ φρονεῖς εὐ τοῖσι νῦν ἡγγελμένοις; Pr. 976 ὅσοι παθόντες εὐ κακοῦσι μ' ἐκδικῶς. Eum. 868 εὐ δρώσαν, εὐ πασχούσαν, εὐ τιμωμένην. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὐ πράττειμεν, αἰτία θεοῦ. 77 πόλις γὰρ εὐ πράσσουσα δαίμονας τίει. 815 πόλιν μὲν εὐ πράσσουσιν. Pers. 212 πράξας μὲν εὐ. 862 εὐ πράσσοντας. Ag. 1205 εὐ πράσσω. 1331 τὸ μὲν εὐ πράσσειν ἀκορεστον ἔφυ. Ch. 1044 εὐ γε πράξας. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὐ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί. Sept. 21 καὶ νῦν μὲν ἐξ τὸδ' ἡμαρ εὐ ῥέπει θεός. 35 εὐ τελεῖ θεός. [273 εὐ εὐντυχόντων, *rebus bene procedentibus*.] 375 εἰδῶς εὐ. Pers. 173 εὐ τὸδ' ἴσθι. 211 εὐ γὰρ ἴστε. 431 εὐ τὸδ' ἴσθι. 435 εὐ νῦν τὸδ' ἴσθι. 784 εὐ γὰρ σαφῶς τὸδ' ἴστε. Ag. 838 εὐ γὰρ ἐξεπίσταται. 934 εἰδῶς γ' εὐ. Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πείραν εὐ φυλακτέον. 699 βίον εὐ κυρήσας, quod schol. exp. εὐτυχήσας, εὐ πράξας; v. s. v. κυρέω. Pers. 225 εὐ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοὶ τῶνδε κρίνομεν πέρι. 656 ἐπεὶ στρατὸν εὐ ποδοῦχει. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ πεσόντα θήσομαι. 216 εὐ γὰρ εἶη. Ch. 116 εὐ τοῦτο

κάφρένωσας οὐχ ἥκιστα με. 824 τὰ δ' εὐ ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέζεται τόδε, ubi Hermannus τὰ δ' εὐ ἔχοντ' ἐμὸν κέρδος αὖτε τόδε. Suppl. 600 εὐ τὰ τῶν ἐγχωρίων δῆμον (δῆμον in λαῶν probabiliter mutat Heimsoethius) δέδοκται παντέλῃ βουλευμάτα. Ag. 353 θεοὺς προσεπειν εὐ παρασκευάζομαι, ubi probabilius est αὐ, quod restituit Paleius. 380 εὐ πραπίδων λαχόντα. 445 εὐ λέγοντες ἄνδρα. 470 τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὐ. 500 εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. 524 ἄλλ' εὐ νιν ἀσπᾶσασθε. 551 εὐ γὰρ πέπρακται. 584 δει γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὐ μαθεῖν. 802 εὐ πραπίδων οἶακα νέμυν. 806 εὐφρων τις πόνος εὐ τελέσσαι. 847 ὅπως χρονίζον εὐ μενεῖ. 1187 οὐ γὰρ εὐ λέγει. Ch. [197 εὐ corruptum ex ἡ, quod restituit Canterus.] 687 ἀνδρὸς εὐ κεκλαυμένου. 693 εὐ κείμενα. 786 εὐ μαιομένοις. 807 εὐ δὸς ἀνδεῖν (correxī ἀναδύν) δόμον ἀνδρός. 941 θεόθεν εὐ φραδαῖσιν ὠρμημένους. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὐ φερέγγυον τὸ σόν. 516 τὸ δεινὸν εὐ καὶ φρενὴν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν (sic anonymus Dobraei pro δειμαίνει) καθήμενον, ubi suspectum est εὐ, quod in αὐ mutavit Hermannus. 545 τοκέων σέβας εὐ προτιῶν. Eum. 573 ὅπως ἂν εὐ καταγνωσθῇ δικῇ. 766 εὐ κεκασμένον δόρυ. 1020 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὐ σέβοντες. Suppl. 77 κλύετ' εὐ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 85 εἰ εἰρή θεός (sic Schuetzius pro Διός) εὐ παναληγῶς. 119 et 130 καρβάν' αὐδάν εὐ, γὰ, κοννεῖς. 173 ὠπόθεν δ' εὐ κλύοι καλούμενος. 210 εὐ τελευτῇσε τόδε. 219 εὐ τ' ἐπεμψεν, εὐ τε δεῖξασθω χθονί. 233 ὅπως ἂν ὠμὴν πρᾶτος εὐ νικᾷ τόδε. 454 γένοιτο δ' εὐ παρὰ γνῶμην ἐμὴν. [491 εὐ ρέοντα corruptum ex εὐρεθέντα.] 500 εὐ γὰρ ὁ ἕενος λέγει. 528 ἄλευσον ἀνδρὸς ὕβριν εὐ στυγῆσας. 670 τῶς πόλις εὐ νέμοιτο. 747 βραχίον' εὐ κατερρινήμενους. 1066 ὅσπερ ἰὼν πημονάς ἐλύσας' εὐ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθῶν. Fr. [225 εὐ κατιλλῶσας vitiose pro ἔγκατιλλῶσας, quod v.] 258 σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὐ βεβουλεύεσθαι δοκεῖ. De verbo εὐθαρσέω, pro quo divisim etiam εὐ θαρσέω scribitur, v. s. v. εὐ-θαρσέω.

εὐ, verbo ἔχει cogitatione supplendo, Ch. 338 τί τῶνδ' εὐ, τί δ' ἄτερ κακῶν;

εὐ cum articulo Ag. 121 139 159 τὸ δ' εὐ νικάτω. 349 τὸ δ' εὐ κρατοῖη.

εὐάγγελος *laeta nuntians*. Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφαῖον πυρός. 262 εὐαγγέλοισιν ἐλπῖσιν θυηπολεῖς. 264 εὐάγγελος μὲν — ἔως γένοιτο. 475 πυρός δ' ὑπ' εὐαγγέλου. 646 σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἦκοντα.

εὐαγῆς. De loco illustri unde prospectus in vicina late patet dictum est Pers. 466 ἔδραν γὰρ εἶχε παντός εὐαγῆ στρατόν, ubi schol. καθαρὰν, κεχωρισμένην· ἢ αὐγάζοντα καὶ ὀρῶντα. Aliter haec interpretatio apta est adiectivo εὐαγῆ, quod coniectura satis probabiliter restituit Hemsterhusius apud Musgr. ad Eurip. Suppl. 652, cuius sententiam frustra impugnavit Elmsleius ad Eurip. Bacch. 660, recte defendit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2177.

εὐάγκαλος *complexus s. portatu facilis*. Pr. 350 ἀχθος οὐκ εὐάγκαλον.

εὐαίτων *beatam vitam degens, beatus*. Pers. 711 βιοτόν εὐαίωνα Πέρσας ὡς θεός διήγαγες.

εὐάνδρος *strenuos s. fortes viros habens, viris prosper*. Eum. 1031 εὐάνδροισι συμφοραῖς.

εὐάρκτος *facile regendus*. Pers. 193 ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὐάρκτον στόμα.

εὐαυγής. V. εὐαγής.
εὐβατος *traiectu facilis*. Fr. 718 δν (fluvium) μὴ περάσης· οὐ γὰρ εὐβατος περὰν.

Εὐβοϊκός *Euboicus*. Fr. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικόν Εἶπος. Formam trisyllabam Εὐβοϊκός (pro Εὐβοϊκός) testatur Herodianus apud Arcad. p. 51, 21, inter hyperdisyllaba in οἶκος πο-
uens Εὐβοϊκός, cuius alterum exemplum est apud Eurip. Hel. 767 τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπο-
λήματα, vulgo Εὐβοϊκὰ scriptum.

Εὐβοίς *Euboica*. Fr. 27 Εὐβοῖδα καμπήν, ubi Εὐβοῖδα in initio trimetri in Εὐβοῖδα contractum est, ut Εὐβοῖδα χώραν est ap. Soph. Tr. 74: de quo v. Thes. vol. 3 p. 2201.

εὐβόλως *felicitu in iactu*. Ch. 696 meta-
phora ab aleatoribus sumta καὶ νῦν Ὀρέστης, ἥν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Sic Porsonus pro εὐβούλως.

εὐβουλία *prudencia*. Fr. 1035 μὴδ' αὐθαδῖαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1038 τὴν σοφὴν εὐβούλλαν. Pers. 749 οὐκ εὐβούλως.

[εὐβούλως vitiose pro εὐβόλως, quod v.]
εὐγένεια *generis nobilitas*. Pers. 442 ψυχὴν τ' ἀριστοὶ κεχγένειαν ἐκπρεπείς.

εὐγενής *nobilis*. Sept. 409 Ἀστακοῦ γόνον — μάλ' εὐγενή. Pers. 704 εὐγενές γύναι. Ag. 1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ.

εὐγλωσσος *bona lingua praeditus*, i. e. *facundus*. Suppl. 775 ἡβώντα δ' εὐγλώσσω φρενί.

εὐμα *totum*. Pr. 584 μὴδέ μοι φθονήσης εὐγμάτων. Sept. 267 ἐμῶν ἀκούσας' εὐγμάτων. Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμά-
των.

εὐδαίμων *beatus*. Pers. 768 Κύρος, εὐδαίμων ἀνὴρ. Ag. 530 ἀναεῖ Ἀτρεΐδης πρέσβυς εὐδαίμων ἀνὴρ. Fr. 300 οἶκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαί-
μονα. Vocativus Pr. 647 ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη, ubi M a m. pr. εὐδαίμων, sed superscripta a m. sec. littera o. In apogr. pluribus εὐδαίμων contra regulam Herodiani apud Choerob. in Theodos. p. 438, 30. Ag. 1304 οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐ-
δαιμόνων. Ch. 700 ἔξνοισιν ὠδ' εὐδαιμοῖσιν.

εὐδάκρυτος *facile lacrimas ciens*, *lacrimabi-
lis*. Ch. 181 οὐχ ἥσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε.

εὐδείπνος *laute epulans*. Ch. 484 de mortuis quibus sacrificia offeruntur οὕτω γὰρ ἂν σοι δαίτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοῖαν· εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. Schol. ἄτιμος ἐμπύροισι (codex ἐν πυροῖσι) κνισωτοῖς ἔση παρ' εὐδείπνοις χθονός, ὃ ἐστὶ παρὰ κατοικομέ-
νοις δείπνῳ τιμώμενος. οὕτως τὸ ἔξης, τῶν ἄλ-
λων νεκρῶν μεταλαμβανόντων ἐναγισμῶν σὺ ἄτι-
μος ἔση. Etym. M αἰώρα: ἐορτὴ Ἀθηνᾶς, ἥν κα-
λοῦσιν εὐδειπνοί· λέγεται γὰρ Ἑριγόνην τὴν Αἰ-
γίοθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα σὺν Τυνδά-
ρεω τῷ πάππῳ ἔλθειν Ἀθήναζε. Similiter He-
sychius s. v. εὐδείπνοις. Photius p. 28, 14 εὐδεί-
πνους: τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένης χοᾶς.
εὐδειπνοὶ δαίτες est apud Eurip. Med. 200. Ex
his colligi potest εὐδείπνοις apud Aeschylum ad-
iective, ἐμπύροισι substantive dictum esse.

εὐδηλας *manifestus*. Pers. 1009 πεπληγμέθ',
εὐδηλα γάρ.

εὐδία *coeli serenitas*. Impropr. Sept. 795 πό-
λις δ' ἐν εὐδίᾳ.

εὐδόκιμος *probatus*, *gloriosus*. Pers. 857
πρῶτα μὲν εὐδόκιμου στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθα. In

fr. elegiae 450 ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον (Aeschyli) Μα-
ρώνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

εὐδοξος *gloriosus*. Ch. 303 Τροίας ἀναστατή-
ρας εὐδόξω φρενί

εὐδω *dormio*. Ag. 337 ἀφύλακτον εὐδήσουσι
πάσαν εὐφρόνην. Eum. 47 θαυμαστός λόχος εὐ-
δει γυναικῶν. 94 εὐδοίτ' ἂν. 104 εὐδουσα γὰρ
φρὴν ὀμμασιν λαμπρύνεται. 141 εὐδεις; 684 εὐ-
δόντων ὑπὲρ ἔργηγορός φρούρημα. Fr. 284 εὐ-
δοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ. Impropr. de
mari tranquillo Ag. 566 εὐτε πόντος ἐν μεσηβρι-
ναῖς κοίταις ἀκῶων νηνέμοις εὐδοὶ πεσών.

εὐέδρος *pulchram sedem habens*. Sept. 96
ὡς μάκαρες εὐέδροι. 319 πόλεως ῥύτορες ἔλθ'·
εὐέδροί τε στάθητε.

εὐειδής *formosus*. Pers. 324 εὐειδὴς ἀνὴρ.

εὐείμων *bene s. eleganter vestitus*. Pers. 181
δύο γυναικ' εὐείμονε.

εὐελπίς *bonam spem habens*. Pr. 509 εὐελπίς
εἰμι τῶνδ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μὴδὲν μείον
ισχύσειν Διός.

εὐέξοδος *facile exitum habens*. Pers. 688
ἐστὶ δ' οὐκ εὐέξοδον, i. e. *non facile est exire*.

εὐεργετέω *benefacio*, *beneficia confero*. Eum.
725 οὐκ οὐκ δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; Fr.
257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν.

εὐερκής *bene munitus*. Suppl. 955 στείχ'·
εὐερκή πόλιν.

εὐεστὴ *bona condicio*, *felicitas*. Sept. 187 ἐν
εὐεστοί φιλῇ. Ag. 647 ἦκοντα πρὸς χαίρουσαν
εὐεστοί πόλιν. 929 βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοί
φιλῇ.

εὐηθία *stultitia*. Pr. 383 μόχθον περισσὸν
κουφόνων τ' εὐηθίαν.

εὐηλίως *pulchra solis luce*. Eum. 906 κάνε-
μων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.

εὐήρετμος *remis bene instructus*, *ad remi-
gandum aptus*. Pers. 376 τροπούτο κώπην σκαλ-
μὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

εὐήτριος *bene textus*. Pollux 7, 35 ὕφασμα
— εὐήτριον — Αἰσχύλος ἐν Δικτυουλοῖς (fr. 45)
εἰ καὶ μὴ ἐπὶ ἐσθήτος, ἀλλ' οὖν εἰρηκε "δικτύου δ'
εὐήτρια."

εὐθαλής *bene florens*. Fr. 304 πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος — φερέσβιον Δῆμητρος ἀντέλλει στάχυν.
εὐθαρσέω *bono animo sum*. Sept. 34 εὐθαρ-
σεῖτε, quod in apogr. pluribus divise scriptum est
εὐθαρσεῖτε. Suppl. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὐνεκ'
εὐθάρσει, ubi M εὐ θάρσει. V. Valcken. ad Eur.
Phoen. 1331.

εὐθαρσής *qui bono animo est*. Ag. 980 εὐ-
θαρσὴς ἐγώ. Suppl. 968 πατέρ' εὐθαρσῇ.

εὐθαρσὺς *bono animo*. Suppl. 249 λέγ' εὐ-
θαρσῶς ἐμοί.

εὐθενέω *prospero successu utor*, *vigeo*, *affluo*.
Eum. 895 ὡς μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἀνευ σέθεν.
908 καρπὸν τε γαίης καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοί-
σιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. 944 μῆλ' α' τ'
τ' εὐθενοῦντα.

εὐθετος *accommodatus*, *appositus*, *bene in-
structus*. Sept. 642 ἔχει δὲ καινοπηγὴς εὐθετον
σάκος, ubi M εὐκυκλον cum γρ. εὐθετον, ἴν' ἡ εὐ-
βάστακτον· θείναι γὰρ τὸ ἀναλαβεῖν λέγουσιν Ἀτ-
τικοί, ἀσπίδ' εὐκυκλον est v. 590. Ag. 444 λέβη-
τας εὐθέτους. Fr. 255 ἑλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτους
ἐν ἀρβύλαις.

εὐθηλέσμαι *lacte bene nutrior*. Fr. 321 χοῖρον
καὶ μάλ' εὐθηλούμενον.

εὐθήμερον *recte disponens*. Ch. 84 ὁμαι γυ-

ναϊκες, δωμάτων εὐθήμονες, ubi schol. εὐ τιθεῖσθαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.

εὐθήρατος *qui facile capi potest venando*. Improprie Suppl. 86 Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύθη.

εὐθνήσιμος *facilem mortem afferens*. Ag. 1293 αἰμάτων εὐθνήσιμων ἀπορρυέντων.

εὐθνοῖνος *bonas epulas praebens, lautus*. Ch. 257 πῶθεν ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὐθνοῖνον γέρας;

εὐθυδικαῖος *iustus*. Eum. 312 de Furiis εὐθυδικαῖοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι. Sic Hermannus pro εὐθυδικαί. Simile adiectivum est ὀρθοδικαῖος.

εὐθύδικος *iustus*. Ag. 761 οἶκον γὰρ εὐθύδικων καλλίπαις πότμος αἶψ.

εὐθυμέω *exhilario, oblecto*. Fr. 281, 4 εὐθυμῶν ἔμψ. [Corruptum est Suppl. 959 εὐθυμῶν ἔστιν εὐτόκους ναεῖν δόμους, ubi recte, ut videtur, Weilius ἐνθ' ἔστιν ὑμῖν.]

εὐθυμός *hilaris, laetus*. Pers. 372 τοσαύτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός, ubi ὑπ' ἐκθύμου (*animi impotens*) ed. Aldina.

εὐθύμως *laeto animo*. Ag. 1592 κρεουργὸν ἡμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν.

εὐθυνοῖς *uindex*. Pers. 828 εὐθυνοῖς βαρύς. Epp. 272 μέγας γὰρ Ἄιδης ἔστιν εὐθυνοῖς βροτῶν.

εὐθυνοῦν *rector, gubernator*. Suppl. 717 οἶακος εὐθυνοῦντος ὑστάτου νεῶς ἄγαν καλῶς κλύουσα. Sic Turnebus pro συνουτήρος, quod εὐθυνοῦντος potius est quam quod Salvinus scripsit ἰθυνοῦντος.

εὐθυνοῦντος *regens*. Pers. 764 σκῆπτρον εὐθυνοῦντος (ἰθυνοῦντος in apogr. nonnullis), i. e. sceptrum quo gubernat, gubernaculum.

εὐθύνω *rego*. Pr. 287 τὸν περυγῶν τόνδ' οἰωνὸν γνῶμη στομίῳν ἄτερ εὐθύνων. Pers. 773 Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἤσθινε στρατόν. Sic Brunckius. ἤσθινε pr. M. ἰσθύνει ab correctore. Aeschylus hic et alibi incertum est utrum εὐθύνειν an, quod non improbabile est, ἰσθύνειν, pariterque in compositis et derivatis, dicere maluerit. Infra v. 860 ἐπηθύθουν restituī, quum in M ἔπε. θυνον scriptum sit, eraso u ante θ.

εὐθυπορέω *recta via incedo*. Improprie Ag. 1005 πότμος εὐθυπορῶν.

εὐθύς *rectus*. Fr. 195 εὐθείαν ἔρπε τήνδε. || *iustus*. Eum. 433 κρίνε δ' εὐθείαν δίκην.

εὐθύς *protinus, continuus*. Pr. 229 εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα. 673 εὐθύς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. Pers. 361 ὁ δ' εὐθύς ὡς ἤκουσεν — πᾶσιν προφωνεί τόνδε ναύαρχος λόγον. 396 εὐθύς δὲ κώπης βοηθῆδος εὐνεμβολή ἔπαισαν ἄλμην. 408 εὐθύς δὲ ναὺς ἐν ναὶ χαλκῇρη στόλον ἔπαισεν. Ag. 910 εὐθύς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος.

εὐθύφρων *rectam mentem habens*. Eum. 1034 ὑπ' εὐθύφρονι πομπᾷ, ubi sensus et metrum postulāt quod collatis locis similibus (et εὐφρονας πομπούς ex Pers. 647) restituit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2503 εὐφρονη πομπᾷ. Non minus suspectum est quod sequitur v. 1040 ἴλασι δὲ καὶ εὐθύφρονες γὰρ δεῦρ' ἴτε, ubi εὐφρονες αἶψα restituit Meinekius.

εὐκλεῆς *gloriosus, clarus*. Ch. 321 γόος εὐκλεῆς προσθοδόμοις Ἀτρεΐδασις. Eum. 1026 εὐκλεῆς λόχος παίδων, γυναικῶν. Ch. 302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. αἰρετώτερος vel εὐπορώτερος est fr. 395.

εὐκλεία *gloria*. Sept. 685 κακῶν δὲ κάσχωρ' ὀσθιν' εὐκλείαν ἐρείς, ut mutato propter metrum

accentu correctum est pro εὐκλείαν: de quo v. quae in Thes. dicta sunt vol. 3 p. 2309. Ch. 349 λιπὼν ἂν εὐκλείαν ἐν δόμοισι. Eum. 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρω. Suppl. 975 εὐν τ' εὐκλεία καὶ ἀμηνίτῳ βάσει λαῶν τῶν ἐγγύρων, ubi active dictum, si ad utrumque substantivum pertinet genitivus, ut monuit L. Dindorfius in Thes.

εὐκλεῶς *gloriose*. Pers. 328 εὐκλεῶς ἀπώλετο. Ag. 1303 ἄλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῶ.

εὐκοινόμεντος *rei publicae bene consulens*. Suppl. 700 προμαθεὺς εὐκοινόμεντος ἀρχά, cui versui quum non respondeat antistropheus 706 δαφνοφόροισιν βουθύτοις τιμαῖς, Hermannus in strophe correctit προμαθῖς, in antistrophe adscivit Schuetzii emendationem δαφνηφόροις: quod verum videtur.

εὐκοσμος *bene ordinatus*. Pers. 481 οὐκ εὐκοσμον αἰρῶνται φυτῇν.

εὐκραίρος *bene cornutus*. Suppl. 300 εὐκράϊρω βοῖ.

εὐκριτος *iudicatus facilis*. Suppl. 397 οὐκ εὐκριτον τὸ κρίμα.

εὐκρυπτός *facile celandus*. Ag. 623 οὐκ εὐκρυπτα γίγνεται τὰδε.

εὐκταῖος *votivus, votis et precibus expetitus, invocatus*. Sept. 722 πατρός εὐκταίαν Ἐρινύν. 841 οὐδ' ἀπέιπε πατρός ἐν εὐκταία φάτις. Ag. 1387 Ἄιδου νεκρῶν σωτήρος εὐκταίαν χάριν. De precibus et sacris fr. 52 τρίτην Διὸς σωτήρος εὐκταίαν λίσσα. Suppl. 631 εὐκταία γένει χεούσας.

εὐκτέανος *locuples, opulentus*. Pers. 897 τὰς εὐκτέανους κατὰ κλήρον Ἰάδονιον (πόλεις).

εὐκυκλος *bene rotundus*, i. e. pulchre orbiculatus. Pr. 710 ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. Sept. 590 ἀσπίδ' εὐκυκλον. [642 εὐκυκλον δάκος M, sed cum tr. εὐθετον.]

[εὐλάβεια. Ag. 1024 (de Aesculapio quem Iuppiter propter Hippolytum in vitam revocatum fulmine prostraverat) οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῖ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὐτ' (vel αὐτ') ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ. Verba ἐπ' εὐλαβείᾳ (ab Triclinio in Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε mutata) ab glossatore vel interpolatore laciniam explente illata esse animadvertit Canterus. Nam sensus tale quid postulāt quale Weilius coniecit εὐτε τὸν — Ζεὺς ἀπέπαυσε βέλει δαμέντα.]

εὐλαβέομαι *caveo*. Fr. 195 εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ.

εὐληματέω *bono animo et consilio sum*. Hecychius εὐληματέϊ: λήματος καὶ ἀνδρείας εὐ ἔχει. Ἀσχόλος Κερκύονι (fr. 104).

εὐλόγῳ *laudibus extollo*. Ag. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς.

εὐλόγος *bona ratione nitens, rationi consentaneus*. Pers. 830 εὐλόγοισι νοουθετήμασι.

εὐλόγως *consentanea ratione*. Sept. 508 Ἐρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν. Suppl. 47 ἐπυνυμῖα δ' ἐπεκραίνετο μόρισμος αἰὼν εὐλόγως. 252 ἐμοῦ δ' ἀνακτος εὐλόγως ἐπυνυμιον γένος Πελασγῶν. 591 τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισι κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; Fr. 5 ἥ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεΐ φάτις.

εὐμαθής *intellectu facilis*. Eum. 442 τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι.

εὐμαρής *facilis*. Ag. 1326 δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. Suppl. 338 καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγῇ.

εὐμᾶρις *calceus*. Pers. 660 κροκόβαπτον πο-

δὸς εὐμαριν αἰείρων. *Fuit barbaricum genus calceamenti: unde Eurip. Or. 1370* βαρβάρους ἐν εὐμαρίσι dixit. *Pollux 7, 90* κοινὸν esse dicit ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν μὲν εὐρημα, ἔξ ἑλαφῆς δὲ πεποιημένον. *De accentu et mensura vocabuli dictum est in Thes. vol. 3 p. 2341.*

εὐμαρῶς *facile*. *Fr. 332* ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

εὐμενῆς *benignus*, *benignus*. *Sept. 17* νέους ἔρποντας εὐμενεί πῆδω. 268 ὁλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῇ παιάνισον. *Pers. 175* εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς. 487 Σπερχειὸς ἀρδίε πεδίον εὐμενεί ποτῷ. *Ag. 516* ἥρωε τε τοῖς πέμψαντας εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. 880 εὐμενῆς δορυένης. *Suppl. 518* ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 686 εὐμενῆς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσα νεολαία. 1067 εὐμενεί βίᾳ κτίσας. *Ch. 703* τί γὰρ ἔξενος ἔξοισιν ἔστιν εὐμενέστερον; [*Eum. 774* αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἔσμεν εὐμενέστεροι.] *Suppl. 488* ὁμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος. *Ag. 1452* δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου.

Εὐμενίδες *inscripta Aeschyli fabula.*

εὐμενῶς *benevole, benigne*. *Ag. 952* θεὸς πρόσθεον εὐμενῶς προσδέρκεται.

εὐμετρος *rectum modum habens*. *Ag. 1010* σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου.

εὐμήχανος *facile efficiens*. *Eum. 381* εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι, ubi forma Dorica restituenda εὐμάχανοι.

εὐμορφία *dona s. pulchra species*. *Pr. 495* χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.

εὐμορφος *pulchra specie praeditus*. *Ag. 416* εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρῖ. 454 θῆκας Ἰλιάδος γὰς εὐμορφοὶ κατέχουσιν. *Ch. 490* δὸς δ' ἐπ' εὐμορφον κράτος. Sic scripsi pro δὸς δὲ τ'. *Mire tamen dictum εὐμορφον κράτος. Apertius foret τελεσφόρον κράτος. Suppl. 1003* παρθένων χιλιδαῖσιν εὐμόρφοις.

εὐναῖος *toralis*. *Suppl. 331* ἔχθει μεταποιούσαν εὐναίων γάμων. *Fr. 329* Ἦρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

εὐνάτειρα *tori socia*. *Pers. 157* θεοῦ μὲν εὐνάτειρα (sic ex *arogt.* pro εὐνήτειρα). *Pr. 895* λεχέων Διὸς εὐνάτειραν.

εὐνατήρ *coniux*. *Pers. 137* τὸν αἰχμάνεντα θούρον εὐνατήρα.

εὐνατήριον *cubile*. *Pers. 160* τὸ Δαρείου τε κάμὸν κοινὸν εὐνατήριον.

εὐνάτωρ *coniux*. *Suppl. 665* Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγός Ἀρης.

εὐνάων *humectans*. *Fr. 41, 3* (apud Athen. 13 p. 600a) δμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὺν ἔκυσε γαῖαν. ubi codex Ven. εὐνάεντος, ab epitomatore in εὐνάοντος (superscripto tamen e) mutatum, quod pro votizōntos dictum probat Meinekias ad Theocr. p. 425.

εὐνή *torus*. *Sept. 364* εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. *Pers. 513* λέκτρων τ' εὐνάς ἀβροχίτωνας. *Ag. 13* εὐνήν ὀνειροῖς οὐκ ἐπισκοπούμεν. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν. 559 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαῖων πρὸς τείχεσιν. 1193 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν εὐνάς ἀδελφοῦ. 1626 εὐνήν ἀνδρὸς αἰσχύνουσιν. *Eum. 217* εὐνή γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη. *Suppl. 142 152* εὐνάς ἀνδρῶν. || *seruiatum*. *Ag. 1447* ἔμοι δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς πορφυρῆμα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. *Ch. 318* ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί.

[εὐνήτειρα. V. εὐνάτειρα.]
εὐνίς *orbis*. *Pers. 289* πολλὰς Πελοπίδων μάταν εὐνίδας ἔκτισσαν ἢδ' ἀνάνδρους. *Ch. 247* ἰδοῦ

δὲ γένναν εὐνὴν ἀετοῦ πατρός 795 ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὐνιν.

εὐνοία *benevolentia*. *Pr. 446* ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἔξηγούμενος. *Sept. 1007* ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός. *Ch. 857* ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἴποῦσ' ἀνύσωμαι; *Suppl. 940* κατ' εὐνοίαν φρενῶν. *Numero plurali Sept. 450* προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι. *Suppl. 489* τοῖς ἡσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

εὐνομος *in bonis pascuis habitans*. *Fr. 203* ἱππάκης βρωτῆρες εὐνομοὶ Σκύθαι.

εὐνους *benevolus*. *Pers. 226* ἄλλα μὴν εὐνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής.

εὐΞενος *hospites bene excipiens*. *Ch. 712* εἰς ἀνδρῶνας εὐΞένους δόμων.

εὐΞύμβλητος *intellectu facilis*. *Pr. 775* ἦδ' οὐκέτ' εὐΞύμβλητος ἡ χρησμοψία.

εὐΞύμβολος *facilis in commercio*. *Suppl. 701* Ξένοισι τ' εὐΞυμβόλους, πρὶν ἔξομλινειν Ἀρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. || *facilis ad coniectandum*. *Ch. 170* εὐΞύμβολον τὸδ' ἐστὶ παντὶ δοῦναι.

εὐοδία *itineris prosperitas*. *Fr. 34* εὐοδία μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.

εὐόρκωμα *religiosum iusiurandum*. *Ch. 901* πιστὰ δ' εὐορκώματα.

εὐόρκως *iusiurando convenienter*. *Ch. 979* καὶ τὰδ' εὐόρκως ἔχει.

εὐπαῖδια *prolis felicitas*. *Fr. 281* ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαίδας.

εὐπάλαμος *aptus, prudens*. *Ag. 1531* ἀμηχανῶ — εὐπάλαμον μέριμναν.

εὐπάτωρ *bono patre natus*. *Pers. 969* Αἰλαῖος εὐπάτωρ.

εὐπειθής. V. εὐπιθής.

εὐπέμελος *qui facile dimitti potest*. *Eum. 476* αὐταὶ (Furiae) δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμελον, quocum comparanda Minervae verba 481 ἀμφοτέρω, μένειν πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. *Schol. explicuit εὐπαραιτήτον, ευχερῆ, εὐάρεστον.*

εὐπετής *facilis, expeditus*. *Pers. 95* τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσουν; *Suppl. 995* τὸ τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μῦσαγμα πως. 1011 εὐπετὲς τὸδε.

εὐπετῶς *facile, expedito*. *Ag. 552* τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. *Ch. 1047* δυοῖν δρακόντων εὐπετῶς τεμῶν κάρα.

εὐπιθής *qui facile sibi persuaderi patitur*. *Pr. 333* πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν, οὐ γὰρ εὐπιθής. *Ag. 982* θάρσος εὐπιθῆς ἴζει φρενὸς φίλον θρόνον. *Quibus in locis quum metrum εὐπιθῆς postulet, probabile est eandem formam quattuor aliis locis esse restituendam (cum Blomfieldo in annot. ad Pr. 341) ubi εὐπειθῆς scriptum, significatione activa facile persuadens. Ag. 274* πότρω δ' ὀνειρῶν φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; *Ch. 259* σῆματ' εὐπειθῆ. *Suppl. 623* εὐπειθείς στορφάς. || *obtemperans*. *Eum. 829* εὐπειθῆς ἐμοί, etsi εὐπειθῆ satis frequens est apud alios scriptores in Thes. indicatos vol. 3 p. 2385, nec per se reprehendendum. Nam εὐπειθῆς a praesente ductum, εὐπιθῆς ab aoristo πθίειν.

εὐπλοία *secunda navigatio*. *Suppl. 1046* τί ποτ' εὐπλοίαν ἐπραΰαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς; εὐποκος *bono vellere praeditus*. *Ag. 1416* εὐπόκοις νομεύμασιν.

εὐπομπός *qui faustum iter praebebat*. *Eum. 93* εὐπόμπω τύχη.

εὐπορος *commodus*. *Suppl. 470* ἄτης δ' ἄβυσ-

σον πέλτος οὐ μάλ' εὐπορον. [Fr. 395 Ζῆς ποιηρὴς θάνατος εὐπορώτερος. Recte αἰρετώτερος in monost. Menandri 193: de quo monere debebam s. v. αἰρετός.]

εὐποτμος *felix*. Ag. 245 εὐποτμον αἰῶνα.

εὐποτος *potu suavis, ex quo potare suave est*. Pr. 676 εὐποτόν τε Κερχναίας ρέος. 812 ἔνθα Βυβλίωνων ὀρώων ἀπο Ἰθαι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ρέος. Pers. 611 λευκὸν εὐποτον γάλα.

εὐπραξία *prosperitas*. Sept. 224 πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς σωτήρως.

εὐπραξίς *res bene gesta*. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὐν τάπῃ τοῦτοιςιν εὐπραξίς, quod εὐ πράξις scribendum esse videbatur Wellauer, ut 500 dictum est εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανεῖσι προσθήκη πελοι. εὐπραξίς si recte scriptum est, similia comparari possunt composita memorata in Thes. vol. 3 p. 2267.

[εὐπρέπεια Ag. 1428 vitiose pro ἐμπρέπει, quod v.]

εὐπρεπής *decens, decorus*. Pers. 833 κόσμον δοτὶς εὐπρεπής. Ch. 664 ἐξελεθῶν — γυνή τόπαρχος, ἀνδρά δ' εὐπρεπέστερον. [Corrupte εὐπρεπής vel εὐτρεπής Sept. 89. V. λευκοπρεπής.]

εὐπρεπτος *conspiciuus*. Suppl. 722 πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία εὐπρεπτος. Similiter compositum est πάμπρεπτος.

εὐπρεπῶς *decenter, convenienter*. Ag. 616 αὐτῇ μὲν οὕτως εἶπε — εὐπρεπῶς λόγον.

εὐπρόσωπος *pulchram speciem habens*. De laeta fortuna Ch. 969 τύχη δ' εὐπροσώπῃ.

εὐπρυμνής *bene gubernans*. Suppl. 989 εὐπρυμνή φρενὸς χάριν.

Εὐρίπος *Euripus*. Ag. 292 ἐπ' Εὐρίπου ροάς. εὐρίς *sagax odorati*. Ag. 1093 ἔοικεν εὐρίς ἡ ἔξην κυνὸς δίκην εἶναι.

εὐρίσκω (temporibus praeteritis in M constanter sine augmento scriptis εὐρ — augmentum addidi restituito ἡρ — de quo v. quae dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2420) *invenio*. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμυγᾶνων πόρους. 249 τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου; 468 λινόπτερ' ἡῦρε ναυτίλων ὀχήματα. 475 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὐρεῖν ὁποῖος φαρμάκοις ἰάσιμος. 578 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρῶν ἀμαρτοδοσαν ἐν πημοσύναις; 922 κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα. Sept. 209 ἡῦρε μηχανὴν σωτηρίας. Pers. 370 δρασμὸν εὐρόντες τινά. 474 πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ἡῦρε. Ag. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὐροὶ μολῶν. Ch. 572 κακείνων ἐν θρόνοισιν εὐρήσω παρὸς. Eum. 82 μηχανὰς εὐρήσομεν. [698 οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν.] 989 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκεις; Suppl. 495 ὡς ἂν τῶν πολιτισσοῦμεν θεῶν βωμοὺς προνάου — εὐρώμεν. 746 πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσιν — εὐ κατερρινημένους. 918 τὰμ' ὀλωλόθ' εὐρίσκαων ἀγῶ. 953 ἄλλ' ἀρσενὰς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὐρήσετε. || Passivum Suppl. 491 αἰδοῖον εὐρεθέντα πρόξενον. Sic Porsonus pro εὐρέοντα. Pers. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηῦρήσθαι φίλοις. || Forma media εὐρίσκομαι *mihī comparo, contraho*. Pr. 267 αὐτὸς ἡρόμην πόνους. Sept. 879 μελῶους θανάτους ἡῦροντο. Ag. 1588 μοῖραν ἡῦρετ' ἀσφαλή. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἡῦρετ' ἐν λιταῖς.

εὐροέω *bene fluo*. Improprie *prosperare succedo*. Pers. 601 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ.

εὐρος *latitudo*. Sept. 763 τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ.

Εὐρύμαχος *Eurymachus* fr. 178. *Est unus*

ex procis Penelopae, notus ex Homeri Odyssea. εὐρύπορος *latus s. amplius meatus habens*. Pers. 108 εὐρύποροιο θαλάσσης.

[εὐρύς *latus, amplius*. Suppl. 871 εὐρείαις εἰν αὔραις. Scriptura corrupta. Ἀερίασιν (Ἀερίας ἐν Hartungus) αὔραις Hermannus.]

Εὐρώπη *Europa*. Pr. 734 λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον. Pers. 799 Εὐρώπης ἀπο. Fr. 191 χθονὸς Εὐρώπης. || Κάρες ἡ Εὐρώπη *inscripta fuit Aeschylī fabula* (fr. 98 99).

εὐσέβεια *pietas*. Sept. 314 μαίωνων εὐσέβειαν ἄρης.

εὐσεβέω *pie colo*. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολιτισσοῦχους θεούς. Suppl. 853 ἀτίετ' ἀνά πόλιν εὐσεβῶν.

εὐσεβής *pius*. Sept. 601 610 εὐσεβῆς ἀνήρ. Ag. 372 ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. Suppl. 339 πῶς οὐν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβῆς ἐγὼ πέλω; 420 εὐσεβῆς πρόξενος. 941 εἴπερ εὐσεβῆς πίθοι λόγος. Fr. 135 μῆρῶν τε τῶν σὺν εὐσεβῆς ὁμιλία, ubi quod additur καλλίων Dobraeus in κλαίων mutabat, unde Hermannus μῆρῶν τε τῶν σὺν εὐσέβησ' ὁμιλίαν [κλαίων. Ch. 122 καλὰ ταῦτα μοῦστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα; 141 σωφρονεστέραν πολὺν μητρόν γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.

εὐσημος *insignis, conspicuus*. Ag. 818 καπνῷ δ' ἄλοῦσα νῦν ἐτ' εὐσημος πόλις. Suppl. 714 εὐσημον γὰρ οὐ με λανθάνει.

εὐσκοπος *bene collineans*. Ch. 694 τόξους πρόραφθεν εὐσκόποις χειρουμένην.

εὐσταλῆς *expeditus*. Pers. 795 εὐσταλῇ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.

[εὐστομέω *bene s. recte eloquor*. Ch. 997 κὰν τύχω μάλ' εὐστομῶν.]

εὐτακτος *bene instructus*. Pers. 399 τὸ δεῖν μέν πρῶτον εὐτακτον κέρας.

εὐτε *quum*. Cum indicativo Sept. 745 εὐτε Λαῖος — ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Pers. 854 εὐθ' ὁ γηραιὸς — ἰσόθεος Δαρείος ἄρχε χώρας. Ag. 187 εὐτ' ἀπλοῖα κενάγγει βαρύνοντ' Ἀχαικὸς λεώς. 985 εὐθ' ὅπ' ἴλιον ὤρτο ναυβάτας στρατός. In initio versus defecti Suppl. 592 Hermannus εὐτέ γε supplevit. || Cum optativo Ag. 565 εὐτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εἶδοι πεσών. || εὐτ' ἂν cum coniunctivo Pers. 230 εὐτ' ἂν εἰς οἶκους μόλωμεν. 364 εὐτ' ἂν φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. Ag. 12 εὐτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἐνδρὸσόν τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 743 εὐτ' ἂν πύθῃται μῦθον. Ag. 422 εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὀρᾷ (sic Scholefeldus pro ὀράν). Sine ἂν Sept. 338 εὐτε πτόλις δαμασθῇ.

εὐτεκνος *prole felix*. Suppl. 275 σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

εὐτελῆς *vilis, iners*. Sept. 491 ὁ σηματουργὸς δ' οὐ τίς εὐτελῆς ἀρ' ἦν.

εὐτλήμων *fortis*. Pers. 28 ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. Sic ex apographis nonnullis pro ἐντλήμονι, ut M, vel ἐν τλήμονι, ut alia apogr. Vocabulum alibi non lectum: nihil enim tribuendum Hermannī coniecturae de Eur. Med. 865.

εὐτολμος *audax*. Ag. 1302 ἀπ' εὐτόλμου φρενός.

εὐτόλμως *audacter*. Ag. 1298 πρὸς βωμόν εὐτόλμως πατεῖς.

εὐτράπεζος *dona mensa instructus*. Ag. 243 πατρόδ' ἀπ' ἀνδρόνας εὐτραπέζους.

εὐτραφής *bene nutriens*. Ch. 898 ἐξήμελεας εὐτραφές γάλα. Sept. 309 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐ-

τραφέστατον πωμάτων. Sic ex apogr. pro εὐτρεφέστατον.

[εὐτρεπής Sept. 89 scriptura vitiosa. V. λευκοπρεπής.]

εὐτρεπίζω *paratum habeo*. Ag. 1651 εἶφος πρόκωπον πῶς τις εὐτρεπίζεται.

[εὐτρεφής. V. εὐτραφής.]

εὐτυκάζομαι *pulchre paro*. Sept. 150 σύ τ', ὦ φιλάτατα Λατογενές κόρα Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου. Sic correxi corruptam quae in M est scripturam σύ τ' ὦ Λατογένεια κόρα τόξον πτυκάζου (ἐντυκάζου ab διορθωτῇ, litteris ἐν in litura litterae π positis) ἀρτεμι φίλα. εὐτυκάζου restituit L. Diindorfius collata gl. Hesychii εὐτύκαζον: εὐτυκον ἔχε, ἔτοιμον, cui εὐτυκάζου restituit.

εὐτυκος *promtus, paratus*. Suppl. 974 πᾶς τις ἐπειπνείω πόγον ἀλλοθρόοις εὐτυκος. 994 πᾶς δ' ἐν μετοικῇ γλῶσσαν εὐτυκον φέρει κακὴν. Sic Spanhemius pro εὐτυκτος et εὐτυχον. 959 εὐτύκους ναίειν δόμοις. Sic Bothius pro ἐντυχουσὴν ναίειν δόμοις.

εὐτυχέω *prosper sum*. Sept. 365 εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. 417 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. 421 τοῦτ' μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 481 ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν (correxi ἐπεύχομαι τῷ μὲν) εὐτυχεῖν, — τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. 625 θεοὺ δὲ δῶρὸν ἔστιν εὐτυχεῖν βροτοῦς. 627 ὡς πόλις εὐτυχεῖ. Pers. 506 ἡτύχῃ (sic Paleius pro εὐτυχεῖ: in apogr. εὐτυχῆς) δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Ag. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἀνευ φθόνου σέβειν. 1327 βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν — Ch. 58 τὸ δ' εὐτυχεῖν τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλεον. 1063 ἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων.

εὐτυχῆς *prosper*. Pers. [506 εὐτυχῆς in apogr. pro εὐτυχεῖ, a Paleio in ἡτύχῃ mutato.] 709 εὐτυχεῖ πότμω. Ag. 20 νῦν δ' εὐτυχῆς γένοιτ' ἀπαλλαγῇ πόνων.

εὐτυχεῖς *prosperare*. Pers. 325 κεῖται θανῶν δαίλιας οὐ μάλ' εὐτυχῶς. 1012 ἱσάνων ναυβάνων κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.

εὐφεγγής *lucidus*. Pers. 387 λευκόπσωλος ἡμέρα πᾶσαν κάτεχε γαίαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν.

εὐφήμω (Dorice εὐφάμω) *laeta verba facio*. Ag. 596 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες. Eum. 1035 εὐφάμειτε δὲ χωρίται. 1039 εὐφάμειτε δὲ πανδαμί. Fr. 84 εὐφάμειτε μελισσονόμοι. || *laete sono*. Pers. 389 κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν (scripsi ἡφήμησεν). Ag. 28 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα. || *Passivum εὐφημέομαι bonis verbis ex-cipior*. Suppl. 512 εὐφημον εἶη τοῦπος εὐφημουμένη.

εὐφημος (Dorice εὐφάμος) *laetus*. Ag. 636 εὐφημον ἤμαρ. || *bonu verba faciens*. 1247 εὐφημον; ὦ τάλανα, κοίμησον στόμα. Ch. 581 ἡμῖν δ' ἐπαίνῳ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν. Suppl. 512 εὐφημον εἶη τοῦπος. 694 εὐφάμον (sic scripsi pro εὐφημον) — μουσάν. || Hesychius εὐφήμοις γόοις: δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαῦκος Ποτνιεῖ (fr. 36).

εὐφήμω *bonis verbis*. Eum. 287 εὐφήμωσιν καλῶς χῶρας ἀνασσαν τῆσδε.

εὐφθογγός *laete sonans*. Ch. 341 καφάδους εὐφθογγωτέρους.

εὐφίλητος *amatus*. Ag. 34 εὐφίλῃ χέρα. || *amans*. Eum. 197 ποιμνὴς ταιαυτῆς δ' οὐτὶς εὐφίληθ' ἑαίνω. εὐφίλητος *amatus*. Sept. 107 ἐπιδε πόλιν τεάν, ἂν ποτ' εὐφίληταν, ἔθου.

εὐφιλόπαις *a pueris amatus*. Ag. 721 ἀμερον, εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροὺς ἐπὶ χάρτον.

εὐφώρητος *facile tolerabilis*. Ch. 354 τάφον διαποντίου γὰς δώμασιν εὐφώρητον.

Εὐφορίων *Euphorio*, Aeschylus pater. Fr. 450 (in elegia) Αἰσχύλον Εὐφορίωνος.

εὐφραίνω *gaudio afficio*. Ch. 742 ἡ δὲ κλύων ἐκείνος εὐφρανεῖ νόον. Suppl. 515 σύ καὶ λέγων εὐφρανεῖ καὶ πράσων φρένα.

εὐφρόνη *nox*. Pr. 655 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνειράσιν Εὐνειχόμεν δῶστηνος. Pers. 180 τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. 221 κατ' εὐφρόνην. Ag. 265 εὐάγγελος — ἔως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τὸδ' εὐφρόνης. 337 ἀφύλακτον εὐδήςσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. 522 φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. [Eum. 695 τό τ' ἤμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.]

εὐφρόνων *benefolus*. Pers. 837 ἄλλ' αὐτὸν εὐφρόνωνς σὺ πράνουν λόγους. Ag. 351 κατ' ἄνδρα σῶφρον' εὐφρόνωνς λέγει. 849 εὐφρόνωνς πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.

εὐφροσύνη *laetitia*. Pr. 539 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναις.

εὐφρων *benefolus*. Pers. 627 πομπὸς εὐφρωνας εἶναι κατὰ γαίης. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχησεν, ὡς εὐφρων ἔφω. Ag. 140 δῶσαν παρ' εὐφρώνων. Nam sic correxi quod est in M τόσων περ εὐφρων, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quinae p. LXXXIV. 263 κλύοιμ' ἂν εὐφρων. 797 εὐφρονος ἐκ διανοίας. Ch. 109 φθέγγου χέουσιν αἰμῶν τοῖσιν εὐφροσιν. Eum. 632 ἡμποληκότα τὰ πλείστ' ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη, ubi excidit versus proximus, in quo lectum fuit substantivum cum εὐφροσιν coniunctum. 992 τάσδε γὰρ εὐφρονας εὐφρονες αἰετὶ μετὰ τιμῶντες. 1030 εὐφρων ἦδ' ὀμλία. Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χῶραν εὐφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 534 νέωνον εὐφρον' αἶνον. 640 ψῆφον δ' εὐφρον' ἔθεντο. 972 σπουδὴν χρεὶ δώματα ναίειν καὶ τόπος εὐφρων. 1035 θεσμός δδ' εὐφρων. Eum. 1034 εὐφρονι πομπῇ et 1041 εὐφρονες αἶψα restitutum pro εὐθύφρονι et εὐθύφρονες. || *gratus*. Ag. 806 εὐφρων πόνος εὐτελέσσει. 1577 ὦ φέγγος εὐφρον ἡμέρας δικηφόρου. [Ch. 195 εὐφρονα vitiose pro εὐφρονα. V. ἐμφρων.] || *bene excogitatus, rectus*. Ch. 88 πῶς εὐφρον' εἶπω; Suppl. 378 οὐδ' αὖ τὸδ' εὐφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς.

εὐφύλακτος *facilis custoditu*. Suppl. 998 τέρειν' ὀπῶρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.

εὐφωγός *bonam s. suavem vocem habens*. Ag. 1187 χορὸς σύμφθογτος, οὐκ εὐφωγός.

εὐχάλοος *ex aere bene fabricatus*. Sept. 459 ἔξ ὑπτίου ἠπῆρσεν εὐχάλοος κράνους. Pers. 456 εὐχάλοος δπλοισι.

εὐχείρωτος *qui facile subjugari s. superari potest*. Pers. 452 εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν.

εὐχέρεια *facilitas*. Eum. 494 πάντας ἤρῃ τὸδ' ἔργον εὐχερεῖα συναρμόσει βροτοῦς.

εὐχὴ *precatio, votum*. Sept. 819 πατὴρ κατ' εὐχὰς δυσπότητους φοροῦμενοι. Ag. 231 φράσεν δ' ἀόζους πατὴρ μετ' εὐχάν. 973 Ζεὺ τέλειε, τὰς ἐμάς εὐχὰς τέλει. Ch. 126 κλύειν ἐμάς εὐχὰς. 142 ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χόας. 213 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεῦω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαίαν. 20 τοῦτους ἐν εὐχαῖς φρομιμάζομαι θεοῦς. Suppl. 626 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς. 658 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. 710 εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σῶφρονας. 1072 ἔνν εὐχαῖς

ἐμαίς. Fr. 142 εὐχαίς δὲ σώζοις δεσπότης παιωνίαις.

εὐχομαι *precor, preces fundo, vota facio*, (cum imperfecto νύχουμην et aoristo νύξουμην, quae in libris plerumque sine augmento scribuntur εὐχόμενν εὐξέμηνν, ut alia omnia huiusmodi verba, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 199 et 202). Dicitur plerumque de precibus ad deos factis. Sept. 216 πύργον στέγειν εὐχεσθε πολέμιον δόρυ. 266 εὐχου τὰ κρείσσω, συμμάχους εἶναι θεούς. Pers. 498 θεοὺς δὲ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμῶς τὸτ' εὐχετο λιταῖσι, ubi νύχετο ex apographis restituit. 522 θεοὶς μὲν πρῶτον εὐξασθαι θέλω. Ag. 998 εὐχομαι δ' ἔξ ἐμάς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν. Ch. 212 εὐχου τὰ λοιπὰ — τυγχάνειν καλῶς. 465 τὸ μῶρσιμον μένει πάλοι, εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι. 540 εὐχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ τοῦναιρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. Suppl. 675 τίχτεσθαι δὲ φόρους γὰς ἀλλοὺς εὐχόμεθ' ἀεί. 980 Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρεῶν. 1060 μέτριον νῦν ἔσος εὐχου. Fr. 407 ἐν λόχῳ τ' ἀπείρουν εὐξασθε. || *vosce*. Ag. 933 ἡῦξε θεοὶς δείσας ἂν ὦδ' ἔρβειν τάδε; 963 πολλῶν πατησμένων δ' εἰμάτων ἂν νύξουμην (sic scripsi pro εὐξέμηνν). || *glorior, iacto*: de quo usu v. Thes. vol. 3 p. 2523. Pers. 874 Ἑλλάς τ' ἀμφὶ πόρον πλατύν εὐχόμεναι (πόλεις). Ag. 1341 τίς ποτ' ἂν εὐξαιτο βροτῶν δασινεῖ δαίμονι φύναι; Suppl. 536 γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τὰσδ' ἔνοικοι. 313 τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὐχεται βοός; 19 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόου βοός ἔξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. Eum. 312 εὐθυδικαιοὶ δ' εὐχόμεθ' εἶναι, ubi εὐθυδικαιοὶ Hermannus, εὐχόμεθ' Donaldsonus restituerunt. In M est εὐθυδικαὶ θ' οὐδ' ὀμμεθ' (apostrophus post d a m. sec. adscripto in marg. Zt, i. e. Ζήτει.)

εὐψυχία *animi praestantia, alacritas, fortitudo*. Pers. 326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν.

εὐψυχος *animosus, alacer*. Pers. 394 ἐς μάχην ὀρμύνωντες εὐψύχῳ θράσει.

εὐώδης *bene olens*. Pers. 617 ἔανθῆς ἑλάας καρπὸς εὐώδης. Ag. 597 θυγατρὸν κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

εὐώνυμος *sinister, laevus*. Pr. 490 οἵτινές τε δεξιὸι φύσιν εὐώνυμους τε. Sept. 888 δι' εὐώνυμων τετυμμένοι. Suppl. 193 χερῶν εὐώνυμων. Sic Scaliger ex schol. pro συνωνύμων.

εὐωριάζω *parum curo, negligo*. Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρὺ. In M ἔξωριάζειν, quod correctum ex Hesychio et Photio, qui εὐωριάζειν per διλιγρῆν et ἀπροντιστῆν explicant.

ἐφάπτομαι *attingo*. Suppl. 412 καὶ μήτε διήρις ρυσίων ἐφάπεται.

ἐφάπτωρ *contrectator*. Suppl. 312 καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φῖτυι γόνον (Ἐραρυμ). 535 γενοῦ πολυμνήστορ ἐφαπτορ Ἰοός. 728 ρυσίων ἐφάπτορες.

ἐφαψίς *contrectatio*. Suppl. 46 Ζηνὸς ἐφαψίν. Ἐφεδρος *subsector, tertiarius*. Ch. 866 de Oreste cum patris occisoribus (Aegistho et Clytaemnestra) pugnaturο τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἐφεδρὸς δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄψειν. Proprie dicitur de athleta qui certamini assidet cum victore decertaturus.

ἐφέζεσθαι *insidere*. Ag. 664 τύχη δὲ σωτῆρ ναὸν θέλουσ' (ναυστολοῦσ' Casaubonus) ἐφέζέτο. Eum. 446 τὸ σὸν ἐφεζόμενν (sic Wieselerus pro ἐφεζομένην) βρέτας. Quae formae sunt aoristi ἐφεζόμην, ut s. v. ἐνέζεσθαι dictum est.

ἐφέπω *administro*. Pers. 38 τὰς τ' ὠγυγίους

Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος. 552 Ἐρέξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως (δυσφώρως?). Aoristus ἐπέσπον non legitur alibi apud tragicos, legitur vero ap. Hom. Il. 19, 294. || ἐφέπομαι *sequor*. Eum. 620 βουλὴ πιφαύσκω δ' ὅμμ' ἐπισπείσθαι πατρός.

ἐφέρπω *arrepro, accedo*. Eum. 314 οὗτις ἐφέρει μῆνιν ἀφ' ἡμῶν. 500 βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρει μὲν κόσος τις ἐργμάτων. 943 μὴδ' ἄκαρπος αἰαντὴς ἐφερπέτω νόσος.

ἐφέστιος *qui est apud focum s. larem, qui in ara est*. Ag. 1310 τὸδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστῖων. Eum. 169 ἐφεστῖον δὲ μάντις ὦν μιάσματος μυχὸν ἔχρανας. || De eo qui suppleat aras domesticas assistet Eum. 577 δόμων ἐφεστῖος ἐμῶν. 669 σὼν δόμων ἐφεστῖον. Suppl. 365 οὗτοι κάθησθε διωμάτων ἐφεστῖοι ἐμῶν. 503 ναῦτην ἀγοντας τόνδ' ἐφεστῖον θεῶν. || De malis domesticis Sept. 852 πόνοι πόνων, δόμων ἐφεστῖοι. Et de domo ipsa Sept. 73. Ag. 851 δόμους ἐφεστῖους. [ἐφεστῖον Ch. 1038 corruptum ex ἐφ' ἐστῖαν correxit Turnebus.] ἐφέτης *dux*. Pers. 79 ἐχυροῖσι πεποιθῶς στυφέλοισ ἐφέτας.

ἐφετμή *mandatum, iussum*. Ch. 300 θεοῦ τ' ἐφετμαὶ καὶ πατρὸς πένθος μέγα. 685 ἐφετμάς τάσδε πόρθμευσον πάλοι. Eum. 241 σὼζων ἐφετμάς Λοεῖον χρηστηρίου. Suppl. 206 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σθένε κεννάς ἐφετμάς.

ἐφηβία *pubesco, adolesco*. Sept. 665 οὗτ' ἐν τροφαῖσιν οὗτ' ἐφηβήσαντ' αὖ.

ἐφηλόω *clavis adigo*. Suppl. 944 τῶνδ' ἐφηλῶται τορῶς γόμφος διαμπεῖ.

ἐφημαι *assideo*. Eum. 629 Παλλὰς οἱ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαρῖν τοῦδε πράγματος πέρι. || Cum dativo Ag. 1217 ὁράτε τοῦσδε τοὺς δόμους ἐφημένους νέους; Ch. 501 ἰδὼν νεοσσούς τοῦσδ' ἐφημένους τάφῳ. || Cum accusativo Eum. 409 βρέτας τε τοῦμν τῷδ' ἐφημένῳ ἔνῳ. Fr. 158 ἐφημένη τάφον.

ἐφημέριος *mortalis*. Forma Dorica Pr. 546 τίς ἐφαμέριον ἀρῆει;

ἐφήμερος *mortalis*. Pr. 83 θεῶν γέρα σὺλῶν ἐφημέριοι προστίθει. 253 καὶ νῦν φλογυπὸν πῦρ ἔχουσι' ἐφημεροί; 945 τὸν ἔξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέριος πορόντα τιμάς, ubi τὸν ἡμέριος est in M. τὸν delevit Blomfieldus, ἐφημέριος ex apogr. restitutum.

ἐφίζω *insideo*. Suppl. 650 βαρὺς δ' ἐφίζει.

ἐφίημι *immitto, impono*. Sept. 786 τέκνοισιν δ' ἀράς ἐφίηκεν ἐπικότους τροφὰς. Eum. 501 πάντ' ἐφίησω μόρον. || Forma media ἐφίημαι *mando, iubeo*. Pr. 4 ἐπιστολάς, ἃς σοι πατὴρ ἐφείτο. Pers. 228 τοῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι. Ch. 1039 οὐδ' ἐφ' ἐστῖαν ἀλλήν τραπέσθαι Λοεῖας ἐφίετο. Pr. 5 σεμνοὺς Παλικούς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. 178 ἡβῶσα χεῖρ ἐφίετο.

ἐφίμερος *exorpiatus*. Ch. 840 νέαν φάτιν — οὐδαμῶς ἐφίμερον.

ἐφίστημι *praeficio*. Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. Suppl. 303 τὸν πάνθ' ὀρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοῖ. || ἐφίσταμαι *adsto*. Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις.

ἐφοδεύω *viam praeceo*. Ch. 728 νῦν γὰρ ἀκμάζει νύχιόν θ' Ἑρμῆν τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι Ἐφοδηλήτοιον ἀγῶνιν.

ἐφοδος *invasio*. Eum. 375 ἡμετέρας ἐφόδοις μελανεῖμοσιν.

ἐφολκός *qui trahitur* (ab alio praeunte vel ducente, ut ἐφολκός navis parva dicitur quae a

magna trahitur). Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφορκός ἐν λόγῳ γένῃ, quod schol. exp. μήτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μικρολόγει.

ἐφοράω (cum aoristo ἐπείδον, medio ἐπειδόμην, futuro ἐπόψομαι) *intueor, oculis lustro, conspicio*. Sept. 220 μὴδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν. Ag. 1539 πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀγυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν. Pr. 958 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανούντ' ἐπόψομαι. Ag. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόνον. 1642 λιμός Εὐνοϊκός μάλακόν σφ' ἐπόψεται. Fr. 191 ἦκομεν — πάθος τὸδ' ἐποψόμενοι. || Non raro de diis dicitur res humanas respicientibus et moderantibus. Sept. 485 τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπιδόι κοταίνων. 106 ἐπιδ' ἐπιδε πόλιν. Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπιδόι προφρόνως στόλον ἡμέτερον. 145 θέλουσα δ' αὐ θέλουσαν ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπίδω. 811 μάχιμα δ' ἐπιδε, πάτερ. 1031 ἐπιδόι δ' Ἀρτεμις ἀγνά στόλον οἰκτιζόμενα. || Forma media Suppl. 646 Διον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπόν.

ἐφορεύω *inspicio, curam gerō*. Eum. 530 ἄλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει. Suppl. 627 Ζεὺς δ' ἐφορεύει Εἰνίου Εἰνίου στόματος τιμὰς. 676 Ἀρτεμιν δ' ἐκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. Pers. 7 οὗς αὐτὸς ἀναῖ — εἴλετο χώρας ἐφορεύειν.

ἐφορμαίνω *irruo*. Pers. 208 κίρκον εἰσρωδρόμω πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ ηἰλάς κἀρα.

ἐφορμάσθαι *cum impetu me infero, irruo*. Pers. 462 ἐφορμηθέντες ἔξ ἐνός ῥόθου.

ἐφορος *praefectus*. Pers. 25 στρατιάς πολλῆς ἐφοροί. [Suppl. 674 δ' ἐφόρους male pro δὲ φόρους. V. φόρος.]

ἐφωμένω *accino*. Pers. 393 οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν ἐφωμένον σεμνόν Ἑλλήνες τότε. Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφωμνήσαιο χθονί; Ch. 385 ἐφωμνήσαι γένοιτό μοι πυκάντ' ὀλολυγμόνδ' ἀνδρός.

ἐφενής *naves retinens*. Ag. 146 μὴ τις ἀντιπνέους χρονίας ἐφενήϊδας αὔρας τεύξῃ. Sic emendavi quod est in M ἐφενήϊδας ἀπλοίας. Ad ἐφενήϊδας αὔρας vetus interpres adscripserat ἀπλοῖαν, quod glossema quum Aeschylī quod restitui vocabulum αὔρας expulisset, in ἀπλοίας est mutatum, ut aptum esset adiectivis pluralibus ἀντιπνέους χρονίας ἐφενήϊδας.

ἐχθαίρω *odi*. Pr. 975 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς. Sept. 502 ἀνδρός ἐχθαίρους ὕβριν. Pers. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν. Suppl. 487 ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἀρσενός στόλου. Ch. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. Suppl. 754 εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαίροιοτο.

ἐχθος *odium*. Sept. 937 πέπονται δ' ἐχθος. Pers. 284 ὦ πλείστον ἐχθος ὄνομα Σαλαμίνος κλύειν. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἐχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. Suppl. 331 ἐχθεὶ μεταποιοῦσαν εὐναίων γάμω.

ἐχθρὰ *inimicitia*. Pr. 388 μὴ γὰρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἐχθρὰν βάλλῃ. 492 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἐχθραὶ. Suppl. 335 πότερα κατ' ἐχθραν;

ἐχθρόεενος *hospitibus inimicus, inhospitalis*. Pr. 729 τραχεῖα πόντου Σαλμυθησσία γνάθος ἐχθρόεενος ναῦταισι. Sept. 606 ἀνδράσιν — ἐχθροῦζένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοισι. 621 ἐχθρόεενον πυλῶν ἀντιτάξομεν.

ἐχθρός *inimicus*. Dicitur vel substantivè vel adiectivè. Pr. 67 τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις. 120 τὸν Διὸς ἐχθρόν. 158 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροῖς τοὺς ἐμούς ἐλθοὶ Κύπρις. 973 κλιδώντας ὥδε τοὺς ἐμούς ἐγώ

ἐχθροὺς ἴδοιμι. 978 τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρόν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν αἰεκές. Sept. 255 τρέφον εἰς ἐχθροὺς βέλος. 283 ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. 305 ἐχθροῖς ἀφέντες τὰν βαθύχθον' αἶαν. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. 509 ἐχθρός γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ εὐστήσεται. 523 ἐχθρόν εἰκασμα βροτοῖς. 675 ἐχθρός σὺν ἐχθρῷ στήσεται. 869 Ἄϊδα τ' ἐχθρόν παιᾶν' ἐπιμέλειν. 1009 στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἴλετ' ἐν πόλει. Pers. 328 πλείστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 451 δτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκωζοῖατο. 1034 λυπρὰ, χάρματα δ' ἐχθροῖς. Ag. 455 ἐχθρὰ δ' ἐχόντας ἐκρυσεν. 1272 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως. 1325 τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ἐχθροῖς φρονέουσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ. 1374 ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορῶντων. 1473 δίκαν — κόρακος ἐχθροῦ. 1637 ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρός ἡ παλαιγενής. Ch. 123 τὸν ἐχθρόν ἀνταμειβεσθαι κακοῖς. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσήκε πενθήσαι τριχί. 198 ἀπ' ἐχθροῦ κρατός. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρὰς γλώσσης ἐχθρὰ γλώσσα τελείσθω. 460 εὖν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθροῦς. 615 ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. 789 πρό δὲ δὴ χθρῶν. 902 ἀπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλεόν. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.] Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γένησμαι πέπυν. 730 ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 937 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. Suppl. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μαινόντων γένος. 1008 μὴδ' αἰσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξομεν. Fr. 201 ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον. 152 ἦεἰ τ' ἐχθροῦς.

Comparativus ἐχθίων et superlativus ἐχθίστος. Pers. 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἐτ' ἐχθίων τῆχῃ; Suppl. 511 δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίστιν. Pr. 37 τί τὸν θεοῖς ἐχθίστον οὐ συγγείς θεόν; Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκου εἰκώ. Ag. 650 εὐνώμοσαν γὰρ ὄντες ἐχθίστοι τὸ πρὶν πῶρ καὶ θάλασσα. ἐχθω *odi*. Fr. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἐχθουσιν βροτοὶ || ἐχθομαι *exasmus sum*. Ag. 417 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἐχθεται χάρις ἀνδρὶ.

ἐχιδνα *vipera*. Ch. 249 de Clytemnestra ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχιδνῆς. [994 μύραινά γ' εἴτ' ἐχιδν' ἐφυ.] Suppl. 896 ἐχιδνα δ' ὡς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει.

Ἐχίων *Echion*. Schol. Eur. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρώτῃ Κόδμον μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησιν, ἦσαν Χρόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγνήνωρ pro Πέλωρος.

ἐχυρός *firmus*. Pers. 78 ἐχυροῖσι πεποιθὺς στυφέλοις ἐφέταις, ubi in M a m. pr. superscr. ὀχυροῖσι: sed ἐχυροῖς 88 ἐχυροῖς ἔρκεσιν ἔργειν ἀμαχον κύμα θαλάσσης, ubi agrapha plura ὀχυροῖς, quod legitur Ag. 44 ὀχυρόν Ζεῦτος Ἀτρεΐδαι, nisi hoc quoque ἐχυρόν scribendum. Eodem modo aliorum scriptorum codices variant, ut exempla in Thesaurο collecta docent.

ἔχω (cum imperfecto εἶχον, cuius dualis persona tertia εἰχέτην Ch. 760, aoristo ἔσχον, futuro ἔξω vel, quod rarius, σχήσω) respondet Latino *habeo*, sed non raro aliis quoque verbis, quibus tamen omnibus *habendi* notio inest. Dicitur autem non solum de iis quae manibus teneri vel tangi possunt, sed etiam de iis quae visu vel auditu vel mente percipiuntur. Vulgaris usus exempla ab Wellauero collecta haec sunt, de quibus partim dicendum erit sub vocabulis cum ἔχειν coniunctis. Pr. 13 σφῶν μὲν ἐντολῇ Διὸς ἔχει τέλος

δῆ. 81 κώλοισιν ἀμφιβλήσθρ' ἔχει. 169 ἡ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — χρεῖαν ἔξει μακάρων πρῦτανις. 186 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. 187 παρ' ἐαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 232 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπύρων λόγον οὐκ ἔσχευ οὐδένα. 253 φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι. 264 ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 315 ἃς ἔχεις ὁρτάς ἀφες. 344 αὐτὸν ἐκποδῶν ἔχων. 445 μέμψιν ὀφειτ' ἀνθρώποις ἔχων. 470 οὐκ ἔχω σόφισμα. 491 δίαταιν ἦντινα ἔχουσ' ἔκαστοι. 494 χροῖαν τίνα ἔχοντα. 570 δόλιον ὅμ' ἔχων. 639 ἀεῖαν τριβὴν ἔχει. 800 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδῶν ἔξει πνοάς. 859 φθόνον δὲ σωματῶν ἔξει θεός. 931 καὶ τῶνδ' ᾧ ἔξει δυσλοφωτέρεους πόνοους. Sept. [13 ὥραν τ' ἔχονθ' ἔκαστον.] 67 πιστὸν ἡμεροσκοπὸν ὁφθαλμὸν ἔξω. [in versu non lecto in M, sed ab interpolatore Byzantino ficto 195 τοιαυτὰ τὰν γυναιεὶ συνναίων ἔχοις.] 354 εὐννομον θέλων ἔχειν. 387 ἔχει δ' ὑπέρφορον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 432 ἔχει δὲ σῆμα γυνὸν ἀνδρα πυρφόρον. [471 οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων.] 511 ὁ μὲν γὰρ πυρπινόον Τυφῶν' ἔχει. 521 τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἀφίλον ἐν σάκει — δέμας. 529 ὁμνυσι δ' αἰχμὴν, ἦν ἔχει. 537 γοργὸν δ' ὅμ' ἔχων. 642 ἔχει δὲ καινοπηγές εὐθετον σάκος. 648 πάλιν ἔξει πατρῴων δωματῶν τ' ἐπιστροφάς. [818 ἔξουσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες. 1030 ἔχουσ' ἀπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρήνον ἀδελοφῆς. Pers. 193 ἐν ἡνίασι τ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα. 466 ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. 597 Αἶαντος περικλύστα νάσος ἔχει τὰ Περσῶν. 722 ὥστ' ἔχιν πόρον. 764 ἔχοντα σκήπτρον εὐθυντήριον. 785 οἱ κράτη τὰδ' ἔσχομεν. Ag. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῆδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 331 πρὸς ἀρίστοισιν ὦν ἔχει πόλις. 455 ἐχθρά δ' ἔχοντας ἐκρυμνεν. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 582 πάντ' ἔχεις λόγον. 665 ὥς μήτ' ἐν ὄρμῳ κύματος Ζάλην ἔχειν. 673 ἡμεῖς, τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοῦλομέν. 831 συνήγορόν μ' ἔχεις. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὀμμασιν βλάβας ἔχω. 962 οἰκοὶ δ' ὑπάρχει τῶνδε οὖν θεοῖς, ἀναε, ἔχειν. 992 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἰάπερ νομίζεται. 1058 ὥς οὐ ποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν χάριν. 1151 πόθεν ἐπισσῦτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δῦας; 1154 πόθεν δρους ἔχεις θεοσπείας ὁδοῦ; 1222 οὖν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποκτιστον γέμοις, πρέπουσ' ἔχοντες. 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς κατατέλωτ' ἔχω τάδε; 1288 οἱ δ' εἶχον πόλιν. 1413 δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς. 1574 κτεάνων τε μέρος βαῖον ἔχουση. 1629 Ὀρφεὶ δὲ γλώσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Ch. 163 ἔχει μὲν ἡδὴ γαπότους χοᾶς πατήρ. 195 εἰθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρονα. 238 τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἐμοί. 254 ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμυν. 257 πόθεν ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὐθινοιν γέρας; 277 ἔχοντα πολλὰ δυστερπὴ κακά. 351 πολύχυστον ἀν εἶχες τάφον. 481 τοιάνδε σου χρεῖαν ἔχω. 560 παντελὴ σαγὴν ἔχων. 760 κναφεὺς τροφεὺς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος. 762 διπλὰς δὲ τάσδε χειρωνακίας ἔχουσα. 865 ἀρχὰς τε πολιτισσόντους ἔξει. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. [990 ἔχει γὰρ αἰσωντήρος ὡς νόμος δικήν.] 1017 ἀζηλα νίκης τῆδ' ἔχων μιάσματα. Eum. 8 τὸ Φοῖβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. 41 ἀνδρα θεομυσῆ ἔδραν ἔχοντα. 43 νεοσπαδὲς εἶφος ἔχοντα. 82 θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. 161 τὸ περιβαρὸν κρύος ἔχειν. 168 βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγρος ἔχειν. 192 οἷας ἐορτῆς ἐστ' ἀπόπτυστοι θεοὶς στέργηθρ' ἔχουσαι. 223

ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 257 ἀλκὰν ἔχων. 271 ἔχονθ' ἔκαστον τῆς δικῆς ἐπάεῖα. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διαντῆται Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. 396 ὑπὸ χθόνα τάειν ἔχουσα. 476 αὐταὶ δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. 574 ὦν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 579 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνο. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μασματῶν. 705 πόλεως σωτήριον ἔχοιτ' ἀν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δικῆς τέλος. 776 πάλαισ' ἀφικτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις. 799 ὥς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 807 ὑπίσχομαι ἔδρας τε καὶ κευθμῶνας — ἔξειν. 836 πολλῆς δὲ χῦρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια — ἔχουσα. 892 τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν; 960 κυρί' ἔχοντες. Suppl. 79 ἦβα μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 108 κέντρον ἔχων ἀφικτον. 172 ὦν ἔχων παλιντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων. 208 θέλομαι ἀν ἡδὴ σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 271 ἔχουσα δ' ἡδὴ τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους. 391 ὥς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. 425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός. 457 ἔχω στρόβους Ζύνιας τε. 743 δоруπαγεις δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας. 763 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὄργας. 875 διζῶς ὄνομ' ἔχων. 986 ὥς ἔχοιμι τίμιον γέρας. 997 ὥραν ἔχούσας τήνδ' ἐπιστρεπτὸν βροτοῖς. Fr. 55 δρεῖ ὄργαν' ἔχοντες. et ibidem ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων. 67 Ἀδριναί τε γυναικες τρόπον ἔξουσι γόων. 238 ἔχω (sic Salmasius pro ἔχων) δὲ τούτων θυμὸν ἱπογνῶμονα. 255 πᾶλλυτ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. 280 μὴ καμῖνον σχῶσι μάκιστον σέλας. 298 ἐνθα νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφὰς ἀπτεροὶ Πελεΐδες. 310 πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον. 326 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλήρον. 341 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας Ζυγηφόρους. Fr. 125 ἀν' οὐς ἔχων per tmesin dictum pro οὐς ἀνέχων, i.e. ἀνω ἔχων, ut exp. grammatici in annot. indicati.

De loco quem quis tenet Ag. 12 εὐτ' ἀν δὲ νυκτίπλαγκτον ἐνδρόσον τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Eum. 24 Βρόμοις ἔχει τὸν χῦρον. Suppl. 704 θεοὺς δ' οἱ γὰν ἔχουσιν. Fr. 419 οἱ γὰς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαῖωτιν ἔχουσι λίμαν. Fr. occurrat teneo. Sept. 486 γείτονας πύλας ἔχων.

Inversa constructione locus vel status tenere aliquem dicitur: de quo v. Thes. vol. 3 p. 2618. Ch. 65 τοὺς δ' ἄκρατος ἔχει νύξ. 318 ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί. 757 ἡ λιμὸς ἡ δίψης ἡ λιπυρία ἔχει. Suppl. 1025 αἰνός δὲ πόλιν τήνδε Πελασγῶν ἐχέτω. Pers. 751 πῶς τὰδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; Ag. 1243 φόβος μ' ἔχει. Suppl. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 521 παραίτου τῶν σ' ἔρωσ ἔχει τυχεῖν. 649 δὴν τίς ἀν δόμος ἔχει ἐπ' ὀρόφων μυαίνοντα; ubi est *ausstineat*. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος. Ag. 1659 ἐχοίμεθ' ἀν δαίμονος χαλῇ βαρεῖα δυστυχῆς πεπληγμένοι.

ἔχω *cohideo*. Pers. 746 Ἑλλησποντον ἱρὸν — ἤλπισε στήσειν. Eum. 695 φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικεῖν στήσει.

ἔχω cum infinitivo constructum significat *possum, potestatem habeo, scio*. Pr. 51 κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. 474 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὐρεῖν ὅποιοι φαρμάκοις ἰάσιμος. 586 οὐδ' ἔχω μαθεῖν. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων. 820 εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν ἡ παρεμμένον ἔχεις γεγυμνεῖν. Ag. 163 οὐκ ἔχω προσεικάσαι. 367 Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν. Ch. 199 εἶχε συμπενεθεῖν ἐμοί. 259 πέμπειν ἔχοις ἀν σήματα. 518 οὐκ ἔχοιμ' ἀν εἰ-

κάσαι τάδε. Suppl. 377 ὑμῖν δ' ὀρήγειν οὐκ ἔχω. Fr. 196, 4 ἐλέσθαι δ' οὐτ' ἑκ γαίας λίθον ἔξεις. Sine infinitivo Ch. 105 λέγοις ἂν εἰ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων διχα:

ἔχω cum participio fr. 305 κάποδιήλως ἔχει θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντερχίῃ.

Eiusdem generis est ἔχω sequente pronomine interrogativo in formulis qualis est Fr. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμην. Ch. 91 οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ἔχω intransitive dictum de eo qui in loco aliquo vel statu versatur Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφιλιτάν' ἔσομεν; Ag. 190 Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόχοις ἐν Αὐλίδος τόποις. 724 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις, nisi ἦστ' scribendum. Sed Eum. 445 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇμὴ τὸ οὐν ἐφεζομένη (ἐφημένον Burgesius) βρέτας, recte Wieselerus correxit ἔχων — ἐφεζόμενην.

Saepiissime cum adverbii coniungitur statum vel condicionem indicantibus. Sept. 225. Pers. 343. Ag. 1661. Ch. 521 ὡδ' ἔχει λόγος. Sept. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλείστα. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὡδ' ἔχουσι. Pers. 170 ὡς οὕτως ἔχόντων τῶνδε. 724 ὡδ' ἔχει. Ag. 178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 552 τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 846 τὸ μὲν καλῶς ἔχον. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὡς περ οὖν ἔχει παθεῖν. 1393 ὡς ὡδ' ἔχόντων. 1406 τὰδ' ὡδ' ἔχει. Ch. 239 προσ-αυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκάως ἔχον. 408 τὰ λοιπ' ἀμηχάνως ἔχοντα. 453 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει. 542 ὥστε συγκόλλως ἔχειν. 696 ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων. 740 δόμοις δὲ τοιοδὲ παγκάκως ἔχει. 871 πῶς ἔχει; 892 τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει. 979 τὰδ' εὐόρκως ἔχει. Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; Ib. 481 ἀμηχάνως τ' ἔχει Butlerus pro ἀμηχάνως ἐμοί. Fr. 257 ἀμφιδεΐως ἔχει.

ἔχομαι (forma media) amplector. Sept. 98 ἀμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

ἐψίω vitiose pro ἐμψίω cibo praemanso nutrio. Photius p. 47, 10 ἐψίουσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου καὶ τὰ ἐψητά. Αἰσχύλος ἐν Τροφοῖς (fr. 49) "βιοτὴν αὐξίμον ἐψίουσα." Ἰππῶναε. Inter καὶ et τὰ ἐψητά excidiisse ψιφὰ intellexit M. Schmidtus in Philologo vol. 18 p. 288 collata Hesychii gl. ψιφά: ἐψητά (ἐψητά codex) λεπτά, etsi mirum est vocabulum ψιφά pro usitato ψίχες dictum. Praeterea Schmidtus verba sic corrigi et collocari voluit, Ἐμψίουσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου. "βρωτῶν αὐξίμην ἐμψίουσα" Ἰππῶναε. καὶ ψιφὰ τὰ ἐψητά Αἰσχύλος Τροφοῖς, coniectura parum probabili, quum verba αὐξίμην ἐμψίουσα sic iuxta se posita neque iambico nec trochaico metro apta sint: nam ἐμψίουσα syllaba secunda producta dicitur. Quamobrem probabilius verba καὶ ψιφὰ τὰ ἐψητά, loco alieno illata, ante Ἰππῶναε collocari videntur. Hesychius ἐμψίουσα: ἐρίγματα διδοῦσα. Recta scriptura est ἐμψίουσα, restituta ab Lobeckio Rhemat. p. 154. Aeschyli verba metro Ionico scripta sunt. Verbi simplicis ψίω aoristo ἐψίσε usus est Hippoxax in versu ab Etym. M. p. 154, 27 servato, ex quo Hesychii gl. ἐψίσεν: ἐψώμισεν sumpta esse potest.

ἐψω cognosco. Fr. 321 ἐψου, μηδὲ λυπηθῆς πυρί. ἐψος matutinus. Pr. 25 πάχνην θ' ἐψων ἥλιος σκεδὰ πάλιν.

ἔως usque dum. Pers. 428 ἔως κελαϊνῆς νυκτὸς ὁμμ' ἀφείλετο. 464 ἔως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Fr. 40 κάπειτα δ' εἰσι λαμπρόν ἡλίου φάος, ἔως γείρω. Cum coniunctivo Pr. 810 ἔως ἂν ἐξίκη καταβασμόν. || quamdum. Ch. 1026 ἔως δ' ἐτ' ἐμφρων εἰμί. Pers. 710 ἔως ἐλευσας αὐγὰς ἡλίου. Fr. 1435 ἔως ἂν αἰθῇ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἰγισθος.

ἔως aurora. Ag. 265 εὐάγγελος — ἔως γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα.

Z

Litterae δι in Z contractae sunt in formis vocabulorum Ζαπρέπων et κάρζα pro διαπρέπων et καρδία, quae v.

Ζαγρεύς. Etym. Gud. p. 227, 40. Etym. MS. Paris. ap. Larcherum in Actis Academiae Inscr. Parisinae vol. 47 (sive in Sturzii Append. ad Orionem p. 213) et Gaisford. p. 1161. et gramm. cod. Oxon. apud Cramerium Anecd. Oxon. vol. 2 p. 443. Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς (ὡ Oxon.) πότνια γῇ Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων, ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη (πάντων — ἔφη om. Oxon.) τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἀἰδου φασιν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ (ἐν Σκύφῳ om. Oxon.) Ζαγρεῖ τε νῦν με (μοι Oxon.) καὶ πολυξένῳ χαίρειν. ἐν δὲ Αἰγυπτίοις (sic Cramerius post Larcherum. αἰγυπτί Oxon. αἰγύπτω Gud. et Paris.) οὕτως αὐτὸν διὰ (οὕτως α. δ. om. Oxon.) τὸν Πλούτωνα καλεῖ, τὸν ἀγρῶνιν. τὸν πολυξενώτατον διὰ τῶν κεκμηκότων. Quae Hermannus sic correxit, Z. ὁ μ. ἰ. δ. "πότνια Γῇ — πάντων," ὡς ὁ τὴν Ἀ. — ὡς Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ (fr. 229) "Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ πατρὶ χαίρειν." ἐν δὲ Αἰγυπτίοις οὕτως αὐτὸν τὸν Πλούτωνα καλεῖ. Tum aliud sequitur excerptum, ἐν δὲ Ἰκέτισι (147) τὸν Δία, "τὸν γάϊον, | τὸν πολυξενώτατον | Ζήνα τῶν κεκμηκότων."

LEXICON AESCHYLEUM.

Ζάθεος admodum divinus. sacrosanctus. Fr. 99 b τὴν αἰπεινὴν Ζαθέαν. Ὡλενον.

Ζάλη turbo, procella, tempestas. Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου Ζάλης. Ag. 656 χειμῶνι τυφῶ σὺν Ζάλῃ τ' ὁμβροκτύπῳ. 665 ὡς μῆτ' ἐν ὄρμῳ κύματος Ζάλην ἔχειν. (Ch. 698 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἑλπίς ἦν, ubi Bambergerus βακχείας Ζάλης.)

Ζαπληθὴς abundans, copiosus. De barba denso Pers. 316 πυρσὴν Ζαπληθῇ δάσκιον γε-νείαδα.

Ζαπρέπων v. V. διαπρέπων.

Ζάπυρος igneus. Pr. 1084 ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς Ζάπυροι.

Ζαχρεῖος valde utilis. Suppl. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνά καὶ Ζαχρεῖ' ἐπη ξένους ἀμείβεσθε. Sic correxit Bambergerus quod est in M καὶ τὰ χρεά ἐπη, ab Turnebo in τὰ χρεῖ' ἐπη mutatum. Alio sensu Theocr. 25, 6 ὁδοῦ Ζαχρεῖον ὁδῖτην dixit via indigentem: quae usitata est adiectivi χρεῖος significatio, ut Aeschylus ipse paullo post v. 202 dixit χρεῖος εἰ ξένῃ φυγὰς. Diversum est Homericum Ζαχρηῆς, ab aliis Ζαχρηῆς scriptum et ab aliis aliter explicatum, de quo v. Thes. vol. 4 p. 10.

Ζάω [Huius verbi paucis tantum formis usus

Ζυγόν *iugum currus*. Pr. 462 κάζευεα πρώ-
τος ἐν Ζυγοῖσι κνώδαλα. Pers. 196 Ζυγὸν θραύει
μέσον. Ag. 1071 εἰκοῦς ἀνάγκη τῆδε καίνισον
Ζυγόν. || *iugum trutiniae*. Suppl. 822 σὸν δ'
ἐπίπαν Ζυγὸν ταλάντων. || *iugum servitutis*.
Sept. 75 Κάδμου πόλιν Ζυγοῖσι δουλοῖσι μῆ-
ποτε σχεθεῖν. 471 πόλεως ἀπειργεῖν τῆσδε
δούλιον Ζυγόν. 793 πόλις πέφευγεν ἥδε δού-
λιον Ζυγόν. Pers. 50 Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δού-
λιον Ἑλλάδι. 72 Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόν-
του. 594 ἐλύθη Ζυγὸν ἀλκᾶς. Ag. 953 ἐκὼν γάρ
οὐδεὶς δουλίῳ χρεῖται Ζυγῷ. 1226 φέρειν γάρ χρῆ
τὸ δούλιον Ζυγόν. Ib. 1041 Triclinius interpolavit
πραθέντα τληῖναι καὶ Ζυγῶν θιγεῖν βία pro π. τλη-
ναι δουλίας μάτῃς βία, ubi recte Engerus δουλίας
μάτῃς τυχεῖν. || *transstrum*. Ag. 1618 κρυτούν-
των τῶν ἐπὶ Ζυγῷ δορός.

Ζυγὼ *aomo*. Hesychius Ζυγῶσω: δαμάσω,
κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῇ
(fr. 113).

Ζῷμα *cinctus* (tunicae species). Fr. 240 πεζο-
φόροις Ζώμασιν. V. πεζοφόρος.

Ζώνη *zona*. Ch. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἦνεγχε' ὑπὸ
Ζώνην βάρος. Eum. 608 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐν-
τὸς ὧ μαιφρόνε, Ζώνης; Suppl. 457 ἔχω στρόφους
Ζώνας τε, συλλαβάς πέπλων.

Ζωὸς *vivus*. Fr. 449 in elegia Ζῶν δὲ φθιμέ-
νων πέλεται κλέος.

Ζωπυρέω *incendo*. Sept. 289 γείτονες δὲ κάρ-
ζας μέριμναι Ζωπυροῦσι τάρβος. Ag. 1034 Ζωπυ-
ρουμένας φρενός.

Ζώφυτος *vitam alens*. Suppl. 858 ἐνθεν δεξιό-
μενον Ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει.

H.

Ἡ *aut*. Pr. 116 θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκρα-
μένη. 118 πόνυν ἐμὴν θεωρός ἢ τί δὴ θέλων;
328 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς —; ubi ἢ οὐκ in unam
syllabam coalescunt, ut Sept. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ
ἀκούετε; 202 ἡκούσας ἢ οὐκ ἡκούσας; ἢ κωφῇ
λέγω; et Ch. 1010. Reliqua exempla sunt Pr. 583
πυρί με φλέξον ἢ χθονὶ κάλυπον ἢ ποντίοις δά-
κεισι δὸς βοράν. 606 τί μῆχαρ ἢ τί φάρμακον; 660
δρῶντ' ἢ λέγοντα. 765 θέορτον ἢ βρότειον. 819
εἰ τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρεμμένον. Sept. 92 τίς δρ'
ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; 242 θνήσκοντας ἢ τετρω-
μένους. 605 ἢ γὰρ — ἢ εὖν, ubi ὡς γὰρ scripsi, cui
respondet οὗτως v. 609. 619 φιλεῖ δὲ σιγὰν ἢ λέγειν
τὰ καίρια. 637 κτανὼν θανεῖν πέλας, ἢ ζῶντ' ἀτι-
μαστήρα — τίσασθαι. Pers. 248 ἐσθλὸν ἢ κακὸν
κλύειν. 354 ἀλάστῳ ἢ κακὸς δαίμων. 424 ὥστε
σύννοους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον. 715 λαμοῦ τις ἤλθε
σηκηπτός ἢ τᾶσις πόλει; 719 πεζὸς ἢ ναύτης; 969
ποῦ δὲ Σευδάλης ἀναεῖ ἢ Αἰλαῖος εὐπάτωρ; Ag. 16
αἰδεῖν ἢ μινυρεσθαι. 479 τίς ὦδε παιδνός ἢ
φρενὼν κεκομμένος; 565 χειμῶνα — ἢ ἁλῆπος.
766 τότ' ἢ τότε. 1194 ἡμαρτον, ἢ θηρῶν τι τοξό-
της τις ὡς; ἢ ψευδόμαντῖς εἰμι θυροκόπος φλέ-
δων; 1408 ἑδανὸν ἢ ποτὸν. Ch. 93 ἢ τοῦτο φασκὼ
τοῦπος —; 96 ἢ σιγ' ἀτίμως — στείχω; 197 316
418 756 [767 ἢ πῶς, ubi recte Valcken. ὅπως;]
861 998 1074. Eum. 294 513 746 747. Suppl.
121 132 794.

Ἡ — ἢ *aut* — *aut*. Pr. 165 πρὶν ἂν ἢ κορέσει
κέρῳ ἢ παλάμῃ τινὶ τὰν δυσάλωτων ἔλῃ τις ἀρ-
χάν. et Sept. 46 477. Ch. 197 ὅπως — μὴ 'κινυσο-
σμένη, ἀλλ' ἢ (sic Canterus pro εὐ) σάφ' ἦν μοι
τόνδ' ἀποπτύσσαι πόλον, ἢ ευγεννῆς ὡν cet. Eum.
889. Suppl. 439 727. Ag. 498 ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν
μᾶλλον ἐκβάσει λέγων; | τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀπο-
στέργω λόγον, ubi alteri sententiae parti male
ominatae, quae ab ἢ incipere debebat, verba sunt
substituta τὸν ἀντίον — λόγον. Suppl. 950 ἢ
'σταὶ τὰδ', ἢ δεῖ πόλεμον ἀφρεσθαι νέον, ubi M
ἴσθαι μὲν τὰδ' ἦδη πόλεμον ἐρεῖσθε νέον. Correx-
it Porroponus. || ἢ ter deinceps positum. Ag. 55 ἢ τις
'Ἀπόλλων ἢ Πᾶν ἢ Ζεύς. Eum. 270 ἢ θεὸν ἢ
ἔξον τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλους; || ἢ καί. Ch.
573 εἰ δ' οὖν ἀμείνω — ἢ καὶ μολῶν — ἀρεῖ.

ἢ τοι — ἢ Ag. 662 ἦτοι τίς ἐξέκλεψεν ἢ Ἐγγή-
αστο 819 ἦτοι κέαντες ἢ τεμόντες. Ch. 497 ἦτοι
Δίκην ἢ ἄλλε σύμμαχον φίλοις, ἢ τὰς ὁμοίας ἀντί-

δος λαβὰς λαβεῖν. || ἢ — τε Eum. 525 ἢ πόλις βρο-
τός θ' ὁμοίως. Cuius responsionis antiquissimum
exemplum est Hom. Il. 2, 289 ὥστε γὰρ ἢ παῖδες
νεαρὸι χῆραί τε γυναικες | ἀλλήλοισιν ὀδύρονται
οἰκόνδε νέεσθαι.

ἢ — ἢ *utrum* — *an*. Pr. 780 ἐλοῦ γὰρ ἢ πόνυν
τὰ λοιπὰ σοι φράσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ'
ἐμέ. || εἰ — ἢ *utrum* — *an*. Ag. 478 πόλιν διήκει
θοᾶ βάεις' εἰ δ' ἐτήτυμος (sic Auratus pro ἐτη-
τύμω), τίς οἶδεν, ἢ τι θεῖον ἐστί ψῦθος; Sic haec
correxī in ed. Oxon. In apogr. Flor. (nam in M
haec pars fabulae excidit) est ἢ τοι θεῖον ἐστί μὴ
ψῦθος, sed εἰ super ἢ scripto: unde Hermannus εἰ
τι θεῖον ἐστί μὴ ψῦθος. Ch. 890 εἰδόμεν εἰ νικῶ-
μεν ἢ νικώμεθα. Sic recte Turnebus pro ἢ νι-
κώμεν. || πότερον — ἢ Sept. 827 πότερον χαίρω
— ἢ τοὺς μογερούς — κλαύσω πολεμάρχους; et
Pers. 148 352. Ag. 627. Suppl. 248. et πότερα —
ἢ Ag. 630. Ch. 14 120. Suppl. 335.

ἢ *quam* post comparativum. Pr. 292 οὐκ ἔστιν
ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. 336 ἀμείνων
τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφους ἢ σαυτὸν. et ib. 624 751
818 868 938 969. Pers. 690 1032. Ag. 376 612
1391. Eum. 430 930.

ἄλλος ἢ *alius quam*. Pr. 440 τίς ἄλλος ἢ γῶ;
Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων; Pers. 209
ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πηθέας δέμας παρείχε.

ἢ particula confirmandi et asseverandi vim ha-
bens. Pr. 752 ἢ δυσπετώς ἂν τοὺς ἐμούς ἀθλους
φέροις. 887 ἢ σοφὸς ἢ σοφὸς δς πρῶτος ἐν γνῶ-
μα τὸδ' ἐβάστασε —. Sept. [788 τέκνοισιν δ' ἀρὰς
ἐφήκεν — καὶ σφε σιδαρονόμῃ διὰ χερὶ ποτε λαχεῖν,
ubi Heimsioethius ἢ σφε.] 838 ἢ δυσορνὶς ἀδε εὐν-
αυλία δορός. 977 988 ἢ μεγασθενὲς τις εἰ. Pers.
262 ἢ μακροβίτος δδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη. 647 ἢ
φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος, ubi alterum quod ante
φίλος ὄχθος legebatur ἢ delevit Burneius. 843 ἢ
πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι ἤλγησα.
852 ἢ μεγάλας ἀγαθὰς τε πολισσονόμου βιοτὰς
ἐπεκύρσαμεν. Ag. 1064 ἢ (sic Triclinius pro ἢ)
μαίνεται γε. 1481 ἢ μέγαν οἴκος τοῖσδε δαίμονα
καὶ βαρὺμνην αἰνεῖς. Eum. 34 ἢ δεινὰ λέξαι. 106
ἢ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 144 ἢ πολλὰ
δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ.

Eodem sensu cum aliis coniungitur particula.
Sic ἢ δὴ Ch. 742 ἢ δὴ κλύων ἔκρινος εὐφρανεῖ
νόον. || ἢ ἄτῃ. Sept. 670 ἢ δὴτ' ἂν εἴη πανδίκως

ψευδώνυμος Δίκη. || ἡ κάρτα. Ag. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς ἀφραστῆν κέαρ. 1252 ἡ κάρτα χρησίων παρεκότης κλύων ἐμῶν. Ch. 929 ἡ κάρτα μάντις οὐδ' ὀνειράτων φόβος. Eum. 213 ἡ κάρτ' ἄτιμα. Suppl. 452 ἡ κάρτα νεῖκος τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. || ἡ μήν. Pr. 73 ἡ μήν κλεῦσω. 167 ἡ μήν ἐτ' ἐμοῦ — χρεῖαν ἔξει. 907 ἡ μήν ἐτι Ζεὺς — ἔσται ταπεινός. Sept. 531 ὄμνυσι — ἡ μήν λαπάξιν ἄστυν Καδμείων. Ag. 1098 ἡ μήν (sic Porson pro ἡμην) κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. || ἡ πού. Pr. 521 ἡ πού τι σεμνόν ἐστιν δ' ἔιναιμπέχεις. || [ἡ καί. Sept. 552 ἡ τάν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοῖατο.]

ἡ in interrogationibus *num*, vel simplex vel cum aliis particulis coniunctum, ut ἡ γάρ, ἡ καί, ἡ ῥα. Pr. 302 ἡ θεωρήσων τύχας ἐμάς ἀφίξει; 389 ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας; 745 ἡ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἔρεις; 757 ἡ γάρ ποτ' ἐστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 767 ἡ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 773 ἡ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει πόλυν; 974 ἡ καί γάρ τι συμφορὰς ἐπαίτις; Sept. 182 ἡ ταῦτ' ἀρίστα καὶ πόλει σωτήρια; 580 ἡ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές —; Pers. 633 ἡ ῥ' αἶτι μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς; 977 ἡ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν — ἔλιπες. Ag. 289 ἡ τορῶς λέγω; 942 ἡ καὶ σὺ νίκην τῇδε δῆριος τίεις; 1115 ἡ δίκτυόν τί γ' (γ' delendum) Αἰδοῦ; 1207 ἡ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἡλθέτην νόμω; 1362 ἡ καὶ βίον κτείνοντες ὠδ' ὑπέϊξομεν; 1366 ἡ γάρ τεκμηρίοισιν ἔξ οἰωμάτων μαντεύσομεθα; 1542 ἡ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει; Ib. 272 ἡ γάρ τι Karstenus restituit pro τί γάρ τό. Ch. 526 ἡ καὶ πέπυσσε τούναρ; 845 ἡ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι; Eum. 424 ἡ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροαίεις φυγὰς; 434 ἡ κάπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἀν αἰτίας τέλος; 717 ἡ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; 949 ἡ τὰδ' ἀκούετε; [Fr. 5, 3 ἡ καὶ vitiose pro ἡ καί.] Frequens est ἀλλ' ἡ —. Sic Ag. 276 ἀλλ' ἡ σ' ἐπῆλθεν τις ἀπτερός φάτις; Ch. 774 ἀλλ' ἡ φρονεῖς εὐ τοῖσι νῦν ἡγγελέμενοις. 775 ἀλλ' ἡ (sic Stanleius pro εἰ) τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ; 220 ἀλλ' ἡ δόλον τιν' — ἀμψ' ἐμοὶ πλέκει; Suppl. 913 ἀλλ' ἡ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;

ἡ *eram*, imperfectum verbi εἰμί, quod v.

ἡ βῶα *iuvenis sum*, *vigeo*. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει. Ag. 584 αἶψ' ἡβᾷ τοῖς γέρονσιν εὐ μαθεῖν. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβώντος δέ δει'. Suppl. [606 ὥστ' ἀν ἡβήσαιοι γηραιά φρενί. Recte Tyrwhittus ὥστ' ἀνηβῆσαι με γηραιά φρενί, i. e. *rursus iuvenescere*.] 775 ἀγέλον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσω φρενί. Fr. 178, 5 ἡβῶσα χεῖρ. [372 ap. Plut. Mor. 454e (φλῶδε συνεῖλεν) ὕψηλὸν ἡβῶσασα τεκτόνων πόνον, ubi ἡβῶσασα Heathius, *artius* ἀμφιβῶσα Paleius.]

ἡ βῆρ *pubertas*, *iuventus*. Sept. 11 τὸν ἐλλείποντ' ἐτι ἡβας ἀκαμίας. Pers. 544 χλιδανῆς ἡβης τέρπιν. 681 ἡλικίς θ' ἡβης ἐμῆς. Fr. 296 γῆρας γὰρ ἡβης ἐστὶν ἐνδοικώτερον. Non raro *iuvenes* ἱππὶ ἡβῆρ *appellantur*. Sic Pers. 512 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν, ποθοῦσαν φιλάττην ἡβην χθονός. 733 οἷαν ἄρ' ἡβην Εὐμάχων ἀπώλεσε. 923 γὰ δ' αἰάξει τὰν ἐγγαίαν ἡβαν. Ag. 109 'Ελλάδος ἡβας ἔμφορον ταγῷ. Suppl. 79 ἡβᾷ (ἡβῆαι M) μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 663 ἡβας δ' ἄνθος ἀδρεπτον ἔστω.

ἡ γέομαι *praegeo*. Sept. 645 ἀγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη. Pers. 174 ὡν ἀν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλη. 400 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον

κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ. Eum. 1010 ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε, πολιισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ, τοῖσδε μετοίκους. || *duco*. Ag. 911 ἐς δῶμ' ἀελπτον ὡς ἀν ἡγῆται Δίκη. Eum. 33 μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἀν ἡγῆται θεός. Suppl. 501 ἡγεῖσθε βωμούς ἀστικούς. || *imperium teneo*. Ag. 1363 ὑπέϊξομεν δόμῳν καταισχυνησὶ τοιοῦδ' ἡγουμένοις; || *existimo*. Pr. 1035 μὴδ' αὐθαδῖαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. Ch. 902 ἀπαντας ἐχθρούς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. 905 καὶ ζῶντα γὰρ νιν κρείσσον' ἡγήσῃ πατρός.

ἡ γεμῶν (Dorice ἀγεμῶν) *dux*. Pers. 315 ἵππου μελαίνης ἡγεμῶν τριμυρίας. 640 de diis Gā τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμῶνες. 765 Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμῶν στρατοῦ. Ag. 184 ἡγεμῶν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαικῶν. Suppl. 722 αὐτῇ δ' ἡγεμῶν ὑπὸ χθόνα στείλασα λαίφρος παγκρότης ἐρέσεται.

ἡ γητῆς *dux*. Suppl. 239 νόσφιν ἡγήτων. ἡδὲ *et*. Sept. 862 Ἀντιγόνη τ' ἡδ' Ἰσμήνη. Pers. 16 535 Σούσων ἡδ' Ἀγβατάνων. 21 22 Ἀμίστρης ἡδ' Ἀρταφρένης καὶ Μεγαβάτης ἡδ' Ἀσδάσης. 26 τοεοδάμαντες τ' ἡδ' Ἰπποβάται. 289 εὐνίδας ἐκτίσαν ἡδ' ἀνάνδρους. [492 Μαγνητικὴν δὲ γαίαν ἐς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα, ubi ἡδὲ pro ἐς τε Robortellus.] 563 ἡδ' Ἰαόνων χέρες. Sic correxi pro διὰ δ' Ἰαόνων χέρας. 859 ἡδὲ νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπηθύονον. 885 Χίος ἡδὲ Πάρος. 891 καὶ Ῥόδον ἡδὲ Κνίδον Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον ἡδὲ Σόλους. 959 Πελαγῶν ἡδ' Ἀγδαβάτας. 972 Ἀρτεμάρης τ' ἡδ' Ὑσταιχμας. 996 Διαιεῖν τ' ἡδ' Ἀρσάκην. Ag. 42 Μενέλαος ἀναῖε ἡδ' Ἀγαμέμνων. Ch. 232 σπάθης τε πληγὰς ἡδὲ θήρειον γραφὴν. Sic Turnebus pro εἰς δὲ. 1025 ἀδεῖν ἔτοιμος ἡδ' ὑπορχεῖσθαι. Eum. 188 χλοῦνις ἡδ' ἀκρωνία. 414 πρόσω δικαίων ἡδ' ἀποστατεῖ θέμις.

ἡ δὴ *iam*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἡδὴ στονόεν λέλακε χώρα. 911 πατρός τ' ἀρὰ Κρόνον τότ' ἡδὴ παντελῶς κρανηθήσεται. Sept. 22 χρόνον γὰρ ἡδὴ τόνδε πυργηρουμένοισ. 59 ἔγγυς γὰρ ἡδὴ πάνοπλος Ἀργεῖων στρατός χωρεῖ. 377 Τυδεὺς μὲν ἡδὴ πρὸς πύλαισι Προϊτίσι βρέμει. [472 πέμποιμ' ἀν ἡδὴ τόνδε. 500 φόβος γὰρ ἡδὴ πρὸς πύλαις κομπάζεται. 650 σὺ δ' αὐτός ἡδὴ γυνῶν.] 702 θεοὶς μὲν ἡδὴ πως παρμηλῆμεθα. 885 ἡδὴ διήλασθε σὺν σιδάρῳ. 1047 ἡδὴ τὰ τοῦδ' οὐ διατεῖμται (hoc corruptum) θεοῖς. Pers. 9 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλεῖ καὶ πολυχρύσου στρατιάς ἡδὴ — ὀρσολοπεῖται θυμός. 65 πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἡδὴ βασιλείος στρατός. 603 ἐμοὶ γὰρ ἡδὴ πάντα μὲν φόβος πλέα — φαίνεται. 670 νεολαία γὰρ ἡδὴ κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν. Ag. 79 φυλλάδος ἡδὴ κατακαρφομένης. 335 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναῖουσιν ἡδὴ. 971 τότ' ἡδὴ ψυχὸς ἐν δόμοις πέλει. 1057 ἔστηκεν ἡδὴ μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός. 1209 ἡδὴ τέχναισιν ἐνθέοις ἡρημένη; 1210 ἡδὴ πολιταῖς πάντ' ἐθέσποινον πάθῃ. 1578 φαῖν ἀν ἡδὴ νῦν. Ch. 113 αὐτῇ σὺ ταῦτα μανθάνου' ἡδὴ φράσαι. 163 ἔχει μὲν ἡδὴ γαπότους χοὰς πατήρ. 377 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ τῆς ἡδὴ. 513 τὰ δ' ἄλλ' — ἔρδους ἀν ἡδὴ. Eum. 50 εἰδὸν ποτ' ἡδὴ Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. 60 τάν τεῦθεν ἡδὴ — μελέσθω Λοεῖα. 238 ἀμύλων ἡδὴ. 494 πάντας ἡδὴ τὸδ' ἔργον εὐχέρεια συναρμώσει βροτούς. 589 ἐν μὲν τὸδ' ἡδὴ τῶν τριῶν παλαισμάτων. 609 ἡδὴ σὺ μαρτύρησον. 674 ἡδὴ κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γυνῆς φέρειν ψήφον. 676 ἡμῖν μὲν ἡδὴ πᾶν τετότευται βέλος. 681 κλύοιτ' ἀν ἡδὴ θεσμόν. Suppl. 208 θέλομ' ἀν ἡδὴ σοὶ πέλας

θρόνους ἔχειν. 271 ἔχουσα δ' ἦδη τὰπ' ἐμοὶ τεκμήρια. [950 ἦδη *conscriptum* ex ἡ δέ.]

ἦδομαι *laetor*. Pr. 758 ἦδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφορὰν. [ἡδόμεθ' Enm. 312 *temere illatum* ab Cantero, de quo loco dixi s. v. εὐχομαι.] ἦδον ἢ *gaudium, voluptas*. Pr. 261 οὐτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοὶ τ' ἄλλος. 494 χροιάν τίνα ἔχοντ' ἄν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε. Pers. 841 ψυχὴ διδόντες ἡδονήν (*recte* Pauwius ψυχὴν διδόντες ἡδονή) καθ' ἡμέραν. Suppl. 1008 μὴδ' αἰσχος ἡμῖν, ἡδονήν δ' ἐχθοῖς ἐμοῖς πράξωμεν.

ἡδύς (ἄδύς Dorice) *suavis*. Pr. 536 ἄδύ (sic scripsi pro ἡδύ) τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἑλπίσι. Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἦδιον δρακείν;

Ἡδωνίς *Thracia*. Pers. 495 Ἡδωνίδ' αἶαν. νεβρίδας Ἡδωνίδας Aeschylum in Edonis dixisse colligi potest e locis grammaticorum ad fr. 60 indicatis.

Ἡδωνοί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 55—64).

[ἡέ vitiosus pro ἡή, quod v.]

ἦθος *indoles*. Ag. 727 ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. Sic Coningtonius pro ἔθος. Pr. 184 ἀκίχρητα γὰρ ἦθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. Pers. 649 φίλα γὰρ κέκευθεν ἦθη (ὁ δχθος). || *sedes consueta*. Suppl. 64 πενθεὶ νέον οἶκτον ἠθέων, quod schol. exp. τῶν συνήθων τῶν πῶν. V. Thes. vol. 4 p. 116. ἡτῶν (αἰτῶν Dorice) *ripa*. Ag. 1159 ἀμφὶ σὰς ἀδῶνας τάλαιν' ἠνυτῶμαν τροφαίς.

ἦκιστα *minime*. Ch. 116 εὐ τοῦτο κάφρένωσας οὐχ ἦκιστά με.

ἦκω *venio*. Differt ab ἔρχεσθαι et ἰκνεῖσθαι, quae simplicem habent veniendi significationem: ἦκειν vero duplicem continet notionem, venisse et adesse. Tria autem tantum tempora usitata sunt, praesens ἦκω, imperfectum ἦκον et futurum ἦξω. Pr. 1 χθονὸς μὲν εἰς τηλοῦρον ἦκομεν πέδον. 284 ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ. 299 καὶ οὐ δὴ πόνην ἐμῶν ἦκεις ἐπόπτης; Sept. 40 ἦκω σαφὴ τὰ κείθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 861 ἀλλὰ γὰρ ἦκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρὸν. Pers. 510 ἦκουσιν ἐκφυγόντες οὐ πολλοὶ τινεσ' ἐφ' ἔστιοι οὐχ ὡς γαῖαν. 692 ἐκείνους ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἦκω. Ag. 258 ἦκω σεβίζων σὸν, Κλυταίμνηστρα, κράτος. 522 ἦκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 531 ἀναξ' Ἀτρεΐδης — ἦκει. 647 εὐάγγελον ἦκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 1066 λιποῦσα μὲν πόλιν ναίρειτον ἦκει. 1560 ὄνειδος ἦκει τὸδ' ἄντ' ὄνειδους. 1625 τοὺς ἦκοντας ἐκ μάχης νέον. Ch. 3 ἦκω γὰρ εἰς γῆν τῆνδε καὶ κατέρχομαι. 215 εἰς ὅπιν ἦκεις ὦν περ ἐξηύχου πάλοι. 659 πρὸς οὐσπερ ἦκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους. 827 ὅταν ἦκη μέρος ἔργων. 838 ἦκω μὲν οὐκ ἀκλήτος. Eum. 236 Λοξίου κελεύμασιν ἦκω. Suppl. 735 νῆες εἰς ὠκύπετρον ἦκουσι. Pr. 5 δὲ Palicis πάλιν γὰρ ἦκουσ' ἐκ σκοτοῦ τὸδ' ἐς φάος. Sic ap. Macrob. Sat. 5, 19, cuius codex optimus ἴκουσ', quod propter Palicium nominis etymologiam positum videri potest. Sed sensus futurum potius postulat ἦξουσ', quod restituit Burgesius. Suppl. 176 ἦκετε Porson. pro ἴκετε. Pr. 191 ἦκομεν — τοὺς σοὺς ἀθλους — ἐποψόμενοι. Ag. 1301 ἦκει τὸδ' ἡμᾶρ. 605 ἀπάγγελον πόσει ἦκειν ὅπως τάχιστα. 864 καὶ τὸν μὲν ἦκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. Suppl. 933 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἦκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; || Imperfectum [Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἦκέ σοι Ἥρας τελείας

καὶ Διὸς πιστώματα. Sic Hermannus pro ἡρκέσω.] Pr. 661 ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες. || Futurum Pers. 524 ἦξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἰκῶν ἐμῶν. Ch. 561 ἦξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας. Eum. 488 κρίνασα δ' ἀστυν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἦξω διαιρεῖν τοῦτο πράγμ' ἐτητύμας, ubi suspectum est ἦξω, ab Aurato in ἄξω, ab Schneidewino in τάξω mutatum. Weillio tres ante ἦξω versus excidisse videntur. Suppl. 475 διὰ μάχης ἦξω τέλους. 726 ἀρωγτοὺς εὐνδίκους θ' ἦξω λαβών. Pr. 1021 ἀπορρον ἦξεῖς ἐς φάος. Fr. 195 Βορεάδας ἦξεῖς πρὸς πνοάς. 196 ἦξεῖς δὲ Αἰγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν. Pr. 103 οὐδὲ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἦξει. 192 εἰς ἀρθμόν ἐμοὶ καὶ φιλότῃτα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἦξει. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἦξει σύντορρον αὐταῖς. 619 εἰ νόστιμος — πάλιν ἦξει (ἦκει Karstenus) εὐν ὠμῖν. 1240 τὸ μέλλον ἦξει. 1280 ἦξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὐτὴν τιμάρως. Ch. 1020 μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἦξει. Pr. 858 ἦξουσι θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους. Sept. 445 πέποιθα δ' αὐτῶν εὐν δίκη τὸν πυρφόρον ἦξιν κεραυνόν. Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμοις ἦξιν πάλιν. || Cum accusativo sine praepositione. Pr. 717 ἦξεῖς δ' ὕβριστῃν ποταμόν. 724 Ἀμαζόνων στρατόν ἦξεῖς (προγρ. multa ἴση) συγνάορα. 730 ἰσθμόν — Κιμμερικὸν ἦξεῖς. 735 ἦχειρον ἦξεῖς Ἀσιάδα. 808 ἦξεῖς κελαινὸν φύλον. Fr. 198 ἔπειτα δ' ἦξεῖς δῆμον ἐνδίκωτατον, ubi ἦξει apud Steph. Byz. s. v. Ἀβίος: unde ἴζει Meinekius.

Ἡλέκτρα *Electra*, Agamemnonis filia, quae in scenam prodit in Choephoris. Ch. 16 Ἡλέκτραν δοκῶ στείχειν. 252 Ἡλέκτραν λέγω.

Ἡλεκτραι *Electrae*, porta Thebarum. Sept. 422 Καπανεύς δ' ἐπ' Ἡλεκτραισιν εἰληχεν πύλαις. Ἡλιάδες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 65—68).

ἡλίβατος *praeceps*. Suppl. 351 ἐν πέτραις ἡλίβατοις. Probabilis Doricum ἀλιβάτοις, ut ap. Eur. Suppl. 81.

ἡλίθιος *vanus, inutilis*. Ag. 366 μὴθ' ὑπὲρ ἀστρων βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.

ἡλίθιω *aktonitum reddo*. Pr. 1061 μὴ φρένας ὠμῶν ἡλιθίωσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον. ἡλικία *aetas*. Pers. 914 de aetate senili τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστών.

ἡλιε *aequalis*. Pers. 681 ἡλικές θ' ἦβης ἐμῆς. Ch. 610 παῖδος διαφονίον δαλὸν ἡλικα, ubi v. schol. ἡλιόκτυπος ab *sole ictus*. Suppl. 155 μελανθές ἡλιόκτυπον γένος. Sic Wellauerus pro ἡ διόκτυπον.

ἥλιος (ἄλιος Dorice) *sol*. Pr. 22 σταθευτός δ' ἡλίου φοῖβη φλογί. 25 πάχνην θ' ἔψαν ἥλιος σκεδὰ πάλιν. 91 τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. 707 et Ag. 1180 ἡλίου πρὸς ἀντολάς. Pr. 796 ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτίσιν. 808 πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. Sept. 446 μεσημβρινοῖσι θάλαπσιν τοῖς ἡλίου. Pers. 364 εὐτ' ἄν φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. 504 φλέγων γὰρ αὐταῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. 710 ὥς ἔλευσσεσ ἀγὰς ἡλίου. Ag. 288 ὡς τις ἥλιος. 508 χαίρε δ' ἡλίου φάος. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 658 λαμπρὸν ἡλίου φάος. 676 εἰ δ' οὐν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1323 ἡλιῶν (ἡλίου Iacobs.) δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. Eum. 926 φαῖδρον ἀλίου σέλας. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγάς ἡλίου σωτηρίου. 255 πρὸς δύνοντος ἡλίου. Fr. 40 λαμπρὸν ἡλίου φάος. 169 ἄς οὐτε πέμφει ἡλίου προσδέρκεται. 304 ἐν δ' ἥλιος πυρῶπος ἐκλάμψας χθονὶ τῇκε πετραῖαν χιόνα. || *Sol deus*. Pers. 232 τῇλε

πρὸς δυσμαῖς ἀνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. Ch. 986 ὡς ἰδὴ πατὴρ, οὐχ οὐμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τὰδε Ἡλιος. Fr. 192 ὁ παντόπτης Ἡλιος.

ἡλιοστιβής *ab sole perlustratus*. Pr. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλιοστιβείς.

ἡμαι *sedeo*. Pr. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἡμενος μυδροκτυπεῖ Ἡφαιστος. Sept. 513 Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἦσται. Ag. 862 ἦσθαι δόμοις ἔρημον ἐκπαλιν κακόν. Ch. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. 975 ἐν θρόνοις τὸθ' ἡμενοι. Eum. 47 ἐν θρόνοισιν ἡμενος. 440 βρέτας τόδε ἦσαι φυλάσσων. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάrais. 997 ἵκταρ ἡμενοι Διός. Suppl. [99 ἔχμενον (μνήμον Hermannus) ἄνω φρόνημα.] 597 οὐτινος ἄνωθεν ἡμένου. Fr. 299 ἐν στήτῃ τις ἡμενος. [Ag. 724 fortasse scribendum ἦστ' pro ἔσχ'. Ch. 391 ἦται pro ἀτῇ restituit Porsonus.] Cum accusativo Ag. 183 βιαίως σέλωμα σεμνὸν ἡμένων.

ἡμαρ *dies*. Sept. 21 ἐς τὸδ' ἡμαρ. Ag. 557 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες (κλαίοντες Stanleius) ἡματος μέρος; 636 εὐφημον ἡμαρ. 668 λευκὸν κατ' ἡμαρ. 1301 ἦκει τὸδ' ἡμαρ. 1592 κρεουργὸν ἡμαρ εὐθύμως ἀγειν δοκῶν. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἡμαρ (ἡμαρ M). [Eum. 695 τὸ τ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.] Pers. 429 εἰ δέκ' ἡματα στοιχηγοροῖν. Ch. 261 βουθύτοις ἐν ἡμασιν. De rerum secundarum luce Pers. 301 λευκὸν ἡμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ag. 900 κάλλιστον ἡμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος.

ἡμεῖς et casus reliquos v. s. v. ἐγώ.

ἡμέρα (ἀμέρα Dorice) *dies*. Pers. 386 λευκόπυλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 431 ἡμέρα μῆ. 841 ψυχὴν διδόντες ἡδονὴ καθ' ἡμέραν. Ag. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρα. 1577 ὦ φέγγος εὐφρον ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 818 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. Eum. 105 ἐν ἡμέρα δέ μοιρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. Suppl. 732 χρόνω τοι κυρίω τ' ἐν ἡμέρα. Fr. 239 οὕτω τις Ἀκτέων' ἀθροῖς ἡμέρα κλονὶ — ἐπεμφεν ἐς δόμους. 295 (apud Stobaeum Flör. 98, 49) τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. Codices ἐφήμερα, nisi quod in cod. Vindob. et apud Apostolium 20, 19 ἐφήμερία. ἐφ' ἡμέρα Lobeckius ad Soph. Ai. p. 444. 155 δῶδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. Fr. 751 τὰς ἀπάσας ἡμέρας. Ag. 1666 ἐν ὑστέraisin ἡμέραις.

ἡμερεύω *diem transigo*. Ch. 710 ἡμερεύοντας Ξένους μακρὰς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, ubi genitivus a πρόσφορα regitur, quocum Abreschius comparavit Eur. Hel. 515 τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι.

ἡμερήσιος *diurnus*. Ag. 22 ἡμερήσιον φάος.

ἡμερολεγδὸν *singulos dies numerando*. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοι θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. Vitiosum qui in M est accentum ἡμερόλεγδον correxit Goettlingius.

ἡμερος (Dorice ἀμερος) *mansuetus*. Ag. 721 ἀμερον, εὐφιλόπαιδα καὶ γεροαἰεὶ ἐπίχαρτον. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερῶτερος φανεῖ.

ἡμεροσκόπος *interdium speculans*. Sept. 66 πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἔξω.

ἡμερόφαντος *interdium apparens*. Ag. 82 δναρ ἡμερόφαντον.

ἡμερόω *mansuefacio*. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.

ἡμέτερος (ἀμέτερος Dorice) *noster*. Sept. 627 δικαίως λιτὰς ἡμετέρας (scripsi ἀμετέρας). [Ib.

146 verba ἀμετέρα πόλει et 162 ἀμετέρω στρατῷ ex coniectura addidi.] Pers. 146 τὸ πατρυνύμιον γένος ἡμέτερον. Eum. 375 ἀμετέρας (ἡμετέρας M) ἐφόδοις μελαινέμοσιν. 975 ἔρις ἡμετέρα. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον. 17 γένος ἡμέτερον. 532 παλαίφατον ἀμέτερον γένος. 968 ἡμέτερον πατέρα.

ἡμίσιος *exiguus*. Fr. 89 τὸν ἡμίσιον καὶ τὸν ἐλάσσονα (καὶ τὸν ἐλάσσονα delet Boethius. καὶ τὸν ἐλάσσον Porsonus) ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

ἡμισυς *dimidius*. Eum. 428 δυοῖν παρόντοις ἡμισυς λόγος πάρα. Sic ex apogr. pro λόγου.

ἡμορις *vacua*. Hesychius ἡμορις: κενή, ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιδῷ (fr. 162). ἡμορος per ἀμοιρος explicat Hesychius et Photius p. 70, 11.

ἦν. V. ἐάν. || ἦν. V. εἰμί.

ἦνία *habena*. Pr. 1010 πρὸς ἡνίας μάχει. Pers. 193 ἐν ἡνίασι τ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα.

ἦνικα *quando*. Fr. 305, 7 νέας δ' ὀπώρας ἦνικ' αὐανθῇ σταχύς.

ἡνιοστροφῶ *habenas rego*. Ch. 1022 ἡνιοστροφῶ (sic Stanleius pro ἡνιοστρόφου) δρόμου ἔξωτέρω.

ἡπαρ *iecur*. Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἡπαρ ἐκθονῆσεται. Est sedes affectuum: Ag. 432 πολλὰ γοῦν διγγάνει πρὸς ἡπαρ. 792 δῆγμα δέ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἡπαρ προσικνεῖται. Ch. 272 ἄτας ὕφ' ἡπαρ θερμὸν ἐξαιδῶμενος. Eum. 135 ἄλγησον ἡπαρ ἐνδίκους ὀνειδεσιν.

ἡπειρογενής *in continente natus*. Pers. 42 ἐπίταν ἡπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος.

ἡπειρος *terra continens*. Pr. 735 ἡπειρον ἦεις Ἀσιάδα. 790 ὅταν περάσης ρεῖθρον ἡπειρων ὄρον, ubi ἡπειρον scripsi cum Herwerdeno Exerc. crit. p. 93. Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα. 737 πρὸς ἡπειρον σεσῶσθαι τήνδε. Eum. 75 δι' ἡπείρου μακρὰς.

ἡπίος *lenis*. Pr. 482 κράσις ἡπίων ἀκεσμάτων. [Ag. 1631 ἡπίους vitiose pro νηπίους, quod v.]

ἡπύω *sono, sonitum edo*. Sept. 206 ἱππικῶν τ' ἀπυσον πεδάλων δια στόμα πυριβρεμετὰν χαλινῶν. Sic Lachmannus pro ἀπυνων — διὰ στόμα. De tribus aliis locis v. s. v. ἀπύω. Frequens apud tragicos usus formae Doricae ἀπύω, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 1842.

ἦρ *ver*. Pr. 455 οὔτε χείματος τέκμαρ οὐτ' ἀνθεμῶδους ἦρος. Fr. 305, 4 ἦρι μὲν φαίνονται διάπᾶλλε πτερὸν.

Ἡρα *Iuno*. Pr. 592 Ἡρα στυγητός. 601 Ἡρας ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα. 704 οἶα χρῆ πάθῃ τλήναι πρὸς Ἡρας. 900 δυσπλάνοις Ἡρας ἀλατείαις. [Sept. 153 ὦ πότνια ἦρη (altero η in a mutato) versu defecto, quem sic redintegravi ὦ πότνι' ἦθι Διὸς παραγενοῦ δάμαρ, delete glosse-mate Ἡρα.] Eum. 214 Ἡρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Suppl. 291 κληδοῦχον Ἡρας — Ἰώ. 296 κάκρυπτα γ' Ἡρας ταῦτα τάμπαλάγματα. 564 ὀδύναις κεντροδαλήτισι — Ἡρας. 586 Ἡρας νόσους ἐπιβούλους. 1036 δύναται γὰρ Διὸς ἀγχιστα σὺν Ἡρα. Fr. 329 Ἡρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ. 52 λοιβάς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραίου γάμου Ἡρας τε.

Ἡρακλεῖδα *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 69—71).

ἡριγένεια. Hesychius s. h. v. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 357) ἡ λέαινα ἡριγένεια ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἑαρι.

ἥρω *heros*. Ag. 516 ἥρω *te* τοὺς πέμψαντας. Fr. 52 τὴν δευτέραν δὲ κράσιν ἥρωσιν νέμω.

Ἡσιόνη *Hesione, Oceani filia, Promethei uxor*. Pr. 560 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἀγαγες Ἡσιόνην.

[ἡσάομαι *inferior sum*. Sept. 522 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.]

ἡσων *minor*. Fr. 178 οὐδὲν ἡσσοντας — ὕβρισμός. || *inferior*. Suppl. 203 θρασυτομεῖν γάρ οὐ πρέπει τοὺς ἡσσοντας. 489 τοῖς ἡσσοσιν γάρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. || ἡσων *minius*. Ag. 1391 χαίρουσαν οὐδὲν ἡσων ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητός. Ch. 181 οὐχ ἡσων εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε. 708 οὐδ' ἡσων ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. ἡσυχάζω *quietem ago*. Pr. 327 σὺ δ' ἡσυχάζε. 344 ἄλλ' ἡσυχάζε.

ἡσυχος *quietus*. Ch. 452 ἡσυχῳ φρενῶν βάσει. Suppl. 199 ὁμματος παρ' ἡσυχου. Eum. 223 τὰ δ' ἐμφανῶς πρᾶσσοσαν ἡσυχαιτέραν.

ἡσυχως *quiete*. Suppl. 724 ἡσυχως — καὶ σεσωφρονισμένως. [V. annot. ad Sept. 194.]

ἡτορ *cor*, *animus*. Pers. 991 βοᾷ μελέων ἐντοσθεν ἡτορ.

Ἡφαιστος *Vulcanus*. Ἡφαιστος Pr. 367.

Ag. 281. Ἡφαιστού Pr. 619. Eum. 13. Ἡφαιστε Pr. 3.

Ἡφαιστοτοκῆς *ab Vulcano fabricatus*. Fr. 66 (arud Athen. p. 469 f) Ἡφαιστοτοκῆς δέπας. Sic Hermannus correxit quod est in codice Ἡφαιστοτευχῆς, ab Schweighauezero in Ἡφαιστοτουχῆς mutatum.

ἡχέτης (ἀχέτας Dorice) *sonum edens*. Pr. 575 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναε ἀχέτας.

ἡχέω (ἀχέω Dorice). V. ἱαχέω.

ἡχη (ἀχά Dorice) *sonus*. Sept. 915 δόμων μάλ' ἀχάν ἐς οὐς (sic Elmsleius pro ἀχάεσσα τοὺς) προπέμπει δακτὴρ γόος. Pers. 388 ἡχη (i. e. *sonore*) κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ἠυφῆμυσεν.

ἡχώ (ἀχώ Dorice) *echo*. Pr. 115 τίς ἀχώ, τίς ὁδὸν προσέπτα μ' ἀφεγγής; 133 κτύπου γάρ ἀχώ χάλυβος διῆξεν ἀντρων μυχόν. 1082 βρυχία δ' ἡχώ παραμυκᾶται βροντῆς. Pers. 391 ἀντηγάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἡχώ.

Θ.

Θάκew *sedeo*. Pr. 313 τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεὺς. 389 τῷ νέον θακούντι παγκρατεῖς ἔδρα.

Θάκος *sedes*. Pr. 280 κραιπνόσουτον θάκον προλιποῦσα. 831 ἴνα μαντεία θάκος (sic Bruckius pro θῶκος, quod Ionicae et Doricae dialecti est, non Atticae) τ' ἐστί Θεσπρωτοῦ Διός. Ag. 519 φίλοι στέγαι σεμνοὶ τε θάκοι.

θαλαμηπόλος *cubicularia*, *ancilla*. Sept. 359 πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων.

Θαλαμοποιοί *inscripta fuit Aeschylī fabula* (fr. 72).

θάλαμος *thalamos*, *cubiculum*, *habitaclum*. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμέ χρῆ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσιν. Pers. 624 σὺ τε πέμπε χοᾶς θαλάμους ὑπὸ γῆς.

θάλασσα *mare*. Pers. 77 πεζονόμοις ἐκ τε θαλάσσης. 108 εὐρυπόροιο θαλάσσης πολιοινομένης. (πτοβίque θαλάσσης M). 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίνεσθαι θνητοῖς. Ag. 576 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτῶμενοις. 651 ἐυνύμωσαν γάρ, ὄντες ἐχθιστοὶ τὸ πρὶν, πῦρ καὶ θάλασσα. 958 ἐστὶν θάλασσα — τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκίδα. Eum. 240 χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Suppl. 259 ὑγρὰς θαλάσσης. Fr. 192 ἐρυθρὰς ἱερὸν χεῖμα θαλάσσης. || Improprie de fluctibus malorum Sept. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κύμ' ἀγχι. De fluctibus advenientis exercitus Pers. 90 ἄμαχον κύμα θαλάσσης.

θάλασσιος *marinus*. Pr. 364 στένωποθ πλησίον θαλασσίου. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τριάναν. Pers. 558 πεζοὶς τε καὶ θαλασσίους. Sic correxi pro πεζοὺς τε καὶ θαλασσίους.

θαλασσόπλαγκτος *per mare vagans*. Pr. 467 θαλασσόπλαγκτα — ναυτίλων ὀχήματα.

θαλασσόπληκτος *maris fluctibus percussus*. Pers. 307 θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος. In θαλασσόπληκτον et θαλασσόπληκτον mutatum in *apographis*. Σαλαμὶς ἀλιπλακτός κρ. Soph. Ai. 597.

θαλαερὸς *virescere faciens*, *vivificus*. Sept. 707 δαίμων — ἰσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι, ubi pr. M, ut videtur, θαλρωτέρῳ, ab cor-

rectore θαλερωτέρῳ, ubi θελερωτέρῳ coniecit Coningtonus. V. θελεμός.

θαλλός *ramus virens*. Ch. 1035 εὖν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει.

θάλλω *vireo*, *pullulo*. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον (sic correxi pro βιον) ξανθῆς ἐλαίας καρπός. Suppl. 857 ἐνθεν ἀεζόμενον ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει. 105 πυθμὴν δι' ἀμὸν γάμον τεθαλῶς (sic Bothius pro τὸ θάλλος). Quae Dorica forma est pro τεθῆλως, quo Homerus alique utuntur, quorum exempla collegit Veitchius p. 269 ed. tert.

θάλλος *calor*, *aestus*. Ag. 565 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις — ἡ θάλλος. 969 θάλλος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. Suppl. 747 ἐν μεσημβρίας θάλλει βραχίον' εὐ κατερρινήμενος. Sept. 431 κεραυνίους βολὰς μεσημβρινοῖσι θάλλεσιν προσήκασεν. 446 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξηκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλλεσιν τοῖς ἡλίω.

θάλλω *calefacio*, *incendo*. Pr. 590 ἡ Διὸς θάλλει κέαρ ἔρωτι. 878 ὑπὸ μ' αὐ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανία θάλλουσι, quod per timesin dictum est pro ὑποθάλλουσι. 650 Ζεὺς γάρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοὺ τέθαλλται.

θαμβέω *stupreo*. Suppl. 570 τέρας δ' ἐθάμβουν.

θάμνος *fruticetum*. Ag. 1316 οὔτοι δυσολῶ, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβω.

θανάσιμος *ad mortem pertinens*, *cum morte coniunctus*. Ag. 1019 θανάσιμον — ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. 1276 θανασίμους τύχας. 1445 θανάσιμον γόνον.

θανατηφόρος *mortifer*. Ch. 368 θανατηφόρον αἶσαν.

Θάνατος *Mors deus*. Fr. 156 μόνος θεῶν γάρ Θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ. 244 ὁ Θάνατος Παιῖν, μὴ μ' ἀτιμάσης μολεῖν. || Θάνατος *mors*. Sept. [601 in versu aliunde adscripto ἀτῆς ἀρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.] 681 ἀνδρῶν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὡδ' αὐτοκτόνος. 906 θανάτου τέλος. 1009 θάνατον εἴλετ' ἐν πόλει. Pers. 917 εἰθ' ὄφελε, Ζεῦ, κάμει — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag. 1462 μὴδὲν θανάτου μοῖραν ἀπέχου. 1493 1517 σεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. [1521 οὐτ' ἀνελεύθε-

ρον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι.] 1529 Σιφοδη-
λήτην θανάτῳ τίσας ἄπερ ἔρξεν. Ch. 978 Ξυνώ-
μοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί. 1008 στυγερῶ
θανάτῳ διεπράχθη. Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος
ἀπῆ (ἐπῆ Weilius). Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνα-
τος εὐκλεέστερος. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον
ἐχθουσιν βροτοί. 395 Ζῆς πονηρὰς θάνατος αἰ-
ρετώτερος. Numero plurali Sept. 877 μελέους
θανάτους ἤρουντο. 894 ἀντιφώνων θανάτων ἀραί.
Ag. 1340 ἄλλων ποινὰς θανάτων. 1573 θανάτοις
αὐθένταισι. Ch. 53 δεσποτῶν θανάτοις.

Θανατοφόρος *mortifer*. Ag. 1176 πάθῃ γοερὰ
θανатоφόρα.

Θανατόω *interficio*. Pr. 1053 πάντως ἐμέ γ'
οὐ θανατώσει.

Θάπτω *huno*. Sept. 1008 Ἑτεοκλέα — θάπτειν
ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. 1028 ἐγὼ σφε θά-
ψω κἀνά κίνδυνον βαλὼ θάψας ἀδελφὸν τὸν ἐμόν.
1052 ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε. Ag. 1541 τίς ὁ θάψων
νιν; Ch. 433 ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 440
ὡδε θάπτει. 685 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει
φίλων, εἴτ' οὖν — θάπτειν. 366 παρὰ Σκαμάν-
δρου πόρον τεθάρθαι (sic Ahrensianus pro τέθαρθαι).
Sept. 1021 τόνδ' ὅπ' οἰωνὸν δοκεῖ ταφέντ' ἀτί-
μως τοῦπιτίμιον λαβεῖν.

Θαρσαλέος *fiducia praeditus, audax*. Pr.
536 ἀδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον
ἐλπίσι.

Θαρσέω *fiducia praeditus sum, bono animo
sum*. Pr. 916 πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω.
Sept. 792 θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμένοι.
Ag. 1671 κόμπασον θαρσῶν. Ch. 666 εἵπε θαρσήσας
ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα. 827 σὺ δὲ θαρσῶν. Suppl.
600 θαρσεῖτε, παῖδες. 732 740 θάρσει. 767
οὐδ' ἐν ἀγκυροῦχαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες
παραυτίκα. 906 θαρσεῖτε. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας
οὐνεκ' εὐ θάρσει. Fr. 310 θάρσει, πόνου γάρ
ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος.

Θάρσος *fiducia, animi praesentia s. for-
titudō*. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δρα-
στήριος. Ag. 982 θάρσος εὐπιθές ἵζει φρενὸς
φίλον ὁρόνον. Ch. 91 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρ-
σος. || *id quod animum addit*. Sept. 184 ἡ
ταῦτ' ἀρίστα καὶ πόλει σωτήρια, στρατῷ τε θάρ-
σος τῷδε πυρρηγούμενῳ; Sept. 270 ὁλοθυμόν
ἱρὸν εὐμενῇ παῖανισον, — θάρσος φίλοις.

Θαρσύνω *fiduciam affero, animum addo*. Pers.
216 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτερ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν
λόγοις οὔτε θαρσύνειν.

Θάρυβις n. pr. Persicum Pers. 51 323 970.

Θάτερον. V. ἔτερος.

Θαῦμα *admiratio*. Eum. 407 ταρβῶ μὲν οὐδέν,
θαῦμα δ' ὅμμασιν πάρα. || *miraculum*. Suppl. 518
οὔτοι τ' θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. Ag. 1166
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν. Sic Triclinius pro θαυ-
ματ'.

Θαυμάζω (cum futuro medio θαυμάσσομαι) *ad-
miror*. Sept. 772 τίν' ἀνδρῶν γάρ τοσονδ' ἐθαύ-
μασαν θεοί; Ag. 879 μὴδὲ θαυμάσης τόδε. 1399
θαυμάζομέν σου γλώσσαν ὡς θρασύστομος. 1199
θαυμάζω δὲ σου (recte σε Auratus) πόντου πέ-
ραν τραφεῖσαν ἀλλόθρονον πόλιν κυρεῖν λέγουσαν.
Pr. 476 τὰ λοιπὰ μου κλύουσα θαυμάσει (θαυ-
μάση M) πλόν. Passivum *admirationi sum*.
Sept. 703 χάρις δ' ἀπ' ἡμῶν ὁλομένων θαυμά-
ζεται.

Θαυμαστός *admirabilis*. Pers. 212 πράξας μὲν
εὐ θαυμαστός ἄν γένοιτ' ἄνθρωπος. Eum. 46 θαυμα-
στός λόχος ἐνδεὲς γυναικῶν. Suppl. 240 τοῦτο
θαυμαστὸν πέλε.

Θέα *spectaculum*. Pr. 241 ὡδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνί
δυσκλεῆς θεά.

Θεά *dea*. Sept. 86 ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τε. Sept.
91 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἡ θεὰν; Pers. 348 θεοὶ
πόλιν σώζουσι Παλλὰδος θεᾶς. Eum. 115 ὡς κατὰ
χθονὸς θεαί. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐπο-
πτεύσει θεά. 242 πρόσσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ
σὸν, θεά. 259 περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρό-
του. 411 οὐτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὀρωμένας.
671 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά. 728 πα-
ρηπάτησας ἀρχαῖαν θεᾶς. 825 μὴδ' ὑπερθύμως
ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. 961
θεαὶ τ' ὡς Hermannus pro θεαί τῶν) Μοῖραι
ματροκασιγνήται. [Suppl. 695 θεαί τ' *conruptum*
ex θεαίτ'. V. τίθημι.]

Θέαμα *spectaculum*. Pr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέα-
τον ὅμμασιν. 304 δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς
φίλον.

Θεήλατος *a deo actus*. Ag. 1297 θεηλάτου
βοδὸς δίκην.

Θείνω *ferio*. Pr. 56 βαιστήρι θείνει. 76 ἐρρω-
μένως νῦν θείνει διατόρους πέδας. Pers. 418 Ἑλ-
ληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλω περίε
ἔθεινον. 965 στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Im-
proprie Sept. 382 θείνει (sic ex arogr. pro θένει) δ'
ὀνειδεῖ μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. || Passivum θεί-
νεται *interficior*. Pers. 959 ἐν πύλαις, ἐν αἷς
ἔθεινοντο. Pers. 303 Ἀρτεμῆος — στύφλους
παρ' ἀκτᾶς θείνεται Σιληνίων. Ch. 287 ὁλοθυ-
μὸν ἀνδρὸς θεινομένου.

Θεῖος *divinus*. Pr. 682 μάστιγι θεῖα. Pers.
75 ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει.
Ag. 478 θεῖον ψύθος. 1084 μένει τὸ θεῖον δοῦλια
περ ἐν φρενί. 1548 ἐπ' ἀνδρὶ θεῖω. Ch. 867 θεῖος
Ὀρέστης. 958 κρατεῖται πως τὸ θεῖον. Suppl.
577 θεῖαις ἐπιπνοαῖς. Fr. 281, 5 τὸ Φοῖβου θεῖον
ἀψευδὲς στόμα.

Θέλγω *mulceo, delinio, pellicio*. Pr. 174 καὶ
μ' οὔτι μελιγλώσσοις πιθεῖθός ἐπασιδαῖσιν θέλξει.
865 μίαν δὲ παίδων ἡμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι
σύννευον. Eum. 900 θέλξειν μ' ἔοικας. Suppl.
571 τίς ἦν ὁ θέλξας πολὺπλαγκτον — ἰὼ; 1056
σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἀελεκτον. Ch. 420 πάρεστι σάι-
νειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται.

Θελεμός *spontaneus*. Θελεμός ut formam primi-
tivam vocabuli ἑθελήμων ponit Etym. M. p. 103,
48. Arcad. p. 61, 3 τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελη-
μός δέυνεται. ἑθελήμός *voluntarii* significatione
dixerunt Hesiodus Op. 118 de hominum genere
ante Prometheus οἱ δ' ἑθελήμοι ἥσυχτοι ἔργα νέ-
μονται alique in Thes. indicati vol. 3 p. 171 ea-
demque significatione Aeschylus Suppl. 1028 πο-
ταμούς δ', οἱ διὰ χῶρας θελεμόν πύμα χέουσιν.
Sed Sept. 707 si recte coniecit Coningtonus θελε-
μωτέρω πνεύματι pro θαλερωτέρω πνεύματι,
quieti potius significatione dictum est. Apud
Hesychium est ἑθελήμων: οἰκτρὸν, ἥσυχον. et θε-
λέμω: ἥσυχως, οἰκτρῶς, ubi mirae sunt interpre-
tationes οἰκτρὸν et οἰκτρῶς. Ceterum in versu
Aeschyli idem quod Coningtonus coniecit Hauptius
in Indice Lection. Berol. aestiv. a. 1865.

Θέλεος *volens*. Suppl. 863 βάσει τάχα θέλεος
ἀθέλεος. Neutrum adiectivum aliunde cognitum.

Θελκτήριον *incantamentum, oblectamentum*.
Eum. 886 γλώσσης ἐμῆς μελίγμα καὶ θελκτήριον.
|| *remedium, lenimentum*. Ch. 670 πόνων θελ-
κτήρια (θελκτήρια Wakef.) στρωμνὴ —.

Θελκτῆριος *delinendi s. demulcendi vim
habens*. Eum. 81 θελκτῆριος μύθους ἔχοντες

Suppl. 447 γένοιτο μύθου μύθος ἂν θελκτῆριος. 1004 ὁματος θελκτῆριον τόδευμα.

Θέλκτωρ *incantatrix*. Suppl. 1040 οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι (sic Boethius pro theatro, quod sine accentu est in M) Πειθοί.

Θέλω. [Duplex huius verbi forma est, θέλω, de qua suo loco diximus, et θέλω, qua in senariis potissimum utuntur tragici, quibus altera θέλω plurimumque incommoda est. Aoristi imperativus, optativus, coniunctivus et participium θέλῃσον, θελήσαιμι θελήσω et θελήσας ab forma dissyllaba sumuntur, indicativus vero non est θέλησα, sed ἡθέλησα ab forma altera θέλω. De discrimine inter θέλω et βούλομαι dictum s. h. v. Differunt enim eo quod verbo θέλω proclivitatis, verbo βούλομαι consilii et deliberationis significatio inest, etsi hoc discrimen saepe negligitur nec raro alterum pro altero ponitur, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 219.] Pr. 118 τί δὴ θέλων; 201 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον. 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῶστα. 321 ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 343 εἰ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 346 θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονάς τυχεῖν. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 651 συναίρεσθαι Κύπριν θέλει. 667 κεί μὴ θέλοι. 783 τὴν δ' ἔμοι χάριν θέσθαι θέλησον. 818 σχολή δὲ πλείων ἢ θέλω παρέσθι μοι. 940 ὅπως θέλει. 1028 πρὶν ἂν — θελήσῃ εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἀἴδων. Sept. 354 εὐννομον θέλων ἔχειν. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός ῥησιν. 462 θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 467 ἐκπέρσαι θέλων. 505 θέλων ἔξιτορῆσαι μοῖραν. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. 614 Διὸς θέλοντος. 1027 ἦν μὴ τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλη. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινῶναι κακῶν. Pers. 178 πέρσαι θέλων. 174 ὡν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλη. 204 θέλουσα θύσαι πέλαον. 230 κείνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὖεσθαι θέλω. Ag. 242 προσεννέπειν θέλουσα. 256 ὡς θέλει τὸ δ' ἀγχιστον Ἀπίας γαῖας μονόφρουρον ἔρκος. 319 λόγους δ' ἀκούσαι κάποθαυμάσαι διηγεκῶς θέλοιμ' ἂν. 678 μηχαναῖς Διὸς οὕτω θέλοντος ἔξαναλῦσαι γένος. 1322 ἀπαεῖ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρηνον θέλω 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις. Ch. 175 τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. 222 ἄλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γέλαν θέλεις. 499 εἴπερ κρατηθεῖς γ' ἀντικησάσαι θέλεις. 851 ἰδεῖν ἐλέγξει τ' αὐτὸ θέλω τὸν ἄγγελον. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξει θέλω. 908 νῦν δὲ γηράναι θέλω. Enn. 5 θελούσης οὐδὲ πρὸς βίαν τίνος. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 429 ἄλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, εἰ δοῦναι θέλοι. Sic correxi quod est in M οὐ δοῦναι θέλει: v. Praef. ed. Lips. quinta p. LXXIII. 430 κλύειν δίκαιος (sic correxi pro δίκαιως) μάλλον ἢ πράξει θέλεις. 887 εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἥδη καὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 210 κείνου θέλοντος εὐτελευτήσῃ τάδε. 389 τίς ἂν τοιοῦδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; 453 θέλω δ' αἰδῖρις μάλλον ἢ σοφός κακῶν εἶναι. 728 ἀγεῖν θέλοντες. 787 θέλοιμ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν. 160 δταν κακῶσαι δῶμα παμπόρην θέλη. ἢ θέλων *libens, paratus, propitius*. Ag. 664 τύχη δὲ σωτῆρ ναὺν θέλουσ' ἐπέζετο, ubi Casaubonus recte, ut videtur, ναυστολοῦσ' restituit. Ch. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. 522 θέλονται δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. 793 παλμπόρην θέλων ἀμείψω. 814 Ἑυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαῖας — θέλων.

Suppl. 144 θέλουσα δ' αὐτὴ θέλουσαν ἀγνὰ μ' ἐπίδettu Διὸς κόρα.

Θεμερώπις *verecunda*. Pr. 134 ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερώπιον αἰδῶ, ubi in M a m. rec. littera p est adscripta, qua θεμερώπιον significatur, quod est in apographis multis et legisse videtur schol. qui per θεμῆν explicat. Apud Hesychium est θεμερώπις: ἐρασμία ἀγχνή, quod ἐρασμία αἰσχύνη scribendum videbatur Soringio, ut glossa sumpta sit ex versu Aeschyl. Idem vero Hesychius θέμερον exp. per σεμνόν et θεμέρη per σεμνή.

Θέμις *Themis dea*. Pr. 18 de Prometheo τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ. 209 Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία. 874 χρῆσθον — μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανίς Θέμις. Eum. 2 Θέμιν, ἢ δὴ τὸ μητρός δευτέρα τὸ δ' ἔζετο μαντεῖον. Suppl. 360 ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.

Θέμις *ius, lex*. Ag. 1431 καὶ τῆνδ' ἀκούεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν. Eum. 414 ἀποστατεῖ θέμις. Suppl. 38 λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει. Fr. 283 τῷ περῶντι τὴν θέμιν. || De poena Suppl. 436 μένει δορὶ τίνειν ὁμοίαν θέμιν. || *fas*. Ag. 98 ὅ τι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν. Ag. 217 παρθενοῦ θ' αἵματος — ἐπιθυμεῖν θέμις. Ch. 641 τὸ μὴ θέμις. Eum. 471 οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνου διαίρειν ὀδυμνητὸς δίκας. Suppl. 335 πότερα κατ' ἐχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; ubi θέμις tanquam indeclinabile dictum est pro θέμιν: v. Lexicon Soph. p. 219.

Θεμίσκυρα (*Themis*) *Themis*, urbs Cappadociae. Pr. 724 αἰ θεμίσκυσαν ποτε κατοικιοῦσιν.

Θεμιστός *legitimus*. Sept. 694 αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

Θεμιστῶς *legitime*. Ch. 645 Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς, ubi ἀθεμιστῶς M a p. m. sed a inoumutato a m. pr. Contrario modo erratum Pr. 184, ubi in M οὐ παρὰ μύθοι scriptum, sed recte in ἀπαράμυθον mutatam in apographis.

[Θένει Sept. 382 vitiose pro θείνει, quod v.] Θεοβλαβέω *in deos pecco*. Pers. 831 λῆξαι θεοβλαβούνθ' ὑπερκόπῃ θράσει.

Θεόθεν *divinitus, deorum missu s. auxilio*. Sept. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοὺ θεόθεν περβομένην. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν. Ag. 105 ἐτι γὰρ θεόθεν καταπνέει πειθῶ μοιτῶν ἀλκὰ σύμφυτος αἰών. 131 μὴ τίς δγα θεόθεν κνεφάση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ch. 38 κριταὶ τε τῶνδ' ὄνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγου. 941 θεόθεν εὐφραδαῖσιν ὠρμημένους.

Θέοινος cognomen Bacchi (ὡς θεὸς οἴνου εὐρετής, ut ait Tzetza ad Lycophr. 1247). Fr. 350 πάτερ Θεοῖνε. Μαινάδων Ζευκτήριε. Ex Aeschyl. et Istro ἐν ᾧ Συναγωγῶν anuotavit etiam Harpocration s. v. Θεοῖνια.

Θεοκλυτέω *deos invoco*. Pers. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτὴν ἐπαύσατο στρατός. Alterum apud tragicos exemplum est Eur. Med. 207 θεοκλυτεῖ δ' ἀδίκῃ παθοῦσα. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 4 p. 396.

Θεόκλυτος *deos implorans*. Sept. 142 λιταῖσι σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.

Θεόκραντος *a diis effectus*. Ag. 1487 τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστι;

Θεομανῆς *cui a diis furor immensus est, divino furore percussus*. Sept. 653 ὦ θεομανὲς τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.

Θεομήτωρ *par diis consiliarius, divina consilia dans* (apud Homer. Il. 7, 360 et alibi θεοφῶν μῆστορ ἀτάλαντος). Pers. 654 θεομήτωρ δ' ἐκκλησέτο Πέρσαις, θεομήτωρ δ' ἔσκεν. Non

legitur alibi, nisi quod Θεομήτωρ nomen est Si-cyonioium regis apud Herodotum 8, 85.

θεομυσής *riaculo in deos commisso pollutus*. Eum. 40 ἀνδρα θεομυσή.

θεοπρόπος *legatus ad oraculum consulendum missus*. Pr. 659 ὁ δ' ἐξ τε Πυθῷ καὶ Δωδώνης πικνοῦς θεοπρόπους ἱαλλεν.

θεόπτυστος *diis abominatus s. exosus*. Sept. 604 ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.

θέορτος *a diis impulsus s. profectus*. Pr. 765 (γάμον) θέορτον ἢ βρότειον; Similiter ib. 116 τίς ἀχῶ, τίς ὁδμή — θεόστυος ἢ βρότειος;

θεός *deus*. Pr. 29 θεός θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 156 μῆτε θεῶν (θεός M) μῆτε τίς ἀνδρῶν. 737 θνητὴ θεός χρήζων μιγῆναι. Pers. 711 βίστον εὐαίωνα Πέρσας ὡς θεός διήγατες. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἀνθρωπος. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Eum. 153 τὸν μητραλοῖαν δ' ἐξέκλεψας ὦν θεός. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τὸ δ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλόν. || Genitivus Sept. 529 αἰχμὴν ἣν ἔχει, μάλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. Pers. 157 θεοῦ (Darii) μὲν εὐναιτέρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. 746 Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Eum. 282 πρὸς ἐστία θεοῦ Φοῖβου. Suppl. 218 σημείον θεοῦ. || Accusativus Pr. 14 συγγενὴ θεόν. 37 τί τὸν θεοῖς ἐχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 119 ὁράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν. 427 εἰσιδόμεν θεόν Ἀτλαν. Pers. 644 de Dario quem post mortem dei instar colebant Persae Περσῶν Ζουσιγενὴ θεόν. Ag. 925 λέγω κατ' ἀνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. 1078 τὸν θεόν καλεῖ. Eum. 270 ἡ θεὸν ἢ ἔξοντιν' ἀσεβῶν. Suppl. 414 τὸν πανώλεθρον θεόν. Sine articulo ponitur etiam ubi de certo quodam deo sermo est. Sic Eum. 25 ἔξ οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Eum. 33 ὡς ἂν ἡγήταις θεός. Pers. 502 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτίνας. Ch. 300 θεοῦ τ' ἐφετμαί.

θεός numero singulari de numine dicitur res humanas moderate. Pr. 869 φρόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὐ πράξαιμεν, αἵτια θεοῦ. 21 εὐ ῥέπει θεός. 35 εὐ τελεῖ θεός. 157 ποῖ δὲ τέλος προβάς ἐπάξει θεός; 549 ἃ μὴ κρανοῖσι θεός. 689 τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμὰ θεός. Pers. 454 θεός ναὺν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης. 495 θεός χειμῶν ἄωρον ὥρσε. 514 ἃ Πέρσας ἐγκάτεσκησεν θεός. 772 θεός γὰρ οὐκ ἤχθηρεν. Ag. 952 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεός πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. 1424 ἔαν δὲ τοῦμπάλιν κραίην θεός. Ch. 340 ἀλλ' ἐτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεός χρήζων θείῃ κελάδους εὐφθογοτέρους. 1064 καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεός φυλάσσοι. Eum. 529 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεός ὤπασεν. 661 οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. 160 θεός μὲν αἰτίαν φῦει βροτοῖς. 287 ψευδὺν δὲ καιρὸν ἐσθ' ὅπου τιμὰ θεός. || Genitivus Sept. 226 θεοῦ (a m. ant. in m. superscr. θεοῖς) δ' ἐτ' ἰσχύς καθυπερτέρα. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος — καὶ μὴ θέλοντος. 607 πληγῆς θεοῦ μάλιστα παγκοίνω. 625 θεοῦ δὲ δῶρὸν ἔστιν εὐτυχεῖν βροτοῖς. Pers. 93 δολώμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θανάτος ἀλύξει; Ag. 273 μὴ δολώσαντος θεοῦ. 603 σώσαντος θεοῦ. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἀτας δόμοις προσεθρέφθη. 928 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον δῶρον. Suppl. 1074 θεοῦ πάρα. Cum articulo Pers. 742 θταν σπεύδῃ τις αὐτός, χῶ θεός συνάπτεται.

Numero plurali Sept. 418 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπα-

λον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. 422 τούτῳ — εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 566 εἴθε γὰρ θεοὶ τοῦσδ' ὀλέσειαν. 701 θταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 773 τίς ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοί; Pers. 348 θεοὶ πόλιν σώζουσι. 282 θεοὶ addidit Hermannus. Ag. 461 τῶν πολυκτόνων γαρούκ' ἀσκοποῖ θεοί. 813 δικας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 1148 περιβάλοντο οἱ περοφόρον δέμας θεοί. Ch. 76 ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπολιν θεοὶ προσήνεγκαν. || Genitivus Pr. 29 θεός θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον. 82 θεῶν γέρα συλῶν. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 160 τίς ὦδε τλησικάρδιος θεῶν; 203 ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. 903 μὴδὲ κρείσσοντων ἐμοῦ θεῶν ἀφικτον ὄμμα προσδράκοι με. 913 οὐδεὶς θεῶν. 954 ὡς θεῶν ὑπηρέτου. 1027. Sept. 1016. Eum. 70 θεῶν τις. Sept. 14 θεῶν ἐγχαρίων βωμοῖσι 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. Pers. 373 τὸ μέλλον ἐκ θεῶν. et sic ἐκ θεῶν Ag. 1026 1279 1284. Ch. 1006. Eum. 392. Suppl. 163 175. et Fr. 306a. Sept. 92 τίς ἀρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἡ εἰς; 185 βρέτη πεσοῦσας πρὸς πολισσοῦχων θεῶν. 217 [551.] Eum. 411. Suppl. 396 πρὸς θεῶν. Sept. 219 θεῶν ἄδε πανάγυρις. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδόματον. 275 ἐστίας θεῶν. 562 θεῶν θελόντων. 606 θεῶν ἀμνήμοις. 653 θεῶν μέγα στύγος. 719. Pers. 294 θεῶν διδόντων. Sept. 1018 ἀγος — θεῶν πατρῶων. [1051 οὐσάτη θεῶν.] Pers. 150 θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. 164 οὐκ ἄνευ θεῶν τίνος. 362 τὸν θεῶν φθόνον. 404 θεῶν τε πατρῶων ἔδη. 604 τάντατα φαίνεται θεῶν. 749 θεῶν δὲ πάντων. 809 θεῶν βρέτη. Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν. 339 et 527 θεῶν ἰδρύματα. 396 οὐτίς θεῶν. 553 πλὴν θεῶν. 596 ἐν θεῶν ἐδραῖς. 637 χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. 946 θεῶν — φθόνος. 1289 ἐν θεῶν κρίσει. 1645 χώρας μίσμα καὶ θεῶν ἐγχαρίων. Ch. 122 θεῶν πάρα. 475 θεῶν τῶν κατὰ γὰς δδ' ὕμνος. 782 σὺν θεῶν δόσει. 784 πᾶτερ Ζεὺ θεῶν Ὀλυμπίων. 1028 θεῶν στύγος. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχὴ τῇδε πρεσβεῦω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαίαν. 55 πρὸς θεῶν ἀγάματα. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. 109 ὥραν οὐδένος κοινήν θεῶν. 171 παρὰ νόμον θεῶν. 197 οὐτίς — θεῶν. 361 θεῶν δ' ἀτέλειαν. 386 λάχῃ θεῶν διχαστατοῦντα. 644 στύγῃ θεῶν. 827 μόνῃ θεῶν. 845 879 θεῶν — δόλοι. 919 φρούριον θεῶν. 967 τιμώταται θεῶν. Suppl. 161 μὴ τυχούσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 189 332 355 τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. 363 θεῶν λήματα. 418 ἐν θεῶν ἐδραῖσιν. 501 θεῶν ἔδρας. 503 ἐφέστιον θεῶν. 590 τίς ἂν θεῶν — κεκλοίμαν; 725 773 μάμελιν θεῶν. 755 θεῶν σέβη. 758 θεῶν οὐδὲν ἐπαίνοντες. 927 τοῦς θεῶν συλήτορας. 1014 πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. 1062 τὰ θεῶν. Fr. 155 οἱ θεῶν ἀγχισποροί. 156 μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ. || Dativus Pr. 9 δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 37 τὸν θεοῖς ἐχθιστον. 49 θεοῖσι κοιρανεῖν. 120 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλάθοντα. 354 πᾶσιν δς ἀνέστη θεοῖς. 404 θεοῖς τοῖς πάρος. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς. Sept. 212 θεοῖσι πίσυνος. 231 σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. [275 ταυροκτονούντας θεοῖσιν.] 279 ἐπεύχου — θεοῖς. 450 σὺν τ' ἄλλοις θεοῖς. 524 δαροβόισι θεοῖσι. 580 θεοῖσι προσφιλές. 702 θεοῖς μὲν ἦδη πως παρημελήμεθα. 720 οὐ θεοῖς ὁμοῖαν. 1047 ῥῆτ' ἡ τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς. Pers. 229 πάντα θήσομεν θεοῖσι. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὐῖσασθαι θέλω. 622 νερτέρους θεοῖς. Ag. 317 θεοῖς — προσεύεσμαι. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκτητος εἰ μόλοι στρατός.

539 οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς. 578 θεοῖς — τοῖς καθ' Ἑλλάδα. 649 οὐκ ἀμύνοντο θεοῖς. 821 τούτων θεοῖσι χρῆ πολὺμνηστον χάριν τίειν. 829 θεοῖς μὲν ἔξέτεινα φροῖμιον τόδε. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιῶσμαι. 913 933 961 et Ch. 148 ἔυν θεοῖς. 637 τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 780 μέλει θεοῖσιν. Eum. 191 ἀπόπτυστοι θεοῖς. 233 ἐν βροτοῖσι κὰν θεοῖς. Suppl. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα. 242 πρὸς θεοῖς ἀγωνίους. 451 πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά. 754 σοί τε καὶ θεοῖσιν. 809 μέλη λιτανὰ θεοῖσι. 921 θεοῖσιν εἰπών. 981 ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις. 1016 θεοῖς βεβούλευται. [Fr. (Euripidis) 369 μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.] Accusativus Pr. 529 θεοὺς ὁσίαις θοῖναις ποτινισσομένη. 945 τὼν ἔξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς. Sept. 217 θεοὺς τοὺς τῆς (correxī θεοὺς ἔδρας) ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. 223 θεοὺς καλοῦσα. 266 συμμάχους εἶναι θεοὺς. 441 et Suppl. 733 θεοὺς ἀτίλυν. Sept. 511 εὐνοίσειτον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεοὺς. 582 θεοὺς τοὺς ἔγγενεις. 596 δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει. 639 θεοὺς γενεθλίου καλεῖ. Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἰκνουμένη. 497 θεοὺς δὲ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμῶ. 741 τὰδ' ἡγῶν ἐκτελευτῆσαι θεοῖς. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. 353 θεοὺς προσεπεινὲν εὐ παρασκευάζομαι. 370 οὐκ ἔφα τι θεοὺς βροτῶν ἀειοῦσθαι μέλειν. 814 πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς. 922 θεοὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεῶν. 1579 θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἀχῇ. Eum. 20 τοῦτους ἐν εὐχαῖς φροϊμάζομαι θεοῖς. Suppl. 520 θεοὺς ἐγχαρίους λιταῖς παραιτοῦ. 655 θεοὺς ἀρέσονται. 704 733 θεοὺς δ' — αἰετῶν. 873 κάλει θεοὺς. 1019 μάκρας θεοὺς. Vocativus Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῇ καὶ πολιτοῦσθαι θεοῖ. 86. Ch. 462. Eum. 778 808 ἰὼ θεοί. Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολλοχοὶ χθονός. 166 ἰὼ παναλκεῖς θεοί. 253 θεοὶ πολῖται. 301 Διογενεῖς θεοί. Suppl. 630 θεοὶ Διογενεῖς κλύετε. Sept. 313 ὦ πολιτοῦχοι θεοί. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς. Ch. 802 κλύετε, σύμφρονες θεοί. Suppl. 25 ὑπάτοι τε θεοὶ καὶ βαρῦτοι καὶ χθόνιοι. 77 θεοὶ γενεταὶ κλύετε.

Numero plurali cum articulo Pers. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Eum. 162 οἱ νεώτεροι θεοί. Pr. 222 736 ὁ τῶν θεῶν τύραννος. Ch. 902 ἀπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγῶ πλέον. Suppl. 493 τῶν πολιτοῦστων θεῶν βωμοὺς. Sept. 271 τοῖς πολιτοῦχοις θεοῖς. Ch. 212 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. Eum. 722 ἐν τε τοῖς νέοις καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Pr. 960 τοὺς νέους θεοὺς. 975 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς. Ag. 338 τοὺς πολιτοῦσθους θεοὺς. 513 τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Ch. 201 εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα. Suppl. 921 τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει.

ἡ θεός *dea*. Sept. 719 τὰν ὤλεσιόικον θεόν. Eum. 297 κλύει δὲ καὶ (Minerva) πρόσωθεν ὦν θεός, ubi notandum ὦν θεός sententia generali dictum pro ὀνόμα θεός. 766 οἷον ἔρνος οὐτὶς ἀν τέκει θεός. 883 θεός παλαιά. Suppl. 299 Ἀργεία θεός (Iuno). 1038 αἰολόμητις θεός (Venus).

Nominis θεός casus obliqui et nominativus θεοί interdum fiunt monosyllabi per synizesin, apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Soph. p. 221, et Euripidem frequentius quam apud Aeschylum. [Sept. 276 ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν.] Pers. 157 versus trochaico θεοῦ μὲν ἐνάντια Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφω. In chorambico Sept. 701 δταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. In Ionico Pers. 94 ἀπάταν θεοῦ. Suppl. 1019 μάκρας θεοὺς. In anapaestis Suppl. 164 ἐκ θεῶν: v. s. v. ἰὼ.

θεόσσυτος. V. θεόσυτος.

θεοστύγηςτος *diis exosus*. Ch. 635 θεοστύγῃτ' ὅτ' ἀχὲ βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

θεόσυτος *a deo missus*. Pr. 116 θεόσυτος ἡ βρότειος ἡ κεκραμένη. 596 θεόσυτόν τε νόσον νόναμασας. || θεόσυτος Pr. 643 θεόσυτον χεῖμῶνα.

θεοτίμητος *a diis honoratus*. Ag. 1337 θεοτίμητος δ' οἰκάδ' ἱκάνει.

θεότρεπτος *a diis conversus*. Pers. 904 θεότρεπτα τὰδ' αὖ φέρομεν.

θεοφιλὴς *diis carus*. Fr. 281, 3 θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας. Eum. 869 χώρας μετασχεῖν τῇδε θεοφιλεστάτης.

θεοφόρητος *divino numine instinctus*. Ag. 1140 φρενομανὴς τις εἰ θεοφόρητος.

θεοφόρος *deum ferens*. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρῆ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. || θεοφόρος *qui divino motu fertur, numine afflatus*. Ag. 1150 πόθεν ἐπισσῦτος θεοφόρους τ' (τ' delet Hermannus) ἔχεις ματαίους δῦας; nisi hic quoque θεοφόρος est *deum in se ferens*.

θεραποντις *ancillaris*. Suppl. 979 θεραποντιδα φερνήν.

θερίζω *meto*. Suppl. 636 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτούς ἐν ἀλλοῖς.

θερμαίνω *calefacio*. Pers. 505 ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διήκε, θερμαίνων φλογί. [Ch. 1004 τῷδ' ἐκ τῶν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνω φρενί, ubi θερμαίνω tum mire dictum est ut ne interpolatori quidem, qui hos versus scripsit, relinquendum esse videatur, qui fortasse θερμ' ἀνοι scripserat, i. e. *audacia* s. *improba*.] [θερμιοεργός. V. θερμός.]

θερμόνους *mentem calentem habens, inflammatus*. Ag. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πῆδω βαλῶ.

θερμός *fervidus*. Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου Ζάλης. Ag. 1278 θερμῷ κοπέισης φροινῷ προσφάματι. Ch. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὕψ' ἦπαρ θερμόν ἐξαυδόμενος. 670 θερμά λουτρά. Fr. 192, 7 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς. || *audax, improbus*. Sept. 602 εὐνεσβάς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναῦταισι θερμοῖς. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Sic Triclinius, θερμιοεργῷ M ex glossemate.

Θερμῶδων *Thermodon, fluvius Cappadociae*. Pr. 725 αἶ Θεμίσκυράν ποτε κατοικοῖουσιν ἀμφὶ Θερμῶδοντα.

θέρος *aestas*. Pr. 456 τέκμαρ — καρπίμου θέρους βέβαιον. Ag. 5 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. || *messis*. Figurata Pers. 822 ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦς ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἔξαμὰ θέρος. Ag. 1655 ἀλλὰ καὶ τὰδ' ἔξαμησαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Sic Schuetzius correxit pro ὁ ἔρως.

θέσμιος *legitimus*. Ag. 1564 παθεῖν τὸν ἔρξαντα θεσμόν γάρ. || θεσμίον substantive *lex*. Eum. 491 καταστροφὰι νέων θεσμίων. Suppl. 708 τρίτον τὸδ' ἐν θεσμίῳ Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.

θεσμός *institutum, lex*. Ag. 304 ὥτῃρων θεσμὸν μὴ ῥαχίζεσθαι (sic correxi pro χαρίζεσθαι) πυρός. Eum. 391 θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θῆσω χρόνον. 571 μαθεῖν θεσμούς ἐμούς. 615 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίος μέγαν θεσμὸν. 681 κλύοιτ' ἀν ἡδὴ θεσμὸν. || De modo musico. ut νόμος, Suppl. 1035 Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμός ὃδ' εὐφρων, secundum schol. qui exp. ὁ τοῦ ἡμέτερου ὕμνου νόμος.

Θεσπέσιος *divina eloquens*. Ag. 1154 πόθεν δρους ἔχεις θεσπεσίας δδου κακορήμονας; Θεσπίζω *vaticinor*. Ag. 1210 ἦδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.

Θεσπίσμα *vaticinium*. Fr. 82 Ζεὺς ἐγκαθίει Λοεῖα θεσπίσματα.

Θεσπιωδέω *oracula cano, vaticinor*. Ag. 1161 ἔοικα θεσπιωδῆσιν τάχα.

Θεσπιωδός *fatidicus*. Ag. 1134 πολυεπίστέχνηι θεσπιωδοί. Sic Hermannus: θεσπιωδὸν φόβον cet. M.

Θεσπρωτός *Thesprotus*. Pr. 831 Δωδώνην, ἵνα μαντεία θάκός τ' ἔστι Θεσπρωτοῦ Διός.

Θεσσαλός *Thessalus*. Pers. 489 Θεσσαλὸν πόλισμα.

Θεστίας *Thestias, Thestii filia* (Althaea). Ch. 605 ἂ παιδολυμὸς τάλαινα Θεστιάς.

Θεσφατηλόγος *fatidica, vaticinans*. Ag. 1441 θεσφατηλόγος πιστὴ ἕνευνος. Vocabulum alibi non lectum.

Θεσφατον *oraculum, vaticinium*. Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφατοῖσι Λοεῖου. 844 θεσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Pers. 740 Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 801 εἰ τι πιστεύσαι θεῶν χρή θεσφατοῖσιν. Ag. 1113 ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. 1130 θεσφάτων γνῶμων ἄκρος. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Eum. 591 τοῖς τοῦδε θεσφατοῖσι.

Θέσφατος *vaticinio praedictus*. Ag. 1321 οἰκτεῖρω σε θεσφάτου μέρου.

Θετός *simulatus, fictus*. Ch. 738 Αἰγισθον ἡ κρατοῦσα δωμάτων γυνὴ | πρὸς τοὺς μολόντας ἀρίτως ἕξουσ (sic verba defecta κρατοῦσα τοὺς ἕξουσ redintegravit Weilius) καλεῖν | ὅπως τάχιστα ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον | ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός τὴν νεάγγελτον φάτιν | ἐλθὼν πύθεται τήνδε, πρὸς μὲν οἰκέτας | θετὸν σκυθρῶπῶν (sic Victorius pro σκυθρῶπῶν) ἐντός δωμάτων γέλων | κεύθοσ' et quae sequuntur. Nam sic corrigendum quod in M scriptum est θέτο σκυθρῶπῶν, quod Erfurdio θετοσκυθρῶπῶν scribendum videbatur, adiectivo parum probabiliter composito, i. e. *ad optivae maestitiae signa simulantem visum oculis celans*. || De filio adoptivo dictum ex Aeschilo annotatum est in Etym. Florentino apud Milleum in *Melanges de L. Gr.* p. 147 θετός υἱός: προσποιητός παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 366). τίθημι θῆσω θετός. Quae omissis verbis παρ' Αἰσχύλῳ leguntur etiam in Etymologici codice Vossiano. In Etym. M. p. 448. 21, verbis παρ' Αἰσχύλῳ pariter omissis, legitur θετός υἱός: προσποιητός: τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον καὶ θέτην τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς. Mirum est προσποιητός pro εἰσποιητός, usitato in hac re vocabulo, dici, quod ipsum pro προσποιητός restitui volebat Larcherus. Fortasse igitur duae fuerunt antiquiores glossae, altera, ad Χοηφόρων versum 378 referenda, θετός: προσποιητός παρ' Αἰσχύλῳ, altera θετός υἱός: εἰσποιητός: τοὺς γὰρ εἰσποιητούς cet. Quae usitata est vocabuli θετός significatio. Prioris vero significationis *simulatus s. fictus* nulla praeter Χοηφόρων versum exempla novimus, ut operae pretium fecerit grammaticus quum eam ex Aeschilo annotaret.

Θεωρέω *specto*. Pr. 302 ἡ θεωρήσων τύχας ἐμάς ἀφίει;

Θεωρία *spectaculum*. Pr. 802 ἄλλην δ' ἀκουσον δυσχερὴ θεωρίαν.

Θεωρίς *navis quae vehuntur theori*. Sept. 858 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα.

Θεωρός *spectator*. Pr. 118 πόνων ἐμῶν θεωρός. Ch. 246 θεωρός τῶνδε πραγμάτων γενεοῦ Fr. 391 τοιοῦδε πράγματος θεωρός ὢν. || Θεωροί ἢ Ἰσθμισαῖται *inscripta fuit Aeschylifabula* (fr. 73—76).

Θῆβαι *Thebae* (Aegyptiae). Pers. 38 τὰς τ' ὠγυγίους Θῆβας ἐρέπων.

Θηγῶν *acus*. Ag. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. In M θῆγει. Correx. Hermannus ex gl. Hesychii θηγάνει: δέχυνει.

Θηγάνη *cos*. Impropr. Ag. 1537 πρὸς ἄλλαις θηγάναισι. Eum. 859 οὐ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μὴθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχχων βλάβας νέων.

Θῆγῳ *acus*. Ag. 1262 θῆγουσα φωτὶ φάσγανον. Pr. 311 τραχὺς καὶ τεθηγμένους λόγους. Sept. 715 τεθηγμένον τοῖ μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. Θῆκη *sepulcrum*. Pers. 405 θεῶν τε πατρῶων ἔδη θῆκας τε προγόνων. Ag. 453 θῆκας Ἰλιάδος γὰς εὐμορφοὶ κατέχουσιν. Suppl. 26 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύντοισι χθόνιοι θῆκας κατέχοντες.

Θηκτός *acutus*. Sept. 944 θηκτός σίδαρος.

Θηλυγενής *muliebris*. Suppl. 29 τὸν θηλυγενὴ στόλον.

Θηλυκρατὴς *feminis imperans*. Ch. 600 θηλυκρατὴς ἔρως.

Θηλυκτόνος *muliebri manu interficiens*. Pr. 860 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων.

Θηλύνους *muliebri s. molli animo praeditus*. Pr. 1003 θηλύνους γενήσονται.

Θῆλος *muliebris*. Ag. 485 ὁ θῆλος δρος. 1231 θῆλος ἀρσενος φωνεὺς ἐστίν. 1671 ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Ch. 305 θῆλεια γὰρ φρὴν. 502 οἴκτειρε θῆλυν ἀρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. 821 θῆλυν οὐρίστειν τάναντον.

Θηλύσπορος *muliebris*. Pr. 855 γέννα πεντηκοντάπαις — θηλύσπορος, i. e. θῆλεια σπορά. Agitur enim de quinquaginta Danae filiabus.

Θῆν, particula enclitica, qua asseverandi causa epicis potissimum poetae utuntur. idem fere significans quod Latine dicitur *profecto*, quanquam hoc paullo gravius vocabulum est quam Graecum θῆν. Pr. 928 σύ θῆν ἂ χρήσεις πάντ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. [Restituendum fortasse Pers. 584 τοι δ' ἀνὰ τὰν Ἀσίαν θῆν οὐκέτι περσονομοῦνται. ubi dῆν legitur in M.]

Θῆψ *stupeo*. Praesentis exempla nulla sunt: sunt vero perfecti τέθηπα, plusquamperfecti ἐτέθηπεν (ἐτέθηπα apud Homerum), aoristi ἔταπον, de quibus dictum in Thes. vol. 4 p. 365 et ab Veitchio p. 270. ed. tert. Aoristus legitur ap. Aeschylum Pers. 1000 ἔταπον ἔταπον.

Θῆρ *fera*. Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκῶ. Ag. 1063 τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. Ch. 998 ἀγρεῦμα θηρὸς. Eum. 70 οὐδ' ἀνθρωπος οὐδὲ θῆρ. 131 ὄναρ διώκεις θῆρα. 147 ἔξ ἀρκύων πέπτωκεν οἰχεται θ' ὁ θῆρ. [Suppl. 999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τί νιν.] Ag. 143 ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλιοι.

Θῆρα *praeda venatu capta*. Impropr. Ch. 251 οὐ γὰρ ἐντελής θῆραν πατρῶων προσφέρειν σκηνήμασιν.

Θηράω *venor, venando attingo, capio*. Pers. 233 ἀλλὰ μὴν ἵμερ' ἐμός πᾶς τήνδε θηράσαι πόλιν. Ag. 1194 ἤμαρτον, ἡ θηρῶ τι τοξότης τις ὡς; Sic Canterus pro τηρῶ. Pr. 1072 πρὸς ἀτης θηραθείσαι. || Forma media θηρῶμαι *venor*. Pr. 109 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν.

Θηράσιμος *qui venatu capi potest, quem ve-*

pari licet. Pr. 858 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους.

Θήρειος *ferinus*. Ch. 232 θήρειον γραφήν. Sic *lunbergerus* pro θηρίον, quo vocabulo tragici non utuntur.

Θηρεύω *venor, sector*. Pr. 858 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους, ubi θηρεύοντες ex προγρ restitui pro θηρεύοντες. Nam futuro si uti voluisset *Aeschylus*, θηράσοντες scripsisset, quum tragici θηρεύειν pro θηρᾶν non videantur dixisse nisi postulante metro. Nam Ch. 493 ἐθηρεύης corruptum ex θῶ ἡρέθης. V. αἰρέω.

[Θηρίον vitiose pro θήρειον, quod v.]

Θησαυρός *thesaurus*. Pers. 2:18 ἀργύρου πηγῇ τις αὐτοῖς ἐστί, θησαυρός χθονός. || *receptaculum*. Pers. 1022 θησαυρὸν βελέεσιν.

Θησεύς *Theseus*. Eum. 402 ἔξαιρετον δώρημα Θησεύς τόκος. [689 Θησεύς κατὰ πρόδον.]

Θησηῖς *Thesea, a Theseo denominata*. Eum. 1028 πάσης χθονός Θησηῖδος.

Θιγγάνω *tango, contingo*. Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. 258 παλιντομείς αὐ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων; Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ. [Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεί χειρὶ καὶ θιγῶν μόνον, versu spurio *laennae* explendae capsa ficto, de quo v. quae dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXI.] Ag. 663 οἶακος θιγῶν. [1041 θιγείν *Triclinii* interpolatio, de qua v. annu.] Ch. 70 θιγόντι (sic *Scaliger* pro οἰζόντι) δ' οὔτι νυμφικῶν ἐδωλίων ἄκος. 948 ἐθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως Διὸς κόρα. [995 μύραινα γ' εἴτ' ἐχιδν' ἐφυ σῆπειν θιγοῦσ' ἄν ἄλλον.]

Θίσσερτος. Pers. 818 θίνες νεκρῶν. || *lituus*. Fr. 335 θινὸς ἐμβολὰς ἄλός, de quo v. s. v. ἐμβολή.

Θνήσκω (cum perfecto τέθηκα, cuius infinitivus τεθνήκειναι vel τεθνάναι, participium τεθνηκώς et τεθνεώς, aoristo ἔθανον, futuro τεθνήξω et θανοῦμαι) *morior*. Fr. 299 οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρεσι λαβὴν θνήσκει τις. Ch. 327 ὅσοι ζεταὶ δ' ὁ θνήσκων. 852 αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών. Sept. 748 θνάσκοντα γέννας ἄτερ, ubi M θνάσκοντα, η α m. sec. superscripto et i deleto, in apographis plerisque θνήσκοντα. (θνήσκω in M aliorumque scriptorum codicibus antiquis et lapideibus non raro cum iota adscripto scribitur θνήσκω, i. e. θνήσκω, scriptum, pariterque θρώσκω, i. e. θρώσκω, quod improbat *Didymus* in Etym. M. p. 452, 30: de quo pluribus dixit *Usenerus* in *Fleckeisenni Annalibus* vol. 91 p. 245—247.) Ag. 804 ἀνδράσι θνήσκουσι. Sept. 242 ἐάν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. 1011 οὐπὲρ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Ag. 784 μὴδ' ἀπαιδα θνήσκειν. Ch. 296 πάντων δ' ἄτιμον κάφιλον θνήσκειν. 504 οὕτω γάρ οὐ τέθηκας. 893 τέθηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. Sept. 1011 μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν. Pers. 296 τίς οὐ τέθνηκε; Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαίδη. Sept. 805 ἀνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκότων. Pers. 414 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῃ μῶρῳ. Ag. 869 εἰ δ' ἦν τεθνήκως. Ch. 1043 ζῶν καὶ τεθνηκώς. Ag. 630 ζῶντος ἢ τεθνηκός. Ch. 763 τεθνηκός δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. Fr. 130 ἀποιμῶζον με τοῦ τεθνηκός τὸν ζῶντα μάλλον. Ch. 682 τεθνεῶντ' Ὀρέστην εἰπέ. [Sept. 684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.] Ag. 568 τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν. Fr. 158 τέκνοις ἐπῶζε τοῖς τεθνηκόσιν. Ch. 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκός λέγω. Ag. 539 χαίρω· τεθνάναι δ' οὐκ ἐτ' ἀντερῶ θεοῖς, ubi τεθνάναι vitiose pro τεθνάναι, syllaba

media correpta. Correxī χαίρω τι· τεθνάναι. || *Aoristus* ἔθανον Sept. 961 θάνες κατακτάς. 962 δορὶ δ' ἔθανες. Pers. 490 ἐνθα δὴ πλείστοι θάνον. Ag. 1318 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ. Sept. 735 ἐπειδὴν — αὐτοδάϊκτοι θάνωσι. [Ag. 840 ἄν θάνοιεν vitiose pro ἀνθαλοῖεν. V. ἀνθαλίσκουμαι.] Frequentissimus est participii usus θανῶν θανοῦσα θανόν. Sept. 477 θανῶν τροφεία πληρώσει χθονί. 1017 ἄγος δὲ καὶ θανῶν κεκτῆσεται. Pers. 298 τᾶϊν ἡρήμου θανῶν. 314 θανῶν — γενειάδα ἔτεγγε. 325 κείται θανῶν δειλαιοσ. 674 ὦ πολὺκλαυτε θανῶν δυνάστα. Ag. 1339 τοῖσι θανοῦσι θανῶν ἄλλων ποινὰς θανάτων — ἐπικρανεῖ. 1589 τὸ μὴ θανῶν πατρίῳν αἰμά·ται πέδον. Ch. 479 τρώποισιν οὐ τυραννικοῖς θανῶν. Eum. 339 θανῶν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Suppl. 228 οὐδὲ μὴ ἂν Αἰδοῦ θανῶν φύγῃ μεταίτιων αἰτίας. 987 δορικανεῖ μῶρῳ θανῶν. Ch. 906 τούτῳ θανοῦσα ευγκάθευδε. || Genitivus θανόντος θανοῦσης. Ag. 843 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος περί λέγω. Ch. 151 παῖδαν τοῦ θανόντος ἔξαυδωμένας. 248 πατρὸς θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχιδνῆς. 824 φρόνημα τοῦ θανόντος. Eum. 648 ἀπαῖ θανόντος οὔτις ἐστ' ἀνάστασις. Fr. 257, 4 τοῦ θανόντος. Ag. 1326 δούλη θανοῦσης. Suppl. 791 πρόπαρ θανοῦσας δ' Αἶδας ἀνάσσοι. || Dativus θανόντι θανοῦσι. Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νῦ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. 1034 θέλουσ' ἄκοντι κοινῶναι κακῶν, ψυχῇ, θανόντι ζῶσα. Ch. 506 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Ib. 517 θανόντι δ', οὐ φρονούντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. Ag. 1317 θανοῦση μαρτυρεῖτέ μοι τόδε. || Accusativus θανόντα θανοῦσαν. Pers. 712 νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα. Ag. 1361 τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν. Ch. 895 θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῆς ποτέ. Suppl. 416 δς οὐδ' ἐν Αἰδοῦ τὸν θανόντ' ἐλεύθεροί. Sept. 48 γῆν θανόντα τήνδε φυράσειν φόνῳ. || Numero plurali θανόντες θανοῦσαι. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὥσπερ εἰ πρὸς τῶν φίλων. Ch. 558 ὧς ἄν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταύτῃ βρόχῳ θανόντες, ubi *Weilius* ληφθέντες — θάνωσιν. Suppl. 160 ἀρτάναις θανοῦσαι. Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἰσιν οὐκ ἐνεστ' ἱκμάς. Pers. 842 τοῖς θανοῦσι πλούτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 1339 τοῖσι θανοῦσι θανῶν ἄλλων ποινὰς θανάτων ἐπικρανεῖ. Ch. 355 φίλος φίλοισι τοῖς ἐκέῃ καλῶς θανοῦσι. Eum. 318 μάρτυρες ὄρθαι τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. Sept. 838 νεκροῦς κλύουσα δυσμῶρως θανόντας. Ch. 268 οὐς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε θανόντας. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν. || Infinitivus Pr. 750 κρείσσον γὰρ εἰσάπαε θανεῖν. 751 ὅτῳ θανεῖν μὲν ἐστὶν οὐ πεπρωμένον. 933 ὦ θανεῖν οὐ μῆρομον. Sept. 636 σοὶ συμφέρεσθαι καὶ κτανῶν θανεῖν πέλας. Pers. 432 ἴσθι μὴδὰμ' ἡμέρα μὴ πλήθος τοσοῦτάρθιον ἀνθρώπων θανεῖν. Ag. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1652 οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. 1653 δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε. Ch. 549 δεῖ τοῖ νιν — θανεῖν βίαιως. Eum. 625 οὐ γάρ τι ταυτὸν ἄνδρα γενναῖον θανεῖν. Suppl. 802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλακτικῶν κακῶν. || Futurum. Ag. 1279 οὐ μὴν ἀτμοὶ γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1320 ἐπιζενοῦμαι ταῦτα δ' ὥς θανοῦμένη. || Improprie de sermone pereunte Ch. 846 λόγοι πεδάρσοι θρώσκουσι θνήσκοντες μάτην.

Θνητός (θατός forma Dorica, ab librariis non raro in formam communem mutata) *mortalis*. Pr. 550 οὐποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεῖσαι βουλαί. Sic correxi pro τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεῖσαι βουλαί. Fr. 373 τοῦ η-

λοπλάστου σπέρματος θνητῇ γυνί. || Multo frequentius substantivum dicitur. Pr. 8 πυρός σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προῦδωκεν γέρας. 84 τί σοι οἶοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων; 107 θνητοῖς γὰρ γέρα πορών. 239 θνητοῦς δ' ἐν οἴκῳ προθέμενος. 248 θνητοῦς ἔπαυσα μὴ προσδέκεσθαι μόνον. 267 θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς πύρρῳ πόνους. 414 σοῖς πῆμασι συγκάμνουσι θνατοί. 464 θνητοῖς μεγίστων διδάχοι μοθημάτων. 498 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὤδωσα θνητούς. 543 σέβει θνατοὺς ἄγαν. 613 ὡ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας. 737 τῆδε γὰρ θνητῇ θεὸς κρήζων μιγῆναι. 800 ἄς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς. Sept. 442 θνητὸς ὦν ἐς οὐρανὸν πέμπει γεγυνά — ἐπη. Pers. 94 δολομήτιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; 100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν. 632 μόνος ἀν θνητῶν πέρας εἶποι. 708 πολλὰ — κακὰ γίγνεται θνητοῖς. 749 θνητὸς ὦν θεῶν δὲ πάντων ψετο — κρατήσιν. 820 οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν δντα χρῆ φρονεῖν. Ag. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν δντα κάλλεσιν βαίνειν. Eum. 336 θνατοῖν τοῖσιν αὐτοῦργίαι ἐμπέσωσιν. Suppl. 824 τί δ' ἀνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;

Θοάζω *sedeo*. Hoc verbo, quod celeriter movendi significacionem habet, pro θάσσω vel Homericō θαάσσω usi sunt Aeschylus Suppl. 595 ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων et Sophocles OR. 2 τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε; *quas mihi sedes sedetis*, i. e. quo consilio has ante aedes meas sedes occupastis? ubi v. quae in annot. Oxon. dixi.

Θοινατήρ *epulo*. Ag. 1502 Ἀτρώς χαλεποῦ θοινατήρος.

Θοῖνη *epulae*. Fr. 281, 7 αὐτὸς ἐν θοῖνῃ παρών. Fr. 529 θεοὺς ὁσίοις θοῖναις ποτιτισσομένα βοῦφόνους.

Θολερός *turbidus, perturbatus*. Pr. 885 θολερόι λόγοι.

Θοός *celer*. Pr. 129 πτερύγων θαοῖς ἀμίλλαις. Ag. 476 πόλιν διήκει θοὰ βάξις. De navibus, ut saepe apud Homerum, dictum restitui Pers. 559 νῦν δὲ κυανώπιδες θαοὶ | νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ | ὁμοπτεροῖσιν ἐμβολαῖς, quae sic in M corrupta et interpolata leguntur αἱ δ' ὁμοπτεροῖ κυανώπιδες | νᾶες μὲν ἄγαγον ποποῖ | νᾶες πανωλέθοροις ἐμβολαῖς. Similiter Arist. Eq. 554 καὶ κυανέμβολοι θαοὶ μισθοφόροι τριήρεις.

Θοῦριος *impetuosus, ferax*. Sept. 42 θοῦριοι λογατέται. Pers. 73 Ἀσίας θοῦριος ἄρχων. 718 754 θοῦριος Ξέρξης. Ag. 112 θοῦριος ὄρνις. Eum. 627 θοῦριος τόξοις.

Θοῦρος i. q. θοῦριος. Pr. 354 Τυφῶνα θοῦρον. Pers. 137 τὸν αἰχμάνεντα θοῦρον εὐνατήρα. Fr. 196, 2 καὶ θοῦρός περ ὦν.

Θοῶς *celeriter*. Pr. 1060 τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 398 θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανείς ἰδεῖν.

Θράσος *animi ferocia, audacia*. Pr. 42 θράσους πλέως. Pr. 861 νυκτιφρουρητῶ θράσει. Sept. 189 οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Pers. 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες ἐψύχων θράσει. 744 ἦνυσεν νέψω θράσει. 831 θεοβλαβούνθ' ὑπερκόψω θράσει. Ag. 169 παμμάχῳ θράσει βρύων. 770 θράσος μελαίνας μελάθοροις ἄτας. Ag. 803 θράσος ἐκ θυσιῶν ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων. 994 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρά θράσους. Suppl. 498 μὴ θράσος

τέκη φόβον. 505 ποῦ θράσος νέμεις (νεμεῖς Porsonus) ἐμοί; 955 θράσος λαβοῦσαι.

Θράσω *perturbo*. Pr. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας. In M θράξαι. Correxuit Buitmanus Gramm. 1 p. 212 et Cobetus Nov. Lect. p. 655.

Θρασύνω *animum addo, audacem reddo*. Ag. 222 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρομήτης τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. || θρασύνομαι *audax s. confidens fio*. Ag. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. Suppl. 772 πρὶν ὄρμῃ ναῦν θρασυνθῆναι.

Θρασὺς *ferox, audax*. Pr. 178 σὺ μὲν θρασὺς. 871 σπορὰς γε μὴν ἐκ τῆδε φύσεται θρασὺς τόξοις κλεινός. Eum. 296 θρασὺς τατοῦχος ὡς ἀνὴρ. 863 Ἀρῇ ἐμφυλίῳν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασὺν. Suppl. 197 φθογγὴ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασὺ. Fr. 305 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν.

Θρασυσπλάγχνης *forti animo*. Pr. 730 δν θρασυσπλάγχνης σε χρη λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερὰν Μαιωτικόν.

Θρασυστομέω *audacter loquor*. Suppl. 203 θρασυστομέω γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.

Θρασύστομος *audacter loquens*. Sept. 612 ἀνοσίοισι συμμεγίς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι. Ag. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος.

Θραύμα *fragmentum*. Pers. 425 ἀγαίοι κωπῶν θραύμασιν (in apogr. θραύσμασιν) τ' ἐρείπιων ἔπαιον. [θραύματ' Ag. 1166 vitiose pro θαύματ'.] Θραύω *frango*. Pers. 196 Ζυγὸν θραύει μέσον. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Eum. 557 θραυομένας κεραίαις.

Θρέμμα *animal*. Sept. 181 ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά.

Θρέομαι *tumultuando clamo*. Sept. 78 θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχῃ, versu dochmiaco, cuius syllabae quattuor primae exciderunt, quas νεόκοτα fuisse conieci. Eodem metro Ag. 1165 μινυρὰ θρεομένας. Ch. 970 τὸ πᾶν ἰδεῖν θρεομένους μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα, unde θρεομένη μέλη post v. 116 repetit M, deletum a Porsono.

Θρεπτήριος *nutritius*. Ch. 6 (φέρω δὲ supplet Erfurdiius) πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, τὸν δευτερον δὲ τόνδε πενθητήριον, de quo loco Eustath. p. 165 λέγονται δὲ τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείραντες ἀνείθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς. — καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος κατὰ τὸν Αἰσχύλον, πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος. λέγεται δὲ τῆς τομῆς τοῦ θρεπτηρίου πλοκάμου κατάρξαι Θησεύς. κειράμενος γάρ, φασί, τὴν ἐμπροσθίαν κόμην εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. Brevius idem p. 1194 extr. et schol. Pindari Pyth. 4, 145, cui hos duo versus servatos debemus. || *nutritius*. Ch. 545 μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.

Θρήκη (quae Ionica forma est, pariterque Θρήξ Θρήκιος Θρήσσα, qua tragici constanter usi sunt, non communi Θράκη Θράξ Θράκιος Θράσσα) *Thracia*. Pers. 509 Θρήκην περᾶσαντες. 566 Θρήκης ἄμ πεδιῆρεις δυσχίμους τε κελεύθους.

Θρήκιος *Thracius*. Pers. 870 πάροικοι Θρηκίων (θρηκίων M) ἐπαύλων. Ag. 654 Θρηκίαι πνοαί. 1418 ἐπυδὸν Θρηκίων ἀμμάτων.

Θρηνέω *desleo, lamentor*. Pr. 615 ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἐμούς θρηνῶν πόνους. Pers. 686 ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτε. [Ib. inter versum 546 κἀγὼ δὲ μόνον τῶν οἰχομένων et 547 αἰρῶ δοκίμους πολυ-

πενθή unus excidit versus, qui fortasse fuit φρενός ἐκ φιλίας θρηνῶν παιάν, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 469 470.] Ag. 1541 τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων; Ch. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζωσα πρὸς τύμβον μάτην. Fr. 420 θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδότιον.

θρηνητήρ *plorator*. Pers. 938 ἰάν Μαρνανδουοῦ θρηνητήρος.

θρηνητής *plorator*. Ag. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

θρήνος *lamentatio, cantilena lugubris*. Pr. 388 μὴ γὰρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἐχθραν βάλη. Sept. 863 θρήνον ἀδελφοῖν — οἰμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθῶν ἥσειν. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρήνον ἀδελφῆς. Ag. 991 ὕμνωδεῖ θρήνον Ἐρινύος. 1322 ἀπαεῖ ἐτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ (οὐ Hermannus) θρήνον θέλω ἔμὸν τὸν αὐτῆς. Ch. 335 δίπαια τοῖ σ' ἐπιτύμβιος θρήνος ἀναστενάζει. 342 ἀντί δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

θρήσσαι *inscripta fuit Aeschylifabula* (fr. 77—81).

θριγκώ *culmo, fastigium impono*. Ag. 1283 ἀτας τάδε θριγκώσων φίλους.

θριζώ *demeto*. Ag. 536 πατρῶν ἐθρῖσεν δόμον, ubi Triclinius Thomae M. annotationem repetit ἑθέρισεν, ἔκειρεν· κοινῶς δὲ ἐθρίξεν, ἀφείλεν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ θριξ. καὶ Εὐριπίδης (Or. 128) "ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν τριχάς". ἀπέθριξεν Euripidi restitutum e libris deterioribus, sed recte, ut docet Helenae versus 1188 κόμας σιδήρον ἐμβαλοῦσ' ἀπέθρισας, licet apud Hesychium legatur ἀπέθριξεν· ἀπέκειρεν, ἀπέκομεν.

θριξ *capillus*. Sept. 535 ταρφὺς ἀντέλλουσα θριξ. 564 τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἴσταται. Pers. 1056 καὶ μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα. Ag. 562 τιθέντες ἐνθρονον τρίχα. Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσήκε πενήθησαι τριχί. 226 κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖον τριχός. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. 619 Νίσσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα.

θροῖα *crepo, vocem edo*. Pr. 608 θροεῖ, φράζε τὰ δυσπλάνων παρθένων. Ag. 104 κύριός εἰμι θροεῖν ὀδὸν κράτος. 1137 τὸ γὰρ ἔμὸν θρωῖ (θροεῖς) πάθος. 1141 ἀμφὶ δ' αὐτάς θροεῖς νόμον ἄνομον. Ch. 828 θροοῦσα πρὸς σέ, τέκνον, πατρός αὐδάν. Forma media Eum. 510 τοῦτ' ἔπος θροοῦσας.

θρόμβος *grunus*. Ch. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 546 θρόμβω δ' ἔμειν αἵματος φίλον γάλα. Eum. 164 φονολιβῆ θρόμβον. Sic Wakefieldus pro θρόνον. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὐδ' ἀφείλκυσας φόνου.

θρόνος *sedes, solium*. Pr. 228 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶν ἐς θρόνον καθέζετο. Sept. 409 τὸν Αἰσχύνῃς θρόνον τιμῶντα. Ag. 260 ἐρημηθέντος ἄρσενος θρόνον. 1054 λιποῦσα τόνδ' ἁμαεήρη θρόνον. 1563 μῖνοντος ἐν θρόνῳ Διός. Sic Schuetzius pro χρόνῳ. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Figurata Ag. 983 θάρσος ἐπιπέθεις ἵζει πρενός φίλον θρόνον. quocum comparari potest quod Plato dixit Rep. 8 p. 563 b ἐπὶ κεφαλῇν ὥθει ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν.

|| Numero plurali Pr. 767 ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων· 910 δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' αἰσὸν ἐκβαλεῖ. 912 ἐκπίτνων — δηναῖων θρόνων. Pers. 775 αἰσχύνῃ πάτρα θρόνοις τ' ἀρχαίοισι. Ch. 572 κἀκεῖνον ἐν θρόνοις εὐρήσω πατρός. 975 ἐν θρόνοις τόθ' ἤμενοι. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 29 ἔπειτα μάντις ἐν θρόνοις καθίζων. 47 ἐν θρόνοις ἤμενος. 229 παρὰ Διὸς θρόνοις. 511 ὦ Δίκα, ὦ θρό-

νοι τ' Ἐρινύων. 616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἦδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 374 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις (sic Pauwius: χρόνοις M) χρεός πᾶν ἐπικραίνεις. [θρόνον Eum. 164 vitiose pro θρόμβον, quod v.]

θρώσκω *exsulto*. Ch. 846 δειματούμενοι λόγοι πεδάρσοι θρώσκουσι, ubi θρώσκουσο (et ἐξέθρωσκον Pers. 457) M: v. s. v. θνήσκω. || *ineo, coeo*. Eum. 660 τίκει δ' ὁ θρώσκων. Hesi-chius θρώσκων κνώδαλα: ἐκθορίζων καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ (fr. 13).

θυγάτηρ *filia*. Ag. 84 Τυνδάρην θυγάτηρ. 225 ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός. 1556 Ἰφιγένεια — θυγάτηρ.

θύελλα *procella*. Ag. 819 ἄτης θύελλα ζωσι, quod Triclinius exp. τῆς φθορᾶς αἰ πνοαί. Probabilius θυηλαί (*sacrificia*) Hermannus.

Θυέστης *Thyestes*, Pelopis filius. Ag. 1242 τὴν Θυέστου δαῖτα. 1584 πατέρα Θυέστην τὸν ἔμὸν. 1588 τλήμων Θυέστης. Ch. 1069 μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

θυηπολέω *sacra facio*. Ag. 262 εὐαγγέλοις ἐλπίσιν θυηπολεῖς, quod Triclinius exp. περὶ θυσίας διατρίβεις.

θυηπόλος *sacrificans*. Pers. 202 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμόν προσέστην.

θυηφάγος *thura consumens*. Ag. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

θυιάς *thyias, baccha*. Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν θυιάς ὡς. 836 ἔτευξα τύμβῳ μέλος ὡς θυιάς. Suppl. 564 μαινομένα — ὀδύνας κεντροδαλήτισι θυιάς Ἥρας.

θύμα *sacrificium*. Ag. 1118 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυέστω θυματος λευσίμου. 1310 τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.

θυμαλγής *animo dolorem afferens*. Ag. 1031 νὺν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει θυμαλγῆς (καρδία).

θυμέλη *ara*. Suppl. 668 γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (excidit dativus aliquis) φλεόντων θυμέλαι. θυμηδῆς *animo placens, gratus*. Suppl. 962 τοῦτων τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα.

[θυμοβόρος. V. θυμοφθόρος.]

θυμόμαντις *animo praesagens*. Pers. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὦν σοὶ πρεσμενῶς παρήνεσα.

θυμόομαι *irascor*. Ag. 1069 ἐγὼ δ', ἐπιοικτείρω γὰρ, οὐ θυμώσομαι. 1368 τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. Sic A. I. Ahrensius προμυθοῦσθαι. Eum. 733 ὡς ἀμφιβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει. 801 μὴ θυμοῦσθε. [Fr. (Eurip.) 369 ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμώσθαι θεοῖς.]

θυμοπληθής *animum explens*. Sept. 686 μὴ τί σε θυμοπληθὲς δοριμαργὸς ἄτα φερέτω.

θυμός *animus*. Pr. 380 καὶ μὴ σφυδύντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. 538 φαναις θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναις. 706 τοὺς ἐμούς λόγους θυμῷ βάλε. Sept. 52 σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρεία φλέγων ἐπνει. 507 οὐτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐθ' ὀπλων σθένειν μωμητός. Pers. 11 κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπείται θυμός ἐσωθεν. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ψακοστροφούν. Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 234 παντὶ θυμῷ. Eum. 738 ἅπαντι θυμῷ. Ag. 992 ὕμνωδεῖ θρήνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἐσωθεν θυμός. 1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει (ὀρύττειν Hermannus) πεσών. Ch. 392 ὀρμὴς — θυμός. 422 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός. Eum. 843 876 θυμὸν δῖε, μάτερ Νυῒ. Suppl. [448 ἀλγινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.] 566 χλωρὺν δέματι θυμὸν πάλλοντο. Fr. 238 ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα. [θυμός corruptum ex οὐμός fr. 155.]

θυμοφθόρος *animum perdens*. Ag. 103 τὴν θυμοφθόρον λύτης φρένα, scriptura corrupta, quam schol. exp. ἥτις ἐστὶ θυμοφθόρος λύτη τῆς φρενός. Sententiae convenit καινοῦ θυμοφθόρου ἀλγους, quod proposui in Philologo vol. 18 p. 66. Weilius coniecit λύτης, θυμοφθόρον ἀτην.

θύμωμα *ira*. Eum. 860 in verbis Minervae ad chorum Furiarum οὐ δ' ἐν δόμοισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μὴθ' αἰματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων, αἰνοῖσι ἐμμανεῖς θυμώμασι. Schol. ὀργαῖς, ὅτι καὶ οἰνωθέντες (immo οὐκ οἰνωθέντες) τρόπον τινὰ γίνονται ἐμμανεῖς. Hermannus "δοῖνα θυμώματα sunt irae non ex vino natae et graviores ac magis diuturnae quam inebriatorum. Ineptia est eorum sententia, qui rixas a Furiis iniectas propterea δοῖνα θυμώματα dici putant, quia earum sacrificia δοῖνα erant."

θύννος *thynnus*. Pers. 424 ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον. Fr. 297 τὸ σκαῖον ὄμμα παραβλῶν θύννον δίκην. Ib. δς ἀστενακτὶ θύννος ὥς ἡνέσχετο.

θύος *suffimentum*. Ag. 1409 τὸδ' ἐπέθου θύος. Eum. 835 θύη πρό παίδων καὶ γαμηλίου τέλους.

θυοσκέω *sacra facio*. Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πειθοὶ περίπεμπα θυοσκέεις; θυοσκέεις (quod verbum annotavit Hesychius s. v. θυοσκέειν) Turnebus restituit. θυοσκέεις pr. M, θυοσκινεῖς correctum. Apud Hesychium θεοσκέει: θεοὺς τιμᾷ.

θύρα *ianua*. Ch. 652 θύρας ἀκουσον ἐρκείας κτύπον.

θύραθεν *foris*. οἱ θύραθεν de hostibus ante portas urbis versantibus dictum Sept. 68 εἰδῶς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβῆς ἔσει. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἀριστ' ὀφέλλετε.

θυραῖος *qui foris est*. Ag. 1608 καὶ τοῦδε τάνδρος ἡψάμην θυραῖος ὤν. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου, κεῖ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Eum. 864 θυραῖός ἐσθ' ὁ πόλεμος. || *extra ianuam stans*. Ag. 1055 οὗτοι θυραῖαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. || *alienus*. Ag. 837 τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.

θυροκόπος *ostia pulsans, mendicans*. Ag. 1195 ἢ ψευδόμαντις εἰμι θυροκόπος φλέδων; Pirynichus in Bekk. Anecd. p. 42, 32 θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἔνεκα κόπτων τὰς θύρας.

θυρωρός *ianitor*. Ch. 565 καὶ δὴ θυρωρῶν οὗτις ἀν φαῖδρᾳ φρενὶ δέξαιτο.

θυσία *sacrificium*. Sept. 701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. Ag. 101 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπίς. 147 σπευδομένα θυσίαν ἐτέραν. 214 παυσανέμου θυσίας. 803 θράσος ἐκ θυσιῶν (sic H. L. Ahrensens pro ἐκούσιον) ἀνδράσι θνή-

σκουσι κομίζων. 1168 ἰὼ πρόπυργοι θυσαίει πατρός. Eum. 1037 τιμαῖς καὶ θυσαίει.

θυστὰς *sacrificia*. Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστὰδος βοῆς. Schol. τῆς παρὰ ταῖς θυσαίει γινόμενης, ἀφ' ἧς ἐνίστε καὶ ἡ βάκχη, σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ. ἢ, ἡ νενόμισται τοῖς Ἑλλήσιν ἐν μάχαις· ἢ, ὡς νενομισμένον Ἑλλήσι παρὰ τὰς θυσίας ὀλοοῦζειν.

θύω *sacra facio, immolo*. Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θύσαι πέλανον. Ag. 694 ὅμως δ' ἔθουον. 1417 ἔθουσεν αὐτοῦ παῖδα. Eum. 109 νυκτίσμενα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρός ἔθουον. [692 Ἄρει δ' ἔθουσιν.] Suppl. 450 δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια. 981 Ἀργείοισιν εὐχέσθαι χρεῶν, θύειν τε λείβειν τε. Fr. 156 οὐτ' ἀν τὶ θύων οὐτ' ἐπισπένδων ἀνοῖς. 321 θύσας δὲ χοῖρον. || *Forma media* Ag. 137 αὐτότοκιν πρό λόχου μογεράν πτάκα θυομένοισιν. || *Pasivum* Ch. 242 καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος. || θύω *furibundo impetu feror, furo*. Ag. 1235 θύουσαν Αἰδου μητέρα, quod Triclinius exp. per ὁρμῶσαν: de qua significatione v. Thes. vol. 4 p. 469.

Θυώνη *Thyona*, eadem quae Semele. Schol. Apoll. Rhod. 1, 636 θυιάσιν ὤμοβόροις: Μαινάσιν. ἐνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος (fr. 223) ἔγκυον αὐτὴν παρειαγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. Hinc patet, ut monuit Nauckius, argumentum dramatis fuisse fabulam notissimam quam tradunt Apollod. 3, 4, 3. et Hyginus fab. 179. et fortasse idem argumentum tractavit Sophocles in Ὑδροφόροις.

[θῶκος Pr. 831 male pro θάκος, quod v.]

θῶμαι *epulor*. Fr. 44 θῶσθαι, quod per δαίνυσθαι, θοινᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι exp. Hesychius. Plura de hoc verbo v. in Thes. vol. 4 p. 471.

θῶμιγέ *chora*. Pers. 461 τοῖκῆς δ' ἀπὸ θῶμιγτος. Eum. 182 χρυσηλάτου θῶμιγτος ἐξορμώμενον.

θωμός *acervus*. Ag. 295 γραῖας ἐρείκης θωμόν.

θῶπτω *adulor*. Fr. 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰ. Fr. 231 θῶψεις, quod per θωπεύσεις exp. Hesychius.

θωρακεῖον *propugnaculum*. Sept. 32 πληροῦτε θωρακεία.

θωῦσσω *vociferor*. Pr. 393 ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθῶύξας λόγον. 1042 εἰδότι τοῖ μοι τάσδ' ἀγγελίας δδ' ἐθῶύξεν. De susurro culicia Ag. 893 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωῦσσοντος.

I.

"I pronominis reflexivi tertiae personae nominativus, cuius nulla apud Aeschylum, perpauca apud alios exempla sunt, de quibus dixi in Lexico Sophocleo p. 228.

Genitivus οὗ *sui* non legitur apud Aeschylum, sed forma poetica ἔθεν Suppl. 67 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν, Sic Porsonus. ἔο ἐν M.

Dativi οἱ *ei* unum est exemplum formae encliticae Ag. 1146 περιβάλλοντό οἱ (sic Hermannus pro

γάρ οἱ) πτεροφόρον δέμας θεοῖ. Hiatu epico pariter usus est Sophocles El. 195 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταῖα | γενῶνιν ὠρμῆθ' πλαγὰ. Nam sic hic quoque recte correxit Hermannus pro ὅτε σοι. Tertium ex poesi scenica exemplum est Cratini apud Plut. in Vita Periclis c. 24 Ἦσαν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει.

Accusativi ἔ nulla apud tragicos exempla sunt, tanto plura accusativi viv (*eum*), qui generis com-

munis est, nec solius numeri singularis, sed etiam dualis et pluralis significationem habet, cui interdum *μιν*, formam ab tragicorum usu alienam, substituerant librarii, et apud Aeschylum quidem Sept. 453. Ch. 622 791. Eum. 631. [Suppl. 999.] *νιν* encliticum pro αὐτόν dictum Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις *νιν*. 671 ἐπηγάγκαζέ *νιν* Διὸς χαλινός. 996 πρὸς οὐ χρεῖν *νιν* ἐκπείσειν τυραννίδος. Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίων κάρτα *νιν* προστέλλεται. 453 κεραυνὸς δέ *νιν* βέλος ἐπισχέθαι. 484 τῶς *νιν* Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίων. 660 εἰ *νιν* κατὰξει χρυσότευκτα γράμματα. 664 οὔτε *νιν* φυγόντα μητρόθεν σκότον — Δίκη προσεῖδε. Pers. 848 ἦ *νιν* ἀμπέχει. Ag. 162 τοῦτό *νιν* προσενέπω. 624 ἀλλ' εὐ *νιν* ἀσπάσασθε. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου *νιν* ἰστορεῖ. 903 τοιοῖσδε τοῖ *νιν* (νυν M) ἀξίω προσφθέγμασιν. 1285 ἄξιν *νιν* (sic Triclinius pro νυν. ἤξιν τιν' Karstenus) ὑπτάσμα κειμένου πατρός. 1384 παῖς δέ *νιν* δις. 1541 τίς ὁ θάψων *νιν*; 1556 Ἰφιγένεια *νιν* ἀσπασίως — φιλήσει. 1644 ἀλλὰ *νιν* γυνή — ἔκτεινε. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὁστις πλὴν ἑνὸς κείρατό *νιν*. 189 ἀλλ' οὐδὲ μὴν *νιν* ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. 367 οἱ κτανόντες *νιν*. 440 ἐπράσσε δ' ἄπερ *νιν* ὠδε θάπτει. 622 κιγχανεῖ δέ *νιν* Ἑρμῆς. 766 πῶς οὖν κελεύει *νιν* μολεῖν ἐσταλμένον; 788 σὺ δέ *νιν* φυλάσσεις. 791 ἐπεὶ *νιν* μέγαν ἄρας. 809 καὶ *νιν* ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν. 905 καὶ ζῶντα γάρ *νιν* κρείσσοις ἡγήσας πατρός. Eum. 17 τέχνης δέ *νιν* Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. 459 ἀλλὰ *νιν* κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ *νιν* ἡμπολήκοτα. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακῆματά *νιν* πρὸς τὰσδ' ἀπάγει. Fr. 305, 8 σικτή *νιν* αὐθὶς ἀμφινομήσει πτέρυξ. || Feminine *eam*. Pr. 46 τί *νιν* (τὴν τέχνην) στυγεῖς; Sept. 669 οἰμαὶ νιν αὐτῶν νὺν παραστατεῖν. 990. Ag. 958 τίς δέ *νιν* (τὴν θάλασσαν) κατασβέσει; 1052 πείθω *νιν* λόγῳ. 1232 τί *νιν* καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Ch. 548 δεῖ τοῖ *νιν* — θανεῖν βιαίως. 550 κτείνω *νιν*. 949 Δίκαν δέ *νιν* προσαγορεύομεν. [997 τί *νιν* προσείπω;] Eum. 540 μῆδε *νιν* — ἀτίσης. Suppl. 309 τοιγάρ *νιν* ἐκ γῆς ἤλασεν. 999 θῆρες δέ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τί *νιν*, ubi M τιμήν, quod in τί μιν recte mutasse videtur Turnebus, nisi quod τί *νιν* scribere debebat. Male alii τί μὴν. Nam requiritur pronomen, quod ad praecedentia Aeschyli verba refertur τέρεϊν' ὀπῶρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς, quibus interpolator quattuor versus ab se scriptos adiunxit 999—1002. || Neutraliter *id*. Ch. 542 κρίνω δέ τοῖ *νιν*. || Numero plurali *eos*. Suppl. 729 μὴ τρέσητέ *νιν*. Neutraliter *ea*. Pr. 55 βαλὼν *νιν* (τὰ ψέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει θεῖνε.

Reliquarum apud Aeschylum pronominis tertiae personae formarum exempla haec sunt:

1. Accusativus *spe*, qui, pariter ut *νιν*, numero vel singulari vel plurali dicitur. Numero singulari *eum*. Sept. 469 ὡς οὐδ' ἄν Ἄρης σφ' ἐκβάλῃ πυργωμάτων. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μῆδε προσβαλεῖν πύλαις. 617 ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. 1028 ἐγὼ σφε θάψω. Pers. 198 πῖπτε δ' ἐμὸς παῖς καὶ πατήρ παρίσταται Δαρείος οἰκτεῖρων σφε. Ag. 1642 λιμὸς εὐνοϊκός μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται. Eum. 234 εἰ προδῶ σφ' ἐκύν. || Feminine *eam* pro αὐτῇ. Eum. 610 εἰ σφε σὺν Δίκη κατέκτανον. || Numero plurali *eos*. Sept. 630 Ζεὺς σφε κἀνο κεραυνῶν. 739 τίς ἄν σφε λούσειεν; 788 καὶ σφε σιδαρονόμῳ διὰ χειρὶ ποτε λαχεῖν κτήματα. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Suppl. 507 καὶ δὴ σφε λείπω. || Feminine

eas pro αὐτάς. Sept. 864 οἰμαὶ σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθῶν ἤσειν ἄλγος ἐπάειον.

2. Dativus pluralis σφισιν *iis* pro αὐτοῖς. Pr. 481 ἐγὼ σφισὶν ἔδειξα. || σφιν pro αὐτοῖς. 252 πῦρ ἐγὼ σφιν ὠπάσα. 457 ἐς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἀστρων ἔδειξα. Fr. 156 κοῦπῳ σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Pro αὐτοῖς Sept. 927 δυσαίων σφιν ἃ τεκοῦσα. Pers. 807 οὐ σφιν κακὸν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. || σφιν numero singulari pro αὐτῷ Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἔστιν ἐξεργασμένον, cuius alterum apud tragicos exemplum est Sophoclis OC. 1490 ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὐ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφιν, ubi schol. annotavit ὅτι ἡ σφὶν ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας κεῖται, usu per raro, de quo dixerunt Buttmanus in Lexilogo vol. 1 p. 60, L. Dindorfus in Thes. vol. 7 p. 1595 et Meinekius ad Callim. p. 124. In versu Aeschyli pro plurali habuit scholiasta, qui exp. τοῖς προτρεψαμένοις, fortasse propter 753 κακοῖς ὀμλῶν ἀνδράσιν, et 757. Sed Darium culpam in unum conferre Xerxem tota eius oratio ostendit.

3. Accusativus encliticus σφας pro αὐτούς (de quo v. Lex. Soph. p. 228) Pr. 443.

Id voc. Pers. 936 κακοῦλέτο *νιν* λάν.

ιακχὴ clamor. Pers. 939 πέμψω — πολυδάκρυον ιακχάν. Sic Porsonus pro ιαχάν. Eadem forma metro postulante restituta Eur. El. 743. Tro. 337. Iph. A. 1039. De accentu v. Arcad. p. 115, 25.

Id alll *mitto, emitto*. Pr. 659 ἐπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ιαλλεν. Ch. 45 μωμένα μ' ἰάλλει δυσθέος γυνά. 497 Δικὴν ιαλλε σύμμαχον φίλοις.

Id α λ τ ός missus. Ch. 22 ιαλτός ἐκ δόμων ἔβαν.

Id *remaedium*. Fr. 382 οἱ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ιάματα, nisi κουφίσματα scribendum, de quo dixi s. v. ἔρεσμα.

Id *ambis*. Hesychius ιαμβίς: Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς (fr. 74). τοῖς κιθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνῆι, καὶ αἱ τοιαῦτα κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες: de quibus v. Thes. s. v. παριαμβίς.

Id *anes Iones*. Pers. 949 ἰάνων γὰρ ἀπήνρα, ἰάνων ναύφαρκτος Ἄρης. Metrum est anapaesticum monometrum hypercatalecticum. Valde autem memorabile est ἰάνων correpta syllaba secunda dictum. Producta, quae legitima est mensura, utitur v. 1025 ἰάνων λαὸς οὐ φυγαίχμας, si recte sic Passovius. ἰαόνων M. ἰάων Hermannus.

Id ο μ α ι medeor. Fr. 417 μὴ κακοῖς ἰώ κακά.

Id *anes Iones*. Pers. 178 ἰαόνων γῆν οἴχεται. 563 ἰαόνων χέρες. 1011 ἰαόνων (sic ex aragr. pro ἰάνων) ναυατᾶν κύρσαντες.

Id *onios Ionicus*. Suppl. 68 ἰαονίοισι νόμοισι. Pers. 899 κατὰ κλῆρον ἰαόνιον. Sic Hermannus pro ἰόνιον.

Id *ipsw iacio*. Sept. 299 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριδέσσαν. 525 πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάπειν. Ag. 510 τόδεσιν ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. 1548 ἐπιτύμβιον αἶνον — ἰάπτων. Suppl. 95 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὤμιπύργων πανώλεις βροτούς. 547 ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἶας, intransitive ut ἰέναι Pers. 470. Sept. 544 πλείστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἰάπτεσθαι βέλη.

Id *ismos sanabilis*. Pr. 475 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὐρεῖν ὁποῖος φαρμάκοις ἰαῖσμος.

Id *atromantis medicus vates*. Ag. 1623 αἰ τε νῆστιδες δῶα διδάσκειν ἔεοχῶταται φρενῶν ἱατρόμαντις. Eum. 62 ἱατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τε-

ρασκόπος. Suppl. 263 Ἄπις — ιατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος.

ιατρός (syllaba prima ancipiti) *medicus*. Pr. 473 κακός δ' ἱατρός ὡς τις. Suppl. 261 φωτὸς ἱατροῦ χάριν. Ch. 699 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς (Ζάλης Bamberg.) ἱατρός ἔλπις ἦν. Fr. 244 ὦ Θάνατε — μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός. Pr. 378 ὁργῆς Ζεούσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι.

ἱαχέω *clamo, vociferor*. Sept. 868 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος | ἱαχεῖν Ἄϊδα τ' ἐχθρόν παϊῶν | ἐπιμῆλπειν, ubi probabilius est ἀχεῖν, quod librarii etiam apud Sophoclem et Euripidem locis pluribus in alterum illud verbum ἱαχεῖν mutarunt, pariterque ἱαχά pro ἀχά scripserunt, de quo dictum est ab Elmsleio ad Eur. Heracl. 752 et ab me in Thes. vol. 4 p. 230. Videtur autem Dorica vocabuli forma ἀχεῖν non solum in melicis tragoediarum partibus, sed etiam in anapaestis admissa esse, unde factum est ut Aristophanes quoque in anapaestis linguam tragicorum imitantibus Vesp. 1489 οἶον μυκτῆρ μυκάται καὶ | σφόνδυλος ἀχεῖ, licet reliqui versus omnes Attice scripti sunt, tamen ἀχεῖ scribere maluerit quam ἡχεῖ. Porro apud Eurip. Alc. 918 πολυάχητος δ' εἶπετο κύμμος | τὴν τε θανοῦσαν καὶ ὀλβίζων, non πολυήχηςτος legitur. Erravit igitur Elmsleius quum in versu Aeschyli ἡχεῖν scribere mallet quam ἀχεῖν, quod ego restitui. Forma trisyllaba quae syllabam mediam longam habet ubi opus erat, tragici ἱαχεῖν et ἱακχῇ dixerunt quae librarii ἱαχῇ et ἱαχεῖν scribere solent, de quo dixi s. v. ἱακχῇ.

ἱάων. V. ἱάνες et ἱάονες.

ἱδαῖος *Idaeus*. Ag. 311 φάος τὸδ' οὐκ ἀπαπὼν ἱδαῖον πυρὸς. 564 ἱδαία χιών. Fr. 155 ἐν ἱδαίῳ πάγῳ. ibid. ἱδαίαν ἀνά χθόνα.

ἱδῆ *Ida mons*. Ag. 281 ἱδῆς λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. 283 ἱδῆ μὲν (ἐπείμει) πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. Fr. 155 (apud Strabonem. 12 p. 580) Βερέκυντα χώρον, ἐνθ' Ἀδραστείας ἔδος ἱδῆ τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχῆμασιν ἔρπουσι μῆλων πᾶν δ' (δ' om. libri duo) ἐρέχθει πέδον, quae Meinek. vindic. Strabon. p. 199 sic probabiliter correxit, πρέπουσι μῆλων πᾶν τ' Ἐρέχθειον πέδον, hac addita annotatione "Dicit Tantalus tenere sese Berecynthium agrum, ubi Adrastea urbs et Ida totusque campus Erechtheus gregibus abundet. Erechtheum campum sive agrum intellego Dardaniam, quam Dardano mortuo Erichthonius tenuit, ὅς δὲ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, τοῦ τρισχιλίου ἵπποι ἔλας κατὰ βουκολέοντο, ut est apud Homerum Il. 20, 220. Cf. Analecta Alex. p. 357. Erechtheus autem et Erichthonius variae sunt eiusdem nominis formae. Ita qui Erichthonius appellatur a plerisque ὁ πρῶτος ἵππων ἄρμα Ζεύεας, Erechtheus dicitur Themistio Or. 27 p. 337. Cf. Schol. Ven. Homer. Il. 2, 547. Porro Ἀδραστείας ἔδος non de templo Adrasteae vel statua, ut Walz. de Nemesi Graeca p. 6 voluit, intellego, sed de urbe Adrastea et agro adiacente. Ita non semel locutus est Aeschylus, qui in Pers. 862 Icarum insulam dixit ἔδος ἱκάρου, et alia id genus plura. Cf. ad Stephanum Byz. p. 140, 4. Significat igitur poeta verbis Ἀδραστείας ἔδος campum Adrasteae, Ἀδραστείας πεδῖον, quo nomine urbs ipsa et ager appellabatur, v. Strabonem 13 p. 578 et 583. Aeschyleum item est, quod satis certa, ut mihi videtur, coniectura restitui πρέπουσι, quod etsi plerumque de rebus sub oculorum adspicuum cadentibus dicitur, tamen etiam

hic recte poni docet inter alia Agamemnonis vers. 321 οἶμαι βοῆν ἀμικτον ἐν πόλει πρέπειν."

ἰδίος *proprius*. Pr. 402 Ζεὺς ἰδίῳ νόμοις κρατύνων. [543 ἰδία γνῶμη ex glossemate. Restitui αὐτόνων γνῶμη.]

ἰδρίας *gnarus*. Ag. 446 μάχης ἰδρίας.

ἰδρύμα *statua*. Pers. 811 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἔξανέστραπται βάθρων. Ag. 339 θεῶν θ' ἰδρύματα. 527 βωμοὶ δ' αἵστοι καὶ θεῶν ἰδρύματα. || *aedes*. Ch. 1036 μεσόμεφαλόν θ' ἰδρύμα, Λοξίου πέδον.

ἰδρύω *colloco*. Eum. 862 μὴδ' — ἐν τοῖς ἔμοις ἀστοῖσιν ἰδρύσῃς Ἀρῇ, i. e. ne bellum exites civile. Suppl. 413 ἐν θεῶν ἔδραισιν ὠδ' ἰδρυμένας. Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθῆνας φασὶν ἰδρύσθαι χθονός;

ἰέναι. V. εἶμι. ἰέναι. V. ἵμι.

ἱέρεια *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 82—85).

ἱερεὺς *sacerdos*. Ag. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.

ἱερῖτις *supplex*. Hesychius ἱερῖτιν (ἱερῖτην codex): καθαρμοῦ δεομένην. ἱκέτιν. A. ἱέτιν (fr. 87)

ἱεροδόκος *sacrificia accipiens*. Suppl. 363 ἱεροδόκα θεῶν λήμματα ἄπ' ἀνδρός ἄγνοῦ.

ἱερὸν *sacrum*. Sept. 177 μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων. 1010 ἱερῶν πατρώων. Ag. 70 ἀπύρων ἱερῶν ὁργάς.

ἱερός *sacer*. [Forma Ionica ἱρός tragici non solum in melicis interdum usi sunt metro postulante, sed etiam in diversis tribrachii vitandi causa. Eam apud Soph. OC. 16 χώρος δ' ὅδ' ἱρός, ὡς ἀπεικάζει, βρύων, servavit codex Laurentianus, consentiente Suida s. v. ἱρος, unde ib. 54, ubi codex χώρος μὲν ἱερός, et aliis locis multis tragicorum (duobus Aeschyli, Sept. 268 et fr. 19) restitui, ubi poetae ἱρός scripserant pedem dissyllabum trisyllabo praeferentes (quemadmodum eadem de causa praepositionis ἀνά apocope usi sunt in verbis cum ea compositis), ab librariis eadem fere constantia expulsam quia apocopen illam removerunt, ne iis quidem locis exceptis in quibus manifesta metri lex formam trisyllabam ἱερός excludit, de quibus dixi in Thesaur. vol. 4 p. 544. Cavendum tamen est ne quis iusto longius procedat et ἱερεὺς quoque vocabuli compositorumque cum ἱερός nomen, quorum omnium minus frequens usus erat, forma Ionica tragicos usos esse contendat vel in mediis versibus vel, quod minus etiam probabile, in primo pede trimetri, velut apud Aeschylum fr. 326 (si recte coniecit Casaubonus) ἱερὰν τε Βοῦραν — et apud Sophoclem OR. 18 ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἱ δ' ἐπ' ἡβέων, ubi nemo facile sibi persuadebit Aeschylum et Sophoclem vitandi quem tot aliis in locis admisserunt anapaesti causa ad Ionicas confugisse formas ἱράν (quae mixta ex ἱρήν et ἱερὰν forma foret) et ἱρῆς. Simili lege usus vocabulorum ἱκετήρ ἱκτῆρ, ἱκέτης ἱκτῆς, ἱκέτις ἱκτῆς, ἱκετήριος ἱκτῆριος regitur, quae littera ε vel servata vel extrita dicuntur, de quo exposui in annot. Oxon. ad Sophoclis OR. 185.] Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱερὸν (scripsi ἱρόν). Pers. 36 τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος. 49 ἱεροῦ Τρωῖλου. Eum. 1005 φῶς ἱερὸν. Fr. 66, 7 ἱερὰς νυκτός. 192, 1 ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. 9 Ἀργεὺς ἱερὸν (scribendum ἱρόν) αὐδῖεν εὐλόν. 326 Βοῦράν θ' ἱερὰν καὶ κεραυνίους Ῥῦκας, ubi Casaubonus recte ἱερὰν τε Βοῦραν, nisi quis Meinekii praeferat coniecturam (Vindic. Strabon. p. 127) Βοῦραν καθ' ἱερὰν.

ἱζω *sedeo*. Ag. 982 θάρσος εὐπιθές ἱζει φρενὸς φίλον θρόνον. Suppl. 685 νοῦσων δ' ἑσμός ἀπ'

ἀστών ἴζοι κρατὸς ἀτερπής. || *colloco*. Suppl. 847 ἴζω σ' ἐπ' ἀμάλα. Eum. 18 ἴζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνῳ. || Forma media ἴζομαι *sedeo*. Eum. 80 ἴζου παλαιὸν ἀγκαθεν λαβῶν βρέτας. Suppl. 224 ἐν ἀγνῷ δ' ἐσμός ως πελειάδων ἴζεσθε. ἴῃ *interiectio dolentis*. Pers. 1004 ἴῃ ἴῃ, ἴω ἴω. Ib. 1074, 1075 ubi quater ἡῃ M. Ag. 1484 ἴῃ ἴῃ (sic scripsi pro ἴῃ ἴω), dial Διὸς παναιτίου πανεργέτα. Suppl. 114 ἴῃ ἴῃ, ἴηλέμοισιν ἐμπρεπῇ. Fr. 131 ἀνδροδαίκτον ἀκούων, ἴῃ, κόπον.

Ἰήιος cognomen Apollinis, ab interiectione ἴῃ formatum, de quo v. quae in Lexico Sophocleo dixi p. 230. Ag. 145 Ἰήιον δ' ἐπανακαλῶ Παιάν', ἴῃ. Sic correxi quod est in M Ἰήιον δὲ καλέω παιάνα, sine ἴῃ.

ἴηλεμίστρια *cantum lugubrem canens*. Ch. 424 ἔκοφα κομὸν Ἄριον ἐν τε Κισσίας νόμοις ἴηλεμίστριας, ubi M νομοισιλεμίστριας. Correxuit Hermannus. Hesychius ἴηλεμίστριας: θρηνητριάς.

ἴηλεμος *cantus lugubris*. Suppl. 115 ἴηλεμοισιν ἐμπρεπῇ.

ἴημι (syllaba prima longa, sed correpta ubi metrum brevem postulat) *mitto*. Pr. 154 εἰ γάρ μ' — εἰς ἀπέραντον Ἄρταρον ἦκεν. 812 ἐνθα Βυβλί- νων ὄρων ἀπο ἱσσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος. Sept. 310 εὐτραφέστατον πωμάτων ὄσων ἴησιν Ποσειδάων. 493 Τυφῶν ἰέντα πυρπάρων διὰ στό- μα λιγνὺν μέλαιναν. 865 θρήνον — οἶμα σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἦσιν ἄλγος ἐπά- ξιον. Pers. 635 ἰέντος τὰ παναίολ' αἰανὴ δύσθορα βάγματα. 940 ἴετ' αἰανὴ πάνδυρον δύσθορον αὐδῶν. 944 ἦστω τοι καὶ πάνδυρον. Ch. 152 ἴετε δάκρυ καναχῆς. 563 φωνὴν ἦσομεν (sic Turnebus pro οἶσομεν) Παρνησίδα. || Intransitive pro ἵεμαι *impetu feror*. Pers. 470 ἴησ' (ἴησ' M. ἦῖς' apogr.) ἀκόσμη εὖν φυγῇ.

Ἰθαγενής *indigena*. Pers. 306 Τενάγων τ' ἀριστεὺς Βακτρῶν Ἰθαγενῆς, Ἰθαγενῆς M.

[Ἰθυντήριον. ἰθύνω. V. εὐθυντήριον. εὐθύνω.]

Ἰκάνω *venio*. Pers. 159 ταῦτα δὴ λιπούσ' ἰκάνω χρυσεοστόλους δόμους. Ag. 1337 θεοτίμη- τος δ' οἰκάδ' ἰκάνει.

Ἰκαρος *Icarus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 890 Λήμνον Ἰκάρου θ' ἔδος.

ἰκέσιος *supplex*. Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἰκέσιον λόχον. || *supplices tuens*. Suppl. 346 Ζη- νὸς ἰκεσίου κότος. 616 Ζηνὸς ἰκεσίου κότον. Sic scripsi cum Burgesio pro ἰκεσίου Ζηνὸς κότον, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XII. 360 ἰκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.

ἰκεταδόκος *supplices exicipiens*. Suppl. 713 ἰκεταδόκον γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὀρῶ.

ἰκετηρία *ramus supplicis*. Suppl. 192 λευκο- στεφεῖς ἰκετηρίας, ubi probabilius est ἰκτηρίας, ut scripsit Victorius, quum ἰκτηρος in initio trimetri legatur 479 et ἰκτηρίας apud Sophoclem OR. 3. Ai. 1175.

ἰκέτης *supplex*. Ch. 336 τέρας δ' ἰκέτας δέ- δεκται. 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἰκέτην ἀπείργετε; Eum. 92 τόνδε πομαίνων ἐμὸν ἰκέτην. 151 τὸν ἰκέταν σέβων. 232 τὸν ἰκέτην τε ῥύσομαι. 474 ἰκέτης προσήλθεσθε καθαρὸς ἀβλαβῆς δόμοις. 577 ἔστι γὰρ δόμων ἰκέτης ὁδ' ἀνήρ. Suppl. 22 σὺν τοῖσδ' ἰκετῶν ἐγγχειρίδιοις. 28 δέξαιθ' ἰκέτην τὸν θηλυγενὴ στόλον. 641 αἰδοῦνται δ' ἰκέτας Διὸς. 815 σεβίζου δ' ἰκέτας σέθεν.

ἰκέτις *mulier supplex*. Suppl. 349 ἴδε με τὰν ἰκέτιν. 429 μή τι τέλεις τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν. || Ἰκέ- τιδες inscripta Aeschyli fabula.

ἰκμάς *humor*. Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἴσιν (sic Nauckius pro εἰσίν) οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς.

ἰκνεόμαι *venio*. Pr. 117 τίς ἴκετ' αἴας τόνδε τέρμιον πάγον; Sic correxi pro ἴκετο τέρμόνιον ἐπὶ πάγον. [724 apogr. multa Ἀμαζόνων στρατὸν ἴῃ συγάνορα, ubi M ἦξεις.] Sept. 241 τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν — ἰκόμαν. 286 πρὶν ἀγγέλους σπερ- χνοῦς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἰκέσθαι. 563 ἰκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. 980 οὐδ' ἴκεθ' ως κατέκτανεν. Pers. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἴζεται κνέφας. 658 βαλλήν, ἐλθ', ἰκοῦ τόνδ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον. Sic scripsi pro βαλλήν ἴθι ἰκοῦ ἐλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον. Ag. 966 φυλλάς ἴκετ' ἐς δό- μους. Ch. 376 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράννης δούπος ἰκνεῖται. 381 τοῦτο διαμπερές οὖς ἴκεθ' ἄπερ τι βέλος. Suppl. 311 καὶ μὴν Κάνωβον κάπῃ Μέμφιν ἴκετο. 332 τί φῆς ἰκνεῖσθαι; 556 ἰκνεῖ- ται — δῖον πάμβοτον ἄλσος. || *supplex adeo ali- quem*. Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἰκνούμενη. Suppl. 159 τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμη- κῶτων ἱζόμεσθα σὺν κλάδοις.

[ἰκταῖος vitiosus pro ἰκτίος, quod v.]

ἰκταρ *prope*. Ag. 116 ἰκταρ μελάθρων. Eum. 997 ἰκταρ ἡμεῖοι Διὸς, ex quo loco memorat Ero- tianus p. 190 (79 ed. Klein.) per ἑγγύς interpreta- tus, et ex Edonis (fr. 58).

ἰκτηρ *supplices tuens*. Suppl. 479 Ζηνὸς αἰ- δεῖσθαι κότον ἰκτηρός.

ἰκτηρία. V. ἰκτηρία.

ἰκτίος i. q. ἰκέσιος *supplices tuens*. Suppl. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἰκτίου κότος. Sic correxi pro ἰκταίου, quod metro repugnat.

ἰκτωρ *supplex*. Suppl. 652 Ζηνὸς ἰκτορας ἀγνοῦ. [ἴκω. V. ἴκω.]

Ἰλαος *propitius*. Eum. 1040 Ἰλαοι δὲ καὶ εὐθύ- φρονες γὰ (εὐφρονες αἴα Meinekius) δεῦρ' ἴτε.

ἰλέομαι *propitium reddo*. Suppl. 117 128 ἰλέομαι (sic Turnebus pro ἰλέωμαι) μὲν Ἀπίαν βοῦνιν. Forma aliunde non cognita, in ἰλάομαι mutata a Burgesio.

Ἰλιάς *Iliaca*. Ag. 453 θήκας Ἰλιάδος γὰς.

Ἰλίον *Ilium* (i. e. Troia). Ag. 29 737 1287 Ἰλίου πόλις. Eum. 457 Τροίαν ἀπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθη- κας. Ag. 406 ἀγούσα τ' ἀντίφερνον Ἰλίω φθοράν. 440 ἔξ Ἰλίου. 589 ἄλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. 626 ἀναχθεῖς ἐμφανῶς ἔξ Ἰλίου. 700 Ἰλίω δὲ κη- δος — μῆνις ἦλασε. 814 ἀνδροθνήτας Ἰλίου φθο- ράς. 860 ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίω. 882 τὸν θ' ὑπ' Ἰλίω σέθεν κίνδυνον. 907 ἰλίω πορθή- τορα. 985 εὐθ' ὑπ' Ἰλίον ὤρτο ναυβάτας στρα- τός. 1227 Ἰλίου τ' ἀναστάτης. 1439 Χρυσίδων μελίγμα τῶν ὑπ' Ἰλίω — κατηναρίσθης.

Ἰμαῖος n. pr. Persicum (syllaba prima brevi) Pers. 31 ἐσθλὸς Ἰμαῖος. In apographis vel sic vel ἰμαῖος, in M ἰμαῖος sine spiritu.

ἰμείρω *cupio*. Pers. 233 ἀλλὰ μὴν ἴμειρ' ἐμός παῖς τήνδε θηράσαι πόλιν. Ag. 940 οὗτοι γυναι- κὸς ἐστὶν ἰμείρειν μάχης.

Ἰμέρα *Himera*, urbs Siciliae. Fr. 28 εἰς ὀψί- κρημνον Ἰμέραν τ' ἀφικόμην.

Ἰμερος *cupiditas, desiderium*. Pr. 649 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. 865 μίαν δὲ παῖδων ἱμερος θέλει. Sept. 692 ὤμοδακῆς σ' ἄγαν ἱμερος ἔσοτρύνει. Ag. 544 τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος. 1203 μῶν καὶ θεὸς περ ἱμέ- ρω πεπληγμένος; Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἐν συμ- πῖτνουσιν ἱμεροί. Suppl. 86 Διὸς ἱμερος οὐκ εὐ- θήρατος ἐτύχθη. 1005 ἱμερος νικώμενος.

ἴνα *ubi*. Pr. 21 ἴν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορ- φὴν βροτῶν ὀνει. 725 ἴνα τραχεῖα πόντου Σαλ-

μυθῆσσι γνάθος. 793 ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι. 830 ἵνα μαντεία θάκος τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Sept. 754 ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη. Fr. 192, 5 ἵν' ὁ παντόπτης "Ἥλιος — ἀναπαύει. 195 ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταγιζόντα. 198, 3 ἵν' οὐτ' ἄροτρον οὐτε γατόμος τέμνει δικέλλ' ἄρουραν. || Particula finalis ut. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα μάθῃ. Sept. 215 ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς, πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

Ἰνάχειος *Inacheus*. Pr. 590 τῆς οἰστροδινήτου κόρης τῆς Ἰναχείας. 705 Ἰνάχειον σπέρμα.

Ἰναχος *Inachus*, Oceani filius. Pr. 663 βάεις ἤλθεν Ἰνάχῳ. Ch. 7 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. Suppl. 497 οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος. || *Nomen fluvii*. Fr. 170 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παιδὶν βιοδώροις.

Ἰνδός *Indus*. Suppl. 284 Ἰνδάς (sic *Bothius* pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω νομάδας — ἀστραβιζούσας εἶναι.

Ἰνις *filius*. Eum. 323 ὁ Λατοῦς Ἰνις. Suppl. 42 Ἰνὶν τ' ἀνθονομούσας προγόνοιο. 251 Παλαίχθοις Ἰνις. De prole leonis Ag. 718 λέοντος Ἰνι. Sic Coningtonus pro λέοντα σίνιν.

Ἰξίων *Ixion*, rex Thessaliae. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰξίονος. 716 προστροπαῖς Ἰξίονος. || Ἰξίων inscripta fuit Aeschylī fabula (fr. 86—90).

Ἰόνιος *Ioniūs*. Pr. 840 πόντιος μυχός — Ἰόνιος κεκλησεται. Pers. 899 vitiose pro Ἰαόνιον.]

Ἰός *sagitta*. Pers. 461 ἰοὶ προσπίπνοντες ὥλλυσαν. || *venenum*. Ag. 834 δῶσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος. [De Suppl. 162, ubi ἰὼ (*ira*) et in scholio ἰώδης (*iratus*) pro ἰὼ et ὠδῆς ab Hermannō scriptum est, v. s. v. ἰῶ.] Eum. 478 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδιο πεσών. 730 ἐμεῖ τὸν ἰόν. 782 812 ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῇ.

Ἰότης *consilium*, *voluntas*. Pr. 659 ἰότατι γάμων, ubi in apogr. nonnullis ἰότητι. Schol. πορεῖα, παρὰ τὸ ἰέναι, τῇ συνόδῳ. Est vocabulum Homericum, de quo Hesychius ἰότητι: βουλήσει, θελήσει, αἰτίῃ, ὀργῇ, χάριτι. Aeschylus pro ἔκατι dixisse videtur.

ἰοῦ interiectio dolentis, qua duplicata utuntur tragici. Ag. 1215 ἰοῦ ἰοῦ, ὦ κακὰ. Extra versum Ch. 881 ἰοῦ ἰοῦ. Altera prioris ἰοῦ syllaba correpta in versu dochmiaco Eum. 143 ἰοῦ ἰοῦ πόπαε, ἐπάθομεν, φίλοι. Suppl. 850, ubi ἰὼ ἰόν (sic) M. incertum est utrum ἰὼ ἰὼ cum Robortello an ἰοῦ ἰοῦ cum Hermannō scribendum sit. || Interiectio laetantis extra versum posita Ag. 25 ἰοῦ ἰοῦ, ubi Hermannus ἰοῦ ἰοῦ secundum regulam grammaticorum, de qua dixi in Thes. vol. 4 p. 623.

Ἰουλος *Ianugo*. Sept. 534 στείχει δ' Ἰουλος ἄρτι διὰ παρηίδων.

ἰόφ. In loco lacero Suppl. 827 litterae ἰόφ et δμ duorum versuum initia sunt. Nihili est ἰόφ ὅμ, nihilque proficitur scholiastae annotatione, ἐπὶ ἀποπτυσμοῦ μίμημα (sic pro μίσημα L. Dindorfus in Thesaurō vol. 5 p. 2435). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀποπτύειν ἀπόφθεγμα (recte ἐπίφθεγμα Weilius) ἐποίησε· διὸ δεῖ τὴν ὑστέραν δασύνειν, et Eustathii p. 900, 27, ubi de voc. ὄφης agit, ἐκ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἀλγοῦσιν ἢ φόβον παθοῦσιν.

ἰπὼς *premo*. Pr. 365 ἰπούμενος ρίζαισιν Αἰτναιαῖς ὕπο.

ἰππάκη *caseus equinus*. Fr. 203 ἰππάκης βρωτήρες εὐνομοὶ Σκυθαί.

ἰππαλεκτρῶν *monstrum ex equo et gallo compositum* fr. 137, ubi v. quae annotavi et Thes. vol. 4 p. 629.

ἵππειος *equinus*. Sept. 122 γενῶν ἵππειων — χαλῖνοι, ubi *metrum postulat* γενῶν ἵππιων.

ἵππειος *eques*. Pers. 14 οὔτε τις ἀγγελος οὔτε τις ἵππεύς.

ἵππηδόν *equorum instar*. Sept. 328 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἀγεσθαί — ἵππηδὸν πλοκάμων. Suppl. 431 ἀγομέναν ἵππηδόν.

ἵππηλάτης *agitator equorum*. Adiective Pers. 126 πὰς γὰρ ἵππηλάτας καὶ πεδοστίβης λεώς.

ἵππιάναε *equitum dux*. Pers. 997 Δίαιεῖν τ' ἡδ' Ἀρσάκην ἵππιάνακτας.

ἵππικός *equinus*. Sept. 61 ἵππικῶν ἐκ πλεονόμειν. 206 ἵππικῶν — πηδαλίων. 245 καὶ μὴ ἀκούω γ' ἵππικῶν φρουραγμάτων βρόμον.

ἵππιος *equester*. Sept. 130 de Neptuno ὁ θ' ἵππιος ποντομέδων ἀναεῖ. V. s. v. ἵππειος.

ἵππιος *ex equo pugnans*. Pers. 29 Ἀρτεμβάρης θ' ἵππιόαρμος. 106 ἵππιόαρμος τε κλόνοιο. Legitur apud Homerum et Hesiodum: v. Thes. vol. 4 p. 637.

ἵπποβάμων *qui equo vehitur*. Pr. 805 στρατὸν Ἀριασπὸν ἵπποβάμονα. || *equi instar incedens*. Suppl. 284 ἵπποβάμοσιν — καμήλοις.

ἵπποβάτης *eques*. Pers. 26 τοξοδάμαντές τ' ἡδ' ἵπποβάται.

ἵππογνώμων *ad intelligendum et dignoscendum valde idoneus*, ut qui peritus est artis equorum aetatem diiudicandi. Sic recte interpretatur Wellauerus. De rebus Veneris fr. 238 ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἵππογνώμονα.

ἵππομέδων *Hippomedon*, dux Argivorum. Sept. 488 ἵππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος, ubi syllaba secunda propter metrum producta, quasi pronuntiandum sit ἵππομέδοντος, quod notavit Priscianus vol. 2 p. 415 ed. Krehl.: de quo plura dixi in annot. ad Sophoclis fr. 785 in ed. Oxon. a. 1860 p. 174 175.

ἵππος *equus*. Pr. 466 ὕφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὥς κατασθμαίνων μένει. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμυκτηρίσιν ἐμβριμωμένους δινεῖ. Pers. 18 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῦν. 32 ἵππων τ' ἐλατήρ Σωσθάνης. Ag. 825 Ἀργεῖον δάκος, ἵππου νεοσσός. Ch. 1022 ὥσπερ εὖν ἵπποις ἡνιοστροφῷ δρόμου ἐξωτέρω. Suppl. 183 εὖν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχῆμασι. Fr. 32 ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἥσαν ἐμπεφυρμένοι. 192, 6 χρῶτ' ἀθάνατον κάματον θ' ἵππων. 194 ἵππων δυνων τ' δχεῖα. 346 στόμιν ἵππον.

ἵππος (ἡ) *equitatus*. Pers. 302 μυρία ἵππου βραβεύς. 315 ἵππου μελαίνης ἡγεμῶν τρισμυρίας.

ἵπποτης *equester*. Sept. 80 ρεῖ πολὺς ὁδε λεῶς πρόδρομος ἵπποτάς.

ἱροπῶτις. Schol. Il. 19, 87 ἡεροφοῖτις: — οἷον ἐρεβοφοῖτις. (Conf. Etym. M. p. 421, 54) ἐνιοὶ δὲ ἱροπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον (fr. 444), quibus in eod. Townleiano additur οἱ δὲ ἐλαροπῶτις ἐκρέμενον τοῦ εἶωρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἶμα.

ἱρός. V. ἱερός.

ἱς *fibra*. Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἱσὶν οὐκ ἔνεστ' ἱκάς. Sic recte Nauckius correxit quod in Etym. Gud. p. 321, 58 et in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4 p. 35 εἰσὶν scriptum est, in οἷσιν mutatum a Boeckhio ad Pindari Fragm. p. 653.

ἰσάργυρος *argenti pretium aequans*. Ag. 959 πορφύρας ἰσάργυρον κηκίδα, quocum Blomfieldus comparavit Theopompī verba apud Athen. 12 p. 526 ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἀργυρον ἑξαταζομένη.

Διός. Eum. 621 ὅρκος γάρ οὔτι Ζηνός ἰσχύει πλέον.

ἰσχω *tempero mihi*. Ch. 1052 ἰσχε, μὴ φόβου νικῶ πολὺ.

ἰσως *fortasse*. Pr. 317 ἀρχαί' ἰσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. Sept. 707 ἰσως ἂν ἔλθοι. Ag. 1049 ἀπειθοῖς δ' ἰσως. Suppl. 727 ἰσως γάρ ἂν κήρυε τις ἢ πρέσβις μόλοι.

ἱταμός *temerarius, praeceps*. Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχών ἱταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, ubi schol. καὶ τοῦτο (ut praecedentes versus) ἔξ Ἀγομέμνονος, quod falsum est. Sunt tamen fortasse Aeschyli verba ex Sphinge, ut s. v. ἀερόφοιτος dixi.

ἱτηλος *firmiter inhaerens, durans*. Hesy-chius ἱτηλον: τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαυκὸς Ποντιεῖ (fr. 37). Photius p. 118, 3 ἱτηλον: τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον. οὕτως Αἰσχύλος.

ἱττυα: ἐκπληκτικά. Αἰσχύλος (fr. 358), glossa corrupta Hesy-chii, quacum Schmidtius eisdem glossam comparavit ἀτυζηλόν (codex ἀττύζηλον): φοβερὸν, ἀφανές, ἄσημον.

ἱτυς *Ityz*, Terei et Progne filius. Ag. 1144 ἱτυν ἱτυν στένουσα.

ἱτυμός *gemitus*. Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ἱτυμοῖσι βόσκειται κέαρ.

ἱτυξ *desiderium vehemens*. Pers. 988 ἱτυγά μοι δῆτ' ἀγαθὸν ἐτάρων ὑπομιμνήσκεις, ubi syllaba prima brevi pronuntiandum, ut apud Arist. Lys. 1110, longa est apud Theocritum in versu intercalari ab ἱτυξ incipiente idyllii 2. Apud Aeschylum schol. φίλιον explicat parum accurate: v. Thes. vol. 4 p. 725.

ἱύζω *ingemisco*. Pers. 280 ἱύζ' ἀποτμον βοάν. 1042 ἱύζε μέλος ὁμοῦ τιθείς. Suppl. 808 ἱύζε δ' ὁμψάν. 872 ἱύζε καὶ λάκαζε. [875 ἱύζε καὶ βόα. quae verba ex superioribus repetita esse animadvertit Hermannus.]

ἱφιγένεια *Iphigenia*. Ag. 1526 τὴν πολυκλαύτην ἱφιγένειαν, ubi metri causa mutato accentu scripti ἱφιγενείαν, ut εὐκλεία et ἀνοία inter-dum pro εὐκλεία et ἀνοία repeririuntur, et quae sunt alia huiusmodi. Ag. 1555 ἀλλ' ἱφιγένεϊα νιν ἀσπασίως — φιλήσει. || ἱφιγένεια inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 91 92).

ἱχαρ vocabulum suspectum in loco corrupto Suppl. 850 κελεύω βίᾳ μεθέσθαι | ἱχαρ φρενὶ τ' ἄταν, ubi schol. τὴν ἐπιθυμίαν ἱχαρ εἶπε τὴν ἄτην τῆς φρενός. Similiter ἱχανῶν per ἐπιθυμείν et γλίχεσθαι explicant grammatici, de quibus vid. Hermannii annotatio vol. 2 p. 43. Simile vocabulum est apud Theognostum in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 2 p. 80, 10 τὰ εἰς ἀρ λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα τῷ ἰ παραληγόμενα δύο ἐστίν, πῖα καὶ ἱχαρ (codex πῖα καὶ ἱλαρ), quod ἱχαρ esse posse monuit Lobeckius Paralip. p. 205, qui postea in Ῥωματικῷ p. 313 de ἱχαρ vel γλίχαρ cogitavit propter scholiastae interpretationem ἐπιθυμίαν.

ἱχθυβόλος *pisces impetens*. Sept. 131 ἱχθυβόλῳ μαχανᾷ (Προσειδώνος), quod schol. exp. τῇ τοῦς ἱχθὺς τιτρωσκουῇ τριαινῇ.

ἱχθὺς *piscis*. Pers. 421 ὥστε θύνους ἢ τιν' ἱχθύνων βόλον. Ag. 1382 ἀπειρον ἀμφίβλητρον, ὥσπερ ἱχθύων, περιστρίχζω.

ἱχνος *vestigium*. Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλα λόγων ἱχνος. Ag. 695 κατ' ἱχνος πλατάν ἀφαντον κέλσαντες. 1184 ἱχνος κακῶν ρινηλα-

τούση. Suppl. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἱχνος μετέσταν. 1017 ἱχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.

ἱχνοσκοπέω *vestigia scrutor*. Ch. 227 ἱχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.

ἱχώρ *crucior*. Ag. 1480 πρὶν καταλήξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἱχώρ.

ἰώ *Io*, Inachi filia. Pr. 635 σὸν ἔργον, ἰοί. 788 σοὶ πρῶτον, ἰοί, πολὺδονον πλάνην φράσω. 815 τὴν μακρὰν ἀποικίαν, ἰοί, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Suppl. 292 κληροῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ ἰὼ γενέσθαι. 535 ἔφαπτορ ἰοὺς. 540 ἐνθεν ἰὼ οἰστρον ἐρεσσομένα φεύγει. 572 ἀθλίαν οἰστροδόνητον ἰὼ. 1065 ὅσπερ ἰὼ πημονὰς ἐλύσατο. Ib. 162 haec leguntur in M ἄζην ἰοῦσ ἰώ (accentibus erasis) | μῆνις μαστεῖρ' ἐκ θεῶν, ad quae scholiasta ὡ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ ἰοὺς ὥδης ἐστὶ καὶ μαστιγωτική. Ex his recte restitutum est Ἄζην ἰοὺς, quae antiqua nominis Ζεύς forma est (Dorice Ζᾶν ap. Arist. Av. 570, quod Aeschilo quoque restitui volebat Bam-bergerus, in Zην' mutabat Bernhardus in libro de syntaxi p. 134, de qua dixi in Thes. vol. 4 p. 22. Incerta vero litterarum ἰω emendatio est, quae non interiectionem ἰὼ ab hoc loco alienam significare possunt: quamobrem Hermannus ἰὼ scripsit et ὥδης in verbis scholiastae in ἰώδης mutavit, utrumque de ira dictum accipiens, quod non probatur exemplo quod affert Ag. 834 δύσφρων γάρ ἰός καρδίαν προσήμενος. Neque ἰώδης usquam iracundi significationem habet, sed rubiginosi vel venenosi. Melior igitur Weckleinii coniectura est (in Philologo vol. 32 p. 185) ὥδης ex μανιώδης corruptum esse, etsi hoc fortasse interpretis vocabulum est, non Aeschyli, exquisitiore aliquo vocabulo usi, quale οἰστροῦδης est, ut οἰστρος per μανία explicatur a grammaticis, nisi hoc ipsum pro ὥδης scholiastae restituendum est, ut Io infra v. 541 οἰστρον ἐρεσσομένα, in Pr. 682 et apud Sophoclem El. 2 οἰστροπλήξ dicitur, et quae sunt reliqua cum οἰστρος composita vocabula, in Thes. memorata vol. 5 p. 1837, quibus omnibus interpretandis μανίας vocabulum adhibent grammatici. Porro suspectum est μαστεῖρ', quod quum scholiasta per μαστιγωτική explicet, μαστίκτηῖρ' legisse videtur, quod animadvertit Hartungus, ab masculino μαστίκτηρ, quo Aeschylus usus est in Eum. 160, vel μαστίκτηρ, quod Auratus pro μακιστήρα restituit Suppl. 466. Totus igitur locus sic scribendus videtur, Ἄ Ζην, ἰοὺς οἰστροῦδης | μῆνις μαστίκτηῖρ' ἐκ θεῶν (θεῶν monosyllabo). | κοινῶ δ' ἄταν γαμετὰς σᾶς (σᾶς addidit Hermannus) | οὐρανόνικον (in M γαμετουρανόνικον, ex quo Turnebus fecit γαμετὰς οὐρανόνικον, cui Aeschylus accusativum οὐρανόνικον praetulisse videtur propter genitivum proximum χαλεποῦ) | χαλεποῦ γάρ ἐκ πνεύματος εἰσι χειμῶν. De Ionis insania comparandum carmen chori v. 540 et seqq. Recte autem scholiasta monet proximam chori stropham v. 168 καὶ τότ' — καλούμενος cum superiore strophā versu 161 finita cohaerere. Nam versus 162—167, quos post v. 172 repetendos fuisse Canterus intellexit, intercalares sunt, ut supra 141—143—151—153: quo spectat scholiastae annotatio, sic scripta in M sine lemmate, τὴν τῆς Ἥρας τῆς ἐν ἀνδρείᾳ νικώσης πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ θεοὺς. καὶ ἐφ' ἡμᾶς οὖν ἐφάπτεται ἡ μῆνις τῆς Ἥρας. πρὸς τὸ ἄνω τοῦτο "τὸν πολυξενώτων Ζήνα τῶν κεκμηκότων ἐδόμεθα" χαλεποῦ γάρ ἐκ πνεύματος εἰσι χειμῶν. τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου ἀναπεφω-νηται. Quae ex duabus coaluerunt annotationi-

bus, quarum prior fuit κοινῷ δ' ἄταν — χειμῶν: τὴν τῆς — ἡ μῆνις τῆς "Ἡρας, altera καὶ τὸτ' οὐ δικάσις: τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω "τὸν πολυξενώτατον — 'Ολυμπίων". τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. τὰ ἄλλα dixit verba "Ἄζην — χειμῶν. In priore annotatione ἐφθασεν dixit scholiasta pro φθάσει, quia nescivit εἰσι futuri significationem habere. Ad metra quod attinet strophae intercalaris, tres primi versus ἄ Ζην — γαμετὰς σὰς ἀναπαιστικὶς sunt paroemiaci, quartus vero οὐρανόνηκον — χειμῶν ex choriambō et dochmiō compositus est cum usitatissima in omni fere metro- rum genere clausula choriambica.

ἰώ, de quo v. Apollonii disputatio in Bekk. Anecd. p. 576, 15, est interiectio inclamantis vel exclamantis, plerumque semel posita, interdum vero duplicata, vel intra vel extra metrum, syllaba priore natura brevi, sed pro longa interdum posita in anapaestis. Sept. 166 ἰώ παναλκίς θεοί, | ἰώ τέλειοι τέλειαι τε. 174 ἰώ φίλοι δαίμονες, 481 τὰδε μὲν εὐτυχεῖν, ἰώ | πρῶμαχ' ἐμῶν δόμων. 844 ἰώ πολύστονοι. 927 δυσδαίμων σπιν ἄ τεκοῦσα, ubi restitui ἰώ δυσαῖων σπιν ἄ τεκοῦσα, ut postulat me- trum versus strophici 915. 975 et 986 ἰώ Μοῖρα βα- ρυδότερα μογερά. 995 ἰώ πόνος ἰώ κακά. Ag. 503 ἰώ πατρώον οὐδας Ἀργείας χθονός. 518 ἰώ μέλαθρα βασιλέων, φίλοι στέγαι. 1100 ἰώ πόποι —. 1107 ἰώ τάλανα. 1156 ἰώ γάμοι γάμοι — | ἰώ Σκαμάν- δρου — et in antistrophe 1167 ἰώ πόνοι πόνοι — | ἰώ πρόπυργοι —. 1305 ἰώ πάτερ σοῦ —. 1315 ἰώ Ξένοι. 1327 ἰώ βρότεια —. [1485 ἰή ἰώ, διαί Δίκας —, ubi ἰή ἰή restitui.] Ch. 44 ἰώ γαῖα μαῖα. 49 ἰώ πάνοιζος ἔστια, | ἰώ κατασκαφαλὸν δόμων. [159 ἰώ corruptum ex ἰτω, quod restituit Bothius.] 462 ἰώ θεοὶ κραινέ' ἐνδίκως δίκας. Eum. 149 ἰώ παῖ Διός. 778 et 908 ἰώ θεοὶ νεώτεροι. 791 et 821 ἰώ μεγάλα τοι —. [Sed ib. 785 (et 818) λειχὴν ἀφυλλος ἀτεκνος, ἰώ δίκαι, probabilior est sententia Heimsoethii, qui trimetro restituto scripsit ἰώ δίκαι δίκαι.] Manifestiore errore in Suppl. 210 in initio trimetri ἰώ Ζεῦ in M scriptum est, ubi ὦ restituit Victorius. Suppl. 904 ἰώ πόλεως ἄγροι. Fr. 141 ἰώ Κάικε Μῦσαι τ' ἐπιρροαί. In anapaestis Ag. 1537 ἰώ γὰ γὰ, εἰθ' ἐμ' ἐδέξω. Extra metrum Sept. 96 ante dochmiū ἰώ | μάκα- ρες εὐέδροι, ubi probabilis est duplicatum ἰώ ἰώ. Ch. 469 ἰώ δύστον' ἄφερτα κῆρη, | ἰώ δυσκατά- παυστον ἄλγος. Ante anapaestos Pers. 908 ἰώ | δύστηνος ἐγὼ στυγεράς μοῖρας, nisi duplican-

dum, ut alibi ante anapaestos locis infra indi- candis.

Duplicatum ἰώ Pr. 575 ἰώ ἰώ πόποι syllaba altera prioris ἰώ ante vocalem correpta in dochmiō, ut Sept. 86 ἰώ ἰώ θεοί, ut recte est in apogr. pro triplici ἰώ, quod praebet M. Pr. 694 ἰώ ἰώ μοῖρα μοῖρα. Sept. 874 ἰώ ἰώ δύσφρονες. 880 ἰώ ἰώ δωμάτων. 968 ἰώ ἰώ πάνδυρτε σύ. Pers. 1003 ἰή ἰή ἰώ ἰώ. | ἰώ ἰώ δαίμονες, ubi in anti- strophe 1010 et 1011 alia respondent eiusdem men- surae vocabula. Ag. 1136 ἰώ ἰώ ταλαίνας — et in antistrophe 1146 ἰώ ἰώ λιγείας —. Ch. 429 ἰώ ἰώ δαῖα. In exclamations apud tragicos frequenti ἰώ μοί μοι, quae antispasti mensuram habet, Pr. 742 delevi quod in M additum est ἐέ, ἐή signifi- cans. Eodem metro Sept. 951 ἰώ πολλοίς —. Suppl. 776 ἰώ γὰ βοῦνι, πάνδικον σέβας, et simili Ag. 410 ἰώ ἰώ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. Rarum est ἰώ ἰώ μοι, quod legitur Pers. 973 nec potest in ἰώ μοί μοι mutari, quum versus antistrophicus sit 988 ἰυγὰ μοι δῆτ'. || Duplicatum in anapaestis Ag. 1455 ἰώ ἰώ παράνοους Ἑλένα. 1489 et 1513 ἰώ ἰώ βασιλεῦ βασιλεῦ. et extra metrum Sept. 869 ante anapaestos ἰώ ἰώ, | δυσἀδελφόταται. 999 ἰώ ἰώ, | δύστοντων κακῶν ἄναξ. 1001 ἰώ ἰώ | δαιμονῶν- τες ἐν ἄτῃ. ubi alterum ἰώ ex apographis addidi. 1002 ἰώ ἰώ | ποῦ σφε θάψομεν χθονός; ubi alte- rum ἰώ in M addidit διορθωτής. [Sed versu pro- ximo scripsi ὅπου τὸ τιμωτάτων pro ἰώ ὅπου τι- μωτάτων, nisi quis ὅπου ὅστι τιμωτάτων scribere malit.] 1004 ἰώ ἰώ | πῆμα πατρὶ παρέουνον. Pers. 1069 et 1073 ἰώ ἰώ | Περσὶς αἰὶά δύσβατος.

Memorable est ter deinceps, sed non eodem in versu positum ἰώ Suppl. 125 ἰώ ἰώ | ἰώ δυσάγκρι- τοι πόνοι. ποῖ τὸδε κύμ' ἀπάξει, quae verbis in strophe (v. 113) similiter conformatis respondet, ἰή ἰή | ἠλέμοισιν ἐμπρεπὴ Ζῶσα γόοις με τιμῶ. In eadem fabula 851 corrupte M ἰχαρ φρενὶ τ' ἄταν. ἰώ ἰόν | λείφ' ἔδρανα cet., ubi incertum est utrum ἰώ ἰώ cum Robortello an ἰού ἰού cum Her- manno scribendum sit.

ἰώ interiectio dolentis nusquam lecta nisi apud Aeschylum Pers. 1070 ΞΕ. ἰωὰ δὴ κατ' ἄστῃ. ΙΧΟ. ἰωὰ δῆτα, vai vai. Eam ex coniectura addidi ib. 657 ἰωὰ βαλλήν ἀρχαῖος, βαλλήν ἐλαθ' ἰκού: de quo v. quae dixi in Philologo vol. 13 p. 487 488. ἰωνία *Ionía*. Pers. 771 ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίη.

K.

Κάβειροι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 93—96).

Καδμεῖος *Cadmeus*, i. e. *Thebanus*. Sept. 9 Καδμεῖων πόλει. 39 φέριστε Καδμεῖων ἄναξ. 47 531 ἄστῃ Καδμεῖων. 543 φῶτα Καδμεῖων ἔνα. 679 ἀνδρας Καδμεῖους. 1006 προβούλου τῆδε Καδμεῖας πόλεως. 1015 ἀναστατήρα Καδμεῖων χθονός. 1025 τῷδε Καδμεῖων τέλει. 1026 Καδ- μεῖων γε προστάταις. 1075 Καδμεῖων ἥρξε πόλιν.

Καδμογενὴς *a Cadmo descendens*. Sept. 302 στρατὸν Καδμογενὴ ρύσασθε.

Κάδμος *Cadmus*, Agenoris filius, Thebarum conditor. Sept. 1 Κάδμου πολίται. 74 Κάδμου

πόλιν. 120 πόλισμα Κάδμου. 135 Κάδμου ἐπώ- νυμον πόλιν. 823 Κάδμου πύργους.

καθαίμασσω *sanguine conspergo*. Eum. 450 ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαίμαξωσι νεοθῆλου βοτοῦ.

καθαίρω *tollo, deleo*. Ag. 398 φῶτ' ἄδικον καθαίρει. [Eum. 286 χρόνος καθαίρει πάντα.]

καθαίρω *expurgo, expio*. Ch. 74 τὸν χερο- μισθὸν φόνον καθαίροντες. Fr. 376 ἀποπτῦσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι οὐτόμα. 42a καθαίρομαι γῆρας, quod per ἐκδύομαι explicat Hesychius.

κάθαρμα *purgamentum*. Ch. 98 καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέψας.

καθαρμοὶς *expurgatio, expiatio*. Sept. 738 τίς

ἀν καθαρμούς πόροι; Ch. 968 ὅταν ἀπ' ἐστίας μύσος πᾶν ἑλᾶση (πᾶν ἑλαθῇ μύσος Weilius) καθαρμοῖσιν ἅτᾶν (sic Schuetzius pro ἅπαν) ἑλατηρίοις. 1059 εἰς σοι καθαρμός. Sic Erfurdinus. εἰσω pr. M. εἰσω' ὁ ab correctore. εἰσὶν καθαρμοὶ Schuetzius. Eum. 277 ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμούς. 283 καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις.

καθάρως *purus*. Eum. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντα. 474 ἱκέτης προσήλθες καθάρως ἀβλαβὴς δόμοις. Suppl. 654 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

καθάρσιος *expurgans*. Sept. 680 αἷμα γὰρ καθάριον. Eum. 449 αἵματος καθαρσίου σφαγαί. 63 δωμάτων καθάρσιος. 578 φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος.

καθέζεσθαι *considerare*. Pr. 229 τὸν πατρῶν ἐς θρόνον καθέζετο. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς χθονὸς καθέζετο. Est aoristus.

καθεύδω *dormio*. Ch. 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάλλω. Eum. 94 καθεύδουσιν τί δεῖ; Improprie Ag. 1357 οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί.

καθήκω *in certamen descendo*. Ch. 455 πρέπει δ' ἀκρόμῳ μένει καθήκειν.

κάθημαι *sedeo*. Pr. 916 θαρσῶν καθήσθω. Ch. 919 μὴ 'λέγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθήμεν. Eum. 519 τὸ δεινὸν — δεῖ μένειν καθήμενον. Suppl. 365 οὗτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. Fr. 284 εὐδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθήμεν. Ag. 1594 τὰ μὲν — ἔθρουπε — καθημένοις.

καθιερώ *consecro*. Eum. 304 ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένοις.

καθίζάνω *consideo*. Eum. 29 ἔπειτα μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω.

καθίημι *depono*. Eum. 555 τὸν ἀντίτολμον δὲ φάμι παρβάταν τὰ πολλὰ — εὖν χρόνῳ καθήσειν. || *demitto*. Sept. 79 καθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών. Sic emendavi pro μεθεῖται. Nam post verba νεόκοτα θρέμοι καὶ φοβερά μεγάλ' ἀη inepte infertur verbum ambiguum, quod exercitum dimissum domumque abeuntem potius significare videatur quam exercitum urbem aggressurum. Talis exercitus καθεῖσθαι dicendum erat, ut Herodotus dixit 7, 138 ἡ στρατηλασίῃ ἡ βασιλείος οὐνομα μὲν εἶχε ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει, κατίετο δὲ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. et Polybius 3, 92, 7 εἰς δὲ τὸ πεδῖον οὐ καθεῖε τὴν δύναμιν, ut alia aliorum exempla omittam. Praepositiones autem κατὰ et μετὰ saepissime ab librariis esse permutatas nemini ignotum est. Aliud huius erroris exemplum est apud Aeschylum in Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθεῖναι | ἀγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων. ἀγκυραν μεθεῖναι qui diceret hoc significaret, aneam in navi alligatam solvi, eo videlicet consilio ut in littore figatur. Verum haec cogitandi ambages non placuerunt Graecis, qui clare breviterque inde ab Herodoto usque ad infimae aetatis scriptores ἀγκυραν καθεῖναι dixerunt. Hoc igitur Aeschilo quoque restituendum. Nec scholiasta Euripidis ad Orest. v. 54 τὴν πλάτῃν μεθεῖσθαι εἰς τὴν θάλασσαν dixit, quod adhuc legebatur, sed καθεῖσθαι, quod ego ex antiquo optimaе notae codice restitui in editione Oxoniensi.

καθιππάζομαι *conculco*. Eum. 150 νέος δὲ γράσις δαίμονας καθιππάζει. 731 καθιππάζει (καθιππάζη M) με προεβύτιν νέος. 779 809 θεοὶ νεώτεροι παλαιούς νόμους καθιππάζασθε.

καθίστημι *instituo*. Pers. 382 καὶ πάννυχον δὴ διάπλοον καθίστασαν. || Forma media Eum. 385 φρούρημα γῆς καθίσταται. Pers. 385 Ἑλλήνων

στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. Aoristus κατέστην *consisto*. Pers. 295 λέξον καταστάς.

καθοράω *perspicio, conspicio*. Suppl. 1059 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθοράν; Ag. 474 μὴτ' οὐν αὐτὸς ἀλούς ὑπ' ἄλλων βίον κατιδοίμι. Suppl. 94 πόροι κατιδεῖν ἀφραστοί. Pers. 974 κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας. 1026 κατείδον δὲ πῆμ' ἀέλπτον.

καθορμίζω *immitto*. Pr. 965 ἐς τάσδε αὐτὸν πημονὰς καθορμίσας. Sic ex apogr.: in M καθώρισας, 1 ab eadem manu in o mutato.

καθυπέρτερος *superior*. Sept. 226 θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχύς καθυπέρτερα.

καί. Huius particulae significationes sunt duae, altera *et*, altera *etiam*, ex quibus facile derivari potest multiplex eius usus, cuius declarandi causa interdum pluribus opus est vocabulis Latinis. Exempla Aeschylea collegit et commodo ordine disposuit Wellauerus. Differt ab τε, quae adiunctiva particula est, ut Latina *que*.

καί particula coniunctiva, ut Latina *et*, duabus vel vocibus vel sententiis vel sententiarum partibus connectendis servit.

1. καὶ substantiva iungit Pr. 33 ὄδυμους καὶ γόους. 88 ὦ διὸς αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. 111 ἡ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος. 184 ἀκίχητα γὰρ ἦθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον. 191 εἰς ἀρμόδον ἐμοὶ καὶ φιλότητα — ἦξει. 210 Θέμις καὶ Γαῖα. 525 δεσμούς δεικέας καὶ δῶας. 673 μορφή καὶ φρένες. 878 σφάκελος καὶ φρενοπληγείας μανίαι. 993 νιφάδι καὶ βροντήμασι. 1015 χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία. 1017 βροντῇ καὶ κεραυνῷ φλογί. et sic Sept. 25 36 45 73 101 190 221 230 302 488 582 602 663 676 772 822 895 906 997 1032 1037 1074. Pers. 3 9 17 22 39 45 52 219 236 240 250 301 308 312 367 420 489 705 750 758 770 808 876 888 919 971 998. Ag. 5 23 111 227 228 355 410 411 435 490 527 555 560 576 581 585 651 810 851 899 1089 1092 1413 1440 1441 1469 1594 1821 1645. Ch. 127 148 200 211 242 248 255 288 468 467 540 591 596 689 713 722 863 943 979 996 1000 1002 1016 1028 1034. Eum. 27 28 62 63 73 77 89 214 217 233 239 240 242 247 277 396 437 577 593 646 668 672 758 759 762 770 833 835 856 883 886 907 909 971 986 1027. Suppl. 12 13 18 24 27 235 311 433 494 523 525 554 577 715 716 755 800 809 834 839 937 951 969 999 1000 1071. Fr. 22a 25 30 32 155 184 189 194 281 311a 407.

καὶ pronomina iungens. Ag. 1673 ἐγὼ καὶ σύ.

καὶ adiectiva vel adiectiva et participia iungens. Pr. 186 οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. 311 ὠδὲ τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους. 444 ἐννοὺς ἔθηκα καὶ φρενὺν ἐπηβόλους. 690 δυσθέατα καὶ δύσοιστα. Sept. 182 ἀρίστα καὶ πόλει σωτήρια. [315 ἀνδρόλεύτεραν καταρῖπλον ἄταν. Sic M, ex quo manus antiqua καὶ τὰν ῥίσιπλον fecit, quod in apographa transiit. Sed verum haud dubie est quod ego restitui ἀνδρόλεύτεραν νόσον, ῥίσιπλον ἄταν.] 827 τοὺς μογερούς καὶ δυσδαίμονας. 830 οἱ δὴτ' ὀρθοὺς κατ' ἐπωνυμίαν | οὐδ' οὐδ' οὐδ' καὶ πολυνεκέας | ὦλοντ' ἀσέβει διανοίᾳ, ubi lacunam indicavit Hermannus. Nam ex-ciderunt verba ad Ἐτεοκλέους nominis significationem spectantia, ut πολυνεκέας ad Πολυνεϊκούς nomen spectat. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία — ἀρά. 875 ἀπιστοὶ καὶ κακῶν ἀντῤυμονες. 881 ἐρειψίτοιχοι καὶ πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες. 934 ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι. 1054 ὦ μεγάλαυχοι

καὶ φθερσιγενεῖς. Pers. 33 83 126 142 185 257 533 [940] 1033. Ag. 43 318 428 438 523 556 609 618 722 746 1482. Ch. 78 295 373 384 428 792 844 881 1049. Eum. 152 322 382 384 388 537 928 1040. Suppl. 225 268 357 611 712 750 962 1000. Fr. 89. 132 δύο κύβω καὶ τέσσαρα. 184 194 198. Inprimis frequens est πολὺς καὶ sequente alio adiectivo, interdum etiam adverbio. Sic Pr. 1007 λέγων εἰκοκα πολλὰ καὶ μάτην ἔρειν. Eum. 144 ἡ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Pers. 244 πολὺν δὲ καὶ καλόν. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Ch. 693 πόλλ' ἐπωπῆς κάκποδών εὖ κείμενα. 752 πολλὰ καὶ μοχθηρὰ.

καὶ participia iungens Pr. 303 ἡ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφίξει καὶ συνασχαλὼν κακοῖς; 331 πάντων μετασχών καὶ τετολημῆκος ἐμοί. 664 σαρῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθομένη. [849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγῶν μόνον.] Sept. 44 380 634 1005. Pers. 208 468. Ag. 670 1229. Ch. 271 678 706 843 1043. Fr. 284 321.

καὶ adverbia iungens Pr. 195 ἀτίμως καὶ πικρῶς. 833 λαμπρῶς κοῦδέν αἰνικτηρίως. 875 ὅπως δὲ χῶπη. 959 αἰσχιστα καὶ τάχιστα. Eum. 1023 ἐνερθε καὶ κάτω χθονός. Suppl. 724 ἡσύχως καὶ σσαωφρονισμένως.

καὶ verba iungens Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικίτεις μάτην; 57 περαινεῖται δὴ κού ματὰ τοῦργον τῶδε. 73 193 363 381 637 670 743 849 994 998 1010 1034 1063. Sept. 30 232 286 581 633 636 667 814 825 1060 1066 1068. Pers. 190 241 571 683 699 954 1046. Ag. 294 318 1040 1064 1243 1351 1649. Ch. 3 144 228 239 528 568 574 582 667 702 781. Eum. 12 280 566 571 709. Suppl. 216 232 249 272 380 418 450 527 872 875.

καὶ periodos et periodorum membra iungens Pr. 13 ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κοῦδέν ἐμποδὼν ἔτι. 51 ἐγνῶκα καὐτός (sic scripsi pro τοῖσδε) κοῦδέν ἀντεπιεῖν ἔχω. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε καὶ θεῶν γέρα συλῶν ἐρημέροισι προστίθει. 91 172 230 234 271 279 307 309 325 332 340 363 380 450 462 474 485 490 491 496 498 535 591 622 650 667 696 784 817 889 891 915 955 1004 1018 1069. Sept. 21 32 33 38 54 65 66 67 140 145 161 191 196 197 261 265 267 274 318 353 400 406 441 514 576 639 647 672 736 788 797 872 959 970 982 1022 1028 1040 1070. Pers. 14 120 161 191 194 195 196 197 200 201 248 305 318 378 382 384 401 406 410 474 488 502 508 529 530 687 747 780 783 803 814 849 889 897 1035 1054 1056 1062. Ag. 8 39 184 306 310 324 528 572 581 598 651 671 702 793 831 837 846 864 866 918 926 968 1008 1089 1174 1184 1239 1240 1243 1275 1330 1335 1339 1380 1384 1389 1511 1553 1587 1594 1604 1608. Ch. 111 116 129 135 139 255 291 304 412 503 572 592 696 714 751 752 808 819 830 841 878 882 979 983 1029 1034 1058 1062 1063. Eum. 30 31 55 67 78 81 110 121 141 174 205 206 213 252 267 287 305 379 406 462 465 477 546 633 657 671 672 690 701 756 758 772 775 779 809 827 854 900 905 936 1006 1029. Suppl. 107 168 178 191 200 230 244 254 276 280 281 287 379 412 427 440 443 446 456 471 502 509 519 520 551 571 588 611 666 721 742 915 957 971 983 987 991 1003 1068 1071. Fr. 25 123 155 195 224 251 257 281, 5 295 300.

2. καὶ etiam. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχανῶν πόρους. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. 197 ἀλγεῖνὰ μένοναι καὶ λέγειν ἐστὶν τὰδε. 208 καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἦκεις ἐπόπτης; 310

νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 312 καὶ μακρὰν ἀπωτέρω. 347 ἐπεὶ με καὶ (sic Porsonus pro καὶ) κασιγνήτου τύχαι τείρουσι Ἀτλαντος. 631 642 697 974 1031. Sept. 36 228 341 374 437 470 553 657 716 732 760 900 996 1017. Pers. 157 437 723 742 818 915 944 979 1032 1045 1059. Ag. 180 198 399 941 942 1035 1040 1203 1207 1261 1271 1313 1352 1359 1360 1362 1431 1610 1628 1652. Ch. 183 223 252 481 486 500 526 558 573 589 660 905 911 918 931 976 1009. Eum. 86 269 297 307 434 657 686 713 717 723 826 848 1003. Suppl. 69 82 87 212 295 310 321 398 630 762 961 1009 1010. Fr. 5, 3 12 196 282 286 307. Sed 300 οἱκοὶ μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα | καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα καὶ τοῦτον μένειν, priorem versum affert Stobaeus 39, 14 Sophocli tributum: alterum versum non videri Aeschyli esse dixi in annot. ad Clem. Alex. vol. 3 p. 127.

καὶ etiam vocabulo ad quod refertur postpositum. Sept. 969 σὺ δ' αὐτὴ καὶ πανάθλιε. Ag. 558 τὰ δ' αὐτὴ χέρσω καὶ προσῆν. 848 ὅτω δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Eum. 424 ἡ καὶ τοιαῦτα τῶδ' ἐπιρροαίεις φυγὰς;

καὶ etiam verbis adiectum cum vi affirmandi. Pr. 343 εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 995 γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἐμ', ὥστε καὶ φράσαι. 1064 ἄλλο τι φῶναι καὶ παραμυθεῖ μ' ὅ τι καὶ πείσεις. [Ag. 380 ὥστε κάπαρκεῖν ἐμ' πραπίδων λαχόντα, ex Triclinii coniectura pro ὥστ' ἀπαρκεῖν.] Ch. 892 σὲ καὶ ματεύω. Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κατέγοντο. Suppl. 186 εἴτ' ἀπήμων εἶτε καὶ τεθυμμένος. Pers. 721 πῶς δὲ καὶ στρατός τοσοῦτος πεζὸς ἦνυσεν περὰν; Ag. 278 ποίου χρόνον δὲ καὶ πεπρόθηται πόλις; Pers. 296 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν;

καὶ et quidem; idque. Pr. 728 αὐταὶ σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθελούμενον. Frequens apud scriptores quosvis est καὶ ταῦτα, respondens Latino idque. Pr. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μὴδὲν αἰνικτηρίως. Eum. 112 καὶ ταῦτα κοῦφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναῖκός. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν.

καὶ in initio sententiae interrogativae positum, continuato alterius personae sermone Pr. 253, ubi Prometheus dicenti πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὥπασα, chorus respondet καὶ νῦν φλογιστὸν πῦρ ἔχουσι ἐφήμεροι; 930 ΠΡ. ἀπερ τελείται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω. ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζῆνι δεσπόσειν τινά; Pers. 237 438 727 737. Ag. 280 549 1198 1310. Ch. 122 179 216 218 394 528 532 776. Eum. 94 206 422 826 898. Suppl. 509. Et sine interrogatione in initio sententiae Pr. 776 931. Pers. 236. Eum. 596. Suppl. 296 312 338 468.

3. Aetior membrorum coniunctio efficitur particulis τε et καὶ sibi respondentibus, vel nullo interposito vocabulo vel uno pluribusve vocabulis interpositis. Hoc modo substantiva per τε — καὶ iunguntur Pr. 205 et 349 Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονός τέκνα. 300 ἐπώνυμόν τε ρέυμα καὶ πετρηρεφὴ αὐτόκτιτ' ἄντρα. 477 τέχναν τε καὶ πόρους. 636 658 665 815 927 987. Sept. 14 30 74 383 430 523 674 795 1073. Pers. 30 160 218 220 332 434 486 523 629 640. Ag. 195 405 535 625 844 926 1160 1586. Ch. 60 208 240 244 300 330 524 562 591 601 982. Eum. 108 399 485 491 573 695 704 713 805 1016. Suppl. 754 975. Fr. 12 40 41 305, 6 326. || τε — καὶ pronomina iungens Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοί.

|| adiectiva iungens Pr. 42 242 815 953. Sept. 272 285 327 596 606 653. Pers. 47 442 558. Ag. 327 878 1016 1031 1045. Ch. 104 408. Eum. 721 777 863. Suppl. 24 1020. Fr. 369. || participia iungens Sept. 428. Ag. 808. Eum. 304. || participium cum verbo finito iungens Ch. 557. || adverbia iungens Ag. 675. Eum. 650. || verba iungens Pr. 179 256. Pers. 299. Ch. 545. Eum. 391. || periodorum membra iungens Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοί κατὰ χθονός θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι, et sic ἄλλως τε καὶ Eum. 473. Suppl. 768. Porro Ag. 535 τοῦ θυσιῶν θ' ἤμαρτε καὶ πανώλεθρον — ἐθρίσεν δόμον. Ch. 717 κοινώσομέν τε κοῦ σπανίζοντες φίλων βουλευσόμεθα. Eum. 173 κάμοι τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. 668 τὰλλα θ' ὡς ἐπίσταμαι — καὶ τόνδ' ἐπεμψα.

τε — καί — καὶ Pr. 491 ἐχθραὶ τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρία. Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῇ καὶ πολιούχοι θεοὶ. 409 μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν αἰσχύνῃς θράων τιμῶντα καὶ στυγούνη' ὑπέρφρονας λόγους. Eum. 290 αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών. Fr. 114 λευκοὶς τε γὰρ μόροις καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταυτοῦ χρόνου.

4. Vocabulis vel sententiis per καὶ connexis non raro alia cum illis non necessario coniuncta per τε, quae adiunctiva est particula Latino quae respondens, adduntur. Sic Sept. 580 ἡ τοῖον ἔγον καὶ θεοὶσι προσφίλεις καλὸν τ' ἀκούσαι. Ch. 252 κάμει τήνδε τε. Eum. 75 καὶ δι' ἡπείρου μακράς ὑπὲρ τε πόντον. 918 καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατής Ἄρης τε.

5. Iterati καὶ exempla nihil differunt ab exemplis supra allatis ubi vel duo vocabula vel duae sententiarum partes per καὶ coniunguntur, vel ubi de duabus rebus idem aut diversa de una re praedicantur. Sept. 10 καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἐτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἐξῆβον χρόνῳ. A quo diversum est 478 ἄλλ' ἢ θανάων τροφεία πληρώσει χθονί, ἢ καὶ δὴ ἀνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος ἑλύν cet. ubi ἢ καί, ut saepe, respondet praecedenti καί. 254 αὐτῇ σὺ δουλοῖς καὶ σέ (sic Wunderlichius pro κάμει) καὶ πάσαν πόλιν, ubi in apogr. pluribus est κάμει καὶ σέ καὶ πόλιν. Pers. 843 ἡ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἐτι ἡγήσῃ. Ag. 97 677 822 1265. Ch. 670. Eum. 452 576 579 775 993 1037. Suppl. 515.

Triplex καί est fr. 14 καὶ παλὰ κάγκυλητὰ καὶ χληδὸν βαλῶν. Sed fr. 181 καὶ ταξίαρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας | ἑταῖα vitiose scriptum esse metrum docet: unde Porsonus coniecit καὶ ταξίαρχας χάκατοντάρχας στρατῷ ἑταῖα.

καί — δέ sibi respondent Eum. 149 ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δέ σέ.

6. καὶ cum aliis coniunctum particulis, et saepissime quidem καὶ γάρ vel καί — γάρ, uno pluribusque vocabulis interpositis, ita ut modo nam etiam modo etenim verti possit. Pr. 441 ἄλλ' αὐτὰ σιγῷ· καὶ γάρ εἰδυίασιν ἂν ὕμιν λέγομαι. Sept. 1069 ἡμεῖς μὲν ἰδεν καὶ συνθάμεν | αἰδε προπομποῖ· καὶ γάρ γε νεῖα κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Pers. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἰσθ' ἑκατὶ βαρβάρους ναυσὶν κρατήσαι· καὶ γάρ Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς cet. 341 Ἑέρῃ δέ, καὶ γάρ σῖδα, χιλιὰς μὲν ἦν ναῦν. Ag. 524 ἄλλ' εὐ νιν ἀσπᾶσας, καὶ γάρ οὐκ ὦν πρέπει, Τροίαν κατασκάψαντα. 1255 KA. καὶ μὴν ἄραν γ' Ἑλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. XO. καὶ γὰρ τὰ Πυθόκραντα· δυσμαθὴ δ' ὅμως. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ

γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 207 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι· — καὶ γὰρ δὴ ἑστὸν τῷδε περιγραφᾷ ποδοῖν. Eum. 84 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξει πόνων· καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρώον δέμας. Suppl. 486 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς, καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἴκτος εἰσιδὼν τάδε ὕβριν μὲν ἐχθέρειεν. 867 αἰαὶ αἰαί. | καὶ γὰρ δυσπαλάμους ὀλοιο. 930 ἄλλ' ὡς ἂν εἰδῶς ἐννέπω σαφέστερον, καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα, πῶς φῶ cet.

καί — γε. Huius exempla non pauca sunt inter locos s. v. γε indicatos p. 66a.

καὶ δὲ nullo interposito vocabulo dixerunt epici, uno pluribusque vocabulis interiectis alii scriptores multi, raro vero tragici. Aeschyli exempla supra attulimus p. 78a, omisso Pers. 261 καὶ τὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέψω φῶς, ubi δὲ sententia postulante delevit Porsonus. In Suppl. 809 καὶ ante τέλεα δὲ lectum recte delevit Weilius. || καὶ δὴ et καί — δὴ. De his supra dictum est p. 82a.

In particulis καὶ εἰ (per crasin καί) καὶ vel copula est, ut Ch. 298 τοιοῦδὲ χρησμοῖς ἄρα χρὴ πεποιθέναί, καί μὴ πέποιθα, τοῦργον ἐστ' ἐργαστέον. Eum. 269 ὅψει δὲ καὶ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν, vel etsi in re facta vel facienda, ut in locis supra indicatis p. 102b.

καὶ μάλα. V. s. v. μάλα || καὶ μὴν et καὶ μὴν — γε v. s. v. μὴν. || καί — περ et coniunctim καί περ v. s. καί περ. || καὶ et τοι in unum coalescunt vocabulum καίτοι, quod v. || μὴ καὶ Pers. 531 μὴ καὶ τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Eum. 181 χωρεῖτε — μὴ καὶ λαβούσα πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν — ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαν' — ἀφρόν. Suppl. 399 μὴ καὶ ποτε εἴπῃ λεώς. Sic recte Canterus pro καὶ μὴ ποτε.

7. καί per crasin coalescit sub vocalibus et diphthongis, quarum exempla sub vocabulis quibuscumque coalescit indicata sunt. Ac primo quidem cum a privativo, ut κάβδελυκτα fr. 130 [κάδικου Ch. 996] καθέων κάπρομηθήτων κάρρυσιάστους [κάφιλον Ch. 295].

Cum praepositionibus ἀνά ἀντί ἀπό ἐκ ἐπί vocabulisque quae cum his praepositionibus sunt composita, in κανά καντί κάκ (vel κάε) κάπό κάπι (utrumque cum elisione κάπ' et ante littefam aspiratam κάπ'), velut Pr. 743 κἀναμυθίζει. Sept. 1028 κἀνά κίνδυνον βαλῶ. et κάσροθίζων κάποδυρασθαι κάποθαυμάσαι κάποθραύει κάπολακτισμοὶ κάπικουρίας.

Cum aliis vocabulis ab a brevi incipientibus, ut κάραθους κάγκυλητὰ κάρριος κάκροθῖνια [κάρρυροστερῇ Ch. 1002.] κάρχαιοπρεπῇ κάχερουσίους. Cum nomine proprio Persico Ἀργήστῃς κάργῃστῃς Pers. 208. Frequentissimum est κᾶν ex καί et ἂν particula potentiali contracta, a quo diversum est κᾶν pro καὶ ἐάν dictum, cuius duo exempla sub Aeschyli, unum Eum. 741, alterum in versu spurio Ch. 997. Notandum vero καὶ cum αὖ eiusque compositis apud Aeschylum non magis quam apud alios crasin admittere, quod indicio est syllabam α, qua poetae modo longa modo brevi utuntur, naturam longam esse habitam.

Cum vocabulis ab e incipientibus, velut κάγῳ κάγωγε κάμου κάμοι κάμοις κάμει κάμους κάκεινος κάκεῦθεν κάπειτα κάτι et aliis, saepissime etiam cum augmento, velut κάγέγοντο κάζευζα κάπρᾶνε κάπρένωσας. Crasis cum ἑκατόν restituenda videri potest in verbis (fr. 181) quae metro soluta attulit Athenaei epitomator 1 p. 11e καὶ ἑκατοντάρχας, ubi Porsonus, ut supra dicebam, χάκατοντάρχας.

Cum η non contrahitur nisi cum articulo χή (Dorice χά) pro καί η et pronomine ημείς eiusque casibus obliquis. Indocte Sept. 810 ἐκείθι κείθον in ἐκείθι κήλθον mutavit διορθωτής in M.

Cum ο contrahitur in articulo χώ pro καί ό, de quo v. Trypho apud Apollon. de adverb. p. 496, 30. pariterque χώστις χώτι χώτ'et χώπη. κώστρεια fr. 25 κ' όστρεα scriptum apud Athen. 3 p. 87a. Fr. 374 κώδυνοςπάδος.

Cum υ in pronomine χύμεις pro καί ύμεις Eum. 1003 χαιρέτε χύμεις.

Cum υ fr. 189 κώμολίνου. Cum dativo ψ Pr. 915 ψψ.

Cum diphthongo αι non coalescit nisi cum articulo χαί pro καί αι, nisi quod καί αλσχρών in κάσχρών contractum legitur Sept. 685, in M et apographis καλσχρών scriptum. || Cum αυ in καυτός. Ag. 1091 συνίστορα | αὐτόφωνα, Karstenus καυτόφωνα. χαυτοῦ fr. 305, 6 restitutum pro καυτοῦ. Eum. 213 καυτοῦ Schuetzius pro αὐτοῦ. || Cum ει in κεί pro καί ει et ante vocales κεί pro καί εις, quae elisio potius est quam crasis. || Cum ευ Pers. 412 κενύγειαν. || Cum οι in articulo χολ pro καί οι. || Cum ου in χούτος et κου (κουκ κουχ κουχι) pro καί ου Pr. 336 1069 1077 1080. Pers. 384 407 474 783. Ag. 39. Ch. 717 1062. Eum. 121. Fr. 195. eiusque compositis κουδέ κουδεις κουκέτι κουποτε κουψτε κουτέ.

Denique notandum est in anapaestis ubi καί ante vocalem brevem legitur interdum incertum esse apud poetas scenicos utrum crasis sit adhibenda an diphthongus corripienda, velut καί ακοντισται Pers. 52 et καί άμηνίτω Suppl. 975, ex quo non sequitur Pers. 546 κάγώ δέ μόρον in καί έγώ mutandum esse, quum κάγώ, quod frequentissimum est in diverbiis, etiam in anapaestis magis placere potuerit quam καί έγώ.

Καΐκος (—) Caicus, fluvius Mysiae. Fr. 141 τῷ Κάικε Μύσαι τ' έπιρροαί. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαιρε πρώτος όργεύν.

καϊνίζω novo, re nova primum utor, rem novam exipio. Ag. 1071 καίνισον Ζυγόν. Ch. 492 μέμνησο δ' άμφίβλητρον, ψ σ' έκαίνισαν, quod Stanleyus interpretatur recens exceperunt vel induerunt.

καϊνοσηγής recens compactus. Sept. 642 καϊνοπηγές εϋθετον σάκος.

καϊνοπήμων recens afflictus. Sept. 363 δμῳιδες καϊνοπήμονες νέαι, nisi κοϊνοπήμονες scribendum cum Robortello.

καϊνός novus. Pers. 665 όπως καϊνά τε κλύης νέα τ' άχη, verbis ab interpolatore lacunae explendae causa fictis: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 489. Ch. 659 φέρω καϊνούς λόγους. Eum. 406 καϊνήν (sic Canterus pro καί νυν) — όμιλίαν.

καϊνω interficio. Sept. 630 Ζεύς σφε κανοι κεραυνῷ. Ag. 1562 έκτείνει δ' ό καϊνών. Ch. 886 τόν Ζῶντα καϊνεϊν τούς τεθνηκότας λέγω. 930 έκανεσ όν (sic Hermannus pro κανες γ' όν) ού χρήν. Sept. 347 πρός άνδρός δ' άνήρ στάς δορί καϊνεται.

καί περ quaiquam, quameis. Pr. 167 έμοῦ, καί περ κρατεραις έν γυιοπέδαις αϊκίζομένου. 308 παραινέσαι τέ σοι θέλω τά λῳστα, καί περ όντι ποικίλῳ. 372 καί περ κεραυνῷ Ζηγός ηνθρακμένος. 907 Ζεύς, καί περ αὐθάδη φρονών, έσται ταπεινός. Sept. 712 πίθου γυναιέι καί περ ού στέργων όμῳς. Eum. 395 οὐδ' άτιμίας κυρῷ, καί περ υπό χθόνα τάειν έχουσα. Rarius divisim καί — περ. Ag. 1203 μῶν καί θεός περ ιμέρῳ πεπληγμένος; Fr. 196, 2

ένθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καί θοορός περ ὦν, μέμψει.

καίριος opportunus. Sept. 1 χρή λέγειν τὰ καίρια. 619 φιλεῖ δέ σιγάν η λέγειν τὰ καίρια. Ch. 582 σιγάν θ' όπου δέι καί λέγειν τὰ καίρια. Suppl. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μή τὰ καίρια. Ag. 1032 οὐδέν έπελπομένα ποτέ καίριον έκτολυπεύσειν. Ch. 1064 καί σ' έποπτεύων πρόφρων θεός φυλάσσοι καίριοις συμφοραις. || letalis. Ag. 1292 έπεύχομαι δέ καίριας πληγῆς τυχεῖν. 1343 πέπληγμαι καίριαν πληγήν. 1122 σταγῶν άτε καίρια (sic correxi pro καί δορία) πτώσιμος έννανύτει βίου δύντος αύγαίς.

καίριως opportune. Ag. 1372 πολλῶν πάροιθεν καίριως εἰρημένων. || letali vulnere. Ag. 1344 καίριως οὐτασμένος.

καίρος tempus opportunum. Pr. 379 έν κάρῳ. 523 τόνδε δ' οὐδαμῶς καίρος γεγωνεῖν. Sept. 65 καί τῶνδε καίρον όστις ώκιστος λαβεί. Ch. 710 άλλ' έσθ' ό καίρος ημερεύοντας ένέονας — τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, ubi cum articulo dictum est ut apud Arist. Thesm. 661 μή βραδύνειν, ως ό καίρος έστι μή μέλλειν έτι. Fr. 287 ψευδῶν δέ καίρον έσθ' όπου τιμὰ θεός. Ag. 365 Δία — έπ' Άλεξάνδρῳ τείνοντα πάλα τόσον, όπως άν μήτε πρό καίρου μήθ' ύπέρ άστρων βέλος ηλίθιον σκήψειν. || iustus modus. Pr. 507 καίρου πέρα. Ag. 787 ύποκάμψας καίρον χάριτος. Suppl. 1061 τίνα καίρον με διδάσκεις; Suspectum est καίρον Ag. 1658. καίτοι attamen. Pr. 101 καίτοι τί φημί; 439 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τοῦτοις γέρα τίς άλλος η γῶ παντελῶς διώρσειν; 642 καίτοι καί λέγουσ' οδύρομαι. [Eum. 818 όργάς έννοίσω σοι' γεραίτέρα γάρ εἰ. καίτοι μέν σύ κάρτ' έμοῦ σοφωτέρα. Sic M. Recte, ut videtur, Wieselerus καί τῷ μέν εἰ σύ κάρτ' έμοῦ σοφωτέρα, quod legisse videtur scholiasta, qui explicat διά τόν χρόνον.]

καίω. V. κάω.

κακάγγελος mala nuntians. Ag. 636 κακαγγέλω γλῶσση.

κάκαλον murus. Hesychius κάκαλα: τείχη. Αίσχύλος Νιόβη (fr. 161). Photius p. 125, 4 κάκαλον: τείχος.

κάκη ignavia. Sept. 192 διερορθήσατ' άψυχον κάκην. 616 λήματος κάκη.

[κακκυνηγέτης Eum. 231 vitiose pro κάκκυνηγετῷ vel καί κυνηγετῷ. V. κυνηγετῷ.]

κακόμαντις mala vaticinans. Sept. 721 κακόμαντιν πατρός εύκταίαν Έρινύν. Pers. 10 κακόμαντις άγαν όρσολοπείται θυμός έσωθεν.

κακομέλετος malis enuntiantis occupatus. Pers. 936 κακομέλετον ιάν. Schol. θρήνον άμελή καί άμουσον, κακόν καί άμουσον μέλος έχουσαν, ως θρηνώδη καί άπευκτῇν. Recte Heathius "Vocem malis enuntiantis occupatam: a μέλομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest." Minus apte Paleius mala meditantem.

κακοποιέω mala facio. Fr. 109.

κακόποτμος infelix. Ag. 1136 τάλαινας κακόποτμοι τύχαι.

κακορρήμων mala loquens. Ag. 1155 πόθεν όρους έχεις θεσπεσίας οδού κακορρήμονας;

κακός malus. Pr. 223 κακαίσι ποιναῖς ταῖσδε. 473 κακός δ' ίατρός ως τις. Sept. 411 μή κακός δ' εἶναι φιλεῖ. 600 έσθ' όμιλίᾳ κακής κάκιον οὐδέν. 687 κακοῦ δ' έκβαλ' έρωτος άρχάν. 698 κακός οὐ κεκλησεί. 716 νίκην γε μέντοι καί κακήν τιμὰ θεός. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίπτει κρύος. 945 χρημάτων κακός δατηγός. Pers. 248 πράγος έσθλόν η κακόν. 354 κακός δαίμων. 369 εἰ μό-

ρον φευξοῖσθ' "Ελληνες κακόν. 445 συμφορὰς κακῆς. 753 ταῦτα τοῖς (probabilius ταῦτά τοι) κακοῖς ὁμίων ἀνδράσιν διδάσκειται θούριος Ξέρξης. 757 ἔΕ ἀνδρῶν — κακῶν. 845 κακὰ ἄληθ. 1041 δόσιν κακῶν κακῶν κακοῖς, i.e. *minus malum malorum super mala*, quocum Linwoodius comparat Soph. Ai. 853 πόνος πόνω πόνον φέρει. Ag. 390 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. 657 ποιμένος κακοῦ στρόβω. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. 1230 κακῇ τύχῃ. 1383 πλοῦτον εἵματος κακόν. 1483 κακόν αἶνον. 1643 ἀπὸ ψυχῆς κακῆς. 1665 φῶτα προσσαινέιν κακόν. Ch. [146 τὴν κακὴν ἀράν.] 777 κακός γε μάντις ἂν γνοίῃ τάδε. [993 ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.], 1031 ἐκτός αἰτίας κακῆς. Eum. 71 κακὸν σκότον νέμονται. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι. 903 νίκης μὴ κακῆς. Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσα δ' ἐννόμοις. 995 γλώσσαν εὐτυκὸν φέροι κακῶν. 1044 κακὰ τ' ἄληθ. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὐπράσσαντες οὐκ ἀνασχετοί. Comparativus Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κακίον οὐδέν. Ag. 865 κακοῦ κακίον ἄλλο κῆμα.

Substantive κακόν vel cum articulo τὸ κακόν *malum*, de malo quonvis dicitur quod quis vel patitur vel facit. Pr. 26 τοῦ παρόντος ἀχθῶν κακοῦ. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Sept. 87 ὁρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 190 οἶκω καὶ πόλει πλέον κακόν. 683 εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνῃς ἄτερ. Pers. 353 ἦρξεν — τοῦ παντός κακοῦ. 435 ἴσθι μηδέτω μεουσιν κακόν. 531 μὴ καὶ τι πρὸς κακοῖσι προσθῇται κακόν. 693 νεοχμὸν ἐμβριθέες κακόν. 726 οἶον ἦνυσεν κακόν. 781 οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. 933 γὰρ τε πατρώα κακὸν ἀρ' ἐγενόμην. 1005 ἔθεσθ' ἀελπτον κακόν. 1030 ἐπὶ συμφορὰ κακοῦ. Ag. 862 ἐκπαγλὸν κακόν. 1102 κακὸν ἀφερτον φίλοισιν. 1131 κακῷ δὲ τῷ προσεικόλῳ τάδε. 1407 τί κακόν — χθονοτρεφές ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα; Ch. 730 εἰκεν ἄφρη ὁ ξένος τεύχειν κακόν. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Eum. 146 ἀφερτον. Suppl. 1070 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ διμοῖρον αἶνω. Fr. 283 τὸ τοι κακὸν ποδώκης ἔρχεται βροτοῖς. Numero plurali Pr. 161 τίς οὐ εὐνασχαλεῖ κακοῖς τέοισι; 256 κοῦδαμὴ χαλὰ κακῶν. 303 συνασχαλῶν κακοῖς. 320 οὐδ' εἰ- κεις κακοῖς. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά. 773 ἢ μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; 1015 κακῶν τρικυμία. Sept. 685 κακῶν δὲ κάσχωρῶν οὐτὶν' εὐκλείαν ἔρεις. 187 227. Ag. 1612. Ch. 222 ἐν κακοῖσι. Sept. 557 ἀλδαινέιν κακά. 571 κακοῖσι βάζει. 573 τῶν κακῶν διδάσκαλον. 575 κακῶν — τῶνδε βουλευτήριον. 628 δορίπονα κακά. 719 οὐκ ἂν ἐκφύγῃν κακά. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγείς κακοῖς. 758 κακῶν θάλασσα. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. 808 μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. 848 κάκ' αὐτοφόνα. 875 κακῶν ἀτρύμονες. 995 ἰὼ κακά. 998 δυστόνων κακῶν. 1033 κοινῶν κακῶν. 1044 ἐκφυγῶν κακά. 1049 παθῶν κακῶς κακοῖσι ἀντημῖβετο, ut Ch. 123 τὸν ἐχθρόν ἀνταμῖβεσθαι κακοῖς. Pers. 236 ἔρξας πολλὰ διή Μήδους κακά. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. 256 ἄνια κακά. 267 οἱ ἐπορσύνθη κακά. 291 ἐκπεπληγμένη κακοῖς. 295 κελ στένετε κακοῖς ὅμως. 330 ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. 331 et 807 κακῶν ὕμιστα. 429 κακῶν πληθος. 433 κακῶν πέλαγος. 440 συμφορὰν κακῶν. 465 κακῶν ὀρνῶν βάθος. 514 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. 519 ἐδήλωσας κακά. 531 πρὸς κακοῖσι. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. 600 κλύδων κακῶν. 606 κακῶν ἐκπληγίς. 631 κακῶν ἄκος. 707 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακά γίγνεται. 712

πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. 743 κακῶν πηγή. 814 κακῶν κρηπίς. 835 κακῶν ὑπ' ἄλγους. 840 851. Ag. 765. Eum. 276 ἐν κακοῖς. Pers. 986 κακὰ πρόκακα λέγεις. Ag. 211 τί τῶνδ' ἀνευ κακῶν. 347 εἰ πρόσποια μὴ τύχοι κακά. 648 πῶς κενὰ τοῖς κακοῖσι συμμῖξω; 653 δυσκύμαντα δ' ὠρῶρει κακά. 904 πολλὰ — κακά ἡνεχόμεσθα. 1083 ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1091 αὐτοφόνα κακά. 1133 κακῶν διαί. 1145 ἀμφιβαλῇ κακοῖς βίον. [1165 μυνυρὰ κακὰ θεομενάς, ubi κακὰ delevit Schuetzius.] 1184 ἴχνος κακῶν. 1214 ὦ κακά. 1397 κρατῆρα κακῶν πλήσας ἀραιῶν. 1654 μηδαμῶς — ἄλλα δρᾶσμεν κακὰ. Ch. 42 ἀπότροπον κακῶν. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαΐαν. 154 κακῶν κενῶν τ' ἀπότροπον ἄγος. 277 πολλὰ δυστερπὴ κακά. 339 τί δ' ἄτερ κακῶν; 566 δαιμονὶ δόμος κακοῖς. 681 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἡντλουν κακά. 776 τροπαίαν Ζεὺς κακῶν ὀθήσει. 873 τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν. 943 ἀναφυγὰς κακῶν. 959 τὸ μὴ ὑποურγεῖν κακοῖς. 980 τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. 1041 ἐπορσύνθη κακά. 1045 μῆτ' ἐπιγλωσσῷ κακά. Eum. 71 κακῶν δ' ἔκατι κατέγοντο. 125 πλην τεύχειν κακά. 382 κακῶν τε μνημονες. 504 τὰ τῶν πέλας κακά. 976 ἀπληστον κακῶν. Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. 453 αἰδῖρις μάλλον ἢ σοφός κακῶν. 469 κακῶν πληθος. 471 λιμὴν κακῶν. 803 ἐλευθεροῦμαι φιλακτικῶν κακῶν. Fr. 244 de morte τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός. pariterque 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ρῆμα τῶν πολλῶν κακῶν. 305 ἐπόπτην ἐποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν. 321 ἢ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. [369 ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς, quod fragmentum recte Euripidi tribui videtur ab Stobaeo 108, 43.] 417 μὴ κακοῖς ἰὼ κακά.

κάκοσμος *male olens*. Fr. 179 τὴν κάκοσμον οὐράνην.

κακόσπλαγχνος *timidus*. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχους τιθῆς.

κακόστρωτος *male stratus*. Ag. 556 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.

κακόσχολος *malum moram afferens*. Ag. 193 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι. Schol. ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν.

κακότης *improbitas*. Pr. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἄσκειν;

κακουργέω *malis afficio*. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετῆν εἶτ' οὖν (sic Hermannus pro δ γούν, quod est apud Stobaeum Flor. 125, 7) κακουργεῖν.

κακουχία *infausta possessio*. Sept. 668 ἐν πατρίδας μὴν χθονὸς κακουχία. Per κακώσει expr. schol.

κακόφατις *male ominatus*. Pers. 936 τὰν κακοφάτιδα βοάβ.

κακοφρονέω *malò animo sum, malevolus sum*. Ag. 1174 κακοφρονῶν — δαίμων.

κακόφρων *animum angens*. Ag. 100 μερίμνης, ἢ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέσθαι.

κακὸς *malis afficio, pessumdo*. Fr. 976 κακοῖσι μ' ἐκδικῶς. Fr. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. Pers. 728 ναυτικός στρατὸς κακωθείς. Eum. 188 σπέρματός τ' ἀποφθορὰ παιδῶν κακοῦται χλοῦνις.

κακῶς *male*. Pr. 264 τὸν κακῶς πράσσοντα. Pers. 213 κακῶς δὲ πράξας. Fr. 300 τὸν κακῶς πάσχοντα. 395 κακῶς πράσσοντα. Fr. 751 1041 πάσχειν κακῶς. 759 πάσχω κακῶς. Sept. 1049 παθῶν κακῶς. 223 μὴ — βουλευοῦ κακῶς. Pers. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. 813 κακῶς δρᾶ-

σαντες. Ag. 670 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδομένου, ubi κατεσποδημένον coniecit Meinekias. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. [Ch. 296 κακῶς τάρχευσθέντα.] Eum. 413 λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. 850 φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς. Superlative Sept. 678 τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ.

καλέω [cum forma praesentis passiva et media καλοῦμαι, perfectο κέκλημαι, futuro κεκλήσομαι.] *roco, iproco, adroco*. Pr. 91 τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Sept. 223 θεοὺς καλοῦσα. 353 καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ. Ag. 145 ἴηιον δὲ καλέω (ubi metro postulante scripsi δ' ἐπανακαλῶ) Παϊάνα. 1078 δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. Ch. 130 καλοῦσα πατέρα. 655 τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωματῶν καλῶ. 734 Αἴγισθον — καλεῖν ὅπως τάχιςτ' ἄνωγεν. Eum. 28 Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα. 117 ὄναρ γὰρ ὁμάς νῦν Κλυταμνήστρα καλῶ. 287 καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδε. 557 καλεῖ δ' ἀκούοντα οὐδέν. Suppl. 213 καλοῦσθαι αὐτὰς ἡλίου σωτηρίας. 872 κἀκεῖ θεοῦ. [Forma media Pers. 638 οἰκτρῶς καλεῖσθαι με. Ch. 201 τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα. 216 τίνα σύνοισθαι μοι καλοῦμένη βροτῶν; Eum. 486 μαρτυρία τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθαι. Passive Suppl. 174 ὑπόθεν δ' εὐκλύοι καλούμενος. || *roco*, i. e. *nomino*. Pr. 86 ψευδυνύμως σε δαίμονες Προμηθεά καλοῦσιν. [Ag. 1232 τί νιν καλοῦσα δυσφίλης δάκος τύχοιμ' ἄν;] Fr. 5 σεμνοῦς Παλικοῦς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. 322 ὅθεν καλὴν Κουρήτα λαὸν ἤνεσαν. Passivum Pers. 2 τάδε μὲν Περσῶν — πιστὰ καλεῖται. Ag. 1273 καλομένην δὲ φοιτὰς — ἡνεσχόμην. Sept. 929 ὅποσαι τεκνογόνοι κέκληνται. Eum. 417 'Αρα! δ' ἐν οἴκοις τῆς ὑπαὶ κέκλημεθα. Suppl. 261 αὐτῆς δὲ χώρας 'Απίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται. Pers. 242 οὐτῶνος δοῦλοι κέκληνται φωτός. Ch. 321 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόος εὐκλεῆς. Ag. 161 εἰ τὸδ' αὐτῷ φίλον κέκλημένῳ. Ch. 1037 πυρὸς τε φέγγος ἄφθιτον κέκλημένον. Eum. 658 οὐκ ἐστὶ μήτηρ ἢ κέκλημένου τέκνου τοκεύς. Pr. 734 Βόσπορος δ' ἐπ' ἄνωμος κέκλησεται. 840 πόντιος μυχὸς — Ἰόνιος κέκλησεται, ubi κέκλησεται ex *apographis* restitutum, ut vulgo apud Tzetsum scriptum ad Lycophr. 630. κληθήσεται M, ut apud Tzetsum in codicibus. Futuri passivi usitata veteribus forma est κέκλησμαι, interdum in κληθήσομαι mutata ab librariis, ut in hoc versu Aeschyli et apud Eur. Troad. 13, qua raro veteres, saepius recentiores utantur: de quo dixi in Thes. vol. 4 p. 870. Sept. 698 κακὸς οὐ κέκλησει, ubi metrum alteram formam excludit.

καλλιάρπας *pulchros fructus ferens, frugifer*. Pr. 369 τῆς καλλιάρπου Σικελίας λευροῦς γύας.

καλλιπας *pulchram prolem habens*. Ag. 762 οἶκον δ' ἄρ' εὐθυδίκων καλλιπαις πότμος αἶψ'.

καλλιπρῶρος *pulchram faciem habens*. Sept. 533 βλάστημα καλλιπρῶρον, ἀνδρόπαις ἀνὴρ. Ag. 236 στόματός τε καλλιπρῶρον φυλακάν. Iota subscriptum utrobique omisit M.

καλλιρροος *pulchre fluens*. Pers. 201 καλλιρροῦ ἔλυσσα πηγῆς.

Καλλιπύσσα in scripta fuit Aeschyli fabula (fr. 97).

κάλλος *pulchritudo*. Pers. 185 γυναῖκε — κάλλει ἀμύμων. || Numero plurali κάλλη vestes purpureae tinctae dicuntur, ut annotarunt grammatici

in Thes. indicati vol. 4 p. 892, inter quos Hesychius κάλλη: ἀνθη πορφυρά. κάλλη: εἶδος ἀνθους. Ἴον πρὸς βαφὴν ἀρμόζον. Pollux 7, 64 ταύτας δὲ τὰς πορφυροβαφεῖς ἐσθήτας καὶ κάλλη φίλον τοῖς κωμωδοῖς καλεῖν, ὡς Εὐπολὶς που λέγει "βάπτειν (hoc ex Etym. M. p. 486, 46 additum) τὰ κάλλη τὰ περίσμενα τῇ θεῷ". Apud Aeschylum Ag. 923 ἐν ποικίλοις — κάλλεσιν βαίνειν.

καλὸς *pulcher*. Sept. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίνονται καλά. [549 'Αργεῖ δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς.] 581 ἢ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές, καλὸν τ' ἀκούσαι; 1011 τέθνηκεν οὐπὲρ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Pers. 244 πολὺν τε καὶ καλόν — στρατόν. Ag. 140 καλὰ Διὸς κόρα (Diana), ubi verba Διὸς κόρα ego addidi. 620 οὐκ ἐσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. Ch. 698 βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἐλπίς, ubi βακχείας Ζάλης coniecit Bambergensis. Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. Suppl. 459 μηχανὴ καλῇ. 772 ἐκβασίς στρατοῦ καλῇ. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκκλόμεναι. 174 τί γὰρ καλὸν Ζῆν βίον, ὅς λῦπας φέρει; 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. [Corrupte fr. 320 (apud Athen. 14 p. 632c) εἰτ' οὐν σοφιστῆς καλά παραπαίων χέλυν, ubi κάρτα coniecit Butlerus.] Superlative Ag. 900 κάλλιστον ἡμᾶρ εἰσδεῖν ἐκ χεῖματος.

κάλυμμα *incultum*. Ag. 1178 ὁ χρησμός οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδωρκῶς. Ch. 494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν, ubi Por-tus ἐγκαλύμμασιν coniecit propter praecedentes sine praepositione dativos πέδαις ἀχαλκευτοῖς δθ' ἡρέθης. πάτερ.

κάλυξ *spica*. Ag. 1392 χαίρουσαν οὐδὲν ἦσαν ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

καλύπτω *tego*. Pr. 220 Ταρτάρου μελαμβαθῆς κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 582 χθονὶ κάλυπον. Sept. 1040 τάφον — τῷδε μηχανήσομαι κόλπον φέρουσα βυσσίνον πεπλῶματος καυτῇ καλύψω. Pers. 646 οἶον οὕτω Περσὶς αἰ' ἐκάλυψεν. 917 εἰθ' ὄφελε, Ζεῦ, κάμει — θανάτον κατὰ μοῖρα καλύψαι, per tmesin dictum pro κατακαλύψαι. Ch. 52 δνόφοι καλύπτουσι δόμοις.

καλύπτρα *velamentum, integumentum*. Pers. 537 καλύπτρας κατερείκομεναι. Suppl. 121 132 Σιδονία καλύπτρα. Ch. 811 δνοφερὰς καλύπτρας.

Κάλχας *Calchas*, vates. Ag. 248 τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.

[κάλυρα vocabulum corruptum Suppl. 1002, ubi versui ab Aeschylo scripto τέρειν' ὀπῶρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς interpolator quattuor adhiinxit versus ab se fictos, quos scripti sunt in M, θῆρες δὲ κηραῖνοισι καὶ βροτοῖ | τιμὴν (recte βροτοῖ | τιμὴν Turnebus, nisi quod νιν scribere debebat) | καὶ κνώδαλα πτερόντα καὶ πεδοστῖβη, | καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύρις | κάλυρα κυλῶσαν ὠσθ μένην (ei super η scriptum) ἐρῶ, ubi κάλυρα Stanleins, κάλυρα Canterus, quo nihil proficitur, nisi verba proxima emendata fuerint, quod ab nemine dum effectum est.]

καλῶς *pulchre, bene*. Pr. 979 εἰ πράσσοις καλῶς. 1012 τῷ φρονούντι μὴ καλῶς. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλείστα. Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 447 ἐν φοναῖς καλὰς πεσόντα. 846 τὸ μὲν καλῶς ἔχον. 1044 ἡμῶν καλῶς. 1673 θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωματῶν καλῶς. Ch

213 εὐχου τὰ λοιπὰ — τυγχάνειν καλῶς. 335 τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανούσι. 417 cum verbis corruptis πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς. 579 οὐ μὲν φύλασσε τὰν οἴκῳ καλῶς. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον. 903 παραινεῖς μοι καλῶς. 950 τυχόντες καλῶς. Eum. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. 458 ἐφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς. 831 καρπὸν, φέροντα πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς. Suppl. 122 πελομένων καλῶς. 411 ὅπως ἀνὰ ταῦτα — ἐκτελευτήσῃ καλῶς. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσα. 752 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ἔμφοιροί ταῦτα. Fr. 300 τὸν καλῶς εὐδαίμονα. 321 καλῶς ἡφευμένος ὁ χοῖρος.

κάμαΞ *hasta*. Ag. 66 ἐν προτελείοις κάμακος. Fr. 151 κάμακος γλῶσσημα. || *pertica*. Pollux 10, 117 τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακος εἰρήκεν ἐν Ξανθρίαις (fr. 167). "κάμακες πύκνης οἱ πυρίφλεκτοι."

κάματος *opus*. Fr. 55 τὸν καμᾶτον δακτυλόδικτον. || *labor*. 192, 6 κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει.

κάμηλος *camelus*. Suppl. 285 ἵπποβάμοισιν καμήλοις.

κάμινος *caminus*. Fr. 280 καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

κάμνω *laboro*. Sept. 210 νεῦς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι. Ag. 482 ἀλλὰ γὰρ λόγου καμῖν. 670 στρατὸς καμόντος. Fr. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. || *fatigor*, *cesso*. Eum. 881 οὗτοι καμούμαι σοι λέγουσα τάταθᾶ. 908 καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπύρρυντον ἀστοῖσιν εὐθενούντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. || οἱ κεκηκότες vel οἱ καμόντες *mortui*, ut βοτῶν εἰδῶλα καμόντων apud Homerum et οἱ κεκηκότες apud Platonem et Aristotelem aliosque in Thes. indicatos vol. 4 p. 923. Suppl. 158 τὸν πολυεξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκηκότων. 231 Ζεὺς ἄλλος ἐν καμούσιν. Incerta scriptura ib. 827 τῶν πρόμαρπτι (τῶν πρὸ σὺ, μάρπτι Hermannus) κάμνοις, ubi schol. πρότερον θάνοις, ὡς μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν.

καμπή *flexus*. Fr. 27 Εὐβοῖδα καμπήν, quod cum comparanda καμπή δέξια nomen loci ap. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8.

κάμπω *flecto*. Pr. 32 οὐ κάμπω γόνυ. 396 ἄσμενος δὲ τὰν σταθμοῖς ἐν οἰκείοις κάμψιν γόνυ. Ag. 344 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστήμου σωτηρίας κάμψαι διαύλου θάτερον κύλον πάλιν. || Pansiniūm Pr. 237 τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι. 306 οἷαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 513 μυρίαὶ δὲ πημοναῖς δῶαις τε καμψαί.

καμπύλος *incurvus*. Suppl. 183 ἔνν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι.

καμψίπους *pedes inflectens* (currendo), i. e. *pernix*. Sept. 791 καμψίπους Ἐρινύς: de quo v. Ern. Curtius in commentatione Berolini edita a. 1869. "ueber die knieenden Figuren der altgriechischen Kunst." Male schol. ἡ κάμπτουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας, οἷον εἰς συμποδίζουσα καὶ μὴ ἔως αὐτῶν, quemadmodum Hesychius κάμψιγόνους Ἐρινύς, glossam ex poeta ignoto sumtam, explicat ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἀμαρτανόντων. Recte Schuetzius "aliud est γόνυ κάμπτειν, quod significat *requiescere*, aliud πόδας κάμπτειν, quod est *ambulare, ire*, ideoque καμψίπους h. l. est *pedes mobilis*." Et sic iam Heathius, qui Erinyum epitheton δρομάδες comparat.

καναχῆς *resonans, strepens*. Ch. 152 ἔτε δάκρυ καναχῆς, quod schol. exp. καναχρὸν δα-

κρύετε, et gl. ἰχηρτικόν. Adiectivum alibi non lectum: exstant vero cognata καναχρᾶ καναχρῶν, καναχῆ et καναχίζω.

[Κάνης. V. Σουσισκάνης.]
κάνθαρος *scarabaeus*. Fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βία πονύβ.

κανθύλη *tumor*. Hesychius κανθύλας: τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 216). Simile apud eundem κανθηλαί; αἱ ἀνοιδήσεις.

Κάνωβος *Canobus*, locus Aegypti, de quo v. quae in Thes. collecta sunt vol. 4 p. 930. Pr. 846 ἐστὶν πόλις Κάνωβος ἐσχάτῃ χθονός. Suppl. 311 Κάνωβον κάπτι Μέμφιν ἵκετο.

Καπανεύς *Capaneus*, Hippion filius, dux Argivorum. Sept. 422, et 440, et fr. 15.

καπηλεύω *cauponor*, *cauponis instar perfide ago*. Sept. 545 ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, quod schol. per ψύσεσθαι et προδύσειν explicat.

κάπηλος *perfidus, dolosus*. Etym. M. p. 490, 10 καθόλου τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. ὁ δ' Αἰσχύλος τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα (fr. 338) "κάπηλα προσφύρων τεχνήματα." Similiter κάπηλον φρόνημα dictum, de quo v. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 49, 9.

καπνός *fumus*. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλις ἅπαν. Ag. 497 σημαίνει καπνῷ πυρός. 818 καπνῷ δ' αἰοῦσα νῦν ἐτ' εὐσημος πόλις. Suppl. 780 μέλας γενοίμαν καπνός. Fr. 295 πιστόν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

κάρα *caput*. Pers. 208 χηλαῖς κάρα τίλλοντα. Ag. 1615 οὐ φημ' ἄλῦξεν ἐν δίκῃ τὸν κάρα — λευσίμους ἀράς. Ch. 230 συμμέτρου τῷ σῷ κάρα. 428 κτύπῳ δ' ἐπύρροθι κροτητὸν ἀμόν καὶ πανάθλιον κάρα. 496 ἀρ' ὀρθὸν αἰρεῖς φίλτατον τὸ σὸν κάρα; 1047 δυοῖν δρακόντων εὐπετῶς τεμῶν κάρα. Eum. 165 περὶ πόδα, περὶ κάρα. 176 ἔτερον ἐν κάρα μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Fr. 179 περὶ δ' ἐμῷ κάρα πληγῆς ἐναυάγησεν. 165 ὑπέρεχεται σπαραγμός εἰς ἄκρον κάρα. 178 τοῦμόν κάρα. In allocutione Ag. 906 νῦν δέ μοι, φίλον κάρα, ἔκβαίν' ἀπ' ἡνῆς.

καρανιστῆρ *caput detruncans*. Eum. 186 καρανιστῆρ (sic Stanleius pro καρανηστῆρ) ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε, quod schol. exp. ἀποκεφαλίζουσαι. καρανιστῆς μόρος dictus est in Rheso 817.

κάρωνον *caput*. Ch. 396 κάρανα δαΐδας. κάρηνον et κάρηνα dixerunt epici: v. Thes. vol. 4 p. 967.

καρανῶ *ad fastigium perduco, perficio*. Ch. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 528 καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;

κάρβανος *barbarus, peregrinus*. Suppl. 914 κάρβανος ὢν δ' Ἑλληνιστὴν ἐρχομένης ἄγαν. Ag. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε κάρβανον χερσὶ. || κάρβαν. Suppl. 119 130 κάρβανα δ' αὐδᾶν εὐ, γὰ, κωνεῖς. Sic Hermannus pro κάρβανα δ'. De utraque adiectivi forma v. Thes. vol. 4 p. 958.

καρδία *cor*. Eum. 861 καρδίαν ἀλεκτόρων. || *pectus, animus*. Sept. 834 κακὸν με καρδίαν τι περιπίπτει κρύος. 967 ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Pers. 161 καὶ με καρδίαν ἀνύσσει φροντίς. Ag. 179 στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. 481 φλογὸς παραγγέλμασιν νόις πυρωθέντα καρδίαν. 834 ἰὸς καρδίαν προσήμενος. 977 δείμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται. 1028 προφθάσασα καρδία γλώσσαν. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφίης σταγῶν. 1402 ἀτρέστῳ καρδία πρὸς εἰδότας λέγω. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας. 165 ὀρχεῖται δὲ καρδία

φόβω. 183 κάμοι προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς. 391 πάροιθεν δὲ πρῶρας δριμύς ἦται καρδίας θυμός. 832 ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθῶν. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος. Eum. 103 ὅρα δὲ πηλῆγας πομπαίος ἴσθι. 466 ἄλγη προσφυνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ. 522 τίς δὲ μὴδὲν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν ἀνατρέφωιν —; ubi καρδίας legisse videtur schol. qui exp. λαμπρότητι, ὀρθότητι φρενῶν. 679 ἐν δὲ καρδίᾳ ψήφον φέροντες. 783 812 ἰὼν ἀντιπενθῇ μεθείσα καρδίας σταλαγμόν. Suppl. 348 κλοθῇ μου πρόφρονι καρδίᾳ. 466 ἤκουσα μακιστήρα (μαστικτήρα Auratus) καρδίας λόγον. [785 κελαινόχρως δὲ πάλλαιται μου καρδίᾳ, scriptura interpolata, pro qua restitui κελαινόχρως δὲ πάλλαιται κλυδωνίω.] || κάρζα metri causa dictum pro καρδία, quod est in M, restitui Sept. 288 γείτονες δὲ κάρζας μέριμνα Ζωυροῦσι τάρβος. Suppl. 71 ἀπειρόδακρυν τε κάρζαν. 799 βία | κάρζας γάμου κυρήσαι. Est forma dialecti Aeolicae: v. Etym. M. p. 407, 21. || κραδία dixerunt poetae in numeris dactylicis. Pr. 881 κραδία δὲ φόβω φρένα λακτίζει. Sept. 781 μανωμένῃ κραδίᾳ, ubi καρδίᾳ M, quod correxit Turnebus.

καρδιόδηκτος *animus mordens*. Ag. 1471 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἔμοι κρατούνεις. Sic Abreschius pro καρδίᾳ δηκτόν.

Κάρεος ἡ Εὐρώπῃ inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 98 99).

κάρπιμος *frugifer*. Pr. 455 καρπίμου θέρους.

καρπός *fructus*. Sept. 357 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσών. 600 ὁμικλίας κακῆς — καρπὸς οὐ κοιμιστέος, ubi v. annot. Pers. 617 Ξανθῆς ἑλάς καρπός. Eum. 831 γλώσσης ματαίως μὴ 'κβάλης ἐπὶ χθόνα καρπὸν. 907 καρπὸν τε γαίης καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. || Improprie *eventus, effectus*. Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοις Λοξίου.

καρποτελής *fertilis, frugifer*. Suppl. 688 καρποτελή (sic Stanleius pro καρποτελεῖ) δὲ τοι Ζεὺς ἐπικραίνεω φέρματι γὰν πανύρω.

καρπὼ *fructum profero*. Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἔξανθοις' ἐκάρπιωσε στάχυν ἄτης. || Forma media καρπόμαι *possideo aliquid unde fructus percipi possit, fruor*. Pr. 851 καρπώσεται ὄσση πλατύρρους Νείλους ἀρδεύει χθόνα. Suppl. 253 γένος Πελασγῶν τήνδε καρπούται χθόνα. 316 Λιβύῃ μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη. Sept. 593 βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Ag. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἀμαρτίαν. 621 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ ἐς τὸν πολὺν φίλοις καρποῦσθαι χρόνον.

[κάρπωμα *fructus*. Suppl. 1001 κάσπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.]

κάρτα *valde, profecto, sane*. Sept. 413 κάρτα δ' ἔστ' ἐγχεύριος. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται. 658 ἐπυνῶμω δὲ κάρτα. Πολυνείκη λέγω. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. 886 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρός Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὸς ἐπέκρανεν. 940 κάρτα δ' εἰς' ὁμαιμοι. Pers. 372 τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὕπ' εὐθύμου φρενός. 519 ὡς κάρτα μοι σαφὺς ἐδήλωσας κακά. Ag. 277 παιδὸς νέας ὡς κάρτ' ἐμωμῆσω φρένας. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὶς αἰρεσθαί κέαρ. 801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσα γεγραμμένης. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἔμοι. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. 1206 ἄλλ' ἦν παλαιστής κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν. 1252 ἡ κάρτα χρησίων παρεκόπης κλύων ἑώων. Ch. 174 καὶ μὴν ὄδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 176 αὐτοῖσιν ἤμιν

κάρτα προσφερὲς ἰδεῖν. 263 δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκένας. 929 ἡ κάρτα μάντις οὐδ' ὀνειράτων φόβος. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. 90 κάρτα δ' ὦν ἐπὶ νυμμοσ τομπαίος ἴσθι. 213 ἡ κάρτ' ἄτιμα — Διὸς πιστώματα. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. 646 ἔστι τοῦδ' ἄκος καὶ κάρτα πολλὰ μηχανὴν λυτήριος. 738 κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός. 848 καὶ τῷ μὲν εἰ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Suppl. 201 τὸ τῆδε κάρτ' ἐπίφθορον γένος. 288 κάρτ' ἂν ἤκασα ὑμᾶς. [448 ἀλγεῖνὰ θυμοῦ κάρτα κινήτρια.] 450 δεῖ κάρτα θύειν. 452 ἡ κάρτα νείκουσ τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. Fr. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. [320 κάρτα pro καλὰ restituendum esse coniecit Butlerus.]

καρτερὸς *fortis, violentus*. Pr. 207 αἰμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς προζημασιν. 212 πρὸς τὸ καρτερόν. Suppl. 612 ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. [Sept. 518 εἰ Ζεὺς γε Τυφῶι καρτερώτερος μάχη.] Fr. 311a ποῖα Ξυνωρὶς τῆσδε καρτερώτερα;

κάρφος *lignum*. Fr. 22a κάρφει παλαιῷ κἀπιβωμῷ πόλῳ.

Κασάνδρα *Cassandra*, quae in scenam prodit in Agamemnone et nominatur Ag. 1035 Κασάνδραν λέγω. Κασάνδραν Hermannus: quod rectius. V. Thes. vol. 4 p. 1005.

κασιγνήτη *soror*. Pr. 636 κασιγνήταις πατρός. Numero duali Pers. 185 κασιγνήτα γένους ταῦτοῦ.

κασίγνητος *frater*. Pr. 347 ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι τεῖρουσ' Ἀτλαντος. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σοῦ κασιγνήτον. [674 κασιγνήτω κάσις, ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσσομαι.] Ag. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων.

κάσις *frater*. [Sept. 674 κασιγνήτω κάσις, ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσσομαι.] || *soror*. Figurata Sept. 494 λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. Ag. 494 κάσις πηλοῦ Ξύνουρος, διψία κόνης.

Κασωλάβα *urbis vel vici nomen*. Hesychius Κασωλάβα: οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κῶμη. Αἰσχύλος Ἰερείαις (fr. 85). Simile adiectivum gentile Κασολάβης est in titulis tributorum ap. Boeckh. Oecon. civ. vol. 2 p. 696, qui Troadi adscribit.

κατὰ *praepositio eum genitivo et accusativo construitur*. Cum genitivo *sub*. Pers. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Eum. 115 ὦ κατὰ χθονὸς θεοί. Ag. 1386 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἀἰδοῦ (Διὸς Enger.). Ch. 356 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων. Pers. 627 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομπούς εὐφρονας εἶναι κατὰ γαίης, ubi in apogr. multis κατὰ γαίαν. Eodem modo erratum in M et apographis Eum. 374 κατὰ γὰν μινύθουσι ἄτιμοι. et 838 871 ἐμὲ παθεῖν τὰδε, φεῦ, ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ τε γὰν οἰκεῖν ἀτίετον, φεῦ, μύσος. Recte γὰς utrobi-que Hermannus. Ch. 377 τῶν μὲν ἀρωγῶι κατὰ γῆς ἦδη. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὁδ' ὕμνος. Eum. 1007 κατὰ γῆς σῦμενα. | *contra, in damnum aliius*. Sept. 198 ψήφος κατ' αὐτῶν ἐλεθρία βουλεύεται. 406 καὐτὸς καθ' αὐτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύεται. Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάρα μηχανογραφῶ. Eum. 379 δνοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδάται πολύστονος φάτις. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. || κατ' ἄκρας *adverbialiter dictum funditus*. Ch. 691 κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθοῦμεθα.

Cum accusativo post verba motum indicantia Pr. 679 πυκνοῖς ὅσσοις δεδορκώς τοὺς ἑμούς κατὰ στίβους. Ag. 692 κυναγοὶ κατ' ἵχνος πλατάν ἀφαντον κέλσαντες. || *secundum*. κατ' οὖρον, meta-

phora a vento secundo desumpta, cuius formulae exempla v. in Thes. vol. 5 p. 2415. Sept. 690 ἴτω κατ' οὐρον. 854 γόμων, ὡ φίλα, κατ' οὐρον ἐρέσει· ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερσὶν πίτυλον. Pers. 481 κατ' οὐρον οὐκ εὐκοσμον αἶρονται φυγὴν. Sept. 819 πατρός κατ' εὐχάς δυσπότους φοροῦμενοι. Suppl. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἰκοθεν. κατ' ἰσχύν *per vim*, *violenter*. Pr. 212 ὡς οὐ κατ' ἰσχύν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν χρεῖν, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Ib. 1013 αὐθαδία γὰρ τῷ φρονούντι μὴ καλῶς αὐτὴ καθ' αὐτὴν (*ipsa per se*) οὐδενὸς μείον σθένει. Alia huiusmodi exempla v. in Thes. vol. 4 p. 1014. || καθ' ἔν προ καθάπαξ *omnino*, *prorsus* dictum Ch. 317 τί σοι φάμενος ἢ τί βέβας τύχοιμ' ἂν καθ' ἔν οὐρίας ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναι; ubi in M scriptum est καθεν sine accentu, superscripta ab διορθωτῇ littera ξ, qua ἔκαθεν significatur, cum metri vitio.

Significatione locali in, ad, iuxta. In Pr. 869 κατ' Ἄργος. Sept. 6 250. Ag. 595. Eum. 1015 κατὰ πτόλιν. Pers. 1070 κατ' ἄστν. 871 κατὰ χέρσον. 879 κατὰ πρῶν' ἄλιν. 898 κατὰ κλήρον Ἰαόνιον. Ag. 243 πατρός κατ' ἀνδράνας. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐρ' ἐστίας ἀχῇ. 578 θεοῖς — τοῖς καθ' Ἑλλάδα. Eum. 901 κατὰ χθόν' οὔσα. 1042 καθ' ὁδόν. Suppl. 508 λευρόν κατ' ἄλσος. τὰ κατ' ἀνθρώπους *quae ad homines pertinent*. Eum. 310 λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. 930 πάντα γὰρ αὐται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. || ad vel iuxta. Sept. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενεοῦς Ἀμφίονος. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Suppl. 869 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα. || e regione, ex adverso. Sept. 505 ἀνὴρ κατ' ἀνδρα τοῦτον ἡρέθη. Ch. 573 εἰ — μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ (sic Hambergerus pro ἐρεῖ), σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμούς βαλεῖ —

Significatione causali Pr. 226 αἰτίαν καθ' ἦντινα. Pers. 4 κατὰ πρεσβείαν οὐς αὐτὸς ἀναεῖ — εἴλετο. [Eum. 689 δτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.] Suppl. 338 πότερα κατ' ἐχθραν; 940 κατ' εὐνοίαν φρενῶν. Pr. 261 οὐτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν, σοὶ τ' ἄλγος.

Significatione comparativa Pr. 890 τὸ κηδεύσαι καθ' εαυτὸν. Sept. 829 ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθρωπον φρονεῖ. Ag. 351 κατ' ἀνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 925 λέγω κατ' ἀνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.

Significatione temporali Sept. 219 ἐμόν κατ' αἰῶνα. Pers. 221. Eum. 695 κατ' εὐφρόνην. Ag. 668 λευκὸν κατ' ἡμαρ. Ch. 818 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδέν ἐμφανέστερος. καθ' ἡμέραν *quotidie*. Pers. 841 ψυχὴν διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν.

κατὰ per tmesin a verbo disiunctum v. s. v. καταβάλλω. κατακαλύπτω. κατακρατέω. κατόλλω. || Aproposen kád díkan Ch. 787 intulit Hermannus pro διὰ δίκας. V. s. v. λίσκω.

καταβάλλω *deicio, demitto*. Ch. 574 μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα | ἀρεῖ — καὶ κατ' ὀφθαλμούς βαλεῖ.

Καταβασμός *descensus*. Pr. 811 ἕως ἂν ἐξίκη Καταβασμός. Καταβασμός, quae Attica forma est, vel Καταβαθμός apud alios scriptores, est nomen loci devesi, qui Aegyptum ab Libya determinat, de quo v. Strabo 17 p. 791 798 825 838 aliiq. in Thes. indicati vol. 4 p. 1018: Aeschylus vero de montibus praecipitur: quod apparet e locis seri-

ptorum in Thes. p. 1064 indicatis, Herodotus 2, 17 ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρέαμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Cicero Somn. Scip. c. 5 *Sicut ubi Nilus ad ea quae Catadupa nominantur, praecipitat ex altissimis montibus*. Plin. H. N. 5, 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Aethiopiae, qui Catadupi vocantur, novissimo Catarracte inter occurrentes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere*.

καταγελᾶω *derideo*. Ag. 1271 κὰν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα φίλων ὕπο.

κατάγελως *irrisio*. Ag. 1264 τί δὴτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε;

καταγινώσκω *diuidico*. Eum. 573 ὅπως ἂν εὐ καταγινωσθῇ δίκη.

κατάγω *reduco*. Qua significatione frequenter de exilibus dicitur: v. Thes. vol. 4 p. 1050. Sic Sept. 647 κατάξω δ' ἀνδρα τόνδε. 660 εἰ νιν κατὰξει χρυσότευκτα γράμματα. Ag. 1607 τραφέντα δ' αὐθὶς ἡ Δίκη κατήγαγεν.

καταθάπτω *humo*. Ag. 1553 καὶ καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν.

καταθνήσκω *morior*. Usitatissimum tragicis verbum, qui duobus tantum temporibus, aoristo καταθάνειν et futuro καταθνήσκειν, utuntur iisque nonnisi admissa syncope: quam ipsam ab causam indicativo aoristi non esse usi reperiuntur nisi ubi augmentum omittere liceret, ut in versu anapaestico Ag. 1553 πρὸς ἡμῶν κάππεσε κάθθανε. Reliqua exempla sunt Pr. 571 δν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεῖθει. Pers. 276 σώμαθ' ἀλὶβαφῇ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι. Ag. 873 ἀπαξ ἐκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1290 τλήσσομαι τὸ κατθανεῖν. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. 1364 ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί.

καταιβάτης *descensor*. Est epitheton Iovis fulguratoris, qui constanter sic, nusquam καταιβάτης, dicitur: de quo v. Thes. vol. 4 p. 1025. Hinc καταιβίτης κεραυνός *fulmen caducum* apud Aeschylum Pr. 359 aliosque in Thes. indicatos.

καταιγίζω *turbis instar irruo*. Sept. 63 πρὶν καταιγίσαι πνοάς Ἄρεως. Fr. 195 ἴν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα.

καταίθαλλω *comburo*. Fr. 157 καὶ δόμους Ἀμφίονος καταίθαλλω.

καταίθω *comburo*. Ch. 607 καταίθουσα (sic Canterus pro κ' αἰθουσα) παιδὸς δαφνιὸν δαλὸν ἡλικά. Suspectum est quod legitur apud Plut. Mor. p. 827 c ἀναγκαζόμενον τὸ Αἰσχύλειον (fr. 302) ἀναφωγεῖν, ὡς πρὸς τὴν τύχην ἐχρήτο Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ἀποβαλὼν τὴν ἡγεμονίαν "σὺ τοι με φουσῶς, σὺ με καταίθιν δοκεῖς." Idem V. Demetrii c. 35 p. 905 d διὸ καὶ φασιν αὐτὸν ἐν ταῖς χεῖροσι μεταβολαῖς πρὸς τὴν τύχην ἀναφθέγγεσθαι τὸ Αἰσχύλειον "σὺ τοί μ' ἐφυσῶς (libri alii με φουσῶς, ut scriptum est apud Plut. Mor.), σὺ με καταίθιν δοκεῖς. Ad postrema verba Sinenis has animavit librorum varietates "σὺ με καταίθιν δοκεῖς P. D. et Morl. l. c. σὺ μοι καταίθιν δοκεῖς B. C. fuerat in A, sed correctum σὺ με καταίθιν δοκεῖς. Vulgo σὺ με καταίθιν μοι δοκεῖς, quod est in cod. 1679." Aptam sententiam praebet Grotii coniectura σὺ τοί μ' ἐφυσῶς, σὺ με καταφθίειν δοκεῖς, nisi quod καταφθίειν scribere debebat.

καταινέω *promitto*. Ch. 706 καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

καταίσιος *decens*. Ag. 1598 ἐπιγνούς ἔργον οὐ καταίσιον. Vocabulum aliunde non cognitum, nisi quod Hesychius καταίσιον per καταίσια est interpretatus.

καταίσχυντήρ *qui dedecore afficit*. Ag. 1363 ὑπείζομεν δέμων καταίσχυντήρσι τοῖσδ' ἡγούμενοις;

καταίσχυνω *dedecore afficio*. [Sept. 546 μακρὰς κελεύθου δ' οὐ καταίσχυνειν πόρον.] Suppl. 996 ὕμᾱς δ' ἐπαινῶ μὴ καταίσχυνειν ἐμέ.

κατακαλύπτω *obtego*. Per tmesin Pers. 917 εἶθ' ὄφελε, Ζεῦ, κάμῃ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

κατακάρφομαι *marcesco*. Ag. 80 φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης. Hesychius κατακάρφει: ἀφανίζει, ξηραίνει. κατακάρφεις: καταφλέξεις. Frequentior verbi simplicis usus κάρφομαι.

κατακλύζω *inundo*. Sept. 1077 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα. De apocope infinitivi v. s. v. χρίπτω.

κατακρατέω *imperium teneo*. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν.

κατακρύπτω *velo*. Pers. 536 ἄστρ' τὸ Σούων — πένθει δνοφερῶ κατέκρυψας.

κατακτείνω *occido*. Sept. 961 σὺ δ' ἔθανες κατακτανῶν, ὑβὶ θάνες κατακτάς Lachmannius deletο σὺ δ'. 965 πρόκεισαι κατακτάς. 980 οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανεν. Ag. 1613 σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν. Ch. 923 σὺ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς. Eum. 460 ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 587 τὴν μητέρ' εἶπε πρῶτον εἰ κατέκτονας. 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. 602 ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμόν κατέκτανεν. 605 οὐκ ἦν ὁμαίμος φωτός ὃν κατέκτανεν. 610 εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. Suppl. 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε. Fr. 180 τίνος κατέκτας ἔνεκα παῖδ' ἐμόν βλάβης; 222 Ζεὺς δς κατέκτα.

καταλείπω *relinquo*. Fr. 15 (in Etym. M. p. 341, 5) Καπανεύς μου (recte μοι cod. Flor. ap. Miller. p. 112) καταλείπεται.

καταλήγω *desino, cesso, ad finem pervenio*. Ag. 1479 πρὶν καταλήξαι τὸ παλαιὸν ἄχος. Ch. 1075 ποῖ καταλήξει μετακομισθὲν μένος ἄτης;

καταλλαγή *conciliatio*. Sept. 767 βαρεῖαι καταλλαγᾷ. Schol. δυσχερὲς τὸ φιλιωθῆναι αὐτοὺς διὰ τὰς κατάρας.

καταμηνῶ *indico*. Pr. 175 τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω.

κατάμομος *reprehensioni obnoxius*. Ag. 158 δεξιὰ μὲν, κατάμοφα δὲ φάσματα φαίνων.

κατανάω *in domicilio colloco*. Inusitata praesentis forma, cuius aoristus κατένασσα apud Hesiodum legitur Op. 166 aliosque in Thes. indicatos vol. 4 p. 1152 et ab Veitchio p. 405 ed. tert. Forma media Eum. 929 δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.

κατανθρακίζω *in carbones muto*. Fr. 280 στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακίζομαι.

καταΞαίνω *altero, consumo*. Ag. 197 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι — παλιμμήκη χρόνον τιθείσαι τρίβω κατέΞαίνον ἄνθος Ἀργείων.

καταΞενόω *hospitio excipio*. Ch. 706 καταινέαντα καὶ κατέΞενωμένον.

καταΞιόω *iubeo*. Ag. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν ἔμφροαίς καταΞιῶ. Sic χαίρειν κελεύω vel λέγω dici solet. Forma media καταΞιόομαι *dignor, dignum iudico*. Sept. 667 Δίκη προσεῖδε καὶ κατηΐώσατο.

LEXICON AESCHYLEUM.

καταπαύω *cessare facio, finem impono*. Suppl. 586 τίς γάρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;

καταπίνω *absorbeo, deglutio*. Improperie fr. 89 τὸν δ' ἡμίσιον καὶ τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

καταπίπτω *decido, occido*. Ag. 1553 πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάθθανε.

καταπνέω *inspiro*. Ag. 105 ἔτι γάρ θεόθεν καταπνέει πειθῶ μολπᾶν ἀλκὰ σύμφυτος αἰών, ὑβὶ καταπνέει Aldus, καταπνέει M, sed una ante ei littera erasa, quae u fuisse videtur: unde καταπνέει in apographis. Aeschylus fortasse καταπνέει μου scripserat.

κατάπτερος *alatus*. Pr. 798 πέλας δ' ἀδελφοὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι. Hoc adiectivo Euripides utitur Or. 178.

καταπτήσσω *occulto me*. Eum. 252 ὅδ' ἐνθάδ' ἐστὶ που καταπτακῶν. Quod est participium aoristi secundi, καταπτακῶν Hesychius per διαμαρτῶν explicat, sed praecedente alia interpretatione καταπλήξας, fortasse ex καταπτήξας, quod coniecit Lobeckius Paralip. p. 451, corrupta et ad Aeschyleum καταπτακῶν referenda.

κατάπτυστος *abominandus*. Ch. 632 γοῶται — κατάπτυστον (κακόν). Eum. 68 de Furiis αὶ κατάπτυστοι κόραι.

κατάρα *imprecatio*. Sept. 721 τὰς περιθύμους κατάρας — Οἰδιπόδα.

καταρράπτω *persuo, consuo*. Improperie *struo, machinor*. Eum. 26 λαγῶν δίκην Πενθεὶ καταρράψας μόρον.

καταρρινάω *limo*. Suppl. 747 πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίας (sic Schuetzius pro μεσημβρία, i. e. μεσημβρία, quod est in M) θάλλει βραχίον' εὐ κατερρινωμένους, quod schol. exp. καλῶς ἐν ἡλίῳ γεγυμνασμένους. κατερρινωμένους coniecit Wellanerus, quod verbum annotavit Hesychius κατερρινωμένους: καταπεπυκασμένους, καταδεδερματωμένους. κατερρινωμένους si recte legitur, sic explicandum ut Paleius explicuit "the metaphor conveys the idea of rubbing away and removing all superfluous flesh. Rothe compares Quintil. Or. 8, 3, 12. quorum lacertos exercitatio expressit ac constrinxit. So also Tac. Germ. 30 strictos artus. Lucret. 3, 214 nil ibi limatum de toto corpore cernas."

καταρρίπτω *deiicio*. Improperie *destruo, evertō*. Ag. 884 εἰ τε δημόρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν.

καταρτῶω *compono, coagmento*. Perfectum κατήρτωκα intransitive *aetate perfecta* s. *adultus sum*. Eum. 473 σὺ μὲν κατηρτωκὺς ὅμως ἰκέτης προσήλθες καθαρὸς, ἀβλαβὴς δόμοις. Recte schol. τέλειος τὴν ἡλικίαν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζῶων. Hesychius κατηρτωκὺς: τέλειος, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῶων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Plura de hoc usu verbi v. in Thes. vol. 4 p. 1214.

κατάρχω *initium facio*. Pers. 351 τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἑλλήνες, μάχης;

κατασβέννυμι *extinguo*. Improperie *exsicco*. [Sept. 584 in versu interpolatoris μητρὸς τε πηγῇν τίς κατασβέσει δίκη; quod schol. utenuque explicat τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποῖα παύσει τιμωρία.] Ag. 958 ἐστὶν θάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβέσει; || κατέσβηκα *exsicco sum*. Ag. 888 κλαυμάτων ἐπίσσοιτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν.

κατασθμαίνω *cum anhela in aliquid sac-*

vio. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθαιίνων μένει.

κατασκάπτω *suffodiendo evertō, diruo*. Ag. 525 Τροίαν κατασκάψαντα.

κατασκαφή *suffossio*. Sept. 1008 Ἐτεοκλέα — θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. 1037 τάφον γὰρ αὐτῶν καὶ κατασκαφὰς ἐγὼ — μηχανήσομαι. θανόντων κατασκαφὰς dixit Sophocles Ant. 920. || *eversio*. Sept. 46 πόλει κατασκαφὰς θέντες. Ch. 50 ἰὼν κατασκαφαὶ δόμων.

κατασκέλλω *emacio, exsicco*. Pr. 481 φαρμάκων χρεῖα κατεσκέλλοντο.

κατασκήνωμα *integumentum*. Ch. 999 in versu interpolatoris νεκροῦ ποδένδυτον δροῖτης κατασκήνωμα. Alterum huius vocabuli exemplum attulit Boissonadius ex Theodoro Prodomo in *Notices et Extraits* vol. 8, 2 p. 213, 44.

κατασκήπτω *irruo*. Suppl. 326 τίς κατέσκηπεν τύχη;

κατάσκιος *umbrosus*. Sept. 384 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει. Ag. 493 κήρυκα — κατάσκιον κλάδοις ἑλάας. Suppl. 345 πέφρικα λεύσων τασὸν ἔδρας κατασκίους. 354 κλάδοις νεοδρόποις κατάσκιον.

κατασποδέω *deiciō, occido*. Sept. 809 οὐδ' ἀμφιλέκτους μὴν κατεσποδήνοιν.

καταστάζω *destillo*. Fr. 340 πρὶν ἂν — αὐτὸς σε χράνη Ζεὺς καταστάζας χερσίν.

κατάστασις *institutio*. Ag. 23 χορῶν κατάστασις.

καταστρέφω *converto*. Pers. 787 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Passivum Ag. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε, i. e. *coactus sum*.

καταστροφή *conversio, effugium*. Suppl. 442 ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή. || *eversio*. Eum. 490 νῦν καταστροφῇ νέων θεομίων.

κατασφάζω *macio, iungulo, trucido*. Eum. 102 κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.

κατασφραγίζω *obsigno s. consigno*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων κατασφραγισμένα.

κατασχεθεῖν. V. κατέχω.

καταυχέω *superbio*. Pers. 352 πλήθει καταυχῆας νέων. Compositum aliunde non cognitum.

καταφαγὰς *vorax, helluo*. Pollux 6, 40 παμπόνηρον δὲ τὸ παρὰ τῷ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγὰς (male scribitur καταφαγὰς), κὰν Αἰσχύλος (fr. 352) ἢ προειρηκώς. Ex Menandro memorat Phrynichus p. 433 ed. Lob. et graviter reprehendit, nec sine ratione, ut Lobeckius in annotatione docuit: de quo dixi in Thes. vol. 4 p. 1376.

καταφέρω *desuper infero*. Eum. 370 βαρυνεσθ' καταφέρω ποδὸς ἀκμάν.

καταφθατέομαι *praevenio, celeriter pervenio*. Eum. 398 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοῆν ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθακτουμένην. Nam sic Stanleyus correxit quod in M legitur τὴν καταφθατουμένην, etsi adscripto glossemate nominativo καταφθάνουσα. Hesychius καταφθατουμένη: καταντωμένη (κατακτωμένη codex)· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως. Non legitur alibi.

καταφθεῖρω *pressumdo*. Pers. 345 δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 251 κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 716 ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός. 729 λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί.

καταφθίω *perdo*. De legibus violandis Eum. 727 σὺ τοι παλαιὰν διανομήν (sic correxi quod est in M παλαιὰς δαίμονας, apud schol. Eur. Alc. 12 παλαιὰς διανομάς scriptum) καταφθίσας οἶνω,

παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. Passivum καταφθίωμα *pereo*. Pers. 319 ἐκεῖ κατέφθιτο. De sole occidente Pers. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. De mortuo fr. 450 (in elegia) Αἰσχύλον — τότε κεῖθει μνήμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας.

καταφθορά *conturbatio*. Ch. 211 φρενῶν κ. καταψακάζω *destillo*. Ag. 561 λειμῶνιαι δρόσοι κατεψακάζον. Sic scripsi, pro κατεψέκαζον. Nam ψακάς et ψακάζω dixerunt Attici, non ψεκὰς et ψεκάζω: v. Thes. vol. 8 p. 1828.

καταψυχώ *refrigero*. Fr. 127b καταψυχέει πνοή.

κατείδέναι. V. κάτοῖδα. κάτειμι *redeo*, indicativo praesentis significationem habente futuri *redibo*. Ag. 1283 φυγὰς δ' ἀλήτης τήσδε γῆς ἀπόδεξος κάτεισιν.

κατεῖργω *coerceo*. Aoristus αὐθυπότακτος κατειργαθεῖν, cuius forma media κατειργαθέσθαι. Eum. 566 κήρυσε, κήρυξε, καὶ στρατὸν κατειργασθό. Sic recte Porsonus, nisi quod falso accentu κατειργάθου scripsit. κατεργάθου M.

κατεναρίζω *interficio*. Ch. 347 δοριτμητος κατηναρίσθης.

κατεργάζομαι *conficior, evertor*. Ag. 526 Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατεργασταὶ πέδον.

κατερίσκομαι (forma media) *discindo, discerpo*. Pers. 538 ἀμαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερίσκόμεναι.

κατέρχομαι *ab exilio redeo*. Sept. 992 ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. Ag. 1647 κατελθὼν δεῦρο πρεμμενέει τύχη. Ch. 3 ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Eum. 462 κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρό τοῦ φεύγων χρόνον, ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν.

κατεύμα *imprecatio*. Sept. 709 ἐξέξεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύματα. || *votum*. Eum. 1021 αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατευμάτων. Ch. 218 καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευμάτων;

κατεύχομαι *imprecor*. Sept. 633 οἷας γ' ἀράται κατεύχεται τύχας. || *precor, cupio*. Ag. 1250 σὺ μὲν κατεύχει (κατεύχη M). Eum. 921 ἄτ' ἐγὼ κατεύχομαι — ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαῖας ἐξαμβρόσαι φαιδρὸν ἀλίου σέλας. Cum dativo *preces alicui fundo*. Ch. 88 πῶς κατεύξωμαι πατρί; 139 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι.

κατευχή *precatio*. Ch. 477 κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι, τήσδε κατευχῆς.

κατέχω *teneo, occupo*. Sept. 732 χθόνα ναῖεν διαπῆλας ὅποσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν. Pers. 43 οὔτ' ἐπίπαν ἡπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος. 387 λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε. 427 οἰμωγῇ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα. Ag. 454 θῆκας Ἰλιάδος γὰς εὐμορφῶ κατέχουσιν. 1540 πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροῖτας κατέχοντα χαμεύναν. Suppl. 26 ὑπατοὶ τε θεοὶ καὶ βαρύντιμοι χθόνιοι θῆκας κατέχοντες. Aoristus κατέσχεθον. Suppl. 1067 χειρὶ παιωνία κατασχεθὼν. || *retineo, coerceo*. Pers. 190 παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν κατεῖχε κἀπράυνε. Ag. 204 ὥστε — Ἀτρεΐδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν. 236 στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν φθόγγον δρᾶσιν οἴκοις. Eum. 1008 τὸ μὲν ἀτηρὸν χώρας κατέχειν.

κατηγορέω *prodo, indico*. Ag. 271 εὐ γὰρ φρονούντος ὁμοῦ σοῦ κατηγορεῖ.

κατήγορος *proditor, index*. Sept. 439 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονιμάτων ἢ γλῶσσ' ἀληθὲς γίγνεται κατήγορος.

κατηρεφής *tectus*. Eum. 294 de Minerva τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφὴ πόδα, de sedente dictum, cuius pedes vestimentis tecti sunt, ut monuit

Wellauerus. Nam παλλῦδια non solum ὀρθά, sed etiam καθήμενα fuerunt, de quo praeter alios Porphyrius dixit in annot. ad Hom. II. 6, 273. V. quae dixi in Philologo a. 1861 p. 344.

[κατιλλώπτω. Fr. 225 εὐ κατιλλώψας vitiose pro ἐγκατιλλώψας, quod v.]

κατισχναίνω *absumo, macero*. Eum. 189 ἀμῷ κατισχναίνουσα. Sic Robortellus pro κατισχναίνουσα, quod est in M. Pr. 269 οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ψόμην τοιαῖσι με κατισχναίνεισθαι

κατοῖδα *noxi, perspicio*. Ag. 4 ἄστρον κατοῖδα νυκτέρων ὁμήγυριν. Pers. 744 παῖς δ' ἐμός τάδ' οὐ κατειδώς ἤνυσεν νέψ θράσει.

κατοικίζω *colloco*. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατήκισα. || *restituo*. Eum. 766 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατώκισάς με. || *condo*. Pr. 725 αἶ θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν.

κάτοικος *incola*. Ag. 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὡδ' ἀναστένω; ubi μέτοικος H. L. Ahrensius, κάτοικτος Scaliger: quod si recte restituit, semel dictum est ut ἐποικτιστός et ἐποικτος 1221 1614.

κατοικτιζώ *commiseror*. Suppl. 903 λακίς χιτώνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. Forma media Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτιεῖ (κατοικτιζή M) μάτην; unde Eum. 121 restitui ἄγαν ὑπνώσεις καὶ κατοικτιεῖς πάθος, pro κατοικτιζέεις, quod est in M. Pers. 1063 κατοικτίσαι στρατόν.

κατοκνέω *cunctor*. Pr. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς;

κατόλλυμι *perdo*. Perfectum medii κατόλωλα perii, in tmesi Pers. 670 νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν.

κατολολύζω *ingemisco*. Ag. 1118 κατολολύξαι' ὦ θύματα λευσίμου. Sic Meinekius pro κατολολύξαιτω.

κατοπτήρ *speculator*. Sept. 36 σκοποῦς δὲ κάτω καὶ κατοπτήρας (κατοπτήρα pr. M) στρατοῦ ἐπεμυα. Eadem vocabula coniungit Io. Cinnamus p. 157d.

κατόπτης *speculator*. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. || *speculator*. Sept. 369 ὁ τοι κατόπτης — στρατοῦ πευθῶ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλοι, νέαν φέρεῖ.

κάτοπτος *prospiciens*. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα. Sic Canterus quod est in M κάτοπτρον correxit ex schol. qui exp. τὸ κατόπιον.

κάτοπτρον *species, imago*. Ag. 839 ὁμιλίαις κάτοπτρον, εἰδῶλον σκιάς. || *speculum*. Fr. 288 κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

κατορθόω *erigo, impello*. Passivum Ch. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατῴρθωσαι φρενί.

κάτοχος *retentus, inclusus*. Pers. 223 τάμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι (κάτοχα μαυροῦσθαι Blomfieldus) σκότῳ, ubi γαίας Turpehus. In M γαίαι (i. e. γαῖα).

κάτω *infra*. Pr. 74 χώρει κάτω. Pers. 839 ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Ag. 871 τήν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός. Eum. 1023 εἰς τοὺς ἐνερθε καὶ κάτω χθονός τόπους. Ch. 123 κήρυε μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Eum. 267 καὶ ζῶντες ο' ἰσχνάνας' ἀπύξομαι κάτω. Suppl. 597 Ζεὺς — τὸ μείον κρείσσωνν κρατύνειν οὔτινος ἀνωθεν ἡμένον σέρβει κάτω. || ἄνω καὶ κάτω *susque deque*. Eum. 650 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν. Fr. 321 τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

κάτωθεν *ad inferis*. Pers. 697 ἐπεὶ κάτωθεν ἤλθον. Ch. 382 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποιον ἄταν.

κατῶρυε *in terra defossus, subterraneus*. Pr. 452 κατῶρυχες δ' ἔναιον, i. e. defossi specubus.

Καύκασος *Caucasus*. Pr. 422 Καυκάσου πέλας. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλης.

καχλάζω *strepito, murmuo*. Sept. 115 κῶμα περὶ πτόλιν δοχολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει. 761 κῶμα — δ καὶ περὶ πρῦμναν πόλεως καχλάζει.

κάω *incendo*. Ag. [292 πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων in versa interpolatoris de quo v. s. v. προσαίθριζω.] 849 ἦτοι κέαντες ἡ τεμόντες.

κέαρ *cor*. Pr. 165 πρὶν ἂν ἡ κορέση κέαρ. 184 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. 245 ἡλγύνθη κέαρ. 379 ἔάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ. 390 τούτου φυλάσσω μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. 437 συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ. 590 Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι. 1008 οὐδὲ μαλθάσει κέαρ | λιταῖς. Sic Porsonus pro μαλθάσῃ λιταῖς ἐμαῖς. κέαρ addendum esse viderat Robortellus. Sept. 287 φόβω δ' οὐχ ὑπνώσει κέαρ. Ag. 11 ὡδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ. 997 τελεσφόροις δίναις κυκλοῦμενον κέαρ. Ch. 26 ἱγμοῖσι βόσκεται κέαρ. 411 πέπαλται δ' αὐτὲ μοι φίλον κέαρ. Suppl. 784 ἄθικτον (sic correxi pro ἀφικτον) δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ.

[Κερχρεία. V. Κερχνεῖα.]

κεδνός *bonus, probus, prudens*. Sept. 62 ναὸς κεδνός οἰακοστρόφος. 407 κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον. 504 κεδνός Οἰνοπος τόκος. 594. Pers. 172 τὰ κεδνά — βουλευματα. 142 φροντῖδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα. 928 αἰαὶ αἰαὶ κεδνάς ἀλκάς. Ag. 122 κεδνός δὲ στρατόμαντις. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπῶν κεδνά τάληθ' ἵχους; 648 πῶς κεδνά τοῖς κακοῖσι συμμῖξω; Ch. 154 κακῶν κεδνῶν τ' ἀποτροπον ἄγος, ubi κεδνῶν metro repugnat. 701 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Suppl. 206 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν κεδνάς ἐφετμάς.

κεῖμαι *iaceo*. Pr. 364 κείται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου. Ch. 724 ὡ πότνια χθών, — ἡ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κείται. Suppl. 242 κλάδοι κείνται παρ' ὑμῖν. Fr. 327 Αἰγίνα δ' αὐτὴ πρὸς νότου κείται (*sita est*) πνοάς. || *mortuus iaceo*. Sept. 810 ἐκεῖθι κείσθον, ab διορθωτῇ in M in κήλθον mutatum. Pers. 325 κείται θανόν. Ag. 1285 ὑπτίασμα κείμενου πατρός. 1438 κείται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. 1446 κείται φιλήτωρ τοῦδε. 1492 1516 κείται δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε. 1581 ἰδὼν ὕφαντος ἐν πέπλοις Ἐρινύων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον. Ch. 895 ἐν ταύτῳ τάφῳ κείσει (κείσῃ M). || *dispositus sum*. Ch. 693 πολλὰ — κάκποδὼν εὐ κείμενα. Schol. καὶ τὰ πόρρωθεν καλῶς κείμενα τῶν φίλων, δ' ἐστὶ τὰ ἐπὶ Εἰνῆς ἀγαθὰ ἐνδαιτήματα. || *contemtus iaceo*. Ch. 964 ἄνα γε μάν, ὅμοιοι, πολλὸν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἐκείσθ' ἀεὶ. || *victus sum*. Eum. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.

κεῖνος. V. ἐκέινος.

κεῖρω (cum aoristo ἔκερσα et ἔκερσάμην, quem dialecto Aeolicae tribuunt grammatici) *decero, deseco*. Suppl. 665 μὴδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολογός Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. Forma media Ch. 172 οὐκ ἐστὶν ὅστις πλὴν ἐνός κείραιτό νιν (τὸν βόστρυχον). 189 ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κατανοῦσ' ἐκείρατο. || *depopulo*. Pers. 952 νυχίαν πλάκα κερσάμενος (κερσαμένους Weilius).

κεκασμένος (tanquam a praesente κάζω) *ornatus, instructus*. Eum. 766 μήτοι τιν' ἄνδρα — ἐποίσειν εὐ κεκασμένον δόρυ.

κέκλωμαι *ipnoco*. Suppl. 591 κεκλώιμαν.

12*

κελαδέω *strepo, clamo*. Ch. 610 ἐπεὶ μολύν ματρώθεν κελάδησε.

κέλαδος *strepitus, clamor*. Pers. 388 κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ἠυφήμησεν. 606 βοᾷ δ' ἐν ψαί κέλαδος οὐ παιώνιος. Ch. 341 κελάδους εὐφθογγότερους.

κελαινόβρωτος *niger et adesus*. Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκθοιήσεται.

κελαινός *niger*. Pr. 433 κελαινός Ἀἶδος δ' ὑποβρέμει μυχὸν γᾶς. 808 ἤξεις κελαινὸν φύλον. 851 τέξεις κελαινὸν Ἐπαφρον. 1050 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας. Pers. 428 κελαιῆς νυκτὸς ὅμα. Ag. 115 οἰωνῶν βασιλεὺς — ὁ κελαινὸς δ' τ' ἔροπιν ἀργᾶς. 462 κελαιναὶ δ' Ἐρινύες. Eum. 832 κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος. Suppl. 778 κελαινὸν εἴ τι κεῦθος ἔστι που.

κελαινόμοι *nigresco*. Ch. 414 σπλάγχνα δέ μοι (sic Schuetzius pro μου) κελαινοῦται.

κελαινόφρων *nigrum animum habens*. Eum. 459 ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα.

κελαινόχρως *ater*. Suppl. 785 κελαινόχρῳ δέ (κέαρ) πάλ्लεται κλυδωνίῳ. Sic correxi pro μελανόχρως (κελαινόχρως Panwius) δέ πάλ्लεται μου καρδία.

κελευθοποῖς *viam sternens*. Eum. 13 κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαιστοῦ, ubi v. schol.

κέλευθος *vias*. Pr. 284 δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. 723 ἔς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 837 τὴν παρακτίναν κέλευθον ἤξας. 962 κέλευθον ἦν περ ἤλθες ἐγκόνει πάλιν. [Sept. 546 μακρὰς κελεύθου δ' οὐ κατασχύνειν πόρον.] Pers. 567 Θρήκης ἄμ πεδίηρει δυσχίμους τε κελεύθους. 607 κέλευθον τήνδ' — ἔσπειλα. 748 πολλὴν κέλευθον ἦνυσεν. Ag. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις. 909 πῶρον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν. Ch. 711 ἡμερεύοντας ξένους μακρὰς κελεύθου. Fr. 171 σχιστὴς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτινιάδων ἡμείβομεν. || *iter, expeditio*. Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον. Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος. || *vita*. Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτόν αἰὼν κτίσας.

κέλευμα *iussus*. Eum. 235 Λοξίου κελεύμασιν ἦκω, ubi κελεύμασιν pro κελεύσμασιν restitui: quam scripturam servavit M Ch. 751 νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων, ubi Victorinus κελευμάτων. || *hortatio nautica*. Pers. 397 ἔπαισαν ἄλμην βρύχον ἐκ κελεύματος, ubi in apogr. κελεύματος.

κελεύω *iubeo*. Pr. 73 ἢ μὴν κελεύσω κάπι-θωῦξω γε πρὸς. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; Ch. 107 λέξω, κελεύεις γάρ. 270 κελεύων τόνδε κίνδυνον περὰν. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλέμενος; 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάοντας. Eum. 178 ἔξω, κελεύω, τῶνδε θυμάτων τάχος χωρεῖτε. 618 ὁ μὴ κελεύσαι (sic Hermannus pro κελεύσει) Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 674 ἦδη κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γνῶμης φέρειν ψήφον. 714 χρησμούς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβέειν κελεύω. Suppl. 849 κελεύω βία μεθέσθαι. 882 βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον.

κέλλω *navei appello*. Ag. 696 κατ' ἶχνος πλατᾶν ἄφαντον κέλλαντες (sic Auratus pro κελσάντων) Σιμόντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεφύλλους. Eum. 10 κέλλας ἐπ' ἀκτὰς ναυπορεύς. Suppl. 16 ἐπέκραναν φεύγειν ἀνέδην διὰ κύμ' ἄλιον, κέλλαι δ' Ἄργους γαῖαν. 330 τίς ἡῦχε τήνδ' ἀνέλιπτον

φυγὴν κέλλειν (κέλλειεν M) ἐς Ἄργος; Pr. 184 πᾶποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλλαντ' ἐσιδεῖν; κέλλομαι *iubeo*. Ag. 1119 ποῖαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλλει (κέλλη M) ἐπορθιάζειν;

κεναγγής *vasa evacuans, famem generans*. Ag. 188 ἀπλοῖα κεναγγεῖ.

κενανδρία *vitiorum absentia*. Pers. 730 ἀστὺ πᾶν κενανδρίαν στένει.

κενανδρός *viris vacuus*. Pers. 118 κένανδρον μέγ' ἀστὺ Σουσίδος.

κενός *vacuus*. Sept. 353 κεनός κενὸν καλεῖ. Pers. 484 ὑπ' ἀσθματος κενοί. Fr. 239 οὐπὼ τις Ἀκτέων' ἀθρος ἡμέρα κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἐπεμψεν ἐς δόμους. || *inanis*. Pers. 804 κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένους.

κενώω *evacuo*. Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἡπίρου πλάκα. Suppl. 660 μήποτε λοιμός ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσας.

κενόφρων *vanus*. Pr. 762 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

κέντημα *compunctio*. Fr. 165 κέντημα γλώσσης (λύσσης Lobekius ad Soph. Ai. p. 203 ed. sec.), σκορπίου βέλος λέγω.

κέντροδότης *stimulo vulnerans*. Forma Dorica Suppl. 563 ὀδύναις τε κεντροδότησι (sic Erfurdtius pro κεντροδότησις) θυιάς Ἡρας.

κέντρον *stimulus, aculeus*. Pr. 323 οὐκ οὐκ — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 598 μαραίνει με χρίουσα κέντρος φοιταλέοις, ubi κέντροις — φοιταλέοις Hermannus pro κέντροισι φοιταλέοισιν. Alii κεντρώμασιν φοιταλέοις. 692 δαίματ' ἀμφάκει κέντρῳ ψήξειν ψυχάν. Eum. 157 δνειδος — ἔτυπον δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κεντρω. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Suppl. 108 κέντρον ἔχων ἀφυκτον.

κεραία *antenna*. Eum. 556 θραυομένης κεραίας.

κεράννυμι *misceo*. Pr. 116 τίς ἀχῶ, τίς ὀδᾶ — θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη;

κέρας *cornu*. De cornu quo quis utitur pro rosculo fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾷ στόμια προσβεβλημένους. || *cornu classis*. Pers. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτὸν κέρας ἡγήτο κόσμῳ.

κεράστις *cornuta*. Pr. 674 κεράστις δ', ὡς ὄρατ', δευστόμῳ μῦθῳ χρισθεῖσα. Secundum Ar- cadium p. 35, 19 κεραστὶς est oxytonum.

κεραύνιος *fulmineus*. Pr. 1017 κεραυνία φλογί. Sept. 430 κεραυνίου βολάς. Fr. 326 κεραυνίας Ῥύπας.

κεραυνός *fulmen*. Pr. 359 καταβᾶτης κεραυνός ἐκπνέων φλόγα. 372 κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. 668 πυρῶπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 922 κεραυνὸς κρείσσειν' εὐρήσει φλόγα. Sept. 445 τὸν πυρφόρον ἦειν κεραυνόν. 453 κεραυνὸς δέ νιν βέλος ἐπισγέθοι. 630 Ζεὺς σφε ἀνοί κεραυνῷ. Ag. 470 βάλλεται γὰρ δόσοις Διὸς κεραυνός. Eum. 828 ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφρατισμένος.

κερδαίνω *lucror*. Pr. 876 σύ τ' οὐδὲν ἐκμα-θοῦσα κερδανεῖς. Ag. 1301 σμικρὰ κερδανῷ φυγῇ.

κερδαλέος *lucrosus*. Eum. 1008 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.

κέρδιστος *lucrosissimus, utilissimus*. Pr. 389 κέρδιστον εὐ φρονούντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

κέρδος *lucrum, utilitas*. Pr. 747 τί δὴτ' ἐμοὶ Ζῆν κέρδος; 777 μὴ μοι προτείων κέρδος εἴτ' ἀποστέρι. Sept. 437 καὶ τῷδε κέρδος κέρδος ἄλλο τίκεται. [684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.] 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρον μόρου. Ag.

342 κέρδεσιν νικημένους. 574 νικᾷ τὸ κέρδος. Ch. 825 ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε. Eum. 540 κέρδος ἰδῶν. 683 κερδῶν ἀθικτον τοῦτο βουλευτήριον. 991 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων μέγα κέρδος ὥρῳ τοῖσδε πολίταις.

Κερκύων inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 100—105).

κεροτυπέω *cornu ferio*. Impropris de navibus Ag. 655 κεροτυπούμεναι βίη.

κερτομέω *animum mordeo, irrideo*. Pr. 986 ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

Κερχνεία n. pr. Pr. 676 Κερχνείας ῥέος, ubi progr. multa Κερχνείας. Schol. Κέρχνης κρήνη Ἀργούς, τὸ ἀπὸ Κέρχνης κατιόν, ὃ ἐστιν ὄρος. Quod additur καὶ ἡ ἄκρα δὲ ὄρος ad versus proximi initium spectat, ubi Λέρνης ἄκρην τε scriptum est in M, de quo s. v. Λέρνη dicetur.

κευθμῶν *latebra*. Pr. 220 Ταρτάρου μελαμβαθῆς κευθμῶν. Eum. 805 ἔδρας τε καὶ κευθμῶνα ἐνδίκου χθονός.

κεῦθος *latebra*. Eum. 1036 γὰς ὑπὸ κεῦθεσιν ὠγυγίοισι. Suppl. 778 κελαινόνει τι κεῦθος ἐστι πού. κέϋθω *occulto, occultum contineo*. Pr. 571 δν οὐδὲ καθανόντα γαῖα κεύθει. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἐνδον καρδίας. 389 τί γὰρ κεύθω; 739 σκυθρῶπῶν ἐντός ὁμμάτων γέλων κεῦθουσα. Pers. 648 φίλα γὰρ κέκευθεν ἦθη (ὁ δχθος). Ch. 687 λέβητος χάλκεος πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν πολεμίας ὑπὸ χθονός.

κεφαλή *caput*. Sept. 525 πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον — πρόσθε πυλὰν κεφαλὰν ἰάμειν.

Κηγδαδάτας n. pr. Persicum Pers. 998. In apogr. καὶ δαδάτον, κηγδαδάτανε aliae corruptelae. κηδεῖα *affinitas*, i. q. ἐπιγάμνευσις, ut expr. grammaticus Cramer: v. annot. ad fr. 164.

κηδεῖος *luctum significans*. Ch. 87 τύμβω χέουσα τάσδε κηδεῖους χῶας. 538 πέμπει δ' ἐπειτα τάσδε κηδεῖους χῶας, ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. 226 κοῦραν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖου τριχός. Loco primo schol. expr. συγγενικός, secundo τὰς πρὸς εὐμένειαν Ἀγαμέμνονος, tertio τῆς ἐπὶ κηδεῖα τετμημένης. Quum κῆδος non solum affinitatem, sed etiam moerorem s. luctum significet, non dubitandum quin Aeschylus κηδεῖους χῶας libationes dixerit mortuo offerendas, κῆδειον τριχὰ autem crines in sepulcro deponendos luctus significandi causa, etsi κῆδειος etiam pro συγγενικός dictum est, de quo v. Thes. vol. 4 p. 1504.

κηδεμῶν *curator*. Suppl. 76 τάσδε φυγὰς — εἰ τις ἐστὶ κηδεμῶν.

κηδεύω *per nuptias affinitatem contraho*. Pr. 890 τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ. De qua significatione v. Thes. vol. 4 p. 1507.

κηδομαι *curam habeo*. Sept. 136 πόλιν φύλαξον κηδεσάι τ' ἐναργῶς.

κῆδος *cura*. Sept. 984 δύστονα κῆδε' ὁμῶνυμα, scriptura vitiosa: nam metrum requirit versum iambicum dimetrum, qualem praebet quod ego coniectura incerta restitui δύστονα ἀ κηδεμονία. Ag. 700 Ἰλίω δὲ κῆδος ὀρθῶνυμον τελεσιφρων μῆνις ἤλασε. Ch. 469 ἰὼ δύστον' ἀφερτα κῆδη. || *affinitas*. Suppl. 330 κῆδος ἐγγένες τὸ πρῖν.

κηκίς *materia qua aliquid tingitur*. Ag. 960 τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάρτυρον κηκίδα παγκαίνιστον. Ch. 268 ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός. 1012 φόνου δὲ κηκίς ἔξιν χρόνῳ ζυμβάλλεται.

κηλίς *macula*. Eum. 787 817 λειχὴν — βοροποφθόρους κηλίδας ἐν χώρα βαλεῖ.

κημός *vinculum*. Schol. Arist. Eq. 1147 Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ (fr. 124) ἀλληγορικῶς τοὺς

δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων "καὶ τοῦσδε κημοὺς στόματος." De κημῷ equorum v. Xenoph. de re eq. 5, 3 cum annotatione Schneideri ad 10, 5 et Iacobsii p. 130—133. Sed Aeschylus figurate de homine dixisse videtur cui os clausum erat.

Κηναῖος *Cenaeus*. Fr. 27 ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτὴν. Κηναῖον promontorium Euboeae, ubi templum Iovis Κηναίου, memoratum ab Sophocle Tr. 993 (ubi Κηναία κρηπὶς βωμῶν) et Apollodoro 2, 7, 7.

[κῆνυγμα. κηνύσσομαι. V. κινύσσομαι.] κῆρ *sors, fatum*. Semper in malam partem sumitur. Sept. 777 de Sphinge, Thebarum perniciie, τὰν ἀρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα (Oedipum) χώρας. 1055 ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερισγενεῖς κῆρες Ἐρινύες, quae ab aliis quoque sic appellantur: v. Thes. vol. 4 p. 1521. || *perniciies*. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι.

[κηραίνω *corrumpo, damno afficio*. Suppl. 999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τί νιν (i. e. τὰς παρθένους).]

κηρόπλαστος *ex cera formatus*. Pr. 574 κηρόπλαστος ὁτοβεί δόναε, ubi κηρόπακτος (Dorico pro κηρόπηκτος) coniecit Meinekius in Leutschii Philologo vol. 20 p. 52.

κηρύκευμα *praeconium, pronuntiatio*. Sept. 651 de nuntii narratione οὐποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμειν.

κηρυκεύω *pronuntio*. Suppl. 221 ἐλευθέρους νυν ἐσθλὰ κηρυκεύτω.

κῆρυε [Hic rectus est accentus, de quo v. quae in Thes. dicta sunt vol. 4 p. 1530, non κῆρυε, quod interdum scriptum est in codicibus.] *praecon*. Ag. 493 κῆρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὀρῷ. 515 Ἐρμῆν, φίλον κῆρυκα, κηρύκων σέβας. 538 κῆρυε Ἀχαιῶν χαιρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 617 σὺ δ' εἰπέ, κῆρυε. Ch. 123 b κῆρυε μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Eum. 566 κῆρυσε, κῆρυε. Suppl. 238 κηρύκων ὑπό. 727 ἰσως γὰρ ἡ κῆρυε τις ἡ πρέσβις μόλοι. 931 πρέπει κῆρυκ' ἀπαγγέλλειν τῶρως ἕκαστα. Fr. 333 τοσαῦτα, κῆρυε, ἔξ ἐμοῦ διάρτασον. || Κῆρυκες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 106—111).

κηρύσσω *praeconio pronuntio*. Ch. 1026 κηρύσσω φίλοις κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 566 κῆρυσε, κῆρυε. || *per praeconium iubeo*. Sept. 1043 αὐδὸς σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὀχθῇ τῷδε κηρύσσω πατρὶ κλύειν. 124 κηρύεας ἐμοὶ τοὺς γῆς ἐνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς εὐχάς. Suppl. 1001 καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.

κιγχνάνω *consequor, comprehendo*. Ch. 620 κιγχνάει (γ. erasum in M) δὲ νιν Ἐρμῆς.

[Κηγδαδάτας. V. Κηγδαδάτας.]

Κιθαῖρων *Cithaeron*, mons Boeotiae, Ag. 298 πρὸς Κιθαῖρωνος λέπας. Schol. Eum. 27 νῦν ὄντων ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα, ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις (fr. 168) ἐν Κιθαίρωνι.

κικλησκω (verbum poeticum pro καλέω) *voco, invoco*. Ag. 712 κικλησκουσα Πάριν τὸν αἰνὸν λεκτρον. 1477 τὸν τριπάρχυντον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλησκων. Eum. 508 μηδὲ τίς κικλησκέτω — τοῦτ' ἐπος θροοῦμενος. Suppl. 212 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλησκέτε. 217 τίν' οὖν κικλησκω τῶνδε δαιμόνων ἐτι; Pers. 655 θεομήστωρ δ' ἐκικλησκετο Πέρσαις. Fr. 324 ἀφ' οὐ δὴ Ῥήγιον κικλησκέται.

κίκυς *robur*. Fr. 230 σοὶ δ' οὐκ ἐνεστι κίκυς.

Κιλίκιος *Cilicius*, ex Cilicia oriundus, regione

Asiae minoris. Pr. 351 τὸν γηγενή τε Κιλικίων οἰκήτορα ἀντρων.

Κίλιε *Ciliz.* Fr. 264 Κίλιε δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφῆ. Pers. 327 Κιλικίων ἐπαρχος. Suppl. 551 δι' ὧρων Κιλικίων.

Κίλισσα *Cilicia.* Ch. 732 ποί δὴ πατεῖς, Κίλισσα; Est nomen gentile servae, memoratum ab schol. Arist. Pac. 362.

Κιμμερικὸς *Cimmericus.* Pr. 730 ἰσθμὸν — Κιμμερικὸν ἔχεις.

κινάθισμα *strepitus.* Pr. 124 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; Per κίνημα explicat schol., ut alii grammatici κινάθιζεν et κινάθισμός per κινεῖν et κινήσεις explicant, quae syllaba prima longa dicuntur, illa vetu. correpta.

κινδύνος *periculum.* Sept. 1028 κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ, de qua locutione dixi s. v. ἀναβάλλω. 1018 οὐ, πρὶν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Ag. 883 τὸν θ' ὑπ' ἱλίῳ σέθεν κίνδυνον. Ch. 270 κελεύων τόνδε κίνδυνον περὰν.

[κινέω *moveo.* Ch. 289 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, τὰρᾷσσει.]

κινητήριος *movens.* Suppl. 307 βοηλάτην μῦθα κινητήριον. [448 ἀλγεῖνὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.]

κινύμα *res suspensa a ventis agitata.* Pr. 157 νῦν δ' αἰθέριον κινύμ' ὁ τάλας ἔχθοροις ἐπιχαρτα πέπονθα. Schol. ὡς περ εἰδῶλον κρεμάμενον ὑπὸ τὸν ἀέρα. Memorat Eustathius p. 472, 41. 865, 28. 957, 21, ipse quoque per ἀέριον εἰδῶλον interpretatus. V. κινύσσω.

κινύρομαι *lugubri sono strideo.* Sept. 123 κινύρονται φόνον χαλινόι, nisi μινύρονται scribendum cum L. Dindorfio, collata glossa Hesychii μινύρονται: προφρονούσι, προλέγουσι. Idem κινύρεσθαι expr. θρηνεῖν, κλαίειν.

κινύσσομαι *moveo, agito.* Ch. 196 ὅπως διφροντὶς οὔσα μὴ κινυσσόμενη. Sic Turnebus, nisi quod neglecto augmento μὴ κινυσσόμενη scripserat. In M κηνυσσόμενη, vitio antiquo, ut grammaticorum glossae ostendunt, Hesychii κηνυσσόμενη: εἰδῶλον ἐγίνωκην. κήνυμα: τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά καὶ εἰδῶλον, φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον. Photii κήνυμα: σκιά καὶ εἰδῶλον. et scholiastae ἐφανταζόμενην κήνυμα (κήνυμα M) γὰρ τὸ εἰδῶλον.

Κίρκη inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 112 113).

κίρκη λατὸς *ab accipitre agitata.* Suppl. 62 κίρκη λάτας ἀηδόνας. Sic Hermannus pro κίρκη λατὸς τ'.

κίρκος *accipiter.* Pr. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λειμυμένον, Pers. 207 κίρκον εἰσρωῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ. Fr. 305 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάρτου.

κίρκῳ *vinculo in orbem ducto adstringo, circino.* Fr. 74 σκῆλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κισθῆνη *Cisthene.* Fr. 793 πρὸς Γοργόνεια πέδια Κισθῆνης. Harpocratio Κισθῆνη: Ἰσοκράτης Πανηγυρικῇ (p. 72d) ὁρος τῆς Θράκης. Κρατίδος "κάνθενδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἔχεις καὶ Κισθῆνης ὁρος ὄψει." πέδια Κισθῆνης igitur sunt campi monti illi vicini.

κισσεύς *hedera redimitus.* Macrobius Saturnal. 18, 6 Euripides in Licymnio Apollinem *Li berumque unum eundemque deum esse significans scribit* "δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιῶν Ἀπολλὼν εὐλυρε." *Ad eandem sententiam Aeschylus* (fr. 394) "ὁ κισσεύς Ἀπόλλων, ὁ Καβαῖος

ὁ μάντις. Σαβαῖος Barnesius ad Eurip. Bacchar. 408. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 80. Codex Vaticanus (1605) vetustissimus ΟΒΑΚΣΙΟΣ. Fortasse igitur scribendum, numeris Bacchiacis, ὁ κισσεύς Ἀπόλλων ὁ Βάκχος θ' ὁ (ὁ Βακχεύς ὁ Ναυκεῖος. ὁ Βακχᾶς ὁ idem in Add. p. XIV) μάντις.

Κίσσιος *Cissius.* Κισσία est regio Susianae quae Κισσίη γῆ s. χώρα dicta est ab Herodoto 5, 49 et 52. 6, 19. Incolae Κίσσιοι dicuntur ab Strabone 15 p. 728 λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι· φησὶ δὲ καὶ Αλαχύλος (fr. 279) τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Κισσίους ab Susiis distinguit Aeschylus Pers. 17, ubi urbs eorum memoratur οὔτε τὸ Σούσων ἢ δ' Ἀγβατάνων καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἔρκος προλιποντες ἔβαν, ubi Κίσσιον restituit Blomfieldus pro Κίσσιον, quod ab oscitante librario illatum erat propter similitudinem adiectivi κίσσιος, quod *hederaceum*, significat. Recta scriptura servata in M ib. 120 καὶ τὸ Κισσίῳ πόλισμ' ἀντίδουπον ἄσεται, etsi hic quoque in Κισσίῳ corrupta in apographis quibusdam, et Ch. 423 Κισσίας νόμοις ἠλεμιστριάς.

κίω *vado, eo.* Pers. 1068 ἀιακτὸς ἐς δόμοις κίε. Ch. 680 ἐπείπερ ἄλλως, ῥ' ἔξεν, εἰς Ἄργος κίεις. Suppl. 504 τεταγμένος κίω. 852 κί' ἐς δόρυ.

κίων *columna.* Pr. 349 κίον' (numero duali) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων.

κλαγγάνω *clang.* Eum. 131 κλαγγάνεις δ' ἄπερ κύων. Sic Wakefieldus pro κλαγγαίνεις, quod est in M, ut δλισθαίνειν et οἰδαίνειν non raro in codicibus scriptum est pro δλίσθαίνεν et οἰδάινεν. Recte scriptum ap. Sophoclem fr. 782. Ch. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκλαγγεν ἐπτοημένη. Sic H. L. Ahrensius pro κέκλαγεν, quod Robertellus in κέκραγεν mutaverat. De perfecto κέκλαγγα (cuius coniunctivus κέκλαγγω est ap. Arist. Vesp. 329), quod apud epicōs κέκλαγγα est, v. Veitchius p. 328 eil. tert.

κλαγγή *clangor.* Sept. 381 μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. Ag. 1152 δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

κλάδος *ramus.* Ag. 494 κατάσκιον κλάδοις ἑλάας. Eum. 43 ἑλάας θ' ὑψητένητον κλάδον. Suppl. 23 σύν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐχειριδίσις ἐριστέπτοις κλάδοις. 158 ἰζόμεσθα σύν κλάδοις. 241 κλόδοι γε μὲν δὴ — κέννται παρ' ὕμιν. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους. 354 κλαδοῖσι νεοδρέπτους κατάσκιον. 481 κλάδους τε τοῦτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβῶν. 656 κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε.

κλάζω *clang.* Sept. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 174 Ζήνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων. Sept. 205 σύριγγες ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι. Pers. 947 κλάζω δ' αὐτὸν ἄριδακρυν. Ag. 201 χείματος ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἐκλαγξεν.

Κλάριος cognomen Iovis. Suppl. 360 ἱεσία Θέμις Διὸς Κλαρίου, quae forma Dorica est pro κληρίου, ut docet Pausanias 8, 35, 9 τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλόν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοί, καλεῖται μὲν Διὸς κλαρίου, δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπικλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρκάδων.

κλαυθμός *lamentatio.* Ag. 1554 καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν.

κλαῦμα *lamentatio, lacrima.* Pers. 705 κλαυμάτων λίξεσθαι τῶνδε. Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσ-

σுτοι πηγαί. 1149 κλαυμάτων ἀτερ. 1628 και ταῦτα τῇ κλαυμάτων ἀρχηγῇ.
· κλαυτός *deplorandus*. Sept. 333 κλαυτὸν δ' ἀρτιόρροπος — διαμεΐψαι δωμάτων συγερὰν ὁδόν.

κλάω. [Hac scriptura veteres Atticos usos esse, non κλαίω, testantur Apollonius de adverb. p. 600, 27 τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς ἐν μακρῷ τῷ α, alii-que grammatici in Thesaurο indicati vol. 4 p. 1598. Librarii vero, Homeri lectioni assueti, plerumque diphthongum intulerunt. Aeschylī exempla sunt novem vel decem, si καλλίων fr. 135 recte in κλαίων mutatum est ab Dobraeo: in quibus omnibus κλαίω scriptum (nisi quod κλάος servatum in M Suppl. 925) in formam Atticam ab me mutatum, praesentibus Porsono et Elmsleio, pariterque in Sophoclis et Euripidis fabulis. In epica tamen imperfecti forma fr. 298 (apud Athen. 11 p. 491a) αὶ δ' ἔπ' "Ατλαντος παῖδες ὠνομασμένοι — κλαίεσκον servavi diphthongum nec κλάεσκον scripsi, quia res incerta est. Frequentia vero rectae scripturae exempla sunt in codicibus Aristophanis, Platonis aliorumque scriptorum Atticorum. Idem de aliis huiusmodi vocabulis dicendum, velut κάω, ἔλαα, αἶ, quae ipsa quoque in codicibus modo sic modo per diphthongum scribuntur.] *ploro, lamentor, queror*. Sept. 656 οὔτε κλαίειν οὔτ' ὀδυρεσθαι πρέπει. 828 ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; 872 κλάω, στένομαι. 1058 πῶς τολμήσω μήτε σε κλαίειν; 1067 τοὺς κλαόντας Πολουείκη. Ag. 18 κλάω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 890 τὰς ἀμφὶ σοὶ κλάουσα λαμπτηρουχίας. Suppl. 925 κλάσις ἄν, εἰ ψαύσεις. || κλάσμαι *lamentor*. Sept. 920 κλασμένος μου. Ag. 1096 κλαόμενα τάδε βρέφη. Ch. 457 ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὀρώ κεκλαυμένην. || *Passive κλάομαι deplor.* Ch. 687 σποδὸν κέκλυθεν ἀνδρὸς εὐ κεκλαυμένου.

κλείθροισι. V. κλήθρον.
κλεινός *celeber*. Pr. 834 ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσι ἔσεσθαι. 872 τόδεσις κλεινός. Pers. 474 τιμωρίαν κλεινὴν Ἀθηνῶν ἡγρε.

κλείς. V. κλῆς. κλείω. V. κλήω.
κλέος *rumor*. Ag. 487 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὀλλυται κλέος. || *fama, gloria*. Eum. 1098 ἡ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. 1356 τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες. Pr. 306 α τῷ πονουῖντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνυμα τοῦ πόνου κλέος. 449 (in elegia) Ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

κλέπτω *furor*. Pr. 8 παντέχνου πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. || *fallo*. Ch. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὤμματωμένην.
κλέπττης *fur*. Pr. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω.

κληδοῦχος *sacerdos claves servans*. Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ ἰὼ γε-νεσθαι.

κληδὼν *omen*. Pr. 486 κληδὼνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. || *clamor*. Ag. 228 λιτάς δὲ καὶ κληδὼνας πατρώους. || *rumor*. Ag. 863 πολ-λὰς κλύουσιν κληδὼνας παλιγκότους. 874 τοῖωνδ' ἔκατι κληδὼνων παλιγκότων. Ch. 853 ἔξ ἀμαυρὰς κληδόνος. || *fama, gloria*. Ag. 927 χωρὶς ποδο-ψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν αὐτεῖ. Ch. 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. 1013 τάσδε κληδὼνας λιπών. || *vocatio*. Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. || *nomen*. Eum. 418 γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπυνύ-μους.

κλήζω *celebro*. Ag. 631 πότερα γὰρ αὐτοῦ

ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο;

κλήθρον *claustrum*. Sept. 396 κλήθρων λυ-θέντων. In apogr. κλείθρων.

κληρόομαι *sortior*. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον.

κλήρος *sort*. Sept. 727 ἔξενος δὲ κλήρους ἐπι-νωμῶ. Pers. 187 Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαίαν. || *regio, quae sorte alicui contigit*. Pers. 898 κατὰ κλήρον Ἰαόνιον. Fr. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλήρον, nisi haec Archilochi verba sunt.

κλής *clavis*. Eum. 827 κλήδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν. De silentii officio fr. 307 ἀλλ' ἔστι κάμοι κλής ἐπὶ γλώσση φύλαξ. Similiter Soph. OC. 1052 θνατοῖσιν ὦν καὶ χρυσέα κλής ἐπὶ γλώσ-σα βέβακε προσπόλιν Εὐμολπίδαν.

κλητήρ *stator*. Sept. 574 Ἐρινύος κλητήρα. Suppl. 622 ἔκραν' ἀνευ κλητήρος.

κλήω *claudio*. Pers. 723 Βόσπορον κλήσαι μέ-γαν. Suppl. 956 πόλιν πύργων βαθεία μηχανῇ κεκλημένην.

κλίμαξ *scala*. Sept. 466 κλίμακος προσαμβάσεις. κλίνω *inclino*. Pers. 930 Ἀσία δὲ χθών — ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

κλισία *tentorium*. Fr. 128 εἶσω κλισίας.

κλόνος *tumultus*. Pers. 107 ἵπποχάρμας τε κλόνους. Ag. 404 ἀσπίστορας κλόνους λογι-μούς.

κλοπαῖος *furtivus*. Pr. 110 θηρῶμαι πυρὸς πηγῇν κλοπαίαν.

κλοπή *furtum*. Ag. 401 ἤσχυνε ἔξιναν τράπε-ζαν κλοπαῖσι γυναικός. 534 ὀφλῶν γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην.

κλύδων *fluctus*. Pr. 431 βοῶ δὲ πόντιος κλυ-δων. Pers. 599 ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ.

κλυδώνιον *fluctus*. Sept. 795 πόλις δ' ἐν εὐ-δίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλοαῖσι πληγαῖς ἀντλον οὐκ ἐδέετο. Ch. 183 κάμοι προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς. Suppl. 785 κελαινόχρω δὲ πάλ-λεται (κάρ) κλυδωνίῳ. Sic emendavi interpolatam in M scripturam μελανόχρω (κελαινόχρω Pauwius) δὲ πάλλεται μου καρδία.

κλύζω *effervesco*. Improprie Ag. 1182 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν (sic Schneizius pro κλύειν) πρὸς αὐτὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον.

Κλυταιμνήστρα *Clytaemnestra*, uxor Aga- memnonis, quae in scenam prodit in Agamemnone et Choephoris, et Κλυταιμνήστρας εἰδωλον in Eu- menidibus. Ag. 84 βασιλεία Κλυταιμνήστρα. 258 σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλειν εἰκὸς μάλιστα. Ch. 882 ποῖ Κλυταιμνήστρα; Eum. 116 ὄναρ γὰρ ὕμᾱς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.

κλυτός *exauditus*. Ch. 651 χρόνῳ κλυτὰ βυσ-σόφρων Ἐρινυς.

κλύω. [Formis tragicis utuntur praesente κλύω et imperfecto ἐκλυον, u constanter correpto. Imperativi κλύθι et κλύτε, vel cum reduplicatione κέκλυθι κέκλυτε frequentia sunt exempla apud epi- cos, nulla apud tragicos, nisi quod Aeschylus et Sophocles aliquoties κλύθι et Aeschylus κλύτε di- xerunt, et Aeschylus quidem κλύθι Ch. 139 332. Eum. 323. Suppl. 347 et κλύτε Ch. 399. Verbum est poeticae orationi proprium, rarum apud comicos, usitatissimum tragicis. Significatio eadem quae verbi ἀκούω, *audio*, unde Aeschylus, qui Ch. 5 κλύειν ἀκούσαι dixit, propter verba synonyma coniuncta ridet Arist. Ran. 1174 τοῦθ' ἕτερον αὐ-θις λέγει, κλύειν ἀκούσαι, ταυτὸν ὃν σαφέστατα. Dicitur autem, plane ut ἀκούω (de quo v. p. 16 et

16) 1 nude sine casu. 2 cum genitivo vel accusativo rel. 3 cum genitivo loquentis et accusativo rei, adiuncto interdum genitivo, vel accusativo participii. 4 cum praepositionibus πρὸς, ἀπὸ, ἐκ. 5 cum particulis ὡς et ὅθενεκα. Ubi *audiendi* s. *obediendi* significationem habet cum genitivo tantum constructur. Primae significationis *audio* s. *auribus percipio* exempla haec sunt, Pr. 124 τί ποτ' αὐτὸ κινάθησιν κλύω; 313 τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεὺς. 448 κλύοντες οὐκ ἤκουον. 476 τὰ λοιπὰ μου κλύουσα. 588 κλύεις φθέγμα τὰς βούκερω παρθένου; 589 πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτος κόρης; 639 ὅπη μέλλοι τις οἴσσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. 683 κλύει τὰ πραχθέντα. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσα μου. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνόντ' οὐ μικρὰν νόσον. Sept. 171 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς. 239 ποτίφατον κλύουσα πάταγον. 565 μεγάλα μεγαληγόρων κλύουσας ἀνοσίων ἀνδρῶν. 626 κλύοντες θεοὶ δικάϊας λιτάς. 837 νεκροὺς κλύουσα δυσμῶρως θανόντας. Pers. 248 φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 258 τόδ' ἄχος κλύοντες. 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων. 284 ὡς πλείστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμίνος κλύειν. 331 κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. 401 παρὴν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλλος. 637 νέρθεν ἄρα κλύει μου; [665 ὅπως κινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχη, versu ab interpolatore ficto, quum poetae verba excidissent.] 757 τοιὰ δ' ἔξ ἀνδρῶν ὄνειδη πολλάκις κλύων κακῶν. 838 σοὶ κλύων ἀνέζεται. 848 ἀτιμίαν γε παῖδος ἀμφὶ σῶματι ἐσθημάτων κλύουσαν. Ag. [250 κλύεις.] 263 κλύοιμ' ἂν εὐφρων. 266 πεύσει δὲ χάρμα μείζον ἑλπίδος κλύειν. 348 τοιαῦτα τοι γυναικὸς ἔξ ἐμοῦ κλύεις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 680 τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τάληθ' κλύων. 814 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. 863 πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. 1166 θαύματ' ἐμοὶ κλύειν. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (οὐσιν Schoemannus) ἐξηκασμένα. Ch. 5 κηρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκοῦσαι. 125 κλύειν ἔμας εὐχάς. 139 καὶ σὺ κλύθι μου. 156 κλύε δέ μοι, κλύε. — ἔξ ἀμαυρᾶς φρενός. 332 κλύθι νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη. 399 κλύτε δὲ γὰρ χροῖων τε τιμαί. 410 τόνδε κλύουσαν οἶκτον. 415 σπλάγχνα δέ μοι κελαίνουνται πρὸς ἔπος κλυοῦσα. 443 κλύεις πατρίους δῦας ἀτίμους. 463 ὁρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων. 476 κλύοντες — τῆσδε κατευχῆς. 742 ἡ δὴ κλύων ἐκείνος εὐφρανεῖ νόον. 771 ὡς ἀδειμάντως κλύη. 802 κλύετε σύμφρονες θεοί, ubi probabilius est κλύτε, quod accurate respondet versui antistrophico 814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. Eum. 297 κλύει δέ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός. 323 ὦ μάτερ — κλύθι. 391 ἐμοῦ κλύων θεσμόν. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν. Suppl. 77 κλύετ' εὐ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 173 ὑπόθετον δ' εὐ κλύοι καλούμενος. 277 ἄπιστα μυθεσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοί. 317 κλύθι μου πρόφρονι καρδίᾳ. 631 θεοὶ Διογενεὺς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεοῦσας. 923 ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω. [Sept. 394 κλύων pro μένων Tygwhittus.] || *obedio*. Ag. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. Suppl. 718 οἴακος εὐθυντήρος ὑστάτου νεῦς ἄγαν καλῶς κλύουσα.

κλύω cum adiectivis vel adverbis i. q. *dicor*, *vocor*, quo sensu Latini quoque *audio* dicunt. Ag. 467 ὑπερκότως κλύειν εὐ. Eum. 430 κλύειν δίκαιος (sic scripsi pro δικάϊως) μάλλον ἢ πράξει (sc. δι-

καὶ αὐτὴ δικάϊως) θέλεις. Pr. 868 βουλήσεται κλύειν ἀναλκίς μάλλον ἢ μαίφρονος. κλωστήρ *filum*. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνου.

κνάπτω. κνεφεύς. V. γνάπτω. γναφεύς. κνεφάζω *obscurus*. Ag. 131 οἷον μὴ τις ἀγαθὸθεν κνεφάση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. κνεφαῖος *tenebrosus*. Pr. 1029 κνεφαῖα τ' ἀμφὶ Τάρταρου βάθη.

κνέφας *caligo*. Pers. 357 εἰ μελαινης νυκτὸς ἵεται κνέφας. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβη. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μῦσος πεπόταται. 396 δυσάλιον κνέφας.

[κνημῖς *ocrea*. Sept. 676 φέρ' ὡς τάχος κνημίδας.]

Κνίδος *Cnidus*, urbs Cariae. Pers. 891.

κνῖσα *nidor*, *arvinae* s. *pinguedinis incensae fumus*. Pr. 496 κνίσση τε κῶλα συγκαλυπτά. κνισωτός *nidore suffitus*. Ch. 485 ἐμπύροις κνισωτοῖς.

κνοῦς *rotarum* vel *pedum strepitus*. Hesychius κνοῦς: ὁ ἐκ τοῦ ἄερος ἡχος. λέγεται δὲ καὶ κνῶν. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ῥόσος. A. Σπινγί (fr. 235). Photius p. 173, 16 κνοῦς: τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄερον τοῦ τροχοῦ. κνοῦς et κνοῦς apud Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 14, 36. Cum glossa Hesychii comparanda sunt duo vocabuli χνόη exempla, quae v. s. h. v.

κνώδαλον *fera*, *monstrum*. Pr. 462 κἀΖεῦσα πρῶτος ἐν Ζυγοῖσι κνώδαλα. Ch. 586 πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι. 601 κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. Eum. 644 ὡς παντομισθ' κνώδαλα. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἔκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὄργας. [1000 κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πέδοσι τῆς.]

κόγχος *concha*. Fr. 25 κόγχοι, μῦες κῶστρεια.

κοιλογάστωρ *ventre cavo praedatus*. Sept. 1035 κοιλογάστορες λύκοι. quod per μεγαλογαστρος exp. schol., i. e. *voraces*. Sic κοίλη γαστήρ χρῆσθαι Philostr. p. 615. || Impropr. Sept. 496 κύτος — κοιλογάστορος κύκλου.

κοῖλος *cavus*. Eum. 22 Κωρυκίς πέτρα κοίλη. κοίμασσο *pro*. Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Impropr. *mitigo*. Eum. 832 κοίμα κελαίνοῦ κύματος πικρὸν μένος. || *coerceo*. Ag. 1247 εὐφρον — κοιμήσον στόμα. || *extinguo*. Ag. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. κοιμῶντες, pro quo Casaubonus καίοντες, alii alia coniecerunt, Triclinius male interpretatur πρᾶυνοντες ἐπὶ τῷ ὀπτήσῃ ἢ θυμιάσῃ. Rectius Paleius: "as they put out the fragrant (cf. 819) incense-fed flame", probably by pouring wine upon it. Eur. Iph. T. 633 ἔαθ' ὡς τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω. Agam. 94 λαμπάς — φαρμασσομένη χρίματος ἄγνου παρηγορία. The custom alluded to, of raising a shout at that particular point of the ceremony, though probable in itself, does not appear to be known from other sources." || κοιμάσσομαι *excuo*. Ag. 2 φρουρὰς ἐτείας μῆχος, ἦν κοιμῶμενος —

κοινοβωμία *altarium communio*. Suppl. 222 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε.

κοινόλεκτρος *tori socia*. Pr. 560 δάμαρτα κοινόλεκτρον. Ag. 1441 ἡ — κοινόλεκτρος τοῦδε. [κοινοπήμων. V. κοινοπήμων.]

κοινός *communis*. Pr. 613 ὡς κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεῖς. 795 κοινὸν ὅμ' ἐκτεμνέται. 1092 ὡς πάντων αἰθῆρ κοινὸν φῶς εἰλίσσων. Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινός ἦν ἀμφοῖν ἅμα.

1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχχνον. 1070 γενεῆ κοινὸν τὸδ' ἄχος. Pers. 131 ἀμφοτέρας ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας. 160 τὸ Δαρείου τε κάμὸν κοινὸν εὐνατήριον. Ag. 523 ἦκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων καὶ τοῖσδ' ἅπανι κοινόν. 627 χεῖμα, κοινὸν ἄχος, ἥρπασε στρατοῦ. 845 κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. 1038 φεύγων τὸδ' αἶμα κοινόν. Eum. 89 αὐτάδελφον αἶμα καὶ κοινοῦ πατρός. 109 ὦραν οὐδενὸς κοινήν θεῶν. Fr. 285 κοινὸν τύχη. Suppl. 366 τὸ κοινὸν δ' εἰ μαινεταὶ πόλις. 518 τὸ κοινὸν ὡς ἀν' εὐμενέας τιθῶ. Fr. 844 τὰ λοιπὰ δ' ὅμιν τῇδ' ἔς κοινὸν φράσω. Eum. 408 πᾶσι δ' ἔς κοινὸν λέγω. κοινή adverbialiter 465 καὶ τῶνδε κοινή Λοξίας ἐπαίτιος.

κοινοφιλῆς *communī amore amplectens*. Eum. 985 κοινωφιλεῖ διανοίᾳ. Sic Hermannus pro κοινοφιλῇ.

κοινὼ *communico*. Ch. 673 ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν. 717 ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινώσομεν. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι. Forma media Ag. 1347 ἀλλὰ κοινώσασθαι (sic Porsonus pro κοινωσώμεθ') ἀν' πῶς ἀσφαλῆ βουλευμάτα; i. e. inter nos communicemus.

κοινωνέω *participo*. Sept. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινῶναι κακῶν ψυχῇ. Ch. 164 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. Suppl. 324 δοκεῖτε δὴ μοι τῇδε κοινωνεῖν χθονός.

κοινωνός *particeps*. Ag. 1037 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1352 τοιοῦτου γνῶματος κοινωνός ἦν. Suppl. 343 πραγμάτων κοινωνός ἦν. Sic Sophianus. κοινός M, sed os in litura.

κοιρανέω *regno*. Pr. 49 ἅπαντ' ἐπράχθη (ἐπαχθῇ Stanleins) πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν, ubi cum dativo constructum est, ut ἀρχεῖν et δεσπόζειν interdum construuntur, de quo dixi s. v. δεσπόζω. 958 τὸν νῦν κοιρανοῦντα. Pers. 214 σωθεῖς δ' ὁμοίως τῇδε κοιρανεῖ χθονός, ubi inepta est sententiarum consecutio et futurum aliquod requiritur, non praesens κοιρανεῖ: de quo pluribus dixi in Annot. Oxon. p. 255, ubi Aeschylī verborum hanc fuisse sententiam conieci σωθεῖς δ' ἀτίμως τῇδε ποιμανεῖ χθόνα (vel τῇδε δεσπόσει χθονός.)

κοίρανος *rex*. Ag. 549 ἀπόντων κοιράνων.

κοίτη *cubile*. Ag. 566 εὐτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις — εὐδοῖ πεσών. Suppl. 805 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλῶν. || *cubitus*. Ag. 1494 et 1518 ὡμοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον (κεῖσαι). Corrupte Ch. 969 τύχα (τύχα Hermannus) εὐπροσώπῳ κοίτα.

κοκκίζω *grana eximo*. Fr. 328 δ'εὐγλύκειαν τᾶρα κοκκίεις ῥόαν.

κολαστής *punitor*. Pers. 827 Ζεὺς τοὶ κολαστῆς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεσιν.

κολλάω *glutino*. Improprie Ag. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἀτα.

κολοσσός *statua*. Ag. 416 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί.

κολοῦω *deminuo*. Pers. 1035 καὶ σθένης γ' ἐκολοῦσθη.

κολπίας *sinuatus*. Pers. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν.

κόλπος *sinus*. Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Pers. 539 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέττοισι. Eum. 404 πτερῶν ἄτερ ῥοιβδόουσα κόλπον αἰγίδος. De sinu maris Pr. 837 πρὸς μέγαν κόλπον Πέας. Pers. 486 Δωοῖδ' αἶαν Μηλιά τε κόλπον.

κολυμβητήρ *urinator*. Suppl. 408 δίκην κολυμβητήρος.

Κολχίς *Colchis*. Pr. 415 Κολχίδος τε γὰς ἔνοικοι.

κόμη *coma*. Suppl. 909 ἔλξιν ἔοιχ' ὕμας ἀποσπάσας κόμης.

κομίζω *curo, cura dignor*: cuius significatio- nis exempla ex Homero aliisque collecta v. in Thes. vol. 4 p. 1778. Ch. 262 κόμιζε, quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ σῴζε ἡμᾶς. Ch. 344 παῖαν (sic Blomfieldus pro παιῶν) — νεοκράτα φίλον κομίσειν. || *porto, fero, vcho*. Ch. 697 ἔω κομίζων δλεθρίου πηλοῦ πόδα. Ch. 683 de corpore Orestis mortui εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν, i. e. κομίζειν εἰς τοὺς οἴκους, ut exp. schol. Ag. 804 θράσος ἐκ θυσιῶν ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων. || Forma media κομίζομαι, i. q. κομίζω ἑμαυτόν, *confero me, recipio me*: de quo v. Thes. vol. 4 p. 1781. Pr. 392 στέλλου, κομίζου. Ag. 1035 εἴσω κομίζου καὶ σὺ. Suppl. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἔξ ὁμμάτων.

[κομιστέος *ferendus*. Sept. 600 καρπὸς οὐ κομιστέος. Scriptura interpolata, pro qua restitui καρπὸς ἦς (i. e. ὁμίλιας κακῆς) ἀσυμφορος, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220.]

κόμιστρον *pretium pro re aliqua servata solutum*. Ag. 965 ψυχῆς κόμιστρα τῇδε μηχανωμένη.

κομμός *placulus*. Ch. 423 ἔκοψα κομμόν Ἄριον.

κομπάζω *glorior, iacto me*. Sept. 436 τίς ἄνδρα κομπάζοντα (κομπάσαντα M, altero a m. rec. superscripto) μὴ τρέσας μενεῖ; 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω. Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῶδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 1130 οὐ κομπάσαιμ' ἀν' θεσφάτων γνῶμων ἄκρος εἶναι. 1671 κόμπασον θαρσῶν. 1400 τοι ὀνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. [Sept. 500 φόβος γὰρ ἦδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.]

κόμπασμα *iactatio, magniloquentia*. Pr. 361 δς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηρόρων κομπασμάτων. Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοστοῖς κομπάσμασιν. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα.

κομπᾶω *iacto*. Pr. 947 οὐστίνας κομπεῖς γάμους.

κόμπος *magniloquentia, iactatio*. Pr. 1031 8δ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ. 473 οὐ κόμπων ἐν χερσὶν ἔχω. Ag. 613 τοιοῦδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχρός.

κόναβος *sonitus, strepitus*. Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων.

κονία *pulvis*. Ag. 64 γόνatos κονίασιν ἐρειδομένου.

κονίω *pulvere illino*. Pers. 163 μὴ μέγας πλοῦτος (μέγας δαίμων Heimsoethius) κονίσεις οὐδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὀλβον. || *festino*. Sept. 60 Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ, κονίει.

κόνις (i. brevi in poesi epica, longo apud tragicos) *pulvis*. Pr. 1084 στρόμβοι δὲ κόνιν εἰλίσσουςι. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσα. 736 ἐπειδὴν — χθονία κόνις πη μελαμπάγεις αἶμα. Ag. 495 μαρτυρεῖ δὲ μοι κάσις πηλοῦ Εὐνούρου διψία κόνις τάδε. Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἶμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 980 πλοῦσα κόνις μέλαν αἶμα πολιτῶν. Suppl. 180 ὄρω κόνιν, ἀναυδὸν ἄγγελον στρατοῦ. 783 διψᾷς ὡς κόνις. Sic corrupte corruptum in M scripturam δόσως κόνις. Fr. 449 in elegia τλήμονες Ὀσσαῖαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

κοννέω *novi*. Hesychius κοννέιν: συνιέναι. κοννοῦσι: γινώσκουσι. et corrupte κοννέιν: συνιέναι, ἐπίστασθαι. Exempla scriptorum praeter Aeschylum nulla exstant, nonnulla vero formarum cognatarum κοῶν et κοεῖν, *audiendi* vel *intelligendi* significatione, de quibus v. Thes. vol. 4 p. 1097. Suppl. 119 130. καρβάν' (sic Hermannus pro καρβάνᾳ δ') αὐδάν εὐ, γὰ, κοννέις, ubi M εὐγακόννις, quod correctum ex annotatione scholiastae ὦ (ὡς M) γῆ, νοεῖς. 164 174 κοννῶ δ' ἄταν ταμετάς σὰς οὐρανόνικον.

κόπανον *securis*. Ch. 860 πειραλ (vel πείραι) κοπάνων ἀνδροδαίκτην.

κόπος *placatus*. Ch. 23 χοῶν προπομπός δεύχειρι σὺν κόπῳ. Sic Pauwius ex schol. qui recte exp. σὺν κοπετῷ, quod de feminis potissimum dicitur lamentantibus et pectus plangentibus s. manu tudentibus: v. Thes. vol. 4 p. 1810. In M συγκύπτω, a m. sec. in σὺν κύπτῳ mutatum: unde Arnaldus σὺν κτύπῳ. || *labor, aerumna*. Suppl. 209 ὦ Ζεὺ κόπων οἰκτεῖρε μάπολωλότας, i. e. ο Ἰuppiter, ne te nostri tum demum misereat quum laboribus et aerumnis prorsus oppressae fuerimus. Sic recte Schuetzius, praeunte scholiasta, μὴ μετὰ τὸ ἀπολέσαι οἰκτείρησιν (οἰκτείρησεις M, οἰκτείρησιν apogr. Guelf.) ἡμᾶς. De laboribus bellicis fr. 131 τί ποτ' ἀνδροδαίκτην ἀκούων, ἦ, κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν;

κόπτω *ferio, percutio*. Eum. 635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσας' ἀνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. Ag. 1278 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπιέξηνον μένει θερμῷ κοπέισαν φωνίῳ προσφάγματι. Sic Auratus correxit pro κοπέισιν. || *laedo*. Ag. 479 τίς ὦδε παῖδνός ἢ φρενῶν κεκομμένος; eadem structura qua Theognis a Blomfieldo comparatus v. 223 dixit νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. || *plango*. Ch. 423 ἔκοφα κομμόν Ἀριον. Pers. 683 (πόλις) στένει, κέκοπται. De quo usu v. Thes. vol. 4 p. 1821.

κόραξ *corvus*. Ag. 1473 ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν [μοι] κόρακος ἐχθροῦ σταθεῖσα. Suppl. 751 δυσάγωνες φρεσὶν κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. || Κόραξ unus ex canibus Actaeonis. Fr. 239. κορέννυμι *satio*. De animo explendo Pr. 165 πρὶν ἢ ἢ κορέση κέαρ.

κόρη *puella*. Fr. 589 τῆς οἰστροδινῆτος κόρης. 647 ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη. 739 ὦ κόρη. 794 αἱ Φορκίδες — δηναῖαι κόραι. Ch. 169 τίνας ποτ' ἀνδρός ἢ βαθυζῶνου κόρης; 949 Διὸς κόρα, Δίκαν δὲ νιν προσαγορεύομεν. Sept. 149 de Diana Λατογενὲς κόρα. Sic postulante metro correxi pro Λατογένεια κόρα. Eum. 68 αἱ κατάπτυστοι κόραι (Furiae). 415 de Minerva πεύσει τὰ πάντα συντόμως, Διὸς κόρη. 791 821 μέγ' αἰ τοὶ κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμωπενεῖς. Ag. 140 καλὰ Διὸς κόρα (Diana), ubi verba Διὸς κόρα ex coniectura addidi. Suppl. 145 ἐπιδέτω Διὸς κόρα. (Ἀρτεμις). 188 ὦ κόραι. Fr. 40 σὺν κόροις τε καὶ κόραις. 169 ὅμῃα Λητῆος κόρης (Ἀρτέμιδος). [175 κορᾶν male illatum pro χοροῦ. V. χορός.]

κορκορυγὴ *strepitus*. Sept. 346 de strepitu bellico κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστῳ, ubi schol. ταραχαὶ κεκωμῶνται δὲ ἡ λέξις.

κόρος *satietas, taedium*. Dicitur non raro de insolentia ex nimia satietate orta: v. Thes. vol. 4 p. 1840. Ag. 383 οὐ γὰρ ἐστιν ἐπαλεῖς πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκαν βωμόν, i. e. insolenter, ut πρός β'αν, πρός ἡδονὴν et alia huiusmodi adverbiorum significationem habent.

κόρος *puer*. Fr. 40 σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

[κόρη *crinis*. Ch. 282 λευκάς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, i. e. canos crines.]

κόρυμβος (cum nominativo plurali κόρμυα: v. Thes. vol. 4 p. 1848.) *extrema navis pars*, ut ap. Hom. Il. 9; 241 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόμειν ἄκρα κόρμυα. Hesychius κόρμυα: τὰ ὑπ' ἐνίων ἀφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. τὰ ἀπέευσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα καὶ ἐπικεκαμμένα, ἃ ἐστὶ κατὰ (κατὰ addidit Musurus) τὴν πρύμνην (πρύμναν Musurus) καὶ κατὰ τὴν πρῶσαν. Pers. 411 κάποθραυεὶ πάντα Φοινίσσης νεῶς κόρμυα. || *apex*. Pers. 659 ἔλθ', ἰκοῦ τόνδ' ἐπ' ἄκρον κόρμυον δ' ἄστῳ.

κορυφή *cacumen*. Pr. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος. 722 ἀτρογείτονας — κορυφὰς ὑπερβάλλουσιν. || *summa potestas*. Suppl. 91 κορυφῇ Διὸς εἰ κρανθῇ πράγμα τέλειον.

κοσμέω *orno*. Sept. 479 λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός. Suppl. 463 νέοις πίναι βρέτεια κοσμήσαι τάδε.

κόσμος *ornatus*. Sept. 397 κόσμον μὲν ἀνδρός οὐτὶν' ἀν' τρέσαιμ' ἐγώ. Pers. 833 κόσμον δοσις εὐπρεπῆς λαβοῦσα. 849 λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων. 920 κόσμου τ' ἀνδρῶν. Ag. 356 νύξ φίλια, μεγάλων κόσμων κτεάτερα. 1271 κὰν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην. Eum. 55 κόσμος οὐτε πρὸς θεῶν γάγλματα φέρειν δίκαιος οὐτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. Suppl. 246 εἰρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. || κόσμῳ *ordine, recte*. Pers. 400 τὸ δεξιὸν — κέρας ἡγέιτο κόσμῳ. Ag. 521 δέ-εασθε κόσμῳ βασιλέα.

κόσσαβος *collabus*. Fr. 178 τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα. Sic Dobraeus pro τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κοσσάβιός ἐστι σκοπός, quod legitur apud Athen. 15 p. 667c. Sed idem 11 p. 782e τοὺς ἀγκυλητοὺς κοττάβους memorat ex Aeschilo. In versu praecedente recte Dobraeus ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς αἰ τοῦμόν κἀρα correxit pro ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοττάβος τοῦμόν κἀρα.

κοταίνω *stomachor*. Sept. 485 τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπιδόι κοταίνω.

κότος *ira*. Est gravior vocabulum quam ὀργή diciturque potissimum de ira alta mente reposta s. diu condita: v. Thes. vol. 4 p. 1878. Nusquam hoc vocabulo usus est Sophocles, semel legitur apud Euripidem Rhes. 827 μὴ κότον μοι ἐφῆς, saepissime apud Aeschylum. Ag. 456 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις εἶν κότῳ. 635 δαιμόνων κότῳ. 1211 Λοξίου κότῳ. [1261 ὡς δὲ φάρμακον κάμοιο μισθὸν ἐνθήσει κότῳ, ubi sensus aliud postulat vocabulum, velut ποτῷ, quod coniecit Auratus, vel κύτῳ cum Scaligero. Alio modo erratum 1641 ὁ δυσφίλης κότῳ λιμός ἐννοικός, ubi Pearsonus recte δυσφίλης σκότῳ, nisi quod δυσφιλεῖ scribere praestat cum Stanleio.] 1464 μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης. Ch. 33 ἔξ ὕπνου κότον πνέων. Ch. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἄδειν ἔτοιμος ἢδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ. Eum. 220 μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 426 ἄλλης ἀνάγκης οὐτινος τρέων κότον, ubi ἄλλαις ἀνάγκαις Bothius et ἡ τινος pro οὐτινος apogr. Flor. 500 οὐδὲ γὰρ βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρπει κότος τις ἐργμάτων. 800 μὴ βαρύν κότον σκήψασθε. 840 873 πνέω τοι μένος ἅπαντὰ τε κότον. 889 οὐδὲ τὰν δικάως τῆδ' ἐπὶ ῥέποις πόλει μὴνιν τιν' ἢ κότον τινά. 900 μεθίσταται κότου. Suppl. 67 δυσμάτορος κότου τυχύν. 346 βαρὺς γέ μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος. et 616. Ib. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι

κότον. 478 ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον. 744 ἐπλευσαν ὡδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ. Fr. 257 τοῦ θα-
νόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον. *Improprie* Ch. 593
αἰγίδων φράσαι κότον. *Corrupte* Ag. 767 νεαρὰ
φάους κότον.

κότταβος. V. κόσσαβος.
κοτὺλῃ *cymbalum*. Hunc usum vocabuli
Athen. 11 p. 479 b et schol. Hom. II. 22, 34 anno-
tarunt ex Aeschilo (fr. 55) ὁ δὲ χαλκοδέτοισ κοτύ-
λαις ὀτοβεῖ.

Κότυς *Cotys*, dea. Fr. 55 σεμνὰ Κότυς ὄρεια
δ' ὄργαν' ἔχοντες. Sic haec corrupta apud Stra-
bon. 10 p. 470, probabiliter correcte ab Nauckio
σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντες.

κουρά *tonsura*, *cincinnus detonsus*. Ch. 226
κουράν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός.

[κουρά vitiose pro κόρα. V. κόρη.]

Κουρής *Cures*. Athenaeus 11 p. 528 c τοὺς δὲ
Κουρήτας Φύλαρχος — Αἰσχύλον (fr. 322) ἱστορεῖν
διὰ τὴν τρυφήν τυχεῖν τῆς προσηγορίας "χλιδῶν
τε πλόκαμος ὥστε παρθένους ἄβραις, ὅθεν καλεῖν
Κουρήτα λαὸν ἤνεσαν." Plura de hoc nomine et
accentu in libris variante (Κουρήτες vel Κουρήτες)
v. in Thes. vol. 4 p. 1891.

κουρίμος *detonsus*. Ch. 180 ἔπεμψε χαίτην
κουρίμην χάριν πατρός.

κουροβόρος *nativorus*. Ag. 1512 πᾶν κα-
κουβόρῳ, de coena Thyestae, de qua pariter Ch.
1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τά-
λανές τε Θυστοῦ.

κούφισμα. V. ἔρεισμα.

κουφόνους *qui levi mente est, vanus*. Pr.
383 μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

κούφος *levis*. Pers. 305 πῆδημα κούφον ἐκ
νεῦς ἀφῆλατο. || *exiguus*. Sept. 260 αἰτουμένῳ
μοι κούφον εἰ δόξης τέλος.

κούφως *leviter, levi opera, facile*. Pr. 701
τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἡνύσσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως.
Eum. 112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστά-
των ὕρουσεν.

κραδαῖν *quatit*. Pr. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυ-
θμένυν αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνει.

κραδία. V. καρδία.

κράζω *clamo*. Pr. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κά-
ναμυθίζεις; Fr. 280 νῦν δ' οὐ κέκραγά πῶ τὸ γεν-
ναῖον μέλος.

κραίνω *perficio*. Pr. 512 οὐ ταῦτα ταύτη
Μοῖρᾳ πῶ τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. Sept.
426 πύργους δ' ἀπειλεῖ δειν' ἢ μὴ κραινοῖ τύχη.
[549 πύργους ἀπειλεῖ τοιοδ' ἢ μὴ κραινοῖ θεός.] 802
κραίνων παλαιὰς Λαῖου δυσβουλίας. Ag. 144 καλὰ
Διὸς κόρα τερπνὰ Εὐμβόλα κρᾶναι, ubi κρᾶναι
optativus est, pro infinitivo acceptus ab inter-
polatore qui post τερπνὰ addidit τούτων αἰτεῖ,
quae delevi. 369 ἔπραξεν ὡς ἐκράναν. 1424
ἐάν δὲ τοῦμπαλιν κραινῇ θεός. Ch. 462 ἰὼ θεοί,
κραίνετε' ἐνδίκως δίκας. 1075 ποῖ δήτα κρᾶνεῖ,
ποῖ καταλήξει μετακομισθέν μένος ἄτης; Eum.
759 Πάλλιδος καὶ Λοξίου ἕκαστι καὶ τοῦ πάντα
κραίνοντος τρίτου σωτήρος. Suppl. 368 ἐγὼ δ'
ἄν οὐ κραινοίμ' ὑπόσχεσιν πάρος. 608 τόνδε
κραινόντων λόγον. 622 ἐκραν' ἀνέυ κλητήρος ὡς
εἶναι τάδε. Passivum 964 ὡνπερ ἦδε κραινεται
ψήφος. Pr. 211 τὸ μέλλον ἡ κραινοῖτο πρoutεθε-
σπικεῖ, ubi probabilis est κρανοῖτο, quod restituit
Elmsleius. 911 ἀρὰ Κρόνου τότ' ἦδη παντελῶς
κρανθήσεται. Ch. 871 πῶς κέκρανται δόμοις;
Eum. 347 λᾶχνη τὰδ' ἐπ' ἄμιν ἐκράνθη. Suppl. 91
εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 943 δημόπρακτος ἐκ
πόλεως μία ψήφος κέκρανται.

κραῖπνός *velox*. Pers. 95 κραῖπνῷ ποδί.
κραῖπνόςυτος *celeriter vectus*. Pr. 279 κρα-
ῖπνόςυτον θάκον προλιποῦσα.

κραῖπνοφόρος *celeriter ferens*. Pr. 132 κρα-
ῖπνοφόροι δέ μ' ἐπεμψαν αὔραι.

Κραναός *Cranaus*, antiquissimus rex Athenien-
sium. Eum. 1011 παῖδες Κραναοῦ, i. e. Athenien-
ses, qui etiam Κραναοὶ appellantur: v. Thes. vol.
4 p. 1915. Schol. Arist. Ach. 75 ὦ Κραναὰ πόλις:
τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος
(fr. 343) γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει.
Aeschyli Eum. 1011 πολισοῦχοι παῖδες Κραναοῦ
respicī putat Nauckius.

κράνος *galea*. Sept. 385 κράνους χαίτῳμα.
459 πάλος ἔξ ὑπτίου πῆδησεν εὐχάλκου κρά-
νους.

κράς *caput*. Sept. 855 ἐρέσσει' ἀμφὶ κρατὶ
πόμπιμον χερσὶν πίτυλον. Pers. 371 πᾶσι στέρε-
σθαι κρατὸς ἦν προκειμένον. Ch. 198 ἀπ' ἐχθροῦ
κρατὸς ἦν τετμημένος. Suppl. 685 νοῦσων δ'
ἐσμός ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατὸς (sic H. Vossius pro
κράτος) ἀτερπής. 841 ἀποκοπὰ κρατὸς.

κράσις *mixture*. Pr. 482 ἔδειξα κράσεις ἡπίων
ἀκεσμάτων. *libatio vini aqua mixti*. Fr. 52 τὴν
δευτέραν δὲ κράσιν ἤρσιον νέμω.

κραταίλεως *scorpiolus*. Ag. 666 ἔξεοκίλει
πρὸς κραταίλων χθόνα.

κραταῖός *viribus potens, validus*. Pr. 428
ὑπέροχον σθένος κραταῖον γᾶς (γᾶς ego addidi)
οὐράνιον τε πόλον νῦτοισ ὄχων στενάζει (sic cor-
roxi pro νῦτοισ ὑποστενάζει).

κραταίπιλος. Choeroboscus in Cramerī Anecd.
Oxon. vol. 4 p. 318, 6 τὰ παρὰ τὸ κράτα διὰ τοῦ
αἰ γράφεται, ὅσον κραταῖβιος· κραταίπιλος δ' ἰσχυ-
ρὸν πῆλιον ἔχων παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 431). Conf.
Eustath. p. 1938, 2.

κρατερός *validus*. Pr. 167 κρατερὰς ἐν γυιο-
πέδαις. Eum. 358 κρατερόν ὄντα περ ὁμῶς μαυ-
ροῦμεν.

κρατέω *dominor*. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς
ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ'
ὑπεύθυνος κρατεῖ. 519 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ
πλήν ἀεὶ κρατεῖν; 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ.
939 κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 955 νέον
νέοι κρατεῖτε. Ag. 951 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. 1618 κρα-
τοῦντων τῶν ἐπὶ Ζυγῷ δόρος. 1664 τὸν κρα-
τοῦντα. Ch. 267 ἀπαγγεῖλη τάδε πρὸς τοὺς κρα-
τοῦντας. 377 τῶν δὲ κρατοῦντων χεῖρες οὐχ ὅσαι.
739 ἡ κρατοῦσα, ubi ἡ κρατοῦσα δυνάμει γυνή
intelligitur, nisi haec ipsa verba exciderunt, quae
Weilii coniectura est. Eum. 163 οἱ νεώτεροι θεοὶ
κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. Suppl. 399 οὐ-
δέ περ κρατῶν. || *superior sum, vinco, supero*. Pr.
213 ὡς οὐ κατ' ἰσχύ' — χρεῖν, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερ-
σχόντας κρατεῖν. Sept. 189 κρατοῦσα μὲν γὰρ
οὐχ ὁμιλητὸν θράσος, [516 πρὸς τῶν κρατοῦν-
των δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένοι.] Pers. 149 πό-
τερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν, ἢ δορυκράνου λόγῃς
ἰσχύς κεκράτηκεν. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἰσθ'
ἕκαστι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 324 καὶ
τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς
ἀκούειν ἔστι. Eum. 973 ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος.
Ag. 349 τὸ δ' εὐ κρατοῖ. Suppl. 604 δήμου κρα-
τοῦσα χεὶρ ὅπῃ πληθύνεται. De fama quae obti-
net, de quo usu dictum est in Thes. vol. 4 p. 1925.
Pers. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνῆς. Suppl. 294 ἦν ὡς
μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. || *iubeo*. Ag. 10
ὡδε γὰρ κρατεῖ γυναῖκα ἀνδρόβουλον ἐλπίζον
κέαρ, quocum in Thes. vol. 4 p. 1925 contrariae

significationis exemplum Arist. Av. 735 comparatum est ἀσυχρά τῷ νόμῳ κρατούμενα, i. e. prohibita, votita. || κρατεῖ *praestat, melius est*. Ag. 1364 καταθεῖν κρατεῖ. Sic Casaubonus pro κρατεῖ.

κρατέω cum genitivo *imperium teneo*. Pr. 149 νέοι γὰρ οἰακόνεμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. Ag. 1673 κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων. Eum. 574 ὧν ἔχεις αὐτὸς κρατεῖ. Suppl. 259 τῶνδε τάπ'ι τάδε κρατῶ. || *superior sum, potior*. Sept. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Eum. 491 εἰ κρατήσει δικά τε καὶ βλάβη τοῦδε ματροκτόνου. Suppl. 387 εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. Pers. 750 θεῶν δὲ πάντων φετο — καὶ Ποσειδῶνος κρατήσιν. || Cum accusativo *vincō, coerceo*. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Ch. 81 πικρὸν φρονῶν στύγος κρατοῦση. || *imperium teneo*. Suppl. 255 καὶ πᾶσαν αἶαν — τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου κρατῶ.

Passivum κρατοῦμαι *vincor*. Sept. 750 κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾷ. Ag. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεί. Ch. 499 εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικήσοι θέλει. Eum. 148 ὕπνῳ κρατηθεὶς ἄγαν ὤλεσα. Ch. 957 κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς. Sic M, non κρατεῖται *plws*, quod editores scripserunt. κρατεῖ δὲ πῶς Elmsleius ad Eur. Med. 50. Schol. συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς: unde Hermannus κρατεῖται δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μὴ μ' ὑπουργεῖν κακοῖς.

κρατῆρ *crater*. Ch. 291 οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λίθος. Improprīe Ag. 1397 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραιῶν αὐτὸς ἐκπίνει μολῶν. Similiter Arist. Ach. 937 κρατῆρ κακῶν, τριπτήρ δικῶν.

κράτιστος *optimus*. Pr. 216 κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστῶτων τότε φαίνεται εἶναι.

Κράτος *Robur*. Pr. 12 Κράτος Βία τε, quae personae in scenam prodeunt in initio huius fabulae. Ch. 244 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μερίστῳ Ζηνὶ συγγενεῖτό μοι.

κράτος *vis, potestas*. Pr. 527 μηδὰμ' ὁ πάντα νέμῳ θεῖτ' ἐμὰ γυνῆμα κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Eum. 27 Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα. Suppl. 209 μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. [685 vitiose κράτος pro κρατός: v. s. v. κράς.] 763 χρῆ φυλάσσεσθαι κράτος. 393 μὴ τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. 437 τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη. Ch. 1 Ἐρμῇ χθόνιε πατρῷ ἔποπτεῦν κράτη. || *imperium*. Pr. 948 πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. Ag. 104 ὅδιον κράτος αἰσίον ἀνδρῶν ἐντελέων. 258 ἦκα σεβίζων σὺν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 1470 κράτος τ' ἰσόφυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. 1585 ἀμφίλεκτος ὧν κρατεῖ. Ch. 480 αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σὺν δόμων. Suppl. 425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός. Pers. 785 ἀπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν. || *is qui imperium tenet*. Ag. 109 Ἀχαιῶν διθρόνον κράτος. 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. Suppl. 526 τελέων τελεότατον κράτος, ὀλβίε Ζεῦ. Sept. 127 ὡ Διογενεὶς φιλόμαχον κράτος (Minerva). || *victoria*. Ag. 943 κράτος μέντοι πάρες γ' ἐκὼν ἐμοὶ. Ch. 490 δὸς δὲ τ' εὐμορφον κράτος. Sic M, pro quo δὸς δ' ἐπ' scripsi. Artissimum foret δὸς τελεσφόρον κράτος. Eum. 530 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὥπασεν. Suppl. 1070 καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. Numero plurali 951 εἰη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἀρσεσιν, ubi κράτος scripsit Weilius satis probabiliter. Nam etsi κράτεσιν ἀρσένων in hac

ipsa fabula legitur v. 393, hic tamen nihil causae erat cur singulari νίκη pluralem adiungeret κράτη, qui ab librario illatus esse potest ad praecedentis vocabuli terminationem aberrante. Similiter Plato Leg. 12 p. 962 dixit νίκην καὶ κράτος τῶν πολέμων, et Demosth. p. 381, 12 κράτος πολέμου καὶ νίκην.

κρατύνω i. q. κρατέω, *dominor, regno*. Pr. 150 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεύς ἀθέτως κρατύνει. 403 Ζεὺς δ' ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Pers. 889 καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους (νῆσους). 900 καὶ τὰς εὐκτεάνους, κατὰ κλήρον Ἰαόνιον πολυάνδρους. || Ἑλλάνων ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν, ubi metrum ἐκράτει postulat, quod coniecit Hermannus, si recte habet σφετέραις. Ag. 1471 κράτος τ' ἰσόφυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Suppl. 372 κρατύνεις βωμόν ἐστὶν χθονός. 596 ὕπ' ἀρχᾶς δ' οὐτινος θοάων τὸ μείον κρείσσονας (sic Turnebus pro κρείσσον ὧν) κρατύνει οὐτινος ἀνωθεν ἡμένου σέβει κάτω. Sic Hermannus pro κρατύνει. 699 τὸ δάμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει.

κρέας *caro*. Ag. 1220 χείρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. 1242 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδεῖων κρεῶν Ξυνήκα. 1593 παρέσχε δαῖτα παιδεῖων κρεῶν.

κρείσσότεκνος. Sept. 784 τῶν κρείσσοτέκνων δ' ἀπ' (δ' ἀπ' metro postulante delevit Blomfieldus) ὁμμάτων ἐπλάγχθη. Vocabulum suspectum. κυρσοτέκνων Hermannus, quod significet *privavit se oculis qui liberis occursuri erant*.

κρείσσω *potentior*. Pr. 902 κρείσσονων ἐμοῦ θεῶν (sic scripsi pro κρείσσονων θεῶν ἔρως) ἀφικτον ὄμμα προσδράκοι με, ubi κρείσσονες oppositi sunt Oceano, inferioris ordinis deo. κρείττονες de diis dictum ab Aeschylō Αἰτναίαις (fr. 7) memorat Hesychius. 922 κεραυνοῦ κρείσσων' εὐρήσει φλόγα. Ag. 60 οὕτω δ' Ἀτρεΐς παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεὺς. Suppl. 596 τὸ μείον κρείσσονων κρατύνειν. 760 ἄλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι, ubi M κρείσσων, superscripto ους: unde Hermannus φήμη κρείσσονας λύκους κυνῶν. Ag. 1376 ὕψος κρείσσων ἐκπηδήματος. || *potior, melior*. Pr. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρείσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 750 κρείσσον γὰρ εἰσάπαε θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 968 κρείσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεῦειν πέτρα ἢ πατρὶ φῶναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Suppl. 190 κρείσσον δὲ πύργου βωμός. Pr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἔστιν ἢ πεφυκέναι κρείσσον κακῶς πράσσοντα. Sept. 266 εὐχου τὰ κρείσσων. Ch. 372 ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς.

κρεκτός adiectivum ἀ κρέκειν ductum, quod de cithara pulsanda dicitur: hinc *cantatus*. Ch. 822 ἄμα δὲ κρεκτὸν γοατᾶν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus pro ὁμοῦ κρεκτὸν γοητῶν (γοητῶν M a m. rec.) νόμον μεθίσσομεν πόλει. Est vocabulum alibi non lectum, nisi quod Hesychius annotavit θρεκτοῖσι νόμοις ἀντὶ τοῦ τροχαλοῖς, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαινομένῳ. ἔνοιη δὲ κρεκτοῖς, et recte quidem, si quid loci Aeschylei similitudini tribuendum est.

κρεμάς *pendens*. Suppl. 795 οἰόφρων κρεμάς γυπίας πέτρα. Falsum in M accentum κρέμας γυπίας correxit Hermannus.

κρεμαστός *suspensus*. Fr. 249 κρεμαστὰ τόξα πίτυος ἐκ μελανδρόου. Sic Hermannus pro κρεμάσασα τόξον, quod est ap. schol. Hom. Od. 14, 12 κρεμάσας τόξον ap. Eustath. p. 1748, 57.

κρεοβόρος *carnivorus*. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους (sic anonymus Butleri pro κρεοβρότους, quod etiam κρεοβότους esse potest) Ἀμαζόνες.

κρεοκοπέω *dilanio*. Pers. 463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. Alterum huius verbi exemplum est apud Euripidem Cycl. 358 κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

κρεοургός *lanius, carnes concidens*. Ag. 1592 κρεουργὸν ἡμαρ εὐθύμως ἀγειν δοκῶν, *diem festum, quo convivis carnes distribuuntur*.

Κρέων *Creon*, Menoecei filius, rex Thebarum. Sept. 474 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα.

κρέων *imperans*. Suppl. 574 Ζεὺς δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.

κρήνυμαι *pendeo*. Sept. 229 ὕπερθ' ὀμμάτων κρηναμέναν νεφελάν.

κρηναῖος *fontanus*. Pers. 483 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος.

κρήνη *fons*. Pr. 677 Λέρνης τε κρήνην. Sic Canterus pro Λέρνης ἄκρην τε.

κρηνιάς *fontana*. Fr. 170 Νύμφαις κρηνιάσιν. Sic Meinekius pro κρήναισιν, pro quo etiam κρηναῖαις scribi potest.

κρηπῆς *fundus*. Pers. 815 κοῦδέπω κακῶν κρηπῆς ὅπεσσι.

Κρής *Cretensis*. Fr. 186 ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατον.

Κρήσσι in scripta fuit Aeschyli fabula (fr. 114—118).

Κρητικός *Creticus*. Ch. 616 Κρητικοῖς χρυσομητοῖσιν ὄρμοις.

κρίβανος *urnus*. Fr. 321 τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνω θῆσω. Sic correxī quod apud Athen. 9 p. 375 d legitur νοθοῦντι.

κριθάω *lascivio*. Ag. 1641 κριθῶντα πῶλον.

κριθὴ *hordeum*. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.

κρίμα *iudicium*. Suppl. 397 οὐκ εὐκριτον τὸ κρίμα.

κρίνω *secerno, deligo*. Eum. 487 κρίνασα δ' ἀσπῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Fr. 137 (apud schol. Arist. Pac. 1177) ἀπὸ δ' αὐτῆς Ξουθὸς ἱππαλεκτρυῶν | στάζει κριθέντων (sic Hermannus pro κηρόθεν τῶν) φαρμάκων πολλὸν πόνοσ. || *praefero*. Ag. 471 κρίνω δ' ἀφθονον ὄλβον. Suppl. 398 κρίνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. || *decerno, diiudico*. Sept. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρίνει. Ag. 1561 δύσμαχα δ' ἔστι κρίναι. Ch. 903 κρίνω σε νικάν. Eum. 433 κρίνε δ' εὐθεῖαν δίκην. 468 κρίνον δίκην. 613 εἰ δικαίως εἶτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τὸδ' αἷμα κρίνον. 682 πρῶτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. 734 ἐμόν τὸδ' ἔργον, λοιπὴν κρίναι δίκην. 677 744 πῶς ἀγῶν κριθήσεται; 741 κὰν ἰσόψηφος κριθῇ. Pr. 485 de somniis interpretandis κάκρια πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἂ χρηῖ ὕπαρ γενέσθαι. Pers. 225 εὐ δὲ πανταχὲ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 520 ὑμεῖς δὲ φαῦλως αὐτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Ch. 542 κρίνω δὲ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.

κρίσις *arbitrium*. Ag. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει.

κριτὴς *iudex*. Suppl. 397 μὴ μ' αἰροῦ κριτὴν. De somniorum interprete Pers. 226 εὐνοῦς γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς.

κροκόβαπτος *croco tinctus*. Pers. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὐμαριν αἰερῶν.

κροκοβαφὴς *croci colore referens*. Ag. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγῶν.

κρόκος *crocus*. Ag. 239 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα.

Κρόνιος *Saturnius*. Pr. 577 ὦ Κρόνιε παῖ. Ioannes Lydus de mensibus p. 274 ed. Has. τὴν τότε μὲν λεγομένην Κρονίαν, νῦν δὲ ἱερὰν πόλιν ὡς Ἰσῖονος — καὶ Αἰσχύλος (fr. 10) ἐν τῇ Αἴτῃ (i. e. ταῖς Αἰτναῖαις) παραδίδασιν.

Κρόνος *Saturnus*. Pr. 185 Κρόνου παῖς. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον. 220 τὸν παλαιγενὴ Κρόνον. Eum. 641 αὐτὸς δ' ἔδρσε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

κρόταφος *caucumen*. Pr. 721 ἐνθα ποταμὸς ἐκφυσθ' μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν.

κροτησμός *pulsatio*. Sept. 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσι ὑπὸ πτόλιν, i. e. ictus telorum in clypeum coniecturum.

κροτητός *pulsatus*. Ch. 428 κτύπῃ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἄμον καὶ πανάθλιον κάρα.

κρύβδα *clam*. Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν τότε;

κρύος *frigus*. Sept. 834 κακὸν με καρδίαν τι περιπίπτει κρύος. Eum. 161 τὸ περιβαρὺ κρύος ἔχειν.

κρυπτάδιος *clandestinus*. Ch. 946 κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά.

κρυπτός *occultus*. Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὁρθοῦται λόγος. Ib. 816 loco corrupto πολλὰ δ' ἄλλα φανερὰ χρηζῶν κρυπτά, in M κρυπτά vel κρυπτάνεσθαι, sed κρυπτά explicat scholiasta supra versum verbis τὰ κρυπτά φανερώσει, et in margine θέλων πολλὰ κρυπτά εὐρίσκει. [Suppl. 296 καὶ κρυπτά vitiose pro κάκρυπτα: v. s. v. ἀκρυπτος.]

κρύπτω *occulto, obtego*. Pr. 1018 κρύψει δέμας τὸ σόν. Ag. 455 ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυπεν. Eum. 461 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα. || *celo* cum accens. personae et rei Pr. 625 μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Passivum Pr. 501 ἐνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. Ch. 449 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη, χέουσα (sic Dobraeus pro χείρουσα) πολυδάκρυον γόνον κεκρυμμένα, ubi κεκρυμμένον correxī. Ag. 387 οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ, φῶς αἰνολαμπές, σίνος.

κρυσταλλοπῆξ *glacie constrictus*. Pers. 501 περὶ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

κρυφαῖος *occultus*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ. 385 κρυφαῖον ἐκπλουν. Ch. 83 κρυφαῖος πένθεσιν παχυνουμένη.

κρυφαίως *in occulto*. Pers. 370 ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὐρόντες τινά.

κρωσσός *urceus*. Fr. 96 μὴδὲ κρωσσούς μῆτ' οἰνηρούς μῆθ' ὕδατηρούς λείπειν ἀφνειοῖσι δόμοισι.

κτάομαι *comparo*. Pers. 755 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο. [Ch. 1001 τοιοῦτον ἂν κτήσαιο φηλήτης ἀνὴρ.] Eum. 289 κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτὸν τε καὶ γῆν. || ἐκκτημαι vel ἐκτῆμαι *comparavi mihi, habeo*. Pr. 795 κοινὸν ὄμμ' ἐκτῆμαι. Ag. 1051 φωνῇ βάρβαρον κεκτημένη. Fr. 285 κοινὸν τύχη, γνῶμη δὲ τῶν κεκτημένων. Sept. 1017 ἄγος δὲ καὶ θανάων κεκτῆσεται. || ὁ κεκτῆμένος *dominus*. Suppl. 336 τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους;

κτέανον *quod possidetur, possessio*. Sept. 729 κτεάνων χρηματοδοταῖς πικρὸς, ὠμόφρων σίδαρος. 903 μενεῖ κτεάνα τ' ἐπιγόνους. Ag. 1573 κτεάνων τε μέρος κατὰ ἐλπίδα πᾶν ἀπόχρη μοι. Ch. 943 ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβύς.

κτεάτειρα *in possessionem tradens, paratiz.* Ag. 356 νύξ φίλια μεγάλων κόσμων κτεάτειρα.

κτείνω *interficio.* Pr. 866 μίαν δὲ παίδων ἡμερος θέλει τὸ μὴ κτείνειν σύνευνον. Sept. 636 σοὶ συμφέρεισθαι καὶ κτανῶν θανεῖν πέλας. [ib. 962 ἔκτανες male pro ἔκτανες.] 970 φίλον ἔκτανες. Pers. 452 ὅπως — κτείνουιν (κτείνων *Porson.*) εὐχείρωντον Ἑλλήνων στρατόν. 776 τὸν δὲ σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. 794 κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν. Ag. 1260 κτενεῖ με τὴν τάλαιναν. 1542 κτεῖνας ἄνδρα τὸν αὐτῆς. 1646 ἀλλὰ νιν γυνή — ἔκτεινε. Ch. 41 τοὶς κτανούσι τ' ἔγκοτειν. 144 καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατανεῖν. 189 ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἢ κτανούσ' ἔκειρατο. 367 οἱ κτανόντες νιν. [441 κτείνειν *vitiose* pro κτίσαι.] 550 ἐγὼ κτενῶ (κτείνω *M*) νιν. 888 δόλοισι δολοῦμεθ', ὥσπερ οὖν ἔκτειναμεν. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; 922 κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα. 1027 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 84 καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρώον δέμας. 96 ὦν μὲν ἔκτανον, ὄνειδος ἐν φθοισίν οὐκ ἐκλείπεται. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλὰς. 422 καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 463 ἔκτεινα τὴν τεκούσαν. 588 ἔκτεινα. 599 νεκροῖσι νὺν πέπεισθι μητέρα κτανῶν. 740 ἄνδρα κτανούσης θυμάτων ἐπίσκοπον. Suppl. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο. Fr. 281, 8 αὐτὸς ἔστιν ὁ κτανῶν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. || Aoristi forma κτάσσει *cum participio* κτάμενος *occisus* apud *Homerum et Pindarum*, de qua v. *Thes.* vol. 4 p. 2030. Pers. 893 γὰρ δ' αἰάζει τὰν ἔγγαιαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν. [Sed Ch. 806 κτάμενον *corruptum* ex κτίμενον.]

κτεῖς *digitus.* Ag. 1594 τὰ μὲν ποδῆρη καὶ χερῶν ἄκρους κτεῖνας. Dicitur de digitis, quia certis intervallis sunt distincti ut dentes pectinis.

κτῆμα *id quod quis possidet.* Sept. 790 καὶ σφε σιδαρονόμῳ διὰ χειρὶ ποτε λαχεῖν κτῆματα. 817 διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. 908 ἐμοιράσαντο δ' δευκάρδιοι κτῆματα. κτήνη *possessio.* Ag. 129 πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημοπληθῇ Μοῖρα λαπάξει.

κτῆσιος *ad possessionem pertinens.* Ag. 1009 χρημάτων κτησίων. Iovis Penatis epitheton, de quo v. *Thes.* vol. 4 p. 2035, est Ag. 1038 σταθείσαν κτησίῳ βωμοῦ πέλας. Suppl. 445 κτησίῳ Διὸς χάριν.

κτίζω *condo.* Pr. 815 οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, ἰοῖ, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοισι κτίσαι. || *procreo.* Suppl. 171 τὸν τὰς βοῶς παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνυ. 1067 εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας. || *paro, efficio.* Ch. 351 ἐπιστρεπτόν αἰὼ κτίσας. Suppl. 435 ὅποτερ' ἂν κτίσης. Ch. 441 μόνον κτίσαι μωμένα. Sic *Stanleius*. κτείνει *M*, littera *v* in *litura a m. rec.* 484 οὕτω γὰρ ἂν σοι δαίτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοῖται. || *facio, reddo.* Pers. 289 πελλάς Περσίδων μάταν ἔκτισαν εὐνίδας (ubi metrum εὐνίδας ἔκτισαν *postulat*, quod restituit *Boeckhius*) ἢ δ' ἀνάνδρους. Ch. 1060 ἐλεῦθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. Eum. 171 τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα. 714 χρησμοῦς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβείν κελεύω μηδ' ἀκαρπύτους κτίσαι. Suppl. 140 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειεν. 636 μήποτε — βοᾶν κτίσαι μάχλον Ἄρη. *Participium perfecti passivi* Ch. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον. Sic *Bambergerus* pro κτάμενον. *Frequens* apud *Homerum* in *composito* ἐκτίμενος.

Ib. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μέγα ναίων στόμιον.

κτύπος *pulsus, strepitus.* Pr. 183 κτύπου γὰρ ἀχὺ χάλυβος διήξεν ἄνθρωπον μυχόν. 916 τοῖς πεδαρσίσι κτύποις πιστός. 923 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερόν κτύπον. Sept. 83 δπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται. Sic *correx* quod est in *M* ὀπλοκτύπος τί χρίμπτεται. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 103 κτύπον δέδορκα. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλή. Ch. 427 κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανόθλιον κάρα. 652 θύρας ἀκουσον ἐρκείας κτύπον.

κυάνεος *caeruleus.* Pers. 81 κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσω φονίου δέργμα δράκοντος, ubi *trissyllabum* est: unde κυανούν *Blomfieldus*. Fr. 449 in *elegia syllaba prima producta* κυανῆ καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας Μοῖρα, i. e. *mors*.

κυανώπις *caeruleus aspectu.* Pers. 559 κυανώπιδες θοαί (θοαί *ego addidi*) νῆες. Suppl. 743 δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας. Hoc *adiectivum* alibi non legitur, eodem vero sensu *naves* κυανόπρωροι (*naves caeruleae* apud *Virgilium*) dicuntur, de quibus v. *Thes.* vol. 4 p. 2049.

κυβερνήτης *gubernator.* Suppl. 770 φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νύξ κυβερνήτη σοφῷ.

κύβος *talus.* Fr. 132 βέλῃηκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. Sept. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.

κυδάζομαι *convicior.* Fr. 91 οὐ τοι γυναιεῖ δεῖ κυδάζεσθαι.

κύδις *clarissimus.* Suppl. 14 κύδιςτ' ἀχέων ἐπέκρανεν. Fr. 92 κύδιςτ' Ἀχαιῶν.

κύδος *gloria.* Sept. 317 ἀροισθε κύδος τοῖσδε πολίταις. Pers. 455 ὥς γὰρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης.

κυδρός *gloriosus, gloria et decore praestans.* Fr. 170 νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θαλαῖσιν ἀγείρω.

Κυθήρεια *Venus.* Suppl. 1033 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθήρειας, quod in *Κυθήρειος* mutatum est in *apogr.* *Guelferbytan.* γάμος ex *glossmate* illatum esse pro τέλος *coniecit* *Weilius*.

κυκάω *turbo, confundo.* Pr. 994 λευκοπτέρω δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. [Pers. 310 κυκώμενοι in *uno apogr.* illatum pro νικώμενοι, *librario* ad proximum κύρισσον aberrante.]

κύκλος *orbis.* Dicitur de orbe et solis et lunae: v. *Thes.* vol. 4 p. 2081. De sole Pr. 91 καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Pers. 504 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. || *orbis scuti, scutum.* Sept. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγω. 496 ὄφρων δὲ πλεκτάνοις περιδρομον κύτος προσηράφισται κοιλογάστορος κύκλου. 591 σῆμα δ' οὐκ ἐπὶν κύκλῳ. || *Adverbialiter* κύκλῳ *in orbem, circumcirca.* Pers. 368 ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἰάντος περίε. 418 κύκλῳ περίε ἔθεινον. Ch. 983 κύκλῳ παρασταδὸν στέγατρον ἀνδρὸς δεῖξατε. Fr. 407 ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περιστήτε. κυκλόμαι (forma media) *circumdo.* Sept. 121 Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται. Pers. 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, quod per *imesin dictum* pro ἀμφεκυκλοῦντο. || *Passive* Sept. 247 στένει ὁλίμα γῆθεν ὥς κυκλοῦμενον, i. e. *'obsidione cinctum.* Improperie Ag. 997 δίνειας κυκλοῦμενον κέαρ.

κυκλωτός *rotundus.* Sept. 540 σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι.

κυκνόμορφος *cygni figuram habens.* Pr. 795

δοσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. Ch. 874 μάχης γάρ ποὶ κεκύρωται τέλος. Suppl. 603 ἐνίσπε δ' ἡμῖν ποὶ κεκύρωται τέλος. || *confirmo*. Pers. 521 ἔπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὕμῳν.

[κυρσότεκνος Hermannii coniectura Sept. 784. V. κρεισσότεκνος.]

κύτας *clypeus*. Sept. 495 περιδρομον κύτος — κοιλογάστορος κύκλου. || *vas, urna*. Ag. 322 ὄξος τ' ἀλειφά τ' ἐγγέας ταυτῷ κύτει. 816 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἔλπις προσήει. [κύτει pro τεύχει coniecit Blomf. Ag. 1128.]

κύφελλον *pydes*. Suppl. 793 αἰθέρος θρόνος, πρὸς δν κύφελλ' ὕδρηλὰ γίνεταί χιών, ubi M πρὸς δν νέφη δ' ὕδρηλὰ ex glossemate. κύφελλα (nam numeri singularis exempla nulla sunt) grammaticē per νέφη explicant. Usi sunt hoc vocabulo Callimachus et Lycophro, quorum exempla v. in Thes. vol. 4 p. 2164, haud dubie praeceuntibus antiquioribus poetis.

Κυχρεῖος *Cychreus*. Pers. 570 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρεῖας, i. e. circa Salaminem. Nam Κυχρεῖος est πάγος περὶ Σαλαμίνα, et Salamis ipsa Κυχρεῖα est appellata: v. Steph. Byz. s. v. Κυχρεῖος.

κύων *canis*. Sept. 1014 ἀρπαγὴν κυσίν. Ag. 3 1093. Ch. 446 κυνὸς δίκην. Eum. 132 κλαγγάνεις δ' ἄπερ κύων. 246 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν — ἐκματεύομεν. Suppl. 760 ἄλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι. 800 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἔλωρα — οὐκ ἀναινομαι πέλειν. Fr. 239 κύνες διημάθονον ἀνδρα δεσπότην. Non raro transfertur ad alia. Sic Pr. 803 Ζηγνὸς ἀκαταγείς κύνας γρύπας φύλαξαι. 1022 Διὸς δέ τοι πτηγνὸς κύων δαφονὸς ἀετός. Ag. 136 pariter de aquilis παντοῖσιν κυσὶ πατρός. 1228 de Clytaemnestra γλώσσα μιστήρῃς κυνός. De Furis Ch. 924 φύλαξαι μητρός ἐγκότους κύνας. et 1054 αἶδε μητρός ἐγκότοι κύνες. Fr. 234 Σφίγγρα δυσαμεριὰν πρύτανιν κύνα πέμπει. Ag. 607 γυναικα πιστήν — δωμάτων κύνα. [896 ἀνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα.] Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχύν

ἱταμαῖς κυσὶν ἀεροφοῖτοῖς, de quo v. s. v. ἱταμός. || *canis s. canicula*, nomen sideris. Ag. 967 φυλλὰς — σκιὰν ὑπερτείνασα σερπίου κυνός, i. e. umbram adversus canicularis sideris aestum praetendens.

κῶδων *tintinnabulum*. Sept. 386 χαλκήλατοι κλᾶζουσι κῶδωνες φόβον. 399 λόφοι δὲ κῶδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

κῶκυμα *eiulatus*. Pers. 332 λιγέα κωκύματα. 427 οἰμωγῇ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα.

κωκυτός *eiulatus*. Sept. 243 μὴ νυν — κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε. Ch. 150 ὕμᾱς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος.

Κωκυτός *Cocytus*, fluvius inferorum. Sept. 690 κῶμα Κωκυτοῦ λαχόν. Ag. 1160 ἀμφὶ Κωκυτόν τε κάχερουσίους ὄχθους.

κω κύω *lamentor*. Ag. 1313 ἄλλ' εἶμι κὰν δόμοισι κωκύουσ' ἐμῇν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν.

κῶλον *artus, crus*. Pr. 81 κῶλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει. 323 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 496 κνίστη τε κῶλα συγκαλυπτὰ. Ag. 1385 μεθήκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 372 σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα. De altera parte stadii Ag. 345 δεῖ — κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

[κωλύω *prohibeo*. Suppl. 1002 κωλύουσιν.]

κῶμος *coetus*. Ag. 1189 πεπωκῶς — βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει.

κῶνω *sup. culcz*. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαὶ κῶνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θυώσσοντος.

κῶπη *remus*. Pers. 376 ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροπούτο κῶπην. 378 πᾶς ἀνὴρ κῶπης ἀναξ. 396 κῶπης ῥοθιάδος ἔνεμβολῇ. 425 ἀγαῖσι κωπῶν. Ag. 1618 νερέτρῃ προσήμενος κῶπη.

κωπήρης *remis instructus*. Pers. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.

Κωρυκίς *Corycia*. Eum. 22 ἔνθα Κωρυκίς πέτρα κοίλη, i. e. Parnassus: v. Thes. vol. 4 p. 2211.

κωφός *surdus*. Sept. 202 ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω; Ch. 881 κωφοῖς αὐτῷ.

Λ.

λαβή *acceptio*. Suppl. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν (Ἄρης), ubi schol. ὁ Ἄρης κρίνει τὸ νεῖκος. οὐδὲ γὰρ ἀργυρον παρ' ὕμῶν λαμβάνοντες εἰρηνεύσαινεν ἄν. || *prehensio*. Dicitur plerumque de prehensione qua athleta adversarium prehendit, i. e. de nexu in lucta s. de nexu luctae, ut Quintilianus loquitur, ab H. Stephano memoratus: unde ad alia transfertur. Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν. Sic Canteus pro βλάβας.

λάβρος *impetuosus, vehemens*. Pers. 110 πνεύματι λάβρω.

λαβροστόμῳ *procax sum in loquendo, audacter loquor*. Pr. 327 μὴδ' ἄγαν λαβροστόμῳ.

λαβρόσυτος *impetuose rucus*. Pr. 601 λαβρόσυτος (sic Hermannus pro λαβρόσσυτος) ἦλθον ἥρας ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα.

λάβρως *impetuose, violenter*. Pr. 1022 ἀετὸς λάβρως διαρταμῇσι σώματος μέγα βάκος.

λάγινος *perpetuus*. Ag. 119 λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν.

λαγοδαίτης *leporibus vescens*. Ag. 123 de quibus edāh λαγοδαίτης πομπούς τ' ἀρχάς.

λαγχάνω (cum perfecto εἴληχα et aoristo ἔλαχον) *sorte accipio*. Sept. 55 ὡς πάλω λαχὼν ἔκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγιο λόχον. 126 πύλαις — προσίστανται πάλω λαχόντες. Eum. 32 ἱτῶν πάλω λαχόντες. Sept. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἔκαστος εἴληχεν πάλον. 422 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις. 451 λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἴληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέσω. Pr. 48 ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Sept. 690 κῶμα Κωκυτοῦ λαχόν. 907 ὥστ' ἴσον λαχεῖν. 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες. Pers. 187 Ἑλλάδα κλήρω λαχοῦσα γαίαν. Ag. 380 ὥστ' ἀπαρκεῖν εὐ πραπίδων λαχόντα. 557 τί δ' οὐ στένοντες οὐ λαχόντες ἡματος μέρος; ubi corruptum est λαχόντες. κλαῖοντες (κλάοντες) Stanleius. Eum. 715 ἄλλ' αἵματ' ἄνδρατ' οὐ λαχὼν σέβεις. 931 πάντα γὰρ αὐταὶ τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. Suppl. 693 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάθοιεν, ubi λάθοιεν probabilius est quam λάβοιεν. Ch. 940 ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ Πυθοχρήστας φυγὰς (Orestes) θεῶθεν εὐ φραδαῖσιν ὠρμημένος, ubi Schuetzius ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν, alii minus probabiliter ἔλαχε δ'

ἐς τὸ πᾶν (*omnino*, ut interpretatur Hermannus). ἔλασε legisse videtur scholiasta qui explicat, ἔλασε δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὃ ἐστὶν ἦνυσε τὸν ἀγῶνα· ἀφίκετο, φθσίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, cui verbo ἐς τὸ πᾶν artius iungitur quam verbo ἔλαχε. Quamobrem aut ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν aut ἔλασε δ' ἐς τὸ πᾶν scribendum videtur.

λαγώς *lepus*. Eum. 26 λαγῷ δίκην Πενθεὶ καταρράψας μόρον.

λαθραῖος *clandestinus*. Ag. 1230 δίκην ἄτης λαθραίου.

λαθραῖως *clam*. Pr. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραῖως.

λαῖλαψ *turbo*. Suppl. 34 λαῖλαπι χειμωνοτύπω. Est ventus violentus qui inferne sursum versus repente convolvitur: v. Thes. vol. 5 p. 41.

λαῖος *laevus*. Pr. 714 λαῖος δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες ἰκοῦσι Χάλυβες.

Λαῖος *Laius*, pater Oedipi, rex Thebarum. Sept. 745 Λαῖος. 691 802 842 Λαῖου. (fr. 119 120). secunda totralogiae Oedipodae fabula (fr. 119 120).

λαῖς (forma Dorica pro ληῖς) *praeda*. De captivis Sept. 331 λαῖδος δαλνυμένας μισοθρόου, quas ληϊάδας γυναῖκας dixit Homerus Il. 20, 193 ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλευθέρων ἦμαρ ἀπούρας ἦγον. Quod Hesychius interpretatur ἐκ λείας αἰχμαλῶτους συλληφθείσας. Male Aeschyli scholiasta recentior λαῖδος pro λαοῦ dictum accepit, λαῖδος ἀντὶ τοῦ ληϊδος, ἦγουν τῆς πληθούς τοῦ λαοῦ, τοὔτστι τῶν πολιτῶν, δαλνυμένης καὶ διαφθειρομένης.

λαῖφος *velum*. Suppl. 715 στολμοὶ τε λαῖφους καὶ παραρρῦσεις νεώς. 723 στείλασα λαῖφος. Eum. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένης κεραίας.

λακάζω *clamito*. Sept. 186 αἰεὶν, λακάζειν. Suppl. 873 ἰυζε καὶ λάκαζε. Hesychius λακάζει: λέληκε, βοᾷ, ἀπὸ τοῦ λακεῖν.

λακεῖν. V. λάσκω.

λακίς *laceratio*. Pers. 125 μῆ — βυσσίνους δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. ubi schol. μῆ ῥήξις πέσῃ πέπλοις. cui schol. Byz. addidit ἦτοι μὴ διαρρήξωσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Suppl. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπῖτῳ ἔξιν λακίδι λίνουιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρα. Schol. τῷ διασχισμῷ ἐμπῖτῳ. 903 λακίς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ, i. e. τὴν ἐργασίαν τῶν χιτῶνος, ut schol. explicat. | *lacinia*. Ch. 28 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες. Pers. 835 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθιμάτων.

λακτίζω *calcitro, proculco*. Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, locutione proverbiali, quae etiam alii usi sunt et Aeschylus Pr. 323 dixit οὐκ οὐν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς: v. Thes. vol. 5 p. 58. Ag. 384 ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 885 σύγγρονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. Pr. 881 κραδίᾳ δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

Λάκτισμα *proculcatio*. Improperie de atroci coëpne iniuria quam passus erat Thyestes Ag. 1601 Λάκτισμα δέπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ.

λαμβάνω *prehendo, capio, accipio*. Ch. 128 αὐδὺς τῶνδε κύμα λαμβάνει. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει. [Pr. 55 λαβῶν νιν (i. e. τὰ φέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ραισθηρὶ θεῖναι, ubi recte Stanley in se correxit βαλῶν | Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ἐκίστος λαβέ. [181 ἔξουσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] 1021 τοῦπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ. 524 ἦξω λαβούσα πέλαγον ἐξ οἰκων ἑμῶν. 834 κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς λαβοῦσ' ὑπαντίεζε παιδί. 849

λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων. 690 οἱ κατὰ χθονός θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἡ μεθόναι. Ag. 37 εἰ φθογγὴν λάβοι. 235 προνωπῇ λαβεῖν ἀέρδην. 275 οὐ δόξαν ἂν λαβοίμι βριζούσης φρενός. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβῶν. 1127 μελαγκέρω λαβοῦσα μηχανήματι. 1596 ὁ δ' αὐτῶν (τῶν κρεῶν) αὐτίκ' ἀγνοία λαβῶν ἔσθαι βορὰν ἄσπτον. Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβας (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν. Eum. 80 ἀγκαθεν λαβῶν βρέτας. 130 λάβε, λάβε, λάβε, λάβε, φράζου. Hoc accentu M, non λαβέ. Verba extra metrum posita, nisi Aeschylus scripserat A. λαβοῦ λαβοῦ. B. λαβοῦ λαβοῦ. Γ. φράζου, λαβοῦ. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένης κεραίας. Suppl. 178 τάπτι χέρσου νῦν προμήθειαν λαβῶν αἰνῷ φυλάσαι. 481 κλάδους γε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλας λαβῶν. 491 αἰδοῖον εὐρεθέντα πρόξενον λαβεῖν. 580 λαβοῦσα δ' ἔρμα Δῖον. [692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν. Sic Turnebus pro λάθειον, idque fortasse legit schol. qui ἐκ δαιμόνων per παρὰ δαιμόνων explicat, quod aptum est verbo λάβοιεν. Ego praetuli λάχοιεν.] 726 ἐγὼ δ' ἀρωγούς ξυνδίκους θ' ἦξω λαβῶν. 821 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίασι δίζηνται λαβεῖν. 955 θράσος λαβοῦσαι. Fr. 248 οὐ γὰρ δακῶν ἀνήκεν, ἀλλ' ἐνύκτισεν δεινὴν στομῶν ἐκφυσὶν ποδὸς λαβεῖν, ubi Vulcken. λαβῶν, βλάβην Schneidewinus. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβῶν. 371 λαβῶν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν εἶφος. Capiendi significatione Pr. 194 ποίῳ λαβῶνσε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι; Sept. 38 οὐτιμὴ ληφθῶ δόλῳ. Ch. 557 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταύτῳ βρόχῳ θανόντες, ubi Weilius ληφθέντες — θάνωσι. Pers. 569 τοὶ δ' ἄρα πρωτομόριοι ληφθέντες (sic ex apogr. pro λειφθέντες) πρὸς ἀνάγκας. Ag. 876 πρὸς βίαν λελημμένης, ubi notanda perfecti forma λελημμένης (pro εἰλημμένης), cuius aliquot exempla apud Sophoclem fr. 794 οἶμοι λέλημμαι (sed ἐπείληπται Ant. 732) et Euripidem Ion. 1113. Bacch. 1100. Cycl. 433.

λαμπαδηφόρος *facem gerens*. Ag. 312 τοιοῦδε τοί μοι (sic Schueizius τοιοῖδ' ἔτοιμοι) λαμπαδηφόρων νόμοι.

λαμπάς *fax*. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπάς διὰ χερῶν ὠπλισμένη. Ag. 8 φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 28 ὁλοθυγμὸν ἐνηφμουῖντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. 93 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπάς ἀνίσχει. 287 ἰσχύς πορευτοῦ λαμπάδος. 296 σθένουσα λαμπάς δ' οὐδέποτε μαυρομένη. 489 λαμπάδων φαεσφόρων. Eum. 1022 φέγγη λαμπάδων σελασφόρων. 1042 πυριδάπτω λαμπάδι τερπόμεναι. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει. De solis radiis Ch. 590 πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι.

λάμπη. V. λάπη.

λάμπουρις *vulpes*. Photius p. 206, 18 λάμπουρις: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 397). Aeschyli nomen omittit Hesychius. Vitiosum apud utrumque grammaticum accentum λαμπουρίς correxit L. Dindorfius in Thesaurο vol. 5 p. 84 ex Etym. M. p. 474, 4 σεσημειώται τρία (non oxytona ut alia in ouris) λάμπουρις, ἡ ἀλώπηξ, Τόμουρις ὄνομα πόλεως, καὶ ἵππουρις. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Lycophro 344 1393.

λαμπρός *lucidus, splendens*. Sept. 389 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. 542 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Ag. 6 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροῦς δυνάστας, ἐμπρόποντας αἰθέρι. 281 λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.

Fr. 383 λαμπραΐσιν ἀστραπαΐσι λαμπάδων σέλας. Ag. 658 et fr. 40 λαμπρόν ἡλίου φάος. Ag. 1180 λαμπρός δ' εἴοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσφ. Ξειν. Ch. 810 καὶ νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρόν ἰδεῖν φιλοῖσι ὁμασιν ἐκ δνοφεράς καλύπτρας, ubi M ἐλευθερίας λαμπρῶς ἰδεῖν. Correx. Weilius. [Ib. 285 ὀρώντα λαμπρόν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν. Eum. 698 de aqua pura s. limpida βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρόν μαίνων οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν.] || *illustris, clarus*. Eum. 797 λαμπρά μαρτύρια παρήν.

λαμπρύνω *illustro, clarum reddo*. Eum. 104 εὐδουσα γάρ φρήν ὁμασιν λαμπρύνεται.

λαμπρῶς *splendide, clare, perspicue*. Pr. 833 λαμπρῶς κοῦδ' ἐν αἰνικτηρίῳ. [De Ch. 810 v. s. v. λαμπρός.]

λαμπτήρ *fax, candelabrum*. Ag. 22 ὦ χαῖρε λαμπτήρ νυκτός. Ch. 537 πολλοὶ δ' ἀνήθον — λαμπτήρες ἐν δόμοισι.

λαμπτηρουχία *ignium incendendorum observatio*. Ag. 890 τὰς ἀμφὶ σοὶ κλάουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰέν.

λάμπω *luceo*. Pers. 167 μῆτ' ἀρχημάτοις λάμπειν φῶς. Ag. 774 Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκόπτοις δώμασιν.

λανθάνω *lateo*. Ag. 796 οὐκ ἐστὶ λαθεῖν ὁμαματα φωτός. Suppl. 714 εὐσημον γὰρ οὐ με λανθάνει. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὐ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. || Cum participio Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς. Suppl. 988 μῆτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μῶρῳ θανὼν λάθοιμι. [λάθοιεν Suppl. 692 corrupte pro λάχοιεν. V. λαγχάνω.] || λανθάνομαι *obliviscor*. Ch. 682 μηδαμῶς λάθῃ. Suppl. 731 ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. Idem est λήθομαι, quod v.

λάε *calce, conculcando*. Ch. 642 τὸ μὴ θέμις — λάε πέδον (πέδοι Hermannus) πατούμενον. Eum. 110 πάντα ταῦτα λάε ὀρῶ πατούμενα. 540 βωμόν αἰδεσάι Δίκας μὴδὲ νιν κέρδος ἰδῶν ἀθέψ ποδὶ λάε ἀτίσῃ.

λαοδάμας *populos domans*. Sept. 343 λαοδάμας — Ἀρης.

λαοπαθής. Pers. 945 λαοπαθὴ σέβων ἀλίτυπὰ τε βάρη. Vocabulum corruptum. Metrum postulat νεοπαθέα, quod coniecit Paleius, aut aliud huius mensurae vocabulum.

λαοπόρος *populo transitum praebens*. Pers. 113 λαοπόροις τε μαχαναῖς.

λαός *populus*. Pers. 92 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαός. 593 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλευθερά βάζειν. 729 λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτίσαστο. 1025 ἴανων λαὸς οὐ φυγαίμας. Ch. 365 μετ' ἄλλων δουρικμητὶ λαῷ. Suppl. 367 Εὐνὴ μελέσθω λαὸς ἐκπονέιν ἀκῇ. Fr. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρήτα λαὸν ἤνεσαν. Numero plurali λαοὶ *homines congregati*. Suppl. 89 μερόπεσι λαοῖς. 517 λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίου. 976 βάξει λαῶν τῶν ἐγχώρων.

λεώς (forma Attica pro λαός). Sept. 80 ρεῖ πολὺς ὅδε λεῶς πρὸδρομος ἱππότας. 89 λευκοπρεπὴς λεῶς. Sic emendavi pro ὁ λευκοπρεπὴς λαὸς εὐπρεπὴς (vel εὐπρεπής). 290 τὸν ἀμφιτειχὴ λεῶν. Pers. 126 πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεῶς. 383 πάντα ναυτικὸν λεῶν. 789 Περσικὸς λεῶς. Ag. 189 Ἀχαικὸς λεῶς. 825 ἀσιδηφόρος λεῶς. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεῶς. 290 τὸν Ἀργεῖον λεῶν. 638 ὡς δηχθῇ λεῶς. 681 Ἀττικὸς (δοτικός, ut v. 997, Hermannus) λεῶς. 775 πολιτισσοῦχος λεῶς.

997 χαῖρετ' ἀστικός λεῶς. Suppl. 400 μὴ καὶ ποτέ εἴπη λεῶς. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεῶς. 621 Ἀργεῖος λεῶς.

λαπαδνός *debilis*. Eum. 562 τὸν οὐποτ' ἀχούοντ' ἰδῶν ἀμαχάνοις δούαι λαπαδνόν. Sic Masgravius pro λέπαδνον. Huius formae unum hoc est exemplum: frequentius inde ab Homero ἀλαπαδνός.

λαπάδω proprie *evacuo*: unde *spolio, diripio*. Per ἔκκενόν explicat Athenaeus 8 p. 362 f. Hesychius aliique grammatici in Thes. indicati vol. 5 p. 109. Sept. 47 ὠρκωμόθησαν ἢ πόλει κατασκαφὰς θέντες λαπάδωσιν ἀστυ Κασαίων βίᾳ, (ubi schol. ἔκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ λαπάδου), et iisdem verbis 531. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάδει, ubi Triclinius Μοῖρα λαπάδει, qua forma tragici fortasse non sunt usi nisi metro postulante, quemadmodum ἀμαυροῦν, ubi metrum ferret, alteri formae μαυροῦν praetulisse videntur. Accedit ad haec quod ἀλαπάδω forma est Homerica.

λάπη *ailus*. Eum. 387 ἀναλίμ λάπη. Sic Wieselerus pro λάμποι (λάμπα Canterus), ut apud alios quoque scriptores plerumque λάμπη scribitur, de quo v. Thes. vol. 5 p. 82 et 111. ubi v. quae de propria vocabuli significatione dicta sunt ὁ παχὺς ἀφρός ὁ ἐπιπολάδων τῷ οἴνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς.

Λασθένης *Lasthenes*, dux Thebanorum. Sept. 620 Λασθένης βίαν.

λάσκω *vocem edo, loquor, clamo*. Ag. 596 ὀλολυγμόν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πόλιν ἔλασκον. 865 κάκιον ἄλλο πῆμα λάσκοντας δόμοις. Aoristus est λακεῖν. Sept. 154 ἔλακον ἀέδων βριθυμένων χυδαί. Ag. 614 τοῖσδ' ὁ κόμπος — οὐκ αἰσχροῦ ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν. 1426 περιφρονα δ' ἔλακες. Ch. 35 ἀυρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε. 38 κριταῖ τε τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλακε. 788 διὰ δίκας (καὶ δίκαν Hermannus) πᾶν ἔπος ἔλακον. Perfecti λέλακα (syllaba media producta) unum est exemplum Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονὸν λέλακε χώρα.

Λατογενής. V. Λητογενής.

Λατῷ. V. Λητῷ.

λατρεία *servitius*. Pr. 966 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν — οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

λατρεύω *servio*. Pr. 968 τῇδε λατρεύειν πέτρα.

λάτρον *merces*. Suppl. 1011 οἰκῆσις δὲ καὶ διπλή πάρα τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ, οἰκεῖν λάτρων ἀτερθεν, ubi vitiosum accentum λατρῶν correxit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 132. Per μισθὸς explicat Aristophanes Byz. apud Eustath. p. 1246, 9 aliique grammatici in Thes. indicati. Proprie haud dubie de mercede dictum fuit quae servo datur.

λάφυρα *spolia*. Sept. 278 λάφυρα δάων. 479 λαφύροις δῶμα κομήσει πατρός. Ag. 578 θεοῖς λάφυρα ταῦτα — δόμοις ἐπασσάλευσαν.

λαχὴ *sortitio*. Sept. 914 τᾶφρων πατρῶν λαχαί. Apud Hesychium est paroxytonum λάχη: λήεις, ἀποκλήρωσις. Oxytonum convenit regulae Herodiani apud Arcadium p. 115, 19. Ceterum inepta est scholiastae interpretatio αἱ σκαφαὶ ὡς τὸ (Homeri Od. 24, 241) "φυτὸν ἀμφελάχαιεν."

λάχος *sors*. Ch. 361 μόριμον λάχος τιμπλάντων (emendavi περαιῶν, cuius glossa fuit τιμπλάνων, corruptum in τιμπλάντων) χερσίν. Eum. 5 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπου. || *minus quod alicui sorte obdignit*. Eum. 334 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέ-

δωκ ἔχειν. 347 γιγνόμεναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἑμὶν ἐκράνθη. 386 ἀτίετα διόμεναι λάχη. || *pars quae alicui sorte obligit*. Eum. 400 τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα.

Λάινα *laena*. Ag. 1258 αὕτη δίπους λαινα συγκοιμωμένη λύκω. Fr. 357 λαινα ἠριγένεια.

Λέβης *lebes*. Ag. 444 γεμίζων λέβητας εὐθέτους. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. Ch. 686 λέβητος χαλκῆος πλευρώματα. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκείος λέβης.

Λέγω *dico, loquor*. Construitur enim accusativo vel cum infinitivo, vel cum accusativo et infinitivo, vel addito vel omissio dativo personae cui aliquid dicitur. *Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita haec sunt*. Pr. 197 ἀλγινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε. 260 οὐτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν, σοὶ τ' ἄλγος. 317 ἀρχαί' ἴσως σοὶ φαίνομαι λέγειν τάδε. 442 καὶ γὰρ εἰδύοισιν ἂν ὕμιν λέγοιμι. 445 λέξω δέ. 609 λέξω τορῶς σοι πᾶν. 617 λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ. 630 χρῆ λέγειν. 633 αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας. 642 καὶ λέγουσ' ἀσχύνομαι. 660 τί χρῆ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πρᾶσσειν φίλα. 698 λέγ', ἐκδίδασκε. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 821 λέγε. 929 ἂ βούλομαι λέγω. 973 καὶ σέ δ' ἐν τούτοις λέγω. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. 1037 οὐκ ἀκαιρά φαίνεται λέγειν.

Sept. 1 619. Ch. 582 λέγειν τὰ καιρία. Sept. 28 λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῶδα νυκτηγορήσθαι. 76 εὐνά δ' ἐλπίζω λέγειν. 202 κωφή λέγω; 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα. [273 οὐδ' ἀπ' (hoc ex ὕδατ' τ' corrumpitur) Ἰσμηνοῦ λέγω.] 375 λέγοιμ' ἂν εἰδῶς ἐπὶ τὰ τῶν ἐναντίων. 400 νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἀστροὶσι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν. 451 λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 466 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. [480 μῆρδ' μοι φθόνει λέγων, ubi nunc λόγων legitur, ab Valckenario restitutum.] 526 τὸν δὲ πέμπτον αὐ λέγω. 553 τῷδ' ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. 568 ἔκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον. 579 λέγει δέ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. 581 καλὸν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. 632 τὸν ἔβδομον δὴ — λέξω. 647 ὡς τὰ γράμματα λέγει. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρον. 713 λέγοιτ' ἂν ὦν ἄνη τις. 741 παιανηγὴν γὰρ λέγω παρβασίαν ὑκύνοισιν. 895 διανταίαν λέγεις [πλαγάν]. 971 διπλὰ λέγειν. 994 ὁλοὰ λέγειν. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. 1026 ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω.

Pers. 180 λέξω δέ σοι. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσίδειν λέγω. 245 δεῖνά τοι λέγεις. 276 κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι. 292 τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτήσαι πάθη. 295 λέξον καταστάς. 356 ἔλεξε παιδί σφ' Ξέρῃ τάδε. 372 τοσαοὺτ' ἔλεξε. 439 λέξον. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων. 694 σέβομαι δ' ἀντία λέξαι. 698 μὴ τι μακίστηρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. 702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. 705 σαφές τι μοι λέξον. 754 λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνονος πλοῦτον ἐκτήσω. 793 πῶς ταῦτ' ἔλεξας; 986 Πέρσας ἀγαυοὺς κακὰ πρόκακα λέγεις. 990 συγγὰ πρόκακα λέγων. 1021 τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;

Ag. 38 σαφέστατ' ἂν λέξειν. 97 τούτων λέξαις (sic Hartung, pro λέξας) ὅ τι καὶ δυνατὸν. 170 οὐδὲν λέξαι, ubi versum explevit Schuetzius οὐδὲν ἂν λέξαι: sed sententia postulat οὐδὲ λέξεται πρὶν ὧν, quod restituit H. L. Ahrensiius. 269 ἢ τορῶς λέγω; 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης

λέγω. 315 τέκμαρ τοιοῦτο Εὐμβολὸν τε σοὶ λέγω. 319 λόγους δ' ἀκοῦσαι τοῦσδε — θέλοιμ' ἂν, οὐς λέγεις, πάλιν, ubi οὐς pro ὡς ex Bothii coniectura, λέγεις pro λέγοις ex apographo Veneto restitutum. 351 σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 445 στένουσι δ' εὐ λέγοντες ἄνδρα. 498 τὸ χαίρειν μάλλον ἐκβάσει λέγων. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις. 552 τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι. 563 χεῖμῶνα δ' εἰ λέγοι τις. 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρῆ; 598 τὰ μᾶσσιν μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ. 625 οὐ ψευδῆ λέγω. 634 πῶς γὰρ λέγεις χεῖμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 645 πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἑρινύων. 648 λέγων χεῖμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμῆνιτον θεοῖς. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 740 ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν. 838 εἰδῶς λέγοιμ' ἂν. 844 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος περὶ λέγω. 857 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλόνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. 868 τέτρωται δικτύου πλέον λέγειν. 871 τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός. 896 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε. 1047 σοὶ τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1052 (versu corrupto) ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ. 1052 τὰ λῶστα τῶν παρεστώτων λέγει. 1089 ἐγὼ λέγω σοὶ. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω. 1187 οὐ γὰρ εὐ λέγει. 1201 ἀλλόθρονον πόλιν κυρεῖν λέγουσαν. 1204 αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. [1229 οἷα γλῶσσα μισσητῆς κυνὸς λέξασα κάκτείνασα φαιδρόνους —, ubi recte λέξασα Tyrwhittus.] 1312 οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις. 1348 ἐγὼ μὲν ὕμιν τὴν ἐμὴν γνῶμην λέγω. 1358 οὐκ οἶδα βουλὴς ἡδιστος τυχῶν λέγω. 1403 πρὸς εἰδότας λέγω. 1421 λέγω δέ σοι. 1551 οὐ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τόδ' ἔρδειν καὶ λέγειν. 1653 δεχομένους λέγεις θανεῖν σε.

Ch. 89 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρὶ; 105 λέγοις ἂν, εἰ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 107 λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 108 167 λέγοις ἂν. 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; 130 λέγω καλοῦσα, πάτερ, ἐποικτειρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην. [146 κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀρὰν.] 181 οὐχ ἦσσαν εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας. 444 λέγεις πατῶν μόρον. 527 ὡς αὐτὴ λέγει. 595 ὑπέρτολμον ἄνδρος φρόνημα τίς λέγοι; 668 λέγοιτ' ἂν εἰ τι δεῖ. 689 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοις καὶ προσήκουσιν λέγων. 767 λέγ' αὖθις. 816 ἀσκοπον δ' ἔπος λέγων. 839 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινάς. 853 ἔε ἀμαυρὰς κληδόνος λέγει μαθῶν. 855 τί λέγω; 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω. [989 Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον, ubi λέγω pro ψέγω restitutum ex schol.] 1040 πάντας Ἀργεῖους λέγω καὶ μαρτυρεῖν μοι.

Eum. 34 δεῖνά λέξαι. 48 οὗτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. 114 ἔλεξα τῆς μῆς περὶ ψυχῆς. 277 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δίκη. 310 λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινυμῶ στάσεις ἀμὰ. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. 413 λέγειν δ' ἀμφοφονόνα τοὺς πέλας κακῶς —. 420 εἰ λέγοι τις ἐμὴ φανὴ λόγον. 437 λέξας δὲ χῶραν καὶ γένος. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδ' ἐμοὶ λέξω μέγα. 531 εὐμμετρον δ' ἔπος λέγω. 575 τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος λέγε. 583 πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων. 592 λέγω. 595 λέξομεν δὲ συντόμως. 614 λέξω πρὸς ὑμᾶς (ubi cum πρὸς et accusativo personae constructum est ut loco infra afferendo Suppl. 247.) 622 ὡς λέγεις σύ. 642 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ

ἐναντίως λέγεις; 657 καὶ τοῦτο λέξω. 719 λέγεις. 826 τί δεῖ λέγειν; 866 ἐνοικίου δ' ὀρνίθος οὐ λέγω μάχην. 881 οὗτοι καμοῦμαι σοι λέγουσα τάχαθά. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἂ μὲ τελῶ. 939 τὰν ἑμῶν χάριν λέγω.

Suppl. [111 λέγων corruptum ex δ' ἐγώ.] 196 τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγὰς. 247 πρὸς σέ πότερον ὡς ἔτην λέγω; 249 λέγ' εὐθαρώς ἐμοί. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 304 ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; 310 καὶ ταύτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. 317 τίν' οὖν ἐτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημόν λέγεις; 335 πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; 456 λέγοις ἄν. 460 λέξον. 473 μίσημι ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 500 εὐ γὰρ ὁ ξένος λέγει. 515 σὺ καὶ λέγων εὐφραίνει καὶ πράσων φρένα. 519 τοῖα χρὴ λέγειν. 587 καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἔξ' Ἐπάφου κυρήσας. 615 τοιάνδ' ἐπειθε ρῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 619 λέγων διπλοῦν μίσμα. 625 λέξωμεν ἐπ' Ἀργεῖος εὐχὰς ἀγαθὰς. 742 λέγω πρὸς εἰδότα. 928 λέγοιμ' (sic Heathius pro λέγοις) ἂν ἐλθῶν παισὶν Αἰγύπτου τάδε. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοῦνομα; Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα.

Λέγω cum significatione iubendi. Ag. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.. Ch. 143 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμᾶσθον. [274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτείνει λέγων.] 554 τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέγων. 583 τὰ δ' ἄλλα τοῦτω δεῦρ' ἐποπτεύσαι λέγω. 432 ὅρκους τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντιδ' ἐκποδῶν λέγω. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω, βωμόν αἰδεσθαι Δίκας.

Λέγω, ut apud Latinos dico, explicative illatum praesertim post nomina hominum. Pr. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. Sept. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγω. 609 υἱὸν Οἰκλέως λέγω. 658 Πολυνείκη λέγω. Ag. 1035 Κασάνδραν λέγω. Ch. 252 Ἠλέκτραν λέγω. 456 σέ τοι λέγω. Fr. 165 σκορπίου βέλος λέγω. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός.

Λέγομαι passivum. Eum. 229 μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει (λέγη M). Sept. 424 τοῦ πάρος λελεγμένου μεῖζων. 555 ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Ch. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Eum. 675 ὡς ἄλις λελεγμένων. λέγεται (dicetur) pro λέσαι restitutum Ag. 170. λεχθεῖσιν ἐκ λέσθαισιν corruptum Ch. 665, de quo s. v. λέσχη dicetur.

Λεῖβω fundo, stillo. De lacrimis, usu apud Homerum aliosque frequent, de quo v. Thes. vol. 5 p. 159, Sept. 51 δάκρυ λείβοντες. Eum. 54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα. [Pr. 398 λειβομένα funduntur ex δ' εἰβομένα: v. s. v. εἰβομαι.] || *Libo*. Suppl. 981 Ἀργεῖοισιν εὐχέσθαι χρεῶν θύειν τε λείβειν τε

Λειμῶν *pratium*. Pr. 653 πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Suppl. 540 λειμῶνα βούχιλον. 560 λειμῶνα χιονόβοσκον.

Λειμῶνιος *pratensis*. Ag. 559 λειμῶνιαι δρόσοι. Fr. 313 ἀνθεα λειμῶνια.

Λεῖος *laevis*. Improperie de blando sermone Pr. 617 παρηγόριον λείοιαι μῦθοις.

Λειότης *laevis*. Pr. 493 σπλάγχνων τε λειότηα καὶ χροῖαν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν.

Λεῖψω *linguo, relinquo*. Pr. 299 λιπὼν ἐπὶ νυμὸν ρεῦμα. 731 ὃν θρασυσπλάγχχνος σε χρὴ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερὰν Μαιωτικόν. 734 λιποῦσα δ' Εὐρύπῃς πέδον. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον. 79 στρατόπεδον λιπὼν. 219 μήποτ' ἐρόν κατ' αἰῶνα λιποὶ θεῶν ἀδε πανάγυρις (τὴν

πόλιν. quod ex τάνδε πόλιν intelligitur quod sequitur. Schol. μηδέποτε ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ βίου καταλείποιεν τὴν πόλιν οἱ θεοί.) Pers. 159 λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. 479 ποῦ τάσδ' ἔλειπες; 804 πλήθος ἐκκρίτον στρατοῦ λείπει. [961 Ἀγβάτανα λιπῶν, ubi proλιπῶν restitutum ex apographis.] 985 Οἰβάρην ἔλιπες ἔλιπες. Ag. 402 λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους. 607 οἶαν περ οὖν ἔλειπε. 779 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα—λιποῦσα. 1054 λιποῦσα τόνδ' ἀμαεῖρη θρόνον. 1065 λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρειτον. Ch. 349 λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισι. 1043 τάσδε κληδὸνας λιπῶν. Eum. 9 λιπῶν δὲ λίμνην. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπω (sic Porsonus pro λείπω) ποτέ. Suppl. 5 Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγοντες. 326 πῶς πατρώα δῶματα λιπεῖν ἔτλητε; 506 κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε. 507 καὶ δὴ σφε λείπω. 852 λείψ' ἔδρανα. Fr. 96 μὴδὲ κρωσσούς μὴτ' οἰνηρούς μὴθ' ὕδατηρούς λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισιν. 196, 3 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα.

Passivum λείπομαι *relinquor*. Pers. 139 εὐνατῆρ' ἀποπεψμαμένα λείπεται μονόζυε. || *reliquus sum, supersum*. Pers. 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων. Ag. 517 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορὸς. || *vincor, inferior sum*. Pr. 857 κίρκου πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι. Fr. 39 ἀγῶν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. Pers. 344 μὴ σοι δοκοῦμεν τῆδε λειφθῆναι μάχῃ;

Λιχὴν *impetigo*. [Ch. 281 λιχῆνας (sic Blomfieldus pro λιχῆνας) ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν. Eum. 785 815 λιχῆν ἀφυλλος. Hic quoque λιχῆν M. Et sic apud alios quoque scriptores libri variant: v. Thes. vol. 5 p. 174. De syllabae primae mensura constat ex Nicandro Ther. 945 ἵππειον λιχῆνα.

Λεῖχω *lambo*. Ag. 828 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Ib. 1229 γλώσσα λείξασα Τυρῶνιτις pro λέξασα. Eum. 106 ἢ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε.

Λεκτὸς *delectus*. Pers. 795 ἄλλ' εὐσταλὴ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.

Λέκτρον *lectum*. Pers. 132 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθω πῖμπλται δακρῦμασιν. 543 λέκτρων τ' εὐνὰς ἄβροχίτῳνας. 704 τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραῖά ἔβννονε. Suppl. 38 πρὶν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι. Fr. 238 παρθένους γαμηλίων λέκτρων ἀγεύστοις (sic Tourpinus pro ἀστεί μὴ).

Λελιμμένος. V. λίπτω.

Λεόντειος *leoninus*. Fr. 108 καὶ τῆς σισύρης τῆς λεοντείας δορᾶς, ubi δορᾶς addidit Tourpinus collatis Hesychii Suidaеque glossis λεόντειος δορὰ ἐκ λεοντείας δορᾶς.

Λεοντοβάμων *leoninis pedibus insistens*. Fr. 224 λεοντοβάμων πού σκάφη χαλκήλατος;

Λεοντόχορτος *a leone devoratus*. Fr. 316 λεοντόχορταν βούβαλιν νεαίρειτον. Scribendum λεοντόχορτον cum L. Dindorfio in Thes. vol. 5 p. 190.

Λέπαδον *ingum*. Pers. 191 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Ag. 217 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδω λέπαδνον. [λέπαδνον Eum. 562 corruptum ex λέπαδνόν, quod v.]

Λεπαργός *albus*. Fr. 305, 5 πτερὸν κίρκου λεπαργόν.

Λέπας *rupes*. Ag. 283 πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. 298 πρὸς Κιθαιρώνας λέπας.

Λεπτόδομος *tenuiter structus*. Pers. 112 πῖσυνοι λεπτόδομοις πείσασσι. Schol. τοῖς λεπτῶς κατασκευασμένοις.

Λεπτὸς *tener, tenuis*. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαὶ κύνωπος ξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωύσσοντος.

λεπτοψάματος *tenuem arenam habens*. Suppl. 3 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάτων (sic Panwius pro λεπτομαθών) Νείλου.

Λέρνη *Lerna*. Pr. 653 πρὸς Ἀέρνης βαθὺν λειμῶνα. Pr. 677 Λέρνης ἀκρὴν τε, ubi nunc Λέρνης τε κρήνην ex conjectura Canteri.

Λέσβιος *Lesbius*. "Pollux 7, 122 καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνύμα τα καὶ κύμα μέρη ἐργῶν ἐν Αἰσχύλου Θαλασσοποισίς (fr. 72) "ἀλλ' ὁ μὲν τις Λέσβιον φράτνωμά τι κύμ' ἐν τριγῶνις ἐκπεραίνετ' ῥυθμοῖς." Scribendum esse Λέσβιον φατνύματι (vel φατνύμασι) κύμ' ἐν τριγῶνις, collato Vitruvium 4, 6, 2 "sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo" intellexerunt interpretes et Schneiderus in Lexico. (De cymate s. cymatio conf. R. Rochette *Monum. inéd.* vol. 1 p. 301.) Verba Pollucis nisi gravius ab librariis corrupta sunt quam ut deleto ἐκ ante φατνύματα restituantur, grammaticum non intellexisse Aeschylea produnt." L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 208.

Λέσβος *Lesbus*. Pers. 884 Λέσβος ἐλαϊόφυτὸς τε Σάμος.

Λέσχη *sermocinatio, confabulatio*. Ch. 665 αἰδῶς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Sic Emperius pro λεχθείσιν. Schol. ἐν ταῖς πρὸς γυναῖκας ὁμιλίαις. Eum. 366 Ζεὺς — πᾶν ἔθνος τὸδε λέσχας ἄς ἀπηξίωσατο.

[Λεύκασπις. V. λευκοπρεπής.]

Λευκήρης *capus*. Pers. 1056 γενείου πέρθε λευκῆρη τρίχα.

[Λευκοδίκτον vitiose pro λυκοδῶικτον, quod v.]

Λευκοπρεπής *albedine splendens*. Sept. 88 de Argivis alba scuta gerentibus λευκοπρεπής λέως ὀρνυται ἐπὶ πόλιν. Sic haec emendavi pro ὁ Λεύκασπις ὀρνυται λαὸς εὐτρεπής (εὐπρεπής pr. M) ἐπὶ πόλιν διώκων.

Λευκοπτερος *candidis alis volans*. Pr. 993 λευκοπτέρω δὲ νηάδι.

Λευκόπῳλος *lucidis equis vectus*. Pers. 386 λευκόπῳλος ἡμέρα.

Λευκός *lucidus*. Pers. 301 λευκὸν ἡμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ag. 668 λευκὸν κατ' ἡμαρ. Suppl. 24 λευκὸν ὕδωρ. || *candidus*. Pers. 611 λευκὸν εὐποτον γάλα. [Ch. 282 λευκάς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.] Suppl. 720 λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροις καὶ μελαγχίμοις. 321 λευκός, τί δ' οὐχί, καὶ καλῶς ἠφειμένος ὁ χοῖρος.

Λευκοστεφής *alba lana redimitus*. Suppl. 191 λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους.

Λευρός *laevis, planus*. Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροῦς γῆας, ubi per plateas (i. e. late patentes) exp. schol. Ib. 394 λευρόν οἶμον αἰθέρος. Suppl. 508 λευρόν κατ' ἄλσος.

Λεύσιμος *lapidatus, lapidatione dignus*. Ag. 1118 θύματος λευσίμου. || *cum lapidatione coniunctus*. Ag. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἄρας.

Λευσμός *lapidatio*. Eum. 189 ἀκρωνία λευσμός τε.

Λεύσσω *video*. Pr. 143 λεύσσω, Προμηθεὺς 560 τίνα ποῦ λεύσσειν; Pers. 81 κυανὸν δ' ὅμμασι λεύσσω φονίου δέργμα δρύκοντος. 684 λεύσσω δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας ταρβῶ. 710 ἔως ἔλευσας αὐτὰς ἡλίου. Ch. 10 τί χρῆμα λεύσσω; Eum. 255 λεύσσε τε πάντα. Suppl. 183 ὄχλον δ' ὑπασπιστήρα καὶ δορυσσοδὸν λεύσσω. 345 πέφρικα λεύσσω νάσδ' ἔδρας κατασκίους. Fr. 128 τῷδε μὲν λεύσσεις.

Λευστήρ *lapidator*. Sept. 199 λευστήρα δήμου δ' οὐτι μὴ φύγη μόρον, i. e. mortem lapidatione effectam.

Λεχαῖος *in nido cubans*. Sept. 291 δράκοντας ὡς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαιῶν (sic Lachmannus pro λεχέων) δυσενάτορας πάντροφος πελειάς.

Λέχος *lectum*. Pr. 557 ἀμφι λουτρά καὶ λέχος σὸν ὑμεναῖουν. 895 λεχέων Διὸς εὐνάτειραν. Ag. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλόνορες. 1224 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον οἰκουρόν. 51 ὕπατοι λεχέων στρωφοδινούνται.

Λέων *leo*. Sept. 53 λέοντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λέοντων. 717 ἔθρεψεν δὲ λέοντος Ἴνιν (sic Coningtonius pro λέοντα σῖνιν) δόμοις ἀγάλακτον. 827 ὠμηστῆς λέων. 1224 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον. 1259 λέοντος εὐγενούς ἀπουσία. Ch. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. Eum. 193 λέοντος ἄντρον αἵματορρόφου. Fr. 111 πυρσοκόρου οἰκουρόν. || Λέων inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 121).

Λεωργός *facinorosus*. Pr. 5 τόνδε πρὸς πέτραις ὕψηλοκρήμυσι τὸν λεωργὸν ὁμάσαι.

Λήγω *desino*. Pers. 705 κλαυμάτων λήεσσα τῶνδε. Pr. 164 οὐδὲ λήξει. 310 κοῦδαμὴ λήξω ποτέ. Sept. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Ag. 1534 πακάς δὲ λήγει. Pers. 365 εὐτ' ἂν φλέγων ἀκτίσιν ἡλῖος χθόνα λήξῃ. 831 λήξει θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῃ θράσει.

Λήδα *Leda*. Ag. 914 Λήδας γένεθλον (Clytaemnestra).

Λήθομαι *obliviscor*. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδὸν κοῦ μαθοῦσι λήθομαι.

Λήμα *voluntas, animus, indoles*. Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἰθων τέτακται λήμα. 616 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκη. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρόνιά μεταλλακτός. Pers. 55 τοξουλῶ λήματι πιστούς. Fr. 146 ἀρείφρατον λήμα. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους (sic emendavi pro λήμασι δισοῦς) Ἀτρεΐδας.

Λήμμα *res quae accipitur*. Suppl. 363 ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρός ἄγνουν. Sic Turnebus pro λήματ'.

Λήμνιος *Lemnias*. Ch. 631 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον. 634 Λημνίοισι πῆμασιν. *Lemnias mala* proverbialiter dicuntur quod Pelasgi in Lemno raptas mulieres Atticas cum sobole ex iis nata interfecissent: de quo v. Herodotus 6, 138 aliique scriptores indicati in Thes. vol. 5 p. 255. || Λήμνιοι inscripta fuit Aeschyli fabula memorata in Catalogo vetere. Sed fuit haud dubie Λήμνιοι, de quo dixi in annot. ad fr. 242.

Λήμνος *Lemnus*. Pers. 890 Λήμνον Ἰκάροθ' ἔδος. Ag. 284 πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου.

Λήνος *lana*. Eum. 44 κλάδον λήνει — ἐστεμμένον.

Λήξις *cessatio*. Eum. 505 λήξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων.

Λητογενής *e Latona (Diana) natus*. Forma Dorica Λατογενής Sept. 119 σύ τ', ὦ φιλότατα Λατογενὲς κόρα Διὸς, σὸν τόξον εὐτυκάζου. Sic correxi pro σύ τ' ὦ Λατογενεία κόρα τόξον πτυκάου Ἀρτεμι φίλα.

Λητώ *Latona (Diana)*. Dorice Λατώ Eum. 324 ὁ Λατοῦς γὰρ ἱνὶς (Apollo) μ' ἄτιμον τίθησι.

Λητώος *Latonijs*. Fr. 169 ἀστερωπὸν δμμα Λητώας κόρης.

Λίαν *valde*. Pr. 1031 οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. 123 διὰ τὴν λίαν

φιλότητα βροτῶν. Fr. 258 οὐ χρή ποδώκη τὸν τρόπον λιάν φορεῖν.

Λιβάς *gutta*. Pers. 613 λιβάσιν ὕδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. De genitivo et accusativo λιβάς et λιβα v. s. v. λίψ.

Λίβος *gutta*. De lacrimis Ch. 448 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. Conf. λίπος.

Λιβύη *Libya*. Suppl. 316 Λιβύη μεγίστης ὀνομαγῆς καρπουμένη.

Λιβυρνικός *Liburnicus*. Fr. 353 Λιβυρνικῆς μίμημα μανδῆς χιτῶν. De Liburnis v. Thes. vol. 5 p. 276.

Λιβυστικός *Libycus*. Eum. 292 χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς, ubi Λιβυστικοῖς M. Λιβυστίοις ap. Tzetzam ad Lycophr. 592. Correx. Auratus. Suppl. 279 Λιβυστικαῖς γὰρ μάλλον ἐμπερέστεραι γυναιεῖν ἔστε κοῦδαμῶς ἐγχεωρία. Fr. 129 μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος.

Λιγαίνω *stridule cano*. De querelis Sept. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ ᾗ φρονέει ὀρθῶς με λιγαίνειν. Schol. ὅτι οὐκ ἐκ ψυχῆς θρηνώ.

Λιγνύς *fuligo*. Sept. 494 ἰέντα πυρπνόον διά στόμα λιγνύν μέλαιναν.

Λίγυς *Ligur*, et numero plurali Λίγυες *Ligures*. Fr. 196, 1 ἤξει δὲ Λιγῶν εἰς ἀτάρβητον στρατόν. et v. 9 ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥαδίως Λίγυν στρατόν.

Λιγύς *stridulus, argutus*. Pers. 332 λιγέα κωκύματα. Pers. 468 ἀνακωκύσας λιγύ. Ag. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνας. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θροεόμενα δ' ἐγὼ λιγέα βαρέα δακρυοπετῇ.

Λιθάς *lapidum imber*. Sept. 158 ἀκροβόλων δ' ἐπάλεων λιθάς ἔρχεται.

Λίθος *lapis*. Fr. 196, 4 ἔλῃσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίης λίθον ἔξει.

Λιλαῖος n. pr. Persicum Pers. 308 969. Utrobique in M. Αἰλαῖος, quod correxit Lehrs. de stud. Aristarchi p. 297 ed. sec.

Λιμὴν *portus*. Fr. 38 Ξιφίρου λιμὴν. || *receptaculum*. Pers. 250 ὡς Περσίς αἶα καὶ πολὺς πλοῦτον λιμὴν, quocum Abreschius comparavit Eur. Or. 1077 ὡς δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλοῦτος λιμὴν. || *Improprie refugium*. Suppl. 471 κοῦδαμοῦ λιμὴν κακῶν.

Λιμνη *lacus, palus*. Pr. 419 ἀμφὶ Μαιῶτιν — λίμναν. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Pers. 871 λίμνας τ' ἔκθοθεν. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα. Suppl. 529 λίμνα δ' ἔμβαλε πορφυροεῖδὲ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Fr. 192, 4 apud Strabon. 1 p. 33 λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων, ubi λίμναν scriptum in libris, quod recte legitur in alio fragmento (271) apud Arist. Ran. 1297 Ἑρμῆν μὲν πρόγονον τίμεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

Λιμοθνής *fame moriens*. Ag. 1274 πτωχός, τάλαινα, λιμοθνής.

Λιμός *fames*. Pers. 491 πλείστοι θάνον δίψη τε λιμῶ τε. 794 κτείνουσα λιμῶ τοὺς ὑπερπόλους ἄγαν. Ag. 1642 ὁ δυσφιλεὶ σκότῳ (sic Scalliger pro δυσφιλεὶς κότῳ) λιμός εὐνοικός. Ch. 250 τοὺς δ' ἀπυρφανισμένους νηστὶς πιέζει λιμός. 756 εἰ λιμός ἡ δίψη τις (δίψησις Wellauerus) ἢ λιγυορία ἔχει.

Λίνεος (contractum λινούς) *linteus*. Fr. 189 apud Pollucem 10, 64 ex Aeschyl. Προμηθεὶ πυρκαεῖ (immo πυρφόρῳ) "λινὰ δέ, πίσσα κύμολίνου μακροὶ τόνοι", ubi vulgo λινὰ δέ, codex Paris. λινάδες.

Λινόδεσμος *funibus colligatus*. Pers. 68 λινόδεσμῳ σχεδὶα πορθμὸν ἀμείψας.

Λίνον *vestis lintea*. Suppl. 121 132 ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρα. || *rete*. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες λίνου (λίνον M a m. rec. λίνω ap. Clem. Al. Strom. 2 p. 504.) Recte schol. ἐν περιφράσει τὸν κλωστόν λίνον. Idem ex Euripide affert Pollux 7, 31 λίνου κλωστήρα περιφέρει λαβών.

Λινόπτερος *linteis velis alatus*. Pr. 468 λινόπτερ' ἤρε ναυτίλων ὀχήματα.

Λινορραφῆς *funibus consutus s. colligatus*. Suppl. 134 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος (sic correxi pro δόμος) ἄλλα στέγων δорός (navis). ubi schol. ἡ ναὺς παρ' ὅσον τρυπῶντες τὰς ναὺς σπάρτοις αὐτὰς συνέρραπτον. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Od. 14, 383) "νῆας ἀκείόμενον" τὸ συρράπτοντες δηλοῖ.

Λινοφθόρος *linum* (i. e. lineas vestes) *perdens*. Ch. 27 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες.

Λιπαρέω *instantanter rogo, precibus urgeo*. Pr. 520 μὴδὲ λιπάρε. 1004 λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον.

Λίπαρόθρονος *splendidam sedem habens*. Eum. 806 λιπορθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάrais. Sic poeta lyricus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1 p. 174 λιπαρθρόνους τ' ἀδελφεὰς Δίκαν — καὶ Εἰράναν.

Λίπαρός *optimus, lautus*. Suppl. 1029 λιπαροῖς χεύμασι γαίης τόδε μελίσσοντες οὐδας.

Λιπόνανς *navem deserens*. Ag. 212 πῶς λιπόνανς γένωμαι;

Λίπος *pinguedo*. Ag. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος, λίβος Casaubonus. Sed αἵματος λίπος Sophocles quoque dixit Ant. 1022.

Λίπτω *desidero, appeto*. Per ἐπιθυμῶ exp. Hesychius. Participium perfecti λελημμένος *cupidus*. Sept. 355 οὔτε μείον οὐτ' ἴσον λελημμένοι. 380 μάχης λελημμένος.

Λισσάς *praeceps* (ut Hesychius λισσὸν interpretatur per ἀπότομον, ὑψηλόν). Suppl. 794 λισσὰς αἰγίλιω — πέτρα. κρημνοῦς ἀποτόμους καὶ λισσάδας dixit Plut. V. Crassi c. 9.

Λίσσομαι *precor*. Suppl. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε, λίσσομαι, πάτερ.

Λιτανός *precatorius*. Sept. 102εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἔξομεν; ubi substantivum dictum est pro λιτάς. In M ἀμφίλιταν a pr. m., ἀμφὶ λιτάν ab m. recenti. Recte Seidlerus ἀμφὶ λιτάν', nisi quod, ut Hermannus monuit, λιτάν' scribere debebat. Nam similia in avoc terminata adiectiva oxytona sunt secundum regulam Herodiani ap. Arcad. p. 64, 21. Suppl. 809 οὐράνια μέλη λιτανὰ θεοῖσι. Hic quoque accentum correxi qui est in M λίτανα.

Λιταί *preces*. Pr. 1009 οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς. Sept. 143 λιταῖσι σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. 173 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς. 214 ἦρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. 320 δευξόμην λιταῖσιν. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς. 640 ἐποπτήρας λιτῶν τῶν ὦν. Pers. 499 τότ' ἤχτοτο λιταῖσι. Ag. 228 λιτάς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους. 396 λιτάν' δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν. Eum. 362 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. Suppl. 173 ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 378 τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. 521 θεοὺς ἐγχεωρίους λιταῖς παραιτοῦ.

Λίχας *Lichas*, famulus Herculis. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

[Λιχὴν. V. λειχήν.]

λίψ *gutta*. Eum. 54 ἔξ ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλή λιβα. Sic *Burgesium* pro *Ma*. Fr. 68 (ap. Athen. 10 p. 424 d) ἀφθονεστέραν (sic *Casaubonus* pro ἀφθονεστέρα) λιβα. || *libatio*. Ch. 292 φιλοσπόνδον λιβός. Fr. 52 Διός σωτήρος εὐκαΐαν λιβα.

λιψουρία *de micturiente dictum* Ch. 756 λιψουρία ἔχει. *Vocabulum alibi non lectum*.

λοβός *tecur*. Pr. 495 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Eum. 159 ἔτυπεν — ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν.

λογγάζω *cundor*. Pollux 9, 136 φαῦλον τὸ λογγάζειν ἐν τοῖς Κήρυξι (fr. 106) τοῖς Αἰσχύλου. De hoc vocabulo dixi ad Aristophanis fr. 641 p. 693 ed. Oxon. Photius p. 228, 22 λογγάζω· στρατηγεύσομαι· δ' ἡμέεις λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν. Αἰσχύλος. Quibus quae adduntur δὲ ἔξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάζει alius glossae fragmentum sunt de vocabulo λογγῶντες

λόγος *oratio, dictum, verba*. Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita haec sunt, numero modo singulari, modo plurali. Pr. 46 ὡς ἀπλῶ λόγῳ. 214 τοιαυτ' ἔμοῦ λόγῳσιν ἐξηγουμένου. 311 εἰ δ' ὦδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις. 378 ὀργῆς νοσοῦσης (correxī Ζεούσης) εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι, εὐὶ versui similis est versus qui cum *lommate* Αἰσχύλου legitur apud Stobaeum Flor. 20, 13 ὀργῆς ματαίας εἰσὶν ἱατροὶ λόγου. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 393 ὀρμημένῳ μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον. 533 μὴδ' ἀλίτοιμι λόγοις. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ. 975 ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς. 686 νόσημα γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους. 689 οὐποτ' ἤνυχον ἔξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοάν ἐμάν. 705 τοὺς ἔμοῦς λόγους θυμῷ βάλε. 740 οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους. 783 μὴδ' ἀτιμάσης λόγον. Sic Elmsl. pro λόγους. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. 885 θολεροὶ δὲ λόγοι παῖουσ' εἰκὴ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 1014 ἐάν μὴ τοῖς ἔμοις πεισθῇς λόγοις. Sept. 410 στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. 563 ἰκνεῖται λόγος διὰ στυγῶν. 715 τεθηγμένον τοι μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. 806 παραφρονῶ φόβῳ λόγου. 846 προῦπτος ἀγγέλου λόγος. Pers. 215 οὐτ' ἄγαν φροβὲν λόγους οὕτε θαρσύνειν. 788 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Pers. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πρᾶννον λόγους. Ag. 318 λόγους δ' ἀκοῦσαι τοῦσδε. 482 ἀλλαγὰ λόγον καμείν. 499 τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέρῃω λόγον. 543 διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. 583 νικῶμενος λόγοισιν οὐκ ἀναινομαι. 593 λόγοις τοιοῦτοις πλαγῆτος οὐσ' ἐφανόμην. 616 εἶπε μαθάνοντι σοι — λόγον. 1052 πείθω νιν λόγῳ. 1047 σοι τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1060 εἰ δ' ἄευν-ῆμιν οὐσα μὴ δέχει λόγον. 1120 οὐ με παῖδρυνε λόγος. 1248 ἀλλ' οὔτι παῖδιν τῶδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. 1361 ἀμυχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνισταναι πάλιν. 1400 ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. 1661 ὡδ' ἔχει λόγος γυναικός. Ch. 107 λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενός λόγον. 509 τόνδε τιμήσας λόγον. 510 καὶ μὴν ἀμεμφῇ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. 666 ἐπαργέμενος λόγους τίθησιν. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος. 781 οὗς ταῦτα πείσομαι λόγοις. Eum. 21 τούτους ἐν εὐχαῖς φρομιάζωσι θεοὺς· Παλλὰς προναῖκα δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται, ubi opposita sibi sunt εὐχαῖς et λόγοις, quod non animadvertat Herman-

nus quum εὐλόγως coniceret. 201 τοσοῦτο μήκος ἔκτεινον λόγου. 215 Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. 303 ἀποπτύεις λόγους. 428 ἡμισυς λόγος (sic ex apogr. pro λόγου) πάρα. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 590 οὐ κειμένῳ πῶ τόνδε κομπάζεις λόγον. 640 τῷ σῷ λόγῳ. 662 τεκμήριον δὲ τοῦδ' εἰ δειξῶ λόγου. 836 τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον. Suppl. 56 γινώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. 169 οὐ δίκαιοις Ζεὺς ἐνέζεται λόγοις. 200 μὴδ' ἐφολκός ἐν λόγῳ γένῃ. 246 εἰρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. 276 ταυτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. 321 καὶ τοῦδ' ἀνοίγῃ τούνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ. 455 πολλῶν — τέρματ' αἰδοίων λόγων. 466 ἤκουσα μακιστήρα (μαστικτῆρα *Agaratus*) καρδίας λόγον. 484 μὴδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ. 507 χειρὶ καὶ (χειρίᾳ *Valck.*) λόγους σθένει. 580 λαβούσα δ' ἔρμα Δίων ἀψευδεῖ λόγῳ. 608 τόνδε κραινοντῶν λόγον. 906 ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' οὐδ' ὧν ἐμῶν λόγων. 941 εἰπερ εὐσεβῆς πῖθοι λόγος. Fr. 233 ἐκ Προμηθέως λόγου. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρῆ λόγων δάκνειν στόμα. Bekk. Anecd. p. 467, 9 αὐτόκρανον λόγον τὸν ἔξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 429).

λόγος *iussus*. Pers. 363 πάσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχους λόγον. Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρός λόγους βαρὺ. 40 ἀνηκουστὲν δὲ τῶν πατρός λόγων οἶόν τε πῶς; || *fama, rumor*. Fr. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας. Ag. 869 ὡς ἐπλήθουν λόγοι. 1197 τὸ μ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμῳν. Ch. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. Eum. 4 ὡς λόγος τις. Suppl. 230 ὡς λόγος. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μυχθῆναι βροτῷ; Sept. 218 θεοὺς τοὺς τῆς (correxī θεοὺς ἔδρας) ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. || λόγος et ἔργον, verba et facta, opposita Pr. 336 ἔργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι. Sept. 845 ἦλθε δ' αἰακτὰ πῆματ' οὐ λόγῳ. || *narratio*. Pr. 196 δίδαξον ἡμᾶς, εἰ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 778 δυοῖν λόγοισιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. 870 μακροῦ λόγον δεῖ ταυτ' ἐπεξελεῖνι τωρῶς, et similiter 875, ubi χρόνον in M, sed λόγον in apogr. Sept. 67 σαφηνεῖα λόγου εἰδῶς τὰ τῶν θύραθεν. 286 πρὶν ἀγγέλου σπερχόνους τε καὶ ταχυρρόδους λόγους ἰκέσθαι. 373 ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Pers. 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνῆς. Ch. 613 ἄλλαν (sic *Canterus* pro ἄλλα) δὴ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν (στυγῷ *Weilius*) φονίαν Σκύλλαν, ubi ἄλλαν δ' ἔστιν ἐν λόγοις στυγεῖν *Hermannus*. 632 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ. 659 φέρω καινούς λόγους. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδῶρσοι θρώσκουσι. Eum. 284 πολὺς δὲ μοι γένοιτ' ἂν ἔξ ἀρχῆς λόγος. Suppl. 712 ἀπροσδοκήτους καὶ νέους λόγους. De narratione fabulosa fr. 129 μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος (κλέος *Aphthon.*). || De re narrata vel narranda vel re ipsa Pr. 193 πάντ' ἐκκάλυπον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 522 ἄλλου λόγου μέμνησθε. Pers. 246 τάχ' εἰσεῖ πάντα ναμερτή λόγον. Ag. 582 πάντ' ἔχεις λόγον. 599 πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 528 ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Sept. 225. Pers. 343. Ch. 521 ὡδ' ἔχει λόγος. Pers. 170 σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθε. 713 ἀκούσει μύθον ἐν βραχεῖ λόγῳ ex apogr. pro χρόνῳ. || *ratio*. Pr. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεον οὐδένα. Sept. 356 τιν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; [519 πρὸς λόγον τοῦ σήματος.] Ch. 515 ἐκ τίνος λόγου;

λόγχη *hasta*. Pers. 51 λόγχης ἄκμονες. 149 δορυκράνου λόγχης ἰσχύς. De militibus hastatis Pers. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοσταγῆς πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωριδὸς λόγχης ὕπο.

λόγχιμος *ad hastam pertinens*. Ag. 405 ἀσπίστορας κλόνους λογχιμούς.

λοιβή *libatio, libamen*. Fr. 52 λοιβάς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραίου γάμου Ἦρας τε.

λοιγός *perniciēs, exitium*. Ch. 402 βοῶ γὰρ λοιγὸς Ἑρινύ. Sic Schuetzius pro τῶνδ' Ἑρινύς. Suppl. 679 μὴδὲ τις ἀνδροκμῆς λοιγὸς ἐπέλ-
θεῖτω.

λοιδορέω *convicior*. Eum. 206 καὶ τὰς προ-
πομπὰς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς;

λοιμός *pestis*. Pers. 715 λοιμοῦ τις ἤλθε σκη-
πτὸς; Suppl. 659 μήποτε λοιμός ἀνδρῶν τάνδε
(sic Hermannus pro τῶνδ') πόλιν κενώσαι.

λοιπός *reliquus*. Pr. 476 τὰ λοιπὰ μου κλύ-
ουσα. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδασχῆτω πάρα.
684 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων. 697 ἔς
τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς. 699 τὸ λοιπὸν ἄλ-
γος προὔξειπασσάσαι. 703 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκού-
σατε. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνόανη κακὰ. 745 ἡ
γάρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἑρεῖς; 780 πόνων
τὰ λοιπὰ. 784 τῇν λοιπὴν πλάνην. 819 εἰ μὲν
τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γειγνῆναι. 814
τὰ λοιπὰ δ' ὕμιν τῆδε τ' ἐς κοινὸν φράσω. Pers.
482 στρατὸς δ' ὁ λοιπός. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κά-
τυχον σωτηρίας. 1016 ὅρας τὸ λοιπὸν τότε τὰς
ἐμαῖς στολὰς; Ag. 573 ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀρ-
γείων στρατοῦ. 1571 ὁ δὲ λοιπὸν. Ch. 212 εὐ-
χου τὰ λοιπὰ. 407 Ἰδεσθ' Ἀτρεΐδαν τὰ λοιπὰ ἀμη-
χάνως ἔχοντα. 900 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαν-
τεύματα; || τὸ λοιπὸν *in posterum*. Eum. [686
ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῶ ἀεὶ δικα-
σίων τούτου βουλευτήριον.] 763 τὸ λοιπὸν εἰς
ἅπαντα πλειστήρη χρόνον ὀρκωμοτήσας. 1031
ὅπως ἂν εὐφρων ἦδ' ὁμίλια χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐ-
ἀνδροσίαι συμφοραῖς πρέπη. Sept. 66 τὰ λοιπὰ
πιστὸν ἡμεροσκοπὸν ὀφθαλμὸν ἔω. Pers. 526
ἔς τὸ λοιπὸν εἰ τι δὴ λῶον πέλοι. Eum. 708 ταύ-
την μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραινέσιν ἀστοῖσιν ἔς τὸ
λοιπὸν. [λοιποῖς in fr. 15 corrupto.]

λοισθίος *ultimus*. Ag. 120 βλαβέντα λοισθίων
δρόμων. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἀκούσον λοισθίου
βοῆς. Eum. 734 ἐμὸν τὸδ' ἔργον λοισθίαν κρίναι
δικήν.

Λοξίας *Apollo*. Pr. 669 πεισθείς Λοξίου μαν-
τεύμασιν. Sept. 618 θεσφάτοισι Λοξίου. Ag. 1074
τί ταῦτ' ἀνωτότευας ἀμφὶ Λοξίου; 1208 Λοξίαν
ἔψευσάμην. 1211 Λοξίου κότῳ. Ch. 269 Λοξίου
μεγασθενῆς χρησμός. 558 ἡ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν.
900 Λοξίου μαντεύματα. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνά-
σιος. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν. 1036 Λοξίου
πέδον. 1039 Λοξίας ἐφίετο. 1059 Λοξίου δὲ προσ-
θιγών. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἔστι Λοξίας
πατρός. 35 ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 61 αὐτῷ με-
λέσθω Λοξία μεγασθενεῖ. 235 Λοξίου κελεύμα-
σιν ἦκω. 241 ἐφετμάς Λοξίου χρηστηρίους. 465
καὶ τῶνδε κοινὴ Λοξίας ἐπαίτιος. 758 Παλλάδος
καὶ Λοξίου ἔκατι. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς
ἐγκαθίει Λοξία θεσπίσματα.

λουτήριον *lavacrum*. Pollux 7, 167 Αἰσχύ-
λος δ' ἂν εἰκοίη τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν
(fr. 332) "ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων."
Qui apud Pollucem praecedat versus λούται γε μὲν
δὴ λουτρόν αὐτὸ δεύτερον, recte seclusus est a
Bekkero: nam pertinet ad praecedens apud Pol-
lucem vocabulum λουτρόν. Aeschyli an alius poe-
tae sit incertum est.

λουτροδάϊκτος *in balneo occisus*. Ch. 1071
λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν πολέμαρχος
ἀνὴρ.

λουτρόν *balneum*. Pr. 556 ἀμφὶ λουτρά. Ag.
1109 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα.
Ch. 491 μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης. 670
καὶ θερμὰ λουτρά καὶ πόνων θελκτρία στρωμνῇ.
Eum. 461 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψας, ἃ λου-
τρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον. 633 περῶντι λουτρά.
Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένους. Incertum
est exemplum fr. 332, de quo v. s. v. λουτήριον.

λούω *lavo*. Sept. 739 τίς ἂν σφε λούσειεν;
[Fr. 332 λούται γε μὲν δὴ λουτρόν αὐτὸ δεύτε-
ρον. de quo v. s. v. λουτήριον.]

λόφος *crista*. Sept. 384 τρεῖς κατασκίους λό-
φους σείει. 399 λόφοι δὲ κῦδων τ' οὐ δάκνουσ'
ἀνευ δορός.

λοχαγέτης *cohortis dux*. Sept. 42 θούριοι
λοχαγέται.

λοχεύομαι *foetus edo, gigno*. Fr. 159 Ἴστρος
τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Apud Enstathium
p. 1665, 38 μνηστεύεται, memoriae errore.

λόχευμα *partus*, i. e. parientis actio. Ag. 1392
χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν ἢ διοσδότῳ γάνει σπορη-
τὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

λοχίτης *manipularis miles*. Ch. 768 εἰ εὖν
λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῇ. || *commilito, sodalis*.
Ag. 1650 εἰα δὴ, φίλοι λοχίται.

λόχος *manipulus, cohors*. Sept. 56 ὅπως πάλω
λαχῶν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
460 πύλαισι Νηίσταισι προσβαλεῖν λόχον. || Impro-
prie de caterva s. coetu quovis dicitur. Sept. 112
ἰδετε παρθένων ἱέσιον λόχον. Eum. 46 θαυμα-
στός λόχος εὐδὲ γυναικῶν. 1026 εὐκλεῆς λόχος
παίδων, γυναικῶν. Fr. 407 ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι
εὐεασθε. || *partus*. Ag. 137 αὐτοτόκον πρὸ λόχου
μογεράν πτάκα θουμένοισιν. Suppl. 677 Ἀρτεμιν
δ' ἐκάταν γυναίκων λόχους ἐφορεύειν.

λυγρός *funestus, tristis, miserabilis*. Ch. 17
πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. Fr. 374 ἔξ ὀσφυαλγούς
κῦδνοσπαδὸς λυγροῦ γέροντος. Ch. 835 χάριτας ὀρ-
γὰς λυγράς. Sic Blomfieldus pro λυπράς. [λυγρὸν
vitiose ib. 47 in M pro λύτρον.]

Λύδιος (ῶ) *Lydius*. Suppl. 550 Λύδια ἀγ γύαλα.
Λυδὸς *Lydis*. Pers. 41 Λυδῶν ὁχλος. 770
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτῆσατο.

λύζω *singultio*. Ag. 14 εὐτ' ἂν δὲ νυκτὶ πλαι-
κτον ἐνδρόσῳ τ' ἔχω | εὐνὴν δνείροις οὐκ ἐπισκο-
πούμένην | ἐμὴν φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παρστα-
τεῖ | τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. Sic
M. Perabsurde scripsisset Aeschylus, si inutile illud
ἐμὴν, idque in initio adeo versus positum, addidisset,
omississet vero apodosin verborum εὐτ' ἂν — ἔχω,
quod excusant interpretes, obscurioribus hic ut
alibi non raro uti rationibus, quas nemo specta-
torum Atheniensium divinaturus erat. Scripserat
poeta non ἐμὴν, quo interpolator duarum syllabarum
defectum (non minus inscite quam Prometheus v. 1006
ἐμαῖς est illatum quum κέαρ in fine praecedentis
versus excidisset) explevit, sed λύζω, quo verbo
Hippocrates, Aristophanes Ach. 690 alique vete-
res uti sunt: v. Thes. vol. 5 p. 418. Nam, ut Ari-
stoteles observavit Problem. 33, 13, οἱ φοβούμενοι
καὶ οἱ ῥιγούντες λύζουσιν, quorum utrumque in
hunc exhibitorum cadit, qui et frigori nocturno
expositus est et continuo metu se angere ipse narrat,
videturque Aristotelis observatio ex hoc ipso Ae-
schyli loco sumta esse, quum λύζειν in aliis omni-
bus quos novimus scriptorum locis simplicem sin-
gultiendi significationem habeat, sine frigoris no-

tionē, quae propria est loco Aeschyleo. Restituto autem λύζω, quod inarticulatum singultum significat, apte pergitur, ὅταν δ' αἰδεῖν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ —. Scripturam vulgatam habuit scholiasta, qui ad verba φόβος γὰρ annotavit, ἢ περὶ σὸς ὁ γάρ, ἢ λείπει τὸ ἄλω, qui proxime abfuit ab vera scriptura λύζω.

Λυθίμνας *Lithymnas*, n. pr. Persicum Pers. 998 Κηῖδαδάταν καὶ Λυθίμναν.

Λύκειος Apollinis cognomen, cuius de origine alii alia fabulati sunt, de quo v. Thes. vol. 5 p. 422 et Welcker. Mythologiae Graecae vol. 1 p. 476—482. Sept. 145 καὶ σὺ, Λύκει' ἀναξ, Λύκειος γενοῦ στρατῶ δαίω, quemadmodum in versibus proximis Diana invocatur ut tela contra hostes urbem obsidentes mittat. Ag. 1227, ubi caedes Agamemnonis in aedibus praeparatur, Cassandra exclamat ὁτοτοί, Λύκει' Ἀπολλων, οἱ ἐγὼ ἐγώ. αὕτη (Clytaemnestra:) δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ (Aegistho) λέοντος εὐγενούς (Agamemnonis) ἀπουσίῃ, κτενεῖ με τὴν τάλαιναν. Qmisso dei nomine suppl. 686 εὐμένης δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσα νεολαΐα.

Λυκρηδόν *lyporum instar*. Fr. 33 εἶκον δ' ἄνω λυκρηδόν.

Λύκιος *Lycius*. Ch. 346 πρὸς τινος Λυκίων.

Λυκοδιώκτης *a lyro s. lupis agitata*. Suppl. 350 λυκοδιώκτων (sic Hermannus pro λευκοδιώκτων) ὡς δάμλαιν ἂμ πέτραις ἠλιβόταις.

Λύκος *lypus*. Sept. 1036 τοῦτου δὲ σάρκας — οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσσονται. ubi πᾶσονται corrector in M. in quo glossema γεύσσονται. Ag. 1259 de Clytaemnestra et Aegistho λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ. Ch. 121 λύκος γὰρ ὡστ' ὠμόφρων. Suppl. 760 ἀλλ' ἔστι φήμῃ τοὺς λύκους κρείσσοις κυνῶν εἶναι. Fr. 33 ὥστε διπλοῖ λύκοι νεβρόν φέρουσι.

Λυκόττας unus ex canibus Aetaeonis, ex Aeschylō (fr. 239) memoratus a Polluce 5, 47, ubi Λυκόττας Bekkerus ex cod. Paris. Vulgo Λυκίτας.

Λυκοῦργος inscripta fuit Aeschylī fabula satyrica (fr. 122—125), quarta tetralogiae quam Λυκοῦργειαν appellavit Arist. Thesm. 136.

Λύμα *lues, noxa*. Fr. 691 δυσθέατα πῆματα, λύματα, δαίματα. Usitata vocabuli significatio est *purgamentum, sordes*: v. Thes. vol. 5 p. 431, sed Aeschylus pro λύμῃ, usitato tragicis vocabulo, dixisse videtur, quo utitur v. 147 427.

[Λυμαίων *perniciem affero, laedo*. Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθέν δέμας.]

Λυμαντήριος *laedens, perdens*. Pr. 991 δεσμά λυμαντήρια. Ag. 1438 κεῖται γυναῖκός τῆσδε λυμαντήριος. Ch. 764 ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων.

Λύμη *lubes, perniciēs*. Pr. 147 ταῖσδ' ἄδμαντοδέττοις λύμαις. 427 δαμέντ' ἄδμαντοδέτοις Τिताνα λύμαις. Sept. 879 δόμῳ ἐπὶ λύμῃ. Eum. 377 ὑπ' ἄφρονι λύμῃ. Suppl. 877 οἶοι οἶοι λύμας: de quo loco s. v. ὑλάσκω dicitur.

Λυπεῖν *dolore afficio, contristo*. Passive λυποῦμαι *dolco, aegre fero*. Fr. 257 τῷ μήτε χαῖρειν μήτε λυπεῖσθαι πάρα. 321 ἔφου, μηδὲ λυπηθῆς πυρί.

Λύπη *h. sollicitudo, tristitia*. Ag. 103 τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, verbis manifesto corruptis, quae scholiasta explicat ἥτις ἐστὶ θυμοφόρος λύπη τῆς φρενός. Aeschylus quid scripserit prorsus incertum est: v. quae s. v. θυμοφθόρος dixi. Ag.

791 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐρ' ἦπαρ προσικνεῖται. Ch. 733 λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος. Suppl. 442 ἀνευ δὲ λύπης οὐδαμῶς καταστροφῇ. Fr. 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοντον, ὅς λύπας φέρει;

Λυπρὸς *tristis*. Pers. 1034 λυπρά, χάριτα δ' ἐχθροῖς. Ch. 835 πρόπρασ' ἰὼν χάριτας (sic partim Hermannus, partim Schneitzius pro προπράσων χάριτος) ὀργὰς λυπράς, ubi Blomfieldus recte λυγράς. Eum. 174 κάμοι τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται.

Λύρα *lyra*. Ag. 990 ἀνευ λύρας ὅμως ὕμνωδῃ. Λυρναῖος *Lyrgaeus*. Pers. 324 γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνήρ. Schol. nihil annotavit praetor ἀπὸ πόλεως. Pro eadem quae Λυρνησός dicitur, quae Mysiae urbs est, habuit Stephanus Byz. Λυρνησός: πόλις Τρωϊκῇ, μία τῶν ἑνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν Λυρνησῖος. Ἀισχύλος δὲ Πέρσαις ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα Λυρναῖος: sed est haud dubie diversa. Altero adiectivo usus est Aeschylus (fr. 260), etsi hoc quoque non ad urbem Mysiae referendo. Schol. Eur. Andr. 1 vol. 4 p. 122 ἐνιοὶ δὲ καὶ τὴν Λυρνησὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσοιεν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυγῖν· ἐνθα καὶ ἑξένως ἰστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων Ἀνδραίμονος γεγενθλον (ἢ addit Hermannus) Λυρνησίου, ὅθεν περ Ἐκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

Λύσιμος *qui solvere s. liberare potest*. Suppl. 811 οὐράνια μέλη — πελόμένα μοι λύσιμα.

Λύσσα *rabies*. Pr. 883 λύσσης πνεύματι μάργῳ. [Ch. 288 καὶ λύσσα καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος.]

Λυτήρ *solutor, liberator*. Sept. 941 πικρὸς λυτήρ νεκέων. Suppl. 807 τίς ἂν πόρον τέμνοι γάμου λυτήρα; Sic emendavi quod est in M. τίς ἄμφ' αὐτὰς ἐπὶ πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια. γάμου λυτήρα correxerat Schneitzius.

Λυτήριος *liberatorius, captivatorius*. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες λυτήριοι ἀφιβάντες πόλιν. Ch. 820 πλοῦτον θυμῶν λυτήριον. Eum. 298 ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἔμοι λυτήριος. 646 πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. Suppl. 268 τοῦτων ἀκὴ τομαῖα καὶ λυτήρια. 1073 λυτήριος μηχαναῖς.

Λύτρον *piaculum*. Ch. 47 τί γάρ λύτρον (sic Canterus pro λυτρόν) πεσόντος αἵματος πέδοι; || *pretium quo captivi redimuntur*. Φρύγες ἢ Ἐκτορος λύτρα inscripta fuit Aeschylī fabula (fr. 254—268).

Λύω *solvo, libero*. Pr. 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; 785 τὸν λύσονται. 873 ὅς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει. 1006 λύσαι με δεσμῶν τῶνδε. Sept. 270 λύσσαι πολέμου φόβον. Ag. 876 πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, quod per timesin dictum est pro ὑπολύοι. Eum. 645 πέδας μὲν ἂν λύσειεν (λύσεις?). Suppl. 936 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν. || Forma media Suppl. 1066 ὅσπερ ἰὼ πημονὰς ἔλυσαιο. (Ch. 804 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἶμα. || Passivum Pers. 913 λελυται γὰρ ἐμῶν γυνῶν ῥύμη. 592 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλευθερά βαίνει, ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλάκας. Pr. 770 οὐ δῆτα πλὴν εἰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ. 510 τῶνδ' σ' ἐκ δεσμῶν ἐπὶ λυθέντα. Sept. 396 κλήθριον λυθέντων.

Λύσις *optimus*. Pr. 204 τὰ λύστα βουλευῶν 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λυστα. Ag. 1053 τὰ λυστα τῶν παρεστῶτων λέγει. Suppl. 962 τούτων τὰ λυστα. Fr. 98 τὰ λυστα — στρατοῦ.

Λωτίζομαι *decepo*. Formam activam λωτί-

ζειν, quae proprie *lotum carpere* significat, Hesychius inter alia per ἀπανθίζεσθαι explicat, quod improprie dictum aptum est verbis Aeschyli Suppl. 963 τούτων τὰ λῦστα καὶ τὰ θυμηδέστατα, πάρεστι, λωτίσασθε (sic Canterus pro λωτίσασθαι), quod πάρεστ', ὠτίσασθε scribendum videbatur Dobraeo, verbum nusquam lectum: nam usitatum est ὠτεῖν, quod per ἀπανθίζειν explicant grammatici. Vulgatam scripturam commendat etiam substantivum, quo usus est Euripides Hel. 1609

ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, quod vocabulum Zonaras p. 1326 ipsum quoque per ἀπάνθημα (i. e. ἀπάνθισμα) explicat.

λωφάω *respiro, requiesco*. Pr. 376 ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. 654 ὡς ἂν τὸ Δίον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. Rarius transitive *sedo*: de quo v. Thes. vol. 5 p. 475. Sic Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκε πῶ.

λ ψ ω ν *melior*. Pers. 626 εἴ τι δὴ λῶν πέλοι.

M.

μά *per*, in formulis iurandi. Ag. 1432 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἡμῆς παιδὸς Δίκην.

μὰ *mater*. Suppl. 899 μὰ Γὰ, μὰ Γὰ. Legitur apud Theocritum 15, 89 μὰ, πόθεν ὠνθρωπος; Similis apocorae exempla sunt πὰ et βὰ pro πατὴρ et βασιλεὺς, de quibus diximus s. v. βὰ.

Μαγνητικός *Magneticus*. Pers. 492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν.

Μάγος *Magus*. Pers. 318 καὶ Μάγος Ἄραβος Ἀρτάμης τε Βάκτριος, ubi schol. annotavit Μάγος ἔθνικόν, Ἄραβος κύριον. Μάγους gentem circa Mediam esse ex Herodoto et aliunde constat: v. Thes. vol. 5 p. 489. Id autem nomen quum syllaba priore brevi dicatur, non potest Μάγος cum Turnebo scribi, sed probabilius est Ἄραβος syllaba media producta dixisse Aeschylum, quae libertas in nomine barbaro ignoto facilius excusari poterat quam in nomine notissimo Μάγος, cuius constans haec est mensura, non Μάγος.

μάζα *maza, panis*. Ag. 1041 πρᾶθέντα τλῆναι δουλίᾳς μάζης τυχεῖν. Sic Engerus correxit pro μάζης βία. Quo vitio deceptus Triclinius interpolavit πρᾶθέντα τλῆναι καὶ ζυγῶν θίγειν (θιγεῖν) βία.

[μάζος. V. μαστός.]

μάθος *discendi actio, disciplina, prudentia*. Ag. 177 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν, ubi πάθος et μάθος componuntur, ut apud alios non raro πάθημα et μάθημα.

μαῖα *mater*. Ch. 45 ἰὼ Γαῖα μαῖα. V. Thes. vol. 5 p. 501.

Μαῖα *Maia*, Mercurii mater. Ch. 813 παῖς ὁ Μαίας. Fr. 387 Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

μαιμάω *furibundo impetu feror*. Suppl. 895 μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις.

Μαινάς *Furia*. Eum. 500 βροτοσκόπων Μαινάδων — κότος. || *Baccha*. Fr. 350 πάτερ Θέοινε, Μαινάδων Ζευκτῆριε.

μαινόλις *furibunda*. Suppl. 107 διάνοιαν μαινόλιν.

μαινομαι *furo, insanio*. Sept. 343 μαινόμενος δ' ἐπιπνέι — Ἀρης. 484 μαινομένα φρενί. 781 μαινομένα καρδίᾳ. 936 ἐρίδι μαινομένα. 966 μαινεταί γόοισι φρήν. Ag. 1064 ἡ μαινεταιί γε. Suppl. 562 μαινομένα πόνοις ἀτίμοις. Perfecti forma media Pr. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμνητό' οὐ σμικρὰν νόσον.

μαίομαι *cupio, quaero*. Ch. 786 τυχεῖν δέ μοι κυρίως τὰ σῶφρον' εὐ μαιόμενοις ἰδεῖν. In M τὰ σωφροσυνευμαιόμενοις ἰδεῖν. Certum videtur μαιόμενοις, sed reliquorum incerta emendatio est.

Μαιωτικός *Maoticus*. Pr. 731 αὐλῶν' ἐκπερὰν Μαιωτικόν. Adiectivum ductum ab Μαιώ-

ται, quod populi Scythici nomen est, de quo v. Thes. vol. 5 p. 510.

Μαιώτις *Macotis*. Pr. 419 ἀμφὶ Μαιώτιν — λίμναν.

μάκαρ *beatus, divus*, μάκαρες saepissime dicuntur dii, vel addito vel omisso θεοί. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακάρων. 169 μακάρων πρύτανις. Sept. 96 ἰὼ μάκαρες εὐεδροί. 214 πρὸς μακάρων λιτάς. 1074 μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύον. Ag. 1336 τῷδε πόλιν μὲν ἔλειν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. Ch. 476 μάκαρες χθόνιοι. Suppl. 524 ἀναξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρτατε. 1019 μάκαρας θεοὺς. Femininum μάκαιρα Sept. 163 μάκαιρ' ἀνασσ' Ὀγκα.

μακαρίτης *beatus, divus*. Pers. 633 de Dario μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς.

Μακεδὼν *Macedo*. Pers. 492 ἐς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα.

μάκελλα *ligo*. Ag. 526 Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλη.

μακιστήρ *prolixus*. Pers. 698 μή τι μακιστήρα (μακεστήρα aogr.) μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων, quod schol. exp. μήκους ἐχόμενον. In aogr. multis μακεστήρα, de quo Hermannus "in ambiguo relinquit scripturam Lobeckius Paral. p. 451. Analogiae convenientius videri potest ε, quum habeamus μακεδνός μακεσίκρανος. Sed i tuetur litterarum ordo apud Hesychium, qui haec habet μακιστήρ: βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. || Alio sensu Suppl. 466 ἦκουσα μακιστήρα καρδίας λόγον, ubi Atratus μαστικτήρα restituit. Conf. s. v. μαστειρα.

Μάκιστος *Macistus*, montis nomen, Euhoeae, ut videtur Blomfieldo. Ag. 289 Μακίστου σκοπαῖς.

μάκιστος. V. μακρός.

μάκος. V. μήκος.

μακραῖων *longaevis*. Fr. 281 μακραίωνας βίους.

μακράν *longe*. Pr. 312 μακράν ἀνωτέρω θακῶν. 867 κίρκοι πελειῶν οὐ μακράν λελειμμένοι. || *prolixe*. Sept. 713 λέγοιτ' ἂν ὦν ἄνη τις· οὐδὲ χρὴ μακράν. Ag. 916 μακράν γὰρ ἐξέτεινας. 1296 μακράν εἴτεινας.

μακρηγορέω *prolixe loquor*. Sept. 1052 μὴ μακρηγόρει.

μακροβίος *longaevis*. Pers. 263 ἡ μακροβίος ὁδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη.

μακρός *longus*. Fr. 75 πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ. 449 τὸν μακρὸν βίον, ubi in aogr. μακρὸν χρόνον, quae saepius permutata sunt. 496 μακράν ὁσφὺν πυρώσας. 537 τὸν μακρὸν τείνειν βίον. 870 μακροῦ λόγου δεῖ. 875 ταῦτα δεῖ μακροῦ

χρόνου (λόγου απογρ.). 1020 μακρόν δὲ μήκος ἐκτε-
 λευτήσας χρόνου. Sept. 546 et Ch. 711 μακρὰς κελεύ-
 θου. Pers. 380 τάξεις δὲ τάξιν παρέκλει νειὺς μα-
 κρὰς. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. Ag. 629
 μακρόν δὲ πῆμα εὐντόμως ἐφημίσω. Eum. 75
 δι' ἡπείρου μακρὰς. Suppl. 273 μακρὰν γε μὲν δὴ
 ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 309 μακρῷ δρόμῳ. 582
 δι' αἰῶνος μακροῦ. Fr. 189 ὠμολίνου μακροὶ τό-
 νοι. Dativus μακρῷ adverbialiter dicitur *longe*
 significans. Pr. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενέ-
 στερα μακρῷ. 890 τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀρι-
 στεύει μακρῷ. Eum. 30 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰς-
 ὄδων μακρῷ ἀριστα δοῖεν. || *longinquus, procul*
remotus: de qua significatione v. Thes. vol. 5 p.
 527. Pr. 814 οὐ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, 'λοι, πέ-
 πρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι. [In versu in-
 terpolatoris Sept. 613 τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν
 πόλιν μολεῖν, recte in apographis πάλιν scriptum
 esse videtur pro πόλιν, quod est in M.] De tem-
 pore longinquo ἐς μακρὰν dicitur et cum negatione
 οὐκ ἐς μακρὰν, i. e. *mox*: v. Thes. vol. 5 p. 528.
 Sic Suppl. 925 οὐ μάλ' ἐς μακρὰν; || De accusativo
 μακρὰν adverbialiter dicto v. s. h. v. || Com-
 parativus μάσσων, quod v. || Superlativus fr. 280
 καμίνου μάκιστον σέλας.

μακροσκελὴς *longis cruribus praeditus*. Fr.
 63 (de bestiola quadam dictum) μακροσκελὴς μὲν.
 μάλα *valde*. Sept. 409 μάλ' εὐγενή. 915 δό-
 μων μάλ' ἀγὰν ἐς οὓς προπέμπει δαϊκτήρ γόος.
 Pers. 1058 1064 ἀπριγὰ μάλα τοεδνά. Ag. 1001
 μάλα γέ τοι τὸ τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα.
 [Ch. 997 κὰν τύχῃ μάλ' εὐστομῶν.] Eum. 368 μάλα
 γὰρ οὖν ἀλαμένα. Suppl. 925 οὐ μάλ' ἐς μακρὰν.
 Frequens est καὶ μάλα, de quo iam supra dictum
 est p. 161. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθολούμενον.
 Pr. 728 αὐταὶ σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβώντος δὲ δεῖ. Eum. 373 δό-
 ξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Pers.
 325 κείται θανῶν δειλάς οὐ μάλ' εὐτυχῶς. 384
 οὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἐκπλουν οὐ-
 δαμὴ καθίστατο. Suppl. 470 ἄτης δ' ἄβυσσον πέ-
 λαγος οὐ μάλ' εὐπορον. In exclamationibus Pers.
 1045 οἱ μάλα, καὶ τὸ δ' ἀλγῶ. Ag. 1345 ὦμοι μάλ'
 αὐθις. Ch. 876 οἱμοι μάλ' αὐθις. Eum. 255 ὄρα
 ὄρα μάλ' αὖ. Ch. 654 ὦ παι, παι μάλ' αὐθις. 870
 ἔα ἔα μάλα. Comparativus est μάλλον, superla-
 tivus μάλιστα, quae v.

μαλακογνῶμων *qui molli s. miti mente est*.
 Pr. 188 μαλακογνῶμων ἔσται ποτέ.

μαλακός *molliis*. Ag. 95 χριμέντος ἀγνοῦ μα-
 λακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις. Fr. 192 θερμαῖς
 ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς.

μαλέρως *ardens, vehemens*. Ab Homero aliisque
 de igne dicitur, et sic Aeschylus quoque Ch. 325
 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Pers. 62 πόθῳ στένεται
 μαλερῷ. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λεόντων.

μαλθακίζω *emollio*. Passivum Pr. 79 σὺ μαλ-
 θακίζου. 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθα-
 κίζεται.

μαλθακός *mollis, dulcis*. Fr. 196, 6 πὰς χῳ-
 ρὸς ἐστί μαλθακός. Ag. 742 μαλθακὸν ὁμμάτων
 βέλος. || *iners, languidus, ignavus*. Ag. 1642 ὁ
 δυσφιλέϊ σκότῳ λιμός εὐνοικός μαλθακὸν σφ' ἐπό-
 ψεται. Eum. 74 μὴ δὲ μαλθακὸς γένῃ.

μαλθακῶς *molliter, i. e. clementer*. Ag. 951
 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς.

μαλθάσσω *mollio, mitigo*. Pr. 379 ἐάν τις ἐν
 καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ. Passivum 1008 τέγγει
 γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει (μαλθάσση M) κέαρ λι-
 ταῖς. Eum. 134 μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.

μάλιστα *maxime*. Pr. 524 συγκαλυπτέος ὅσον
 μάλιστα. Pers. 846 μάλιστα δ' ἦδε συμφορὰ δά-
 κνει. Ag. 586 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταίμνηστρα
 μέλιν εἰκὸς μάλιστα. Ag. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν
 πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Ch.
 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσεΐδεται. In
 responsione Suppl. 294 ἦν (κληδούχος) ὡς μάλιστα,
 καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. [Cum articulo τὰ μάλι-
 στα, de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 5
 p. 537, Sept. 1077 μὴδ' ἄλλοδαπῶν κύματι φω-
 τῶν κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα, ubi recte κατα-
 κλυσθῆν L. Dindorfius, deleto τὰ μάλιστα, ut
 postulat versus huic versui respondens 1071.

μαλκίω *flaccesco, languo*. Harpocratio μαλ-
 κίωμεν: Δημοσθένης θ' Φιλίππικῶν φησι "μένο-
 μεν καὶ μαλακίζομεθα." ἐν ἐνίοις γράφεται μαλ-
 κίωμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὅρον φρίττειν. Αἰσχύλος
 (fr. 330) "ἔλα, διώκ' ἀκμήτι (sic Hermannus pro
 ἐλαδίῳ κεκμηῖτι) μαλκίων ποδῖ." verbis fortasse de
 Philoctetæ dictis, ut coniecit Hermannus. Est
 verbum variis modis in codicibus corruptum, de
 quibus v. Thes. vol. 5 p. 541.

μᾶλλον *magis, potius*. Pr. 58 ἀρασσε μᾶλλον.
 868 κλύειν ἀναλκίς μᾶλλον ἢ μαιφόνος. 1070
 κοῦκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μᾶλλον.
 Sept. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόροισιν.
 529 μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθῶς. Ag. 498 τὸ
 χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. 612 οὐδ' οἶδα τέρ-
 ψιν οὐδ' ἐπιπογον φάτιν ἄλλον πρὸς ἀνδρὸς μᾶλ-
 λον ἢ χαλκοῦ βαφάς. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον
 οἰκτεῖρω πολὺ. 1591 προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.
 Ch. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. 379 παισὶ
 δὲ μᾶλλον γεγέννηται. Eum. 430 κλύειν δίκαιος
 μᾶλλον ἢ πράξις θέλει. Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν
 χώραν εὐφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 453
 θέλω δ' αἰδῖρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι. Fr.
 133 ἀπομωξέον με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλ-
 λον. 295 πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.
 299 οὐτ' ἐν στήνῃ τις ἡμενος παρ' ἐστία φεύγει
 τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. || μᾶλλον cum
 comparativo. Sept. 673 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώ-
 τερος; Suppl. 279 Λιβυστιακαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμπε-
 ρέστεραι γυναῖξιν ἐσσι.

μαλλός *villus, lana*. Eum. 45 ἀργῆτι μαλλῷ.
 μάν Dorice pro μῆν, quod v.

μανδύη *vestis species quaedam, de qua Pollux*
 7, 60 ἡ δὲ μανδύη ὁμοῖόν τι τῷ καλουμένῳ φαι-
 νόλῃ. τίνων δὲ ἐστίν, ὡς μὴ περιερχόμεθα Κρή-
 τας ἢ Πέρσας, Αἰσχύλος ἐρεῖ "Λιβυρνικὴ μίμημα
 μανδύης χιτῶν." Stephanus Byz. s. v. Λιβυρνοὶ
 p. 415, 10 εὐρηται τὰ Λιβυρνικά σκάφη καὶ Λιβυρ-
 νικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθήτος. Persas memorat quia
 μανδύη, sive quae usitatio forma est μανδύης, Per-
 sici vestimenti species est, de quo v. grammaticos
 in Thes. indicatos vol. 5 p. 562.

μανθάνω *disco, compertio, intelligo*. Pr. 273
 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. 505 βραχεὶ δὲ μύ-
 θῳ πάντα συλλήβδην μαθεῖν. 553 ἔμαθον τάδε.
 586 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλῦεω. 609
 ὅπερ χρήζεις μαθεῖν. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσ-
 σον ἢ μαθεῖν τάδε. 659 ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ
 λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 701 μαθεῖν γὰρ
 τῆσδε πρῶτ' ἐχρήζετο τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄλλον ἐξη-
 γουμένης. 760 ὡς τοῖσιν ὄντων τῶνδ' ἐμοὶ μα-
 θεῖν πάρα. 926 μαθήσεται ὅσον τὸ τ' ἄρχειν καὶ
 τὸ δουλεύειν διχα. 1063 τοὺς προδότας γὰρ μι-
 σεῖν ἔμαθον. Sept. 373 ἀγγέλου λόγον μαθεῖν.
 991 οὐδὲν ὕστερον μαθῶν. Pers. 107 ἔμαθον δ'
 — ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος. 189 παῖς δ' ἐμός μα-
 θῶν κατείχε. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περ-

σικόν πρέπει μαθεῖν. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδῶ κοῦ μαθοῦσι λήθομαι. 250 Δικὰ δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν (λαθοῦσιν Aug. Matthiae) μαθεῖν ἐπιπρέπει τὸ μέλλον. 584 αἰ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέροντιν εὐ μαθεῖν. 615 αὐτῇ μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντι σοι — εὐπρεπῶς λόγον. 859 οὐκ ἄλλων πέρα μαθοῦσα. 1135 φόβον φέρουσιν μαθεῖν. 1163 καὶ παῖς νεογνὸς ἂν μάθοι. 1661 εἰ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἦδε προστροπή. 113 αὐτῇ σὺ ταῦτα μανθάνουσι ἤδη φράσαι. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 175 τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. 454 τὰ δ' αὐτὸς ὁρᾷ μαθεῖν. 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 853 ἔξ ἁμαρᾶς κληδόνος λέγει μαθῶν. Eum. 86 τὸ μάμελιν μάθε. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 420 μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 571 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμούς ἐμούς. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν. 657 μὲθ' ὡς ὁρθῶς ἐρῶ. Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀμιγόνου μάθε γεραιόφρων. 938 ἐν χρόνῳ μαθῶν. Fr. 92 'Ατρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. Rarior structura cum participio, de qua v. Thes. vol. 5 p. 584. Sic Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστῆς ὦν Διὸς νωθέστερος.

μανία *furor, insaniam*. Pr. 878 ὑπὸ μ' αὐ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαί θάλλουσι. 1057 τί χαλὰ μανιῶν; Ag. 1575 ἀλληλοφόνους μανίας μελάθρων ἀφελούση. Fr. 55 μανίας ἐπαγωγὸν ὀμοκλάν. 362 ἀσαλῆς μανία.

μανόστημος *qui laxo s. raro stamine est, e tenuibus filis contextus*. Etym. Gud. p. 378, 38 μανὸν τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος (fr. 411) "ἐν μανοστήμοις πέπλοις," τοῦτ' ἐστὶν ἀραιοῖς. Hesychius μανοστήμοις: ἀραιοστήμοις. Id prima syllaba correpta dixisse videtur Aeschylus propter metri necessitatem: quo non refutatur Phrynichi (in Bekk. Anecd. p. 51) praeceptum de adiectivi manός syllaba priore producta.

μαντεῖον *oraculum*. Eum. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἄγνα μαντεύσει νέμων. Sic Hermannus pro μένων. || De loco ubi oracula eduntur Pr. 831 ἵνα μαντεῖα ἁνάος τ' ἐστὶ θεοπρωτοῦ Διός. Eum. 4 δευτέρα τὸδ' ἔζετο μαντεῖον.

μαντεῖος *ad vatem pertinens*. Ag. 1265 μαντεῖα περὶ δέρη στέφη.

μάντευμα *vatiniūm*. Pr. 669 τοιοῦδε πεισθεῖς Λοξίου μαντεύμασιν. Sept. 27 τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. Ag. 1105 τούτων αἰδρίεις εἰμι τῶν μαντευμάτων. Ch. 900 τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα.

μαντεύομαι *vatinior*. Sept. 406 καυτὸς καθ' αὐτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ag. 1367 μαντευσόμεσθα τανδρός ὡς ὀλωλότος. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ὡς ἂν ηἰγῆται θεός. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἄγνα μαντεύσει νέμων (μένων M).

μαντική (sc. τέχνη) *vatiniandi ars*. Pr. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοιχίσα.

μαντικὸς *ad vatem pertinens*. Ag. 1098 κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένον ἦμεν. Eum. 180 ἀπαλίσσεσθε μαντικῶν μυῶν. 616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. Fr. 281 μαντικὴ βρῦον τέχνη.

μαντιπολέω *circa vatiniā versor*. Ag. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκλειστός ἄμισθος δοῖδά.

μάντις *vates*. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνὸν βοτήρ. 379 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐὰν περᾶν ὁ μάντις. 382 μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. 569 μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν. 588 μάντις κεκυθὸς πολεμίας ὑπὸ χθονός. 590 τοιαῦθ' ὁ μάντις — ἡῦδα. 609 οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους

λέγω. 808 μάντις εἰμι τῶν κακῶν. Ag. 185 μάντιν οὐτίνα ψέγων. 201 ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἐκλαγέεν. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῶδ' ἐπέστησεν τέλει. 1275 ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ. Ch. 559 ἀναεῖ Ἀπόλλων μάντις ἀψευδὴς τὸ πρῖν. Fr. 394 Ἀπόλλων — ὁ μάντις. Ch. 777 κακὸς γε μάντις ἂν γνοίῃ τάδε. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 29 ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθίζανω. 169 μάντις ὦν. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 616 μάντις ὦν δ' οὐ ψεύσομαι. Improprie Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. Sic emendavi interpolatam in M scripturam μάντις ἡ ἀνοία τινι. Ch. 929 μάντις οὐδ' ὀνειράτους φόβος.

μάομαι *molior, conor*. Ch. 45 τοιάνδε χάριν — μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά. Schol. Ζητούσα. 441 μόρον κτίσις μωμένα.

μάραγμα *flagellum*. Ch. 375 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγγνης δοῦπος ἰκνεῖται. Sic Robortellus. μαράγγης (cum gl. μαστίγος) M. Sic μαστίγι διπλῇ Ag. 642 Soph. Ai. 110 et μάλαθλα δίγονον fr. 137.

Μαραθῶν *Marathon*. Pers. 475 οὖς πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλεσεν.

Μαραθῶνιος *Marathonius*. Epigr. in Aeschylum (fr. 450) ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθῶνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

μαραίνω *marcescere facio, tabefacio*. Pr. 597 νόσον ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με. Eum. 138 μάραϊνε δευτέρως διώγμασιν. 280 βρίζει γὰρ αἶμα καὶ μαραίνεται χερὸς, i. e. exarescit.

[Μάραφτις *Maraphis*, n. pr. Persicum Pers. 778.] μαργὰν *rabidus sum, insanio*. Sept. 380 Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελημμένος. Vorticis significationem habere videtur fr. 251 ψευδόδεῖπνα πολλὰ μαργώσης γνάθος ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. || Altera forma μαργῶ legitur Suppl. 757 μεμαργωμένοι κυνοθρασεῖς, i. e. rabidi facti.

μάργος *rabidus*. Pr. 884 λύσσης πνεύματι μάργῳ. Sept. 475 μάργῳν ἱππικῶν φρυγαγμάτων βρόμον. Eum. 67 ἀκούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷ. Suppl. 741 ἐξωλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.

Μάρδος *Mardi*, gens Persica, de qua v. L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 582. Pers. 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρον (μυριοταγόν?).

Μάρδος *Mardus* n. pr. Persicum Pers. 774 πέμπτος δὲ (rex Persarum) Μάρδος ἦρξεν. ubi litteris ες διορθωτῆς ις superscripsit, hoc addito scholio, ἡ γραφὴ ἡμάρτηται: τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν γραπτέον "Μάρδης ἀσχύνῃ πάτρα." Est idem qui Σμερδὶς ab Herodoto dicitur. Recte hand dubie Μέρδης Rutgersius Var. Lect. 3, 10 p. 321, quod metri causa dici poterat pro Σμερδὶς, idque, non Μάρδης scholiasta quoque fortasse scripserat.

Μάρδων *Mardon* n. pr. Persicum Pers. 51 Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες.

Μαριανδυνός *Mariandynus*. Pers. 937 ἰὰν Μαριανδυνὸν θρηνητήρος. Mariandyni populus sunt Asiaticus, celebrati propter tibias ἐπιτηδεωτάτας εἰς τὴν θρηνησίαν, de quo plura dixerunt scholiasta alique scriptores in Thes. indicati vol. 5 p. 583.

μαρμαίρω *fulgeo*. Sept. 401 νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἀστροῖσι μορμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν.

μάρπτις *raptor*. Suppl. 826 ὅδε μάρπτις ναῖος

γάιος. Ib. 827 τῶν πρόμαρπτι κάμνοις, cum scholio πρότερον θάνοις, ὡ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν: unde Hermannus τῶν πρό σύ, μάρπτι, κάμνοις.

μάρπτω *prehendo*. Eum. 597 εἰ σε μάρψει ψήφος.

μαρτυρέω *testor*. Ag. 494 μαρτυρεῖ δέ μοι — κόνις τάδε. 1184 μαρτυρεῖτε συνδρόμῳς ἴχνος κακῶν ρινηλατούση. 1317 θανούση μαρτυρεῖτέ μοι τόδε. 1506 τίς ὁ μαρτυρήσων; Ch. 1010 μαρτυρεῖ δέ μοι πᾶρος τόδε. 1041 καὶ μαρτυρεῖν μοι. Eum. 576 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον. 594 μαρτυρεῖ δέ μοι. 609 ἦδη σύ μαρτύρησον. 798 αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 797 βαθὺ πτώμα μαρτυροῦσά μοι.

μαρτύριον *testimonium*. Ag. 1095 μαρτυροῖσι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπεύθωμαι. Eum. 485 ὑμεῖς δέ μαρτυρία τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. 797 ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρήν.

μαρτύρομαι *testes voco*. Eum. 643 ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

μάρτυς *testis*. [Ch. 987 de Sole ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] Eum. 318 μάρτυρες ὄρθαι τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. 664 μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διὸς. Suppl. 934 οὗτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὑπο Ἀρης.

[μασθός. V. μαστός.]

Μασίστρης n. pr. Persicum syllaba prima longa Pers. 30 971.

μάσσω *longior, amplior*. Pers. 708 ὁ μάσσω βίσιος ἦν ταθῇ πρόσω. 440 κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. Ag. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; || μάσσον *amplius*. Pr. 629 μὴ μου προκῆδου μάσσον ὡς ἐμοὶ γλυκὺ, ubi recte Elmsleius μασσόνως ἢ μοῖ *correxuit*, de quo v. Hermannii annotatio. Simile est μαιζόνως, quod Euripides alique Attici veteres dixerunt, μεζόνως Herodotus.

μάσσειρα *investigatrix*. Suppl. 163 174 ᾧ Ζῆν, ἰοὺς μῆνης μάσειρ' ἐκ θεῶν. Scriptura corrupta, pro quā μαστίκτηρ' (*flagellans*) restituendum esse cum Hartung supra ostendi p. 166, quod scholiasta legis videtur qui pro μαστιγωτική explicat.

μαστεύω. V. ματεύω.

μαστήριος *investigator, explorator*. Suppl. 920 Ἐρμῇ μεγίστω προξένω μαστηρίω.

μαστίκτωρ *flagellans*. Eum. 160 πάρεστι μαστίκτορος δαίου δαμίου βαρὺ τὸ περιβαρὺ κράτος ἔχειν.

μάστιξ *flagellum*. Pr. 682 οἰστροπλήξ δ' ἐγὼ μάστιγι θείᾳ γῆν πρό γῆς ἐλαύνωμαι. Sept. 607 πληγείς θεοῦ μάστιγι παγκοίνω ὅαμη. Ag. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἀρης φιλεῖ.

μαστός *mamma*. Ch. 531 προσέσχε μαστὸν (sic Blomfieldus pro μαζόν) ἐν τῷ νείρατι. 545 μαστὸν (sic Blomfieldus pro μασθόν) ἀμφέχασκ' ἰμόν θρεπτήριον. De triplici scriptura μασθός v. Thes. vol. 5 p. 496 et 608. Recte scriptum in M Ch. 897 τόνδε δ' αἰδεσάι, τέκνον. μαστὸν.

μασχάλη *axilla*. Fr. 39 λύκοι νεβρόν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλας.

μασχαλίζω. Verbum, ut H. Stephanus monuit, proprie de iis dictum qui caede aliqua patrata occiso extremas praecipue partes corporis amputantes easque connectentes sub axilla ferebant: unde de quavis caede crudeliore dicitur, ut de caede Agamemnonis Ch. 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἐθ' ὡς τὸδ' εἶδης.

μασχαλιστήρ *axillarum vinculum*. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστήρας βάλε.

ματᾶζω *vana ago vel cogito*. Ag. 995 σπλάγχνα (πλαγκτὰ Karstenus) δ' οὗτι ματᾶζει — δίναις κυκλοῦμενον κέαρ, ubi vulgo ματᾶζει. Addidi iota subscriptum, secundum Herodianum περὶ μον. λέξ. p. 23, 8. aliosque grammaticos: v. Thes. vol. 5 p. 612 et Praef. ad ed. Lips. quintam p. LXXXIII.

μάταιος *vanus, temerarius*. Pr. 329 γλώσση ματαία Ζημία προστρίβεται. 999 τόλμησον, ὡ μάταιε. Sept. 280 ἐν ματαίοις καγρίοις ποιφύμασιν. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων. 442 χαρὰ ματαία. Ag. 388 ἄκος δέ πᾶν μάταιον. Sic Musgravius pro παμμάταιον. 421 δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 1151 ματαίους δῦας 1662 ματαίαν γλώσσαν. 1672 μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὕλαγματων. Ch. 82 ματαίοισι δεσποτᾶν τύχαις. 288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος. 534 οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει, ubi *correx* μάταιον ἂν τὸδ' ὄψανον πέλοι. Eum. 337 τοῖσιν αὐτοουργίαι εὐμπέσωσιν μάταιοι. 830 γλώσσης ματαίας μὴ ῥέβλης ἐπὶ χθόνα καρπὸν. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσαφρονισμένων ἴτω προσώπων, 229 οὐδὲ μὴ ἔν Αἰδου θανὼν φύτη ματαίων (sic Schneizius pro μάταιον) αἰτίας. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων. [Versus Aeschylō tributis apud Stob. Flor. 20, 13 ὀργῆς ματαίας εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι fictus ex Pr. 378 ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι.]

Μάταλλος *Matallus*, n. pr. Persicum Pers. 314.

μάταω *seguiter s. frustra ago*. Pr. 57 περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τούργον τόδε. Sept. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῶ. Eum. 142 ἰδῶμεθ' εἰ τι τοῦδε φοροῖμιον ματᾶ.

μάταν Dorice pro μάτην, quod v.

ματεύω *quaero, vestigo*. Ag. 1094 ἔοικεν εὐρις ἢ Ξένη κυνὸς δίκην εἶναι, ματεύειν δ' ἔνιν ἀνευρήσει φόνον. 1099 προφήτας δ' οὐτίνας ματεύομεν, quod Schneizius restituit pro μαστεύομεν, quum haec forma constans sit in reliquis Aeschylī locis. Ch. 219 μὴ ματεύ' ἐμοῦ μάλλον φίλον. 330 γόος ἐνδίκος ματεύει τὸ πᾶν. 892 σέ καὶ ματεύω.

μάτη *error*. Suppl. 820 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια διζήνται λαβεῖν. || *delictum, peccatum*. Ch. 918 ἀλλ' εἴρ' ὁμοίως καὶ πατρός τοῦ σοῦ μάτας.

μάτην *frustra, temere*. Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτιζεῖ μάτην; 44 τὰ μὴδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 293 οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσέειν ἐνι μοι. 342 μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν, ἐμοὶ πονήσεις. 447 βλέποντες ἐβλεπον μάτην. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 824 ὅπως δ' ἂν εἶδῃ μὴ μάτην κλύουσά μου. 1001 ὀχλεῖς μάτην με. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἔρειν. Pers. 268 μάταν τὰ πολλὰ βέλεα — ἤλαθε. 288 πολλὰς Περσίδων μάταν εὐνίδας ἐκτίσαν ἢδ' ἀνάνδρους. Ag. 165 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 422 μάταν γάρ — παραλλήλασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. 1272 καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως, μάτην. Ch. 521 μάτην ὁ μόχθος. 846 λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι θνήσκοντες μάτην. 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω. 926 ἔοικα θορνέειν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Ib. 74 μάτην (debebat μάταν) restituit Scaliger. In M ἄτην, superscripto α. Eum. 144 ἡ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγὼ. 507 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ

ματρόθεν. ματροκασιγνήτα. ματρόπολις. V. s. μητρ. —

μαυρόν *evanidum reddo, obscuro, exstinguo*. Eum. 359 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν. Ag. 296 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρομένη. Usitator est altera forma ἀμαυρώ, quae legitur Pers. 223 τὰμπαλιν δὲ τῶνδε γαίης κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ, ubi Blomfieldus κάτοχα μαυροῦσθαι scripsit, qua forma tragici non videntur usi esse nisi postulante metro.

μαχαιροφόρος *ensifer, gladium ferens s. gladio cinctus*. Pers. 56 τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος.

μάχη *pugna*. Pr. 416 παρθένοι μάχας ἀτρεστοί. Sept. 162 πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος ἐν μάχῃ. 380 μάχης λειψιμένος. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψύχῃ. 392 μάχης ἐρῶν. [517 καρτερώτερος μάχῃ.] 545 ἔοικεν οὐ κατηλεύσειν μάχην. 617 ὡς σφε χρὴ τελευτήσῃ μάχῃ. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. 336 μάχην συνάψαι. 344 μὴ σοιδοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ; 351 τίνες κατήρεαν — μάχης; 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες. 455 νεῶν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης. Ag. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 439 ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός. 446 μάχης ἰδρις. 940 οὗτοι γυναικὸς ἔστιν ἱμεῖρεν μάχης. 1237 ἐν μάχης τροπῇ. 1625 τοὺς ἤκοντας ἐκ μάχης. Ch. 489 ἀνέμοι πατέρ' ἐποπτεύσῃ μάχην. 874 μάχης γὰρ διηκεκῶρται τέλος. 946 ἔμολε δ' ὦ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινὰ· ἔθιγε δ' ἐν μάχῃ χερὸς ἐπητύμως Διὸς κόρα. Eum. 866 ἐνοικίου δ' ὀρνίθους οὐ λέγω μάχην. Suppl. 475 διὰ μάχης ἦξω τέλους. 742 μάχης ἀπληστον. Fr. 196 ἐνθ' οὐ μάχης — μέμψει.

μάχιμος *pugnax*. Ag. 123 Ἀτρεΐδας μαχίμους. [Corrupte Suppl. 811 λύσιμα μάχιμα δ' ἐπιδε, πάτερ, ubi Weilius coniecit λύσιμα μ' ἀχειμ' ἐπιδε, πάτερ, quod scholiasta legisse videatur qui per ἀτάραχα explicuit. ἀχειματον chorns se dixerat v. 136.]

μαχλος *incontinens, ferox*. Suppl. 635 μάχλον Ἀρη, quod schol. exp. τὸν εἰς τοὺς πολέμους καταφερῆ, ἢ τὸν παλιμβολον. || Improprrie ap. Eustath. p. 827, 31 οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου (fr. 390) μάχλον, φαῖον, ἀμπελον εἰπόντος τὴν βρομένην, ἢ κωμωδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφρείας διυγρον.

μάχομαι *pugno*. Pr. 1010 βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ (— ἡ utrobique M.). Sept. 589 μαχόμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. Suppl. 740 θάρσει, μαχοῦνται περὶ σέθεν.

μάψ *frustra, incassum*. Sept. 768 τὰ δ' ὅλοα πέλομεν οὐ μάψ ἐρχεται. Sic Hermannus pro οὐ παρέρχεται.

Μεγαβάτης (syllaba penultima longa) *Megabates*, n. pr. Persicum Pers. 22 983.

μεγαίρῳ *invideo*. Pr. 626 ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδ' σοι δωρήματος.

μεγαλαυχῇ *magna iacto, glorior*. Ag. 1528 μηδὲν ἐν Ἀΐδου μεγαλαυχεῖται.

μεγάλαυχος *magna iactans*. Sept. 1054 μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες. Pers. 533 Περσῶν των μεγαλαυχῶν καὶ πολυάνδρων

μεγαλήγορος *magniloquus, iactabundus*. Sept. 565 μεγάλα μεγαληγόρων κλυοῦσας ἀνοσίων ἀνδρῶν.

μεγαλόμητις *magna consilia volvens*. Ag. 1426 μεγαλόμητις εἶ.

μεγαλόστονος *magnopere deplorandus*. Pr. 413 μεγαλόστονοισι σοῖς πῆμασι.

μεγαλοσχήμεων *magnificus*. Pr. 407 μεγαλοσχήμενα κάρχαιοπρεπῇ — τιμάν.

μεγαλύνομαι *effero*. Pr. 892 τῶν γέννα μεγαλυνόμενα.

μεγάλως *magnopere*. Pers. 906 διαθέντες μέγῳ πλάγασι ποντίασιν. 1016 ὄλυνεν μέγῳ τὰ Περσῶν. Sic Hermannus pro μεγάλατε.

Μεγαρεύς *Megareus*, dux Thebanorum. Sept. 472 Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα.

μέγας (cum comparativo μέζων et superlativo μέγιστος) *magnus*. Pr. 111 μέγας πόρος. 251 μέγ' ὠφέλημα. 732 λόγος μέγας. 837 πρὸς μέγαν κόλπον ῥέας. 1023 σώματος μέγα βάκος. Sept. 78 μεγάλ' ἄχη. 283 τὸν μέγαν τρόπον. 452 δς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. 488 μέγας τύπος. 565 μεγάλη μεγαλητόρων κλυοῦσας. 611 μέγας προφήτης. 652 θεῶν μέγα στότος. 733 τῶν μεγάλων πεδίων ἄμφορος. 822 ὦ μεγάλε Ζεῦ. Pers. 24 βασιλέως ὑποχοι μεγάλου de rege Persarum, qui κατ' ἔσοχην sic appellabatur. 33 ὁ μέγας καὶ πολυθρέμων Νεῖλος. 37 μέγας Ἀραάμης. 87 μεγάλῳ ρεύματι φωτῶν. 119 μέγ' ἄστῳ Σουσίδος. 163 μέγας πλούτος. 300 φάος μέγα. 433 πέλαγος ἐρωγθεν μέγα. 723 Βόσπορον κλῆσαι μέγαν. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων. 754 μέγαν τέκνοισι πλοῦτον ἐκτίσω. 826 ὄλβον ἐκχέη μέγαν. 852 μεγάλας ἀγαθὰς τε πολιτισσόνου βιοτὰς. 919 τιμῆς μεγάλης. 984 μέγαν τ' Οἰβάρην. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλῶσση μέγας βέβηκεν. 41 Πριάμου μέγας ἀντίδικος. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἀρη. 133 στόμιον μέγα Τροίας. 156 εὖν μεγάλοις ἀγαθοῖς. 169 ὅστις παροῖθεν ἦν μέγας. 284 μέγαν δὲ πανόν. 306 φλογὸς μέγαν πύγωνα. 356 μεγάλων κόσμων κτεάτερα. 358 μήτε μέγαν μήτε νεαῦτον τινά. 360 μέγα δουλείας γάγγαμον. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 384 μέγαν Δίκας βωμόν. 734 μέγα σίνος πολυκτόνον. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. 1101 νέον ἄχος μέγα μέγ' ἐν δόμοισι τοιοδε μῆδετα κακόν. 1284 ἄραρε γὰρ τις ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας. 1481 μέγαν οἴκοις τοιοδε δαίμονα καὶ βαρύνῃν αἰνέεις. 1546 ἀντ' ἔργων μεγάλων. Ch. 204 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. 300 πένθος μέγα. 306 ὦ μεγάλοι Μοῖραι. 373 μεγάλης δὲ τύχης. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίθῳ μόρον, ubi suspectum est μέγαν μόρον, pro quo μέγαν πόνον s. μέγαν μόθον aut simile quid exspectes. Ch. 791 ἐπεὶ νῖν μέγαν ἄρας. 806 ὦ μέγα ναίων στόμιον. 865 πατέρων μέγαν ὄλβον. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. 962 μέγα τ' ἀφηνέσθην ψάλιον οἰκετῶν. Eum. 229 μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοισι λέγει. 273 μέγας γὰρ Αἰδὴς ἐστὶν εὐθυνος βροτῶν. 400 λάχος μέγα. 414 μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδ' εἰ σοι λέξω μέγα. 614 μέγαν θεσμόν. 668 στρατὸν τεύξω μέγαν. 750 πῆμα γίγνεται μέγα. 928 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας. 991 μέγα κέρδος. 1032 μεγάλοι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες. Suppl. 141 151 σπέρμα σεμνὰς μέγα ματρός. 439 πόλεμον αἰρεσθαι μέγαν. 593 μέγας τέκτων. 617 κότον μέγαν. 671 Ζῆνα μέγαν. 879 ὁ μέγας Νεῖλος. 1049 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλη φρήν. 1052 ὁ μέγας Ζεὺς. Fr. 89 τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. 191 Εὐρώπης μέγαν ἢδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν. 424 μέγαν ἀλάστορον.

Comparativus μέζων Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτι μεζίονα μοῖραν νείμαιμι. Sept. 425 τοῦ πάρος λελεγμένου μεζίων. Ag. 266 χάρμα μεζίων ἐλπίδος. 1183 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν (sic Auratus

pro κλῆιν) πρὸς αὐγὰς (ἀκτὰς Auratus) τοῦδε (πῆμα Engerus) πῆματος πολὺ μείζων. Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου μείζονα φωνεῖς. Eum. 218 ὅρκου ὅτι μείζων. 470 τὸ πρᾶγμα μείζων. Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτω μείζων αὖξεται βροτοῖς. [444 γε μείζω corruptum ex γεμίζων, quod v.] 960 εἰ δὲ τις μείζων χάρις. Fr. 69 οὐ γὰρ τι μείζων ἄλλο τοῦδε πείσεται. Comparativi formam μείζονώτερος ex Aeschilo memorant et cum similibus comparativis comparant grammatici ad fr. 351 indicati.

Superlativus μέγιστος Pr. 464 μέγιστων διάδοχοι μοχθημάτων. 478 τὸ μὲν μέγιστον. 649 γάμου τυχεῖν μέγιστον. Sept. 28 μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῖδα. 573 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον. Pers. 760 ἔργον ἐστὶν ἐξεργασμένον μέγιστον. Ag. 928 θεοῦ μέγιστον δῶρον. Ch. 124a κῆρυξ μέγιστε. 245 πάντων μεγίστω Ζηνί. 358 πρόπολος τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκέῖ τυράννων. Eum. 44 λήνει μεγίστω. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν. Suppl. 316 Λιβύη μεγίστη δόνομα γῆς καρπομένη. 920 Ἑρμὴ μεγίστω προσέην μαστηρίῳ. Fr. 302 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ῥόμα τῶν πολλῶν κακῶν. 298. 2 μέγιστον ὠθλον. 332 ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

μέγα adverbialiter, *magnopere*. Pr. 647 ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη. 1004 τὸν μέγα στει γούμενον. Ag. 711 μέγα που στένει. 938 μέγα σέβει. 1271 καταγελωμένην μέγα (sic Herm. pro μετά) φίλων ὕπ' ἐχθρῶν. Ch. 137 χλίσουσιν μέγα. 255 σὲ τιμῶντος μέγα. 311 Δίκη μέγ' αὐτεῖ. Eum. 12 σεβίζουσιν μέγα. 113 ὕμιν ἐγκατιλλώψας μέγα. 936 μέγα φωνοῦντα. 950 μέγα γὰρ δύναται. 993 μέγα τιμῶντες. [Suppl. 444 μέγ' ἐμπλήσας γόμου.] [Comparativus] Pr. 1013 μείζων vitiose pro μείων. Ag. 376 Ἄρη πνέοντων μείζων ἢ δικαίως. || Numero plurali Eum. 791 821 ἰὼ μεγάλα τὴν κόρα δυστυχεῖς.

μεγασθενής *potens*. Sept. 70 Ἑρινὺς πατρός ἢ μεγασθενής. 977 989 μέλαιν' Ἑρινὺς, ἢ μεγασθενής τις εἴ. Ch. 269 Λοξίῳ μεγασθενεῖ χρησμός. Eum. 61 μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.

μεγαυχής *gloriosus*. Pers. 641 de Dario mortuo δαίμονα μεγαυχή.

μέγεθος *magnitudo*. Pers. 184 μεγέθει τε τῶν νῶν ἐκπρεπεστάτα πολὺ.

μέγιστος. V. μέγας.

μεγιστότιμος *maxime honoratus, honoratissimus*. Suppl. 709 ἐν θεομίῳ Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.

μέδων *imperator*. De duce exercitus Sept. 124 ἐπτά δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ δορυσώσα γὰρ πρέποντος πύλαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες. Sic Heimsoethius pro ἀγάνορες πρέποντες στρατοῦ πύλαις ἐβδόμαις π. π. λ.

μεθαρμόζω *mutando aliter adapto*. Forma media cum accusativo rei quam quis adsciscit Pr. 309 μεθάρμοσαι τρόπους νέους.

μεθίημι *dimitto, missum facio*. Pr. 262 ταῦτα μὲν μεθῶμεν. 1038 τὴν αὐθαδίαν μεθέντα. Pers. 690 οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνων εἰσὶν ἢ μεθίεναι. 699 τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς. Ag. 1385 μεθήκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 783 813 μεθείσα καρδίας σταλαγμόν. [Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίεναι ἀγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ἔξων, quod καθιέναι scribendum esse ostendi s. v. καθίημι. 823 κρεκτόν γοατῶν νόμον μεθήσομεν πόλει, ubi θήσομεν restituit Hermannus.] || Forma media Suppl. 849 κελεύω βία μεθέσθαι ἵχαρ, ubi corruptum est ἵχαρ, de quo dixi s. h. v. || Passivum Sept. 79 μεθείται στρατὸς στρατόπεδον λι-

πῶν, quod ex καθεῖται corruptum est, de quo dixi s. v. καθίημι.]

μεθίσταμαι *statuor pro alio, recedo, mutor*. Eum. 900 μεθίσταμαι κότου. Pers. 158 εἰ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. ubi apographa plura στρατοῦ, quod cum δαίμων παλαιὸς coniungendum foret. Sed non minus recte datus positus est cum verbo μεθέστηκε coniungendus. Similiter de mutata fortuna Sophocles fr. 572, 6 ἐν γὰρ βραχεὶ καθεῖλε κῶλῳ χρόνῳ πάνπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε, ubi haud dubie μεταστῆσαι scribendum cum L. Dindorfio in Thes. vol. 5 p. 671. || Aoristi μετέστην forma Dorica Suppl. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἵχνος μετέστην.

μέθυ *vinum*. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.

μεθύστεροι *posteriores*. Sept. 581 καλὸν τ' ἀκούσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. || μεθύστερον *postea* Pers. 207 μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσάου. Ag. 425 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον. Ch. 516 μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.

[μειζονώτερος et μείζων. V. μέγας.]

μειλίγμα *lenimentum, remedium, placamen*. Ag. 1439 Χρυσίδων μειλίγμα τῶν ὑπ' ἱλίου. Ch. 15 χοάς φερούσας νεπτέροις μειλίγματα. Sic Casaubonus pro μειλίγμασι. [Ch. 278 δυσφρόνων μειλίγματα.] Eum. 107 νηφάλια μειλίγματα. 886 γλώσσης ἐμῆς μειλίγμα καὶ θελκτήριον.

μειλικτήριος *delinians, placans*. Pers. 610 φέρουσ' ἄπερ νεκροῖσι μειλικτήρια.

μειλίσσω *mulceo*. Suppl. 1030 λιπαροῖς χεῦμασι γαῖας τόδε μειλίσσοντες οὐδας.

μεῖρω *divido, partior*. Ab inusitata hac praesentis forma aoristi et perfecti formae quaedam derivantur, de quibus v. Thes. vol. 5 p. 700—702 et Veitchium p. 387. Usitatio ceteris forma est perfecti passivi εἰμαρται *fato decretum est s. fatale est*, cum participio εἰμαρμένος, cuius apud Aeschylum exemplum est Ag. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς — θῆσει δικαίως ἔνν θεοῖς εἰμαρμένα.

μείων *minor*. Ch. 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας. Suppl. 596 τὸ μείον κρείσσωνων κρατύνειν. || μείον *minus*. Pr. 510 μὴδὲν μείον ἰσχύσειν Διός. 1013 μείον pro μείζων Stanl. Sept. 355 οὐτε μείον οὐτ' ἴσον λελιμμένοι. Ch. 707 οὕτω κυρήσεις μείον ἀείας (sic scripsi pro δέϊως) σέθεν.

μελάγκερως *nigris cornibus praeditus*. Ag. 1127 de veste qua obvolutus ab Clytaemnestra erat Agamemnon ἐν πέπλοισιν μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. In M superscr. μελάγκερων. Utrumque explicat scholiasta. Mirum epitheton eo explicabile quod praecesserunt verba ἄπεχε τὰς βοὸς τὸν ταῦρον, de quo v. Hermannii annotatio et Wecklein. in *Studiis Aeschyleis* p. 2.

μελάγκροκος *nigra vela habens*. Sept. 857 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Sic correxī pro τὰν ἄστονον μελάγκροκον ναύστολον θ.

μελάγχμιος *niger*. Pers. 301 λευκὸν ἥμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχμίου. Ch. 11 φάρεσιν μελαγχμίοις. Suppl. 719 μελαγχμίοις γυίοισι. 745 μελαγχμῳ (μελαγχμῑ M) σὺν στρατῷ. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροις καὶ μελαγχμίοις — βριθεται. [πέπλοις μελαγχμίοις, quod ex Aeschilo affert Eustathius p. 1254, haud dubie ad φάρεσιν μελαγχμίοις referendum, quod legitur Ch. 11.]

μελαγχίτων *pulla veste amictus*. Figurata de mente moesta Pers. 114 μελαγχίτων φρήν, ubi Blomfieldus "fortiore metaphora exprimere voluit Homericum φρένες ἀμφιμέλαιναί Il. 1, 103 17, 83."

μέλαθρον *domus*. Ag. 1434 οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἑλπίς ἐμπατεῖ, ubi Weilius οὐ μοι μελάθρων ἑλπίς ἐμπατεῖν φόβον. 116 φανέντες ἵκταρ μελάθρων. 518 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων. 770 μελαίνας μελάθροισιν ἄτας. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1333 οὕτως ἀπειπὼν εἰργεῖ μελάθρων. 1575 μανίας μελάθρων ἀλληλοφόνους ἀφελούση. Ch. 343 μελάθροις ἐν βασιλείοις. Ch. 789 τὸν ἔσωθεν μελάθρων. 1065 μελάθροις τοῖς βασιλείοις. Fr. 386 τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων.

μελαμβαθής *niger ex profunditate*. Pr. 219 Ταρτάρου μελαμβαθής κευθμών.

μελαμπαγής (Dorice pro μελαμπηγής) *niger et concretus s. compactus*. Sept. 737 μελαμπαγές αἶμα φοίνιον. Ag. 392 τριβῆς τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγής πέλει δικαιοθεῖς.

μελάναιγίς *quae nigram pellem caprinam gestat*. Sept. 699 μελάναιγίς οὐκ εἰσι δόμων (δόμους Brunekius) Ἐρινύς, quod schol. expr. μελαιναν αἰγίδα φορούσα. Sic μελανεῖμονες dleantur Erinyes Eum. 375. Vitiosum qui in M est accentum μελανάιγίς correxit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 715 ex Etym. M p. p. 518, 54.

μελάνδρετος *nigro ferro vinctus*. Sept. 43 μελάνδρετον σάκος.

μελάνδρυος. μέλαν δρυός est *nigrum quercus s. medulla quercus*, ut ap. Homerum Od. 14, 12 σταυρούς δ' ἐκτὸς ἔλασσε — πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας. Hinc adiectivum formatum μελάνδρυος, de quo schol. τὸ μέλαν δρυὸς τὴν ἐντεριῶν φασὶν οὕτω καλουμένην· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν φλοῦν· ὁ δὲ Κράτης τὴν δασύτητα τὸν φύλλον (sic ex Eustathio correxī pro τὴν τῶν δασυτάτων φυτῶν) μέλαν δρυὸς φησιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ Φιλοκτήτη (fr. 249) "κρεμάσασα τόξον (κρεμάσας τόξον Eustathius, κρεμαστά τόξα Hermannus) πίτυος ἐκ μελάνδρυου. τὸ δὲ δρυὸς δύναται νοεῖσθαι καὶ ἐπὶ παντός ἔυλου.

μελανεῖμων *pulla veste indutus*. Eum. 375 ἀμετέραις ἐφόδοις μελανεῖμοισιν.

μελανθής *nigro colore florens, niger*. Suppl. 154 μελανθές ἡλιοκτύπον γένος.

μελάνιππος *nigris equis vectus*. Fr. 66 μελάνιππου — ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν.

Μελάνιππος *Melanippus*, Astaci filius, dux Thebanorum. Sept. 414.

μελανόζυξ *nigra transtra habens*. Improprie Suppl. 530 λίμνη δ' ἔμβαλε πορφυροεῖδ' τὰν μελανόζυγ' ἄταν.

μελανόστερνος *nigrum pectus habens, sive melanoστερνος nigram cutem habens*. Schol. Apoll. Rh. 4, 1348 στέφουσιν αἰγείοις· τοῖς δέρμασιν· ἔνθεν καὶ στερφώσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἰρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 389) αἰετοῖσι γράφειν "μελανοστέρφων (sic apographa: μελαστέρφων L. μελαιοστέρφων Nauckius) γένος," οὐχ ὡς τινες, μελαιοστέρφων· οὐ γὰρ μόνον τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ δλον τὸ σῶμα· ὅθεν καὶ τὸ κεράμειον στέρφος λέγεται.

[μελάνοχρως vitiose. V. κελαινόχρως.]

μέλας *niger*. Sept. 494 λιγύν μελαιναν. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδῖπου τ' Ἀρά. 977 988 μέλαιν' Ἐρινύς. Pers. 315 ἵππου μελαίνης τριφυλίας. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔξω φάσας. 1052 μέλαινα δ' αὐ μεμῖζεται (vol. 1052), οἱ. στονόσσσα πλαγὰ. Ag. 770 θράσος μελάθροισιν ἄτας. 1020. Eum. 980

μέλαν αἶμα. Ag. 1511 μέλας Ἄρης. Eum. 52 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὐται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Eum. 183 μέλαιν' ἀπ' ἀνθρώπων ἄφρον. 745 ὦ Νῦξ μέλαινα. Suppl. 88 μελαίνα ἔυν τύχα. 780 μέλας γενεῖμαι καπνός. 887 ὄναρ μέλαν μέλαν. Sic scripsi pro ὄναρ ὄναρ μέλαν.

μέλει impersonaliter *curae est*. Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς. 332 μηδὲ σοὶ μελησάτω. Sept. 200 μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τάξωθεν. Ag. 569 τὸ μήποτ' αὐθις μηδ' ἀναστήναι μέλειν. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. 1250 τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει. Cum genitivo Pr. 938 ἔμοι δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν. Ch. 946 ὦ μέλει κρυπταδίου μάχας. Cum περί et genitivo Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὠνερπὴν ἀν μέλη περί | De eo qui curam habet Sept. 287 μέλει, φόβω δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. Ag. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀειοῦσθαι μέλειν. Pers. 1019 μέλειν παρέσσι.

μελεοπαθής *misera passus*. Sept. 963.

μελεόπωνος *qui misera perpetravit*. Sept. 963, ubi oppositum est μελεοπαθής.

μέλεος *misér*. Sept. 779 μέλεος ὀθλίων γάμων. 876 πατρώους δόμους ἐλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ, ubi notandum est μέλεοι duabus syllabis pronuntiatum, ut versus docet antistrophicus 885, cui simile est ὦ μέλε ab Aristophane aliisque constanter pro ὦ μέλεε dictum. 878 μέλεοι δῆθ', οἱ μελέους θανάτους ἠύροντο. 947 ὦ μέλεοι. Ag. 716 μέλεον αἶμα. Ch. 1007 αἰαὶ αἰαὶ μελέων ἔργων. Suppl. 111 πάθεα μέλεα.

μέλημα *cura*. Ag. 1551 οὐ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. Eum. 444 τῶν σὼν ἐπὼν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. De homine dictum qui curae est Ch. 235 ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς.

μέλι *mel*. Pers. 612 παμφαγὲς μέλι.

μελίγλωσσος *dulce loquens*. Pr. 172 μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπασιδαῖσιν.

μελίζω *modulor, cano*. Ag. 1176 μελίζειν πάθη γοερά.

μέλισσα *apis*. Pers. 128 σμήνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ.

μελισσονόμοι dictae sunt sacerdotes Dianae. Arist. Ran. 1283 (1305 Kust.) ex Aeschilo εὐφραμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἶγειν, ubi schol. ἔξ Ἱερειῶν Αἰσχύλῳ (fr. 84) οἱ διανεμόντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. Quae interpretatio quum non apta sit μελισσονόμων nomini, probabilis Hermannii conjectura est ante οἱ διοικούντες excidisse ὥσπερ πολισσονόμοι. Mihi non solum hoc, sed etiam interpretatio vocabuli μελισσονόμοι excidisse videtur. Recte Brunekius Melissarum seu sacerdotum Dianae praesides intellexit, ut Cereris et Proserpinae sacerdotes Μέλισσαι dictae fuerunt, de quibus v. Porphyry. de antro nymph. c. 18 et Callim. h. in Apoll. 110.

μέλλω *futurus sum*. Legitima structura est cum infinitivo futuri Pr. 638 ὅπου μέλλοι τις οἴσεται δάκρυ. 835 προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι. Ch. 859 νῦν γὰρ μέλλουσι μανθεῖσα πειράει κοπάνων ἀνδροδακτύων ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνόνων οἶκον ὀλεθρον. 867 τοιάνδε πάλιν — μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄφειν. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν, ubi τελεῖν futurum esse potest pro τελέσειν vel praesens, ut Suppl. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; Cum infinitivo aoristi Pr. 625 ὅπερ μέλλω

παθεῖν. || Sine infinitivo Pers. 814 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλονσι, ubi πείσεσθαι vel παθεῖν intelligitur. Pr. 339 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα. Frequens τὸ μέλλον est. Pr. 211 τὸ μέλλον ἢ κραίνοιο (vel κρανοῖτο) προυτεθεσπίκει. Pers. 373 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Ag. 250 μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 1240 τὸ μέλλον ἤξει. Suppl. 1057 οὐ δὲ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον. Pers. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἐτι. Pr. 102 προυεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. || μέλλω *cunctor*. Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; 627 τί δὴ τὰ μέλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Sept. 98 τί μέλλομεν ἀράστον; Ag. 908 τί μέλλετε; 290 οὐτὶ μέλλων. Pers. 407 κοικέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.

μελλῶ *cunctatio*. Ag. 1356 τῆς μελλοῦς κλέος πέδιο πατοῦντες. Nam sic ex Tryphone in Walzii Rhet. vol. 8 p. 741 correctum pro τῆς μελλούσης. μέλομαι *curam habeo*. Sept. 177 μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε. Suppl. 367 Εὐνὴ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἀκῆ. || *curae sum*. Eum. 61 τάντεῦθεν — αὐτῷ μελέσθω Λοῖζα.

μέλος *membrum*. Pers. 463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. 991 βοᾷ βοᾷ (addidi μοι) μελέων ἔντοσθεν ἤτορ. Eum. 265 ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον.

μέλος *cantus*. Pr. 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα. Sept. 835 ἔτευξα τύμβῳ μέλος. Pers. 1042 ἵυζε μέλος ὁμοῦ τίθεις. Ag. 705 τὸ νυμφότιμον μέλος. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τὸδε μέλος. Suppl. 809 οὐράνια μέλη λιτανὰ θεοῖσι. 1023 ὑποδέεσθε δ' ὁπαδοὶ μέλος. Sic Legrandius pro μένος. Fr. 55 δακτυλοδίκτον πίμπλησι μέλος. 280 νῦν δ' οὐ κέκραγα πῶ τὸ γενναῖον μέλος.

μελοτυπεῖν *carmen excudo*. Ag. 1153 τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

μέλ πω *cano*. Ag. 1445 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόνον. 244 πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἐμελψεν.

μέμνημαι. V. μιννήσκομαι. Μέμνων in inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 127a — 127e).

Μέμφις *Memphis urbs*. Pers. 36 ὁ τε τῆς ἱερᾶς Μέρμιδος ἀρχων. Suppl. 311 Κάνωβον κάπι Μέρμιν ἴκετο. || Μέμφις n. pr. Persicum viri Pers. 970.

μέμφομαι *vituperare, exprobro*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 1073 μὴ δὲ πρὸς αὐτῆς θηραθεῖσαι μέμψησθε τύχην. Sept. 560 ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται. 652 ὥς οὔ ποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει. Ch. 39 μέμψεσθαι τοὺς γὰς νέρθεν. Eum. 696 τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. 1020 οὐτὶ μέμψεσθε συμφοράς βίου. Suppl. 137 οὐδὲ μέμφομαι. 774 ἀγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις. Fr. 196, 3 ἐνδ' οὐ μάχης — μέμψει.

μέμψις *exprobratio*. Pr. 445 μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων.

μέν *quidem*. Haec particula oppositam habet δὲ particulam interpositis vel paucis vocabulis vel post longiora intervalla. Sic Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλοῦρον ἤκομεν πέδον, | Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν: "Ἥραιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς ἅς σὺ πατὴρ ἐφέϊτο. 12 σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κούδεν ἐμποδῶν ἔτι: ἐγὼ δ' ἀτολῶς εἰμι — 178 σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς βύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλὰς, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 201 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον, ὥς

Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν. οἱ δὲ τοῦμπαιιν σπεύδοντες — 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν, ἄθλου δ' ἐκλυσιν ζῆτει τινά. 271 καὶ μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἀχθῆ, πέδοι δὲ βάσαι — et sic in hac fabula 325 500 507 619 628 782 784 801 819 827 992 1016 1043. Et in fabulis reliquis, Sept. 4 21 189 295 377 421 481 501 511 702. 759 τὸ μὲν ποτὶνον, ἄλλο δ' αἰερεῖ τρίχαλον. 815. Pers. 19 65 182 186 192 200 212 253 299, ubi nuntii verbis in quibus μὲν et δὲ v. 299 301 sibi respondent, interposita sunt Atossae verba ἑμοῖς μὲν εἶπας δῶμασιν φάος μέγα καὶ λευκὸν ἤμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου, nullo respondente δὲ. Eodem modo Atossae versibus 730 et 732 in quibus μὲν et δὲ sibi respondent, Darii versus interpositus est ὅ πόποι κενὴς ἀρωγῆς κάπικουρίας στρατοῦ. 341 366 τάξαι νεῶν στίφος μὲν ἐν στοίχοις τρισίν, ubi particulam minus apte collocatam recte transposuit Brunekius νεῶν μὲν στίφος, ut 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἤγειτο legitur, non τὸ δεξιὸν πρῶτον μὲν —, et sic in aliis locis similibus omnibus. 412 459 483 502 603 754 802 857. Ag. 80 157 264 283 317 326 396 426 433 445 552 568 615 640 740 759 772 799 — 805 τότε μὲν — νῦν δὲ —, pariterque 1158 — 1160. 829 846 864 866 950 969 1065 1171 1242 1250 1327 1331 1335 1348 1444 1505 1570 1594 1630. Ch. 62 135 142 163 192 201 225 [278] 367 412 453 579 674 700 748 838 848 975 978 1020 1031 1061. Eum. 1 39 85 96 106 171 222 313 407 453 473 480 534 585 603 619 645 706 848 885 954 1007. Suppl. 117 128 123 197 376 404 472 487 505 569 710 773 957 953 1010 1055. Fr. 11501 μὲν γαμείσθαι μόρισμον, γαμείν δ' ἑμοῖ. 52 55 ὁ μὲν — ὁ δὲ —. 305, 4 δὲ ἦρι μὲν φαίνονται διαπάλλει πτερὸν, et post duo versus interpositos, νῆας δ' ὀπώρας ἠνίκ' ἂν ἔανθῃ στάχες — Bis in protasi positum uno δὲ sequente. Sept. 1007 Ἐτεοκλέα μὲν — οὕτῳ μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν, τοῦτο δ' ἀδελφόν —.

2. In sententiis per μὲν et δὲ sibi oppositis saepe eadem vel similia iterantur vocabula. Sic Sept. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὡδ' ἔχουσι. σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι. Pers. 157 θεοὶ μὲν εὐνότερα Περσῶν, θεοὶ δὲ καὶ μήτηρ φέουσ. 550 Ἐξέρης μὲν ἀγαγεν, τοτοῖ, Ἐξέρης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ. 560 νᾶες μὲν ἀγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. 693 σέβρομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβρομαι δ' ἀντία λέξαι. 700 δέμαι μὲν χαρίσασθαι, δέμαι δ' ἀντία φάσθαι. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακά. Ag. 100 μερίμνης, ἦ νῦν τοτὲ μὲν κακὸφρων τελέθει, τοτὲ δὲ — 206 βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι, βαρεῖα δ' εἰ τέκνον δαίεω. 608 χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 1295 πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὐ σοφῇ. Ch. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρὰς γλώσσης —, ἀντὶ δὲ πλεγγῆς —. 436 ἔκατι μὲν δαιμόνων, ἔκατι δ' ἀμᾶν χερῶν. 935 ἔμολε μὲν Δίκα —, ἔμολε δ' ἐς δόμον —. Pr. 197 ἀλγεῖνά μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε, ἄλγος δὲ σιγᾶν. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρώσαι χθόνα, ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει.

3. μὲν respondens sequenti ἀλλὰ. Pers. 176 πολλοῖς μὲν αἰε νυκτέροις ὄνειρασι ζύνειμι, — ἀλλ' οὐτὶ πῶ τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Ch. 744 ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ — ἐμὴν ἡλγυνον ἐν στέρνοισι φρένα, ἀλλ' οὐτὶ πῶ τοιόνδ' πῆμ' ἀνεσχόμην. Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἔκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. — ἀλλ' ὡδὲ δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 525 ἐπίσταμαι μὲν ὥς ἐπ' ἐξείργασμένους, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἰ τι δὴ λῶσον πέλοι. Ag. 915

ἀπουσίᾳ μὲν εἴπας εἰκότως ἐμῇ — ἀλλ' ἐναισίμῳς αἰνεῖν —. Ch. 372 ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς· ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγγης δοῦπος ἱκνεῖται.

4. μὲν *respondens sequenti* τέ. Sept. 924 ὡς ἐρέατιν πολλὰ μὲν πολίτας, ξένων τε πάντων στίχας. Ch. 585 πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει — πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι. Suppl. 410 ὅπως ἀνάτα ταῦτα πρώτα μὲν πόλει, αὐτοῖσι θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσῃ καλῶς.

5. μὲν *quidem*, non sequente δὲ aut alia quae ei respondeat particula Pr. 340 τὰ μὲν σ' ἐπαίνῳ. 478 τὸ μὲν μέγιστον. 753 ὅτῳ θανεῖν μὲν ἐστιν οὐ πεπρωμένον. 901 ἔμοι δ' ἐτι μὲν ὁμαλὸς ἀγᾶμος ὁ βίος. Sept. 397 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὐτὶν' ἀν' τρέσαιμ' ἐγὼ. 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Pers. 1 τὰδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων — πιστὰ καλεῖται. 353 ἥρεεν μὲν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντός κακοῦ φανεῖς ἀλάστῳ. 548 νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει γαῖα. 555 τίπτε Δαρίαν μὲν οὐτ' ἀβλαβὴς ἐπὶν; 598 κακῶν μὲν δόστις ἐμπειρος κυρεῖ. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλαγῆν κακῶν. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδε. 249 Δικὰ δὲ τοῖς μὲν λαθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 587 ἀνωλόλυθα μὲν πάλοι χαρὰς ὕπο. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσιν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. 932 γνῶμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1008 καὶ τὸ μὲν πρό χρημάτων κτησίων ὀκνος βαλῶν. 1204 προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἔμοι λέγειν τὰδε. 1412 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἔμοι. Ch. 400 ἀλλὰ νόμος μὲν. 737 πρὸς μὲν οἰκέτας θετῶν σκυθρωπῶν ἐντός ὁμμάτων γέλων κεύθουσα. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος. Eum. 418 γένος μὲν οἶδα. 589 ἐν μὲν τὸδ' ἡδὴ τῶν τριῶν παλαισμάτων. 636 ἀνδρὸς μὲν ὕμιν οὗτος εἰρήται μὀρος. 663 πατὴρ μὲν ἀν' γένοιτ' ἀνευ μητρός. Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον. 337 σθένος μὲν οὕτω μείζον αὐξεται βροτοῖς. 443 καὶ χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθομένων. 506 κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε. 940 ταύτας δ' ἐκούσας μὲν κατ' εὐνοίαν φρενῶν ἄροις ἀν. 991 καὶ ταῦτα μὲν γράψασθε. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Pers. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὖσθασθαι θέλω. Ch. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Pr. 447 πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. Pers. 388 πρῶτον μὲν ἡχὴ κέλαδος — ἠυφώμην. Ag. 810 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχευρίους δίκη προσεπειν. Ch. 111 πρῶτον μὲν αὐτὴν χῳστὶ Αἰγίθιον στυγεῖ. Pr. 1036 ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἀκαῖρα φαίνεται λέγειν. Sept. 1068 ἡμεῖς μὲν ἴμεν. Pers. 300 ἔμοις μὲν εἴπας δώμασιν φάος μέγα. Ag. 924 ἔμοι μὲν οὐδαμῶς ἀνευ φόβου. [1266 σὲ μὲν πρό μοῖρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.] Eum. 676 ἡμῖν μὲν ἡδὴ πᾶν τετόξευται βέλος. Sept. 313 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. Ch. 553 τήνδε μὲν στείχειν ἔσω.

In fragmentis ubi legitur μὲν saepe incertum est in tanta plerorumque brevitate utrumdē, vel alia particula, an nulla responderit. Sic fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατο. 72 ἀλλ' ὁ μὲν τις Λέσβιον — κύμα — ἐκπεραίνετω. 128 τὰδε μὲν λεύσσεις, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ. 186 ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατον. 191 τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης —. 195 εὐθείαν ἐρεπε τήνδε, καὶ πρῶτιστα μὲν Βορεάδας ἦεις πρὸς πνοάς.

6. μὲν οὖν *imo*. Pers. 1032 καὶ πλέον ἢ παπαὶ μὲν οὖν. Ag. 1090 μισόθεον μὲν οὖν. 1396 τὰδ'

ἀν' δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν. Eum. 38 δέσασσα γὰρ γραῦς οὐδὲν, ἀντίπαις μὲν οὖν. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μὴδὲ προσβαλεῖν πύλαις. De μὲν cum τοι coniuncto v. s. v. μέντοι. || De μὲν δὴ ἐτ' γε μὲν δὴ v. supra p. 82 a.

μενέγῃς *enses sustinens*. Fr. 449 in elegia κυανὴ καὶ τοῦσδε μενέγῃς ὤλεσεν ἄνδρας.

Μενέλαος (et Attica forma Μενέλεως) *Mene-laos*, Atrei filius, Agamemnonis frater. Ag. 42 Μενέλαος ἀναξὶ ἡδ' Ἀγαμέμνων. 617 Μενέλεω δὲ πεύθομαι. 674 Μενέλεω — προσδόκα μολεῖν. [μενέλεως in versu corrupto Ch. 1041, ubi Mene-laos locus non est. μέλε' ἐπορσύνθη κακὰ Hermannus.]

μένος *vis, impetus*. Pr. 720 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσθ' ἔμνος. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθαμῖν μένει, ut Ag. 238 βία χαλινῶν τ' ἀναυδῶ μένει. Eum. 651 οὐδὲν ἀσθαμῖν μένει. Sept. 897 ἀναυδάτω μένει. Ag. 305 πύμπουσι δ' ἀνδαιόντες ἀφρόνῳ μένει φλογὸς μέγαν πῶγωνα. 1067 πρὶν αἰματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι ἔμνος. Ch. 455 πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν. 1076 ποὶ καταλλῆει μετακοιμισθὲν ἔμνος ἄτης; Eum. 128 δεινὴς δρακίνας ἐξεκρήναν ἔμνος. 840 873 πνέω τοι ἔμνος ἅπαντὰ τε κότον. 832 κοῖμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν ἔμνος. Suppl. 560 λειμῶνα — ὄντ' ἐτέρχεται Τυφῶ ἔμνος. 757 ἀνίερῳ μένει μεμαργμῶν.

μέντοι *tamen, sed, vero*: quibus particulis Ciceronem Graecam particulam reddidit: de quo dixit Stephanus in Thes. vol. 5 p. 775. Pr. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα. 318 τοιαῦτα μέντοι — τάπῃραια γίγνεται. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μὴδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὐθ' ἕκαστα φράζε. 964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμις. 1054 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων ἔπη τ' ἔστιν ἀκούσαι. [Sept. 515 τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων.] Ag. 644 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σσαγμένον. 886 τοιάδε μέντοι σκήψις οὐ δόλον φέρει. 943 πιθοῦ, κράτος μέντοι πάρες γ' ἐκὼν ἔμοι. || γε μέντοι. Sept. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμὰ θεός. 1044 τραχὺς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγῶν κακὰ. Pers. 386 ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπυλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. Ag. 938 φῆμιν γε μέντοι δημόδρους μέγα σθένει. Eum. 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σε. Suppl. 346 βαρὺς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίῳ κότος. Pr. 257 ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσις ἐσθ' ὑπερτέρα.

μένω *maneo, perduro*. Sept. 232 σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν καὶ μένειν εἰσὼ δόμων. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. 902 μενεῖ κτεάνα τ' ἐπιγόνους. Pers. 796 ὁ μέινας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός. Ag. 458 μένει δ' ἀκοῦσαι τί μου μέριμνα νυκτηρεφές. 847 ὅπως χρονίζον εὐ μενεῖ. 854 νίκη δ' ἐπέπερ ἔσπετ', ἐμπέδως μένοι. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλιὰ περ ἐν φρενί. 1189 κῶμος ἐν δόμοις μένει. Ch. 567 μενοῦμεν οὕτως. 1050 1062 οὐκέτ' ἀν' μενίναμ' ἐγὼ, ubi utrobique in M ἀμμενίναμ' ἐγὼ scriptum est, quod loco priore correctum ex Tzetza in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3 p. 353, loco altero ab Robortello. Eum. 381 μένει γάρ. 480 ἀμφοτέρω, μένειν πέμπειν τε τάσδε. 672 καὶ τὰδ' αἰανῶς μένοι. 677 μένω δ' ἀκούσαι πῶς ἁγῶν κριθήσεται. [716 μαντεύει δ' οὐκέθ' ἄγνα μαντεύσει μένων, ubi probabilius est νέμων, quod restituit Hermannus.] 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. 887 οὐ δ' οὖν μένοις ἀν' εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν —. 894 τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Suppl. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτιοῦ κότος. 945 ὡς μένειν ἀρα-

ρότως. [Ib. 1002 versu spurio et corrupto, de quo dixi s. v. κάλυρα, legitur μένην, superscripto ei, i. e. μένιν.] Fr. 5 ἡ καὶ Παλικὴν εὐλόγως μενεὶ φάτις. 300 οἰκοὶ μένιν χρῆ (vel δεῖ) τὸν καλῶς εὐδαίμονα· [καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα, καὶ τοῦτον μένιν.] *especto*, quo sensu etiam Latine *maneo* dicitur. Cum accusativo vel addito vel intellecto Sept. [394 ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων, ubi κλύων restituit Tyrwhittus, quod legit scholiasta, qui explicat ἀκούων σάλπιγγος.] 912 σιδάροπλαιοι δὲ τοὺς μένουςι. Ag. 1277 βωμοῦ πατρῷου δ' ἀντ' ἐπιζήνων μένει. Ch. 64 τὰ δ' ἐν μεταχειμῖν σκότου μένει χρονίζοντας ἀχη. 103 τὸ μόριμον γάρ τόν τ' ἐλευθερον μένει. Ch. 464 τὸ μόριμον μένει πάλοι. Eum. 544 κύριον μένει τέλος. 519 ἐσθ' ὅπου τὸ δεινὸν — δεῖ μένιν καθήμενον. Sic anopanyman apud Dobraeum pro δειμαίνει. Suppl. 74 γοεδνά δ' ἀνθεμίζουσι δέμα, μένουςα φίλους, τὰσδε φυγὰς Ἀερίας ἀπὸ γὰς εἴ τις ἐστι κηδεμῶν. Sic Hermannus pro δειμαίνουσα. 435 μένει δὸρ τίνειν ὁμοίαν θέμιν. 965 τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις; Fr. 39 ἀγῶν γάρ ἀνδρῶν οὐ μένει λελειμμένος. || In bello μένιν τινὰ vel τι dicitur qui in statione et loco suo manens hostem irruentem sustinet, de quo allatis Homeri aliorumque exemplis dixit Stephanus in Thes. vol. 5 p. 790. Sept. 436 τίς ἀνδρὰ κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Pers. 243 πῶς ἀν οὖν μένοιεν ἀνδρας πολεμίου ἐπήλυδας; || De altera verbi forma mīmῶ suo loco dicitur.

[Μέρδης. V. Μάρδος.]

μέριμα *cura, sollicitudo*. Sept. 289 μέριμαι ζωπυροῦσι τάρβος. 843 μέριμα δ' ἀμφὶ πτόλιν. 847 διπλαῖ μέριμαι. Pers. 165 ταῦτά μοι διπλῇ μέριμν' ἀφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν. Ag. 99 παιὼν τε γενοὶ τήσδε μερίμνης. 460 μένει δ' ἀκούσαι τι μου μέριμα νυκτερέας. 1531 ἀμνηχαν — εὐπάλαμον μέριμαν. Eum. 132 μέριμαν οὐποτ' ἐκλιπὼν πόνου. 360 σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὰ (Δία Pauvius) τὰσδε μερίμας.

μέρος *pars*. Ag. 507 μεθέξειν φιλότατου τάφου μέρος. Ch. 291 κρατήρος μέρος — μετασχεῖν. Ag. 557 ἡματός μέρος. 1573 κτεάνων τε μέρος. Ch. 827 ὅταν ἦκη μέρος ἔργων, ubi schol. ὅταν ἦκη καιρός ἔργω, ἐπιβαλὼν επικαλεσάμενος τὸ εἰδωλον τοῦ πατρός, ubi καιρός ἔργων, ἐπιβαλοῦ Coningtonus, recte, nisi scholiasta καιρός ἔργων, ἔργω ἐπιβαλοῦ scripsit. Est igitur μέρος ἔργων eodem sensu dictum quo Sophocles El. 22 ἔργων ἀκμή dixit. Ag. 291 παρήκεν ἀγγέλου μέρος. 332 πρὸς οὐδέν ἐν μέρει τεκμήριον, ἀλλ', ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον, ἐν αἰχμαλώτοις Τρωκοῖς οἰκήμασιν ναῖουσιν, i. e. ut Karstenus interpretatur, *non prout sua cuique vice assignata erant*, sed sicut fors ferebat. 1192 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν (Furiae). Hic quoque recte Karstenus intellexit, *ordine* s. alia post aliam. || ἐν μέρει *prociisum*. Ch. 332 κλύθι νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη. Eum. 198 ἀντάκουσον ἐν μέρει. 436 τί πρὸς τὰδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς.

μέροπες (nam singularis μέροϋ vix ulla sunt exempla) *mortales homines*, qui μέροπες ἀνθρωποι vel μέροπες βροτοὶ ab Homero dicuntur. Ch. 1018 οὕτως μερόπων. Adiective Suppl. 89 μερόπεσσι λαοῖς.

μέσακτος *medius inter littora*. Pers. 889 τὰς ἀρχαίλους ἐκράτνε μέσακτους, Λήμνον ἱκάρου θ' ἔδος. ubi μέσακτους ex apographis. In M μέσα-

κτους, pariterque in scholio μέσακτους δὲ μέσακτίους παραθαλασσίους, et ad proxima insularum nomina αὐταὶ δὲ εἰσὶν αἱ μέσακτιοι. Asiae Thraciaeque oras intelligit Heathius. || Improperie pro simplici μέσος dictum accipitur fr. 208 (apud Athen. 9 p. 374a) σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα, μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπληγμένην (sic Schweigh. pro πεπλεγμένην).

μεσημβρία *meridies*. Suppl. 746 ἐν μεσημβρίας θάλλει. μεσημβρία (sic) M. Correxuit Schnetzius.

μεσημβρινός *meridianus*. Pr. 722 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. Sept. 381 μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν. 431 446 μεσημβρινοῖσι θάλλεσι. Ag. 565 ἐν μεσημβριναῖς κοίταις.

μεσολαβής *medium prehensens s. tangens*. Eum. 157 μεσολαβεῖ κέντρῳ.

μεσόμαλος *in medio umbilico (terrae) situs*. Est epitheton Delphorum, de quo v. Thes. vol. 5 p. 817. Sept. 747 ἐν μεσομάλοισι Πυθικοῖς χρηστηρίοις. Ch. 1036 μεσόμαλόν θ' Ἰδρυμα, Λοεῖου πέδον. Ag. 1056 ἐστίας μεσομάλου.

μέσος *medius*. Sept. 389 ἐν μέσῳ σάκει. Pers. 196 Ζυγὸν θραυεῖ μέσον. [Ch. 145 ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθῃμι τῆς κακῆς ἀράς.] Eum. 112 ἐκ μέσων ἀρκευστάτων. 528 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. 559 ἐν μέσῳ δυσπαλεῖ τε δίνα. Suppl. 735 μήκος δ' οὐδέν ἐν μέσῳ χρόνου. [Ch. 519 μέσῳ vitiose pro μείῳ, quod restituit Turnebus.]

μεσὼ *sum in medio*. Pers. 435 εὐ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακόν.

Μεσσίαπιον *Messapium*, mons Euboeae. Ag. 293 ἐκάς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου βοάς Μεσσαιπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.

μετά *praepositio cum genitivo coniuncta cum*. Pr. 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρῆ πάσχειν ἐθέλω. Pers. 734 οὐ πολλῶν μέτα. 915 μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων. Ag. 1037 πολλῶν μετὰ | δούλων. [1271 καταγελωμένην μετὰ | φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, ubi μέτα restituit Hermannus. Similiter χλίσουσιν μέτα scriptum in M Ch. 137, ubi μέτα restituit Turnebus.] Suppl. 644 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψήφον ἔθεντο. 960 πολλῶν μετ' ἄλλων. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων. || μετὰ cum dativo *cum* frequens apud Homerum, rarum apud alios poetas, alienum ab oratione prosa. Pers. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρήνοισι πηγῆς μέτα. Ch. 365 μετ' ἄλλων δουρικμητὶ λαῷ. || μετὰ cum accusativo *post*. Ag. 231 μετ' εὐχάν. Sept. 1074 μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύον ὅδε Καδμείων ἤρυσε πόλιν. || μετὰ in tmesi v. s. μεταδίομαι, μετατίκτω, μεταχωρέω.

μεταβαίνω *locum in quo positus sum muto alium in locum transeundo*. Ch. 308 ἄλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι Διόθεν τῆδε τελευτᾶν ἢ τὸ δίκαιον μεταβαίνει, i. e. qua via iustitia procedit contra Agamemnonis occisores in favorem Orestis, ut recte interpretatur Butlerus.

μεταγινώσκω *sententiam muto, sive quod prioris poenitet consilii, sive alia quacunque de causa*. Ag. 221 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Suppl. 110 ὅταν δ' ἀπάτῃ μεταγνοῦς, ubi ἀταί — ἀπάται M. sed i in rasura. Correctum ex apogr. Quelf.

μεταδίομαι *insequor, persequor*. Suppl. 819 μετὰ με δρόμοισι διόμενοι.

μεταίτιος *qui una cum alio in causa est alicuius rei, particeps*. Ag. 811 τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους νόστου. Ch. 100 τῆσδ' ἐστὲ βουλῆς, ὦ φίλοι, μεταίτιαι. De culpa particeps 134 ὅσπερ σοὺ φόνου μεταίτιος. Eum. 199 αὐτὸς σὺ τοῦ

των οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' εἰς (sic Canterus pro εἰς) τὸ πᾶν ἔπραξας ὧν παναίτιος.

μεταίχιμιον *proprie spatium inter duas acies*. Improprrie de interalitiō quod est inter res quaslibet. Sept. 197 ἀνὴρ γυνή τε χῶτι τῶν μεταίχιμιον. Andacius dictum notavit scholiasta, νέος ἡ γέρων (imo pueri et virgines). ἀκαίρως δὲ ἡ λέξις τὸ μεταίχιμιον. et in alio scholio κεκινδύνευται τῷ Αἰσχύλῳ ἐνταῦθα τὸ μεταίχιμιον. Est locutio quodammodo hyperbolica. Recte Thomas Mag. τοῦτο δὲ φησιν οὐχ ὅτι ἐστὶ τι γένος ἀνδρῶν μεταῖ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσταγῆς ἀκριβές. Ch. 63 ἐν μεταίχιμῳ σκότου.

μετακοιμίζομαι *interquiesco*. Ch. 1076 ποὶ καταλήξει μετακοιμισθέν μένος ἄτης; Verbum alibi non lectum, quod in κατακοιμισθέν mutabat Meinekius. Sed μετὰ mutatum rei statum indicat.

μετάκοινος *communis, socius*. Eum. 351 οὐδὲ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος. 964 παντὶ δόμῳ μετάκοινοι. Suppl. 1038 μετάκοινοι δὲ φίλα ματρὶ πάρεισιν.

μεταλγέω *post aliquid doleo*. Suppl. 406 τῶνδ' ἔξ ἰσοῦ ῥεπομένῳν μεταλγείς τὸ δικαίον ἔρξαι; Recte Hermannus "μεταλγεῖν *proprie est post aliquid vel post aliquem dolere*, ut μεταστένομαι σὸν ἄλγος in Medea Euripidis v. 996. Id hic idem fere est quod *poenitere*."

μεταλλακτός *mutabilis, mutatus*. Sept. 706 λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονία μεταλλακτός.

μεταμανθάνω *post disco*, i. e. disco relicto eo quod antea didiceram. Ag. 709 μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραῖδ.

[μεταμέλει *poenitet*. Usitata structura est cum dativo personae et genitivo rei, rarior cum nominativo rei, ut in versibus interpolatoris Eum. 771 ὡς αὐτοῖσι μεταμέλη πόνος.]

μεταεὺ *in medio*. Sept. 762 μεταεὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὐρεί.

μεταποτιεῶ *aliorum fugio, aufugio*. Suppl. 331 ἔχθει μεταποτιοῦσαν εὐναίων γάμων.

μεταρρυθμίζω *in alium ordinem redigo, transmuto*. Pers. 747 καὶ πόρον μετερρύθμιζε.

μεταστένω *postea gemo*. Eum. 69 οὐδ' ἦτις αἶα τοῦτ' ἐπέυχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνον. Sic Arnaldus pro πόνων. μετέστένον ἄτην, *poenitet me erroris*, dixit Homerus Od. 4, 261. et forma media μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος Eur. Med. 996, de quo dictum est s. v. μεταλγέω.

[μεταστροφή *conversio*. Eum. 490 νῦν καταστροφὰί νέων θεσμίῳν, quod μεταστροφὰί scribendum videtur Meinekio Philol. vol. 19 p. 221.]

μετατίκτω *postea pario*. In tmesi Ag. 759 τὸ δυσσεβές γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. Non legitur alibi.

μετάτροπος *reversus, mutatus*. Pers. 942 δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί, quod schol. exp. ἡ τύχη μεταβέβηται.

μεταῦθις *in posterum, postea*. Eum. 478 χῶρα μεταῦθις ἰδὲ ἐς φρονημάτων πέδοι πεσὼν ἄερτος αἰανὴς νόσος. 497 πολλὰ — πάθαι προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.

μεταχωρῶ *in alium locum scedo s. migro*. Pr. 1060 τόπων μετὰ που (ποι *progr. unum*) χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς.

μέτειμι *intersum, sum inter*. μέτεστί μοι τοῦτου *sum particeps huius rei*. Eum. 575 τί τοῦδ' σοι μέτεστι πράγματος;

μέτειμι *persequor, ulciscor*. Ag. 1666 ἀλλ'

ἐγὼ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἐτι. Ch. 273 εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρός (φόνου) τοὺς αἰτίους. Eum. 231 δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα κάκκυνηγέτω. V. Thea. vol. 5 p. 914. Habet autem praesens futuri significationem: praesente ubi opus est, metέρχομαι dicitur.

μετέρχομαι *prosequor, ulciscor, vindictam sumo*: de quo usu v. Thea. vol. 5 p. 919. Ch. 988 τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον τὸν μητρός.

μετέχω *particeps sum*. Cum genitivo l'r. 331 πάντων μετασχῶν καὶ τετολημῶς ἐμοί. Pers. 540 ἄλγους μετέχουσαι. Eum. 869 χῶρας μετασχέιν τῆσδε. Cum accusativo Ag. 507 μεθέειν φιλάτου τάφου μέρος. Ch. 292 τοῖς τοιοῦτοις οὔτε κρατήρος μέρος εἶναι μετασχεῖν.

μετοικέω *mutatis sedibus commigro*. Pro μετοικός εἰμι dictum ideoque cum genitivo constructum est Suppl. 609 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς. Eodem sensu ab aliis cum dativo vel accusativo construitur: v. Thea. vol. 5 p. 929.

μετοικία *habitationis societas*. Eum. 1019 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὐ σέβοντες.

μέτοικος *colonus, in habitandi societatem receptus*. Sept. 518 μέτοικος, "Ἀργεῖ δ' ἐκτίμων καλὰς τροφάς. Pers. 319 σκληρὰς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο. Ch. 684 μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν αἰετῶν, θάπτειν. 971 μέτοικοι δόμων. Eum. 1011 ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε — τοῖσδε μετοίκοις, Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὐτυχον φέρει κακῇ. Pro μετοικιζόμενος, i. e. *qui sede sua expulsus in alium locum migrat*, Ag. 57 de avibus γόνον δευβοᾶν τῶνδε μετοικῶν.

μετρέω *metior*. Ch. 209 τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετροῦμεναι εἰς ταῦτο συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.

μέτριος *modicus, modestus*. Suppl. 1060 μέτριον νῦν ἔπος εὐχου.

μέτρον *modus*. Ch. 797 προστιθείς μέτρον.

μέτωπον *frons, facies*. Pers. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτων. [Suppl. 198 corrupte μετώπων σωφρονῶν, glossomate μετώπων σωφρονῶν (nam sic scribendum cum Robortello) in textum illato: de quo dicitur s. v. σωφρονίζω.]

μή ἐτ' οὐ, particulae negativae, ita differunt ut οὐ rem ipsam, μή cogitationem rei neget, unde μή non aliter dicitur nisi aut addito aut intellecto verbo hoc cogitatio, suspicio, voluntas significatur, ut observavit Hermannus ad Viger. p. 804. Eodem modo differunt composita cum μή ἐτ' οὐ, μηδέ οὐδέ, μηδεῖς οὐδεῖς et reliqua omnia, de quo hic in universum monemus. Exempla particulae secundum genera vocabulorum, quibus cum μή coniungitur, disposita exhibemus, ut Wellauerus et Linwoodius fecerunt.

1. μή in sententiis a coniunctione pendentibus. Cum ἔάν vel ἦν. Pr. 390 ἔάν τις — μή σφυδῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βίᾳ. Pr. 1014 ἔάν μή τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις. Sept. 1027 ἦν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pr. 196 εἰ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 667 κεί μὴ θέλοι. 763 εἰ μὴ τις βλάβῃ. Sept. 101 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιλάν' ἔξομεν; 196 εἰ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. 1016 εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὸν ἐστί. Pers. 158 εἰ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέσθηκε στρατῷ. 790 εἰ μὴ στρατεύουσθε. Ag. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τῆχοι κακά. 478 εἰ δ' ἐτητύμω, τίς οἶδεν, εἰ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψῶθος; 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἴργε. 1050 εἴπερ ἐστὶ μὴ — κεκτημένη. 1060 εἰ δ' ἀεὺν ἤμων οὐσα μὴ δέχει λόγον. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ'

ζῖνοεις. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ εὐθανουμένην. 1239 εἰ τι μὴ πείθω. 1308 εἰ τι μὴ φρενὸν στύγος. Ch. 273 εἰ μὴ μέτειμι. 298 κεί μὴ πέποιθα. Eum. 467 εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαίτιους. Eum. 887 εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σήμανών. 400 εἰ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχοι. Sic Porsonus pro τυχθῇ, quod Turnebus in τύχη mutaverat. 461 εἰ μὴ τι πιστόν τῶδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 472 εἰ μὲν γάρ ὕμιν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναὺν εἰσιν. 924 εἰ τις τάσδε μὴ Ξαίρησεται. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοὺς βεβούλευται νέον. Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Ch. 305 484. Suppl. 154 εἰ δὲ μή. || Cum εἴτε Eum. 468 612 εἰ δικαίως εἴτε μή. Ag. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. || Cum ὅπως Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. Ch. 196 ὅπως διφροντὶς οὐσα μὴ 'κινυσομένη. 265 ὅπως μὴ πεῖσεται τις. Suppl. 449 ὅπως δ' ὀμαιμον αἵμα μὴ γενήσεται. || Cum ὡς Pr. 53 ὡς μὴ σ' ἑλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχχους τίθης. Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμῳῆς. Eum. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 895 ὡς μὴ τιν' οἶκον εὐθεῖν ἀνευ σθένος. || Cum ὥστε Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 204 ὥστε — δάκρυ μὴ κατασχεῖν.

2. μὴ post pronomina relativa. Eum. 618 δ μὴ κελεύσει (κελεύσαι Hermannus) Ζεὺς. 661 οἷσι μὴ βλάβῃ θεός. 899 ἂ μὴ τελῶ. [Fr. 309 verba ὅστις μὴ φίλος Aristidis hunc locum afferentis vol. 2 p. 292, 15 potius esse videntur quam Aeschyl.]

3. μὴ cum participio. Pr. 501 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 824 μὴ μάτην κλύουσά μου. Sept. 3 βλέψατα μὴ κοιμῶν ὕπνω. 428 θεοῦ τε γάρ θέλοντος — καὶ μὴ θέλοντος. 436 τίς ἀνδρὰ κομπάζοντα μὴ τρέσας μενέει; Ag. 273 μὴ δολῶσαντος θεοῦ. 906 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα. 932 γνῶμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Eum. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόντ' ὅπου φρενῶν. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραίνοντων νόμους.] 719 μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης. 932 ὁ δὲ μὴ κύρσας. Suppl. 79 ἦβα μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίῳν. 210 κόπῳν οἰκτιρεῖ μάπολωλὸτας. 613 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων.

4. μὴ cum adiectivis. Sept. 411 μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. Ag. 1000 ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1449 μὴ περιῶδνος. 1639 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα. Ch. 78 δίκαια καὶ μὴ δίκαια. 641. Suppl. 335 τὸ μὴ θέμις. Ch. 930 τὸ μὴ χρεῶν. Eum. 432 τὰ μὴ δίκαια. 903 νίκης μὴ κακῆς. Suppl. 197 τὸ μὴ θρασύ. 198 τὸ μὴ μάταιον. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. [In loco corrupto 812 βία μὴ φιλεῖς ὁρῶν ὁμαῖον ἐνδίκους, Lachmannus φίλους corrigebat, φαιδροῖς Weilius: sed requiritur potius verbum, quale est στέρξης, quod coniecit Hermannus.]

5. μὴ cum infinitivo. Pr. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 225 τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναί. 385 κέρδιστον εὐ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. Sept. 15 τιμὰς μὴ ἔαλειφθῆναι ποτε. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματὰν ὀδῶ. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Pers. 173 εὐ τὸδ' ἴσθι — μὴ σε δις φράσαι. Ag. 925 λέγω κατ' ἀνδρὰ, μὴ θεὸν σέβειν ἐμέ. Ch. 705 τοῖόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 934 τοῦθ' ὅμως αἰρούμεθα, ὀφθαλμὸν οἰκῶν μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 59 ἐπεύχεται — μὴ μεταστένειν

πόνον. 432 ὄρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. [701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.] 831 καρπὸν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἂ μὴ τελῶ. 908 μὴ κάμνειν χρόνῳ. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαι τε μὴ δρᾶσαι τε. 773 φρόνει μὲν ὡς παρβούσα μᾶμελεῖν θεῶν. 996 ὕμᾶς δ' ἐπαίνῳ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Sept. 1042 αὐδὴ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. 1043 αὐδὴ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. Fr. 155 γίγνωσκε τάνθρωπεια μὴ σέβειν ἄγαν. [369 ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων — μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς, quod fragmentum Euripidis potius esse videri in annot. dictum est.] Suppl. 725 χρῆ — τῶνδε μᾶμελεῖν θεῶν. Ag. 342 ἂ μὴ χρῆ (ποθεῖν). || μὴ cum infinitivo post verba velandi et negandi Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 1056 τί γάρ ἐλλέπει μὴ παραπαίειν ἢ τοῦδε τύχη; ubi οὐ Weekleinius in *Studios Aeschyl.* p. 19 collato Eur. Iph. 41 τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδείας μὴ οὐ μαίνεσθαι. Sept. 1076 ὅδε Καδμείῳν ἦρυε πόλιν μάντραπῆναι. Ag. 1027 εἶργε μὴ πλέον φέρειν.

τὸ μὴ cum infinitivo, *ita ut non*. Pr. 236 ἔξελευσάμην βροτοὺς τὸ μὴ διαρραίσθεντας εἰς "Αἶδου μολεῖν. 865 ἡμέρος θέλει τὸ μὴ κτείνειν σύνευνον. Ag. 15 φόβος γάρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνω. 1171 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπῆρκεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1589 μοῖραν ἦρετ' ἀσφαλῇ τὸ μὴ θανῶν πατρῶον αἰμάξαι πέδον. Ch. 302 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, τὸ μὴ πόλιτας — ὑπηκόους πέλειν. Eum. 220 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλὰς τὸ μὴ γενέσθαι (μέλεσθαι Heimsoethius, τίνεσθαι Meinekius) μὴδ' ἐποπτεῖν κότῳ, οὐ φημι —. [694 φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικεῖν σχήσει.] 940 φλογμός τ' ὁμματοστέρης φυτῶν τὸ μὴ περὰν ὄρον τόπων. Sic etiam τὸ μήτε — μήτε Pers. 291 ὑπερβάλλει γάρ ἦδε συμφορά τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθῃ.

6. τὸ μὴ cum infinitivo substantive dicto. Pr. 624 τὸ μὴ μαθεῖν οὐ κρείσσον ἢ μαθεῖν τόδε. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πῖθεσθαι. 1353 τὸ μὴ μέλειν δ' ἀκμή. Ch. 959 τὸ μὴ (μ' addit Hermannus) ὑπουργεῖν κακοῖς. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μάδικεῖν· ἐπεὶ δ' ἐπίστα, καὶ τὸ μᾶμελεῖν μάθε. 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρείσσον.

7. μὴ οὐ cum infinitivo post sententiam negativum. Pr. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ (οὐ a m. sec. superscr. in M) γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Similiter Soph. Ai. 540 τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρυσίαν ἔχειν; Eum. 300 οὗτοι σ' Ἀπόλλων — βύσαιτ' ἂν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. || τὸ μὴ οὐ cum infinitivo *quasi, quominus*. Pr. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 918 οὐδὲν γάρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν. Eum. 914 οὐκ ἀνέσθαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστυνικὸν ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

8. μὴ cum adverbis. Pr. 1012 τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς. Sept. 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως. Ag. 349 μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. Eum. 794 ἐμοὶ πῖθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν. Ag. 931 τόδ' εἶπε μὴ παρὰ γνῶμην ἐμοί.

9. μὴ in interrogatione. Ag. 672 τί μὴ; Sept. 208 ὁ ναύτης ἀρα μὴ 'ς πρῶραν φυγῶν πρὶν μνηθῆναι ἦρε μηχανὴν σωτηρίας; Fr. 217 μὴ ποῦ τι προῦβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 939 μὴ τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; Pers. 344 μὴ σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι

μάχη; Ag. 682 μὴ τις δντιν' οὐχ ὀρώμεν; Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῶ;

10. μὴ cum imperativo praesentis. Pr. 44 μὴ πόνει μάτην. 80 μὴ 'πίπλησέ μοι. 271 μὴ δῦρεσθε. 436 μὴ τοι χλιδῇ δοκεῖτε μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. 507 μὴ νυν βροτῶς μὲν ὠφέλει. 629 μὴ μου προκηδού. 777 μὴ μοι προτείων κέρδος εἴτ' ἀποστέρει. 807 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. 1026 τέρμα μὴ τι προσδόκα. Sept. 200 μὴ γυνὴ βουλευέτω. 201 μὴ βλάβην τίθει. 223 μὴ μοι θεοὺς καλοῦσά βουλευοῦ κακῶς. 242 μὴ νυν — κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε. 246 μὴ νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. 262 μὴ φίλους φόβει. 698 μὴ ποτὺννου. 1052 μὴ μακρηγόρει. 1066 δράτω τι πόλις καὶ μὴ δράτω. Ag. 918 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. 1059 μὴ σχολὴν τίθει. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Ch. 102 μὴ κεῖθετ' ἐνδον καρδίας. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μάλλον φίλον. 770 μὴ νυν σὺ ταύτ' ἄγγελλε. 919 μὴ 'λεγχε τὸν ποιοῦντα. 1052 μὴ φοβοῦ. Eum. 78 μὴ πρόκαμνε. 88 μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. 133 μὴ σε νικάτω πόνος. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε. 801 μὴ θυμοῦσθε. Suppl. 209 μὴ νυν σχόλαζε. 397 μὴ μ' αἰροῦ κριτήν. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Frequens in his locis μὴ νυν in M, ut apud alios quoque scriptores, ubique μὴ νῦν scriptum est, de quo s. v. νῦν dicitur.

Cum imperativi aoristi persona tertia Sept. 1036 μὴ δοκησάτω τι. Quam structuram probant grammatici, reprehendunt vero μὴ cum imperativi aoristi persona secunda constructum, cuius per rara sunt exempla, nullum apud Aeschylum: de quo dixi in Lex. Soph. p. 296.

Cum optativo praesentis. Ag. 341 ἔρως δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτει στρατῶ. ubi in apogr. Flor. (nam in M haec pars fabulae excidit) ἐμπίπτει, sed superscripto οἱ.

11. μὴ cum coniunctivo aoristi. Pr. 625 μὴ τοι με κρύψης τοῦτο. 651 μάπολακτίσης λέχος. 718 δν μὴ περάσης. Sept. 71 μὴ μοι πόλιν — ἐκθαμνίστη. 129 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶτε. 251 μὴ προδῶς πυργώματα. 676 μὴ — γέννη ὀργὴν ὁμοίως. 714 μὴ 'λθης ὁδοὺς σὺ τάσδε. Ag. 131 μὴ τις ἄτα θεόθεν κνεφάση. 146 μὴ τινὰς ἀντιπνόους χενητῖδας αἶφρας τεύξη. 937 μὴ νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῆς μόρον. Sic Triclinius pro αἰδεσθεῖς. 1672 μὴ προτιμήσης. Ch. 233 μὴ 'κπλαγῆς φρένας. 503 μὴ 'εαλείνης σπέρμα. Eum. 800 μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε. 830 μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν. 858 μὴ βάλης μὴθ' αἰματηρὰς θηγάνας. Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος — γέννη. 340 μὴ 'κδῶς. 420 τὰν φυγάδα μὴ προδῶς. 711 729 μὴ τρέσητε. 1006 μὴ πάθωμεν. Fr. 244 μὴ μ' ἀτιμάσης μολεῖν.

12. μὴ cum infinitivo imperativi significationem habente. Pr. 712 οἷς μὴ πελάζειν. Sept. 253 μὴ με δουλείας τυχεῖν.

13. μὴ, omisso quod ex praecedentibus intelligitur verbo Pr. 1075 μὴδὲ ποτ' εἰπήθ' ὥς Ζεὺς ὕμᾱς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσβάλειν' μὴ δῆτ', αὐταὶ δ' ὕμᾱς αὐτάς. Ch. 918 μάλλ' (sic scripsi pro μὴ ἀλλ') εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρός τοῦ σοῦ μάτας, i. e. μὴ αἰσχύνου, ἀλλὰ —. Nam praecesserat αἰσχύνουμαι.

14. μὴ cum optativo optantis. Sept. 5 δ μὴ γένοιτο. 426 ἂ μὴ κραῖνοι τύχη. [549 ἂ μὴ κραῖνοι θεός.] Ag. 1249 μὴ γένοιτό πως. [Ch. 1005 τοιάδ' ἐμοὶ εὐνοϊκὸς ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Eum. 938 μὴ πνέοι βλάβη. Fr. 309 μὴ μοι παρασπιστῆς εἴη.

15. μὴ in enuntiatione finalibus idem est quod

δπως μὴ vel ὥς μὴ vel ἵνα μὴ. Pr. 388 μὴ γάρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἔχθραν βάλη. 1061 τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θωῶς, μὴ φρένας ὕμῶν ἡλιθιώση βροντῆς μύκητι' ἀτέραμνον. Sept. 657 οὔτε κλάειν οὐτ' ὀδύρεσθαι πρέπει, μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορῶτερος γόος. Pers. 531 προπέμπετ' ἐς δόμου, μὴ καὶ τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Ag. 947 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος — μὴ τις πρόσωθεν ὁμματος βάλοι φθόνος. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παῖσας μογῆς. Eum. 181 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν, μὴ καὶ λαβοῦσα — ἀνῆς. 255 λεῦσός τε πάντα, μὴ λάθῃ φύγδα βᾶς. Suppl. 399 οὐκ — πρᾶξαιμ' ἄν — μὴ καὶ ποτε εἴπη λεῶς. Sic Canterus καὶ μὴ ποτε.

16. μὴ post verba timendi vel cavendi. Sept. 765 δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. 791 νῦν δὲ τρέω μὴ τι τέλειση καμψίπους Ἑρινύς. Pers. 117 φρὴν ἀμύσσειται φόβῳ — μὴ πόλις πύθεται. 163 οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὐσ' ἀδείμαντος — μὴ μέγας πλοῦτος κονιάς οὐδας ἀντρέψῃ ποδὶ δάβον. 751 δέδοικα μὴ πολὺς πλοῦτου πόνος — γένηται τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῇ. Pr. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὀδῶ. 390 τούτου φυλάσσου μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. Suppl. 498 φύλαξαι μὴ θράσος τέκη φόβον. Pr. 195 ἔξευλαβοῦ δὲ μὴ σε προσβάλῃ στόμα πέμψει.

De particulis οὐ μὴ s. v. οὐ dicitur.

17. μὴ τι vel μὴ τι μήτι. Ch. 554 τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέγω. Adverbialiter *haudquaquam*. Pers. 698 μὴ τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων εἰπέ. || *ne*. Pr. 776 καὶ μὴδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζητῆαι πόνους, ubi Blomfeldus recte, ut videtur, μὴ τι σαυτῆς. Sept. 686 μὴ τί σε θυμοπληθῆς δορίμαργος ἄτα φερέτω. Suppl. 427 μὴ τι τλᾶς τὰν ἱκέντι εἰσιδοῖν. 392 μὴ τι ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. Conf. quae s. v. τις dicitur.

18. Post μὴ ubi sequitur verbum ab littera ε incipiens aut praepositiones ἐκ ἐξ ἐν ἐπὶ ἐς, littera ε aphaeresin patitur. Sic Ch. 919 μὴ 'λεγχε. Sept. 714 μὴ 'λθης. Ch. 233 μὴ 'κπλαγῆς. Eum. 830 μὴ 'κβάλῃς. Suppl. 304 μὴ 'κδῶς. Ch. 503 μὴ 'εαλείνης. Suppl. 924 μὴ 'εαρήσεται. Pr. 80 μὴ 'πίπλησσε. Sept. 208 μὴ 'ς πρῶραν.

μὴ per synephephonesin coalescit cum diphthongo ου in μὴ οὐ, μὴ οὐκ una et μὴ οὐχὶ duabus syllabis pronuntiandis: v. exempla supra allata sub n. 7.

μὴ per crasin cum a brevi coalescit in μά —, cuius certissimum exemplum praebent particulae μὴ ἀλλὰ in μάλλὰ contrāctae, quod non solum in codicibus saepe est servatum, sed etiam ab veteribus grammaticis agnitum: de quo dixi in annot. Oxon. ad Aristophanis Ran. 103 et Av. 109, μάλλὰ autem si scribitur, sequitur eandem crasin aliis omnibus vocalibus esse restituendam quorum a initiale natura breve cum μὴ in unam syllabam coalescit, ubi librarii aut aphaeresin substituerunt aut plene scripserunt. Restitui igitur μάδικεῖν Eum. 85 [694]. μάμελεῖν Suppl. 725 773. μάνατρα πῆναι Sept. 1076. μάπολωλότας Suppl. 209. et μάλλὰ Ch. 918, quae omnia in M plene sunt scripta μὴ ἂ —.

μηδαμὰ *haudquaquam, nullo modo*. Pr. 526 μηδὰμ' ὁ πάντα νέμουν θεῖτ' ἐμὰ γινώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς. Pers. 431 εἴ γάρ τὸδ' ἴσθι, μηδὰμ' (sic ex apogr. pro μὴδ' ἄν) ἡμέρα μιά πλήθος τοσοῦτάρθρωμον ἀνθρώπων θανεῖν.

μηδαμὴ *nulla parte*. Pr. 58 μηδαμὴ χάλα.

μηδαμοῦ *nullo loco, nusquam*. Eum. 423

όπου τὸ χαιρεῖν μηδαμοῦ νομίζεται. 624 μητρός μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν.

μηδαμῶς *nullo modo*. Pr. 337 ὁρμῶμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντιπάσης. Ag. 1654 μηδαμῶς, ὡ φιλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δρᾶσωμεν κακά. Suppl. 731 ὅμως ἄμεινον — ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. Eum. 712 Εὐμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.

μηδὲ *neque, praecedente sententia vel affirmativa vel, quod multo frequentius, negativa*. μηδὲ autem et reliqua cum μὴ composita ab οὐδὲ et reliquis cum οὐ oompositis eodem modo differunt quo μὴ et οὐ: de quo supra dictum est s. v. μὴ. Ag. 754 τεκνοῦσθαι μὴδ' ἀπαῖδα θνήσκειν. 1449 μὴ περιώθυνος μὴδὲ δεμνιοτήρης. Eum. 220 τὸ μὴ γενέσθαι (τίνεσθαι Meinekus) μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 362 μὴδ' εἰς ἀγκρῖσιν ἔλθειν. 714 τορβεῖν κελεύω μὴδ' ἀκαρπύτως κτίσαι. Suppl. 409 δεδορκός ὅμμα μὴδ' ἄγαν ψνωμένον. Sept. 280 μὴ φιλοστόνως μὴδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύμασιν. 1076 ἤρῳε πόλιν μανάτραπῆναι μὴδὲ — κατακλυσθῆν.

2. μὴδὲ *ne — quidem*. Pr. 776 καὶ μὴδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζητεῖ πόνους. ubi quum non artum sit μὴδὲ, aut μὴ τι scribendum cum Blomfieldo aut μὴ σεαυτῆς. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μὴδὲ προσβαλεῖν πύλαις. Pers. 791 μὴδ' εἰ στρατεύμα πλείον ἢ (παηθοῖ?) τὸ Μηδικόν. Ag. 569 τὸ μὴ-ποτ' αὐθις μὴδ' ἀνασθῆναι μέλειν.

3. μὴδὲ *neve cum iisdem modis et temporibus construitur quibuscum μὴ construi supra ostendimus*. Huius generis exempla ab Wellauero collecta sunt. Cum imperativo praesentis Pr. 327 οὐ δ' ἡσύχαζε μὴδ' ἄγαν λαβρσοτόμει. 520 τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο μὴδὲ λιπέει. 684 μὴδὲ μ' οἰκτίσας εὐνθαλπε. Sept. 34 εὐ θαρσεῖτε μὴδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. 238 ἐκῆλος ἴσθι μὴδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω μὴδὲ μοι φθόβῳ λῶγυν. Ag. 919 μὴδ' — ἐπιφθονον πόρον τίθει. 1039 ἐκβαῖν' ἀπήνης τῆσδε μὴδ' ὑπερρρόνει. Eum. 507 μὴδὲ τις κικλησκέτω. 943 μὴδ' ἀκαρπος αἰανῆς ἑφερπέτω νόσος. Suppl. 883 μὴδὲ τις σχολαζέτω. || Cum coniunctivo praesentis. Suppl. 1025 μὴδ' ἐπὶ Νείλου προχοῶς σέβωμεν. || Cum coniunctivo aoristi. Pr. 583 μὴδὲ μοι φθονήσης. 783 χάριν θέσθαι θέλησον μὴδ' ἀτιμάσης λόγου. Sept. 1040 μὴδὲ τῷ δόξῃ πάλιν. Pers. 324 μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε μὴδὲ τις — ὀλβον ἐκχέη μέγαν, ubi ἐκχέη aoristi potius est quam praesentis. Ag. 879 μὴδὲ θαυμάσης τόδε. 1498 μὴδ' ἐπιλεχθῆς. Eum. 540 μὴδὲ νιν — ἀτίσης. 824 οὐκ ἔστ' ἀτιμοὶ μὴδὲ — στήσητε. 859 μὴ βάλης —, μὴδὲ — ἰδρύσης Ἄρη. Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφορκός ἐν λόγῳ γένῃ. 357 μὴδὲ — νεῖκος γένηται. 422 μὴ προδῶς — μὴδ' ἰδης με. 484 μὴδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ. 1008 μὴδ' αἷσχος ἡμῖν — πράξωμεν. Fr. 182 μὴδ' αἵματος ἐμφοῖγα πρὸς πῆδω βάλης. Et praecedente imperativo praesentis Pr. 950 αὐθ' ἕκαστα φράζε, μὴδὲ μοι διπλὰς ὁδοῦς, Προμηθεῦ, προσβάλης. 1034 φρόντιζε μὴδ' αὐθαδῖαν εὐνοουκίας ἀμείνον ἡγήση ποτέ. 1072 μέμνησθ' ἀγῶ προλέγω, μὴδὲ — μέμνησθε τύχην μὴδὲ ποτ' εἵπητε. Ag. 919 μὴ γυναικός ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε, μὴδὲ — προσχάνης ἐμοί, μὴδὲ — τίθει. 1461 μὴδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, — μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης. Eum. 74 ὅμως δὲ φεύγε μὴδὲ μαλθακός γένῃ. 134 μὴ σε νικάτω πόνος μὴδ' ἀγνοήσης. 801 μὴ θυμοῦσθε μὴδ' ἀκαρπῖαν τεύξῃτε. Fr. 321 ἔψου, μὴδὲ λυπηθῆς πυρί. || Cum imperativo aoristi. Pr. 332 καὶ νῦν

ἔασον, μὴδὲ σοὶ μελησάτω. Suppl. 679 μὴδὲ τις ἀνδροκμῆς λοιγός ἐπελθέτω. || Cum optativo. Pr. 529 μὴδ' ἐλινύσαιμι — μὴδ' ἀλίτοιμι. 896 μὴδὲ πλαθεῖην γαμέτα τινὶ τῶν ἔξ οὐρανοῦ. 902 μὴδὲ κρείσσωνον ἐμοῦ θεῶν ἀφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. Sept. 220 μὴδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν. Eum. 980 μὴδὲ πλοῦσα κόνις — ἀρπαλίσαι. Suppl. 661 μὴδ' ἐπιχωρίοις ἑρὶς πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γὰς. 664 μὴδ' — Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. 1032 μὴδ' ὕπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι.

μηδεῖς *nullus*. Masculini μηδεῖς et feminini μηδεμία exempla apud Aeschylum nulla sunt, frequens vero est μὴδέν *nihil*. Pr. 938 ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνός ἢ μὴδέν μέλει. 44 τὰ μὴδέν ὠφελούντα. 510 εὐελπίς εἰμι σε — μὴδέν μείον ἰσχύσειν Διός. Eum. 489 ὅρκον πορόντας μὴδέν ἐκδικον φράσειν. 521 τίς δὲ ὁρὸν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν (καρδίας legisse videtur scholiasta) ἀνατρέφων; [702 τίς γὰρ δεδοικώς μὴδέν ἐνδικός βροτῶν;] Suppl. 1062 τὰ θεῶν μὴδέν ἀγάζειν. Sept. 250 οὐ σῖγα; μὴδέν τῶνδ' ἑρεῖς κατὰ πόλιν; || μὴδέν adverbialiter pro simpliciter μὴ. Pr. 72 μὴδέν ἐγκέλευ' ἄγαν. 342 μὴδέν πόνει. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μὴδέν ἀνικτηρίως, ἀλλ' αὐθ' ἕκαστα φράζε. Ag. 1462 μὴδέν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. 1528 μὴδέν ἐν Ἄιδου μεγαλαυχέτω. 1656 μὴδέν αἱματώμεθα. Pr. 128 μὴδέν φοβηθῆς.

μηδὲ πω *nonumquam*. Pr. 741 εἶναι δόκει σοι μηδέπω ἂν προοιμίῃ. Pers. 435 εὐ νῦν τὸδ' ἴσθι μὴδέπω μεσοῦν κακόν.

Μηδικός *Medicus s. Persicus*. Pers. 791 εἰ στρατεύμα πλείον ἢ (παηθοῖ?) τὸ Μηδικόν.

μῆδομαι *cogito, meditor, molior*. Pr. 477 οἶας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμῆσάμην. Sept. 1057 τί δὲ μῆσσωμαι; Ag. 1100 τί ποτε μῆδεται; 1102 μέγ' ἐν δόμοις τοιοῦδε μῆδεται κακόν. Ch. 605 Θεοστίας μῆσατο πυρδαῇ τινα πρόνοιαν. [991 ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμῆσατο στῆγος.]

μῆδος *consilium*. Pr. 602 Ἥρας ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα.

Μῆδοι *Medi*, nomine a Medo, Medae filio, ducto, ut Πέρσαι, vicinas regiones habitantes, a Persa eius fratre appellati esse dicuntur: unde saepe alteri pro alteris nominantur, ut apud Aeschylum Pers. 236 καὶ στρατός τοιοῦτος. (Ελλήνων) ἔρπας πολλὰ δὴ Μῆδους κακά, pro quibus in aliis omnibus huius fabulae locis Πέρσαι nominantur. Numero singulari fr. 450 in elegia, ubi de Persarum exercitu a Graecis in pugna Marathonica victo agitur, βαθυχαίτης Μῆδος. || Pers. 765 Μῆδος γάρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ, ubi Μῆδος nominis proprii significationem potius habere videtur quam adiectivi gentilis, quod credidit scholiasta: de quo v. Hermannii annotatio.

μηκέτι (i. e. μὴ ἐτι, inserto κ ad similitudinem adverbii οὐκέτι) *haud amplius*. Ag. 510 τόξους ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμὰς βέλη. 1334 μηκέτ' ἐσέληθης. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

μῆκιστος (Dorice μάκιστος). V. μακρός. μῆκος (Dorice μάκος) *longitudo*. Pr. 1020 μακρόν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου. Ag. [2 φρουράς ἐτείας μῆκος, corruptum ex μήκος, quod v.] 610 ἐν μήκει χρόνου. Suppl. 735 μήκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. 58 γνῶσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἐκτεῖνον λόγου. Fr. 334 σπιδίον μῆκος ὁδοῦ.

Μηλιεύς *Maliaeus*. Pers. 486 Δωριδ' αἶαν Μηλιά τε κόλπων. οὐ Σπερχειός ἀρδεῖ πεδίον εὐμενεί ποτῷ. Duplex huius adiectivi scriptura fuit,

Μαλιεύς et, quia sola tragici nuntiantur, Μηλιεύς. De utraque v. Thes. vol. 5 p. 991.

μηλόβοτος *ab ovibus depastus*. Suppl. 548 μηλοβότου Φρυγίας.

μήλων *ovis*. [Sept. 275 μήλοισιν αϊμάσσοντας ἐστίας θεῶν.] Ag. 1057 ἔστηκεν ἡδὴ μήλα πρὸς σφαγὰς. 1416 μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Eum. 944 μῆλὰ τ' εὐθεοῦντα. Fr. 41 μήλων τε βοσκάς καὶ βίον Δημήτριον. 154 βρυχήμασιν μήλων.

μηλοτρόφος *ovis alens*. Pers. 763 Ἀσίδος μηλοτρόφου. Quod ante Aeschylum dixerat Archilochus, cuius verba Ἀσίης μηλοτρόφου attulit schol. Eurip. Med. 713.

μηλοφόρος *ovis occidens*. Ag. 730 μηλοφόνοισιν ἐν (ἐν addidit Bothius) ἀταίς.

μήν (Dorice μάν) *vero, tamem*. Ch. 963 ἀναγε μάν δόμοι (sic Hermannus pro δόμοις). Suppl. 1018 [τε μάν ἀστυνάκτας μάκαρας θεοὺς γανδόντες. In interrogatione τί μήν *quid vero?* Eum. 203 XO. ἐχρησας ὥστε τὸν ἔξονοι μητροκτονεῖν. ΑΠ. ἐχρησας ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν; || Cum aliis coniunctum particulis. ἢ μήν *profecto vero*: de quo v. s. v. ἢ p. 148 a. Usitatissimum est καὶ μήν, sequente non raro γε, sed non nisi uno pluribusve vocabulis interpositis. Pr. 459 καὶ μήν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηύρον. 1080 καὶ μήν ἔργω κοῦκέτι μῦθον χθῶν σεσάλευται. Sept. 372 καὶ μήν ἀναεῖ δδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. Sic καὶ μήν saepius apud Sophoclem ubi novae personae adventus indicandus est: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 242 a et 302 a. Sept. 456 καὶ μήν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. Pers. 406 καὶ μήν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηγνίαζε. Ag. 931 καὶ μήν τὸδ' εἰπέ μὴ παρὰ γυνμῆν ἐμοί. 1178 καὶ μήν ὁ χρῆσμός οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδωρκός. 1254 καὶ μήν δγαν Ἑλλήν' ἐπίσταται φάτιν. Ch. 174 καὶ μήν δδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 510 καὶ μήν — τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης. Eum. 711 καὶ μήν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς Εὐμβουλὸς εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Suppl. 311 καὶ μήν Κάνωβον κάπνι Μέμφιν ἴκετο. Fr. 73 καὶ μήν παλαιῶν τῶνδ' εἰ σοὶ σκεπνυμάτων.

καὶ μήν — γε. Pr. 982 καὶ μήν σὺ γ' οὐπῶ σωφρονεῖν ἐπίστασαι. 985 καὶ μήν ὀφείλων γ' ἂν τίνωμι αὐτῷ χάριν. Sept. 245 καὶ μήν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων. Pers. 266 καὶ μήν παρῶν γε. 992 καὶ μήν ἄλλον γε πηθοῦμεν. Ag. 1188 καὶ μήν πεπωκώς γε. Ch. 205 καὶ μήν στίβοι γε ποδῶν ὅμοιοι. Fr. 130 (in Bekk. Anecd. p. 321, 19) καὶ μήν φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε. Sic Bekkerus pro φιλῶ γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοί.

ἀλλὰ μήν et ἀλλὰ — μήν. Pers. 226 ἀλλὰ μήν εὐνοὺς γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 233 ἀλλὰ μήν ἵμερ' ἐμός παις τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. Ag. 1652 ἀλλὰ κατὰ μήν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν, ubi notanda inusitata particulae collocatio, nisi ἀλλὰ μήν κατὰ scribendum esse Porsona. || οὐ μήν et οὐ μήν — γε. Pr. 268 οὐ μήν τι ποινὰς γ' ὥφθην τοιαῖσι με κατισχυανεῖσθαι. Sept. 538 οὐ μήν ἀκόμπατος γ' ἐπίσταται πύλαις. Ag. 1068 οὐ μήν πλὴν ῥίψας ἀτιμώθησομαι. 1279 οὐ μήν ἀτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήσκουσιν. || οὐδὲ μήν, ἀλλ' οὐδὲ μήν, οὐτε — μήν. Sept. 809 οὐδὲ μήν κατὰ μήν κατεσπληνέμενοι. Ch. 189 οὐδὲ μήν ἡ κτανούσ' ἐκείρατο. Eum. 471 οὐδὲ μήν οὐτ' ἐν πατρίδας.

|| γε μήν. Pr. 871 σποράς γε οὐ μήν. Sept. 1062 οὐ γε μήν.

μήν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Ag. 1378 σὺν χρόνῳ γε μήν. Eum. 51 ἄπτεροί γε μήν ἰδεῖν αὐταί.

μήνη *luna*. Pr. 797 ἡ νύκτερος μήνη.

μηνιαῖος *mensis*. Suppl. 266 κνωδάων — τὰ δὴ παλαιὴν αἰμάτων μιάσματος | χρανθείσ' ἀνῆκε γαῖα μηνιαί' ἀχη. Sic emendandi codicis scripturam μηνεῖται ἀχη. Beluas dicit singulis mensibus emissas ulciscendorum scelerum causa. Alia huiusmodi monstra quotannis apparere credebantur, velut τὸ κῆτος δ' τοὺς τε παρατυγχάνοντας ἀνθρώπους καὶ τοὺς γιγνομένους καρποὺς διέφθειρεν, tandem proiecta ei Hesiona placatum, ut narrant schol. Homeri II 20, 145 aliique scriptores ab Heynio indicati ad Apollod. vol. 2 p. 158. ἀχη, quod est in codice, librarius vel casu intulit vel ex verbis proximis v. 268 τοῦτων ἀχη τομαῖα καὶ λυτήρια | πράξας. ἀχη dictum ut Ch. 585, ubi pariter de κνωδάλοισι agitur, πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἀχη —.

μηνίομαι *irascor*. Eum. 101 οὐδεὶς ὑπὲρ μου δαιμόνων μηνιέται.

μήνης *ira*. Ag. 155 μνάμων μήνης τέκνοποιος. 701 τελεσσιφρων μήνης. Ch. 294 οὐχ ὀρμυμένη πατρός μήνιν δέχεσθαι. Eum. 234 τοῦ προστροπαίου μήνης. 314 οὕτως ἐφέρπει μήνης ἀφ' ἡμῶν 889 οὐ τὰν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποισι πόλει μῆνιν τιν' ἢ κότον τινά. Suppl. 163 174 ἰοὺς μήνης μάπτειρ' ἐκ θεῶν. De quo loco v. quae s. v. ἰὼ dixi.

μηνυτήρ *index*. Eum. 245 ἔπου δὲ μηνυτήρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.

μήποτε *nunquam, haud unquam*. Pr. [155 ὡς μήποτε θεός scriptura corrupta pro ὡς μήτε θεῶν, de qua dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XV.] 203 ὡς Ζεὺς μήποτ' ἀρξείεν θεῶν. Ch. 182 εἰ τῆδε χώρας μήποτε ψάσσει ποδί. Eum. 882 ὡς μήποτ' εἴψη. 976 μήποτ' ἐν πόλει στάσις τῶδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Suppl. 617 προφωνῶν μήποτ' εἰσὸπιν χρόνου πόλιν παχύναι. 943 ψήφος κέκρανται μήποτ' ἐκδοῦναι βία στόλον γυναικῶν. Ag. 569 παροίχεται δὲ — τὸ μήποτ' αὐθις μὴδ' ἀναστῆναι μέλειν. || *ne unquam*. Pr. 1003 εἰσελθέτω σε μήποτε. Sept. 75 Κᾶδμου πόλιν Ζυγοῖσι δουλοῖσι μήποτε σχεθεῖν. Suppl. 632 μήποτε πυρίφατον τάνδε Πελασγίαν — κτίσαι μάχλον Ἀρη. [ib. 399 καὶ μήποτε εἴψη Λεῶς, ubi recte Canterius μὴ καὶ ποτε.] Pr. 535 μήποτ' ἐκτακεῖ. 894 μήποτε μήποτέ μ' — εὐνάτειραν ἰδοῖσθε πέλουσαν. Sept. 219 μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποις θεῶν ἄδε πανάγυρις. Suppl. 659 μήποτε λοιμοὶ ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσας. 854 μήποτε πάλιν ἰδοίμ' ἀλφειοβίοιοι ὕδωρ.

μήπω *nequae, ne iam nunc*. Pr. 631 μήπω γε, ubi ex praecedentibus alterius personae verbis intelligitur λέξης.

μηρός *femur*. Fr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἀγνόν οὐκ ἐπηδέσω. 135 μηρῶν τε τῶν σὺν εὐσεβῆς ὁμιλία.

μήτε *neque*. Legitimus huius particulae (pariterque *oeterae* particulae) usus est ut duo vel plura saepius repetito plura unius sententiae membra negentur. Sic Pr. 156 ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοιοῦδ' ἐγερθήσεται. Ag. 365 ὅπως ἂν μήτε πρό καιροῦ μήτ' ὑπὲρ ἀστρον βέλος ἡλίθιον σκῆψαιεν. 665 ὡς μήτ' ἐν ὄρω κύματος Ζάλην ἔχειν μήτ' ἐξοκέλαιο. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Eum. 36 ὡς μήτε σκεῖν μήτε μ' ἀκταίνεω βάσιν. Suppl. 412 ὅπως — μήτε δῆρις ῥυσίων ἐράφεται μήτε — θησόμεσθα. Pr. 91 ὡς τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ, καὶ

μήτε τῶν πλοῦτων διαθρυπτομένων μήτε τῶν γένων μεγαλυνομένων διὰ χερνήταν ἐραστεύσαι γάμων. Sept. 1022 καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα μήτ' δευμόλοις προσοέβειν οἰώμασιν. 1058 πῶς τολμῶω μήτε σε κλέειν μήτε προπέμειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 166 ταῦτά μοι διπλῇ μέριμν' ἀφραστὸς ἐστὶν ἐν φρεσίν, μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλήθος ἐν τιμῇ σέβειν, μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς. 174 εὐ τόδ' ἴσθι — μή σε δις φράσαι μήτ' ἐπὶς μήτ' ἔργον. Ag. 786 πῶς σε σεβίζω μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας; [Eum. 699 τὸ μήτ' ἀναρχον μήτε δεσποτοῦμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλευῶ σέβειν.] Suppl. 611 καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ ἀγείν. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι βροτοῦς. 96 μηδὲ κρωσσούς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὕδατηροὺς λείπειν. Pers. 292 ὑπερβάλλει γὰρ ἴδε συμφορά τὸ μήτε λέξει μήτ' ἐρωτήσαι πάθῃ. Eum. 526 μήτ' ἀναρχετον βίον μήτε δεσποτοῦμενον αἰνέσης. [859 μὴ βάλης μήθ' αἰματηρὰς θηγάνας — μήτ' — ἰδρύσης Ἀρη.] Sept. 187 μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ εὐνοικοῖς εἴην. Fr. 309 (in verbis quae metro soluta attulit Aristides) μήτε παρασπιστὴς μήτ' ἐγτὺς εἴη. || μήτ' οὖν Ag. 358 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι. 472 μήτ' εἴην πτολιπόρθης μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλούς ὑπ' ἄλλων βίον κατέδοιμι. || μήτε, respondentē δέ, Suppl. 987 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας, καὶ μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳ θανὼν λάθοιμι, χώρα δ' ἄβθος δείζων πέλοι, vitio manifesto. Non dubitandum quin altera exciderit pars sententiae, quae Paleii opinio est et Weckleinii in *Studiis Aeschyleis* p. 88.

μήτηρ (Dorice in melicis μήτηρ cum genitivo et dativo ματρός ματρὶ, vel ubi metram postulat ματέρος ματέρι, quae formae alienae sunt ab diverbiis, in quibus constans est formae disyllabae usus μητρός μητρὶ: accusativus vero ubique trisyllabus est μήτερα, vel in melicis ματέρα) *mater*. Pr. 209 ἔμοι δὲ μήτηρ οὐχ ἀπαεῖ μόνον Θέμις — προυτεθεσπίκει. 874 ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἔμοι διῆλθε Τιτανίς Θέμις. Pers. 151 μήτηρ βασιλέως. 157 θεοὶ δὲ καὶ μήτηρ ἐφους. Ch. 190 ἐμὴ γε μήτηρ. Eum. 460 ἄλλα νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 658 οὐκ ἐστὶ μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου τοκεύς. 736 μήτηρ γὰρ οὐτὶς ἐστὶν ἢ μ' ἐγείνατο. Pr. 1091 ὡ μητρός ἐμῆς σέβας. Sept. 532 μητρός ἔε ὀρεσκόου βλάστημα. 753 ὅστε ματρός ἀγνάν σπείρας ἀρουραν. 1032 μητρός ταλαίνης. Ch. 90 τῆς ἐμῆς μητρός πάρα. 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέσθαι. 240 τὸ μητρός ἐς σέ μοι βέπει στέργηθρον. 924 φύλαξαι μητρός ἐγκότους κύνας. 986 μητρός ἔργα τῆς ἐμῆς. 989 μόρον τὸν μητρός. 1054 μητρός ἐγκοτοὶ κύνες. Eum. 3 τὸ μητρός δευτέρα τόδ' ἔζετο μαντεῖον. 122 φονεύς δ' Ὀρέστης τῆδε μητρός οἶχεται. 425 φονεύς γὰρ εἶναι μητρός ἡ-εἰώσατο. 580 τῆς τοῦδε μητρός τοῦ φόνου. 606 μητρός τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι. 608 μητρός αἶμα φίλτατον. 624 μητρός μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. 653 τὸ μητρός αἶμα. 663 πατὴρ μὲν ἀν' γένοντ' ἀνευ μητρός. 761 μητρός τάσδε συνδίκους ὀρών. Fr. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός. Ch. 422 ἀσαντος ἐκ ματρός ἐστὶ θυμός. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρός ἀρχαῖας τόποις. 141 151 σπέρμα σεμνὰς μέγα ματρός. 539 ματρός ἀνδονόμοις ἐπωπὰς. 1039 μετακόνοι διὰ φίλα ματρί πάρεισιν. Fr. 217 προσλαβόντα μητέρα. Ag. 1235 θύουσιν Ἄιδου μητέρα. Ch. 899 μητέρ' αἰδεσθῶν κτανεῖν; 922 κτανεῖν εἰδικας, ὡ τέκνον, τὴν μητέρα. 1027 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἀνευ δίκης. Eum. 587

τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 590 μητέρα κτανών. Pers. 156 μητέρ ἡ Ξέρου γεραιά. 215 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτερ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. 832 ὡ γεραιά μητέρ ἡ Ξέρου φίλη. Ch. 430 δαῖτα πάντολμε μάτερ. Eum. 321 μάτερ, ἃ μ' ἔτικτες, ὡ μάτερ Νύξ. 745 ὡ Νύξ μέλαινα μήτερ. 844 876 μάτερ Νύξ. Sept. 792 παῖδες μητέρων τεθραμμένοι. || Impropr. Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή) σωτήρος. Pers. 614 μητρός ἀγρίας ἀπο ποτὸν παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τόδε. Ag. 265 ἕως γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρὶ. 416 εἰργεῖν τεκούση μητρὶ πολέμιον δόρυ. [Ib. in versu interpolatoris 584 μητρός δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; scholiasta exp. τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος, quod ineptum est.]

μήτις *consilium*. Pr. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὀρῶ μήτιν ὅσα φύγοι' ἀν. Ch. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενών. Suppl. 61 τὰς Τηρείας μήτιδος οἰκτρὰς ἀλόχου. 970 τοῦ γὰρ πρότερα μήτις.

μή τοι *profecto non*. Pr. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. Eum. 765 ὀρκωμοτήσας, μή τοι τιν' ἄνδρα δεῦρο — ἐποίησιν.

[Μητρογάθης. V. Μητρογάθης.]

μητραλοῖας *matricida*. Eum. 153 τὸν μητραλοῖαν δ' ἐξέκλεψας. 210 τοὺς μητραλοῖας δ' ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

μητρόθεν (Dorice ματρόθεν) *a matre*. Sept. 664 φυγόντα ματρόθεν σκότον. Ch. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδῃσε. 750 ὃν ἐξέθρεψα ματρόθεν δεδεγμένη.

μητροκασιγνήτη *soror uterina*. Forma Dorica Eum. 962 θεαί τ' τοι Μοῖραι ματροκασιγνήται. Nox enim et Eumenidum et Parearum mater, ut monuit Wakefieldus collato Hesiodi Theog. v. 217 de Nocte καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγεῖνατο νηλεοποιούσας.

μητροκτόνῳ *matrem occido*. Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν Ξένον μητροκτονεῖν. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; 595 ὁ μάντις ἔξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν;

μητροκτόνος *matrem occidens*. Ag. 1281 μητροκτόνον φίτιμα. Eum. 102 πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 281 μητροκτόνων μῖασμα. Substantive *matricida*. Eum. 492 τοῦδε μητροκτόνου, ubi ματροκτόνου scripsi.

μητρόπολις *urbs*. Forma Dorica Pers. 895 Σαλαμῖνά τε τὰς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν.

μητροφόνος *matrem occidens*. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δῦας (μητροφόνος δῦας M, quod correxit Casaubonus) *matricida*. Eum. 255 μὴ λάθῃ φῦγά βας ματροφόνος ἀτίτας.

μητρυιὰ *noverca*. Impropr. Pr. 727 Σαλμυδησία γνάθος, ἐχθρόξενος ναῦταισι, μητρυιὰ νεῶν, i. e. perniciosas.

μητρῷος (Dorice ματρώος) *maternus*. Eum. 84 κτανεῖν σ' ἐπεισα μητρώων δέμας. 230 ἄγει γὰρ αἶμα μητρώων. 261 αἶμα μητρώων. 325 ματρώων ἄγνισμα κύριον φόνου.

μηχανάομαι *machinor, efficio*. Sept. 1038 κατασκαφὰς ἐγὼ — τῷδε μηχανήσομαι. Ag. 965 ψυχὴς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.

μηχανή (Dorice μαχανά). Propria significatio vocabuli est *machina, instrumentum*, sed non raro de artificio quovis dicitur quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Pr. 206 αἰμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασι. Sept. 132 de tri-

Μολιεύς et. una uela traxit puerus, Μολιεύς. *Ile* *απαιχρ.* v. *Τιβ.* vol. 5 p. 591.

μηλοτρόπος ab ονόματι *δραπέως*. *S. suppl.* 518 *μηλοτρόπος* *δραπέως*.

μηλοτροπία. *S. p.* 275 *μηλοτροπία* αἰματισσόντας *ἐστὶν* *ἔκτος*. *Ag.* 1057 *ἐστὶν* *ἔκτος* ἢ ἢ *μηλο* *προς* *σφίγγας*. 1416 *μηλοτροπία* *πλεόντων* *εὐποκόις* *νομεύ-* *ουσιν*. *Eum.* 518 *μηλο* *τ'* *εὐποκόις*. *Fr.* 41 *μηλοτροπία* *τε* *βροχία* *καὶ* *βρον* *Δημητρίων*. 151 *βροχία* *μηλοτροπία*.

μηλοτρόπος *οὐκ* *αἰσιν*. *Pers.* 763 *Ἀσίδος* *μηλοτρόπος*. *Quod* *ante* *Aeschylum* *dixerat* *Ar-* *chilochus*, *enim* *verba* *Ἀσίδος* *μηλοτρόπου* *attulit* *schol.* *Euipr.* *Med.* 713.

μηλοτρόπος *οὐκ* *occidens*. *Ag.* 730 *μηλοτρό-* *πος* *ἐν* *ἐν* *αἰσιν* *ἰσθμίων* *ἄταις*.

μήν (*Horice* *μην*), *terro*, *tanca*. *Ch.* 963 *ἀναγε* *μην* *ἔμοι* (*sic* *Hermannus* *pro* *δομοίς*). *Suppl.* 1018 (*τε* *μην* *ἀστυνάκτας* *μακράς* *θεοὺς* *τάνων* *τες*). *In* *interrogatione* *τί* *μήν* *quid* *terro*? *Eum.* 203 *XO.* *ἐχρησας* *ὥστε* *τον* *ἔξον* *μητροκτονείν*.

ΑΠ. *ἐχρησας* *ποινας* *τοῦ* *πατρός* *πέμψαι*. *τί* *μήν*: *Cum* *aliis* *coniunctum* *particulis*. *ἢ* *μήν* *profecto* *terro*: *de* *quo* *v. s. v.* *ἢ* *p.* 148a. *Usitatissimum* *est* *καὶ* *μήν*, *sequente* *non* *tarō* *τε*, *sed* *non* *nisi* *uno* *pluribusve* *vocabulis* *interpositis*.

Pr. 459 *καὶ* *μήν* *ἀρβύων* *ἐξέχον* *σφομαμάτων* *ἐξηύρον*. 1040 *καὶ* *μήν* *ἐρω* *κούκετι* *ποσὴν* *χθών* *σεσάλευται*. *Sept.* 372 *καὶ* *μήν* *ἀναξ* *ὅδ'* *αὐτός* *Οιδίπου* *τόκος*. *Sic* *καὶ* *μήν* *καρίων* *apud* *Sophoclem* *ubi* *novae* *personae* *alientus* *indicandus* *est*: *de* *quo* *dixi* *in* *Lexico* *Sophocleo* *p.* 242a *et* 292a. *Sept.* 456 *καὶ* *μήν* *τόν* *ἐντεῦθεν* *λαχόντα* *πρός* *πύλαις* *λέξω*. *Pers.* 406 *καὶ* *μήν* *παρ'* *ἡμῶν* *Περσίδος* *γλώσσης* *ρόθος* *ὑπηγνίαζε*. *Ag.* 931 *καὶ* *μήν* *τόδ'* *εἰπέ* *μή* *παρὰ* *γνώμην* *ἔμοι*. 1178 *καὶ* *μήν* *ὁ* *χρησμός* *οὐκέτ'* *ἐκ* *καλυμμάτων* *ἔσται* *δεδορκώς*. 1254 *καὶ* *μήν* *ἀγαν* *ἔλλην* *ἐπίσταται* *φάτιν*. *Ch.* 174 *καὶ* *μήν* *ὅδ'* *ἐστὶ* *κάρτ'* *ἰδεῖν* *ὁμότερος*. 510 *καὶ* *μήν* — *τίμη-* *μα* *τύμβου* *της* *ἀνομιώκτου* *τύχης*. *Eum.* 711 *καὶ* *μήν* *βαρεῖαν* *τῇνδ'* *ὁμίλιαν* *χθονός* *Εὐμβουλός* *εἰμι* *μηδωμῶς* *ἀτιμάσαι*. *Suppl.* 311 *καὶ* *μήν* *Κάνωβον* *κάπῃ* *Μέμφριν* *ἵκετο*. *Fr.* 73 *καὶ* *μήν* *παλαιῶν* *τῶνδ'* *σοι* *σκαπευμάτων*.

καὶ *μήν* — *τε*. *Pr.* 982 *καὶ* *μήν* *οὐ* *γ'* *οὐπὼ* *σω-* *φρονεῖν* *ἐπίσταται*. 985 *καὶ* *μήν* *ὀφείλων* *γ'* *ἀν-* *τινοῖμι* *αὐτῷ* *χάριν*. *Sept.* 245 *καὶ* *μήν* *ἀκούω* *γ'* *ἱππικῶν* *φρουαγμάτων*. *Pers.* 266 *καὶ* *μήν* *παρῶν* *τε*. 992 *καὶ* *μήν* *ἄλλον* *τε* *ποθοῦμεν*. *Ag.* 1188 *καὶ* *μήν* *πεπωκώς* *τε*. *Ch.* 205 *καὶ* *μήν* *στίβοι* *τε* *ποδῶν* *ὅμοιοι*. *Fr.* 130 (*in* *Bekk.* *Anecd.* *p.* 321, 19) *καὶ* *μήν* *φιλῶ* *τε* *κάβδελυκτ'* *ἔμοι* *τάδε*. *Sic* *Bek-* *ketius* *pro* *φιλῶ* *γάρ* *ἀβδελυκτ'* *ἔμοι*.

ἄλλα *μήν* *et* *ἄλλα* — *μήν*. *Pers.* 226 *ἄλλα* *μήν* *εὐνοῦς* *γ'* *ὁ* *πρωτος* *τῶνδ'* *ἐνυπνίων* *κριτής*. 233 *ἄλλα* *μήν* *ἵμερ'* *ἔμός* *παῖς* *τῇνδε* *θηράσαι* *πόλιν*. *Ag.* 1652 *ἄλλα* *κάγῃ* *μήν* *πρόκωπος* *οὐκ* *ἀναίνομαι* *θανεῖν*, *ubi* *nota* *anda* *inusitata* *parti-* *culae* *collocatio*, *nisi* *ἄλλα* *μήν* *κάγῃ* *scribendum* *eum* *Porsono*. || *οὐ* *μήν* *et* *οὐ* *μήν* — *τε*. *Pr.* 268 *οὐ* *μήν* *τι* *ποιναῖς* *γ'* *ψόμην* *τοιαῖσι* *με* *κατισχνανεί-* *σθαι*. *Sept.* 538 *οὐ* *μήν* *ἀκόμπαστός* *γ'* *ἐρίσεται* *πύ-* *λαις*. *Ag.* 1068 *οὐ* *μήν* *πλέω* *ρίψας* *ἀτιμωθήσο-* *μαι*. 1279 *οὐ* *μήν* *ἀτιμοί* *γ'* *ἐκ* *θεῶν* *τεθνήξομεν*. || *οὐδὲ* *μήν*, *ἄλλ'* *οὐδὲ* *μήν*, *οὐτε* — *μήν*. *Sept.* 809 *οὐδ'* *ἀμφιλέκτως* *μήν* *κατεσποδημένοι*. *Ch.* 189 *ἄλλ'* *οὐδὲ* *μήν* *νῆ* *ἡ* *κτανούσ'* *ἐκέειρατο*. *Eum.* 471 *οὐδὲ* *μήν* *ἔμοι* *θούας*. *Sept.* 668 *οὐτ'* *ἐν* *πατρώας* *μήν* *χθονός* *κακούχης*. || *γε* *μήν*. *Pr.* 871 *σπορίς* *γε* *μήν* *ε* *τι* *θοδὲ* *φύσεται* *θραοῖς*. *Sept.* 1062 *οὐ* *γε*

μήν *καλλῶν* *πενυπνίων* *τεύξει*. *Ag.* 1378 *οὐν* *τρονῶν* *τε* *μήν*. *Eum.* 51 *ἀπτεροί* *τε* *μήν* *ἰδεῖν* *αὐται*.

μήνη *ἰκαλ.* *Pr.* 727 *ἢ* *ὑπτερος* *μήνη*.

μηνιαῖος *μενίσκος*. *Suppl.* 206 *κνωδάων* — *τα* *δη* *καλαίων* *εὐματων* *μενίσκος* | *χρανθείο* | *ἀνῆκε* *ταῖα* *μηνιαῖ* | *ἀνη*. *Sic* *emendavi* *codicis* *scriptorā* *μηνείται* *ἀνη*. *Belas* *dicit* *singulis* *mensibus* *emissas* *ulciscendorum* *scelerum* *causa*. *Alia* *huiusmodi* *monstra* *quotannis* *apparere* *cre-* *debantur*, *velut* *τὸ* *κῆτος* *ὁ* *τοῖς* *τε* *παρὰ* *τυτῶν* *φω-* *τας* *ἀνθρώπων* *καὶ* *τοὺς* *γιννομένους* *καρπὸς* *διέ-* *φθειρεν*, *tandem* *proiecta* *ei* *Hesione* *placatum*, *ut* *narrant* *schol.* *Homeri* *II* 20, 145 *aliique* *scri-* *ptores* *ab* *Hegnio* *inducti* *ad* *Apollod.* *vol.* 2 *p.* 158.

ἀνη, *quod* *est* *in* *colice*, *librarius* *vel* *casu* *intulit* *vel* *ex* *verbis* *proximis* *v.* 268 *τοῦτων* *ἀνη* *τομαῖα* *καὶ* *λυτήρια* | *πρίσας*. *ἀνη* *dictum* *ut* *Ch.* 585, *ubi* *pariter* *de* *κνωδάλοις* *agitur*, *πολλὰ* *μὲν* *γὰ* *τρέφει* *δεινὰ* *δειμάτων* *ἀνη* —.

μηνίσκος *irascor*. *Eum.* 101 *οὐδεις* *ὑπέρ* *μου* *δαίμωνων* *μηνίσκος*.

μήνις *ira*. *Ag.* 155 *μνάων* *μήνις* *τεκνόνειος*. 701 *τελεσσόφρων* *μήνις*. *Ch.* 294 *οὐχ* *ὀρωμένην* *πατρός* *μήνιν* *δέχσασθαι*. *Eum.* 234 *τοῦ* *προστρο-* *παιού* *μήνις* 314 *οὐτὶς* *ἐφέρπει* *μήνις* *ἀφ'* *ἡμῶν* 889 *οὐ* *τὰν* *δικαίως* *τῇδ'* *ἐπιτρέπει* *πόλει* *μήνιν* *τιν'* *ἢ* *κότον* *τινά*. *Suppl.* 163 174 *ἴους* *μήνις* *μάταιρ* *ἐκ* *θεῶν*. *De* *quo* *loco* *v.* *quae* *s. v.* *ἴω* *dixi*.

μηνυτήρ *index*. *Eum.* 245 *ἔπου* *δὲ* *μηνυτήρος* *ἀρθέγει* *μνηστῆρας*.

μήποτε *nunquam*, *haud* *unquam*. *Pr.* [155 *ὡς* *μήποτε* *θεός* *scriptura* *corrupta* *pro* *ὡς* *μήτε* *θεῶν*, *de* *qua* *dixi* *in* *Præf.* *ed.* *Lips.* *quintae* *p.* *XV.*] 203 *ὡς* *Ζεὺς* *μήποτ'* *ἄρξειαν* *θεῶν*. *Ch.* 182 *εἰ* *τῆσδε* *χώρας* *μήποτε* *ψαύσει* *ποδὶ*. *Eum.* 882 *ὡς* *μήποτ'* *εἴπης*. 976 *μήποτ'* *ἐν* *πόλει* *στάσι* *τάδ'* *ἐπεύχομαι* *βρέμειν*. *Suppl.* 617 *προφρωνῶν* *μήποτ'* *εἰσὶν* *χρόνον* *πόλιν* *παχύναι*. 943 *ψή-* *φος* *κέκρανται* *μήποτ'* *ἐκδοῦναι* *βία* *στόλον* *γυμ-* *ναίων*. *Ag.* 569 *παροίχεται* *δὲ* — *τὸ* *μήποτ'* *αὐδὲ* *μηδ'* *ἀναστήναι* *μέλειν*. || *ne* *unquam*. *Pr.* 1003 *εἰσελθέτω* *σε* *μήποτε*. *Sept.* 75 *Κάδμου* *πόλιν* *Ζυ-* *γοῖσι* *δουλοῖσι* *μήποτε* *σχεθεῖν*. *Suppl.* 632 *μή-* *ποτε* *πυρίφατον* *τάνδε* *Πελασγίαν* — *κτίσαι* *μά-* *χλον* *Ἀντη*. [1b. 399 *καὶ* *μήποτε* *εἴπης* *λεῶς*, *ubi* *recte* *Carpenter* *μή* *καὶ* *ποτε*.] *Pr.* 535 *μήποτ'* *ἐκ-* *τακεῖν*. 894 *μήποτε* *μήποτέ* *μ'* — *εὐνάτειραν* *ἰδοῖσθε* *πέλουσαν*. *Sept.* 219 *μήποτ'* *ἔμὸν* *κατ'* *αἰῶνα* *λίποι* *θεῶν* *ἄδε* *πανάγυρις*. *Suppl.* 659 *μή-* *ποτε* *λοιμός* *ἀνδρῶν* *τάνδε* *πόλιν* *κενώσαι*. 854 *μήποτε* *πάλιν* *ἰδοῖμ'* *ἀλφειοῖσι* *ὕδωρ*.

μήπω *needum*, *ne iam* *nunc*. *Pr.* 631 *μήπω* *γε*, *ubi* *ex* *precedentibus* *alterius* *personae* *verbis* *intelligitur* *λέξης*.

μηρός *femur*. *Fr.* 134 *σέβας* *δὲ* *μηρῶν* *ἀγνόν* *οὐκ* *ἐπηδέσω*. 135 *μηρῶν* *τε* *τῶν* *σὼν* *εὐσεβῆς* *ὁμιλία*.

μήτε *neque*. *Legitimus* *huius* *particulae* (*pari-* *terque* *οὐτε* *particulae*) *usus* *est* *ut* *duo* *vel* *ἡ* *μήτε* *superius* *repetito* *plura* *unius* *sententiae* *membra* *negentur*. *Sic* *Pr.* 156 *ὡς* *μήτε* *θεῶν* *μήτε* *τις* *ἀν-* *δρῶν* *τοῖσδ'* *ἐγεγῆθη*. *Ag.* 365 *ὅπως* *ἀν* *μήτε* *πρό* *καίρου* *μήτ'* *ὑπέρ* *ἀστρων* *βέλος* *ἡλίθιον* *σκήψειν*. 665 *ὡς* *μήτ'* *ἐν* *ὁρμῷ* *κύματος* *Ζάλην* *ἔχειν* *μήτ'* *ἔσκειται*. 1381 *ὡς* *μήτε* *φύτειν* *μήτ'* *ἀμύνεσθαι* *μόρον*. *Eum.* 36 *ὡς* *μήτε* *σωκεῖν* *μήτε* *μ'* *ἀκταί-* *νειν* *βάσιν*. *Suppl.* 412 *ὅπως* — *μήτε* *δῆρις* *δυ-* *σίων* *ἐφάπεται* *μήτε* — *θησόμεσθα*. *Pr.* 891 *ὡς* *τὸ* *κρῖνεται* *καθ'* *ἑαυτὸν* *ἀριστεύει* *μακρῶ*, *καὶ*

μήτε τῶν πλοῦτων διαθρυπτομένων μήτε τῶν γένων μεγαλυνομένων δντα χερνήταν ἐραστεύσαι γάμων. Sept. 1022 καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα μήτ' δευνόλοποις προσοῦσθαι οἰμωγμασιν. 1058 πῶς τολμῶσα μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 166 ταῦτά μοι διπλῇ μέριμν' ἀφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν, μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν, μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς. 174 εὐ τὸδ' ἴσθι — μὴ σε δις φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. Ag. 786 πῶς σε σεβίζω μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας; [Eum. 699 τὸ μήτ' ἀναρχον μήτε δεσποτοῦμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλευῶν σέβειν.] Suppl. 611 καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινα ἄγειν. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι βροτούς. 96 μηδὲ κρωσσούς μήτ' οἰνηρούς μήθ' ὑδατηρούς λείπειν. Pers. 292 ὑπερβάλλει γὰρ ἦδε συμφωρὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθῃ. Eum. 526 μήτ' ἀνάρχeton βίον μήτε δεσποτοῦμενον αἰνέσθαι. [859 μὴ βάλλῃς μήθ' αἱματῆρας θηγάνας — μήτ' — ἰδρύσῃς Ἀρη.] Sept. 187 μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ εὐνοικος εἴην. Fr. 309 (in verbis quae metro soluta attulit Aristides) μήτε παρασπισθῆς μήτ' ἐγὺς εἴη. || μήτ' οὖν Ag. 358 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι. 472 μήτ' εἴην πτολιπόρθης μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλούς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. || μήτε, respondendo δέ, Suppl. 987 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας, καὶ μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳ θανὼν λάθοιμι, χώρα δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι, vitio manifestum. Non dubitandum quin altera exciderit pars sententiae, quae Paleii opinio est et Weckleinii in *Studiis Aeschyleis* p. 88.

μήτηρ (Dorice in melicis μήτηρ cum genitivo et dativo ματρός ματρὶ, vel ubi metrum postulat ματέρος ματρί, quae formae alienae sunt ab divinis, in quibus constans est formae disyllabae usus μητρός μητρὶ: accusativus vero ubique trisyllabus est μητέρα, vel in melicis μάτερα) *mater*. Pr. 209 ἔμοι δὲ μήτηρ οὐχ ἀπαεῖ μόνον θέμις — προυτεθεσπίκει. 874 ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἔμοι διήλθε Τιτανίς Θέμις. Pers. 151 μήτηρ βασιλέως. 157 θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἐφους. Ch. 190 ἐμὴ γε μήτηρ. Eum. 460 ἀλλὰ νιν κλεινόφρωνν ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 658 οὐκ ἐστὶ μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου τοκεύς. 736 μήτηρ γὰρ οὕτις ἐστὶν ἡ μ' ἐγείνατο. Pr. 1091 ὡ ματρός ἐμῆς ἑσβας. Sept. 532 μητρός ἔξ ὁρεσκόου βλάστημα. 753 ὅστε ματρός ἀγνάν σπείρας ἀρουραν. 1032 μητρός ταλαίνης. Ch. 90 τῆς ἐμῆς μητρός πάρα. 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέσθαι. 240 τὸ μητρός ἐς σέ μοι βέπει στεργῆθρον. 924 φύλαξαι μητρός ἐγκότους κύνας. 986 μητρός ἔργα τῆς ἐμῆς. 989 μόρον τὸν μητρός. 1054 μητρός ἐγκοτοὶ κύνας. Eum. 3 τὸ μητρός δευτέρα τὸδ' ἔζετο μαντεῖον. 122 φονεύς δ' Ὀρέσθης τῆσδε μητρός οἵχεται. 425 φονεύς γὰρ εἶναι μητρός ἡξιώσατο. 580 τῆς τοῦδε μητρός τοῦ φόνου. 606 μητρός τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι. 608 μητρός αἶμα φίλτατον. 624 μητρός νηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. 653 τὸ μητρός αἶμα. 663 πατὴρ μὲν ἀν' γένεοιτ' ἀνευ μητρός. 761 μητρός τάσδε συνδίκους ὦρῶν. Fr. 172 τῆς σῆς λέγω τῇ μητρὶ. Ch. 422 ἀσάντος ἐκ ματρός ἐστὶ θυμός. Suppl. 50 ἐν ποινόμεοις ματρός ἀρχαῖας τόποις. 141 151 σπέρμα σεμνὰς μέγα ματρός. 539 ματέρος ἀνθονόμου ἐπωπάς. 1039 μετακονοῖ δὲ φίλα ματρὶ πάρεισιν. Pr. 217 προσλαβόντα μήτερα. Ag. 1235 θούουσιν Ἀἰδοῦ μήτερα. Ch. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κταίνειν; 922 κταίνειν ἑοικας, ὡ τέκνον, τὴν μητέρα. 1027 κταίνειν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἀνευ δίκης. Eum. 587

τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 590 μητέρα κτανῶν. Pers. 156 μητερ ἡ Ξέρξου γεραιά. 215 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτηρ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. 832 ὦ γεραιά μήτηρ ἡ Ξέρξου φίλη. Ch. 430 δαῖτα πάντολμα ματέρ. Eum. 321 ματέρ, ἄ μ' ἔτικτες, ὦ ματέρ Νυξ. 745 ὦ Νυξ μέλαινα μητερ. 844 876 ματέρ Νυξ. Sept. 792 παῖδες μητέρων τεθραμμένοι. || Impropr. Sept. 225 πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή) σωτήρης. Pers. 614 μητρός ἀγρίας ἀπο ποτὸν παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τόδε. Ag. 265 ἕως γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρὶ. 416 εἰργεῖν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. [Ib. in versu interpolatoris 584 μητρός δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; scholiasta expr. τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος, quod ineptum est.]

μήτις *consilium*. Pr. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὀρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἀν. Ch. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Suppl. 61 τὰς Τηρείας μήτιδος οἰκτρὰς ἀλόχου. 970 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις.

μήτοι *profecto non*. Pr. 436 μήτοι χλιδῇ δοκεῖτε μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. Eum. 765 ὀρκωμότησας, μήτοι τιν' ἀνδρα δεῦρο — ἐποίοισιν.

[Μήτρογαθῆς. V. Μιτρογάθης.]

μητραλοῖας *matricida*. Eum. 153 τὸν μητραλοῖαν δ' ἐξέκλεψας. 210 τοὺς μητραλοῖας δ' ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

μητρόθεν (Dorice ματρόθεν) *a matre*. Sept. 664 φυγόντα ματρόθεν σκότον. Ch. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. 750 ὃν ἐξέθρεψα ματρόθεν δεδεγμένην.

μητροκασιγνήτη *soror uterina*. Forma Dorica Eum. 962 θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνήται. Nox enim et Enmenidum et Parearum mater, ut monuit Wakefieldus collato Hesiodi Theog. v. 217 de Nocte καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλοεποιούνας.

μητροκτονέω *matrem occido*. Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν Ξέον ματροκτονεῖν. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς ματροκτονεῖν; 595 ὁ μάντις ἔξηγεῖτό σοι ματροκτονεῖν;

μητροκτόνος *matrem occidens*. Ag. 1281 ματροκτόνον φρίγμα. Eum. 102 πρὸς χερῶν ματροκτόνων. 281 ματροκτόνον μίσμα. Substantive *matricida*. Eum. 492 τοῦδε ματροκτόνου, ubi ματροκτόνου sersipi.

μητρόπολις *urbs*. Forma Dorica Pers. 895 Σαλαμῖνα τε τὰς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν.

μητροφόνος *matrem occidens*. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δύας (μητροφόνος δύας M, quod correxit Casaubonus) *matricida*. Eum. 255 μὴ λάθῃ φυγὰ βασι ματροφόνος ἀτίτας.

μητρυῖα *noverca*. Impropr. Pr. 727 Σαλυμδισσία γνάθος, ἐχθροῦ ἑνεος ναῦταισι, μητρυῖα νεῶν, i. e. perniciosas.

μητρῶος (Dorice ματῶος) *maternus*. Eum. 84 κταίνειν σ' ἐπεισα μητῶων δέμας. 230 ἀγεῖ γὰρ αἶμα μητῶων. 261 αἶμα μητῶων. 325 ματῶων ἄγνισμα κύριον φόνου.

μηχανάομαι *machinor, efficio*. Sept. 1038 κατασκαφὰς ἐγὼ — τῷδε μηχανήσομαι. Ag. 965 ψυχὴς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.

μηχανή (Dorice μαχανά). Propria significatio vocabuli est *machina, instrumentum*, sed non raro de artificio quovis dicitur quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Pr. 206 αἰμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροὶς φρονήμασιν. Sept. 132 de tri-

dente Neptuni ἰχθυόδω μηχανᾷ. 209 ἤρε μηχανή σωτηρίας. 1041 θάρσει παρέσται μηχανή δραστήριος. Pers. 113 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λοπδόροις τε μηχαναῖς (sic Blomf. προμηχαναῖς). 722 μηχαναῖς (i. e. ponte) ἔζηθεν Ἑλλης πορθμόν. Ag. 677 χλωρόν τε καὶ βλέποντα μηχαναῖς Διός. 1253 τοῦ γάρ τελοῦντος οὐ εὐνήκα μηχανήν. 1582 χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανὰς (i. e. crimina). 1609 πᾶσαν συνάψας μηχανήν δυσβουλίας. Eum. 82 μηχανὰς εὐρήσομεν. 646 μηχανή λυτήριος. Suppl. 208 μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. 459 ἐκ τῶνδε τοῖνυν, ἴσθι, μηχανή καλή. 462 τί σοι περαίνει μηχανή συζωμάτων; 956 πόλιν πύργων βαθεία μηχανή κεκλημένην. 1073 λυτήριος μηχαναῖς, ubi μηχαναῖς scripsi. Fr. 129 ἰδόντα μηχανήν πτερώματος. 312 δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγυπτιοί.

μηχάνημα *machina, artificium*. Pr. 469 τοιαῦτα μηχανήματα ἔξουσιν. 989 οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ' ὅτω προτρέπεται με Ζεὺς. Ag. 1127 de veste qua Agamemnon ab Clytaemnestra obvolutus erat μελαγκέρω λαβούσα μηχανήματι, de quo loco v. s. v. μελάγκερως. Ch. 981 ἰδεσθε — τὸ μηχανήμα.

μηχανορραφέω *dolos necto*. Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὰρα μηχανορραφῶ.

μηχαρ *remedium*. Pr. 606 τί μηχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου, ubi M τί μὴ χρῆ τί, quod correxit Elmsleius. Ag. 199 χεῖματος ἄλλο μηχαρ. Suppl. 394 ὑπαστρον δέ τοι μηχαρ ὀρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγῆ. 594 τὸ πᾶν μηχαρ οὐρίος Ζεὺς.

μηχος *remedium*. Ag. 2 θεοὺς μὲν αὐτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων, φρουρὰς ἐτείας μήχος, ubi μήκος M, quod correxerunt Stenleius et Valcken. ad Herodot. 4, 151. Verba φρουρὰς ἐτείας μήχος paraphrasis sunt praecedentium τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων, quae sine istiusmodi explicatione posita intelligi ab spectatoribus non poterant. Codex, puncto post ἐτείας posito, μήκος δ' ἦν κοιμώμενος, ubi scholiorum interpolator (in margine dextro) adscripsit, τῶν κατὰ τὸ μήκος τῆς ἐτείας φρουρὰς, et, quod absurdum etiam est, (in sinistro) ἦν ἐπὶ μήκος κοιμώμενος. μήκος pro μήκος scriptum ut μυκὸν pro μυκὸν in Eumen. v. 160. Nam sic ibi codex, non μυκὸν, ut falso dictum est.

μιαίνω *polluo, violo*. Sept. 344 μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Ag. 209 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ρείθριος πατρώος χέρας. 637 εὐφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλω γλώσση μιαίνειν. 1669 μιαίνων τὴν δίκην. [Eum. 698 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων.] Suppl. 225 ἐχθρῶν δμαίων καὶ μιαίνοντων γένος, ubi Hermaeus ἐχθρῶς δμαίον καταμιαίνοντων γένος. 650 δν τις ἂν δόμος ἔχοι | ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; ubi intelligi nequit μιαίνοντα, de quo alia alii coniecerunt, quorum ex coniecturis una memoratu digna est Weillii ἔχων — λαίνοιτο, qua simul tollitur hiatus inter ἔχοι et ἐπὶ. Passivum Suppl. 366 εἰ μιαίνεται πόλις. Ch. 859 μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων.

μιαϊφόνος *caede pollutus*. Pr. 868 κλύειν ἀναλκίς μᾶλλον ἢ μιαϊφόνος. Eum. 607 ὦ μιαϊφόνε.

μίσμα *piaculum*. Sept. 682 οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μίσματος. Ag. 1420 μισμάτων ἀποῖνα. Ch. 1017 ἀζήλα νικῆς τῆσδ' ἔχων μίσματα. Eum. 159 μίσματα μυκὸν ἔχρανας. 281 μητροκτόνον μίσμα δ' ἐκπλυτον πέλει. 600 δυοῖν γάρ εἶχε προσβολὰς μισμάτων. Sic Elmsleius pro μισμάτων. Suppl. 265 αἱμάτων μίσμασι χρανθεῖσα

γαῖα. 473 μίσμα' ἔλεας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 619 λέγων διπλοῦν μίσμα πρό πόλεως φανέν. De homine dictum Ag. 1645 γυνή, χῆρας μίσμα καὶ θεῶν ἐχγῶρων. Ch. 1028 μητέρα — πατροκτόνον μίσμα καὶ θεῶν στύγος.

μιάστωρ *inquinator, pollutor*. Ch. 944 ὑπὸ δυοῖν μιάστορον. || I. q. ἀλάστωρ *sceleris ultor* (qui vindicta sumenda ipse piacularis fit). Eum. 177 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται.

μῖγνυμι *misceo*. Ch. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. Sept. 940 ἐν δὲ γαῖᾳ Ζῶα φορορῶν μείκεται. Pers. 1052 μέλαινα δ' αὐ μεμίζεται, ubi αὐ ex *an factum* in M, ut ἀμμεμίζεται scribendum videri possit. || μῖγνυμαι *coeo*. Eum. 69 αἷς οὐ μῖγνυται θεῶν τῆς. Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μίχθῃναι βροτῶ; Fr. 738 τῆδε γάρ θνητῇ θεὸς χρῆζων μῖγναι.

μικρός. V. σμικρός.

μιλτόπρετος *rubro colore decorus, ruber*. Fr. 114 λευκοί τε γὰρ μύροισι καὶ μελαγχμοῖς καὶ μιλτοπρέτοις βριθεταί.

μῖμέομαι *imitor*. Ch. 564 γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

μῖμημα *imitamen*. Fr. 353 Λιβυρικῆς μῖμημα μανδύης χιτῶν.

μῖμνῃ σκομαι *recordor*. Huius verbi Aeschylus formis tantum usus est ad praesens μνάομαι *revocandis*, perfectο μέμνημαι *memini*, et aoristo ἐμνησάμην *recordatus sum, mentionem feci*. μέμνημαι Pr. 522 ἄλλου λόγου μέμνησθε. 822 μέμνησαι δέ που, 1071 μέμνησθ' ἀγῶ προλέσσω. Pers. 285 φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 287 μεμνησθαὶ τοι πάρα. 824 μέμνησθ' Ἀθηνῶν. Ag. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου. 117 τοῦ φόνου μεμνημένη. 491 μέμνησσο λουτρῶν. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον. 681 πανδίκως μεμνημένος. Eum. 88 μέμνησο. Suppl. 202 μέμνησο δ' εἰκεῖν. 205 φυλάεσθαι δὲ τάσδε μεμνησθαὶ σέθεν κενῶς ἐφετμάς. Aoristus Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασάμενα, forma Dorica, cuius alterum exemplum est Ch. 623, ubi in M ἐπεμνησάμεν (male pro ἐπεμνησάμην, quod restituit Heathius), sed α super h scripto, ut ἐπεμνασάμεν scribendum sit, nisi Aeschylus satis habuit Dorica uti terminatione ἐπεμνησάμην. Aoristi ἐμνήσθη *mentionem feci* exemplum praebet compositum ὑπεμνήσθη Pers. 328 τοῖσινδε τῶνδε νῦν ἐμνήσθη *in* πέρι. Corruptum est ὑπομνήσκεις ib. 989, ubi metrum ὑποφαίνεις aut aliud huius mensurae verbum postulat.

μῖμνω pro μένω *maneo* dixerunt tragici ubi metrum postulat, ab qua regula tribus tantum locis discessit Aeschylus, Sept. 34 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις | μῖμνοντες. Pers. 805 μῖμνουσι δ' ἐνθα πεδῖον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει et Ag. 1563 μῖμνει δὲ μῖμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα, nisi, μένοντες et μένουσι scribendum et tertio loco, ubi in strophe (1533) iambus respondet, μένει, ut fecit Heimsoethius. Reliqua exempla sunt Ag. 74 ὑπολεφθέντες μῖμνοντες. 149 μῖμνει γὰρ φοβερά παλινόρτος — μῆνις. 1152 ἐμοὶ δὲ μῖμνει σχισμός ἀμφῆκει δορί. Ch. 1009 μῖμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Suppl. 520 πρὸς ταῦτα μῖμνε. Fr. 245 ἐνθ' οὔτε μῖμνειν ἀνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

μῖμος *imitator*. Fr. 54 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκύνται ποθεν ἐξ ἀφανούς φοβεροὶ μῖμοι.

[μιν vitiose pro viv. V. s. v. i p. 161.]

μινύθω *tabesco*. Sept. 920 δακρυχένων ἐκ φρε-

νός, ἃ κλαομένας μου μινύθει. Eum. 374 δόξει — τικόμεναι κατὰ γὰν μινύθουσιν ἄτιμοι.

μινύρομαι *minurio*. Ag. 16 ὅταν δ' αἰδεῖν ἢ μινύρεσθαι δοκῇ. Hesychius μινύρονται: προφωνοῦσι, προλέγουσι, quod pro κινύρονται restitutum esse Sept. 123 coniecit L. Dindorfius in Thes.

μινυρός *stridulus*. Ag. 1165 δυσαλγεῖ τύχα μινυρά θρεομένας.

Μίνως (i) *Minos*. Ch. 618 πιθήσασα δώροισι Μίνω.

μειοβόας *cum clamore mixtus*. Fr. 392 μειοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν.

μειόθροος *cum clamore mixtus*. Sept. 331 λαϊδός ὀλλυμένας μειόθροου. Vocabulum alibi non lectum, quod schol. exp. ἐκ πάσης συμμιγούς ἡλικίας.

μειόμβροτος *cum humana figura mixtus*. Suppl. 569 βοτόν ἐσορῶντες δυσχερές μειόμβροτον.

μισέω *odi*. Pr. 1068 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον. 45 ὡ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.

μίσημα *persona odiosa*. Sept. 186 σωφρόνων μισήματα. Eum. 75 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.

μισητός *odiosus*. Ag. 1228 γλῶσσα μισητῆς κυνός.

μισθός *merces*. Ag. 1261 κάμου (i. e. ἐμῆς ἀγωγῆς, quod sequitur v. 1263.) μισθὸν ἐνθήσειν κώψ (ποτῷ Auratus, κύτει Scaliger) ἐπεύχεται.

μισόθεος *deorum osor*. Ag. 1090 μισόθεον μὲν οὖν (στέγην).

μισός *odium*. Ag. 1413 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἔμοι καὶ μίσος ἀσώτων. Fr. 305, 9 μίσει τῶνδε. De homine odioso Ag. 1411 ἀπόπολις δ' ἔσει, μίσος ὀβριμον ἀστούς.

Μιτρογάθης *Mitrogathes*, n. pr. Persicum Pers. 43 syllaba prima longa, penultima brevi, ubi in Μητρογαθῆς; sed similitum nominum Persicorum (velut Μιτραδάτης et Μιτροβάτης apud Herodotum) comparatio veram esse docet apographorum scripturam Μιτρογαθῆς, nisi quod correcto accentu Μιτρογάθης scribendum.

μνάμοι. V. μυνήσκομαι.

μνήμα *monumentum*. Pr. 841 τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. De sepulcro in epigr. in Aeschylum (fr. 450) Αἰσχύλον — τότε κεῦθαι μνήμα καταφθίμενον.

μνημεῖον *monumentum*. Sept. 49 μνημεῖα θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἄρμ' Ἀδράστον χερσὶν ἔστεφον.

μνήμη *memoria*. Pr. 461 γραμμάτων τε συνθέσεις, μνήμης (sic Hemsterh. pro μνήμην) ἀπάντων μουσικήτορ' ἐργάνην. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἡῦρετ' ἐν λitaίς.

μνημονεύω *reminiscor*. Pers. 783 κοῦ μνημονεύει τὰς ἐμάς ἐπιστολάς.

μνήμων (Dorice μνάμων) *memor*. Pr. 516 μνήμονές τ' Ἐρινύες. 789 ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοισ φρενῶν. Ag. 155 μνάμων μῆνις τέκνῳποιος. Eum. 383 κακῶν τε μνήμονες σεμναί. [Suppl. 100 μνήμον (sic Hermannus pro ἡμενον) ἀνψ φρόνημα πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν (Ζεὺς) ἔμπας ἐδράνων ἀρ' ἀγνῶν.]

μνησιπήμων *malorum memor, ex malorum recordatione nascens*. Ag. 180 μνησιπήμων πόνος.

[μνηστεύομαι. V. λοχεύομαι.]

μνηστήρ *proeus*. Pr. 740 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὡ κόρη, τῶν σὺν γάμων μνηστήρος.

μνήστωρ *memor*. Sept. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι.

μογέω *laboro*. Pr. 275 συμπονήσατε τῷ νῦν μογούντι. 603 δυσδαιμόνων δέ τινες οἱ, ἐῖ, οἱ, ἐγὼ μογούσιν; Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταῖσας μογῆς.

μογερός *miser*. Pr. 565 ὅποι γῆς ἢ μογερά πεπλάνημαι. 594 εἰπέ μοι τὰ μογερά. Sept. 827 τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας — πολέμαρχους. 975 Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. Ag. 137 αὐτότοκος πρὸ λόχου μογεράν πτάκα θυομένοισιν.

μόγεις *aegre, viz.* Duae sunt formae, μόλις et μόγεις, de quibus in Thes. vol. 5 p. 1128 1129 dictum est, memoratis etiam grammaticorum testimoniis. Tragicos omninoque Atticos veteres certum haberi potest μόλις praetulisse, etsi libri non raro inter utramque formam fluctuant. Apud Sophoclem constans in codice Mediceo est μόλις, in quattuor vero versibus Aeschyli bis legitur μόγεις et bis μόλις. Pr. 131 πατρώας μόγεις παρειπούσα φρένας. Pers. 509 Ὁρήκην περάσαντες μόγεις πολλῷ στρατῷ. || οὐ μόλις *non viz*, sed statim. Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ (γὰρ μ' Karstenus) οὐ μόλις τὸ δεύτερον, quod Triclinius interpretatur οὐ μόλις, ἀλλὰ ταχέως. λέγει δέ τὸν αὐτῆς ὅσον οὕτω γενησόμενον θάνατον. *non parum, sed funditus* Schneidewinus. Eum. 864 θυραῖος ἔστω πόλεμος οὐ μόλις παρών. ubi Weilius "οὐ μόλις παρών hene exponit schol. οὐ μακράν, modo hoc de tempore accipias. Bellum externum facile venturum tantum non adesse dicit." Tertium huius formulae exemplum est apud Euripidem 334 θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς.

μοῖρα *pars*. Pr. 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε. Sept. 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες — διοσδοτῶν ἀχθέων. Ch. 238 ὡ τερπνὸν ὅμα τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἔμοι. Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας. || De honore qui alicui tribuitur Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτω μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. De eo quod a natura datum est Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δέ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν. Sic pro βροτῶν ex schol. qui exp. ἡ τῆς φρενός μοῖρα οὐ προσορᾷ ἐν ἡμέρᾳ. Eum. 476 αὐταὶ δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐτέμπελον. || *sors, fatum*. Sept. 506 ἔλυν ἔξιστορῆσαι μοῖραν. Pers. 909 στυγεράς μοῖρας τῆδε κυρήσας. Ag. 1026 εἰ δέ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἴργε. 1314 κωκύσουσ' ἐμὴν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. 1588 μοῖραν ἡῦρετ' ἀσφαλῆ. Pers. 917 εἰθ' ὄφελε, Ζεῦ, κάμῃ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag. 1462 μὴδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. || *mors*. Ag. [1266 σέ μὲν πρὸ μοῖρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. Versus inutilis, qui non intelligo quo consilio ab Aeschilo addi potuerit, quum nihil aliud contineat quam verba proxima ἵτ' ἐς φθόρον πεσόντα, quae aptissime sequuntur post v. 1265.] 1365 πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. 1451 τίς ἀν — μόλοι τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν (ἐφ' Hermann.) ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλετον ὕπνον;

Μοῖρα *Parca*. Pr. 511 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρᾳ πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. 694 ἰὼ ἰὼ Μοῖρα Μοῖρα. Sept. 975 986 ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάξει. 1536 δίκην (sic Auratus pro δίκη) δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάγει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάνασι Μοῖρα. Ch. 910 ἡ Μοῖρα τοῦτων, ὡ τέκνον, παραιτία. 911 καὶ τόνδε τοῖνυν Μοῖρ' ἐπόρουνεν μόρον. Eum. 335 τοῦτο γὰρ λά-

χος διάντατα Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. 1046 οὕτω Μοῖρα δὲ συγκάτβα. Fr. 419 κυανέη — Μοῖρα. Numero plurali Pr. 516 Μοῖραι τριμορφοί. 895 ὦ πότνια (πότνια addidit Paleius) Μοῖραι. Ch. 306 ὦ μεγάλαι Μοῖραι. Eum. 172 παλαιγενεῖς Μοῖρας φθίσας. 724 Μοῖρας ἔπεισας ἀφθίτους θείναι βροτούς. 961 θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνήται, i. e. Parcae Eumenidum sorores uterinae.

μοιράομαι *partior*. Sept. 907 ἔμοιράσαντο δ' οὐκυάρδιοι κτήματα.

μοιρόκραντος α *Parcis s. fato perfectus, constitutus*. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἡμαρ. Eum. 392 θεσμών τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα.

μολεῖν infinitivus aoristi ἔμολον cum futuro μολοῦμαι. Illius plurima apud tragicos exempla sunt, futuri unum apud Sophoclem (OC. 1742) unumque apud Aeschylum Pr. 689. Significatio autem verbi est *venire, ire*, diciturque non solum de hominibus, sed etiam de rebus quae vel expectatae vel non expectatae accidunt. Pr. 236 τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς "Αἶδου μολεῖν. 667 πυρῶπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καῦκασον μόλῃς. 825 πρὶν μολεῖν δεῦρο. 1028 βελήση τ' εἰς ἀνάγῃτον μολεῖν "Αἰδὴν. Sept. 284 εἰς ἐπτατειχεῖς ἑξόδους τάξω μόλων. 367 ἑλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 183 ἔδοξάτην μοι δύο γυναῖκες — εἰς ὅπιν μολεῖν. 230 εὐτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 529 ἑάνπερ δεῦρ' ἔμοῦ πρόσθεν μόλῃ. Ag. 34 μολόντος εὐφιλὴ χεῖρα ἀνακτος. 192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. 293 φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσοαπίου φύλαξι σημαίνει μόλόν. 346 θεοὶς δ' ἀναμπλάκτους εἰ μόλοι στρατοί. 601 πόσιν σπεύσω πάλιν μόλόντα δέξασθαι. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὐροί μόλων. 675 Μενέλεων γάρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδοκά μολεῖν. 766 ὅτε τὸ κύριον μόλῃ. 968 καὶ σοὺ μόλόντος θυματοῖτιν ἐστῖαν θάλας μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μόλων. 1225 τῷ μόλόντι δεσπότη. 1398 αὐτὸς ἐκπίνει μόλων. 1450 τίς ἂν ἐν τάξει — μόλοι; 1587 προστρόπαιος ἐστῖας μόλων πάλιν. 1667 ἑάν δαίμων "Ορέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Ch. 179 πῶς ἐκείνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; 459 ἀκουσον ἐς φάος μόλων. 573 ἦ καὶ μόλων ἑπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ. 610 ἐπεὶ μόλων ματρώθεν κελάδῃσε. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; 840 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ἑένους μόλόντας. 935 ἔμολε μὲν δίκαι Πριαμίδαις χρόνῳ. 937 ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος διπλοῦς λέων. 946 ἔμολε δ' ὦ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά. Eum. 15 μόλόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεῶς. 79 μόλων δὲ Παλλὰδος ποτὶ πόλιν. 155 ἔμοι δ' ὄνειδος ἔξ ὀνειράτων μόλόν. 207 οὐ γάρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. 289 ἔμοι μόλειν ἀρωγόν. 458 μόλων ἐς οἶκον. Suppl. 408 δεῖ — ἐς θυθὸν μολεῖν δεδωρκός θυμα. 727 ἴσως γάρ ἂν κήρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. 913 γυναῖκιν ἐς πόλιν δοκεῖς μόλειν. Fr. 127b καὶ μὴν πελάζει — ναῦταισιν ἀσκεύους μόλων. 244 ὦ Θάνατε Παιάν, μὴ μ' ἀτιμάσης μολεῖν. Construitur, ut exempla supra allata docent, plerumque cum praepositionibus loci significationem habentibus, ἀπὸ, ἐκ, εἰς, ἐπὶ, minus frequenter enim simpliciter accusativo loci. Sic Pers. 736 ἄσμενον μολεῖν γέφυραν. 809 γῆν μόλόντες Ἑλλάδα. Ag. 968 σοὺ μόλόντος θυματοῖτιν ἐστῖαν. Suppl. 239 ὅπως δὲ χώρῳ — μολεῖν ἐτλητε. 768 μόλόντες ἀλμυρον χθόνα. [Incertum exemplum est versus spurii Sept. 613, ubi τεῖνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, ἀρογραφία vero πόλιν, de quo dictum

est s. v. μακρός.] Futurum μολοῦμαι Pr. 689 οὐποτ' οὐποτ' ἤρχουν ἑένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἑμάν.

μόλις. V. μόγις.

Μολοσσός *Molossus*. Pr. 829 πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. Μολοσσοὶ *populus sunt Epiri, cuius regio Μολοσσία dicitur*.

μολπὴ *cantus*. Ag. 106 θεῶθεν καταπνέει πειθῷ μολπᾶν ἀλκὰ σύμφυτος αἰών. Eum. 1043 1047 ὀλολύετε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

μολπηδὸν *cantus instar*. Pers. 389 ἡχὴ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ἠψήμησεν.

μομφὴ *vituperium*. Sept. 1060 ἱερῶν πατρῶν δ' ὅσιος ὦν μομφῆς ἄτερ τέθηκεν.

μοναρχία *unius imperium*. Sept. 882 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες.

μόναρχος *qui solus dominatur, rex*. Pr. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.

μονάς *solus*. Pers. 734 μονάδα δὲ Ξέρῃην ἔρημον, ubi notandum genere masculino dictum, ut λογὰς et feminini et masculini generis est.

[μονογενὴς *unicus*. Ag. 898 μονογενὲς τέκνον πατρί.]

μονόδους *uno dente praeditus*. Pr. 796 κόραι τρεῖς κυκνόμερφοι — μονόδοντες.

μονόζυγε *sola, a coniuge relicta*. Pers. 139 εὐνατῇρ' ἀποπεμψαμένα (εὐνατῇρα προπεμψαμένα ἀρογρ.) λείπεται μονόζυγε, quod ἀνευ τοῦ ἀνδρός expr. schol.

μονόκλαυτος *quem unus lacrimat*. Sept. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρήνον ἀδελφῆς.

μονομάχος *rugnam singularem suscipiens*. Sept. 798 πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.

μονόμματος *unoculus*. Strabo 1 p. 43 Αἰσχύλου (fr. 202) κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἱστοροῦντες. Eadem 7 p. 299, ubi additum ἐν τῷ Προμηθεῖ, quod fortasse referendum ad Pr. 804 τὸν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν.

μονόρρυθμος *solitarius*. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρυθμούς δόμους. Vocabulum alibi non lectum, cui simile est ἰδιόρρυθμος.

μόνος *solus, unicus*. Pr. 425 μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμεν θεόν. [Sept. 684 μόνον γάρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν.] Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. 838 μόνῃς γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 841 μόνος δ' Ὀδυσσεὺς — ἦν ἔμοι σειραφόρος. 1614 μόνος δ' ἐποικτον τόνδε βουλεύσαι φόνον (φῆς). Ch. 866 μόνος ὦν ἐφεδρος. Eum. 827 κληῖδας οἶδα θυματοῖτων μόνῃ θεῶν. Suppl. 243 μόνον τόδ' Ἑλλάς χθῶν συνοῖσεται στόχῳ. 748 μόνῃν δὲ μὴ πρόλειπε. Fr. 156, 1 μόνος θεῶν γάρ θάνατος οὐ δῶρων ἔρα — μόνου δὲ Πειθῷ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 244 μόνος γὰρ εἰ οὐ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός.

μόνον *adverbialiter solummodo*. Pr. 209 οὐχ ἅπαρ μόνον. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. [849 ἐπαφῶν ἀταρβεί χειρὶ καὶ θιγῶν μόνον.] Latino *modo* (de quo v. Thes. vol. 5 p. 1178) respondet Ch. 244 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη — συγγενεῖτό μοι. Suppl. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολάς πατρός. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἐστιοῦχον ὀφθαλμὸν μόνον. || Formae Ionicae μόνος, quae saepe metri causa usi sunt Sophocles et Euripides, nulla apud Aeschylum sunt exempla praeter compositum μουνῶπ, quod v.]

μονόσκηπτος *solus sceptrum gerens*. De sede ab uno regnante occupata Suppl. 374 μονόσκη-

πτροισι δ' ἐν θρόνοις. Alterum huius compositi exemplum est apud Nonnum Ev. Ioann. 19, 12 Καίσαρος μονοστήπτρου βασιλῆος.

μονοστιβής *solus incedens*. Ch. 768 εἰ εὖν λοχίταις εἶτε καὶ μονοστήβῃ.

μονόφρουρος *solus custodiens*. Ag. 257 Clytaemnestra dicitur τὸδ' ἀγχιστον Ἀπίας γαίαις μονόφρουρον ἔρκος.

μονόφρων *suam unius sententiam tenens*. Ag. 757 διχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί.

μονόψηφος *suo unius arbitrio decernens*. Suppl. 373 de Iove μονοψηφοῖσι νεύμασιν σθέν.

μονόω *solum relinquo, desero*. Suppl. 748 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν.

μόριμος *a fato constitutus*. Ch. 361 μόριμον λάχος περαίνων. Nani sic correxi pro πιμπλάντων, quod ex glossemate ortum est πιμπλάνων.

μόρον *morum*. Fr. 259 ἀνήρ δ' ἐκείνος ἦν πεπαιτερος μόρων. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροις καὶ μελαγχίμοις — βρίθεται ταύτου χρόνου.

μόρος *sors a fato constituta, mors*. Pr. 248 θνητούς ἐπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 680 ἀπροδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Sept. 199 λευστήρα δῆμου δ' οὐτὶ μὴ φύγη μόρον. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνουμιν ὀλέθριον μόρον; 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Pers. 369 εἰ μόρον φευξοῖσθ' Ἑλλήνες κακόν. 444 τεθνῶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.

446 μόρῳ δὲ ποίῳ τοῦδε φῆς ὀλωλέναι; 478 ναῶν αἰ πεφεύγασιν μόρον. 546 μόρον τῶν οἰχομένων. Ag. 329 ἀποιμῶζουσι φιλάτων μόρον. 1146 λιγείας μόρον ἀηδονός. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. 1297 εἰ δ' ἐτητύμας μόρον τὸν αὐτῆς οἶσα. 1321 οἰκτεῖρω σε θεσφάτου μόρου. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. 1415 ὡσπερὶ βοτοῦ μόρον. 1495 1519 δολίῳ μόρῳ δαίεις. 1600 μόρον δ' ἀφερτον Πελοπίδας ἐπέυχεται. 1627 τόνδ' ἐβούλευσας μόρον. 1634 ἐπειδὴ τυφὸν ἐβούλευσας μόρον. Ch. 8 οὐ γὰρ παρῶν ψιμῶσα σὸν, πάτερ, μόρον. 18 δὲς με τίσασθαι μόρον πατρός. [296 ταριχευθέντα παμφάρτῳ μόρῳ.] 441 μόρον κτίσαι μωμένα. 444 λέγεις πατρῶν μόρον. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi aliud requiritur vocabulum, de quo alii alia coniecerunt, φθόρον, μόθον, πόνον. 837 τὸν αἵτιον δ' ἔξαπολλὺς μόρου. 841 μόρον δ' Ὀρέστου. 911 καὶ τόνδε τοῖνον Μοῖρ' ἐπόρουσεν μόρον. 927 πατρός γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουριζει μόρον. [988 τόνδ' ἐγὼ μετήλθον ἐνδίκως μόρον τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον.] 1074 ἢ μόρον εἶπω; Eum. 26 Πενθεὶ καταρράφας μόρον. 502 πάντ' ἐφήσω μόρον. 636 ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἰρηται μόρος. 640 πατρός προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 739 γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. 760 πατρῶν αἰδεσθεῖς μόρον. Suppl. 65 ἐυντ(θ)σι δὲ παιδὸς μόρον. 804 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοιτάς γαμηλίου. 987 δορικανὲ μόρῳ θανών. Fr. 299 τὸν πεπρωμένον μόρον. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. Numero plurali Sept. 420 αἱματηφόρους μόρους.

μόριστος *a fato constitutus*. Pr. 933 ψ θαίνειν οὐ μόρισμον. Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρισμον. 281 οὐ γὰρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρισμον. Ag. 167 ἀπέκλαγε μόρισμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις. 1048 ἐντός δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀτρεμμάτων, Ch. 103 τὸ μόρισμον γὰρ τὸν τ' ἐλεύθερον μένει. 464 τὸ μόρισμον μένει πάλοι. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυ-

ναὶ καὶ μόρισμος, ubi quod in M est μόρισμοι recte in μόρισμος mutatum in apographis, male in μορσίμῃ ab Turnebo. Nam terminationis femininae nec necessitas hoc loco erat neque usquam alibi legitur: de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 6 p. 1204. Suppl. 46 ἐπεκραίνετο μόρισμος αἰών.

787 θέλωμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν, ubi quum *laqueus* inepte dicatur fatalis et metrum, ut versus strophicus docet, duas syllabas breves postulet, ego eiecto glossemate βρόχου, προπρὸ conieci, μορσίμου sine articulo substantive dicto: de quo v. Praef. ed. Lips. quintae p. LXXIV. Suppl. 1047 ὅ τι τοι μόρισμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἂν. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμείσθαι μόρισμον, γαμείν δ' ἔμοι.

μορφὴ *forma, figura*. Pr. 21 οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. 210 πολλὰν δνομάτων μορφῇ μία. 449 δνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι. 644 διαφθορὰν μορφῆς. 673 μορφῇ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. Eum. 193 πᾶς δ' ὕψηγεται τρόπος μορφῆς. Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς. 306, 5 δύο γὰρ οὖν μορφάς φανεί, ubi probabilis est μορφα numero duali, ut dixi s. v. δύο.

μόρφωμα *formatura, figura*. Ag. 873 ἀπαεῖ ἐκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1218 δνειρίων προσφέρεις μορφώμασιν. Eum. 412 βροτείος ἐμφορεῖς μορφώμασιν.

μουνώψ *monoculus*. Pr. 804 τὸν τε μουνώπα στρατὸν Ἀριμασπὸν, de quo v. s. v. μονόμματος.

μοῦσα, quod proprie *deam cantus* significat, etiam de cantu ipso dixerunt tragici, inprimis Euripides, raro Sophocles et Aeschylus, cuius duo sunt exempla, Suppl. 696 εὐφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θέλατ' ἀοῖδοι. Eum. 308 μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδοικεν.

μουσόμαντις *cantor et vates*. Arist. Av. 277 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἀποπος ὄρνις ὀριβάτης; ubi schol. τοῦτο ἐπὶν εἰς τὸ τερατύδες τοῦ ὀρνίθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προκείμενον, παρὰ τὸ ἔξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου (fr. 57) "τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις" et quae sequuntur verba corrupta.

μουσομήτωρ *artes pariens*. Pr. 461 μνήμη ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.

μόχθημα *labor*. Pr. 464 μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων.

μοχθηρός *laboriosus, aerumnosus*. Sept. 267 ΕΤ. ὦ Ζεὺ γυναικῶν οἶον ὥπασας γένος. ΧΟ. μοχθηρὸν, ὡσπερ ἀνδρας ὦν ἄλῃ πόλις. Ch. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ' ἀνωφέλῃτ' ἔμοι τλάση. Hoc accentu utrobique M. Grammaticorum quorundam opinio fuit adiectiva πονηρός et μοχθηρός, ubi mali s. improbi significationem habeant, ab Atticis δευτόνως, ubi laboriosi s. aerumnosi, προπαροξυτόνως pronuntiata esse, quod tradunt Herodianus apud Arcadium p. 71, 18 et Ammonius p. 95. Rectius Trypho, quem solam probasse prosodiam μοχθηρός, nullo significationis discrimine, refert Ammonius p. 116, quocum consentit Eustathius p. 341, 14, ut alia omnia huiusmodi adiectiva, velut καματηρός et ὀλισθηρός, oxytona sunt.

μόχθος *labor, aerumna*. Pr. 99 πῇ ποτε μόχθων χρῆ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 244 σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις. 314 ὥστε σοι τὸν νόν δχλον (sic Doederleinus recte correxit pro χόλον) παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 383 μόχθον περισσόν. 541 μυρίοις μόχθοις διακναϊόμενον. 756 οὐδὲν ἐστὶ τέρμα μοι προκείμενον μόχθων. 918 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν. 1026

τοιούδε μόχθου τέρμα. Ag. 555 μόχθους γάρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσουλίαις. 1669 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις. Ch. 521 μάτην ὁ μόχθος. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. 1020 μόχθος δ' ὁ μέν αὐτίχ', ὁ δ' ἔξει. 1069 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσιᾷ σπλάγγων. 505 λῆϊν ὑπόδοσιν τε μόχθων. Suppl. 352 φράζουσα βοτῆρι μόχθους. Fr. 128 δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους.

μοχλός *obex*. Ch. 879 γυναικείας πύλας μοχλοῖς χαλάτε.

μυδροκτυπέω *candentem ferri massam malleo tundio*. Pr. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἀκραῖς ἡμενος μυδροκτυπεῖ Ἡφαίστος. Adiectivo μυδροκτύπος *paus est Euripides Herc. fur. 992*.

μύδρος *ferrum candens*. Fr. 297 σφύρας δέχεσθαι κάπιχαλκεῦιν μύδρους. Dicitur numero et singulari et plurali: v. Thes. vol. 5 p. 1242.

μυελός *medulla*. Ag. 76 νεαρός μυελός στέρων ἐντὸς ἀνάσσω.

μύζω *missito*. De sono qualis est gementium Eum. 118 μύζοιτ' ἄν, ubi in M est *parepigrapha* μυγμός, iterumque post v. 119. 189 μύζουσιν οἰκτισμὸν πολύν.

μυθόμαι *fabulari, loquor*. Suppl. 277 ἀπιστα μυθεῖσθ', ὃ ξένος, κλύειν μοί. Cum iubendi significatione Pr. 664 ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη ἔξω δόμων τε καὶ πάτρως ὦθειν ἐμέ.

μῦθος *verbum, dictum, oratio*. Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε. 641 σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρήζετε πείσεσθε. 647 παρηγόρουεν λείοισι μύθοις. 685 μῆδ' μ' οἰκτίσας εὐνόηαιτε μύθοις ψευδέσιν. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δόος μύθων ἐμῶν. 954 φρονήματος πλείως ὁ μῦθος ἐστίν. Sept. [1051 ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.] Pers. 154 καὶ προσφύγοις δὲ χρεῶν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 162 ἐς δ' ὑμᾶς ἔρω μῦθον. 698 μῆ τι μακιστήρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. Ch. 452 δι' ὧτων δὲ συντέτταινε μῦθον. 553 ἀπλοῦς ὁ μῦθος. Eum. 82 θελκτικρίους μύθους ἔχοντες. 582 ὑμῶν ὁ μῦθος. 1021 αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατεγμάτων. Suppl. 274 βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. 447 γένοιτο μῦθον μῦθος ἂν θελκτήριος. || *proverbium*. Ch. 314 τριγέρμων μῦθος τάδε φωνεῖ. || *fabula, res narrata*. Fr. 129 ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος. Pers. 713 πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ. Ch. 164 νέου δὲ μῦθου τοῦδε κοινωνήσατε. 743 εὐτ' ἂν πύθῃται μῦθον. || *Ut ἔργον et λόγος saepe sibi sunt opposita, sic ἔργον et μῦθος* Pr. 1080 ἔργῳ κούκετι μύθῳ χθῶν σεσάλευται.

[μυθοῦσθαι Ag. 1368 ex θυμοῦσθαι corruptum. V. θυμοῦμαι.]

μυκάομαι *mygio*. Suppl. 351 de Ione in vacuam mutata ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις, ἵν' ἀλκᾷ πίσυνος μέμυκε φράζουσα βοτῆρι μόχθους.

μυκηθμός *mygitus*. Fr. 155 ἐνθ' Ἀδραστείας ἔδος Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι πρέπουσι μῆλων.

μύκημα *mygitus*. Improperie de tonitru Pr. 1062 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

Μύκονος (ῶ) *Myconus*, insula una ex Cycladibus Pers. 885.

μυκτηρόκομπος *per nares strepens*. Sept. 464 μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι, i. e. spiritui qui per nares emissus sonum iactabundum edit, ut interpretatur Blomfieldus. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Constantinus Manasses,

qui μυκτηρόκομπα φρυάγματα dixit Chron. 5887 et μυκτηροκόμποις ἵππους 3683.

Μύλασος *Myllasus*. Stephanus Byz. Μύλασα: πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσάορος. — λέγεται καὶ Μύλασος (sic cod. Vratisl. pro vulgato Μύλας), ὡς Αἰσχύλος ἐν Καροῖν ἢ Εὐρώπῃ (fr. 99a).

[μύραινα *myraena*. Ch. 994 μύραινὰ γ' εἴτ' ἐχιδν' ἔφω.]

μυρηρός *unguentarius, unguenta continens*. Fr. 179 χωρὶς μυρηρῶν τευχῶν.

μυριάς *decem millium numerus, innumera-bilis*. Pers. 927 πᾶν ταρφύς τις (sic Franzius pro γάρ φύστις) μυριάς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.

μυριετὴς *decem millium* (i. e. immensum) *an-norum numerum complectens*. Pr. 94 τὸν μυριετῇ χρόνον ἀθλεύσω.

μυριόνταρχος *decem millium praefectus*. Pers. 314 Μάταλλος μυριόνταρχος. Sed 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον Ξάνθιν, ubi metrum postulat μυριαστῶν, quod restitui. Absurdum est enim μυριόνταρχον quattuor syllabis pronuntiatum.

μυρίος proprie de decem millium numero dictum saepissime *innumera-bilis* significationem habet. Pers. 302 μυριάς ἵππου βραβεύς. 981 μυρία μυρία πεμπαστάν. Pr. 512 μυρίαὶς δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθεῖς. 541 μυρίαὶς μόχθοις διακναϊόμενον.

μυριωπός *decies mille, i. e. innumerus, oculis instructus*. Pr. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.

μύρμηξ *formica*. Pr. 453 ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες.

Μυρμιδόνες *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 128—140).

μύρον *unguentum*. Fr. 12 τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.

μύς *mitulus s. musculus*. Fr. 25 κόγχοι, μύες κώστραι.

μύσαγμα *macula, labe*. Suppl. 996 τό τ' εἰπεῖν εὐπετέες μύσαγμα πῶς.

Μύσιος *Mysius*. Pers. 322 Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος. 1054 κάπιβῶ τὸ Μύσιον. ubi schol. οἱ γὰρ Μυσοὶ καὶ Φρύγες εἰσὶ μάλιστα θρηνητικοί. et similiter Eustathius ad Dionys. Pers. 221. — Fr. 141 Μύσιαί τ' ἐπύρροαι.

Μυσός *Mysius*. Pers. 52 ἀκοντισταὶ Μυσοί. Suppl. 649 ἄστρ Μυσῶν. || Μυσοὶ *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 141—144).

μύσος *scelus, piaculum*. Ch. 651 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. 967 ὅταν ἀφ' ἐστίας μύσος πᾶν ἐλαθῇ. Eum. 195 οὐ χρηστηρίους ἐν τοῖσδε πλησίοισι τριβεῖσθαι μύσος. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται. 445 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τήμῃ. 839 872 ἀτίετον, φεῦ, μύσος.

μυστικός *mysticus*. Fr. 384 ἔφριε'· ἔρω (sic correxi pro ἔρω) δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

μυχιζῶ *suspiro, ingemisco*. μυχιζειν ex Aeschilo (fr. 348) affert Eustathius p. 440, 25 et 1965, 48. Compositi forma media legitur Pr. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κάναμυχιζει (— η Μ).

μύχιος *in recessu situs, sinuosus*. Pers. 875 μύχια τε Προποντίς, κόλπον Προποντίδος ex Apoll. Rh. 1, 983 comparat Blomfieldus.

μυχόθεν *ex angulo, a penetralibus*. Ag. 96 πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. Ch. 35 φόβος — ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε.

μυχός *angulus, penetrale*. Pr. 433 κελαινός

*Αἶδος δ' ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς. 133 κτύπου γάρ ἄψ χάλυβος διήξεν ἄντρων μυχόν. 453 ἄντρων ἐν μυχὸς ἀνηλίοις. 839 πόντιος μυχός. Ch. 446 μυχού δ' ἀφερκτος. 801 οἷ τ' ἔσθωθενδωμάτων πλουτογαθὴ μυχὸν νομίζετε. Ch. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Eum. 39 ἔρπω πρὸς πολυστεφῇ μυχόν. 170 μιάσματι μυχόν (μυκόν M) ἔχρανας. 180 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν.

μύψ *asilus, oestrus*. Schol. Apoll. Rh. 1, 1265 μύψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ξαρ γινόμενον, ἣτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη δάκνει αὐτάς καὶ εἰς μανίαν ἀγει, ἀφ' οὗ καὶ οἱ στρος λέγεται. Similiter alii grammatici: v. Blomf. in Gloss. Prom. 583 et Thes. vol. 5 p. 1328. 675 ὀυστόμψ μύψι χρισθεῖσα. Suppl. 307 βοηλάτην μύψα.

μωμάομαι *culpro*. Ag. 277 παῖδός νέας ὡς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.

μωμένος. V. μάομαι.

μωμητός *viuperabilis*. Sept. 508 οὔτε θυμὸν οὐθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός.

μῶν *num*. Ag. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδῳ δῶρον ἦν (sic Scholefieldus pro ἦ) τότε; Suppl. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;

μωραίνω *stulte facio*. Pers. 719 πεζός ἡ ναύτης δὲ πείραν τήνδ' ἐμώρπανε τάλας;

μωρία *stultitia*. Ag. 1670 ἰσθί μοι δώσων ἀποινα τήσδε μωρίας χάριν.

μῶρος *stultus*. Fr. 303 δέδοικα μῶρων κάρτα πυραύστου μόρον. Accentus in codicibus modo μῶρος modo μωρός est. Atticos veteres μῶρος pronuntiasse testantur grammatici in Thes. memorati vol. 5 p. 1339.

N:

Ναῖ *nae, ita*, affirmandi particula. Pers. 738 ναί. λόγος κρατεῖ σαφηνής. Pers. 1071 ἰωῶ δῆτα, ναί ναί. νάιος *navalis*. Pers. 279 336 ναίοισιν ἐμβολαῖς. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον νάιον ἀρθέντα. 719 ἄνδρες νάιοι, ubi correxi quod est in M νήιοι. Nam νάιος dixerunt tragici, ut γάιος et δάιος, non γήιος δῆιος νήιος. Suppl. 826 ὁδε μάρπτει νάιος γάιος.

ναί *u habito*, verbum poeticae linguae proprium. Pr. 452 κατῶρυχες δ' ἔναιον. 794 ἴνα αἱ Φορκίδες ναίοισι. 809 πρὸς ἡλίου ναίοισι πηγαῖς. Ag. 335 ἐν αἰχμαλῶτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίοισιν ἦδον. Pr. 710 πλεκτὰς στέγας πέδάρσιοι ναίοισι. 966 δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθὴ πέργαμα. Sept. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας. Pers. 186 πάτραν δ' ἔναιον. Ch. 806 ῶ μέγα ναίων στόμιον. Suppl. 959 εὐτύκους ναίειν δόμους. 971 ὅπου χρὴ δώματα ναίειν.

νάμα *flumen*. Pr. 806 ἀμφὶ νάμα Πλούτωνος πόρου. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος ἀγνοῦ νάματος πληρομένη.

ναμερτής *verus*. Pers. 246 τάχ' εἰσεῖ πάντα ναμερτῇ λόγον. Sic Porsonus recte pro νημερτῇ. Epeici νημερτῇ dixerunt, tragici, ut in aliis vocabulis nonnullis, Doricam praetulerunt formam ναμερτῇ et ναμερτεῖα.

Νάξος *Naxus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 885.

ναρθηκοπλήρωτος *ferulam implens, in ferula reconditus*. Pr. 109 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν. Vocabulum haud dubie ab Aeschylo formatum explicat Hesychius τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, παρὸσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζυπυρήσεις τοῦ πυρός. Sic Hesiodus Theog. 565 ἀλλὰ μιν (Iovem) ἔξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο | κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλεσκοπον αὐγὴν | ἐν κοίλῳ νάρθηκι.

νᾶρός *uadus, fluens*. Fr. 399 ναρὰς τε Δίρκης, quod per βευστικής exp. Phot. p. 286, 8.

ναυαγέω *nausfragium patior*. Fr. 179 πληγείσ' ἐναυάγησεν ὁστρακομένη.

ναυάγιον *navis fragmentum*. Pers. 420 θάλασσα — ναυαγίων πληθούσα.

ναυάρχος *navium praefectus, expeditionis navalis dux*. Ch. 723 ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κείσαι τῷ βασιλεῖ.

ναυάτης *qui navem conscendit, nave vehitur*,

nauta. Pers. 375 ναυάτης τ' ἀνήρ, ubi collective dictum est pro ναυβάται ἄνδρες. 1011 ἱσίωνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχώς. Eum. 456 ἄνδρων ναυβατῶν ἀρμόστορα. Fr. 256 ναυάτην φορηγόν. Ag. 986 εὐθ' ὅτ' Ἴλιον ὤρτο ναυβάτας στρατός. 406 κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς.

ναυκληρέω *gubernare*. Sept. 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ναύκληρος *gubernator, dux*. Suppl. 177 εὖν φρονοῦντι δ' ἤκετε πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκληρῷ πατρί.

Ναυπάκτιος *Naupactius*. Suppl. 262 χώρας γάρ ἐλθῶν Ἄπις ἐκ Ναυπακτίας.

ναύπορος *navigabilis*. Eum. 10 κέλας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος.

ναὺς *navis*. Pers. 410 Ἑλληνικὴ ναὺς. 422 πᾶσα ναὺς ἡρέσσετο. || Genitivi formis tragici, nullo diverbium et canticorum discrimine, utuntur duabus, altera Attica νεώς, ubi metrum iambum vel fert vel postulat, altera ναός, cui librarii interdum Ionicam quam ex Homero noverant formam νηός substituerunt. ναός recte Sept. 62 σὺ δ' ὥστε ναός (νηός apogr. nonnulla) κενὸς οἰακοστρόφος. Pers. 313 οἶδε ναός ἐκ μιάς πέσον. 963 Τυρίας ἐκ' ναός. [Ag. 897 σωτήρα ναός πρότονον.] Prior forma Sept. 210 νεώς καμουσής. Pers. 305 ἐκ νεώς ἀφήλατο. 380 τάεις δὲ τάειν παρεκάλει νεώς μακράς. 410 πάντα Φοινίσσης νεώς κόρυμβα. Eum. 251 οὐδὲν ὑστέρα νεώς. Suppl. 715 παραρρύσεις νεώς. 717 οἰακος εὐθυντήρος ὑστάτου νεώς. || Dativi duo sunt exempla, Suppl. 834 δύσφορα ναὶ κᾶν γὰ. 861 σὺ δ' ἐν (sic Hermannus pro δέ) ναὶ ναὶ βάσει. || Accusativi ναὺν quattuor sunt exempla, Pers. 379 ἐς ναὺν ἐχώρει. Ag. 661 ἡμὰς γε μὲν δὴ ναὺν τ' ἀκήρατον σκάφος. [664 τύχη δὲ σωτήρ ναὺν θέλουσ' ἐφέζετο, corruptum ex ναυστολοῦσ', quod restituit Casaubonus.] Suppl. 772 πρὶν ὄρμῃ ναὺν θρασυνθῆναι. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναὺν εἰσιν.

Nominativi pluralis forma Attica est νῆες, non ναὺς, de quo disertum exstat Phrynichi praeceptum Ecl. p. 170. Tragici vero quum ναός et ναὶ dixerint, rationi consentaneum erat ut νᾶες quoque, non νῆες dicerent, quod male illatum Pers. 417 Ἑλληνικαὶ τε νῆες. et Suppl. 734 νῆες ὡς ἀκύτεροι ἤκουσι. Recte νᾶες Pers. 560 νᾶες, μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, ὅμο.

πτεροισιν ἐμβολαῖς. 680 ἔξ' ἐφ' ἑνὸς αἱ τρισκαλμοὶ νῆες ἄναες. || Genitivi forma legitima est νεῶν: altera forma ναῶν tragicī non utuntur nisi postulante metro, de quo post Brunnium recte indicavit Blomfieldus in annot. ad Pers. 389, male interdum pro νεῶν illata ab librariis, velut Pers. 340 ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα | ναῶν, ubi νεῶν Brunnēkius. 359 σέλμασι | ναῶν ἐπενθορόντες, ubi νεῶν recte in apographis nonnullis. 383 in initio trimetri ναῶν ἄνακες, ubi νεῶν Brunnēkius. 455 ναῶν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης, ubi in progr. nonnullis νηῶν, in aliis recte νεῶν. Eadem scripturae diversitas 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην. Recte vero postulante metro ναῶν ib. 19 ἐπὶ ναῶν. 39 ναῶν ἐρέται. 54 ναῶν τ' ἐπόχους. 457 ναῶν ἐξέθρῳσκον. 478 ναῶν αἱ πεφεύγασιν μόρον. Ag. 227 προτέλεια ναῶν. Suppl. 767 ναῶν ποιμένες. Alterius formae νεῶν exempla sunt Pr. 727 μητρυῖα νεῶν. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκιδες νεῶν ταγός. 334 πόσον τι πλήθος ἦν νεῶν; 352 πλήθει καταυχήσας νεῶν. 367 νεῶν μὲν στίφος. 413 πλήθος ἐν στενῶ νεῶν ἡθοῖστο. 419 ὑπιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. 450 νεῶν φθαρέντες. Ag. 113 βασιλεῦσι νεῶν. 184 ἡγεμῶν δὲ πρέσβους νεῶν Ἀχαικῶν. 195 νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφείδει. 1227 νεῶν τ' ἐπαρχος. Eum. 637 τοῦ στρατηλάτου νεῶν. || Dativus Pers. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἰσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσιν κρατῆσαι. 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; 370 ναυσιν κρυφαίως δρασμὸν εὐρόντες τινά. 448 δύσορμος ναυσίν. || Accusativi forma legitima non νῆας est, quod diserte reprehendit Phrynichus l. c., sed ναῖς. Ag. 654 ναῖς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρήκῃαι πνοαὶ ἤρεικον. Forma dissyllaba metri causa usus est Suppl. 744 ἔχοντες κυανώπιδας νῆας, ubi νῆας in initio dochmii, in strophā v. 737 ab syllaba brevi incipientis, scribendum cum Meinekio.

ναυστολέω *navi veho, navigo*. Ag. 664 τύχη δὲ σωτῆρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο. Sic Casaubonus pro ναῦν θέλουσ'.

ναύστολος *navigans*. Sept. 858 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Sic correxi quod est in M τὰν ἄστονον μελάγκροκον | ναύστολον θεωρίδα. ναύστολον nusquam alibi legitur, nisi in obscura glossa Photii ναυστολοῦν: ναύστολον. Scholiasta exp. τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. et in alio scholio ναύστολον θεωρίδα: τὴν (τὴν schol. rec.: in M οὐ τὴν) τοῦ Χάρωνος ναῦν θεωρίδα εἶπεν. κυρίως δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ εἰς Δῆλον ἀπερχομένη. λέγει δὲ ὅτι ταύτην οἶδεν θεωρικὴν (sic correxi quod est in M ταύτην ὁδὸν θεωρητικὴν), ὥσπερ οἶδεν ὁ στόνος τὴν ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα, τὴν ἀνῆλιον, ἣν μηδὲ ἥλιος ὁρᾷ, ἢ τὴν ἀναπνοήν. ἀγνὴ γὰρ ἐκείνη ἢ εἰς Δῆλον ἀπιοῦσα. θεωρίδα non de navi, sed de via intelligendum videbatur Hermannō, collata Hesychii glossa θεωροί: — λέγουσι δὲ καὶ τὴν ὁδὸν, δι' ἣς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερὰ, θεωρίδα, ut θεωρικὴ ὁδὸς a Polluce annotatum est 2, 55, quod non convenit epithetis ναύστολον μελάγκροκον, soli navis nomini aptis.

ναύτης *nauta*. Pr. 727 ἐχθρόεεος ναῦταισι, ubi ναῦτησι M et schol. Soph. Ant. 969, sed ναῦταισι Tzetza ad Lycophr. 1286 et Eustathius p. 560, 19. Sept. 208 ὁ ναύτης ἄρα μὴ — ἤρεε μηχανὴν σωτηρίας; 602 Εὐνεισβάς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ ναῦταισι (sic Blomfieldus pro ναῦτησι) θερμοῖς. Pers. 719 πεζὸς ἡ ναῦτης δὲ πείραν τὴνδ' ἄμωρανεν τάλας; Suppl. 503 ναῦτην ἄγοντας

τόνδε, de quo loco dicitur s. v. νεῦω. Fr. 127 b ναῦταισιν ἄσκεύοις.

ναυτικός *nauticus*. Pers. 383 πάντα ναυτικὸν λεῶν. 728 ναυτικός στρατός. Ag. 634 ναυτικῶ στρατῶ. Suppl. 764 ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ. || *navalis*. Fr. 273 ναυτικῶν τ' ἐρείπιων. Ag. 660 ναυτικούς τ' ἐρείπιους. Sic Auratus pro ναυτικῶν τ' ἐρείπιων. Suppl. 441 στρέβλαιοι ναυταῖσιν.

ναυτίλος (de accentu v. Arcad. p. 55, 20) *nauta*. Pr. 468 ναυτίλων δῆγματα. Ag. 631 πρὸς ἄλλων ναυτίλων. 899 γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα. 1234 ναυτίλων βλάβην. Ch. 202 ναυτίλων δίκη. || *navalis*. Ag. 1442 ναυτίλων (ναυτικῶν Wellauerus) δὲ σελαμάτων ἰσοτριβῆς.

ναύφρακτος *navibus septus s. munitus*. Pers. 950 ἴανυν ναύφρακτος Ἄρης. 1028 τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὄμιλον. Utrobiq. veterem restitui formam Atticam ναύφρακτος, de qua dixi in annot. Oxon. ad Arist. Ach. 95.

[ναῦω. V. νεῦω.]

νεάγγελτος *recens nuntiat*. Ch. 736 τὴν νεάγγελτον φάτιν.

νεάροζ *iunescens*. Improprie Ag. 763 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν — ὕβριν. Suppl. 104 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον οἶα (οἶα Schnetzus) νεάζει πυθμῆν, δι' ἄμὸν γάμον τεθάλως.

νεαίρετος *recens captus*. Ag. 1063 θηρὸς ὡς νεαίρετος. 1065 πόλιν νεαίρετον. Fr. 316 λεοντόχορτον βούβαλιν νεαίρετον.

νεᾶνις *adolescentula, puella*. Pr. 704 τήνδε τὴν νεανίδα. Eum. 957 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε.

Νεανίσκοι *inscripta fuit Aeschylī fabula* (fr. 145—148).

νεαρός *iunilis*. Ag. 76 νεαρός μυελός. || *puer*. Ag. 359 μήτε μέγαν μὴτ' οὖν νεαρῶν τινά. 1504 τέλεον νεαροῖς ἐπιθῶσας. [Corrupte 766 τότ' ἢ τότ' ὅτε τὸ κύριον μὴν νεαρά φῶς κότεον, ubi H. L. Ahrensius in Philologo Suppl. vol. 1 p. 555 μὴν φῶς τόκου.]

νεβρίς *pellis hinnulea*. Fr. 60 νεβρίδας Ἡδωνίδας.

νεβρός *hinnulus*. Eum. 111 ἐξαλύεας οἰχεται νεβροῦ δίκη. 246 ὡς κύων νεβρόν — ἐκματεύομεν. Fr. 32 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρόν φέρουσι.

νεῖκη *victa*. Ag. 1378 ἄγων δδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλοι νεῖκης (sic Heathus pro νίκης) παλαιὰς ἦλθε. Eum. 903 ὅποια νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, ubi νεῖκης Hermannus. Alia exempla v. in Thes. vol. 5 p. 1402.

νεῖκος *victa*. Sept. 905 δι' ὧν νεῖκος ἔβα. 936 νεῖκος ἐν τελευτᾷ. 941 πικρὸς λυτὴρ νεῖκων. Ag. 150 νεῖκων τέκτονα σύμφυτον. Suppl. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλεῖον (sic Weckleinus pro βασιλέων) νεῖκη τάδε; 358 μὴδ' ἔε δέλπτων κάπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται. 452 νεῖκος τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβὴ ἔλυσεν.

Νεῖλοθερῆς *a Nilo* (i. e. ab Aegyptio sole) *tostus*. Suppl. 70 δάπτω τὰν ἀπαλὸν Νεῖλοθερὴν παρειάν. "Schol. τὴν ἐν τῷ Νεῖλῳ θερισθεῖσαν, ὅ ἐστι βλαπτομένην ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τῶν σταχυῶν δὲ ἡ μεταφορά. Male: nam dicitur potius, ut εἰληθερῆς, ut sit Aegyptio sole tostus. εἰλοθερῆ vel Νεῖλοβαλῆ, quae coniecerunt interpretes, quum nihilo testatiora sint vocabula, supervacanea videntur." L. Dindorfus in Thes. vol. 5 p. 1404.

Νεῖλος *Nilus*. Pr. 812 ἡσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ρέος. 847 Νεῖλου πρὸς αὐτῷ στόματι.

852 πλατύρρους Νείλος. Pers. 34 ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νείλος. 311 πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου. Suppl. 4 ἀπὸ προστομίῳν λεπτοψαμάθων Νείλου. 281 Νείλος ἄν θρέψει τοιοῦτον φυτόν. 308 οἱ Νείλου πέλας. 497 Νείλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσσις ἀθικτον. 880 ὁ μέγας Νείλος. 922 τοὺς ἀμφὶ Νείλον δαίμονας σεβίζομαι. 1025 μὴδ' ἐτι Νείλου προχοάς σεβωμεν ὕμνοις. Fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς, Νείλος ἐνθ' ἐπάρρως γαῖαν κυλινδεῖ πνευμάτων ἐπομβρία.

Νειλῳτίς *Niliaca*. Pr. 814 ἐς χθόνα Νειλῳτίην. Νειλῳτίδος αἰῆς est in oraculo apud Euseb. Praep. ev. 9 p. 242.

νεκροδέγμων *mortuus recipiens*. Pr. 153 νέρθεν θ' Αἶδου τοῦ νεκροδέγμονος.

νεκρός *mortuus, defunctus*. Sept. 837 αἵματοσταγαῖς νεκροῦς κλύουσα δυσμῶρως θανόντας. Pers. 272 πλήθους νεκρῶν δυσπότμους ἐφαρμένων Σαλαμίνος ἀκταί. 421 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυσον. 610 ἅπερ νεκροῖσι μελικτήρια. Ag. 1387 Αἶδου νεκρῶν σωτήρος. 1395 ἐπισπένδειν νεκρῷ. 1405 Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις, νεκρὸς δέ. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναῖκι νεκροῦ τοῦδε. Ch. 575 νεκρὸν θήσω. [998 νεκροῦ ποδένδουτον δροίτης κατασκήνωμα.] Eum. 96 ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν. 599 νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανῶν. Fr. 32 ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα καὶ νεκρῷ νεκρός, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ. De cadavere dictum est Sept. 1013 τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν. Ch. 9 οὐ γὰρ παρῶν ὦμαξα σόν, πάτερ, μόρον, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορά νεκροῦ. Pers. 818 θίνας νεκρῶν. Ag. 659 ὀρῶμεν ἀνθούν πελάγος Αἰγαῖον νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀχαιῶν.

Νεμέα *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 149).

νέμεσις *invidia*. Sept. 235 τίς τᾶδε νέμεσις στυγεῖ; || *Nemesis*, dea. Fr. 257, 4 ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσις ἐσθ' ὑπερτέρα καὶ τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πρᾶσις κότον.

νεμέτωρ *distributor*. Sept. 485, ubi de Iove iustitiae distributore s. ultore intelligendum esse ex verbis adiunctis apparet, ὡς δ' ὑπέρ-αρχα βάζουσιν ἐπὶ πόλει μαινομένα φρενί, τῶν νιν Ζεύς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. Schol. ὁ πάντα διανέμων.

νέμω *tribuo, distribuo*. Pr. 229 δαίμοσιν νέμει τέρα. 526 μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμὰ γνῶμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς. Sept. 117 ἄλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, πᾶν τέλος δς νέμεις, ἄρῃξον δαῖων ἄλυσιν. Sic emendavi scripturam corruptam πάτερ παντελὲς πάντως ἄρῃξον. Similiter Ζεὺς νεμέτωρ dicitur Sept. 485 et Δίκη πᾶν ἐπὶ τέρα νωμᾶν Ag. 781. Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτι μείζονα μοῖραν νειμάμ' ἢ σοί. Ag. 685 γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. Eum. 401 ἦν — ἐνεῖμαν αὐτόπρεμον ὅς τὸ πᾶν ἐμοί. 624 φράζειν Ὀρέστη τῷδε τὸν πατρός φόνον πράξαντα μητρός μηδαμῷ τιμὰς νέμειν, i. e. nullo loco habere. 716 de Apolline μαντεία δ' οὐκέθ' ἀγνὰ μαντεύσει νέμων. Sic recte Hermannus pro μένων. Suppl. 403 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσα δ' ἐννόμοις. 505 ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; ubi aptius est futurum νεμείς. Schol. ἀντὶ τοῦ ποῦ (ποῦ addidit Paleius) παραγενομένης μου τοῦ θράσος νέμεις; 1070 καὶ κράτος νέμοι γυναῖξιν. Fr. 52 ἦν δευτέραν δὲ κράσιν ἦρωςιν νέμω. || *teneo, in potestate mea habeo, possideo*. Ag. 75 ἰσχύον ἰσθπαῖδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις, i. e. iuvenili robore fruentes. 802

πραπίδων οἶακα νέμων. Similiter Sept. 3 ἐν πρῶμῃ πόλεως οἶακα νωμῶν. Sept. 590 ἀσπίδ' εὐκυκλὸν νέμων, i. e. *versans*, ut ib. 542 ἐν χαλκῇ λᾶτι σάκει — Σπίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανμένον γόμοις ἐνώμα. Eum. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν, i. e. *honoribus frui*. De locum aliquem tenentibus s. habitantibus 919 τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἀρης τε φρούριον θεῶν νέμει. 1017 δαίμονες τε καὶ βροτοὶ Παλλάδος πόλιν νέμοντες. Suppl. 670 τῶς πόλις εὐ νέμοιτο. Forma media Pr. 411 Ἀσίας ἔδος νέμονται. 422 οἱ πόλιμα Καυκάσου πέλας νέμονται. Hoc ex lemmate scholii et apographis restitutum pro νέμουσι. Sept. 233 πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται.

νεόγαμος *recens nupta*. Ag. 1179 νεογάμου νύμφης δίκη.

νεογενής *recens natus*. Ch. 530 νεογενὲς δάκος.

νεογνός *recens natus*. Ag. 1163 νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι, scriptura corrupta, quam probabiliter correxit Hermannus καὶ παῖς νεόγονος ἀνμάθοι, ut postulat metrum versus antistrophici 1174.

νεόδρεπτος *recens s. nuper decerptus*. Suppl. 333 νεοδρέπτους κλάδους. νεοδρόπους (quam formam postulat metrum ib. 354) Wunderus: quo non opus. νεόδρεπτος dixerunt Theocritus aliique.

νεόδροπος i. q. νεόδρεπτος. Suppl. 354 κλάδοις νεοδρόποις.

νεοζυγής *nuper iugo submissus*. Pr. 1009 ὡς νεοζυγῆς πῶλος.

νεόθηλος *recens lactatus*. Adiectivum ab θηλή formatum ut εὐθηλος. Eum. 450 ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, ἐς τ' ἀν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. In M καθαιμάξουσιν οὐθῆλου, adscripto in marg. ζητεῖ. Correx. Turnebus.

νεόκοτος *novus*. ("κότος proprie est *indoles*: unde ἀλλόκοτος *alius generis*, νεόκοτος *novi generis*. Sensus vero communis est *ira*. Composita cum κότος amat Aeschylus." Blomfield. in Glossario ad Sept. 804.) Sept. 78 νεόκοτα θέρεσθαι φοβερά μεγάλ' ἄχη, ubi νεόκοτα ex coniectura addidi, quum nullum huic loco aptius vocabulum reperiri posse videatur. Similiter νέον ἄχος μέγα dictum est Ag. 1101 et Sept. 803 τί ἐστὶ πράγος νεόκοτον πόλει πάλιν; Pers. 256 ἄνια κακά, νεόκοτα καὶ δαῖα.

νεοκράς *recens mixtus*. Fr. 336 νεοκράτας σπονδάς. Improprie *recens conciliatus*. Ch. 344 νεοκράτα φίλον κομίσειεν, quod schol. exp. τὸν νεωστὶ συγκαθέντα ἡμῖν. De accentu acuto v. Choerob. vol. 1 p. 49, 8. 141, 18. 350, 22.

νεολαία *iuvenum multitudo, iuventus*. Pers. 670 νεολαία γὰρ ἦδη κατὰ πᾶσ' ὄλυνεν. Suppl. 686 εὐμενής δ' ὁ Λυκείος ἔστω πᾶσα νεολαία. V. Thes. vol. 5 p. 1431.

νεοπαθής *recens perpressus*. Eum. 513 τεκοῦσα νεοπαθής.

[νεόπολις *recens condita*. Eum. 690 πόλιν νεόπολιν. Vocabulum nusquam alibi lectum.]

νεόρρυτος *recens strictus*, adiectivum syllaba penultima longa ab ῥύομαι *traho* formatum. Ag. 1351 Εὖν νεορρῦτω εἴπει. Eodem sensu νεοσπαδὲς εἶφος Eum. 42.

νέος *novus*. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακάρων. 149 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. 170 τὸ νέον βούλευμα. 233 γένος — ἐχρηζεν ἄλλο φιλύσσει

νέον. 310 μεθάρμοσαι τρόπους νέους· νέος γάρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. 955 νέον νέου κρατεῖτε, ubi νέον adverbialiter dictum. 960 τοὺς νέους θεοὺς. Sept. 363 δμῳίδες δὲ καινοπήμονες (κοινοπήμονες Robertellus) νῆαι. 370 πευθὼν τιν' ἡμῖν, ὦ φίλοι, νέαν φέρει. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγῆς κακοῖς. Pers. 665 ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχῃ, versu, ut vi detur, ab interpolatore ficto, quum verba poetae excidissent. 1010 νῆαι νῆαι δύοι δύοι. Ag. 85 τί χρέος, τί νέον; 481 παραγγέλλασιν νέοις. 669 νέον πάθος. 1101 νέον ἄχος μέγα. 1480 νέος ἰχθῶρ. Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; 164 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. 839 νέαν φάτιν. Eum. 204 αἵματος δέκτωρ νέου. 359 ὕψ' αἵματος νέου, ubi recte νέον αἶμα Paleius, accusativo in appositione posito, ut δύσφορον ἄταν v. 372. 490 καταστροφὰν νέων θεσμιῶν. 721 ἐν τε τοῖς νέοις καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Suppl. 64 πενθεῖ νέον οἶκτον. 341 et 950 πόλεμον αἰρεῖσθαι νέον. [355 νέον θ' ὅμιλον, ubi νεύονθ' ὅμιλον restituit Bambergerus.] 463 νέους πῖναξι. 712 ἀπροδοκίτους τοῦσδε καὶ νέους λόγους. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοὶς βεβούλευται νέον. *iuvenis, puer s. puella*: nam de utroque sexu dicitur. Sept. 327 νέας τε καὶ παλαιάς. Fr. 238 νέας γυναῖκας — ἥτις ἀνδρὸς ἡ γεγευμένη. Pers. 13 νέον δ' ἀνδρα βαυζει. ubi νέον ἀνδρα, quia metrum non ferebat νέους ἀνδρας, collective dictum est, ut ναυβάτης ἀνὴρ v. 375 pro ναυβάται ἀνδρες. Vanum est scholiastae recentioris commentum γραφεται καὶ ἐόν, ἥτοι τὸν ἴδιον ἀνδρα. Ag. 277 παιδὸς νέας ὤς. Sept. 1011 οὐπὲρ τοῖς νέοις δῆσκειν καλόν. Ag. 1218 ὁράτε τοῦσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους νέους. Eum. 150 νέος δὲ γραιὸς δαίμονας καθιπτάσῃ. 731 καθιπτάζει με πρεσβῦτιν νέος. De infantibus Sept. 17 ἡ γὰρ (γῆ) νέους ἐρποντας εὐμενεῖ πέδῳ ἐθρέψατο. De fructibus fr. 305 νέας ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ἔανθῇ στάχυς. || *iuvenilis, puerilis*. Pers. 744 νέω θράσει. 782 ἔερξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος φρονεῖ νέα, i. e. iuvenis iuveniliter cogitat. Sic Monkius pro νέος ἔων (ὦν ἀπογρ.) νέα φρονεῖ, quod est in M. Ch. 757 νέα δὲ νηὶδὺς αὐτάρκης τέκνων. Eum. 860 σπλάγχων βλάβας νέων. Comparativus νεώτερος *iunior*. Ch. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; Eum. 162 οἱ νεώτεροι θεοί. 778 808 ὡς θεοὶ νεώτεροι. 882 πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ. || νέον *nuper, ex brevi tempore*. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 389 τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας. 955 νέον νέου κρατεῖτε. Ag. 1625 τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον, ubi μένων restituit Wieselerus.

νεοσπαδής *recens strictus*. Eum. 42 νεοσπαδὲς εἶφος.

νεόσπορος *recens satius*. Eum. 659 τροφὸς δὲ κῦματος νεοσπόρου.

νεοσσός *pullus*. Sept. 503 εἶρξει νεοσσῶν ὥς δράκοντα δύσχιμον. Ag. 825 ἵππου νεοσσός. De hominibus Ch. 256 πατρὸς νεοσσούς τοῦσδε. 501 ἰδὼν νεοσσούς τοῦσδ' ἐφημένους τάφῳ. Deterior forma νεοσσός est, notata ab Phrynio Ecl. p. 206: de qua v. Thes. vol. 5 p. 1572. Ea semel usus est Aeschylus, haud dubie metri causa, quod notavit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 109, 22 νεοσσόν χωρὶς τοῦ εἰς Ἀίσχυλος Κήρυξιν (fr. 110).

νεοσφαγής *recens maculatus*. Fr. 433 ἐτονθόρυζε ταύρος ὥς νεοσφαγής.

νεότομος *recens sectus*. Ch. 25 δνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ.

νεότροφος *recens nutritus*. Ag. 724 νεοτρόφου τέκνον δίκαν.

νεοχμός *novus, cum inexpectati significatione*. Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Pers. 693 τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

νεόω *novō*. Suppl. 534 νέωσον εὐφρον' αἶνον.

νέρθεν *infra*. Pr. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Αἰδου. Ch. 40 τοὺς γὰς νέρθεν. Pers. 637 νέρθεν ἄρα κλύει μου;

νέρτερος *inferior*. Ag. 1617 νερτέρᾳ προσήμενος κῶπη. || νέρτεροι *inferi*. Pers. 619 χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. 622 νερτέροις θεοῖς. Ch. 15 χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα. 405 ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; νεύμα *nutus, iussus*. Suppl. 373 μονοψήφοισι νεύμασιν σθέν.

νεύω *nuto*. Suppl. 355 ὁρῶ κλάδοις νεοδρόποις κατάσκιον νεύονθ' ὅμιλον τόνδ' (sic Hermannus pro τῶνδ') ἀγωνίων θεῶν. Recte schol. ὁρῶ ὅμιλον θεῶν ἐστεμμένων ἱκετηρία. Quod in M legitur νέον θ' emendavit Bambergerus restituito νεύονθ' τόνδ' quod Hermannus scripsit probabilis est quam τῶνδ', quod recte legitur v. 332 τί φῆς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρόπτους κλάδους, ubi κλάδους ἔχειν dicuntur supplices quae ramos manibus adhuc tenent, altero vero loco dii κλάδοις κατάσκοιοι, postquam supplices ramos in statu deorum deposuerunt "Non sunt autem rami nutantes intelligendi, sed dii ut qui ramis ornati nefas esse ostendunt repudiare supplices." Hermannus. Alia Weekleini conjectura est (in *Studiis Aeschyleis* p. 83 et in commentatione de ephetis et naucraris in Relationibus Academiae Bavaricae classis historico — philologicae a. 1873 fasc. 1. p. 43) ναύονθ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, quum ὅμιλον artius de supplicibus quam de diis dicatur, collatis Hesychii glossis ναυεῖν: ἱκετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἐστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας. ναύω: λίσσομαι, ἱκετεύω. et Photii ναυεῖν: ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν, ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι. ὅμιλος, quod de turba s. coetu hominum dicitur et ab Homero non raro de turba pugnantium dictum est, nihil causae est cur de coetu deorum ἀγωνίων dici potuisse negetur, ut θεῶν ὀμήγηριν Homerus, θεῶν πανήγηριν Aeschylus dixit. Multo magis offendit ὅμιλον ita collocatum ut ab lectore cum genitivis τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν coniungi, non ad alias personas referri debeat, quod Aeschylus placuisse tanto incredibilis quum in promptu esset scribere ναύονθ' ὅμιλον τοῦσδ' ἀγωνίους θεοὺς, i. e. ὅμιλον ἱκετεύοντα τοὺς ἀγωνίους θεοὺς. Accedit ad haec quod verbum ναύω tam mirum est ut veteris glossographi errorem subesse suspicari liceat: quam suspicionem augent grammaticorum glossae quae compositis ἐναύω, cuius certa fides est, et, quod fortasse ex aoristo ἐναῦσαι fictum est, ἐνάζω eandem supplicandi significationem tribuunt, de quibus v. Thes. vol. 3 p. 1063 et Schmidtium ad Hesychium s. v. ἐνάζω. Substantivum ab verbo ναύω ductum annotavit Hesychius, ναυστήρες: οἱ ἰκέται. Nam sic Lobbeck. Technol. p. 13 correxit pro οἱ οἰκέται, etsi dubitanter: nam quum ναῦλον vocetur τὸ ἐνοίκιον (ap. Pollucem 1, 75 et 10, 20), consentaneum videri ναυστήρας dictos esse τοὺς ἐνναέτας,

i. e. domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi, de quo dixit p. 7. Id infra 503, ubi nunc legitur ναυτήν ἀγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν, restitui voluit Weckleinus, ναυστήρ', vel ναυστήν, vel solo mutato accentu ναυτήν scribens, quod tanto improbabilius est quam Aeschylus alibi constanter ἱκέτην dixerit. Alio modo errarunt grammatici qui ναῦειν cum ναῖν (*fluere*) confuderunt, ut Hesychius ναῦει: ῥέει, βλῦζει, pro quo infra recte ναοῦσι: ῥέουσι, et corrupte ναοῖσι: ῥέουσι. Alia corruptela (post ναυστήρες) ναυστήρα: μεγάλην, φοβερὰν, quod ex αὐστηράν ortum esse coniecit Schmidtus.

νεφέλη *nubes*. Sept. 229 κρηναμενᾶν νεφελᾶν. Fr. 196, 7 νεφέλην δ' ὑπερσχύν. Sic Casaubonus pro ὑποσχύν.

νέφος *nubes*. Suppl. 780 νέφεσι γειτονῶν Διός. 793 νέφη δ' ὕδρηλά, ubi remoto glossemate restitui κύφειλλ' ὕδρηλά, de quo dixi s. hoc v.

νεώς *templum*. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ἡδούντο σὺλᾶν οὐδὲ πιμπρᾶναι νεώς. Est forma Attica, cuius nulla sunt apud Sophoclem et Euripidem exempla, qui saepe usi sunt communi ναός, cuius vicissim nullum apud Aeschylum exemplum est.

νηδὺς *venter*. Ch. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. Eum. 139 ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδὺς πυρί. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδὺς τεθραμμένη. Fr. 270 ὄνθω σε πλῆξει, νηδὺς χιλώμασιν. 305 νηδὺς μῆος ἀπὸ.

νήϊος. V. νάϊος.

Νήϊστοι portae Thebanae nomen. Sept. 460 πύλαισι Νήϊστοισι προσβαλεῖν λόχον. In M νηῖστοι, litterae stigma parte priore erasa: unde νηῖτσοι in apographis. Νηῖταισι Heathius. Eodem modo apud alios scriptores variatur, nec satis certa est nominis origo (de qua dixit Pausan. 9, 8, 4). V. Ungerii Thebana Paradoxa p. 311 et Thes. vol. 5 p. 1482.

νηλεὺς *sine misericordia*. Pr. 240 ἀλλὰ νηλεὺς (in apogr. multis ἀλλ' ἀννηλεὺς) ὧδ' ἐρρύθμισμαι. Ch. 242 τῆς τυθείσης νηλεὺς ὁμοσπόρου.

νηλὴς *immisericors*. Pr. 42 αἰεὶ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

νημερτής. V. ναμερτής.

νημεος *ventos non habens, serenus, tranquillus*. Ag. 566 εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νημέιος εὐδοῖ πεσών. Ag. 740 φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας.

νήπιος *stolidus*. Pr. 443 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα. Ag. 1631 σὺ δ' ἔξορίνας νηπίους ὁλάγμασιν ἄξει. Sic Iacobus pro ἡπίους.

Νηρηΐς *Nereis*. Fr. 175 δέσποινα πεντήκοντα Νηρηῶν κορῶν. || Νηρηΐς inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 150 — 153).

νηρίτο τρόφος *concha quae νηρίται dicuntur alens*. Athenaeus 3 p. 86 b Αἰσχόλος (fr. 439) δ' ἐν Πέρσαις τινὰς νήσους νηριτοτρόφους εἵρηκεν. Sic correxi quod in codice legitur τίς ἀνῆρει τοὺς νήσους. Non legitur hoc vocabulum in Persis: quare de Epicharmi Persis cogitavit Blomfieldus in annot. ad v. 897. Mihi probabilius videtur in nomine fabulae erratum esse sive ab librario sive ab ipso Athenaeo, quod fortasse Περραιβίαν fuit, ut apud schol. Hermogenis vol. 5 p. 486, ubi ὑπό-Ξυλον ex Aeschyli Πέρσαις affertur, Περραιβίαν (fr. 439) coniecit Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XXVIII.

νησιώτις *insularis*. Pers. 390 νησιώτιδος πέτρας ἡχώ.

νήσος (Dorice νᾶσος) *insula*. Pers. 307 θαλασσόπληκτον νήσον Αἴαντος. 309 ἀμφὶ νήσον τὴν πελειοθρέμμενα. 368 νήσον Αἴαντος πέριξ. 447 νήσος τις ἔστι. 451 δτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νήσον ἐκσωζοῖατο. 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νήσον. 597 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν. 879 νᾶσοι θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἄλιον περικλυστοί. Ag. 284 ἐκ νήσου.

νήστις *ieiunus*. Pr. 573 πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. || *inediam afferens*. 600 σκιρτημάτων δὲ νῆστισιν αἰκίας λαβρόσους ἤλαθον. Ag. 193 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι, κακόσχολοι, νῆστιδες. 331 νυκτιπλάγκτος ἐκ μάχης πόνος νῆστις. 1017 νῆστιν ὠλεσεν νόσον. 1621 τὸ γῆρας αἶ τε νῆστιδες δύαι. Ch. 250 τοὺς δ' ἀπωφρανισμένους νῆστις πιέζει λιμός.

νηφάλιος *vinu carens*. Eum. 107 νηφάλια μελίσματα. De quo genere sacrificiorum v. Thes. vol. 5 p. 1505.

νικᾶν *victor s. superior sum*. Pers. 147 πότερον τόξου ῥύμα τὸ νικῶν. Ag. 121 139 159 τὸ δ' εὐ νικᾶτω. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τέλει ταῖος δραμῶν. 574 νικᾷ τὸ κέρδος. 1423 χειρὶ νικήσαντα. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων. 890 εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα. 903 κρίνω σε νικᾶν. Eum. 432 ὅρκους τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 722 νικήσω δ' ἐγώ. 741 νικᾷ δ' Ὀρέστης. 974 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἕρις ἡμέτερα διὰ παντός. Suppl. 233 ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὐ νικᾷ τόδε. || *vinco*. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικᾶτω φρένας. 133 μὴ σε νικᾶτω πόνος. || *Passi-vum νικῶμαι inferior sum*. Sept. 514 κοῦπω τις εἶδε Ζηνά του νικώμενον. Pers. 310 νικῶμενοι κύριссон ἰσχυρὰν χθόνα, ubi verbo adiuncto κύριссон artius foret πεπτωκότες vel δεδουπότες. Ch. 1023 φέρουσι γὰρ νικῶμενον φρένες δύσαρκτοι. Suppl. 1005 ἱμέρου νικώμενος, ubi cum genitivo constructum est, ut Ch. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ. Nam sic Porsonus recte correxit pro φοβοῦ νικῶν. Frequentius cum dativo constructur. Ag. 291 ὕπνω νικώμενος. 342 κέρδεσσιν νικώμενος. 583 νικώμενος λόγισιν. 912 οὐχ ὕπνω νικώμενη. || νικῶμαι *vinco*. Ag. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρόπει. Ch. 890 εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα. Eum. 795 οὐ γὰρ νενίκησθε.

νίκη *victoria*. Sept. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμὰ θεός. Ag. 854 νίκη δ' ἐπέπερ ἔσπετ' ἐμπέδως μένοι. 942 ἢ καὶ σὺ νίκην τήνδε δῆριος τίεις; Ch. 478 πέμπετ' ἀρωγῇν παίσιν προφρόνως ἐπὶ νίκη. Sic Portus pro νίκη. 868 εἴη δ' ἐπὶ νίκη. 1017 ἀζήλα νίκης τῆσδ' ἔχων μίσματα. Eum. 903 ὅποια νίκης (νείκης Hieronymus) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκη. Suppl. 951 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

νικηφόρος *victoriam afferens*. Ch. 148 σὺν θεοῖσι καὶ Γῇ καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. Eum. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. 777 πάλαισμα — σωτήριον τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

νιν. V. i.

Νιόβη inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 151 — 164).

νίπτρον *lavacrum*. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρῆ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.

Νίσος *Nisus*, Panlionis filius. Ch. 619 Νίσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα.

νιφάς *nix acervatim decidens*. Pr. 993 λευκοπτέρω δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκᾶτω πάντα. *Improprie* fr. 196. 7 νιφάδι γογγύλων πέτρων ὑπόκιον θήσει χθόνα. Sept. 212 νιφάδος δτ' ὁλοὰς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις.

νίφομαι *ningo*. Sept. 212 νιφάδος — ὁλοὰς νιφομένης, ubi νιφομένης ex *apographis* legitur. In M νειφομένης, a super η scripto, quae antiquior scriptura est, de qua v. *Thes.* vol. 5 p. 1530.

νομάδες *nomades*. Sic vocantur populi fixam sedem non habentes, inprimis Scythae: v. *Thes.* vol. 5 p. 1540. Pr. 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Genere feminino Suppl. 284 Ἰνδάς (sic recte Boethius pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβίζουσας.

νόμευμα *grex*. Ag. 1416 μῆλυν φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Non infrequens est verbum νομεύω, sed νόμευμα alibi non legitur.

νομιζῶ *in more habeo*. [Ch 1003 ἀργυροστερῇ βίον νομιζῶν.] Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομιζῶν οὐδαμοῦ, i. e. deos existere credens. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομιζομεν. Ib. 801 πλουτογαθὴ μυχὸν νομιζετε. Per ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε explicat scholiasta, qui aliud quid legisse videri potest. || *existimo, puto*. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομιζῶ δεσπότου παρουσίαν. Passive νομιζεσθαι dicuntur quae in more posita sunt. Ag. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἴαπερ νομιζεται. Eum. 32 ἴτων πάλω λαχόντες, ὡς νομιζεται. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομιζεται.

νόμιμος *legitimus*, τὰ νόμιμα *leges*. Sept. 334 νομίμων προπάροιθεν.

νόμισμα *mos*. Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. || *lex*. Pers. 859 νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπηθύθουν. Sic Hermannus pro νόμιμα τά, quod schol. explicat τὰ νόμιμα πάντα τῶν τετελειωμένων πόλεων.

νόμος *lex, institutum*. Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. 402 ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Ag. 312 τοιοῖδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι. Sic Schuetzius correxit quod in M legitur τοιοῖδ' ἔτοιμοι. [Ch. 990 ἔχει γὰρ αἰσχυντήρος, ὡς νόμος (sic Portus pro νόμου), δίκην.] Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραίνοντων νόμους.] 778 808 παλαιούς νόμους καθιππάσαθε. Ib. 576 ἔστι γὰρ δόμων | ἱκέτης δδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν, ubi prius δόμων (δήμων pr. M) manifesto ex versu proximo illatum recte in νόμω mutavit Erfurdianus, ut Soph. OC. 548 dixit νόμω δὲ καθαρὸς αἰδὶς ἐς τὸδ' ἦλθον. Eodem modo ego Eum. 473 correxi ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὺς νόμω | ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις | ἐμοῖς, ubi ὁμως pro νόμω legebatur. Suppl. 388 νόμω πόλεως. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν. 673 ὅς πολὺν νόμω αἶσαν ὀρθοῖ. Ib. 81 ἐνδικοί γάμοις, ubi scholiasta ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις καὶ δόξασιν ὁμῖν: unde Hermannus ἐνδικοί νόμοις. Ch. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἔστι. Cum infinitivo 150 ὡμὰς δὲ κυκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμοις. Eum. 448 ἀρθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος. Ch. 400 ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας — ἄλλο προσαιεῖν αἶμα. || *mos*. Ag. 594 γυναικίῳ νόμω. 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἡλθέτην νόμω; Ch. 424 Κισσίας νόμοις ἡλεμιστρίας. Suppl. 220 Ἐρμῆς δδ' ἄλλος τοισιν Ἑλλήνων νόμοις. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων. || *modus musicus*. Pr. 575 ὁτοβὲι δόναε ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Sept. 954

ἐπηλάλαξαν Ἀραῖ τὸν δεῦν νόμον. Ib. 463 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον, ubi νόμον coniecit Prienus. Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὐτὰς θροεῖς νόμον ἄνομον. 1153 ὀρθοῖς ἐν νόμοις. Ch. 822 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus γοήτων (γοητῶν a m. rec.) νόμον (νόμων corr.) μεθήσομεν M. Suppl. 69 ἱαονίοισι νόμοισι.

νόος et contractum νοὺς *mens*. Pr. 163 ἐπικότως αἰεὶ θέμενος ἀγναμπτον νόον. 392 σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει. Ch. 742 ἡ δὴ κλύων ἐκείνος εὐφρανεῖ νόον. Fr. 288 κάτοπτρον εἶδους χαλκὸς ἔστ', οἶνος δὲ νοῦ.

νοσέω *aegrotō*. Pr. 378 ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι, ubi quum inepte dictum sit ὀργῆς νοσοῦσης, scripsit Ζεοῦσης, de quo v. quae s. v. Ζεῷ dicta sunt. 384 ἔα με τῆδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ubi corrector in apogr. uno τῇνδε τὴν νόσον, qui ignoravit scriptores antiquiores dativum in hac formula praetulisse accusativo: de quo dictum est in *Thes.* vol. 5 p. 1567. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλλος προυξεπίστασθαι τορῶς. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσῃμα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

νόσσημα *morbus, malum*. Pr. 225 ἐνεστί γὰρ πῶς τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσσημα, τοῖς φίλοις μὴ πεποιθέναι. 685 νόσσημα γὰρ ἀσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

νόσος *morbus*. Pr. 478 ἐς νόσον πεσών. 478 εἰ τις ἐς νόσον πέσοι. 483 τὰς ἀπάσας ἐξαμύνοντα νόσους. Pers. 750 πῶς τὰδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμὸν; Ag. 542 τερπνῆς ἀρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. 1003 νόσος γὰρ — γείτων ὁμοτοίχος ἐρεῖδει. Ch. [279 τὰς δὲ νῶν νόσους. 282 λευκάς δὲ κόρσας τῆς] ἐπαντέλλειν νόσῳ. Suppl. 561 ὕδωρ τὸ Νεῖλου νόσος ἄθικτον. 684 νοῦσων δ' ἐσμός ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατὸς ἀτερπῆς. Quod unicum est formae Ionicae exemplum, fortasse ab librario illatum, quum metrum νόσων ferat. Fr. 281, 2 νόσων τ' ἀπείρους. || *Improprie* de terra concussa Pr. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκειραν νόσον τριάναν. De terra fruges non ferente Eum. 943 μὴδ' ἄκαρπος αἰανῆς ἐφερπέτω νόσος. De fugientibus Sept. 315 θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω πύργων ἀνδρόπολτεiran νόσον, ρίψοπλον ἄταν, ἐμβαλόντες ἀροισθε κύδος τοῖσδε πολίταις, ubi νόσον, ρίψοπλον correxi pro καταρῖψοπλον, quod a pr. manu habet M, ab alia manu antiqua in καὶ τὰν ρίψοπλον mutatum. καὶ τὰν non ex νόσον corruptum, sed interpolatoris est duas quae exciderant syllabas insecite supplementis. De animi affectione Suppl. 586 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους; Pr. 249 τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου; 384 ἔα με τῆδε τῇ νόσῳ νοσεῖν. 596 θεοῦτόν τε νόσον ὠνόμασας. 608 τί φάρμακον νόσου; 632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἰστορήσωμεν νόσον. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνὸτ' οὐ σικράν νόσον. 1069 κοῦκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἡντὶν ἀπέπτυσσα μάλλον. Ag. 835 ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 1017 νῆστιν ὤλεσεν νόσον. Ch. 69 διαλγῆς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας (hoc corruptum) νόσου βρῦειν. Eum. 479 ἀφερτος αἰανῆς νόσος.

νοσός. V. νεοσός.

νόστιμος *ad reditum pertinens*. Pers. 261 ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. 797 στρατὸς κυρῆοι νοστίμου σωτηρίας. Ch. 343 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. || *redux*. Ag. 618 Μελέων δὲ πεύθομαι εἰ νόστιμός τε (τε M, quod correxit L,

Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 1573) και σεσωσμένος πάλιν ἦξει ἔνν ὁμίη.

νόστος *reditus*. Pers. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους — ἄγον οἴκους. 935 πρόσθογγόν σοι νόστου τὰν κακοπάτιδα βοᾶν — πέμψω. Ag 812 τοὺς ἔμοι μεταίτιους νόστου. 988 πεύθομαι δ' ἀπ' ὁμμάτων νόστον.

νοσφίζω *privo*. Ch. 619 Νίσσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα. De eo qui vita aliquem privat Sept. 982 ANT. ὤλεσε δὴ τότε (τὸ πνεῦμα). ΙΣ. και τὸδ' ἐνόσφισε. Ch. 438 ἐπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαι. Eum. 211 γυναικὸς, ἧτις ἄνδρα νοσφίση. Passivum Ch. 491 μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης.

νόσφιν *sine*. Frequens in poesi epica vocabulum, rarissimum in poesi Attica, cuius unum est exemplum Aeschyli Suppl. 239 νόσφιν ἡγητῶν. [νοσφισμάτων vitiose M Pr. 459 pro σοφισμάτων.]

νοτιζώ *humecto, madesacio*. Fr. 41 δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτιζοντος γάμου τέλειος ἐστι.

νότιος *humidus*. Pr. 401 παρειὰν νοτίος ἐτεγχε παγαῖς.

νοτίς *humor, humiditas*. Fr. 403 νοτίς προσ-αυρίζουσα χερσαία τροχῇ: de quo loco v. s. v. προσαυρίζω.

νότος *auster*. Fr. 327 Αἶγινα δ' αὐτὴ πρὸς νότου κεῖται πνοάς. [Ag. 1391 Διὸς νότῳ vitiose pro διοσδότῳ, quod v.]

νουθετέω *moneo*. Pr. 264 παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα.

νουθέτημα *admonitio*. Pers. 830 πινύσκει' εὐλόγοισι νουθετήμασι.

νοῦσος. V. νόσος.

νύκτερος *nocturnus*. Pr. 797 ἡ νύκτερος μήνη. Sept. 367 ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 176 νυκτέροις ὄνειρασι. Ag. 4 ἄστρων κατοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς.

νυκτηγορέω *noctu nuntio*. Activum de custodibus dictum est Rhesi v. 89 φύλακες νυκτηγοροῦσι. Passivum Sept. 29 οὔτος (Tiresias) τοῖωδὲ δεσπότης μαντευμάτων λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῶν νυκτηγορεῖσθαι κάπιβουλεύειν πόλει. Sic correxi quod legitur in M νυκτηγορεῖσθαι κάπιβουλεύειν (κάπιβουλεύειν in apographis) πόλει, quod scholiasta quouque legit, male interpretatus ἐν νυκτὶ ἀγορεύεσθαι καὶ βουλεύεσθαι.

νυκτρηφής *nocte occultus*. Ag. 460 μένει δ' ἀκοῦσαι τί μου μέριμνα νυκτρηφές.

νυκτίπλάγκτος *noctivagus*. Ag. 330 νυκτίπλάγκτος ἐκ μάχης πόνος. 12 νυκτίπλάγκτον ἐνδρὸσόν τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 524 ἐκ τ' ὄνειράτων καὶ νυκτίπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένην. 751 νυκτίπλάγκτων ὀρθῶν κελευμάτων. Schol. οὐ μόνον δι' ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ νυκτῶν.

νυκτίσεμνος *nocturna sanctitate reverendus*. Eum. 108 νυκτίσεμνα δειπνα. In M νυκτὶ σεμνά, i ex o facto. Correxerit Turnebus.

νυκτίφοιτος *noctu ventilans, nocturnus*. Pr. 657 νυκτίφοιτ' ὄνειρατα, ubi M νυκτίφαντ' (*noctu apparentia*), sed apographa νυκτίφοιτ', quod verum videtur: de quo dixi s. v. δειπνα p. 78 b.

νυκτιφρούρητος *noctu vigilans*. Pr. 861 νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

νύμφη *nupta*. Ag. 1179 νεογάμου νύμφης δι-κην. || *Nympha*. Eum. 22 σέβω δὲ Νύμφας. Fr. 170 Νύμφαις κρηνιαῖον κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω,

Ἰνάχου Ἀργεῖου ποταμοῦ παῖσιν βιοδώροις. 335 δέσποινα Νύμφη δυσχίμων ὀρών ἀναε.

νυμφικός *virginalis*. Ch. 71 θιγόντι (sic Scalliger pro οἰγόντι) δ' οὔτι νυμφικὸν ἐδωλίων ἄκος.

νυμφίος *sponsus*. Sept. 757 παράνοια συνάγε νυμφίους φρενώλεις. Fr. 40 πρεμμενέας τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων.

νυμφόκλαυτος *sponsus deflendus*. Ag. 749 νυμφόκλαυτος Ἑρινύς.

νυμφότιμος *sponsos celebrans*. Ag. 706 τὸ νυμφότιμον μέλος.

νῦν et encliticum *nun*. νῦν *nunc* cum tempore praesente, ut per se intelligitur, multo frequentius quam cum aliis temporibus coniungitur. Sic cum praesente, interdum cogitatione supplendo, Pr. 47 πόνων — τῶν νῦν παρόντων. 313 τὸν νῦν ὄχλον παρόντα. 471 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς. 64 ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον — πασσάλευε. 76 ἐρρωμένως νῦν θεῖν. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 275 συμπονήσατε τῷ νῦν μογούντι. 279 καὶ νῦν — χθονὶ τῇδε πελῶ. 324 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἰμι. 363 καὶ νῦν — κεῖται. 591 καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους — γυμνάζεται. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται. 958 τὸν νῦν κοιρανοῦντα. Sept. 10 ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν — πόλει τ' ἀρήγειν. 21 καὶ νῦν μὲν ἐς τὸδ' ἡμᾶρ εὐ ῥέπει θεός. 24 νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν —. 101 εἰ μὴ νῦν (sc. ἔχομεν), πότε ὁμφί λιτάν' ἔσομεν; 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. 708 νῦν δ' ἐτι Ζεῖ. 790 νῦν δὲ τρέω. Pers. 405 νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγῶν. 548 νῦν γὰρ πρό-πασα μὲν στένει γαῖα. 712 νῦν τὸ σε Ζηλῶ θανόντα. 894 τὰς νῦν ματρόπολεις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν. Ag. 8 καὶ νῦν φυλάσσω λαμπράδος τὸ σύμβολον. 67 ἐστι δ' ὅπῃ νῦν ἐστι. 100 ἡ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει. 508 νῦν χαίρει μὲν χθῶν. 512 νῦν δ' αὐτὴ σωτήρ ἴσθι. 532 ἀειώτατος βροτῶν τῶν νῦν. 550 νῦν τὸ σὸν δὴ. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τὶ δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; 670 καὶ νῦν — λέγουσιν ἡμᾶς ὡς δαυλότας. 805 νῦν δ' — εὐφρων τις πόνος εὐ τέλεσσαι. 818 καπνῶ δ' ἀλούσα νῦν ἐτ' εὐσμος πόλις. 895 νῦν — λέγοιμ' ἄν. 905 νῦν δ' — ἐκβαῖν' ἀπῆνης τῆσδε. 1112 νῦν γὰρ — ἀμυχανῶ. 1412 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἔμοι. 1458 νῦν δὲ τέλειαν, loco defecto, cuius verba reliqua exciderunt, ut nesciamus quod tempus verbi sit secutum. 1578 φαῖν ἄν ἦδη νῦν. Ch. 57 σέβας δὲ — νῦν ἀφίσταται. 132 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ; 579 νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε. Sic Blomfieldus. In M σὺν, sed v in litura litterae τ vel γ. 695 καὶ νῦν Ὀρέστης — νῦν δ' ἦπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἱατρὸς ἐλπίς ἦν, παρούσαν ἔγγραπαι (προδοῦσαν ἔγγραφε Schneidewinus). Similiter νῦν δὲ post καὶ νῦν infertur Sept. 21—24. Frustra igitur alterum νῦν in νῶν mutabat Scaliger. Ch. 723, ubi saepius repetitum νῦν cum praesente et aoristo, ὡ πότνια χθῶν καὶ πότνι' ἀκτὴ χῆματος, ἢ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ, νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπαρῆξον, νῦν γὰρ ἀκούζει. 763 τεθνηκότος δὲ νῦν τά-λαινα πεύθομαι. 859 νῦν γὰρ μέλλουσι [ib. 908 νῦν corruptum ex σὺν.] 976 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρό-νοις τόθ' ἡμενοί, φίλοι δὲ καὶ νῦν. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.] 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμύζω παρῶν. 1034 καὶ νῦν ὁράτε με. Eum. 67 καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάρτυρας ὁράς. 116

δναρ γάρ ὑμᾶς νύν Κλυταιμνήστρα καλῶ. 252 καὶ νύν δδ' ἐνθάδ' ἐστὶ που καταπτακῶν. 287 καὶ νύν ἀφ' ἀγνοῦ στόματος εὐφρίμῳς καλῶ. [406 καὶ νύν δ' ὀρώσα τήνδ' ὁμίλιαν χθονὸς ταρβῶ μὲν οὐδέν. ubi καὶ νύν corruptum ex καινήν, quod restituit Canterus.] 490 νύν καταστροφῆι νέων θεσμίῳν. 746 νύν ἀρχήν μοι τέματ' ἢ φῶς βλέπειν. 764 νύν ἀπειμι πρὸς δόμους. [768 τοῖς τὰμὰ παρβαίνουσι νύν ὀρκώματα.] Suppl. 41 νύν δ' ἐπικεκλομένα —. 172 νύν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταΐσιν. 212 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νύν κικλήσκετε. 508 λευρόν κατ' ἄλσος νύν ἐπιστρέφου τόδε.

νύν cum perfecto. Pr. 740 οὐς γάρ νύν ἀκήκοας λόγους. Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νύν μεθέστηκε στρατῶ. 743 νύν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ὑρῆσθαι φίλοις. 801 τὰ νύν πεπραγμένα. Ag. 591 Τροίαν νύν πεπορθῆσθαι δοκεῖς; 1160 νύν δ' — ἔοικα θεσπιωδῆσιν τάχα. Ch. 119 τοῖς αἰτίοις νύν τοῦ φόνου μεμνημένη. 263 δόμον δοκούντα κάρτα νύν πεπτωκέναι. 686 νύν — κέκυθεν. 774 τοῖσι νύν ἡγγεμένους. 859 ἔοικε νύν αὐτῆς — αὐχὴν πεσεισθαι. Eum. 599 νεκροῖσι νύν πέπεισθι μητέρα κτανίων. Fr. 315, 5 νύν δ' οὐ κέκραγα πω τό γενναῖον μέλος.

νύν cum aoristo. Pr. 61 καὶ τήνδε νύν πόρπασον. 332 καὶ νύν ἔασον. 703 τὰ λοιπὰ νύν ἀκούσατε. Sept. 191 καὶ νύν — διεπρόθησατ' ἀψυχον κάκην. 807 φρονούσα νύν ἀκούσον. Pers. 329 τοιῶνδε τῶνδε νύν ὑπεμνήσθην πέρι. 532 νύν Περσῶν — στρατιὰν δόλεας — κατέκρυψας. 559 νύν δέ — νᾶες ἀγαγον restitui pro αἱ δέ. 796 ὁ μείνας νύν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός. 921 οὐς νύν δαίμων ἀπέκειρεν. Ag. 20 νύν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλάτῃ πόνων. 279 τῆς νύν τεκούσης φῶς τὸδ' εὐφρόνης. 1275 καὶ νύν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ ἀπήγαγε. 1475 νύν δ' ὠρθώσας στόματος γυνάμην. Ch. 783 νύν παραιτουμένη μοι — δὸς τύχας. 1073 νύν δ' αὐτὸς τρίτος ἡλθέ ποθεν σωτήρ. Eum. 30 καὶ νύν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῶ ἀρίστα δοῖεν. 1043 1047 ὁλοῦξτε νύν ἐπὶ μολπαῖς. Suppl. 178 τὰπὶ χέρσου νύν προμηθῆαν λαβὼν αἰνῶ φυλάξαι. 319 τὸ πάνσοπον νύν ὄνομα τοῦτο μοι φράσον.

νύν cum futuro. Ag. 851 νύν δέ — θεοῖσι πρῶτα δεῖνῶσμαι. 1338 νύν δ' εἰ προτέρων αἱμ' ἀποτίσει — τίς δὲν εὐδαίει; Suppl. 49 νύν — νύν πρόσθε πόνων μνασάμενα γονέων (γονέων pro τὰ τε νύν Hermannus), ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια.

νύν δε. Sept. 705 νύν δε σοι παρέστακεν. Suppl. 630 νύν δε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε. Multo frequentius νύν cum aliis consociatur particulis, ut in locis plurimis supra allatis, νύν γάρ, νύν μὲν, νύν δέ, καὶ νύν, ἀλλὰ νύν, in quibus nihil est memorabile, quum particulae illae non cum νύν cohaereant, sed sententias vel nectant vel alteram alteri opponant. δι νύν semel legitur, Sept. 655. ἤδη νύν Ag. 1578. νύν γε Ch. 132. νύν δ' αὐ Ch. 1073.

νύν significatione dialectica, ut apud Latinos *nunc*, protasi vel ab *si* incipiente, vel aliter conformata: de quo dictum in Thes. vol. 5 p. 1611. Pr. 157 εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν ἦκεν — νύν δ' αἰθέριον κινύμην ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπιχαρτα πέπονθα. 755 νύν δ' οὐδὲν ἐστὶ τέρμα μοι προκείμενον. Ag. 1030 νύν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει.

Encliticum νύν, quod saepe servatum in codicibus, sed multo saepius νύν scriptum est, respondet Latino *igitur*, quod rationi concludendae servit transitumque ad aliam sententiam parat: ex quo sequitur νύν locum non habere nisi ubi aliud quid

praecesserit, ad quod referri possit. De hac particula quum copiose dictum sit in Thesaurο vol. 5 p. 1612 et 1613, examinatis etiam veterum grammaticorum de ea observationibus partim veris partim falsis, satis erat hoc loco summam de ea dixisse. Est autem haec particula non propria poetis, quod olim multi crediderunt, sed poetis pro saepe orationis scriptoribus communis, etsi apud hos quoque plerumque νύν scripta ab librariis. Ad mensuram quod attinet, νύν natura longum est et constanter producit a comicis, paucis exceptis locis, in quibus tragicorum sermonem imitantur, qui νύν pro metri necessitate vel producto vel correpto utuntur: de quo optime dixit Wordsworthus in *The Philological Museum* (Cantabr. 1832) vol. 1 p. 225—228. Correpti apud Aeschylum exempla sunt Pr. 997 ὅρα νυν εἰ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Sept. 417 τὸν ἄμυν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. Pers. 1040 1048 1066 βόα νυν ἀντιδουπά μοι. Ch. 331 κλοῦθι νυν, ὦ πάτερ: producti Sept. 242 μὴ νυν, ἐάν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε. 246 μὴ νυν ἀκούουσ' ἐφ' ἀφ' ἀκού' ἄγαν, ubi praecesserit καὶ μὴ ἀκούω γ' ἰππικῶν φρυαγματῶν. Multo maior exemplorum numerus est particulae ita collocatae ut metrum utraque mensuram ferat, ut Pr. 507 μὴ νυν βοροῦς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. 915 πρὸς ταῦτά νυν θαρσύν καθίσθω. Pers. 435 εὐ νυν τὸδ' ἴσθι. 1050 ἐπορθίαζέ νυν γούσις, quod male in M ἐπορθίαζε νυν scriptum esse versus praecedens docet βόα νυν ἀντιδουπά μοι, ubi metrum syllabam brevem postulat. Ag. 937 μὴ νυν τὸν ἀνδρῶπειον αἰδεσθῆς φόγον. Ch. 770 μὴ νυν σὺ ταῦτ' ἀγγελλε. Suppl. 219 μὴ νυν σκόλαζε. 221 ἐλευθέροις νυν ἐσθλά κηρυκεύτω. 1060 μέτρινον νυν ἔπος εὐχου.

νύξ nox. Pr. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. Sept. 370 νυκτὸς ὀφθαλμός. 400 νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἀστροῖσι μαρμαίρουσαν (in sentio Tydei) οὐρανοῦ κυρεῖν. 403 εἰ γάρ θανόντι νύξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 301 λευκὸν ἡμᾶρ νυκτὸς ἐκ μελαγχρίμου. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔξεταί κνέφας. 384 καὶ νύξ ἐχῶρει. 378 καὶ νύξ ἐπήει. 428 κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα. 495 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ. 518 ὡς νυκτὸς ὅπως ἐμφανὴς ἐνυπνίων. Ag. 22 ὡς χαίρει λαμπτήρ νυκτὸς. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά. Ch. 65 τοὺς δ' ἀκρατος ἔχει νύξ. 660 νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρι. Suppl. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου φιλεῖ ὠδὶνα τίκτειν νύξ κυβερνήτῃ σοφῶ. Fr. 66 εἰς μελανίππου προφυγνῶν ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν. Genitivus νυκτὸς adverbialiter nocti. Pers. 200 καὶ ταῦτα μὲν δι νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. Numeri pluralis unum est exemplum Ch. 288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος. || Νύξ Nox, dea. Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ Νύξ φιλία. Eum. 69 Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες. Sic Valecanarius pro γραιαὶ παλαιαὶ παῖδες. 322 ὡς μάτερ Νύξ. 416 Νυκτὸς αἰανὴ τέκνα. Sic ex anagraphis pro αἰανῆς, de quo dixi s. v. αἰανῆς. 745 ὡς Νύξ μέλαινα μήτηρ. 792 822 κόρμι δυστυχὴς Νυκτὸς ἀτμοσπενθείς. 845 879 μάτερ Νύξ 1034 φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες.

νύχιος nocturnus. Pers. 952 νυχίαν πλάκα κεραάμενος δυσδαίμονα τ' ἄκταν, ubi improprie dictum *funestam* s. *infaustam* significat, ut explicuit Schuetzius praecunte scholiasta, ἀποκείρας συγγνήν πλάκα (καὶ Paleius) τὴν δυσδαίμονα ἄκτῃν, τοῦτ' ἐστὶ κατὰ τὴν Σαλαμίνα, quam interpretationem confirmat alterius vocabuli δάκταν

epitheton δυσδαίμονα. *μυχίαν* coniecit Pauwius, quod probavit Hermannus, collato v. 875 *μυχία* τε Προποντίς, pariterque apud Eurip. Med. 211, ubi δι' ἄλα νύχιον legitur, μύχιον corrigi voluit. Ag. 588 ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. Ch. 727 νύχιόν θ' Ἐρμῆν τοῖσδ' ἐφοδεύσαι ἑφοδῆλῆτοισιν ἀγῶσιν. ubi νύχιον idem esse quod χθόνιον monuit Hermannus, collato Soph. OC. 1559 ἐννυχίων ἀναε, Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, et Trach. 501 τὸν ἐννυχον Αἰδαν. Recte igitur Hermannus scripsit νύχιόν θ' Ἐρμῆν pro χθόνιον δ' Ἐρμῆα (Ἐρμῆν Turnebus) καὶ τὸν νύχιον, quod est in M ex glossema.

νωθής *tardus, segnis*. Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστῆς ὡν Διὸς νωθέστερος.

νωμάω *agito, verso, vibro*. Sept. 3 ἐν πρῶμνῃ πόλεως οἶακα νωμών. 542 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει — Σφίγγ' ὡμοίοιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνῶμα. Pers. 321 πολύπονον δόρυ νω-

μών. Ch. 162 αὐτόκωπα νωμών ἔσφη. [285 λαμπρόν ἐν σκότῳ νωμώντ' ὄφρυν.] Ag. 781 Δίκη — πάν δ' ἐπὶ τέρμα νωμά, quod per tmesin dictum pro ἐπινωμά. Sept. 25 de Tiresia avium volatum observante et mente versante ἐν ὡσί νωμών καὶ φρεσίν, πυρός διχα, χρηστηρίους δρνηθας ἀψευδεῖ τέχνῃ. ubi schol. ἐξ ἀκοῆς γὰρ τὰς πτήσεις διέκρι- νεν οὐχ ὁρῶν ὁ Τειρεσίας.

νωνυμος *ignobilis*. Pers. 1003 βεβάσιν, οἱ, νῶνυμοι, ubi νῶνυμοι ex apographis restitutum pro νῶνυμοι.

νωτιζω *per tergum transeo*. Ag. 286 πόντον ὥστε νωτίσαι.

νωτον *tergum*. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλές οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. Pr. 430 de Atlante οὐράνιον τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. Sic correxi pro νώτοις ὑποστενάζει.

Ξ.

Ξαίνω *extero*. Fr. 305 ἡνίκ' ἄν Ξανθῇ στάχς.

Ξάνθις *Xanthis*, n. pr. Persicum Pers. 995 Μ' ῥῶν ἀνδρῶν μυριόνταρχον (μυριοσταγόν ?) Ξάνθιν ἀρείον τ' Ἀγχαρῆν. In M Ξάνθην, quod Ξάνθιν potius est, ab Hermanno restitutum, quam Ξάνθον, quod est in apographis nonnullis.

Ξανθός *fulvus*. Pers. 617 Ξανθῆς ἑλάας καρπός.

Ξάντριά (mulieres lanificae) inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 165—170).

Ξείνος. V. Εένος.

Ξενικός *ad hospites pertinsens*. Suppl. 618 Ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα λέγων διπλοῦν μίasma πρὸ πόλεως φανέν.

Ξένιος *hospitalis*. Ag. 401 ἤσχυνε Ξενίαν τράπεζαν. Frequens Iovis epitheton. Ib. 61 Ξένιος Ζεύς. 362 Δία τοι Ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 747 πομπὴ Διὸς Ξενίου. Suppl. 692 Ζεὺς δ' ἐφορεῖτο Ξένιος Ξενίου στόματος τιμὰς. 672 Ζῆνα μέγαν σεβόντων, τὸν Ξένιον δ' ὑπερτάτως. || Ξένια *munera hospitalia*. Ag. 1590 αὐτοῦ Ξένια δέ — Ἀτρεὺς — παρέσχε (Thyestae) δαῖτα παιδείων κρεῶν. ubi inutile αὐτοῦ removit Hermannus restituto ἀστο- Ξένια, quod significat Ξένια ἀστοξένου. De vocabulo ἀστοξένος videntur loci grammaticorum in Thes. vol. 1. 2. p. 2252, inter quos Pollux est 3, 60 ἀστοξένος κατὰ μὲν τινὰς ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, κατὰ δέ τινὰς ὁ γένει μὲν Ξένος, τιμῇ δέ ἀστός· ἐνίοις δέ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, δόξῃ δέ Ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος, qui respicit Aeschyli Suppl. 356 εἴη δ' ἀνατον πράγμα τοῦτ' ἀστοξένων, quod explicat scholiasta τῶν νῦν μὲν Ξένων, πρῶτῃν δέ συνημμένων τῷ ἀστοί. Eodem referenda videtur Hesychii glossa αὐτοξένειν: ἐν ἰσῳ τῷ προξένειν, ubi quod Ruhnkenius ad Tim. p. 57 reposuit ἀστο- Ξένειν, recte quidem sustulit idem vitium quod est in libris Pollucis, qui 3, 59 αὐτοξένος, sed rectius scripturus erat ἀστοξένων: ἐν ἰσῳ τῷ προξένων, ut monuit L. Dindorfius in Thes. l. c. Idem in gl. Timaei ἀστοξένος: ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολιταῖς οἰκίαν ἰδιαν recte correxit ἐν τῇ πόλει, collata Hesychii gl. ἀστοξένοι: οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν (τὴν delendum) οἰκίαν ἰδιαν.

Ξένος (formae Ionicae Ξείνος, qua tragici non videntur nisi esse nisi postulant metro, unum apud Aeschylum exemplum est Sept. 942, plura apud Sophoclem et Euripidem: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 319.) Significatio vocabuli est *peregrinus* s. *hospes*, diciturque vel adiective, ut Ch. 730 ἀνὴρ ὁ Ξένος, vel, quod multo frequentius, substantive. Sic Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι Ξένοις. Sept. 727 Ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμά Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικοις. 942 ὁ πόντιος Ξείνος ἐκ πυρός συθείς θηκτὸς αἰδάρως. || *homo peregrinus, hospes*. Sept. 925 ὡς ἐρξάτιν πολλὰ μὲν πολίτας, Ξένων τε πάντων στίχας. Ch. 560 Ξένῳ γὰρ εἰκώς. 562 Ξένος τε καὶ δορυξένος δόμων, ubi Ξένος de Oreste dictum est, qui peregrinum se esse simulat, δορυξένος de Pylade, vetere domus amico. Ch. 575 657 ποδαπὸς ὁ Ξένος; 662 ἐν δόμοισι πανδόκοις Ξένων. 668 Ξένοι, λέγοιτ' ἄν. 674 Ξένος μὲν εἰμι Δαυλιεύς ἐκ Φωκέων. 700 Ξένοισιν ὠδ' εὐδαίμοσιν. 703 τί γὰρ Ξένου Ξένοισιν ἔστιν εὐμενέστερον; 710 ἡμερεῶντας Ξένους μακρὰς κελεύθου. 734 τοὺς Ξένους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἀνωγεν. 741 φήμης ὕφ' ἧς ἡγγείλαν οἱ Ξένοι τορῶς. 840 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς Ξένους μολόντας. 848 πυνθά- νου δὲ τῶν Ξένων. [1003 Ξένων ἀπαιδῆμα.] Eum. 202 ἐχρησας ὥστε τὸν Ξένον μητροκτονεῖν. 270 ἢ θεὸν ἢ Ξένον τιν' ἀσεβῶν. 409 βρέτας τε τοῦ- μὸν τῷδ' ἐφημένῳ Ξένῳ. 660 ἢ δ' ἄπερ Ξένῳ Ξένῃ ἔσωσεν ἔρνος. Suppl. 195 Ζαχρεῖ! ἔπη Ξένους ἀμείβεσθε. 500 εὐ γὰρ ὁ Ξένος λέγει. 701 Ξένοισι τ' εὐξυμβόλους. 917 Ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Fr. 233 τῷ δὲ Ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος. Frequens vocativus Ξένε vel Ξένος usus est in compellatione. Sic Ch. 220 680. Eum. 436 ὦ Ξένε. 680 ὅρκον αἰδεῖσθε, Ξένοι. 748 πευ- πάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, Ξένοι. Ag. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυεις, ὦ (sic Casaubonus pro οὐ) Ξένοι, χρόνῳ πλέω. 1315 ἰὼ Ξένοι. || Femininum Ξένῃ *mulier peregrina*. Ag. 950 τὴν Ξένῃν δὲ πρεμυνῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. 1062 ἐρμηνέως ἔοικεν ἡ Ξένῃ τοροῦ δεῖσθαι. 1093 ἔοικεν εὐρύς ἡ Ξένῃ κυνὸς δίκην εἶναι. Eum. 660 ἢ δ' ἄπερ Ξένῳ Ξένῃ ἔσωσεν ἔρνος. Suppl. 202 χρεῖος εἰ Ξένῃ φυγὰς. 277 ὦ Ξέναι. Impropr-

Pr. 788 de sermone novo et inexpectato οὐποτ' οὐποτ' ἤρχουν Ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοάν ἐμάν, ubi propter rationes metricas conieci οὐποτ' οὐποτ' ἤρχουν ἐν ἀντροῖς ἐμοῖς | ὡδε παρα Ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοάν ἐμάν: de quo plura dixi in Praef. ed. Londin. Promethei a. 1868 p. VI.

Ξενόδομαι *hospitio excipio*. Suppl. 929 οὐ γάρ Ξενοδομαί τοὺς θεῶν συλήτορας. Futuro sic usus est Lycophro 92 καὶ δὴ σε ναύτην Ἀχερουσία τρίβος — Ξενώσεται. || *hospitio excipior*. Ch. 702 κεκνῶν ἕκατι πραγμάτων ἀν' ἧθειον γνωστός γενέσθαι καὶ Ξενωθῆναι.

Ξενότιμος *hospites colens*. Eum. 546 Ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωματίων αἰδόμενος.

Ξέρξης *Xerxes*, rex Persarum. Pers. 5 144 Ξέρξης βασιλεὺς Δαρείουγενής. 157 μήτηρ ἡ Ξέρξου γεραιά. 199 τὸν δ' ὅπως ὄρᾳ Ξέρξης. 299 Ξέρξης μὲν αὐτὸς Ζῆ. 341 Ξέρξη δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιάς μὲν ἦν. 356 ἔλεξε παιδί σῶ Ξέρξη τάδε. 465 Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν. 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοί. Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοί, Ξέρξης δέ πάντ' ἐπέσπε δυοσφρόνων. 718 740 Θούριος Ξέρξης. 734 μονάδα δέ Ξέρξην ἔρημον. 782 Ξέρξης δ' ἐμός παῖς. 832 μήτηρ ἡ Ξέρξου φίλη. 923 ἦβαν Ξέρξα κταμέναν.

Ξηρός *siccus*. Sept. 696 Ξηροῖς ἀκλαύτοις δμασιν.

Ξιφῆ φ ὀ ρ ο ς *ensifer*. Ch. 584 Ξιφηφόρους ἀγῶνας.

Ξιφίρος. Hesychius Ξιφίρου λιμήν: Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιέι (fr. 38. Ποντίῳ Hermannus), ὁ πορθμός. Ταῦτα γὰρ πάντα (πάντα τὰ codex) περὶ Ῥήγιον ὠρεῖων (ὠρίων Musurus), ubi tūn — ὄριων Valesius, τῶν — νεωρίων Alberti. Suspectum nomen Ξιφίρου, quod ex Ξιφωνίου corruptum videbatur Bernhardy in Annal. Berolin. a. 1828 p. 243. Ξιφώνιος λιμήν memoratur ab Scylace p. 4 (21 ed. Muell.) Quae coniectura nec per se probabilis est et propter situm locorum reiecta ab Meinekio, qui ipse Ξιφίρους λιμήν: — ταῦτα γὰρ πάντα περὶ Ῥήγιον ὠρίωνος ἔργον coniecit Philol. vol. 13 p. 511, collato Diodoro 4, 85. Nihil certiora attulerunt quos laudat Schmidtius, Leutschius in Encyclopaedia Halensi s. v. *Glaukos* p. 194 et Gaedechens in commentatione de Glaucio deo marino, Berolini edita a. 1860. Mihi tantum certum videtur, Ξιφίρου λιμήν, etsi hoc litterarum series apud He-

sychium postulat, ex Ξιφίρους λιμήν corruptum esse, ὠρίων autem nihil aliud esse quam ὠρίων, glossa in fine defecta, in qua fortasse Euripidis verba memorata fuerunt Ion. 1153 Πλειῶς μὲν ἦει μεσοπόρου δι' αἰθέρος | ὁ τε Ξιφίρης ὠρίων, quae comparavit M. Schmidtius in Philologo vol. 19 p. 598, qui Hesychii glossam vocabulo Ῥήγιον finitam esse coniecit, ὠρίων vero ex alia remansisse glossa, cuius lemma Ξιφίρης ὠρίων fuerit. Neque initium glossae integrum esse videtur, quum ταῦτα γὰρ πάντα non habeat quo referatur. Quod sensit Bernhardy quum ante ὁ πορθμός lacunam indicaret. Nam Aeschylus haud dubie alia praeter Ξιφίρους λιμένα nomina memoraverat locorum in Italia inferiore sitorum.

Ξιφοδῆλητος *gladio laedens s. vastans*. Ch. 729 Ξιφοδηλήτοις ἀγῶσιν. Ag. 1528 Ξιφοδηλήτω θανά. ψ.

Ξίφος *ensis*. Pr. 863 δῖθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα Ξίφος. Ag. 1351 Εὐν νεορρῦτω Ξίφει. 1651 Ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Ch. 162 σχέδιᾱ τ' αὐτόκωπα νωμῶν Ξίφη. Sic scholiasta: in M βέλη. 639 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων Ξίφος διανταῖαν ὀξυευκὲς οὐτᾶ. 1011 ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου Ξίφος. Eum. 42 νεοσπαδὲς Ξίφος ἔχοντα. Pr. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν Ξίφος. Incerta Hermannii coniectura est de fr. 78 et 80.

Ξιφουλκός *gladium stringens*. Eum. 592 Ξιφουλκῷ χειρί. Simile est τοξουλκός.

Ξουθός *fuscus*. Ag. 1142 οἶα τις Ξουθὰ — ἀμδύν. Fr. 137 Ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν.

Ξύλον *lignum*. Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν αὐδῆεν (sic Bergkii pro αὐδάσων) Εὐλον;

Ξυλουργία *ars lignaria*. Pr. 451 οὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ Ξυλουργίαν. Annotavit Pollux 7, 101.

Ξύν et composita. V. s. v. σύν.

Ξυνός i. q. κοινός *communis*. Frequens in sublimiore poesi vocabulum et apud Herodotum, alienum ab dialecto Attica: v. Thes. vol. 5 p. 1688. Eo in versibus dactylicis et anapaesticis bis usus est Sophocles et bis in senariis Aeschylus, Sept. 76 Ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. Suppl. 367 Ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἀγῆ. nusquam Euripides.

Ξυρὸς *noxacula*. ἐπὶ Ξυρὸ ἐν *extremo discrimine*. Ch. 883 εἴοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ Ξυρὸ πέλαις αὐγὴν πεσεῖσθαι, locutione proverbiali, de qua v. Thes. vol. 5 p. 1692.

O.

In litteris ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ ὁ Suppl. 825, quibus in anastrophis v. 829 respondet ὁῶ, haud dubie duae latent interiectiones, de quo dixi in annot. ad Poetas scenicos p. 49.

Ὁ ἢ τὸ articulus praepositivus, quem ἄρθρον προτακτικὸν vocarunt grammatici, nihil aliud est quam pronomen demonstrativum, quemadmodum articulus postpositivus (ἄρθρον ὑποτακτικὸν) ὅς ἢ ὁ est pronomen relativum. Articuli ὁ ἢ τὸ tragici formis utuntur per omnes numeros et casus communibus, nisi quod in melicis Doricas admitterunt formas femininas ἁ τὰς τᾶ τᾶν τᾶν pro ἡ τῆς τῇ τῇ τῶν, plerumque servatas in codicibus, interdum vero in vulgares mutatas.

Vocativus articuli grammatici quidam ὦ esse crediderunt, quae interiection potius est, de qua suo loco dicitur.

Numeri dualis τῷ τᾶ et τοῖν ταῖν exempla apud Aeschylum nulla sunt.

2. Articulus non raro per crasin vel aphaeresin cum proximo coalescit vocabulo hiatus vitandi causa. Crasis autem frequens in diverbiis est, rarissima in melicis tragoediarum partibus, in quibus omnino rarior est articuli usus.

Nominativus generis masculini ὁ cum a brevi (nam a longum crasin cum articulo non magis quam cum aliis vocabulis admittit) coalescit in α longum, cuius frequentissima exempla praebent

vocabula ἀνὴρ et ἄνθρωπος, quae accedente per crasin articulo ἀνὴρ et ἄνθρωπος scribuntur, diserte agnita ab Apollonio in Bekk. Anecd. p. 491, 25, sed ab librariis constanter neglecta crasi cum spiritu leui ἀνὴρ et ἄνθρωπος scribuntur, quem errorem, quod ad vocabulum ἀνὴρ attinet, non raro metrum coarguit, ut exempla supra p. 30 ex Aeschyllo allata et plurima aliorum docent. Nominis ἄνθρωπος cum articulo coalescentis exempla apud Aeschylum nulla sunt: nam τάνθρώπων fr. 98 corruptum est. Pauca sunt nominativi ἀνὴρ et ἄνδρες, quae v. supra p. 30 b.

ὁ cum e in ou coalescit in praepositionibus ἐκ ἐξ ἐν ἐπί, vel simplicibus vel in compositis, velut οὐξ Ch. 929. οὐπρῶν Eum. 863. οὐπιμητῆς Pr. 77. Pronomen ἐμός cum ὁ contractum in οὔμός Pr. 388. Pers. 752. Ch. 985. Eum. 459. Contra regulam ὁ ἕτερος ab Atticis non in οὔτερος, sed ἄτερος contrahitur, de quo videnda Apollonii disputatio in Bekk. Anecd. p. 495, 12, repetita in Etym. M. p. 443, 27. Idem fit in formis reliquis cum articulo coniunctis, quarum duabus tantum usus est Aeschylus, θάτέρω Pr. 778 et θάτερον 867. Ag. 344.

ὁ cum diphthongo αυ in uno coalescit vocabulo αὐτός pro ὁ αὐτός. Apud Aeschylum hae tantum formae reperiuntur, ταυτό ταυτὸν ταυτὸ ταυτῶ ταυτά, quarum exempla v. s. v. αὐτός p. 52 b, ut reliquarum quoque crasium, de quibus deinceps dicitur, perpaucæ apud Aeschylum exempla exstant, aliquanto plura apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 321, et Euripidem. Cum αἱ in καὶ ὁ in χῶ contracto Pers. 304, ut ib. 188 χῆ ex καὶ ἡ et Suppl. 939 χοὶ ex καὶ οἱ contractum.

Femininum ἡ cum a brevi coalescit in α longum, quod tamen male a quibusdam illatum Sept. 402 ἀνοία (ἡ ἀνοία M), de quo loco supra dixi p. 31 a. ἡ cum vocabulis ab e incipientibus aphaeresin potius patitur quam crasin, excepto ἡ ἐμῇ, quod ἡμῇ scribitur, etsi hoc non legitur apud Aeschylum, qui dativo usus est τῇμῃ Eum. 446 968.

Nominativus et accusativus τὸ cum a brevi coalescit in τὰ longum, ut τάμπλακη Pr. 386. τάποκλαῦσαι Pr. 637 [τάναγκαιον Ag. 902.] τάνάλωμα Suppl. 476. τάρθμημα Eum. 753. τάρχαιον Suppl. 325. ἥ Cum e in τοῦ, ut τοῦμόν Pr. 1052. Eum. 409 454 1025. τοῦμπαιν Pr. 202. Ag. 1424. τοῦργον Pr. 57 75. Ag. 1346 1497 1650. Ch. 298. τοῦπος Pr. 980. Sept. 264. Ag. 268. Ch. 93 887. Suppl. 512 926. τοῦπίσημ' Sept. 659. ἥ τὸ cum o in paucis coalescit vocabulis, τοῦναρ τοῦνειρον τούνομα, quae v. et τοῦφειλόμενον Ch. 310.

Genitivus τοῦ et dativus τῷ cum a brevi in τὰ contrahitur, ut τάνδρός τάνδρῃ, quorum prius legitur Ag. 1367. Eum. 46 244. Cum e dativus τῷμῃ Ch. 14 230. Cum o τῷνείρατι Ch. 531.

Nominativus pluralis οἱ cum a brevi contractus Sept. 805 ἄνδρες.

Nominativus et accusativus τὰ crasis frequentissima est cum a brevi, velut τὰγαθὰ Eum. 881. τὰληθῆ Ag. 22 80 622. τάλλα Ag. 918. Suppl. 721. τάμπλακῆματα Suppl. 230. τάνθρῳπεια fr. 155. τάνταϊα Pers. 604. τάπό Suppl. 271. et cum e, velut τάν Pr. 442. Ch. 579. τάμᾱ [Eum. 768.] Suppl. 179 918. τάμπλαλάγματα Suppl. 296. τάπεσταλμένα Ch. 779. τάντεταλμένα in versu ab me suppleto Sept. 649. τάναντια Ag. 1373. τάκειθεν Sept. 40. τάζωθεν 201. τάντεῦθεν Eum. 60. τάπέκεινα Suppl. 257. τάτη Ag. 1628. τάπῃ Ag. 255. Suppl. 178. τάπιτιμία Pers. 823. τάπιχειρα Pr. 319.

De syntaxi articuli diligentius et subtilius quam priorum temporum grammatici dixerunt A. Matthiae in Grammatica §264—292 p. 540—585 et G. Bernhady in Syntaxi Graeca p. 304—329.

3. Articulus praepositivus pronominis demonstrativi significationem habens. [Pr. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε, ubi v in M in duarum litterarum litura: unde Elmsleius τοῖσδ'.] Sept. 197 ἀνὴρ γυνὴ τε χῶτῃ τῶν μεταίχμιον. 385 ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατο κλάζουσι κῶδωνες φόβον. 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ εὐστήσει. 912 σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι. 1064 τίς ἀνὸν τὰ πίθοιτο; Ag. [7 ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολὰς τε τῶν.] 1478 ἐκ τοῦ γὰρ ἔρωα — τρέφεται. Eum. 2 ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. 137 αἰματηρόν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ. 174 καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. 338 τοῖς ὁμαρτεῖν. [693 ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστών — τὸ μάδικεῖν σχήσει.] 784 815 ἐκ δὲ τοῦ. Suppl. 358 τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις. 439 ἡ τοῖσιν ἡ τοῖς πόλεμον αἰρεσθαι μέγαν πᾶς ἐστ' ἀνάγκη. 970 τοῦ γὰρ προτέρα μήτις. 1047 τὸ γένοιτ' ἂν. Pr. 237 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι.

De ὁ δὲ hic vero v. infra ubi de ὁ μὲν et ὁ δὲ sibi respondentibus agitur. Rarioris usus est nominativus ἡ pro αὐτῇ positus, cuius duo apud Aeschylum exempla reperiuntur, Sept. 17 de Terra matre ἡ γὰρ νέους ἔρποντας εὐμενὲς πέδω — ἐθρέψατο. et Eum. 7 διδῶσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοῖβῳ. Utrobique ἡ sic cum accentu scriptum est in M, ex regula grammaticorum, qui δ et ἡ, ubi pro οὐτος et αὐτῇ dicta sunt, accentu notabant, ut ab articulo ὁ et ἡ distinguerent, etsi non habebant quomodo ceteros casus ab articulo cum nominibus coniuncto distinguerent: de quo dixi in Lexico Soph. p. 321.

Usitatum omnibus scriptoribus est πρὸ τοῦ, quod protoῦ uno vocabulo scribi solet, quod v. ἥ Nominativus τοῖ Sept. 295—298 τοῖ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους στείχουσιν — τοῖ δ' ἐπ' ἀμφιπόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκρίοσαν. Pers. 568 584.

4. Longe usitatus est ὁ μὲν, respondente ὁ δὲ, vel eodem utrobique casu, vel diversis casibus, ut in exemplis ab Wellauero collectis, Pr. 201 ἀσῖς τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνητο, | οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον, — οἱ δὲ τοῦμπαιν σπεύδοντες, ubi nominativi liberiore structura positi sunt pro genitivis τῶν μὲν ἑλκόντων — τῶν δὲ τοῦμπαιν σπευδόντων. 782 τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Pers. 18 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν. 182 ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἡσκημένη, ἡ δ' αὐτὴ Δωρικοῖσιν. 186 πάτραν δ' ἔναιον ἡ μὲν Ἑλλάδα κλήρω λαχοῦσα γαίαν, ἡ δὲ βάρβαρον. 192—194 χῇ μὲν τῇδ' ἐπυργούτο στολῇ, — ἡ δ' ἐσφάδαζε. 483 οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος διψη ποιοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κενοί. 802 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ. Ag. 326—330 οἱ μὲν γὰρ —, τοὺς δὲ —. 445 εὐ λέγοντες ἄνδρα τὸν νέωνος μάχης ἴδρις, τὸν δὲ —. 552 τὰ μὲν τις ἀν' ἐξείεν εὐπετίως ἔχειν, τὰ δ' αὐτὴ κάπιμοφα. 864 τὸν μὲν ἦκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν. 1444 ὁ μὲν γὰρ οὕτως, ἡ δέ τοι —. Ch. 60 ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς (sic ex schol. pro τοῖς) μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταχειμῶν σκοτου μένει χρονοζόντας ἀχῇ. [278 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μελιγῆματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῶν νόσους.] 376 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἦδη. τῶν δὲ κρατούντων χεῖρες οὐχ ὀσαι. 453 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, τὰ δ' αὐτὸς δρᾶν μαθεῖν. 553 τῇνδε μὲν στείχειν ἔσω, τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέγω. 1020 μόχθος δ'

ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα· κάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ' ἐμφανύεις πράσσουσιν. 954 τοῖς μὲν αἰοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλῶντων παρέχουσαι. Suppl. 569 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. Fr. 55 ὁ μὲν — πῖμπλησι μέλος, — ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sept. 481 ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν. τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Sic correxi quod in M est cum metri vitio ἐπεύχομαι δὴ τὰδε μὲν εὐτυχεῖν. Pers. 755 λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτίσῃ σὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὑπο ἔνδον αἰχμάζειν.

Non raro post ὁ μὲν in altera sententiae parte aliud nomen per δὲ particulam opponitur. Sic Sept. 511 ὁ μὲν — Ὑπερβίω δέ —. 759 τὸ μὲν (κύμα) πίπτον, ἄλλο δ' αἰερεῖ τριχόλον. Ag. 1630 ὁ μὲν — σὺ δέ. Suppl. 1055 τὸ μὲν ἀν βέλτατον εἶν, σὺ δὲ θάλγοις ἀν ἀέλκτον. Et inverso ordine Ag. 1250 σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει. Eum. 603 σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἔλευ θέρα φρόνυ.

Non minus frequens est ὁ δὲ hic vero, non praecedente ὁ μὲν. Sic Pr. 162 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ — δάμναται οὐρανίαν γένναν. 570 ὁ δὲ πορεύεται. 658 ὁ δὲ — θεοπρόπους ἱάλλεν. 816 τῶν δ' εἰ τί σοι πελλόν τε καὶ δυσεῦρετον, ἐπανδύπλαζε. 856 οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας — ἤξουσιν. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἀγεσθαί. 341 τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ. [516 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἔσμεν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] 536 ὁ δ' ὡμὸν — φρόνημα — ἔχων προσίσταται. 931 οἱ δ' ὦδ' ἐτελεύτασαν. Pers. 198 τὸν δ' ὅπως ὀρᾷ Ξέρξης. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παρήχε. 361 ὁ δ' εὐθύς ὡς ἤκουσεν. 374 οἱ δ' οὐκ ἀκούσῃς — δεῖπνον τ' ἐπορσύνοντο. 424 τοὶ δ' ὥστε θύννοος — ἔπαιον. 568 τοὶ δ' ἀνὰ γὰν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται. 775 τὸν δὲ σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. 814 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι. Ag. 158 τοῖς δ' ὁμόφωνον αἰλινον αἰλινον εἶπέ. 290 ὁ δ' οὔτι μέλων — παρήκεν. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν. 372 ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. 452 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τείχος ὄγκας — κατέχουσιν. 558 τὰ δ' αὐτε χέρσῃ καὶ προσῆν. 655 αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βία — ὥχοντο. 990 τὸν δ' ἀνευ λύρας ὅμως ὕμνωδ' ἔρηνον Ἑρινύος. 1044 οἱ δ' οὐποτ' ἐλπίσαντες ἤμψαν καλῶς. 1078 ἡ δ' αὐτε δυσσημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. 1355 οἱ δὲ — οὐ καθεύδουσιν. Ch. 65 τοὺς δ' ἀκράτος ἔχει νύξ. 136 οἱ δ' ὑπερκόπως — χλίουσιν. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. 249 τοὺς δ' ἀπωφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. 420 τὰ δ' οὔτι θέλγεται. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν. 547 ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῳμῶξεν πάθει. 824 τὰ δ' εὐ. 1040 τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω — μαρτυρεῖν. Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται. 257 ὁ δ' αὐτὲ γ' ἀλκὰν ἔχων — θέλει. 261 τὸ δ' οὐ πάρεστιν. 660 ἡ δ' ἄπερ ξένῳ ξώσασεν ἔρνος. Fr. 41, 5 ἡ δὲ τίκτεται. 41, 7 τῶν δ' ἐγὼ παραιτίος. 281, 7 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων — αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτάνων.

De ὁ μὲν quod saepe ponitur non sequente ὁ δὲ supra dictum est p. 210.

5. Articulus praepositivus ab tragicis epicorum exemplo saepe pro pronomine relativo ὅς ponitur in casibus ab littera τ incipientibus, perraro in nominativo δ, ut apud Eur. Hipp. 525 Ἐρως Ἐρως δ' (libri multi δὲ ex glossemate) κατ' ὁμμάτων στάσεις πόθον, et Rhés. 694 τίς δὲ μέγα θράσος ἐπεῦξεται; Apud Aeschylum Ag. 526 Διὸς μακέ-

λη, τῇ κατεργασταί πέδον. 642 διπλῇ μαστίγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. Ch. 605 τὰν ἀ παιδολυμάς τάλαινα Θεοσίαν μήσατο πυρδαῆτιν πρόνοιαν. Eum. 336 θνατῶν, τοῖσιν αὐτουργία εὐμπίεσων μάταιοι. 918 πόλιν, τὰν καὶ Ζεὺς — νέμει. Suppl. 171 τὸν τὰς βοός παιδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. 265 κνωδάλων βρογοφθόρων, τὰ δὲ — ἀνῆκε γαῖα, ubi notandum τὰ δὲ in initio trimetri positum sine metri necessitate pro ἀ δὲ, nisi hoc ipsum restituendum. V. annot. Oxon. ad Soph. OC. 35. 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε. 521 λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. [585 φουσίζον γένος τὸ δὲ Ζηγὸς ἐστὶν ἀλθῆξ, ubi recte Porsonus γένος τὸδε.] 599 σπεῦσαι τι τῶν βούλιος φέρει φρήν. 699 τὸ δῆμιον, τὸ πόλιν κρατύνει. Ib. 649 τὸν pro δν restituit Butlerson. Fr. 66 δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει.

De formis articuli τοῦ τῷ τοῖσι pro τίνος τινὶ τίσι positis et de encliticis του τῷ pro τίνος τινὶ s. v. τις dicetur.

6. Articulus nominibus propriis, quae articulo plerumque carent, interdum additur, praesertim ubi ad praegrassanda respicitur. Fr. 794 ἴνα | αἱ Φορκίδες ναῖουσι δηγιαὶ κόραι, nisi cum Hermannno scribendum ἴνα | Φορκυνίδες. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθῆνας φασὶν ἰδρῶσθαι· χθονός; 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 983 τοῦ Σεισάμα τοῦ (i. e. τοῦ υἱοῦ τοῦ) Μεγαβάτα. [Suppl. 554 τὰς Ἀφροδίτας πολυπυρον αἶαν, ubi recte Hermannus τὰν Ἀφροδίτας.] Necessarius erat articulus Suppl. 686, ubi epitheton Apollinis pro nomine dei positum est, εὐμένης δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσα νεολαῖα.

Ab his exemplis diversa sunt ea in quibus accedente adiectivo articulus non ad nomen proprium, sed ad adiectivum referendus est. Sic Pr. 18 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσαν θ' ἐλίσσομένου χθόν' ἀκοιμήτῃ ρεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 220 τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 369 τῆς καλλιάρπου Σικελίας λευροῦς γύας. Pers. 30 ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς ἵματιος. 33 ὁ μέγας καὶ πολυπρέμων Νειλός. 37 τὰς τ' ὠγυγίους Θήβας. 321 ὁ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος. 974 τὰς ὠγυγίους — Ἀθῆνας. Suppl. 856 ὁ μέγας Νειλός. 1054 ὁ μέγας Ζεὺς. Fr. 394 ὁ κισσεύς Ἀπόλλων.

7. Nominibus appellativis articulus additur ubi non aliqua, sed certa vel persona vel res designatur. Sic Pr. 75 πέπρακται τοῦργον. 224 ἐνεσσι γὰρ πῶς τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοις μὴ πεποιθέναι. 319 τοιαῦτα — τάπιχεῖρα γίγνεται, et alibi non raro. Pr. 239 τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου;

Multo maior exemplorum numerus est ubi adiectivum vel participium accedit inter articulum et substantivum positum, velut Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος — κλέψας ὥπασεν. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. 26 τοῦ παρόντος ἀχθρῶν κακοῦ. 28 τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προῦδωκεν γέρας, et aliis locis centenis.

Singularis est ὁ καιρὸς cum infinitivo, quod semel dixit Aeschylus, Ch. 710 ἀλλ' ἐσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρὰς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, bis Aristophanes, Thesm. 661 ὡς ὁ καιρὸς μὴ μέλλειν ἔτι, et Pl. 255 σπεῦδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.

Multo saepius tamen tragici, epicorum et lyricorum poetarum exemplo, articulum etiam ubi certa vel persona vel res designatur omittunt, et

toties quidem ut additi articuli exempla potius colligenda sint quam omisi. Utriusque generis exempla quum sub vocabulis singulis sint indicata, non opus est eadem omnia hoc loco excubere, sufficietque, ut in Lexico Sophocleo feci p. 323, usitata memorasse, quae articulo plerumque carent, nisi aut metrum aut vis sententiae aut verba adiuncta aliaevae rationes articulum postulerent, ex quo genere apud Aeschylum, ut apud Sophoclem et Euripidem, sunt, βίος, γένος, γῆ et γαῖα, γλῶσσα, δαίμων, δέμας, δόμος et δῶμα, ἥλιος, θάνατος, θεός, θυμός, κάρα et κράτα, λόγος, μήτηρ, μοῖρα, μορφή, υἱός, ναῦς, νόσος, παῖς, πατήρ, πάτρα et πατρίς, πλήθος, πόλις, πόνος, πούς, στέγη, στρατεύμα, στρατός, τέκνον, χεῖρ, χρών, et alia non pauca, quorum omnium vel cum articulo vel sine eo positorum exempla sub his vocabulis sunt allata.

In locutionibus adverbialibus quas substantiva praepositionibus iuncta efficiunt articulus omittitur, velut ἐκ βίας, διὰ μυχίων, διὰ χρόνου, καθ' ὁρμήν, προνοίας οὐνεκα, παρ' ἐλπίδα, πρὸς δικῆς, ἀπὸ γνῶμης, σὺν τύχῃ aliisque, quorum exempla sub his vocabulis sunt indicata. Eodem modo substantivorum casus obliqui, quibus vel locus vel tempus vel modus significatur, saepissime articulo carent, velut δορί (bello), δόμοις (domi), γένος (genere), νυκτός (noctui), φύσει et φύσιν (natura), γνῶμῃ et γνῶμην (consilio), ὄνομα (nomine), τέλος (denique), ἔργῳ ἔργοις, λόγῳ λόγοις, χρόνῳ, de quibus omnibus sub his v. dictum, allatis etiam additi articuli exemplis.

Adiectivorum formae generis neutrinus, quae adverbiorum significationem habent, sine articulo dictorum exempla apud Aeschylum sunt δευτέρον, ἐν μέσῳ, ἔξ ἴσου: v. locos s. his v. indicatos.

8. Articulus substantivo adiuncto quoque ei adiectivo vel adverbio vel genitivo substantivi quatuor modis additur, qui quomodo inter se differant Matthiae explicuit Gramm. § 277 278. Quattuor autem illi modi hi sunt, quorum satis erit pauca ex plurimis exempla attulisse. 1. articulus primo loco ponitur, sequente adiectivo et substantivo, ut Pr. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης. Pers. 3 τῶν ἀφνέων καὶ πολυχρύσων ἑδράνων. Ag. 314 νικά δ' οὐ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμῶν. Ch. 900 τὰ λοιπὰ τοῦ θεοῦ μαντεύματα. Fr. 281 τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, et locis supra indicatis aliisque non paucis. 2. articulus medius inter substantivum et adiectivum, vel genitivum adiectivi locum tenentem, ponitur, ut Pr. 153 Ἄιδου τοῦ νεκροδέγμονος. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπῶρων. 233 ἀιστώσας γένος τὸ πᾶν. 439 θεοῖσι τοῖς νεοῖς τούτοις. 619 βούλευμα μὲν τὸ Διον. 646 ἐς παρθενῶνας τοὺς ἑμούς. 652 λέχος τὸ Ζηνός. 839 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα. 864 ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἑμούς. 925 αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος. 1018 δέμας τὸ σὸν. 1032 στόμα τὸ Διον. 1051 δέμας τοῦμόν. Sept. 70 Ἐρινύς πατρός ἡ μετῴσθη. 196 ἀρχῆς τῆς ἐμῆς. [217 ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος, ubi correxi ἐπεὶ θεοὺς ἔδρας ἀλούσης —.] 446 μεσημβρινοὶσι θάλασσι τοῖς ἡλίου. 640 λιτῶν τῶν ὤν. 930 παῖδα τὸν αὐτὰς. 1016 δορί τῷ τοῦδε. 1029 ἀδελφόν τὸν ἐμόν. Pers. 1 18 53 156 309 322 480 482 532 535 612 684 791 832 946. Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγροαίων. 114 οἰωνὸν βασιλεὺς — ὁ κελαινός δ' τ' ἐξόπιν ἀργᾶς. 129 κτήνη πρόσθε τὰ δημοπληθῆ μοῖρα λαπαῖ- ξει πρὸς τὸ βίαιον. 205 ἀναξ δ' οὐ πρεῖβυς. 363

Δία — τὸν τὰδε πράξαντα. 400 δόμον τὸν Ἀτρεΐδαν. 517 532 538 578 712 728 769 811 833 870 881 1167 1266 1297 1323 1439 1534 1544 1554 1569 1584 1592 1629. Ch. 14 17 222 223 227 254 [274] 355 475 724 813 843 938 985 1065. Eum. 10 35 66 67 87 227 242 392 409 438 487 606 655 713 [772] 858 918 1025. Suppl. 139 336 421 561 636 893. Fr. 158 167. 3. Articulus ante nomen cum adiectivo positus, ut ὁ λυμεὼν ἐμός apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 327, non reperitur apud Aeschylum. 4. Articulus bis positus, ante substantivum et adiectivum, ut Pr. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. Ch. 730 ἀνὴρ ὁ ξένος. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

9. De articulo pronominiibus demonstrativis et possessivis vel adiuncto vel omisso suis locis dictum est. Constanter abest articulus ab adiectivis cum interiectione coniunctis, ut οἱμοὶ τὰ λας, οἱμοὶ τάλαινα, οἱ γ'ὼ τάλαινα.

10. Adiectiva cum articulo substantive dicta sub singulis sunt notata, quae hoc loco denuo excubere nihil attinet. Masculini et neutrius generis multo plura quam feminini exempla esse debere sponte intelligitur. Sic τὰ ἀληθῆ, τὰ ἀναγκαῖα, τὸ ἀναρχον, τὰ ἀνθρώπεια, τὰ ἀνταῖα, τὸ ἀρχαῖον, τὸ ἀπρὸν, τὸ βέλτερον, τὸ βέλτιστον, τὸ βίαιον, τὸ δεινόν, τὸ δευτέρον, τὸ δῆμιον, τὸ δίκαιον et τὰ δίκαια, τὸ δίμοιρον, τὸ δυστυχές, τὸ δυσφιλές, τὰ ἐμά, τὰ ἐναντία, τὰ ἐπεία, τὰ ἐπιφοβὰ, τὰ ἐσθλά, τὸ θειον, τὸ θρασύ, τὰ θυμηδέστατα, τὰ καῖρια, τὸ καρτερόν, τὸ κερδαλέον, τὸ κοινόν, τὰ κρείσσω, τὸ λοιπόν et τὰ λοιπὰ, τὰ λῶστα, τὰ μᾶσσω, τὸ μὴ μάταιον, τὸ μέγιστον, τὸ μέιον, τὰ ὁδοῖ, τὰ ὁμοῖα, τὸ παλαιόν, τὸ παντότολμον, τὸ πᾶν et τὰ πάντα, τὰ πελώρια, τὰ πιστά, τὰ πολλά, τὰ πρόσφορα, τὸ πρῶτον et τὰ πρῶτα, τὰ πλείστα, τὸ σόν, τὰ σοφὰ, τὸ συγγενές, τὸ μὴ τελεσφόρον, τὸ ὑπέρ- γρων, τὰ φίλτατα, τὰ χρηστά, τὰ ψευδῆ. || Cum masculinis, οἱ ἄλλοι, οἱ ἀμιχῆνος, οἱ ἀρσενες, ὁ ἀρθόνητος, οἱ δίκαιοι, οἱ δύσφρονες, ὁ ἐλάσσων, ὁ ἐναντίας, ὁ ἐξημος, οἱ ἐπαῖτιοι, ὁ εὐδαίμων, οἱ εὐφρονες, ὁ ἡμίπορος, οἱ ἥσσοι, οἱ λοιποὶ, ὁ μέγας, οἱ ὀλβιοὶ, ὁ ὀρθοθαῖς, ὁ πειθάνωρ, οἱ πολυκτόνοι, οἱ σώφρονες, ὁ τάλας, ὁ τηλικούτος, οἱ ὑπέρπολλοι, ὁ φερέγγυος, οἱ φίλτατοι. || Cum femininis ἡ κυνόφρων, ἡ μογερά, ἡ παναθλία, ἡ παντότολμος, ἡ τάλαινα, ἡ ταλαίπωρος.

11. Participia cum articulo, pariter ut adiectiva cum articulo, substantivorum instar sunt: ex quo genere quae apud Aeschylum reperiuntur sub verbis singulis sunt quae erenda, ἀγγέλλω ἀναλίσκω ἀνᾶσσω ἀντερᾶς αὐδάω αὐχέω βλάπτω βοηθῶ δεσποτέω διαθρύπτωμαι δικάζω διώκω δοκέω δράω θυσπραγέω δυσσεβέω ἐκλύω ἐλλείπω ἐξαμαρτάνω ἐφημαι ἔχω ζωῆκα ἦκα ἡσάομαι θακέω θέλγω θνήσκω θρώσκω θώπτω καίνω κάμνω κλάω κλύω κοινάρεω κρατέω κτάομαι κτείνω λαχάνω λέγω λύω λυφᾶω μαρτυρέω μεγαλύνωμαι μέλλω μογέω νέμω νικάω νοσέω οἰδῶ οἰδοικουρέω οἰχομαι ὀλλυμι ὀφείλω πάρειμι παρίσταμαι πέμπω πέπρωται περάω πίπτω πονέω πρόσσω πρέπω προνέμω προσέρπω προσκυνέω σέβω σημαίνω συγγέω συγκάμνω τίκτω τρέχω ὑβρίζω ὑπερέχω φραίνω φέρω φθίωμαι φρονέω χράω χρεῶν ὠφελέω.

12. Infinitivus cum articulo substantive dicitur. Pr. 381 ἐν τῷ προθυμείσθαι δὲ καὶ τολμᾶν. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοὶ κρείσσον ἢ μαθεῖν τὰδε. 637 τάποκλαῦσαι κάπουδύρασθαι. 581 τοῦ Ζηνῆ ἀπε-

στέρησεν. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. 929 τὸ τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεῦν. 232 σὸν δ' αὐτὸ σιγᾶν καὶ μένειν εἰσω δόμων. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι. [253 τὸ προκλύειν.] 252 τῷ προστένειν. 467 τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὐβαρύ. 498 τὸ χαίρειν. 546 τὸ σιγᾶν. 788 τὸ δοκεῖν. 861 τὸ μὲν γυναῖκα — ἦσθαι δόμοις ἔρημον ἐκπαγλὸν κακόν. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. 1196 προϋμώσας τὸ μὴ εἰδέναι. 1290 τὸ καταθανεῖν. 1331 τὸ μὲν εὐ πράσσειν ἀκρόρεστον ἔφυ. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμῇ. 1359 τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλευσαί περὶ. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι διχα. 1425 γυνῶσει διδαχθεὶς ὡς γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ καταθανεῖν ἐμοί. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 58 τὸ δ' εὐτυχεῖν. 417 corrupte πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς. 959 παρὰ τὸ μὴ (μ' addidit Hermannus) ὑπουργεῖν κακοῖς. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μάδικεῖν. 86 τὸ μάμελεῖν μάθε. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρονῶν. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομιζεται. 652 τὸ φεύγειν. [694 φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικεῖν σχήσει.] 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες. Suppl. 802 τῷ γὰρ θαλῶν ἐλευθεροῦμαι φιλοστόνων κακῶν. 995 τὸ τ' εἰπεῖν εὐπετές μῦσαγμα πῶς. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλεόν. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρείσσον κακῶς πράσσοντα.

τὸ μὴ *ita ut non*, cum infinitivo Pr. 236 ἔΞερυσάμην βροτοὺς τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς "Αἶδου μολεῖν. 865 μίαν δὲ παίδων ἕμερος θέλει τὸ μὴ κτεῖναι σύννευον. Pers. 292 ὑπερβάλλει γὰρ ἡδὲ συμφορά τὸ μὴτε λέξαι μὴτ' ἑρωτῆσαι πάθη. Ag. 15 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 569 παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν τὸ μὴ ποτ' αὖθις μὴδ' ἀναστῆναι μέλειν. 1171 οὐδὲν ἐπήρκεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1589 μοῖραν ἡῖρετ' ἀσφαλὶς τὸ μὴ θανάων πατρώων αἰμάζει πέδον. Ch. 302 πρὸς πιεζει χρημάτων ἀχηνία τὸ μὴ πολίτας — ὥδ' ὑπηκόους πέλειν. Eum. 220 χαλὰς τὸ μὴ γενέσθαι (τίνεσθαι Meinekius) μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 941 φλογμός τ' ὀρματωσερῆς φυτῶν τὸ μὴ περὶν ὄρον τόπων. Et τὸ μὴ οὐ post negationem, Pr. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως. Eum. 914 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ — τιμᾶν πόλιν.

13. Articulus cum adverbis solis. Pr. 335. Eum. 413. Suppl. 383 τοὺς (vel τοῖς) πέλας. Sept. 68 193 τὰ τῶν θύραθεν. Pers. 184 τῶν νῦν εὐπρεπεστάτα. Ch. 39 τοὺς γὰς νέρθεν. 123 κήρυξ μέγιστε τῶν ἀνθ' τε καὶ κάτω. Eum. 672 τοὺς ἔπειτα. Pr. 443. Pers. 498. Ag. 650 904. Ch. 55 559. Suppl. 330 τὸ πρὶν. Ag. 121 139 159 349 τὸ εὐ. Pr. 202. Ag. 1424 τοῦμπαλιν. 1436 τὸ πρόσθεν. Sept. 40 τάκειθεν. 201 τᾶξωθεν. [1077 τὰ μάλιστα, ab interpolatore additum.] Ag. 19 τὰ πρόσθε. Eum. 60 τάντεῦθεν. Ag. 247 τὰ δ' ἐνθεν. Suppl. 257 τἀπέκεινα. || Cum adverbis adiunctisque substantivis. Pr. 123 διὰ τὴν λιὰν φιλοτῆτα βροτῶν. 403 θεοῖς τοῖς πάρος. 700 τὴν πρὶν γε χρῆαν ἡνύσασθε. 845 τῶν πάλαι λόγων. Pers. 180 τῆς παροῖθε ευφρόνης. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ παρίοιθε συμφορὰν. 608 χλιδῆς τε τῆς παρίοιθε. Ag. 73 τῆς τὸτ' ἀρωγῆς. 165 τὸ μάταν — ἄχθος. 532 βροτῶν τῶν νῦν. 728 ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων. Eum. 30 τῶν πρὶν εἰσόδων. 563 τὸν πρὶν ὄλβον. Suppl. 50 τῶν πρόσθε πόων. [53 τὰ τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια,

ubi γονέων ἐπιδείξω restituit Hermannus, quod legisse videtur scholiasta.] Suppl. 381 τὸν ὑπόθεν σκοπόν. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἰκοθεν. 893 δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 923 οἱ δ' ἐνθάδε δαίμονες. 1017 ἵχνος τὸ πρόσθεν.

Tā in circumlocutione cum genitivo, intellecto πράγματα vel nomine simili, dicuntur quae sunt alienius. Sept. 68 εἰδῶς τὰ τῶν θύραθεν. 193 τὰ τῶν θύραθεν ὡς ἀριστ' ὀφέλλεται. 375 εἰδῶς εὐ τὰ τῶν ἐναντιῶν. 1047 τὰ τοῦδε. Pers. 597 et 1016 τὰ Περσῶν. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν. [Ch. 399 τὰ χθονίων τε τιμαί, ubi τὰ corruptum ex Γὰ.] Suppl. 600 τὰ τῶν ἐγχωρίων. 1062 τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάθειν.

14. Articulus cum praepositionibus. Pr. 442 τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον. 896 γομέτα τινι τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sept. 313 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. Pers. 229 τοῖς τ' ἐνερθε γῆς φίλοις. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Ag. 255 τᾶπι τοῦτοισιν. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐπ' ἐστίας ἀχη. 538 Ἀχαιῶν — τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 554 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα. 871 τὴν κατὰ χθονὸς χλαῖναν. 882 τὸν θ' ὑπ' ἱλίῳ σθένεν κίνδυνον. 890 τὰς ἀμφὶ σοὶ κλάουσα λαμπτηρουχίας. 1386 τοῦ κατὰ χθονὸς "Αἶδου. 1439 Χρυσίδων μελίγμα τῶν ὑπ' ἱλίῳ. 1554 ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. 1618 τῶν ἐπὶ Ζυγῷ. Ch. 107 τὸν ἐκ φρονὸς λόγον. 125 τοὺς γῆς ἐνερθε δαίμονας. 475 θεῶν τῶν κατὰ γὰς. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα. 579 τὰν οἴκω. 639 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων εἴφος. 834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις, τοῖς τ' ἀνωθεν. 929 οὐδ' ἀνερτῶν φόβος. Eum. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. 462 τὸν προτοῦ φεύγων χρόνον. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπακρήματα. 930 τὰ κατ' ἀνθρώπους. 952 τοῖς ὑπὸ γαῖαν. 1015 πάντες οἱ κατὰ πόλιν δαίμονες. 1023 τοὺς ἐνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Suppl. 271 τᾶπ' ἐμοῦ τεκμήρια. 396 εἰβας τὸ πρὸς θεῶν. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας. Fr. 1 τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. 271 Ἑρμᾶν τίμεν γένος οἱ περὶ λίμαν.

ὁ δὲ interiectio lamentantis, quae nusquam apud tragicos legitur nisi in Aeschyli Persarum locis quattuor, 116 φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ, | ὁ δὲ δὲ, | Περσικοῦ στρατεύματος. 122 καὶ τὸ Κισσίων πόλιν | ἀντίδουπον ἄσεται, | ὁ δὲ δὲ, | τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθῆς ὄμιλος ἀπύων. His duobus locis in M simplex ὁδὲ legitur, sic scriptum, non ὁδὲ, quod est in apographis. Ego duplicavi, aliarum huiusmodi exclamationum exempla secutus. Male vero ὁδὲ in M in fine versuum 570 578, quo ita sum usus ut v. 572 581, ubi simplex ὁδὲ legitur in M, duplicarem, 572 οὐράνι' ἀχη, ὁδὲ δὲ, et in antistropha 581 δαίμονι' ἀχη, ὁδὲ δὲ, quum non sit verisimile poetam tripodiam iambicam pleno praetulisse dimetro, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 479. Ad originem quod attinet, non dubitandum quin barbara sit interiectio, eamque Aeschylus aut aliunde acceperit aut ipse finxerit recteque scholiasta iudicaverit, qui ad v. 116 annotavit Περσικὸν ὀρήνημα. Diversae ab ea sunt interiectiones οὐάετ' οὐαί, de quibus v. quae in Thes. vol. 5 p. 2359 collecta sunt ex LXX interpretibus, Novo Testamento aliisque recentioribus, quos non est verisimile Aeschylum ὁδὲ cognitum habuisse.

ὀβρίκαλα *catuli*. De catulis leonum Ag. 143 μαλερῶν τε λεόντων πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρίκαλοισι. Non dicitur tamen de solis leonibus, sed etiam de catulis aliarum ferarum, velut luporum, quod annotarunt Eusta-

thius p. 1395, 47 et 1625, 47 et Aelianus N. A. 7, 47, τῶν δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιοῦτων ἀγρίων τὰ ἐκγόνα ὄβρια (καὶ ὄβρικαλα addit Nauckius) καλεῖται. καὶ μέμνηται δὲ Εὐριπίδης ἐν Πελοπιδί τοῦ ὀνόματος καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλοῖς (fr. 43). Photius p. 314, 23 ὄβρια καὶ ὄβρικαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνια. Αἰσχύλος Δικτυουλοῖς. Recte igitur Hesychius ὀβρικαλοῖς generatim explicat τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις.

ὄβριμος *robustus, validus*. De bellatoribus impetuosus Sept. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὄβριμων κομπάσματα (ubi in agro. nonnullis ὀβρίμων, frequenti in codicibus vitio, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1718). Ag. 1411 μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς, i. e. *grave*. Hic quoque in agraphis (nam ex M haec pars fabulae excidit) ὀβρίμων.

Ὅγκα *Onca*, Minervae epitheton apud Phoenices. Sept. 164 σύ τε, μάκαρ ἄνασσ' Ὅγκα, προφρόνως ἐπτάπυλον πόλεως ἔδος ἐπιρρῶς. Sic correxi pro pro (prō m. rec. in M) πόλεως | ἐπτάπυλον. 487 πύλας χῶν Ὅγκας Ἀθάνας. 501 Ὅγκα Παλλάς. Mire schol. ad v. 164 Ὅγκα Ἀθηνά τιμάται παρὰ Θηβαίοις. Ὅγκα δὲ παρὰ τοῖς Φοινίει. Nam Minerva nusquam Ὅγκαία, sed Ὅγκα dicitur, Ὅγκαίαι vero πύλαι portae Thebae nomen est, quae etiam Ὁγύγαι πύλαι dicta fuit: de quo v. Ungerus in Theb. Parad. vol. 1 p. 267. Recte igitur in scholio manus recentioris Ὅγκα παρὰ Φοινίειν ἢ Ἀθηνά. καὶ ὁ Κάδμος γάρ (conditor Thebarum) Φοινίει. In scholio ad v. 485 πύλας — τὰς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὅγκαίας, ἀφ' ἧς καὶ αἱ πύλαι Ὅγκαίαι, iterum male Ὅγκαίας dictum est pro Ὅγκας, recte vero in fine scholii Κάδμος — τῇ Αἰγυπτίᾳ (male Aegyptiam pro Phoenicia nominat) φωνῇ ταύτῃ (Ἀθηνά) ἐτιμῶσεν ἐκεῖ Ὅγκαν. Nomen Phoenicium esse etiam alii scriptores testantur, de quibus v. Thes. vol. 5 p. 1720 et Ungerum l.c., etsi incerta est origo, de quo dixit Valcken. ad schol. Eur. Phoen. 1062 vol. 3 p. 282 ed. Oxon.

ὁδε ἦδε τὸδε *hic haec hoc*. Feminini formae Doricae in melicis ἄδε τὰδε τὴδε τάνδε τάνδε.

ὁδε et adiective et substantive dicitur. Adiective dictum saepe cum articulo dicitur, et ita quidem ut articulus cum nomine vel praecedat, ut ὁ λόγος ὁδε, vel sequatur, ut ὁδε ὁ λόγος. Prioris generis exempla sunt Pr. 4 τόνδε — τὸν λεωργόν. 304 τόνδε τὸν Διὸς φίλον. 384 τῆδε τῇ νόσω. 704 τῆνδε τὴν νεάνίδα. 775 ἦδ' οὐκέτ' εὐξέμβλητος ἢ χρησμοδία. 904. ὁδε γ' ὁ πόλεμος. Pr. 939 τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 941 τόνδε τὸν Διὸς τράχιν. 980 τὸδε τοῦπος. 1030 ὁδ' οὐ πεπλάσμενος ὁ κόμπος. Sept. 682 τοῦδε τοῦ μιάσματος. Pers. 527 ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. Ag. 1217 τοῦσδε τοὺς δόμοις ἐφημερίων νέους. 1497 τὸδε τοῦργον. 1604 τοῦδε τοῦ φόνου. 1608 τοῦδε τάνδρος. [Ch. 146 τῆνδε τὴν κακὴν ἀράν.] Eum. 67 τὰσδε τὰς μάργους. 577 ὁδ' ἀνὴρ. 1021 τῶνδε τῶν κατευγμάτων. Suppl. 232 τόνδε τὸν τόπον. Fr. 339 τῆσδε τῆς προσωδίας. Et ὁδε post substantivum posito Pr. 386 τὰμπλάκημα τὸδε. 57 τοῦργον τὸδε. 556 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέειπα τὸδε. Pers. 1018 τὸ λοιπὸν τὸδε τὰς ἐμάς στολάς. Ag. 950 τὴν ἐξήνη τῆνδε. 1186 τὴν γὰρ στέγην τῆνδε. 1440 ἦ τ' αἰχμάλωτος ἦδε. 1581 1643 τὸν ἀνδρα τόνδε. 1650 τοῦργον οὐχ ἐκάς τὸδε. Ch. 550 τοῦνευρον ἐννέπει τὸδε. Fr. 737 τὴν νεάγγελτον φάτιν — τῆνδε. Eum. 46 τάνδρος τοῦδε. 206 τὰς προπομπούς δῆτα τὰσδε. 773 πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν αἰ

τῆνδε. 800 τῇ γῇ τῆδε. 912 τῶν δικαίων τῶνδε. Fr. 191 τοὺς σοὺς ἄθλους τοῦσδε. || ὁδε cum substantive, praecedente articulo et adiectivo, Pr. 286 τὸν περυγῶν τόνδ' ὀλωνόν. Sept. 638. τὸν αὐτὸν τόνδε τρόπον. Ch. 8 τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον. Eum. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων.

Multo frequentius tragici, epicorum et lyricorum poetarum exemplo, ὁδε sine articulo dixerunt, substantive et adiective vel praepositive vel postpositum, prout metro commodum est. Sic Pr. 20 προσπασσαλεύσω τῶδ' ἀπανθρώπων πάγῳ. 31 ἀτερπῇ τῆνδε φρουρήσεις πέτρων. 60 ἦδε γ' ὠλένη. 84 τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων. 87 τῆδ' ἐκκυλισθῆσαι τύχης. 100 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 107 τύχας — τὰσδε. 128 φίλια γὰρ ἦδε (ἄδε Hermannus) τάεις. 130 τόνδε πάγον. et in reliquis quum huius fabulae tum ceterarum sex fabularum locis ab Wellauero collectis, Pr. 143 148 178 183 223 249 270 282 316 326 338 339 393 509 578 616 627 738 748 758 769 871 872 926 965 968 1006 1018 1040 1060. Sept. 20 21 22 48 168 184 191 220 240 305 317 404 406 408 437 470 471 492 544 575 587 647 651 714 726 793 824 839 850 921 974 1006 1007 1013 1025 1030 1060 1069 1070. Pers. 117 140 171 192 204 214 226 227 233 256 262 263 344 439 607 615 619 622 [629, ubi τόνδε ex conjectura addidi] 675 679 705 719 737 758 761 762 766 777 785 873 880 895 910 914 941 1020 1044. Ag. 1 17 18 33 35 40 46 57 99 126 256 279 280 310 311 318 320 492 501 504 506 [520 τοῖσδ' (τοῖσιν Triclinius), vitiose pro καὶ νῦν, quod restitui] 540 542 543 545 575 619 645 829 855 867 896 906 917 934 946 965 975 1039 1042 1054 1055 1058 1070 1071 1089 1096 1101 1102 1119 1162 1182 1197 1202 1248 1271 1282 1283 1291 1294 1301 1363 1377 1393 1405 1409 1414 1419 1431 1438 1477 1481 1492 1494 1501 1506 1516 1518 1566 1567 1572 1583 1613 1614 1627 1635 1659 1670 1672 1673. Ch. 3 10 14 21 37 46 85 87 92 94 100 114 129 142 149 154 166 168 182 187 188 193 197 200 226 246 256 260 270 282 371 375 410 458 (ubi ἄδε M) 475 477 488 495 500 501 503 509 525 538 540 547 555 561 655 669 673 685 692 713 718 728 740 745 761 764 765 825 873 891 896 910 927 928 988 1003 1011 1015 1017 1029 1035 1038 1042 1043 1053 1054 1060 1065. Eum. 1 3 11 16 18 57 60 78 83 91 92 103 122 142 178 185 195 205 207 209 215 231 278 288 306 316 325 329 341 347 360 366 405 406 409 438 439 482 492 493 500 570 575 578 580 581 613 614 622 623 630 639 662 688 691 711 720 732 734 735 752 761 762 781 807 834 836 852 854 884 888 902 915 927 979 991 1005 1006 1011 1030. Suppl. 22 32 40 74 127 177 184 187 189 196 205 212 215 217 222 233 234 251 253 [256] 260 264 278 292 297 317 318 324 329 332 345 355 378 437 452 460 461 463 465 471 472 480 483 503 508 537 585 588 608 609 613 [634 τάνδε Πελασγίαν. Sic Hermannus pro τὰν Πελασγίαν πόλιν.] 642 660 680 710 712 713 725 731 755 826 830 912 952 964 985 997 1012 1024 1030 1034 1035 1050. Fr. 5, 4 73 124 166.

2. ὁδε substantive dictum, adiuncto saepe adiectivo. Pr. 1040 τὰσδ' ἀγγελίας ὁδ' ἐθώσεον. Sept. 1018 οὐς ἀτιμάσας ὁδε. 1075 ὁδε Καδμείων ἦρθε πολιν. Pers. 931 ὁδ' ἐγῶ, οἶοι, αἰακτοῦ. Ag. 1396 κρατήρα — κακῶν ὁδε πῆσας. Ch. 174 ὁδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 219 ὁδ' εἰμί. Eum. 252 ὁδ'

ἐνθάδ' ἐστὶ που καταπακῶν. Fr. 179 ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτε — ἐρριπεν. || ἦδε Pr. 823 τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρμ' ἀκήκοεν. || τὸδε (nominativus) [Pr. 535, ubi metro postulante τοῦτ' Hermannus] 766. Sept. 663. Pers. 1021. Ag. 160 1110 1310. Ch. 177. Eum. 589.

Genitivus τοῦδε Pr. 63 934 987 1059 1067. Sept. [374 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi conieci καὶ τοῦ συγκαρτίζει.] 1012 1017 1047. Ag. 1441 1446 1525 1590 1638. Eum. 594 652 Suppl. 321. || τῆδε Pr. 632 701 1070. Pers. 438. Suppl. 21 317. Fr. 311a. || τοῦδε (neutrum) Pr. 345. Eum. 645. Fr. 69.

Dativus τῷδε (genere vel masculino vel neutro) Pr. 52. Sept. 395 553 993 1037 1072. Ag. 1335 [1522] 1396, ubi τῷδε pro τάδε restituit Tyrwhittus. 1634. Ch. 4 892. Eum. 424 [Suppl. 790 τῷδε ex ὧδε corruptum]. τῆδε Pr. 737 745 782 784 819 844.

Accusativus τόνδε Pr. 43 70 522 524. Sept. 1020 1027 1047. Ag. 1433 1503 1539 1603. Ch. 904. Eum. 573 669 671. || τήνδε Pr. 61. Ch. 252 553. [Ag. 1056, ubi recte Musgr. τῆδε.] Eum. 140. Fr. 195, 1. || τὸδε Pr. 175. Sept. 532 844 982 1042. Pers. 723 1045. Ag. 532 877 931 1088 1107 1317 1414 1542. Ch. 170 439 841. Eum. 377 470 987. Suppl. 243.

Dualis Sept. 921 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν. Ag. 1648 ἀμφοῖν τοῖνδε. Ch. 931 στέγῃ μὲν οὖν καὶ τῶνδε συμμορᾶν διπλῆν, ubi τοῖνδε recte, ut videtur, Weckleinus in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

Pluralis. Nominativus αἰῶδε Ch. 1057 αἰῶδε πληθούσι δῆ. || τάδε Pr. 160 197 842. Sept. 217 846 973. Pers. 1 491 750 803. Ag. 428 623 1396 1406. Ch. 580 979. Eum. 480 672. Suppl. 210 434 622 1011. Fr. 129, 4 130.

Genitivus τῶνδε (trium generum) Pr. 14 247 798 931 956 995. Sept. 38 54 65 248 250 337 356. Pers. 170 175 217 223 225 [329 τοιῶνδε τῶνδε scripsi pro τοιῶνδ' ἀρχόντων.] 340 823. Ag. 211 272 397 851 961 1059 1223 1239 1368 1488 1590. Ch. 91 105 128 338 340 472 551 638 847 931 1056. Eum. 81 154 224 298 447 465 467 [550 ἐκ τῶνδε vitiose pro ἐκῶν δέ.] 673. Suppl. 259 406 459 729 916 944 965. Fr. 123.

Dativus τοῖσδε (masculini et neutrius generis) Pr. 51 157. Ag. 499 523 879 1463. Suppl. 389. || ταῖσδε Pr. 635.

Accusativus τοῦσδε Sept. 567 931. Pers. 446 450. Ag. 1662. || τάσδε Ch. 1061. Eum. 935 972 992. Suppl. 924. || τάδε Pr. 244 293 317 401 552 614 624 672 915. Sept. 235 252 312 [481 ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχῶν, ubi propter metricas rationes scripsi ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχίῃ.] Pers. 170 331 730 741 744 973. Ag. 363 409 448 501 933 935 956 961 1060 1131 1173 1204 1212 1264 1334 1342 1380 1570 1623 1649 1655 1658. Ch. 97 112 181 192 [224 τάδε in ἀρα mutavi.] 266 [276] 314 518 522 709 715 777 856 925 985. Eum. 391 436 469 545 601 745 837 852 870 927 949 968. Suppl. 13 229 398 402 486 902 950. Fr. 128 281, 8.

3. De usu et discrimine pronominum ὅδε οὗτος ἐκείνος videnda Apollonii disputatio in libro de pronomine p. 72 (332) et de syntaxi p. 87 et 99 (collato Ammonio p. 100 et 106), qui recte monuit differre illa ita ut duo priora πλησιάζοντα sint κατὰ τὴν δεξιάν, ἐκείνους vero πάντοτε ἐν ἀποστήματι dicatur. ὅδε autem de personis et rebus dicitur praesentibus, quae vel oculis conspici et digito monstrari possunt, ut ὁ ἀνὴρ ὅδε, ὁ τόπος ὅδε, vel eo-

gitantur, ut ὁ λόγος ὅδε, ὁ χρόνος ὅδε. Utriusque generis exempla non pauca inter locos reperiuntur supra allatos, quamobrem hic paucis defungi licebit.

ὅδε de locis qui commonstrari possunt dictum Pr. 20 τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. 31 ἀτερπὴ τήνδε φρουρήσεις πέτρᾳν. 130 τόνδε πτόνον. 1060 τῶν μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς.

ὅδε de personis praesentibus Pr. 632 τὴν τῆσδε (τοῦς) ἱστορήσωμεν νόσον, pariterque 737 745 782 784 819 823 844. Non raro verbis adiungitur veniendi vel accedendi significacionem habentibus. Pr. 562 τίνα φῶν λεύσσειν τόνδε; Sept. 80 ρεῖ πολὺς ὅδε λεῶς. 372 ἀναεῖ ὅδ' αὐτὸς Οἰδῖπου τόκος 501 Παλλὰς ἦδ' (sic Stanleius pro ἦτ') ἀγγίπτολις. 813 ἦκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶτος πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἦδ' Ἰσμήνη. Pers. 150 ἄλλ' ἦδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμάται μήτηρ βασιλέως. 247 τοῦδε γὰρ δράμαμα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὀρώ. Ch. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὀρώ κεκλαυμένην. 1048 αἰδε Γοργόνων δίκην φαισχίτῳνας. Eum. 244 τὸδ' ἐστὶ τάνδρος ἐκφανὲς τέκμαρ. Suppl. 218 ὀρώ τρίαῖν τήνδε. 220 Ἐρμῆς ὅδ' ἄλλος.

ὅδε de tempore praesente dictum. Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τὸδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος.

Saepe de rebus praesentibus rerumque statu dicitur: cuiusmodi exempla plurima sunt inter locos supra allatos. Nec de praesentibus solum dicitur, sed de rebus quoque vel proxime praeteritis, vel iam memoratis, vel proxime instantibus.

4. ὅδε ad sequentia referendum. Pr. 888 ὅς πρῶτος ἐν γυνάμ' τὸδ' ἐβάστασε —. Sept. 230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστὶ, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τὸδε. 442 πέμποιμ' ἀν ἡδῆ τόνδε. 631 τὸν ἔβδομον δὴ τόνδε — λέξω. Pers. 173 εὐ τὸδ' ἴσθι — μὴ σε δις φράσαι. 220 πρεμυνῶς δ' αἰτοῦ τάδε, — ἐσθλά σοι πέμπειν. 356 ἔδοξε παιδὶ σφ' ἑξέρη τάδε. 363 πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχους λόγον. 431 εὐ γὰρ τὸδ' ἴσθι. 435 εὐ νῦν τὸδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. 784 εὐ γὰρ σαφὺς τὸδ' ἴστε — 846 μάλιστ' ἦδε συμφορὰ δάκνει —. Ag. 205 τὸδ' εἶπε φωνῶν, ubi probabilis est τότ', quod restituit Stanleius]. 495 μαρτυρεῖ — κόνις τάδε. 832 πάυροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τὸδε —. 1665 οὐκ ἀν Ἀργεῖων τὸδ' εἶη, φῶτα προσσάινειν κακόν. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. 568 ὥστ' ἐπικάζειν τινὰ — καὶ τὰδ' ἐννέπειν. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τὸδ' ἐν φρεσίν —. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἀν τὸδ' εἰδείην πλέον —. 378 οὐδ' αὐ τὸδ' εὐφρον, τάσδ' ἀτμάσαι λίτας. 490 πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστὶν ἡξιωμένα. Fr. 155 καί με προσφωνεῖ τάδε.

5. ὅδε in appositione. Pers. 309 Λιλαῖος Ἀρσάμης τε κάργηστης τρίτος, οἷδ' ἀμρὶ νῆσον — κύρισον ἱσχυρὰν χθόνα. 313 Ἀρκεύς, Ἀδεύης καὶ Φερσεσάκης τρίτος, — οἷδε ναὸς ἐκ μίας πέσον. Sept. 406 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἰλῃχεν πύλας, γίγας ὅδ' ἄλλος. Ch. 60 τὸ δ' ἐβουχέιν, τὰδ' ἐν βροτοῖς θεός.

6. τῇδε adverbialiter dictum *hac parte s. hac ratione. sic.* Pers. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις. Ch. 307 τῇδε τελευτᾶν. Eum. 45 τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. || *hic, in hac terra s. regione.* Ag. 1056 οὗτοι θυραῖαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πᾶρα τρίβειν. Sic Musgr. pro τήνδ'. Suppl. 201 de Argivis τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.

ὁδηγέω *viam praeco.* Pr. 728 αὐταὶ σ' ὁδηγήσουσι.

ὁδῖος *bonum itineris faciendi omen exhibens*. Ag. 157 μῶριμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδῖων. 104 ὁδῖον κράτος αἰσίον ἀνδρῶν, quod schol. exp. τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὁφθέν. Hesychius ὁδῖος οἰωνός· αἰσίος.

ὁδῖσμά *via*. Pers. 71 πολύγυμφον ὁδῖσμά. Vocabulum alibi non lectum per βῦδισμα et πορείαν exp. schol. Byzantini. Dictum est, ut Blomfieldus annotavit, de navibus quae funibus inter se connexae pontis instar sunt. Correctoris alieuius coniecturam annotavit scholiasta vetus, γρ ἔρεισμά, τὴν ναῦν.

ὁδμή. V. ὁσμή.
ὁδοιπόρος *viator*. [Ag. 901 ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.] Fr. 121 ὁδοιπόρων δῆλημα χωρίτης δρῖκων.

ὁδός *via, iter*. Pr. 334 μὴ τί πημανθῇς ὁδῷ. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. 951 μῆδέ μοι διπλὰς ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλλῃς. Sept. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 335 διαμείψαι δωματίων στυγεράν ὁδόν. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδε. Ag. 80 τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει de sene dictum qui scipioni innixus incedit. Ch. 72 πόροι τε πάντες ἀκ' μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. 678 ἔξιτορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν. Eum. [770 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιας πόρους τιθέντες.] 1042 καθ' ὁδόν δ' ὁλοοῦσθε. Suppl. 716 πρῶρα πρόσθεν δυμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Fr. 93 ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. 155 δῶδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. 171 ἐπῆμην τῆς ὁδοῦ τροχῆλατον σχιστῆς κελεύθου τριόδον. 434 σπιδιον μῆκος ὁδοῦ. [Pr. 258 ἐξ τε δῆσφιν ἀντολὰς ἐγῷ | ἄστρων ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύσεις, ubi Stobaeus Ecl. phys. 1, 2 ὁδοὺς pro δύσεις. Recte legitur δύσεις, in quo consentit Achilles Tat. Isag. ad Aratum, ut postulat oppositum ἀντολὰς. Epitheton vero δυσκρίτους ad utrumque nomen pertinet.] || Improperie *vía, ratio*. Eum. 989 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδόν εὐρίσκεις. 1155 πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοὺ κακορρήμονας;

ὁδὸς *viam praeo*. Pr. 498 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὠδῶσα θνητούς. 813 οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐξ χθόνα. Ag. 177 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὀδῶσαντα.

ὁδύνη *dolor*. Eum. 843 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευράς ὀδύνα; scriptura propter improbabilem metri formam suspecta, quamobrem αὐτὸν δὲ conieci. ὦ δὲ coniecerat Wieselerus. Suppl. 563 ὀδύναις τε κεντροδαλῆτισι.

ὁδυνοσπᾶς *dolore convulsus*. Fr. 374 ἔξ ὁδυνοσπᾶδος κῶδυνοσπᾶδος λυγροῦ γέροντος.

ὁδυρμα *eiulatus*. Ch. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὁδυρματα.

ὁδυρμός *eiulatus*. Pr. 33 πολλοὺς δ' ὁδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει.

ὁδύρομαι *eiulor*. Pr. 642 καὶ λέγουσ' ὁδύρομαι θεόσσυτον χεῖμῶνα, ubi in M adscriptum est γρ. αἰσχύνομαι, quod recepi. Sept. 656 οὐτε κλάειν οὐτ' ὁδύρεσθαι πρέπει. De altera verbi forma δύρομαι suo loco dictum est.

Ὀδυσσεύς *Ulixes*. Ag. 841.

ὁζω *oleo*. Ag. 1310 τὸδ' ὁζει θυμάτων ἐφροσίνων.

ὁθεν *unde*. Pr. 644 διαφθοράν μορφῆς, ὁθεν μοι σχετλία προσέπατο. Pers. 822 ὁθεν πάγκλαυτον ἔξεμαθ' ἥθερος. Eum. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὁθεν. Sic Hermannus pro καρδία σέθεν. Eum. 933 οὐκ οἶδεν ὁθεν πληγαὶ βίdot. Suppl. 15 ὁθεν δὴ γένος ἡμέτερον. Fr. 322 ὁθεν καλεῖν Κουρήτα λαὸν ἤνεσαν. Eum. 216 Κύπρις —, ὁθεν βροτοῖσι γίνεταί τὰ φίλτατα. Conf. τόθεν.

ὁθοῦνεκα *quod, quia*. ὁθοῦνεκα, de quon. quae in Thes. dicta sunt vol. 3 p. 1059, ex ὁτου ἔνεκα *cuius causa* contractum est, ut οὔνεκα ex οὐ ἔνεκα, sed per abusum pro simplici δτι, ut οὔνεκα pro eodem vel pro ἔνεκα, dictum est. Sophoclis et Euripidis exempla non pauca sunt, Aeschyli unum Pr. 330 Ζηλὸς σ' ὁθοῦνεκ' ἐκτός αἰτίας κυρεῖς.

οἱ interiectio qua dolor vel indignatio exprimitur. Ea vel simplici vel duplici vel triplici usi sunt tragici. In codicibus vel οἱ vel οἱ scribitur. Cum ἐγῷ ubi coniungitur, ἐγῷ aphaeresin patitur, cum μοι vero coniuncta in unum coalescit vocabulum οἶμοι, de quo infra dicetur. Simplex οἱ apud Aeschylum Pers. 1003 βεβᾶσιν, οἱ (οἱ M), νῦνυμοι. 1045 οἱ μάλα καὶ τὸδ' ἀλγῷ et in antistropha 1053 μέλαινα δ' αὐτὸ μείξεται, | οἱ, στονόεσσα πλαγά. οἱ γῷ (in M constanter οἱ (vel οἱ) ἐγῷ scriptum legitur.) Ch. 691 887 893 et οἱ γῷ τάλαινα Sept. 808. Pers. 445. 517, ut suspectum sit quod Ag. 1257 cum hiatus scriptum est ὁτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλῶν, οἱ ἐγῷ ἐγῷ. Duplicationem οἱ (in M οἱ vel οἱ οἱ scriptum) uno vocabulo οἱοῖ, Pers. 931 ὁδ' ἐγῷ, οἱοῖ, αἰακτός. Eum. 841 οἱοῖ δᾶ, φεῦ. Suppl. 885 οἱοῖ πάτερ. Triplicatam Pers. 954 οἱοῖοῖ βόα, ubi M οἱ οἱ οἱ. In Suppl. 876 in M οἱ quinquies, ubi οἱοῖ οἱοῖ restitui.

Usitatus est οἶμοι in diverbiis pariter ac melicis carminibus tragicorum, cuius exempla multa sunt apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 334, et Euripidem, quattuor tantum apud Aeschylum, Ag. 1225 οἰκουρὸν, οἶμοι, τῷ μολόντι δεσπότη. Ch. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἶμοι. 875 οἶμοι, πανοῖμοι δεσπότη τοῦ πεπληγμένου, οἶμοι μάλ' αὐθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

Altera huius interiectionis scriptura est ὦμοι, quae ex ὦ et μοι coaliuit, in codicibus antiquioribus (velut Veneto A Iliadis et Mediceo Aeschyli et Sophoclis) fere constanter ὦμοι (i. e. ὦμοι) scripta, de qua dissensisse grammaticos docent Etym. M. p. 822, 34 et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 450, 6. ὦμοι probavit Apollonius in Bekk. Anecd. p. 536, 28, de quodixi in Lexico Sophocleo p. 334. Aeschyli pauca sunt exempla, Pr. 980. ΠΠ. ὦμοι. | EP. ὦμοι; τότε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται, ubi alterum ὦμοι addidit Ricardus Schneiderus, priore extra versum posito. Sept. 655 ὦμοι, πατρός δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Pers. 253 ὦμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. Ag. 1343 ὦμοι, πέπληγμα. 1345 ὦμοι μάλ' αὐθις (quod οἶμοι μάλ' αὐθις scriptum est Ch. 876.) Ag. 1494 1518 ὦμοι μοι κοῖταν τάνδ' ἀνελεύθερον —.

οἱ dativus pronomini reflexivi. V. I.
οἰακονόμος *gubernator*. Prom. 148 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου.

οἰακοστροφῆς *gubernatio*. Pers. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστροφούν, ubi Porsonius recte ψακοστροφούν.

οἰακοστροφός *gubernator*. Sept. 62 ὥστε ναὸς κενὸς οἰακοστροφός. Improperie Pr. 515 τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός;

οἶαξ *gubernaculum*. Ag. 663 οἶακος θιγῶν. Suppl. 717 οἶακος ἰθύντηρος ὑστάτου νεῦς. Improperie Sept. 3 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶακα νημῶν. Ag. 802 εὐπραπίδων οἶακα νέμω.

Οἰβάρης *Oebares*, n. pr. Persicum. Pers. 984 μέγαν τ' Οἰβάρην (syllaba media longa) ἔλιπες.

οἶγω *aperio*. Prom. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγειν στόμα. [Ch. 71 οἶγοντι δ' οὔτι νυμ-

φικῶν ἐδωλίω. Recte Scaliger θιγόντι.] Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἶγειν.

οἶδα *novi*, *scio*, perfectum est, quod a praesente fictitio eideō vel eīdō repetit grammatici. Prima et tertia persona omnibus scriptoribus communis est οἶδα et οἶδε vel οἶδεν, secunda οἶσθα. Reliquae formarum apud Aeschylum exempla reperuntur formae sunt imperativus tanquam ab ἴσθμι, quod finxerunt grammatici, ἴσθι cum plurali ἴστε, coniunctivus aoristi εἶδω εἶδης εἶδη εἰδῶμεν, optativus εἰδείην, infinitivus et participium perfecti εἰδέναι et εἰδώς εἰδυῖα, εἰδότες εἰδυῖαι, futuri forma media εἴσομαι. Plusquamperfecti ἤδη, (cum plurali ἤδεμεν), cuius de formis dixi in Lexico Sophocleo p. 385, nulla apud Aeschylum exempla sunt, unum alterius formae ἥσαν pro ἥδεσαν Pr. 451 κοῦτε πλινθοφείς δόμοις προσείλους ἥσαν, quibus alterum accedet, si Ag. 1099 recte Porsonus correxit ἥ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένον | ἥμεν, προφῆτας δ' οὔτινας ματεύομεν, ubi in M legitur ἥμεν, cuius mutandi necessitas nulla est.

Exempla verbi Aeschylea, quae infra posui secundum temporum et modorum ordinem digesta, ad unam omnia redeunt significationem *novi* s. *scio*, quibus non raro alia substitui possunt verba, quibus ipsis quoque sciendi notio inest, velut *didici*, *intellexi*, *memini*. Usitatissimum est οἶδα cum accusativo rei vel personae vel expresso vel intellecto, et adiuncto participio. Nec raro οἶδα, σάφ' οἶδα, καὶ γὰρ οἶδα mediae sententiae interponuntur. 2. cum nominativo participii. 3. cum infinitivo. 4. sequente ὥς vel ὅτι. 5. cum εἰ in interrogatione indirecta. 6. cum relativis pronomini-bus vel particulis.

οἶδα. Pr. 186 οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. 501 οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλύσαι ἔλawn. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστήσai με χρή. 915 ἐγὼ τὰδ' οἶδα. Pers. 341 Ξέρξη δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιάς μὲν ἦν. 824 μόνης γάρ, οἶδα, σοὺ κλύων ἀνέξεται. Ag. 611 οὐκ οἶδα τέρπιν. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἡστινος τυχὼν λέγω. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἀνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 234 τοὺς φιλάτους γὰρ οἶδα νῦν ὄντας πικρούς. 523 οἶδ', ὦ τέκνον, παρὴ γάρ. 690 οὐκ οἶδα. 1021 οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεί. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. 418 γένος μὲν οἶδα. 827 κληῖδας οἶδα δώματος μόνῃ θεῶν. Suppl. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ἐγώ. Fr. 196, 2 ἐνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρος περ ὦν, μέμψει.

οἶσθα. Pr. 328 ἡ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὦν περισσόφρων ὅτι γλώσση ματαίᾳ ζημία προστρίβεται; 607 δεῖξον, εἴπερ οἶσθα. Sept. 990 σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. Pers. 479 οἶσθα σημῆναι τορῶς; Ag. 1297 εἰ δ' ἐτητύμωας μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα. Ch. 522 θέλοντι δ' εἰπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τόδε. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μάδικεῖν. Suppl. 1057 σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.

οἶδε vel οἶδεν. Sept. 617 ἀλλ' οἶδεν, ὥς σφεχρὴ τελευτήσαι μάχῃ. Pers. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλεόν. Ag. 434 οὐς μὲν γὰρ τις ἐπέμψεν οἶδεν. Ag. 478 εἰ δ' ἐτητύμωας, τίς οἶδεν; 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς. 1228 οὐκ οἶδεν οἷα γλώσσα — τεύξεται. Ch. 570 Αἰγισθος εἴπερ οἶδεν, ἐκδημὸς περ ὦν. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τὸδ' ὅπ' ἄφρονι λύμα. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βίωτου.

ἴσθι, ἴστω, ἴστε. Pr. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῇ, ubi ἴσθι mediae sententiae interro-

situm est ut σάφ' οἶδα locis supra indicatis, pariterque σάφ' ἴσθι vel εὖ γὰρ ἴστε locis infra indicandis. Pers. 173 εὖ τὸδ' ἴσθι — μὴ σε δις φράσαι. 431 εὖ γὰρ τὸδ' ἴσθι, μηδὰμ ἡμέρα μιά πληθὸς τοσοῦτάρθμον ἀνθρώπων θανεῖν. 435 εὖ νῦν τὸδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. 337 πλήθων μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἔκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 680 ἴσθι τάλῃθ' κλύων. 932 γνῶμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1302 ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὐς' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 1616 δημορριφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμοις ἀράς. 1670 ἴσθι μοι δώσω ἀποινα. Ch. 574 ἀρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ. 794 ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντα. Suppl. 434 ἴσθι γάρ, παισὶ τὰδε καὶ δόμοις ὁπότερ' ἂν κτίσης, μένει. 459 ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλῇ. Ch. 602 ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς. Pers. 211 εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμός — θαυμαστός ἂν γένοιτ' ἀνὴρ. εἰδείην. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τὸδ' εἰδείην πλεόν. || εἰδῶ. Ch. 439 ὡς τὸδ' εἰδῆς. Pr. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. 890 εἰδῶμεν εἰ (sic Turnebus pro ἥ) νικῶμεν ἢ νικώμεθα. Suppl. 1021 ἀλλ' ὥς ἂν εἰδῇτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεί, — ἡνιοστροφῷ δρόμου ἑξωτέρω. Nam sic correctum est quod in M legitur ἄλλος ἂν εἰδῇ τοῦτ' ἀρ' — ἡνιοστρόφου.

εἰδέναι. Ag. 1196 προυμῶσας τὸ μ' (τὸ μὴ Dohraeus) εἰδέναι. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. 1371 τρανὺς Ἀτρεΐδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Ch. 690 τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι. Fr. 181 σίτον δ' εἰδέναι διώρισα. || εἰδώς. Sept. 68 εἰδώς τὰ τῶν θύραθεν. 375 λέγοιμ' ἂν εἰδώς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. Ag. 838 εἰδώς λέγοιμ' ἂν. 934 εἰδώς γ' εὖ τὸδ' ἔξεῖπον τέλος. Suppl. 215 εἰδώς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνώῃ βροτοῖς. 322 εἰδώς δ' ἀμὸν ἀρχαῖον γένος. 930 ὡς ἂν εἰδῶς ἐννέπω σαφέστερον. Fr. 286 ὁ χρησὶμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς σοφός. Pr. 1040 εἰδότη τοι μοι τὰ δ' ἀγγελάς δδ' ἐθώλυε. Suppl. 742 λέγω πρὸς εἰδῶτα. Ag. 1368 σάφ' εἰδῶτας χρὴ τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. 1402 πρὸς εἰδῶτας λέγω. Ch. 201 ἀλλ' εἰδῶτας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα. Pr. 1076 εἰδυῖαι γὰρ κοῦκ ἑξαίφνης οὐδὲ λαθραῖως. Pr. 441 καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν ὑμῖν λέγοιμι. || De plusquamperfecto ἥμεν et ἥσαν supra dictum est.

εἴσομαι. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι. 659 τὰχ' εἰσόμεσθα τοῦπίσῃμ' ὅπη τελεί. Pers. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει (εἴση M) πάντα ναμερτή λόγον. Ag. 489 τὰχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φασεσφόρων — παραλλαγός. Ch. 305 εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται (Αἰγισθος). Suppl. 938 εἴσει σὺ τ' αὐτὸς χοῖ Εὐνέμποροι σέθεν. Sic Burgessius correxit quod est in M εἰσθηγαυτοσ χοῖ, adscripto in margine ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ Εὐνέμποροι.

Οἰδιπόδης *Oedipus*. Epica haec nominis forma est, cuius casibus obliquis interdum uti sunt tragici. Genitivus est apud Aeschylum Sept. 725 κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρονος. 886 πατρός Οἰδιπόδα. 1055 Οἰδιπόδα γόνος. Accusativus 752 πατροκτόνον Οἰδιπόδαν. || Frequentior alterius formae usus est Οἰδῖπου. Sept. 203. 677 Οἰδῖπου τέκος. 372 Οἰδῖπου τόκος. 654. Οἰδῖπου γένος. 801 Οἰδῖπου γένει. 833 γένεος Οἰδῖπου τ' Ἀρά. 709 Οἰδῖπου κατεύματα. 807 Οἰδῖπου τόκω. 976. 987 Οἰδῖπου σκιά. Οἰδῖπου inscripta fuit secunda tetralogiae Oedipodae fabula, ex qua unum superest fragmentum (171).

οἰδματόεις *fluctuosus*. Fr. 66 πολὺν οἰδματόεντα — πόρον.

οἰζύς *miseria*. Ag. 756 ἐκ δ' ἀγοθᾶς τύχας γένοι βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1461 ἀνδρὸς οἰζύς. Eum. 893 πάσης ἀπήμον' οἰζύος. Suppl. 875 corrumpit οἰζύος ὄνομα, ubi οἰζύος νόμον coniecit Hermannus.

οἶκαδε *domum*. Ag. 1337 θεοτίμητος δ' οἶκαδ' ἰκάνει.

οἶκεῖος *domesticus*. Pr. 396 σταθμοὶς ἐν οἶκειοις. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἶκειάς βορᾶς. Ch. 675 οἶκειά σαγή. Fr. 1 οἶκειός λέβης.

οἶκέτης *domus habitator*. Ag. 733 ἀμαχον ἄλγος οἶκέταις. Ch. 737 πρὸς μέν οἰκέτας — γέλων κεύθουσα. 962 μέγα δ' ἀφρηρέθην ψάλιον οἰκετῶν. Sic Franzius pro οἰκῶν.

οἶκῶ *habito*. Pr. 715 λαϊὰς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες. 806 χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα. Ag. 1234 Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι. Eum. 758 ἐν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρώϊος. 838. 871 ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ τε γᾶς (sic Hermannus pro γᾶν) οἰκεῖν (οἰχνεῖν alio tempore Hermannus, servato κατὰ τε γᾶν). 194 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκράς. 654 ἐν Ἀργεὶ δώματ' οἰκῆσει πατρός. Suppl. 961 παρέστιν οἰκεῖν καὶ μορορρύθμους δόμους. 1011 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ οἰκεῖν.

οἶκημα *habitaculum, domicilium*. Ag. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναῖουσιν.

οἶκησις *habitatio*. Suppl. 1009 οἰκησις δὲ καὶ διπλὴ πάρα.

οἰκητῆρ. V. οἰκιστῆρ.

οἰκήτωρ *incola*. Pr. 351 Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων. Suppl. 952 τῆσδε γῆς οἰκήτορας.

οἰκιστῆρ *habitor*. Sept. 19 ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσιπιδιφόρους, ubi οἰκητῆρας ex apographis restitutum.

Οἰκλείδης *Oeclida, Oeclis filius*. Sept. 382 μάντιν' Οἰκλείδην σοφόν.

Οἰκλῆς *Oeclis, Antiphatis vel Mantii filius*. Sept. 609 υἱὸν Οἰκλέους.

οἶκοθεν *domo*. Suppl. 390 δεῖ τοι σὲ φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἶκοθεν.

οἶκοι *domi*. Fr. 306 οἶκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

οἶκονόμος *domum regens*. Ag. 150 οἶκονόμος δολία μνάμων μῆνις.

οἶκος *domus*. Non raro ita dicitur ut familiae vel patriae insit significatio. Prom. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. Sept. 190 οἶκω καὶ πόλει πλεόν κακόν. Ag. 18 οἶκου τοῦδε συμφοράν. 37 οἶκος δ' αὐτός — σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 136 οἶκω γὰρ ἐπίφοβος Ἀρτεμὶς ἀγνά. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. 1532 πίννοντος οἴκου. Ch. 579 φύλασσε τὰν οἶκω καλῶς. Eum. 459 μολύν ἐς οἶκον. 751 οἶκον ψήφος ὠρθωσεν μία. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. Fr. 422 ἀκνίσωτος οἶκος. Frequens numeri pluralis usus non solum de pluribus, sed etiam de una domo dicti. Pers. 524 ἐξ οἴκων ἐμῶν. 230 εὐτ' ἂν εἰς οἶκους μόλωμεν. 833 ἐλθοῦς ἐς οἶκους. 862 εὐ πράσσοντας ἄγον οἶκους. Ag. 35 χέρα ἀνακτορ οἴκων. 156 οἶκοις βασιλείοις. 237 φθόγγον ἀραῖον οἶκοις. 344 πρὸς οἶκους. 427 τὰ μὲν κατ' οἶκους ἐφ' ἑστίαις ἀχη. 761 οἴκων γὰρ ἐμυθόικων καλλίπαις πότμος αἶψ. 961 οἶκοις (sic Porsonus pro οἶκος) δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς — ἔχειν. 1481 μέγαν οἶκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς, ubi οἶκος τοῖσδε ex glossmate illatum esse, Aeschylum vero aliud quid scripsisse versus antistro-

phici 1505 metrum docet ὡς μὲν ἀναίτιος εἴ. 1524 δολίαν ἀτην οἶκοισιν ἔθηκε. 1554 οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Ch. 76 ἐκ γὰρ οἴκων πατρίων δούλιον ἐσάγον αἶσαν. 719 φίλαι δμῶιδες οἴκων. 765 ἐπ' ἀνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων. 862 Ἀγαμεμνονίων οἴκων δλεθρον. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων. [962 οἴκων vitiose pro οἰκετῶν]. Eum. 239 προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἶκοις. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Eum. 452 πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερῶμεθα οἶκοις. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαίδες οἴκων. [Ch. 29 οἴκων pro δόμων coniecit Keckius, quia versus antistrophicus ab syllaba longa incipit.]

οἰκουρέω *domi sedendo tueor*. Ag. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

οἰκουρός *domi manens s. sedens*. Ag. 1225 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στραφῶμενον οἰκουρόν. 1626 γύναι, σὺ τοὺς ἦκοντας ἐκ μάχης νέον οἰκουρόν — ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον.

οἶκοφύλαξ *domus custos*. Suppl. 27 Ζεὺς σωτὴρ τρίτος οἶκοφύλαξ ὁσίων ἀνδρῶν.

οἰκτεῖρ *commiseror*. Pr. 351 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων ἰδὼν ψκτεῖρα. Pers. 198 πατὴρ παρίσταται Δαρείος οἰκτεῖρων σφε.

Ag. 1241 ἀληθόμαντιν οἰκτεῖρας ἐρεῖς. 1321 οἰκτεῖρω σε θεσπάρτον μόρου. Ag. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτεῖρω πολὺ. Ch. 502 οἰκτεῖρε θῆλυν ἀρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. Suppl. 209 κόπων οἰκτεῖρε μάπολῳτάς. Fr. 196, 16 ἰδὼν δ' ἀμυχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ. De duplici huius verbi scriptura, οἰκτεῖρω et οἰκτῖρω, et Acolico οἰκτῖρῳ (non οἰκτέρῳ: v. Lehrs. ad Herodian. p. 150) dixerunt L. Dindorfius in Thesaurο vol. 5 p. 1802, Kirchhoffius in Relationibus menstruis Academiae Borussicae a. 1872 p. 237—241 et Bambergius in Ephemeride Berolinensi (Zeitschrift für Gymnasialwesen) a. 1874 p. 621.

Utramque formam, οἰκτεῖρω et οἰκτῖρω, memoravit Herodianus locis ab L. Dindorfio et Kirchhoffio collectis, sed ita ut solum probaret οἰκτεῖρω cum futuro οἰκτέρω, ut φθεῖρω φθερέω, ἀγείρω ἀγερῶ et alia huiusmodi dicuntur, nec dubitandum quin haec legitima et usitata verbi forma fuerit, non obstante epigrammate sepulcrali, seculi, ut videtur, sexti aute aerae nostrae, quod Kekulé ex lapide descriptum edidit (die antiken Bildwerke im Theseion p. 189), in quo est Τήχον οἰκτίρας, ut ei et i longum in inscriptionibus saepe sunt permutata, nec versu Euripidis Med. 656, ubi quod in codicibus legitur ψκτεῖρεν παθοῦσαν, non ψκτεῖρεν scribendum, de quo cogitavit Kirchhoffius, sed quod editores metro postulante restituerunt ψκτιεν, neque οἰκτεῖρω in versu Aeschyli fr. 196 (apud Strabonem 4 p. 183) in οἰκτῖρω cum Kirchhoffio mutandum. Futuri exempla alia nulla supersunt.

οἰκτίζω *commiseror*. Pr. 68 ὅπως μὴ σωτὸν οἰκτεῖς πῶτε. 684 μηδὲ μ' οἰκτίσας εὐνθαλπε. Suppl. 637 οὐνεκ' ψκτισαν ἡμᾶς. Forma media 1032 ἐπίδοι δ' Ἀρτεμὶς ἀγνά στόλον οἰκτιζομένα. Eum. 515 ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθῆς οἶκτον οἰκτίσαιο.

οἰκτισμός *eiulatus*. Eum. 189 μύζουσιν οἰκτισμὸν πολύν. Ab οἶκος sic distinguit Ammonius p. 102 ut οἶκος sit οἰκτιζομένου ἕλεος, οἰκτισμός δὲ λόγος τοῦ οἰκτιζομένου.

οἶκος *commiseratio*. Pr. 239 θνητοὺς δ' ἐν οἶκῳ προβέμενος. Sept. 51 οἶκος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. Suppl. 386 δυσπαραθέλκοις παθόν-

τος οἰκτοῖς. 486 τάχ' ἂν τις οἰκτος εἰσιδὼν τάδε, ubi mire de commiserante dictum est. οἰκτρός, quod pro οἰκτρίμων dictum sit, coniecit Stanleius. || *gemitus, eiulatus*. Ch. 410 τόνδε κλύουσιν οἰκτον. Eum. 515 τεκοῦσα νεοπαθῆς οἰκτον οἰκτίσαιο. Suppl. 59 οἰκτον [οἰκτρὸν addit M, quod deleuit Bothius.] αἰων. 64 πεν-θεὶ νέον οἰκτον ἤθewν, i. e. νέων οἰκτον ἤθewν.

οἰκτρός *miserandus, miserabilis*. Pr. 238 πημοναῖσι κάμπτομαι, πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. 435 στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν. Suppl. [59 οἰκτον οἰκτρὸν αἰων, ubi οἰκτρὸν recte deleuit Bothius.] 61 οἰκτράς ἀλόχου. Sept. 321 οἰκτρὸν γάρ πόλιν ὠδ' ὠγυγίαν Ἀἶδα προΐαψαι.

οἰκτρώς *miserabiliter*. Pers. 444 τεθνασιν οἰκτρώς (sic ex apogr. pro αἰχρῶς) δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. 688 οἰκτρώς καλεῖσθ' ἐμε.

οἶμοι. V. οἶ.

οἶμαι. V. οἶμαι.

οἶμος *via*. Pr. 2 Σκύθην ἐς οἶμον. 394 λευρὸν γάρ οἶμον αἰθέρος φαίρει. Femininum est fr. 236 ἀπλὴ γὰρ οἶμος εἰς Ἀἶδον φέρει.

οἰμωγὴ *ploratus, eiulatus*. Pers. 426 οἰμωγὴ — κατεῖχε πελαγίαν ἄλα.

οἰμωγμα i. q. οἰμωγή. Sept. 8 ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμοῖς πολυρρόθοις οἰμώγμασιν τε. 1023 δευμόλποις προσέβειν οἰμώγμασιν. Ag. 1346 τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι. ubi alia apographa (nam ex M haec pars fabulae excidit) οἰμώγμασιν. 1366 τεκμηρίοισιν ἔξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα. 1384 κὰν δυοῖν οἰμωγμάτων (sic Elmsleius pro οἰμώγμασιν) με-θῆκεν αὐτοῦ κῶλα.

οἰμῶζω *ploro, eiulo, lamentor*. Ag. 1599 ἐπι-γνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον ψμῶξεν. Ch. 8 οὐ γάρ παρῶν ψμῶξα σὸν, πάτερ, μόρον.

οἰνηρός *vinarius*. Fr. 196 μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὕδατρους (πίθους).

[οἶνο πλῆξ *vino percussus*, i. e. *ebrius*. Hesychius μεθύσταδες: ὡς οἶνοπλήγες μεθύσταδες γάμων, μεθύουσαι καὶ εἰς γάμους συνοῦσαι. Aeschylus ex Lycurgia versum esse ὡς οἶνοπλήγες καὶ μεθύσταδες γάμων coniecit Hermannus p. 410].

οἶνος *vinum*. Ag. 971 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρὰς οἶνον. Eum. 728 οἶνω παρη-πάτρηας ἀρχαῖας θεάς. Fr. 288 κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

οἶνός μοι i. *inebrior*. Suppl. 409 δεδορκός μοι μὴδ' ἄγαν ψνωμένον. Sic Salvinus pro ψνω-μένον.

Οἶνος *Oenops*, Hyperbii pater, dux Thebanorum. Sept. 504 κενὸς Οἶνοςπος τόκος.

οἰοβουκόλος *unius vuccae pastor*. Suppl. 304 de Argo Ius pastore ποῖον πανόπτην οἰοβου-κόλον λέγεις;

οἶομαι et οἶμαι *opinor*. Pr. 208 ψοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόειν. 268 οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ψόμην τοιαῖσι με κατισχανεῖσθαι. 958 κρείσσον γάρ οἶμαι τῆδε λατρεῖν πέτρῳ. Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν. [1521 οὐτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι.] Ch. 758 πολλὰ δ', οἶομαι, ψευθεῖσα. Eum. 470 τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τις οἶεται τόδε βροτὸς δικά-ζειν. Plut. Mor. p. τὸ δὲ μηδὲν οἰεσθαι (κατ' Αἰσχύλον) μέγα. Quod adde fragmentis. [De forma activa οἶω vel οἶω temere illata Pr. 189 v. Praef. ed. meae Londin. a. 1866 p. XI.]

[οἶος *solus*. Pers. 651 οἶον, quod in M legitur, ex οἶον corruptum, quod ego restitui, pro οἶον

accepit scholiasta per μόνον interpretatus.] || οἶον *solummodo*. Ag. 131 οἶον μὴ τις ἄγα θεόθεν κνεφάση.

Οἶος nomen oppidi, de quo Stephanus Byz. Olos: πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος Μυσοῖς (fr. 143).

οἶος *qualis*. Pr. 92 ἴδεσθ' ἐμ' οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός· δέρχεσθ' οἶαις αἰκίαισιν διακναιόμε-νος — ἀθλεύσω. 141 εἰσίδεσθ' οἶω δεσμῷ προσ-παρτός ἐγώ — φρουρὰν ἀζηλον ὀχρήσω. ubi in apogr. εἰσίδεσθ' ἐμ' οἶω, pronomine ab interpolatore illato, qui non animadverterat post προσπαρτός excidisse ἐγώ, quod ego addidi. Pr. 306 δέρκου — οἶαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 477 κλύουσα — οἶας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμψάμην. 603 δυσδαμόνων δὲ τίνες οἶ, ἐή, οἶ· ἐγὼ μογοῦ-σιν; 703 ἀκούσασθ' οἶα χρὴ πάθη τλῆναι [908 οἶον corruptum ex τοῖον.] 1015 σκέψαι — οἶός σε χεῖμων — ἔπεισι. Sept. 633 λέξω — οἶας ἀράται καὶ κατεύχεται τύχας. Pers. 267 φράσαιμ' ἂν οἶ· ἐποραύνθη κακά. 645 πέμπετε δ' ἄνω τὸν (τὸν ego addidi) οἶον οὐπω Περσὶς αἰ' ἐκάλυψεν. 726 πᾶς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἶον ἤνυσεν κακόν. 760 ἔργον — οἶον οὐδέπω τὸδ' ἄστῳ Σούσων ἔξεκείνωσεν. Ag. 564 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἶω-νοκτόνον, οἶον παρῆιχ' ἀφερτον ἰδαία χιών. 1228 οὐκ οἶδεν οἶα γλώσσα — τεύξεται. Ch. 202 εἰδὼτας μὲν τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα, οἶοισιν ἐν χειμῶσι — στροβούμεθα. 389 τί γὰρ κεύθω φρε-νός οἶον (sic Hermannus pro τοῖον) ἔμψας ποτᾶ-ται. Eum. 191 ἄρ' ἀκούετε οἶας ἐορτῆς ἐστ' ἀπό-πτυστοι θεοὶς στέργηθρ' ἔχουσαι; 666 πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός — οἶον ἔρνος οὐτὶς ἂν τέκοι θεός. Eum. 705 πόλεως σωτήριον ἔχοιτ' ἂν, οἶον οὐτὶς ἀνθρώπων ἔχει. 950 ἢ τὰδ' ἀκούετε — οἶ' ἐπι-κραίνει; Suppl. 104 ἰδῶσθ' δ' εἰς ὕβριν βρότειον, οἶα (οἶα Schuetzius) νεάζει πυθμὴν δι' ἀμόν γάμον τεθαλῶς. [Fr. 214 οἶον pro ἴσον scribendum videri posse dixi s. v. ἴσος.] Sept. 402 de noctis imagine in scuto Tydei expressa τάχ' ἂν γένοιτο (ἢ νῦξ) μάντις οἶα πείσεται. Sic restitui, collato loco simili Eurip. Phoen. 1133, pro scriptura inter-полата ἢ ἀνοιδί τινι, quae est in M.]

οἶα adverbialiter, *quomodo*. Ag. 1041 οἶά τις ἐουθᾶ — ἀηδύν.

οἶος exemplo inferendo serviens Pers. 21 οἶος Ἀμίστρης ἡδ' Ἀραφρένης. 866 οἶαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελειώδες εἰσὶ πάροικοι. 884 οἶα Λέσ-βος ἐλαιόφυττός τε Σάμος. 957 οἶος ἦν Φαρανδά-κης. Ag. 399 οἶος καὶ Πάρις.

οἶος frequens in exclamacionibus lamentantium. Sept. 256 ὦ Ζεῦ, γυναῖκῶν οἶον ὠπασας γένος. Pers. 733 οἶαν ἄρ' ἤβην εὐμάρων ἀπώλεσε. Pers. 1006 οἶον δεδορκεν ἄτα. Pers. 1007 οἶαι δι' αἰῶ-νος (δι' αἰώνος corruptum) τύχαι. Ag. 1256 οἶον τὸ πῦρ.

οἶός τ' εἰμί *facere possum*, οἶόν τ' ἐστὶ *fiere potest*. Pr. 41 ἀνηκουστέην δὲ τῶν πατρὸς λό-γων οἶόν τε πῶς; 84 τί σοι οἶοι τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντῆσαι πόνων; 107 οὔτε σιγὰν οὔτε μὴ σι-γὰν τύχας οἶόν τε μοι τὰδ' ἐστί.

οἶός περ *qualis*. Ag. 607 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολῶν, οἶαν περ οὐν ἔλειπε. 1046 — ὅ- ἔχεις παρ' ἡμῶν οἶαν περ νομίζεται.

οἶόφρων *solitarius*. Suppl. 795 οἶόφρων κρε-μᾶς γυπιάς πέτρα. Vocabulum alibi non lectum.

οἶστοδέγωμιν *sagittas recipiens*. De pharetra Pers. 1020 τάνδε τ' οἶστοδέγωμιν.

οἰστράω vel οἰστρέω *furo*. Pr. 836 ἐντεθεθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν κέλευθον ἤξας.

οιστρήλατος *oestro percitus*. Pr. 580 οιστρηλάτω δὲ δειύασι.

οιστροδίνητος *oestro circumactus*. Pr. 589 τῆς οιστροδίνητος κόρης.

οιστροδόνητος *oestro quassatus*. Suppl. 572 οιστροδόνητον ἴω.

οιστροδόνοος *oestro quassatus*. Suppl. 17 τῆς οιστροδόνου βοός.

οιστροπλήξ *oestro percussus*. Pr. 681 οιστροπλήξ δ' ἐγὼ — ἐλαύνομαι.

οἶστρος *oestrus*. Schol. Apoll. Rh. 3, 276 ὁ μὲν γὰρ μύψ ἐκ τῶν ζύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλέοντων Ζωαρίων. Hesychius μύψ· μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βούς καὶ πᾶν ζῶον ἐλαύνουσα, οἶστρος δὲ μόνον βοῦν. V. Thes. vol. 6 p. 1838. Pr. 567 χρίει τις αὐτὸν τὰν τάλαιναν οἶστρος. 880 οἶστρου δ' ἄρδης χρίει μ' ἄπυρος. Suppl. 541 ἴω οἶστρω ἐρεσσομένα. 308 ΧΟ. βοηλάτην μύψα κινητήριον. ΗΑ. οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας. Sic Turnebus. In M πέλας, adscripta coniectura inepta οἶμαι παῖδες. Ἰνάχου πέλας Hermannus. [Ἰστρος fr. 159 in codicibus nonnullis Hephaestionis et Prisciani in οἶστρος corruptum.]

οἶστρώδης *quo quis velut oestro agitur*. Hoc fortasse restituendum Suppl. 162 ἃ Ζήν, Ἰούς οἶστρώδης | μῆνις μαστίκειρ' ἐκ θεῶν, ubi in M est ἀζηνίουσιω (accentibus ersionis) μῆνις μαστίειρ' ἐκ θεῶν, de quo loco supra dixi p. 166b.

[οἰχνέω *abeo, discedo*. οἰχνεῖν pro οἰκεῖν coniecit Hermannus Eum. 838 871.]

οἰχομαι (cum imperfecto ψάχων et perfecto ψάχκα) *profectus sum, abii*. Pers. 1 Περσῶν τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 13 πᾶσα γὰρ ἰσχύς Ἀσιατογενὴς ψάχκε. 178 ἰσάων γῆν οἰχεται. Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύεας οἰχεται. 117 ἀνὴρ δ' οἰχεται φεύγων. 122 φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἰχεται. 147 οἰχεται δ' ὁ θῆρ. Pers. 60 τοῖονδ' ἄνθος Περσίδος αἶας οἰχεται ἀνδρῶν. || *perii*. 262 τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἰχεται πεσόν. Ag. 172 τριακτῆρος οἰχεται τυχῶν. 657 ψάχοντ' ἄφαντοι. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἰχεται γένος. 776 Ὀρέστης ἐλπίς οἰχεται δόμῳ. Eum. 263 τὸ διερόν πέδοι χύμενον οἰχεται. Suppl. 786 οἰχομαι φόβῳ. Pers. 916 μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων. 546 μόρον τῶν οἰχομένων.

[οἶω. V. οἶομαι.]

οἰωνόθροος *ab avibus clamatus*. Ag. 56 οἰωνόθροον γόνον.

οἰωνοκτόνος *aves interficiens*. Ag. 563 χεῖμνα — οἰωνοκτόνον.

οἰωνόπλοος *qui circa aves versatur, avium observator, auspez*. Suppl. 57 ἐλ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων.

οἰωνός *avis*. Pr. 125 τί ποτ' αὐτὸ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; 281 αἰθέρα θ' ἄγνων πόρον οἰωνῶν. 286 τὸν πτερυγικὴν τόνδ' οἰωνόν. 395 τετρασκελὴς οἰωνός. 488 ταμψωνύχων τε πτησιν οἰωνῶν. Sept. 24 de Amphiarao vate οἰωνῶν βοτήρ. 1020 πετηνῶν ὑπ' οἰωνῶν ταφέντα. Ag. 113 οἰωνῶν βασιλεὺς.

ὀκνέω *metuo*. Pr. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θράξει φρένας.

ὀκνος *cunctatus, segnitia*. Sept. 54 καὶ τῶνδε πῆστις οὐκ ὀκνῳ χρονίζεται. || *timor*. Ag. 1009 καὶ τὸ μὲν πρό (conieci καὶ τὸ μὲν τι) χρημάτων πτησίῳ ὀκνος βαλύν.

ὀκρνος *locusta*. Photius p. 326, 9 ὀκρόνους· τοὺς πάρνοπας. Ἀσχύλος Φιλοκτῆτη (fr. 250) οἱ δὲ ἴωνες ἀττελέβους. Hesychius ὀκρόνους·

τοὺς ἀττελέβους. καὶ τὰ ἀκριδῶδη οὕτω λέγεται. Vocabulum aliunde non cognitum, sine accentu scriptum apud Hesychium et Photium. Oxytonum vero apud Hesychium est ἄκρνοι· ἀττελέβοι. Similis forma est κόρνωψ.

ὀκριόεις *asper*. Pr. 282 ὀκριόεσση χθονὶ τῆδε πελῶ. Sept. 300 χερμάδ' ὀκριόεσαν.

ὀκρις. Pr. 1016 ὀκριδα (ἀκριδα Aldus et Robortellus) φάραγγα ὀκριδα, quod substantivum esse accentus docet, adiective dixit Aeschylus pro ὀκριόεσαν, quo usus est v. 282 ὀκριόεσση χθονὶ τῆδε πελῶ. Recte igitur schol. per τραχέαν interpretatus est, i. e. *asperum, confragosum*, ut ὀκριάζειν et ὀκριοῦσθαι per τραχύνεσθαι explicant grammatici et veteres Latinos *ocrem* montem *confragosum* dixisse Festus p. 181, 17 ed. Muell. docuit Livii Andronici exemplis usus. Substantivum ὀκρις annotarunt Erotianus p. 278 (103, 3 ed. Klein.) ὀκρις (ὀκρις Stephanus): τραχύς, ἀλλ' οὐχ, ὥς φησι Βακχείος, γωνία, et Galenus Gloss. p. 532 ὀκρις: ἔξοχή προμήκης. V. Thes. vol. 5 p. 1858.

Ὀκτώπας *fluvii nomen* fr. 148, de quo Photius p. 326, 15 Ὀκτώπαν ποταμὸν Ἀσχύλος διαπέπλακεν ἐν (διαπέπλευκε codex, quod correxit Cobetus Var. Lect. p. 121) Νεανίσκοις. Hesychius Ὀκτώπας: ποταμός.

ὀλβίζω *beatum praedico*. Ag. 928 ὀλβίσιαι δὲ χρῆ βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοί φίλῃ.

ὀλβιος *beatus, fortunatus*. Ag. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει. Suppl. 526 ὀλβιε Ζεῦ.

ὀλβος *opulentia, opes, felicitas*. Sept. 770 ἀνδρῶν ἀλφειστᾶν ὀλβος ἄγαν παχυνθείς. Pers. 164 μὴ μέγας πλοῦτος (δαίμων Heimsoethius) κοινίτας οὐδὰς ἀντρέψῃ ποδὶ ὀλβον. 252 κατέφθαρται πολὺς ὀλβος. 709 ὦ πάντων βροτῶν ὑπερσῶν ὀλβον εὐτυχεῖ πότμῳ. 756 πατρῶν δ' ὀλβον οὐδὲν αὐεάνειν. 826 μηδέ τις — ὀλβον ἐκχέη μέγαν. Ag. 471 κρίνω δ' ἄφθορον ὀλβον. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὀλβον. 837 τὸν θυραῖον ὀλβον εἰσορῶν. Ch. 865 ἀρχὰς τε ποლისσόνους ἔξει, πατέρων μέγαν ὀλβον. Eum. 537 ἐκ δ' ὑγείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολυεύκτος ὀλβος. 563 τὸν πρὶν ὀλβον ἔρματι προσβαλὼν Δίκας.

ὀλέθριος *exitiosus*. Sept. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλευσεται. 704 τί οὖν ἐτ' ἀνσαινοίμεν ὀλέθριον μόρον; Ag. 1156 γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων. Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον.

ὀλεθρος *exitium*. Ch. 862 Ἀγαμεμνονίῳ οἴκῳ ὀλεθρον. Eum. 935 σιγῶν ὀλεθρος.

ὀλέκομαι *pereo*. Pr. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει; Sic ex *apogr.* pro ποινὰς ὀλέκη. ὀλέκω et ὀλέκομαι est verbum epicum, quo tragici raro usi sunt. Alterum exemplum est Sophoclis Tr. 1013 ὠλεκόμαν ὁ τάλας. V. Thes. vol. 6 p. 1869.

ὀλιγοδρανία *inertia, imbecillitas*. Pr. 547 οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν. Verbo ὀλιγοδρανέω usus est Homerus, substantivὸν ὀλιγοδρανία alterum exemplum est Pauli Silent. Anth. Pal. 5, 236, 8.

ὀλίγος *exiguus*. Sept. 762 μεταξὺ δ' ἀλκά δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ. || ὀλίγα *pauca*. Pers. 330 ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

ὀλκή *tractus*. De trahendo per capillos Suppl.

884 όλκή γάρ οὔτοι πλόκαμον οὐδὰμ' ἄζεται (sic Pauwius pro οὐ δαμάζεται).

δλλυμι *perdo, perniciem s. exitium infero*. Imperfecti unum est exemplum Pers. 461 ιοί προσπίπτοντες ἄλλωσαν. Frequentissimus est aoristus ὤλεσα. 728 ναυτικός στρατός κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. Ag. 1017 πολλά τοι δόσις ἐκ Διός — νήσιν ὤλεσεν νόσον. 1329 βολαῖς ὑγρώσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Sept. 1056 Οἰδιπόδα γένος ὤλεσατε πρέμνοθεν. 567 εἶθε γάρ θεοὶ τοῖσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾶ. Pers. 534 Περσῶν — στρατιὰν ὀλέσας. Ag. 1457 τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσας ὑπὸ Τροίᾳ. 1456 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. Amittendi significatione Eum. 148 ἄγρην ὤλεσα. Sept. 982 ὤλεσε δὴ τότε. Sic Wellhaeuerus pro ἀπώλεσε δήτα. Ag. 54 πόνον ὀρταλῖχων ὀλέσαντες.

Perfectum δλωλα *perit*. Sept. 604 δλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύσῃ γένει. Pers. 1015 δλωλεν μεγάλως τὰ Περσᾶν. 255 στρατός γάρ πᾶς δλωλε βαρβάρων. Ag. 346 τὸ πῆμα τῶν δλωλότην. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς δλωλότας. 1367 μαντεύσόμεσθα τάνδρος ὡς δλωλότας. Pers. 446 ποίω μόρῃ δὲ τοῦσδε φῆς δλωλέναι; Suppl. 918 τάμ' ὀλωλόθ' εὐρίσκων ἄγῳ. Sic Porsonus pro τὰπλωλόθ' — ἔγῳ.

Forma media δλλυμαι (cum aoristo ὠλόμην et futuro ὀλοῦμαι) *perco*. Ag. 487 ταχύμορον γυναικογῆρτον δλλυται κλέος. Sept. 331 λαῖδος δλωμένας μισοθρόου. Ch. 338 ἀνδρὸς θεινομένου γυναικός τ' δλωμένας. 888 δόλοισ ὀλοῦμεθα. 1071 λουτροδαίκτης δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνὴρ. Eum. 565 ὤλετ' ἄκλαυτος, ἄστος. Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν. Sept. 831 ὠλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ. Ch. 438 ἔπειτ' ἐγῷ νοσφίσας ὀλοίμαν. Sic Turnebus pro ἔλοιμαν, quod in M est ex ἔλοιμην factum. 1006 ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις. [Suppl. 782 ὡς κόνις ἀτερθε πτερύγων ὀλοίμαν, ubi sensu postulante ὀροίμαν restitui.] 867 δυσπαλάμῳς ὀλοιο. Sept. 452 ὀλοιοθ' ὅς πόλει μεγάλ' ἐπέυχεται. [552 ἦ τὰν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίαιο.] Suppl. 37 ὀμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις — δλοιντο. Ag. 1602 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλειθένους γένος. Sept. 420 ὑπὲρ φίλων ὀλομένων. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Pers. 1075 βάριπν ὀλόμενοι. Ag. 1167 πόνοι πόλεος ὀλομένας. Ch. 153 ὀλομένῃ δεσπότη. Suppl. 865 ὀλόμεναι πρᾶλαμῃς. Corrupte ib. 842 σοῦσθε σοῦσθ' ὀλόμεναι ὀλόμεν' ἐπαμίδα, ubi Hermannus correxit ὀλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα. Participii ὀλόμενος forma epica οὐλόμενος *exitiosus, perniciōsus*, unum est exemplum Pr. 397 στένω σε τὰς οὐλομένης τύχας, et ap. Eurip. Phoen. 1527. (quas ὀλοᾶς τύχας dicit 554).

ὀλολυγμός *ululatus mulierum*. Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱρόν εὐμενῇ παιάνισον. Ag. 28 Ἀγαμέμνωνος γυναικὶ σημανὺν τωρῶς — ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπράδι ἐπορθιάζειν. Ag. 595 γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Ch. 386 ἐφυμνήσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς θεινομένου.

ὀλολύζω *ululo*. Eum. 1043. 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μοι παῖς.

ὀλοός *exitiosus*. Pr. 554 σὰς προσιδουσ' ὀλοᾶς τύχας. Sept. 768 τὰ δ' ὀλοᾶ πελόμεν' οὐ παρέρχεται (μᾶν ἔρχεται Hermannus). 994. 995 ὀλοᾶ λέγειν, ὀλοᾶ δ' ὀραν. 213 νιφάδος — ὀλοᾶς νιφομένης. || *perditus*. Pers. 962 ὀλοοὺς ἀπέλιπον. [ὀλοαὶ μέγ' incerta coniectura Hermannii Suppl. 842 pro ὀλόμεναι ὀλόμεν'.]

Ὀλύμπιος *Olympius*. Ch. 784 πᾶτερ Ζεὺ θεῶν Ὀλυμπίων. Eum. 618 Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. 664 παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 981 θεοὶς Ὀλυμπίοις. 1014 πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμπος *Olympus*. Pr. 149 νέοι γάρ οἱ ἀκονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου.

ὀμαίμος *consanguineus*. Sept. 681 ἀνδροῖν δ' ὀμαίμοι θάνατος. 940 κάρτα δ' εἰς ὀμαίμοι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὀμαίμος αὐθέντης φόνος. 605 οὐκ ἦν ὀμαίμος φωτός. 653 τὸ μητρός αἷμ' ὀμαίμον ἐκχέας πέδοι. Suppl. 225 ἐχθρῶν ὀμαίμων καὶ μαινόντων γένος. 449 ὅπως δ' ὀμαίμον αἷμα μὴ γενήσεται. 474 ὀμαίμοις παῖσιν Αἰγύπτου σέθεν. 651 ἄζονται γάρ ὀμαίμους.

ὀμαίμων *consanguineus*. Sept. 415 Δίκη δ' ὀμαίμων (δ super μ m. rec. M, quod est ὀ δαίμων) κάρτα νιν προστέλλεται. 351 ἀρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὀμαίμονες. Suppl. 402 ἀμφοτέρους ὀμαίμων τὰδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς.

ὀμαλός *aequalis, aequalibilis*. Pr. 901 ἔμοι δ' ἔτι μὲν ὀμαλὸς ἄγαμος ὁ βίος ἐν πατρός δόμοις. Sic correxi quod est in M ἔμοι δ' ὅτι μὲν ὀμαλὸς ἄγαμος | ἀφοβος, οὐ δέδια, de quo dixi in Praefat. Prom. ed. Lond. a. 1866 p. XV.

ὀμαρτέω *eo una cum, sequor*. Pr. 678 ἄκρατος ὀρητὴν Ἄργος ὠμάρτει. Sept. 1022 μῆθ' ὀμαρτεῖν τυμβροχὰ χειρώματα. Eum. 339 τοῖς ὀμαρτεῖν, ὀφρ' ἂν γὰν ὑπέλεθ. Pr. 392 μισοβόαν πρέπει διθυράμβον ὀμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσω. ὀμαυλία *contubernium, connubium*. Ch. 599 Ευζύγους δ' ὀμαυλίας — ἔρωις παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

[δμβριμος vitiose pro δβριμος, quod v.] ὀμβροκτύπος *pluvia strepens, pluvialis*. Ag. 656 χειμῶνι τυφῷ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ.

δμβρος *imber*. Ag. 1533 δέδοικα δ' δμβρου κτύπον δομοσφαλῇ. Pr. 41 δμβρος δ' ἀπ' εὐνάωντος οὐρανοῦ πέσων ἔκυσε γαῖαν.

ὀμβροφόρος *imbrem ferens*. Suppl. 36 ὀμβροφόροισιν ἀνέμοις.

ὀμηγυρίς *multitudo hominum eodem congregatorum, coetus*. Ch. 10 τίς ποθ' ἦδ' ὀμηγυρίς στείχει γυναικῶν; De astris Ag. 4 ἀστρων κάτοιδα νυκτέρων ὀμηγυρίν.

ὀμιλέω *conversor*. Pers. 753 τοῖς κακοῖς ὀμιλῶν ἀνδράσιν. Eum. 720 βαρεῖα χώρα τῇδ' ὀμιλήσω πάλιν.

ὀμιλητός *quocum conversari licet, conversantibus tolerabilis*. Sept. 189 οὐχ ὀμιλητὸν θράσος.

ὀμιλία *consuetudo, congressus, familiaritas*. Sept. 599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὀμιλίας κακῆς κακίον οὐδέν. Fr. 135 μῆρῶν τε τῶν σὺν εὐσεβῆς ὀμιλία. Pr. 39 τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν ἦ θ' ὀμιλία. (Similiter Eur. Tr. 51 αἱ συγγενεῖς ὀμιλίαι φίλτρον οὐ σμικρὸν φρενῶν.) Ag. 839 ὀμιλίας κάτοπτρον. Eum. 966 ἐπιβριθεὶς ἐνδίκους ὀμιλίας. || *coetus*. 1030 ἦδ' ὀμιλία. 57 τὸ φύλον οὐκ ὀπωπα τῇσδ' ὀμιλίας. 406. 711 τήνδ' ὀμιλίαν.

ὀμιλος *turba, multitudo*. Pr. 417 Σκύθης δμιλος. Sept. 35 μῆδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν δμιλον. Pers. 123 γυναικοπληθὺς δμιλος. 1028 τραπέντα ναύφαρκτον ἔρεις δμιλον. Suppl. 234 ποδαπὸν δμιλον τόνδ' ἀνέλληγ' ὀστολον — προσφωνοῦμεν; 355 δμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. 993 ἀγνώθ' δμιλον.

ὀμίχλη *nebula*. Pr. 144 ἔμοισιν ὀσσοῖς ὀμίχλα (sic ex ἀρογρ. pro ὀμίχλη) προσῆξε πλήρης δακρύων.

δμῖχμα *urinae excretio, lotium*. Photinus p. 331, 2 δμῖχματα: τὰ οὐρήματα. Αἰσχύλος (fr. 466), ubi codex δμῖχματα. Correctum ex Hesychio, δμῖχματα: οὐρήματα.

δμῖμα *oculus*. Fr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὁμμασιν. 356 ἔξ ὁμμάτων δ' ἡστραπτε γοργωπὸν σέλας. 570 δόλιον δμμ' ἔχων. 654 ὡς ἂν τὸ Δίον δμῖμα λωφήσῃ πόθου. 795 κοινὸν δμμ' ἐκτιμῆναι. 882 τροχοδινεῖται δ' ὁμμαθ' ἐλίγδην. 903 μῆδ' κρείσσονων ἔμοῦ θεῶν ἄφυκτον δμῖμα προσδράκοι με. Sept. 228 ὑπερθ' ὁμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ. 359 πικρὸν δ' ὁμῖμα θαλαμηπόλων. 530 μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποισιὺς ὁμμάτων δ' ὑπέρτερον. 537 γοργὸν δ' ὁμμ' ἔχων προσίσταται. 577 ἔξυπτιάζων δμῖμα. Sic Schuetzius pro ὄνομα. [623 ποδῶκες δμῖμα.] 696 Ἡρροῖς ἀκλαύτοις δμῖμασι. 784 κρείσσοτεκνῶν δ' ἀπ' (δ' ἀπ' deleuit Boithius) ὁμμάτων ἐπλάγχθη. Pers. 819 ἄφωνα σημανοῦσιν ὁμμασιν βροτῶν. 81 κυάνεον δ' ὁμμασι λεύσσω. 604 φόβου πλέα ἐν δμῖμασιν τάντατα φαίνεται θεῶν. Ag. 240 ἔβαλλ' ἔκαστον θυτήρων ἀπ' ὁμματος βλεῖφι φιλοκίττω. 271 εὐ γάρ φρονούντος ὁμῖμα σοῦ κατηγορεῖ. 419 ὁμμάτων δ' ἐν ἀχηνίασι ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. 520 παιδοῖσι καὶ νῦν δμῖμασιν δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. 541 ὥστ' ἐνδακρῦειν γ' ὁμμασιν χαράς ὑπο. 742 μαλθακὸν ὁμμάτων βέλος. 779 παλιντρόποισιν ὁμμασιν. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν δμῖματα φωτὸς. 889 ἐν δνικοῖτοις δ' ὁμμασιν βλάβας ἔχω. 947 μὴ τις πρόσθεν ὁμματος βάλοι φθόνος. 989 πεύθομαι δ' ἀπ' ὁμμάτων. 1294 ὡς ἀσφάδατος — ὁμῖμα συμβάλλω τόδε. 1428 λίπος ἐπ' ὁμμάτων αἵματος. Ch. 99 ἀστροφροσιν δμῖμασιν. 185 ἔξ ὁμμάτων δὲ δίωφι πίπτουσι μοι σταγόνας. 671 δικαίων τ' ὁμμάτων παρουσία. 738 σκυθρωπῶν ἐντὸς ὁμμάτων γέλων κεύθουσα. 811 ἰδεῖν φιλοῖς δμῖμασι. 817 νύκτα πρό τ' ὁμμάτων σκότον φέρει. 1058 καὲ δμμάτων στάζουσιν αἶμα δυσφιλές. Eum. 54 ἐκ δ' ὁμμάτων λείβουσι δυσφιλὴ λίβα. 104 εὐδουσα γάρ φρὴν δμῖμασιν λαμπρύνεται. 407 θαῦμα δ' ὁμμασιν πάρα. 970 στέργῳ δ' δμῖματα Πειθοῦς. Suppl. 199 ὁμματος παρ' ἡσυχου. 207 ἰδοῖτο δῆτα πρεμνομένη ἀπ' ὁμματος. 409 δεῖ τοι — ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς δμῖμα. 716 πῶπρα πρόσθεν δμῖμασιν βλέπουσ' ὁδόν. 814 βίαία μὴ φιλεῖς (στέρεξς Hermannus) ὀρών δμῖμασιν ἐνδίκους. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιςτ' ἔξ ὁμμάτων. 1004 ὁμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Fr. 297 τὸ σκαῖον δμῖμα παραβαλὼν. [Ch. 238 de Oreste, ὡ τερπνὸν δμῖμα τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἔμοι, ubi ὄνομα restituit Valcken. ad Phoen. 415 p. 153. Ib. 126 πατρώων δ' ὁμμάτων ἐπισκόπους corrupte pro δωμάτων, quod restituit Stanleius.] || Improperie Pers. 169 δμῖμα γάρ δόμων νομίζω δεσπότην παρουσιᾶν. Eum. 1025 δμῖμα γάρ πάσης χθονὸς Θρησῆδος ἔξικετ' ἂν. Ibidem 428 ἔς κελαινῆς νυκτὸς δμμ' ἀφείλετο, quod per antiphrasin dictum est de luce qualem nox habet, i. e. de tenebris. Similiter Eur. Eph. T. 110 ὅταν δὲ νυκτὸς δμῖμα λυγαίας μολῇ, ubi v. Seidlerii annotatio. Fr. 169 ἀστερωπὸν δμῖμα Λητιάδας κόρης.

δμῖματοστερῆς *oculis privans*. Improperie de plantis Eum. 940 φλογμός τ' ὁμῖματοστερῆς φυτῶν.

δμῖματώ *illustro*. Suppl. 467 ὁμῖματώσα γάρ σαφέστερον. Ch. 854 οὐτοί φρέν' ἂν κλέψαιαν ὁμῖματωμένην.

δμῖνυμι *iuro*. Sept. 529 δμῖνυσι δ' αἰχμῇν.

[Ag. 1184 ὁμῖμοται γάρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας. ubi ἄραρε γάρ τις ὄρκος restitutum ex Crameri Aneid. Oxon. vol. 1 p. 88, 8 et cod. Voss. Etym. M. p. 134, 35.]

δμοδέμνιος *tori socius*. Ag. 1108 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν.

[ὁμοῖος. V. δμοῖος.]

ὁμοιοπρεπής *similem speciem prae se ferens, similis*. Ag. 793 ἔνυχαῖρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενα.

δμοῖος [veteres Attici ὁμοῖος pronuntiant, ut ἐρῆμος et ἐτοῖμος, de quibus suo loco diximus. In M. constanter δμοῖος. Apollonius de pronom. p. 63 (323) οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. δμοῖος καὶ γέλοιος προπαροξύωντες φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια. Qui Atticos dicere videtur τοὺς μεταγενεστέρους, quibus hunc accentum tribuunt scholiasta Homeri II. 14, 521 et Etym. M. p. 224, 42. ὁμοῖος vero probavit Herodotus vol. 1 p. 137, 14, ubi vid. Lentzii annotatio. Saepius hanc quaestionem tractavit Eustathius, quem v. p. 206, 13. 531, 45. 569, 18. 799, 40. 1817, 15.] *similis, par*. Fr. 78 ὁμοῖα μορφῇ γλώσσᾳ σου γηρύεται. Sept. 678 ὀρῆν δμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεῶν, οὐ θεοῖς δμοῖαν. Ag. 609 καὶ τάλλ' ὁμοῖαν πάντα. Ch. 206 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν δμοῖοι. 257 πόθεν ἔξεις ὁμοῖας χεῖρὸς εὐθοῖνον γέρας; 498 τὰς ὁμοῖας ἀντίδος λαβὰς (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν, ubi λαβεῖν recte delevisse videtur Weilius, inserto αὐτὸς post ὁμοῖας, pro quo sū posuit scholiasta, ἡτὴν δίκην συμμαχοῦσαν ἡμῖν κατ' αὐτῶν πέμψον, ἡσὺ κόλασον αὐτοῦς. Locutionem ex palaestra sumtam ὁμοῖας λαβὰς, ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις, annotavit Suidas. Plato Phaedro p. 236 b. περὶ μὲν τούτων εἰς τὰς ὁμοῖας λαβὰς ἐλήλυθας. De ger. 8 p. 544 b. πάλιν τοῖνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε. ubi schol. ἔθος γάρ τούτοις, ὅταν πᾶσιων ἰμοῦ, ὡς μὴδὲνα ἐπιπρεσῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερθέντας ἐρ' ὁμοῖω συμπλεκῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβὴν. Eum. 410 ὅμᾶς θ' ὁμοῖας οὐδὲν σπαρτῶν γένει. Suppl. 436 ὁμοῖαν θέμιν. ubi quum metrum dipodiam iambicam postulet, ὁμοῖαν coniecit Klausenus, recte fortasse, etsi alia huius formae exempla apud tragicos non reperiuntur. Heimsöethio ὁμοῖα ex glossemate illatum videtur pro ἀντίτροπον. Suppl. 497 Νεῖλος γάρ οὐχ ὁμοῖον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. Cum ὥσπερ constructum Ag. 1311 δμοῖος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. «δμοῖόν ἐστι *perinde est*. 1239 καὶ τῶνδ' ὁμοῖον εἴ τι μὴ πείθω. 1404 σὺ δ' αἰνεῖν εἶπε με ψέγειν θέλεις δμοῖον. || ὁμοῖα adverbialiter pro ὁμοῖως *pariter*. Eum. 240 ὁμοῖα χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Eodem sensu ἐκ τῶν ὁμοίων. Ag. 1423 ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἔμοῦ ἄρχειν.

ὁμοῖως *pariter*. Pers. 214 σωθεῖς δ' ὁμοῖως τῇδε κοῖρανέι χθονός, scriptura, ut videtur, interpolata, de qua dixi in annot. Oxon. p. 255 Ag. 67 Δαναοῖσιν Τρωσὶ θ' ὁμοῖως. Ch. 320 χάριτες δ' ὁμοῖως ἐκκληνται γόος εὐκλείης. 337 τάφος δ' ἰκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοῖως. 709 ἄλλος δ' ὁμοῖως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν. 918 ἀλλ' εἰφ' ὁμοῖως καὶ πατρός τοῦ σοῦ μάτας. Eum. 278 ἐπίσταται — λέγειν ὅπου δεῖ σιγᾶν θ' ὁμοῖως. 525 πόλις βροτὸς θ' ὁμοῖως ἔτ' ἂν

σέβοι δίκαν. [Ib. 358 ὁμοίως corruptum ex δμως, quod v.]

ὁμοκλή *vociferatio*. Fr. 55 πῖμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλήν. Sic scripsi pro ὁμοκλάν, quod est apud Stralonenm io p. 470.

Ὁμολωτῖδες *nomen portae Thebanae, de qua v. quae collegit Ungerus in Theb. Paradoxis p. 323.* Sept. 570 Ὁμολωτῖσιν δὲ πρὸς πύλαις.

ὁμοπάτριος *eodem patre natus*. Pr. 559 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἀγαγες Ἡσιόναν.

ὁμόπτερος. Pers. 562 αἱ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες | νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς | διὰ δ' Ἰσόνων χέρας, scriptura, ut metrum docet, turpiter interpolata, quam sic correxi, vñ δὲ κυανώπιδες θοαί | νᾶες μὲν ἀγαγον, τοτοῖ, | νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, | ὁμοπτεροῖσιν ἐμβολαῖς | ἥδ' Ἰσόνων χέρας, ubi ὁμοπτεροῖσιν improprie dictum *simultaneis* significare videtur. || Pro simplici ὁμοῖος dictum est Ch. 174 καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος, quocum comparanda similia in Thes. collecta vol. 5 p. 1983. || *cognatus*. Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτερῶν φόβῳ.

ὁμόσπλαγχνος *qui est eiusdem visceris, i. e. cognatus*. Sept. 890 ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.

ὁμόσπορος *eadem stirpe satus, germanus*. Sept. 576 τὸν σὺν αὐθὺς προσμολῶν ὁμόσπορον. Sic partim Blomfieldus partim Burgesius correxerunt scripturam interpolatam προσμόραν ἀδελφόν. [820 βασιλείων δ' ὁμοσπόροι πῆπικεν αἶμα γαῖα.] 933 ὕπ' ἀλλαλοφόνους χερσὶν ὁμοσπόροισιν. 934 ὁμόσποροι δῆτα. Ag. 1510 βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης. Ch. 242 καὶ τῆς τυθείης νηλεῶς ὁμοσπόρου.

ὁμόστολος *proprie qui simul mittitur. Improprie similis*. Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

ὁμότοιχος *communem habens murum, conterminus*. Ag. 1004 γείτων ὁμότοιχος ἐρεῖδει.

ὁμοὺ *simul*. Pers. 401 παρὴν ὁμοὺ κλύειν πολλὴν βοήν. 1042 ἰυζε τέλος ὁμοῦ τιθεῖς. 426 οἰμωγῇ δ' ὁμοὺ κωκυμασὶν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα. Ag. 1153 τὰ δ' ἐπιφοβα δυσφάτω κλαγγᾷ μελοτυπεῖς ὁμοὺ τ' ὀρθοῖς ἐν νόμοις. Ch. 502 οἰκτεῖρε θῆλυν ἀρρενός θ' ὁμοῦ γόνον. [821 ἦλυν οὐριοστάταν ὁμοῦ (recte ἅμα δὲ Hermannus. Litteras tres ὁμο in litura habet M) κρεκτὸν γοατὰν νόμον μεθήσομεν (θήσομεν Hermannus) πόλει. [Eum. 286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ. Versum spurium esse intellexit Musgravius.]

ὁμόφωνος *cuius eadem vox est, consonus, concinens*. Ag. 158 τοῖς δ' ὁμόφωνον αἰλινον αἰλινον εἶπέ.

ὁμφαλός *umbilicus*. De umbilico terrae, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2002, Eum. 40 ὁρῶ δ' ἐπ' ὁμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῇ ἔδραν ἔχοντα. 166 γὰς ὁμφαλόν.

ὁμφαΞ *uva immatura*. Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὁμφακος πικρὰς οἶνον.

ὁμφή *vox*. Suppl. 808 ἰυζε δ' ὁμφάν.

ὁμῶνυμος *ad idem nomen pertinens*. Sept. 984 δύστονα κῆδε' ὁμῶνυμα. Locus corruptus ὁμῶς *pariter*. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Eum. 389 δυσοδοπαῖπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. [695 τό τ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.]

ὁμῶς *tamen*. Sept. 620 ὁμῶς δ' ἐπ' αὐτῷ

φῶτα — ἀντιτάξομεν. Pers. 254 ὁμῶς δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξει πάθος. 293 ὁμῶς δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 521 ὁμῶς δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρῳσεν φάτις ὕμῳν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὐξασθαι θέλω. 691 ὁμῶς δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἦκω. Ag. 594 ὁμῶς δ' ἔθουν. 1255 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα' δυσμαθῇ δ' ὁμῶς. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελεῖται, ubi schol. ἴνα τὸ ὁμοῖον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ: unde Scaliger τοκεῦσιν ὅπως τελεῖται. τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελοῖτο Boissonadius. 933 τοῦθ' ὁμῶς αἰρούμεθα. Eum. 74 ὁμῶς δὲ φεύγε. 475 ἰκέτης προσήλθεσ καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, ὁμῶς δ' ἀμοφον ὄντα δ' αἰρούμαι πόλει. ubi Hermannus δόμοις ἐμοῖς, ἀμοφον δ' —. Suppl. 478 ὁμῶς δ' ἀνάγκη Ζηγὸς αἰδεῖσθαι κότον. 730 ὁμῶς ἀμεινον — ἀλκή λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. [Ib. 762 ὁμῶς pro ὡς καὶ Schuetzius.] In secundaria sententia possunt Pers. 295 λέξον καταστάς, καὶ στένεῖς κακοῖς ὁμῶς. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου, κεῖ θυραῖός ἐσθ' ὁμῶς. Sept. 712 πηθοῦ γυναιεῖ καίπερ οὐ στέργων ὁμῶς. Eum. 473 κατηρυκὺς ὁμῶς ἰκέτης προσήλθεσ. ubi ὁμῶς in νόμῳ μπιτανί. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὁμῶς φράσον. Pers. 840 ὕμεις δὲ, πρέσβεις, χαίρετ, ἐν κακοῖς ὁμῶς ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ. Ag. 990 τὸν δ' ἀνευ λύρας ὁμῶς ὕμνωδε ἑρῶν Ἐρινύος. Eum. 358 κρατερὸν ὄντα περ ὁμῶς μαυροῦμεν. Sic partim Hermannus partim Arnaldus pro δνθ' ὁμοίως.

ὄναρ *somnium*. Ag. 82 ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Ch. 526 ἦ καὶ πέπυσθε τοῦναρ; Suppl. 887 ὄναρ ὄναρ μέλαν, ubi metro postulante ὄναρ μέλαν μέλαν scripsi. || ὄναρ *per somnium*. Eum. 116 ὄναρ γὰρ ὕμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ. 131 ὄναρ διώκεις θῆρα. V. Thes. vol. 5 p. 2008.

ὄνειδιζω *exprobro*. Ch. 917 ἀσχύνομαι σοι ταῦτ' ὄνειδίσαι σαφῶς.

ὄνειδος *probrum, ignominia*. Sept. 382 θείνει δ' ὄνειδι μάντιν. 539 τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος. Pers. 757 τοιάδ' ἔξ ἀνδρῶν ὄνειδη πολλὰ κλύων κακῶν. Ag. 1560 ὄνειδος ἦκει τὸδ' ἀντ' ὄνειδους. Ch. 495 ἀρ' ἔξεγειρε τοιοῦδ' ὄνειδσιν; Eum. 97 ὄνειδος ἐν φθοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. 135 ἀλγῆσιν ἦπαρ ἐνδίκους ὄνειδεσιν. 155 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἔξ ἐνδαιράτων μολόν.

ὄνειρόμαντις *somniorum interpres*. Ch. 33 τορὸς γὰρ ὀρθόθριΞ φόβος δόμων ὄνειρόμαντις. Alterum huius vocabuli exemplum est Magnetis apud Pollucem 7, 188.

ὄνειρον *somnium*. Ch. 541 τοῦνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. 550 ὡς τοῦνειρον ἐννέπει τόδε. Ag. 274 ὄνειρων φάσματα. 1218 ὄνειρων προσφερεῖς μορφώμασιν. Ag. 13 εὐνήν ὄνειροις οὐκ ἐπισκοπούμενην. || Per metaplasma ὄνειρατι ὄνειρατα ὄνειράτων ὄνειρασι. Ch. 531 ἐν τῶνειρατι. Pr. 448 ὄνειράτων ἀλῖγκιοι μορφασί. 485 κᾶκρινα πρῶτος ἔξ ὄνειράτων ἅ κρή ὕπαρ γενέσθαι. Ag. 491 ὄνειράτων δίκη. 981 δίκαν (δοκὰς Weilius, ut ὄνειρόφαντοι δοκαὶ v. 421) δυσοκρίτων ὄνειράτων. Ch. 37 κριταὶ τε τῶνδ' ὄνειράτων. 523 ἐκ τ' ὄνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. 929 οὐδ' ὄνειράτων φόβος. Eum. 155 ὄνειδος ἔξ ὄνειράτων μολόν. Pers. 176 νυκτεροῖς ὄνειρασι. Ag. 891 ἐν δ' ὄνειρασιν — ἐξηγειρόμην. Pr. 655 τοιοῖσδε πᾶσας εὐφρόνας ὄνειρασιν εὐνειχόμεν. 657 νυκτίφαντ' ὄνειρατα, ubi in apogr. quibusdam, νυ-

κτίφοιτ' όνειράτα, unde νυκτίφοιτα δείματα Nauckius, collato Lycophr. 225.

δνειρόφαντος *somnio similis*. Ag. 420 δνειρόφαντοι δέ πενήθιμονες πάρεισιν δόξαι (δοκαί Hermannus). Vocabulum alibi non lectum.

δνήσιμος *qui iuvare vel prodesse potest, utilis, fructuosus*. Eum. 924 έπισύτους βίου τύχας δνησίμους.

δνησις *fructus*. Ag. 350 πολλών γάρ έσθλών τήνδ' δνησιν είλόμην.

δνθος *stercus*. Fr. 270 δνθω σε πλήξει.

δνομα *nomen*. Pr. 270 Γαία, πολλών δνομάτων μορφή μία. 593 πόθεν έμου σύ πατρός δνομ' άπύεις; Pers. 284 ώ πλείστον έχθος δνομα Σαλαμίνος κλύειν. Sept. 577 έξυπτιάζων όμμα (sic Schneizins pro δνομα) Πολυνείκους βίαν, δίσ τ' έν τελευτή τούνομ' ένδατούμενος καλεί. i. e. nomen Πολυνείκης in πολύ νείκος solvens. Eum. 8 τό Φοίβης δ' δνομ' έχει παρώνυμον. Suppl. 319 τό πάνσοπον νύν δνομα τούτό μοι φράσσον. 321 και τούδ' άνοιγε τούνομα. [875 ίυζε και βόα πικρότερ' άχέων οίζυος δνομ' έχων. Verba ίυζε και βόα ex superioribus repetita esse intellexit Hermannus, qui reliqua sic correxit, χέουσα και πικρότερον οίζυος νόμον. 938 τί σοι λέγειν χρή τούνομα; Fr. 5 τί δητ' έπ' αύτοίς δνομα θησονται βροτοί;

δνομάζω *nomino*. Pr. 597 θεόσυτόν τε νόσον ώνόμασας. Ag. 681 τίς ποτ' ώνόμαζεν ώδ' ές τό πών έτητύμας — τάν δορίγαμβρον άμφινεική θ' Έλέναν; Fr. 298 αί δ' έπτ' Άτλαντος παίδες ώνόμασεν αί.

δνος *asinus*. Fr. 194 ίππων δνων τ' όχεία.

δνοτάζομαι *abominor*. Suppl. 11 γάμον Αίγυπτου παίδων — δνοταζόμεναι.

δνυέ *unguis*. Ch. 25 δνυχος άλοκι νεοτόμω. Δέος *acetum*. Ag. 322 Δέος τ' άλειφά τ' έγχεας. Cabiros Δέους σπανίζειν δώμα ποιήσαντας ex Aeschyli Καείροις memorat Plut. Mor. 632 f, de quo v. ad fr. 96 et Lobeck. Aglaoph. p. 1207.

δευβόας *acutum clamans*. Ag. 57 ολώνόθορον γόνον δευβόαν.

δευγλυκυς *dulcacidus, dulciter acris*. Fr. 328 δευγλυκείαν τάρα κοκκιείς βόαν.

δευγροος *clara voce eiulans*. Sept. 320 δευγρόεις λιταΐσιν.

δευθυμος *acerbe irascens, iracundus*. Eum. 684 βουλευτήριον αλδοιον, δευθυμον.

δευκάρδιος *acutum cor habens, iracundus*. Sept. 907 έμοιράσαντο δ' δευκάρδιοι κτήματα. Per δευθυμοί exp. schol.

δευμήνιτος *acrem iram excitans*. Eum. 472 φόνου διαρείν δευμηνίτους δίκας. Sic Pearsonus pro δευμηνίτου. Accusativum legit schol. qui exp. φόνους έφ' οίς ταχέως μηνίσουσιν Έρινύες.

δευμόλπος *stridulo cantu editus*. Sept. 1023 δευμόλποις προσσέβειν οίμωγμασιν. Per δευτάτοις θρήνοις exp. schol.

δευπευκής *acide amarus*. Ch. 640 Είφος διανταΐαν δευπευκές ούτῃ. Schol. τό Είφος τής δίκης τό έχον πικρίαν.

δευπρωρος *acutam proram habens, acutus*. Pr. 424 δευπρωροίσι βρέμυν έν αίχμαΐς.

δξύς *acutus*. Sept. 954 έπληλάξαν Άραι τόν δξύν νόμον. Pers. 1059 αύτει δ δξύ. Ag. 1389 κάκφυσιών δξείαν αίματος σφαγίν (βαφίν Schneiderus). Suppl. 910 ούκ άκούετ' δξύ τών έμών λόγων.

δξύστομος *acuto rostro praeditus*. Pr. 674

δξύστόμω μύωπι χρισθείσα. 803 δξύστόμους γάρ — Γρύπας φύλαξαι.

δξύχειρ *celer manibus, celeri manuum motu editus*. Ch. 23 δξύχειρι σύν κόπω.

όπαδός *comes*. Hac forma sola tragici usi esse videntur, non Ionica όπηδός, ut κυναγός, non κυνηγός dixerunt: v. Lobeck. ad Phryn. p. 431 et Thes. vol. 5 p. 2079. Ag. 426 βέβακεν όψις ού μεθύστερον πτεροΐς όπαδοΐς ύπνου κελεύθοις. Suppl. 985 έμούς δ' όπαδούς τούδε και δορυσσόδους έταξαν. 1022 ύποδέσασθε δ' όπαδοί μέλος! Verbi hinc derivati όπηδών, *sequor*, exemplum est in versibus Aeschylus suppositis (fr. 284) apud Theophilum ad Autol. 2 p. 378a et Stob. Ecl. vol. 1 p. 120 έξής δ' όπηδεΐ δόχμιον, άλλοθ' ύστερον (Δίκη), ubi quod apud Theophilum scriptum est όπάζει formam Atticis usitatam monstrat όπαδεί.

όπάζω *praeebo, do*. Pr. 252 προς τοΐσδε μέντοι πύρ έγώ σφιν ώπασα. Pers. 762 έξ ούτε τιμήν Ζεύς άναξ τήνδ' ώπασεν. Eum. 529 παντί μέσω τό κράτος θεός ώπασε. 622 Ζεύς — τόνδε χρησμόν ώπασε. Pr. 8 παντέχων πυρός σέλας θνητοΐσι κλέψας ώπασεν. 30 βροτοΐσι τιμάς ώπασας. Interdum vertere licet *facio, produco*, sic tamen ut *praebendi* notio quaedam accedat. Sept. 256 γυναικίον οΐον ώπασας γένος. 492 όστις τόδ' έργον ώπασεν προς άσπίδι.

όπάων *comes, assecia*. Ch. 769 άγειν κελεύει δορυφόρους όπάοντας. Suppl. 492 όπάοντας δέ φράστοράς τ' έγχωρίων εύμπεμψον. 954 σύν φίλοις όπάοσι.

όπη *ubi*. Cum verbo motum significante Ag. 1532 άμχανώ φροντίδος στερηθείς εύπάλαμον μέριμναν (εύπαλάμων μεριμνάν Karstennus) όπα τράπωμαι, ubi όποι Elmsleius. Suppl. 604 δήμου κρατούσα χείρ όπη (i. e. *in quam partem*) πληθύνεται. Sic Dobraeus pro χειροπληθύνεται. || *qua via s. qua ratione*. Pr. 906 Διδός γάρ ούχ όρώ μήτιν όπα φύγοιμ' άν. Ag. 67 έστι δ' όπη νύν έστι. Sept. 659 τάχ' εισόμεσθα τούτίσημ' όπη τελεί. ubi όπη ex apographis legitur pro όποι. Ch. 1021 ού γάρ οΐδ' όπη τελεί. Pr. 875 όπως δέ χώπη. Pr. 586 ούδ' έχω μαθεΐν όπα (όπη M) πημονάς άλύεω.

όπηδέω. V. όπαδός.

όπιθεν *a tergo*. Pers. 1001 όπιθεν έπόμειον. Sic Wellauerus pro όπισθεν δ'.

όπισθοβριθής *a parte posteriore gravis*. Fr. 360 όπισθοβριθές έγχος.

όπισθόπους *pone gradiens, pedissequa*. Ch. 713 άγ' αύτόν είς άνδρώνας εύένους δόμων όπισθόπους τε τούσδε και ευνεμπόρους, ubi Hermannus recte, ut videtur, όπισθόπουν τε τούδε και ευνέμπορον.

όπλα *arma*. Sept. 84 όπλων κτύπος ποτιχρίμπεται, de quo loco v. s. v. ποτιχρίμπτομαι. 121 φόβος δ' άρείων όπλων. 507 όπλων σχέσιν μωμητός. Pers. 379 πάς θ' όπλων έπιστάτης. Fr. 140 όπλων όπλων δει. Pers. 457 φάξαντες εύχάλκοις δέμας όπλοισιν. || "Όπλων κρίσις inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 172—176).

όπλίζω *instruo*. Sept. 433 φλέγει δέ λαμπάς διά χερών ύπλισμένη. [ύπλισέτω parum probabiliter a quibusdam illatum loco corrupto Ch. 544 σπαργανηπλίζετο, ubi haud dubie aliud latet verbum in ίζετο terminatum.]

όπλισμός *armatura*. Ag. 405 κλόνους λογχιμούς τε και ναυβάτας όπλισμούς.

όπλίτης *miles gravis armaturae, armiger*

Sept. 717 οὐκ ἄνδρ' ὀπλίτην τοῦτο χρή στέργειν ἔπος.

ὀπλιτοπάλας *qui armatus luctatur*. Fr. 447 ex elegia βριθὺς ὀπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

ὀπόθι *ubi*. Suppl. 124 ἐπίδρομ' ὀπόθι θάνατος ἀπῇ (ἐπῇ Weilius). Sic Hermannus pro ἐπιδρομῶ (o super w in M) πόθι (accentu super o deleto). Est forma poetica pro ὅπου, non lecta alibi apud tragicos. ὀππόθι interdum dixerunt epici recentiores.

ὀποι *quo*. Pr. 564 σήμερον ὀποι (δη ἀρογρ.) | τῇς ἡμετέρας πεπλάνηται. Pers. 459 ὥστ' ἀμχανεῖν ὀποι τράποινο. Ag. 1511 ὀποι δέ καὶ προβαῖνον πᾶν καὶ κουροβόρῳ παρέξει.

ὀποιος *qualis*. Eum. 903 ὁποῖα νίκης (νείκης Hermannus) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Pr. 475 ὁποῖος φαρμάκοις ἰάσιμος.

ὀποῖόςπερ *qualis*. Ch. 669 ὁποῖάπερ δόμοις τοῖσδ' ἐπείκοτα.

ὀπόσος *quantus*. Sept. 731 χθόνα ναεῖν διαπῆλας ὀπόσαν καὶ φθιμένοισι κατέχειν. || ὀπόσοι *quotquot*. 870 δυσσελεφρόταται πασῶν, ὀπόσοι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. 928 πρὸ πασῶν γυναικῶν (γυναικῶν ex glossemate illatum), ὀπόσοι τεκνογόνοι κέκληνται. Pr. 121 πᾶσι θεοῖς — ὀπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεύσιν. Pr. 410 ὀπόσοι τ' ἐπικοιν ἄγνᾶς Ἀσίας ἔδος νέμονται.

ὀπότερος *uter*. Suppl. 435 ὀπότερ' ἂν κτίσῃς.

ὀπου *ubi*. Pr. 638 ἐνταυθ' ὀπου (sic Ellendtius pro ὀποι, quod in ar. quibusdam δη scriptum) μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. Sept. 1003 ὀπου τιμωτάτον. Ch. 582 σιγᾶν θ' ὀπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eum. 277 ἐπίσταμαι — λέγειν ὀπου δίκη σιγᾶν θ' ὁμοίως. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὀπου φρενῶν. 423 ὀπου τὸ χαίρειν μηδαμῶ νομίζεται. 516 ἐσθ' ὀπου τὸ δεινόν — δεῖ μένειν καθήμενον. Suppl. 970 τοῦ γὰρ προτέρᾳ μήτης, ὀπου χρή δῶματα ναεῖν. Fr. 311a ὀπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δίκη. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἐσθ' ὀπου τιμὰ θεός.

ὀπτῆρ *speculator*. Suppl. 185 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτῆρες εἰεν ἀγγέλων πεπυσμένοι.

ὀπτός *assus*. Ag. 1097 ὀπτάς τε σάρκας.

ὀπώρα *aestas*. Fr. 305 νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν Ξανθῇ στάχυς. || *pubertas*. Suppl. 998 τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὐνέκ' εὐ θάρσει.

ὀπως *particula vel adverbium vel coniunctio est*.

1. ὀπως (adverbium) *quomodo, quemadmodum, ut*, relatum ad correlativum οὕτως vel additum vel cognitatum, frequens in interrogatione obliqua. Pr. 374 σεαυτὸν σὺ δ' ὀπως ἐπίστασαι. 544 φέρ' (correxī id') ὀπως ἀχαρὶς χάρις. 640 οὐκ οἶδ' ὀπως ὑμῖν ἀπιστησάι με χρή. 875 ὀπως δὲ χῶπη. ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου (χρόνου ἀρογρ.) εἰπεῖν. 940 κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον ὀπως θέλει. Ag. 108 ὀπως Ἀχαιῶν διθρόνον κράτος — πέμπει θούριος ὄρνις. Ag. 1371 Ἀτρεΐδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὀπως, quod metri causa pro ὀπως κυρεῖ dictum est. Eum. 581 σὺ δ' εἰσαγε ὀπως ἐπίστα. 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὀπως κατέκτανες. Suppl. 238 ὀπως δὲ χῶραν — μολεῖν ἔλθῃτ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστόν πέλει. Suppl. 278 ἀπίστα μυθεῖσθ', ὡς ξέναι, κλύειν ἔμοι, ὀπως τὸδ' ὑμῖν ἐστίν

Ἀργεῖον γένος. 290 διδασθεῖς ἂν τὸδ' εἰδείην πλέον, ὀπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. || οὐκ ἐσθ' ὀπως *non est quomodo*, i. e. nullo modo. Ag. 620 οὐκ ἐσθ' ὀπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ. Cum arsiopesi Ch. 192 ἐγὼ δ' ὀπως μὲν ἀντικρύς τὸδ' αἰνέσω, εἶναι τὸδ' ἀγλαῖσμά μοι τοῦ φιλάτου βρωτῶν Ὀρέστου — σάινομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος, *ubi pro οὐκ ἔχω, quod sequi debebat, mutata orationis forma illatum est σάινομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος*, ὀπως ad praecedens πῶς relatum. 767 XO. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; TP. ὀπως; (i. e. *quaeris quomodo?*) λέγ' αὐθις, ὡς μάθω σαφέστερον. Sic Valekenarius pro ἡ πῶς.

2. ὀπως in comparatione Pr. 1001 ὀχλεῖς μάτην με κύμ' ὀπως παρηγορῶ. Sept. 637 ἀτιμαστήρ' ὀπως scripsi pro ἀτιμαστήρα τῶς.

3. ὀπως cum superlativo *quam*. Ag. 600 ὀπως ἀρίστα 605. Ib. 1350. Ch. 735 878. Suppl. 465. fr. 82 ὀπως τάχιστα. Corrupte Suppl. 837 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὀπως ποδῶν. *ubi schol.* ὡς, ἔχετε τάχους ποδῶν. Usus loquendi postulat ὀπως τάχος, deleto glossemate ποδῶν, ut monuit Heimsoethius. Sic δσον τάχιστα Ib. 883.

4. ὀπως significatione temporali *quum, ut*. Pr. 228 ὀπως τάχιστα τὸν πατρῶν ἐς θρόνον καθέζετο. Pers. 198 τὸν δ' ὀπως ὀρᾷ Ξέρξης.

5. ὀπως coniunctio consilii significationem habens, *ut*. Constructur cum indicativo, coniunctivo et optativo, secundum regulas particulis finalibus omnibus communes.

Cum indicativo futuri. Ag. 847 ὀπως χρονίζον εὐ μενεῖ βουλευτόν. Suppl. 410 ὀπως ἀνὰ ταῦτα — ἐκτελεστήσει. 449 ὀπως δ' ὀμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται, δεῖ κάρτα θύειν. Pr. 68 ὀπως μὴ σεαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. Cum futuro et coniunctivo Ch. 265 σιγᾶθ', ὀπως μὴ πεύσεται τις, ὡς τέκνα, γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγεῖλη τάδε.

Cum coniunctivo praesentis vel aoristi. Pers. 654 ὀπως καὶνὰ τε κλύης νέα τ' ἀχῇ, versu, ut videtur, ab interpolatore ficto, de quo dixi in annot. Ag. 1647 Ὀρέστης ἀρὰ που βλέπει φῶς, ὀπως κατελθῶν — ἀμφοῖν γέννηται φονεύς; Ch. 873 ἀποσταθῶμεν — ὀπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναΐται κακῶν εἶναι.

Cum optativo post tempora praeterita. Pr. 468 ὀπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένονθ' (sic Dawesius pro γένωνθ') ὑπ' ἄρματ' ἤγαγον. Sept. 20 ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπίδηφόρους, ὀπως γένοιθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. Eum. 298 ἔλθοι, — ὀπως γένοιτο τῶνδὲ μοι λυτήριος. 670 καὶ τόνδ' ἔπεμψε — ὀπως γένοιτο πιστός. Pers. 450 ἐνταῦθα πέμπει τοῦσδ', ὀπως — κτείνειν. *ubi praesens πέμπει praeteriti significationem habet*.

Cum indicativo praeteriti. Pr. 749 τί δῆτ' ἔμοι Ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἑμαυτὴν — ὀπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγη; Ch. 196 εἰθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην, ὀπως διφροντὶς οὐσα μὴ κινυσομένη.

ὀπως ἂν cum coniunctivo Pr. 824 ὀπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου, — φράσω. Ch. 580 φύλασσε τὰν οἶκον καλῶς, ὀπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνειν τάδε. Eum. 573 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμούς ἐμούς, — ὀπως ἂν εὐ καταγνωσθῇ δίκη. 1030 τὸ φέγγος ὀρμάσθω

πυρός, δπως ἂν εὐφρων ᾗδ' ὁμίλια — πρέπη. Suppl. 233 σκοπεῖτε κάμειβεσθε τόνδε τὸν τόπον, δπως ἂν ὕμιν πρᾶγος εὐ νικᾷ τόδε. || ὅπως ἂν cum optativo Ag. 364 τείνοντα πάλοι τόεον, δπως ἂν — βέλος ἡλίθιον σκήψειν.

ὄρω. Huius verbi tempora reliqua partim ab ipso partim ab aliis aumuntur verbis, quorum praesentia non sunt usitata, sed ab grammaticis ficta. Praesentis ὄρω praeter indicativum Aeschylus usus est imperativo ὄρα, infinitivo ὄρᾶν et participio ὄρων. Imperfecti ἔωρων et perfecti. ἑώρακα nulla apud eum exempla reperiuntur. Perfecto ubi opus erat tragici forma magis poetica metroque aptiore δπωπα usi sunt, cuius apud Sophoclem septem reperiuntur exempla, apud Aeschylum unum Eum. 57. I. sitatissimus est aoristus εἶδον cum modis reliquis ἴδε ἰδοίμι ἴδω ἰδεῖν ἰδών. Imperativi singularis persona secunda, quae ἴδε scripta ter apud Sophoclem legitur, OC. 1462 et cum elisione Tr. 222. 821, apud Aeschylum semel legitur Suppl. 349 et cum elisione ab me restituta est Pr. 542 ἴδ' ὅπως — pro φέρ' ὅπως —, de quo dixi in Praef. edit. Londin. a. 1866 p. XIV. Eam apud Atticos, ut λαβέ, δεύτονον esse ἴδε docet Herodianus vol. 1 p. 431, 5. vol 2 p. 23, 22 ed. Lentz. Futurum est ὄψομαι. || Passivum ὄρωμαι cum perfecto ὤμυαι, cuius persona tertia ὤπται legitur Pr. 998, (aoristi ὤφθην et futuri ὀφθήσομαι nulla apud Aeschylum exempla sunt), medium ὀρώμαι cum aoristo εἶδον, cuius imperativus ἰδοὺ in interiectionem abiit ἰδοὺ, pluralis ἴδεσθε, optativus ἰδοίμην (Dor. ἰδοίμην), infinitivus ἰδέσθαι. Hoc verbum, ut βλέπω, Latino respondet *video* vel *cerno* diciturque de eo quod vel oculis conspicitur vel mente percipitur, animadvertitur, intelligitur.

ὄρω *video*.

De eo quod oculis conspicitur, absolute positum sine casu. Pr. 307 ὄρω, Προμηθεύ. Pers. 1019 ὄρω ὄρω. Pr. 674 ὡς ὄρατε. Pers. 188 de viso per somnium ὡς ἔγω ὄδκουν ὄρᾶν. Ag. 1597 ὡς ὄρας. Ch. 406 ἴδετε πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων. Eum. 255 ὄρα ὄρα μάλ' αὐ λεύσσε τε πάντα, μὴ —, ubi altera prioris ὄρα syllaba correpta in dochmio. Suppl. 206 Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἰδοί. ubi versus proximo sequitur forma media ἰδοίτο δῆτα πρηνεμενούς ἀπ' ὀμματος, ut ἴδετε — ἴδεσθε Ch. 406 407. 924 ὄρα, φύλαξαι μητρός ἐγκότους κύνας. Ag. 1623 οὐχ ὄρας ὄρων τάδε. [Ch. 285 ὄρωντα λαμπρόν ἐν σκότῳ νυμῶντ' ὀφρύν.]

Infinitivus ὄρων cum verbo ἐστί vel πάρεστι. Ag. 1354 ὄρᾶν πάρεστιν. Ag. 413 πάρεστι σιγᾶς — ἀφθιμένων ἰδεῖν. Pers. 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν, ubi notanda structura cum nominativo, quum metrum non ferret accusativum θάλασσαν. Ch. 425 πολυλάνθια δ' ἦν ἰδεῖν — ὀρέγμα. Suppl. 720 πρόπουσι δ' ἀνδρὸς ναῖοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Et cum aliis verbis vel adiectivis. Sept. 972 AN. διπλὰ λέγειν, ΙΣ. διπλὰ δ' ὄρᾶν, et in antistropha 944 AN. ὁλοᾶ λέγειν. ΙΣ. ὁλοᾶ δ' ὄρᾶν. Pers. 387 εὐφραγῆς ἰδεῖν. 398 πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν. Pr. 238 πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. Sept. 644 χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχιστὴν ἰδεῖν ἄγει γυνή τις. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν. 210 ταὐτ' ἐμοίγε δαίματ' ἐστ' ἰδεῖν. Ag. 349 τὸ δ' εὐ κρατοίη μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. Ch. 174 ὅδ' (ὁ βόστρυχος) ἐστί

κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 176 (βόστρυχος) αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερῆς ἰδεῖν. Ib. 786 corrupte σωφροσυνευμαιομένης ἰδεῖν, ubi Hermannus τὰ σωφρον' εὐ μαιομένοις ἔχειν. Eum. 51 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὐταί.

ὄρω sequente ὅτι vel alia particula. Pr. 259 οὐχ ὄρας ὅτι ἡμαρτες; 323 ὄρων ὅτι τραχὺς μονάρχος — κρατεῖ. 951 ὄρας δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιοῦτοῖς οὐχὶ μαλθακίζεται. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἦνυσεν κακόν. Eum. 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις ὄρα. Pr. 997 ὄρα νυν εἴ σοι ταὐτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Eum. 269 ὀφει δὲ κεί τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. Eum. 142 ἰδῶμεθ' εἴ τι τοῦδε φροίμου ματᾶ.

Cum accusativo rei vel personae. Pr. 69 ὄρας θέαμα δυσθέατον ὅμασιν. Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. 554 χεῖρ δ' ὄρᾶ τὸ δράσιμον, ubi de manu loquuntur tanquam de homine qui vultu aliquo est. 885 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες. Pr. 120 ὄρατε δεσμῶντην με. 612 πυρός βροτοῖς δοτὴρ ὄρας Προμηθεᾶ. 352 Κιλικίων οἰκήτορα ἀντρων ἰδών. 758 τήνδ' ἰδοῦσα συμφορᾶν. Pers. 198 τὸν δ' ὅπως ὄρᾶ Ξέρξης. 217 εἴ τι φλαύρον εἶδες, αἰτὸς τῶνδ' ἀποτροπὴν κακῶν, ubi de somnio dictum est, ut ib. 221 ὄνπερ φῆς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην. 542 ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτίζυναν. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. 457 κακῶν ὄρων βάθος. 823 τοιαῦθ' ὄρωντες τῶνδε τάπιτίμα. 1016 ὄρας τὸ λοιπὸν τόδε τὰς ἐμὰς στολᾶς. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους Ἀτρεΐδας. 247 τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέμω. 422 εὐτ' ἂν ἐσθλὰ τις δοκῶν ὄρᾶν (ὄρᾶ Scholasticus). 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὄρω. 682 μὴ τις, δντιν' οὐχ ὄρωμεν. 894 ἀμφὶ σοὶ πάθῃ ὄρῶσα πλείω. 1217 ὄρατε τοῦσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους; 1611 ἰδόντα τόνδε τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν. Ch. 168 ὄρω τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφω. 187 πλόκαμον ἰδοῦση τόνδε. 235 αὐτὸν μὲν οὖν ὄρῶσα δυσμαθείς ἐμέ. 226 κουράν δ' ἰδοῦσα τήνδε. 226 κάδοις ὄρᾶν ἐμέ. 253 οὕτω δὲ κάμει τήνδε τε — ἰδεῖν πάρεστί σοι. 798 τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμόν τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον ἀνομένων βημαίων ὄρεγμα, loco corrupto, cui corrigendo non sufficit Hermannii correctio γάπεδον, nec scholiastae interpretatio, qui ἰδεῖν pro ἰδοί dictum accepit. 810 καὶ νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρόν ἰδεῖν. 851 ἰδεῖν ἐλέγξει τ' αὐ θέλω τὸν ἀγγελον. 961 972 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. 970 τὸ πᾶν ἰδεῖν. 984 ὡς ἴδῃ πατὴρ — ἀναγνα μητρός ἔργα τῆς ἐμῆς. 1061 ὑμεῖς μὲν οὐχ ὄρατε τάσδ', ἐγὼ δ' ὄρω. Eum. 57 τὸ φύλον οὐκ ὀπωπα τῆσδ' ὁμίλιας. 103 ὄρα δὲ πληγὰς τάσδε κάρδιας ὅθεν. 406 ὀρῶσα τήνδ' ὁμίλιαν χθονός. 540 κέρδος ἰδών. 561 τὸν οὐποτ' αὐχόοντ' ἰδὼν ἀμαχάνους δύας λαπαδνόν. 745 ἀρ' ὄρας τάδε; 761 μητρός τάσδε συνδίκους ὄρων. 991 μέγα κέρδος ὄρω τοῖσδε πολίταις. Suppl. 77 κλύετ' εὐ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 180 ὄρω κόνιν. 218 ὄρω τρίαῖναν τήνδε. 303 τὸν πάνθ' ὄρωντα φύλακα. 328 πόνου δ' ἰδοῖς ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν περὶον. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτην. 354 ὄρω κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον νεύονθ' ὁμίλον. 483 ὡς ἰδῶσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ. 713 ὄρω τὸ πλοῖον. 830 ὄρω τάδε φροίμα. 854 μήποτε πάλιν ἰδοίμι ἀλφεῖσβιον ὕδωρ. 812 βίαια μὴ φιλεῖς (στέρεξς Hermannus) ὄρων δμασιν ἐνδίκους. Fr. 129 ἰδόντα μηχανὴν περὶματος. [284 ὄρας Δίκην ἀναυδον, οὐχ ὀρῶμένην εὐδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένω.] 280 εἴ γάρ τιν' ἐστιοῦχον ὀψομαι μόνον (ψόλον Wellauerus).

Pr. 22 οὐτε του μορφήν βροτῶν ὄψει. Suppl. 906 πολλοὺς ἀνακτας — ὄψεσθε. Pers. 179 de somnio ἄλλ' οὐτὶ πῶ τοιόνδ' ἐναργές εἰδόμην. Suppl. 359 ἴδοιτο δῆτ' ἀνατον φυγάν. Ch. 407 ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων, ἴδεσθ' Ἀτρεΐδαν τὰ λοιπά. 973 ἴδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα. 980 ἴδεσθε δ' αὐτε — τὸ μηχανήμα. 230 ἰδοὺ δ' ὕψασμα τοῦτο. 247 ἰδοὺ δὲ γένναν εὐνὴν ἀετοῦ πατρός. Sept. 420 τρέμω δ' αἵματη-φόρους μόρους — ἰδέσθαι.

ὁρῶ cum participiis coniunctum. Pr. 70 ὁρῶ κυρούντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 382 τίνα ὁρᾷς ἐνούσαν Ζημίαν; 436 ὁρῶν ἐμαυτὸν ὡς προσε-λούμενον. 973 χλιδίωντας ὡς τοὺς ἐμούς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Pers. 205 ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετόν. Sept. 514 κοῦπῳ τις εἶδε Ζηνά του νικῶ-μενον. Ag. 659 ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλγατος Αἰγαῖον νεκροῖς. 1287 εἶδον ἱλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἐπραξεν. 1580 ἰδῶν — τὸν ἄνδρα τόνδε κείμε-νον. 1603 πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 267 οὓς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε θανόντας. 501 ἰδῶν νεοσσούς τοὺσδ' ἐφημένους τάφῳ. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. Eum. 40 ὁρῶ δ' ἐπ' ὁμφαλῶ μὲν ἄνδρα θεομυοῇ ἔδραν ἔχοντα. 50 εἰδὼν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δαίμων φερούσας. 67 καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάρ-γους ὁρᾷς. 110 καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὁρῶ πατού-μενα. Suppl. 424 μῆδ' ἰδὼς μ' ἔξ ἔδραν πολυ-θέων ρυσιασθείσαν. Fr. 196, 6 ἰδῶν δ' ἀμχα-νοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ. Pr. 895 μῆποτέ μ', ὦ πότνια Μοῖραι, λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἰδοῖσθε πέλοισαν.

ὁρῶ, sequente adverbio vel adiectivo relativo. Pr. 950 Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Ch. 1034 καὶ νῦν ὁράτῃ μ' ὡς παρεσκευα-σμένος — προσίζομαι. Pr. 92 ἰδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Cum praepositione Suppl. 725 πρὸς πράγμ' ὁρώσας. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον.

Passivi ὁρῶμαι tria sunt exempla. [Ch. 293 βωμῶν τ' ἀπειργεῖν οὐχ ὁρωμένην πατρός μῆ-νιν. Fr. 284 Δίκην ἀναυδοῦν οὐχ ὁρωμένην.] Eum. 411 οὗτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας. Sic Stanleins pro ὁρωμένας. Perfecti ὤπται unum est exemplum Pr. 998 ὤπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τὰδε, quod per τεθεώρηται exp. schol.

Aoristi medii εἰδόμην imperativus ἰδοὺ (cuius duo exempla supra attulimus ex Ch. 230. 247) mutato accentu in adverbium demonstrantis vel attendere iubentis transit ἰδοῦ, respondens Latino *ecce* vel *en*. Ag. 1125 ἰδοὺ ἰδοῦ. 1269 ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμέ.

ὄργανον *instrumentum musicum*. Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας.

ὄργῳ *appeto*. Ch. 454 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, | τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν. Nam sic Scalliger correxit pro ὄργῳ, quod in M legitur, pro dativo ὄργῳ habitum ab schol. qui interpretatur ἀντὶ τοῦ μάθε τῷ τρόπῳ σου.

ὄργεω *sacerdos*. Fr. 142 ποταμοῦ Καῖκού χαιρε πρώτος ὄργεω.

ὄργῃ *animi indoles*, i. e. ingenium, mores: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2149. Pr. 80 ὄργῃς τε τραχυτήτα. Suppl. 763 κνωδάλων ἔχοντες ὄργας. || *vehemens animi impetus, ira*. Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὄργῃν. 315 ἄς ἔχεις ὄργας ἄφες. 378 ὄργῃς Ζεοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λό-γοι, ubi Ζεοῦσης restitui pro νοσοῦσης, quod veteri librario in calamum venerat quia sequitur

ἱατρός. Illo autem verbo usus est Themistius or. 7 p. 98, ubi Aeschyli sententiam his reddit ver- bis, φάρμακον δὲ ὄργῃς οἰδαινοῦσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν, ψὺ σὺ τῆνικαυτα ἐπράυνας σφαδά-ζουσας καὶ ζέουσας ἐπ. φάρμακον ἀντιζέσεως dixit Clemens Alex. vol. 1 p. 231, 16. Plura de hoc loco dixi in Annot. Oxon. p. 58—60. Pr. 618 ἀκρατος ὄργῃν Ἀργός. Sept. 678 ὄργῃν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. Ag. 71 ἀπύρων ἱερῶν ὄργας ἀτενεῖς παραθέλει. 216 παρθενίου θ' αἵματος ὄργῃ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις. Ver- ba vitii suspecta. Schol. ὄργῃ: τῷ τρόπῳ. γρ. (sic Hermannus pro γάρ) αὐδᾷ. ὁ μάντις δηλοῦ-σιν. Ch. 326 φαίνει δ' ὕστερον ὄργας. 835 τοῖς τ' ἄνω πρόπρασ' ἰῶν (sic Hermannus pro προπράσων) χάριτος ὄργας λυγρὰς (sic Blom- feldus pro λυγρὰς). Eum. 847 ὄργας εὐνοῖος σοί. 837 μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὄργαις ἀμαθύ-νει. 981 δι' ὄργαν. Suppl. 187 ὡμῇ εὖν ὄργῃ. ὄργια. Huius nominis pluralis tantum nume- rus usitatus est, qui de sacris secretioribus, praesertim Bacchi, dicitur: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2150. Sept. 180 φιλοθύτων δὲ τοι πόλεος ὄργιων μνηστορες ἔστε μοι.

ὄρεγμα *porrectio*. Ag. 1111 προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ χερὸς ὄρεγματα. Sic Hermannus pro ὄρεγόμενα vel ὄρεγομένα. Ch. 426 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσαστεροτριβὴ τὰ χερὸς ὄρεγματα. 799 ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

ὄρειος *montanus*. Ag. 497 φλόγα ὄλης ὄρειας. Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας.

ὄρεσκος *in montibus degens, monticola*. Sept. 532 μητρός ἔξ ὄρεσκού. Hac tantum for- ma usi sunt tragici, non epici ὄρεσκῶς.

Ὀρέστης *Orestes*, Agamemnonis filius. Ag. 879. 1646. Ch. 136 696 776 867 933. Eum. 123 741. Ὀρεστου Ch. 115 177 194 731 841. Ὀρέ-στη Ch. 721. Eum. 623. 735. Ὀρέστην Ag. 1667. Ch. 131 138 217 224 682 749 762. Eum. 221. 799.

[ὄρεχθεῖ scriptura vitiosa pro Ἐρέχθειον fr. 155, 4].

ὀρθιάζω *erigo*. De voce sublata Pers. 688 ψυχαγωγῶς ὀρθιάζοντες γόους, i. e. invocantes.

ὀρθιος *arrectus*. Sept. 564 τριχός δ' ὀρθιος πλόκαμος ἴσταται. Sic Blomfeldus pro τριχός δ' ὀρθίας. De voce sublata et intenta Pers. 389 ὀρθιον δ' ἄμα ἀντηλάλαξε — ἡχώ. Ag. 1153 ὀρθίος ἐν νόμοις. Ch. 751 νυκτιπλάγκτων ὀρ-θίων κελευμάτων.

ὀρθόβουλος *recte consulens*. Pr. 18 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰτιμῆτα παῖ.

ὀρθοδαής *recte callens, peritus*. Ag. 1022 τὸν ὀρθοδαή τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἀπέ-παυσε, ubi Triclinius, τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκε-ραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἰππόλυτον.

ὀρθοδικαίος *rectus et iustus*. Eum. 994 πό-λιν ὀρθοδικαίον.

ὀρθόθριξ *capillos erigens*. Ch. 32 ὀρθόθριξ φόβος.

ὀρθομαντεία *vera s. verax vaticinatio*. Ag. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος.

ὀρθονόμος *recte distribuens*. Eum. 963 δαι-μονες ὀρθονόμοι. Vocabulum alibi non lectum.

ὀρθός *erectus*. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφὴ πόδα. Ch. 496 ἄρ' ὀρθὸν αἰρεῖς φίλ-τατον τὸ σὸν κᾶρα; Fr. 205 Ἀγρεύς δ' Ἀπόλ-λων ὀρθὸν ἰθύνει βέλος. || *rectus, iustus*. Eum. 318 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνώ-μεναι.

ὀρθοστάδην *stando erecto corpore*. Pr. 32 ὀρθοστάδην, ἄνθρωπος, οὐ κάμπτιν γόνυ. Non legitur alibi apud tragicos, sed frequens est apud Hippocratem, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2182.

ὀρθόω *erigo*. Sept. 229 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον — ὀρθοῖ. ubi saoi coniecit Hermannus, quum versus strophicus in iambum exeat. Eum. 751 οἶκον ψήφος ὠρθώσεν μία. 708 de surgentibus ὀρθοῦσθαι δὲ χρή καὶ ψήφον αἶρειν καὶ διαγνῶναι δίκην. || *rego*. Suppl. 673 δς πολὺ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. || *statuo*. Ch. 584 εἰρηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι. Eum. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμφοράς ὀρθώσομεν. || *in rectum muto, corrigo*. Ag. 1475 νῦν δ' ὠρθώσας στόματος γνώμην. Suppl. 915 καὶ πόλλ' ἁμαρτῶν οὐδὲν ὠρθώσας φρενί. || Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος. [De recte agentibus dixit interpolator Eum. 772 ὀρθοῦμένων δὲ καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν αἰε — ἐσμέν ἐμμενέστεροι.]

ὀρθῶνυμος *nomini recte respondens*. Ag. 700 Ἰαίψ δὲ κῆδος ὀρθῶνυμον τελεσιφρων μῆνις ἤλασε.

ὀρθῶς *recte*. Pr. 1000 ὀρθῶς φρονεῖν. Sept. 405 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπ' ὠνυμον. 829 οἱ δὴτ' ὀρθῶς κατ' ἐπ' ὠνυμίαν καὶ πολυνεκείας ὤλοντο. 873 δόλος οὐδὲς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Ch. 526 ὥστ' ὀρθῶς φράσαι. Eum. 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. Eum. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων.

ὀρίζω *divido*. Suppl. 547 διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἰσᾷ διατέμνουσα πόρον κυματῖαν ὀρίζει. || *Forma media ὀρίζομαι meis finibus includo, vindico mihi*. Suppl. 256 ὀρίζομαι δὲ τὴν τε Περραιβὴν χθόνα Πίνδου τε τάπεκεῖνα. 394 ὑπαστρον δὲ τὸν μήχαρ ὀρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγᾶ.

ὀρκάνη *opus urbem obsessam circumvallans*. Per εἰρκτή, περίφραγμα, φραγμός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 5 p. 2198. De turribus obsidentium quae ad moenia admoventur Sept. 346 ὀρκάνα πυργῶτις.

ὀρκιον *iusiurandum*. Ag. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούεις ὀρκίον ἐμῶν θέμιν. || ὀρκίος *iureiurando obstrictus*. Eum. 483 φόνων δικάστὰς ὀρκίους αἰρουμένη. Sic Casaubonus pro ὀρκίων αἰρουμένων. ὀρκίους αἰρουμένους Paleius.

ὀρκος *iusiurandum*. Ag. 1198 καὶ πῶς ἂν ὀρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; 1284 ἄραρε γὰρ τις ὀρκος ἐκ θεῶν μέγας. 1570 ὀρκους θεμένη. Ch. 977 ὀρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν. Eum. 218 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος ὀρκου 'στὶ μείζων. 429 ἀλλ' ὀρκον οὐ δέξαιτ' ἂν. 432 ὀρκίος τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 621 ὀρκος γὰρ οὗτι Ζηνὸς ἐσχύει πλέον. 680 ὀρκον αἰδεῖσθε. 710 αἰδουμένοις τὸν ὀρκον. Fr. 290 οὐκ ἀνδρὸς ὀρκοὶ πιστῆς, ἀλλ' ὀρκων ἀνὴρ. Eum. 489 ὀρκον πορόντας μὴδὲν ἐκδικον φράσειν.

ὀρκωμα *iusiurandum*. Eum. 486 ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὀρκώματα. [768 τοῖς τὰμὰ παρβαίνουσι νῦν ὀρκώματα.] Vocabulum alibi non lectum.

ὀρκωμότης *iuro*. Sept. 46 Ἄρη τ' Ἐνυὺ καὶ φιλαίματον Φόβον ὀρκωμότησαν. Eum. 764 χῶρα τῆδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ — ὀρκωμότησας.

ὀρμαίνει *impetu feror, prorumpo*. De equo progrediendi cupido Sept. 394 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος

ὀρμαίνει κλύων. [Ag. 1388 ὀρμαίνει corruptum ex ὀρυγάνει, quod v.]

ὀρμάω *impetu feror, furo*. Pers. 394 ἐς μάχην ὀρμώντες. Frequentior forma media de celeriter incedentibus, accedentibus, discedentibus. Pr. 337 ὀρμώνμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης. 393 ὀρμώνμεν μοι τόνδ' ἐθύσθας λόγον. Sept. 31 ἐς τ' ἐπάλλεξι καὶ πύλας πυργωμάτων ὀρμάσθε πάντες. Pers. 151 ἀλλ' ἦδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φᾶος ὀρμάται μήτηρ βασιλῆως. 503 ὅστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτίνας, ὠρμήθη. Eum. 93 σέβει τοι Ζεὺς τὸδ' ἐκνόμων σέβας, ὀρμώνμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. 1029 τὸ φέγγος ὀρμάσθω πυρός. Ch. 941 θεόθεν εὐ φραδαῖσιν ὠρμήμενος.

ὀρμίζω. Ch. 529 ἐν σπαργάνοις παιδὸς ὀρμίσαι δίκην. "Porsonus ὀρμήσαι. Sed recte Abreschius interpretatus est ἀναπαύειν, comparato quod Hesychius habet, ὀρμίσον: δῆσον, ἀνάπαυσον. Ita etiam schol. intellexit, ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτείνειν ἐδόκει ἐν σπαργάνοις. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδοξεν." HERMANN.

ὀρμος *portus*. Ag. 665 ὡς μήτ' ἐν ὀρμῳ κύματος ἄλῃην ἔχειν. Suppl. 765 οὐδ' ὀρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία. 772 πρὶν ὀρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι.

ὀρμος *monile*. Ch. 617 χρυσεοκμήτοισιν ὀρμοῖς.

ὀρνις *avis*. Sept. 26 χρηστηρίους ὀρνιθας. Ag. 112 θούριος ὀρνις. 157 μόρσιμ' ἀπ' ὀρνιθῶν ὀδίω. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὀρνιν. 1316 οὗτοι δυσοῖζω θάμνον ὡς ὀρνις ὀβῶν. Suppl. 212 καὶ Ζηνὸς ὀρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε. 226 ὀρνιθος ὀρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγῶν; 801 κύων — κάπιχωρίος ὀρνις δαίπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν, ubi ὀρνις ex glossemate illatum esse pro πετῆσι coniecit propter versus strophici (793) mensuram. Fr. 305 θρασὺν πετραῖον ὀρνιν. Eum. 866 de genere gallinaceo ἐνοικίου δ' ὀρνιθος οὐ λέγω μάχην. || *omen, augurium*. Fr. 93 ὀρνιθα δ' οὐ ποίω σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. De fato dictum Sept. 597 φεῦ τοῦ εὐναλλάσσοντος ὀρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἀνδρὰ τοῖσι δυσσεβέστεροις. ubi gl. in M τῆς τύχης ἢ τῆς μαντείας.

ὀρνυμι *concitato gressu exeo*. Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ὤρων ὠρε. || ὀρνυμαι *feror, ingruo*. Sept. 90 λευκοπρεπὲς λεῶς ὀρνυται ἐπὶ πόλιν. 419 πόλεως πρόμαχος ὀρνυται. 87 ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 115 κύμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Ag. 986 εὐθ' ὑπ' Ἴλιον ὤρτο ναυβάτας στρατός. Cum syncope ὀρμενος. 1408 κακὸν — ῥυτὰς ἐξ ἀλὸς ὀρμενον. Sic Abreschius pro ὀρώμενον, quod Canterus in ὀρόμενον mutaverat. Suppl. 422 τὰν ἔκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμέναν. 783 τὸ πᾶν δ' ἀφαντος — διπᾶς ὡς κόνις ἀτερπὲς πεπερῶν ὀροῖμαν. Sic correxi pro ὀλοῖμαν. Perfectum medium est ὄρωρα, unde plusquamperfectum Ag. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρῶρει κακά.

ὀροθύνομαι *excitor*. Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο.

ὄρον *prelum*. Hapocratio p. 226 6 ὄρον: σκευὸς τι γεωργικόν — μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρὰ τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύονι (fr. 105) καὶ παρὰ Μενάνδρῳ σημαίνει εὐλὸν τι ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. Apud Pollucem 7, 150 et 10, 84 ὄρος est τὸ εὐλὸν ἐν ᾧ τοῦλαιον πιέζεται.

ὄρος *mons*. Ag. 330 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγ-

κτον. Suppl. 258 ὄρη τε Δωδωναία. 551 δι' ὀρῶν Κιλικίων. Fr. 379 δυσχίμων ὀρῶν ἀναΐ. Pr. 719 ὀρῶν ὕψιστον. 811 Βυβλίνων ὀρῶν ἀπο. Pers. 494 Πάγγαιόν τ' ὄρος. Genitivus pluralis ὀρῶν in codicibus scriptorum Atticorum modo sic modo ὀρέων scribitur: de quo dictum in Thes. vol. 5 p. 2235.

ὄρος *terminus, finis*. Pr. 666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις. 790 ὅταν περάσης ρεῖθρον ἡπείροιον ὄρον. Eum. 942 τὸ μὴ περᾶν ὄρον τόπων. || Improprie Ag. 1155 πόθεν ὄρους ἔχεις θεοσεσίας ὁδοῦ; || *decretum*, ut Hesychius per νόμος et δεσμός explicat. Ag. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος ἐπινέμεται ταχύπορος, ubi Hermannus "est decretum referturque ad sacrificia Clytaemnestrae iussu per urbem instituta."

ὄροτύπος *montem percutiens*. Sept. 85 δίκαν ὕδατος ὄροτύπου, quod schol. exp. τοῦ καὶ ὄρη ῥηγνύντος. Mire Hesychius ὄροτύπου δίκη: ὅτι οἱ Γίγαντες ἀποσπώντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἐβάλλον.

ὄροῦν *ruo, salio*. Eum. 113 κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὠρούσεν. Cum accus. cognato Ag. 826 πῆδημ' ὀρούσας.

ὄροφος *tectum*. Suppl. 650 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαινόντα; ubi ἔχων — λαίνοντα coniecit Weilius.

ὄρσολοπέω *vezo, turbo*. Pers. 10 ὄρσολοπέται θυμὸς ἔσθθεν. Per διαπολεμεῖται, ταρασσεται, θορυβεῖται exp. scholiasta.

ὄρτάλιχος *pullus implumis*. Ag. 54 δεμνιοτήρη πόνον ὄρταλίων ὀλέσαντες. Similiter Sophocles fr. 862 ἐπιμαστιδίον γόνον ὄρταλίων dixit, ex quo non sequitur Aeschylum quoque γόνον dixisse, quod Musgravius coniecit.

ὄρυγάνω *evomo*. Ag. 1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών. Nam sic Hermannus correxit pro ὀρμαίνει, collata Hesychii glossa ὀρυγάνει: ἐρεύγεται. Usitatum est ἐρυγγάνω, pro quo Aeschylus ὀρυγάνω dixit, ut θηγάνω pro θήγω, quod ipsum quoque apud alios non legitur.

Ὀρφεύς *Orpheus*. Ag. 1629 Ὀρφεὶ δὲ γλώσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.

ὀρφνῆϊος *tenebrosus*. De igne per tenebras lucente Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.

ὄρχαμος *princeps, dux*. Pers. 128 σύν ὀρχάμω στρατοῦ.

ὀρχέομαι *salto*. Improprie de corde palpitante Ch. 167 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβω.

ὀρχησμός *tripudium*. Eum. 376 ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

δς ἢ δ (cum formis Doricis δ ἄς ἢ ἄν ἄν in melicis) *qui, quae, quod*, pronomen relativum, quod grammatici ἄρθρον ὑποτακτικόν, *articulum postpositivum*, appellarunt, ut supra dictum est p. 232. Refertur plerumque ad nomen vel pronomen quod praecedit, minus frequenter ad nomen postpositum. Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita collegit Wellauerus. Pr. 4 ἐπιστολάς, ἄς σοι πατὴρ ἐφείτο. 31 ἀνθ' ὧν ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 110 πηγὴν κλοπαίαν. ἢ διδάσκαλος τέχνης — ἐπέρην. 226 δ δ' οὖν ἐρωτᾷτε, — τοῦτο δὴ σαφηνιώ. 928 σύ θην ἂ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσά Διός. 254 ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκαμάθησσαντα τέχνας. 315 ἄς ἔχεις ὀργὰς ἀφες. 348 Ἀτλαντός, δς πρὸς ἐσπέρους τόπους ἔστηκε. 354 Τυφῶνα θούρον, πᾶσιν δς ἀνέστη θεοῖς.

360 κεραυνός —, δς αὐτὸν ἐξέπληξε. 421 ὕψικρημον οἱ πόλιμα — νέμονται. 429 Ἀτλανθ' δς αἰὲν ὑπέροχον σθένος γᾶς οὐράνιον τε πόλον νύτοισ ὀχῶν στενάζει. 483 κράσεις —, αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους. 435 κάκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἢ χρῆ ὑπάρ γενέσθαι. 549 ὀλιγοδρανίαν —, ἃ τὸ φωτῶν ἁλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον. 571 ὃν οὐδὲ καθανόντα γαῖα κεῖθαι. 590 κόρης τῆς Ἰναχείας, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ. 597 νόσον —, ἢ μαραίνει με. 668 κεραυνόν, δς πᾶν ἐξαιστώσει γένος. 709 Σκύθας, — οἱ πλεκτὰς στέγας πεδάροισι ναίουσι. 712 οἷς μὴ πελάζειν. 715 Χάλυβες, οὗς φυλάξασθαι σε χρῆ. 718 ποταμόν —, ὃν μὴ περάσης. 724 Ἀμαζόνων —, αἱ Θεμίσκυράν ποτε κατοικοῦσιν. 730 ἰσθμόν —, ὃν θραυσπλάγχχως σε χρῆ λιπούσαν αὐλῶν ἐκέραν Μαιωτικόν. 740 οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω ἔν προοιμίῳ. 764 γάμον —, ὃν ποτ' ἀσχαλεῖ. 789 πλάνην φράσω, ἣν ἐγγράφου σύ. 796 Φορκίδες —, ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται. 800 Γοργόνες —, δς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδῶν ἔξει πνοάς. 825 ἢ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω. 833 αἱ προσήγοροι ὄρυες, ὕφ' ὧν — προσήγορεύθης. 838 κόλπον Ῥέας, ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χεῖμαζι δρόμοις. 851 Ἐπαφον, δς καρπώσεται. 872 τόδεοι κλεινός, δς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμέ λῦσει. 887 ἢ σοφὸς δς πρῶτος ἐν γνῶμα τόδ' ἐβάστασε. 909 γάμον γαμείν, δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος — ἐβαλεῖ. 912 ἀρά —, ἣν ἐκτίπων ἡράτο. 922 παλαιστήν —, δς δὴ κεραυνὸς κρείσσον' εὐρήσει φλόγα. 929 ἢ βούλομαι λέγω. 948 γάμους —, πρὸς ὧν ἐκείνος ἐκπίπτει κράτους. 1011 μέμνησθ' ἄγῳ προλέγω. Sic Porsonus pro αὐτ' ἐγώ. Sept. 5 δ μὴ γένοιτο. 8 οἰμώγμασιν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξήτριος ἐπώνυμος γένοιτο. 108 πόλιν τεάν, ἂν ποτ' εὐφιλίταν ἔθου. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν. 412 ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἀρης ἐφείσατο. 426 ἀπειλεῖ δειν', ἢ μὴ κραινοί τυχῇ. 452 ὀλοῖθ' δς πόλει μεγάλ' ἐπενύχεται. 475 Μεγαρεὺς —, δς — ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 529 δμῶσι δ' αἰχμῇν, ἣν ἔχει. 549 πύργους ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἢ μὴ κραινοί θεός. 553 τῶδ' ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. 556 Ἀκτωρ —, δς οὐκ ἔασι. 594 βαθείαν ἄλοκα —, ἐξ ἧς τὰ κενὰ βλαστάνει βουλεύματα. 596 δεινός δς θεοὺς σέβει. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἀνητίς. 761 ἄλλο δ' αἰερί τρίχαλον, δς καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει. 823 δαίμονες, οἱ δὴ Κάδμου πύργους τοῦσδε ῥύεσθε. 829 πολέμαρχους, οἱ δὴτα — ὠλοντο. 856 πίτυλον, δς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμειβεταί. 919 ἐκ φρενός δς — μινύθει. 959 ἐν πύλαις, ἐν αἷς ἐθείνοντο. 1018 θεῶν πατρῶων, οὗς ἀτιμάσας ὅδε —. 1031 τὸ κοινὸν σπλάγχχον, οὐ πεφύκαμεν. 1046 ἄλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφω; Pers. 5 φύλακες, οὗς αὐτὸς ἀναΐ — εἴλετο. 61 ἀνδρῶν, οὗς ἐπὶ πᾶσα χθών — στένεται. 164 δλβον, ὃν Δαρείος ἤρεν. 204 δαίμοσι —, ὧν τέλη τᾶδε. 448 νῆσος —, ἣν ὁ φιλόχορος Πᾶν ἐμβατεύει. 475 κοῦκ ἀπήρκεσαν οὗς πρόσθε Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλεσαν. 176 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμός πράξειν δοκῶν. 478 ναῶν αἱ πεφεύγασιν μόρον. 514 κακῶν, ἢ Πέρσας ἐγκατέσκηπεν θεός. 777 εὖν ἀνδράσιν φιλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος. 785 ἅπαντες ἡμεῖς, οἱ κράτη τὰδ' ἔσχομεν. 848 ἀτιμίαν —, ἣ νιν ἀμπεχεῖ. 871 πόλεις — αἱ — τοῦδ' ἀνακτος αἶον. 921 ἀνδρῶν, οὗς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν. Ag. 2 φρουράς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμωμενος — κάτοῖδα. 100 μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ

μὲν κακόφρων τελέθει. 171 δς δ' ἐπειτ' ἔφω, τριακτῆρος οἰχεται τυχών. 342 ποθεῖν ἃ μὴ χρῆ. 707 ὑμέναιον, δς τότε' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν. 908 δμῶαι —, αἷς ἐπέσταλται. 1222 σπλάγχνα —, ὡν πατὴρ ἔγευσάτο. 1288 οἱ δ' εἶχον πόλιν, οὕτως ἀπαλλάσσουσιν. 1415 ἀνδρὶ τῷδε —, δς — ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα. 1433 Ἄτην Ἐρινύν θ', αἶσι τὸνδ' ἔσφαξ' ἐγώ. 1468 δαίμον, δς ἐμπίτνεις. 1571 δ δὲ λοιπόν. Ch. 127 γαῖαν αὐτήν, ἥ τὰ πάντα τίκεται. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσήκε πενθήσαι τριχί. 267 πρὸς τοὺς κρατοῦντας, οὓς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε θανόντας. 491 μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης. 492 μέμνησο δ' ἀμφιβίστρον ψ σ' ἐκαίνισαν. [665 αἰδῶς γὰρ ἐν λέσχασις οὐκ ἐπαργέτους λόγους τίθησιν, εἶπε θαρσύνσας ἀνὴρ. ubi οὓς ἐπαργέτους correxit Gilbertus in Ritschellii Actis Soc. philol. vol. 1 p. 397.] 673 ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν. 723 ἀκτὴ —, ἥ νῦν ἐπὶ ναυάρχω σώματι κεῖσται. 760 Ὁρέστην —, δν ἐξέθρεψα. 800 οἱ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθὴν μυχὸν νομιζετε, κλύετε σύμφρονες θεοί. 897 μαστὸν, πρὸς ψ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων — ἐξημέλας. 907 δν δ' ἐχρῆν φιλεῖν συγγεί. 930 ἔκανες δν οὐ χρῆν. 946 ἔμολε δ' ὡς μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά. [922 ἀνδρὶ —, ἔξ οὗ τέκνοντες ἦνεγχε' ὑπὸ ζώνην βάρος]. Eum. 3 Θέμιν. ἥ δὴ τὸ μητρός δευτέρα τὸδ' ἔζητο μαντεῖον. 69 παλαιὰ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου. 321 μάτερ ἃ μ' ἐτικτες. 399 γῆν —, ἥν δὴτ' Ἀχαιῶν ἄκτορες — ἐνεμαν. 457 Ἀγαμέμνονα —, εὖν ὡς σὺ Τροίαν ἀπολιν ἱλίου πόλιν ἔθηκας. 605 φωτός, δν κατέκτανεν. 679 ἠκούσασθ' ὡν ἠκούσατε. 736 μήτηρ γὰρ οὕτις ἐστὶν ἥ μ' ἔγεινατο. 760 σωτήρος, δς πατῶν ἀιδεσθεῖς μόνον σώζει με. 828 δώματος (sic Casaubonus pro δωμάτων) — ἐν ψ κεραυνὸς ἐστὶν ἐσφραγισμένος. [865 πόλεμος —, ἐν ψ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως.] 899 ἔξεστι γὰρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. Suppl. 24 ὡν πόλις, ὡν γῆ (ὡς πόλις, ὡς γῆ Kobortellus) καὶ λευκὸν ὕδωρ, ὕπατοι τε θεοὶ καὶ βαρῦτιμοι. 38 λέκτρων, ὡν θέμις εἴργει. 254 πᾶσαν αἶαν, ἥς δι' ἀγνὸς ἐρχεται Στρωμῶν. 383 βρωτῶν, οἷ — δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. 416 ἀλάστορα, δς οὐδ' ἐν Ἀἰδοῦ τὸν θανόντ' ἔλευθεροῖ. 536 Ἰοῦς, δι' ἃς (sic Porsonus pro δίας, quod est in M et legit schol.) τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι. 565 βροτοὶ δ', οἱ γὰς τότε' ἦσαν ἐννομοι. 649 σκοπὸν δυσπολέμητον, δν τίς ἂν δόμος ἔχοι; ubi metrum postulat δυσπόλεμον, τὸν οὕτως, quod restituit Butlerus. 673 Ζῆνα — δς πολὺ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. 704 θεοὺς δ', οἱ γὰν ἔχουσιν. 793 θρόνος, πρὸς δν κύφειν ὕδρηλὰ γίγνεται χιών. 1006 μὴ πάθωμεν, ὡν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἠρόθη δορί. 1020 θεοὺς — οἱ χεῦμ' Ἐρασίου περιναίονται. 1027 ποταμούς δ', οἱ διὰ χῶρας θελεμὸν πῦμα χέουσιν. Fr. 179 δδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔριπεν. 128 μόχθους, οὓς προπέπωκας. 155 οἱ Ζηνὸς ἐγγῶς, ὡν κατ' Ἰδαίον πάγον Διὸς πατῶν βωμός ἐστι. 169 ἃς οὐτε πέμφει ἡλίου προοδέρκεται. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἥ σ' ἔγεινατο. 174 βίοντον, δς ἄπας φέρει. 196, 8 πέτρων —, οἷς ἐπειτα σὺ βάλων διώσει ραδίως Αἶγυν στρατόν. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον καλλήσκειται. 222 Ζεὺς, δς κατέκτα τοῦτον. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. 305, 4 ὄρνιν —, δς ἥρι μὲν φαίνονται διαπάλλει πτερόν. 321 τῆς αὐτῆς ὕδς, ἥ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἴρ-

γασται κακά. 341 δς εἶχε πῶλους τέσσαρας ζυγηφόρους.

2. Pronomen relativum non raro rationi reddendae servit, ut Latino *ut qui vel quippe qui* exprimi possit. Sic Pr. 447 λέξω δέ, μέμψιν οὕτιν' ἀνθρώποις ἔχων, ἀλλ' ὡν δέδωκ' εὖνοιαν ἐξηγούμενος. 447 οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. [393 τί δ' ἂν φοβοίμην, ὡς θανεῖν οὐ μόνον; Sept. 877 μέλειοι δὴθ', οἱ μελέους θανάτους ἠῆροντο. Pers. 809 οἱ τῇν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη ἡδούνοτο συλάν. Ag. 1634 δς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόνον, δράσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνους.

3. δς in interrogatione indirecta. Pr. 915 ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῶ τρόπῳ. 996 ὥστε καὶ φράσαι πρὸς οὐ χρεῶν νῦν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Ag. 433 οὓς μὲν γὰρ τις ἐπέμψεν οἶδεν. 1094 ματεύει δ' ὡν ἀνευρήσει φόνον.

4. Pluralis οἱ ad singularem numerum nominis collectivum relatus. Pr. 417 Σκυθὴς ὄμιλος, οἱ γὰς ἔσχατον τόπον ἔχουσι. 805 στρατὸν Ἀριμασπὸν —, οἱ χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα. 808 κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς.

5. δς in attractione positum, i. e. casu non suo, sed eodem quo pronomen demonstrativum, ad quod refertur. Pr. 446 ὡν δέδοικ' εὖνοιαν ἐξηγούμενος. 968 οὐδὲν ὡν ἀνιστορεῖς ἐμέ. 984 οὐδὲν ὡν χρῆζει πατήρ. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὡν φρονούσι. Pers. 342 χιλιάς μὲν ἦν ὡν ἦτε πληθος. Ag. 331 πρὸς ἀρίστοισιν ὡν ἔχει πόλις. 812 δικαίῳ θ' ὡν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. Ch. 741 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑφ' ἧς ἡγγεῖλαν οἱ Ζένοι. Eum. 96 ὡν (sic Tyrwhittus pro ὡς) μὲν ἔκτανον ὄνειδος ἐν φθοισίν οὐκ ἐκλείπεται. 574 ὡν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 400 νύκτα ταύτην ἥν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν, τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται: nam sic scripsi pro μάντις ἡ ἀνοία τινι, quod interpolatoris est non animadvertentis νύκτα ταύτην pro νῦξ αὕτη per attractionem dictum esse. 553 ἐστιν δὲ καὶ τῷδ', δν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. Suppl. 1040 Πόθος ἃ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοί.

6. Casus pronominis relativi qui in adverbia abierunt hi sunt: οὐ *ubi*. Pr. 814 οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοί, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Pers. 486 οὐ Στερχειὸς ἄρδει πείδιον εὐμενεῖ ποτῶ. 807 οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Eum. 186 οὐ καρηνιστῆρες ὀφθαλμωροὶ. || οὐπερ. V. s. v. ὅσπερ.

Dativus ἡ *quo*. Ch. 308 τῇδε τελευτάν, ἡ τὸ δίκαιον μεταβαίνει. || ἡ *qua* *ratione*. Pr. 211 τὸ μέλλον ἡ κρανίτοιο (κρανοῖτο Elmsleius) προυτεσπίκει. Ch. 558 ἡ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. || ἡ *quamobrem*. Fr. 5 ἡ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις. Sic correxi pro ἡ. || ἡπερ. V. s. v. ὅσπερ.

7. δς (ut ὅσπερ, ὅστε et ὅστις, quae v.) cum coniunctivo. Sept. 257 ὥσπερ ἀνδρας ὡν δαῶν πόλις. [818 ἔξεοσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] Eum. 618 οὐλύποτ' εἶπον —, δ μὴ κελύση Ζεὺς. Sic Schuetzius pro κελεύσει: recte, nisi optativus κελεύσαι, ut in oratione obliqua. restitueris cum Hermann. 660 ἡ δ' ἄπερ ξένω ξένῃ ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάβη θεός. 322 θνατῶν τοῖσιν αὐτουργία ἐμπίσσωσιν μάταιοι. || δς ἂν cum coniunctivo Pers. 174 ὡν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλη. δς *suus*. Sept. 641 ἐποπτήρας λιτῶν τῶν ὡν.

Eum. 367 Ζεύς — πᾶν ἔθνος τότε λῆσας ἀς ἀπηϊώσατο.

• δσσιος. De vario huius adiectivi usu v. Thes. vol. 5 p. 2281. *purus*. Pr. 529 θεοὺς δσσίαις θοί- ναις ποτινισσομένα. Sept. 1010 ἱερῶν πατρῶων δ' δσσιος ὡν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν. Ch. 378 τῶν δὲ κρατούντων χεῖρες οὐχ δσαι στυγερῶν τούτων. Ag. 779 δσία προσέβα. Suppl. 28 οἰκοφύλαξ δσίων ἀνδρῶν. De eo quod ius et fas est. 404 νέμων εἰκότως ἀδίκᾳ μὲν κακοίς, δσια δ' ἐννό- μοις.

δσμή *odor*. Eum. 254 δσμή βροτείων αἱμά- των με προσγελᾷ. || Altera forma, quam dialecto Ionicæ tribuunt grammatici, ὀδμή. Pr. 115 τίς ἀχῶ, τίς ὀδμᾶ προσέπτα μ' ἀφεγγῆς; quæ non est in δσμή mutanda, quum tragici ὀδμή in meli- cis prætulisse videantur: de quo dictum est in Thes. vol. 5 p. 1733.

δσος *quantus* et δσον adverbialiter *quantopere*. Pr. 787 πᾶν δσον προσχρῖζετε. 852 δσσην πλα- τύρρους Νείλος ἀρδεύει χθόνα. 927 μαθήσεται δσον τὸ τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεῦν διχα. Sept. 775 δσον τὸτ' Οἰδίπουν τῶν. Pers. 167 δσον σθένος πάρα. Eum. 619 δσον σθένει. 857 δσσην παρ' ἄλλων οὐπὸτ' ἀν σχέθοις βρωτῶν, ante quæ verba versus excidit in quo lectum fuit substantivum, ad quod refertur δσσην. || δσον cum superlativo, ut apud Latinos *quam*. Pr. 524 δσον μάλιστα. Ch. 772. Suppl. 883 δσον τά- χιστα.

Numero plurali δσοι *quam multi*. Pers. 863 δσας δ' εἶλε πόλεις. quod unicum est formæ epicæ δσος apud Aeschylum exemplum in metro dactylico. Eum. 285 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος, δσοις προσήλθον ἀβλαβεῖ ἔννου- σία. || *quotquot, quique*. Pr. 976 τοὺς πάντας, ἐχθαίρω θεοὺς, δσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδικῶς. Sept. 310 εὐτραπεφέστατον πωμάτων δσων ἦσαν Ποσειδᾶν ὁ γαῖαρχος. Pers. 508 δσοι δέ λοιποὶ κάτυχον σωτηρίας. Ag. 371 δσοις ἀθί- κτων χάρις πατοῖτο. Eum. 743 δσοις δικαστῶν τούτ' ἐπέσταλται τέλος.

δσοσπερ *quantus quidem*. Ag. 860 τοσόνδ', δσονπερ (χρόνον) οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίου. || δσοιπερ *quotquot, quique*. Pers. 423 πάσα ναὺς ἡρέσσετο, δσαι- περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. 441 Περσῶν δσοιπερ ἦσαν ἀκαῖοι φύσιν.

δσπερ *qui quidem*. Refertur ad pronomen demonstrativum vel præcedens vel sequens vel intellectum. Pr. 625 μήτοι με κρύψης τοῦθ', δπερ μέλλω παθεῖν. 609 πᾶν δπερ (sic ex Etym. M. p. 762, 30 pro δ τι) χρῆξῃς μαθεῖν. 641 πᾶν δπερ προσχρῖζετε πεύσεσθε. 929 ἄπερ τελείται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω. 962 κέλευθον ἦνπερ ἤλθες ἐγκόνει πάλιν. Pers. 221 σὸν πόσιν Δα- ρεῖον, δνπερ φῆς ἰδεῖν. 610 φέρουσ' ἄπερ νε- κροῖσι μελικοτήρια. Ag. 841 μόνος δ' Ὀδυσσεύς, δσπερ οὐχ ἑκὼν ἐπλει. 853 θεοῖσι πρῶτα δεξιόσο- μαι, οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. 1529 θανάτω τίσας ἄπερ ἔρξεν. Ch. 134 Αἰγίσθον δσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 659 κυρίοισι δυ- αμάτων, πρὸς οὐσπερ ἦκω. 698 ἦπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἱατρός ἐλπις ἦν, παρούσαν ἐγ- γράφει. Eum. 639 ὡς δηχθῇ λῆως, δσπερ τέτα- κται. Suppl. 964 ἀστοὶ τε πάντες, ὡνπερ ἦδε κραινεται ψήφος. 1065 Ζεύς, —, δσπερ ἴω πημο- νὰς ἐλύσατο. Fr. 301 θάνατον —, δσπερ μέγι- στον ρῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Formæ Ionicæ per τ, qua epici et lyriici non raro usi sunt hiatus vitandi causa, pauca apud

Aeschylum reperiuntur exempla. Pers. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον. 1002 βεβᾶσι γάρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ. Ag. 974 μέλοι δέ σοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλης τελείν. Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τάπερ πάθομεν ἀχεα; et sine metri necessitate 953 τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

δσπερ cum attractione Ag. 974 μέλοι δέ σοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλης τελείν. Ch. 215 εἰς δψιν ἤκεις ὡνπερ ἐξηύχου πάλαι.

δσπερ ἂν cum coniunctivo. Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὡνπερ ἂν μέλη πέρι. Ag. 974 μέλοι δέ σοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλης τελείν.

ἀφ' οὐπερ *ex quo*. Pers. 177 ἀφ' οὐπερ παῖς ἐμός — Ἰαόνυν γῆν οἶχεται πέρσαι θέλων. || οὐπερ *ubi*. Sept. 1011 τέθνηκεν οὐπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. || ἦπερ *qua ratione*. Ch. 440 ἔπρασσε δ' ἄπερ νιν ὡδε θάπτει. || ἄπερ *quem- admodum*. Ch. 381 τοῦτο διαμπερές οὐς ἴκεθ' ἄπερ τι βέλος. Eum. 131 κλαγγάνεις δ' ἄπερ κύων. 660 ἢ δ' ἄπερ ξένω ξένῃ ἔσωσεν ἔρνος.

δσσε *oculi*. Huius vocabuli, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2302, tres tantum casus sunt usitati, dualis δσσε, pluralis δσσων et δσσοις. Pers. 1065 διαίνου δ' δσσε. Pr. 400 ἀπ' δσσων. Ag. 140 δσσων παρ' εὐφρόνων καλὰ Διὸς κόρα — τερπνὰ εὐμβόλα κρᾶναι. Sic emendavi quod est in M τόσσων περ εὐφρων et addidi verba Διὸς κόρα: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIV. 143 φοβερά δ' ἐμοῖσιν δσσοις ὀμίχλα προσῆξε. 679 πυκνοῖς δσσοις δεδορκῶς. Ag. 471 βάλλεται γάρ δσσοις διόθεν κεραυνός.

δσσος. V. δσος.

δστε ἦτε (Dorice δτε) δ τε *qui quæ quod*. Hoc pronomine, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2272, poetarum epicorum et lyricorum exemplo interdum usi sunt tragici in melicis, Aeschylus etiam in diverbiis. Pr. 556 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τὸδ' ἐκείνο θ', δτ' ἀμφι λουτρά καὶ λέχος σὸν ὕμεναιον. [1071 δτ' ἐγὼ προλέγω, ubi recte Porsonus ἀγὼ προλέγω.] Sept. 140 Κύπρις, δτ' εἰ γένους προμάτωρ. [501 Παλλὰς, ἦτ' ἀρχίπολις, ubi ἦδ' recte restituit Stanleius.] 752 Οἰδιπόδαν, δστε ματρός ἀντὶν σπείρας ἀ- ρουραν — ἔλλα. 1055 Ἐρινύες, αἷτ' Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε. Pers. 16 οἷτε τὸ Σούσων — ἔρκος προλιπόντες ἔβαν. 42 Λυδῶν δχλος, οἷτ' ἐπίπαν ἡπειρογενεὲς κατέχουσιν ἔθνος. 297 τίνα δέ καὶ πενήθσομεν τῶν ἀρχελείων, δστ' ἐπὶ σκηπτουχία ταχθείς ἀναρχον τάειν ἡρήμου θα- νῶν; Ag. 50 τρόπον αἰγυπιῶν, οἷτ' ἐκπατοῖς ἀλγεσι παῖδων — στροφοδινοῦνται. 357 μεγάλων κόσμων κτεάτετρα, ἦτ' ἐπὶ Τροίᾳς πύργοις ἐβαλες στεγανὸν δίκτυον. 1122 σταγῶν, ἄτε καιρία πτώσιμος ἐνυανύει βίου δύντος αὐταῖς. Ch. 615 Σκύλλαν, δτ' ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Eum. 921 πόλιν —, ἄτ' ἐγὼ κατεύχο- μαι. 1024 εὖν προσπόλοισιν, οἷτε φρουροῖσιν βρέτας. Suppl. 49 Ἐπαφόν τ' ἐγέννασε, δντ' ἐπιλεξαμένα — ἐπιδείξει. 63 ἀηδόνης, δτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργόμενα πνεθεῖ. 560 λει- μῶνα χιονόβοσκον, δντ' ἐπέρχεται. || ἔε οὔτε *ex quo*. Pers. 762 ἔε οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἀναετήνδ' ὠπασεν. Eum. 25 ἔε οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγη- σεν θεός.

δστέον *os*. Fr. 355 δστέων στέγαστρον. For- mam contractam δστοῦν Atticis tribuunt gram- matici, solum δστέον. qua epici et tragici plerumque utuntur, dialecto communi. De utraque dictum in Thes. vol. 5 p. 2305.

δστις ήτις δτι (quod divisim δ τι vel cum diastole δ, τι scribi solet, ut ab coniunctione δτι distinguitur). Genitivi et dativi ούτινος ψιτινι ψντινων οδστισι formae δτου δτω exempla plura sunt apud Aeschylum. nulla pluralis δτων et δτοισι pro ψντινων et οδστισι. δστις et δ τι per crasin coalescunt cum και, χώστις Pers. 502. Ch. 111, χῶτι Sept. 197.

Significatio huius pronominis est eadem quae simplicis δς, nisi quod δς definitum est, δστις vero indefinitum, *aliquis qui, omnis qui, quisquis, talis qui*. Pr. 170 τὸ νέον βούλευμ' ὕψ' ὅτου σκήπτρον τιμὰς τ' ἀποσυστάται. 243 ἐκ πέτρας εἰργασμένος, δστις, Προμηθεύ, σοῖσιν οὐ συνασχαλεῖ μόχθοις. 263 ἐλαφρόν, δστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινέιν. 470 οὐκ ἔχω σόφισμ' δτω τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. [609 λέξω τοῦτως σοι πᾶν δ τι χρῆζεις μαθεῖν, ubi nunc ὅπερ restitutum ex Etym. M.] 822 χάριν δὸς ἦντιν' αἰτούμεσθα. 947 πατήρ ἀνωγέ σ' οὐστίας κομπεῖς γάμοις αὐδᾶν. Sept. 2 χρῆ λέγειν τὰ καιρία, δστις φυλάσσει πράγος. 97 ἀνὴρ γυνὴ δ χῶτι τῶν μεταίχιμον. 394 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει, δστις βοῇν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. 492 ὁ σηματοουργός —, δστις τὸδ' ἔργον ὥπασεν. Pers. 502 χῶστις μὲν ἡμῶν — ψρμῆθη, σεσωσμένους κυρεῖ. 507 εὐτυχὴς δέ τοι δστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. 598 κακῶν μὲν δστις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται. 833 κόσμον δστις ἐμπειρῆς. Pr. 989 οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', δτω προτρέπεται με Ζεὺς. 1064 ἄλλο τι φῶναι καὶ παραμυθεῖν μ', ὁ τι καὶ πείσεις. 1067 μετὰ τοῦδ' ὁ τι χρῆ πάσχειν ἐθέλω. 1070 κοῦκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μάλλον. Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν δστις ὠκιστος λαβέ. Ag. 97 τούτων λέξαις ὁ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. 160 Ζεὺς, δστις ποτ' ἔστιν. 168 οὐδ' δστις πάροισιν ἦν μέγας — οὐδὲν ἂν λέξαι. 501 δστις τὰδ' ἄλλως τῆδ' ἐπεύχεται πόλει. 683 μὴ τις ὄντιν' οὐχ ὀρώμεν; 795 δστις δ' ἀγαθὸς προβατογνῶμων, οὐκ ἔστι λαθεῖν ὁμαται φωτός. 848 δτω δέ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. 1460 ἦτις ἦν τότε ἦν δόμοις. Ch. 111 πρῶτον μὲν αὐτὴν χῶστις Αἰγισθον στυγεῖ. 121 ἀπλῶς τι φράζουσ', δστις ἀνταποκτ. νεῖ. 172 οὐκ ἔστιν δστις πλὴν ἐνὸς κείρατό νιν. 602 ἴστω δ', δστις οὐχ ὑπόπετος φροντίσιν δαείς. 916 ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην; [991 ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος —, τί σοι δοκεῖ;] Eum. 316 δστις δ' ἀλιτῶν, ὥσπερ ὀδ' ἀνὴρ, χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει, — αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Suppl. 1047 ὁ τι τοι μόρσιμόν ἔστιν, τὸ γένοιτ' ἂν. Fr. 256 ναυβάτην φορητήγον, δστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

δστις in sententiis explicandi vel rationis reddendae causa adiectis. Pr. 38 δστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας. Pr. 753 δτω θανεῖν μὲν ἔστιν οὐ πεπρωμένον. 759 ἦτις ἐκ Διὸς πάσχω κακώς. Pers. 745 δστις Ἑλλησπόντων ἱρὸν — ἤλπισε σῆχσειν. Ag. 1065 ἡ μαινεταί γε —, ἦτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον ἦκει. 1400 θαυμάζομέν σου γλῶσσας ὡς θρασυστόμος, ἦτις τοιούδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

δστις, praecedente pronome interrogativo ἔστιν τις. Pr. 160 τίς ὡδε τηλεϊκάρδιος δτω τὰδ' ἐπιχαρῆ; In interrogatione indirecta Pr. 87 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθεύς δτω τρῶψω τῆσδ' ἐκκυλισθῆσαι τύχης. 226 ὁ δ' οὐν ἐρωτᾷτ' αἰτίαν καθ' ἦντινα αἰκίζεται με. 295 σῆμαιν' ὁ τι χρῆ σοὶ συμπράσσειν. 490 διώρισ', οἵτινές τε δεῖοι

φύσιν εὐωνύμους τε καὶ δίαιταν ἦντινα ἔχουσ' ἕκαστοι. 605 τέκμηρον δ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. 617 λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ. 618 σήμερον δστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὁ τι λοιπὸν πόνων. 766 τί δ' ὄντινα; Ag. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἦστινος τυχῶν λέγω. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω ἦτις γυναικῶν ἦδε προστροπή. Eum. 58 τὸ φύλον οὐκ ὅπωπα τῆσδ' ὁμιλίας, οὐδ' ἦτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων.

δστις cum coniunctivo. Eum. 211 γυναικὸς ἦτις ἀνδρα νοσφίσῃ. Fr. 238 γυναικὸς — ὀφθαλμὸς, ἦτις ἀνδρὸς ἡ γεγευμένη. Et δστις ἂν. Pr. 35 ἅπας δέ τραχὺς δστις ἂν νέον κρατῇ. || δστις cum optativo. 291 οὐκ ἔστιν δτω μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Ch. 172 οὐκ ἔστιν δστις πλὴν ἐνὸς κείρατό νιν.

Ὀστολόγοι *Ossilegi* inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 177—179). Photius p. 353 Ὀστολόγοι: παρ' Ἐπιλύκω. καὶ δράμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι. Accentum δστολόγος annotavit Arcadius p. 85, 25. Ossa autem intelligenda sunt mortuorum, de quibus verbum δστολόγησαι dictum annotavit gramm. Bekkeri p. 286, 23.

δσπρακον *putamen oni*. Photius p. 353, 17 δσπράκων: τῶν τοῦ ψοῦ. Αἰσχύλος (fr. 401). Hesychius δσπράκων: "ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν δσπράκων." ἀντὶ τοῦ ψῶν. τινές δέ κελύφων.

δσπρακὼν *in testas contero s. diffringo*. De matula in caput impraeta fr. 179 (apud Athen. 1 p. 17c.) περὶ δ' ἐμῷ κάρφῃ πληγείσ' ἐναυάγησεν (οὐράνῃ) δσπρακουμένη, nisi ὠπρακουμένη scripsit, quo participio Lycophro usus est v. 88.

δσπρειον *ostreum*. Fr. 25 (apud Athen. 3 p. 87a). κόγχη, μῶες κῶστρεια. In codice est κ' δσπρεα. Recte Athenaeus p. 92e δσπρεια δέ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

δσφυαλγῆς *coxae dolore laborans*. Fr. 374 ἔξ δσφυαλγούς κῶδυνονσπάδος λυγροῦ γέροντος. Hoc adiectivo usus est Hippocrates p. 73, 120, 169 et 209, pariterque verbo δσφυαλγέω et substantivo δσφυαλγία.

δσφύς *coxa*. Pr. 497 μακρὰν δσφὺν πυρώσας, ubi δσφὺν est in M, contra regulam Herodianī περὶ μόν. λέξεως p. 31, 16 et ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 8, 33 et Arcad. p. 92, 11. [δσφύς fr. 47 restituit M. Schmidtus pro ὀψις, quod v.]

δταν *quando, quum*. Pr. 189 μαλακογνῶμων ἔσται ποθ', δταν ταύτῃ ραισθῇ. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν δταν κείνω δοκῇ. 744 τί που δράσεις, δταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; 790 δταν περάσῃς ρεῖθρον. Sept. 700 δταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. Pers. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς δταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, δταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι. 742 δταν σπεύδῃ τις αὐτός, χῶ θεὸς συνάπτεται. Ag. [7 ἀστέρας, δταν φθίνωσιν, ἀντολὰς τε τῶν.] 16 δταν δ' αἰδεῖν ἡ μινύρεσθαι δοκῶ, — κλάω τότε. 638 δταν δ' ἀπευκτὰ πῆματ' ἄγγελος πόλει — φέρῃ. [766 δταν τὸ κύριον μόλην, ubi metrum ὅτε postulat, quod restituit Klausenus.] 970 δταν δέ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακὸς πικρὰς οἶνον, τότε ἦδη πῶχος ἐν δόμοις πέλει. 1318 δταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ. Ch. 415 δταν δ' αὐτ' ἐπαλκές, ubi coniunctivus aliquis latet in vocabulo corrupto ἐπαλκές. 827 δταν ἔκη μέρος ἔργων. 966 δταν ἀφ' ἐστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ (πᾶν ἐλαθῇ μύσος Weilius). Eum. 355 δωμάτων γάρ εἰλόμαν ἀνατροπὰς, δταν

*Ἀρης τιθασὸς ὦν φίλον ἔλη. 556 λαΐφος ὅταν λάβῃ πόνος. Fr. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. [ὅταν vitiose cum optativo Pers. 450, ubi recte Elmsleius ὅτ' ἐκ pro ὅταν.]

ὅτε *quum*. Sept. 205 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματοκύπων δοθρον δοθρον, ὅτε τε σύριγγες ἐκλαγῆαν ἐλίτροχοι. 213 νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότε ἦρθεν. Ag. 588 ἀνυλόλυξα μὲν πάλοι χαρὰς ὑπο, ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. [Eum. 689 ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατούσαι.] Sept. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 630 νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεὶς κλύοιτε. Cum optativo Pers. 450 ὅτ' ἐκ (sic Elmsleius pro ὅταν) νεῶν φθαρέντες ἔχθροι νῆσον ἐκσωζοῖατο. Eum. 726 ἄλλως τε πάντας χυτὲ δεόμενος τύχοι. Cum coniunctivo Ag. 766 ὅτε (sic Klausenus pro ὅτα) τὸ κύριον μόλῃ.

ὅτι *quod*. Pr. 104 γιγνώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 186 οἷδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. 259 οὐχ ὅρας ὅτι ἡμάρτες; 323 ὁρῶν ὅτι τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. 328 ἦ οὐκ οἶσθ', ἀκριβῶς ὦν περισσόφρων, ὅτι γλῶσση ματαιὰ Ζημιά προστρίβεται; 377 γιγνώσκεις ὅτι ὀργῆς νοσοῦσης (Ζεοῦσης) εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι. 951 ὅρας δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιοῦτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Eum. 98 προυννέπω δ' ὑμῖν ὅτι ἔχω μεγίστην αἰτίαν. || *quia*. 971 στέργω δ' ὁμματα Πειθούς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἔπωπα. [ὅτι ex ἔτι corruptum Pr. 901 ἔμοι δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος ἄφοβος οὐ δέδια, ubi correxi, ἔμοι δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις.]

ὅτλος *aerumna, labor*. Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὅτλον.

ὁτοβέω *strepe, tumultuo*. Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὁτοβεὶ δόναξ ἀέτας ὑποδοτάν νόμον. Fr. 55 ὁ δὲ χαλκοδέτοισ κοτύλαις ὁτοβεῖ.

ὁτοβος *streptitus, tumultus*. In codicibus tragicorum interdum ὁτοβος, scriptura vitiosa, de qua dictum in Thes. vol. 5 p. 2335. Per θόρυβος, πάταγος, ἦχος explicant grammatici. Sept. 151 ὁτοβον ἀρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 204 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματοκύπων δοθρον ὁτοβον, ubi alterum δοθρον ex apographis additum.

ὁτοτοῖ interiectio qua graviter dolentes utuntur, in codicibus tragicorum saepe ὁτοτοῖ scripta et vitioso accentu ὁτοτοῖ vel ὁτοτοῖ contra regulam Apollonii in Bekk Anecd. p. 588, 25 (unde corrigendum quod p. 537, 33 legitur ὁτοτοῖ). Exstitit etiam forma disyllaba τοτοῖ, quam tragici interdum trisyllabae adiunxerunt, vel saepius repetito το vehementiorem reddiderunt, ut ὁτοτοτοῖ στέναξον apud Euripidem Herc. f. 875 et multo longius Troad. 1287. De his omnibus dictum in Thes. vol. 5 p. 2335. Aeschyli exempla sunt, Pers. 268 versu dochmiaco ὁτοτοτοῖ μάταν. Sic ex apogr. pro ὁ το τοῖ μάταν, quod sic est in M, sed in antistrophe (v. 274) recte ὁ τοτο τοῖ φίλων. 918 in anapaestis ὁτοτοῖ, βασιλεῦ (sic ex apogr. pro βασιλεὺς) | στρατιάς ἀγαθῆς. Sic Blomfieldus pro ὁτοτοτοῖ. 1043 et 1051 in strophe et antistrophe ante iambicos dimetros ὁτοτοτοῖ (apogr. nonnulla ὁτοτοῖ), ubi probabilius est οἰοι οἰοῖ, quod coniecit Weilius, ut v. 1067 ante dimetrum iambicum legitur Ag. 1072 et 1076 ὁτοτοτοῖ τοτοῖ δα, | Ἀπολλων Ἀπολλων,

ubi in M est ὁτοτοτοτοῖ ποποῖ, quorum prius correxit Triclinius, alterum ego. 1257 ὁτοτοῖ Λύκει' Ἀπολλων, οἱ ἐγὼ ἐγώ. Ch. 158 extra metrum ὁτοτοτοτοτοτοτοῖ, ubi haud dubie dochmius est restituendus ὁτοτοτοῖ τοτοῖ. Ch. 869 extra versum ἔ ἔ ὁτοτοτοῖ, ubi probabilius videtur ἐ ἔ ἔ, ὁτοτοτοῖ τοτοῖ. Suppl. 889 et 898 ὁτοτοτοτοῖ. Pers. 550 Ξέρξης μὲν ἀγαγεν, τοτοῖ, | Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ, et in antistrophe 560 νᾶες μὲν ἀγαγον, τοτοῖ, | νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. Pro priore τοτοῖ in M utrobique ποποῖ scriptum, quod correxi.

ὁτοτοῖζω *deploro*. Passivum Ch. 327 ὁτοτοῖζεται δ' ὁ θνήσκων.

ὁτρύνω *impello*. Sept. 726 παιδολέτωρ Ἔρις ἄδ' ὁτρύνει. Ag. 304 ὤτρυνε θεσμόν μνηχαρίζεσθαι (correxi ἢ μνηχαρίζεσθαι) πυρός.

οὐ *ubi*. V. ὅς.

οὐ *non*, negatio rei factae vel faciendae, quae quomodo ab μη differat supra dictum est p. 171. Quadruplex autem huius particulae scriptura est, οὐ ante consonantes, sed nusquam cum aphaeresi, qualem Seagerus Sophoclis OR. 1526 intulit quum οὐ Ζήλου coniceret, quod οὐκ ἐζήλου dicendum fuisset, et quae sunt similia aliorum peccata. οὐκ ante vocales, sed sequente spiritu aspero οὐχ. Ubi duabus syllabis opus est οὐχὶ scribitur. Omnes hae formae non raro cum καὶ per crasin coniunguntur, κοῦ κοῦκ κοῦχ κοῦχί, (ut Pr. 57 336 1069 1077 1080. Pers. 266 384 407 474. Ag. 30. Ch. 717 1021 1051. Eum. 121. Fr. 195, 6.) et in compositis cum οὐ, velut κοῦδεῖς vel per synizesin cum ἤ, de quo supra dictum est p. 147. Exempla particulae ab Wellauero collecta haec sunt:

1. οὐ cum verbo finito. Pr. 27 ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκε πω. 206 πιθεῖν Τιτάνας — οὐκ ἡδυνήσῃν. 215 οὐκ ἡξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 240 οὐκ ἡξιώθην αὐτός. 243 σοῖσιν οὐ συνασχαλεῖ μόχθοις. 266 οὐκ ἀρνήσομαι. 291 333 345 373 446 451 470 474 479 511 520 626 640 753 785 902 905 933 967 980 989 1030 1032 1053. Sept. 54 100 202 287 374 389 490 491 545 546 591 600 616 623 682 685 698 699 613 615 717 719 768 796 844 909 1045 Pers. 100 213 215 358 419 585 586 738 772 781 786 809 820 1000 1025. Ag. 78 164 275 300 340 369 387 461 539 574 583 614 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ. 624 636 683 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν. 856 871 877 886 939 962 1011 1066 1069 1089 1120 1130 1228 1253 1312 1357 1358 1364 1373 1380 1434 1443 1551 1612 1615 1644 1652 1665. Ch. 9 91 172 292 324 378 504 518 602 641 665 οὐκ ἐπαργέμενος λόγους τίθησιν, ubi οὐς Gilbertus. 690 877 880 923 930 989 1010 1032 1050 1053 1061 1062. Eum. 57 66 69 97 173 194 199 212 221 261 340 377 429 431 445 463 550 551 596 605 611 615 649 658 715 739 824 866 914 933. Suppl. 86 181 203 273 358 368 377 384 456 496 497 502 714 749 761 774 784 801 874 [884 οὐ δαυδάζεται corrupte pro οὐδάμ' ἄζεται.] 903 906 910 917 935 946 1017 1035 1048 1057. Fr. 39 94 129, 3 134 156 196, 2 280, 4 286, 290 310.

2. οὐ cum participio. Pr. 29 θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον. 32 οὐ κάμπτων γόνυ. 541 610. Sept. 473 712. Pers. 361 744 864. Ag. 13 19 39 557 668 779 817 858 912 992 1416. Ch. 293 517 577 717 995. Eum. 590 715 929. Suppl. 953. Fr. 284.

3. οὐ cum adiectivis. Pr. 75 οὐ μακρῷ πόνῳ. 277 οὐκ ἀκούσας. 350 ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. 715 ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. Pr. 717 854 858 919 977 1034. Sept. 104 181 189 465 589 694 720 918. Pers. 346 481 510 605 688 734 813. Ag. 154 248 311.

4. οὐ cum substantivis. Sept. 845 ἦλθε δ' αἰακτὰ πῆματ' οὐ λόγῳ. Pers. 949 οὐκ εὐβουλία. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. Eum. 37 οὐ ποδωκέα σκελῶν. 796 οὐκ ἀτιμία σέθεν. 354 372 623 649 841 1187 1377 1437 1598. Ch. 479 838 985. Eum. 53 119 237 476 506. Suppl. 168 397 470 473 718. Fr. 294.

5. οὐ cum adverbis et locutionibus adverbialibus. Pr. 209 οὐχ ἅπαξ μόνον. 212 οὐ κατ' ἰσχύον. Sept. 425 863. Pers. 164 325 374 417 1012. Ag. 323 425 805 813 815 1082 1272 1555. Ch. 116 181 645 1027. Eum. 458 850 864. Suppl. 398 605 925 982. Fr. 301.

6. οὐ in interrogatione. Pr. 37 τί τὸν θεοῖς ἐχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 161 τίς οὐκ εὐνασχαλεῖ κακοῖς τεοῖσι; 747 τί δῆτ' ἐμοὶ Ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; 759 πῶς δ' οὐκ ἄν; Pers. 296 750 1014 1015. Ag. 556 1487. Ch. 123 638 754. Eum. 389 435 604 642. Suppl. 417 μὴν οὐ (nisi οὖν scribendum) δοκεῖ δεῖν (sic Turnebus pro δοκεῖν δεῖ) φροντίδος σωτηρίου; Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρῳγαν; Non raro in initio interrogationis ponitur, ut Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 259 οὐχ ὁράς ὅτι —; 327 ἢ οὐκ οἶσθ' — ὅτι —; 956 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγώ — ἐκπεσόντας ἡσθόμην; 988 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κάτι τοῦδ' ἀνοῦστερος; Sept. 250 οὐ σῖγα μὴδὲν τῶνδ' ἔρεις κατὰ πτόλιν; 252. Ag. 1419 1623. Ch. 339. Eum. 124.

7. De particulis οὐ μὴ (et οὐ τι μὴ, οὐδὲ μὴ, οὐδὲν μὴ), quae cum coniunctivo aoristi vel indicativo futuri construuntur, multi multa disputarunt, quorum satis erit memorasse Elmsleium in annot. ad Eur. Medeam 1120 et Sophoclis OC. 173, Hermannum in censura Medaeae ab Elmsleio editae p. 389—391 et quae in Thes. collecta sunt vol. 5 p. 2345—7. Habet autem οὐ μὴ originem ellipticam pro οὐ δέος ἐστὶ μὴ dictum, ut plenae locutionis exempla docent, velut Herodoti 1, 84 οὐ γὰρ ἦν δεινὸν μὴ ἄλῳ κοτέ, sed saepe ita ponitur ut originis immemores fuisset scriptores pateat. Structura vero harum particularum quadruplex est, cum coniunctivo praesentis verborum δύναμαι et εἶμι, cum coniunctivo verborum quorumvis aoristi primi, cum coniunctivo aoristi secundi, cum indicativo futuri, et in oratione obliqua cum optativo futuri: de quibus dixi in Lexico Sophocleo p. 363. Ad structuram cum aoristo quod attinet, usitatissimum est οὐ μὴ cum coniunctivo aoristi secundi constructum, rarum cum coniunctivo aoristi primi, neque admissum nisi in verbis quae aoristo secundo carent. Cum aoristo primo Sept. 38 οὐ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Cum aoristo secundo 199 οὐ τι μὴ φύγῃ μόνον. 281 οὐ γὰρ τι μάλλον μὴ φύγῃ τὸ μῦρσιμον. Ch. 895 θανόντα δ' οὐ τι μὴ προδῶς ποτέ. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπῳ (sic Porsonus pro λίπῳ) ποτέ. Suppl. 755 οὐ γὰρ — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται. Fr. 238 νῆας γυναικὸς οὐ μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. Eodem modo οὐδὲ μὴ cum coniunctivo aoristi Suppl. 228 οὐδὲ μὴ 'ν (sic Turnebus pro οὐδὲ μὴν (μὴ pr. M)). De particulis μὴ οὐ diximus s. v. μὴ p. 213, de

οὐ μὴν et οὐ μὴν — γε s. v. μὴν p. 216. Aeschvli exempla ad solos pertinent coniunctivos aoristi.

8. οὐ cum aliis quibusvis particulis coniuncti exempla sub his quaerenda sunt particulis. Frequentissimum est οὐ γάρ, velut Pr. 296 οὐ γάρ ποτ' ἔρεις ὡς —. 718 οὐ γάρ εὐβάτος περὶ. 766 οὐ γάρ ρητὸν αὐδαῖσθαι τόδε. 1064 οὐ γάρ δή που τοῦτο γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Sept. 281 οὐ γὰρ τι μάλλον μὴ φύγῃς τὸ μῦρσιμον. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίνεταί καλά. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Pers. 377 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἡπίστατο. 392 οὐ γὰρ — ἐφύμνουν. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλτατα — προδώσωμεν. Ag. 381 οὐ γὰρ ἔστιν ἐπαλξίς. 506 οὐ γὰρ ποτ' ἤρχουν. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε —. Ch. 250 οὐ γὰρ ἐντελής. 755 οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἐτ' ὧν ἐν σπαργάνοις. Eum. 207 οὐ γὰρ δόμοισι — πρόσφορον. 625 οὐ γὰρ τι ταυτὸν —. 795 οὐ γὰρ νενίκησθε. Suppl. 874 οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν. 927 οὐ γὰρ ξενοῦμαι. Fr. 69 οὐ γὰρ τι μείζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. 248 οὐ γὰρ δακῶν ἀνήκεν. 370 οὐ γὰρ ἐγγύθεν.

9. οὐ vocabulo ad quod pertinet praepositi solet, ut in locis plurimis supra indicatis: rarius postponitur, ut Pr. 753 ὅτω θανεῖν μὲν ἔστιν οὐ πεπωμένον. 919 εἰς φορητὸς οὐκ ἄν. 983 σέ γὰρ προσηῦδων οὐκ ἄν. 786 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρει θεοῖς.

10. οὐ simpliciter positum, verbo ad quod refertur intellectu, ut Sept. 1048, ubi Antigoniae dicenti ἦδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετμήται (hoc verbum corruptum) θεοῖς, praeco respondet οὐ, πρὶν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Ag. 1249 οὐκ, εἴπερ ἔσται γε. 1667 οὐκ, εἰάν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυσίς, οὐ, ξένοι, (ubi ὡ ξένοι Casaubonus) χρόνῳ πλέω (hoc corruptum).

11. οὐ vel iteratum vel cum aliis eiusdem familiae negationibus coniunctum fortius efficit negationem. Ag. 1634 ὅς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόνον, δράσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. Pers. 430 κακῶν δὲ πλήθος οὐδ' ἄν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροῖν οὐκ ἄν ἐκπλήσαιμι σοι. Eum. 617 οὐτῶποτ' εἶπον μαντικαῖσιν ἐν θρόνοις οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως πέρι. Pers. 384 κού μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἐκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. 214 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτε, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγους οὕτε θαρσύνειν. Pr. 215 οὐκ ἡξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 232 λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν. 479 οὐκ ἦν ἀλέχημ' οὐδέν. Ag. 632 οὐκ οἶδεν οὐδέ τις. Suppl. 391 οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδέν.

12. Formae disyllabae paucae sunt exempla. Pr. 932 πῶς δ' οὐχὶ ταρβείς; 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Ag. 273 τί δ' οὐχὶ; Suppl. 476 πῶς οὐχὶ τάναλῳμα γίνεταί πικρόν; 918 πῶς δ' οὐχὶ; Fr. 321 λευκός, τί δ' οὐχὶ;

Οὐδαῖος *Udneus*, filius Cadmi. Schol. Eur. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμῳ μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησιν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγῆνων pro Πέλωρος.

οὐδαμῇ *haudquaquam*, *nullo modo*. Pr. 256 αἰκίζεται αἰετὸν οὐδαμῇ χαλὰ κακῶν. 340 τὰ μὲν σ' ἐπαίνῳ κούδαμῇ λήξω ποτέ. Sic ex apogra-

phis pro κούδὲ μή. Pers. 385 κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο, ubi οὐδαμῇ M, ut in aliorum quoque scriptorum codicibus non raro οὐδαμῇ et μηδαμῇ scribitur. || Alterius formae οὐδαμά, de qua pluribus dixi in Lexico Sophocleo p. 364, unum est apud Aeschylum exemplum Suppl. 884 ὁλκή γάρ οὗτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται, ubi M οὐ δαμάζεται, quod correxit Pauwius.

οὐδαμου *nusquam*. Suppl. 328 πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμου ταυτὸν πτερόν. 442 ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμου καταστροφή. 471 κούδαμου λιμὴν κακῶν. Improprie *nullo loco*. Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμου. Similiter Soph. Ant. 183 τοῦτον οὐδαμου λέγω, de quo Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 54, 5 οὐδαμου λέγω τοῦτον: ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδεμὶ ᾧ ψήφῳ τίθεται, οὐδενὸς ἄξιον λόγου.

οὐδαμῶς *haudquamquam*. Pr. 522 τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γηγενεῖν. Pers. 162 οὐδαμῶς ἑμαυτῇ οὐσ' ἀδείμαντος. Ag. 994 ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου. Ch. 190 οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ δὺσθεον πεπαμένῃ. 840 φάτιν — οὐδαμῶς ἐφίμερον. Suppl. 280 Λιβυστικαῖς γάρ μάλλον ἐμπερέστεραι γυναῖξιν ἐστε κούδαμῶς ἐγγυρῖαις. 924 ἤκουσα τοῦτοιοι οὐδαμῶς φιλόξενον. 998 ὁπῶρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Simpliciter in responsione Pers. 240 716 οὐδαμῶς.

οὐδας *solum*. Pers. 163 κονίσας οὐδας. Ag. 503 ἰὼ πατρώων οὐδας Ἀργείας χθονός. Suppl. 1030 τότε μειλίσσοντες οὐδας.

οὐδὲ *neque s. neque vero*.

1. οὐδὲ post sententiam affirmativam. Pr. 102 προὔξειπασται σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδὲ μοι ποταίνον πημ' οὐδὲν ἤξει. 165 δάμναται οὐραῖαν γένναν οὐδὲ λήξει. 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον. 293 γυνῶσι δὲ τὰδ' ὥς ἔτυμ' οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσέειν ἐνι μοι. 324 τραχὺς δόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος. 546 οὐδ' ἐδέρχῃς ὀλιγοδρανίαν ἄκινυν; 586 ἄδην με πολὺπλανοὶ πλάναι γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονάς ἀλύξω. 716 ἀνήμεροι γάρ οὐδὲ πρόσπλαιοι ξένους. 769 οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφή τυχῆς; ubi in sententia interrogativa positum est, ut οὐδὲ γάρ Ag. 1523 οὐδὲ γάρ οὗτος δολιαν ἄτην οἰκίσιν ἔθηκε; Pr. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Sept. [273 Δίρκης τε πηγαῖς οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω.] 428 ἐκπέρσειν πόλιν — φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν. 713 λέγοιτ' ἂν ὦν ἀνητις, οὐδὲ χρὴ μακράν. 809 οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπέιπε. 980 οὐδ' ἴκεθ' ὥς κατέκτανεν. 1029 ἐγὼ σφεθάρψω, — οὐδ' αἰσχύνομαι. Pers. [586 οὐδ' ἔτι, ubi nunc οὐκ ἐτι ex arogr.] 591 οὐδ' ἔτι γλώσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδὲ τις γέρων. ubi οὐ δὴ restitui. Ag. 167 οὐδ' ὅστις πάροισεν ἦν μέγας — οὐδὲ λέζεται πρὶν ὦν (sic H. L. Ahrens pro οὐδὲν λέξει πρὶν ὦν). 263 κλύοιμ' ἂν εὐφρων οὐδὲ σιγῶση φθόνος. 611 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπιφύγον φάτιν. 802 ἀπομούσως ἤσθα γεγραμμένος, οὐδ' εὐπραπίδων οἶακα νέμων. 888 πηγαὶ κατεσβήκασιν οὐδ' ἐνι σταγῶν. 980 οὐδὲ — θάρσος εὐπιθῆς ἴζει. 1022 οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῖ — Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσε (Ζεὺς ἀπέπαυσε Ahrens). Ch. 472 δῶμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτασεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. 1038 οὐδ' ἐφ' ἐστίαν ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο. Eum. 5 θελοῦν οὐδὲ πρὸς βίαν τινός. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν

χώρον, οὐδ' ἀμνημονῶ. 49 οὐδ' αὐτε Γοργεῖοισιν εἰκάσω τύποις. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς; 305 καὶ Ζῶν με δαίσεις οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγεῖς. 350 οὐδὲ τις ἐστὶ συνδαιτῶρ μετὰ κοινοῦς. 394 ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. 472 τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τις οἶεται βροτὸς δικάζειν, οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις —. 562 δῦαίς λαπαρνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. 917 δέξομαι Παλλάδος εὐνοικίαν οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νύτῳ. 137 ἀχειματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις, οὐδὲ μέμφομαι. 644 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός —, οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψήφον ἔθεντο. Fr. 179, 3 ἔρριπον οὐδ' ἤμαρτε.

2. οὐδὲ post sententiam negativam. Pr. 212 οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν. 373 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρήζεις. 989 οὐκ ἐστὶν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμα. 1077 οὐκ ἔξαιφνης οὐδὲ λαθραίως. Sept. 558 δς οὐκ ἔασει γλώσσαν — ἀλδαινεῖν κακά, οὐδ' εἰσαμεινῆναι. 616 οὐχ ὡς ἄθουν οὐδὲ λήματος κἀκή. 910 διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεφία φίλοις οὐδ' ἐπίχαρις Ἀρης. Pers. 242 οὐτινος δούλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι. 362 οὐ εὐνεῖς δόλον Ἑλλήνων ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. 588 οὐκέτι δασμοφοροῦσιν — οὐδ' (sic Brunckius pro οὐτ') ἐς γὰν προπίνοντες ἀρῶνται. 810 οὐ θεῶν βρέτῃ ἡδούντο σὺλάν οὐδὲ πιμπράναι νεώς. 865 πόρον οὐ διαβάς Ἄλως ποταμοῖο, οὐδ' ἀπ' ἐστίας συθείς. Ag. 805 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως. 1013 οὐκ ἐδὴ πρόπας δόμος — οὐδ' ἐπόντισσε σκάφος. Ch. 91 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος οὐδ' ἔχω τί φῶ. Eum. 58 τὸ φίλον οὐκ ὅπως τῆσδ' ὁμιλίας, οὐδ' ἥτις αἶα — ἐπεύχεται. 70 αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις οὐδ' ἀνθρωπος οὐδὲ θῆρ ποτε. 237 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφορίβαντον. 445 οὐκ ἐμὶ προστρόπαιος οὐδ' ἔχει μύσος. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος θετραμμένη, αὖτε quae verba excidit versus unus ad quem refertur οὐδὲ. Non minus defectus est locus Sept. 1036 τοῦτου δὲ σάρκας — — — — — οὐδὲ κοιλογαστροὺς λύκοι σπᾶσονται, ubi lacunam indicavit Prienus. Suppl. 237 οὐ γάρ Ἀργολίς ἐσθῆς γυναῖκων οὐδ' ἀπ' Ἑλλάδος τόπων. 378 ὅμιν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ, οὐδ' αὖ τὸδ' εὐφρον. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ. 947 ταῦτ' οὐ πῖναῖν ἐστὶν ἐγγεγραμμένα οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός οὐδ' εἵκεις κακοῖς. 690 οὐκῶποτ' ἡῶχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους —, οὐδ' ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πῆματα. 1008 τέγγει γάρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει. Sept. 398 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὐτὶν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ, οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα. Ag. 290 οὐτὶ μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνω νικώμενος. Ch. 708 οὗτοι κυρτοὶς μείων ἀείως (correxi ἀξίας) σέθεν, οὐδ' ἡσσαν ἂν γενοῖο δῶμασιν φίλος. Eum. 299 οὗτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ρύσαιτ' ἂν. οὐδὲ ter repetitum Suppl. 765 οὗτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολῆ στρατοῦ, οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία ἐς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυροχαιῇ θαρσοῦσι. Quater repetitum fr. 156 μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾶ, | οὐδ' ἂν τι θῶν οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις (οὐτ' — οὐτ' apud Stobaeum), | οὐδ' ἐστὶ βωμὸς (οὐ βωμὸς ἐστὶν apud Stobaeum) οὐδὲ παιωνίζεται. Duplex οὐδέ, interposito οὐ Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξῃμ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, οὐ χριστόν οὐδὲ πιστόν. ubi probabilius est οὐτε — οὐτε, quorum prius ex progr., alterum cum Blomfieldo restitui. Non magis ferendum οὐδέ

— τε sequente τέ. Suppl. 238 οὐδέ κηρύκων ὥπο, ἀπρόξενοί τε, ubi Hermannus οὔτε restituit, cui saepe te respondet.

οὐδέ γάρ *neque enim*. Pers. 652 οὐδέ γάρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Eum. 499 οὐδέ γάρ βροτοσκοπῶν μαινάδων τῶνδ' ἐφέρπει κόσος τις ἐργμάτων. Utrobique οὔτε in M, quod correxerunt Brunckius et Elmsleius. οὐδέ γάρ in sententia interrogativa supra memoravimus ex Ag. 1523.

3. οὐδέ *ne-quidem*, vel simplex vel cum aliis coniunctum particulis, οὐδ' ἄν, ἄλλ' οὐδέ, οὐδέ μὴν, οὐδέ μὴ (cum coniunctivo aoristi secundi), οὐδέ περ. Pr. 215 οὐκ ἤϊωσαν οὐδέ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 571 ὃν οὐδέ καθάγοντα γαῖα κεῖθει. Sept. 469 ὥς οὐδ' ἄν Ἀρης σφ' ἐκβάλῃ πυργωμάτων. Pers. 429 οὐδ' ἄν εἰ δέκ' ἡματα στοιχηγορίην. 796 ἄλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατὸς κυρήσει νοστήμου σωτηρίας. Ag. 170 οὐδέ λέξεσθαι πρὶν ὦν. Sic H. L. Ahrensius pro οὐδὲν λέξει. Ch. 189 ἄλλ' οὐδέ μὴν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. Eum. 228 οὐδ' ἄν δεχοίμην. Suppl. 228 οὐδέ μὴ ἂν Αἰδοῦ θανὼν φύγη ματαίων αἰτίας πράξας τάδε. 416 οὐδ' ἐν Αἰδοῦ. 771 οὐτ' γένοιτ' ἄν οὐδ' ἄν ἐκβασίς στρατοῦ. 958 δειδυμάτωναι δ' οὐδ' ἐγὼ μικρὰ χερσί. Ch. 504 οὐδέ περ θανῶν. Suppl. 399 οὐδέ περ κρατῶν.

οὐδεῖς (feminini οὐδεμία nulla apud Aeschylum exempla sunt) substantive dictum *nemo*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἄν οὐδεῖς ἐνδικῶς μέμωται μοι. 234 καὶ τοιοῖδ' οὐδεῖς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ. 504 οὐδεῖς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φάσθαι θέλων. 913 οὐδεῖς θεῶν — πλὴν ἐμοῦ. Ag. 632 οὐκ οἶδεν οὐδεῖς. 953 ἐκὼν γάρ οὐδεῖς δουλίῳ χρήται. Ζυγμ. 1304 οὐδεῖς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. Eum. 101 οὐδεῖς ὑπὲρ μου δαιμόνων μνηΐεται. 109 ὦραν οὐδενὸς κοινήν θεῶν. Ag. 1212 ἐπειθὸν οὐδὲν' οὐδέν.

2. οὐδεῖς adiective dictum *nullus*. Pr. 232 βροτῶν δὲ τῶν ταιλαπύρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 628 φθόνος μὲν οὐδεῖς. 800 θνητὸς οὐδεῖς. Sept. 872 δόλος οὐδεῖς. Pr. 103 πῆμ' οὐδέν. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ. 479 οὐκ ἦν ἀλέημ' οὐδέν. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον. 610 σημαντήριον οὐδέν. 792 δῆγμα δὲ λῦπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπῆρκεσαν. Ch. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. Eum. 410 ὁμοίας οὐδὲν! σπαρτῶν γένει. Suppl. 391 οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδέν. 735 μήκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἄπτεται νεκροῦ.

3. Genere neutro οὐδὲν *nihil*. Pr. 51 κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. 341 προθυμίας γάρ οὐδὲν ἐλλείπει. 342 οὐδὲν ὠφελῶν ἐμοί. 876 οὐδὲν ἐκμαθούσα κερθάνεις. 918 οὐδὲν γάρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει. 963 πεῦσαι γάρ οὐδὲν ὦν ἀνιστορεῖς ἐμέ. 984 ἐρεῖν ἑοίκας οὐδὲν ὦν χρήζει πατὴρ. 995 γνάφει γάρ οὐδὲν τῶνδ' με. 1013 οὐδενὸς μείον σθένει. Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. Pers. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήσας δέμας παρέιχε. 278 οὐδὲν γάρ ἵπρωι τόξα. 842 πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 170 οὐδὲν λέξαι vitiose pro οὐδέ λέξεσθαι. 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσει. 1139 οὐδὲν ποτ' εἰ μὴ εὐθανουμένην. 1212 ἐπειθὸν οὐδὲν' οὐδέν. 1414 οὐδὲν τὸδ' ἀνδρὶ τῶδ' ἐναντίον φέρων. Ch. 16 οὐδὲν ποτ' ἄλλο. 445 οὐδὲν αἶψα. Eum. 407 ταρβῶ μὲν οὐδέν. 559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν. 651 οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει.

Suppl. 729 οὐδὲν ἔσται τῶνδε. 915 οὐδὲν ὠρθασας φρενί. 1039 Πόθος ἄ τ' οὐδὲν ἀπαρνον τελέθει θελκτορὶ Πειθοί. || παρ' οὐδὲν τίθεσθαι *nihili pendere*. Ag. 229 κληδόνας πατρῶους παρ' οὐδὲν — ἔθεντο. Similiter Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἡκέ σοι (sic Hermannus pro ἡκέσω) — Διὸς πιστώματα. 846 880 παρ' οὐδὲν ἦραν. οὐδὲν εἶναι homines dicuntur nihil valentes: de quo usu v. Thes. vol. 5 p. 2371. Sic, omisso verbo ἔστί, Eum. 38 δείσασα γάρ γραῦς οὐδέν. Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν. 923 οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν.

4. οὐδὲν adverbialiter *non*, sed fortius quam *non*, *nullo modo*, *nulla ex parte*, pro quo Latini quoque *nihil* dicunt. Pr. 47 τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 179 δύασις οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 1008 τέγγει γάρ οὐδέν. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρόν ὅπ' ἐχθρῶν οὐδὲν αἰεκές. Sept. 445 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξηκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν. Pers. 756 πατρῶον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξηκασμένα, ubi suspectum est οὐδέν, pro quo Schouemannus οὐσιν coniecit. Ch. 514 πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου. 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίου ἀράς; Eum. 730 ἐμειτόν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 829 οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Suppl. 751 βρωμὴν ἀλέγοντες οὐδέν. 759 θεῶν οὐδὲν ἐπαῖοντες. 921 τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει. Fr. 295 πιστὸν οὐδὲν μάλλον ἢ καπνοῦ σκιά. Pr. 833 οὐδὲν αἰνικτηρίως. Ag. 1391 χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν. Ch. 818 οὐδὲν ἐμφανεστερος. Sept. 991 σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθῶν. Eum. 251 οὐδὲν ὕστερα νεῖς.

οὐδέποτε *nunquam*, coniunctim non legitur apud Aeschylum, aliquoties vero divisim οὐδέ — ποτε locis a. v. οὐδέ et ποτέ indicatis.

οὐδέπω *nondum*. Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός. Pers. 760 οἷον οὐδέπω τὸδ' ἄστῳ Σοῦσιν ἔξεκείνωσεν. 814 κοῦδέπω κακῶν κρηπίς ὑπεστίν. Ag. 296 λαμπράς οὐδέπω μαυρομένη. οὐθαρ *uber*. Ch. 532 ἀπρωτων οὐθαρ ἦν.

οὐκέτι *non amplius*. In libris plerumque sic, rarius divisim οὐκ ἔτι scriptum. Rectum est οὐκέτι, de quo dixi in Lex. Sophocleo p. 367. Pr. 520 τοῦτ' οὐκέτ' ἄν (sic ex progr. pro οὐκ ἄν οὖν) πύθοιο, μηδὲ λίπῃ. Pers. 485 οὐκέτι περσονομούνται, οὐκέτι (sic ex progr. pro οὐδ' ἔτι) δασμοφοροῦσιν. Ag. 328 οὐκέτ' ἔξ ἐλευθέρου δέρης ἀποικῶζουσι. 1176 ὁ χρησμός οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. 1183 φρενῶσ' δ' οὐκέτ' ἔξ ἀνιγμάτων. Ch. 1050 οὐκέτ' ἄν μείναιμ' ἐγώ.

οὐκουν et οὐκοῦν. De discrimine significationis inter οὐκοῦν et οὐκουν v. Apollonius in Bekk. Anecd. p. 525 526 et Ammonius p. 105. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 57, 10 οὐκοῦν: περισπώμενον μὲν συλλογιστικῶς διάνοιαν ἔχει, παροξυνόμενον δὲ διττῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλαμβάνεται, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ μόλις ἐπ' ἀποφάσεως παττόμενον, ποτὲ δὲ καθ' ὑπέρθεσιν οὐκουν ἑάσεις — οὐκ ἑάσεις οὖν. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (fr. 518) "οὐκουν μ' ἑάσεις ἀναμετρησασθαι τάδε;" ἀντὶ τοῦ οὐκ ἑάσεις οὖν με. De utroque dixerunt Hermannus ad Viger. p. 794 795 et L. Dindorfius in Thesaurus vol. 5 p. 2378. Significationis discrimen quod statuunt grammatici parum curantur librarii, qui saepe οὐκοῦν scripserunt ubi οὐκουν scribendum erat.

1. οὐκουν sine interrogatione in negationibus

non ergo. Pr. 322 οὐκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ πρὸς κέντρα κῶλον ἔκτενεις. 518 οὐκουν ἂν ἐκφυγοί γε τὴν πεπρωμένην.

2. οὐκουν in interrogatione *nonne ergo*, ubi responsum affirmativum expectatur. Pr. 52 οὐκουν ἐπείζει; 377 οὐκουν, Προμηθεύ, τοῦτο γινώσκεις; 616 οὐκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεάν ἔμοι; Eum. 725 οὐκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; Suppl. 300 οὐκουν (οὐκοῦν M) πάλαι Ζεὺς ἐπ' εὐκράϊω βοί;

3. οὐκοῦν (συλλογιστικόν, ut grammatici appellant) significat *ergo*, sine interrogatione, licet haec ipsa significatio ex interrogatione orta sit, ut monuit Hermannus. Aliter enim inesse non posset negatio οὐκ. Sept. 248, ubi choro dicenti στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων, Eteocles respondet οὐκοῦν ἐμ' ἀρκεί τῶνδε βουλεύειν περί. ubi tamen etiam interrogationi locus est οὐκουν — περί; [Ib. 217 οὐκοῦν (sic M a m. rec. pro οὐκουν) τὰδ' ἔσται πρὸς θεῶν, scriptura interpolata pro καὶ γάρ τὰδ' ἔσται, quod ego restitui.] Suppl. 838 οὐκοῦν οὐκοῦν τιμολοί τιμολοί, quod schol. per εἰ δέ μὴ explicat.

οὐλον *gingiva*, de quo voc. v. Thes. vol. 5 p. 2383. Ch. 898 οὐλοισιν ἐξημελεῖς εὐτραφές γάλα.

οὐλόφρων i. q. Homericum ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa s. qui perniciem alicui machinatur. Suppl. 750 οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες. Sic Valckenarius pro δουλόφρονες.

οὖν particula συλλογιστική, quae argumentationi ex praegressis faciendae servit, ut Latina *ergo*, igitur, in sententiis vel positivis vel interrogativis. Nec raro non tam argumentationi, quae proprie dicitur, quam sermoni continnando et nectendo servit, ut apud Latinos igitur. Ch. 931 στένυμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλὴν. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλὰς. Suppl. 392 μὴ τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. [Pr. 520 οὐκ ἂν οὖν (sic) vitiose pro οὐκέτ' ἂν, quod restitutum ex apogr.]

Frequentur post pronomem interrogativum τίς. Pr. 515 τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός; 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἔστιν; Sept. 1064 τίς οὖν ἂν τὰ πῆσιτο; Ch. 114 τίς οὖν ἔτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; Eum. 390 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἄζεται; Suppl. 19 τίς οὖν οὖν χῆραν εὐφρονα μάλλον τῆδ' ἀφικοίμεθα; 217 τίς οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 317 τίς οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημόν λέγεις; Sept. 208. Pers. 787. Suppl. 314 τί οὖν; Sept. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; Eum. 902 τί οὖν μ' ἀνωγας τῆδ' ἐφωμνησαι χθονί; Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοί; Et post particulas interrogativas, Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν; Ch. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἑσταλμένον; Suppl. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε; 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβῆς ἐγὼ πέλω; Post μὲν, Ch. 177 μὲν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν (sic Blomfieldus pro ἦ) τότε;

οὖν cum aliis particulis coniunctum. ἄλλ' οὖν. Pr. 1058 ἄλλ' οὖν ὑμεῖς — τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε. 1071 ἄλλ' οὖν μέμνησθε. [Sept. 218 ἄλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης πόλεος ἐκλείπει λόγος. Scriptura interpolata pro ἐπεὶ θεοὺς | ἔδρας ἀλούσης —, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LVI.] γάρ οὖν. Ag. 521 καὶ γάρ οὖν πρέπει. 674 Μενέλειον γάρ οὖν

πρώτον τε καὶ μάλιστα προσδὸκα μολεῖν. Eum. 369 μόλα γάρ οὖν ἀλομένα. Fr. 305 δύο γάρ οὖν μορφὰς φανεί. || δ' οὖν. Pr. 226 δ δ' οὖν ἐρωτᾶτε, — τοῦτο δὴ σαφηνίω. 935 ὁ δ' οὖν ποιεῖται. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσω. Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν. 224 ἔλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι. 255 πέλοιτο δ' οὖν. 675 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιτρέποι τύχης. 1568 ἐγὼ δ' οὖν ἐθέλω. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλόν. 579 σὺ δ' οὖν σὺ μὲν φύλασσε. Eum. 226 σὺ δ' οὖν δῖωκε. 887 σὺ δ' οὖν μένοις ἂν.

εἴτ' οὖν dialectice inferendo contrario servit. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν. Ag. 491 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ' οὖν δειράτων δίκην. 843 εἴτ' οὖν θανόντος, ἔτε καὶ ζώντος περί λέγω. Fr. 257 εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν. 318 εἴτ' οὖν σοφιστής.

μὲν οὖν. Pr. 827 ὅχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων. Ch. 700 ἐγὼ μὲν οὖν ἔνοισιν — ἂν ἤθελον γνωστός γενέσθαι. Suppl. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφούς τε δρόμος — δорός. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μῆδ' προσβαλεῖν πύλαις. Pers. 1032 καὶ πλέον ἦ παπαὶ μὲν οὖν. Ag. 1040 μισόθεν μὲν οὖν. 1395 ὑπερδίκως μὲν οὖν. Ch. 999 δίκτυον μὲν οὖν. Eum. 38 ἀντίπαις μὲν οὖν. || μῆτ' οὖν. Ag. 359 μῆτε μέγαν μῆτ' οὖν νεαρῶν τινά. 474 μῆτ' οὖν πτολιπόρθης μῆτ' οὖν αὐτὸς ἄλους ὑπ' ἄλλων βίον κατιδοίμι. || οὐτ' οὖν. Eum. 412 οὐτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὀρωμένας, οὐτ' οὖν βροτείσις ἐμπερεῖς μορφώμασιν. || περ οὖν. Ag. 607 οἶανπερ οὖν ἔλειπε. 1171 ὥσπερ οὖν ἔχει. 1427 ὥσπερ οὖν φονολίβει τύχα φρὴν ἐπιμαίνεται. Ch. 96 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 880 ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.

οὐνεκα et ἔνεκα. De hac particula et grammaticorum de ea observationibus quum in Thes. vol. 5 p. 1055—1059 dictum sit, hic satis erit monuisse poetas Atticos duabus usos esse formis, prout metro commodum erat, ἔνεκα et οὐνεκα, in oratione prosa Atticorum solum usitatum esse ἔνεκα, neminem vero Atticorum Ionico εἴνεκα esse usum, quod librarii tragicis et Aristophani non raro pro οὐνεκα intulerunt, excepto tamen Sophocle, apud quem ἔνεκα et εἴνεκα nusquam legitur, sed constanter οὐνεκα, et Aeschylō, apud quem ἔνεκα semel legitur Ag. 800, εἴνεκα vero semel tantum pro οὐνεκα illatum est Suppl. 188. Est autem οὐνεκα ex οὐ ἔνεκα (*quapropter*) contractum, ut ὁοῦνεκα (quo semel usus est Aeschylus pro ὅτι Pr. 330 Ζηλὼ σ' ὁοῦνεκ' ἐκτός αἰτίας κυρεῖς) ex ὅτου ἔνεκα ortum est, sed abusu quodam factum est ut οὐνεκα etiam pro simplici ἔνεκα diceretur et οὐνεκα non solum coniunctio esset, idem quod ὅτι (*quod, quia*) significans, sed etiam praepositio, *propter* significans. Pauca sunt inscriptionum recentiorum exempla, in quibus εἴνεκα, εἴνεκεν et ἔνεκεν reperitur, quae enumeravit Weckleinus in *Curis epigraphicis* p. 39, ex quibus non potest colligi veteres Atticos Ionico εἴνεκα uti maluisse quam οὐνεκα dicere.

οὐνεκα coniunctio *quia*. Suppl. 639 οὐνεκ' ὥκτισαν ἡμᾶς. Fr. 303 οὐνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμῶνια.

οὐνεκα *propter*, praepositio, genitivo quem regit vel praeposita vel postposita. Ag. 823 γυναικὸς οὐνεκα. Suppl. 477 γυναικῶν οὐνεκα. 1015 ἐμῆς ὀπώρας οὐνεκα. 1007 ὦν πολὺς πό-

νος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἡρόθη (sic Heathius pro οὐν ἐκληρώθη) δορί. Fr. 345 τοῦδ' οὐνεκα. Suppl. 188 παντός οὐνεκα (sic Heathius pro εἵνεκα).

οὔποτε *nunquam*, in libris vel sic vel divisiōe οὐ ποτε, *haud unquam*, scriptum reperitur, quemadmodum μήποτε vel μή ποτε scribitur, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 299. Nec raro inter μή vel οὐ et ποτέ alia ponuntur vocabula, de quo dicitur s. v. ποτέ. Fr. 174 οὔποτε' ἀπειλὰς πτήεας. 550 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρέξαισι βουλαί. 688 οὔποτε' οὔποτε' ἡχουν. 650 οὔποτε' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέλει. Ag. 1044 οἱ δ' οὔποτε' ἐλπίσαντες ἤμυσαν καλῶς. 1058 ὡς οὔποτε' ἐλπίσαι τήνδ' ἔξιν χάριν. 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτε' ἐκλείπει χορός. Eum. 132 μέριμναν οὔποτε' ἐκλιπὼν πόνου. 175 οὔποτε' — ἐλευθεροῦται. 551 πανῶλεθρος δ' οὔποτε' ἂν γένοιτο. 561 τὸν οὔποτε' αὐχούντα. [698 οὔποθ' εὐρήσεις πῶτον.] 857 ὁσὴν παρ' ἄλλων οὔποτε' ἂν σχέθους βροτῶν.

οὔπω *nondum*. Fr. 982 οὔπω σωπρονεῖν ἐπίσταται. Supl. 514 κοῦπω τις εἶδε Ζῆνὰ ποῦ (sic Elmsleius pro ποῦ) νικῶμενον. Pers. 645 τὸν οἶον οὔπω Περσὶς αἰ' ἐκάλυψε. Ag. 678 μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. 1112 οὔπω εὐνῆκα. Ch. 777 οὔπω. Fr. 155 κοῦπω σφιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων. 239 οὔπως τὴν Ἀκτεῶν' ἀθηρος ἡμέρα — ἐπεμψεν. || οὐ — πω, alii vocabulis interpositis. Fr. 27 ὁ λωφῆσαν γὰρ οὐ πέφυκε πω. Pers. 179 οὐ τί πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμεν. Ch. 747 οὐ τί πω τόνδε πῆμ' ἀνεσχόμεν. Eum. 590 οὐ κειμένω πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Fr. 280, 5 οὐ κέκραγα πω τὸ γενναῖον μέλος.

οὔπώποτε *nunquam antea*. Eum. 616 οὔπώποτε' εἶπον.

οὐράνη *matula*. Fr. 179 τὴν κάκοσμον οὐράνην.

οὐρανήζω *coelum attingo*. Photius p. 361, 11 οὐρανήζτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν δικνεῖσθαι. Αἰσχύλος. οὐρανήζω: πρὸς τὸν οὐρανὸν δικνεῖτο. Altera glossa est etiam apud Hesychium et in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 322, 19. ubi corrupte οὐράνιζεν: τὸ πρὸς etc. Comparandum autem cum hoc verbo verbum est προσαιθριζειν, quod restitui Aeschylō Agam. v. 301. Tertium huiusmodi verbum annotavit Hesychius, προσαιθριζουσα χερσαία τροχῇ: ὑπὸ τῆς αὔρας ἢ νοτίς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἶον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. in quibus facile est hunc Aeschylī, nisi fallor, versum agnoscere, νοτίς προσαιθριζουσα χερσαία τροχῇ.

οὐράνιος *coelestis*. Fr. 164 δάμναται οὐρανίαν γένναν. 430 οὐράνιον πόλον. 1049 τῶν οὐρανίων ἀστρων διδόους. Ag. 90 θεῶν — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραιῶν. De precibus ad coelum missis Suppl. 808 οὐράνια μέλη λιτανᾶ θεοῖσι. || De calamitate divinitus orta Pers. 573 ἀμβόσασον οὐράνι' ἀχρ. Similiter Soph. Ant. 418 τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος.

οὐρανομήκης *coelum proceritate sua attingens*. Ag. 92 οὐρανομήκης λαυπάς ἀνίσχει.

οὐρανόνικος *coelum s. coelestes superans*. Suppl. 165 175 κοινῶ δ' ἄταν γαμετὰς οὐρανόνικον.

Οὐρανός *Uranus*. Fr. 205 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα.

οὐρανός *coelum*. Fr. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὡμοῖν ἐρείδων. 896 τίνι τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sept. 401 ἀστροῖσι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν. 442 εἰς οὐρανὸν πέμπει — ἔπη. Pers. 499 γαῖαν οὐρανὸν τε προσκυνῶν. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἀστροῖς οὐρανόν. Ag. 560 ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνια δρόσοι κατεψάκαζον. Eum. 905 ἐκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε. Suppl. 214 Ἀπόλλω φυγὰδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. Fr. 41, 1 ἐρᾷ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. et v. 3 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσών. Fr. 155 οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῶ κυρῶν ἄνω. 214 εἰ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον (οἶον?) οὐρανῶ.

οὐρανοστεγής *coelum sustinens*. Fr. 298 Ἀτλαντος παῖδες — πατρός μέγιστον ἄθλον οὐρανοστεγῇ κλαίεσκον.

οὐρανοῦχος *coelum tenens*. Ch. 760 οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.

οὐρίζω *secundo flatu propello s. proveho*. Pers. 602 τὸν αὐτὸν αἶλ δαίμον' οὐρίειν τύχης. Ch. 316 τί σοι φάμενος ἢ τί βέβας· τύχοιμ' ἂν καθ' ἐν οὐρίσας;

οὐρίος *secundus, felicitate procedens*. Ch. 814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλυν. De deo favente Suppl. 594 οὐρίος Ζεὺς. Frequens locis cognomen οὐρίος, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2411.

οὐριοστάτης *prosperus institutus*. Ch. 821 θῆλυν οὐριοστάταν — νόμον θήσομεν.

οὐρος *ventus secundus*. Sept. 690 ἴτω κατ' οὐρον. 854 γόνυν, ὦ φίλοι, κατ' οὐρον ἐρέσεται· ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερσὶν πίτυλον. Pers. 481 κατ' οὐρον οὐκ εὐκοσμον αἰρόνται φυτῆν.

οὐς *aureis*. Sept. 25 de Tiresia ἐν ψαῖ νωμῶν καὶ φρεσίν. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὐς προπέμπει δαίκτηρ γόος. Sic Elmsleius pro ἀχάεσσα τοὺς. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ψαῖ κέλαδος. Ch. 56 δι' ὧτων φρενὸς τε δαμίας περαίνον. 380 τοῦτο διαμπερές οὐς ἴκεθ' ἄπειρ τι βέλος. Sic correxit Schuetzius quod est in M διαμπερίως, ab eadem manu in διαμπερές ως mutatum. Fr. 125 ἀκού' ἂν' οὐς ἔχων.

οὐτάζω *vulnero*. Ag. 1344 τίς πληγὴν αὐτεῖ καίριως οὐτασμένους;

οὐτάω *vulnero*. Ch. 640 εἴφος διανταῖαν δευπευκὲς οὐτά. Sic Hermannus pro σούται. Scholiasta, τὸ δὲ εἴφος τῆς Δίκης τὸ ἔχον πικρίαν ἀντικρὺ ὄρμα.

οὔτε *neque*, respondente in altera sententia parte οὔτε. Fr. 21 ἴν' οὔτε φωνὴν οὔτε το μορφὴν βροτῶν ὄψει. 106 οὔτε σιγὰν οὔτε μὴ σιγὰν τύχας οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 796 ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ. Sept. 355 οὔτε μείων οὐτ' ἴσον λελιμμένοι. 507 οὐτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. 656 οὔτε κλαῖιν οὐτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. Pers. 14 κοῦτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεὺς ἄστου τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. 215 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτερ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν. Ag. 247 τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω. 496 οὐτ' ἀναυδὸς οὔτε σοι δαίων φλόγα. Ch. 258 οὐτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σῆματ' ἐπιθή βροτοῖς, οὐτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὁδ' αὐανθεῖς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. Eum. 55 κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φερεῖν δίκαιοι οὐτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. 411 ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει, οὐτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὀρωμένας οὐτ' οὐν βροτέοις ἐμπερεῖς μορφώμασι. 706 οὐτ' ἐν Σκυθαῖσι οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις. Fr. [156 οὔτε — οὔτε Stobaeus, ubi alii recte οὐδέ — οὐδέ.] 169

ἄς οὔτε πέμφει ἡλίω προσδέρκεται οὐτ' ἄστε-
ρωπὸν δμμα Λητῶας κόρης. 198 ἔν' οὐτ' ἄρο-
τρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. 245
ἐνθ' οὔτε μῖμνεν ἄνεμος οὐτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. 299
οὔτε πολλὰ τραῦματ' ἐν στέρνοις λαβῶν θνήσκει
τις —, οὐτ' ἐν στέγη τις ἥμενος παρ' ἐστία φεύ-
γει. 314 οὔτε δῆμος οὐτ' ἔτης ἀνὴρ.

οὔτε — οὔτε — οὔτε. Pr. 459 ἦν δ' οὐδὲν
αὐτοῖς οὔτε χεῖματος τέκμαρ οὐτ' ἀνθεμῶδους
ἦρος οὔτε καρπίμου θέρους βέβαιον. [Ag. 69
οὐθ' ὑποκάων οὐθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων,
ubi οὔτε δακρύων recte delevit Paleius. Quater
repetitum Sept. 664 ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα
μητροθεν σκότον, οὐτ' ἐν τροφαῖσιν οὐτ' ἐφη-
βήσαντά πω, οὐτ' ἐν γενεῖοι συλλογῇ τριχῶμα-
τος Δίκη προσεῖπε καὶ κατηνέωσατο, οὐτ' ἐν
πατρῶας μὴν χθονὸς κακουχία οἶμαι νιν αὐτῷ
νῦν παραστατεῖν πέλας.

οὔτε, *omisso in priore sententiae parte* οὔτε.
Ag. 532 Πάρις γὰρ οὔτε συντελής πόλις ἐξεύχε-
ται. [Ch. 294 δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά.]

οὔτε — οὐ. Pr. 450 κοῦτε πλινθυφεῖς δόμοις
προσεῖλους ἦσαν, οὐ ἔλουργιαν, cuiusmodi exem-
pla plura ex tragicis et aliunde collegit Schaeferus
ad Lamb. Bos. Ellips. p. 229. In versibus in-
terpolatoris Ch. 291 τοῖς τοιοῦτοις οὔτε κρατῆ-
ρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λι-
βός, quam sequatur βωμῶν τ' ἀπειργεῖν, non tam
οὔτε et οὐ sibi respondent quam οὔτε et τε, ut
Pr. 244 οὐτ' ἂν εἰσίδειν τάδε ἔχρηζον, εἰσίδουσά
τ' ἡλγύνθηον κέαρ. 260 οὐτ' ἔμοι λέγειν καθ'
ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. Suppl. 238 οὔτε κηρύ-
κων ὕπο ἀπρόξενοί τε. Sic Hermannus pro
οὐδέ. Ch. 71 θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἐδωλίων
ἄκος, πόροι τε πάντες cet. οὔτι in οὔτε mutavit
Bothius.] || οὔτε — οὐ — οὔτε. Pr. 479 οὐκ ἦν
ἀλέξην οὐδὲν, οὔτε (sic ex *apogr.* pro οὐδέ)
βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε (sic Blomfieldus pro
οὐδέ) πιστόν.

οὔτε γὰρ vitiose scriptum pro οὐδέ γὰρ Pers.
652 et Eum. 499. In versu spurio Ag. 1521
οὐτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι
αὐτ οὐκ scribendum cum Schuetzio aut οὐδ'.

οὐτιδανὸς *villis*. Sept. 361 γὰς δόσις οὐτι-
δανοῖς ἐν βοθίοις φορεῖται.

οὔτις *neptō*. Pr. 50 ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ
πλὴν Διός. 467 οὔτις ἄλλος ἀντ' ἔμοι. Ag. 1333
οὔτις ἀπειπὼν εἰργεῖ μελάθρων. Ch. 637 σέβει
γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 1033 τόξω γὰρ
οὔτις πημάτων προσῖεται. Suppl. 595 ὑπ' ἄρ-
χας δ' οὔτινος θαδῶν. 597 οὔτινος ἄνωθεν
ἡμένου. || Adjective *nullus*. Pr. 445 μέμψιν οὐ-
τιν' ἀνθρώποις ἔχων. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις
ἦν διὰ στόμα. 397 κόσμον μὲν ἀνδρός οὔτιν'
ἂν τρέσαιμ' ἐγώ. Pers. 179 οὔτι πω τοιόνδ'
ἐναργὲς εἰδόμην. 242 οὔτινος δοῦλοι κέκληνται
φωτός. 414 ἀρωγῇ δ' οὔτις ἀλλήλοισ παρήν.
Ag. 185 μάντιν οὔτινα ψέγων. 466 οὔτις ἀλκά.
1099 προφῆτας δ' οὔτινας ματεύομεν. Ch. 71
θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἐδωλίων ἄκος. Ag.
396 οὔτις θεῶν. Ch. 565 θυρωρῶν οὔτις. 747
οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 1018 οὔτις
μερόπων. Eum. 197 οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. 314
οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει. 426 ἄλλης ἀνάγ-
κης (ἄλλαις ἀνάγκαις Bothius) οὔτινος (recte ἡ
τινος in *progr.* Flor.) τρέων κότον. 588 οὔτις
ἀρνησις πέλει. 648 οὔτις ἐστ' ἀνάστασις. 666
οἶον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. 705 οἶον οὔτις
ἀνθρώπων ἔχει. 736 μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστί.

Suppl. 6 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν — γνω-
σθεῖσαι. 97 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει. 647 δν
οὔτις ἂν δόμος ἔχοι. Fr. 196 ἐλέσθαι δ' οὔτιν'
ἐκ γαίας λίθον ἔξει.

οὔτι *non*, *haudquaquam*. Pr. 172 καὶ μ' οὔτι
(sic ex *apogr.* pro οὔτοι) μελιγλώσσοις πειθούς
ἐπαυδαῖσιν θέλει. Sept. 475 οὔτι μάργων ἱπ-
πικῶν φρυαγματῶν βρόμον φοβηθείς. 536 οὔτι
παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. Ag. 290 οὔτι
μέλλων. 995 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾶζει. (Sic
Casaubonus pro οὔτοι, rectius quam alii qui ser-
vato οὔτοι in versu strophico 982 εὐπιθέεις in
εὐπειθέεις mutarunt.) 1248 οὔτι Παιῶν τῷδ' ἐπι-
στατεῖ λόγῳ. Ch. 420 τὰ δ' οὔτι θέλγεται. Eum.
621 ὄρκος γὰρ οὔτι Ζηγὸς ἰσχύει πλέον. 627
οὔτι θουρίοις τόδοις ἐκηβόλοισιν. 1020 οὔτι
μέμψεσθε συμφορὰς βίου. Suppl. 516 οὔτι δα-
ρὸν χρόνον ἐρμηψάσει πατήρ. || οὔτι μὴ cum
coniunctivo aoristi. Sept. 199 οὔτι μὴ φύγη μόρον.
Ch. 895 θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῶς ποτέ. Sed
Ag. 1640 Ζεύς βαρεῖαις οὔτι μὴ σειραφόρον
κριθῶντα πῶλον recte Passovius οὔτι μοι re-
stituit.

οὔτοι *non sane*, *profecto non*. Sept. 236 οὔ-
τοι φθονῷ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. Ag. 940
οὔτοι γυναικὸς ἐστὶν ἱμεῖρεν μάχης. 1055 οὔτοι
θουραῖαν τήνδ' ἔμοι σχολή πάρα τρίβειν. 1316
οὔτοι δυσοῖζω. Ch. 269 οὔτοι προδώσει Λοξίου
μεγασθενὲς χρημὸς. 534 οὔτοι μάταιον ἂν τόδ'
ὄψανον πέλοι. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας
σέθεν. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὡμματο-
μένην. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψα. Eum. 48 οὔτοι
γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργῶνας λέγω. 64 οὔτοι προ-
δώσω. 185 οὔτοι δόμοις τοῖσδε χρίμπεσθαι
πρέπει. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίης
σθένος ῥύσαιτ' ἂν. 881 οὔτοι καμοῦμαι. Suppl.
365 οὔτοι καθήσθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. 510
οὔτοι πτερωτῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. 513
οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. 764
οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολῆ στρατοῦ. 884 ὀλέκῃ
γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδὰμ' ἄζεται. 893 οὔτοι
φοβοῦμαι δαίμονας τῶν ἐνθάδε. 934 οὔτοι δικά-
ζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἀρης. Fr. 339 οὔτοι
(sic correctum pro οὔτι) μ' ἀπειρον τῆσδε τῆς
προσώδιας.

οὔτος αὐτῇ τοῦτο *hic haec hoc*. Hoc *pro-*
nomē vel *adjective* vel *substantive* dicitur, articulo
vel addito vel *omisso*, velut ὁ ἀνὴρ οὔτος, οὔτος
ὁ ἀνὴρ, ἀνὴρ οὔτος, οὔτος ἀνὴρ. Articulum
constanter addunt comici *prosaïque orationis* *scripto-*
res, tragici vero οὔτος, ut ὅδε, de quo *supra*
dictum est, saepissime sine articulo dixerunt.
Refertur autem hoc *proponen*, sive *adjective* sive
substantive dictum, plerumque ad *priora*, vel ad
praesentia de quibus nunc ipsum sermo est,
minus frequenter ad *sequentia*.

1. οὔτος *adjective* dictum cum *nomine* et arti-
culo. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰροῦ-
μαι 609 οὔτος δ' ὁ μάντις. Ag. 1105 τούτων
αἰδρὶς εἰμι τῶν μαντινῶν. 1628 ταῦτα τάπη.
Ch. 93 τοῦτο φάσκω τοῦπος. Pr. 439 θεοῖσι
τοῖς νέοις τοῖσι. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον
τοῦτ' ἐπὶν στύγος στρατῷ; 1552 οὐ σε προσή-
κει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. Ch. 541 τοῦνευρον
εἶναι τοῦτ' ἔμοι τελεσφόρον. 907 τὸν ἀνδρα
τοῦτον. Eum. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦτο. Suppl.
319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτο μοι φράσον.

οὔτος *adjective* dictum cum *nomine* sine arti-
culo. Pr. 224 ἔνεστι γὰρ πῶς τοῦτο τῇ τυραν-

νίδι νόσσημα. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 1065 οὐ γὰρ δὴ πού τοῦτό γε τλητόν παρέσυρας ἔπος. Sept. 244 τοῦτω γὰρ Ἄρης βόσκειται, φόνῳ βροτῶν, ubi φόνῳ βροτῶν explicandi causa adiectum. 400 νύκτα ταύτην. 505 ἄνδρα τοῦτον. 579 τοῦτ' ἔπος. 717 τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος. Pers. 122 τοῦτ' ἔπος. 495 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ. Ag. 578 λάφυρα ταῦτα. [719 οὗτος ἀνὴρ corruptum ex βούτας ἀνὴρ, de quo diximus s. v. βούτης.] 1251 τοῦτ' ἄχος. 1258 αὕτη δίππου λέαινα. Ch. 231 ὕφασμα τοῦτο. 378 στυγερῶν τοῦτων. 798 τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον, ubi corruptum est δάπεδον. 991 τοῦτ' ἐμίσητο στύγος. Eum. 20 τοῦτους ἐν εὐχαίς φροισιάζομαι θεούς. 58 τοῦτ' ἐπέυχεται γένος. 334 τοῦτο γὰρ λάχος. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντιδ' ἐκποδῶν λέγω. 488 τοῦτο πρᾶγμα. 510 τοῦτ' ἔπος. 636 οὗτος εἰρηταί μόρος. 683 τοῦτο βουλευτήριον. 707 ταύτην μὲν ἐξετείν' ἔμοις παραίνεσιν ἀστοῖσιν. 743 τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Suppl. 356 πρᾶγμα τοῦτο. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατήρ Ζεὺς ἐγκάθει Λοξία θεσπίσματα. Fr. 305, 1 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν. 327 Αἶψα δ' αὕτη πρὸς νότου κείται πνοάς.

2. οὗτος substantive dictum vel nude, vel addito aut adiectivo aut pronomine. Singularis nominativus. Pr. 813 οὗτός σ' ὁδώσει. Sept. 27 οὗτος τοῖνυνδε δεσπότης μαντευμάτων λέγει. 68 βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν Ευλλαβαίς. 1045 ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Ag. 860 τοσόνδ' ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίου. 1404 οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀπὸς οὐ μικρά θράσους. 1523 οὗτος δολίαν ἄτην οἰκοῖσιν ἔθηκε. Eum. 458 ἐφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς, || οὗτος in vocando Suppl. 911 οὗτος, τί ποιεῖς, || αὕτη. Pr. 754 αὕτη γὰρ ἦν ἀν' πημάτων ἀπαλλαγὴ. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέζει γένος. Ag. 615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε. 954 αὕτη δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαιρέτον ἄνθος. || Frequentius τοῦτο casu vel nominativo vel accusativo. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 227 τοῦτο δὴ σαφηνιώ. 251 μέγ' ὑφέλημα τοῦτ' ἔδωρῃσω βροτοίς. 278 οὐκ ἀκούσας ἐπεθύμεις τοῦτο. 520 τοῦτ' οὐκ ἐτ' ἀν' πύθοιο. 785 826. Pers. 737 738 793. Ag. 182 368 1308. Ch. 116 175 380 917. Eum. 208 588 677. Suppl. 240 929. Fr. 123. Et ad sequentia referendum. Pr. 377 οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γινώσκεις, ὅτι ὀργῆς Ζεοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι; 625 μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέφας πάλιν, πόσον τι πληθὸς ἦν νεῶν Ἑλληνίδων. Ag. 602 τί γὰρ γυναῖκι τοῦτου φέγγος ἦδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοίξαι; Ch. 933 τοῦθ' ὅπως αἰρούμεθα, ὀφθαλμὸν οἰκῶν μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 896 σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστε με σθένειν τόσον;

Genitivus τοῦτου genere vel masculino vel neutro. Pr. 239 θνητοὺς ἐν οἴκῳ προθέμενος τοῦτου τυχεῖν οὐκ ἡξιώθη αὐτός. 390 τοῦτου φύλασσε μή ποτ' ἀθροεθῇ κέαρ. 807 τοῦτου παρ' ὀχθας ἔρπε. Sept. 1013 τοῦτου δ' ἀδελφὸν τόνδε. 1035 τοῦτου δὲ σάρκα. Ag. 1583 τοῦτου πατήρ. || Dativus τῷ generis masculini et neutrius. Sept. 721 τοῦτω μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 595 τοῦτω σοφοῦς τε κάγαθους ἀντηρέτας πέμπειν ἑπαῖνω. Ch. 583 τὰ δ' ἄλλα τοῦτω δεῦρ' ἐποπτεύσαι λέγω. 906 τοῦτω θανούσα Ευγκάθευδε. Suppl. 504 τοῦτω μὲν εἶπας. ||

Dativus ταύτη adverbialiter dictus significat hac parte, hac ratione. Pr. 189 δταν ταύτη ροισθῇ. 511 οὐ ταῦτα ταύτη Μοῖρα πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. || Accusativus τοῦτον. Ag. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν. Fr. 222 Ζεὺς ὅς κατέκτα τοῦτον. [300 καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα, καὶ τοῦτον μένειν.] || ταύτην. Ag. 1370 ταύτην (intelligitur γνῶμην) ἐπαινέειν πάντοθεν πληθύνομαι. Eum. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον.

Numeri dualis unum est exemplum Pers. 818 τοῦτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ ὅδουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισιν, ubi τοῦτω genere feminino dictum est more Attico pro ταῦτα.

Numeri pluralis nominativus αὐταί. Pr. 728 αὐταί σ' ὀδηγήσουσι. Eum. 52 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὐταί. 476 αὐταί δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐέμπελον. 930 πάντα γὰρ αὐταί τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. || Frequentissimum ταῦτα casu et nominativo et accusativo. Pr. 72 ὁρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη. 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. 265 500 511 622 782 870 875 915 918 928 992 997 1030 1043. Sept. 57 182 264 672 1065. Pers. 114 159 164 200 210 224 227 233 (?) 513 753 788 829. Ag. 97 551 567 585 604 673 821 895 944 950 1074 1304 1320 1330 1617. Ch. 113 122 145 372 716 758 770 781 844 910 1031. Eum. 110 199 442 451 453 642 643 649 799. Suppl. 249 268 276 296 302 310 410 458 520 522 752 394 946 962 991 1006. || καὶ ταῦτα *idque*. Pr. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν ἀνικτηρίως, ἀλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκφράζει. Eum. 112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν ἐκ τε ποντίας ὁρόσου. ubi καὶ πάντα Meinekius Philol. vol. 19 p. 227.

Genitivus τοῦτων trium generum. Pr. 517 τοῦτων ἄρα Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος. [Ag. 145 τερπνὰ τοῦτων αἰτεῖ Ευμβολα κρᾶναι, ubi verba τοῦτων αἰτεῖ ex glossomate illata delevi.] Eum. 932 ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρεῶν τοῦτων (Εὐμενίδων). Pr. 238 ἐχὼ δὲ τοῦτων θυμὸν ἱππογνώμονα. || Dativus τοῦτοις. Pr. 807 τοῦτοις σὺ μὴ πέλαζε. 973 καὶ σέ δ' ἐν τοῦτοις λέγω. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τὰπὶ τοῦτοις εὐπραεῖς. Eum. 613 ὡς τοῦτοις φράσω. || Accusativus τοῦτους. Ch. 110 τίνας δὲ τοῦτους τῶν φίλων προσενένειπ; || ταῦτας. Suppl. 940 ταῦτας δ' ἐκούσας μὲν κατ' εὐνοίαν φρενῶν ἄγοις ἄν.

οὕτω et οὕτως sic, ita. [οὕτω ante consonantes litteras, οὕτως ante vocales: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2432. Interdum tamen etiam ante consonantes οὕτως in libris scriptum, οὕτω postulante metro etiam ante vocales dixerunt epicī, ut Hom. Il. 3, 315 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἰδον, cuiusmodi exempla nulla apud poetas Atticos reperiuntur, neque apharesi post οὕτω usi sunt, qualis in libris pluribus est ap. Arist. Av. 63 οὕτω 'στὶ δεινόν, ubi alii recte οὕτως τι.

οὕτω cum verbis coniunctum. Pr. 289 τό τε γὰρ με, δοκῶ, ευγενές οὕτως ἔσαναγκάζει. 970 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεῶν. Sept. 421 τοῦτω μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 526 οὕτως γένοιτο. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. 1020 οὕτω πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοῦπιτιμιον λαβεῖν. Pers. 170 ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε. Ag. 60 οὕτω δ' Ἀτρείως παιδᾶς ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει. 125 οὕτω δ' εἶπε τεράζων.

615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε. [950 τούτων μὲν οὕτως. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει. 1380 οὕτω δ' ἐπραξα. 1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών. 1444 ὁ μὲν γὰρ οὕτως. 1602 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένης γένος. Ch. 252 οὕτω δὲ κάμει τήνδε τε — ἰδεῖν πάρεστί σοι. 367 οὕτως θαμῆναι. 454 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει. 483 οὕτω γὰρ ἂν σοι δαίτες ἐννομοὶ βροτῶν κτιζοῖατο. 504 οὕτω γὰρ οὐ τέθηγκας. 552 γένοντο δ' οὕτως. 567 μενούμεν οὕτως. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντιδ' ἐκποδῶν λέγω. 739 οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμῶσω μόρον. 1046 οὕτω μοῖρά τε συγκατέβα. Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτως μείζον αὖξεται βροτοῖς. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἐκβασίς στρατοῦ. 977 τάσσεσθε, φίλῃαι δμῶιδες. οὕτως.

οὕτω cum adiectivis. Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἄμα. Pers. 255 τίπτε Δαριᾶν μὲν οὕτω τὸτ' ἀβλαβὴς ἐπὶν τοῦτοιοι πολήταις; Ag. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ καθανεῖν ἐμοί. Eum. 110 παθούσα δ' οὕτω δεινὰ. Cum adverbio. Pr. 195 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναῖροντ' ἄγαν. 1056 γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως.

οὐχί. V. οὐ.

ὀφείλω *debeo*. Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνωμι αὐτῷ χάριν. Ch. 310 τοῦφειλόμενον πρᾶσσουσα Δίκη μέγ' ἄρτεϊ. Fr. 282 δρᾶσαντι γὰρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. || Aoristus ὠφελον *debebam* in eo optato dicitur cui satisfieri iam non potest. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν. Sine augmento et praeposita particula optativa Pers. 915 εἴθ' ὀφελεν (in arogr. ὀφеле vel ὠφеле), Ζεῦ, κάμει — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Sic apud Homerum αἰθ' ὀφελον: v. Thes. vol. 5 p. 2438.

ὀφέλλω *augeo, amplifico*. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται, ubi in arogr. ὀφέλλετε. 249 ἀραγνὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. V. Thes. vol. 5 p. 2441.

ὀφελος *utilitas*. Suppl. 737 πολυδρόμου φυγὰς ὀφελος εἰ τί μοι.

ὀφθαλμός *oculus*. Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νῦν ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 150 θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. Ch. 574 κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ. Eum. 34 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὐ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. De oculo aliquid observante Sept. 67 πιστὸν ἡμεροσκοπὸν ὀφθαλμὸν ἔξω. Hinc ὀφθαλμοὶ Persarum regis dicuntur, de quibus Pollux 2, 84 ἐκαλοῦντο δὲ τινες ὤτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ δρῶμενα. Hoc sensu Pers. 980 τὸν Περσῶν αὐτοῦ τὸν σὸν (Xerxis) πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν, ubi aliorum scriptorum locos collegit Stanleins. Improprie luna noctū ὀφθαλμός *lux* noctis dicitur. Sept. 390 λαμπρὰ δὲ πασιέληνος ἐν μέσῳ σάκει, πρόσβιστον ἄστρον, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει. De Oreste, qui lucis instar est familiae, Ch. 934 ὀφθαλμὸν οἰκὺν μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eiusdem generis est quod Atossa dicit Pers. 169 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος, ὅμῃα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν, ubi nihil annotatum est in scholiis veteribus, sed schol. Byzantinus explicat ἵγρουν ἀμφὶ τῷ Ξέρῃ. ὀφθαλμὸν γὰρ ἐκείνον καλεῖ, recte, ut videtur, etsi non animadvertit quod contra eum monuit Hermannus, ὀφθαλμὸν de eo quod carum alicui est numero sin-

gulari dici, nisi ubi de pluribus sermo est, ut in loco Plauti in Thes. vol. 5 p. 2450 memorato, *ubi isti sunt quibus vos oculi estis*. Ex quo sequitur apud Aeschylum ὀφθαλμῷ scribendum esse cum Heimsoethio (*Krit. Stud.* 1 p. 72).

ὀφθαλμωρύχος *oculos effodiens*. Eum. 186 καρναστῆρες ὀφθαλμωρύχοι.

ὄφις *serpens*. Sept. 495 ὄφειν δὲ πλεκτάναισι περιδρομον κύτος προσηδάφισται. Suppl. 895 μαίμῃ πέλας δίπους ὄφις. Cum crasi οὐφίς Ch. 514, ubi οὐφίς M, quod correxit Porsonus, praeeunte Turnebo, qui ὄφις scripserat. Per diphthongum autem scriptum est in M, quia etsi interdum corripitur, tamen plerumque longum est: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2454. Photius p. 363, 27 ὄφις: ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἐνίκον, quam Atticam mensuram esse annotavit Herodianus in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3 p. 298 de nomine ὄφις aliisque nonnullis, Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικὸς ἐκτείνειν. Et sic Ch. 928 τόνδ' ὄφιν ἔθρεψάμην. || Improprie de sagitta dictum Eum. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστοὴν ὄφιν.

ὀφλισκάνω (cum aoristo ὠφλον) *damnor*. Ag. 534 ὀφλὼν γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκη.

ὄφρα *quamdiu*. Ch. 361 βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη. || *donec*. Eum. 339 τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γὰν ὑπέλθῃ. Est particula epica, qua praeter Aeschylum semel usus est Sophocles El. 225, nusquam Euripides.

ὄφρυς *supercilium*. Ch. 285 in versibus interpolatoris λαμπρὸν ἐν σκότῳ νυμῶντ' ὄφρυν, ὄφειον *vehiculum*. Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὄχρεια.

ὄχετεύω, quod proprie de rivis s. aquis ducendis dicitur, improprie pro μεταφέρω, ut explicat Hesychius, dicitur, *transfero*. Sic Ag. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις.

ὄχημα *sustineo*. Pr. 143 φρουρὸν ἄζηλον ὀχήσω. 430 De Atlante σθένος γὰς (hoc ego addidi) οὐράνιον τε πόλον νῦτοις ὀχῶν στενάζει. Sic correxi pro νῦτοις ὑποστενάζει. Idem verbum de Atlante dictum coelum humeris sustinente latere videtur apud Euripidem in initio Ionis Ἀτλας ὁ χολκείοισι νῦτοις οὐρανὸν | θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν | μῖς ἐφύσε Μαίαν —, verbis manifesto interpolatis, quae sic corrigenda esse, Ἀτλας ὁ χαλκόνωτος οὐρανὸν, θεῶν | παλαιὸν οἶκον, ἐκ τριῶν μῖς | θεῶν ἐφύσε Μαίαν, ostendi in Praef. ad Sophoclis editionem Lipsiensem a. 1867 p. V.

ὄχημα *vehiculum*. Pr. 468 λινόπτερ' ἠῦρε ναυτίλων ὀχήματα. Pers. 607 ἀνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς παρόθεν. Suppl. 183 εὐν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχημασι.

ὄχθη *ripa*. Pr. 810 τούτου παρ' ὄχθας ἔρπε. Sept. 392 παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Ag. 1161 ἀμφὶ κυκλῶν τὸν κάχερουςίους (κάχερουςίους Blomfieldus) ὄχθας, ut Casaubonus pro ὄχθους. [Huic vocabulo simile est quod in M legitur Ch. 954 ἐπ' ὄχθει ἄξεν, corruptela manifesta. Nam metrum et sententia verbum requirit quale est ἐπορθιάζων vel ἐπορθιά, quae incertae sunt l'aleii et Weilli conjecturae.]

ὄχθος *tumulus*. Pers. 467 ὕψηλὸν ὄχθον ἀγχι πελαγίας ἁλός. || *bustum*. 647 ἦ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος. 659 ἐλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ. *Ripae signi-*

ficatione dictum ὀχθους Ag. 1161, de quo v. s. v. ὀχθη.

ὀχλέω *turbo, molesto*. Pr. 1001 ὀχλεῖς μάτην με.

ὀχλος *turba, multitudo hominum*. Sept. 234 δυσμενέων δ' ὀχλον πύργος ἀποστέγει. Pers. 42 ἀβροδιαίτων δ' ἔπειτα Λυδῶν ὀχλος. 53 πάμικτον ὀχλον. 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὀχλος; Suppl. 182 ὀχλον δ' ὑπασπιστήρα καὶ δορυρσῶον λεύσσω. || *molestia*. De molesta narratione Pr. 829 ὀχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων. De molestia laborum ib. 313 ὥστε σοι τὸν νῦν ὀχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. Sic recte Doederlinus pro χόλον.

ὀχμάζω *affigo* (detinendi s. inhibendi causa). Pr. 5 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμυις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. 618 σήμερον ὅστις ἐν φάραγγι σ' ὤχμασεν.

ὀχος *carrus, vehiculum*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὀχῳ πτερωτῷ. 710 πεδάρσιοι ναῖουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὀχοις. Ag. 1070 τόνδ' ἐρημύσας ὀχον. Eum. 405 πῶλοις (κῶλοις Wakefieldus) ἀκαμαιοῖς τόνδ' ἐπιζεύσας ὀχον. Improprie de navi dictum qua quis vehitur Suppl. 33 εὖν ὀχῳ ταχυῆραι πέμψατε πόντονδε.

ὀχυρός *firmus*. V. ἐχυρός.

ὄψ vox. Suppl. 58 δοξάσει τις ἀκούειν ὄπα τὰς Τηρείας — ἀλόχου.

ὄψανον *visum*. Ch. 534 οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει, ubi correxi cum Martino ἀν τὸδ' ὄψανον πέλοι.

ὄψέ *sero*. Ag. 1425 γυνῶσει διδαχθεῖς ὄψέ γούν τὸ σωφρονεῖν.

ὄψιγονος *sero genitus*. De iuvene Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὄψιγόνου μάθε γεραίόφρων.

ὄψικοιτος *sero obdormisens*. Ag. 889 ἐν ὄψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω.

ὄψις *visum, species*. Fr. 645 ὄψεις ἔννυχου. Sept. 711 ἐννυτίων φαντασμάτων ὄψεις. Pers. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἔμπερὴς ἐννυτίων. Ag. 425 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον. || *spectaculum*. Pers. 48 φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. Suppl. 567 ὄψιν ἀήθη. 1059 ὄψιν ἄβυσσον. || *visus, aspectus*. 465 νῦν ἔχων παλιντροπὸν ὄψιν ἐν λιταῖσιν. Pers. 183 ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐεῖμονε — εἰς ὄψιν μολεῖν. Ch. 215 εἰς ὄψιν ἤκεις ὦν περ ἐξηύχου πάλοι. || *Suspectum* est quod apud Hesychium legitur δίκρα ὄψις: ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 47), ubi δίκρα ὄσφυς coniecit M. Schmidtus: de quo dixi s. v. δίκρος.

ὄψον *obsonium*. Fr. 321 τί γὰρ ὄψον γένοιτ' ἀν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον;

Π.

Πά. V. πῆ.

Πάγγαιον. *Pangaeum*, mons Thraciae. Pers. 494 Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα Πάγγαιόν τ' ὄρος. Memoratur ab Herodoto aliisque in Thes. indicatis vol. 6 p. 3, addito vel omissio ὄρος.

πάγη *decipula, insidiae*. Ag. 822 πάγας ὑπερκόπους (sic Heathius pro ὑπερκότους) ἐπραξάμεσθα (ἐφραξάμεσθα Hermannus).

παγκαίνιστος *semper recens*. Ag. 960 πορφύρας ἰσάργυρον κηκίδα παγκαίνιστον, εἰμάτων βαφράς, i. e. purpuram cuius tanta copia est ut semper recenti uti liceat, ut exp. Blomfieldus. διόλου νεάζουσιν exp. Triclinius. κηκίδα παγκαίνιστον nihil aliud significare potest quam tincturam omni ex parte recentatam. Recte Paleius "Literally wholly renewable."

παγκάκως *omni ex parte male, pessime*. [Sept. 552 ἡ τὰν πανῶλει παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Pers. 282 ὥς πάντα παγκάκως ἔθεσαν. Ch. 740 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει.

πάγκλαυτος *omnino flebilis s. lamentabilis*. Sept. 368 παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιρροθον. Pers. 822 πάγκλαυτον ἑξαμὶ θέρος.

παγκληρία *universa hereditas*. Ch. 486 χόας σοι τῆς ἑμῆς παγκληρίας οἶσω. Per κτήσεως exp. scholiasta.

πάγκοινος *omnibus communis*. Sept. 607 πληγείς θεοῦ μάλιστα παγκοίνω ἄμην. Ch. 458 στάσις δὲ πάγκοινος ἄδ' ἐπιρροθεῖ.

παγκρατὴς *omnibus superior, omnibus imperans*. Pr. 389 τῷ νέον θακούντι παγκρατεῖς ἔδρας. Sept. 255 ὦ παγκρατὴς Ζεῦ. Eum. 918 Ζεὺς δ' παγκρατὴς. Suppl. 816 γαῖα ὅχε παγκρατὴς Ζεῦ. || *plane superans*. Ag. 1648 ὅπως — ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς.

παγκρότως *cum magno strepitu*. Suppl. 723 στείλασα λαίφος παγκρότως ἐρέσσειται.

πάγος *collis*. Pr. 20 προσασαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. Sic ex ἀρογρ. pro τόπῳ. 117 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. 130 προσέβα τόνδε πάγον. 270 τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. [Eum. 688 πάγον δ' Ἀρείων. 693 πάγος τ' Ἀρείος.] Suppl. 189 πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Fr. 155 κατ' ἰδαῖον πάγον. 305, 10 δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους.

πάγος *gelu, glacies*. Ag. 335 τῶν ὑπαιθρίων πάγῶν δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες.

πάγχαλκος *totus aereus*. Sept. 591 ἀσπίδ' εὐκυκλον νέμων πάγχαλκον.

πάγχῳ *omnino, prorsus*. Sept. 641 θεός γεγεθλῖος καλεῖ — ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὦν γενέσθαι πάγχῳ Πολυνείκους βία. Frequens apud Homerum adverbium, quo praeter Aeschylum usus est Aristophanes in versu heroico Ran. 1531.

πάθος *passio, quod quis patitur*. Dicitur plerumque in malam partem, *malum, calamitas*. Pr. 703 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι. Sept. 850 τέλεια τάδε πάθη. Pers. 254 ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξει πάθος. 292 τὸ μήτε λῆξαι μήτ' ἐρωτησθαι πάθη. 294 πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. Ag. 177 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλεόν. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντισὶν νέον πάθος. 893 ἀμφὶ σοὶ πάθη ὀρώσα πλείω τοῦ εὐνεύδοντος χρόνου. 1137 τὸ γὰρ ἐμόν θρωῶ πάθος. 1176 μελίζειν πάθη γοερά. 1210 ἥδη πολίταις πᾶντ' ἐθέσπιζον πάθη. Ch. 516 μεθύστερον τιμῶσ' ἀνῆκεστον πάθος. 547

ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπύμωξεν πάθει. 976 ὡς ἐπείκασαι πάθος πάρεστι. 1009 μύνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος. 1070 ἀνδρὸς βασιλεία πάθη. Eum. 121 κού κατοικίτζει πάθος. Eum. 145 ἐπάθομεν πάθος δυσσχές. 497 παιδότηρῳτῳ πάθεα προσμένει τοκεῦσιν. Suppl. 111 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θροεμένα. Fr. 191 δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

παῖαν *hymnus* (in Apollinem vel alios deos). Sept. 635 ἄλωσιμον παῖαν' ἐπέξιακχάσας. 869 "Αἶδα τ' ἐχθρὸν παῖαν' ἐπιμέλπειν. Pers. 393 παῖαν' ἐφύμνον σεμνὸν Ἑλληνας τότε. Ag. 246 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμον παῖα να φίλως ἐτίμα, ut Hartungus (nisi quod παῖωνα scripsit) pro αἰῶνα. (Sic Pherecrates ap. Athen. 15 p. 685a ἔγχει κάπιβος τρίτον παῖων', ὡς νόμος ἐστίν.) 645 πρέπει λέγειν παῖα να τόνδ' Ἐρινύων. Ch. 343 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παῖαν μελάθορις ἐν βασιλείοις νεοκράτα φίλον κομίσειεν. Sic pro παῖων recte Blomfieldus, quem v. ad Sept. 254: quae saepe permutata sunt, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 58. Fr. 281, 4 Εὐμπαντά τ' εἰπῶν, θεοφιλεῖς ἑμὰς τύχας, παῖαν' ἐπηρυφήμην. De hymno in mortuum Ch. 151 παῖα να τοῦ θανόντος ἐξαιουόμενας, ubi schol. ὅτι ἐπὶ θανόντος εἶπε κακῶς· καὶ (εἶπεν ὡς καὶ Blomfieldus) Εὐριπίδης (Alc. 424) "παῖω να τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ." || Παῖαν Apollo ipse dicitur liberator. Ag. 145 ἵηον δὲ καλέω Παῖα να. ubi correxi ἵηον δ' ἐπανακαλῶ Παῖαν', ἰῆ. V. Thes. vol. 6 p. 25. De morte malis liberante fr. 244 ὡ θάνατε παῖαν, μὲ ὡ ἀτιμάσης μολεῖν. | μόνος γὰρ εἰ σὺ ὦν ἀνηκέστων κακῶν λατρός. Similiter Euripides Hipp. 1343 καὶ μοι θάνατος παῖαν ἔλθοι.

παῖανίῳ *raeonem cano, cano*. Sept. 268 ὀλολυγμόν ῥόν εἰμενὴ παῖανίσον.

παῖα *educatio puerilis*. Sept. 18 ἀπαντα πανδοκοῦσα παῖα *educatio* ὅλων.

παῖα *a liberis profectus*. Ag. 1242 τὴν μὲν Θέουστον δαῖτα παῖα *educatio* κρεῖων Εὐνήκα. 1593 τὰρεχε δαῖτα παῖα *educatio* κρεῖων.

παῖα *lusus puerilis*. Pr. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὅχλον (χόλον M, quod correxit Doederlinus) παρόντα μόχθων παῖαν εἶναι δοκεῖν.

παῖα *puerilis*. Ag. 479 τίς ὡδε παῖα *puerilis* ἢ φρενῶν κεκομμένος;

παῖα *puerilis*. Ch. 1068 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

παῖα *puerilis*. Sept. 726 παῖα *puerilis* ῥοι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleins correxit pro παῖα *puerilis*.

δέ νιν δις. [παίσας 1624 apud schol. Pindari pro παίσας. V. πταιώ.] Passivum Pers. 416 αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίωντο. Sept. 961 παισθεὶς ἐπαίσας. Ch. 184 ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίω βέλει. ubi notandus aoristi passivi ἐπαίσθην usus est. Nam Attici aoristum passivum ab verbo πλήσσω sumere solent ἐπλήγην, activum vero ἐπαίσα praetulerunt aoristo ἐπλήξα: unde Sophocles Ant. 171 παίσαντες τε καὶ πληγέντες dicere maluit quam παισθέντες, pariterque alii, quorum exempla collegit Nauckius in *Mélanges Greco-Romains* vol. 2 p. 468. Ex quo tamen non sequitur non licuisse Aeschilo παισθεὶς et ἐπαίσθην dicere pro πληγείς et ἐπλήγην.

παίων *medicus*. Ag. 99 παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. 1248 ἀλλ' οὔτι παιών τῷδ' ἐπιστατεὶ λόγῳ.

[παιών male pro παιάν scriptum v. s. v. παιάν. Παιών *Paeon*. Παίονες gens Macedoninae. Suppl. 257 Παίωνων πέλας.

παιωνίζω *hymno celebrare*. Passive fr. 156 οὐδ' ἐστι βωμός (Θανάτου) οὐδὲ παιωνίζεται, nisi παιωνίζεται scribendum, quum παιάνα veteres potius dixerint quam παιώνα. V. Thes. vol. 6 p. 59.

παιώνιος *medicabilis*. Ag. 848 ὅτω δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Suppl. 1066 χειρὶ παιωνία κατασχεθών. Ag. 1199 καὶ πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; 512 νῦν δ' αὐτὲ σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος. Sic Dobraeus pro καὶ παγώνιος, quod Auratus in κάπαγώνιος mutaverat. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος, ubi schol. oppositum supplet ἀλλὰ φθαρτικός· τοῖα κακῶν ἐκπληξίς ἐκφοβεί φρένας. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σῶζοις δεσπότης παιωνίας.

παλαγμός *contaminatio*. Fr. 340 παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου.

πάλαι *pridem, iamdudum*. Pr. 998 ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Pers. 290 σιγῇ πάλαι δύστηνος. Ag. 364 τείνοντα πάλαι τόξον. 518 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 1377 οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι. Ch. 215 εἰς θυιν ἦκεις ὦνπερ ἐξηύχου πάλαι. 464 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι. Eum. 451 πάλαι πρὸς ἄλλοις ταυτ' ἀφιερῶμεθα οἰκοῖσι. De tempore brevior dictum, opposito praesenti tempori, reddi potest *antea vel paulo ante*. Ag. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρὰς ὕπο. Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. || *olim, antiquitus*. Ag. 520 εἰ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισὶδ' ὁμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. ubi correxi φαιδροῖσι καὶ νῦν ὁμμασι. 1185 κακῶν — τῶν πάλαι πεπραγμένων. Ch. 803 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἶμα. Suppl. 261 Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται.

παλαιγενὴς *antiquitus natus, priscus*. Pr. 220 τὸν παλαιγενὴ Κρόνον. 873 ἡ παλαιγενὴς μῆτηρ — Θέμις. Eum. 179 παλαιγενεὶς δὲ Μοῖρας φθίσας. Sept. 741 παλαιγενὴ γάρ λέγω παρβασίαν. || Ag. 1637 ἐγὼ δ' ὑπόπτος ἐχθρὸς ἡ παλαιγενὴς, *vetus inimicus*, i. e. ex longo tempore.

παλαιός *antiquus, vetus, priscus*. Sept. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγείς κακοῖς. 802 παλαιὰς Λαῖου δυσβουλίας. Pers. 17 τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἔρκος. 158 εἰ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ, i. e. prior fortuna. 615 παλαιὰς ἀμπέλου γάνος. 703 δέος παλαιόν,

Ag. 763 ὕβρις παλαιά. 1197 παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων. 1378 νείκης παλαιὰς. 1480 τὸ παλαιὸν ἄχος. 1501 ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστορ. Ch. 650 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. 744 τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη. Eum. 80 παλαιὸν ἀγκασθεν λαβὼν βρέτας. 394 ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιόν. 721 ἐν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. 727 παλαιὴν διανομήν καταφθίσας, ubi M παλαιὰς δαίμονας, schol. Euripidis Alc. 12 παλαιὰς διανομάς, quod in παλαιὴν διανομήν mutavi. 778 808 παλαιούς νόμους. Suppl. 265 παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέστην. 1021 οἱ χεῖμα Ἐρασίνοιο περιναίονται παλαιόν. Fr. 22 κάρφει παλαιῷ. 72 παλαιῶν τῶνδ' σοι σκώπευμάτων. 270 παλαιὸν δέρμα. Ag. 72 de corpore senili ἄτῃτα σαρκὶ παλαιᾷ, et de aetate provecitias Sept. 327 νέας τε καὶ παλαιὰς. Ch. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; Eum. 69 de Furis Νυκτός παλαιαὶ παῖδες. 883 θεὸς παλαιά. || τὸ παλαιὸν *antiquitus*. Pers. 101 θεόθεν γάρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν.

παλαιόφρων *antiqua sapiens, vetus*. Eum. 838 871 ἐμέ παλαιόφρονα κατὰ γὰς οἰκεῖν. Suppl. 593 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων.

πάλαισμα *luctatio*. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Eum. 589 de Oreste matris caedem confitente ἐν μὲν τὸδ' ἦδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. ubi schol. ἡ μεταφορὰ ἐστὶν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἱ ἐπὶ τρισὶ πτώμασιν ὀρίζουσι τὴν ἥτταν: quod copiosius explicuit Victorinus Var. Lect. 21, 2. 776 πάλαισμα ἄφικτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις.

παλαιστής *luctor*. De adversario in pugna Pr. 920 τοῖον παλαιστήν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Ag. 1206 ἀλλ' ἦν παλαιστής κάρτ' ἔμοι πνέων χάριν.

παλαίφατος *antiquitus dictus*. Sept. 766 τέλειαι γὰρ παλαίφατων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαί. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρονων λόγος τέτυκται. Suppl. 532 παλαίφατον ἀμέτερον γένος, i. e. genus antiquitus celebratum.

παλαίχθων *regionem antiquitus possidens*. Sept. 104 παλαίχθων Ἀρῆς. ubi schol. ὁ ἐκ παλαιοῦ κληρωσάμενος τήνδε τὴν γῆν· τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίους ὁ Ἀρῆς.

Παλαίχθων *Palaeochthon*, Pelasgi pater. Suppl. 250 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος ἱνὶς Πελασγός. 347 Παλαίχθονος τέκος.

παλάμη *palma, manus*. Improprie de arte dicitur s. ratione qua aliquid efficitur. Hesychius, παλάμαι: αἱ χεῖρες καὶ αἱ τέχναι, ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μαίδομεθα. Sic Suppl. 865 ὁλόμεναι παλάμαις. Pr. 165 πρὶν ἂν ἡ κορσὴ κέαρ ἡ παλάμη τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν.

Παλαμήδης *inscripta fuit Aeschyli fabula* (fr. 180 181).

παλαμναῖος *dicitur cuius manus caede contaminatae sunt, interfector*. Eum. 448 ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

πάλη *lucta*. Ch. 866 de Oreste Aegisthum et Clytaemnestram occisuro τοιάνδε πάλην — δισοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἀπειν.

παλίγκτος *infestus, odiosus*. Ag. 863 πολλὰς κλύουσιν κληδόνας παλιγκτόνων. 874 τοιῶνδ' ἔκατι κληδόνων παλιγκτόνων. || *adversus*. 571 de fortuna adversa τὸν Ζῶντα δ' ἀλγείν χρητὴς παλιγκτότου. Suppl. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκτοῖς, i. e. adversariis meis.

Παλικοί *Palici*, Stephanus Byz. p. 496, 9

Παλική, πόλις Σικελίας. — πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἱ εἰσι δαίμονες τινες, οὗς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις (fr. 5) γενεαλογεῖ Διὸς καὶ Θαλαίας (Αἰθαλείας Weleker. ad Simonid. Amorg. p. 38. licet Macrobius in *Thaliae nymphae* nomine consentiat) τῆς Ἡφαίστου. Conf. Hesych. s. h. v. Quatuor ex Aeschylī "*tragoedia quae inscribitur Aetna*" versus servavit Macrobius Saturnal. 6, 19. quo capite fabulam de Palicis copiose enarrat, A. τί δὴτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; | B. σεμνοὺς Παλικούς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν | ἢ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις | πάλιν γὰρ ἴκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Editions veteres vitioso accentu Παλικούς et Παλικῶν. Accentibus caret codex Macrobii Paris.: nam litteris uncialibus scriptus est. μενεῖ Schneidevinus pro μένει. 4. ἴκουσ' | ἴκουσ' codex Paris. ἴκουσ' si scripsit Aeschylus, formam ab Attica dialecto alienam admisit etymologiae causa, ut s. v. ἴκω monui p. 149 a. Sed sensus futurum postulat ἴξουσ', quod restituit Burgesius in *Revue de Philologie* vol. 2. p. 22, quemadmodum v. 3. Schneidevinus μενεῖ scripsit pro μένει.

παλιμμήκης *duplo longior*. Ag. 196 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τριβῶ.

παλιμπλάγκτος *retro errans*. Pr. 838 παλιμπλάγκτοις χειμάζει δρόμοις. Per ὀπισθόρμητος exp. Hesychius.

παλίμποινα *pretium vicissim solutum, retributio*, qua poena debita luitur. Ch. 794 δίδυμα καὶ τριπλά παλίμποινα θέλων ἀμείψει. Numero plurali dicitur, ut ἀποινα. Alterum huius adiectivi exemplum est apud Maximum περὶ καταρχῶν 17 παλιμποίνησιν δγ' ἐγκύρσειε δικήσιν, quod παλιμποίνοισιν scribendum.

πάλιν *retro, rursus*. Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 854 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἔκουσ' ἐλεύσεται. 962 κέλευθον ἦν περ ἡλθες ἐγκόνην πάλιν. [Sept. 613 τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, quod schol. explicat ἐπὶ τὴν εἰς Ἀἶδην ἀποικίαν ἐλकुσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος. In arogr. plerisque est πάλιν.] Pers. 608 κέλευθον τὴνδε — ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. Ag. 344 κώμῃα διαύλου θάτερον κύλων πάλιν. 601 πάλιν μολόντα. 618 εἰ νόστιμός γε καὶ σεσσωμένος πάλιν ἦξει. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἦξει πάλιν. 853 οἷπερ πρόσω πέμψαντες ἦγαγον πάλιν. 1021 ἀνδρὸς μέλαν αἶμα τίς ἀν πάλιν ἀγκαλέσσαιτ' ἐπαείδων; 1361 δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν. 1587 προστρόπαιος ἐστίας μολῶν πάλιν. Ch. 98 ἡ οἶγα — στείχω καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας πάλιν δικούσα τεύχος ἀστροφόισιν ὁμμασιν; 685 ἐφετμάς τάσδε πόρθημευσον πάλιν. Eum. 35 πάλιν μ' ἐπέμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοεῖου. Fr. 5 πάλιν γὰρ ἴκουσ' (ἴξουσ' Burgesius) ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Pr. 25 πᾶν γὰρ θ' ἔσαν ἡλίος σκεδὰ πάλιν. Ag. 516 εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. Ch. 971 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Suppl. 340 αἰτῶσι μὴ 'κδῶς πασιῖν Αἰγύπτου πάλιν. 854 ἥλωτε πάλιν ἰδοιμ' ἀφρεσίσβιον ὕδωρ. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. Ag. 319 ἀκούσαι — πάλιν. || *rursus*, i. e. *iterum*, de tempore vel praesente dictum vel futuro. Sept. 803 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν; Sic correxi quod est in M πλέον, in arogr. deterioribus in παρόν mutatum, pro quo probabilius πέλον scribi poterat. Sed verisimilius videtur πάλιν, ratione habita priorum eventorum,

quae in parodo chori descripta erant, ab verbis orientis νεόκοτα θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχη, ubi quod ante θρέομαι exciderat vocabulum supplēvi restituito νεόκοτα, quam coniecturam alter hic locus ita commendat ut certa haberi possit. Ch. 258 οὐτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἀν σήματα. Eum. 720 βαρεῖα χώρα τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν. || *contra*. Sept. 1040 μηδὲ τῷ δόξῃ πάλιν.

παλινόρτος *denuo resurgens*. Ag. 154 παλινόρτος οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνῶποινος. Per ἡ ἐξ ὑστέρου ὀρμωμένη exp. schol., per ὀπισθόρμητος alii grammatici. Homeric adiectivi ab ὄρω derivandi forma est παλινόρτος, de qua v. Thes. vol. 6 p. 93. Alteram formam παλινόρτος, cum θέορτος comparandam, etymologiae convenientiorem indicat Etym. M. p. 648, 27. παλινόρτος autem μῆνις quod dicitur spectat ad crimen ab Aereo commissum contra liberos Thyestis, ut monuit Paleius.

παλινστομέω *oggannio*. Sept. 258 παλινστομέις αὖ;

παλίντονος *reflexus*. Ch. 160 Σκυθικά τ' ἐν χερσὶν παλίντονον (versus in fine defectus) ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. ubi βέλη pro τόξα dictum, ut παλίντονα τόξα τιταίνεν dixit Homerus Il. 8, 266. Arcus autem παλίντονοι sunt qui nervis solutis non illico εὐθύτονοι (recti) fiunt, sed in contrariam partem sese flectunt. Monuit Blomfieldus.

παλίντροπος *aversus*. Ag. 777 παλιντρόποισιν ὁμμασιν. Suppl. 172 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν.

παλιντυχῆς *adversam fortunam afferens*. Ag. 464 Ἐρινύες τυχηρόν δντ' ἀνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν. Non legitur alibi.

παλίντροθος *ab undis refluxis percussus*. Ag. 191 Χαλκίδος πέραν ἔχων παλινρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις. ubi postulante metro versus strophici (183) παλινρόθοις restituit H. L. Ahrensius, ab verbo ῥοχθεῖν derivatum, quod de strepitu dicitur quem maris fluctus edit.

[παλλαγμάτων Suppl. 296 vitiose pro τὰμπαλάγματᾶ. V. ἐμπάλαγμα.]

Παλλάς *Pallas s. Minerva* a poetis dicitur quae in vita communi Ἀθηνᾶ (apud tragicos Ἀθάνᾶ) appellabatur, ab Homero nomine utroque coniuncto Παλλάς Ἀθηνῆ vel Παλλάς Ἀθηναίῃ. Sept. 129 ῥυσίπολις γενοῦ Παλλάς. 501 Ὅγκα Παλλάς. Pers. 348 θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς. Eum. 10 ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος. 21 Παλλάς προναία. 79 Παλλάδος ποτὶ πτόλιν. 224 δίκας δὲ Παλλάς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά. 758 Παλλάδος καὶ Λοεῖου ἔκατι. 772 πόλιν τὴν Παλλάδος. 916 δέξομαι Παλλάδος Εὐνοικίαν. 949 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς. 1017 Παλλάδος πόλιν. 1046 Παλλάδος ἀστοῖσι. Casu vocativo Παλλάς Eum. 629 [667] 754.

πάλλευκος *omni ex parte albus, candidus* Eum. 352 παλλεύκων (sic ex arogr. pro πανλεύκων) δὲ πέπλων ἀμοιρος μούνα ἐτύχην.

πάλλω *quatio, concutio, agito*. Suppl. 567 χλωρῶ δέματι θυμὸν πάλλοντο. 785 ἄθικτον δ' οὐκέτ' ἀν πέλοι κέαρ. | κελαινόχρω δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ. Ch. 410 πέπαλται δ' αὐτὲ μοι φίλον κέαρ. 524 ἐκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλλμένη.

πάλμυς *rex*. Choeroboscus in Theodos. p. 232, 3 πάλαμυς παλάμυς· τὸ γὰρ παλάμυδος

διὰ τοῦ δος κλιθὲν παρ' Αἰσχύλῳ ἡμάρτηται. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον (Φρύγιον Nauckius) βασιλέως. Veram scripturam πάλμος πάλμος et πάλμυδος restitui in Thesouro vol. 6. p. 108, ubi pluribus de hoc vocabulo dixi, quod non est nomen proprium, sed appellativum, regem significans. Genitivo πάλμυδος usus est Hipponax in versibus ab Tzetza servatis ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3 p. 310, ex quo ten Brink in Philologo 6. p. 70 probabiliter collegit Aeschylum pro Hipponacte ab Choeroboseo nominatum esse.

πάλος *sortitio, sors*. Sept. 55 πάλῳ λαχών. 126. Eum. 32 πάλῳ λαχόντες. Sept. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἰληγεν πάλον. 447 τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου ἤδησεν εὐχάλοιο κράνους. Pers. 779 κάγῳ πάλου δ' ἐκυρσα τοῦπερ ἤθελον. Ag. 333 ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. 753 ἴσον γάρ ἐστι τάριθμημα τῶν πάλων.

παλτόν *iaculum, telum*. Per ἀκόντιον exp. grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 109. Fr. 14 καὶ παλτά κάγκυλητά καὶ χλῆδον βαλῶν.

πάμβοτος *omnes nutriens*. Suppl. 558 Δῖον πάμβοτον ἄλσος.

[παμμάταιος *prorsus irritus*. Ag. 387 ἄκος δὲ παμμάταιον. ubi Musgravius recte correxit πᾶν μάταιον.]

πάμμαχος *cum omnibus certans*. Ag. 170 παμμάχῳ θράσει βρύων.

παμμήτωρ *omnium mater*. Pr. 90 παμμήτορ τε Γῆ.

παμμιγής *ex omnibus mixtus*. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῇ, i. e. tela exercitus ex pluribus populis compositi. Schol. διαφορῶν ἔθνων. Eodem sensu πάμμικτος Pers. 53 πάμμικτον δχλον. 903 παμμίκτων τ' ἐπικοῦρων.

παμμήδην *omnino*. Est vox poetica, nam per παντελῶς exp. grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 115. Pers. 727 ὡδε παμμήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί; Fr. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμμήδην θέλῃ.

παμψησία *tota possessio*. Sept. 817 διέλαχον — κτημάτων παμψησίαν. Per παγκτησία exp. Photius p. 375, 12 et Eustathius p. 1502, 48; πᾶσα ἡ ὑπαρξίς Hesychius. τὴν περιουσίαν glossa in M.

πάμπρεπτος *late conspicuus, splendidissimus*. Ag. 117 παμπρέπτοις ἐν ἔδραϊσι.

πάμπροσθε i. q. παντελῶς πρόσθε Ag. 716 πάμπροσθ', ἢ —. Sic Hermannus pro παμπρόσθη, praeeunte Heathio, qui πάμπροσθεν coniecerat. Refertur ad obsidionem Troiae per longum tempus protractam, ut monuit Paleius.

παμφαῆς *omnia luce sua illustrans, pellucidus*. Pers. 612 παμφαῆς μέλι. Per λαμπρόν, καθαρὸν exp. schol.

πάμφθαρτος *plane exitiosus*. Ch. 296 πάμφθάρτῳ μόρῳ.

πάμφορος *omnia ferens s. gignens*. Pers. 618 παμφόρου γαίας τέκνα.

Πάμφυλοι *Pamphyli*, gens Asiae minoris. Suppl. 552 καὶ δι' ὀρών Κιλικίων Παμφύλων τε διορнуμένα γὰς ποταμούς ἀενάους. Sic Heathius pro Παμφύλων τε γένν.

Πάν *Pan*, pastorum numen. Pers. 449 νήσός τις ἐστί —, ἣν ὁ φιλόχορος Πᾶν ἐμβατεύει. Ag. 56 ἡ τις Ἀπόλλων ἢ Πᾶν ἡ Ζεὺς. || Numero plurali Πάνες ap. schol. Theocr. 4, 62. τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casaubonus de satyr. poesi 1, 5.) οἱ πλείονες φασίν,

ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδῃ. Schol. Eur. Rhesi 36. vol. 1. p. 23, 5. Αἰσχύλος δὲ δύο Πᾶνας λέγει, τὸν μὲν Διός, ὃν καὶ Ἀρκάδος pro ὃν καὶ Vaterus p. 86.) δίδυμον, τὸν δὲ Κρόνου.

πανάθλιος *omnino miser, miserrimus*. Sept. 969 σὺ δ' αὐτὲ καὶ πανάθλιε. Ch. 428 κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 693 φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

παναίολος *omnino varius, multiplex*. Pers. 635 τὰ παναίολ' αἰανὴ δύσθορα βάγματα.

παναίτιος *omnis s. totius rei auctor*. Ag. 1485 διαὶ Διὸς παναίτιον πανεργέτα. Eum. 200 ἄλλ' εἰς (sic Canterus pro εἰς) τὸ πᾶν ἐπραξας ὦν (sic Wakefieldus pro ὡς) παναίτιος.

παναληθής *omnino verus, verissimus*. Sept. 721 παναληθῇ (restitui formam Doricam παναλαθῇ) κακόμαντιν πατρός εὐκταίαν Ἐρινύν.

παναληθῶς *omnino vere, verissime*. Suppl. 85 εἰ θεῖη θεός (sic Schuetzius pro Διός) εὐ παναληθῶς.

παναλκής *omnipotens, validissimus*. Sept. 166 ἰὼ παναλκέϊς θεοί. ubi παναρκεῖς M, sed superscripto a manu recentissima λ, i. e. παναλκεῖς, quod est in apographis. παναρκεῖς legit scholiasta, qui exp. κατὰ πάντα βοηθοί· τοῦτο γὰρ ἴδιον θεῶν.

πανάλωτος *omnia capiens*. Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγραμον, ἀτης παναλώτου.

[πανάρκετος. Ch. 70 διαλήγεις δ' ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν. Corruptela manifesta: nam requiritur vocabulum creticus mensuram habens. Quod non animadvertit scholiasta, qui explicuit τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ.]

πανδάκρυτος *omnino deplendus*. Sept. 654 ὦ πανδάκρυτον ἄμὸν Οἰδῖπου γένος. [Ib. 968 πανδάκρυτε est in M pro πάνδυρτε, quod v.]

πανδημί *toto populo coniuncto*. Sept. 296 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους πανδημί, πανομιλεῖ στείχουσιν, ubi recte Blomfieldus πανδαμί, πανομιλί. πανδημί Aldus et Robertellus. Forma Dorica servata in M loco altero, Eum. 1039 εὐφαμίτε δὲ πανδαμί.

πανδημία *universus populus*. Suppl. 607 πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἐφριζεν αἰθήρ. ubi πανδημία adverbialiter dictum est pro πανδημί.

πάνδικος *omnino iustus, iustissimus*. Suppl. 776 ἰὼ γὰρ βούνι, πάνδικον σέβας, ubi in M βουνίτι ἐνδίκον, quod correxit Paleius ex annotatione scholiastae, qui interpretatur δικαία σέβεσθαι, ἢ ἡν δικαίως πάντες τιμῶσιν.

πανδίκως *omnino iuste, prorsus*. Sept. 173 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς, ubi M a m. pr. πανδίκους, sed ou ab eadem vel alia m. antiqua in u mutato. Ch. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. Sept. 670 πανδίκως ψευδύμνος. Ch. 681 πανδίκως μεμνημένος. Eum. 804 ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπὸσχομαι. Suppl. 419 γενοῦ πανδίκως εὐσεβῆς πρόξενος.

πανδοκέω *totum in me recipio*. Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὅτλων. Per ἐπιδοχομένη vel ὑποδοχομένη exp. schol.

πάνδοκος *omnes in se recipiens*. Sept. 860 πάνδοκον εἰς ἀφανὴ τὴν χέρσον. Ch. 662 ἐν δόμοις πάνδοκος ἐένων.

πάνδυρτος *omnino lamentabilis, gemitu plenus*. Pers. 940 πάνδυρτον δύσθορον αὐδύν. 944

ἦσω τοι καὶ πάνδурτον. *Utrobique in M* πανό-
дурτον, quod correxit Blomfieldus. Sept. 968 ἰὼ
ἰὼ πάνδурτε σύ. Sic Ritschelius pro πανδά-
κρυτε, cui πολυδάκρυτε substitutum in apogr.
multis.

πανεργέτης *omnia efficiens*. Ag. 1485 διὰ
Διὸς παναίτιου πανεργέτα.

πανήγυρις (Dorice πανάγυρις) *coetus*. Sept.
220 θεῶν ἅδε πανάγυρις. Ag. 845 κοινούς
ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα.

πανήμερος *quotidianus*. Pr. 1024 ἀκλητος
ἐρπων δαιταλεὺς πανήμερος.

[πάνθεος Heimsoethii coniectura. V. s. v.
πολύθεος.]

Πάνιος *a Pane habitatus*. Hesychius, Πα-
νίας βήσας, ὡς ἀπὸ (ἐπὶ codex) τοῦ Πανός.
Αἰσχύλος Καλλιστοί (fr. 97).

πάννυχος *totam noctem durans*. Pers. 382
πάννυχου δὴ διάπλοον καθίστασαν.

[πανόδурτος male pro πάνδурτος, quod v.]

πάνοιζος *omnino aerumnosa*. Ch. 49 ἰὼ πά-
νοιζος ἐστία.

πανοίμοι *omnino eheu*. Ch. 875 οἴμοι πα-
νοίμοι δεσπότης τελουμένου. Non legitur alibi.

πάνολλος *omnino fortunatus*. Suppl. 583 δι'
αἰῶνος μακροῦ πάνολλον.

πανομιλί *confertim, tota turba coniuncta*.
Sept. 296 τοὶ μὲν γάρ ποτὶ πύργους πανδαί,
πανομιλί στείχουσιν. Sic Blomfieldus pro πα-
νομιλεί.

πάνοπλος *plene armatus*. Sept. 59 πάνοπλος
Ἀργεῖων στρατός.

πανόπτης *omnia cernens*. Pr. 91 τὸν πα-
νόπτην κύκλον ἡλίου. Eum. 1045 Ζεὺς πανό-
πτης. Suppl. 304 πανόπτην οἰοβουκόλον.

πανός *taeda*. Ag. 284 μέγαν δὲ πανόν.

πανουργία *nequitia*. Sept. 602 Εὐνεσβάς
πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ ναῦταισι θερμοῖς καὶ πα-
νουργίας πλέψς. Sic correxi pro πανουργίᾳ
τινί.

πανούργος *ad omnia audenda paratus*. Ch.
384 βροτῶν τλάμωνι καὶ πανούργῳ χειρί.

πανσέληνος *luna plena*. Sept. 389 λαμπρὰ
δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει.

πάσσοφος *sapientissimus*. Suppl. 319 τὸ πάν-
σοφον νῦν δνομα τοῦτ'οι μοι φράσον. Sic hoc
adiectivum in locis tragicorum scribitur in Thes.
vol. 6 p. 164 indicatis: πάσσοφος in libris Pla-
tonis.

παντᾶ (Dorice pro πάντῃ) *ubique*. Suppl. 87
παντᾶ (πάνται M) τοὶ φλεγέθαι κὰν σκότῳ.
Eum. 967 παντᾶ (πάντα M) τιμώταται θεῶν.

παντάλας *omnino miser, miserrimus*. Pers.
636 παντάλαν' ἀχὴ διαμβόδω;

πανταρκής *ad omnia sufficiens*. Pers. 855
ὁ γηραιός, πανταρκής, ἀκάκης, ἄμαχος βασι-
λεὺς.

πανταχῇ *quavis ratione*. Eum. 469 πράξας
γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τὰδ' αἰνέσω. Pr. 198 παν-
ταχῇ δὲ δύσποτμα. Pers. 225 εὐ δὲ πανταχῇ
τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

παντελής *omnia perficiens*. [Sept. 116 ὦ
Ζεὺ πάτερ παντελὲς πάντως, ubi emendavi πάν-
τελος δὲ νέμεις.] Ch. 959 τὰ δὲ παντελὲς
χρόνος ἀμείνεται πρόθυρα δωμάτων. || *perfectus*.
Ch. 560 παντελὴ σαγὴν ἔχων. Suppl. 601 παν-
τελὴ ψηφίσματα.

παντελῶς *perfecte*. Pr. 440 γέρα τίς ἄλλος
ἢ γῶ παντελῶς διώρισεν; 911 ἀρὰ Κρόνου τότ'
ἦδη παντελῶς κρανθήσεται.

παντευχία *plena armatura*. Sept. 31 σοῦσθε
σὺν παντευχίᾳ. Fr. 305, 3 θρασὺν πέτραϊον
ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

πάντεχνος *omnes artes adiuvans*. Pr. 7
παντέχνου πυρὸς σέλας.

παντοδαπός *omnis generis, varius*. Sept.
357 παντοδαπὸς δὲ καρπός.

πάντοθεν *undequaque*. Ag. 1370 ταύτην
ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι.

πάντολμος *omnia audens, facinorosus*. Sept.
671 φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Ch. 430 δαΐα
πάντολμε μάτερ. 596 παντόλμους ἐρωτας.

παντομισὴς *omnibus odiosus*. Eum. 644 ὦ
παντομισὴ κνώδαλα.

παντόπτης *omnia cernens*. Suppl. 139 πα-
τὴρ ὁ παντόπτης. Fr. 133 ὁ παντόπτης Ἥλιος.
Apud Strabonem 1 p. 33 παντεπόπτης, quod
correxit Tygwhittus, nisi quod παντόπτης scripsit.

παντόσεμνος *omnibus venerabilis*. Eum.
637 ἀνδρὸς μὲν ὅμιν οὗτος εἰρηται μὶρος τοῦ
παντοσέμνου.

παντότολμος *omnia audens, facinorosus*.
Ag. 1237 ὅς δ' ἐπωλολύετο ἡ παντότολμος.
221 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνῳ.

παντοτρόφος *omnes alens*. Fr. 192, 4 λίμ-
νην παντοτρόφον Αἰθιόπων. Probabilis est
πάντων τροφόν, quod coniecit Lobeckius.

παντόφυρτος *ex omnibus mihi, promis-
cuius*. Eum. 554 τὰ πολλὰ παντόφυρτα, quod
schol. exp. πάντοθεν συνηγμένα: unde Meinekius
in Philologo vol. 19 p. 225 παντόσυρτα con-
iecit. πάμφурτος dixerunt scriptores recentiores
in Thes. indicati vol. 6 p. 121.

πάντρομος *quidvis timens, valde trepidans*.
Sept. 294 δράκοντας ὡς τις τέκνων ὑπερδέδοι-
κεν λεχάϊων δυσεννότατος πάντρομος πελειάς,
quod simile est Homericō trήμωνα πέλειαν et
convenit verbo ὑπερδέδοικεν. Quamobrem vera
haec esse scriptura videtur, non πάντροφος,
quae annotata est in M et lecta ab Tzetza ad
Lycophr. 87 et Eustathio p. 1602, 7, ineptam
secutis interpretationem scholiastae, πάντροφον
δὲ τὴν πελειάδα φησίν, ὅτι πάντα τὰ ὄρνεα ἀπαῖ
τοῦ ἔτους τικτεῖ, ἡ δὲ περιστερὰ δέι' διὸ ἀνάκει-
ται τῇ Ἀφροδίτῃ. Quae nonnihil mutata repeti-
verunt scholiastae Byzantini.

πάντροπος *penitus in fugam versus*. Sept.
955 τετραρμένον παντρόπῳ φυγᾷ γένους.

[πάντροπος vitiose pro πάντρομος, quod v.]

πάντως *omnino*. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη
τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχεθεῖν. 333 πάντως γὰρ οὐ
πείσεις νιν. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν
ἐλήλυθε. 1053 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.
[Sept. 116 παντελὲς πάντως corrupte pro πάν
τέλος δὲ νέμεις, ut dixi s. v. παντελής.] || ἄλλως τε
πάντως. Pr. 336 ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνή-
ταις πατρός. Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοί
κατὰ χρονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέ-
ναι. Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χῦτε δέόμενος
τύχοι. 995 καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέ-
ψετε πάντως διάγοντες. Sic Bothius pro πάντες.

πάνυ *omnino, prorsus*. Pers. 926 πάνυ γὰρ
φύστις (πάνυ ταρφὺς τις Franzius) μυριάς ἀν-
δρῶν ἐξέφθινται. Ag. 1456 μία τὰς πολλὰς, τὰς
πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσας ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 861
μέλλουσι — πάνυ θήσιν Ἀγαμεινονίων οἰκῶν
ὀλεθρον διὰ παντός.

πανώλεθρος *prorsus perditus*. Sept. 71 μὴ
μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσῃτε.
834 ὁμόσποροι δῖτα καὶ πανώλεθροι. Ag. 535

πανώλεθρον αὐτόχθονον πατρίων ἐθρίσεν δόμον. Ch. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 552 πανώλεθρος δ' οὐποτ' ἂν γένοιτο. || *prorsus exitiosus*. Suppl. 414 τὸν πανώλεθρον θεόν. [πανώλεθροισιν ἐμβολαῖς Pers. 563 ab interpolatore illatum pro ὁμοπτεροῖσιν ἐμβολαῖς, de quo dixi s. v. ὁμοπτερος.]

πανώλης *prorsus perditus*. [Sept. 552 ἡ τὰν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοῖατο.] Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτῶν. Pers. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος.

πάνωρος *quovis anni tempore proveniens*. Suppl. 690 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραίνετω φέρματι γὰν πανώρῳ.

πάομαι *acquirō, possideo*, inusitata praesentis forma, a qua derivantur perfectum πέπαμαι, aoristus ἐπάσασθην, futurum πάσομαι. Hesychius ἐπάσω: ἐκτέσσω. Αἰσχύλος Πρωτεί σατυρικῷ (fr. 213). Hunc aoristum pro ἐπλήσσω Sophocli OC. 528 restituendum esse coniecit Nauckius. Eum. 177 ἕτερον ἐν κάρῳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Ch. 191 φρόνημα παῖσι δύσεθον πεπαμένη. Ag. 835 τῷ πεπαμένῳ νόσον.

παπαῖ *papae*, interiectio dolentis, in codicibus interdum παπαῖ scripta contra regulam Herodiani περί μον. λέξ. p. 27, 13. Etym. Gud. p. 451, 19 et qui τὴν συνήθειαν οὕνευν addit Arcadii p. 183, 18. Pers. 1031 Χο. παπαῖ παπαῖ. || ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν. Ag. 114 ἐῖ, παπαῖ παπαῖ. 1256 παπαῖ οἶον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι. Scriptura interpolata. παπαῖ παπαῖ, | οἶον τὸ θεῖον αὐ με πῦρ ἐπέρχεται Weilius. Eum. 262 αἷμα — δυσαγκόμιστον, παπαῖ.

παπταίνω *circumspicio, oculis lustrō*. Pr. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδῷ. 1034 πάπταινε καὶ φρόντιζε.

παρ. V. παρά.

παρὰ praepositio cum tribus construitur casibus, genitivo, dativo et accusativo. Dissertationem de praepositionis παρὰ usu F. H. Rau scripsit Lipsiae editam a. 1870. et repetitam in G. Curtii *Studiis grammaticis* vol. tertio.

1. παρὰ cum genitivo *ab* grammatici ab ἀπό, cuius eadem est significatio, sic distinxerunt ut ἀπὸ τὴν ἀπὸ ἀνύχων, παρὰ τὴν ἀπὸ ἐμψυχῶν κινήσιν significet: v. Ammon. p. 20, schol. Hom. II. 12, 114, Eustath. p. 895, 35 1134, 37, regula per se vera, sed non constanter servata, ut Homeri aliorumque exempla docent in Thes. collecta vol. 6 p. 192.

Usitatissimum est παρὰ post verba (inprimis post verba accipiendi, audiendi, veniendi) Sept. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ, *a clypeo*, i. e. *a laeva manu*, ut interpretatur Blomfieldus, et Paleius *"to snatch the naked spear from along side of the shield"*, collato Theoc. 22, 184 σείων καρτέρων ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρᾶταν. Heynius comparavit II. 16, 312 Θάνατα στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Genitivus est 468 πλευρά, τὰ οἱ κύωνται παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη. Pers. 406 παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηγνίαζε. Ag. 313 ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. 917 παρ' ἄλλων χρὴ τὸδ' ἐρχεσθαι γέρας. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται. Ch. 89 λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρὶ. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 403 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην ἐτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη. Eum. 856 τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ

γυναικείων στόλων, δσιν (hoc refertur ad substantivum in versu lectum qui ante 856 excidit) παρ' ἄλλων οὐποτ' ἂν σφέθους βροτῶν. Suppl. 199 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων ἴτω προσώπων ὁμματος παρ' ἡσυχου. Similiter Ag. 139 ὄσων παρ' εὐφρόνων. Nam sic correxi pro τόσων περ εὐφρων: de quo dictum s. v. ὄσσε.

παρὰ cum genitivo in anastrophe παρά, quod in sexto pede trimetri collocari solet. Pr. 634 σοὺ διδαχθήτω παρά. 700 τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἡνύσασθ' ἐμοῦ παρά. 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι παρά. Pers. 388 κέλαδος Ἑλληνῶν παρά μολπηδὸν νῆφημσεν. Ag. 265 ἕως γένοιτο μητρός εὐφρόνης παρά. 858 οὐκ ἄλλων παρά μαθούσα. Ch. 90 τῆς ἐμῆς μητρός παρά. 122 καὶ ταῦτα μούστιν εὐσεβῆ θεῶν παρά; Suppl. 227 γαμῶν ἀκουσαν ἀκόντος παρά, ubi probabilius est πατρός, quod restituit Burgesius. Vulgatum legit scholiasta, qui interpretatur παρὰ πατρός ἀκόντος. 1074 θεοῦ παρά.

2. παρὰ cum dativo *apud, prope, iuxta*, significatione locali non raro ad res translata, in quibus quis versatur. Pr. 186 παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. Sept. 392 βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Ch. 484 παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἀτιμος. 299 μέγας γὰρ ἔμπαρς παρὰ Διὸς (sic Porsonus pro παρ Διός) θρόνοις λέγει. Eum. 951 μέγα γὰρ δύναται πότνι Ἐρινύς παρὰ τ' ἀθανάτοισ. Suppl. 242 κλάδοι — κείνται παρ' ὑμῖν. 286 χθόνα παρ' Αἰθιοψιν ἀστυγειτονουμένας. Fr. 192, 3 χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὀκεανῷ λίμνην. 299, 3 ἥμενος παρ' ἐστία.

3. παρὰ cum accusativo *ad, iuxta*, de motu ad locum dictum, quemadmodum cum genitivo constructum motum a loco significat. Pr. 531 παρ' Ὀκεανοῖο πατρός ἀσβεστον πόρον. 810 τούτου παρ' ὄχθας ἔρπε. Pers. 303 στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνῶν. Ag. 511 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' (sic margo Askewii pro ἦλθες) ἀνάρσιος. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι. Ag. 180 καὶ παρ' ἀκόντας ἦλθε ασφρονεῖν. || παρ' οὐδὲν *nihil, minime*. Ag. 229 κληδὼνας πατρώους παρ' οὐδὲν αἰὼ τε παρθένοιον ἔθεντο. Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἠρκέσω (ἦκέ σοι Hermannus) Ἥρας τέλειαις καὶ Διὸς πιστώματι. 846 ἀπὸ γάρ με τιμὰν θανατῶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦσαν δόλοι.

4. παρὰ cum accusativo *praeter, contra*. Ag. 899 γῆν φανείσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα. 931 τὸδ' εἰπέ μὴ παρὰ γνῶμην ἐμοί. 1045 ὡμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ σάθυμην. Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν βρότεια μὲν τῶν. Suppl. 79 μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 454 γένοιτο δ' εὐ παρὰ γνῶμην ἐμῇ. || παρὰ αὐτὰ adversarialiter dictum coniunctim scribi solet παραυτὰ vel πάραυτα, quod v.

[παρὰ ex glossemate illatum Ch. 969 κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ | ὑπουργεῖν κακοῖς, ubi Hermannus correxit κρατεῖτω δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μὴ μ' | ὑπουργεῖν κακοῖς.]

παρὰ pro πάρεστι et πάρεστι dictum v. s. v. πάρεμι.

παραβαίνω *transgredior*. Ag. 789 δίκη παραβάντες. [In versu interpolatoris Eum. 768 τοῖς τὰμὰ παραβαίνουσι νῦν ὀρκώματα, cum syncope, nisi παραβαίνουσι scripsit.] De peccantibus Ag. 59 ὑστεροποῖνον πέμπε παραβαῖσιν Ἐρινύν. Recte Triclinius exp. τοῖς παρανόμοις ἐκείνοις. Inepte scholiasta vetus transitive dictum

accepit et ad aves rettulit, de quibus in versibus praecedentibus sermo est, τοῖς παραβήσασιν καὶ μετοικίσασιν (sic Victorius pro μετοικήσασιν) αὐτοὺς.

παραβάλλω *per transversum iacio*. De oculo detorquendo fr. 207 (apud Athen. 7 p. 303) τὸ σκαῖον ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. ubi Athenaeus addit ὡς τοῦ θύννου — τῷ σκαίῳ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει. V. Thes. vol. 6 p. 208.

[παραβασία. V. παρβασία.]

[παραβάτης, παράβατος. V. παρβάτης, παρβάτος.]

παραγγέλλω *nuntio, trado*. Pers. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. Ag. 316 ἀνδρὸς παραγγειλαντος ἐκ Τροίας ἔμοι. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω. Sed ib. 289 de face σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς, quum indicativus requiratur, haud dubie παρηγγάρευσε scribendum cum Bambergero. verbo ἄβ ἄγγαρος formato, quod in lingua Persarum *tabellarium* s. *nuntium* significat, de quo suo loco diximus. Compositi παραγγαρεύω exempla praeter hoc nulla sunt, plura vero simplicis ἄγγαρεύω, de quo v. Thes. vol. 1 p. 228, ubi etiam de substantivo παραγγαρεία dictum est.

παράγγελλμα *nuntius*. Ag. 480 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις.

[παράγω. V. παρασαίνω.]

παργίγνομαι *adsum*. Eum. 319 μάρτυρες ὄρθαι τοῖσι θανοῦσιν παργιγνόμεναι. Sic Porsonus pro παργινόμεναι. Sept. 153 in versu defecto addidi παραγενοῦ, ubi Iunonis opem invocat ehovus.

παραθέλω *demulceo*. Ag. 71 ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλει. Non legitur alibi.

[παραίβασία. V. παρβασία.]

παραίνεσις *suasio, admonitio*. Eum. 707 ταῦτην μὲν ἔξέτειν' ἔμοις παραίνεσιν ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπόν.

παραινέω *consulo, suadeo, admoneo*. Pr. 264 παραινεῖν νουθεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα. 307 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῶστα. Pers. 224 τὰτα θυμόμαντις ὦν σοι πρηνεμῶς παρήνεσα. Ch. 903 παραινεῖς μοι καλῶς.

παραιτέομαι *precor*, ut Latini non raro *deprecor* pro simplici *precor* dixerunt. Suppl. 521 θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρωσ ἔχει τυχεῖν. 783 νὺν παραιτομένη μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων, δός.

παραίτιος *qui in causa est, auctor*. Ch. 910 ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία, nisi παραιτίος scripsit, ut fr. 41 in verbis Veneris est τῶν δ' ἐγὼ παραιτίος.

παρακαλέω *advoco*. Pers. 380 τάξεις δὲ τάξιν παρεκάλει νεῶς μακράς.

παρακλίνω *in peiorem partem deflecto*. Ag. 744 παρακλίνας' (παρακλίνουσ' Triclinius) ἐπέκραναν δὲ γάμου πικράς τελευτάς — Ἐρινύς.

παρακοπή *mentis alienatio, delirium*. Ag. 223 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. Eum. 330 342 τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφώρα φρενοδαλῆς.

παρακόπος *mente commotus, vesanus*. Pr. 582 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὠδε τείρεις;

παρακόπτομαι *decipior*. De eo qui mente aberrat Ag. 1252 (in parte fabulae ex M ablata) ἡ κάρτα χρησμών παρεκόπης κλύων ἑμῶν. Sic correxi scripturam corruptam ἡ κάρτ' ἄρ' ἄν

παραεκόπης χρησμών ἑμῶν, praecunte Meinekio Philol. vol. 19 p. 209, qui coniecerat ἡ κάρτα τὰρ αὐ παρεκόπης χρησμών ἑμῶν post Hartungum, qui ediderat ἡ κάρτα τὰρα παρεκόπης χρησμών ἑμῶν. In apogr. Flor. et Ven. ei super ης, i. e. παρεσκόπεις, quod alienum ab hoc loco verbum est, quo si uti voluissat Aeschylus, non fecisset versum parum scite compositum, quum in promptu esset scribere ἡ κάρτα χρησμών δρον ἑμῶν παρεσκόπεις, quod ego in ed. Oxon. p. 409 conieci, praecunte Musgravio, qui κάρθ' δρον παρεσκόπεις χρησμών ἑμῶν coniecerat, melius quam Cauterus qui ἡ κάρτ' ἄρᾶν voluerat, quod non convenit praecedentibus ubi nullus de diris sermo est. Requiritur aoristus passivus alius verbi, cuius vestigium relictum est in scriptura corrupta παρεσκόπης, ἄρ' ἄν autem supplementum correctoris est pedem qui exciderat supplementis, quod ego effeci addito κλύων. Idem participium exciderat in fine versus Sept. 394, illato μένων, quod ex μένει fictum est quo versus praecedens finitur.

[παράκος (sic sine accentu) corruptum ex πάρος, quod restituit Sophianus, Suppl. 368.]

παράκτιος *litoralis*. Pr. 836 τὴν παρακτίαν κέλευθον. Alia terminationis femininae exempla v. in Thes. vol. 6 p. 306.

παράλιος *litoralis*. Pr. 573 ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν.

παράλλω α ἢ ἁ *alternatio, per vices mutatio*. Numero plurali παραλλαγαὶ *invicem se excipientium vices*. Ag. 490 λαμπάδων φαεσφόρων φρυκτωρίων τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς.

παρallάσσω *praetereo, elabor*. Ag. 424 παρallάεσσα διὰ χερῶν βέβακεν ὄνις.

παρμελέω *negligo*. Sept. 702 θεοῖς μὲν ἤδη πως παρμελήμεθα. Eum. 300 ὥστε μὴ οὐ παρμελημένον ἔρρειν.

παράμουςος *misus non conveniens dissonus, abhorrens*. Ch. 467 παράμουςος ἀτῆς αἰματοέσσα πλαγὰ.

παρामυθεομαι *hortor, suadeo*. Pr. 1063 ἄλλο τι φώνει καὶ παρामυθοῦ μ' ὃ τι καὶ πείσεις.

παρामυκάομαι *admugio*. Pr. 1082 βρυχία δ' ἤχῳ παρामυκάται βροντῆς.

παρανικάω *devinco*. Ch. 600 Ξυζύγους δ' ὀμαυλίας — ἔρωσ παρανικά.

παράνοια *dementia*. Sept. 756 παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις.

παράνοους *demens*. Ag. 1455 παράνοους Ἑλένα

παράξενος. Hoc adiectivum Pr. 788 pro Ξένους restituendum esse conieci, de quo supra dixi p. 232a.

παράρορος *effuse protensus*, ut exp. Blomfieldus collato schol. Ven. II. 7, 156 παρήρορος: παρηγρημένος τῷ σώματι, ἐκκελυμένος, metaphora ab equis seiraφόροις ducta: v. Thes. vol. 6 p. 506. Legitur Pr. 363 καὶ νὺν ἀρχεῖον καὶ παράρορον δέμας (Typhonis) κείται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ. Sic M: παρήρορον ἀρογραφή multa, qua forma Homerus aliiq̃ue usi sunt. Similiter in aliis vocabulis pluribus tragici Dori cum a Ionico η praetulerunt. παράρορος Hesychius per σειραφόρος explicat.

παραπαίω *male plecto*. Fr. 320 καλὰ (κάρτα Butlerius) παραπαίων χέλυν. || *deliro*. Pr. 1056 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἢ τοῦδε τύχη;

παραπατάω *defraudo*. Eum. 728 οἶνw πα-
ρηπάτης ἀρχαίας θεάς.

παράρρυσις *storea*. Suppl. 715 παραρρύσεις
νεώς. Non legitur alibi: usitatum est παράρρυ-
μα, de quo v. Thes. vol. 6 p. 373.

[παρασαιῖν *demulceo*. Pers. 98 δολομήτιν
δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; — φι-
λόφρων γάρ παρασαιεῖ βροτὸν εἰς ἄρκυα. Ἀτα.
Sic Seidlerus emendavit quod in M legitur φι-
λόφρων γάρ σαιῖνουσα τὸ πρῶτον παράγει βρο-
τὸν εἰς —, de quo s. v. προσσαιῖν dicitur.]

παράσημος *male notatus*. Ag. 780 δύναιμι
οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἰνῶ.

παρασκευάζομαι *mihi paro*. Pr. 920 τοῖον
παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ.
[*accingo me*. Ag. 353 θεοὺς προσεῖπειν εὐ πα-
ρασκευάζομαι. παρασκευασμένος *instructus*, πα-
ρασκευάσας *instruens*. Ch. 1034 παρασκευασμένος εὖν τῷδε
θαλάτῃ καὶ στέφει προσέξομαι. Sept. 440 Καπα-
νεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρασκευασμένον | δρᾶν, θεοὺς
ἀτίλυν. Sic correxī pro ἀπειλεῖ δρᾶν παρασκευ-
ασμένον, θεοὺς ἀτίλυν. [Ag. 1422 τοιαύτ'
ἀπειλεῖν ὡς παρασκευασμένης, versu spurio, quem
notavit Engerus.]

παρασκηνῶ, quod proprie *tentorii iuxta
collocandi* significationem habet, expandendi signi-
ficatione dictum videtur Eum. 634 κάπῃ τέρωατι
φάρος παρασκηνῶσεν (Clytaemnestra Agamem-
noni in balneo). Sic ex apogr. Flor.: in M πε-
ρσκήνωσεν (duplici accentu), quod legit schol.
qui annotavit, πρὸς τὴν συναλιφὴν τῆς περὶ
καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος, quod nota non
melioris est quam περβάλλοντο Ag. 1147, de quo
s. v. περιβάλλω dicitur.

[παρασκοπέω. Ag. 1252 παρασκοπῆς scri-
ptura vitiosa pro παρεκόπης, de quo dictum s.
v. παρακόπτομαι.]

παρασπιστῆς *comes*. Fr. 309 (apud Aristi-
dem Aeschylī verba suae orationi accommodan-
tem) μὴ μὲν οὖν ἔμοιγε — παρασπιστῆς εἴη.

παρασταδὸν *prope adstando*. Ch. 983 κύκλω
παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρὸς δεῖξατε, quod
etiam παρασταδὸν dici poterat, quae permutata
sunt in libris Homeri Il. 13, 551.

παραστατέω *adsto*. Ag. 14 φόβος γὰρ ἀνὸ
ὑπνου παραστατεῖ. 877 ἐκ τῶνδ' εἰ τοὶ παῖς ἐν-
θάδ' οὐ παραστατεῖ. 1079 ἐν γόοις παραστατεῖν.
1201 ὥσπερ εἰ παρεστατεῖ.

παραστατῆς *comes*. Pers. 956 ποῦ δὲ σοὶ
παρασταταί;

παραστεῖχω *praetereo*. Ch. 568 δόμους (sic
Boissonadius pro δόμοις) παραστεῖχοντα.

παρασύρω *in medium traho, prolicio*. Pr.
1065 οὐ γὰρ δὴ ποὺ τοῦτ' οὕτως γέ τλητὸν παρέσυ-
ρας ἔπος.

πάραυτα *statim*. Ag. 737 πάραυτα δ' ἔλθειν
ἐς ἱλίου πόλιν λέγοιμ' ἄν. Per παραχρήμα, εὐ-
θέως, παραυτίκα exp. Hesych. Apud alios scripto-
res interdum παραυτὰ scribitur ἀεὺτόνως. πάραυτα
etiam ab hodiernis Graecis pronuntiarī observā-
vit Coraes in dissertatione Prodrōmo bibliothecae
Graecae praemissa p. 50, ab Hermanno in-
dicatus.

παραυτίκα *statim, illico*. Suppl. 767 οὐδ'
ἀγκυρουχλαῖς θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυ-
τίκα.

παραφορά *mentis alienatio*. Eum. 330 342
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορά φρενοδαλῆς.

παραφρονέω *mente commotus sum*. Sept.
806 παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

LEXICON AESCHYLEUM.

παρβαίνω. V. παραβαίνω.

παρβασία *transgressio*. Sept. 743 παλαιγενῆ
γὰρ λέγω παρβασίαν ὑκύπινον. Sic Porsonus
pro παραβασίαν, quod in apogr. pluribus παραι-
βασίαν scriptum est, qua forma Hesiodus aliique
usi sunt.

παρβάτης (per syncopen dictum pro παρα-
βάτης) *transgressor, violator legis*. Eum. 553
τὸν ἀντίτολμον δὲ φαμι παρβάταν — καθήσειν,
quod per παραβεβηκότα exp. scholiasta. Sic
Hermannus pro περαιβάταν, quod in M legitur,
in apogr. Flor. in παρβάταν, ab Triclinio in παρ-
βάταν mutatum est, scriptum quasi haec Dorica sit
adverbii forma ut διαρρύδαν Ch. 67. Meinekio
in Philol. vol. 19 p. 225 βαρίβαν scribendum
videbatur, quod non sit subiectum, sed in com-
paratione positum pro ὡς βαρίβαν, de quo non
cogitandum. Verum haud dubie est παρβάταν,
aut, quod proprius ad codicis scripturam accedit
δέ φαμ' ὑπερβάταν.

παρβατός (per syncopen pro παραβατός) *qui
migrari s. superari potest*. Suppl. 1048 Διὸς οὐ
παρβατός ἐστιν μεγάλη φρὴν ἀπέρατος. Sic
Askeuius pro παραβάτας.

παρεῖά *gena*. Pr. 400 παρεῖαν νοτίοις ἔτεγγα
παγαῖς. Suppl. 70 δάπτω τὰν ἀπαλὰν νελοθερῇ
παρεῖαν.

πάρειμι *adsum*. Dicitur de hominibus pariter
et rebus praesentibus, adiecto interdum dativo
vel personae vel rei. Pr. 818 σχολῇ δὲ πλείων
ἢ θέλω παρέστί μοι. Sept. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς
παρθένος Δικῇ παρὴν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν.
[lb. 803 in apogr. quibusdam παρὸν illatum pro
corrupto πλέον, cui ego ἄλιν ριαεῦλι.] Ch. 9
οὐ γὰρ παρὼν ὦμωε σὸν, πάτερ, μόνον. 852
εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρῶν. ubi
ἦν παρὼν dictum pro παρὴν. Eum. 864 θυραῖος
ἔστω πόλεμος οὐ μόλις παρῶν, de quo loco dictum

est s. v. μόλις. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μὴ-
χανὴ δραστήριος. Pers. 235 ὡδέ τις πάρεστιν
αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ: 330 πολλῶν πα-
ρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. 391 φόβος δὲ
πᾶσι βαρβάρους παρὴν. 414 ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλή-
λοις παρὴν. 901 ἀκάματον δὲ παρὴν σθένος ἀν-
δρῶν. 266 καὶ μὴν παρῶν γε κοῦ λόγου ἀλλων
κλύων. Ag. 421 δνειρόφαντοι πενήθημονες παρ-
κλύων. [1249 οὐκ εἰ παρέσται γε, ubi recte
Schnetzius εἴπερ ἔσται γε]. Ch. 85 ἐπεὶ πάρε-
στε τῆσδε προστρόπης ἔμοι πομπή. 91 τῶνδ'
οὐ πάρεστι θάρσος. 211 πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ
ὡδὶς παρῶν. ubi ἐκδημὸς περ ὧν restitui,
ἐνδημος παρῶν. de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII.]
668 πάρεστι γὰρ ὁποῖαπερ δόμοισι τοιοῦδ' ἐπει-
κότα. 987 ὡς ἂν παρὴ μοι μάρτυς. Eum. πέλας
κῶτα. 987 ὡς ἂν παρὴ μοι μάρτυς. Eum. 797
μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀκυμπίου Διὸς. Eum. 745
ἐἴ μὴ παλμπρά μαρτύρια παρὴν. Suppl. 245 εἰ μὴ πα-
ρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. 598 πάρεστι δ'
ἔργον ὡς ἔπος. 1038 μετακίνοιτο δὲ φίλα ματρί
πάρεισιν. Fr. 281, 7 αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν.
Ag. 1240 καὶ σὺ μ' ἐν τάχει παρῶν ἄγαν ἀλη-
θῆμαντι οἰκτεῖρας ἔρεῖς. Ch. 1014 νῦν αὐτὸν
ἀποιμῶζω παρῶν. 699 παρούσαν ἐγ-
γράφει. ubi suspectum est παρούσαν ἐγγράφει.
Schol. τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν, ὡς πρὸς τὸ
ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν, unde Canterus ἀποῦσαν
ἐγγράφου, alii alia coniecerunt. Imperfecti vetus
forma Attica παρῇ Ch. 523 οἶδ', ὡ τέκνον' πα-
ρῇ γάρ.

Frequens est participium παρῶν de rebus

praesentibus dictum. Pr. 26 τοῦ παρόντος ἀχθῶν κακοῦ. 47 πόνων — τῶν νῦν παρόντων. 98 τὸ παρὸν τὸ τ' ἐπερχόμενον πῆμα. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύσεθ' ἄχῃ. 314 τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων. 321 πρὸς τοῖς παρούσι δ' ἄλλα προσβαλεῖν θέλεις. 375 τὴν παρούσαν ἀντλήσω τύχην. 392 ὥστε τὸν παρόντα νουν. 471 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς. 971 χλιδὰν ἑοικας τοῖς παρούσι πράγμασι. 1000 πρὸς τὰς παρούσας πημονάς. Pers. 825 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι — πῆματα.

πάρεστι *suppetit*, *licet*, plerumque cum infinitivo. Sept. 923 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλοῖσιν. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν. 1049 μέλειν πάρεστι, δέσποτα. Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' εἰξινεῦσαι. 413 πάρεστι — ἰδεῖν. 1354 ὄραν πάρεστι. Ch. 233 ἰδεῖν πάρεστι σοι. 420 πάρεστι σαίνειν. 977 ὡς ἐπικαῶσαι πάθῃ πάρεστι. Eum. 160 πάρεστι μαστικτορος — κρύος ἔχειν. 166 πάρεστι γὰς ὁμφαλὸν προσδρακεῖν. 261 τὸ δ' οὐ πάρεστιν. 867 τοιαυτὸν ἐλέσθαι σοι πάρεστιν ἔξ ἐμοῦ. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρυθμούς δόμους. 963 πάρεστι, λωτίσασθε. ubi πάρεστι ex versu 961 errore librarii illatum esse pro δόξαντα coniecit Herwerdenus in *Studiis criticis* p. 4. Pers. 401 παρὴν δ' ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν.

Pro πάρεστι *adest* dicitur πάρα, ut ἐνι ἐπιμέτα pro ἐνεστι ἔπεστι μέτεστι, quae in versibus ita collocari solent ut elisione opus non sit: quod non animadvertenter Abreschius, quum in Eum. 31 κεῖ παρ' Ἑλλήνων τινές, ἴτων πάλω λαχόντες, παρ' scriberet, pro παρείσει dictum, quod ipsum cogitatione supplendum est. Neque animadvertenter scholiasta Homeri Il. 1, 174, quum παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι probaret, ubi recte alii παρ'. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Pers. 167 ὅσον σθένος πάρα. 617 ἔανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐωδὴς πάρα. Ag. 1055 οὔτοι θυραῖαν τήνδ' (τῇδ' Musgravius) ἔμοι σχολή πάρα τρίβειν. Eum. 407 θαῦμα δ' ὁμασιν πάρα. 428 ἡμῖς λόγος πάρα. Suppl. 1009 οἰκῆσις δὲ καὶ διπλὴ πάρα. Pro πάρεστι *suppetit*, *licet*. Pr. 54 πρόχειρα πῆλιυ δέρκεσθαι πάρα. 760 ὡς τοῖνον ὄντων τῶνδ' εἰ σοι μαθεῖν πάρα. Sept. 814 τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα. Pers. 287 μεμνησθαι τοι πάρα. 471 τοιάνδε σοι — συμφορὰν πάρα στένειν, ubi στένειν πάρα scripsi, ut legitur apud Euripidem Alc. 342. Ag. 1603 ἐκ τῶνδ' εἰ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. 1669 ἔπει πάρα. Ch. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν (αὐτὸς αὐτὸν M) ἀνδρὰ πεύθεσθαι πάρα. Sic Hermannus pro πέρι. 961 et 972 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. ubi M loco priore πάρα (παρὰ corr.) τε φῶς, altero παρὰ τὸ.

παρεῖπειν *persuadere*. Pr. 131 πατρώας μόγις παρειπούσα φρένας, quod schol. exp. καταπέισσα, i. e. venia aegre a patre impetrata.

παρεῖρω *insero*. Fr. 280 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον.

παρεκβαίνω *transgredior*. Ch. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες.

παρεκπερᾶω *praetergredior*. Fr. 26 Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν. Sic Scaliger pro παρ' ἐκ περῶν, quod legitur apud scriptorem Vitae Arati. Simile compositum est διεκπερῶν, quo utitur Pers. 485.

παρέξειμι *transgredior*, *supero*. Pr. 551 de lege violanda οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ὀρ-

μονίαν ἀνδρῶν παρεξίαισι βουλαί. Similiter dictum ab Sophocle Ant. 60 εἰ νόμου βίᾳ ψήφον τυράννων καὶ κράτῃ παρεξίμεν.

παρέρχομαι *praetereo*. Sept. 768 τὰ δ' ὅλοα πελόμεν' οὐ παρέρχεται, ubi probabilis est quum metrum versus antistrophici commendat coniectura Hermannii οὐ μᾶψ ἔρχεται. Suppl. 1009 πᾶς τις παρελθὼν δμματος θελκτικῆριον τόξευμ' ἐπεμψεν. || *introeo*. Ch. 849 πυνθάνου δὲ τῶν ξένων εἰσω παρελθῶν. Sic Soph. El. 1337 εἰσω παρέλθετε.

πάρευνος *iuxta accumbens*. Improprie Sept. 1004 ἰὼ πῆμα πατρί πάρευνον. quod schol. vetus exp. παρὰ τὴν εὐνὴν τοῦ πατρός.

παρέχω *praeebo*. Pers. 20 πολέμου στίφος παρέχοντες. 210 πτήξας δέμας παρέχει. 322 Ἀριόμαρδος Σάρδεσι πένθος παρασχών. 328 πλείστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. Ag. 564 χερμῶνα — οἷον παρέχ' ἀφερτον Ἰδαία χιῶν. 1512 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων (Ἀρης) πᾶντα κουροβόρῃ παρέξει, ubi desideratur obiectum verbi παρέξει, quod animadvertit Butlerius, qui δὲ καὶ in δίκαν mutavit. 1593 πατρί τῶμυ — παρέσχε δαῖτα παιδείων κρῶν. Eum. 955 τοῖς δ' αὐ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

παρηβᾶω *pubertatem transeo*, *defloreo*. Improprie de longo quod effluxit tempore dictum creditur Ag. 983 χρόνος — παρήβησεν, εὐθ' ὑπ' ἡλίῳ ὥρτο ναυβάτας στρατός, quod incertum est, quum verba interposita corrupta sint. Per παρετήρασεν, ἔξω τῆς ἡῆς ἐγένετο explicuit Triclinius. Incerta totius loci emendatio est, de qua alii alia coniecerunt, novissime Weckleinus in *Studiis Aeschyleis* p. 122. 123.

παρηγορέω *hortor*, *moneo*. Pr. 1001 ὀχλείς μάτην με κύμ' ὅπως παρηγορῶν. 646 παρηγορῶν λείπεισι μῦθοις. Eum. 506 τλάμων δὲ τις μάταν παρηγορεῖ. || *consolor*. Pers. 530 καὶ παῖδ', ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ, παρηγορεῖτε.

παρηγόρημα *cohortatio*. Fr. 413 ἀτεικτος ἀνθρωπος παρηγορημασιν.

παρηγορία *consolatio*, *fomentum*. Ag. 95 φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

παρηγίς *gena*. Sept. 534 στείχει δ' ἱούλος ἄρτι διὰ παρηγῶν. Ch. 24 πρέπει παρηγίς αἰματοῦσ' ἀμυγμοῖς. Sic correxi pro φοινισσαμυγμοῖς, quod ex glossemate ortum est φοινισσομένην δὲ αἰματοῦσσα adscripto.

παρήεις *adventus*, *accessus*. Ag. 556 σπαρνὰς παρήεις καὶ κακοστρώτους. Vocabulum alibi non lectum.

[παρήορος. V. παρόρος.]

παρθένειος *virginalis*. Ag. 229 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειον ξέθνο.

παρθενεύομαι *virginitatem servo*. Pr. 648 τί παρθενεύει (παρθενεύῃ M) δαρὸν;

παρθενία *virginitas*. Pr. 897 ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν.

παρθένιος *virgineus*. Ag. 215 παρθενίου θ' αἵματος — ἐπιθυμῆιν θέμις.

Παρθενόποιος *Parthenopaeus*, Arcas, Atalantae filius. Sept. 547 in versibus interpolatoris Παρθενόποιος Ἀρκάς; ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ — ubi syllaba secunda producta quasi Παρθεννοποιός pronuntiandum sit: de quo dixi ad Sophoclis fr. 285 in ed. Oxon. tertia et in Prolegomenis ad Poetas scen. p. 33. Eadem mensura Aeschylus haud dubie usus erat in versu post v. 525 a me

supplet, Παρθενοπαῖον 'Αρκάδ', 'Αταλάντης γόνον.

παρθένος *virgo*. Pr. 416 Κολχίδος τε γὰς ἔνοικοι παρθένοι. 588 κλύεις φθέγμα τὰς βούκερω παρθένου. 608 φράζε τὰ δυσπλάνω παρθένω. Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. 171 κλύετε παρθένων. 536 de Parthenopraeo ὤμιον, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. 662 ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη. Pers. 613 λιβάσιν ὕδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Eum. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 480 πάτερ γεραῖε τῶνδε παρθένων. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἐπι. Fr. 159 'Ιστρος τοιαύτας παρθένοους λαχεύεται. 238 ἀγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων ἀγεύστοις. 322 χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἀβραῖς.

παρθενόσφαγος *in virginis caede effusus*. Ag. 209 μαιῖνων παρθενόσφαγοῖσιν ρείθροις πατρίους χέρας.

παρθένων *virginis conclave*. Pr. 646 πωλεῦμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς.

Πάρθος *Parthus*, n. pr. Persicum Pers. 984. παρήμι *praetermitto, negligo*. Ag. 291 ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνους ὕπνω νικῶμενος παρήκεν ἀγγέλου μέρος. Ch. 925 παρεῖς τὰδε. 1032 παρέντα δ' — οὐκ ἐρῶ τὴν Ζημίαν. Praeter-eundi significatione Pr. 792 πόντου παρείσα φλοίσβον. Sic Heimsoethius pro περῶσα, de quo dicitur s. v. σιθῆω. Passivum Pr. 819 εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν. *permitto*. Ag. 943 κράτος μέντοι πάρες γ' ἐκῶν ἐμοί.

Πάρις *Paris*, Priami regis filius. Ag. 399 532 Genitivus Πάριδος 1156. Accusativus Πάριν 711. παρίσταμαι (cum perfecto παρέστηκα et participio παρεστώς, aoristo παρέστην) *adsto*. Sept. 487 εὖν βοή παρίσταται. Pers. 197 πατήρ παρίσταται. Eum. 65 ἐγγύς παρεστώς. Suppl. 216 παρασταῖη πρόφρων. Sept. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. || τὰ παρεστῶτα *res praesentes*. Pr. 236 κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστῶτων τότε ἐφαίνετο εἶναι. Ag. 1053 τὰ λῦστα τῶν παρεστῶτων λέγει.

Παρνάσιος *Parnasius*. Ch. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

Παρνησίς *Parnasia*. Ch. 563 φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα (παρνησίδα M).

Παρνησός *Parnasus*, mons Phocidis. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἔδρας. Sic hoc loco M, qui Παρνάσιος et Παρνησίδος duplici s. praebet Ch. 952 et 563, quae perpetua est in hoc similibusque nominibus in sός vel sός terminatis fluctuatio, de qua dixi in Thes. vol. 6 p. 527. Simplex s. plerumque est in libris antiquioribus: sed id recentioris usus esse tradit Eustathius p. 1872, 50, quae Herodiani quoque sententia fuisse videtur, a quo Παρνασσός δύο σσ ἔχον inter oxytona in sός positum est apud Arcadium p. 76, 24 (vol. 1 p. 209, 20 ed. Lentz.).

παρόιθεν et, ubi metrum postulat, παρόιθε, vocabulum μονήρες, de quo v. Herodian. περί μόν. λέξ. p. 46, 27. Significat *prius*. Pers. 180 τῆς παρόιθεν εὐφρόνης. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ παρόιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 608 χλιδῆς τε τῆς παρόιθεν. Ag. 168 ὅστις παρόιθεν ἦν μέγας. 1372 πολλῶν παρόιθεν καιρίως εἰρημέων. Cum genitivo Pr. 503 χρυσὸν τε τίς φῆσειεν ἂν παρόιθεν ἔξευρειν ἐμοῦ; et, ubi *ante* significat Ch. 390 παρόιθεν δὲ πρῶρας δριμύς ἦται καρδίᾳς θυμός.

παρόικος *vicinus*. Pers. 869 οἱαὶ Στρυμονίου πελάγους 'Αχελωίδες εἰσὶ πάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων.

παροιμία *proverbium*. Ag. 264 ὥσπερ ἡ παροιμία.

παροίχομαι *praeter eo*. Ag. 567 παροίχεται πόνος, παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν τὸ μῆποτ' αὐθις μὴδ' ἀναστῆναι μέλειν. || *per eo*. Suppl. 738 περιφοβὸν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμω, πολυδρόμου φυγὰς ὄφελος εἰ τί μοι, παροίχομαι, πάτερ, δέματι, quod οἶχομαι φόβῳ dixit v. 786. παροίχεται legit scholiasta, puncto post ἐτητύμω, commate post εἰ τί μοι ponendo. Rectam interpunctionem restituit Hermannus. Nam ei particula cum verbis περιφοβὸν μ' ἔχει τάρβος constructa est. || Cum genitivo constructum est *aberrandi* significatione, ut ἀμαρτάνειν, 452 ἡ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, ut ap. Eur. Med. 964 δύστανε μοῖρας ὅσον παροίχει. Scholiasta annotavit καὶ τοῦτο ποιῶν ἐκτός ἔσομαι τοῦ νείκους θεοῖς ὑπηρετῶν, unde Paleius scripsit ἡ (sic Turnebus) κάρτα νείκους τοῦτο δρῶν παροίχομαι, verbis θεοῖς ὑπηρετῶν, quae glossema sunt verborum τοῦτο δρῶν, separatim scriptis.

[*παρόρνις male auspicatus, inauspicatus*. Eum. 770 in versibus interpolatoris, ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους τιθέντες.]

πάρος *ante*. Cum genitivo Ag. 1057 τὰ μὲν γὰρ ἐστίας μεσομφάλου ἔστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πάρος. Sic Musgravius pro πυρός. πάρος coniungendum cum genitivo ἐστίας μεσομφάλου. || *Adverbium prius*. Pr. 405 θεοῖς τοῖς πάρος. Sept. 424 τοῦ πάρος λελεγμένου μεῖζων. 555 ἀδελφός τοῦ πάρος λελεγμένου. Suppl. 368 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος (sic Sophianus pro παρακρός). 936 πολλὰ γίγνεται πάρος πεσῆματ' ἀνδρῶν. Ch. 367 πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν ὀδῳ δαμῆναι.

Πάρος *Parus*, insula maris Aegaei, una ex Cycladibus. Pers. 885.

παρουσία *praesentia*. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότης παρουσίαν. Ch. 671 δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.

παροψώνημα, quod proprie obsonium significat aliis ferculis additum, figurate significat *delicias ad alia gaudia accedentes*. Ag. 1447 de Casandra κεῖται φιλήτωρ τοῦδ' (i. c. Agamemnonis), ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς, quod Schuetzius sic interpretatur *iacet huius amasia et morte sua lecto meo*, i. e. consuetudini cum Aegistho, *cumulum voluptatis addidit*. Similiter παρωψίς de adultero dictum ap. Ari-topli. fr. 226 πάσαις γυναιξίν ἔξ ἐνός γέ του τρόπου ὥσπερ παρωψίς μοιχός ἐσκευασμένος: quem locum Blomfieldus comparavit.

παρῶνυμος *aliunde cognominatus*. Eum. 8 τὸ Φοιβῆς δ' ὄνομ' ἔχει παρῶνυμον.

πᾶς πᾶσα πᾶν *omnis, universus, totus*, adiective vel substantive dicitur.

1. Adiective dictum, sine articulo, *omnis, quaeque*. Pr. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης. 1033 πᾶν ἔπος τελεῖ. Sept. 117 ὦ Ζεῦ πάτερ, πᾶν τέλος δὲ νέμεις, ἀρῆξον. Sic correxi quod est in M ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως ἀρῆξον. Similiter Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νυμῶ. Sept. 301 παντὶ τρόπῳ. Pers. 378 πᾶς ἀνὴρ κῆρυξ ἀναεῖ ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης. 422 πᾶσα ναὺς ἡρέσσετο. Ag. 387 ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. Sic Musgravius correxit pro παμμά-

ταιον. Ch. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. Eum. 249 πᾶς πεποιμάνται τόπος. 502 πάντ' ἐφήσω μόρον. 528 παντί (sic Pauwius pro ἅπαντι) μέσω τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. 676 πᾶν τετόξευται βέλος. 893 πάσης ἀπήμιον' οἰζύος. 964 παντὶ δόμῳ μετακοίνοι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθείς. Suppl. 147 παντὶ δὲ σθένει — ρύσιος γενέσθω. 375 χρέος πᾶν ἐπικραίνει.

πᾶς *totus*, sine articulo Pr. 138 περὶ πᾶσαν — χθόνα. 193 πάντ' ἐκάλυπον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 668 πᾶν ἐκαίστωσαι γένος. Sept. 254 καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Ib. 6 Ἐτεοκλῆς ἂν πᾶσαν εἰς κατὰ πόλιν ὕμνοισ' ὑπ' ἄστων. Sic correxi quod est in M. ἂν εἰς πολλὴς κατὰ, sed πολλὴς supra verbum scripto. Pers. 12 πᾶσα γὰρ ἰσχύς Ἀσιατογενὴς ψῡχκε. 56 ἐκ πάσης Ἀσίας. 61 πᾶσα χθών Ἀσιάτις. 74 πᾶσαν χθόνα. 126 πᾶς ἱππηλάτας λεώς. 234 246 254 255 273 278 294 383 387 416 458 466 496 516 670 679 713 716 718 729 730 [764] ἐν' ἄνδρα πάσης Ἀσίδος in apographis pro ἐν' ἄνδρ' ἀπάσης, quod est in M.] 771 798 Ag. 234 337 419 528 582 599 1106 1609. Ch. 260 967 1016 1019 1046. Eum. 192 364 πᾶν ἔθνος τότε λίσχας ἀς ἀπηϊώσατο, ubi πᾶν addidi. 572 1025. Suppl. 254 425 440 584. Fr. 155, 5, 196, 5, 304, 5, 325 440.

πᾶς *omnis, quisque*, articulo ante nomen posito. Pr. 127 πᾶν — τὸ προσέρπον. [Eum. 701 τὸ δεινὸν πᾶν.] et ubi *totus* significatur Sept. 691 πᾶν τὸ Λαῖον γένος. Ag. 1602 πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Suppl. 721 πᾶσά θ' ἡ ἑκικουρία.

πᾶς *totus*, articulo ante πᾶς posito. Pr. 823 τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέτρυμ' ἀκήκοεν. Pers. 339 ὁ πᾶς ἀριθμός. 353 τοῦ παντός κακοῦ. 400 ὁ πᾶς στόλος. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Ag. 992 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. Ch. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες. Suppl. 594 τὸ πᾶν μῆχαρ. Pr. 233 αἰστώσας — γένος τὸ πᾶν.

Numero plurali πάντες *omnes*, sine articulo. Pr. 120 354 πᾶσι θεοῖς. 506 πᾶσαι τέχναι. 655 πᾶσας εὐφρόνας. 1086 ἀνέμων πνεύματα πάντων. Sept. 925 928. Pers. 219 363 391 410 709 743 748 769. Ag. 88 127 142 1210 1332. Ch. 72 537 1040. Eum. 493. Suppl. 222 369 484 964. Fr. 192, 4 λίμναν πάντων τροφὸν Αἰθίοπων. Sic Lobeckius pro παντοτρόφον. Et articulo ante substantivum posito Pr. 101 πάντα προὔεσισταται σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλευματα. Eum. 930 πάντα γὰρ αὐτὰ τὰ κατ' ἀνθρώπους διέπειν ἔλαχον. 1015 πάντες οἱ κατὰ πόλιν. Ag. 514 τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Fr. 98 τὰ λῦστα πάντα τάνθρώπων στρατοῦ, Coningtonus πᾶντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ, ego παντός ἀτρεῖν στρατοῦ, alii aliter, de quo dixi in annotatione. Articulo ante πάντες posito Pr. 749 ὅπως — τῶν πάντων πόνων ἀπηλάττην. 841 τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. 975 τοῖς πάντας ἐχθαίρω θεοῖς.

2. Substantive dictum, *omnis, quisque*. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὐτυχον φέρει. Ch. 170 εὐεῦμβολον τόδ' ἐστί παντὶ δοξάσαι. Frequens πᾶς τις *quilibet*. Ag. 791 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάειν πᾶς τις ἔτοιμος. 1205 ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὐ πράσων πλέον. 1651 ἔπος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Suppl. 994 πᾶς τις ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὐτυχος.

1004 πᾶς τις παρελθὼν ὁμματος θελκτῆριον τόδεῦμα' ἐπέμψεν.

πᾶν *omne, quodvis*. Pr. 609 λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρήζεις μαθεῖν. 641 πᾶν ὅπερ προσχρήζετε πεύσεσθε. 787 πᾶν ὅσον προσχρήζετε. Sept. 440 Κατανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρσκευασμένους ἰδρᾶν, θεοὺς ἀτίζων. Sic correxi pro Κατανεὺς δ' ἀπειλεῖ δρᾶν παρσκευασμένους | θεοὺς ἀτίζων. Ag. 1574 πᾶν ἀπόχρη μοι. Suppl. 188 ἀμεινὸν ἐστί παντός οὐνεκα. — τὸ πᾶν *totum, res tota*. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. 456 ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασον. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντός ἔλλειπω. 1006 τοῦ παντός δέω. Ch. 969 τύχα δ' εὐπροσωποκοῖτα τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκούσαι θεομενέους. Eum. 200 τὸ πᾶν ἔπραξας. Suppl. 692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν.

τὸ πᾶν *adverbialiter, omnino, prorsus*. Pr. 215 οὐκ ἤξιωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. Ag. 175 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 429 τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἶας συνορμένους πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἐκάστοι πρόπει. 1167 πόνοι πόλεος ὁλομένας τὸ πᾶν. Ch. 331 γόος ἐνδίκος ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφῆς ταραχθεῖς. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας. Eum. 163 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. Suppl. 781 μέλας γενοίμαν καπνὸς νέφεσι γειτονῶν Διός, τὸ πᾶν δ' ἄφαντος. — || ἐς τὸ πᾶν *omnino, prorsus*. Ag. 681 τις ποτ' ὠνόμαζεν ὡδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμῳ; Ch. 684 μέτοικον, ἐς τὸ πᾶν αἰεὶ ἔξενον. 940 ἔλακε (ἔλασε legit scholiasta) δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ πυθοχρήστας φυγάς. Eum. 52 μέλαινα δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. 83 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. (200 τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' ἐς τὸ πᾶν ἔπραξας, ubi recte Canterus εἰς τὸ πᾶν.) 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 401 ἐνεῖμαν αὐτόπρεμον ἐς τὸ πᾶν ἐμοί. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω βωμόν αἰδεσθαι Δίκας. 891 δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαΐδες οἶκων. 670 ὅπως γένοιτο πιστός ἐς τὸ πᾶν χρόνου. || διὰ παντός *omni ex parte*. Pr. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῆζω διὰ παντός ἀκοῦσαι. || in *perpetuum, per omne tempus*. Ch. 862 μέλλουσι — θῆσειν Ἀγαμεμνονίων οἶκων ὀλεθρον διὰ παντός. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἕρις ἡμετέρα διὰ παντός.

Numero plurali πάντες *substantive omnes*. Pr. 1091 πάντων — κοινὸν φάος. Sept. 31 ὁρμάσσε πάντες. 100 ἴτε πάντες. 997 πρό πάντων δ' ἐμοί. 1000 πάντων πολυστονώτατοι. Pers. 154 χρεῶν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἣν προκείμενον. 398 πάντες ἦσαν ἐφανεῖς ἰδεῖν. 975 πάντες ἐνὶ πτύλῳ — τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ch. 245 σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. Eum. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. 536 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολυεύκτος ὄλβος. 995 πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες (πάντως Bothius) διάγοντες. Suppl. 369 ἀστών δὲ πᾶσι τοῖσδε. 954 ὁμῆεις δὲ πᾶσι. Sept. 870 δυσασελφώταται πασῶν, ὅποσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Et genere neutro πάντα *omnia*. Pr. 331 460 505 526 617 821 935 981 994. Pers. 229 260 282 395 405 552 600 603 699 834 860 954 980. Ag. 164 609 895 930 1045 1630. Ch. 266 295 488 985. Eum. 110 255 276 286 442 737 759. Suppl. 276 303 310. Cum articulo τὰ πάντα *omnia*. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Ch. 127 γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. 520 τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἀνθ'

αίματος ἐνός. Eum. 415 πεύσει τὰ πάντα συντόμως.

πάσασθαι et πάσεσθαι. V. πατέομαι.

πασσαλεύω *affigo*. Pr. 56 λαβὼν νιν — πασσάλευε πρὸς πέτραις. Ag. 579 θεοὶς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν. *transfigo*. Pr. 65 σφηνὸς αὐθαδὴ γνάθον στέρων διωμπάε πασσάλευε. [Ib. 113 ὑπαιθριὸς δεσμοῖσι πασσάλευμενος (πασσάλευμένος ab correctore). quod ex glossemate ortum est προσπεσασσάλευμένος adscripto ad προσπεπαρμένος, quod ego restitui ab Aeschilo ipso suppedatum qui eodem sensu προσπαρτός dixit v. 142 οἱ δεσμῷ προσπαρτός ἐγώ. In apographis multis servata est codicis Medicei scriptura, accentu tantum correcto πασσάλευμένος, adscriptisque glossematis κεκαρφυμένος, προσκεκαρφυμένος, δεδεμένος, προσηλωμένος: in aliis et partim antiquioribus, inter quae Vossianum est, πασσάλευτός scriptum est una ad integritatem versus syllaba deficiente, quam Turnebus addito ὦν supplevit. Quod ipsum fortasse corrector posuerat qui πασσάλευτός scripsit. Nam glossema si esse voluisset, participio potius aliquo, ut alii glossatores, usus fuisse videtur quam vocabulo nusquam alibi lecto πασσάλευτός.

πάσχω (cum imperfecto ἐπασχον, perfecto πέπονθα, aoristo ἐπαθον, futuro πείσομαι) *patior*: quod de malis frequentius quam de bonis dicitur. Construitur cum accusativis vel substantivorum vel adiectivorum. Pr. 92 ἰδέσθαι μ' οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 158 ἐχθροῖς ἐπιχαρτα πέπονθα. 238 πάσχειν μὲν ἀλγειναισιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. 472 πέπονθας αἰκὲς πῆμα. 606 τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. 616 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; 625 μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. 1093 ἑσπράς μ' ὡς ἐκδικα πάσχω. Sept. 156 τί πόλις ἄμμι πάσχει; 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. [984 AN. τάκαν γένος. 1Σ. τάλανα καὶ παθόν. ubi recte Schuetzius τάκαν πάθος.] 1057 τί πάθω; Pers. 807 οὐ σφιν κακὸν ὕπιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. 814 κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. 912 τί πάθω τλήμων; *quid patiar?* i. e. *quid mihi fiet?* s. *quid agam?* De quo v. Blomfieldus in Glossario in Pers. 909 et Stephanus in Thes. vol. 6 p. 590. Ag. 1627 ἄξια πάσχω. Ch. 419 τάπερ πάθωμεν ἄχα πρὸς γειτῶν τεκομένων. 930 τὸ μὴ χρεῶν πάθε. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων. 144 ἡ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. ἐπαθόμεν πάθος δυσάχες. 790 γελῶμαι πολίταις. δύσοισθ' ἀπαθον. Sic Hermannus pro γένωμαι (γελῶμαι Tyrwhittus); δύσοιστα πολίταις ἐπαθον. Eum. 837 870 ἐμὲ παθεῖν τάδε. Suppl. 777 τί πεισόμεσθα; 907 ἀελπτ', ἀναξ, πάσχομεν. 1006 μὴ πάθωμεν ὦν πολλὸς πόνος, πόλως δὲ πόντος οὐνεκ' ἠρόθη δορί. Fr. 69 οὐ γάρ τι μείζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. Sine casu Ag. 249 Δικα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν (λαθοῦσιν Aug. Matthiae) μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 1171 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1564 μῖνει δὲ — παθεῖν τὸν ἔρξαντα. 1658 πρὶν παθεῖν ἔρξαντες. Ch. 313 δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Fr. 282 δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Suppl. 386 μένει τοι Ζηγὸς ἰκτίου κότος δυσπαράθελκτος παθόντος οἰκτοῖς.

πάσχω cum adverbii coniunctum. Cum κακῶς Pr. 751 τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 759

ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς. 1041 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικὲς. Fr. 395 κακῶς πάσχοντα. Sept. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο. Fr. 395 κακῶς πάσχοντα. Contra εὐ πάσχειν dicuntur qui bonis afficiuntur. Pr. 976 ὅσοι παθόντες εὐ κακοῦσι μ' ἐκδικῶς. Eum. 868 εὐ δρώσαν, εὐ πάσχουσιν.

πάταγος *strepitus*. Sept. 104 πάταγος οὐχ ἐνός δορός. 249 ποταίνιον (ποτίφατον Heimsöethius) κλύουσα πάταγον.

πατέομαι *gusto, vescor*. Praesente πατέομαι usus est Herodotus: Attici solo utuntur aoristo ἐπασάμην et futuro πάσομαι. Sept. 1036 τοῦτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογαστορες λύκοι πάσονται. Sic M, cum gl. γεύσονται, una ante p littera erasa, ut σπάσονται (uisse videatur, quod est in apogr. pluribus, adscripto in uno γρ. καὶ πάσονται ἤτοι γεύσονται, in alio γρ. πάσονται ἤγουν φάγωσιν. Cum illo comparandum adiectivum λυκοσπάς. Ag. 1408 τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἔδανόν ἢ ποτὶν πασμένα.

πατέω *calco*. Ag. 957 εἰμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν. || *incedo*, eo. Ch. 732 ποι δὴ πατεῖς; Ag. 1298 πρὸς θυμὸν εὐτόλμως πατεῖς; || *proculco, contentui habeo*. Ag. 1193 τῷ πατοῦντι δυσμενέεις. 1357 τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες. Passivum 372 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. Ch. 642 τὸ μὴ θέμις γάρ οὐ λάε πέδοι πατούμενον. Eum. 110 καὶ πάντα ταῦτα λάε ὀρῶ πατούμενα.

πατήρ *pater*. Plerumque sine articulo ab tragicis dicitur, de hominibus et diis, praesertim de Iove, qui saepe Ζεὺς πατήρ, ab Homero πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε appellatur. Nominativus. Pr. 4 ἄς σοι πατήρ ἐφέιτο. 53 ὡς κ' ὅ σ' ἐλινύοντα προσδερχῇ πατήρ. 947 πατήρ ἀνωγέ σ' — αὐδᾶν. 984 ἐρεῖν ἑοικας οὐδὲν ὦν χρῆζει πατήρ. 1018 φάραγμα — πατήρ σπαράξει τήνδε. Sept. 512 Ζεὺς πατήρ. Pers. 197 πατήρ παρίσταται Δαρείος. Ag. 231 φράσεν δ' ὁδοῖς πατήρ 1222 ὦν πατήρ ἐγεύσατο. 1583 τοῦτου πατήρ. 1590 τοῦδε δύσθεος πατήρ Ἀτρεΐς. Ch. 97 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 163 ἔχει μὲν ἡδὴ γαστροῦς χοᾶς πατήρ. 984 ὡς ἴδη πατήρ. Eum. 512 ταῦτά τις τάχ' ἀν πατήρ ἡ τεκούσα νεοπαθῆς οἶκτον οἰκτίσαιοι. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφρου πέμπει πατήρ. 618 Ζεὺς Ὀλυμπῶν πατήρ. 649 πατήρ μὲν ἀν γένοιτ' ἀνευ μητρός. 717 ἡ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; 999 Παλλὰδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἄζεται πατήρ. Suppl. 12 Δαναός δὲ πατήρ. 139 πατήρ ὁ παντόπτας. 516 οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. 592 πατήρ φυτουργός. Fr. 82 πατήρ Ζεὺς. | Genitivus Pr. 17 πατρός λόγους. 40 πατρός λόγων. 140 παῖδες πατρός Ὠκεανοῦ. 532 παρ' Ὠκεανοῖο πατρός ἀσβεστον πόρον. 593 πατρός ὄνομα. 636 κασιγνήταις πατρός. 653 ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. 768 παῖδα φέρτερον πατρός. 910 πατρός δ' ἀρὰ Κρόνου. Sept. 70 Ἐρινύς πατρός. 479 δῆμα κοσμήσει πατρός. 655 πατρός δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 695 πατρός τάλαιν' ἀρά. 722 πατρός εὐκταίαν Ἐρινύν. 819 πατρός κατ' εὐχάς. 886 πατρός Οἰδιπόδα πότιν' Ἐρινύς. 898 ἐκ πατρός. 946 ἀρὰν πατρός. 1032 ἀπὸ δυστήνου πατρός. Ag. 136 πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. 243 πατρός κατ' ἀνδρῶνας. 244 πατρός φίλου τριτόσπονδον εὐπομον αἰῶνα. 1097 πρὸς πατρός. 1168 θυσαίαι πατρός. 1281 ποινάτωρ πατρός. 1285 ὑπτίσασμα κειμένον πατρός. Ch. 19 μόνον πατρός. 92 ἐν τύμβῳ πα-

τρός. 106 τύμβον πατρός. 108 τάφον πατρός. 180 κουρίμην χάριν πατρός (πατρί Turnebus). 200 τιμὴν πατρός. 235 δώμασιν πατρός. 237 δῶμ' ἀνακτήσει πατρός. 247 de aquila γένναν εὐνιν ἀετοῦ πατρός. 256 πατρός νεοσσούς. 264 ἐστίας πατρός. 273 τὸ πατρός τοὺς αἰτίους, scriptura interpolata pro τοῦ φόνου, de quo dixi in annot. 293 πατρός μῆνιν. 300 πατρός πένθος μέγα. 435 πατρός δ' ἀτίμωσιν. 450 πατρός τάφω. 572 ἐν θρόνοιςιν εὐρήσω πατρός. 828 πατρός ἔργω. 829 πατρός αὐδάν. 905 κρείσσον' ἡγήσω πατρός. 915 ὡν ἐλευθέρου πατρός. 918 τὰς τοῦ πατρός. 925 πατρός γὰρ αἶσα. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. 89 αὐτάδελφον αἶμα καὶ κοινοῦ φιλάτου πατρός. 203 ποινὰς τοῦ πατρός. 464 ποινάσι φιλάτου πατρός. 620 βουλὴ πιφαύσκω δ' ὕμ' ἐπισπείσθαι πατρός. 623 τὸν πατρός φόνον. 640 πατρός προτιμὰ Ζεὺς μόρον. 654 δῶματ' οἰκῇσιν πατρός. 738 κάρτα δ' εἰμι τοῦ πατρός. Suppl. 318 πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός. 711 ἀκούσασαι πατρός — λόγους. 786 πατρός σκοπαί. 992 σωφρονίσμασιν πατρός. 1012 τὰσδ' ἐπιστολάς πατρός. Fr. 65 b ῥίπαι μὲν δὴ πατρός. 66 ἐπὶ δυσμαίσι τεοῦ πατρός. 298 πατρός μέγιστον ἄθλον. || Dativus Pr. 656 ἔς τε δὴ πατρί ἔτλην γεγωνεῖν. 969 πατρί φωνάιν Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Sept. 1004 πῆμα πατρί παρέουν. Pers. 609 παιδὸς πατρί πρευμενεὶς χοὰς φέρουσα. Ag. [898 μονογενὲς τέκνον πατρί.] 1591 πατρί τῶμῳ. 1605 ἀθλίῳ πατρί συνεξέλαμναι. Ch. 4 κηρύσσω πατρί. 14 πατρί τῶμῳ. 88 πῶς κατεύξωμαι πατρί; 762 Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί. 978 εὐνῶμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί. 981 δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί. 1051 φίλατ' ἀνθρώπων πατρί. Suppl. 177 τῷδε ναυκλήρῳ πατρί. πατρί in fine versus defecti tr. 229 supplevit Hermannus. || Accusativus Ag. 1557 πατέρ' ἀντιάσασα. 1584 πατέρα Θυέστην τὸν ἐμόν. Ch. 130 καλοῦσα πατέρα. 240 προσαυδᾶν δ' ἐστ' ἀναγκαίως; ἔχον πατέρα. 489 ἄνεσ μοι πατέρα. Eum. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. 602 πατέρ' ἐμόν κατέκτανεν. 641 ἔδρσε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. Suppl. 318 πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός. 519 σὸν διδάξω πατέρα. 968 ἡμέτερον πατέρ' εὐθαρσῇ. || Vocativus Sept. 116 ὦ Ζεῦ πάτερ. Pers. 663 471 βῆσθε πάτερ ἄκακε Δαριδάν. Ag. 1305. Ch. 139 143 315 332 346 364 456 479 481 491 493 495 500 784. Suppl. 204 480 731 738 756 811 885 1015. Fr. 350 πάτερ Θεοῖνε. || Numero plurali Ch. 828 πατέρων τε καὶ τέκόντων γόος. 865 πατέρων μέγαν ὄλβον.

πατησμός *conculcatio*. Ag. 963 πολλῶν πατησμόν δ' εἰμάτων ἂν ἠυξάμην. Non legitur alibi.

πάτρα *patria*, usitatum poetis epicis, lyricis et tragicis vocabulum pro vulgari πατρίς. Pr. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. Pers. 186 πάτραν δ' ἔναιον. 774 αἰσχύνῃ πάτρα.

πατραδέλφεια *proles patrii*. Suppl. 39 πρὶν ποτε λέκτρων, ὧν θέμις εἶργει, σφετεριζάμενον πατραδέλφειαν τήνδ' ἀεκώντων ἐπιβῆναι. Sic Pauwius correxit pro πατραδέλφω.

πάτριος *patrius*. Ag. 1157 Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν. [πατρία M pro πατρώα Pers. 933.]

πατρίς *patria*. [Sept. 585 πατρίς τε γαῖα.] Pers. 408 ἐλευθεροῦτε πατρίδα. Fr. 449 in elegia πατρίδα ῥυομένους.

πατρόθεν *a patre, a parte patris*. Sept. 841 οὐδ' ἀπέειπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. V. Lobeck.

Pathol. El. vol. 2 p. 246. Ag. 1507 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

πατροκτονέω *paterem occido*. Ch. 909 πατροκτονούσα γὰρ εὐνοικήσεις ἐμοί;

πατροκτόνος *paterem interficiens, parricida*. Sept. 752 πατροκτόνον Οἰδιπόδαν. Ch. 974 πατροκτόνους τε δωμάτων πορθέτορας. 1015 πατροκτόνον θ' ὕψασμα προσφωνῶν τόδε. 1028 πατροκτόνον μίσμα.

πατροστερής *pater orbatus*. Ch. 253 πατροστερῇ γόνον.

πατροφόνος *pateris interfector*. Sept. 783 πατροφόνῳ χερί.

πατρωνύμιος *a patre nomen ducens*. Pers. 146 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς Δαρείου γένῃς, τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον; Schol. ὅτι κατὰ πατέρα συγγενῆς ἡμῖν, τούτέστιν ὁ ἐκ προγόνων Ἰθαγενής. Cum forma adiectivi comparanda sunt composita ἐπωνύμιος εἰ παρωνύμιος.

πατρώος *paternus*. Ch. 443 κλύεις πατρώους δῦας ἀτίμους. λέγεις πατρώον μόρον. Pr. 130 πατρώας μόγισ παρεμπούσα φρένας. 228 τὸν πατρώον ἐς θρόνον καθέζετο. Sept. 648 πόλιν ἔξει πατρώων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. 711 πατρώων χρημάτων δατήριοι. 876 πατρώους δόμους ἑλόντες. Pers. 756 πατρώον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. Ag. 210 μαίνων παρθενοσφάγοισιν ρεῖθροις πατρώους χέρας. 229 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους. 537 πατρώων ἔθρισεν δόμον. 1582 χερὸς πατρώας ἐκτίνοντα μηχανάς. Ch. 1 Ἐρμὴ ὁθόνει πατρώ' ἐποπτεύων. κράτη. 126 πατρώων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους. 251 θήραν πατρώαν. 284 ἐκ τῶν πατρώων αἱμάτων τελευμένας. 487 πατρώων ἐκ δόμων. Eum. 758 ἐν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρώοις. 760 πατρώων αἰδεσθείς μόρον.

πατρώος *deorum quorundam cognomen est, maxime eorum, quos sui generis principes et tutelares Graeci colebant: de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 619*. Sic Fr. 155 Διὸς πατρώου βωμός. Sept. 1018 ἄγος — θεῶν πατρώων. Pers. 404 θεῶν τε πατρώων ἔδη.

πατρώος *patrius*. Sept. 582 πόλιν πατρώαν. 540 θεοὺς γενεθλίου καλεῖ πατρώας γῆς. 668 οὐδ' ἐν πατρώας μὴν χθονὸς κακοχίχαι. 914 τάφων πατρώων λαχαί. 1010 ἱερῶν πατρώων δ' ὄσιος ὦν. Pers. 932 μέλεος γέννα γὰρ τε πατρώα. Sic Heathius pro πατρία. Ag. 503 πατρώων οὐδας Ἀργεῖας χθονός. 540 ἔρως πατρώας τῆσδε γῆς. 1277 βωμοῦ πατρώου δ' ἄντ' ἐπίεζνον μένει. 1589 πατρώων αἱμάδα πέδον. Ch. 77 ἐκ γὰρ οἴκων πατρώων δούλιον ἐσάγον αἶσαν. Eum. 755 γῆς πατρώας ἐστερημένον. Suppl. 325 πατρώα δώματα. 705 πατρώαις δαφνηφόροις βουθύτοις τιμαῖς.

παῦροι *pauci*. Pers. 800 παῦροί γε πολλῶν. Ag. 832 παῦροι γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε.

παυσάνεμος (syllaba secunda longa) *procellae finem faciens*. Ag. 214 παυσάνεμου θυσίας.

παύω *cessare s. desinere facio, finem impono*. Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. Ag. 1024 loco corrupto οὐδὲ τὸν ὀρθοδαή τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσεν. Fr. 308 παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός. Passivum παύομαι *desino*. Sept. 937 πέπαυται δ' ἔχθος. Suppl. 578 βία δ' ἀπημάντω σθένει καὶ βελαῖς ἐπιπνοῖαις παύεται. Cum genitivo. Pr. 11 φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρῶ-

που. Cum participio. Pr. 616 ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἔμοις θρηγνὼν πόνους. Pers. 500 πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 1047 σοὶ τοι λέγουσα παύεται σαφῇ λόγον.

Πάφος *Parhus* urbs Cypri. Pers. 885 Χίος ἡδὲ Πάφος. Fr. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

πάχνην *pruina*. Pr. 26 πάχνην θ' ἔψαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Improprie de sanguine concreto Ag. 512 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνην κουροβόρῳ παρέξει.

παχνόω *congeo*. Passivum improprie Ch. 83 κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. παχνουμένης Photius p. 403, 14 expr. ἀνωμένης. Similia v. in Thes. vol. 6 p. 636.

παχύνω *crassum reddo*. Improprie *augeo*. Suppl. 618 ἱκεῖου Διὸς κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσὶν χρόνον πόλιν παχύναι. ubi in M adscripta coniectura est, γρ. πλατύναι. Schol. expr. εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον μὴ πως αὐξήσει (αὐξήσῃ?) κότον ὁ Ζεὺς, qui hoc potius dicere debebat μὴ πως αὐξήσῃ Διὸς κότον ἢ πόλιν. Nam πόλιν subiectum, κότον obiectum est, ut monuit Oberdickius p. 152. Sept. 770 ὁλος ἄγαν παχνυθείς. ubi schol. ὅταν παχνυθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὁλῳ. Similiter homines divites παχεῖς dicuntur.

παιδαῖμιος i. q. μεταίμιος, *intermedius*. Ch. 589 παιδαῖμιος λαμπάδες πεδάροισι. i. e. quae sunt inter coelum et terram. Praepositionis μετὰ forma Aeolica πεδά τραγίσι non nisi in compositis nonnullis, παιδαῖμιος πεδάροισι πεδόκοις.

πεδάρος i. q. μετέωρος *sublimis*. Ch. 590 παιδαῖμιος λαμπάδες πεδάροισι. Sic Stanleius pro παιδάμοισι (sic), quod est in M, ai tamen in e mutato. πεδάμοισι legit scholiasta, qui expr. αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημεριναί, διορθωτῆς vero adscripsit οἷμαι πέδουροι, ἢ ἡ τὸ σημαίνονμενον μετέωροι. Hoc πέδουρος, quod in versu Aeschyli metrum non fert, annotatur Hesychius et Photius per μετέωρος interpretati.

πεδάροισι i. q. μετάρσιος *sublimis*. Pr. 269 πρὸς πέτραις πεδάροισι. 710 πλεκτὰς στέγας πεδάροισι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. 916 τοῖς πεδάροισι κτύποις πιστός. Ch. 846 λόγοι πεδάροισι θρωσκουσι.

πεδάω *constringo*. Eum. 635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

πέδη *vinculum*. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. ubi M ἀδαμαντίνων πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις (πέτραις pr.), quod correctum est ex schol. Aristoph. Ran. 827. 76 θείνε διατόρους πέδας. Pers. 747 πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν. Ch. 493 πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ὀφ' ἡρέθης. 982 πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ἐυνωρίδα. 645 πέδας μὲν ἂν λύσειεν.

πεδιτήρης *campestris*. Pers. 566 Θρηκῆς ἄμ πεδιτήρης δυσχίμους τε κελεύθους. Vocabulum alibi non lectum.

πεδῖον *planities, campus*. Pr. 793 πρὸς Γοργονεία πεδία Κισθῆνης. Sept. 60 πεδία δ' ἀρηστής ἀφρὸς χραίνει. 738 τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Pers. 487 Σπερχεῖδος ἄρδει πεδῖον. 805 ἐνθα πεδῖον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 297 ὑπερθορούσα πεδῖον Ἀσωποῦ. Fr. 150 δελφινόφρον πόντου πεδῖον διαμειψάμεναι. [σπίδιον πεδῖον Eustath. p. 882, 58 Aeschylus tribuit, qui σπιδῖον μήκος ὁδοῦ dixerat fr. 334.] Fr. 419 αἶλαι πεδία.

πεδιονόμος *in campis habitans*. Sept. 272 τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, πεδιονόμοις τε κἀγοράς ἐπισκόποις.

[πεδιονποκτύπος in M Sept. 83, monstrum vocabuli, de quo v. s. v. ποτιχρίμπτουμαι.]

πεδοβάμων (Dorice pro πεδοβήμων *humiliterpens*. Ch. 591 πτανά τε καὶ πεδοβάμονα.

πέδοι *humiliter*. Pr. 272 πέδοι δὲ βάσαι, ubi πέδοι scribebatur consentiente Eustathio p. 1839, 57, quod correxi ex Ioanne Alex. τον. παραγγ. p. 30, 8 τὰ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω ἔξοι, πέδον πέδοι. "πέδοι δὲ βάσαι" Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεσμῶν. Idem praecipit schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 945, 2; contra inter περισπώμενα numeratur in Reg. prosod. 178. Eadem significatione πέδω dictum legitur Pr. 749 et Sept. 429 πέδω σκήψασα, et similia Ch. 48 πεσόντος αἵματος πέδω. Eum. 267 αἶμα — τὸ διερὸν πέδω χυμένον οἴχεται. 479 ἴδω πέδω πρῶν. 623 αἶμ' ὀυαίμον ἐκχέας πέδω. Soph. El. 747 τοῦ δὲ πίπτοντος πέδω. Eur. Or. 1433 νημά θ' ἴετο πέδω. 1440 θεῖς ἴχνος πέδω, et si qui sunt similes loci, quibus omnibus antiqua restituenda scriptura πέδοι. Idem adverbium duobus aliis locis Aeschyli recte restitutum est ubi nunc πέδον legitur, Ag. 1357 τῆς μελλοῦς κλέος πέδον πατοῦντες, et Ch. 643 τὸ μὴ θέμις — λάξ πέδον πατοῦμεν.

πέδοικος *cohabitans, habitationis socius*. Fr. 48 πεδοίκου χελιδόνος, quod per συνοίκου explicat Hesychius, per μετοικούσης Photius p. 403, 24. Vocabulum aliunde non cognitum, nisi quod πεδάφοικοι cum digammo est in inscr. Argiva ap. Boeckh. vol. 1 p. 33 n. 14 et p. 37 n. 19.

πέδον *solum, terra*, vocabulum poeticum numero tantum singulari dictum. Pr. 734 Εὐρώπης πέδον. Sept. 17 νέους ἔρποντας εὐμενεῖ πέδω. 902 στένει πέδον φίλανδρον. Pers. 683 χαράσσεται πέδον. Ag. 232 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. 526 Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατεῖργασται πέδον. 909 αἰς ἐπέσταται τέλος, πέδον κελεύθου στορνύναι πετάσμασιν. [1092 πέδον βαντήριον vitiose pro πεδορραντήριον, quod v.] 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδω βαλῶ. 1589 πατρῶων αἰμάξαι πέδον. Ch. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. Eum. 786 816 λειχὴν ἀφύλλος, ἀτεκνος — πέδον ἐπισύμενος. 884 τοῦδ' ἀπόξενος πέδου. Suppl. 477 ἄνδρας γυναικῶν οὐνεχ' αἰμάξαι πέδον. Fr. 182 μὴδ' αἵματος ἐπέμψιγα πρὸς πέδω βάλης. 155 πᾶν Ἐρέχθειον πέδον. Ch. 1036 μεσόμφαλον θ' Ἰδρυμα, Λοξίου πέδον. Pr. 734 Εὐρώπης πέδον. Suppl. 260 Ἀπίας πέδον τόδε. Pers. 288 γῆς Ἀχαιίδος πέδον. Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλοῦρον ἦκομεν πέδον. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψασθε γαῖας πέδον; Suppl. 662 πτώμασιν αἱματῖσι πέδον γᾶς. [πέδω et πέδον locis pluribus male scriptum pro πέδοι v. s. hoc v.]

πεδορραντήριον *locus ubi solum conspergitur*. De loco qui sanguine occisi contaminatur Ag. 1091 (ubi praecedat στέγην Ἀτρειδῶν) ἀνδροσφαγείον καὶ πεδορραντήριον, ubi M ἀνδρὸς σφαγείον (correctum σφάγιον) καὶ πέδον (v ex p. f. n. c. t. o) βαντήριον, ubi ἀνδροσφαγείον restituit Dobraeus, ut ἀνδροκτονείον dictum est, ego πεδορραντήριον.

πεδοστιβής *terra incedens*. Pers. 126 πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβῆς λεώς. Suppl. 1000 κνώδαλα πετροῦντα καὶ πεδοστιβῆ,

πεζονόμος *cui terra contigit, terrestris*. Pers. 76 ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμοις ἐκ τε θαλάσσης. πεζός *pedester*. Pers. 19 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοὶ τε βάδην. 469 πεζῶ παραγγεῖλας ἄφαρ στρατεύματι. 558 πεζούς τε καὶ θαλασσίους — νᾶες ἄγαγον. 728 ναυτικός στρατός κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. 719 πεζός ἡ ναύτης δὲ πείραν τήνδ' ἐμῶρανεν τάλας; 721 πῶς δὲ καὶ στρατός τοσούδε πεζός ἤνυσεν περὰν;

πεζοφόρος *limbum ferens s. gestans, fimbriatus*. Hesychius πεζοφόροις ζώμασιν: Αλοχύλων Τοξότιον (fr. 210), ὡς περ πέζαν ἔχόντων τῶν χιτῶνων, τινὲς δὲ ποδήρεσι. πεζοφόρα ζώματα ex Aeschilo memorat Pollux 7, 51. Apud Photium p. 405, 15 πεζοφοροῦσιν (corruptum ex πεζοφόροις) ἦτοι πέζαν ἔχόντων τῶν χιτῶνων. ἢ τοῖς ποδήρεσιν.

πειθάνωρ *viro obediens*. Ag. 1639 τὸν δὲ μὴ πειθάνωρα Ζεῦ Εὐω βαρεῖαις οὐ τι μὴ σειραφόρον κριθῶντα πῶλον.

πειθαρχία *obedientia*. Sept. 224 πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ. Recta haec est scriptura vocabuli, cuius alia exempla v. in Thes. vol. 6 p. 658, non πῖθαρχία, quod probat grammaticus in cod. Paris. 2630 apud Bekker. ad Apollon. de synt. p. 414.

πειθαρχος *obediens*. Pers. 374 πειθάρχῃ φρενί.

πείθω (cum imperfecto ἔπειθον, perfecto πέποιθα, aoristo primo ἔπεισα et ἐπίθησα, altero ἔπιθον, futuro πείσω. Passivi formae πείθομαι ἐπείσθην πεισθήσομαι, medii πείθομαι ἐπιθόμην πείσομαι,) *persuadeo, oratione flecto*. Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις (πείθεις M) νιν. 1064 ἄλλο τιφῶναι καὶ παραμυθεῖν μ' ὅ τι καὶ πείσεις. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πείθει. Ag. 1052 πείθω νιν λόγῳ. Versus interpolatus, qui non persanatur Elm-leii coniectura πείθε νιν. Nam sensus tale quid postulat, εἰδῶ φρενῶν Εὐνεῖσα δέξεται λόγον, ut colligi potest ex v. 1060. Ag. 1212 ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν. 1239 καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. Eum. 84 καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρίῳν δέμας. 724 Μοῖρας ἔπεισας ἀφθίτους θεοὶν ἀβροτούς. Suppl. 518 πείσω τὸ κοῖνον. 615 τοιανδ' ἔπειθε ῥήσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων.

Aoristi ἐπίθησα, cuius participium πηθήσας pro πεισθεὶς vel πειπωθεὶς dictum frequens in poesi epica est, unum apud Aeschylum exemplum reperitur Ch. 618 πηθήσας (sic Abreschius pro πειθήσας) δῦροισι Μίνω. Plura alterius aoristi ἔπιθον exempla sunt. Suppl. 941 εἴπερ εὐσεβὲς πῖθι λόγος. Pr. 204 πῖθῃν Τιτάνας — οὐκ ἠδυνήθην. 559 ἄγαγες Ἰσιόταν πῖθῶν (πείθων pr. M) δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Passivum πείθομαι *persuaderi mihi patior, parco*. Ag. 1049 πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι' ἀπειθοῖς δ' ἰσως. Imperativi πείθου et πείθεσθαι exempla infra afferentur.

Perfecti πέπεισμαι imperativus πέπεισθι est Eum. 579 νεκροῖσι νυν πέπεισθι μητέρα κτανῶν, ubi in M adscriptum est Ζτ. (i. e. Ζῆτει), quia librarum offenderat haec forma, cuius alia exempla nulla reperiuntur. πέπεισθι vel πέποισθι scribi voluit Veitchius *Greek verbs irregular* p. 458. ed. tert. et post Veitchium Gilbertus in Ritschelii Actis Soc. philol. vol. 2 p. 330. Participium est πεπεισμένος Pers. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. 804 κενάσιον ἐλπίσιν πεπεισμένος.

Aoristus ἔπεισθην Eum. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλευμάσιν; Pr. 1014 ἂν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις. 669 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. Ag. 591 φρυκτωρῶν διά πεισθείσα. Futurum medium πείσομαι Ch. 781 σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγους.

Usitatissimum est perfectum medium πέποιθα, quod pro loci cuiusque ratione Latinis reddi potest vocabulis *persuasum habeo, obsequor, credo, confido*. Sic Pr. 225 τοῖς φίλοις μὴ πεποιθέσθαι. Sept. 632 τούτοις πεποιθῶς εἰμι. Pers. 78 ὄχυροῖσι πεποιθῶς στυφελοῖς ἐφέταις. Ag. 668 οὐ πεποιθότες τύχη. Ch. 237 ἀλκῇ πεποιθῶς. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἄρα χρὴ πεποιθέσθαι; καὶ μὴ πέποιθα, τούργον ἐστ' ἐργαστέον. Eum. 439 πεποιθῶς τῇ δίκη. 826 κάγω πέποιθα Ζηνί. Cum infinitivo Sept. 37 ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ Εὐν δίκη τὸν πυρφόρον ἤξειν κεραυνόν. 521 πέποιθα δὴ τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντα — κεφαλὰν ἰάφειν. 530 αἰμὴν, ἣν ἔχει, μάλλον θεοῦ σέβειν πεποιθῶς. Pers. 601 πεποιθήσαν τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐρίειν τύχης. Eum. 598 πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου ἐμπεῖ πατήρ.

Aoristi forma media ἐπιθόμην est, in codicibus tragicorum non raro per diphthongum scripta ne metri quidem ratione habita, ut in versu anapaestico Sept. 1065 εἰσιν. τίς ἂν οὖν τὰ πῖθοιτο; ubi πείθοιτο M, sed apogr. nonnulla πῖθοιτο. Eum. 794 ἐμοὶ πῖθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν, ubi Turnebus correxit quod est in M πείθεσθε. Ag. 206 βάρεια μὲν κῆρ τὸ μὴ πῖθεσθαι. Sic hic quoque Turnebus: in M πείθεσθαι, ipso accentu aoristum πῖθεσθαι, non praesens monstrante πείθεσθαι. Recte vero ib. 943 in initio trimetri (in parte fabulae ex M ablata) πῖθου in apographis. In M fortasse hic quoque πείθου scriptum fuit, ut in reliquis locis omnibus, quorum metrum πῖθου vel fert vel postulat, nusquam vero πείθου postulat, quo indicio usi recentiores editores ubique vocalem simplicem restituerunt. Pr. 1039 simplex πείθου, ubi recte apogr. nonnulla πῖθου. Sept. 712 πῖθου γυναιξί. Ag. 1054 πῖθου λιπούσα τόνδ' ἀμαξήρην θρόνον. Sic utrobique Blomfieldus pro πείθου. Suppl. 527 πῖθου (sic Stanleius pro πείθου) τε καὶ γενέσθω. Denique Pr. 274 πῖθεσθε μοι πῖθεσθε, συμπληρώσατε Blomfieldus pro πείθεσθε μοι πείθεσθε. Eadem codicis inconstantia est apud Sophoclem, de quo dixi in Lex. Soph. p. 394. Librorum in hac re auctoritas prorsus nulla est, quum etiam λειπεῖν et λειπῶν in codicibus antiquis non raro pro λιπεῖν et λιπῶν scriptum reperiat.

πειθῶ *suadela, persuasio*. Pr. 172 μελιγλώσσοις πειθοὺς ἐπασιδαῖσιν. [Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πειθοὶ περιπεμπτα θυσοκέις; male pro πειθοῖ, quod Scaliger restituit.] Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθῶ δολία. Ag. 106 ἐτι γὰρ θεόθεν καταπνεῖαι πειθῶ μολπᾶν (μολπᾶν corr. in M, quod legit scholiasta) ἀλκᾷ (sic Bothius pro ἀλκᾶν) σύμψυτος αἰών. πειθῶ μολπᾶν dicit *fiduciam cantuum*, quia auguria sua rata fore sperat. Recte sensum reddidit scholiasta, etsi accusativum πειθῶ male pro nominativo habuit, πῖθῃ γὰρ με ἢ παρὰ θεῶν πίστις μέλπειν καὶ λέγειν ὅτι εὐ πράξουσιν οἱ Ἀτρεΐδαι δσον ἀπὸ τοῦ σημείου. || Πείθω *Suada*, dea, de qua v. quae collecta sunt in Thes. vol. 6 p. 665. Ag. 385 βιάται δ' ἅ τάλαινα Πειθῶ. Eum. 885 εἰ μὲν ἄγρον ἐστὶ σοι Πειθοὺς σέβας. 970 στέργω δ'

δύματα Πειθοῦς. Suppl. 523 Πειθῶ δ' ἔποιτο. 1040 Πόθος ἄ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοί. Fr. 156 μόνου δὲ (Θανάτου) Πειθῶ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

πείρα *conatus*. Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πείραν εὐ φυλακτέον. Pers. 719 πεζὸς ἡ ναῦτης δὲ πείραν τήνδ' ἐμύρανεν τάλας;

πείρα *cuspis, acies*. Ch. 860 μιανθεῖσαι πείραι κοπάνων ἀνδροδαίκτην. κόπανον, quod proprie *pistillum* significat, de quo v. Thes. vol. 4 p. 1810, de securi dixit Aeschylus. πείραι, quod schol. exp. πείραι αἱ ἀκμαὶ τῶν ἱερῶν, παρὰ τὸ πείρειν· κοπάνων δὲ τῶν κοπτικῶν ἑλῶν, vocabulum est aliunde non cognitum. Nam quod apud Diodorum in Exc. Vat. p. 48 ed. Mai. legitur, ex σπείραις corruptum esse animadvertit L. Dindorfus in Thes. vol. 6 p. 669. nec quidquam tribuendum Lentzii coniecturae (Herodian. vol. 1 p. 263, 14) qui pro corrupto σχεῖρα πείραι Theognostum Can. p. 101, 24 πείρα restitui voluit. Pauwii coniecturam πείραι probavit Blomfieldus, quod pro πείραι κοπάνων μιανθέντων dictum sit, ut Ag. 148 ἐκπατίος ἀλγεσι παίδων pro ἐκπατίων ἀλγεσι παίδων. Sed πείραι debilius est quam quod huic loco conveniat vocabulum et verbis adiectis multo minus aptum quam πείραι ea qua scholiasta accepit significatione.

πειράσμαι *tento, conor*. Cum genitivo, ut apud Homerum aliosque in Thes. indicatos vol. 6 p. 675, Ag. 1401 πειράσθῃ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος. 1663 δαίμονος πειρωμένους. Ch. 513 δαίμονος πειρωμένος. Sine casu Sept. 231 Θεοῖσιν ἔρδειν πολεμίων πειρωμένων, i. e. dum hostes urbem obsident, Cum infinitivo Pr. 325 πειράσμαι, εἰδὼ δύνωμαι, τῶνδ' ἐκλύσαι πόων, nisi sublato ante et post δύνωμαι commate πειράσμαι cum εἰδὼ construendum, ut apud Platonem Leg. 1 p. 638 πειρωμένους ἂν ἄρα δύνωμαι — δηλοῦν. Pers. 850 ὑπαντιάζειν παιδί μου πειράσμαι. Ag. 850 πειρασόμεθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 1638 πειράσμαι ἄρχειν πολιτών.

πεισῖβροτος *hominibus obedientiam improbens*. Ch. 357 μόριμον λάχος περαίων χειρὶν πεισβρότῳ τε βάρτρῳ. Sic Schuetzius pro πεισμβρότον τε βάρτρον.

πείσμα *retinaculum navis*. Pers. 113 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Ag. 195 πνοαὶ νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς. Suppl. 765 πεισμάτων σωτηρία. In M πεισμάτων σωτηρίου. Correctum ex schol. qui annotavit ἀντί τοῦ πείσματα σωτηρία. Probabilius est σωτηρία, quod restituit Turnebus.

πелάγιος *qui in alto (mari) est, marinus*. Mare ipsum sic dixit Pers. 427 κατεῖχε πελαγίαν ἄλα. 467 ἄγχι πελαγίας ἁλός, ut Dioscor. 5, 15 θαλάττης πελαγίας.

πéλαγος *altum (mare), aequor*. Pers. 868 Στρυμονίου πέλαγους Ἀχελωίδες εἰσι πάροικοι. Ag. 659 πέλαγος Αἰγαῖον. Improprie de eo dicitur quod immensum est, unde Hesychius per μέγεθος, πλῆθος explicat. Pr. 746 δυσχειρόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δῦης. Suppl. 470 ἀτῆς δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον. Pers. 433 κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα.

Πελάγων *Pelagon*, n. pr. Persicum. Pers. 958.

πελάζω *appropriquo*. Pr. 712 οἷς μὴ πελάζειν. 807 τούτοις οὐ μὴ πελάζει. Suppl. 300

οὐκουν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκράϊρω βοί; Futuri πελάσω forma Attica πελώ, de qua v. Thes. vol. 6 p. 687, Pr. 282 χθονὶ τῆδε πελώ. Transitive *appropriquare facio, admoveo*. Pr. 155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας. || Forma media πελάζομαι *appropriquo, accedo*. Sept. 144 λιταῖσι σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.

πελάθω *appropriquo*. Fr. 131 τί ποτ' οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν; Est poetica praesentis forma, quae bis legitur apud Euripidem (Hes. 557. El. 1293) et Aristophanem tragicum sermonem imitatum Thesm. 58. || Alia poetica forma est πλάθω, quod v.

πέλανος *libum*. Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦσαι πέλανον. Pers. 524 ἤξω λαβούσα πέλανον ἔξ οἴκων ἐμῶν. De libamine Ch. 92 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. || *id quod concretum est* (τὸ πεπηγός), *liquor spissus*. Eum. 265 de sanguine ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Pers. 816 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγῆς. Ag. 96 φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαῖς, πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. πέλανος in quorumvis scriptorum codicibus proραποχυτό-num est, ut videre licet in Thes. vol. 6 p. 689. Rectum, ut videtur, accentum, πελανός constanter servavit M, πελανὸν πελανός πελάνῳ locis supra allatis, nisi quod in duobus, duplex est accentus πέλανός Pers. 816 et πέλανόν ib. 524. Confirmat Herodianus apud Arcadium p. 64, 13, ubi de nominibus in anos terminatis agit, σεσημειώται τὸ πελανός. Utrumque accentum memorat Eustathius p. 1601, 4 θυσίων ἄς πέλανους τινὲς φασιν ἢ καὶ δευτῶνός πελανούς.

πέλας *prope*. Pr. 125 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς. Sept. 636 κτανὼν θανεῖν πέλας. 669 οἶμαι νῖν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ Euroῦ πέλας αὐγὴν πεσεῖσθαι. Eum. 663 πέλας μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων. 895 μαιμὰ πέλας δίπους ὄφις. Fr. 81 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἶγειν. || Cum genitivo. Pr. 422 Καυκάσου πέλας. Sept. 974 versu corrupto πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν. Pers. 684 τάφου πέλας. Ag. 210 βωμοῦ πέλας. 1038 σταθεῖσαν κτησίῳ βωμοῦ πέλας. 1671 ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eum. 440 ἐστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 257 Παιδῶν πέλας. 308 οἱ Νείλου πέλας. Sic Turnebus pro πέδας. || Cum dativo. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σπὶ πέλας θρόνους ἔχειν. Fr. 101 ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. || Cum articulo ὁ πέλας *vicinus* et frequentius numero plurali οἱ πέλας *alios homines* significans. De utroque v. Thes. vol. 6 p. 631. Aeschylus solo usus est plurali, οἱ πέλας. Pr. 335 ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφως. Eum. 413 λέγειν δ' ἄμορπον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. 504 τὰ τῶν πέλας κακά. Suppl. 373 τοῖς πέλας προσήμενοι.

Πελασγία *Pelasia*, commune pluribus quas Pelasgi habitabant regionibus nomen, de quo v. Thes. vol. 6 p. 692. Pr. 860 Πελασγία δὲ δέεσται. Suppl. 634 τάνδε Πελασγίαν. Sic recte Hermannus pro τάν Πελασγίαν πόλιν, quod est in M illato glossemate, quod suppediaverant versus 912 et 1024, ubi χθόνα et πόλιν τήνδε Πελασγῶν (Argos) legitur.

Πελασγοί *Pelasgi*. Suppl. 253 γένος Πελασγῶν. 327 616 ἀναξ Πελασγῶν. 348 Πελασγῶν

ἀναΕ. 624 δῆμος Πελασγῶν. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν. 967 διε Πελασγῶν. 1024 πόλιν τάνδε Πελασγῶν.

Πελασγός *Pelasgus*, rex Argivorum, qui in scenam prodit in Supplicibus et suum ipse nomen indicat v. 251 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος ἱνις Πελασγός. Suppl. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοί.

πελάτης *accolla*. Pers. 49 ἱεροῦ Τρώλου πελάται. Per ἑνοικοὶ et γείτονες exp. schol.

πέλεια *columba*. Pr. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι.

Πελειάδες *Pleiades*, Atlantis filiae septem inter sidera relatae: quod sidus numero vel singulari Πλειάς vel plurali Πλειάδες dicitur, de quo v. Thea. vol. 6 p. 1179. Pro eo poetae interdum Πελειάδες dixerunt, quod Athenaeus docet 11 p. 491a, allatis Aeschyli versibus (fr. 298), in quibus ἄπτεροι Πελειάδες appellantur διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὄρνεις ὁμωνυμίαν, ut addit Athenaeus.

πελειάς *columba*. Sept. 294 ὑπερδέδοικεν — πάντρομος πελειάς. Suppl. 223 ἐσμός ως πελειάδων.

πελειοθρέμμων *columbas alens*. Pers. 309 ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμνονα. Vocabulum alibi non lectum annotavit Hesychius.

πέλεκυς *securis*. Ch. 889 δοίῃ τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν.

πέλλυτρον *pedale*. Pollux 7, 91 δ δὲ πόδεα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πῖλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιερίσματα, ταῦτα πέλλυτρα καλεῖ ἐν Φρυεῖν Αἰσχύλος (fr. 255) "πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις". Memorat idem 2, 196. Códices partim πέλυτρα. Graviore huius voc. corruptelae sunt in tribus glossis Hesychii πελταῖ, πελλύτα, πελλύγεμα.

Πελοπίδης *Pelopida*. Πελοπίδαι *Pelopsis posterī*. Ag. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπέυχεται. Ch. 503 μὴ ἑαλείψης σπέρμα Πελοπίδων τὸδε.

Πέλωψ *Pelops*, Tantalī Phrygiae regis filius, avus Agamemnonis. Eum. 706 Πέλωπος ἐν τόποις.

[πέλυτρον. V. πέλλυτρον.]

πέλω *sum*, verbum poeticum, cuius duo tantum tempora, praesens et imperfectum, usitata sunt, ab comicis prosaeque orationis scriptoribus alienum, de quo v. Thea. vol. 6 p. 710. Pr. 895 μήποτε μ', ὦ πότνια Μοῖραι, λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἰδοίσθε πέλουσαν. Pers. 526 εἴ τι δὴ λῶον πέλοι. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ Εὐμαχος κείνοις πέλει. Ag. 392 μελαμπηγῆς πέλει δικαιοθεῖς. 500 εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. 939 ὁ δ' ἀφθόνιος γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. 971 τότε ἦδη ψυχὸς ἐν δόμοις πέλει. 1124 ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. Ch. 304 δυοῖν γυναικῶν ὠδ' ὑπηκόους πέλει. 534 οὗτοι μάταιον ἂν τὸδ' ὤσανον πέλοι. Sic correxi pro ἀνδρός — πέλει. Eum. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι καὶ θεοῖς πέλει τοῦ προστρειπιοῦ μῆνις. 281 μητροκτόνον μῖσμα δ' ἐκπλυτον πέλει. 588 τοῦτου δ' οὐτις ἀρνηοῖς πέλει. 910 τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοι. Suppl. 81 πέλοιτ' ἂν ἐνδικοὶ γάμοις. 240 τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὲς ἐγὼ πέλω; 458 τάχ' ἂν γυναικῶν (γυναικὶ Hermannus) ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. 620 ἀμύχανον βόσκημα πημονῆς πέλει. 784 ἀθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ. 801 ὄρνισι δειπνον οὐκ ἀναινομαι πέλει. 988 χώρα δ' ἀχθος αἰεῖζων πέλοι. 1034 στυγερὸν πέλει τὸδ' ἄθλον. 1051

μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἄδε τελευτὰ προτερὰν πέλοι γυναικῶν. || Forma media πέλομαι. Eum. 149 ἐπικόπος πέλει. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει. Utrobique in M πέλη. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τάπ'ι τούτοις ἐυπραεῖς. Suppl. 810 τέλεα δὲ πῶς πελούμενά μοι (μέλη). 122 πελούμενων καλῶς. Fr. 449, 3 (in elegia) Ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

πελώριος *admirandus, suspiriendus, grandis*. Pr. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰστοί. Schol. τοὺς Τιτάνας καὶ τοὺς νόμους αὐτῶν.

Πέλωρος n. pr. V. Οὐδαίος.

πεμπάζω *numero*. Eum. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων.

πεμπαστὴς *qui numeravit, numerator*. Pers. 981 τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν, μύρια μύρια πεμπαστάν. ubi cum accusativo constructum est quem regit verbum πεμπάζω. Schol. μετρητὴν στρατοπέδου, οἷον μυριάδα ἀριθμοῦντα τὰς ὅλας ἡγεμονίας. ἀριθμῆσαι κατὰ πεντάδα ἀνά μυρίους ἔχοντα τοὺς ἀρχομένους.

πέμπτος *quintus*. Pr. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Sept. 526 τὸν δὲ πέμπτον αὐ λέγω, πέμπταισι προσταχθέντα Βορραῖας πύλαις. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν.

πέμπω (cum imperfecto ἔπεμπον, aoristo ἔπεμψα, futuro πέμψω, passivo imperfecto ἔπεμπόμην, perfecto ἐπέπεμψαι, aoristo ἐπέμψην) *mitto*. Pr. 132 κραιπνοφόροι δὲ μ' ἔπεμψαν αὖραι. Sept. 37 σκοποὺς δὲ κάγῳ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα. 435 τοῖσδε φωτὶ πέμπε τίς εὐστήσεται, ubi correxi τοῖσδε τῶδε φωτὶ τίς εὐστήσεται: 443 εἰς οὐρανὸν πέμπει γεγυνά Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. 470 καὶ τῶδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον. [472 πέμπωμ' ἂν ἤδη τόνδε.] 596 τοῦτῳ σοφοῦς τε κάγαθος ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαίνῳ. [650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] Pers. 34 ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμνων Νεῖλος ἔπεμψεν. 54 Βαβυλῶν δ' ἡ πολύχρυσος πάμκικτον ὄχλον πέμπει. 222 πρεμμενὺς δ' αἰτοῦ τὰδε σὸν πόσιν Δαρεῖον ἐσθλά σοι πέμπει. 450 ἐνταῦθα πέμπει τοῖσδε. 624 πέμπε χοᾶς θαλάμους ὑπὸ γῆς. 630 πέμψατ' ἐνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. 645 Γὰ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες — πέμπετε δ' ἄνω τὸν οἶον οὕτω Περεῖς αἰ' ἐκάλυπεν. 939 πέμψω πολὺδακρυν ἱακχάν. 1076 πέμψω τοῖς σε δυσθρόις γόοις. Ag. 59 ὑστερόποινον πέμπει (Ζεὺς) παραβάσιν Ἑρινύν. 61 Ἀτρεΐς παῖδας ὁ κρείστων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεὺς. 111 Ἑλλάδος ἦβας Εὐμφρονε ταγὴν πέμπει — θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. 305 πέμψουσι — φλογὸς μέγαν πῶγωνα. 433 οὐδ' μὲν γὰρ τις ἔπεμψεν οἶδεν. 441 φίλοισι πέμπει βαρὺ (βραχὺ Schuetzius) πῆγμα. 516 ἦρως τε τοὺς πέμψαντας. 853 οἴπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. Ch. 94 τοῖσι πέμψουσιν τὰδε. 180 ἔπεμψε χαίτην. 259 πέμπειν ἔχεις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς. 477 πέμπετ' ἀρωγὴν πασίν. 515 πόθεν χοᾶς ἔπεμψεν; 525 χοᾶς ἔπεμψε τὰσδε. 538 πέμπει τ' ἕπειτα τὰσδε κηδείους χοᾶς. Eum. 12 πέμψουσι δ' αὐτὸν — παῖδες Ἡραίουτου. 35 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. 481 ἀμφοτέρω, μένειν πέμπειν τε τὰσδε, πῆμ' ἀμυχάνως τ' ἔχει. Sic correxi, partim alii praeiunctibus, pro πέμπειν δὲ δυσπῆματ' ἀμυχάνως ἐμοί. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμψει πατῆρ. 669 καὶ τόνδ' ἔπεμψα σὺν δόμων ἐφέστιον. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ

1022 πέμφω τε φέγγη λαμπάδων. Suppl. 39 ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενή — πέμψατε πόντονδε. 196 πλάτα — ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις. 219 ἄλλ' εὐ τ' ἔπεμψεν εὐ τε δεξάσθω χθονί. 968 πέμψον δὲ πρόφρων δευρ' ἡμέτερον πατέρα. 1005 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἐπὶ πᾶς τις παρελθὼν ὁμοατος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Fr. 234 Σφίγγα δυσμεριᾶν πρῦτανιν κύνα πέμπει. 239 οὕτω τις Ἀκτίων' ἄθλος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντ', ἔπεμψεν ἐς δόμους. Passivum Ch. 518 θανόντι δ', οὐ φρονούντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. [Sept. 472 καὶ δὴ πέπεμπτ' οὐ κόμπων ἐν χεροῖν ἔχων, in versu interpolatoris cum elisione vitiosa, quam removit qui in apogr. uno adscripsit γρ. πέπεμπται.]

πέμφιξ (genitivus πέμφιγος syllaba media longa). De hoc vocabulo docte et copiose dixit Galenus vol. 5 p. 454 ed. Basil. (vol. 9 p. 385 ed. Chart.) allatis triplicis significationis exemplis, πνοή *flatus*, ἀκτὶς *radius solaris*, ῥανίς *gutta*, δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς — λέγειν — Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεὶ δεσμῷ (imo λυομένῳ fr. 195) εὐθείαν ἔρπει τήνδ'· καὶ πρῶτιστά μὲν Βορέαδας ἦξει πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι δυστρέφας ἄφρων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς — οὕτω καὶ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις (fr. 169)

ἀς οὕτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται οὐτ' ἀστερωπὸν δμμα Λητώας κόρης.

• ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτὸς φησιν ἐν Προμηθεὶ (fr. 195)

ἔξευλαβοῦ δὲ μὴ σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ' πικρά γάρ, κού διὰ ζῆος ἄτμοι. καὶ ἐν Πενθεὶ (fr. 182) "μὴδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πῆδω βάλης." Primam et secundam significationem annotavit etiam Photius p. 409, 10 πέμφιξ· πνοή. Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

πένθεια *luctus*. Ag. 430 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἐκάστου πρέπει. Vocabulum nusquam alibi lectum.

Πενθεύς *Pentheus*, Echionis et Agauae filius, rex Thebarum. Eum. 26 Πενθεὶ καταρπάσας μόρον. || Πενθεύς inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 182).

πενθέω *lugeo*. Pers. 296 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν; 545 πενθοῦσι γόοις ἀκορέστοις. 579 πενθεὶ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσήκε πενθήσοι τριχί. Suppl. 64 πενθεὶ νέον οἶκτον ἠθέων. Fr. 190 τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σὺ γε, quod Eustathius p. 415, 7 interpretatur, ὡ τράγε, πάνυ στερήσῃ γενεῖου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις.

πένθημα *luctus*. Ch. 432 ἄνευ δὲ πενθημάτων ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

πενθήμων *luctificus*. Ag. 420 ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες πάρεσιν δοκαί. Alibi non legitur.

πενθητὴρ *lugens*. Sept. 1062 σὺ γε μὴν πολλῶν πενθητῆρων τεύξει. Pers. 946 πόλεως γέννας πενθητῆρος.

πενθητῆριος *luctum significans*. Ch. 8 πλόκαμον ἴναχ' ἠρεπτήριον, τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητῆριον.

πένθυμος *lugubris, luctuosus*. Suppl. 549 δακρύνων δ' ἀποστάζει πένθυμον αἰδῷ.

πένθος *luctus*. Pers. 322 Ἀριόμαρδος Σάρδεσιν πένθος παρασχύν. 536 ἄστὺ τὸ Σούσων ἡδ' Ἀγβατάνων πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας. Ch. 17 δοκῷ στείλειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. Ch. 300 πατὴρ πένθος μέγα. Numero plurali 83 κρυφαίοις πένθεσιν παχνομένη. 334 κλύθι νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη.

πένομαι *egeo*. Ag. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Eum. 431 τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει (πένη M). Incerta res est de loco Suppl. 362 sic scripto in M ποτιτρόπαιον αἰδόμενος οὐνπερ | ιεροδόκα θεῶν λή- | ματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἄγνου, ubi quum ab schol. annotatum sit οὐ πτωχεύσεις, Hermannus scripsit verbis, qualia excidisse stropham docet, ex coniectura suppletis οὐ πένει | καλλιπτόμου τύχας | | ιεροδόκα πέλει | θεῶν λήματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἄγνου In qua coniectura si quid veri sit, πένει scribendum erit, non πένει, quae inaudita est futuri forma. Praesens autem πένει, quum pro futuro hic poni potuerit, scholiastae per πτωχεύσεις interpretari licuit, nisi πτωχεύεις scripsit. Lacunam recte indicavit Hermannus et λήματ' revocavit, ab Turnebo aliisque in λήματ' mutatum, quod non debbam retinere s. v. λήμμα. Scholiasta annotavit οἱ θεοὶ δέχονται τὰ ἀπὸ ἀνδρὸς ἄγνου ἱέρα.

πεντάκις *quingies*. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός.

πεντήκοντα *quingaginta*. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός. Fr. 175 θέσποινα πεντήκοντα Νηρηῶν χοροῦ.

πεντηκοντάπαις *quingaginta filios habens*. Suppl. 320 ἀδελφός δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. Sic Heathius pro πεντηκοστόπαις. || *ex quingaginta liberis constans*. Fr. 853 γέννα πεντηκοντάπαις. Sic ex apogr.: πεντηκοντόπαις M et Eustathius p. 37, 22.

πέπαιτερος. V. πέπων.

πέπλος *replus, amiculum*. Est proprie mulierum, sed ab tragicis non raro etiam viris tribuitur. De muliebribus amictulis Sept. 101 πέπλων καὶ στεφάνων, εἰ μὴ νῦν. πότ' ἀμφὶ λίτάν' ἔσομεν; Pers. 125 βροσίνους δ' ἐν πέπλοις πέση λακίς. 182 πέπλοισι Περσικοῖς ἡσκημένη. Ag. 232 πέπλοισι περιπετῇ. 1126 ἐν πέπλοισιν μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. 1580 ὕφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων. Ch. 30 πρόσστερνοι στολμοὶ πέπλων, ubi recte Heimsoethius προστέρωνν στολμῶν, delecto glossmate πέπλων. [1000 ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.] Eum. 352 παλλεῦκυν δὲ πέπλων ἀμοιρος μούνα ἐτύχθην. 635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαιδάλα πέπλω Suppl. 235 ὄμιλον (virginum) πέπλοισι βαρβάροις — χλιόντα. 432 πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. Fr. 411 ἐν μανωστήμοις πέπλοις. [πέπλοις μελαγχίμοις, quod ex Aeschylō affert Eustathius p. 1264, haud dubie ad φάρεσιν μελαγχίμοις spectat, quod legitur Ch. 11.] De veste virili Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 468 ῥήξας δὲ πέπλους. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξε. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν.

πέπλωμα *amictus*, i. q. πέπλος. Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνον πεπλώματος. Suppl. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες ναῖοι μελαγχίμοις γυίοισι

λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Semel apud Sophoclem Tr. 613. καὶ νῦν — πεπλώματι, et post hos apud Eustath. Opusc. p. 271, 88. 296, 26.

πέπρωται *fato constitutum s. destinatum est*. Forma perfecti, cuius de origine hariolantur grammatici in Thes. indicati vol. 6 p. 762. Pr. 512 οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρᾳ πῶς τελεσφόρος κρᾶνα πέπρωται. 519 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν αἰεὶ κρατεῖν; 815 οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, ἴοι, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοισι κτίζαι. Fr. 196 πέπρωται γὰρ σε καὶ βέλλῃ λιπεῖν ἐνταῦθα. Fr. 753 ὅτῳ θανεῖν μὲν ἔστιν οὐ πεπρωμένον. Fr. 299 τὸν πεπρωμένον μόνον. Pr. 103 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα. 518 οὐκ οὐν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. ubi αἶσαν vel μοῖραν intelligitur, ut ἡ εἰμαρμένη sine substantivo dicitur: v. Thes. vol. 6 p. 763. Et genere neutro τὸ πεπρωμένον. Ag. 68 τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 684 προνοίᾳσι τοῦ πεπρωμένου. Suspectum est quod legitur 1657 στείχε καὶ σὺ χολὴ γέροντες πρὸς δόμοις πεπρωμένους. ubi sensus requirit verbum quale est τετραμμένοι, quod coniecit Weyrauchius.

πέπῳν *mitis*. Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπῳν. Comparativus est πεπαίτερος *mitior*. Ag. 1365 πεπαίτερα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκείνους ἦν πεπαίτερος μόνων.

περ particula enclitica quae aliis orationis partibus annectitur, *quamvis, tametsi, licet* significans, de qua Apollonius de synt. p. 265, 9 ἐναντιότητα ὁ πέρ (ἐπαγγέλλεται) μετ' αὐξήσεως ἐμφαντικῇν. Qui frequens eius usus est apud poetas epicos, rarior apud tragicos: de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 752. Semel sic apud Sophoclem Ph. 1068 μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὦν, saepe apud Aeschylum. Sept. 1038 γυνὴ περ οὔσα. Ag. [140] πόσσων περ εὐφρων, ubi πόσσων παρ' εὐφρόνων corrigendum esse ostendi in annot. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἡμέρῳ πεπληγμένος; 1571 τάδε μὲν στέργειν δύσστηλτά περ ὄντα. Suppl. 55 ἀελλπτά περ ὄντα φανείται. Ch. 570 Αἰγισθος εἶπερ οἶδεν ἐκδημός περ ὦν. Sic emendavi pro ἐνδημος παρὼν propter rationes in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII expositas. Fr. 196 ἐνθ' οὐ μάχης, σαφ' οἶδα, καὶ θυρὸς περ ὦν (pro καίπερ θυρὸς ὦν) μέμψαι. Eum. 358 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν. Sic Hermannus pro κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως. || περ post οὐδὲ collocatum, sed ad participium quod sequitur referendum Ch. 504 οὕτω γὰρ οὐ τέθηγκας οὐδὲ περ θανάων. Suppl. 399 οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαίμ' ἂν οὐδὲ περ κρατῶν. || De εἶπερ et καίπερ suis locis diximus. || περ cum adiectivis, pronominiibus et particulis relativis compositum intendit significationem vocabuli quocum conjunctum est: v. οἷσπερ, ὅσοσπερ, ὅσπερ, ὡσπερ, ὡσπερεῖ.

πέρα *terra*. Suppl. 262 Ἄτις γὰρ ἐλθῶν ἐκ πέρας Ναυακτίας. Sic M et Eustathius ad Dionys. Per. 414. χώρας ed. Aldina ex glossemate, quo deceptus Turnebus verba transposuit χώρας γὰρ ἐλθῶν Ἄτις ἐκ Ναυακτίας. Valckenario in Schol. in N. T. vol. 1 p. 331 scribendum videbatur ἔξ ἑρας *ex terra*. πέρας etiam scholiasta legit, qui per πέρας explicat, quod non apparet quomodo πέρα dici potuerit. Adverbium πέραν ἀ πέρα derivat Eustathius p. 306, 23: τὸ πέρην δηλοῖ μὲν τὸ πέραν, ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς: πέρα γάρ

ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται, ἢς ἡ αἰτιατικὴ πέραν. Conf. eundem p. 84, 4. 1475, 42.

πέρα *ultra*. Pr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὥσπας πέρα δίκης. 507 μὴ νῦν βροτοῦς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. Comparativus est περαιτέρω, quod. v.

περαίνω *ad finem perduco, perficio*. [Sept. 1051 Ἐρίς περαίνει μῦθον ὑστάτῃ θεῶν.] Pers. 699 εἰπέ καὶ πέραινε πάντα. Ch. 830 πέραινων ἐπίμομφον ἄταν. Ib. 360 βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὅφρ' ἔζη, μόριμον λάχος περαίνων χερσὶν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ. Sic correxi pro πιμπλάντων, orto ex glossemate πιμπλάνων ad περαίνων adscripto, de quo dixi in Fleckeiseni Annal. vol. 87 p. 79. Dativos πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ restituit Schuetzius. In M πισμβροτόν τε βάκτρον. Suppl. 462 τί σοι περαίνει μηχανὴν συζωμάτων; Passivum Pr. 57 περαίνεται δὴ καὶ ματὰ τοῦργον τόδε. || Pro περᾶν dictum est *pervadendi* significatione Ch. 56 σέβας δ' ἄμαχον (i. e. Agamemnon) ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν, δι' ὧτων φρενός τε δαμίας περαίνων.

περαιτέρω *ulterius, longius*. Pr. 247 μὴ πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;

πέραν *trans*. Ag. 190 Χαλκίδος πέραν. 1200 πόντου πέραν.

πέρας *finis*. Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρος εἶποι.

περάω *progredior*. Pr. 573 ἀλλὰ με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κυνηγετεῖ. || *transgredior*. Pr. 718 δν (ποταμόν) μὴ περάσσης· οὐ γὰρ εὐβατος περᾶν. 790 δταν περάσσης ρεῖθρον. [792 πόντου περῶσα φλοῖσβον, ubi sensus postulat παρείσα, quod restituit Heimsoethius: de quo dicitur s. v. στιβέω.] Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐὰν περᾶν ὁ μάντις. Pers. 65 πετέρακεν μὲν ὁ περσέπολις ἡδὴ βασιλεῖος στρατός εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. 501 περὰ κρυσταλλοπήγᾳ διὰ πόρον. 509 Θρήνην περάσαντες. 721 πῶς δὲ καὶ στρατός τοσούδε πελὸς ἤνυσεν περᾶν; 799 οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων περὰ τὸν Ἑλλῆς πορθόν; Suppl. 549 περὰ δὲ Τεύθραντος ἄστῳ Μυσῶν Λυδία τ' ἀγ' γυάλα. Eum. 940 τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. 633 περῶντι λουτρά. [Ib. 489 περῶντας vitiose pro πορθόντας. V. πορεῖν.] De periculo superando Ch. 270 χρημὸς κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν. † *transgredior*, i. e. *violo*. Fr. 283 τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

πέραγον *arx*. De sedibus deorum Pr. 956 δοκεῖτε δὴ ναῖεν ἀπενθὴ πέραγον.

πέρθω *diruo, vasto*. Pers. 178 Ἰσώνων γῆν οἶχεται πέροσι θέλων. Sept. 325 πόλιν — περβομένην ἀτίμως. Pr. 408 μεγαλοσχίμονα κάρχοιοπρεπὴ περβομένην στένουςα τὰν σάν — τιμάν, ubi περβομένην ex coniectura addidi. De pilis evellendis Pers. 1056 καὶ μοι γενείου πέρθε λευκὴν τριχά.

περί praepositio cum tribus construitur casibus, genitivo, dativo, accusativo.

1. Cum genitivo *de*, saepissime cum verbis dicendi, audiendi, quaerendi, cogitandi. Eum. 114 ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ | ψυχῆς. 952 περὶ τ' ἀνθρώπων φανερώς τελέως διαπράσσουσιν. Suppl. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν. Pleumque nomini suo postpositum in fine versuum per anastrophe. Sept. 248 οὐκοῦν ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλευεῖν πέρι. Pers. 225 εὐ δὲ πανταχὴ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 329 τοιῶνδε

τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην περί. Ag. 843 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζώντος περί | λέγω. 1359 τοῦ δρῶντος ἐστὶ καὶ τὸ βουλευσάι περί. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι περί. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδε σ' αἰροῦμαι περί. 718 βουλευσόμεθα τῆσδε συμφορᾶς περί. 780 μέλει θεοῖσιν ὦν περ ἂν μέλη περί. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι περί. Eum. 617 οὐπώποτ' εἶπον — οὐκ ἄνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως περί. 630 ψήφῳ διαίρειν τοῦδε πράγματος περί. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας περί.

2. Cum dativo *circum*, *circa*. Ag. 1265 περί δέρη στέφη. Eum. 259 περί βρέτει πλεχθεῖς. Fr. 179, 4 περί δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγῆς ἐναυάγησεν — (οὐράνη). || *prae*. Pers. 696 σέβομαι δ' ἄντια λέξαι σέθεν ἀρχαίῳ περί τάρβει. Similiter ἀμφὶ τάρβει dictum Ch. 548. Incerta res est de Ch. 35 τορός γάρ ὀρθόθριε φόβος (sic ex schol. correctum pro φοῖβος ὀρθόθριε) — ἄωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περί φόβῳ, γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνῳ. ubi inepte dictum est φόβος ἔλακε περί φόβῳ (*prae metu*) nec multo melius quod Portus coniecit περιφόβως. [Non minus incertum Pers. 676 περί ταῖ σαι, ubi περιβαλες conieci.]

3. Cum accusativo *circum*, *circa*. Pr. 138 τοῦ περί πᾶσάν θ' εἰλισσομένου χθόνα — Ὁκεανού. Sept. 113 κύμα περί πτόλιν — καχλάζει. 760 δ καὶ περί πρύμναν πόλεως καχλάζει. Ag. 452 περί τείχος θήκας Ἰλιάδος γὰς εὐμορφοὶ κατέχουσιν. Eum. 165 φονολιβὶ θρόνον (θρόμβον Wakefieldus) περί πόδα, περί κάρᾳ. Fr. 271 οἱ περί λίμναν. Cum anastrophe Pers. 61 οὓς περί πᾶσα χθών Ἀσιάτις θρέψασα πόθῳ στένεται. || In tmesis Ag. 1559 περί χεῖρε βαλοῦσα i. e. χεῖρε περιβαλοῦσα. Et praepositione post verbum posita Pers. 872 (πόλεις) ἐηλάμεναι περί πύργον, pro περιεληλάμεναι πύργον, i. e. αἷς πύργος περιελήλαται: de quo supra diximus s. v. ἐλαύνω. Pr. 113. Recte igitur Brunckius περί. περιβάλλω *circumiticio*, *circumdo*. Pers. 748 πόρον μετερρῶμιζε καὶ πῆδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν. Ag. 529 τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν Ζευκτήριον. Ch. 576 νεκρὸν θῆσῳ ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Ag. 1559 in tmesis περί χεῖρε βαλοῦσα. Forma media 1147 περιβάλοντό οἱ περσοφόνον δέμας θεοὶ. Sic Turnebus pro περιβάλοντο. Sept. 853 ὁποῖαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται.

περίβαρος *prae-gravis*. Eum. 161 βαρὺ, τὸ περίβαρον κρῖος. De forma adiectivi alibi non lecti dixit Lobbeckius ad Phryn. p. 539.

περιγραφὴ *lineamentum*, *circumscription*. Ch. 207 δὲ ἐστὸν τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν.

περίδρομος *circumcurrens*. Suppl. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον. || *circumdans*. Sept. 495 περίδρομον κύτος προσηδάφισται κειλογάστορος κύκλου.

περιελαύνω. V. ἐλαύνω.

περίθυμος *iracundus*. Sept. 723 τὰς περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρονος.

περιθύμωας *iracunde*. Ch. 40 μέμφεσθαι τοὺς γὰς νέρθεν περιθύμωας.

περίσταμαι *circumsto*. Fr. 407 ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε.

περίκλυστος *circumfluit*. Pers. 596 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος. (ubi terminatione feminina usin est, ne tria se exciperent vocabula in os terminata, Δῆλοιον περικλύστης est in Il. Homer. in Apoll. 181.) 879 νᾶσοι θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἄλιον περικλύστοι.

περίνα (ομαι) *(forma media) circumhabito*. Suppl. 1021 οἱ χεῖρ' Ἐρασίνου περιναίνονται παλαιόν. Sic Hermannus pro περιναίετε, quod metro non convenit.

περίε *circum*. κύκλῳ περίε *circumcirca*. Pers. 368 ἄλλας δὲ (naves) κύκλῳ νῆσον Αἴαντος περίε (τάξαι). 418 νῆς οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ περίε ζέεινον.

περιοργῶς *vehementer, cupidissime*. Ag. 216 παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμῆν θέμις. Incerta huius loci scriptura est, in quo offendit περιοργῶς illatum post ὀργᾷ, pro quo schol. diversam memorat scripturam αὐδᾷ. ceterum in M περιοργῶς pravo accentu, quum adiectivum non περιοργος sit, sed περιοργῆς.

περίπεμπτος *circumcirca missus*. περίπεμπτα adverbialiter Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυσσκεῖς;

περίπετῆς *cadens circum, circumfusus*. Ag. 233 de Iphigenia πέπλοισι περιπετῆ, quod per periesκεπασμένην explicuit scholiasta.

περιπίτνω *cado circum, circumfundor*. Sept. 834 κακὸν με καρδίαν τὴν περιπίτνει κρῖος, ubi manus recens in M περιπίνει, ut saepe πίνειν pro πίτνειν in codicibus tragicorum.

περιρρήγνυμι *circumcirca lacero*. Sept. 329 περιρρηγνυμένων φαρῶν.

περίρρυτος *circumfluit*. Eum. 77 περιρρύτας πόλεις, nisi περιρρύτους scripsit, ut περιρρύτου χθονός et τῆς περιρρύτου Σκύρου dixit Sophocles Ph. 1 et 239.

περίσεπτος *valde honoratus*. Eum. 1037 τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα. Sic Musgravius: in M περισέπται, adscripto Ζτ. (i. e. Ζήτει).

περισσός *superflue, inutilis*. Pr. 383 de labore inutili μόχθον περισσὸν κουφόνον τ' εὐηθίαν. Sept. 1043 αὐδᾷ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.

περισσόφρων *valde prudens*. Pr. 328 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὦν περισσόφρων —;

περιστέλλω *colo, curo*. Eum. 700 in versibus spuris τὸ μῆτ' ἀναρχον μῆτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλευσὲ βέρβιν. Similia v. in Thes. vol. 6 p. 937.

περιστιχίζω *circumvallo*. Ag. 1383 ἀπείρων ἀμφιβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω.

περίφοβος *pertrepidus, formidolosus*. Suppl. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος. Adverbium περιφόβως Ch. 35 pro περί φόβῳ restituendum esse coniecit Portus.

περίφρων *superbus*. Ag. 1426 περίφρονα δ' ἔλακες. [Suppl. 757 περίφρονες δ' ἄταν ἀνιέρω μένει. quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονες. Sed Aeschylus φουσίφρονες scripserat: v. φουσίφρων.]

[περίχαμπτά Suppl. 856 vocabulum corruptum, nondum probabiliter emendatum.]

περιώδυνος *dolores excitans*. Ag. 1449 μὴ περιώδυνος μὴδὲ δειμιοτήρης.

Περραιβοὶ *Perrhaebi*, gens Thessaliae, de qua v. Thes. vol. 6 p. 997. Suppl. 256 Περραιβὼν χθόνα. Correxī accentum vitiosum Περραιβων. || Περραιβίδες inscripta fuit Aeschylī tragoedia (fr. 183—185). Recta nominis scriptura servata est in Catalogo fabularum: datus Περραιβίων in περραιβοῖς corruptus apud Athen. 11 p. 476. 499, in περρέβην in codice Hesychii s. v. ἀπαιόλη, de quo dixi in Praef. ad Athen. vol. 1 p. IV.

Πέρσαι *Persae*. Genitivus Περσῶν. Pers. 1 15 23 91 157 252 441 512 533 597 714 912 978

1015. Forma Dorica Περσάν Pers. 643 924 1013
Dativus Πέρσαις Pers. 102 281 332 434 514 623
655 693 711 986. Accusativus Πέρσας Pers. 473.
Vocativus Πέρσαι Pers. 140 171 255 259 267 682. ||
Πέρσαι inscripta Aeschyli tragoedia.

περσέπτολις *urbes vastans*. Pers. 65 ὁ περ-
σέπτολις — βασιλείος στρατός.

Περσεύς *Perscus*, Iovis ex Danaë filius
Ch. 831 Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθῶν.

Περσέφασσα *Proserpina*, Iovis et Cereris
filia. Ch. 490 ὦ Περσέφασσα. De variis huius
nominis formis v. Thes. vol. 6 p. 1000.

Περσικός *Persicus*. Pers. 116 Περσικοῦ στρα-
τεύματος. 182 πέπλοισι Περσικοῖς. 248 δράμημα
φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. 335 Περσικῷ
στρατεύματι. 412 Περσικοῦ στρατοῦ. 516 Περ-
σικῷ γένει. 789 Περσικός Λεύς.

Περσίς *Persica*. De terra Pers. 406 Περσίδος
γλώσσης ῥόθος. 59 ἄνθος Περσίδος αἴας. 250
646 1069 1073 Περσίς αἴα || *mulier Persica*. 134
Περσίδες δ' ἄβροπενθεῖς. 155 ἀνασσα Περσίδων
ὑπερτάτη. 288 Περσίδων πολλὰς. 541 αἱ δ' ἄ-
βροποι Περσίδες.

περσονομέομαι *Persarum legibus pareo*.
Pers. 585 τοὶ δ' — οὐκέτι περσονομοῦνται.

Περσονόμος *Persis imperans*. Pers. 919
Περσονόμου τιμῆς μεγάλης.

πέσσημα *casus, lapsus*. Suppl. 937 πολλὰ
γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν. Legitur semel
apud Sophoclem Ai. 1033, saepius apud Euripi-
dem: v. Thes. vol. 6 p. 1003.

πεσσονομέω *calculos dispono, calculis ludo*.
Improprie *instituo, rego*. Suppl. 12 Δαναὸς δὲ
πατὴρ καὶ βούλαρχος τάδε πεσσονομῶν.

πέτασμα *vestis stragula*. Ag. 909 οἷς ἐπέ-
σταλται τέλος πέδον κελεύθου στορνύναι πετά-
σασιν.

πετηνός *volucer*. Sept. 1020 πετηνῶν — ὅπ-
οίωνων. Sic M: in apographis πετεινῶν. Epica
forma est πετεηνός, vulgaris πετεινός: sed At-
tici veteres πετηνός dixisse videntur, quam for-
mam agnoscit Herodianus in Etym. M. p. 666, 35
et praebet navis nomen Πετηνή in inscr. navali
4b, 66 p. 317. 4c et 36 p. 318 319, comparan-
dum cum Πετομένη, quod alius navis nomen est
ib. p. 319 et 481. De quo dixi in Thes. vol. 6
p. 1013. || πετήν i. q. πετεινός. Restitui Suppl.
801 πετήσι δέπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν, pro
ὀρνισι, quia omnes huius carminis trimetri in
strophæ et antistrophæ ex puris compositi sunt
iambis. Hoc vocabulo pro usitato πετεινός usum
esse Hesiodum annotarunt grammatici, de quo
non erat cur dubitaret Lobeckius Paralip. p.
159. Etiam formam monosyllabam πτήν memo-
rant grammatici.

πέτρα *petra, saxum*. Differt a πέτρος eo
quod πέτρος maioris molis lapidem significat,
qui manibus machinisve moveri potest, et raro
pro πέτρα dicitur, quod saxum seu rupem signi-
ficat, quae moveri non potest nisi forte a Cyclope
vel Centimanis montium cacumina delicientibus.
Male igitur πετρών pro πέτρων in M scriptum
est Sept. 673. Pr. 4 πρὸς πέτραις ὕψηλοκρή-
μους. 31 ἀτερπὴ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 56
πασσάλευε πρὸς πέτραις. 146 πέτρα προσανα-
νόμενον. 242 σιδηρόφρων τε κάκ πέτρας εἰργα-
σμένος. 269 πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. 748 τῆσδ'
ἀπὸ στύφλου πέτρας. 968 τῆδε λατρεύειν πέ-
τρῳ. 390 ἀντηγάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἡχώ.
Ag. 1234 Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι.

Eum. 22 Κωρυκίς πέτρα. [693 ἔστ' ἐπώνυμος
πέτρα πάρος τ' Ἀρείος.] Suppl. 350 ἐν πέτραις
ἡλιβάτοισιν. 796 γυπιάς πέτρα.

πετραῖος *saxeus*. Pr. 1019 πετραία δ' ἀγκά-
λη σε βαστάσει. Fr. 305, 5 πετραίαν χιόνα. 306
θρασὺν πετραῖον ὄρνιν.

πετρηρεφής *rupibus tectus*. Pr. 300 πετρη-
ρεφὴ αὐτόκτιτ' ἄντρα. Sic etiam Eur. Cycl. 72
et Μακρὰς πετρηρεφεῖς Ion. 1400.

πέτρινος *saxeus, lapideus*. Pr. 562 χαλινοῖς
ἐν πετρίνοισιν.

πετροκυλιστής. V. Σίσυφος.

πέτρος *lapis*. [Sept. 673 κνημίδας, αἰχμὴν
(sic ex apogr. pro αἰχμῆς) καὶ πέτρων προβλη-
ματα. Sic scripsi pro πετρῶν, quod est in M.
In apographis multis est πετρῶν. Utinamque
explicat Thomas Mag. γράφεται καὶ πετρῶν, καὶ
τὸ μὲν πέτρων εἴποις ἂν οὕτως, τὰ προβλήματα
τῶν πετρῶν ἦτοι τὴν ἀσπίδα, ἣν προβαλλόμεθα
τοῦ σώματος καὶ δι' ἧς τοὺς ἐκ πολεμίων ἡμῶν
ἐπιόντας λιθασμούς δεχόμεθα· τὸ δὲ πετρῶν,
προβλήματα τοὺς διστοῦς νόει.] Pers. 460 πολλὰ
μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἡράσσοντο. Fr. 196,
7 νιφάδι γογγύλων πέτρων.

πεύθομαι *quaero*, poetica praesentis forma
pro vulgari πυνθάνομαι, a qua tempora reliqua
sumuntur. Ag. 617 Μενέλεων δὲ πεύθομαι εἰ
νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἦξει εὖν ὑμῖν.
|| *comperio*. Ag. 987 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων
νόστον. Ch. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. 763
τεθνηκὸς δὲ νὺν τάλαινά πεύθομαι. 839 νέαν
φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς. 850 ὡς αὐτὸν
αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

πευθῶ *nuntius*. Sept. 370 πευθῶ τιν' ἡμῖν,
ὦ φίλοι, νέαν φέρει. Ag. 87 τίνος ἀγγελίας
πευθοὶ περίπεμπτα θυσσεῖς; Sic Scaliger pro
πειθοῖ. Non legitur apud alios scriptores.

πεύκη *picea*. Ag. 288 de taeda ex picea ex-
secta πεύκης (sic Schuetzius pro πεύκη) τὸ χρυ-
σοφεγγές — σέλας. Fr. 167 κόμακες πεύκης οἱ
πυριφλέκτοι.

πευκήεις. Propria significatio est *piceus*.
Acerbi significatione dixisse videtur Orpian.
Hal. 2, 457 κέντρα δὲ πευκήεντα μετ' ἰχθύσιν
ὠπλίσσαντο κυβιδίος cat. quod per πικρά exp.
scholiasta. Eodem sensu Aeschylus Ch. 385
ἐφυμνήσαι γένοιτό μοι πευκήεντ' ὀλολυγμὸν ἄν-
δρός | θεινομένου γυναικὸς τ' ἄλλυμενάς, ubi
quum metrum syllabam primam brevem postulet,
πυκάνεντ' restitui, collato Theognosto Can. p. 23,
12, qui πυκάδες per ἰσχυρόν explicat, ubi de voca-
bulis a πυ incipientibus agit. Miram autem
vocabuli terminationem ne quis librarii errori
tribuat, alter eiusdem grammatici locus impedit
p. 131, 29 τὰ εἰς ἑξ οὐδέτερα — οἷον τὸ Κυνό-
σαργες προπαροξύτονον, καὶ τὸ — πεύκαες, ῥύ-
πας, δονάκαες, ubi πεύκαες (quod πύκαες scri-
bendum) et δονάκαες nihil aliud est quam quod
schol. Homeri Il. 18, 576 (ad verba παρὰ ῥοδανὸν
δονακῆα) memoravit, φησὶ δὲ Διονύσιος γράφε-
σθαι καὶ δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὥς καὶ
τὸν πευκῶνα πευκάεν. Ad significationem quod
attinet, quum non constet πύκη pro πεύκη dictum
esse, fortasse a πύκα est derivandum, ut idem
sit quod πυκνόν: cui Theognosti interpretatio
ἰσχυρόν melius convenit quam adiectivo a πεύκη
derivato, idemque fortasse scholiasta voluit, qui
liberius est interpretatus per πανηγυρικόν, λαμ-
πρόν.

πη (Dorice πᾶ) interrogativum *qua via? qua*

paete?, in codicibus plerumque πῆ, ut Eustathius p. 174, 1 ὑπὸ τῶν τεχνικῶν scribi ait σὺν τῷ ι. In interrogatione indirecta Pr. 99 πῆ ποτε μόχ-
θων χρή τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι, ut Turnebus
correxat pro ποῖ ποτε, quod est in M. 183 δέδια
δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις πᾶ (sic Turnebus pro ὅπα,
quod est in M) ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα
κέλσαντ' ἐσιδεῖν. In interrogatione directa [576
πῆ male pro ποῖ, quod v.]. Ch. 409 πᾶ τις τρά-
ποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ; ubi M πετιστραποῖταν M, ad-
scripto Ζτ. (Ζῆτει): quod in margine correxit
διορθωτής.

πηγαῖος *fontanus, ex fonte manans*. Ag. 901
πηγαῖον ῥέος.

Πηγασταγῶν n. pr. ducis Persici. Pers. 35
Σουσιακάνης, Πηγασταγῶν (hoc accentu apogr.,
Πηγασταγῶν M) Αἰγυπτογενῆς, ubi schol. τινές
διαρροῦσι Σουσιακάνης (scribe Σούσις, Κάνης)
καὶ Πηγᾶς καὶ Ταγῶν. τὰ γὰρ ὀνόματα πέπλακε
καὶ οὐκ ἔστιν Αἰγυπτιακά. πηγασταγῶν duplici
accentu M.

πηγή *fons*. Pr. 89 ποταμῶν τε πηγαί. 434
παγαί θ' ἀγνορύτων ποταμῶν. [Sept. 273 Δίρ-
κης τε πηγᾶς.] Pers. 202 καλλιρροῦ ἐψαυσα
πηγῆς. 311 πηγαῖς τε Νεΐλου γειτονῶν. 613
λίβασιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Eum.
27 Πλειστοῦ τε πηγᾶς. Ad alia translatus Pr.
809, ubi de parte mundi dictum est in qua sol o-
ratur prorsus ἡλίου ναῖουσι πηγαῖς. 110 de ferula
in qua ignem gestaverat Prometheus πυρὸς πη-
γῇν κλοπαίαν. Pers. 238 de metallifodinis ἄρ-
γύρου πηγῇ τις αὐτοῖς ἔστι. 743 de fonte malo-
rum νὺν κακῶν ἔοικε πηγῇ πᾶσιν εὐρήσθαι φί-
λοις. Frequentius de lacrimis dixerunt tragici:
v. Thes. vol. 6 p. 1033. Pr. 401 παρειᾶν νο-
τίους ἔτεγξα παγαῖς. Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσ-
συτοι πηγαί κατεσβήκασιν. In versibus inter-
polatoriis Sept. 584 μητρός τε πηγῇν τίς κατα-
σβέσει δίκη; si μητρός πηγῇν lacrimas patriae
dicere voluit auctor, ut interpretantur scholiastae,
perabsurde est locutus, ut ostendi in Philologo
vol. 16 p. 218.

πῆγμα *firmamentum, pactum*. Ag. 1198 ὄρ-
κου πῆγμα γενναίως παγέν. Sic Auratus pro
ὄρκος πῆμα.

πῆγνυμι *compingo*. Improperie Ag. 1171 ὄρ-
κου πῆγμα (sic Auratus pro ὄρκος πῆμα) γε-
νναίως παγέν. || *infigo*. Eum. 190 ὑπὸ ῥάχιν πα-
γέντες, quod de hominibus dictum est stipite
adacto cruciatis. || *congelio*. Pers. 496 θεός χει-
μῶν ἄωρον ὥρσε, πῆγνυσιν δὲ πᾶν ῥέεθρον.
Ch. 67 de congelato caesi cruore qui elui non
potest 67 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρῦδαν.

πηδάλιον *gubernaculum*. Proprie gubernacu-
lum navis significans de frenis equorum dictum
est Sept. 206 ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία στό-
μα πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. Sic Lachmannus
pro ἄπυον — δία στόμα.

πηδάω *prosilio*. Sept. 459 τρίτος πάλος ἔξ
ὑπτίου πῆδησεν εὐχάλοιο κράνους.

πῆδημα *salvus*. Pers. 95 τίς ὁ κραπινῶ ποδὶ
πῆδηματος εὐπετοῦς ἀνάσσω; 305 πῆδημα κοῦ-
φον ἐκ νεῦς ἀφῆλατο. Ag. 826 πῆδημ' ὀρούσας.

πηλόπλαστος *ex luto factus*. Fr. 373 de
Pandora τοῦ πηλοπλάστου στέρματος θνητῇ γυνή.

πηλός *lutum*. Ag. 495 κάσις πηλοῦ ἔνυουρος
διπᾶ κόνις. Figurata Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλε-
θρίου πηλοῦ πόδα, locutione proverbiali, quam
annotavit Zenobius 3, 62 ἐκτός πηλοῦ πόδας
ἔχεις: ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστῶτων.

πῆμα *damnum, exitium, calamitas*. Frequen-
tissimus vocabuli usus apud epicos et tragicos
de quovis calamitatis genere, rarissimus apud
comicos prosaeque orationis scriptores. Pr. 99
τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω.
103 οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἤξει. 263
ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 316 Ζῆτει δὲ
τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς. 412 μεγαλοστόνοισι
σοῖς πῆμασι συγκάμνουσι θνατοί. 442 τὰν βρο-
τοῖς δὲ πῆματα ἀκούσατε. 472 πέπονθας αἰκές
πῆμα. 691 δυσθέατα καὶ δύσοιστα πῆματα. 745
ἢ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἑρεῖς; 764 αὕτη
γάρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγῇ. 1075 Ζεὺς ὑμᾶς
εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. Sept. 845 ἦλθε
δ' αἰακτὰ πῆματα. 978 δυσθέατα πῆματα. 985
δίγυρα τριπάλτων πημάτων. 1004 πῆμα πατρί
πᾶρευνον. 265 ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον. 477
τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. 706 ἀνθρώ-
πεια δ' ἂν τοι πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 786
πῆματ' ἔρξαντες τόσα. 844 ἢ πολλὰ καὶ παρόν-
τα καὶ μέλλοντ' ἐτι ἡγήσ' ἀκούσας βαρβάροισι
πῆματα. 1026 κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον. 1038
δαίαινε δαίαινε πῆμα. Ag. 346 ἐρηγηρόρος τὸ πῆμα
τῶν ὀλωλότων γένοιντ' ἄν. 574 νικᾷ τὸ κέρδος,
πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει. 629 μακρόν δὲ πῆμα
συντόμως ἐφημίσω. 638 κπευκτὰ πῆματα. 644
τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον. 836 τοῖς
τ' αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται. 850 πείρα
σόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 865 ἐπεισφέ-
ρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. 881 ἀμφίλεκτα
πῆματα ἔμοι προφυνῶν. 1182 ὥστε κύματος δίκη
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε (πῆμα pro τοῦδε Enger.)
πῆματος πολὺ μείζον. Ch. 13 πότερα δόμοισι
πῆμα προσκυρεῖ νέον; 539 ἄκος τομαῖον ἐλπί-
σασα πημάτων. 634 ἤκασεν δὲ τις τὸ δεινὸν αὐ
Λημνίοισι πῆμασιν. 747 ἄλλ' οὐ τι πω τοιόνδε
πῆμ' ἀνεσχόμεν. 796 ζυγόντ' ἐν ἄρμασιν πημά-
των. [Ib. 799 pro βημάτων in scholiastae anno-
tatione per errorem scriptum est πημάτων.] Ch.
1033 τόξω γάρ οὗτις πημάτων προσῖζεται. 1053
οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἔμοι. 1060 ἐλεύ-
θερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. Eum. 481 ubi
in M legitur ἀμφοτέρα, μένειν πέμπειν δὲ (τε
Abreschius) δυστήματ' ἀμηχάνως ἔμοι (ἔχει pro
ἔμοι Butlerus), alii alia coniecerunt, ego πέμ-
πειν τε τάσδε πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. Nam
τάσδε necessarium est videturque legisse scho-
liasta qui αὐτὰς substituit, πέμπειν αὐτὰς ἀμη-
χάνως δυσχερές ἐστιν ἔμοι. Eum. 134 μηδ' ἀγνοή-
σης πῆμα. 750 γνῶμης δ' ἀποῦσης πῆμα γίγνε-
ται μέγα. Suppl. 703 δίκας ἄτερ πημάτων δι-
δοῖεν.

πημαίνω *damno afficio, laedo*. Passivum πη-
μαίνομαι *damnum capio*. Pr. 334 πάπταινε δ'
αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὀδῷ.

πημονή *damnum, noxa, calamitas*. Hoc quo-
que vocabulum ut πῆμα, tragicis usitatissimum.
Pr. 276 ταῦτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον
πημονή προσζάνει. 306 οἷσις ὑπ' αὐτοῦ πημο-
ναῖσι κάμπτομαι. 346 θέλοιμ' ἂν ὥς πλείστοισι
πημονὰς τυχεῖν. 471 ὅτω τῆς νῦν παρούσης
πημονῆς ἀπαλλαγῷ. 512 μυρίαὶ δὲ πημοναῖς
δύαις τε καμφοῖς. (579 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευ-
ξας εὐρῶν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ubi me-
trum postulat πημοσύνας, quod restituit Her-
mannus.) 587 οὐδ' ἔξω μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀ-
λύξω. 965 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθῶρι-
σας. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας
πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. Pers. 293 ὅμως δ'
ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. Ag. 1012 δόμος

πημονᾶς γέμων ἄγαν. 1375 πῶς γάρ τις — πημονῆς (sic Canterus pro πημονῆν) ἀρκύστατ' ἂν φάρεσεν; 1656 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει. Suppl. 451 πημονῆς ἄκη. 620 ἀμύχανον βόσκημα πημονῆς. 1066 ὅσπερ ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο.

πημοσύνη i. q. πημονή. Pr. 1058 ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε. Ib. 579 πημοσύναις pro πημοναῖσιν restituit Hermannus.

Πηγελόπη inscripta fuit Aeschyli fabula, memorata in Catalogo fabularum, cuius unum superest fragmentum (186).

[πήσας Ag. 1624 vitiose pro πταίσας. V. πταῖν.]

πιαίνω *pinguefacio*. Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανὴν χθόνα μάντις κεκευθώς πολεμίας ὑπὸ χθονός. || Improperie *extollo*, *laetifico*. Ag. 276 ἀλλ' ἢ σ' ἐπιανέν τις ἀπτερός φάτις. 1669 πιαίνου μαινῶν τὴν δικήν.

πίασμα (i. longo) *nutrimentum*. Pers. 806 ἔθα πεδίον Ἀσώπος ῥοαῖς ἄρδει, φίλον πίασμα Βιωτῶν χθονί. Per λίπασμα exp. schol. Non legitur alibi.

πιέζω *premo*. Ch. 250 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. 301 καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία. Sic Abreschius pro προσπιέζει.

πιθανός *persuadendi vim habens, ad persuadendum accommodatus*. Ag. 485 πιθανός ἄγαν ὁ θῆλυς ὁρος ἐπινέμεται, ubi alii passive dictum acceperunt *cui facile persuadetur, credulus*, ut Xenophon Cyrop. 2, 2, 10 πιθανοὺς dixit eos qui facile parent s. morigeros, πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσι πως ὥστε πρῶ εἰδέναι τὸ προσταττόμενον πρότερον πειθόνται, quod per εὐπειθεῖς explicuit Photius.

πικρόγλωσσος *amare dictus*. Sept. 787 πικρογλωσσούς ἀράς.

πικρόκαρπος *amaros fructus ferens*. Sept. 693 πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν. Huius vocabuli alterum exemplum est apud Constant. Manass. Chron. 4317 πικροκαρπότερος κλάδος.

πικρός *acerbus, amarus*. Primitivam significationem fuisse *acutus, penetrans*, coniecit Buttmann Lexil. vol. 1 p. 17, ut πικρά βέλεμνα et πικρός διστός Homerus, πικρὰ γλωχίνοι et πικροῦ κνυδόντος (*ensis*) Sophocles dixerunt. Hinc translatus ad saporem, ut Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρὰς οἶνον. et fr. 195 μὴ σε προσβάλῃ στόμα ἐμπίφει (*gutta*): πικρὰ γὰρ κοῦ διὰ ζῶης ἀτμοί. De voce *acuta, flebili, querula* Suppl. 875 χέουσα καὶ πικρότερον οἷζυος νόμον. Sic Hermannus correxit pro ἰυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων οἷζυος ὀνομ' ἔχων. Frequentissimus vocabuli usus est apud tragicos de personis et rebus acriorem dolorem afferentibus. Sic Pr. 178 πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷ. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὡ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστήρης. Sept. 359 πικρόν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων. 730 κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός. 862 ἤκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν. 882 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες. 941 πικρός λυτήρ νεικέων. 944 πικρός δὲ χρημάτων κακὸς दाτητᾶς Ἀρης. Pers. 473 πικρὰν δὲ παῖς ἐμός τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ἤρε. Ag. 169 πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ. 745 γάμου πικρὰς τελευτὰς. Ch. 80 πικρόν (sic Victor. pro πικρὸν) φρενῶν στόγος. Suppl. 475 πῶς οὐχὶ τανάλωμα γίγνεται πικρόν; Infestis. hostilis significatione Ch. 234 τοὺς φιλάτους γὰρ οἶδα νῦν ὄντας πικρούς. Eum. 151 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεύσιν πικρόν. 832 κοῖμα κελαינוῦ κύματος πικρόν μένος.

πικρῶς *acerbe*. Pr. 195 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. 944 τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον. Suppl. 984 καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἔκτενεις φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους.

πίμπλημι *impleo*. Ag. 1398 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων. [Ch. 361 μάριμον λάχος πιμπλάντων χερσὶν πεισιβροτῶ τε βάκτρῳ. ubi emendavi περαίωνων, cuius glossema fuit πιμπλάνων, nunc in M in πιμπλάντων corruptum.] Fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων — δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος. Pers. 133 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πιμπλάται δακρύμασιν.

πίμπρημι *comburo*. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ἡδούντο σουλὰν οὐδὲ πιμπρᾶναι νεώς. Sept. 434 πρήσω πόλιν.

πίναξ *tabula*. Suppl. 946 ταῦτ' οὐ πίναξ ἐστὶν ἐγγεγραμμένα. 463 νέοις πίναξ βρέτεια κοσμήσαι τάδε. ubi schol. καινοῖς ἀναθήμασι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν κοσμήσω. λέγει δὲ ὅτι μετεωρήσω ἑμαυτὸν τῇ ἀγχοῇ.

Πίνδος *Pindus*, mons Thessaliae. Suppl. 257 Πίνδου τε τάπεικνα.

πίνω *bibo*. Sept. 736 ἐπειδὴν — χθονία κόνης πῇ μελαμπαγὲς αἷμα. Sept. 821 πέπωκεν αἷμα γαῖα. Ag. 1188 πεπωκώς — βρότειον αἷμα κῶμος. Eum. 980 πιούσα κόνης μέλαν αἷμα πολιδᾶν. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Fr. 123 καὶ τῶνδ' ἐπινε βρύτον. Futuri medii forma Attica est πίομαι, producta syllaba prima, non πιόμαι, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1099. Ch. 578 ἄκρατον αἷμα πίεται.

πίνος *sordes*. Ag. 776 σὺν πίνῳ χερῶν. πινύσκω *sapere facio, moneo*. Pers. 830 ἐκείνον — πινύσκει' εὐλόγοις νοουθετήμασι.

πιπράσκω *vendo, prodo*. Ch. 132 πεπραμένοι (sic Casaubonus pro πεπραγμένοι) γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον. 916 διχῶς ἐπράσθη ὦν ἐλευθέρου πατρός. Ag. 1041 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ παραθέντα τῆλῃναι.

πίπτω (cum imperfecto ἐπιπτον, perfecto πέπτωκα, aoristo ἔπεσον, futuro πεσοῦμαι) *cado, corruo, pessum eo*. Pr. 919 de Iove de imperio deiiciendo οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκεῖσι τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Sept. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα, i. e. profligata sunt. Pers. 197 πίπτει δ' ἐμός παῖς, i. e. decidit de curru. 252 de exercitu victo τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἰχεται πείσων. 761 de urbe subacta ἔργον —, οἶον οὐδέπω τὸδ' ἄστν Σούσων ἔξεκείνωσεν πείσων. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ πείσοντα θήσομαι, i. e. prospero successu sua, metaphorā ab talis sumpta, qui πίπτειν dicuntur: v. Thes. vol. 6 p. 1105. 447 τὸν ἐν φοναῖς καλῶς πείσοντ' ἄλλοτρίας διαί γυναικός. 885 σύγγρονον βροτοῖσι τὸν πείσοντα λακτιάς πλέον. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πείσοντα. 1319 ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέση. 1385 πεπτωκότε τρίτην ἐπενδίδωμι. 1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πείσων. 1603 πείσοντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 263 de domo s. familia Agamemnonis ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἀρεῖας μέγα δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 287 ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκῶτων. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς — αὐχὴν περεῖσθαι. 934 ὀφθαλμὸν οἶκων μὴ πανώλεθρον περεῖν. 971 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τὸδ' ὑπ' ἄφρονι λύμῃ. Suppl.

450 δεῖ πόττα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς καλά.

Cum adverbis Sept. 358 καρπὸς χαμάδις πεσών. Fr. 155 οὐμός δὲ πότμος οὐρανὸν κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. || Cum praepositionibus. Cum ἀμφὶ Ag. 326 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων. Cum ἀπὸ fr. 41 ὁμβρος δ' ἀπ' εὐνάνετος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαίαν. Cum εἰς Pr. 474 ἐς νόσον πεσών. 478 εἴ τις ἐς νόσον πέσοι. Ag. 999 εὐχομαι δ' ἔξ ἑμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. Cum ἐκ Pers. 313 οἶδε ναὸς ἐκ μιάς πέσον. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσών τρέχω. Ch. 185 ἔξ ὁμμάτων δὲ διψοί μοι πίπτουσί μοι σταγόνας. Eum. 147 ἔξ ἀρκύνων πέπτωκεν. Cum ἐν Pers. 125 βυσσίνους δ' ἐν πέπλοις πῆσση λακίς. Ag. 566 εὐτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύνων νηνέμοις εὐδοῖ πεσών. Cum dativo sine praepositione Eum. 68 ὕπνῳ πεσοῦσαι. Sed Ch. 47 πεσόντος αἵματος πέδῳ et Eum. 479 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδῳ πεσών, et apud Sophoclem El. 747 τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ etsi πέδῳ dici potuit, ut Homerus Il. 5, 82 dixit κυματώεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε et alibi πέσε γαῖη, tamen quod Aeschylus et Sophocles scripserant ΠΕΔΟΙ pari iure pro πέδοι accipi potest, ut s. v. πέδοι ostendimus. Cum ἐπὶ et dativo Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νῦν ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 506 πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Suppl. 90 improprie πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νύτῳ. ubi schol. εἰ δὲ τὸ ἀνυσθῆ τῷ νεύματι τοῦ Διός, ἀσφαλὲς πίπτει καὶ ἐσχημόνως. τὸ γὰρ ἐπὶ νύτῳ πίπτειν τοὺς παλαιστάς ἀσχημόνους ἐστιν. Cum ἐπὶ et accusativo Ag. 1018 τὸ δ' ἐπὶ γὰν ἀπαεῖ πεσὼν θανάσιμον — αἶμα. Cum πρὸς Sept. 185 βρέτη πεσοῦσας πρὸς πολισοῦχων θεῶν. 462 ἵππους — δινεῖ θελοῦσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.

πίσσα *pice*. Fr. 189 λιὰ δὲ, πίσσα κώμολινου μακροὶ τόνοι.

πισσῆρης *piceus, pice obductus*. Ch. 268 θανόντας ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός.

πισσοκώνητος *pice obductus s. circumlitus*. Phœtius p. 430, 24 πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύτῳ ἐπὶ τὰ καίμενα πίσση χρίεται. Αἱ Κρήσσαις (fr. 118). Hesychius, πισσοκωνήτῳ πυρί: πίσση χρίουσιν, ἵνα τάχιον καίηται· κωνήσαι δὲ ἐστὶ τὸ περιενεγκεῖν. et, κωνήσαι: πισσοκοπήσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. καὶ πισσοκωνήτον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσση καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἱ Κρήσσαις καὶ Κρατίνος. Codex αἰσχύλος καὶ κρατίνος κρήσσαις. Quae grammaticorum notationes fortasse sic sunt intelligendae ut Cratinus πισσοκωνήτῳ πυρί, Aeschylus πισσοκωνήτῳ μόρῳ dixerit pro μόρῳ πισσοκωνήτῳ νεκρῶν, qui πισσῆρεις appellatur in oraculo apud Athen. 12 p. 524a. Γεργίθων δὲ φόνος — πισσῆρων τε μόρος.

πίστευμα *fidei pignatio*. Ag. 878 ἐμῶν τε καὶ σὼν κύριος πιστεύματῳ.

πιστεύω *fidem habeo, confido*. Pers. 800 εἴ τι πιστεύσαι θεῶν χρὴ θεσφότοιςιν.

πίστις *fides*. Pers. 443 ψυχὴν τ' ἄριστον κεῦ-γένειαν ἐκπρεπὲς αὐτῷ τ' ἀνακτὶ πίστιν ἐν πρώτοις ἀεὶ. || *id quod fidem facit*. Sept. 54 καὶ τῶνδε πίστις (sic ex Stobaeo pro πύστις) οὐκ ὀκνῶ χρονίζεσθαι. Fr. 290 οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.

πιστός (ab verbo πίνω) *potabilis, potulentus*. Pr. 480 οὐκ ἦν ἀλέξῃμ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὐτε πιστόν.

πιστός *fideliis*. Pr. 969 πατρὶ φῶναι Ζηνὶ

LEXICON AESCHYLEUM.

πιστόν ἄγγελον. Sept. 20 ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους πιστούς ὅπως γένοιθε πρὸς χρέος τὸδε, ubi emendavi ὅπως γένοιθε πρὸς χρέος πιστοὶ τὸδε. 66 πιστόν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἔξω. Ag. 606 γυναῖκα πιστήν. 1442 πιστὴ ἔυνευνος. Ch. 243 πιστός δ' ἀδελφός ἦσθα. Eum. 291 πιστόν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 670 ὅπως γένοιτο πιστός ἐς τὸ πᾶν χρόνου. Suppl. 177 ἔυν φρονούντι δ' ἤκετε πιστῷ γέροντι. τὰ πιστά de amicis s. consiliariis regis Persarum dictum Pers. 2 τὰδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων — πιστά καλεῖται. 528 ὡμὰς δὲ χρῆ — πιστοῖσι πιστά ευμῆρεϊν βουλευόμενα. 681 ὦ πιστά πιστῶν ἡλικίς θ' ἤβης ἔμης. 980 τὸν σὸν πιστόν πάντ' ὀφθαλμῶν. De iisdem Xenophon Anab. 1, 5, 15 Κύρος — σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἦκεν ἐλαύνων ἐς τὸ μέσον. || *fide dignus, certus*. Ag. 272 ἦ γὰρ τι πιστόν ἐστι τῶνδε σοὶ τέκμαρ; 352 ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστά θεσπίζειν δοκεῖς. Ch. 901 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα, πιστά δ' εὐορκώματα; Suppl. 55 πιστά τεκμήρια. 461 εἰ μὴ τι πιστόν τιδ' ὑποστήσεις στόλῳ. Fr. 295 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ καὶ πιστόν οὐδὲν μάλλον ἢ καπνοῦ σκιά. || τὰ πιστά substantive dictum *fida, ea quibus fidee quis possit, fidei pignora*. Ag. 651 εὐνώμοσαν γὰρ — πῦρ καὶ θάλασσα καὶ τὰ πιστ' ἐδειξάτην. Eum. 673 καὶ τὰδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστά τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους. Ch. 397 πιστά γένοιτο χώρα. || πιστός *confisus, fretus*. Pr. 917 τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστός. Pers. 55 τοξουλκῷ λήματι πιστούς.

πίστωμα *id quo rei alicui fides fit, fides, confirmatio*. Eum. 219 Ἦρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Ch. 977 ὄρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν. Ad homines quibus quis fidem habet translatum Pers. 171 Πέρσαι, γηραλὰ πιστώματα, quisenēs v. 2 τὰ πιστά appellantur, de quo ineptit schol. Πίστειρα κατὰ συγκοπήν. ἐστὶ δὲ Περσικὴ πόλις. πίσυνος *confisus, fretus*. Sept. 212 θεοῖς πίσυνος. Pers. 112 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Suppl. 351 ἀλκὰ πίσυνος.

πίτνω *cado*. Est poetica verbi πίπτω forma (ut μῖμνω pro μένω), qua tragici saepe sunt usi. Frequens autem in codicibus tragicorum accentus vitium est πινεῖν et πινῶν pariterque in compositis ἐμπίνω et προσπίνω. Rectum accentum plerumque servarunt antiquiores codices, inter eosque Mediceus Sophoclis, et testantur grammatici veteres: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1128 post Elmsleium ad Eur. Heracl. 77 et Med. 53. Aeschyli exempla sunt Sept. 759 τὸ μὲν πίνων, ἄλλο δ' αἰερεῖ τριχάλον. Ag. 1532 πίνοντος. Eum. 515 ἐπειδὴ πίνει (πινεῖ M) δόμος Δίκας. Cum εἰς Ch. 1056 παραγμός ἐς φρένας πίνει (hic quoque πινεῖ M). Cum ἐν Ch. 36 φόβος — περὶ φόβῳ γυναῖκεῖσιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίνων (πινῶν M). Ag. 1128 πίνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει, ubi πίνει a m. pr. M, in πίπει (i. e. πίπτει) mutatum ab secunda.

τίτλος, quod proprie sonum aquae remo percussae significat, de remis ipsis et remigio dixerunt tragici (v. Thes. vol. 6 p. 1131) et ad alia transtulerunt. De strepitu manuum *pulsantium* dictum est Sept. 856 ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερσὶν τίτλων, ut Hesychius exp. συστροφὴν τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται, et Pollux 2, 147 τὴν συνεχὴ τῶν χερῶν συναγωγὴν πυκνῶς εἰς πληθὸς ἐπιφερομένων. Pers.

975 πάντες ἐνι πιτύλῳ — τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρω. ubi schol. Byzantinus exp. τῷ θορύβῳ τῆς μάχης καὶ τῇ κρουγῇ.

πίτυς *pinus*. Fr. 249 κρεμαστά τόξα πίτυος ἐκ μέλανδρου.

πιφαύσκω *ostendo*. Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων. Ag. 23 ὦ χαῖρε λαμπτήρ νυκτός ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων. [|| *indico, denuntio*. Ch. 279 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε.] || *edico, tubeo*. Eum. 620 βουλὴ πιφαύσκει δ' ὅμῳ ἐπισπένθαι πατρός. Hoc verbo epicorum exemplo usus est Aeschylus, nusquam Sophocles et Euripides.

πίων (ι) *pinguis*. Ag. 820 σποδὸς προπέμπει πίονας πλοῦτου πνοάς.

πλαγκτός *vagus, errabundus*. Pers. 277 πλαγκτοῖς ἐν διπλάκessin. de quo loco dixi s. v. διπλάξ. Ag. 593 πλαγκτός οὐς' ἐφαινόμην.

πλάζομαι *vagabundus iactor, circumerro*. Aberrandi s. privandi significatione cum genitivo constructum est Sept. 784 πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρείσσοτέκνων ὁμμάτων (sic Blomfieldus pro δ' ἀπ' ὁμμάτων) ἐπλάγχθη.

πλάθω (longo α) *appropriquo*. Verbum poeticum pro πλάζω dictum, cuius forma activa praesentis usi sunt Sophocles et Euripides, aoristi forma passiva, significatione intransitiva, iidem et semel Aeschylus Pr. 896 μῆδ' ἐπλάθειν γαμέτῃ τινι τῶν ἐξ οὐρανοῦ, quod πλάσθειν scriptum in arographis pluribus eodem errore quo librarii adiectivum eiusdem stirpis ἀπλάτος plerumque in ἀπλάστος corruerunt. Ad hoc verbum haud dubie referendum quod legitur Ch. 588 πόντια τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμοι λαμπάδες πεδάσοι, quae Hermannus convenienter versibus antistrophicis sic correxit κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι καὶ cet. Nam quod quibusdam placuit πλάθουσι pro πλῆθουσι dictum esse, ut Hesychius πλάθους per πλῆθους explicuit, Dorismum infert ab tragicis alienum.

πλανάω *vagari s. oberrare facio*. Pr. 573 ἀλλά με τὰν τάλαιναν — πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. || πλανάομαι *circumerro*. Pr. 275 ταῦτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοι' ἄλλον πημονὴ προσζῖνει. 565 ὅποι γῆς ἡ μογερά πεπλάνηται. || *mente erro, decipior*. Pr. 473 πλανᾷ, κακὸς δ' ἱατρός ὡς τις ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς.

πλάνη *error s. erratio*. De errabundo et vago itinere Pr. 576 ποῖ μ' ἄρουσι τηλέπλανοι πλάναι; Sic ex arogr. pro πλάνοι. 585 ἄδην με πολὺπλανοι πλάναι γεγυμνάκασι. 622 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον. 738 τὰσδ' ἐπέρριπεν πλάνας. 784 γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην. 788 πολὺδονον πλάνην φράσω. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης.

πλάνημα i. q. πλάνη, *error s. erratio*. Pr. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἰμι τέρμα σὼν πλανημάτων. [π λ α ν ο σ τ ι β ῆς *vagis cursibus peragratu*s. Eum. 76 τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.]

πλάξ *planities*. Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα. 952 νυχτὴν πλάκα κερσάμενος. Eum. 295 Φλεγραιὰν πλάκα.

πλάσσω *figo*. Pr. 1030 ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος.

[πλάστιγ' *scutica, flagrum*. Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθέν δέμας, in versibus veteris interpolatoris, qui vocabulum, quod *lancem librae* significat, alienum iu sensum detorsit, quem

ex Aeschilo Etymol. M. p. 674, 20 annotavit, πλάστιγ' ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλῆσσειν παρ' Ἀλσχύλῳ. et fortasse Hesychius quoque, qui pariter πλάστιγ' inter alia per μάστιγ' interpretatur, quo ipso Aeschylus, si haec scripsisset, haud dubie usus erat, ut tribus aliis in trimetris (Pr. 682. Sept. 608. Ag. 642) μάστιγι θεία, θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ et διπλῇ μάστιγι ('Ἀρεως) dixit. Neque aliter Lycophro, qui ἀγηλάτῳ μάστιγι dixit v. 436.

[πλάστος vitiose pro πλατός, quod v.]

πλάτη *extrema et latior pars remi, remus*. Forma Dorica Suppl. 134 πλάτα μὲν οὖν λινοραφὸς τε δρόμος ἅα στέγων δορός. Ag. 695 κατ' ἴχνος πλατάν (sic Heathius pro πλάταν) ἀφαντὸν κέλαντες.

πλάτος *cui appropinquari potest*. Photius p. 432, 14 πλατά: προσπελαστά, quod male et contra seriem πλαστά scriptum est apud Hesychium, pariterque apud Aeschylum Eum. 15 βέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν, cui πλατοῖσι restituit Elmsleius ad Enrip. Med. 149, ubi de errore simili libriorum ἀπλάτος in ἀπλάστος corruptum exprobat. De accentu v. Arcadium p. 79, 13.

[πλατύνω. V. παχύνω.]

πλατύρρους *late fluens*. Pr. 852 πλατύρρους Νεῖλος.

πλατύς *latus*. Pers. 875 Ἑλλάς τ' ἀμφὶ πόρον πλατύν.

Πλειάδες *Pleiades*. Ag. 826 ἀμφὶ Πλειάδων δύνει. Est nomen sideris, quod Latini *Vergilias* dixerunt, Graeci numero vel singulari Πλειάς, vel plurali Πλειάδες, interdum etiam Πελειάδες: v. quae s. v. Πελειάδες diximus.

Πλεισθένης *Plisthenes*, Atrei filius. Ag. 1602 τὸ Πλεισθένου γένος.

Πλεισθενίδαι *Plisthenidae, Plisthenis poster*i. Ag. 1569 δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν. Sic Triclinius pro Πλεισθενιδῶν, forma Dorica ab his anapaestis aliena.

πλειστήρης *plurimus, longissimus*. De tempore Eum. 763 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. Non legitur alibi.

πλειστηρίζομαι *maximi aestimo, glorior, maxime auctorem habeo*. Ch. 1029 καὶ φίλτρα τόλμης τῇδε πλειστηρίζομαι τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν. "Notior forma est πλειστηριάζειν, quod idem valet ac ἀνατιμάσθαι καὶ τὸ τῷ πλεόν διδόντι πιπράσκειν, teste Polluce 7, 14. Vide locos allatos ad Hesychium s. v. πλειστηριαζόμενος." BLOMF.

πλείστος *plurimus*. Est superlativus adiectivi πολὺς. Pr. 346 θέλοιμ' ἄν ὡς πλείστοις πημονάς τυχεῖν. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων. Sept. 549 ὡς πλείστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλείστα. Pers. 284 ὡς πλείστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. 327 εἰς ἀνὴρ πλείστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 490 ἔνθα δὴ πλείστοι θάvon. Eum. 632 τὰ πλείστ' ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη.

Πλείστος *Plistus, fluvius Phocidis*. Eum. 27 Πλείστου (sic Turnebus pro πλείστους). Stantleius Πλείστον, ut in aliorum scriptorum codicibus plerumque Πλειστός scribitur: v. Thes. vol. 6 p. 1181. Utrumque accentum probarunt grammatici, ut docet Etym. M. p. 676, 5 Ἀπολλώνιος (Arg. 2, 711) "πολλὰ δὲ Κυρῦκται νύμφαι Πλειστοῖο θυγάτρεις." τινὲς ἀναγινώσκουσι προ-

περισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός δευτώνως· ἐστὶ δὲ ποταμός ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου Πλειστός βαρύνει.

πλείων *amplior*. Adiectivi πολὺς gradus comparativus est πλείων et genere neutro πλέον. Attici etsi saepissime πλέον pro πλείον dixerunt nec raro vocalem simplicem in casibus admisserunt triasyllabis πλέονος πλέονι et ceteris, in nominativo tamen πλείων et formis contractis πλείω et πλείους diphthongum praetulerunt: quod recte observanti Reisigio Coni. in Aristoph. p. 43 non debet repugnare Elmsl. ad Eur. Med. 88. Nam quod tragici interdum πλέων πλέω πλέους dixisse vulgo creduntur, partim criticorum nititur erroribus, partim vitiosa scriptura librorum. Sic ter peccatum aequale Aeschylum est, Ag. 868 ἀνὴρ ὅδε τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. 1068 οὐ μὴν πλέω ῥίψας ἀτμισσθήσομαι. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυσις, ὧ (sic Casaubonus pro οὐ) ξένοι, χρόνῳ πλέω. quibus locis omnibus πλέον restituendum esse videtur. Reliqua Aeschyli exempla haec sunt: πλείων *amplior*. Pr. 818 σχολή δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Pers. 791 εἰ στρατεύμα πλείον ἢ τὸ Μηδικόν, nisi πλείον ἢ ex glossemate illatum est pro πληθύει, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quinae p. LXIX. Pr. 843 δέρεται πλείον τι τοῦ πεφασμένου. Sept. 190 οἶκός καὶ πόλις πλέον κακόν. Pers. 631 εἰ γὰρ τι κακὸν ἄκος οἶδε πλέον. 1032 καὶ πλέον ἢ παπαὶ μένουν. Ag. 292 in versu interpolatoris πλέον κάουσα τῶν εἰρημένων. 533 ἐξεύχεται τὸ δράμα τοῦ πάθους πλέον. 558 πλέον στύγος. 1027 εἰργε μὴ πλέον φέρειν. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τὸ δ' ἐν βροτοῖς θεὸς τε καὶ θεοῦ πλέον. Eum. 621 ὄρκος γὰρ οὐτὶ Ζηνὸς ἰσχύει πλέον. || πλείονα *plura*. Ag. 759 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 894 πάθος ὁρώσα πλείω τοῦ εὐν-εῦδοντος χρόνον. Cum articulo τὰ πλείω Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. || πλέον adverbialiter *magis*. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 476 θαυμάσεις πλέον. Ag. 885 τὸν πεσόντα λακτῖσαι πλέον. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. 1205 ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὐ πράσων πλέον. Ch. 902 ἀπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡ-γοῦ πλέον. Eum. 163 κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. quod πέρα δίκης dixit Prom. 30, unde hic quoque δίκας πέρα coniecit Heimsoethius p. 103, collato Hesychio qui πέρα per πλέον explicat. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τὸ δ' εἰδείην πλέον. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Eum. 226 σὺ δ' οὐν δικωε καὶ πόνον πλέον τί-θου, ubi Auratus πλέω coniecit, quod πλείω dicen- dum fuisset. Heimsoethius hic quoque πέρα. Fortasse πόνου scribendum. De πλέων tribus versibus Agamemnonis restituendo v. s. v. πλείων.

πλεκτανών vel πλεκτανών *instar cirrurum implexico*. Ch. 1049 πεπλεκτανωμένα πυκνοὶς δρά-κουσιν. Probabilior forma est ab Schneidero restituta πεπλεκτανωμένα, quae legitur ap. Hip- pocr. p. 279, 118, ἐστὶ δὲ πολύρριζος διὰ τοῦ ἥπατος πεπλεκτανωμένη.

πλεκτάνη *spira*. Sept. 495 ὄρεων δὲ πλε-κτάναις περίδρομον κύτος προσηράφισται. || *sipho*. Fr. 280, 3 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον, quam locutionem et alia in hoc fragmento notat Longinus de subl. 3, 1 verbis οὐ τραγικά ἐστὶ ταῦτα, ἀλλὰ παραπράγωσα — τεθλόωται γὰρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται.

πλεκτή *spira*. Ch. 248 θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης.

πλεκτός *textilis*. Pr. 709 πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. Pers. 610 ἀνὴρ τε πλεκτάς.

πλέκω *necto*. Improprie de dolis nectendis Ch. 220 ἀλλ' ἢ δόλον τιν', ὧ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ πλέκεις; Fr. 312 δεινοὶ πλέκουν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Passivum Eum. 259 περὶ βρέτει πλε-χθεὶς θεὰς ἀμβρότου, i. e. simulacrum amplexus. [Fr. 208 πεπλεγμένην, ubi Schweigh. πεπληγμέ-νην restituit.]

πλεύμονες *pulmones*. Sept. 61 ἱπικῶν ἐκ πλευμόνων, ubi in apographis plerisque πνευ-μόνων, quas formas grammatici recte sic distin- guunt ut πλεύμων Atticae, πνεύμων, quod sae- pissime intulerunt librarii, vulgari dialecto tri- buatur, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1261. Ch. 639 τὸ δ' ἄρχι πλευμόνων· εἰφος διανταῖαν δευ- πευκὲς οὐτᾶ.

πλευρά *latus*. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μαχα- λιστήρας βάλε. Eum. 842 875 τίς μ' ὑποβύεται πλευράς ὀδύνα; || Alterius formae πλευρόν unum est apud Aeschylum exemplum fr. 208 μέσακτα πλευρά (ὄρνιθος).

πλευρώματα *latera*. Sept. 890 ὁμοσπλάγχων τε πλευρωμάτων. De lateribus lebetis Ch. 686 λέβητος χαλκίους πλευρώματα. Similiter Arche- stratus ap. Athen. 7 p. 310 d ὄσσα δ' ἂν ἐν λο- πάδος κοίλης πλευρώμασιν ἔψης. Nam sic Iacobi- sius correxit pro πληρώμασιν.

πλέω *navigo*. Pers. 381 πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 691 ἐπλεύσε Ζεφύρου γίγαν-τος αὐρά. 744 ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἐπλεῖ. Suppl. 744 ἐπλεύσαν ὡδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ.

πλέως (casibus reliquis partim ab hac forma partim ab nominativo non usitato πλέος sumitis, ut exempla infra afferenda et alia in Thes. vol. 6 p. 1191 allata docent) *plenus*. Pr. 42 αἰεὶ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. 953 φρονήματος πλέως ὁ μῦθος ἐστίν. 696 φόβου πλέα τις εἰ. Sept. 603 ναῦταισι θερμοῖς καὶ πανουργίας πλέως. Sic correxi quod est in M πανουργίαι τινὶ. Nominativo πλέω usi sunt Sophocles et Euripides, dativum πλέως pro πλέως Cratino apud Athen. 9 p. 410 d restituit Meinekius. Pers. 603 ἐμοὶ γὰρ ἦδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Fr. 76 πλέω γράσου.

πληγή (Dorice πλαγά) *plaga, ictus, vulnus*. Sept. 796 πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίῳ πολλὰισι πληγαῖς ἀντλον οὐκ ἐδέετο, [Sept. 895 διανταῖαν λέγεις πλαγάν. ubi πλαγάν ex glossemate illatum delevit Elmsleius.] Pers. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 304 πληγῇ δορός. 906 μαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίασιν 1053 οἱ στονδέσσα πλαγά. Ag. 367 Διὸς πλαγάν ἔχουσιν εἰπεῖν. 1292 ἐπέυχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1343 πέπληγμαί καιρίαν πληγὴν (πλευρῶν Weilius) ἔσω. 1344 οἶγα, τίς πληγὴν αὐτεῖ καιρίας οὐταρμένος; Ch. 232 σπάθης τε πληγὰς. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φρονίαν πληγὴν τινέτω. 468 παράμουςος ἄτας (ἄτης M) αἱματόδεσσα πλαγά (πληγῇ, sed superser. duplici α, M). Eum. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάδε καρδίας ὅθεν. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βίθου.

πλήθος *multitudo*. Pers. 40 δεινοὶ πλήθος τ' ἀνάρητοι. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πλήθος. 334 πόσον τι πλήθος ἦν νέων Ἑλληνίδων; 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκαστι βαρβάρους ναυ-σὶν κρατῆσαι. 342 χιλιάς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆ-θος. 352 πλῆθει καταυχήσας νέων. 413 ὡς δὲ

πλήθος ἐν στενῷ νεῶν ἡθροιστο. 429 κακῶν δὲ πλήθος. 432 πλήθος τοσοῦτάρριθμον ἀνθρώπων. 477 τοσόνδε (τοσῶν δὲ Μ.) πλήθος πημάτων ἐπέσπασε. 803 πλήθος ἐκκρίτον στρατοῦ. Suppl. 469 κακῶν δὲ πλήθος ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται.

πληθύνω *multus sum, frequens sum*. Ch. 1057 αἶδε (Furiae quas irrumpentes conspiciere sibi videtur Orestes) πληθύνουσι δὴ. Ag. 869 ὡς ἐπλήθυνον λόγοι.

πληθύνω *multum facio, multiplico*. Passivum Suppl. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπῃ πληθύνεται (πληθύνεται M.), i. e. in utram partem populi voluntas magis inclinēt, sive, ut schol. πότερον πλείους οἱ συμαχοῦντες ἤμιν ἢ ὀλίγοι. Similiter Ag. 1370, ubi chori personae sententiam viritum dicunt, is qui postremus loquitur, ταύτην (τὴν γνώμην), inquit, ἐκταίνει πάντοθεν πληθύνομαι.

πλήθω *plenus sum*. Pers. 272 πλήθουσι νεκρῶν δυσπότης ἐφθαρμένων Σαλαμίνος ἀκταί. 420 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. Ag. 1220 χείρας κρεῖων πληθόντες οἰκείας βορᾶς. [Ch. 589 πλάθουσι male a quibusdam pro πληθύνουσι est acceptum, de quo dixi s. v. πλάθω]

πλημμυρίς *exundatio*. Ch. 186 σταγόνες ἀφαρκτοῖ δυσχίμου πλημμυρίδος. Syllaba media brevis est apud Homerum, longa apud tragicos, anceps apud Apollonium Rhodium.

πλήν *praefer*. Pr. 49 ἀπαντ' ἐπράχθη πλήν θεοῖσι κοιρανέιν. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλήν ὅταν κείνῳ δοκῇ. 770 οὐ δῆτα πλήν (in aragr. multis pr(v) εἰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ. 519 τί γάρ πέπρωται Ζηνὶ πλήν ἀεὶ κρατεῖν; Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλήν τεύχειν κακά; 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλήν γάμου τυχεῖν. || Cum genitivo Pr. 50 ἐλεύθερος γάρ οὔτις ἐστὶ πλήν Διός. 63 πλήν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλήν ἐμοῦ. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναται ἂν αὐτῷ πλήν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. Ag. 166 οὐκ ἔχω προσεῖκάσαι πᾶντ' ἐπισταθώμενος πλήν Διός. 553 τίς δὲ πλήν θεῶν ἀπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; 633 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς — πλήν τοῦ τρέφοντος Ἥλιου χθονὸς φύσιν. Ch. 172 οὐκ ἐστὶν ὅστις πλήν ἐνός (sic Dobraeus pro ἐμοῦ) κεῖραιτό νιν.

πλήρης *plenus*. Pr. 144 ὀμίχλα προσῆξε πλήρης δακρύων.

πληρῶν *impleo*. Sept. 32 πληροῦτε θωρακεῖα. 464 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον νόμον, μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. Ag. 313 τοιοῦδε τοῖ μοι λαμπαδηφόρων νόμοι, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει Ἑλπίς προσῆει χειρὸς οὐ πληρούμεν. Eum. 568 σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρούμένη. 570 πληρούμενου γάρ τοῦδε βουλευτηρίου. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος ἀγνοῦ νόματος πληρούμένη. || *plenum reddo*. Sept. 477 θανῶν τροφεῖα πληρῶσει χθονί.

πλησίον *prope*. Pr. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ.

πλησίος *vicinus*. Eum. 195 de templo Apollinis χρηστήριοις ἐν τοῖσδε πλησίοις, ubi πλησίοις ex aragr. legitur: πλησίοις M. Suspectum tamen hoc est epitheton inutile, quod in plousiois mutabat Pauwius.

πλήσσω *ferio, percutio*. Fr. 270, 2 ὄνθω σε πλήξει. Passivum Sept. 607 πληγείς θεοῦ μᾶστιγι. Fr. 179, 4 περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγείσ' ἐναυάγησεν ὀστρακομένη (οὐράνη). 129, 2 πληγόντ' ἀτράκτω τοεικῷ τὸν αἰτόν. Sept. 896

διανταίαν λέγεις πλαγὰν δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω, ubi πλαγὰν ἐν ἐννέπω recte deletivē Elmsleius. Pers. 1007 1008 πεπλήγμεθα. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. Ag. 1343 πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν (πλευρῶν Weilius) ἔσω. 1345 δευτέραν πεπληγμένος. Ch. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς — αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκης πεπληγμένος. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι. Ch. 31 ἀγελάστοις εὐμοφοῖς πεπληγμένων. Fr. 208 φάβα μέσакта πλευρά πρὸς πτύοις πεπληγμένην. Sic Schweigh. pro πεπλεγμένην. Ag. 1164 πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δῆγματι φοινίῳ. 544 τῶν ἀντερώντων ἱμέρω πεπληγμένος. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρω πεπληγμένος; || *exprimo, exundo*. Suppl. 283 Κύπριος χαράκτηρ τ' ἐν γυναικείῳ τύποις εἰκῶς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων.

πλινθυφής *lateribus contextus, latericius*. Pr. 450 πλινθυφεὶς δόμοις. Non legitur alibi.

πλοῖον *navigium*. Sept. 601 εὐνεοβὰς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς. Ag. 625 ἀνὴρ ἀφαντός ἐξ Ἀχαιοῦ στρατοῦ, αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. Suppl. 714 ὅρῳ τὸ πλοῖον. 721 καὶ τάλλα πλοῖα πᾶσα θ' ἡ πικουρία εὐπρεπτος.

πλόκαμος *cincinnus*. Sept. 328 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἀγεσθαι — ἱππηδὸν πλοκάμων. 564 τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἴσταται. Ch. 7 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. 187 πλόκαμον ἰδοῦσθαι τόνδε. Suppl. 884 ὁλκή γάρ οὗτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται. Fr. 322 χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένους ἄβραις.

πλόκος *cincinnus*. Ch. 197 τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον.

πλουτέω *dives sum, abundo*. Cum genitivo, structura etiam apud alios non infrequenti, cuius exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1243, fr. 239 οὕτω τις Ἀκτῶν ἀθροὺς ἡμέρα κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἐπεμψεν ἐς δόμοις, ubi tamen mire dictam est πόνου πλουτοῦντα, quod aptius dici poterat κενὸν πόνον πονοῦντα, ut Pers. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; quae Gomperzii coniectura est (*Sitzungsberichte der K. Akademie der Wissenschaften* 1875. Bd. 79, 1. S. 236.).

πλουτίω *ditto, locupletio*. Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἀτήν ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε, ubi Stanley recte, ut videtur, ἀτῆς, ut πλουτεῖν cum genitivo construitur. Ib. v. 586 σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ per tmesin dictum pro συμπλουτίζειν, quod v.

πλουτογαθῆς (Dorice pro πλουτογηθῆς) *divitibus laetans*. Ch. 801 πλουτογαθῆ μυχόν.

πλούτος *divitiarum*. Pr. 891 τῶν πλούτῳ διαθροπτομένων. Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γὰς πλούτος ἀβυσσος ἐστίν. Pers. 163 μέγας πλούτος, ubi μέγας δαίμων correat Heimsoethius. 168 ἐστὶ γὰρ πλούτος γ' ἀμεμφής. 237 πλούτος ἔξαρκης δόμοις; 250 πολὺς πλούτου λιμὴν. 761 πολὺς πλούτου πόνος οὐμός. 755 μέγαν τέκνοις πλούτον ἐκτίσῃ. 842 τοῖς θανοῦσι πλούτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 382 οὐ γὰρ ἐστὶν ἐπαλεῖς πλούτου. 741 ἀκασκῶν δ' ἀγαλμα πλούτου. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἰνῶ. 820 σποδὸς προπέμπε πόνον πλούτου πνοάς. 949 σωματοφθορεῖν (εἰματοφθορεῖν Franzius) ποσὶν φθείροντα πλούτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. 1383 πλούτον εἵματος κακόν. Ch. 819 πλούτον δωματῶν λυτήριον. Eum. 996 χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου.

πλουτόχθων *qui terrae divitis est, ex terra divite oriens*. Eum. 947 γόνος πλουτόχθων,

quod schol. exp. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων (πλουσίας potius dicere debet) καρπός. Vocabulum ab Aeschilo formatum.

Πλούτων *Pluto, rex inferorum*. Pr. 806 οἰκοῦσιν ἀμφὶ νῆμα Πλούτωνος πόρου.

πνεῦμα *flatus, spiritus, halitus*. De flatu venti Pr. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥί-ζαις πνεῦμα κραδαίνοι. 1086 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων. Pers. 110 θαλάσσας πολιαίνον- μένας πνεύματι λάβρω. Suppl. 167 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἰσι χειμών. Fr. 304, 3 Νεί-λος ἐνθ' ἐπάρροος γαῖαν κυλινδεῖ πνευμάτων ἐπομβρία. Ad alia translatum Suppl. 30 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοῖαν πνεύματι χῶ-ρας, i. e. αἰδῶ ἐπιπνεύσας τοῖς ἡμάς δεχομένοις Ἀρ-γεῖσις, ut schol. Pr. 884 λύσσης πνεύματι μάργω. Sept. 464 φμοῖ — μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. 708 δαίμων — ἴσως ἀν' ἔλθοι θαλε-ρωτέρω (θελεμωτέρω Coningtonus) πνεύματι. Eum. 137 αἰματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ. 568 σάλπιγξ βροτοῖον πνεύματος πληρουμένη. || *vitae spiritus*. Sept. 981 σωθεῖς δὲ πνεῦμ' ἀπώ-λεσεν. Pers. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.

πνεύμων. V. πλεύμων.

πνοή *flatus, ventus*. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κείται πνοάς. Pr. 88 ὦ διος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Ag. 192 πνοαί δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολούσαι. 654 ναὺς γὰρ πρὸς ἀλλή-λαισι Θρήκῃαι πνοαί ἤρεικον. Suppl. 136 ἀχει-ματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις (φίλαις ego addidi). Pr. 195, 2 Βορεάδας ἤξει πρὸς πνοάς. || *spiritus*. Pr. 800 ὅς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς. || *spiramentum*. Sept. 63 πρὶν καταγίγαι πνοάς Ἀρεως. 115 πνοαῖς Ἄρεος ὁρόμενον. || *exhalatio*. Ag. 820 συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πνοῖαν πλούτου πνοάς.

πόα *herba*. Fr. 31 ὁ τὴν αἰζῶν ἀφθιτον πόαν φεγών. Ib. καὶ γεύομαι πως τῆς αἰζώου πόας.

ποδαπός *cuīas*. Ch. 575 657 ποδαπὸς ὁ ἔ-νος; Fr. 56 ποδαπὸς ὁ γύννης; Suppl. 234 πο-δαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνεληνδύστολον — προσφω-νούμεν;

[ποδένδυτος *pedibus circumdatus*. Ch. 998 νεκροῦ ποδένδυτον δροῖτης κατασκήνωμα.]

ποδήρης *ad pedes pertinens*. Ag. 1594 πα-ρέσχε (Thyestes) δαῖτα παιδείων κρεῶν τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας. || *ad imum pertingens*. Ag. 898 ὑψηλῆς στέγης στύλον πο-δήρη.

[ποδιστήρ *pedes circumdans*. Ch. 1000 πο-διστήρας πέπλους.]

ποδοχέω *clavum teneo, ad gubernaculum sedeo*. Impropr̄ie de duce exercitus Pers. 658 de Dario θεομῆστρον δ' ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὐ πο-δοχέει. Sic emendavi quod est in M στρατὸν ὑποδῶκει, a m. secunda in εὐ ἐποδῶκει muta- tum. Scholiasta, ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἠνιόχει. Proxime ab vero aberat Tan. Faber Epist. 1, 67 p. 223 εὐ ἐποδόχει corrigens, quod εὐ ποδοῦ-χει scribendum erat. De verbo ποδοχεῖν, in libris plerumque ποδοχεῖν scripto, videndi loci grammaticorum collecti in Thes. vol. 6 p. 1280 et in Philologo vol. 13 p. 486 487.

ποδόψηστρον *mantile ad pedes abstergendos*. De tapetibus quae pedibus substernuntur Ag. 926 χωρὶς ποδοψήστρον τε καὶ τῶν ποικίλων κληρῶν αὐτέϊ.

ποδώκης *pedibus celer, velox*. [Sept. 623

ποδώκες ὄμμα.] Ch. 576 ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Fr. 258 οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν. 283 τό τοι κακὸν ποδώκες ἔρχεται βροτοῖς. Similliter θεῶν ποδώκεις βλάβας dixit Soph. Ant. 1104.

ποδωκία *velocitas*. Eum. 37 τρέχω δὲ χερ-σίν, οὐ ποδωκία σκελῶν. Probabilior scriptura est ποδωκεία (ab nominativo proparoxytono πο-δώκεια), quam ex apogr. Flor. restitui: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1281.

πόθεν *unde?* Pr. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρός ὄνομ' ἀπύεις; Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπὶν στύγος στρατῷ; 1151 πόθεν ἐπισύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δῦας; 1155 πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας; Ch. 256 πόθεν ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὐθοῖνον γέρας; 657 ποδαπὸς ὁ ἔξενος; πόθεν; 855 πόθεν ἀρῶ-μαι; Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; || *qua ex causa, quo consilio?* Ch. 515 πόθεν χῶας ἐπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου; Plura de hoc usu dixi in Thes. vol. 6 p. 1283.

ποθὲν (encliticum) *alicunde*. Pers. 354 φα-νείς ἀλάστωρ ἡ κακὸς δαίμων ποθὲν. Ch. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἵλθε ποθὲν σωτήρ. Fr. 85 ταυρό-φθογοι δ' ὑπομυκνύνται ποθὲν ἔξ ἀφανούς φο-βεροὶ μῖμοι

ποθέω *desidero*. Pr. 785 τοῦτο γὰρ ποθῶ. Pers. 512 ποθοῦσαν φιλότατην ἥβην χθονός. 542 Περσίδες ἀνδρῶν ποθεύουσαι ἰδεῖν ἀρτίζυγιαν. 993 καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν. Ag. 342 ποθεῖν ἂ μὴ χρῇ. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;

πόθος *desiderium*. Pr. 654 ὡς ἂν τὸ Διον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. Pers. 62 πόθω στένεται μαλερῷ. 132 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθω πῖμπλα-ται δακρύμασιν. 135 πόθω φιλόνορι. Ag. 414 πό-θω δ' ὑπερποντίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

Πόθος *Cupido*. Suppl. 1040 μετακίνοι δὲ φίλα ματρί (Veneri) πάρεισιν Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτροι Πιεῖδος. V. Thes. vol. 6 p. 1286.

ποῖ *quo?* Pr. 576 ἴω ἴω πόποι, | ποῖ μ' ἄγου-σιν — τηλέπλανοι πλάναι; Sic correxi cum Seid-lero quod legitur in M ἴω ἴω ποῖ ποῖ πό ποῖ πό ποῖ πῇ μ' ἄγουσιν — τηλέπλαγκτοι πλάνοι; Ag. 1087 ποῖ ποτ' ἡγαγέ με; 1138 ποῖ δὴ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἡγάγες; Ch. 732 ποῖ δὴ πατεῖς; Suppl. 126 ποῖ τότε κῦμ' ἀπάξει; 777 ποῖ φύ-γωμεν Ἀπίας χθονός; Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβάς ἐπάξει θεός; Pers. 735 πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷ; 787 ποῖ καταστρέφεις λόγων τε-λευτήν; Ch. 528 καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦ-ται λόγος; 1075 ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Suppl. 603 ποῖ κεκύ-ρωται τέλος; Ch. 405 ποῖ ποῖ δὴ νερετέρων τυραν-νίδες; 882 ποῖ Κλυταιμνήστρα; [ποῖ pro πῇ Pr. 99.]

ποιέω *facio*. Pr. 935 ὁ δ' οὖν ποιέιτω. Ch. 554 τοὺς δ' ἐν τι ποιέιν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέ-γω. Eum. 87 σθένος δὲ ποιέιν εὐ φερέγγυον τὸ σόν. 649 τούτων ἐπώδᾳς οὐκ ἐποίησεν πα-τήρ οὐμός. Suppl. 911 οὗτος τί ποιεῖς; Fr. 93 ὄρνιθα δ' οὐ ποίω σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. 96 δῆους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας, quae Plutarchus affert Mor. p. 632f, suis verbis inserta, ita ut non appareat utrum ipso hoc verbo ποιήσαντας an alio usus sit Aeschylus.

ποικιλείμων *variegata veste indutus*. Pr. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. ubi schol. ποικιλείμων ἡ ὡς λειμών τοῖς ἀστροῖς ποικιλλομένη. Recte ad siderum varietatem refert, sed inepte pro

ποικιλολείμων dictum accipit, quum ab εἶμα derivandum sit. Similiter αλόλα νύξ ab Sophocle dicta est Tr. 94.

ποίκιλα *vestis variis coloribus distincta*. Ch. 1013 πολλάς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικιλήματος.

ποικίλος *varius*. Pr. 495 λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Pers. 836 ποικίλων ἐσθημάτων. Ag. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. Eum. 460 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα. || *versutus*. Pr. 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῦστα, καίπερ ὄντι ποικίλῃ. || τὰ ποικίλα *tapetes variegati*. Ag. 925 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων. 936 ἐν ποικίλοις ἄν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

ποικιλόω *variago*. Fr. 305 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἐποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν πεποικίλωκε.

ποιμαίνω *pasco*. Eum. 91 τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. || *peragro*. Eum. 249 χθονὸς γὰρ πᾶς πεποιμάνται τόπος.

ποιμανόριον *grex*. Pers. 75 ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. In M gl. est ποιμνιον et scholia, τὸ ἀνδρῖον πλήθος, σημαίνειν τὸ στράτευμα παρὰ τοῦ βασιλεῖς λέγεσθαι ποιμένας. ποιμανόριον τὸ ἐκ ποίμνης ἀνδρῶν συνηγμένον βασίλειον. De huius proximique vocabuli ποιμάνωρ forma v. Lobeck. Paral. p. 218. Neutrum apud alios scriptores legitur.

ποιμάνωρ *gregis dux*. Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεισι κἀπίδεσπόζει στρατῷ; Per ποιμὴν ἢ βασιλεὺς exp. Hesychius, per ποιμὴν ἀνδρῶν Photius p. 437, 18, in ποιμανδρῶν corruptum in codice.

ποιμὴν *pastor, dux, curator*. Suppl. 767 ναῶν ποιμένες. Improprie Ag. 657 ποιμένος κακοῦ στρόβῳ de procella dictum.

ποιμήνη *grex*. Pr. 653 ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. Eum. 197 ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. Suppl. 642 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.

ποινάτωρ *ultor*. Ag. 1281 ποινάτωρ πατρός. Per τιμωρός explicat Hesychius. ποινητόρας dixit Nonnus: tragici sola usi sunt forma Dorica, cuius duo exempla in trimetris sunt Euripidis El. 23. 286., ut εὐνάτωρ et εὐνάτειρα ποτίους dixerunt quam εὐνήτωρ et εὐνήτειρα.

ποινή *poena, ultio*. Ch. 935 βαρυδικὸς ποινά. 947 δολιόφρων ποινά. Eum. 323 μάτερ, ἃ μ' ἔτικτες — ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινάν. 542 ποινά γὰρ ἐπέσται. Pr. 112 τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 177 ποινὰς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας ἐβελήσῃ. 223 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδε μ' ἀντημείωτο. 268 οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ψόμην τοιαῖσι με κατισχαναίεσθαι. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει; Sic ex arogr. correctum pro ποινὰς. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποινὰς φημι βουλευεῖν τινά. 1340 ποινὰς θανάτων — ἐπικρανεῖ. Eum. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρός πέμψαι. 464 ἔκτεινα τὴν τεκούσαν — ἀντικτόνοις ποιναισί φιλάτου πατρός. 981 μὴδὲ πιδύσα κόνης μέλαν αἶμα πολιτῶν δι' ὀργάν ποινὰς (sic Pauwius pro ποινὰς) ἀντιφρόνως ἀτας ἀρπαλίσαι πόλεως. || *remuneratio*. Suppl. 626 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινὰς.

ποιονόμος *herbivorus*. Ag. 1170 θυαῖαι πατρός πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. || ποιονόμος *herbosus, pascuus*. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρός ἀρχαῖας τόποις. Non legitur alibi.

ποιός *qualis*? Pr. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμ-

πλακημάτων τίνεις; 763 ποίω τρόπῳ; 779 ποῖον; Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψασθε γαῖας πέδον τᾶσδ' ἄρειον; Pers. 446 ποίω μῶρῳ δὲ τοῦσδε φῆς δαλνέαι; Ag. 278 ποῖου χρόνου δὲ καὶ πεπόρηται πόλις; 1087 πρὸς ποῖαν στέγην; 1119 ποῖαν Ἐρινὺν τήνδε δῶμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; Ch. 12 ποῖα Εὐμορῶ προσεικάσω; 175 ποῖαις ἐθείραις; Eum. 656 ποῖοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; ποῖα δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Suppl. 304 ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; 911 ἐκ ποῖου φρονήματος ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; ubi ποῖου ex glossemate illatum in τίνος mutavi ex conjectura anonymi. Neque enim credibile est Aeschylum diphthongum corrumpere quam τίνος dicere maluisse. 919 ποῖοισιν εἰπῶν προξένους ἐγχωρίους; Fr. 8a ποῖα Εὐνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα; Cum articulo Pr. 249 τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσου; || in interrogatione indirecta Pr. 194 γέγων' ἡμῖν λόγον, ποῖω λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι — αἰκίζεται. Suppl. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα (ex arogr. pro τοῖα) χρῆ λέγειν.

ποῖφυγμα *vehemens spiritus emissio, singultus*. Sept. 280 ἐν ματαίοις κάργιοις ποῖφυγμασιν. Schol. σὺν ἐκφοβήμασι τοῖς δυναμένοις ἐκπλήξει αὐτοὺς ἀκούοντας.

πολέμαρχος *belli dux*. Sept. 829 ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Ch. 1072 Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ.

πολέμιος *hostilis*. Sept. 216 416 πολέμιον ὄρου. 270 λύουσα πολέμιον (πολεμίων arogr.) φόβον. 510 πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. 559 πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. 588 κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἀνδρας πολεμίους ἐπὶ ἡλῦδας; Ag. 608 δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνην, πολεμῖαν τοῖς δύσφροσιν. οἱ πολέμιοι *hostes* in versu interpolatoris Sept. 277 πολεμίων δ' ἐσθμάτα.

πολεμόκραντος *a bello confectus s. perfectus*. Sept. 162 πολεμόκραντον ἀγνόν τέλος ἐν μάχῃ. Simile est μοιρόκραντος Ch. 612. Eum. 392. Neutrum vocabulum apud alios legitur.

πόλεμος *bellum*. Pr. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. Pers. 20 πολέμου στίφος παρέχοντες. 105 ἐπέσκηψεν δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαίκτους διέπειν. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθείς — ἀγον οἴκους. 905 θεότρεπτα τὰδ' αὐ φέρομεν πολέμοισι. Ag. 225 γυναικοποιῶν πολέμων ἄρωγάν. Eum. 864 θυραῖος ἐστὺν πόλεμος. Suppl. 82 καὶ πολέμου τειρομένοις. Sic recte Robortellus pro πτολέμου, quia forma tragici non sunt usi nisi metro postulante. 341 et 950 πόλεμον αἰρεσθαι νέον. 439 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἰρεσθαι μέγαν πᾶς ἔστ' ἀνάγκη. 1045 πολέμους θ' αἰματόεντας προφοβοῦμαι.

πολέμο φθορός *bello perdens*. Pers. 653 οὐδὲ γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλω πολεμοφθόροισιν ἄταις.

πολέω *verto, intransitive dixit Enripides Alc.* 30 τί σὺ τήδε πολεῖς; et eum ἀμφὶ Or. 1269 τίς δδ' ἀρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ; in quo nihil est insoliti: mire vero cum accusativo sine praepositione construxit Aeschylus frequentandi sensu Pers. 307 Τενάγων — νῆσον Αἴαντος πολεῖ. || Passivum eum εἰς, forma Homerica per w scripta, 645 ὤψει ἔννυχοι πωλευόμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἔμους, ubi in M a m. rec. po superscriptum, in arographis pluribus πολούμεναι positum est. πωλεύμεναι Homeri exemplo dictum est Od.

2, 55 et 17, 594 ὁ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενος ἡματα πάντα.

πολιάνω *canum facio*. Passivum πολιαινομαι *incanesco*. De mari Pers. 109 θαλάσσας πολιαινόμενας πνεύματι λάβρω, ut πολὴν ἄλα et πολὴν θάλασσαν Homerus, alii alia huiusmodi dixerunt, collecta in Thes. vol. 6 p. 1344. Verbo *incanesco* usus est Catullus 61, 13 *tortaque remigio spumis incanuit unda*. Schol. exp. ἀφρίζομένης τῇ ἀφρῷ τῆς κωπηλασίας.

[πολιόχορος vitiose pro πολιοχος. V. πολιοῦχος.]

πολιήτης. V. πολίτης.

πολιός *canus*. Dicitur proprie de hominibus: improprie est *vetustus*. Sic Suppl. 673 δς πολὺ νόμῳ αἶσαν ὀρθοί.

πολιοῦχος *urbem tenens, tuens, patronus et praeses urbis*. Sept. 312 ὡ πολιοῦχοι θεοί. 822 ὡ μεγάλε Ζεὺ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες. Sic Porsonus pro πολισσοῦχοι, quod in arogr. nonnullis inepte in πολισσοῦχοι mutatum est. De forma πολισσοῦχος suo loco dicetur. || πολιοχος metri causa dictum Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολιοχοὶ χθονός. Nam sic correxi quod est in M (omisso ἰὼ ἰὼ) θεοὶ πολιοχοὶ χθονός, ex quo in arographis factum est πολισσοῦχοι vel πολισσοῦχοι. Suppl. 1020 μάκαρας θεοὺς γανάνοντες πολιοῦχους.

[πολιπόρθης et πολιπόρθος. V. πτολιπόρθης.]

πόλις (cum genitivo πόλεως vel ubi metrum postulat πόλεος. πόλεως non raro cum synizesi, ut in trimetris Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως [273] 539 572 Ag. 1412 1586. Eum. 617 [701] 704. 868. Suppl. 248 388 619 902 et in initio trimetrorum, ubi iambus potius est quam anapaestus, ut Sept. 471 πόλεως ἀπείργειν. et in fine trimetrorum Sept. 57 ἀνδρὰς ἐκκρίτους πόλεως. Ib. 1006. [Ch. 289.] Rarius in aliis metris. Sept. 165 προφρόνως ἐπτάπυλον πόλεως ἔδος ἐπιρρύου. Ib. 418. 761. Suppl. 902.) *urbs*. Dicitur non solum de urbe ipsa, sed etiam de civitate, i. e. communione hominum in urbe habitantium. Pr. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτῃ χθονός. Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶκα νωμῶν. 9 ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. 14 πόλει τ' ἀρήγειν. 29 προσβολῇν — κάπιβουλεύειν πόλει. 46 πόλει κατασκαφὰς θέντες. 57 ἀνδρὰς ἐκκρίτους πόλεως. 71 μὴ μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσῃτε. 74 γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. 77 πόλις γὰρ εὐ πράσσουσα δαίμονας τίει. 90 ὀρνυταὶ ἐπὶ πόλιν [διωκῶν]. 106 ἐπιδε πόλιν. 135 πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φύλαξον. 151 ὄτοβον ἀρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 156 τί πόλις ἀμὶ πάσχει; 165 σὺ τε μάκαιρ' ἀνασσ'. Ὅγκα προφρόνως ἐπτάπυλον πόλεως ἔδος ἐπιρρύου. Sic correxi pro Ὅγκα προ (πρὸ m. rectior) πόλεως ἐπτάπυλον ἔδος ἐπυρρύου. 169 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶτε. 175 ἀμφιβάντες πόλιν. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος (sic Porsonus pro πόλεως) ὀργῶν μνηστρον ἐστέ μοι. 182 ἡ ταῦτ' ἀρίστα καὶ πόλει σωτήρια; 190 οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. 215 πόλεος (sic Hermannus pro πόλεως) ἵν' ὑπερῃοκιν ἄλκάν. 218 θεοὺς ἔδρας ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. 221 μὴδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν. 233 πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σέ καὶ πᾶσαν πόλιν. 274 πόλεως σεωσμένης. 302 πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενὴ ρύεσθε. 318 πόλεως ρύτορες. 321 πόλιν ὡδ' ὡγυ-

γίαν. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. 418 πόλεως πρόμαχος. 427 ἐκπέρσειν πόλιν. 434 πρήσω πόλιν. 442 πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. 471 πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον Ζυγόν. 539 τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος. 572 τὸν πόλεως ταράκτορα. 582 πόλιν πατρίων. [Versui spurio 613 πόλιν in arogr. pluribus illatum pro πάλιν.] 627 ὡς πόλις εὐτυχῇ. 632 πόλει οἷας ἀράται καὶ κατεύχεται τύχας. 647 πόλιν ἔξει. 652 γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 749 σῶζειν πόλιν. 761 περὶ πρύμναν πόλεως. 765 μὴ πόλις δαμασθῇ. 774 Εὐνέστιοι πόλεος (sic scripsi pro πόλεως). 793 πόλις πέφευγεν ἦδε δούλιον Ζυγόν. 795 πόλις — ἀντλον οὐκ ἐδέξατο. 803 πρᾶγμα νεόκοτον πόλει. [804 versu spurio πόλις σέσωσται, βασισέες δ' ὁμόσποροι —, qui infra 820 cum tribus aliis versibus spuris repetitur πόλις σέσωσται, βασιλείον δ' ὁμόσποροι —.] 815 πόλιν μὲν εὐ πράσσουσιν. 826 πόλεως ἀσινεῖ σωτήρι τύχα. 900 δι' κεῖ δέ καὶ πόλιν στόνος. 992 ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. 1006 προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. 1009 θάνατον εἰλετ' ἐν πόλει. 1019 ἥρει πόλιν. 1030 ἔχουσι ἀσιπτον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. 1042 αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε. 1046 δν πόλις στυγεῖ. 1066 δρᾶτω τι πόλις. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον Εὐνεπαινεῖ. 1075 Καδμείων ἥρουε πόλιν. Pers. 117 μὴ πόλις πύθεται. 213 οὐχ ὑπέυθυνος πόλει. 219 καὶ πόλει φίλοις τε πάσι. 233 ἵμερ' ἔμος παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. 348 θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς. 347 ἔτ' ἀρ' Ἀθηνῶν ἐστ' ἀπόρρητος πόλις; 511 ὡς στένεις πόλιν Περσῶν. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; 715 λοιμοῦ τις ἦλεθ σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; 781 οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. 946 πόλεως γέννας πένθητῆρος. Ag. 29 Ἰλίου πόλις. 128 Ἰλίου πόλιν. 126 Πριάμου πόλιν. 267 Πριάμου γὰρ ἡρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 278 ποίου χρόνου δέ καὶ πεπόρθηται πόλις; 321 οἶμαι βοῇν ἀμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 331 ὡν ἔχει πόλις. 335 πόλει προστριμμ' ἀφερτον ἐνθεῖς. 476 πόλιν διχέει θοὰ βάεις. 501 ὅστις τὰδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει. 532 συντελής πόλις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 605 ἐράσμιον πόλει. 638 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πῆματ' ἀγγεὸς πόλει — φέρῃ. 640 πόλει μὲν ἔλκος ἐν τὸ δῆμιον τυχεῖν. 647 πρὸς χαίρουσαν εὐεστοὶ πόλιν. 710 Πριάμου πόλις. 737 ἐς Ἰλίου πόλιν. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα. 812 πόλιν Πριάμου. 818 καπνῷ δ' ἀλούσα νῦν ἔτ' εὐσημος πόλις. 824 πόλιν διημάθουν Ἀργεῖον δάκος. 844 πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς. 1065 πόλιν νεαίρετον. 1106 πόνοι πόλεος ὀλομένας. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1200 ἀλλοθρόνῳ πόλιν. 1288 οἱ δ' εἶχον πόλιν. 1335 τῷδε πόλιν μὲν ελεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. 1355 τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1412 δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί. 1586 ἡνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Ch. [289 διώκεσθαι πόλεως χαλκῆλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.] 822 κρεκτὸν γοατᾶν νόμον θήσομεν πόλει. 1046 ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργεῖων πόλιν. Eum. 457 Τροίαν ἀπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθραξ. 475 ἀμορφον ὄντα σ' αἰρούμαι πόλει. 523 πόλις βροτὸς θ' ὁμοίως ἔτ' ἀν σέβοι δίκαν; 572 πόλιν τε πᾶσαν. 617 οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικὸς, οὐ πόλεως πέρι. [690 πόλιν νεόπολιν τήνδε. 701 πόλεως ἔξω βαλεῖν] 704 πόλεως σωτήριον. 733 θυμοῦσθαι πόλει. 772 πόλιν τήν Παλλάδος. 888 οὐτὰν δικαίως

τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν. 915 τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 917 οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. 949 πόλεως φρούριον. 977 μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τῇδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. 982 ἀντιφόνους ἄτας ἀρπαλίσαι πόλεως. 993 πόλιν ὀρθοδικαίον πρέψετε πάντες διάγοντες. 1009 πόλεως ἐπὶ νίκη. 1017 Παλλάδος πόλιν. Suppl. 8 ψήψω πόλεως γνωσθεῖσαι. 24 ὦν πόλις, ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 248 πόλεως ἀγόν. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 344 πρύμναν πόλεος. Sic Turnebus pro πόλεως. 357 μὴδ' ἐξ ἀέλιπτων κάπρωμηθῆτων πόλει νεῖκος γένηται' τῶν γὰρ οὐ δέεται πόλις. 366 τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαινεται πόλις. 370 σύ τοι πόλις, σύ δὲ τὸ δάμιον. 388 νόμω πόλεως. 401 ἀπώλεας πόλιν. 410 πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσι θ' ἡμῖν. 618 πόλιν παχύναι. 619 μίασμα πρὸς πόλεως φανέν. Sic Paleius pro προπόλεως. [632 τὰν Πελασγίαν πόλιν, ubi Hermauius τάνδε Πελασγίαν, deleto glossemate πόλιν.] 660 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσας. 670 ὡς πόλις εὐ νέμοιτο. 680 τάνδε πόλιν δαΐζων. 775 ἀγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις. 853 ἀτίειτ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν. 904 πόλεως ἀγοί. 913 γυναικῶν ἐς πόλιν. 942 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψήφος κέκρανται. 955 στείχεται εὐερκή πόλιν. 1010 τήν δὲ καὶ πόλις διδοί. 1024 πόλιν τήνδε Πελασγίαν. Pers. 107 πόλεω τ' ἀναστάσεις. 489 Θεσσαλῶν πόλεις. Sic Weilius pro πόλις, quod in aragr. pluribus in πόλισμ' mutatum est. 863 δσας δ' εἶλε πόλεις. 892 Κυπρίας τε πόλεις. Eum. 77 de insulis ὑπὲρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. || De forma poetica πόλις suo loco dicitur.

πόλισμα *urbs, civitas*. Pr. 421 ὑψίκρινον οἱ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται. Sept. 63 φάρεαι πόλισμα. 120 Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται. 247 στένει πόλισμα. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. 478 πόλισμ' ἐπ' ἀπιδὸς ἐλάν. Pers. 120 τὸ Κίσσιον πόλισμα. 249 ὦ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πόλισματα. [Ib. 489 πόλισμ' in aragr. pro πόλις, quod recte in πόλεις mutavit Weilius.] Eum. 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν.

πολισσονόμος *in urbe s. civitate degens*. Vocabulum Aeschylo proprium, cui simile est ἀστυνόμος. Pers. 852 πολισσονόμοι βιοτὰς ἐπεκύραμεν. ubi schol. πόλιν καλῶς νεμούσης καὶ διευθετοῦσης || *urbem regens*. Ch. 864 ἀρχὰς τε πολισσονόμους ἔξει.

πολισσοῦχος *i. q. πολιοῦχος, urbem tenens, tuens*. Sept. 69 πολισσούχοι θεοί. [Ib. 109 male in aragr. πολισσούχοι pro πολιοῦχοι. V. πολιοῦχος.] Sept. 185 βρέθη πεσοῦσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. 271 χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς. Suppl. 493 τῶν πολισσούχων θεῶν βωμούς. unde 494 pro alio adiectivo illatum. || *urbem incolens*. Eum. 775 πολισσούχος λεώς. 883 πολισσούχων βροτῶν. 1010 πολισσούχοι παῖδες Κραναοῦ.

πολίτης *civis*. Sept. 1 Κάδμου πολίται. 191 πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θέσαι. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχχους τιθῆ. 299 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκρίσεσαν. 317 ἀροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις. 605 ἢ εὖν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὦν ἐχθροῦς ἐνοῖς — ἐδάμην, ubi male in aragr. nonnullis συμπολίταις. 924 ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίταις. 1061 δέημα πολιτῶν. Ag. 715 φίλον πολίτᾶν μέλεον αἶμα. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

855 ἄνδρες πολῖται. 1210 πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. 1639 πειράσσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Ch. 302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. 431 ἄνευ πολιτᾶν. Eum. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραίνοντων νόμους.] 790 820 γελῶμαι πολίταις 854 τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε. 927 991 τοῖσδε πολίταις. 980 μέλαν αἶμα πολιτᾶν. 1013 εἴη δ' ἀγαθὴν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Suppl. 484 πάντες πολῖται. || *urbem tenens*. Sept. 253 θεοί πολῖται. || *Forma epica* πολιήτης Pers. 556 ἀβλαβὴς ἐπὶ τὸς τῶν τῶν πολιήτης. Sic Victorius: πολήταις M. πολίταις aragr.

πολλάκις *saepe*. Pers. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὄνειδ' ἀλλήλους κλῶν κακῶν. Ag. 241 πολλάκις πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἐμελεψεν. || *Forma epica et lyrica* πολλάκι tragici interdum uci sunt in melicis metro postulante, semel Sophocles (Ph. 1456), bis Aeschylus in versibus dochmiacis, Sept. 227 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον — ὀρθοί. Suppl. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπήτων εὖν λακιδι λίνοισιν.

πολλαχὴ *multifariam*. Suppl. 468 καὶ πολλαχὴ γε δυσπάλαιστα πράγματα.

πόλος *polus*. Pr. 430 ὑπέροχον σθένος γὰς οὐράνιον τε πόλον νῦντος ὅχυν στενάζει.

πολυαῖμων *cruentus*. Suppl. 840 πολυαῖμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

πολυάνδρος *multos viros habens, viris frequens*. Pers. 73 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων. 533 Περσῶν τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων στρατιάν. 898 (πόλεις) πολυάνδρους Ἑλλάνων. Ag. 693 πολυάνδροι τε φεράσπιδες κυναγοί.

πολυάνωρ *multos viros habens*. Ag. 62 πολυάνωρος ἀμφὶ γυναικός.

[πολύβατος. V. πολύβοτος.]

[πολυβανθὴς vitiose pro πολύδονος, quod v.]

πολύβοτος *multos alens*. Sept. 474 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοὶ καὶ εὐνέστοι πόλεος ὁ πολυβοτός τ' (sic correxi pro πόλεως πολυβοτός τ') αἰὼν βροτῶν —; Breviter schol. in M ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατεύομενος ἀνδρῶν, ἢ ὁ ἐπιπολὺ ἐκτεινόμενος, quarum interpretationum prior ad πολύβατος, altera ad πολύτατος spectare videtur. Scholiastae veteris annotationem suis additamentis auxit scholiasta Byzantinus ἀπλῶς πάντες οἱ ἀνθρωποι τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ "πολύβοτος αἰὼν βροτῶν", ἡγουν ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολύβοτος καὶ ὁ πολλοὺς τρέφων, ἢ ὑπὸ των πολλῶν ἐμβατεύομενος ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. Thomas Mag. ὁ πολύβοτος ἢ ἀντὶ τοῦ πολυκτῆμων λογιστέον, ἢ ὁ πολλοὺς βόσκων.

πολύτομος *multis clavis compactus*. De navibus Pers. 71 πολύτομον ὄδισμα, πολύτομον ναῦν dixit Hesiodus Op. 658.

πολύτονος *multos partus edens*. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύτονα τελέθοι.

πολύδακρυς *flebilis*. Pers. 939 πέμψω πολυδάκρυν ἱαχάν. Ch. 449 πολυδάκρυν γόνον.

πολυδάκρυτος *multum defletus*. Ch. 333 πολυδάκρυτα πένθη. [Sept. 968 πολυδάκρυτε in aragr. multis pro πανδάκρυτε, quod πάνδρυτε scribendum erat: v. πάνδρυτος.]

Πολυδέκτης *inscripta fuit Aeschyli fabula, memorata in Catalogo*. V. de hoc nomine Thes. vol. 6 p. 1377.

πολύδονος *multum iactatus*. Pr. 788 πολύδονον πλάνην. Pers. 274 φίλων πολύδονα σώ-

μαθ' ἀλιβαρή. Sic Prienus pro ἀλλίδονα σώματα πολυβαρή.

πολύδρομος *qui est multi cursus, celeriter currrens*. Suppl. 737 πολυδρόμου φυγάς.

πολυεπής *multiloquus*. Ag. 1134 πολυεπείς (πολυετείς apogr. Flor.) τέχνη. Substantivo πολυέπεια usi sunt scriptores medii aevi in Thes. indicati vol. 6 p. 1381, adiectivo nemo praeter Aeschylum.

πολύευκτος *multum exoptatus*. Eum. 537 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος.

πολυηλάκατος *calamis abundans*. Schol. Hom. II. 6, 183 τὸν κάλαμον τῶν βελῶν, φασί, καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίς (corrigere Αἰτναίσι) τοὺς ποταμούς πολυηλακάτους φησί. Non fluvios, sed τὰ τῶν ποταμῶν χεῖλη, ut monet M. Schmidtius, collata gl. Hesychii, ἡλακάτη: δόναξ. ὁμοίως καὶ πολυηλάκατα τὰ τῶν ποταμῶν χεῖλη.

πολύθεος *diis frequens*. Suppl. 424 ἔξ ἑδρᾶν πολυθέων, ubi πανθέων concieit Heimsöethius propter creticum versus strophici.

πολύθρηνος *valde lamentabilis, luctuosus*. Ag. 711 μεταμνησθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραιὰ πολύθρηνον μέγα που στένει. 714 πολύθρηνον αἰῶνα.

πολύθροος *multo cum clamore coniunctus, streperus*. Suppl. 820 μάταισι πολυθρόοις.

πολυκανῆς *multos caedens*. Ag. 1170 θυσίαι πατρὸς πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων.

πολύκλαυτος *multum defletus*. Pers. 674 ὦ πολύκλαυτε θανῶν δυνάστα. Ag. 1526 τὴν πολυκλαυτὴν Ἰφιγένειαν. Sic Porsonus pro πολύκλαστὸν τ' Ἰφιγένειαν.

πολυκοίρανος *multis imperans*. Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε — παῖ.

πολυκρατής *valde potens, praepotens*. Ch. 406 πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων.

πολυκτόνος *multos interficiens*. Ag. 401 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσχοποι θεοί. 734 μέγα σίνος πολυκτόνον.

πολύμιτος *ex multis licis textus*, ut interpretatur Plinius H. N. 8, 48. Suppl. 433 πολυμίτων πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἑμῶν. Ex Cratino memorat Pollux 7, 31.

πολύμνηστος *bene memor*. Ag. 821 τούτων θεοσί χρῆ πολύμνηστον χάριν τίειν. || *multum memoratus, celebratus*. Forma Dorica Ag. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἶμ' ἀνιπτον.

πολυμνήστωρ *multum s. bene memor*. Suppl. 535 γενοῦ πολυμνάστωρ, ἐφάπτορ Ἰοῦς. ubi πολυμνήστωρ M, πολυμνήστωρ Hermannus.

πολυναύτης *multas naves ducens*. Pers. 83 πολύχειρ καὶ πολυναύτας. Sic apogr. pro πολυναύτης, quod est in M.

πολυνεϊκῆς *multum rixans*. Sept. 630 ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεϊκῆς ὦλοντο. ubi ad nomen Polynicis alluditur.

Πολυνεϊκῆς *Polynices*, Oedipodis filius. Sept. 577 641 Πολυνεϊκοὺς βίαν. 658 ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνεϊκῇ (sic apogr.: πολυνεϊκῇ M) λέγω. 1013 τόνδε Πολυνεϊκοὺς νεκρόν. 1067 τοὺς κλάοντας Πολυνεϊκῇ.

πολύξενος *multos hospites habens, multos hospitio excipiens*. Fr. 229 Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ (πατρὶ addit Hermannus) χαίρειν. Suppl. 157 τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.

πολυπενθής *multum lugens, luctuosus*. Pers. 547 μόρον τῶν οἰχομένων (supplevi versum qui

excidit, velut φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιδῶν) αἶρω δοκίμως πολυπενθῆ.

πολύπλαγκτος *multum circumvagatus*. Suppl. 571 πολύπλαγκτον ἀθλίαν οἰστροδόνητον ἴω.

πολυπλάνητος *multum circumvagans*. Ch. 425 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῇ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Sic Blomfieldus pro πολύπλαγκτα, quod est in M, a manu secunda in πολυπάλαγκτα mutatum.

πολύπλανος *multivagus, multum circumerrans*. Fr. 585 ἀδὴν με πολύπλανοι πλάναι (πλάνοι M) γεγυμνάκασι.

πολύποννος *aerumnosus, calamitosus*. Suppl. 382 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. [Sed Sept. 1000 πολυπονώτατοι recte in πολυστονώτατοι mutatum ab Robortello.] || *multos labores excitans*. Pers. 320 πολύπονον δόρυ νωμῶν.

πολύπυρος *frumento abundans*. Suppl. 555 τὰν Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν.

πολύρρηνος *multas oves s. multa pecora habens*. Fr. elegiae 449, 1 πολύρρηνον πατρίδα ρυομένους.

πολύρροθος *multistrepus*. Sept. 7 φροϊμοῖς πολυρρόθοις. Hoc vel simile adiectivum excidit Ag. 1216 στροβεῖ ταρασσῶν φροϊμοῖς ἐφημένους, ubi ἐφημένους ex versu proximo librarii errore illatum est.

πολύρυτος *multifluus*. Suppl. 843 ἀνὰ πολύρυτον ἀλμῆεντα πόρον. Sic Wellauerus pro πολύρρυτον.

πολὺς πολλή πολὺ *multus, multa, multum*. Sept. 80 ρεῖ πολὺς ὁδε λεῶς. Pers. 250 πολὺς πλούτου λιμὴν, ὡς ἐν μῇ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος, ubi suspectum est prius πολὺς, non tam propter iteratum πολὺς in versu proximo πολὺς ὄλβος, etsi hoc quoque aliquidi offensionis habet, quam quod nihil causae erat cur πολὺς πλούτου λιμὴν diceret, quum in promptu esset μέγας πλούτου λιμὴν, quod dixit Euripides Or. 1077 ὦ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμὴν. Hoc igitur Aeschilo quoque restituendum videtur Nauckio in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 3. a. 1871 p. 295, idque tanto magis quod πολὺς προμέγας dictum Byzantinae potius quam veteris Graecitatis est. Recte vero dictum 751 πολὺς πλούτου πόνος vel πόρος. Digna tamen memoratu Heimsöethii coniectura est ταῦς πλούτου λιμὴν, de quo v. dicitur s. v. ταῦς. Eum. 284 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἔξ ἀρχῆς λόγος. Suppl. 1006 μὴ πάθωμεν ὦν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἡρόθη δορί. Fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος. Sept. 380 πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος γὰς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν βοθίοις φορεῖται. Ag. 1014 πολλὰ τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1043 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. 948 πολλὴ γὰρ αἰδῶς. Suppl. 294 φάτις πολλὴ κρατεῖ. Eum. 646 πολλὴ μηχανὴ λυτήριος.

Genitivus Pr. 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἑλλείπω. Pers. 25 στρατιάς πολλῆς ἐφοροί. Ag. 959 πολλῆς πορφύρας ἰσάγγυρον κηκίδα. 1001 τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα. Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἐτ' ἀκροθίνια — ἔχουσα. Dativus Pers. 509 πολλῶ πόνῳ. 748 780 πολλῶ στρατῷ. Ag. 521 551 πολλῶ χρόνῳ, Suppl. 864 βία τε πολλῇ.

Accusativus Sept. 12 βλαστημόν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. ubi suspectum est πολύν, de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XXV,

et pάλιν conieci, quo restituto homines reiuvenescences cum plantis comparantur παλιμβλαστέσι, quas Theophrastus dixit Hist. Pl. 3, 19, 2. ubi eodem quo apud Aeschylum errore libri excerpto optimo Urbinate omnes πολυβλαστή. Ag. 621 ἐς τὸν πολὺν — χρόνον. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον. Eum. 189 εἰκτισμὸν πολὺν. Fr. 66 πολὺν οἰδματόεντ' αὐριδρομον πόρον. Pers. 402 παρὴν ὁμοὺ κλύειν πολλὴν βοήν. 748 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν.

Pluralis nominativus. Pers. 510 οὐ πολλοί τινες. 925 πολλοὶ φῶτες. Ag. 788 πολλοὶ δὲ βροτῶν. Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίπτουσιν ἱμεροί. 536 πολλοὶ δ' ἀνήθον λαμπτήρες. Pers. 537 πολλαὶ δ' ἀταλαίς χερσὶ καλύπτρας κατερεϊκόμεναι. Eum. 585 πολλαὶ μὲν ἔσμεν.

Genitivus. Pers. 437 οὐ πολλῶν μέτα. 800 παῦροί γε πολλῶν. 1023 βαῖα γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. Suppl. 960 πολλῶν μετ' ἄλλων. Pr. 210 πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Sept. 1062 πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἰλόμην. 505 πολλῶν βραγυσιῶν ἐλπίδων. 641 πολλῶν ἑξαγισθέντας δόμων. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. 963 πολλῶν πατησμών δ' εἰμάτων. 1037 πολλῶν μετὰ δούλων. 1372 πολλῶν παρόντων καιρῶς εἰρημένων. 1465 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχάς. Ch. 932 πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε. Eum. 987 πολλῶν γὰρ τὸδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. Suppl. 455 πολλῶν ἀκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. 490 πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἔστιν ἡξιωμένα. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάρμων.

Dativus. Sept. 961 πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γεναίαν. Pers. 46 πολλοῖς ἄρμασιν. 176 πολλοῖς μὲν αἰεὶ νυκτέροις ὄνειρασι εὖνεμι. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις. Suppl. 451 θεοῖσι πολλοῖς. 992 πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονισμασιν. Sept. 796 πολλαῖσι πληγαῖς.

Accusativus. Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἑξαγισθέντας δόμων. [Ch. 1004 πολλοὺς ἀναιρῶν.] Suppl. 746 πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσιν. Pr. 33 πολλοὺς δ' ὀδυρμούς. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς. Eum. 277 ἐπίσταται πολλοὺς καθαρμούς. Suppl. 905 πολλοὺς ἀνακτας. Pers. 288 Περσίδων πολλὰς. Pr. 254 πολλὰς ἐκαμήσονται τέχνας. Ag. 863 πολλὰς κλύουσας κληρόνας παλιγκότους. 1456 μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσσα. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα.

Frequentissimum est πολλά vel cum substantivo coniunctum vel ipsum substantive sine nomine dictum. Sept. 924 ἐρεῖσθην πολλὰ μὲν πολίτας. Pers. 236 ἔρεας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 269 τὰ πολλὰ βέλεα. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. 707 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται. 780 κάπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι — πῆματα. 845 ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἀλγῆ. Ag. 904 πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ ἡνευχόμεσθα. Ag. 1090 πολλὰ συνίστορα αὐτοφῶνα κακά. 1453 πολλὰ τλάντους γυναικὸς διαί. Ch. [277 πολλὰ δυστερπὴ κακά.] 585 πολλὰ μὲν γὰρ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἀχρῆ. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεί. ubi πολλὰ δ' ἀμφανεί Hermannus. Suspectum tamen illud, quum in versu strophico tribrachius legitur ἀγετε: unde πολέα coniecit Weilius. Eum. 106 πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 496 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδοτρῶτα πάθεα. 554 τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἀνευ δίκης. Suppl. 424 καὶ τάλλα πόλλ'

ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν. 451 χρηστήρια — πολλὰ. 543 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φύλα. 915 πόλλ' ἁμαρτῶν. 936 πολλὰ γίγνεται πάρος πεισμάτων ἀνδρῶν. Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα; 251 ψευδοδεῖπνα πολλὰ. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβύν. 286 ὁ πόλλ' εἰδώς. 321 ἢ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἰργασταὶ κακά. 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ρῆμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Non raro duo huius adiectivi casus in una ponuntur sententia. Sic Pers. 748 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 780 κάπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἑξαγισθέντας δόμων. Suppl. 451 πεισῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ. [Ch. 1004 πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνει (θέρμ' ἄνοι?) φρενί.]

πολύς cum aliis coniunctum adiectivis interposito καί, Pers. 244 ὥστε Δαρείου πολὺν τε καὶ καλὸν φθείρει στρατόν. Ag. 63 πολλὰ παλαιάσματα καὶ γυιοβαρῆ. Ch. 693 πόλλ' ἐπωπὴς κάκποδῶν εὐ κείμενα. 752 πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἔμοι τάσθ. Cum καὶ et adverbio Pr. 1007 ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην εἶρεῖν. Eum. 144 ἢ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Et πολλά cum adiectivo per τε adiuncto Sept. 338 πολλὰ γὰρ — δυστυχὴ τε πράσσει.

πολὺ adverbialiter Ag. 408 πολὺ δ' ἔστανον. Ch. 1052 μὴ φοβοῦ νικῶ πολὺ.

πολύ et πολλῷ cum comparativis et superlativis Ag. 1182 τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μάλλον οἰκτεῖρω πολὺ. Ch. 140 σωφρονεστέρων πολὺ μητρός. Pers. 184 τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ. Pr. 335 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς.

Adverbialiter πολλά multifariam, saepe. Pr. 45 ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. Sept. 571 κακοῖσι βάζει πολλὰ Πολυνείκους βίαν. Pers. 459 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 432 πολλὰ γοῦν θυγάνει πρὸς ἥπαρ. 546 ὡς πόλλ' ἁμαυρὰς ἐκ φρενὸς μ' ἀναστένειν. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν Εὐμοφορίαις καταξίω. 723 πολέα δ' ἔσχ' (ἦστ') ἐν ἀγκάλαις. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. 1655 ἀλλὰ καὶ τὸδ' ἑξαμήσαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Ch. 217 σὺνοῖδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην. 271 κάεσθ' ὀρθάζων πολλὰ. 758 πολλὰ δ' οἶμαι ψευθεῖσα. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἄμα — ἐξημέλει. || πολὺς ita usurpatum, ut eandem rem saepius fieri significet. Sept. 6 Ἐτεοκλῆς ἄν εἰς πολὺς κατὰ πόλιν ὕμνοῖτο. ubi quum πολὺς in M supra versum scriptum sit, conieci quod aptius est, πᾶσαν εἰς κατὰ πόλιν. 489 ἄλω δὲ πολλὴν — ξφριεῖα δινήσαντος. Ag. 871 πολλὴν ἀνωθεν — τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβύν. 875 πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν.

Formae πολλός, quae Sophocles et Euripides aliquoties usi sunt, exempla apud Aeschylum nulla sunt. Formae vero poeticae πολεῖ pro πολλῷ unum est exemplum Sept. 726 πολεῖ μεγαλγχιμῷ σὺν στρατῷ. et pluralis πολέα pro πολλὰ Ag. 705 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ, πολέα Lachmannus propter versum antistrophicum πολύδονα σῶμαθ' ἀλισταφῆ: quo non opus, quum proximi quoque versus non accurate sibi respondeant.

De comparativo πλείων et superlativo πλείστος suo loco diximus.

πολυσινή *multum laedens*. Ch. 446 μυχὸν δ' ἀφερκτος πολυσίνους (πολυσίνους M, sed expuncto ε) κυνὸς δίκαν.

πολυστεφής *multis redimitus sertis*. Eum. 39 ἔρπω πρὸς πολυστεφὴ μυχόν.

πολυστομέω *multilogus sum*. Suppl. 502 καὶ ἔμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεῖν.

πολύστονος *multos gemitus ciens*. Sept. 845 ἰὼ πολύστονον τόδ' εἰργάσσαθ' ἄπιστον. Eum. 380 πολύστονος φάτις. Sept. 1000 πολυστονώτατοι pro πολυπονώτατοι restituit Robortellus.

πολύτεκνος *multos liberos habens*. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα. Improprie Suppl. 1029 ποταμούς δ' οἱ διὰ χώρας θελεμὸν πῦμα χέουσιν πολύτεκνοι. Schol. πολυτεκνίας πρόξενοι.

πολύφθορος *multas strages habens, exitiosus*. Pr. 633 τὰς πολυφθόρους τύχας. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης. Sept. 926 πολυφθόρους ἐν δαί.

Πολυφώντης *Polyphontes, dux Thebanorum*. Sept. 448 Πολυφόντου βία.

πολύχειρ *magna militum manu instructus*. Pers. 83 πολύχειρ καὶ πολυναυτής.

πολύχρυσος *auro abundans*. Pers. 3 τῶν ἀφενῶν καὶ πολυχρῶων ἐδράνων φύλακες. 9 πολυχρῶσου (πολύχειρος Weilius) στρατιάς. 45 πολυχρῶσοι Σάρδεις. 53 Βαβυλῶν δ' ἡ πολυχρῶσος. πολύχωστος *in altum congestus*. Ch. 351 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. Minus recte schol. exp. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον.

πολυψάμαθος *arenosus*. Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον. ubi metrum postulat πολύψαμmon, quod restituit Bambergerus.

πομπάιος *deductorius, ductor*. Eum. 91 Ἑρμῇ, φύλασσε· κάρτᾳ δ' ὦν ἐπώνυμος πομπάιος Ἰσθί. De quo epitheto Mercurii v. Thes. vol. 6 p. 1458.

πομπή *missio, missus*. Ag. 747 πομπῇ Διὸς Ξενίου. || *comitatus*. Eum. 1034 ὑπ' εὐφρονι πομπῇ. [|| *iter*. Sept. 613 θρασυστόμοισιν ἀνδράσι φρενῶν βία τείνουσι πομπὴν τὴν μακράν πάλιν μόλειν.] Ag. 127 Ἀτρεΐδας μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας πομπὰς ἀρχούς. Sic Karstenus pro πομπὰς τ' ἀρχὰς (ἀρχούς apogr.).

πόμπιμος *active dictum qui mittere s. transmittere potest, mittens*. Sept. 371 διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν. 855 ἐρέσσει· ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερσὶν πίτυλον. || *Passive qui mitti s. transmitti potest, missus*. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθριζουσα πόμπιμον φλόγα. Nam sic ex Hesychio correxi interpolatam quae in M est scripturam φρουρὰ πλέον κάουσα τῶν εἰρημένων: de qua s. v. προσαιθρίζω dicetur. Post φλόγα Meinekius Philol. vol. 20 p. 72. addi volebat verum sine nomine poetae servatum ab Aeliano V. H. 13, 1. ἀσσοῦσα (legitur διάττουσα, quod correxit Cobetus Mnem. 7 p. 224, nisi quod ἀττουσα scripsit) δ' ἐξέλαμψεν ἀστραπὴς δίκην inseri volebat, refutatus ab Weckleinio in Ritschellii Museo Rhen. novo vol. 28 p. 696. Est haud dubie alius poetae versus, de Diana dictus, ut ex verbis Aeliani colligi potest.

πομπός *missor*. Pers. 626 αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὐφρονας εἶναι κατὰ γαῖας. Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπός Ἰσθί τῶν ἐσθλῶν ἄνω. [Ag. 124 πομποὺς male pro πομπὰς: v. πομπή.] || *comes*. Ch. 86 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἔμοι πομποί. || *nuntius*. Ag. 299 ἤγειρεν ἀλλήν ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.

πονέω *laboro, operam do*. Pr. 44 τὰ μὴδὲν ὠφελούντα μὴ πόνει μάτην. 342 μὴδὲν πόνει, μάτην γάρ οὐδὲν ὠφελῶν ἔμοι πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. Ag. 1550 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — πονήσει; Fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κανθαρός βίᾳ πόνων. Sic correxi pro πόνων, quod est ap. schol. Arist. Pac. 73. || De malis quibus quis laborat Pers. 484 δίψη πονοῦντες. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Ch. 919 μὴ ἄεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. Fr. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

πονηρός *malus*. Ch. 1045 μὴτ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμαις πονηραῖς. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. 395 Ζῆς πονηρὰς θάνατος εὐπορώτερος.

πόνος *labor, aerumna*. Pr. 75 Ππρακταὶ τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ. Sept. 995 Α. ἰὼ πόνος. I. ἰὼ κακά. Pers. 327 πλείστον πόνον ἔχθοις παρασχῶν. 509 Θρήκην περᾶσαντες μόγισ πολλῷ πόνῳ. 668 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Ag. 180 μνησιπήμων πόνος. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 567 παροίχεται πόνος. 805 εὐφρων τις πόνος εὐ τελέσσει. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος. Ch. 466 ὦ πόνος ἔγγενής. Eum. 79 τόνδε βουκολούμενος πόνον. 127 ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται. 132 μέριμναν οὐποτ' ἐκλιπῶν πόνου. 133 μὴ σε νικᾶτω πόνος. 276 σὺ δ' οὖν διώκε καὶ πόνον πλέον τίθου, ubi πόνου scribendum videri dixi s. v. πλείων. 556 λαίφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένης κεραίας. [771 ὡς αὐτοῖσι μεταμέλη πόνος.] Suppl. 328 πόνου δ' ἰδοὺς ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν. 506 σημείον πόνου. 1006 πολὺς πόνος. Fr. 239 πόνου πλουτοῦντα. 306 τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. 310 πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος. Pr. 46 πόνων γάρ — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 66 σὼν ὑπερστένω πόνων. 84 τί σοι οἶοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων; 118 πόνων ἐμῶν θεωρῶς. 183 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρὴ σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν; 267 αὐτὸς ἠρόμην πόνους. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῆζω διὰ παντός ἀκούσαι. 298 πόνων ἐμῶν ἦκει ἐπόπτης; 326 339 τῶνδ' σ' ἐκλύσαι πόνων. 425 ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοβόταις. 615 τοὺς ἐμούς θρηνῶν πόνους. 684 δ' τι λοιπὸν πόνων. 749 τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγη. 776 μὴδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζῆτει πόνους. 780 πόνων τὰ λοιπά. 872 πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει. 900 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατεῖαις πόνων. 931 δυσλοφωτέρους πόνους. 1027 διάδοχος τῶν σὼν πόνων. Sept. 740 ὦ πόνου δόμων νέοι. 851 πόνου δόμων (πόνου πόνων δόμων M) ἐφέστιοι. 952 ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνουσι γενεάν. Ag. 1 τῶνδ' ἀπαλλαγῶν πόνων. 20 εὐτυχῆς γένοιτ' ἀπαλλαγῇ πόνων. 354 χάρις γάρ οὐκ ἀτιμος εἰργασται πόνων. 1167 ἰὼ πόνου πόνου πόλεος ὀλομένης. Ch. 371 τῶνδ' πόνων ἀπειρον. 623 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων. 670 πόνων θελκτριὰ στρωμνὴ. Eum. 59 μὴ μεταστένειν πόνων. 83 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξει πόνων. Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασμένα. 126 δυσάγκριτοι πόνου. 562 μαινομένα πόνου ἀτίμοις. 830 ὁρῶ τὰδε φροῖμα — πόνων. Fr. 166 τῶνδε βουλευτῆς πόνων. 194 πόνων ἐκδέκτορα. 306b verbis metro solutis ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς. 382 οἱ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα. || *res labore effecta, parata*. Fr. 372 ὕψηλόν — τεκτόνων πόνων. Ag. 54 δεμνιοτῆρῃ πόνον ὀρταλίων ὀλέ-

σαντες. Pers. 751 πολὺς πλοῦτου πόνος οὐμός, ubi probabilius est πόρος, quod est in apogr. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖσι πόνοισι χλίουσιν μέγα. Fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος.

ποντίζω *submergo*. Ag. 1013 οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.

πόντιος *marinus*. Pr. 89 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. 431 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων. 582 ποντίους δάκεσι δὸς βοράν. 839 πόντιος μυχός. Sept. 210 ποντίω πρὸς κύματι. 942 ὁ πόντιος Ξεῖνος ἐκ πυρός συθείς θηκτὸς σιδάρος. Pers. 111 πόντιον ἄλσος. 449 ποντίας ἀκτῆς ἐπι. 554 βαρίδεσσι ποντίαις. 906 δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν. 1037 ἄταισι ποντίαισιν. Ag. 667 Ἀἰδὴν πόντιον πεφευγότες. Ch. 586 πόντιαί τ' ἀγκάλοι. Eum. 904 γῆθεν ἐκ τε ποντίας δρόσου. Fr. 270 ἀκανθα ποντίου βοσκήματος. || Γλαῦκος πόντιος inscripta fuit Aeschyli fabula fr. 23—31.

ποντομέδων *maris imperium tenens*. Sept. 130 de Neptuno δ' ἵππιος ποντομέδων ἀναΐ.

πόντονδε *in mare*. Suppl. 34 πέμψατε πόντονδε.

πόντος *mare*. Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδῆσια γνάθος. 792 πόντου περῶσα φλοίσβον. 1048 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίω συγχώσειεν. 1088 ξυντετάρακται δ' αἰθῆρ πόντῳ. Pers. 72 ζυγὸν ἀμφιβάλων αὐχένι πόντου. Ag. 286 πόντον ὥστε νυτῖσαι. 565 εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκῶν νηέμοις εὔδοι πεσών. 1200 πόντου πέραν τραφεῖσαν. Eum. 77 ὑπὲρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. 250 ὑπὲρ τε πόντον ἀπτέρους ποτήμασιν ἤλαθον. Suppl. 1007 ὦν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἠρόθη δορί. Fr. 150 δελφίνοφόρον πόντου πεδίον διαμειψάμεναι.

πόπαε *porax*, exclamatio indignantis. Eum. 143 ἰοὺ ἰοὺ πόπαε, ἐπάθομεν, φίλοι, πάθος δυσαχῆς. Interiectio nusquam alibi lecta neque ab grammaticis memorata. Simile est πύππαε.

πόποι exclamatio dolentis, de qua v. testimonia grammaticorum et exempla poetarum in Thes. vol. 6 p. 1479. [Pers. 560 πόποι et Ag. 1072 1076 ποποὶ vitiosae pro toto: v. s. v. ὁτοτοῖ.] Ag. 1100 ἰὼ πόποι. (πόποι duplici accentu M) τί ποτε μῆδεταί; Fr. 576 ἰὼ ἰὼ πόποι. Pers. 731 ὡ πόποι κενὴς ἀρωγῆς. 852 diphthongo ante vocalem correpta, ὦ πόποι, ἦ μεγάλας —. Eum. 146 ἐπάθομεν πάθος δυσαχῆς, ὦ πόποι, ἀφερτον κακόν, cum hiatus in fine dochmii.

πορεία *iter*. Pr. 733 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας. 823 τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέμν' ἀκήκοεν. 841 τῆς σῆς πορείας μῆμα.

πορεῖν (infinitivus aoristi ἔπορον) *praeberere, exhibere*. Pr. 108 θνητοῖς γὰρ ἔπορον πορών. 616 οὐκ οὐν πόροις ἀν τήνδε δωρεάν ἔμοι; 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε. 934 ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἐτ' ἀλγίῳ πόροι. 946 ἐφημέροις πορόντα τιμάς. Sept. 738 τίς ἀν καθαρμούς πόροι; Eum. 489 ὄρκον πορόντας μὴδὲν ἐκδικον φράσειν (sic Marklandus pro φρεσίῳ). πορόντας pro περὶ ὧντας restituit Hermannus legitque scholiasta, qui per διδόντας explicat.

πόρευμα *itio*. De locis in quibus homines viam faciunt Eum. 239 προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτών.

πορεύομαι *proficiscor*, eo. Pr. 570 ὁ δὲ πορεύεται δόλιον δὲμ' ἔχων.

πορευτός *migrans*. Ag. 287 ἰσχύς πορευτοῦ λαμπάδος.

πορθέω *devasto, diripio*. Sept. 583 πόλιν πατρίαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν. 194 αὐτοὶ δ' ὕψ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορθοῦμεθα. Ch. 691 κατ' ἄκρας εἰπας ὡς πορθοῦμεθα. Suppl. 443 χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθοῦμένων. Ag. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρηται πόλις; 691 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;

πορθήτωρ *vastator*. Ag. 907 τὸν σὸν πόδ', ὦναε, ἴλιον πορθήτορα. Ch. 974 πατροκτόνους τε διωμάτων πορθήτορας.

πόρθμευμα *transvectio*. Ag. 1558 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ἀκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. Cicero Tusc. 1, 5 *transvectio Acheruntis*.

πορθμεύω *perfero*. Ch. 685 ἐφετμάς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.

πορθμός *fretum*. Pers. 69 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἑλλάς. 722 μηχαναῖς ἔξευζεν Ἑλλης πορθμὸν. 799 περὰ τὸν Ἑλλης πορθμὸν. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα.

πόριμος *praebens*. Pr. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος. In apographis multis ἐς ἄπορα ex glossmate.

πόρος *transitus, traiectus*. Pers. 722 μηχαναῖς ἔξευζεν Ἑλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον. || *via*. Pr. 281 αἰθέρα θ' ἀγνὸν πόρον οἴων. Sept. 546 μακρὰς κελεύθου — πόρον. Ag. 910 πορφυροστρωτος πόρος. 921 μὴδ' εἴμαιοι στρώσας ἐπίφθορον πόρον τίθει. [Eum. 770 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιας πόρους τιθέντες.] Suppl. 93 δαυλοὶ γὰρ πρᾶπιδων δάσκιόι τε τείνουσιν πόροι. || De *via maritima, vadum, fretum*. Suppl. 545 πόρον κυματίαν ὀρίζει. 844 ἀλμύηντα πόρον. Fr. 66 πολὺν οἰδιατόεντ' αὐρίδρομον πόρον. Pers. 367 ἐκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἀλιρρόθους. 453 φίλους δ' ὑπεκώζοιεν ἐναλίην πόρων. 501 περὰ κρυσταλλοπήγα διὰ πόρον. 505 ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διήκε. 747 καὶ πόρον μετερρῦμιζε. 875 Ἑλλάς τ' ἀμφὶ πόρον πλατύν. Pr. 531 παρ' Ὀκεανοῦ πατρός δαβέστον πόρον. De fluvio Pr. 806 ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἔα περᾶν. Pers. 493 ἐπ' Ἀεῖου πόρον. 863 πόρον οὐ διαβάς Ἄλυσος ποταμοῖο. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον. 72 πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῖμα γενεθλίου πόρου. 452 ῥυτοῖς πόροις. || *ratio ex-cogitata aliquid efficiendi vel se expediendi, exitus*. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους, ubi πόρον M: sed πόρους ap. Dionys. A. R. 7, 36 aliosque in annotatione indicatos. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος. 477 οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμυσάμην. Suppl. 806 τίς ἂν πόρον τέμνοι γάμου λυτήρα; || De *oribus* Pers. 751 πολὺς πλοῦτου πόρος, ut ex apogr. nunc legitur pro πόνος.

πορπάω *affigo*. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πορπάσον ἀσφαλὺς. Littera α quum producat, manifestum est praesens non esse πορπάω, sed πορπάω, unde aoristus πορπήσαι. Sed tragici formam Doricam videntur praetulisse, ut πορπάμα, non πορπήμα dixit Euripides: v. Thes. vol. 6 p. 1501. De quo genere in universum dixit Lobeck. ad. Phryn. p. 205, cuius exemplis fortasse addendum αὐδασον in trimetro Euripidis Phoen. 125.

πορσύνω *paro*. Ch. 911 καὶ τόνδε τοῖνον Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. Ag. 1374 ἐχθροὶς ἐχθρὰ πορσυνών. Suppl. 522 τὰυτα πορσυνών ἐλεύ-

σομαι. *Forma media* Pers. 375 δειπνόν τ' ἐπορ-
σύνοντο, *sibi parabant*. *Passivum* Ag. 1251 τί-
νος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορύνεται; Pers.
267 Ch. 1041 ἐπορσύνθη κακά.

πόρτις *iuvencus*. Suppl. 42 Διον πόρτιν.
313 ὁ Δίος πόρτις.

πορφύρα *purpura*. Ag. 959 τρέφουσα πολλῆς
πορφύρας ἰσάργυρον κηκίδα. || πορφύραι *tapetes*
purpurei. Ag. 957 πορφύρας πατῶν.

πορφύρεος *purpureus*. Pers. 317 ἀμβίων
χρῶτα πορφυρέα βαφή, ubi Porsonus recte πορ-
φυρά.

πορφυροειδής *purpureus*. Suppl. 529 λίμνη
δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν.
Sic Eur. Tro. 124 πορφυροειδέα ἄλα mare ni-
gricans dixit.

πορφυρόστρωτος *purpureis tapetibus*
stratus. Ag. 910 γενέσθω πορφυρόστρωτος πό-
ρος.

Ποσειδῶν *Neptunus*. Pr. 925 τρίαῖναν, αἰ-
χμήν τήν Ποσειδῶνος. Eum. 27 Ποσειδῶνος
κράτος. *Forma Dorica* Sept. 133 ποντομέδιον
ἄναξ ἰχθυόλῳ μαχανᾷ Ποσειδᾶν. 310 Ποσει-
δᾶν ὁ γαῖαοχος. Nam hic rectus est accentus,
non quod editores scripserunt Ποσειδάν: v. H.
L. Ahrens in Philologo vol. 23 p. 17.

πόσις *maritis*. Sept. 930 παῖδα τὸν αὐτὰς
πόσιν αὐτᾷ θεμένα. Pers. 221 σὸν πόσιν Δα-
ρείον. Ag. 600 τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν. 604
τοῦτ' ἀπάγγειλον πόσει. 1108 τὸν ὁμοδόμενιον
πόσιν. 1405 Ἀγαμέμνων, ἕμος πόσις.

πόσις *potio*. Ch. 578 ἄκρατον αἶμα πῖεται
τρίτην πόσιν.

πόσος *quantus*? Pers. 334 πόσον τι (sic Tur-
nebus pro δή) πλήθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων;

ποταίνιος *novus, improvisus*. Pr. 102 οὐδέ
μοι ποταίνιον πῆμα οὐδὲν ἔξει. Sept. 239 πο-
ταίνιον κλύουσα πάταγον ἀναμίξ correxīt Heimsøe-
thius, ut postulat metrum versus strophici. ||
recens. Ch. 1055 ποταίνιον γὰρ αἰμά σοι χερσὶν
ἔτι. Eum. 282 ποταίνιον γὰρ ὄν πρὸς ἐστία θεοῦ
Φοῖβου καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις.

ποτάμιος *fluvialis*. Sept. 392 βοᾷ παρ' ὀχ-
θαις ποταμίας.

ποταμός *fluvius*. Pr. 89 ποταμῶν τε πηγαί.
368 ἔνθεν ἐκραγῆσονται ποτε ποταμοὶ πυρός.
434 παγαί θ' ἀγνωρῦτων ποταμῶν. 717 ἔξεις δ'
Ὑβριστην ποταμόν. 720 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ
μένος. 809 ἔνθα ποταμὸς Αἰθίῳ. Pers. 864
πόρον οὐ διαβάς Ἄλφειος ποταμοῖο. Suppl. 63
ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργόμενα, ubi auspre-
ctum est ποταμῶν τ', pro quo ποθ' ἔων conieci.
χλωρῶν πετάλων ἐργόμενα Hermannus, quod
expresserat H. Vossius in interpretatione Ger-
manica "von des Hains Schatten gescheucht".
469 κακῶν δὲ πλήθος ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται.
553 γὰς ποταμούς ἀνάουσις. 1027 ποταμούς δ'
οἱ διὰ χώρας θελεμόν πῶμα χέουσιν. Fr. 142
ποταμοῦ Καΐκου χαίρει πρῶτος ὀργεῶν. 170
Ἰνάχου Ἀργεῖου ποταμοῦ. 243 Σπερχεῖε ποταμέ.
378 ἄνω ποταμῶν, locutio proverbialis ἐπὶ τῶν
ἐπ' ἐναντία γινομένων, ut annotavit Hesychius.

ποτανός *volucer*. Ag. 394 διώκει παῖς πο-
τανόν ὄρνιν. Est forma Dorica pro ποτήνός,
cuius de usu apud tragicos dixi in Thes. vol. 6
p. 1531.

ποτάομαι (forma poetica pro πέτομαι) *volo*.
Sept. 84 βοᾷ ποτάται. Ag. 576 ὑπὲρ θαλάσσης
καὶ χθονὸς ποτωμένους. 977 δέσμα προστατήριον

καρδίας τερασκόπου ποτάται. Ch. 390 τί γὰρ
κεῦθω φρενὸς οἶον ἔμπας ποτάται; Suppl. 656
ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. Fr. 270
ἐρψιδὸς γὰρ ὑπόθεν ποτῶμενος. Improprie Pers.
669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀγλῆς πεπόταται. Eum.
378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μῦθος πεπόταται.

πότε *quando*? Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμ-
φὶ λῖτάν' ἔξομεν; Sic Prienus pro πότ' εἰ μὴ νῦν.
Ch. 394 πότ' ἂν ἀμφιβαλῆς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βά-
λοι; 720 πότε δὴ στομάτων δέξομεν ἰσχύν;

ποτέ (encliticum) *aliquando, unquam*. Dici-
tur de rebus vel futuris vel praeteritis. Pr. 68
ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. 189 μαλακογνώ-
μων ἔσται ποθ', ὅταν —. 192 εἰς ἀρμόδιον ἐμοὶ
καὶ φιλότῃτα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἔξει. 296
οὐ γὰρ ποτ' ἐρεῖς. 340 κοῦδαμὴ λήξω ποτέ. 367
ἔνθεν ἐκραγῆσονται ποτε ποταμοί. 724 αἱ Θε-
μίσκουραν ποτε κατοικιοῦσιν. 757 ἡ γὰρ ποτ'
ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 764 γαμεῖ γάμον
τοιοῦτον, ὦ ποτ' ἀσχαλεῖ. 797 ὃς οὐθ' ἥλιος
προσδέρκεται ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη πο-
τέ. 999 τόλμησόν ποτε. 1035 μὴδ' αὐθαδῆαν
εὐβουλίας ἀμείνων' ἡγήσῃ ποτέ. 1073 μὴδέ ποτ'
εἴπητε. Sept. 15 τιμὰς μὴ ἔαλειφθῆναι ποτε.
108 ἔπιθε πόλιν, τεῶν ἂν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.

455 πρὶν — δορί ποτ' ἐκλαπάξει. 789 καὶ σφε
σιδαρονόμῳ διὰ χειρὶ ποτε λαχεῖν χρήματα. Pers.
652 οὐδέ γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Ag. 506 οὐ
γὰρ ποτ' ἠύχουν. 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτέ
καιρίον ἐκτολυπεύουσιν. 1040 καὶ παῖδα γὰρ τοι
φασὶν Ἀλκμήνης ποτέ πραθέντα τλήναι. Ch.
267 οὐς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε θανόντας. 775 τρο-
παίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ. 895 θανόντα δ'
οὔτι μὴ προδῶς ποτε. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι
μαρτύς ἐν δικῇ ποτέ.] Eum. 50 εἰδόν ποτ' ἦδη
Φινέως γεγραμμένας δειπνον φεροῦσας. 70 αἷς
οὐ μίγνυται θεῶν τις, οὐδ' ἀνθρωπος, οὐδέ θῆρ
ποτε. 225 τὸν ἀνδρ' ἐκείνον οὐ τί μὴ λίπω πο-
τέ. Suppl. 171 τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνυ.

270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ἠϋρετ' ἐν λῑταις.
291 κληδούχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτέ ἰω
γενέσθαι. 392 μὴ τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχεί-
ριος. 731 ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς πο-
τέ. Fr. 179 ὁδ' ἐστίν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος

— ἔρριπεν.

In sententiis interrogativis, ut Latinum *tan-
dem*, Pr. 99 πῇ ποτε μόχθων χρῆ τέρματα τῶνδ'
ἐπιτεῖλαι; 124 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω; 183
πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρῆ σε τέρμα κέλσαντ'
εἰσιδεῖν; 577 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε
ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρῶν ἀμαρτοῦσαν ἐν πηροσύν-
ναις; Ag. 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὠδ' ἐς τὸ πᾶν
ἐτητύμῳ; 1087 ποῖ ποτ' ἡγαγές μ'; 1100 τί
ποτε μῆδετα; 1341 τίς ποτ' ἂν εὐζαίτο —; ubi
ποτ' addidit H. L. Ahrensius. 1491 1515 τί ποτ'
εἶπω; Ch. 10 τίς ποθ' ἦδ' ὀμήγυρις στείχει;
169 τίνος ποτ' ἀνδρὸς; Eum. 408 τίνας ποτ'
ἔστέ; Suppl. 1046 τί ποτ' εὐπλοῖαν ἐπραξαν;
Fr. 57 τίς ποτ' ἐσθ' ὁ μουσόμεναις; 131 τί
ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; || τί ποτε tra-
gici epicorum exemplo in unam vocem metri
causa contraxerunt: quod ex apogr. restitutum
Pers. 555 τίποτε Δαρῖαν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβῆς
ἐπὴν τόξαρχος πολιήταις; ubi τί ποτε M, ut
ap. Soph. Ph. 1089 τί ποτ' αὐ in codice scriptum
est pro τίπτ' αὐ. Alterum Aeschylī exemplum
est Ag. 975 τίποτε μοι τόδ' ἐμπέδως —; Tertium
Pers. 532 restituendum esse conieci (in Philo-
logo vol. 13 p. 467) ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τίποτε σὺ
Περσῶν — ἄστῳ τὸ Σούσων — πένθει δυοφερῶ

κατέκρυψας; ubi in M est βασιλεῦ νῦν περσῶν. || Cum pronomine relativo ὅστις ποτέ *quisquis tandem* Ag. 160 Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν. || Cum οὐδέις 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ εὐθανουμένην. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο. || πρὶν ποτε Suppl. 38 πρὶν ποτε λέκτρως — ἐπιβῆναι. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1529.

Cum μή et οὐ compositum unum efficit vocabulum μήποτε et οὐποτε, de quibus s. h. v. dictum est.

πότερα *num?* Sept. 93 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτῃ δαιμόνων; Pers. 239 πότερα γάρ τοῦ εὐλοκάει ἀίχμῃ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Ag. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῇ σέβεις; 630 πότερα γάρ αὐτοῦ ζῶντος ἡ τεθνηκότες φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο; Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον, ἡ — ἐπεικάσας τύχῃ; 87 πότερα λέγουσα παρά φίλης φίλῳ φέρειν; 120 πότερα δικαστὴν ἡ δικηφόρον λέγει; Suppl. 335 πότερα κατ' ἐχθρῶν ἡ τὸ μὴ θέμις λέγει; Fr. 315 πότερα γυνή τις Αἰθίῳ φανήσεται; ubi tribrachium πότερα *anapaesto* praetulit πότερον.

πότερον *num?* Sept. 825 πότερον χαίρω — ἡ τοὺς μογερούς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαῦσω πολέμαρχους; Pers. 147 πότερον τόξου ῥῆμα τὸ νικῶν ἡ δορικράνου λόγχης ἰσχύς κεκράτηκεν; 351 τίνες κατήρξαν, πότερον Ἑλληνες, μάχης ἡ παῖς ἐμός; Ag. 626 πότερον ἀναχθεῖς ἐμφανῶς ἔξ Ἰλίου ἡ χεῖμα κοινὸν ἀχθος ἤρπασε στρατοῦ; Suppl. 247 ἐγὼ δὲ πρὸς σε πότερον ὡς ἔτην λέγῃ ἡ τηρὸν ἱεροῦ βάρδον;

πότῃμα *volatus*, Eum. 250 ὑπὲρ τε πόντον ἀπτερόις ποτῃμασιν ἦλθον. Sic scripsi pro πωτῃμασιν. Nam ποτᾶσθαι tragici dixerunt, non πωτᾶσθαι, neque apparet quid Aeschylum movere potuerit ut sine ulla metri necessitate ab usu communi discederet.

ποτὶ pro πρὸς (in praepositione simplici et verbis pluribus cum ea compositis) *ad*. Sept. 275 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους — στείχουσιν. 346 ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργώτις. ubi πτόλιν metri causa delevit Hermannus. Ag. 725 φαίδρωπος ποτὶ χεῖρα. Eum. 79 μολῶν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν.

ποτινίσσομαι (pro προσνίσσομαι) *adeo*. Pr. 530 θεοὺς ὁσίας ποίνας ποτινισσομένα.

ποτιπίπτω (pro προσπίπτω) *accido*. De supplicantes Sept. 96 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτῃ δαιμόνων; Similia v. in Thes. vol. 6 p. 1986.

ποτιτρόπαιος (pro προστρόπαιος) *supplex*. Suppl. 362 ποτιτρόπαιον αἰδόμενος. || *qui pacculum sibi contraxit, consceleratus*. Eum. 176 ποτιτρόπαιος ὢν. Cf. προστρόπαιος.

ποτίφατος (pro πρόσφατος). V. ποταίνιος.

ποτιχρίμπτομαι (forma poetica pro προσχρίμπτομαι) *arproprinquo*. Sept. 83 ὅλων κτύπος ποτιχρίμπτεται. Sic correxi litteras in M traditas οπλοκτύπος τί χρίμπτεται, de quo pluribus dixi in Praef. editionis Lips. quintae p. XXXV et in Philologo vol. 16 p. 293. 294. In aragraphis plerisque est ὡτὶ (vel ὡς) χρίμπτεται, quod correctoris alicuius inventum scholiasta secutus est, qui explicat ποιεῖ — προσπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὡσίν.

πότμος *sors, fatum, fortuna*. Sept. 899 διχόφρονι πότμῳ. Pers. 709 ὡ βροτῶν πάντων ὑπερσῶν ὀλβον εὐτυχὲ πότμῳ. Ag. 762 οἰκῶν γὰρ εὐθυδικῶν καλλίπαις πότμος αἶψι. 1005 πο-

μος εὐθυπορῶν. Fr. 117 αὐτορέγμονος πότμου. 155 οὐμός δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω. Sic Porsonus correxit quod ap. Plutarchum Mor. p. 603 legitur θυμός δὲ ποθ' ἄμὸς.

πότνια *verenda, venerabilis, dearum* epitheton Sept. 152 ὡ πότνι' Ἥρα. 887. Eum. 951 πότνι' Ἐρινύς. Sept. 976 987 πότνια τ' Οἰδίου σκιά μέλαιν' Ἐρινύς. Ch. 722 ὡ πότνια χθῶν καὶ πότνι' ἀκτὴ χύματος.

Ποτνιαί *Potniae*, oppidi Boeotiae nomen est, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1535, cuius adiectivum gentile est Ποτνιαῖς *Potniensis*: ut Γλαῦκος Ποτνιαῖος inscripta fuit Aeschyli fabula fr. 32—39. || Femininum Ποτνιαῖς fr. 171 ἔθθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιαδῶν ἡμειβομεν.

ποτόν *potus*, Pers. 615 ποτόν παλαιὰς ἀμπέλου γάνος τόδε. [Eum. 698 οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν]. Ag. 1260 ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα κάμοι μνήστιν ἐνθήσει κότῳ, ubi ποτῶ *Auratus*, κύτει Scaliger. || *lympha*. Pers. 487 Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῶ. Ag. 1157 ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν.

ποτός *potulentus*. Ag. 1408 τί κακὸν — χθονοτρεφὲς ἔδανόν ἡ ποτόν.

ποῦ (interrogativum) *ubi?* Pr. 545 ποῦ τίς ἀλκά; Sept. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός; 479 ποῦ τὰσδ' εἰλείπει; 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; ποῦ δὲ σοὶ παραστάται; 966 ποῦ δὲ σοὶ Φαρνοῦχος; 968 ποῦ δὲ Σευάλκης ἀναῖ; Ch. 900 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; 916 ποῦ δὴθ' ὁ τίμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην; Eum. 422 ποῦ τὸ (sic *Alphaidus* pro τοῦτο) τέρμα τῆς φυγῆς; 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Suppl. 505 ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῦρα κάκροθίναι; ποῦ χρυσότευκτα κάργυρὰ σκυφύματα; 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφῃ χαλκήλατος; 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἄργουσι ἱρὸν αὐδῆν Εὐλόν;

ποῦ (encliticum) *alicubi, nescio ubi*. Suppl. 778 κελαινὸν εἰ τι κεῖθός ἐστί που. Eum. 252 καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπακῶν. Pr. 1060 μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε τόπων, ubi aptius est ποι, quod est in aragr. || De statu rerum *aliqua parte, aliquo modo, fortasse*. Pr. 247 μὴ ποῦ τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω. 521 ἡ ποῦ τι σεμνὸν ἐστὶν δ' εὐναμπέχεις. 743 τί που δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; 822 μέμνησαι δὲ που. 1064 οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέσους ἔπος. Sept. 514 κοῦπω τις εἶδε Ζῆνᾴ που νικώμενον, ubi recte *Elmsleius* του. Pers. 724 γνῶμης δὲ ποῦ τις δαιμόνων εὐνήψατο. 740 ἐγὼ δὲ που διὰ μακροῦ χρόνου τὰδ' ἤρχουν ἐκτελευτήσαι θεοῖς. Ag. 182 δαιμόνων δὲ που χάρις. 520 εἰ που πάλα, φαιδροῖσι καὶ νῦν ὁμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. 711 μέγα που στένει. 1646 Ὀρέστης ἀρά που βλέπει φάος; Suppl. 400 εἰ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχοι.

πούς [in codicibus interdum ποὺς scriptum contra regulam Herodiani περί μων. λέξ. p. 14. extr. et Apollonii de adverbio p. 544, 31 aliorumque grammaticorum, de quibus v. Thes. vol. 6 p. 1540.] *pes*, numero singulari apud Graecos pariter ac Latinos pro duali vel plurali posito. Pr. 279 ἐλαφρῶ ποδὶ κραιπνόστυον θάκον προλιποῦσα. Sept. 371 διώκων πομπίλους χνόας ποδῶν, ubi ποδοῖν restitui. Pers. 95 τίς ὁ κραιπνῶ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσω; 163 μὴ μέγας πλοῦτος (δαίμων *Heimsoethius*) κονί-

σας οὐδας ἀντρέψη ποδὶ δλβον. 516 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνὶ ἡλῷ παντὶ Περσικῷ γένει. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὐμαριν ἀείρων. Ag. 907 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδ', ὤναε, Ἰλίου πορ-
θήτορα. 945 ὑπαὶ τις ἀρβύλας λυοὶ τάχος, πρό-
δουλον ἐμβασιν ποδός. 948 ποσὶν φθείροντα
πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Ch. 182 εἰ
τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδὶ. 206 καὶ μὴν
στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι. 207 καὶ γὰρ δὴ
ἐστὸν τῷδε περιγραφὰ ποδοῖν. 676 ὥσπερ δεῦρ'
ἀπεζύγην πόδας, (ubi πόδα restitui: nam huius-
modi in locutionibus singularis usitatus est, ut
Sept. 374 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει
πόδα et in locis infra allatis Pr. 263. Ch. 697.)
982 ποδοῖν ἐνυωρίδα. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν
ἢ κατρεφῇ πόδα. 370 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν.
403 ὀρηχημοῖς τ' ἐπιφθόνους ποδός. 403 ἐνθεν
διώκουσ' ἤλθον ἄτρυτον πόδα. 541 μῆδέ νιν —
ἀθέω ποδὶ λάε ἀτίσης. Suppl. 32 πρὶν πόδα
χέρσω τῇδ' ἐν δασύδει θείναι. [Suppl. 837 σοῦσθ'
ἐπὶ βάριν ὅπως ποδῶν. quod schol. exp. ὅπως
ἔχετε τάχους ποδῶν, quod sic dici non potuit.
Usus loquendi postulat ὅπως τάχος, quod resti-
tuit Heimsöethius, ut ὅσον τάχιστα dictum est
v. 883.] Fr. 330 ἔλα, δίκω', ἀκμήτῃ μαλκίων
ποδὶ. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγ-
μὸς εἰς ἀκρον κára. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρῇ
θεοφόρων ποδῶν φέρειν. 246 φαγέδαιναν, ἢ μου
σάρκας ἐσθίει ποδός. 244 ὦ πούς, ἀφήσω σε.
248 ἔκφυσιν ποδὸς λαβῶν. Pr. 263 ὅστις πημά-
των ἔξω πόδα ἔχει. 712 πόδα χρίπτουσα ρα-
χιαῖσιν, ubi γύποδας M, πόδας Turnebus. V. s. v.
ραχία. Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεσθρίου πηλοῦ
πόδα. Eum. 165 φονολιβῇ θρόμβον περὶ πόδα.

πράγμα res. Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ'
ἐπισπέρχει θεός. Ag. 1351 καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν
εἶν νεορρῦτῃ εἶπει. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο
πρᾶγμα θηγάνει βλάβης. Ch. 705 τοῖονδε πρᾶγμα
μὴ καρανῶσαι φίλοις. 872 ἀποσταθῶμεν πρᾶ-
γματος τελομένους. Eum. 125 τί σοι πέπρακται
πρᾶγμα πλὴν τεύχην κακά; 278 ἐν δὲ τῷδε πρᾶ-
γματι φωνεῖν ἐτάχθην. 470 τὸ πρᾶγμα μεῖζον
ἢ τις οἰεταὶ τόδε βροτὸς δικάζειν. 482 ἐπεὶ δὲ
πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε. 488 διαρείν τοῦτο
πρᾶγμα. 477 μὴ τοχυοῦσαι πρᾶγματος νικηφό-
ρου. 576 τί τοῦδὲ σοι μέτεστι πρᾶγματος; 584
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πρᾶγματος διδάσκαλος. 630
διαρείν τοῦδε πρᾶγματος πέρι. Suppl. 91 εἰ
κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 356 εἴη δ' ἄνατον πρᾶ-
γμα τοῦτ' ἀστοξένων. 725 πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας.
Fr. 391 τοιοῦδε πρᾶγματος θεωρὸς ὦν. Sept.
804 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα (πράγος in arogr.) νεό-
κοτον πόλει πάλιν; Pr. 971 χλιδὰν ἑοικας τοῖς
παροῦσι πρᾶγμασι. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ'
εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. Pers. 714 διαπεπόρ-
θηται τὰ Περσῶν πρᾶγματα. Ag. 646 σωτηρίων
δὲ πραγμάτων εὐάγγελον. 1327 ἰὼ βρότεια πρᾶ-
γματα. Ch. 246 θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων (sic
Robertellus pro πρηγμάτων) γενεὸν. Ch. 701
κεδῶν ἑκατὶ πραγμάτων. Eum. 715 αἵματηρὰ
πρᾶγματ' οὐ λαβῶν σέβεις. Suppl. 343 πραγμά-
των κοινωνός ἦν. 468 καὶ πολλαχῇ γε δυσπά-
λαιστα πρᾶγματα.

πράγος res. Sept. 2 de re publica ὅστις φυ-
λάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶακα νυμῶν.
599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κά-
κιον οὐδέν. 861 ἤκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν.
[804 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν;
ubi in arographis est πρᾶγος.] Pers. 248 καὶ
φέρει σαφές τί πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύ-

εῖν. Suppl. 233 ὅπως ἂν ὅμιν πρᾶγος εὐ νικᾷ
τόδε.

πρακτήριος *efficax*. Suppl. 523 πειθῶ δ'
ἔποιτο καὶ τύχῃ πρακτήριος.

πράκτωρ *poetae exactor, ultor, vindex*. Ag.
111 πέμπει σὺν δορὶ δίκας πράκτορι θούριος ὄρ-
νις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν, ubi glossema δίκας duo
expulit verba poetae, quae servavit Aristopha-
nes Ran. 1288. πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ πρά-
κτορι, quanquam haec quoque scriptura levi vi-
tio laborat. Nam quum versus antistrophicus
dactylicus sit tetrameter catalecticis in disylla-
bum ideoque spondeo terminetur, non potest
πράκτορι in strophæ ab Aeschulo positum esse,
qui scripserat πράκτωρ: quod si post dativos
σὺν δορὶ καὶ χερὶ intactum reliquissent librarii,
multo magis mirandum foret quam quod in πρά-
κτορι mutarint. Recte autem aquila, cuius por-
tenti auctoritate Atridae adversus Troiam missi
erant vindictae sumendae causa, πράκτωρ dicitur,
qui πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ, i. e. *cum ar-
mis virisque*. Haec dixi in Praef. ed. Lips. quin-
tae p. LXXXII. Eum. 319 πράκτορες αἵματος
αὐτῷ τελέως ἐράνημεν. Suppl. 646 δῖον ἐπιδό-
μενοι πράκτορά τε σκοπὸν (πράκτορα πάνσκο-
πον Hermannus) δυσπόλεμον. Conf. s. v. σκοπός.

πράξις *facinus, effectio*. Ch. 814 πράξιν οὐ-
ρίαν θέλων. || *eventus*. Pers. 739 ταχεῖα γ' ἤλθε
χρησμών πράξις. || *conditio, sors*. Pr. 695 εἰσι-
δοῦσα πράξιν ἰοῦς.

πραπίδες *animus, mens*. Ag. 380 εὐ πραπί-
δων λαχόντα. Ag. 802 εὐ πραπίδων οἶακα νέ-
μων. Suppl. 92 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκειοι
τε τείνουσιν πόροι.

πράσσω *facio, ago*. [In codicibus tragico-
rum interdum male πράττειν scriptum, ut Ag.
1331.] Pr. 457 ἀπὲρ γνῶμης τὸ πᾶν ἐπρασσον.
660 τί χρῇ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν
φίλα. 672 ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς
βίαν πράσσειν τάδε. Ag. 363 τὸν τάδε πράξαντα.
369 ἐπραξεν ὡς ἔκρανεν. 1355 τυραννίδος ση-
μεῖα πράσσοντες πόλει. 1380 οὕτω δ' ἐπραξα.
1467 de Helena multorum malorum auctore δέυ-
στατον ἄλγος ἐπραξεν. 1658 ὡς ἐπράξαμεν.
1669 πράσσε, πᾶσιον μαίανων τὴν δίκην. Ch.
672 εἰ δ' ἄλλο πράξει δεῖ τί βουλήτερον. 715
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῃ τάδε. 779 πράσσε
τάπεσταλμένα. 1031 πράξαντι μὲν ταῦτα. 1044
εὐ γε πράξας. Eum. 200 εἰς τὸ πᾶν ἐπραξας. 223
τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ'
ἐμφανῶς πράσσουσας ἡσυχαιτέραν. 430 κλύειν
δικαίος μάλλον ἢ πράξει θέλεις. Sic correxi pro
δικαίως, quod est in M, sed ου in litura, super-
scripto a m. antiqua w, quod est δικαίως. Non
animadvertit corrector ex adiectivo δικαίος ad
verbum πράξει intelligendum esse δικαίως. Suppl.
229 πράξας τάδε. 269 τούτων ἀκὴ τομαῖα καὶ
λυτήρια πράξας. 323 πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον
ἀντήσας στόλον. 399 οὐκ ἄνευ δῆμον τάδε πρά-
ξαιμ' ἂν. 515 σὺ καὶ λέγων εὐφραίνε καὶ πράσ-
σων φρένα. 774 πράξας ἀρωγῇ. 1009 μῆδ'
αἴσχος ἡμῖν, ἥδονη δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν.
1046 τί ποτ' εὐπλοῖαν ἐπραξαν; Eum. 928 τὰδ'
ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολιτάς πράσσω. [769
τοῖς τὰμὰ παρβαῖνονσι νόν ὀρκώματα ἀμηχάνοισι
πράξομεν δυσπραξίαις — ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πό-
νος.] 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με θένειν τόσον.

Cum accusativo personae Ch. 440 ἐμασχάλισθαι
δ', ἔσθ' ὡς τόδ' εἰδῆς. | ἔπρασσε δ' ἀπέρ (sic
Schuetzius pro ἀπέρ) νιν, ὥδε θάπτει, | μόνον

κτίσαι μωμένα | ἀφερτον αἰώνι σφ, ubi scholiasts κατεσκεύασε δὲ τὸ μαχαλισθῆναι αὐτὸν ἢ Κλυταιμνήστρα. ἢ καὶ οὕτως ἀτίμως αὐτὸν θάψασα δυστυχίαν μεγίστην κατασκευάζουσα τῷ σφ βίῳ, ὡς Ὁρέστα· 8 ἔστιν, ἴνα δυστυχὴ βίον ζήσης, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχήσαι πρὸς τὴν τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας.

Forma passiva. Pr. 683 κλύεις τὰ πραχθέντα. Suppl. 983 τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς. Pr. 75 πέπρακται τοῦργον. Ag. 551 εὐ γὰρ πέπρακται. Pers. 527 ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. 801 τὰ νῦν πεπραγμένα. Ag. 1185. Ch. 803 τῶν πάλαι πεπραγμένων. Eum. 125 τί σοι πέπρακται πράγμα πλὴν τεύχειν κακά; Pr. 49 ἀπαντ' ἐπραχθὲ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν, ubi ἐπραχθὲ coniecit Stanleyus. [Ch. 132 πεπραγμένοι vitiose pro πεπραμένοι, ut dictum est s. v. πιπράσκω. πεπραγμένοι legit scholiasts, qui per νενικημένοι, κατηγωνισμένοι est interpretatus.] || *roenam exigo, ulciscor*. Pers. 476 ὦν ἀντίποινα παῖς ἐμός πράξειν δοκῶν. Ch. 311 τοῦ φιλομένου πρᾶσσουσα Δίκη μέγ' αὐτέ. Eum. 624 τὸν πατρός φόνον πράξαντα. Fr. 257 τοῦ θανόντος ἢ Δίκη πράσσει κότον. ubi suspectum est κότον, de quo v. annot. Forma media Ag. 812 θεοῦς — τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους νόστου δικαίων θ' ὦν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. 704 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρω χρόνῳ καὶ Εὐνεστίου Διὸς πρᾶσσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίνοντας. 822 καὶ πάγας (χάρπαγας Tygwhittus) ὑπερκότους (ὑπερκόπους Heathius) ἐπραξάμεσθα, quod per ἀπητήσαμεν, ἥτοι καθεῖλομεν explicuit Triclinius, in ἐπραξάμεσθα mutavit Hermannus, quod ἐπραξάμεσθα potius scribendum erat.

πράσσειν intransitive *se habere de statu rerum* dicitur in quibus quis versatur (cuiusmodi exempla multa collecta sunt in Thes. vol. 6 p. 1570—1573), adiuncto plerumque adverbio, velut εὐ, κακῶς, καλῶς. Pr. 265 τὸν κακῶς πρᾶσσοντα. Pers. 213 κακῶς δὲ πράξας. [Fr. 300, versu, ut videtur, non Aeschyleo τὸν κακῶς πρᾶσσοντα.] Pr. 979 εἰ πρᾶσσοις καλῶς. Eum. 831 καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὐ πράξαιμεν. 77 πόλις γὰρ εὐ πρᾶσσουσα. 815 πόλιν μὲν εὐ πρᾶσσουσιν. Pers. 212 πράξας μὲν εὐ. 862 εὐ πρᾶσσοντας. Ag. 1205 πᾶς τις εὐ πρᾶσσων. 1331 τὸ μὲν εὐ πρᾶσσειν (sic Porsonus pro πράττειν) ἀκόρεστον ἔφυ. Fr. 294 κακοὶ εὐ πρᾶσσοντες οὐκ ἀνασχετοί. Pers. 787 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πρᾶσσοιμεν ὡς ἀρίστα; Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχὴ τάδ' αἰνέσω. Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης; Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὡς πρᾶσσοιμεν. [Sept. 518 εἰκὸς δὲ πράξειν ἀνδρας ὡδ' ἀντιστάτας.] Ag. 1288 εἶδον Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἐπραξεν. || πρᾶσσω cum accusativo *patrior*. Sept. 337 339 τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πρᾶσσειν. πολλὰ γὰρ εὐτε πτόλις δαμασθῇ, δυστυχὴ τε πράσσει. Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὡδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1443 ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην. [1290 ἰούσα πράξω, τλήσομαι τὸ καθανεῖν, ubi recte Heathius ἰούσα κάγω.]

πράϋνω *mitigo*. Pers. 190 παῖς δ' ἐμός μαθὼν κατεῖχε κάπρᾶνεν. 837 ἄλλ' αὐτὸν ἐμφρόνως σὺ πράϋνον λόγῳ.

πρέμνοθεν *a stirpe, ab imo*. Sept. 71 μὴ μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανυλέθρον ἐκθαμνίσῃτε. 1056 Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν, ubi M utrobique πρυνμόθεν, quod priore loco et

apud Callimachum H. in Del. 25 Valckenarius, altero Is. Vossius correxerunt.

πρεπόντως *convenienter*. Ag. 687 ἐπεὶ πρεπόντως ἔλανεας, ἔλανδρος — ἐπλευσε.

πρεπτός *insignis, excellens*. Eum. 914 τῶν ἀρειφάτων — πρεπτῶν ἀγώνων.

πρέπω *decorus adpectu s. conspicuus sum*.

Sept. 390 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χειρῶν αὐτοῖς πρέπει; Ag. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς. 389 πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπέες σίνος. 431 συννορμένοις πένθεια τλησικάρδιος δόμῳν ἐκάστω πρέπει.

Cum participio Ag. 1222 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποικίστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. Eum. 996 πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες.

Cum infinitivo Pers. 247 τοῦδε γὰρ δῆρμα φωτὸς Περιοκὸν πρέπει μαθεῖν. Suppl. 719 πρέπουσι δ' ἄνδρες νῆαιοι μεταγχιμοῖς γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

Cum dativo rei, qua quis insignis vel praeditus est Sept. 124 ἐπὶ δ' ἀγάνορες πρεπόντες στρατοῦ δορυσῶν σαγὰ πύλας ἐβδόμαις προσίστανται, ubi probabilis est Heimsoethii coniectura μέλαιντες στρατοῦ δορυσῶν σαγὰ πρεπόντες πύλας προσίστανται. Ch. 12 ὁμήτωρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μεταγχιμοῖς πρέπουσα. 24 πρέπει παρηγὴς αἵματοῦσ' ἀμυγμοῖς. 18 ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. πρέπουσι pro ἔρπουσι Abrensius Pr. 155.

πρέπω *similis sum*. Suppl. 801 πρέποντα βουδῶρ ταύρω δέμας. || *similem habeo, comparo*. Photius p. 447, 14 πρέψαι: τὸ ὁμοῦσαι Αἰσχύλος (fr. 405). Hinc Ag. 1328 ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν σκιά (sic Wieselerus pro σκιά) τις δὲ πρέψειεν restituit Boissonadius pro ἂν τρέψειεν.

πρέπειν de rebus dictum quae non sub oculos cadunt, sed aliis sensibus percipiuntur Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 1311 ὁμοῖος ἀτμός ὡσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

πρέπει *deceit*. Ag. 524 ἄλλ' εὐ νιν ἀσπάσασθε· καὶ γὰρ οὖν πρέπει. Sept. 656 οὔτε κλάειν οὐτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. Ag. 636 εὐφρημον ἡμαρ οὐ πρέπει κακαγέλω γλώσση μαινεῖν. 645 πρέπει λέγειν παῖδαν. 1395 εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὡστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ scriptura manifesto corrupta. Sensus postulat πρέπον τοιῷδ' ἐπισπένδειν νεκρῷ, quod coniecit Schneidewitzius, vel simile quod. Ch. 455 πρέπει δ' ἀκάμπτη μένει καθέκειν. Eum. 185 οὗτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπεσθαί πρέπει.

Cum dativo. Ag. 483 γυναικὸς αἰχμῇ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν εὐναινεσαι. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικάσθαι πρέπει.

Cum accusativo Suppl. 195 ὡς ἐπὶ λυδας πρέπει. Ch. 79 πρέποντ' ἀρχὰς (ἀρχαῖς Sophianus) βίου. πρέπον τυχὰς βίου Schuetzius.

Cum accusativo et infinitivo Suppl. 203 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσοντας. 931 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα. Fr. 392 μισοβόαν πρέπει διθυράμβον ὁμαρτεῖν.

πρεσβεία *senectutis dignitas*. Pers. 4 κατὰ πρεσβείαν οὐς αὐτὸς ἀναξ — εἴλετο χώρας ἐφορεύειν.

πρεσβεύω *prae ceteris colo, s. honore afficio*. Per protymῶ et μεγαλύνω exp. Hesychius. Ch. 488 πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχὴ τῇδε πρεσβεύω

θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαίαν. || πρέσβευομαι *primum locum obtineo*. Ag. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. Eum. 21 Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Ch. 631 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμιον λόγῳ.

πρέσβις *legatus*. Suppl. 727 ἴσως γὰρ ἡ κήρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. Sic correxi quod in M scriptum est πρεσβήμολοι, ab aliis in πρέσβυς μόλοι mutatum. Frequentia sunt πρέσβεως πρέσβεις πρέσβων πρέσβισι, sed nominativum πρέσβις, cuius rara sunt exempla, vix usquam intactum reliquerunt librarii, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1585.

πρέσβιστος *antiquissimus, honoratissimus*. Sept. 390 παναέληνος — πρέσβιστον ἄστρων. Pro πρεσβύτατος dictum ut ἡδιστος pro ἡδύτατος. V. Thes. vol. 6 p. 1588.

πρέσβος *id quod colitur s. cum reverentia suscipitur*. Pers. 623 βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσας. Schol. τιμία παρὰ Πέρσας. De coetu virorum primariorum Ag. 855 1393 πρέσβος Ἀργείων τότε.

πρέσβυς *senex*. Appellatio honorifica virorum principum. Hesychius πρέσβεις: γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι. Ag. 184 ἡγεμῶν δὲ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιῶν. 205 ἀναεὶ δ' ὁ πρέσβυς. 530 ἀναεὶ Ἀτρεΐδης πρέσβυς. Suppl. 602 ὦ χαῖρε, πρέσβυ. Numero plurali πρέσβεις *senes venerabiles, principes*. Pers. 840 ὅμεις δὲ πρέσβεις χαίρετε.

πρεσβύτης *senex*. Eum. 641 ἔδῃσε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

πρεσβύτις *vetula, aetate propecta*. Eum. 731 καθιππάζει με πρεσβύτιν νέος. 1027 στόλος πρεσβυτίδων.

πρεσβυτοδόκος *senes recipiens*. Suppl. 666 γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (προβούλοις addit Hermaeus) θυμέλαι φλούντων.

πρευμενής *benignus, mitis, placidus*. Pers. 609 παῖδός πατρί πρευμενεῖς χῶας φέρουσα. Pers. 685 χῶας δὲ πρευμενῆς (πρευμενεῖς *progr.*) ἔδεξάμην. Ag. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί. 1647 καταλθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχη. Suppl. 140 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατήρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειεν. 207 ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὀμματος. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους.

πρευμενῶς *benigne*. Pers. 220 πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τὰδε, σὸν πόσιν Δαρεῖον — ἐσθλά σοι πέμπειν. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὦν σοι πρευμενῶς παρήνεσα. Ag. 950 τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. Eum. 236 δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα. 922 ἄτ' ἐγὼ κατεύχομαι θεσπίσασα πρευμενῶς.

Πριαμίδαι *Priamidae*. Ag. 537 διπλὰ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμρτια. 747 σὺμένα Πριαμίδαισιν. ubi syllaba prima producta est in metro ionico, ut in versibus dactylicis poetarum et Graecorum et Latinorum. Ch. 935 ἔμολε μὲν δικά Πριαμίδαίς χρόνῳ.

Πρίαμος *Priamus*, rex Troianus: unde Πριάμου πόλις *Troia*. Ag. 40 Πριάμου μέγας ἀντίδικος. 126 Πριάμου πόλιν. 267 Πριάμου γὰρ ἤρηκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 710 Πριάμου πόλις γεραίᾷ. 813 1336 πόλιν Πριάμου. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τὰδ' ἦνυσεν;

πρίν [ex regula breve est apud poetas inde ab Homero quosvis, nisi quod epici in arsi dactylica saepe prodixerunt, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1598] (adverbium) *ante, prius, olim*. Prom.

964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρίν αὐθαδίσμασιν ἐς τὰσδε σαυτὸν πημονὰς καθύρμισας. Ag. 170 οὐδὲ λέξεταί πρίν ὦν. Suppl. 398 εἶπον δὲ καὶ πρίν. Cum articulo Pr. 151 τὰ πρίν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ. 700 τὴν πρίν γε χρεῖαν ἡνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Ag. 904 πολλὰ γὰρ τὰ πρίν κακὰ ἡνείχοντο. Eum. 30 τῶν πρίν εισόδων. 563 τὸν πρίν δλβον.

τὸ πρίν. Pr. 443 νηπίους ὄντας τὸ πρίν. Pers. 498 θεοὺς δὲ τις τὸ πρίν νομίζων οὐδαμοῦ. Ag. 650 ὄντες ἐχθιστοὶ τὸ πρίν. Ch. 55 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν. 559 μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν. Suppl. 330 κῆδος ἔγγενές τὸ πρίν.

πρίν (coniunctio) *priusquam, antequam*. Cum indicativo aoristi Pr. 481 πρίν γ' (γ' om. apographa plura) ἐγὼ σφισιν ἔδειξα κράσεις. || Cum infinitivo aoristi Pr. 825 ἂ πρίν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν. Sept. 63 πρίν καταγίγαι πνοὰς Ἀρεως. 285 πρίν ἀγγέλου σπερχνοῦς — ἰκέσθαι. 454 πρίν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. 1048 πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Pers. 502 πρίν σκεδασθῇαι θεοῦ ἀκτίνας. 712 πρίν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Ag. 1479 πρίν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος. 1539 πρίν τόνδ' ἐπιδεῖν. 1658 πρίν παθεῖν. Ch. 575 πρίν αὐτὸν εἰπεῖν. Suppl. 32 πρίν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν δαῶδει θεῖναι. 38 πρίν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι. 772 πρίν ὄρμυ ναῦν θρασυνθῆναι. 790 πρίν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ὠδε χρημθῆν χρῶ. 796 πρίν δαίκτηρος βία κάρζας γάμου κυρῆσαι. Bis cum infinitivo praesentis Ag. 1067 πρίν αἰματηρὸν ἔξαφρίζεσθαι μένος. Suppl. 702 πρίν ἐξοπλίζειν Ἀρη.

πρίν ἂν cum coniunctivo post sententiam negativam, de qua structura dictum in Thes. vol. 6 p. 1600. 1601 et in Lexico Sophocleo. Pr. 165 οὐδὲ λήξει, πρίν ἂν ἡ κορέση κέαρ ἢ παλάμη τινι τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχὰν. 176 πρίν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 719 πρίν ἂν πρὸς αὐτὸν Καῦκασον μόλῃς. 756 πρίν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 991 πρίν ἂν χαλασθῇ δεσμά λυμαντήρια. 1027 πρίν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σὼν πόνων φαῖ. Fr. 340 πρίν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνον αὐτὸς σε χράνῃ (sic Personus pro χράναι) Ζεὺς.

πρό *ante, praepositio, quae cum genitivo construitur*. De locis dictum [Sept. 164 corrupte προπόλεως pro προφρόνως — πόλεως: de quo v. s. v. προφρόνως.] Ag. 179 στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρό καρδίας μνησιπηνῶν πόνους. 1008 καὶ τὸ μὲν πρό χρημάτων κτησίῳν ὄκνος βαλῶν. Scriptura suspecta. Conieci καὶ τὸ μὲν τί χρημάτων. Ch. 789 πρό δὲ δὴ χθρῶν — | τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, | θές. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρε. Suppl. 475 σταθεῖς πρό τειχέων. 619 διπλοῦν μίσμαα πρό πόλεως φανέν, ubi recte πρὸς Paleius. || *ante*, de tempore dictum Ag. 137 αὐτότοκον πρό λόχου μογεράν πτάκα θυομένοισιν. 365 ὅπως ἂν μήτε πρό καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλους ἡλιθίων σκῆψειεν. 484 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρό τοῦ φανέντος χάριν Εὐναινέσαι. 1266 σὲ μὲν πρό μοῖρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. 1204 πρό τοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τὰδε. Eum. 462 τὸν πρό τοῦ φεύγων χρόνον. || *prae*. Sept. 928 ἰὼ δυσαίων σφιν ἂ τεκοῦσα πρό πασάν [γυναικῶν]. 996 πρό πάντων δ' ἐμοί. || *pro*. Eum. 835 θύῃ πρό παίδων καὶ γαμηλίου τέλους. [πρό γὰς in loco corrupto Suppl. 877, ubi in M λύσασιν προγαυσιόσκει.] || *pro*, praefereendi significatione,

potius quam. Suppl. 805 ἐλθέτω μόρος πρό κοι-
τας γαμηλίου τυχών. Fr. 293 πρό τῶν τοιού-
των χρῆ λόγων δάκνειν στόμα. || γῆν πρό γῆς
i. e. *de terra in terram*, de qua locutione v. Thes.
vol. 2 p. 486. Fr. 682 γῆν πρό γῆς ἐλαύνομαι.

προβαίνω *procedo*. Fr. 247 μή ποῦ τι πρού-
βης τῶνδε καὶ περαιτέρω; Ag. 1511 ὅποι δέ καὶ
προβαίνων (προσβαίνων M) πᾶν καὶ κουροβόρῳ
παρέξει. Sept. 157 ποῖ δέ τέλος προβάς ἐπάξει
θεός; Sic correxi pro ποῖ δ' ἐτι τέλος ἐπάγει θεός;

προβατογνῶμων *oves discernens*: unde ad
eum translatum qui mores et ingenia hominum
discernit Ag. 795 ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνῶ-
μων οὐκ ἐστι λαθεῖν ὁμματα φωτός. Similiter
Aeschylus ἱππογνῶμων dixit, quod v.

πρόβλημα *id quod proiicitur s. protenditur*
(corporis tuendi causa). Sept. 540 σάκει, κυκλω-
τῷ σώματος προβλήματι. [676 φέρ' ὥς τάχος
κνημίδας, αἰχμὴν, καὶ πέτρων (πτερῶν in apo-
graphis pluribus) προβλήματα.]

προβουλόπαις *filia consultrix*. Ag. 386 βιά-
ται δ' ἅ τάλαινα Πειθῷ, προβουλόπαις ἀφέρτος
Ἄτας. Vocabulum haud dubie ab Aeschilo, si
sic scripsit, formatum pro πρόβουλος παῖς ut
εὐφιλόπαις *pueris amicissimus* infra 723. "Male
haec a multis intellecta sunt. Urget, inquit, ut
quis in perniciem ruat, *audax suada, consultrix*
filia effrenata culpa. Nam semel admissa culpa
suadet opus potentiamque ad tuendum conferre
quod iniuria possidetur, subministratque ei rei
consilia. Referuntur haec ad ea quae proxime
praegressa sunt diciturque suada πρόβουλος, quod
ἐπαλεῖν πλούτου quaerit." HERMANN. Similiter
Klausenus interpretatur "noxa quae mentem lae-
sit, progignit persuasionem suppeditantem argu-
menta quibus ad exsequenda noxae consilia com-
mouetur aliquis." Thomae Mag. scholion hoc
est ἥτις (ἡ Πειθῷ) βιάζει αὐτοὺς πρόνοιαν δη-
θεν τοῦ πλουτῆσαι (πλουτίσαι Victorius) τοὺς
παῖδας ποιουμένη, et Triclinii ἡ προβουλευομένη
πλουτῆσαι τοὺς παῖδας. Male Karstenus et Wei-
lius scripserunt

βιάται δ' ἅ τάλαινα πειθῷ
πρόβουλος, παῖς ἀφέρτος ἄτας,
(et in versu strophico 368 πάρεστιν pro πάρεστι)
quae prava interpellatio est, in quam nemo in-
cidere potest nisi quem comma post πρόβουλος
positum admoneat. Melius Hartungus πειθῷ,
πρόβουλος παῖς ἀφέρτος ἄτας. Nam ἄτη con-
silia dat, ad quae exsequenda πειθῷ compellit.
Recte igitur πειθῷ filia esse dicitur ἄτης προ-
βούλου. Similiter Todtius Comment. p. 34.

πρόβουλος *qui pro alio consultat*. De po-
puli consiliariis s. senatoribus Sept. 1006 δο-
κοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν μετ' αὐτῶν δῆμου
πρόβουλος τῆσδε Καδμείας πόλεως.

πρόγονος *progenitor, atavus, generis auctor*.
Fr. 270 Ἐρμῆν μὲν πρόγονον τιοῦμεν γένος οἱ
περὶ λίμναν. || Genere feminino *atavia*. Suppl. 43
ἴνιν ἀνθονομούσας προγόνου βοός. 533 παλαί-
φατον ἀμέτερον γένος φιλίας προγόνου γυναι-
κός. || πρόγονοι *maiores*. Pers. 405 θεῶν τε πα-
τρώων ἔδη θήκας τε προγόνων.

προδεικνυμι *praemonstro, indicio*. Pr. 779
ποιοῖν; πρόδειξον αἵρεσιν τ' ἐμοὶ δίδου.

προδέρκομαι *praevideo*. Pr. 248 θνητοὺς
ἔκαστα μὴ προδέρκεσθαι μόνον.

προδίδωμι *prodo*. Fr. 38 ὅστις τὸ σὸν θνη-
τοῖσι προῦδωκεν γέρας. [Sept. 104 τί ῥέξεις,
προδῶσεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεάν γάν; ubi

delevi προδῶσεις, quod ex glossemate illatum
esse metrum docet.] Sept. 169 πόλιν δορίπονον
μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνων στρατῷ. 251 μὴ προ-
δῶς πυργώματα. Pers. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλτατ'
ἐν κακοῖς προδῶσμεν. Ch. 269 οὕτοι προδῶσαι
Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. 895 θανόντα δ' οὕτι
μὴ προδῶς ποτέ. Eum. 64 οὕτοι προδῶσω. 234
εἰ προδῶ σφ' ἐκῶν. Suppl. 420 τὰν φυγάδα μὴ
προδῶς.

πρόδικος *iustitiae vindex*. Ag. 451 φθονε-
ρὸν δ' ὕπ' ἄλγος ἔρπει πρόδικος Ἀτρεΐδαις.

πρόδρομος *qui ante aedes collocatus est*. Fr.
386 de Hecate, cuius statucae ante aedes collo-
cari solebant (ap. schol. Theocr. 2, 36) δέσποιν'
Ἐκάρη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελδθρῶν, ubi
libri praeter unum omnes πρόδρομος, ut ap. Ari-
stidem quoque vol. 1 p. 17, 1. ed. Iebb. Alia
exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1682.

προδότης *proditor*. Pr. 1068 τοὺς προδότας
γὰρ μισεῖν ἔμαθον.

πρόδουλος *qui pro servo est, serviens*. Ag.
945 ἀρβύλας — πρόδουλον ἔμβασιν ποδός. Vo-
cabulum alibi non lectum.

πρόδρομος *praecurrens*. Sept. 80 ρεῖ πολὺς
ὄδε λεῶς πρόδρομος ἱππότας. 211 ἐπὶ δαιμό-
νων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. || Vitiōse
pro πρόδρομος, quod v.]

προεννέπω. V. προυννέπω.

προεξεπίσταμαι. V. προϋεπίσταμαι.

προθεσπίζω *praedico*. Pr. 211 τὸ μέλλον
ἢ κρανοῖτο προυτέθεσπικει

προθυμέομαι [*animo proclivi s. prompto ad
agendum sum*]. Pr. 381 ἐν τῷ προθυμείσθαι δέ
καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; ubi nunc
προμηθεῖσθαι restitutum, quod legit schol.] *cu-
pio*. Fr. 630 ἐπεὶ προθυμεῖ (προθυμῇ M), χρῆ
λέγειν: 706 ἐπεὶ προθυμείσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι.

προθυμία *animi proclivitas*. Pr. 341 προ-
θυμία γὰρ οὐδὲν ἐλλείπει.

προθύμως *animo proclivi, cupide*. Ag. 1591
προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

πρόθυρα *atrium, vestibulum*. Ch. 966 τάχα
δὲ παντὸς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων.

προΐαπτω *proicio*, verbum Homericum. Sept.
322 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀῖδᾶ προΐ-
αψαι.

Προΐτιδες *Proetides*, nomen portae Theba-
nae, de qua v. Unger. Theb. Parad. vol. 1 p.
297 seqq. Sept. 377 πρὸς πύλαισι Προΐτισι.

Προΐτος *Proetus*. Sept. 395 Προΐτου πυλῶν.
πρόκακος *valde malus*. Pers. 986 Πέρσης
ἀγαθοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις. 990 ἄλαστα συ-
γνὰ πρόκακα λέγων. *Mala pro malis orta* sive
suscepta exp. Todtius Comment. p. 32. Tertium
exemplum latere videtur in versu corrupto Suppl.
864 βαθυμὶ τροκαῖα παθῶν, ubi dubitatum est
atrum πρόκακα παθῶν an, quod minus probabile,
προκακοπαθῶν scribendum sit.

προκάλυμμα *velamen*. Ag. 691 ἐκ τῶν ἀβρο-
πήνων προκαλυμμάτων ἐπλευσε.

προκάμνω *ante fatigor s. laboro*. Eum. 78
μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον. Cum
tmesi Suppl. 827 πρὸ σὺ, μάρπτι, κάμνοις. Sic
Hermannus pro τῶν πρόμαρπτι κάμνοις, ex an-
notatione scholiastae πρότερον θάνοις, ὧ μάρ-
πτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν. Scholiastae non mul-
tum tribuendum, quum corruptissima quaeque
in hoc carmine interpretetur.

πρόκειμαι *prostratus iaceo*. Sept. 965 AN.
πρόκεισαι. IZ. κατακτάς. Sic Hermannus. προσ-

κείται M, σ priore eraso. || *propositus sum*. Pr. 257 οὐδ' ἐστὶν ἀθλου τέρμα σοι προκείμενον; 755 νῦν δ' οὐδὲν ἐστὶ τέρμα μοι προκείμενον μόθων. Pers. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.

προκήδομαι *cūram gero*. Pr. 629 μὴ μου προκήδου μάσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

[προκλύω *antea audio*. Ag. 251, ubi verba τὸ δὲ προκλύειν in M in fine versus ab alia manu scripta additamentum sunt interpolatoris, quod eieci: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIX.]

πρόκωπος *strictus*. Ag. 1651 ἔϊφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπίζτω. De homine gladium strictum tenente ib. 1652 ἀλλὰ κάγω μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανείν. Per ἔτοιμος et πρόχειρος expr. Photius p. 455, 16.

προλέγω *edico, declaro*. Sept. 336 τὸν φθίμενον γάρ προλέγω βέλτερά τῶνδε πράσσειν. || *praedico, praemoneo*. Pr. 107 ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω.

προλείπω *relinquo*. Pr. 280 κραιπνόστυον θάκον προλιπούσα. Pers. 18 τὸ παλαιὸν Κίσιον ἔρκος προλιπόντες ἔβαν. Suppl. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Pers. 961 Ἀγβάτανα προλιπὼν ex arographis restitutum pro Ἀγβάτανα λιπὼν.

πρόλεσχος *procaz*. Suppl. 497 μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφορκὸς ἐν λόγῳ γένη. ubi schol. expr. πολλά προοιμιάζου, et in alio scholio μήτε πρότερά κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει.

πρόμαντις *praesaga*. Ch. 758 τούτων πρόμαντις οὐσα.

προμάτωρ (Dorice pro προμήτωρ) *atavia*. Sept. 140 Κύπρις, ἄτ' εἰ γένους προμάτωρ.

πρόμαχος *propugnator*. Sept. 419 πόλεως πρόμαχος ὀρνυται. Sept. 482 ἰὺ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων.

προμηθεῖα *providentia, cautio*. Suppl. 178 καὶ τᾶπὶ χέρσου νῦν προμηθεῖαν λαβὼν αἰνῶ φυλάζει, ubi in M προμηθεῖαν, sed supra scripto ι, i. e. προμηθίαν. Utraque forma recte habet, sed tragici προμηθεῖα videntur praetulisse, quam formam apud Sophoclem et Euripidem metrum ubique vel fert vel postulat: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1776.

προμηθεόμαι *prospicio*. Pr. 381 ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; ubi M προθυμείσθαι. Correctum ex annot. schol. qui per προνοεῖσθαι explicat.

προμηθεύς *providus, prospiciens*. Pr. 86 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθεύς. Suppl. 700 forma Dorica προμαθεύς (προμηθεύς, sed superscripto α, M) εὐκοινοῦμητις ἀρχά, ubi metrum postulat προμαθίς, quod restituit Hermannus.

Προμηθεύς *Prometheus*, Iapeti Titanis filius. Genitivus Προμηθέως Pr. 506. fr. 233. Accusativus Προμηθεῖα Pr. 85 612. Vocativus Προμηθεύ Pr. 66 143 243 278 285 307 319 377 391 397 543 554 614 951. fr. 191. || Mythum de Prometheus, de quo videndus Apollodorus 1, 7, 1, tribus fabulis tractavit Aeschylus, tragoediis duabus, Προμηθεὶ δεσμώτῃ, quae superest, et Λυομένῃ, fabula satyrica una, quae simpliciter Προμηθέως nomine inscripta fuit ab Aeschilo, Προμηθεὺς πυρφόρος ab grammaticis Alexandrinis. De his fabulis scriptor Vitae Aeschyli in Schol. ed. Oxon. p. 8, 1 ταύτῃ καὶ ἀριστος εἰς τραγῳδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα

μεγάλα καὶ ἀειδόχρεα. καὶ τινὲς ἤδη τῶν τραγῳδιῶν διὰ μόνων οἰκονομοῦνται τῶν θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. De vana multorum opinione, qui tetralogiam Prometheam ex tribus tragoediis Προμηθεὶ πυρφόρῳ, δεσμώτῃ, Λυομένῃ (licet in δεσμώτῃ res Promethei ita exponantur ut nullam aliam fabulam praecessisse appareat) et fabula satyrica ignota compositam finxerunt, drama autem satyricum Προμηθεῖα, quod olymp. 76, 4 cum tribus tragoediis (Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ) actum esse novimus, non Προμηθεῖα πυρφόρον, sed Pollucis (9, 156) Προμηθεῖα πυρκαῖα, cuius nullus unquam alius testis produceretur, fuisse crediderunt, dixi in Vita Sophoclis ed. Oxon. a. 1860. vol. 8 p. LXII. ubi erroris a Polluce commissi originem patefeci. Alii Προμηθεῖα πυρφόρον tertiam fuisse crediderunt tetralogiae fabulam, nomine non propter furtum ignis imposito, sed ad λαμπροδοξίας, Athenis in honorem Promethei quotannis celebratas referendo: quod institutum memorari poterat in extrema parte Προμηθέως Λυομένου (in qua etiam de corona Promethei sermo fuit: vid. fr. 204), ut honores Eumenidibus habendi in fine fabulae cognominis, quae solleinni pompa clauditur, exponuntur, sed quomodo integrae tragoediae componendae, eique tali quales Aeschylus facere solebat, sufficere potuerit non perspicitur.

προμηθεὶς *provida*: V. προμηθεύς.

πρόμος *dux, princeps*. Ag. 200 χειματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι μάντις ἐκλαγέεν. Ag. 410 ἰὺ ἰὺ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. Eum. 399 Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι. Suppl. 904 ἰὺ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι (sic Stanleius pro πρόμοι), δάμναμαι.

προμυθίζω *praeingemisco*. Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων. Ad hunc versum nihil annotatum in scholiis Mediceis; recentiores interpretes ad κόναβος intelligunt ἐστί, quod etsi nemo ignorat saepissime omitti, tamen qui praecedentes versus similes comparaverit, quorum unusquisque significantius aliquid verbum additum habet, vix verisimile esse iudicabit nullum gravius Aeschilo hic in promptu fuisse verbum quam debile illud ἐστί, idque ne expressum quidem, sed cogitatione supplendum. Verum hic quoque Aeschylus non sua, sed liberiorum culpa sui dissimilis factus est. Hinc conieci κόναβος ἐν πύλαις δεινὰ προμυθίζει χαλκοδέτων σακέων, trimetro dochmiaco inter dimetros posito, quemadmodum in prima huius carminis parte trimetri et dimetri mixti sunt. Post ἐν πύλαις quae exciderunt syllabae, quae etsi facile sic possunt suppleri ut ἐν πύλαισι δὲ scribatur, tamen probabilius est vocabulum aliquod dissyllabum excidisse, velut quod exempli causa inserui δεινὰ. Verbum προμυθίζει supplevi ex glossa Hesychii sic scripta in codice, προμυθίζει χαλκοδεσμών ὄπλων: ἀντὶ τοῦ προσωρίου. Quae sic sunt in ordinem redigenda, προμυθίζει χαλκοδέτων σακέων: ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ χαλκοδεσμών ὄπλων. Brevius Photius p. 455, 25 προμυθίζει: πρόσω χωρεῖ, ubi προμυθίζει pro προμυθίζει vel librarii errore scriptum est vel ipsius Photii, quum glossa ante προμυθία posita sit, etsi huic argumento non multum tribuendum est, quum ordo saepe neglectus ab Photio sit. Alio huius verbi composito ἀναμυθίζεσθαι Aeschylus usus est in Prometheus v. 743.

προναία *protemplaris*. *Minervae cognomen Delphicum* Eum. 21 Παλλάς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Ab Atticis etiam πρόνοια dicta fuisse videtur. De utroque v. Thes. vol. 6 p. 1783 sq.

πρόνᾳος *protemplaris, ante templum collocatus*. Suppl. 494 βωμούς προνάους.

προνέμω *profero, exhibeo, porrigo*. Eum. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἐφέρει μῆνις ἀπ' ἡμῶν. Sic Hermannus pro τοὺς — προνέμοντας.

πρόνοια *providentia*. Ch. 606 τὰν ἁ παιδο-λυμὰς τάλαινα Θεστιάς μήσατο πυρδαήτιν πρόνοϊαν. Ag. 683 προνοιαῖσι τοῦ πεπρωμένου.

πρόνομος. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγωνα τελέθει. Quod schol. explicat πρό τῆς πόλεως νεμόμενα. Probabilius Hermannus pecudes intelligit huc illuc, dum pabulum quaerunt, vagantes.

πρόνοος *prospiciens*. Substantivi instar est Suppl. 969 πατέρ' εὐθαρήν Δαναόν, πρόνοον καὶ βούλαρχον.

προνωπής *pronus*. Ag. 234 προνωπή (Iphigeniam) λαβεῖν ἀέρῃν. Per προνευκυῖαν exp. scholiasta.

πρόξενος *hospes, patronus*. Suppl. 420 γενοῦ πανδικῶς εὐσεβῆς πρόξενος, τὰν φυγάδα μὴ προδώς. 491 αἰδοῖον εὐρεθέντα (sic Porsonus pro εὐ ρέοντα) πρόξενον· λαβεῖν. 919 ποίοισιν εἰπῶν προξένοις (sic Victorius pro προσξένοις) ἔγχωριοις; 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ. [830 πρόξενα pro corrupto πράξαν intulit Turnebus.]

προοίμιον *prooemium*. Pr. 741 οὗς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μὴδέπω ἢ προοίμιος. De altera forma προίμιον suo loco dicetur.

προόμνυμι *praeiuro, ante iuro*. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι.

πρόπαρ *prius, potius*. Suppl. 790 πρόπαρ θανούσας δ' Ἀἶδας ἀνάσσει.

προπάροιθε et προπάροιθεν *ante*. Sept. 334 ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν. || *antea*. Ag. 1020 τὸ δ' ἐπὶ γὰν ἀπαξ πεσὼν θανάσιμον προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἶμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

πρόπας *universus, cunctus*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονὸν λέλακε χώρα. Pers. 434 Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 548 πρόπασα μὲν στένει γαί' Ἀσίας. Ag. 1011 οὐκ ἔδω πρόπας δόμος. Eum. 898 καὶ μοι πρόπαντος (sic Abreschius pro πρό παντός) ἐγγύην θήσει χρόνου;

προπέμψω *emitto*. Sept. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὐς (sic Elmsleius pro ἀχάεσσατους) προπέμπει δαϊκτῆρ γόος. Pers. 622 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Ag. 820 σποδὸς προπέμπει πίνους πλούτου πνοάς. || *prosequor*. Sept. 1059 πῶς τολμήσω μήτε σε κλαίειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 530 καὶ παῖδα — παρηγορεῖτε καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους. || Forma media in apographis restituta Pers. 138 ἐκάστα πόθῳ φιλάνορι θούρον εὐνατήρα προπεψαμένα λείπεται μονόζυε, ubi M εὐνατήρ ἀποπεψαμένα.

προπηδήω *prosilio*. Futuri forma media fr. 22 b. φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεται νιν.

προπίνω *propino*. Metaphorice *prodo*, de quo Harpocration p. 259, 11 προπεπωκότες: ἀντι

τοῦ προδεωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος (fr. 128) τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὐς ** εἶσω κλισίας.

Primum versum attulit Arist. Ran. 1023, ubi schol. ἐστὶ δὲ ἀρχὴ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. σὺ προπίνεις supplet Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XIV, προπεπωκώς Heathius, quod verum haberi potest, si in initio versus proximi secunda verbi alienius persona lecta fuisse credatur, velut θάσσεις. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1815.

προπίτνω *prolabor*. Pers. 588 ἐς γὰν προπίτνωτες. Sic ex apogr. nonnullis correctum pro προσπίτνωτες.

πρόπολος *minister*. Ch. 358 de Agamemnone apud inferos versante πρόπολος τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων.

προπομπός *deductor, comes*. Sept. 1069 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάφομεν αἶδε προπομποί. Pers. 1036 γυμνὸς εἰμι προπομπῶν. Eum. 206 καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς; 1005 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Sic Bentleius pro πρόπομπον. || Ch. 23 ἱαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν προπομπός. Sic Casaubonus pro χοᾶς πρόπομπος (nam hoc accentu M). || Προπομποί inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 267).

Προποντίς *Propontis*, mare quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adiacens: de quo nomine eiusque ad Ἑλληνιστῶντοῦ nomen ratione vide locos scriptorum in Thes. collectos vol. 6 p. 1822. De utroque novissime dixit G. Gebhardtus (*Blätter für das Bayerische Gymnasialwesen* vol. 2 fasc. 7 p. 389—399.) Pers. 876 μυχία τε Προποντίς.

προπράσσω *prius exsequor*. Ch. 834 τοῖς τ' ἀνωθεν προπράσσω (ἀνω πρόπρασσ' ἰὼν Hermannus) χάριτας ὀργὰς λυγρὰς.

προπρό *ante*. Suppl. 787 θέλωμι δ' ἂν μορσίμου | προπρό τυχεῖν ἐν ἀρτάναις. Sic metro postulante correxi pro μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις, quod, quum sequatur ἀρτάναις, aut μορσίμου λάχους aut θανασίμου βρόχου dicendum fuisset: de quo dixi in Praefat. ad Aeschyli edit. Lips. quintam p. LXXIV. Adverbio προπρό usus est Apollonius Rhodius: apud tragicos alibi non magis legitur quam πρόπαρ, quod paullo post dixit Aeschylus v. 791.

πρόπρυμα *ante puppim*. Sept. 769 πρό πρυμα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφειστῶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. ubi Blomfieldus "πρόπρυμος *ante puppim*. πρόπρυμος ἐκβολὴ *iactura quae a puppi fit*. Scilicet opes e puppi proiciiebantur. Bene contulit Stanleius Act. Apost. 27, 18. Non contulit Ag. 1010 καὶ τὸ μὲν πρό χρημάτων κτησίῳ ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδω πρόπας δόμος — οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Aliam interpretationem memorat Stephanus in Thes. vol. 3 p. 1825 his verbis "πρόπρυμα ex Aeschyli Sept. affertur pro *funditus, prorsus, παντελῶς*". Quae interpretatio si vera esset, πρόπρυμα scribendum foret cum Weckleinio in *Studiis Aeschyleis* p. 64, ut πρέμνοθεν duobus in locis Aeschyli in πρυμνοθέν corruptum est. Sed vocabulum ἐκβολὰν indicio est Aeschylum metaphorā usum esse a re navali petita, quod intellexit scholiasta, cuius annotationem apposuimus s. v. ἐκβολή p. 110. Huic vero aptum

est πρόπρυμα, non est πρόπρευμα, quod arboribus conveniret radicibus exstirpatis.

πρόπυργος *pro salute turrium* (i. e. *urbis*) *factus*. Ag. 1168 ἰὼ πρόπυργοι θυοῖσι πατρός. πρόρριζος *una cum ipsa radice, funditus*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἔξανέστραπται βάθρων.

πρὸς *praepositio construitur cum genitivo, dativo et accusativo*.

1. πρὸς *cum genitivo ad, significatione locali* Suppl. 235 τὸ πρὸς δύνωντος ἡλίου, i. e. *regio versus occidentem sita*. [|| πρὸς τίνος εἶναι dicitur qui a partibus alicuius stat, in versu interpolatoris Sept. 522 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] || πρὸς τίνος εἶναι dicitur quod indoli s. moribus alienius convenit. Ag. 592 ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τὸδ' ἐν φρεσίν, τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φιλοῖς.

πρὸς *cum genitivo eum significans per quem s. cuius auctoritate aliquid fit* Sept. 217 οὐκουν (correxī καὶ γὰρ) τὰδ' ἔσται πρὸς θεῶν. Ch. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδῶρσοι θρώσκουσι. Eum. 449 ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίῳ σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθῆλου βοτοῦ. Suppl. 619 λέγων διπλοῦν μίasma πρὸς (sic *Paleius pro πρό*) πόλεως φανέν ἀμυγχανο βόσκημα πημονῆς πέλειν. 1014 τᾶλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. Vel eum a quo quid proficiscitur Suppl. 396 κρίνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδῶν. Ag. 612 οὐδ' οἶδα τέρμιν οὐδ' ἐπιφογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός.

Multo frequentius πρὸς *ad cum verbis coniungitur passivis, ut* Pr. 650 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. 761 ἰσ. πρὸς τοῦ τύραννου σκῆπτρα συληθήσεται; ΠΡ. πρὸς αὐτὸςαὐτοῦ κενοφρόνων βουλεμάτων, ubi notanda exquisitior collocatio verborum πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ pro αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, quod in apographis multis est substitutum. Eodem modo infra v. 919 ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ et similiter cum articulo Ag. 845 τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται et Soph. OC. 929 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Pr. 769 ἡ πρὸς δάμαρτος ἔξανίσταται θρόνων; 1072 πρὸς ἀτῆς θηραθεῖσαι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δρόμῳ καίναται. 970 πρὸς φίλου ἐφθισο. Pers. 577 σκύλλονται πρὸς ἀναυδῶν παῖδων τὰς ἀμιάντου. Ag. 631 φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο. 1097 σάρκας πρὸς πατρός βεβρωμένας. 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται; Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. Ch. 133 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλῶμεθα πρὸς τῆς τεκούσης. 346 πρὸς τίνος Λυκίων, πάτερ, δοριτμήτος καθηναρίσθης. Eum. 102 κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 279 φωνεῖν ἐτάχην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 411 ἐν θεασις πρὸς θεῶν ὀρμημένας. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπέισθης; Suppl. 283 πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. 932 πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθείς.

πρὸς *cum verbis intransitivis*. Pr. 92 οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Pr. 704 οἶα χρῆ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας. Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχα πρὸς γε τῶν τεκομένων. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων. Pr. 948 πρὸς ὧν ἐκείνος ἐκπίπτει κράτους. 996 πρὸς οὐ χρεῶν νιν ἐκπεσείν τυραννίδος. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὥσπερ πρὸς τῶν φίλων. Eum. 627 ἀνδρα γενναῖον θανεῖν — καὶ ταῦτα πρὸς γυ-

ναικός. Suppl. 66 ὦλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν. Ag. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1552 πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάθανε. Eum. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖο ἄμομος ὦ; 882 πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ — ἄτιμος ἔρρειν. Pr. 639 ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. [Sept. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὦν φρονοῦσι πρὸς θεῶν.]

2. πρὸς *cum dativo ad, apud, iuxta*. Pr. 4 τόνδε πρὸς πέτραις ὕψηλοκρήμνους τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. 15 θεὸν δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 56 πασσάλευε πρὸς πέτραις. 269 κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίους. 808 πρὸς ἡλίου ναῖουσι πηγαῖς. 847 ἔστιν πόλις — Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχάματι. 886 λόγοι παιῶν ἐκὶ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Sept. 210 νειὼς καμουσῆς ποντίῳ πρὸς κύματι. 377 πρὸς πύλαις Πρωϊτοῖσι βρέμει. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. 462 θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκένας. 492 ὅστις τὸδ' ἔργον ὥπασεν πρὸς ἀπίδι. [500 φόβος γὰρ ἦδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 570 πρὸς πύλαις τεταγμένος. [631 τὸν ἔβρομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἐβδόμαις πύλαις, ubi Heimsaethius τὸν πρὸς ἐβδόμαις πύλαις.] Pers. 232 πρὸς δυσμαῖς ἀνακτος Ἥλιου γέννάσματος. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοστοατῆς πρὸς τῇ Πλαταιῶν. Ag. 331 πόνοος νῆστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὦν ἔχει πόλις τάσσει. 559 ἐνὸναι γὰρ ἦσαν δαῖων πρὸς τεύχεσιν. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσιν Θρηκίαι πνοαὶ ἤρεικον. Ag. 996 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾶζει πρὸς ἐνδίκους φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. 1536 δίκη δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα. Sic Blomfieldus pro προσάψαι. Ch. 897 μαστόν, πρὸς ψ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὐλοῖσιν ἔξημελεᾶς ἐντραφές γάλα. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾗδεν ἔτοιμος. Eum. 282 πρὸς ἐστίᾳ θεοῦ Φοῖβου καθαρμοῖς ἡλάθη. 305 πρὸς βωμῶν σφαγεῖς. 446 οὐδ' ἔχει μῦθος πρὸς χειρὶ τῆμῃ. 451 πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερύμεθα οἰκοῖσι. 855 ἔδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. Suppl. 242 κλάδοι — κείνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίους. Pr. 182 μὴδ' αἵματος τέμνιγχα πρὸς πέδῳ βάλης. 208 φάβα, μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.).

πρὸς *cum dativo praeter, insuper, ultra*. Pr. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὥπασα. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 622 καὶ πρὸς γε τοῦτοίς τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Sept. 265 καὶ πρὸς γε τοῦτοίς — εὐχου τὰ κρείσσω. Pers. 237 καὶ τὶ πρὸς τούτοις ἄλλο; 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 531 μὴ καὶ τὶ πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν. Ag. 500 εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. Suppl. 991 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονισμασιν.

3. πρὸς *cum accusativo versus*. Pr. 348 πρὸς ἐσπέρους τόπους ἔστηκε. 707 ἡλίου πρὸς ἀντολάς στρέψασα σαυτήν. 792 πρὸς ἀντολάς φλογῶπας ἡλιοστῖβεις. Ag. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολάς πνέων ἐσάξειν. Pr. 327 Αἰγίνα δ' αὐτῇ πρὸς νότου κείται πνοάς. || *ad*. Pr. 276 ταῦτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴν προσίζνει. 285 δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λεῖμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. 676 ἦσσαν πρὸς εὐποτόν τε Κερ-

χρείας ῥέος. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μολῇς. 793 ἔς τ' ἂν ἔξικη πρὸς Γοργόναϊα πεδία. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἰμι τέρμα σῶν πλανημάτων. 829 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσά γάπδα. 837 ἦεας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας. 854 πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκούσ' ἐλευσεται. Sept. 50 μνημεῖα θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἄρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔσπεφον. 56 ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγροι λόχον. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Pers. 205 ὀρώ δὲ φεύγοντ' αἰτὸν πρὸς ἐσχαρὰν. 737 πρὸς ἡπειρον σεσῶσθαι τήνδε. 1038 πρὸς δόμους δ' ἴθι. Ag. 283 ἴδῃ μὲν (ἐπεμπε) πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. 298 ὑπερθορούσα πεδῖον Ἀσωποῦ — πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας ἡγείρειν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 343 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκου νοστήμου σωτηρίας. 432 πολλὰ γοῦν θιγάνει πρὸς ἡπαρ. 647 ἦκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοὶ πόλιν. 666 μὴτ' ἐξοκίλει πρὸς κραταίλειον χθόνα. 679 ἐλπίς αὐτὸν πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. 1087 ποῖ ποτ' ἦγαγες με; πρὸς ποῖαν στέγην; XO. πρὸς τὴν Ἀτρείδων. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1557 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. 1657 στείχετε — πρὸς δόμους πεπρωμένους. Ch. 154 πρὸς ἔρμα τὸδε. 417 πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς, scriptura, ut metrum doceat, vel corrupta vel interpolata. 659 πρὸς οὐσπερ ἦκω. Eum. 39 ἔρπω πρὸς πολυστεφὴ μυχόν. 55 πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος. 592 Ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμῶν. 764 ἀπειμι πρὸς δόμους. 935 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακῆματά νιν πρὸς τάσδ' ἀπάγει. Suppl. 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτήρες εἴεν. 629 τέρμον' ἀμειπτον πρὸς ἅπαντα. 793 αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν κύφειν ὕδρηλὰ γίγνεται χιών. Fr. 195 Βορεάδας ἦξει πρὸς πνοάς. || *ixata*. Ag. 1057 ἔσθηκεν ἡδὴ μῆλα πρὸς σφαγᾶς πυρός. Ch. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάζει θέλω. 926 ἔοικα θρηνεῖν θάλα πρὸς τύμβον μάτην. Eum. 1005 στείρειν θαλάμους ἀποδείξουσιν πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπτεμῶν. Ag. 1182 πρὸς αὐγὰς. 1324 ἡλίου δ' ἐπέυχουμι πρὸς ὕστατον φῶς. || *adversus*, contra. Pr. 323 οὐκ οὖν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 1010 πρὸς ἡνίας μάχει. Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Ch. 460 εὖν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. Eum. 436 τί πρὸς τάσδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 586 ἐπὶ δ' αὐεῖβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς. 863 Ἄρη ἐμφυλίον τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν. 972 ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας. Suppl. 302 τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρά Διός; 983 τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς. || *erga*. Pr. 491 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἐχθροὶ τε καὶ στέργηθρα. Suppl. 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβῆς ἐγὼ πέλω;

De verbis vel sermone aliquo directis Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγεν στόμα. Ag. 844 τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς — βουλευσόμεθα. 857 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλόνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς. 1402 πρὸς εἰδότας λέγω. Ch. 267 ὅπως μὴ — ἀπαγγεῖλῃ τὰδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. 677 ἀγνῶς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. 681 πρὸς τοὺς τεκόντας — τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἶπέ. 829 θρονοῦσα πρὸς σέ. Eum. 614 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίος μέγαν ὅρκον. Suppl. 204 πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις. 247 πρὸς σέ πότερον ὡς ἔτην λέγω;

742 λέγω πρὸς εἰδότα. Ch. 737 πρὸς μὲν οἰκέτας θετὸν σκυθρωπῶν ἐντὸς ὁμμάτων γέλων κεύθουσα. Suppl. 249 πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῆς ἑμοί, i. e. *ad haec responde*. || Cum verbis videndi et audiendi Suppl. 725 πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας. Ch. 414 πρὸς ἔπος κλυοῦσα.

De fine, consilio vel ratione qua quid fit, Sept. 20 ἔθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσιδηφόρους, ὅπως γένοιθε πρὸς χρέος πιστοὶ τὸδε. Sic correxi pro πιστοὺς ὅπως γένοιθε πρὸς χρέος τὸδε. 214 δὴ τότε ἦρθον φόβω πρὸς μακάρων λιτάς. Pr. 494 χροῖαν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Ag. 287 ἰσχύς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν. Eum. 247 τετραυματισμένων γὰρ (Orestem) ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν, i. e. secundum vestigia sanguinis matris occisae. Pr. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. [Sept. 519 πρὸς λόγον τοῦ σήματος, i. e. secundum significationem insignis quod gerit.] Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον, i. e. *non secundum cuiusque vices*. Ch. 218 πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; i. e. *quo fine?*

πρὸς ταῦτα et πρὸς τὰδε *quod ad haec attinet, proinde*. Pr. 915 πρὸς ταῦτα νῦν θαρσύνεσθαι. 992 πρὸς ταῦτα ριπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 1030 πρὸς ταῦτα βούλευε. 1043 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἑμοί ριπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφῆκης βόστρυχος. Sept. 57 πρὸς ταῦτ' ὀρίστους ἀνδρας — τάγεσθαι τάχος. Pers. 829 πρὸς ταῦτ' ἐκείνων — πινύσκετε. Suppl. 520 πρὸς ταῦτα μίμνε. 1006 πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὦν πολὺς πόνος. — Sept. 312 πρὸς τὰδε — ἀροῖσθε κύδος. Pers. 170 πρὸς τὰδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γενέσθε. 730 πρὸς τὰδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Eum. 545 πρὸς τὰδε — αἰδόμενός τις ἔστω.

πρὸς cum accusativis substantivorum vel simplicis dativi vel adverbiorum significationem habet. Sic Pr. 208 353 592 672. Ag. 876. Eum. 5 πρὸς βίαν. Ag. 130 πρὸς τὸ βίαιον. Pr. 212 πρὸς τὸ καρτέρειν. Sept. 498. Suppl. 832 πρὸς ἀλκήν. Pers. 569 πρὸς ἀνάγκαν, ubi Blomf. ἀνάγκας (genit. Dor.). Ag. 382 πρὸς κάρων. Ch. 884 πρὸς δίκην.

πρὸς casui quem regit postpositum Pr. 653 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα, ποιμένας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. Sept. 185 βρέτῃ πεσοῦσας πρὸς πολισοῦχων θεῶν. || πρὸς in fine versus positum Eum. 238 ἄλλ' ἀμβλύνῃ ἡδὴ προσ-τετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἰκοῖς.

4. πρὸς sine casu adverbialiter *insuper, praeterea*. Pr. 73 ἡ μὴν κελεύσω κάπιθωῦέω γε πρὸς. 929 ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂ βούλωμαι λέγει. Ch. 301 καὶ πρὸς πέλζει ὑρημάτων ἀχηρία. Sic Abreschius pro προστίζει.

ποτὶ forma poetica est pro πρὸς et in compositis cum ποτὶ, de qua diximus suo loco.

προσαγορεύω *appello*. Ch. 950 Δίκαν δὲ νιν προσαγορεύομεν. Pr. 832 ὅφ' ὦν — προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσα ἔσεσθαι. προσάγω *addigo*. Suppl. 441 σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον. ubi προσηγμένον coniecit Scaliger. στρέβλαισι ναυτικαῖσι προσπηγμένον. Weckleinus *Stud. Aeschyl.* p. 5. προσαιθρίζω *ad aetherem eveho*. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθρίζουσα πύμτιμον φλόγα. Legebatur φρουρὰ πλέων καίουσα τῶν ἐρηγμένων, quod debile est imbecilli interpolatoris commentum versum in libro antiquiore maximam partem obliteratum utcumque sarcientis. Digna Aeschylō

verba feliciter servavit Hesychius, προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα: πρὸς τὸν αἰθέρα ποιούσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα, qui sic rotins dicere debebat ὥστε ἄνω φέρεσθαι τὴν πρὸς τὴν φρουράν πεπεμένην φλόγα. De quo dixi in Praef. ad editionem Oxoniensem secundam p. VII. collatis duobus similibus quorum notitiam Hesychio debemus Aeschylī verbis οὐρανίζειν et προσαυρίζειν.

προσαιτέω *insuper rosco, approsceo*. Ch. 401 νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτέιν αἷμα.

προσαμβάσις *gradus*. Sept. 466 κλίμακος προσαμβάσεις. Sic Canterus pro πρόσ ἀμβάσεις.

[προσάπτω. Ag. 1566 προσάπαι corrupte pro πρὺς ἄτα, quod restituit Blomfieldus.]

προσάσσω *assilio*. Pr. 144 φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὅσοις ὁμίχλα προσῆξε.

προσαυαίνω *exsiccō ad*. Pr. 146 de Prometheo rupi affixio σὸν δέμας εἰσιδούσαν πέτραις προσαυαίνόμενον.

προσαυαδῶ *alloguor*. Pr. 983 σέ γάρ προσηῶν οὐκ ἂν δυν' ὑπῆρέτην. Pers. 154 προσῆθ' ὄγγροις δὲ χρεῖν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Ag. 514 τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Ch. 239 προσαυδᾶν δ' ἐστ' ἀναγκαιῶς ἔχον τετάρτα.

προσαυρίζω *attingo*. Hesychius προσαυρίζουσα χερσαία τροχῇ: ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτις προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύνатаι δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γάρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. in quibus facile est hunc Aeschylī, nisi fallor, versum agnoscere, νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαία τροχῇ. Similia Aeschylī verba sunt προσαιθρίζειν et οὐρανίζειν, quae v.

προσβαίνω *accedo*. Pr. 129 φίλια γὰρ ἄδε τάξεις — προσέβα τόνδε πάγον. Corrupte Ag. 779 Δίκα — ὅσα (sc. δῶματα) προσέβα τοῦ δυνάμιν οὐ σβέουσα πλοῦτου, ubi προσέβαλε (vel προσέμολε), δυνάμιν οὐ σ. π. Hermannus.

προσβάλλω *adiicio, offero, infero*. Pr. 951 μὴδὲ μοι διπλὰς ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης. Pers. 781 ἄλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πῶλει. || *allido, appello*. Eum. 564 τὸν πρὶν ὄλβον ἔρματι προσβαλὼν Δίκας. || *adduco*. Sept. 460 πύλαισι Νηϊσταῖσι προσβαλεῖν λόχον. || Intransitive *adorior* ib. 615 δοκῶν μὲν οὖν σφε μὴδὲ προσβαλεῖν πύλαις, qui frequens usus verbi est vel cum dativo vel cum πρὸς et accusativo constructi: v. Thes. vol. 6 p. 1873. || *ferio*. Fr. 195 ἐξευλαβοῦ δὲ μὴ σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ. || προσβάλλομαι *adiectum habeo*. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσὰ στόμα προσβεβλημένοις.

προσβλέπω *adspecio*. Pr. 215 οὐκ ἤϊσισαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.

προσβολὴ *invasio*. Sept. 28 λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῖδα νυκτιγορεῖσθαι. [Ch. 283 ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἑρινύων.] Eum. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μiasμάτων. || *allisio*. Ag. 391 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τριβῶν τε καὶ προσβολαῖς μελαμπηγῆς πέλει δικαιοθής.

προσγελᾶω *arrideo*. Affhandi significatione Eum. 253 ὁσμὴ βροτέων αἰμάτων νύ με προσγελᾷ.

προσδέркоμαι *adspecio*. Pr. 53 ὡς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. 796 ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέρεται ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη. Ag. 952 τὸν κρατοῦντα μαλθακὴς θεὸς πρόσωθεν εὐμενὺς προσδέρεται. Fr. 169 ἄς οὐτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρεται. Aoristus προσέδρακον Pr. 903 μὴδὲ κρεῖσσόνων ἐμοῦ θεῶν ἀφύκτον ὄμμα

προσδράκοι (sic Salviniis pro προσδάρκοι) με. Eum. 166 πάρεστι γὰς ὁμφαλὸν προσδράκειν.

προσδέχομαι *accipio, admitto*. Eum. 666 ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται;

προσδοκάω *expecto*. Pr. 1026 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα. 930 καὶ προσδοκᾶν χρῆ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Ag. 675 Μενέλεω γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.

προσδοκητός *expectatus*. Pr. 935 πάντα προσδοκητά μοι.

προσεδαφίζω *solo affigo, firmiter affigo*. Sept. 498 ὄφρην δὲ πλεκτάναισι περιδρομον κύτος προσηδάφισται, quod per προσπέπλεκται et ὑπέστρωται exp. schol.

προσείδομαι *similis sum*. Ch. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσεῖδεται. Verbum alibi non lectum.

προσεικάζω *assimilo, comparo*. Sept. 431 τὰς δ' ἀστράπας τε καὶ κεραυνίους βολὰς μεσημβρινόισι θάλαπσιν προσήκασεν. Ag. 163 οὐκ ἔχω προσεικάσαι. 1131 κακῷ δὲ τῷ προσεικάζω τάδε. Ch. 12 ποῖα Συμφορὰ προσεικάσω;

πρόσειλος *soli expositus, apricus*. Pr. 51 κοῦτε πλινθυφεῖς δόμους προσεῖλους ἦσαν. In M προσήλους (superscripto ei) frequently etiam apud alios vitio: v. Thes. vol. 6 p. 1891.

πρόσειμι *insuper sum s. adsum*. Ag. 558 προσῆν πλέον στύγος.

πρόσειμι *adeo, accedo*. Indicativus praesentis significatione futuri Eum. 242 πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν. Ag. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπίς προσῆι χειρὸς (χείλος Casaubonus) οὐ πληρουμένῳ.

προσεῖπειν (infinitivus aoristi προσεῖπον, cuius praesens nullum est) *alloqui, salutare*. [Sept. 667 προσεῖπε vitiose pro προσεῖδε: v. προσοράω.] Ag. 353 θεοὺς προσεῖπειν εὐ παρασκευάζομαι. 785 πῶς σε προσεῖπω; 811 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσεῖπειν. [|| *appellare*. Ch. 997 τί νιν προσεῖπω;]

προσεννέπω *alloguor*. Ch. 224 τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω. Ag. 241 προσεννέπειν θέλουσα. 1291 Ἄϊδου πύλας δὲ τὰσδ' ἐγὼ προσεννέπω. Ch. 110 τίνας δὲ τοῦτους τῶν φίλων προσεννέπω; *appello*. Ag. 162 τοῦτ' οὖν νιν προσεννέπω. 323 διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις.

προσέρπω *arrepo, accedo*. Pr. 127 πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον. 272 τὰς προσερπούσας τύχας.

προσέρχομαι *adeo*. Eum. 285 ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ἔυνουσίᾳ. 474 ἱκέτης προσήλθες καθαρὸς ἀβλαβὲς δόμοις.

προσεύχομαι *precor, preces fundo*. Pr. 937 σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἶψ. Ag. 317 θεοῖς μὲν αὐθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι.

προσέχω *adhibeo, admoveo*. Ch. 531 αὐτὴ προσέσχε μαζόν.

προσῆγορος *vocalis*. Pr. 832 αἱ προσῆγοροι δρῦες. Schol. vetus αἱ ἔμφωνοι, cui schol. re-tentior addit αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρῦες, i. e. quercus quae unumquemque venientem ad se compellabant, oracula fundentes, ut exp. H. Stephanus. Quercus fatidicas dixit Seneca Herc. Oet. 1474.

προσῆκω *accessi, adsum*. Pers. 143 χρεια δὲ προσῆκει. || προσῆκει *convenit, decet*. Ag. 1551 οὐ σε προσῆκει τὸ μέλημα λέγειν τούτο. Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενήθσαι τριχί. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προῦήκοντ' ἐν γόοις

παραστατείν. ubi Meinekius Philol. vol. 20 p. 72 προσήκον coniecit. || προσήκων *cognatus*. Ch. 689 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοις καὶ προσήκουσιν λέγων.

πρόσημαι *assideo, vicinus sum*. Pers. 880 νᾶσοι θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἄλιον περικλυστοί, τᾷδε γὰρ προσήμεναι. Ag. 1191 ὕμνοισι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι. 1617 νεπτέρᾳ προσήμενος κῶπη. Suppl. 383 τοῖς πέλας προσήμενοι. Cum accusativo Ag. 834 ἰὸς καρδίαν προσήμενος, nisi καρδίᾳ scribendum cum Casaubono.

πρόσθεν et, ubi metrum postulat, πρόσθε, quo etiam in prosa utuntur Iones, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1926. Significatione locali in *antiorie parte*. Suppl. 716 πρῶτα πρόσθεν δωμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Cum genitivo, *ante*. Sept. 525 πρόσθε πύλαν. Pers. 447 νηὸς τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων. Eum. 48 πρόσθεν δὲ τάνδρως τοῦδε θαυμαστός λόχος εὔδει. || *ante*, de tempore dictum, s. *prius*. Pr. 425 μόνον δὲ πρόσθεν ἄλλον — εἰσὶδόμεν. Pr. 499 φλογωπάσματα ἐξωμάρωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. Pers. 475 οὐς πρόσθεν Μαραθῶν βαρβάρων ἀπώλεσεν. Ag. 128 κτήνῃ πρόσθε τὰ δημοπληθῇ Μοῖρα λαπάζει. Ch. 843 φόνῳ τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι. [1006 ὁλοῖμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἀπαίσι.] Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασάμενα. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέφω φρενός. || Ag. 1436 ὡς τὸ πρόσθεν εὐ φρονῶν ἔμοι. 19 οἴκου — οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου. || Cum genitivo Pers. 529 ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοὺ πρόσθεν μολῇ.

προσθήκη *adiectio, additio* (sermonis). Ag. 500 εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανέει προσθήκη πέλοι. προσθηγάνω *attingo*. Ch. 1059 Λοξίας (sic Auratus pro Λοξίου) δὲ προσθηγών (προσθηγών M) ἐλευθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. προσθίζεται Meinekius coniecit pro προσίζεται Ch. 1033.

προσθόδομος. Ch. 321 χάριτες δ' ὁμοίως κέλκηνται γόος εὐκλεῆς προσθόδομοις Ἀτρεΐδαϊς. Vocabulum alibi non lectum, quod schol. exp. τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ "οὐκ εἰσι δόμοι φρουδὰ γὰρ ἡδὲ τᾷδε", quae Euripidis verba sunt B. 139. In M. gl. superser. ἱκέταις. Recta est scholiastae interpretatio. De aedium defensoribus intelligit Blomfieldus.

προσθροεῖω *alloquor*. Pr. 595 τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταιλαίπων ὦδ' ἔτυμα προσθροεῖς; προσιζάνω *assideo, adhaereo*. Sept. 696 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρός τάλαιν' Ἀρὰ Ξηροῖς ἀκλαύτοις ὀμῖασιν προσιζάνει. Prom. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.

προσιζω *assideo*. Suppl. 189 ἀμεινόν ἐστι — πάγον προσιζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν.

προσικνέομαι *pervenio, accedo*. Ag. 792 δῆγμα δὲ λυτῆς οὐδὲν ἐρ' ἦπαρ προσικνεῖται. De eo qui supplex accedit Ch. 1035 εὖν τῷθε θαλλῷ καὶ στέφει προσιζομαι μεσόμεφαλόν θ' ἴδρυμα, Λοξίου πέδον —. || Cum genitivo constructum est attingendi significatione ib. 1033 τόξῳ γὰρ οὗτις πημάτων προσιζέται, scriptura, ut in Thes. vol. 6 p. 1932 ostendi, suspecta, quam librario debet Schuetzius coniecit pro ἐφίετται, pro προσθίζεται Meinekius.

προσικτωρ *supplex*. Eum. 119 φίλοις γὰρ εἰσιν, οὐκ ἔμοι (sic Hermannus pro ἐμοίς), προσικτορες. 441 ἦσαι — σεμνός προσικτωρ.

προσισταμαι *adsto*. Sept. 126 πῶλαις ἐβδόμαις προσιστανται. Sept. 537 γοργόν δ' ὁμῶ

ἔχων προσισταται. Aoristus προσστήναι *accessisse*. Ch. 183 κάποι προσέστη καρδίας (καρδίᾳ Scaliger, καρδίαν Heimsoethius) κλυδώνιον. Pers. 203 βωμόν προσέστην.

[πρόσκοπος. Eum. 105 μοῖρα πρόσκοπος, ubi μοῖρ' ἀπρόσκοπος ex schol. restitutum: v. ἀπρόσκοπος.]

προσκυνέω *adoro*. Pr. 936 οἱ προσκυνούντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Pers. 469 γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνών. [προσκυνῶ ex glossmate illatum ib. 152: v. προσπίνω.]

προσκυρέω *accido*. Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; Per προσεγγίζει exp. Hesychius.

προσλαμβάνω *assumo, adhibeo*. Pr. 217 κράτιστα δὴ μοι — ἐφαίνεται εἶναι προσλαβόντα μητέρα ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατείν. || *insuper accipio*. Pr. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλει.

προσμανθάνω *addisco, insuper comperio*. Pr. 697 ἐπίοχες, ἐς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

προσμένω *insto, immineo*. Eum. 497 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότηρῳ πάθεα προσμένει τοκεῦσιν, ubi Weilius προσνεμει correxit.

προσμηχανάομαι *artificiose affigo*. Sept. 541 Σφίγγ' ὡμόστονον προσμηχανημένην γόμοις ἐνώμα. 643 διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον.

προσμολεῖν (infinitivus aoristi προσέμελον) *accedere, adire*. Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὐθις προσμολὼν ὁμόσπορον. Sic Blomfieldus et Burgessius pro καὶ τὸν σὸν αὐθις πρόσμοραν (sic M, eraso accentu priore) ἀδελφεόν. προσέμολε pro προσέβα τοῦ Ag. 479 coniecit Hermannus.

προσποράω *adspicio*. Pr. 553 σὰς προσιδούσ' ὁλοὰς τύχας. Sept. 667 οὐτ' ἐν γενεῖου Εὐλλογῇ τριχῶματος Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξίωσατο. Sic correctum pro προσεῖπε ex annotatione scholiastae εἶδεν αὐτόν καὶ ἐφίλησεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ ἐπραξέ τι δικαίον. Forma media Pers. 48 φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. 693 σέβομαι μὲν προσιδέσθαι.

πρόσπασις *subitus, repentinus*. Ag. 347 εἰ πρόσπασις μὲν τύχοι κακά. Hesychius πρόσπασις: πρόσφατον, νέον. Scholiasta recentior (Thomas Mag.), πρόσφατα νῦν προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. V. Thes. vol. 6 p. 1979.

προσπαρτός *razillis affixus*. V. προσπείρω. προσπασσαλεύω *razillis affigo*. Pr. 20 ἀκοντά σ' ἄκων δυσλῦτοις χαλκεύμασιν προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρῶπῳ πάγῳ.

προσπείρω *razillis affigo*. Pr. 113 ὑπαίθριοις δεσμοῖσι πασσαλεύμενος. Sic M, nisi quod corrector accentum correxit πασσαλευμένος. Hoc quum pro πεπασσαλευμένος dici non posse intellexisset corrector Byzantinus, in πασσαλευτός mutavit, quod in apographis plerisque legitur, futili coniectura, qua usus Turnebus πασσαλευτός ὡν scripsit. Veram lectionem προσπεπαρμένος, cuius syllabis tribus ultimis superscriptum fuit πασσαλευμένος ad significandum glossema προσπεπασσαλευμένος, restitui in editione Oxoniensi secunda. Quo verbo Aeschylum hic usum esse tanto certius haberi potest, quod v. 142 adiectivo hinc derivato usus est προσπαρτός, quod ipsum quoque interpolatores attraxerunt. δεσμοῖσι προσπεπαρμένος autem dixit omisso qui sponte intelligitur dativo altero πέτρᾳ, ut v. 142 οἷψ δεσμῷ προσπαρτός ἐγώ. Nam sic recte in γρ.

habet apographum Lipsiense. In M est πρὸς πατρός et a manu seculi quinti decimi annotatum προσπορπατός, quod est in apographis plerisque, ab correctore fictum, qui non animadverterat post προσπαρτός excidisse ἐγώ, quod restituit; quo alia quoque interpolatio convellitur, quae est in apographis plerisque, εἰδεδεσθὲ μ' οἶψ, pro εἰδεδεσθ' οἶψ. προσπαρτός autem a προσπείρω formatum ut σπαρτός a σπείρω, χαρτός et ἐπίχαρτος a χαίρω.

προσπέτομαι *advolo, accedo*. Improprie Pr. 115 τίς ἀχῶ, τίς ὁδὸν προσέπτα μ' ἀφεγγής; 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα. 644 διαφθοράν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο. προσπιέζω *insuper premo*. Ch. 301 καὶ προσπέζει χρημάτων ἀχνηνία, ubi Abreschius πρὸς πιέζει.

προσπίτνω *advolo*. Pers. 461 τοὶ προσπίτνοντες ὠλλυσαν. || *adoro*. 152 προσπίτνωμεν. Sic Porsonus pro προσπίτνω προσκυνῶ.

πρόσπλατος *cui appropinquari potest*. Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. Sic Elmsleius pro πρόσπλαστοι, ut ἀπλατοι ubique fere in ἀπλαστος corruperunt librarii.

πρόσπολος *minister*. Sept. 574 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου. || *famula*. Eum. 1024 ἔνν πρόσπολον, αἶτε φρουροῦσιν βρέτας τοῦμόν.

[προσπορπατός vitiose pro προσπαρτός. V. προσπείρω.]

προσσαιῖν *blandior*. Pr. 835 εἰ τῶνδε προσσαιῖν σέ τι, quod per εὐφραίνει exp. schol. Ag. 1665 οὐκ ἂν Ἀργείων τὸδ' εἴη, φῶτα προσσαιῖν κακόν. || Forma poetica ποτισταῖν fortasse restituenda in carmine epodico Pers. 98 φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει | βροτὸν εἰς ἀρκύστατα, ubi ἀρκυας Ἄτα ex scholio est correctum, σαίνουσα autem ab Hermannō in ποτισταίνουσα mutatum, pro quo Scidlerus coniecerat φιλόφρων γὰρ παρασαιῖν βροτὸν εἰς ἀρκυας Ἄτα, electis verbis τὸ πρῶτον παράγει, ita ut epodus tota plenis decurrat usque ad finem ionicis, neque interrumpatur pede catalecticō παράγει, quod tamen interdum fit in metro ionico et aliquoties in hoc ipso carmine factum est. Sed quum artissime dictum sit τὸ πρῶτον παράγει et verbo προσσαιῖν Aeschylus alibi quoque usus sit, probabilior videtur Hermannī coniectura. Ceterum Ἄτας scribendum cum Hartungo. Nam subiectum verbi παράγει non est Ἄτα, sed ἡ θεῶν ἀπάτη, ut notavit schol.

προσσεβῶ *honoro*. Sept. 1023 ὀδυρόμενοι προσσεβειν οἰμώγησιν.

προστάσω *praeicio*. Sept. 528 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίας πύλαις. || *iniungo, impero*. Eum. 208 ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον.

προστατῆς *praesum, praesideo*. De propugnatore Sept. 396 τίς Προΐτου πυλῶν — προστατεῖν φερέγγυος;

προστατήριος *ante aliquid collocatus, obversans*. Ag. 976 τίποτε μοι τὸδ' ἐμπέδως δεῖμα (sic Scaliger pro δείγμα) προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτάται, i. e. iuxta praecordia situm et quasi ante fores praecordiorum, ut exp. Blomfieldus. || *tutelarlis*. Sept. 449 προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοιαίσι.

προστάτης *defensor, tutor*. Sept. 408 τῶνδ' ἀντιτάξω προστατήν πυλωμάτων. 798 πύλας φερέγγυος ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προσταταῖς. || *praeses, patronus*. 1026 ἐγὼ δὲ Καδμείων γε

προσταταῖς λέγω. Suppl. 963 προστατῆς δ' ἐγὼ ἄστοι τε πάντες.

προστέλλομαι *propugnatorem mitto*. Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίων κάρτα νιν προστέλλεται εἶργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ, ubi schol. τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον στέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μάχην.

[προστενάζω. V. πρῶ.]

προστένω *praemature gemo*. Ag. 252 ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

πρόστερνος *pectoralis*. Ch. 29 πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, ubi recte Heimsoethius πρόστερνων στολμῶν, deleto glossemate πέπλων.

προστίθῃμι *appono, applico*. Pr. 83 θεῶν γέρα σὺλῶν ἐφημέριοις προστίθει. Ch. 114 τίν' οὖν ἐτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; 229 τομῇ προσθείσα βόστρυχνον τριχός. 482 μέγαν προσθείσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi suspectum est μόρον. 796 προστιθείς μέτρον. Suppl. 612 εἰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. Forma media Eum. 735 ψήφον δ' Ὀρέστη τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. Pers. 531 μὴ καὶ τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

προστόμιον *ostium*. Suppl. 3 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων Νείλου. De ostio fluvii praeter Aeschylum dixit Hesychius (s. v. προχῆ) τοῦ ποταμοῦ τὸ πρόστομιον.

προστρέπομαι *adeo, supplico*. Eum. 205 καὶ προστραπέσθαι τοῦσδ' ἐπέστελλον δόμους.

προστρέφω *inutrio*. Ag. 736 ἱερεὺς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφειν. Alterum huius verbi exemplum annotavit Hasius ex Teleate ap. Stob. Flor. 97, 31. ἄλλον προστρέφειν.

προστρίβω *attero, insingo*. Pr. 329 γλῶσση ματαῖα ζῆμια προστρίβεται. || *attero, obtundo*. Eum. 238 ἀμβλύν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις.

πρόστριμμα *id quod atteritur*. Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἀφερτον ἐνθείς. κακόν τι προστρίβεν αὐτῇ exp. Triclinius. Significat *contagionem*, ut Weilius monet, collato Antiphonte p. 127, 2. ὑμῖν τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίψομαι.

προστρόπαιος *supplex*. Ag. 1587 προστρόπαιος ἐστίας μολών. [Ch. 287 ἐκ προστροπῶν ἐν γένει πεπτωκότων.] Eum. 41 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῇ ἔδραν ἔχοντα, προστρόπαιον. 234 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἄν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπῶν μηνίς. 237 δέχου δὲ πνευμένως ἀλάστορα, οὐ προστρόπαιον, ubi Orestes reum se credis confitetur, negat autem se adhuc προστρόπαιον, i. e. periculo pollutum, esse. 445 οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος. || Forma poetica ποτιτρόπαιος, quod v.

προστροπῇ *supplicatio*. Pers. 216 θεοῖς δὲ προστροπαῖς ἱκνούμενη. Ch. 21 ψς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἦδε προστροπῇ, ubi coeum significat mulierum supplicantium. 85 εἰπὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί. Eum. 718 πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς ἱεῖονος.

πρόσφαγμα *maclatio, immolatio*. Ag. 1278 βωμοῦ πατρώου δ' ἄντ' ἐπιζήνων μένει, θερμῷ κοπέισαν φοινίῳ προσφάγματι. Sic Aunatus pro κοπέισης. quod servari potest si δέρης pro θερμῷ scribatur cum Weilio.

πρόσφατος *recens*. Ch. 804 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἶμα προσφατοῖς δίκαις. [ποτίφατον pro ποταίνιον Heimsoethii coniectura est Sept. 239.]

προσφερῆς *similis*. Ag. 1218 δνειρῶν προσφερεῖς μορφώμασιν. Ch. 176 αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερῆς ἰδεῖν.

προσφέρω *affero*. Ch. 76 ἀνάγκαν γὰρ ἀμ-
φίπολιν θεοὶ προσήνεγκαν. 251 οὐ γὰρ ἔντε
λῆς θῆραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν. Pr.
338 κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

πρόσφθεγμα *alloquium, allocutio*. Ag. 903
τοιοιῶδὲ τοῖ νιν ἀΐω πρόσφθεγμασιν. De exclam-
atione Ch. 876 οἶμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσ-
φθέγμασιν.

πρόσφθογγος *alloquens, salutans*. Pers. 153
καὶ πρόσφθόγγις δὲ χρεῶν αὐτὴν πάντας μύ-
θοισι προσαυδᾷ. Quod per προσφθόροις λόγοις
exp. schol. 935 πρόσφθογγόν σοι νόστου τὰν
κακοπάτιδα βοᾷν — πέμψω.

[προσφίλεια *amicitia*. Sept. 515 in versu
interpolatoris τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμό-
νων. Per οικειώσεις exp. schol. Vocabulum alibi
non lectum, nisi quod Hasius ex Actis 58. Maii
vol. 2 p. 775 attulit, τῆς τοῦ αὐτοκράτορος προσ-
φιλείας, ubi προσφιλίας scriptum.]

προσφιλής *amicus*. Sept. 580 ἡ τοῖον ἔργον
καὶ θεοῖσι προσφιλές.

πρόσφορος *conveniens, commodus*. Per ἐπι-
τήδεως, οικείως, ἀρμόζων, ἀκόλουθος exp. gram-
matici in Thes. indicati vol. 6 p. 2034. Ch. 711
τυγχάνειν τὰ πρόσφορα. 714 κακεὶ κυρούντων
δώμασιν τὰ πρόσφορα. Eum. 207 οὐ γὰρ δό-
μοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν.

προσφύω *assero*. Suppl. 276 καὶ ταῦτ' ἀλη-
θῆ πάντα προσφύσω λόγῳ, quod per ἀντὶ τοῦ
ἀποδείξω exp. schol. Accuratus ap. Arist. Nub.
372 τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὐ προσέφυσας
per ἥρμους et προσήρμους glossatores expli-
cant.

προσφυνέω *alloquor, compello*. Ch. 1015
πατροκτόνον θ' ὕψασμα προσφυνών τῷδε. Suppl.
236 ποδαπὸν ὅμιλον — προσφωνοῦμεν; Fr. 155
καὶ με προσφυνεῖ τῷδε.

προσχαίνω *adhuc, acclamatio*. Ag. 920 μὴδὲ
— χαίμαπετὲς βόαια προσχάνης ἐμοί, i. e. *hi-*
ando salutes me.

προσchrήζω *insuper cupio, desidero*. Pr. 641
πάν ὅπερ προσchrήζετε πείσεσθε. 787 οὐκ ἐναν-
τιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσ-
chrήζετε.

[προσchrίμπτομαι. Forma poetica ποτιchrίμ-
πτομαι, quod v.]

πρόσχωμα *aggesta moles, alluvio*. Pr. 847
Νεῖλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχωματι.
Schol. τῷ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐτησίῳ προσθήματι
τοῦ χύματος.

πρόσχωρος *vicinus, accola*. Pers. 273 Σαλα-
μῖνος ἀκταὶ πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

πρόσω *porro, ulterius, in longinquum*. Ag. 294
οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω. 307
κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω φλέγουσαν.
853 οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. Suppl.
272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λόγοις πρόσω. Cum
articulo Sept. 997 AN δώμασι καὶ χθονί. IΣ. καὶ
τὸ πρόσω γ' ἐμοί. || *procul*. Ch. 370 θανατηφό-
ρον αἶσαν πρόσω (sic Hermannus pro πρόσσω)
τινὰ πυνθάνεσθαι. Eum. 65 ἐγγὺς παρестὼς καὶ
πρόσω δ' ἀποστατῶν, nisi πρόσσωθ' scribendum
cum Wakefieldo. 118 ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων
πρόσω. Cum genitivo Eum. 414 λέγειν δ' ἀμορ-
φον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς πρόσω δικαίων ἢδ'
ἀποστατῆς θέμις. || De tempore dictum *in pro-*
sterum. Eum. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τι-
μὰς νέμειν.

προσψυδία *compellatio*. Grammatici in Cra-
meri Anecd. Oxon. vol. 4 p. 315, 25 ἰστέον δὲ

ὅτι παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 339) τὴν προσψυδῖαν εὐρί-
σκομεν κειμένην ἐπὶ τῆς προσφωνήσεως, οὐ τῆς
μετ' ὀργάνου φωνῆς "οὔτοι μ' ἀπειρον τῆσδε
τῆς προσψυδίας".

πρόσωθεν *e longinquo*. Ag. 947 μὴ τις πρό-
σωθεν ὁμματος βάλοι φθόνος. 952 θεὸς πρόσω-
θεν εὐμένεως προσδέρκεται. 694 τόποις πρόσωθεν
εὐσκόποις χειρουμένη. Eum. 297 κλύει δὲ καὶ
πρόσωθεν ὦν θεός. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα
κληδόνος βοῇ.

πρόσωπον *facies, vultus*. Ag. 639 στυγνῷ
προσώπῳ. 794 ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
Eum. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων.
Suppl. 199 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμέ-
νων ἴτω προσώπων.

προταρβέω *ante timeo*. Sept. 332 βαρείας
τοὶ τύχας προταρβῶ.

προτάσσω *ante colloco*. In bello οἱ προτε-
ταγμένοι dicuntur qui in fronte collocati sunt.
Hinc Suppl. 833 protegendi significatione ἀναξ,
προτάσσω.

προτείνω *praetendo, porrigo*. Pr. 777 μὴ
μοι προτείνων κέρδος εἴτ' ἀποστέρει. Ag. 1110
προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς δρέγματα.

προτέλεια *proprie sacrificia antenuptialia*,
improprie *praeludia, velitationes*. Ag. 65 ἐν
προτελείῳ κάμακος, ubi recte scholiasta, κυρίως
ταῖς πρὸ γάμου θυσίαις· νῦν δὲ ταῖς πρὸ τῆς
ἀλώσεως μάχαις. 227 de sacrificiis pro classe
oblatis πολέμων ἀρωγὰν καὶ προτέλεια ναῶν.
720 ἐν βιότῳ προτελείῳ.

πρότερος *prior*. Sept. 697 λέγουσα κέρδος
πρότερον ὑστέρου μόρου. Ag. 1173 ἐπόμενα προ-
τέροισι τὰδ' ἐφημίσω. 1338 εἰ προτέρων αἶμ'
ἀποτίσει. Eum. 583 πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων.
934 τὰ γὰρ εἰ προτέρων ἀπλακῆματα. 1003
πρότερον δ' ἐμὲ χρῆ στείχειν. Suppl. 970 τοῦ
γὰρ προτέρα μῆτις. 1051 ἂδε τελευτὰ προτερὰν
πέλοι γυναικῶν. || πρότερον adverbialiter *prius*.
Sept. 866 ἡμᾶς δὲ δικὴ πρότερον φήμης τὸν
δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχέιν. Ag. 341
ἔρως δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ. Ch.
403 παρὰ τῶν πρότερον (sic Porsonus pro προ-
τέρων) φθιμένων.

προτίθεμαι. Pr. 239 θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ
προθέμενος, τοῦτου τυχεῖν οὐκ ἠδυνήθην αὐτός.
Frequens in huiusmodi locutionibus est simplex
τίθεσθαι: composito si usus est Aeschylus pro
πρότερον θέμενος, *antea misertus, dixisse vide-*
tur. Nauckio (*Bulletin de l'Académie de St. Pé-*
tersbourg a. 1860 p. 240) scribendum videbatur
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ θέμενος εἴτ' οἴκτου τυχεῖν
οὐκ ἠδυνήθην αὐτός.

προτιμάω *pluris aestimo, maioris facio, ma-*
gis curo. Ag. 1415 οὐ προτιμῶν. Eum. 640
πατὴρς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 739 γυναικὸς οὐ
προτιμῶσω μόρον. Cum genitivo rei Ag. 1672
μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὕλαγματων, ut
Euripides Alc. 765 τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν οὐ-
δὲν προτιμῶν.

προτίω *maioris facio, praefero*. Ag. 789
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι.
Eum. 545 τοκέων σέβας εἰ προτίουν.

πρότονος *rudens*. Figurata in versibus in-
terpolatoris Ag. 897 λέγοιμ' ἂν ἀνδρὰ τόνδε τῶν
σταθμῶν κύνα, σωτήρα ναὸς πρότονον.

προτρέπομαι *impello*. Pr. 990 προτρέπεται
με Ζεὺς γεγωνῆσαι τῷδε.

προτύπτω *prius percutio*. Ag. 131 οἶον μὴ
τις ἄγα θεόθεν κνεφάση προτυπέν στόμιον μέγα

Γροίας, *prius percussus*, i. e. ante belli clades immolatione Iphigeniae afflictum, ut Hermannus interpretatur.

προυννέπω *praedico*. Eum. 852 προυννέπω τόδε. || *proloquor*. Eum. 98 προυννέπω δ' οὐν ὅτι ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. Vitiose προυννέπω Ch. 224, ubi προσεννέπω restituit Aurlatus.

προυννέπισταμαι *praescio*. Pr. 101 πάντα προυννέπισταμαι, 699 τὸ λοιπὸν ἄλλος προυννέπιστασθαι τωῶς.

πρὸυπτος (*contractum ex πρόπτος*) *ante oculos positus, manifestus*. Sept. 846 πρὸυπτος ἀγγέλου λόγος.

προυννέλω *ignominiose tracto*. Pr. 438 ὁρῶν ἑμαυτὸν ὡς προυννέλουμένον. Sic Askewius In M προσηλούμενον, e super η a m. antiqua scripto, i. e. προσελούμενον, inter quas duas scripturas fluctuant apographa. Recta scriptura προυννέλουμένον est ap. Arist. Ran. 730 in libro Ravenate, in Veneto et ceteris προσελούμενον, apud Stobaeum Flor. 43, 28 προυννέλουμένον, ut apud Hesychium προυννέλειν: προπηλακίζειν, ὑβρίζειν. Manifesta est significatio verbi, sed incerta origo, de qua diversae et veterum et recentium grammaticorum opiniones sunt, de quibus v. Thes. vol. 6 p. 2084, Hermannus in annot. ad versum Aeschyli, Clemmii in Ritscheli Actis Soc. philol. vol. 1 p. 77.

προφέρων *profero, proloquor*. Ag. 201 προφέρων Ἀρτεμιν. 964 δόμοισι προνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις.

προφεύγω *profugio*. Fr. 66 μελανίππου προφυγὴν ἱερὰς νυκτὸς ἀμολγόν.

προφήτης *vates*. Sept. 611 μέγας προφήτης. Ag. 409 δόμων προφήται. 1099 προφήτας δ' οὐτinas ματεύομεν. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.

προφθάνω *praevenio*. Ag. 1028 προφθάσασα καρδία γλώσσαν ἂν τὰδ' ἐξέχει.

προφοβέομαι *praemetuo, metuo*. Suppl. 1045 πολέμους θ' αἰματόεντας προφοβοῦμαι.

προφρόνως *animo propenso, libenter*. Sept. 164 σὺ τε μάκαιρ' ἀνάσσο' Ὅγκα προφρόνως ἐπτάπυλον πόλεως ἑδος ἐπύρρου. Sic corlexi quod est in M ἀνάσσο' Ὅγκα προ (πρὸ cum accentu manus recentior) πόλεως ἐπτάπυλον: v. Praef. ed. Lips. quintae p. LV. Ag. 173 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. Ch. 478 πέμπετ' ἄρωγῃν παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκη. Eum. 927 τὰδ' ἐγὼ προφρόνως τοιοδε πολίταις πράσσω. 968 τάδε τοι χώρα τήμῃ προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι. Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφικτῶρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον.

προφρων *propitius, benevolus*. Ch. 1063 καὶ σ' ἐποπτεύω προφρων θεὸς φυλάσσοι. Suppl. 216 συγγνοίτο δῆτα καὶ παρασταίῃ προφρων. 348 κλυθὶ μου προφρωνι καρδίᾳ. 968 πέμψον δέ προφρων δέυρ' ἡμέτερον πατέρα. [προφρων ὡν ex προφρωνῶν corruptum Suppl. 617.]

προφωνέω *proloquor*. Pers. 363 πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχους λόγον. [Ad huius versus similitudinem versum composui qui excidit Sept. 195 τοιγάρ προφωνῶ πᾶσιν ἡσυχῶς ἔχειν.] Ag. 882 ἀμφίλεκτα πῆματα ἔμοι προφωνῶν. Eum. 466 ἀλγῇ προφωνῶν ἀντικεντρα καρδίᾳ. 503 προφωνῶν τὰ τὴν πέλας κακά. Suppl. 617 Ζηνὸς ἱκεσίου κότον μέγαν προφωνῶν (sic Canterus pro πρόφρων ὡν).

προχαίρω *ante gaudeo*. Ag. 251 ~ ~ ~ ~ ~ προχαίρτω, ubi ante προχαίρτω indicavi lacunam fortasse verbis ὁ δ' ἐκφυγὴν οἱ δοκῶν supplem, eiectis quae in M leguntur verbis interpolatoris τὸ δὲ προκλίνει, ἐπεὶ γένοιτ', ἂν κλύοις, de quibus dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIX.

προχαλκεύω *praecudo*. Ch. 647 προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός.

πρόχειρος *ante manus positus, paratus*. Pr. 54 καὶ δὴ πρόχειρα ψέλια δέρκεσθαι πάρα.

προχοαί *effusio*. Fr. 192 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαίς. || *ostia*. Suppl. 1026 Νείλου προχοάς.

πρύμνα *puppis*. Figurata de urbe Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶακα νωμῶν. 761 δ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεως ὡς ἐστεμμένην.

πρύμνηθεν *ex puppi*. Sept. 209 ὁ ναύτης ἄρα μὴ 'ς πρῶραν φυγῶν πρύμνηθεν ἡῦρε μηχανὴν σωτηρίας;

πρυμνήσια *retinacula navis*, i. e. funes quibus naves ad terram a puppi religantur. Ag. 984 πρυμνήσιων Εὐμεβόλαις.

πρυμνήτης *gubernaculum tenens, gubernator qui in puppi sedet*. Improperie de principe (ut πρύμνα πόλεως dicitur) Eum. 16 χώρας τῆς πρυμνήτης ἀναῖ. 765 ἄνδρα — πρυμνήτην χθονός.

[πρυμνόθεν vitiose pro πρέμνοθεν, quod v.] πρύτανις *praeses*. Pr. 169 μακάρων πρύτανις. Suppl. 371 πρύτανις ἀκριτος ὦν. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα πέμπτει.

πρῶ *praemature* (πρὸ καιροῦ, ut explicat Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 18). Pr. 690 πρῶ γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ. Sic Brunckius. πρῶγε pr. M, πρῶιγε a correctore, o super w a m. recentissima scripto, i. e. πρὸ γε στενάζεις, ut est in apographis.

πρῶν *collis, cacumen montis*. Pers. 31 ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας. 879 νάσοι θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἄλιον περικλυστοί. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπον πρῶνα. De accentu et usu vocabuli v. Thes. vol. 6 p. 2131.

πρῶρα (nam haec recta est scriptura, testata ab Etym. M p. 692, 25, 823, 20, nec raro servata in codicibus antiquioribus πρῶρα exhibentibus, non πρῶρα vel πρῶρα, ut saepe in codicibus recentioribus scribitur: v. Thes. vol. 6 p. 2132) *prora, anterior pars navis*. Sept. 208 ἐς πρῶραν φυγῶν. Suppl. 716 πρῶρα πρόσθεν ὀμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Ch. 390 πάροιθεν δὲ πρῶρας δριμύς ἦται (sic Porsonus pro ἄηται) καρδίας θυμός, i. e. πάροιθεν καρδίας ὡς πρῶρας, ut exp. Weckleinus in Stud. Aesch. p. 7.

πρῶταρχος *primam originem praebens*. Ag. 1192 πρῶταρχον ἄτην.

Πρωτεύς inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 208—213).

πρῶτιστα *primum*. Fr. 95 πρῶτιστα μὲν Βορεάδας ἦεις πρὸς πνοάς.

πρωτοκτόνος *primam caedem parans*. Eum. 718 πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰέλιος.

πρωτόμαντις *primum vaticinans*. Eum. 2 τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν.

πρωτόμορος *primum moriens*. Pers. 568 τοι δ' ἄρα πρωτόμοροιο ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας. Sic Blomfieldus pro πρωτόμοροι φεύ (φεύ ego deleui) ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν. i. e. *prius fato functi*.

πρωτοπήμων *primum laedens, primum mali*

fontem adducens. Ag. 224 τάλαινα παρακοπά πρωτοπήμων.

πρώτος *primus*. Dicitur de eo qui vel loco vel tempore primus s. princeps est. Pr. 464 κἀ-
Zeυῆα πρώτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. 485 κἀκρίνα
πρώτος. 888 ὃς πρώτος ἐν γυνάμᾳ τόδ' ἐβάστασε.
Pers. 226 εὐνους γ' ὁ πρώτος τῶνδ' ἐνυπνίων
κριτής. 326 Συνένσεις τε πρώτος εἰς εὐψυχίαν.
443 αὐτῷ τ' ἀνακτι πίστιν ἐν πρώτοις αἰέ. 765
Μῆδος γάρ ἦν ὁ πρώτος ἡγεμὼν στρατοῦ. Ag.
314 νικᾷ δ' ὁ πρώτος καὶ τελευταῖος δραμῶν.
588 ὅτ' ἦλθ' ὁ πρώτος νύχιος ἀγγελος. Eum.
682 πρώτας δίκας κρίνοντες. Fr. 142 ποταμοῦ
Καΐκου χαίρει πρώτος ὀργῶν. 251 ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

πρώτον adverbialiter *primum*. Pr. 632 τὴν
τῆσδε πρώτον ἱστορήσωμεν νόσον. 707 πρώτον
μὲν ἐνθένδ' ἡλίον πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυ-
τήν. 788 σοὶ πρώτον, ἰοί, πολύδονον πλάνην
φράσω. Sept. 501 πρώτων μὲν Ὅγκα Παλλὰς
— εἰρῆσει. Pers. 253 κακὸν μὲν πρώτον ἀγγέ-
λιν κακά. 388 πρώτων μὲν ἡχῇ κέλαδος Ἑλλη-
νων πάρα μολπηδὸν ἠυφῆμῆσεν. 399 τὸ δεξιὸν
μὲν πρώτων εὐτακτον κέρας ἡγεῖτο. Ag. 675
Μενέλεων γάρ οὖν πρώτων τε καὶ μάλιστα προσ-
δόκα μολεῖν. 810 πρώτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς
ἐγχευρίους δίκη προσεπειν. 861 τὸ μὲν γυναικα
πρώτων — ἦσθαι δόμοις ἐρημον. Ch. 111 πρῶ-
τον μὲν αὐτήν. 488 πάντων δὲ πρώτον τόνδε
πρεσβεύσω τάφον. 1068 παιδοβόροι μὲν πρώτων
ὑπῆρξαν μόχοι. Eum. 1 πρώτων μὲν εὐχῇ τῆδε
πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαίαν. 443
πρώτων ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σὼν ἐπὶ μὲν μέλην
ἀφαιρήσω μέγα. 587 τὴν μητέρ' εἰπέ πρώτων
εἰ κατέκτονας. Suppl. 917 Ἑένος μὲν εἶναι πρῶ-
των οὐκ ἐπίσταται. Pr. 34 ἐθοδῖαν μὲν πρώτων
ἀπὸ στόματος χέουмен. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶ-
τον ψοαῖον γάμου. || Cum articulo τὸ πρώτον
primum. Pers. 98 φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ
πρώτον παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, de quo
loco diximus s. v. προσσαιών. Ag. 1287 ἐπεὶ
τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. || πρῶτα *primum*.
Pr. 447 πρῶτα μὲν βλέποντες ἐβλεπον μάτην.
701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρήζετε. 1016
πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα φάραγγα — πατὴρ σπα-
ράζει τήνδε. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμους
στρατιάς ἀπεφαινόμεθα. Ag. 852 θεοὶσι πρῶτα
δεξιῶσμαι. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα
μὲν τὸ μὴ θρασυ. 410 πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσι
θ' ἡμῖν. || τὰ πρῶτα *primum*. Pers. 412 τὰ πρῶτα
μὲν δὴ ρεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν.

πταῖω *offendo*. Pr. 926 πταίσας δὲ τῷδε
πρὸς κακῷ. Ag. 1624 μὴ πταίσας μογῆς. Sic
Butlerus pro πήσας. παίσας est ap. schol. Pind.
Pyth. 2 extr.

πτανός Dorice pro πτηνός, quod v.

πτάξ *pauidus, timidus*. De animali timido
(Iepore). Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογεράν
πτάκα θυομένοισιν. V. Thes. vol. 6 p. 2160.

πτέρνα *talus*. Ch. 209 πτέρναι τερόντων θ'
ὕπογραφαί.

πτεροεῖς *alatus*. Suppl. 557 βουκόλου πτε-
ρόεντος. 1000 κνώδαλα πτεροῦντα.

πτερόν *ala*. Pr. 394 λευρόν γάρ οἶμον αἰ-
θέρος φαίρει πτεροῖς τετρασκελῆς οἰωνός. Pers.
208 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα.
Ag. 426 βέβακεν ὅπως οὐ μεῦστρον πτεροῖς
ὁπαδοῖς (ὁπαδοῦς) Dobraeus) ὕπνου κελεύθους.
Eum. 404 πτερῶν ἄτερ. Pr. 129 τοῖς αὐτῶν
πτεροῖς ἀλίσκομεσθα. 305 διαπάλλει πτερόν κίρ-
κου λεπάργου.

Multiplex est figuratus vocabuli usus, de quo
dictum est in Thes. vol. 6 p. 2168 et cuius apud
Aeschylum quoque aliquot exempla reperiuntur
partim substantivi simplicis partim adiectivi cum
πτερόν compositi ὁμόπτερος. Incertum est pri-
mum exemplum in versibus, ut mihi aliisque vi-
sum est, interpolatoris Sept. 675 ἐχθρός σὺν
ἐχθρῷ στήσσομαι. φέρ' ὡς τάχος κνημίδας, αἰχμῆς
καὶ πετρῶν προβλήματα, ubi in apographis mul-
tis αἰχμὴν pro αἰχμῆς et πτερῶν pro πετρῶν
scriptum est, de quo sic scribit Thomas Mag.: τὰ
προβλήματα τῆς αἰχμῆς ἦτοι τὴν αἰχμὴν, περι-
φραστικῶς, ἦν προβαλλόμεθα εἰς μάχην. γράφε-
ται καὶ πτερῶν. καὶ τὸ μὲν πτερῶν εἰποῖς οὕ-
τως, τὰ προβλήματα τῶν πετρῶν ἦτοι τὴν
ἀσπίδα, ἦν προβαλλόμεθα τοῦ σώματος, καὶ δι'
ἧς τοὺς ἐκ πολεμίων ἡμῖν ἐπιόντας λιθασμοὺς
δεχόμεθα. τὰ δὲ πτερῶν προβλήματα τοὺς δι-
στούς νόει. et scholiasta codicis Vossiani, γρ.
αἰχμὴν, ἐστ' ἡ οὕτως· φέρε ὡς τάχος καὶ ταχέως
τὰς κνημίδας καὶ τὴν αἰχμὴν καὶ ἔνεκα τῶν πε-
τρῶν τὰ προβλήματα, ἦτοι τὰ σκουτάρια. faten-
dumque est πτερῶν eo commendari quod mirum
foret, ut monuit Hermannus, lapides memorari,
quibus rarius et casu in pugnis utebantur, omitti
vero, quorum constans usus erat, tela. Eadem
ratio loci Euripidei est Hel. 76, ubi Teucer lo-
quitur, εἰ δὲ μὴν Ἑένῃ | γαῖα ποδ' εἶχον, τῷδ'
ἂν εὐστόχῳ πετρῷ | ἀπόλαυσιν εἰκοὺς ἔθανες ἂν
Διὸς κόρης, in quo πτερῷ pro πτέρῳ ex Elmsleii
coniectura legitur, merito probatum ab Her-
manno. Nam Teucerum arcu nobilem, quo non
dubitandum quin in scena instructus comparue-
rit, sagittas minari decebat, non lapides. Aptē
autem sagitta πτερόν dicitur, ut ἰοί et οἰστοί a
poetis πτερόντες dicuntur et Aeschylus ipse (fr.
129) πτέρωμα de sagittis dixit.

Non minus facilem explicationem habet quod
Eum. 1002 de Atheniensibus dicitur Παλλὰδος
ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἄζεται, i. e. sub tutela Mi-
nervae viventibus, comparatione ab avibus ducta
pullos alis tegentibus. Audacius vero dictum est
Suppl. 328 αἰὼλ' ἀνθρώπων κακὰ· πόνου δ' ἰδοῖς
ἂν οὐδαμῶς ταυτὸν πτερόν, ut ex Turnebi emen-
datione pro πότερον legitur, i. e. non eandem
omnium quae hominibus accidere possint speciem
esse. Huic simillimum est quod Zenobius Pro-
verb. 6, 1 (exscriptus ab Photio et Suida) an-
notavit φόνου πτερόν: τὸν διὰ τῶν διστῶν
πτερόντα ἢ ταχύν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περι-
φραστικῶς τὸν φόνον: quod ipsum quoque Ae-
schyleae dictionis speciem habere monuit Leut-
schius. De usu figurato adiectivi ὁμόπτερος di-
ximus s. h. v.

πτεροφόρος *aliger s. penniger, alatus*. Ag.
1147 πτεροφόρον δέμας.

πτερυγική *alis velocibus instructus*. Pr.
286 τὸν πτερυγικὴ τὸνδ' οἰωνόν.

πτέρυξ *ala*. Pr. 126 ἐλαφραῖς πτερύγων ρι-
παῖς. 129 πτερύγων θαοῖς ἀμύλλαις. Ag. 52
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσομένοιν. Suppl. 784
ἄτερθε πτερύγων. Pr. 305 στικτὴ νιν αὐθις ἀμ-
φινωμῆσει πτέρυξ.

πτέρωμα, quod proprie pennarum multitu-
dinem significat, sive pennosum avium tegmen,
ut τρίχωμα pilosum tegmen dicitur, de sagittis,
ut alibi πτερόν, dixit Aeschylus fr. 129 πληγέντ'
ἀτράκτῳ τοῖσιν αἰτὸν εἰπεῖν ἰδόντα μη-
χανὴν πτερώματος — de quo scholiasta Arist.
Av. 808 πεποῖηκεν ὁ Αἰσχύλος αἰτὸν τρωννύ-

μενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. Eadem significatione Lycophro 56 τοῖς Τευταρείοις βουκόλου περωμάσι, quod glossatores et Eustathius p. 172, 30 per βέλεσι et οἰστοῖς explicant.

περωτός *alatus* s. *pennatus*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπὲδιλος ὄχω περωτῷ. Suppl. 510 οὗτοι περωτῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν.

πηνός (forma Dorica πτανός) *volucer*. Pr. 1022 Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων δαφονὸς αἰτός. Ag. 136 de aquilis πτανοῖσιν κυσί πατρός. Ch. 591 πτανά (πτηνά M, sed a superscripto) τε καὶ πεδοβάμονα. Eum. 181 λαβούσα πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν.

πηήσις *volatus*. Pr. 488 γαμψωνύχων τε πτησιν ὠλωνῶν σκεθρῶς διώρισα.

πηήσω *exarvesco*. Pers. 200 πτηῆας δέμας παρέιχε. Cum accusativo Pr. 175 στερεάς τ' οὐποτ' ἀπειλάς πτηῆας.

πτοέομαι *consternor, exterreor*. Pr. 856 ἐπτοημένοι φρένας. Ch. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.

[πτόλεμος. V. πόλεμος.]

πολιπόρθης ἐπὶ πολίπορθος *urbium vastator*. Ag. 472 μῆτ' εἴην πολίπορθης, sed 783 ἄγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ'. Ἰ. Ἀτρεὺς γένεθλον, ubi recte Blomfieldus πολίπορθ'. Nam etsi tragici πτόλις pro πόλις non dixerunt nisi metro postulante, tamen in vocabulo Homérico πολίπορθος formam Homericam laud dubie servavit Aeschylus etiam sine metri necessitate. Formae πολίπορθης exempla alia nulla sunt praeter nomen proprium filii Penelopae apud Pausan. 8, 12, 6.

πτόλις (forma poetica, qua pro πόλις utuntur tragici in quolibet metri genere ubi syllaba praecedens producenda est) *urbs*. Sept. 6 280. Ag. 595. Eum. 1015 κατὰ πτόλιν. Sept. 114 περὶ πτόλιν. 338 εὔτε πτόλις δαμασθῇ. Sept. 328. Eum. 79 ποτὶ πτόλιν. Sept. 483 ἐπὶ πτόλει. 844 ἀμφὶ πτόλιν. 561 ὑπὸ πτόλιν. Suppl. 699 τὸ πτόλιν κρατύνει.

[πτυκάζου scriptura vitiosa Sept. 148. V. εὐτυκάζομαι.]

πτύον *vannus*. Fr. 208 φάβα μέσακτα πλευρά πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.)

πτυχὴ *plica*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα.

πτῶμα *lapsus*. Pr. 919 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γὰς. 796 βαθὺ πτώμα μαρτυροῦσά μοι.

πτῶξ *pavidus, fugitivus*. Eum. 325 de Oreste Furias fugiente τόνδ' ἀφαιρούμενος πτώκα.

πτῶσιμος *caducus, lapsus*. Ag. 639 πτωσίμου στρατοῦ. 1122 σταγῶν — πτώσιμος.

πτωχὸς *mendicus*. Ag. 1274 ἀγύρτρια πτωχὸς τάλανα.

Πυθικός *Pythicus*, i. e. Delphicus. Sept. 747 ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις.

Πύθιος *Pythius*. Ag. 509 ὁ Πύθιος τ' ἀναῖ (Apollo).

πυθμὴν *fundus, radix*. Pr. 1046 de fundo terrae χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ρίζαις πνεύμα κραδαῖνοι. Similiter Soph. OR. 1261 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλήθρα. De barba fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνην καὶ γυνειάδος πυθμῆν. Audacius Ch. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμῆν, ubi schol. ρίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. De auctore

generis Suppl. 104 ὕβριν βρότειον, ὅλα νεάζει πυθμῆν δι' ἁμὸν γάμον τεθαλώς, ubi schol. ἡ ρίζα τῶν πεντήκοντα παίδων, ὃ ἐστὶν Αἴγυπτος αὐτός. Ch. 260 οὗτ' ἀρχικός σοι πᾶς δδ' αὐανθεὶς πυθμῆν βωμοῖς ἀρήξει. 204 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῆν, ubi schol. ἀντὶ τοῦ εἰ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ πλόκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν.

πυθόκραντος *ab Apolline ad exitum perductus*. De oraculo Pythico Ag. 1255 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῇ δ' ὅμως.

πυθόμαντις *Pythicus vates, Delphis vaticinans*. Ch. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν.

πυθοχρήστης *ab oraculo Pythico missus*. Ch. 940 ὁ πυθοχρήστας φυγὰς, quod schol. exp. ὁ ὑπὸ Πυθοῦ χρησθεὶς Ὀρέστης. Terminatio male alteri nomini assimilata. Scribendum πυθόχρηστος. Sic Eur. Ion. 1218 ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας, et Plut. Mor. p. 163 b. πυθόχρηστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα.

πυθόχρηστος *ab oraculo Pythico editus*. Ch. 901 μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα.

Πυθῷ *Pytho*, urbs Phocidis, vulgo Delphi appellata. Tr. 658 ἐς τε Πυθῷ καπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἱαλλεν.

πυκάεις. V. πευκήεις.

πυκνός *densus, frequens*. Pr. 658 πυκνοὺς θεοπρόπους ἱαλλεν. 678 πυκνοῖς ὁσσοῖς δεδορκώς. Sept. 561 πυκνοῦ κροτήσμου τυγχάνουσα. Ch. 1050 πεπλεκτανμέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Fr. 134 τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

πύκνωμα *spissamentum*. De vestibus spatha textis, ob densitatem quam inde consequebantur Suppl. 235 πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι χλόντα. Hesychius σπάθημα: πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταις σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕψη: unde colligi potest πυκνώμασι ex glossemate illatum esse pro σπαθήμασι, quod coniecerunt Wecklein. Stud. Aesch. p. 34 et Herwerdenus in Stud. crit. p. 1.

Πυλάδης *Pylades*, Strophii et Anaxibiae filius, socius Orestis, qui in scenam prodit in Choephoris, ubi 562 Πυλάδῃ. 20 899 Πυλάδῃ.

πύλη *porta*. Aeschylus solo usus est numero plurali. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Sept. 30 πύλας πυργωμάτων, ubi a m. recentiore superscriptum est πυλῶν πυργώματα. 33 58 πυλῶν ἐπ' ἑξόδοις. 56 πρὸς πύλας. 125 πύλαις [ἐβδόμοις] προσίστανται. 160 κόναβος ἐν πύλαις. 213 βρόμος ἐν πύλαις. 249 ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 376 ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἰληγεν πάλον. 377 πρὸς πύλαισι Προίτισι. 395 Προίτου πυλῶν. 422 ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἰληγεν πύλαις. 451 ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις. 460 πύλαισι Νηϊσταῖσι. 462 πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 476 ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 486 γείτονας πύλας ἔχων. [500 πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 502 πύλαισι γείτων. 525 πρόσθε πυλᾶν. 528 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραῖαις πύλαις. 538 ἐφίσταται πύλαις. 557 εἰσω πυλῶν. 570 Ὀμολωῖσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. 615 προσβαλεῖν πύλαις. 631 714 ἐφ' ἐβδόμοις πύλαις. 797 πύλαις — ἐπαρξάμεσθα. 958 ἐν πύλαις. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφρα διὰ πυλᾶν. 604 πύλας ἀνοῖξαι. 1291 Ἄιδου πύλας. Ch. 561 ἐφ' ἐρκειῖος πύλας. 569 τί δὴ πύλαισι (πύλῃσι M) τὸν ἰκέτην ἀπείργετε; 571 βαλὼν ἔρκειον (ἐρκειῶν Stanleius) πυλῶν. 732 δωμάτων πύλας. 878 γυναικείους πύλας

μοχλοῖς χαλάτε. ubi γυναικεῖους πύλας dicit portam in γυναικωνίτιν ducentem: de qua dixit Blomfieldus in annotatione.

πύλωμα *porta*. Sept. 408 προστάτην πυλμάτων. 799 ἐν ΞΕ πυλώμασιν.

πυλωρός *portae custos, portitor, ianitor*. Sept. 621 ἐχθροῦξενον πυλωρον ἀντιτάξομεν.

πυνθάνομαι [cum aoristo ἐπυθόμην, perfectο πέπυσμαι, futuro πεύσομαι, ab forma πεύθομαι sumto. Male πευσεῖσθαι Pr. 988, ubi πεύσεσθαι ex apogr. restitutum, ut alibi πεύσομαι πεύσεται πεύσεσθε scriptum. Neque enim Attici poetae Dorica illa futuri forma οὔμαι pro ομαι nisi sunt nisi metro postulante: de quo dixi in annot. Oxon. ad Arist. Ach. 203.] *comperio*. Pr. 520 τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο. 642 πᾶν ὅπερ προσχρήζετε πεύσεσθε. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακὰ. 963 πεύσει γὰρ οὐδέν. Pers. 117 μὴ πόλις πύθηται. Ag. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. 266 πεύσει δὲ χάρμα μείζον. (Persona secunda in M constanter πύση scripta.) 1098 ἢ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. Ch. 265 ὅπως μὴ πεύσεται τις. 370 θανατηφόρον αἶσαν πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι. 514 πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου πόθεν χοὰς ἐπέμψεν. 526 ἢ καὶ πέπυσθε τούναρ; 743 εὐτ' ἂν πύθηται μύθον. Eum. 415 πεύσει τὰ πάντα. 419 τιμὰς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα. 454 γένος δὲ τοῦμόν ὡς ἔχει πεύσει τάχα. 503 πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν. Cum accusativo participii Sept. 243 ἐάν θνήσκοντας ἢ τετριμμένους πύθησθε. Cum genitivo rei Ch. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. Cum genitivo personae Ag. 599 ἀνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 848 πυνθάνου δὲ τῶν ἔξων. Suppl. 185 ἀγγέλων πεπυσμένοι. Cum praepositione genitivum regente Pr. 988 εἰ προσδοκᾷ ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Ch. 737 ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε.

πῦρ *ignis*. Pr. 7 παντέχνου πυρὸς σέλας. 109 πυρὸς πητὴν κλοπαίαν. 252 πῦρ ἐγὼ σφιν ὡπάσα. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 368 ποταμοὶ πυρὸς. 582 πυρὶ με φλέξον. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτὴρ' ὀράς Προμηθεά. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. 1014 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Sept. 25 πυρὸς δίχα. 204 στράτευμ' ἀπτόμενον πυρὶ δαίω. 494 λιγνὺν μελαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. 942 ἐκ πυρὸς συθείς. Ag. 9 αὐτὴν πυρὸς. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρὸς. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγύρου πυρὸς ἐπεμπεν. 295 γραιὰς ἐρείκης θυμὸν ἄφαντες πυρὶ. 299 ἐκδοχὴν πομποῦ πυρὸς. 304 ὥτρυνε θεσμόν μὴ ραχίζεσθαι πυρὸς. 311 φάος τὸδ' οὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρὸς. 476 πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου. 490 πυρὸς παραλλαγὰς. 497 καπνὴ πυρὸς. 688 ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς. 661 ἐυνύμωσαν γὰρ ὄντες ἐχθιστοὶ τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα. [1057 πρὸς σφαγὰς πυρὸς, ubi πάρος, cum praecedente genitivo ἐστίας μεσομφάλου construendum, restituit Musgravius.] 1256 ὅλον τὸ πῦρ. 1435 ἕως ἂν αἰθῇ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς. Ch. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. 1037 πυρὸς τε φέγγος ἀφθίτον κεκλημένον. Eum. 108 ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς. 139 ἀτμῶν κατισχυαίνουσα, νηδὺς πυρὶ. 1029 τὸ φέγγος ὀρμάσθω πυρὸς. Fr. 1 τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσις. 301 παῦ ὕδωρ δίκην πυρὸς. 328 ἔφου, μηδὲ λυπηθῆς πυρὶ. 407 ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρὸς σέ-

λας κύκλῳ περίσσητε. 118 πισσοκωνήτω πυρὶ: de quo loco diximus s. v. πισσοκωνήτος.

[πυρὰ. Ch. 485 ἄπτιος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός. Recte Auratus ἐμπύροισι, *sacrigiis igneis*.]

πυραύστης *pyrausta*. Aelian. N. A. 12, 8. Ζῶν ἐστὶν ὁ πυραύστης, ὁπερ οὖν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις ἐν ἀκαζούσῃ ἐπὶ τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι, ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἴτα μέντοι καταπέφλεκται. μένηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητῆς λέγων (fr. 303) δέδοικα μῦρον κάρτα πυραύστου μόρον.

Attulerunt Suidas s. v. πυραύστου, Zenobius 5, 79. Apostolius 20, 65. Imitatur Philas carm. v. 464. Versum a quibusdam ad Προμηθεά πυρφόρον relatum esse dixi ad fragm. 190. Mirum πυραύστου syllaba prima producta.

πυργηρέομαι *obsideo in turribus me continens*. Sept. 22 χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρούμεθα (quod Photius et Suidas exp. ἐντός ἐσμέν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξίεναι.) 184 στρατῷ τε θάρρος τῶδε πυργηρούμεν.

πῦργινος. Incertum quo sensu dictum sit Pers. 859 νομίσματα (sic Hermannus pro νόμιμα τὰ) πῦργινα πάντ' ἐπεύθυνον (ἐπεύθυνεν Boethius). ubi schol. τὰ νόμιμα πάντα τῶν τετελεισμένων πόλεων. et ad verba proxima οἱ δὲ (hinc οἱ δὲ pro ἡδὲ Hermannus) δημωφελεῖς δημοὶ (δημῶ Panwius, νόμοι Paleius) πάντα (πάντα τὰ νόμιμα scholiasta Byzantinus) ἐπολιτεύοντο. quae paraphrasis Byzantinus sic exornavit, πρῶτα μὲν καὶ πρωτοτύπως ἀπεφαινόμεθα στρατῶς εὐδοκίμου, ἥτοι περιβοήτου καὶ τροπαιοφορίας, τούτεστι διὰ στρατιάς, κατὰ πόλεμον εὐδοκιοῦμεν καὶ ἐπεύθυνον, ἦγον κατὰ τὸ εὐθὺ ἐξήγοντο καὶ ἐπλάτυνοντο, πάντα τὰ νόμιμα τῶν πυργουμένων καὶ τετελεισμένων πόλεων· καὶ ὡρμῶμεν κατὰ τὰ νενομισμένα ἐθῆ ταῖς πόλεσι ταῖς πορθομέναις, οὐ τεμένη πορθοῦντες, οὐ τάφους ἀνασπῶντες, ὡς Ξέρξης ἐτόλμησε ποιῆσαι, λέγεται δὲ καὶ πῦργινα νόμιμα τὰ πυργοῦντα καὶ συνιστῶντα τὰς πόλεις. Similiter Schuetzius *civilia instituta quibus urbes muris et turribus munitae reguntur*, interpretatione parum probabili. *Scientiam quae ad muros expugnandos pertinet* intelligit Todtius Comment. p. 13 et cum vocabulo nusquam alibi lecto, nisi quod in Glossario Graeco-Latino πῦργινος per *turres* explicatur, comparat λαγίναν γένναν Ag. 119.

πυργοδαίκτης *turres scindens s. destruens*. Pers. 105 πολέμους πυργοδαίκτης.

πῦργος *turris*. Sept. 33 κάπὶ σέλμασι πύργων στάθητε. 216 πῦργον στέγειν εὐχεσθε πολέμιον δόρυ. 234 δυσμενῶν δ' ὄχλον πῦργος ἀποστέγει. 295 ποτὶ πῦργος — στείχουσιν. 314 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεινὰ. 467 πρὸς ἐχθρῶν πῦργον. [549 πύργοις ἀπειλεῖ τοιοῦδ' ἂ μὴ κραῖνοι θεός.] 629 πύργων δ' ἐκτοθεν βαλὼν. 634 πῦργος ἐπεμβάς. 763 τείνει πῦργος ἐν εὐρεῖ. 797 στέγει δὲ πῦργος. 823 Κάδμου πῦργος τοῦσδε. 901 στένουσι πῦργον. Pers. 872 ἐληλάμεναι περὶ πῦργον, pro περιεληλάμεναι πῦργον, i. e. quibus πῦργος περιεληλάται. Ag. 128 πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημοπληθῇ Μοῖρα λαπάξει. 357 ἐπὶ Τροίας πῦργος. 825 ὑπερβορῶν δὲ πῦργον. Suppl. 190 κρείσσον δὲ πύργου βωμός. 956 πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην.

πυργοφύλαΞ *turrium custos*. Sept. 174 ἰὼ τέλειοι τέλειαι τὴ γὰς τὰσδε πυργοφύλακες.

πυργόω *turri instruo*. Improprie *in altum eveho*. Pers. 192 χῆ μὲν (mulier) τῇδ' ἐπυργούτο στολῇ, quod schol. ree. exp. ἐκοσμεῖτο καὶ ἤρετο.

πύργωμα *munitum*. Sept. 30 πύλας πυργωμάτων, ubi in M a manu recentiore superscriptum est πύλων πυργώματα. 251 μὴ προδῶς πυργώματα. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλαι πυργωμάτων.

πυργῶτις *turrita*. Sept. 346 ὀρκάνα πυργῶτις.

πυρδαήτις *igni consumens*. Ch. 606 ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν, τὰν δαείσ' ἀ παιδολυμάς τάλαινα Θεστιάς μήσατο πυρδαήτιν πρόνοιαν, καταίθουσα παιδὸς δαφνοῖν ἡλικά. Sic Hermannus pro φροντίσιν δαείς τὰν ἀ — πυρδαήτιν πρόνοιαν. Schol. οὕτω τὸ ἐξῆς, ἦντινα μήσατο πρόνοιαν τάλαινα Θεστιάς ἡ παιδολυμάς καὶ πυρδαῆς, qui πυρδαῆς legit.

πυριβρεμέτης *igni strepens*. Sept. 207 στόμια πυριβρεμετὰν χαλινῶν. Legebatur πυριγενετὰν (in *igni natorum*). Restitui πυριβρεμετὰν, quod latet in Timarchidae Rhodii glossa ab Hesychio excerpta, πυριβρεμέτας: ὁ χαλινός. Τιμαχίδας δέ' ἦτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἡ δὲ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς. ubi nihil causae est cur post χαλινός aliquot verba interpretandi causa addita excidisse putetur.

πυριδάπτος *ab igni consumtus*. Eum. 1041 πυριδάπτω λαμπάδι τερπόμεναι.

πυρίφατος *ab igni consumtus*. Suppl. 633 πυρίφατον τάνδε Πελασγέαν, quod per πυρὶ ἀναλθεῖσαν exp. scholiasta.

πυρίφλεκτος *igni combustus*. Fr. 167 κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.

[πυρκαεύς. V. πυρφόρος.]
πύρφορος *tritici ferax*. In elegia (fr. 450) πυρφόροιο Γέλας.

πυρώω *comburo*. Pr. 497 μακρὰν ὁσφὺν πυρώσας. Ag. 440 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμψαι βαρὺ (βαρὺ Schuetzius) ψῆγμα. Fr. 280, 4 στέγην πυρώω. || Improprie *inflammo*. Ag. 481 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν. πυρπνός *ignivomus*. Pr. 371 θερμὸς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης. 917 τινάσσω τ' ἐν χερσὶν πύρπνουν βέλος, ubi Porsonus coniecit τινάσσω χερσὶ πυρπνόου βέλος. Sept. 493 Τυφῶν' ἰέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. 511 πυρπνόον Τυφῶνα.

πυρσόκορρος *rutilam iubam habens*. Ph. 477, 11. πυρσοκόρρου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις (fr. 111). Hesychius πυρσοκόρρου λέοντος: πυρροκεφάλου, Ξανθοτρίχου.

πυρσός *rutilus*. Pers. 316 πυρσὴν ζαπληθῇ δάσκιον γενειάδα. Sic Porsonus. πυρὰν pr. M, πυρρὰν ab correctore, quod contra dialectum tragicorum peccat.

πυρφορέω *ignem infero*. Sept. 341 φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.

πυρφόρος *ignifer*. Sept. 432 ἄνδρα πυρφόρον. 444 τὸν πυρφόρον — κεραυνόν. Fr. 157 πυρφόροισιν ἀετοῖς. || Προμηθεὺς πυρφόρος inscriptum fuit Aeschyli drama satyricum (fr. 187 — 199), quod Προμηθεὺς πυρκαεύς appellatur a Polluce 9, 156, qui Sophocles fabulam in mente habuit Ναύπλιος πυρκαεύς inscriptam: de quo dixi ad fr. 187.

πύρπωός *igneo colore rubens, rutilus, igneus*.

Pr. 667 πυρπών (sic ex apographis pro πυρπών) — κεραυνόν. Fr. 304, 4 ἥλιος πυρπώος.

[πύστις *auditio, fama*. Sept. 54 καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὀκνῶ χρονίζεται, ubi πίστις ex Stobaei Flor. 7, 11 restitui.]

πῶ. Ag. 1507 ὡς μὲν ἀναιτίος εἴ τοῦδε φόβου τίς ὁ μαρτυρήσων; πῶ πῶ; Hoc pro πόθεν πόθεν dictum acceperunt interpretes, Dorica adverbii forma, de qua v. Thes. vol. 6 p. 2293, sed qua non est verisimile Aeschylum usum esse, qui haud dubie πῶς πῶς scripserat, ut correctum est in marg. Askewii.

πῶ *dum*, cum negationibus οὐ et μὴ coniunctum in unam vocem coalescit οὕτω et μήτω, de quibus suo loco dictum est. Interiecto vocabulo Pr. 27 ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκε πῶ. 511 οὐ ταῦτα ταῦτη μοῖρά πῶ τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. Sept. 665 οὐτ' ἐν τροφαῖσιν οὐτ' ἐφηβήσαντά πῶ. Pers. 179 ἀλλ' οὐ τί πῶ τοι ὀνδ' ἐναργὲς εἰδόμεν. Ch. 747 ἀλλ' οὐ τί πῶ τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχομένη. Eum. 590 οὐ κειμένω πῶ τόνδε κομπάζεις λόγον. Fr. 280, 5 νῦν δ' οὐ κέκραγά πῶ τὸ γενναῖον μέλος.

πῶγων *barba*. Improprie de flamma quae sparsim erumpens in conuiuium acuitur Ag. 306 φλογὸς μέγαν πῶγωνα. Pollux 2, 88 πῶγων πυρὸς ἡ εἰς δεῦ ἀναδρομὴ τῆς φλογός. Hesychio et Photio p. 478, 3 ἡ ἀναφορά τῆς φλογός ex Phlaxo Euripidis.

πῶλέω. V. πολέω.

πῶλικός *virginalis* (ut virgines πῶλοι dicuntur). Sept. 454 πῶλικῶν θ' ἔδωλίων.

πῶλος *pullus equinus*. Pr. 1010 ὡς νεοζυγῆς πῶλος. Ag. 1641 κριθῶντα πῶλων. Eum. 405 πῶλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύσας ὄχον, ubi Wakef. κῶλοις coniecit, de quo dixit Hermannus Opusc. vol. 6, 2 p. 174. πῶλοις defendit Weckleinus Stud. Aesch. p. 10. Fr. 84 δς εἶχε πῶλους τέσσαρας ζυγηφόρους. 345 ἐν διρρημῇ πῶλοι. || *iuvencis*. Ch. 795 ἄνδρος φίλου (Agamemnonis) πῶλον εὖνιν (Orestem) ζυγόντ' ἐν ἄρμασιν πημάτων.

πῶμα *potus*. Sept. 308 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων. Eum. 266 βοσκὰν φερόιμαν πώματος δυσπότου. Suppl. 1028 ποταμούς δ' οἱ διὰ χώρας ἑλεμὸν πῶμα χέουσιν.

πῶς *quomodo?* Ponitur plerumque in initio sententiae, rarius in media sententia, vel in fine, ut Pr. 41 ἀνηκουστὲν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἶόν τε πῶς; et ib. 259 δόξει δὲ πῶς; poniturque vel solum vel aliis adiunctis particulis, ut πῶς ἂν, πῶς δ' ἂν, πῶς ἄρα, πῶς γάρ, πῶς δέ, πῶς δὲ, πῶς δῆτα, πῶς δ' οὐ, πῶς δ' οὐχι. et quod frequentissimum est καὶ πῶς, ubi prioris personae verba continuantur. Exempla omnis generis haec sunt, Pr. 299 πῶς ἐτόλμησας; 589 πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτος κόρης; 759 πῶς δ' οὐκ ἂν; Pr. 773. Pers. 798 πῶς εἶπας; Pr. 932 πῶς δ' οὐχι ταρβείς; 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; Sept. 586 πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται; 1058 πῶς τολμήσω; Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης; 243 πῶς ἂν οὐν μένοιεν; 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσούδε πεζὸς ἦνυσεν περὰν; 735 πῶς τε δὲ καὶ ποι τελευτᾶν; 750 πῶς τὰδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; 788 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἀριστα; 793 πῶς τοῦτ' ἔλεξας; 1014 πῶς δ' οὐ; Ag. 212 πῶς λιπόντας γένωμαι; 268 πῶς φῆς; 543 πῶς δὲ; διδασθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. 549 καὶ πῶς; ἀπόντων κοῖρανων ἔτρεϊς τινάς; 1198

καὶ πῶς ἂν ὀρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παι-
ώνιον γένοιτο: Ag. 1310. Ch. 532 776 καὶ πῶς;
Ch. 179 καὶ πῶς ἐκείνος δεθρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
Suppl. 509 καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἀν' ὀνοῖτό με;
Ag. 622 πῶς δὴτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τάληθ' ἰτύχοις;
1211 πῶς δὴτ' ἄνατος ἦσθα; 634 πῶς γὰρ λέ-
γεις χεῖμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἔλθειν; 648 πῶς
κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίσξω; 785 πῶς σε προσ-
εἶπω; πῶς σε σεβίζω; 1109 πῶς φράσω τέλος;
1297 πῶς θεηλάτου βοὸς δίκην πρὸς βωμόν εὐ-
τόλμως πατεῖς; 1374 πῶς γὰρ τις — πημονῆς
ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν; 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ'
(sic Porsonus pro κοινωσώμεθ') ἂν πῶς ἀσφαλῇ
βουλεύματα; Sic Blomfieldus pro ἂν πῶς. Ag.
1490 1514 πῶς σε δακρύσω; Ib. 1507 πῶς πῶς;
ab Askewio restitutum pro πῶ πῶ; Ch. 88 πῶς
εὐφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί; 123 πῶς
δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς; 171 πῶς
οὖν παλαῖα παρὰ νεωτέρας μάθω; 187 πῶς γὰρ
ἐτόλμως; 754 πῶς γὰρ οὐ; 766 πῶς οὖν κελεύει
νιν μολεῖν ἐσταλμένον; ubi altera persona re-
spondet ἡ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον,
ubi Valckenarius recte correxit ὅπως; 844 πῶς
ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; 858 πῶς ἴσον
εἰπὼν ἀνύσσωμαι; 871 πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται
δόμοις; 925 τὰς τοῦ πατρὸς δὲ (ἐγκότους κύνας)
πῶς φύγω; Eum. 201 431 601 πῶς δὴ; 435 πῶς
δ' οὐ; 607 πῶς γὰρ σ' ἔθρεψεν; 642 πῶς ταῦτα

τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις; 652 πῶς γὰρ τὸ
φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις; 678 πρὸς ὧμῶν πῶς
τιθεῖσ' ἀμοιβὸς ὦ; 744 πῶς ἀγῶν κριθήσεται;
Suppl. 226 ὀρνίθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φα-
γῶν; πῶς δ' ἂν γαμῶν ἀκουσάν ἀκόντος πάρα
ἀγνός γένοιτ' ἂν; 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασι-
λέοιν νεκρῇ τάδε; 325 πῶς πατρῷα δώματα λι-
πεῖν ἐτλητε; 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὲς
ἐγὼ πέλω; 476 πῶς οὐχὶ τανάλωμα γίγνεται
πικρόν; 506 ἐγὼ δὲ πῶς ὀρώ; 918 πῶς δ' οὐχί;
932 πῶς φῶ; In interrogatione indirecta Ch. 131
πάτερ, ἐποικτεῖρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην
πῶς ἀνάξομεν δόμοις. Eum. 677 μένω δ' ἀκού-
σαι πῶς ἀγῶν κριθήσεται. [Corrupte Ch. 957
κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον, ubi Hermannus κρατεῖ-
ται δ' ἐπος coniecit. Suppl. 464 αἰνιγματώδεις
τοῦπος; ἀλλὰ πῶς φράσον, ubi recte Abreschius
ἀλλ' ἀπλῶς.]

πῶς (encliticum) *aliquo modo*. Pr. 224 ἔνεστι
γὰρ πῶς τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσσημα. Sept. 702
θεοῖς μὲν ἤδη πῶς παρημελήμεθα. Ag. 1249
ἀλλὰ μὴ γένοιτό πῶς. [Ib. 1347 male ἂν πῶς
pro ἂν πῶς.] Ch. 132 πεπραμένοι γὰρ νῦν ἐπὶ
πῶς ἀλώμεθα. Suppl. 99 μνήμων (sic Herman-
nus pro ἡμῶν) ἀνω φρόνημά πῶς αὐτόθεν
ἐξέπραξεν ἕμπας. 810 τέλεα δὲ πῶς πελόμενα
μοι. 995 τὸ τ' εἰπεῖν εὐπετέες μύσασμά πῶς.
[πῶτημα. V. πότημα.]

P.

Littera p vocalem brevem, qua praecedens vo-
cabulum terminatur, producit, ubi metrum postu-
lat, sive cadentem sub ictum sive non cadentem,
cuiusmodi exempla plurima collegerint Dawesius
Miscell. crit. p. 282 et seqq., Monkus ad Eur.
Hipp. 461, Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2 p. 11
aliique. Sic apud Aeschylum Pr. 1073 διαρτα-
μήσει σώματος μέγα ράκος. Eum. 190 ὑπὸ ρά-
χιν παγέντες. et aliquoties apud Sophoclem, de
quo dixi in Lexico Sophocleo p. 435. Rarissime
sine ictu, ut in versu anapaestico Arist. Ran. 1059
μεγάλων γυνῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ρή-
ματα τίκτειν. Manifestum est autem huiusmodi
in locis duo vocabula tanquam unum esse pro-
nuntianda littera p duplicata. velut μεταρράκος,
ὑπορράχιν, ταρρήματα et quae sunt reliqua. Ubi
vero metrum syllabam brevem vel fert vel postulat,
vocalis brevis ante litteram p brevis manet, velut
apud Aeschylum Pr. 713 χρίπτουσα ραχίασιν
ἐκπερὰν χθόνα. 390 ἐπώνυμον τε ρεῦμα καὶ
πετρηρεφῆ. 902 πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰ-
θαλοῦσα φλόξ. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν
ἐκίτην τε ῥύσσομαι, et apud Sophoclem OR. 72
ὀρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Miro
enim errore Dawesius, Gaisfordus aliique voca-
lem brevem ante litteram p constanter produci
crediderunt, ita ut poetae qui corripuerint aut
regulam, quae nunquam exstitit, violasse cre-
dendi sint aut tradita in codicibus scriptura cor-
rigenda sit, velut OR. 72, ubi Hermannus levi
apographi cuiusdam vitio τήνδ' ἐρυσάμην (ut in
L librarius primo scripserat τήνδ' ἐρυσάμην, ex
quo manus recentior τήνδε ῥυσαίμην fecit) ad
futilem abusus est coniecturam τήνδε γ' ἐρυσά-
μην, alii nihilo prudentius τήνδε λυσαίμην con-
iecerunt.

ῥα particula enclitica ex ῥα facta, quam per
dē explicant grammatici in Thes. indicati vol. 6
p. 2312, de quo v. Apollon. in Bekk. Anecd. p.
525, 16. Frequentissimus eius usus est apud epis-
cos, nec rarus in poesi lyrica, sed rarissimus apud
tragicos. Aeschyli unum est exemplum Pers. 683
ἢ ῥ' αἶε μοι — βασιλεύς; tria Sophocles, Ai. 172
ἢ ῥά σε — Ἄρτεμις — ὥρμασε πανδόμους ἐπὶ
βούς ἀγελαιάς, ἢ ποῦ τινος νίκας ἀκαρπώτου χά-
ριν, ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων νευσθεῖσα —; 594 ἢ
ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφωβρίζει;

ῥάβδος *virga, baculus*. Pro ῥαβδοῦχος, quod
praeconem vel ministrum templi significare pot-
est, dictum videtur Suppl. 248 πότερα πρὸς ἔτην
λέγω, ἢ τηρὸν ἱεροῦ (sic correxi pro ἱεροῦ, quod
est in M) ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν. ubi διορθω-
τὴς in M adscripsit οἶμαι ἢ Ἑρμοῦ ῥάβδον, quae
ipsius est coniectura. Ἑρῶραβδον coniecit Schuet-
zius.

ῥαδινός *mobilis*. Per λεπτός, ισχυρός, εὐκίνη-
τος, ἀπαλός, εὐδιάσειστος, κούφος, ἐλαφρός ex-
plicant grammatici. De oculis mobilibus vel te-
neris dictum Pr. 400 δακρυοστάκτον ἀπ' ὄσων
ῥαδινῶν δ' εἰβόμα βέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγεα
παγαῖς. In apogr. nonnullis ῥαδινόν.

ῥαδίως *facile*. Fr. 196 διώσει ῥαδίως Αἴγυν
στρατόν.

ῥαίω *frango, affligo, perdo*. Pr. 189 μαλακο-
γῶμων ἔσται ποθ' (ὁ Ζεὺς), ὅταν ταύτῃ ραίσθῃ.

ῥαίστηρ *malleus*. Pr. 56 ραίστηρ θείειν.

ῥάκος *pannus*. Pr. 1023 διαρταμήσει σώμα-
τος μέγα ράκος.

[ῥαντήριον. V. πεδορραντήριον.]

ῥᾶστα *facillime*. Pr. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ
χρῆ' αἶσαν φερεῖν ὡς ῥᾶστα.

ῥαφεύς *sutor*. Improprie *machinator* (quo

sensu frequens est usus verbi ράπτω). Ag. 1604 κἀνὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ραφεύς.

ῥαχία *litus scopulosum*. Pr. 713 ἀλιστόνοις πόδα χρίπτουσα ραχίαισιν, ubi in M scriptum est ἀλλ' ἀλιστόνοις γυπόδας | χρίπτουσα ραχίαισιν, quod correxit Turnebus restituto πόδας, recte, nisi quod πόδα scribere debebat, ut s. v. πούς dixi. Ex corrupto γυπόδας scholiastae Byzantini γυπόδων populum finxerunt, etsi diversa memorata scriptura γε πόδας. γυπόδας autem librarius scripserat oculis ad γύας, quo terminatur v. 708, aberrantibus: de quo dixi in Praefat. ad Promethei editionem Londinensem (a. 1866) p. VII.

ῥαχίζω *scindo, disseco*. Pers. 426 θραύμασιν τ' ἐρείπιων ἔπαιον, ἐρράχίζον. Ag. 304 ὤτρυνε θεσμόν μὴ ραχίζεσθαι πυρός. Sic correxi leve codicis Med. vitium μὴ χαρίζεσθαι, de quo videnda quae dixi in Fleckeiseni Annalibus a. 1863. vol. 87. p. 83. 84. Verbum ραχίζειν grammatici explicant per διακόπτειν, quod ipsum quoque non raro de oratione interrupta dicitur, de quo in Thesaurο dixi vol. 2 p. 1188. ubi addi potest διακόπτειν τὸ συνεχές τοῦ λόγου, quod dixit Clemens Alex. p. 829. Ceterum simili metaphorā primus quantum novimus et solus Aeschylus usus infra dixit v. 505. πολλῶν ραγεῖσων ἐλπίδων.

ῥάχης *spina dorsi*. Eum. 190 ὑπὸ ῥάχιν παγίντες.

ῥέα *Rhea*, Urani et Terrae filia. Pr. 837 πρὸς μέγαν κόλπον ῥέας.

ῥέγκω *sterto*. Eum. 53 ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν. ῥέγκω dialecto Atticae, ῥέγκω communī tribuunt grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 2356.

ῥέεθρον *vel ρεῖθρον fluentum*. Pers. 497 ῥέεθρον ἀννοῦ Στρυμόνος. Pr. 790 ὅταν περάσῃς ρεῖθρον ἡπείροιν ὄρον. De sanguine Ag. 210 μαιῶν παρθενοσφάγοισι | ρεῖθροις πατρώους χέρας. Sic Triclinius pro ῥέεθροις. ῥοαῖς Schoemannus propter versum strophicum, qui ab iambo incipit: quod nullius momenti est in hoc metri genere.

ῥέζω *facio*. Sept. 105 τί ῥέξεις; Ch. 315 τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἐν οὐρίας; Eum. 789 τί ῥέζω;

ῥεῖθρον. V. ῥέεθρον.

ῥέος *fluentum*. Pr. 676 πρὸς εὐποτόν τε Κερχνηίας ῥέος. 812 Ἰησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτόν ῥέος. [Ag. 901 ὁδοιπρὸς διψῶντι πηγαῖον ῥέος.] De lacrimis Pr. 400 δακρυσιστακτόν ἀπ' ὀσσων ραδινῶν δ' εἰσόμενα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτερεα παγαῖς.

ῥέπω *vergo, propendeo*. Pers. 440 τίν' αὐφῆς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μᾶσσον; Pr. 238 βλεμμάτων ῥεπει βολή. Sic Salmasius pro ῥεπιβουλή, quod legitur apud Antiqu. Car. Hist. Mir. c. 127 p. 174 ed. Beckm. Ch. 240 τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥεπει στέργηθρον. Sept. 21 καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἡμᾶρ εὐ ῥέπει θεός. Singularis est formae passivae s. mediae usus Suppl. 405 τῶνδ' ἔξ Ἰσσυ ῥεπομένων (i. e. his aequaliter inclinantibus) μεταλγείς τὸ δίκαιον ἔρπει, quod refertur ad praecedens Ζεὺς ἐτερορρεπής.

ῥεῦμα *flumen*. Pr. 139 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 300 λιπὼν ἐπώνυμόν τε ρεῦμα. Improprīe de turba hominum Pers. 87 μεγάλῳ

ρεύματι φωτῶν. 412 ρεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ. Similiter Sophocles et Euripides: v. Thes. vol. 6 p. 2363.

ῥέω *fluo*. Pers. 746 ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν — ἤλπισε σχῆσειν ῥέοντα Βόσπορον ῥόνον θεοῦ. Fr. 434 ἀφρός βοράς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα. Sic Porsonus pro ἐρρυηκότα. || Improprīe Sept. 80 ρεῖ πολὺς δὲ λεῖως πρόδρομος ἱππότας. 557 ὃς οὐκ ἔασει γλῶσσαν ἐργμάτων ἀτερ εἰσω πυλῶν ῥέουσιν ἀλδαίνειν κακά, ubi schol. ὃς τοῦτου τὸν κόμπον ἐφέξει τῶν πράξεων ἀποδόντα μὴ ἔσω πυλῶν γενέσθαι τὴν Σφίγγα. [Suppl. 491 εὐ ῥέοντα vitiose M pro εὐρεθέντα.]

Ῥήγιον *Rhegium*, urbs in finibus Italiae prope Siciliam sita. Fr. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκειται.

ῥήγνυμι *discindo*. Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 468 ῥήεας δὲ πέπλους. || ἐρρωγένοι *irruisse, irruisse*. Pers. 433 κακῶν δὴ πέλαγος ἐρρωγεν μέγα Πέρσας. Similiter Eur. Hipp. 1338 μάλιστα νῦν σοὶ που τὰδ' ἐρρωγεν κακά. || ῥήγνυμαι *frangor*. Ag. 505 πολλῶν ραγεῖσων ἐλπίδων.

ῥήσις *oratio*. Ag. 1322 ἀπαῖ ἔτ' εἰπεῖν ῥήσιν ἢ (οὐ Hermannus) ὀρήνον θέλω. Suppl. 273 μακρὰν γε μὲν δὴ ῥήσιν οὐ στέργει πόλις. 615 τοιάνδ' ἐπειθε ῥήσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων.

ῥητός *effabilis*. Pr. 765 εἰ ῥητόν, φράσον. 766 οὐ γὰρ ῥητόν (θεμιτόν Bruckius) αὐδάσθαι τάδε.

ρίζα *radix*. Pr. 365 ἱπούμενος ρίζαισιν (ρίζησιν M) Αἰτναίαις ὑπο. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνει. Figurata Ag. 966 ρίζης γὰρ οὐσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. Sept. 755 ὅστε ματρός ἀγνάν σπείρας ἀρουραν, ἴν' ἐτράφη, ρίζαν αἱματόεσαν, ἔτα.

ρίζωμα *radix, origo*. Sept. 413 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ρίζωμ' ἀνέεται.

ρίμφα *celeriter, cito*. Ag. 407 βέβυκεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν.

ρίνηλατέω *naribus* (i. e. narium olfactu) *persequor*. Improprīe *persequor indagando, indugo*. Ag. 1185 μαρτυρεῖτε συνδρόμος ἵχνος κακῶν ῥίνηλατούση τῶν πάλα πεπραγμένων.

Ῥίπαι *montes Rhipaei*, montes fabulosi ap. Strabon. 7 p. 297 οἱ τὰ Ῥιπαία ὄρη καὶ τοὺς Ὑπερβορέους μυθοποιούσιντες. Steph. Byz. Ῥιπαία: ὄρος Ὑπερβορέων, quod ὄρη potius scribendum, ut schol. Soph. OC. 1248. dixit, ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν προσαγορευομένων Ῥιπῶν τινές δὲ οὕτω καλοῦσι, Ῥιπαία ὄρη. Eorum de situ dissenserunt veteres: v. Thes. vol. 6 p. 2397. Aeschylus fr. 65 b. ap. schol. Soph. l. c. Ῥίπαι μὲν δὴ πατρός.

ῥιπή *ictus*. Pr. 126 ἐλαφραῖς πετερύγων ῥιπαῖς. Ag. 893 de culice cum surrogro advolante λεπταῖς ὑπαὶ κύνυπος ἐξηγεῖσθαι ῥιπαῖσι θωύσσοντος. || *impetus*. Pr. 1089 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή Διὸθεν τεύχουσα φόβον στείχει.

ρίπτω *iacio, proicio*. Pr. 748 ἐρριψ' ἔμαυτήν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. 1051 ἐς τε κελαινὸν Τάρταρον ἀρῆρην ῥίψει δέμας τοῦμόν. Ch. 913 τεκοῦσα γὰρ μ' ἐρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Fr. 179 ὃς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιόν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, ἐρριπεν. De sermone Pr. 312 εἰ δ' ὡδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψει. Ag. 1068 οὐ μὴν πλέω (πλέον?) ῥίψας ἀτιμωθήσομαι. Passivum Pr. 992 πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλούσσα φλόξ. 1043 ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρός ἀμφήκης βόστρυχος.

[Pr. 1031 ὡς ὅδ' οὐ πεπλάσμενος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Sic in apographis correctum est quod in M primo scriptum fuit εἰριμμένος, ei ex alia littera facto: quod ἔριμμένος esse potest.]

ρίψοπλος *arma abiiciens*. Sept. 315 πύργων ἀνδρόλετεiran νόσον, ῥίψοπλον ἄταν. ῥόα *malum punicum*. Fr. 328 ὀευγλύκειαν τᾶρα κοκκίεις ῥόαν.

Ῥόδος *Rhodus*, insula maris Carpathii. Pers. 891 καὶ Ῥόδον ἡδὲ Κνίδον.

ροή *fluentum*. Pers. 805 ἐνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἀρδεῖ. Ag. 1292 ἐπ' Εὐρίπου ῥοάς.

ροθέω *aestuo*. Fr. 321 ἐν ῥοθοῦντι κριβάνω. Sic correxi pro νοθοῦντι, quod est ap. Athen. 9 p. 375 c.

ροθιάς *strepens*. Pers. 396 κώπης ροθιάδος Εὐνεμβολῇ.

ρόθιον *impetus undae*. Pr. 1048 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίω συγχώσειεν. Sept. 362 γὰς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίῳ φορεῖται.

ῥόθος *strepitus*. Pers. 406 Περσίδος γλῶσσης ῥόθος. || *impetus*. Pers. 462 ἔξ ἐνός ῥόθου παῖουσι.

ροιβδέω *vibro*. Eum. 404 ροιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος.

ῥόος *fluentum*. Pers. 746 Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

ροπή *pondus*. Proprie dicitur de trutinæ pondere deorsum vergente. Pers. 437 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορά πάθους ὡς τοῖσδε καὶ δις ἀντισηκῶσαι ροπή. || Ch. 61 ροπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, i. e. impetus ultionis divinae, ut Schuetzius interpretatur.

ροφέω *sorbeo, haurio*. Eum. 264 ἀπὸ ζώντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλαγον.

ῥύομαι [Tragici per omnia tempora u longo nisi sunt, nisi quod ῥύεσθε correpto u dixit Aeschylus Sept. 303 824.] *seruo* (ex periculo), *tuor*. Sept. 91 τίς ἄρα ῥύσεται; 303 πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῇ ῥύεσθε. 824 δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους τοῖσδε ῥύεσθε. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἄρῃω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. 300 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίᾳς σθένος ῥύσας' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. Suppl. 509 καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἄν ῥυοιτό με; Fr. 449, 2 in elegia πατρίδα ῥυομένους.

ῥυθμίζω *ad numeros aptos redigo, dispono*. Improperie pro διατίθημι *tracto* Pr. 241 de Prometheo rupi afflixo νηλεῶς ὥδ' ἐρρυθμίσμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα. Schol. ἐσταυρωμαι, ἐκτέταμαι. τῶν δὲ μέσων τὸ ρυθμίζειν. ἡ μεταφορά ἀπὸ τῶν χορῶν.

ῥυθμός *modus*. Ch. 797 σωζόμενον ῥυθμόν. Fr. 72 κύμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραίνεται ρυθμοῖς.

ῥύμα *tensio*. Pers. 147 πότερον τόξου ῥύμα τὸ νικῶν. || *praesidium*. Suppl. 84 ἔστι δὲ κάκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγᾶσιν ῥύμα. Fr. 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ῥύμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Ῥύπες *Rhyper*, urbs Achaiae. Strabo 8 p. 387. τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγίεις καὶ Φαρεῖς. καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει που (fr. 326)

Βούραν καθ' ἱρὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας. Photinus p. 492, 10 Ῥύπες: τῶν Ὠλενίων. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius, Ῥύπας: τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιοὺς.

ῥύπος *sordes*. Fr. 76, de quo dicitur s. v. ψόθος.

ῥυσιάζω *traho*. Fr. 251 καὶ ψευδόειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἔρρυσιάζον. Suppl. 425 μὴδ' ἰδης μ' ἔξ ἐδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθείσαν.

ῥυσίβωμος *aras tuens*. Eum. 920 ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἀγαλαμα δαιμόνων.

ῥύσιον, τό, *pignus*. Hesychius ῥύσια: ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασία. Similiter alii grammatici: v. Etym. M. p. 706, 40, Photium, Suidam, Zonaram p. 1622, scholiastam Homeri Il. 11, 673, Eustathium p. 877, 35 et ad Dionys. Per. 527. quorum de notationibus Hermannus in annot. ad Ag. 513 (535) vol. 2 p. 410. "Non satis explicate haec a grammaticis sunt tradita. ῥύσιον, ab ῥύεσθαι factum, proprie significat rem adeptam, quae vi vindicanda est atque ita salva praestanda. Ita Aeschylus Suppl. 412 (de Danaidibus quas Aegypti filii sibi vindicant) καὶ μῆτε δῆρις ῥυσίων ἐφάπεται —. 728 ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. (ubi schol. ἐνεχυρῶν. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διὰ τινος ἀρπαγῆς.) Sic apud Sophoclem Oed. Col. 858. Creon Oedipum una cum filiabus abstrahens dicit, καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις: ἐφάπομαι γὰρ οὐ ταῦταιν μόναιν. Eo modo etiam in Ag. 535 Helena a Paride rapta, a Graecis vindicata, ῥύσιον vocatur, τοῦ ῥύσιου θ' ἤμαρτε. Secunda significatio est *pignoris*, quod pro ea re, quae adempta est, capitur. Ita in Il. 11, 673 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Hinc tertius nascitur significatus, qui est satis dationis sive vindictae, quum pignus, si res ipsa retitui non potest, ad satis faciendum laeso adhibetur. Ita Sophocles in Phil. 959 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. Alia est quarta potestas, ex primo deducta significatu, quo liberatio rei ex aliena potestate atque in integrum restitutio indicatur. Sic Io, quum Iovis contactu Epaphro gravida facta formam humanam recuperasset. eam formae restitutionem ῥύσια dixit Aeschylus in Suppl. 314. Ἐπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος. Hinc denique quiutis prodit usus, quo quidquid pro salute fit intelligitur, eoque modo accipiendum hoc vocabulum apud Dionysium Perieg. 527 ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροῦς ἀνάγουσιν ἅπασαι."

ῥύσιος *tuens, servans*. Suppl. 160 διωγμοῦς εἰσιδοῦς ("Ἀρτεμῖς) ἀδητος ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω.

ῥυσίπολις *urbem servans*. Sept. 128 ῥυσίπολις γενοῦ Πάλλας.

ῥύτωρ *sospitator*. Sept. 318 πόλεως ῥύτορες (ῥύτορες M, superscripto η a m. recentissima, i. e. ρυτῆρες) ἔλαθετε.

ῥυτός *fluens*. Ag. 1408 ρυτὰς ἔξ ἁλὸς ὀρμενον. Eum. 452 ῥυτοῖς πόροις.

ῥῶμη *robur*. Pers. 913 λέλυσται γὰρ ἐμοὶ (sic Schuetzius pro ἐμῶν) γυῖων ῥῶμη.

ῥῶπος *sarcina*. Fr. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

Rarior est formae trisyllabae σεαυτοῦ usus. Pr. 374 σεαυτὸν σῶζε. 474 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὐρεῖν ὅποιοις φαρμακοῖς ἰάσιμος. Ch. 923 σὺ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.

σάφα *perspicue, manifeste*. Pr. 504. Suppl. 740. fr. 196 σάφ' οἶδα. Pers. 337. Ch. 574. Ag. 1616 σάφ' ἴσθι. 1368 σάφ' εἰδότας. 1369 τοῦ σάφ' εἰδέναι. Ch. 197 ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον. ubi M ἀλλ' εὐ (ἢ Canterus) σαφηνῇ τόνδ' — Correx. Schuetzius.

σαφήνεια *perspicuitas*. Sept. 67 σαφηνεῖα λόγου εἰδῶς τὰ τῶν θύραθεν.

σαφηνὴς *manifestus*. Pers. 634 βάρβα σαφηνὴ λέντος τὰ παναῖολ' αἰανὴ δύσθροα βάρματα. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνῆς.

σαφηνίζω *manifestum facio, explano*. Pr. 227 τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι (σαφηνίας Linwoodius) μόνον. Ch. 678 ἔξιτορήσας καὶ σαφηνίας ὁδόν.

σαφηνίης *manifesto*. Pr. 781 τὰ λοιπὰ σοι φράσω σαφηνῶς.

σαφῆς *manifestus, apertus, perspicuus*. Pr. 641 σαφεῖ δὲ μῦθος πᾶν — πύσσεσθε. Sept. 40 ἦκω σαφῇ τάκειθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἀναυδὸς σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος. Pers. 248 φέρεῖ σαφές τι πρῶτος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 705 σαφές τί μοι λέξον. Ag. 1047 σοὶ τοι λέγουσα παύεται σαφῇ λόγον. Suppl. 948 σαφῇ δ' ἀκούεις. Fr. 370 γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφῆς.

[Σάτυροι *Satyrī*. Hoc nomine usum esse Aeschylum non potest colligi ex scholio ad Theocr. 4, 62 s. v. Πᾶν allato.]

σαφῶς *manifesto, aperte*. Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον οὓς λόγος στέλλει πάλιν. 664 σαφῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθομένη. 817 σαφῶς ἐκμάνθανε. 840 967 σαφῶς ἐπίστασο. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναται ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. Pers. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. 784 εὐ γὰρ σαφῶς τὸδ' ἴστε. Ag. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναῖκας ἦν σαφῶς. Ch. 20 ὡς ἂν σαφῶς μάθω, 917 ἀισχύνομαί σοι ταῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. 1054 σαφῶς γὰρ αἶδε μητρός ἐγκοτιοὶ κύνες. || Comparativus Ch. 735 ὡς σαφέστερον — τὴν νεγγέλτον φάτιν ἐλθὼν πύθεται τήνδε. 767 λέγ' αὐτῆς, ὡς μάθω σαφέστερον. Suppl. 467 ὡμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. 930 ὡς ἂν εἰδῶς ἐννέπω σαφέστερον. || Superlativus. Ag. 38 οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογῆν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν.

σέβας *veneratio, adoratio, sanctitas*. Ch. 53 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν δι' ὕτων φρενός τε δαμίας περαῖνον, νῦν ἀφίσταται. quod de reverentia erga Agamemnonem intellexit schol. ἐκούσιον σέβας τὸ μὴ ἐκ φόβου, ἀλλὰ ἐξ αἰδοῦς αὐτοῖς γινόμενον. τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἡ αἰδώς, ἣν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι, νῦν εἰς φόβον ἐτρέπη. ἐκείνων γὰρ ἡδούντο καὶ ἐφίλουν, τὸν δὲ φοβούνται ὡς τύραννον διατελοῦμεν. Rectius Schuetzius σέβας de ipsa Agamemnonis maiestate dictum accepit. Ch. 243 πιστός δ' ἀδελφός ἦσθ' ἐμοὶ σέβας φέρων, ubi Orestes dicitur σέβας φέρων Electrae sorori: pro quo Schuetzius ἑλάς φέρων coniecit. 628 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐπικότῳ σέβας, quod schol. pro σέβας δντι accepit quum interpretaretur ἐπ' ἀνδρὶ φοβερῷ καὶ σεβαστῷ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις, quod nec sic dici potuit nec, si posset, aptum foret, quum Agamemnon metuendus hostibus, veneran-

das vero populo suo esset, ut supra dictum erat v. 53. Nihilo probabilior est Heimsoethii interpretatio p. 246, qui interpolatione ante ἐπ' ἀνδρὶ τ. posita σέβας pro σέβας ἐστι vel ἔπεισι dictum accepit. Nam verba ἐπ' ἀνδρὶ — manifeste cohaerent cum praecedentibus γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Diversissimae de huius strophae emendatione et interpretatione sunt virorum doctorum opiniones, inter quas memorabilis est Hermannii coniectura, qui suspectum vocabulum σέβας, quod non potuit pro σέβας δντι dici, removit scribendo ἀκαιρος δ' ὁ δυσφιλές — σέβων, τῶν τ' ἀθέρμαγτον ἐστὶν δόμων, γυναικείαν τ' ἀτολμον αἰχμάν, cui aptum est alterum participium τῶν δ' (nam sic M), pro quo τίω δ' scripserat Stanleius. Verbum σέβειν redit in versu antistrophico 637 σέβει γὰρ οὗτις τὸ δυσφιλές θεοῖς. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τὸδ' ἐκνόμων σέβας ubi schol. τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα (usitatum est σέβασμα) καὶ δέημα οὐ μόνον τιμῇ δὲ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὁρμώμενον προσηκούσης τύχῃ. 545 τοκέων σέβας εὐ προτῶν. 703 τοι-ὄνδ' ἐ τοι ταρβούντες ἐνδίκως σέβας. Suppl. 755 τριαῖνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ δειδαντες. ubi notandus est numerus pluralis σέβῃ usus, cuius nullum aliud reperitur exemplum: quamobrem Coningtonus ἔδη, Nauckius στέφῃ coniecerunt. Fr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἀγνόν οὐκ ἐπηδέσω. [Eum. 693 ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστών φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικεῖν σῆσσει.] Eum. 885 εἰ μὲν ἀγνόν ἐστι σοι Πειθοῦς σέβας. Suppl. 84 δαίμωνων σέβας. 396 κρίνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 707 τὸ γὰρ τεκόντων σέβας τρίτον τὸδ' ἐν θεσμίσις Δίκας γέγραπται. || is qui adoratur s. colitur. Pr. 1091 ὦ μητρός ἐμῆς σέβας. Ch. 157 κλύε μοι, κλύε, σέβας ὦ δέσποτα. Suppl. 776 ἰὼ γὰρ βούνι, πάνδικον σέβας. Ag. 515 Ἑρμῇ, φίλον κήρυκα, κήρυκων σέβας.

σεβίζω *colo, veneror*. Ag. 258 ἦκω σεβίζων σόν, Κλυταίμνηστρα, κράτος. Ag. 785 πῶς σε σεβίζω (sic Triclinius pro σεβίξω); Eum. 12 πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα. Pers. 945 λαοπαθὴ τὸ σεβίζων ἀλιτυπὰ τε βάρῃ. ubi Hermannus postulante inetro σέβων pro τὸ σεβίζων. || Forma media Suppl. 922 τοὺς ἀμφὶ Νείλον δαίμονας σεβίζομαι. 815 σεβίζου δ' ἱκέτας σθέν. Ch. 912 οὐδὲν σεβίζει (σεβίζῃ M) γενεθλίους ἀράς.

σέβω *colo, revereor, veneror*, de diis potissimum dictum. Construitur vel cum accusativo vel cum infinitivo. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τὸδ' ἐκνόμων σέβας. Sept. 530 δμνουσι δ' αἰχμῇν, ἣν ἔχει, μάλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. 596 δεινός ὅς θεοῦ σέβει. Pers. 166 μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλήθος ἐν τιμῇ σέβει. Ag. 274 πότρεα δ' ὀνειρῶν φάσματ' εὐπιθῇ σέβεις; Ag. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἰνῶ. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἀνευ φθόνου σέβειν. 925 λέγω κατ' ἀνδρά, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. 1612 ὕβριζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. Ch. 637 σέβει γὰρ οὗτις τὸ δυσφιλές θεοῖς. [et σέβων pro σέβας coniecit Hermannus ibidem 628.] 960 ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχάν σέβειν. Eum. 22 σέβω δὲ νύμφας. 151 τὸν ἱκέταν σέβων. 435 σέβουσαι γ' αἰείαν ἐπαξίω. 525 τίς δὲ — ἐπ' ἂν σέβοι δίκαν; [799 τὸ μὴτ' ἀναρχον μήτε δεσποτοῦμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν.] 715 ἀλλ' αἰματηρὰ πράγματα οὐ λαχὼν σέβεις. 725 οὐκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμ-

τον σθένος. 362 ἐφεπαλώθη κάεβροντήθη σθένος. 428 δς αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γὰς (γὰς addidi) οὐράνιον τε πόλον νῦτος ὀχῶν στενάζει. Pers. 167 ὅσον σθένος πάρα. 901 ἀκάματον δὲ παρὴν σθένος ἀνδρῶν. 1035 καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη. Ch. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὐ φερέγγυον τὸ σόν. 299 οὗτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίος σθένος ῥύσαιτ' ἄν. Suppl. 147 παντὶ δὲ σθένει. Sic Heathius: in M σθένος, o in ou mutato. 337 σθένος μὲν οὕτως μείζον αὐξεται βροτοῖς. 576 ἀπημάντω σθένει. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

σθένω *valet*. Pr. 1013 αὐτὴ καὶ αὐτὴν οὐδενὸς μείον σθένει. Ag. 296 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη. 938 φῆμὶ γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. Eum. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον σθένει μαθεῖν. 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον; Fr. 67 δν σθένει, loco corrupto.

σίγα *tacite*. Sept. 250 οὐ σίγα μὴδὲν τῶνδ' ἔρεις κατὰ πόλιν; Ag. 449 τὰδε σίγα τις βαῦζει. 1344 σίγα. τίς πληρὴν αὐτεῖ καίρως οὔτασμένος; Ch. 96 ἢ σίγ' ἀτίμως — τὰδ' ἐκχέασα γάποτον χύσιν στείχω;

σίγῳ *taceo*. Pr. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 198 ἄλγος δὲ σιγᾶν. 437 μὴ τοι χλιδῇ δοκεῖτε μὴδ' αὐθαδία σιγᾶν με. 441 ἄλλ' αὐτὰ σιγῷ. Sept. 232 σόν δ' αὐ τὸ σιγᾶν. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχέσει τὰδε; 262 σιγήσον, ὦ τάλανα. 263 σιγῷ δὲν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 619 φιλεῖ σὺν αἰγῇ ἢ λέγειν τὰ καίρια. Pers. 290 σιγῷ πάλοι δύστηνος. Ag. 36 τὰ δ' ἄλλα σιγῷ. 263 οὐδὲ σιγῶσι φθόνος. 548 πάλοι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. Ch. 205 σιγάτε. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eadem fere verba ex Prometheo πυρφόρῳ (fr. 188) affert Gellius 13, 19, 4. Eum. 278 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δίκη, σιγᾶν θ' ὁμοίως. 571 σιγᾶν ἀρήγει. 935 σιγῶν ὀλεθρος. Suppl. 181 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀεονήλατοι.

σιγῇ *silentium*. Fr. 188 πολλοῖς γὰρ ἐστί κέρδος ἡ σιγῇ βροτῶν. Ag. 412 σιγὰς ἀτίμος ἀλοιδόρος, loco corrupto, in quo tantum certum videtur, recte correctum esse σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους vel σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρως, de quo dixi in Praef. editionis Lips. quintas p. XCI.

σιδηρομήτωρ *ferri mater, ferrum pariens*. Pr. 301 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν.

σιδηρονόμος *ferro dirigens, ferro distribuens*. Forma Dorica Sept. 788 σιδαρνόμω χειρὶ.

σιδηρόπληκτος *ferro percussus*. Forma Dorica Sept. 912 σιδαρόπλακτοι μὲν ὡδ' ἔχουσι, σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι.

σιδηρός (et Dorice σίδαρος in melicis) *ferrum*. Pr. 502 χαλκόν, σίδηρον (σίδαρον M), ἄργυρον χρυσόν τε. Sept. 730 ὑμῶρρων σίδαρος. 817 διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. 885 τί δὴ (sic Lachmannus pro ἦδη) διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ; 944 ὁ πόντος Ζεῖνος ἐκ πυρός σθεῖς θηκτός σίδαρος.

σιδηροτέκτων *faber ferrarius*. Pr. 714 λαῖας δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.

σιδηρόφρων *ferreum, durum animum habens*. Pr. 242 σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Sept. 52 σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρεία φλέγων ἔπνει.

Σιδώνιος *Sidonius*. Adiectivum ab Σιδῶν ductum, quae Phoeniciae urbs fuit. Forma com-

munis est Σιδώνιος, pro qua Σιδόνιος metri causa Homerus alique poetae dixerunt: v. Thes. vol. 7 p. 232. Suppl. 121 132 λῖνοισιν ἢ Σιδονία καλύπτρα.

Σικελία *Sicilia*. Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροῦς γύας.

Σιληνία *Sileniae*. Pers. 303 στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων. Hoc accentu M: in apographis Σιληνίων. Scholiasta, Σιληνία αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος, πλησίον τῆς λεγομένης Τροπαίου ἀκρας, ὡς Τιμόθεος ἐν τῷ 5' περὶ λιμένων, ubi πλησίον addidit Blomfieldus ex glossa Hesychii Σιληνία.

Σιμόεις *Simois*, fluvius Troadis. Ag. 996 Σιμόεντος ἀκτὰς.

[σίνις vitiose pro ἱνις, quod v.]

σίνος *noxa*. Ag. 389 πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπές σίνος, ubi per σέλας inepte explicant Thomas Mag. et Triclinius. 561 ὁρόσοι κατεψάκαζον, ἐμπέδον σίνος ἐσθημάτων. 734 ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις, μέγα σίνος πολυκτόνον.

Σίπυλος (ἰ) *Sipyulus*, mons Phrygiae. Fr. 155 Σίπυλον Ἰοάϊαν ἀνά χθόνα, ubi χθόνα ex-cidit in Poet. scen. typothetae culpa.

Σισάμνης *Sisamnes*, n. pr. Persicum. Pers. 988 τοῦ Σισάμνα τοῦ Μεγαβάτα, ubi σησάμα M, σεισάμα apographa quaedam, de quo L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 199. "Veram scripturam esse Σισάμνα, ceteras librarias deberi ad σησαμον vel σεισ — aberrantibus, ostendit varietas scripturae apud Herodotum (5, 25. 7, 66.) in nomine Σισάμνης. Diversus autem videtur Σεισάμης ὁ Μύσιος v. 322, nisi quod hic quoque per i scribendus erit, si recte scribitur Σισάμνης."

σισῦρνα *penula*. Fr. 108 καὶ τῆς σισῦρνης τῆς λεοντείας δοράς. V. Thes. vol. 7 p. 279.

Σίσυφος *Sisyphus*, Aeoli filius, rex Corinthi. Fr. 172 ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος. Σίσυφος duae inscriptae fuerunt fabulae Aeschylī, altera Σίσυφος δραπέτης, altera Σίσυφος πετροκυλιστής (fr. 224—232).

σιτέομαι *cibum capio, vescor, pascor*. Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Improprie Ag. 1668 οἷδ' ἐγὼ φεύγοντας ἀνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Sic ἐλπίσιν βόσκεισθαι dixerunt Sophocles Ant. 1262 et Eur. Bacch. 617.

σίτος *cibus*. Fr. 181 σίτον δ' εἰδέναι διώρισα. σκαῖός *sinister*. Fr. 297 τὸ σκαῖόν ὄμμα παρβαλὼν θύννου δίκην.

σκαλμός *scalpius, paxillus cui remus alligatur*. Pers. 376 τροποῦτο κώπην σκαλμόν ἀμφ' εὐήρετμον.

Σκάμανδρος *Scamander*, fluvius Troadis, de quo et de Simoente v. commentatio Hercheri in Comment. Academiæ Borussicae a. 1875 p. 101—134. Ag. 611 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος. 1157 ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον. Eum. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου. Aristophanes Ran. 959 Aeschylum memorasse dicat Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ π' ἀσιπιδὼν ἐπόντας γρυπαέτους χαλκηλάτους.

σκάφη *scapha*. Fr. 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; i. e. pelvis aenea leonis aerei tergo imposita, ut exp. H. Stephanus.

σκάφος *navis alveus*. Pers. 419 ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. Ag. 661 ἡμὰς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος, ubi aptius ubi potuisset ἀκήρατον σάλου. 1013 οὐδ' ἐπόντισσε σκάφος. Suppl. 440 σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον (προσηρμένον Scaliger).

σκεδάννυμι (cum futuri forma Attica σκεδῶ pro σκεδάσω, tanquam ab σκεδάζω, qua praesentis forma recentiores scriptores usi sunt) *dissipō, deleo*. Pr. 25 πάχυνν θ' ἔβαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. 925 τρίαينαν αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ. || *dispergo*. Pers. 502 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτίνας.

σκεθρῶς *exacte, accurate*. Pr. 102 πάντα προϋπερίσταται σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. 488 πτήσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διῶρισα.

σκέλος *crus*. Pr. 74 σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκεία σκελῶν. σκέπτομαι *dispicio, contemplan*. Ch. 229 σκέψαι τομὴ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Pr. 1014 σκέψαι δὲ — οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἐπεισι.

σκευοθήκη *armarium, repositorium supellectilis*. Fr. 273 καὶ σκευοθηκῶν μαντικῶν τ' ἐρείπιων.

σκηνή *tentorium*. Pers. 1090 ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν. [Eum. 689 Ἀμαζόνων ἔδραν σκηνάς τε.]

σκήνημα. Ch. 251 de pullis οὐ γὰρ ἐντελὴς (recte Pauwius ἐντελεῖς) θήραν πατρῶσαν προσφέρειν σκηνήμασιν. De nido solus dixit Aeschylus: nam usitata est tabernaculi significatio, quod frequentius σκήνωμα dicitur, ut aliquoties apud Euripidem.

σκήπτρός *proprie de fulmine dictum, improprie de calamitate irruente* Pers. 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκήπτρὸς ἢ στάσις πόλει; Similiter Soph. OR. 28 ἐν δ' οὐ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἐχθιστος πόλιν.

σκηπτουχία *sceptrigeri s. ducis munus*. Pers. 297 ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεῖς.

σκήπτρον *scipio*. Ag. 75 ἰσχυρὸν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. 1265 καὶ σκήπτρα καὶ μαντεία περὶ δέρη στέφει. || *sceptrum*, imperii insigne. Pr. 171 σκήπτρον τιμὰς τ' ἀποσυλάται. 761 πρὸς τοῦ τυράννα σκήπτρα συληθήσεται; Pers. 764 ἔχοντα σκήπτρον εὐθυντήριον. Eum. 626 διοδότησι σκήπτροισι τιμαλφούμενον.

σκήπτω *decido in, irruo*. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶνιν ἔσκηψεν φάος, et de eodem 308 εἰτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος. 310 Ἀτρεΐδων ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος τόδε. Pr. 749 πέδοι (sic Valcken. pro πέδω) σκήψασα. Sept. 429 τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι (hic quoque πέδω M) σκήψασαν. || Transitive *figo, infligo*. Ag. 366 ὅπως ἂν Ζεὺς μῆτε πρὸ καιροῦ μῆθ' ὑπὲρ ἀστρων βέλος ἡλίθιον σκήψειεν, ut ap. Eurip. Med. 1333 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί. Med. iii ita positi unum est exemplum Eum. 801 ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, nisi σκήψητε scribendum cum Elmsleio.

σκήψις *praetextus, argumentatio*. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκήψις οὐ δόλον φέρει.

σκιὰ *umbra*. Sept. 976 987 πότνια τ' Οἰδίου σκιά. Ag. 839 εἰδῶλον σκιάς. Eum. 302 ἀναιμάτων βόσκημα, δαιμόνων σκιάν. Sic Heathius pro σκιά. Fr. 295 καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. Ag. 967 σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός. 1328 εὐτυχούντα μὲν σκιά τις ἂν πρῆψειεν. Sic correctum est quod in M legitur σκιά τις ἂν τρέψειεν.

σκιρτᾷ *salio*. Improprie de ventis Pr. 1085 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων.

σκιρτήμα *saltus*. Pr. 675 ἐμμανεῖ σκιρτήματι ἦσον. 600 σκιρτημάτων δὲ νήσιον αἰκίας λαβρόστος ἦλθον.

σκληρὸς *durus, asper*. Pers. 319 Ἀρτάμης τε Βάκτριος, σκληρὰς μέτοικος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο. Per πετρώδης expr. schol.

σκόπελος *scorpius*. Pr. 143 τῆσδε φάραγτος σκοπέλοις ἐν ἄκροις.

σκοπέω *intueor, contemplan*. Suppl. 232 σκοπεῖτε κάμειβεσθε τόνδε τὸν τόπον.

σκοπή *specula*. Ag. 289 σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς. 309 ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς. Suppl. 713 ἱκεταδίκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὥρ' τὸ πλοῖον. De actione speculandi dictum est ib. 786 πατρός σκοπαὶ δὲ μ' εἶλον, quod scholiasta expr. προσκοπήσας ὁ πατήρ καὶ σημαῖνας ἐτάραξεν ἡμᾶς. [Temere illatum hoc vocabulum est in apographo Guelferbytano Sept. 240 ταρβοσύνω φόβω τάνδ' ἐς σκοπᾶν (apogr. Mosquense τάνδ' ἐς σκοπᾶν), τίμιον ἔδος, ἰκόμαν, ubi recte M τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, nisi quod ἀκρόπολιν scribendum cum Porsono. Huic σκοπᾶν, frequens apud Homerum vocabulum, interpretandi causa subsistit librarius aliquis, qui haud dubie sic potius scripserat quam σκοπᾶν. Verum esse ἀκρόπολιν nisi per se manifestum esset, proxima verba τίμιον ἔδος docere possent. Similiter chorus senum Atheniensium apud Aristophanem Lys. 263. arcem Athenarum cum superbia quadam nominat κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἑμᾶν λαβεῖν.

σκοπός *speculator*. Sept. 36 σκοποῦς δὲ καὶ γὰρ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔμπεμα. Suppl. 381 τὸν ὑπόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει. 646 διὸν ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν. ubi schol. Διὸς σκοπὸν, τὸν Διὸς ὀφθαλμόν τὸν πάντα σκοποῦντα. ἀλάστορα intelligit Meinek. Philol. vol. 20 p. 69 collato v. 414. Suspectam te particulam removebat Hermannus πράκτορα πάντοκοπον conciliens, cui convenit scholiastae interpretatio τὸν πάντα ἐποπτεύσαντα. || *scopus*. Ag. 628 ἐκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. Fr. 178 τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κοσσάβριος ἔστι σκοπός. Verbis corruptis apud Athen. 15 p. 667 c. nihil profuerunt criticorum coniecturae.

σκόρπιος *scorpius*. Fr. 165 κέντημα γλῶσσης (λύσσης Lobekius) σκορπίου βέλος λέγω.

σκοτεινός *caliginosus*. Ch. [286 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνεργετέρων βέλος.] 661 νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν.

σκότος [dicitur genere vel masculino ὁ σκότος vel neutro τὸ σκότος. Masculinum Atticis tribuunt Aelius Dionysius apud Eust. p. 1390, 56 alique grammatici, nisi quod Photius p. 525, 4 annotavit σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας, et Lysippus ap. Dicaearchum Descr. Gr. p. 22 Buttm. metro postulante dixit τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος. Sed apud Aristophanem nusquam aliter quam forma masculina legitur, neque apud tragicos ulla est fides formae neutrius, quod examinatis quae olim ferebantur formae neutrius exemplis ostendit L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 446. Plato vero, Xenophon alique prosae scriptores, nisi libri prorsus fallunt, utraque forma usi esse videntur, ut allatis exemplis ostensum est in Thesaur. l. c., etsi apud hos quoque incertum est quae exempla librariis, quae scriptoribus ipsis debeantur.] *caligo, tenebrae*. Sept. 664 φυγόντα μητρόθεν σκότον. Eum. 665 οὐδ' ἐν σκότοις νηδύος τεθραμμένη. Pers. 223 τάματα δὲ τῶνδε γαίης κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ, Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ

σκότῳ βρέμει. 1641 ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ λιμός Εὐνοικός. Sic Scaliger correxit quod in M scriptum est ὁ δυσφιλής κότῳ. Ch. 61 ἐν μεταίχμιῳ σκότου, [285 λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.] 319 σκότῳ φάος ἀντίμοιον. 536 πολλοὶ δ' ἀνήθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες. 817 νύκτα πρό τ' ὁμμάτων σκότον φέρει. Eum. 72 κανὼν σκότον νέμονται. Suppl. 87 παντὰ τοι φλεγέθαι κὰν σκότῳ. Fr. 5 ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Sic Hermannus pro σκότους.

Σκύθης *Scythia*. Pr. 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Sept. 728 Χάλυβος Σκυθῶν ἀποικός, ubi in M litterae ων in rasura scriptae videntur pro αω, unde Σκυθῶν scripsi. Eum. 706 οὐτ' ἐν Σκύθαισιν (sic Triclinius pro-Σκύθησιν) οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις. Fr. 203 ἱππάκης βρωτῆρες εὐνομοὶ Σκύθαι. || Adiective *Scythicus*. Pr. 2 Σκύθην ἐς οἶμον. 417 Σκύθης ὅμιλος. Sept. 817 σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ.

Σκυθικός *Scythicus*. Ch. 160 Σκυθικά τ' ἐν χερσὶν — βέλη. Sic Robertellus. σκυθὶ τὰτ' Μ, ης ab διορθωτῇ super i scripto.

σκυθρωπός *torvus*. Ch. 38 πρὸς μὲν οἰκέτας θέτο σκυθρωπὸν (σκυθρωπὸν Victorius) ἐν τὸς ὁμμάτων γέλων κεύθουσα. De quo loco diximus s. v. θετός p. 156.

Σκύλλα (apud Homerum Σκύλλη) *Scylla*, monstrum marinum celebratum a poetis, quorum de fabulis v. schol. Apoll. Rh. 4, 789. Ag. 1233 ἀμφισβίαναν ἢ Σκύλλαν τινὰ οἰκούσαν ἐν πέτραισι. Ch. 614 φοινίαν Σκύλλαν.

σκύλλω *lucero, lanio*. Pers. 577 σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τὰς ἀμιάντους, quod schol. exp. σύρονται καὶ ἐσθίονται.

[σκύμνος *catulus*. Aristophanes Ran. 1478 Aeschylum dicentem facit οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Ex quo non sequitur Aeschylum in tragoedia aliqua hoc versu usum esse.]

σκούφωμα *scyphus, poculum*. Fr. 194 χρυσότευκτα κάργυρα σκουφώματα.

σκώπευμα saltationis genus satyricae, de quo v. quae in Thes. collecta sunt vol. 7 p. 481. Fr. 73 καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδ' εἰ σοὶ σκωπευμάτων.

σμερδνός *aspectu s. intuitu terribilis*. Per καταπληκτικὸς τῇ ὄψει, φοβερός, σκυθρωπός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 7 p. 485. Pr. 355 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.

σμήνος *examen*. Pers. 127 σμήνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελίσσων.

σ μικρός *parvus* (vel corpore vel specie). [Duplex huius adiectivi forma est, μικρός et σ μικρός, quam poetae scenici ita praetulerunt ut nonnisi metri aut euphoniae causa σ abicerent: quam regulam satis constanter servarunt libarii. μικρός metro postulante apud Sophoclem legitur locis tribus, nusquam apud Aeschylum, cuius exempla omnia utramque formam ferunt, uno excepto Ch. 262, ubi metrum ἀπὸ μικροῦ postulat.] Pr. 977 οὐ μικράν (sic Brunckius pro μικράν) νόσον. Sept. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπίς οὐ μικρὸν τρόπον. Ag. 1301 σμικρά κερδανὺ φηγῇ. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρά θράσους. Ch. 204 σμικροῦ γένειτ' ἄν σπέρματος μέγας πυθμῆν. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἄν ἀρείας μέγαν δόμον. Suppl. 958 δεδομῆται δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρὰ χερσὶ.

σμίνοθος *mus* dicitur, sed κατὰ γλῶσσαν Cretensium vel Mysorum, ut tradunt grammatici:

v. schol. Hom. Il. 1, 39. Fr. 226 ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστὶ σμίνοθος ὡδ' ὑπερφύης.

Σόλοι *Soli*, urbs Cypri. Pers. 893 Κυπρίας τε πόλεις Πάφον ἠδὲ Σόλους Σαλαμῖνά τε.

σός σὴ σὸν *tuus tua tuum*. Cum articulo Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαῖς. 391 ἡ σὴ, Προμηθεύ, συμφορά. 407 τὰν σὰν Εὐνομαιμόνων τε τιμάν. 733 841 τῆς σῆς πορείας. 739 τῶν σῶν γάμων. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκτόνων εἶναι χρεῶν. 966 τῆς σῆς λατρείας. 1019 δέμας τὸ σὸν. 1029 διάδοχος τῶν σῶν πόνων. Sept. 576 τὸν σὸν — προσμολὼν ὁμόσπορον. [Pers. 676 corrupte περὶ τῇ σῇ, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 491.] Pers. 980 τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν. Ag. 550 ὡς νὺν τὸ σὸν δῆ. 830 τὸ σὸν φρόνημα. 907 τὸν σὸν πόδα. 1615 τὸ σὸν κára. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι. 223 κὰν τοῖς ἐμοῖσιν, εἴπερ ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ. 228 τῷ σῷ κάρῳ. 480 κράτος τῶν σῶν δόμων. 496 τὸ σὸν κára. 918 πατρός τοῦ σοῦ. Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σὸν. 242 βρέτας τὸ σὸν. 438 Εὐμοφῶρας τὰς σάς. 443 τῶν σῶν ἐπῶν. 446 τὸ σὸν ἐφεζόμεν βρέτας. 612 τῇ σῇ φρενί. 640 τῷ σῷ λόγῳ. 668 τὸ σὸν πόλισμα. 762 τῷ σῷ στρατῷ. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σὸν; Fr. 12 τὰς σάς βακκαρεῖς. 135 μῦθῶν τὸν σὸν σῶν. 172 τῆς σῆς λέγῃ τοι μητρός. 191 τοὺς σοὺς ἄλλους τοῦσδε.

Sine articulo Pr. 66 σῶν ὑπερστένω πόνων. 145 σὸν δέμας εἰσιδούσῃ. 182 ἀμφὶ σαῖς τύχαῖς. 243 σοῖσιν οὐ συνασχαλὰ μόχθοις. 387 σὸς λόγος. 411 μεγαλοστόνοισι σοῖς πῆμασι. 552 σὰς προσιδούσ' ὁλοὰς τύχας. 557 λέχος σὸν. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας. 635 σὸν ἔργον. 828 τέρμα σῶν πλανημάτων. Sept. 232 σὸν δ' αὐτὸ σιγᾶν, i. e. tuum officium est, te decet. Sept. [589 σῆς ὑπὸ σπουδῆς.] Pers. 221 σὸν πόσιν Δαρεῖον. 356 παῖδι σῷ Ξέρξῃ. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. Ag. 258 σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 878 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων. 1158 ἀμφὶ σὰς αἰόνας. 1305 ἰὼ πάτερ σοῦ σῶν (sic Auratus pro τῶν) τε γενναίων τέκνων. Ch. 134 ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 231 σῆς ἔργον χερὸς. 442 ἀφερτον αἰῶνι σῷ. 781 σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγους. Eum. 669 σῶν δόμων ἐφέστιον. Suppl. 549 σὸν διδάξω πατέρα. 822 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου. || Forma poetica τεός, quod v.

Σοσθάνης *Sosthanes*, n. pr. Persicum. Pers. 32 in anapaestis ἱππων τ' ἐλάτῃρ Σοσθάνης, ubi in apogr. nonnullis σωσθάνης.

σοῦμαι (contractum ex σόομαι) i. q. σεύομαι, incitate feror, propero. Pers. 25 βασιλῆς βασιλέως ὑποχοὶ μέγαλον σοῦνται. Sept. 31 ὁρμάσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ. Suppl. 836 σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βάρῃ. 842 σοῦσθε σοῦσθ' — ἐπ' ἄμαλα. [σοῦται ἐς οὗτ' corruptum in M Ch. 640.]

Σοῦσα *Susa*, urbs Persarum regia. Pers. 16 τὸ Σοῦσων ἠδ' Ἀγβατάνων καὶ τὸ παλαιὸν Κίσιον ἔρκος. 535 ἀπὸ τὸ Σοῦσων ἠδ' Ἀγβατάνων. 730 Σοῦσων μὲν ἄστῳ πᾶν. 761 τόδ' ἄστῳ Σοῦσων.

Σοῦσας *Susas*, n. pr. Persicum. Pers. 958. Σουσιγενῆς *Susis natus*. Pers. 643 Περσῶν Σουσιγενῆ θεόν.

Σουσίς *Susa*. Pers. 119 κένανδρον μέγ' ἄστῳ Σουσίδος. Sed Pers. 557, ubi M σουσίδης φίλος

ἀκτωρ, cum o super e scripto, non Σουσίδος est scribendum, sed cum apogr. pluribus Σουσίδαις, ab adiectivo gentili Σουσίδης.

Σουσισκάνης *Susiscanes*, n. pr. Persicum. Pers. 34 Σουσισκάνης, Πηγασταγῶν Αἰγυπτογενῆς, ubi schol. τινὲς διαίροῦσι Σουσισκάνης καὶ Πηγὰς Ταγῶν. Scripserunt igitur Σούσις, Κάνης, Πηγὰς, Ταγῶν, male haud dubie. Σουσισκάνης pariter in anapaestis v. 960.

σοφίσμα *inventum callidum*, ars. Pr. 459 ἀριθμόν, ἔσοχον σοφισμάτων, ἐξηγῶν αὐτοῖς. 470 οὐκ ἔχω σοφίσμ', ὅτω τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. 1011 σφοδρύνει γ' ἄσθενει σοφισματι.

σοφιστῆς *callidus artifex, dolorum inventor*. Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστῆς ὡν Διὸς νωθέστερος. 944 σὲ τὸν σοφιστὴν (Prometheum) — λέγω. Fr. 320 εἶτ' οὖν σοφιστῆς καλὰ (κάρτα Butlerus) παραπαίων χέλυν.

σοφός *sapiens, prudens*. Pr. 887 ἡ σοφός, ἡ σοφός, δς πρῶτος ἐν γένει τὸδ' ἐβάστασε. 936 οἱ προσκυνούντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. 1038 τὴν σοφὴν ἐβουλίαν. 1039 σοφῶ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. Sept. 382 μάντιν Οἰκλείδην σφόν. 595 σοφοὺς τε κάγαθούς ἀντηρέτας. Ag. 1295 ὡ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γυναι. Eum. 279 πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. Suppl. 770 κυβερνήτῃ σοφῶ. Fr. 286 ὁ χρησίμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς σοφός. 369 ἀνδρῶν γὰρ ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν. Eum. 431 τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει. Fr. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. 164 σοφοῖς ἐστὶ γὰρ πρὸς σοφοὺς ἐπιτήδεια. Incerta horum verborum fides, de quo dixi in annot. Metri formam restituere conatus est Hermannus ὡς σοφοῖσι πρὸς σοφοὺς ἔστι κηδεῖα. Suppl. 453 θέλω δ' αἰδῖρις μάλλον ἡ σοφός κακῶν εἶναι. || Comparativus Eum. 848 καὶ τῷ μὲν εἰ οὐ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα. Fr. 286 b. ἀμαρτάνει τοι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

σπάθη *radius textorius*, ιστουργικὸν ἐργαλεῖον, ut ait Pollux 7, 36, quo textor telam arctat et densat. Ch. 232 σπάθης τε πληγὰς.

σπάθημα. V. s. v. πύκνωμα.

σπαθητός *densatus, textus*. Fr. 331 σπαθητοῖς τριμυτίνουις ὑφάσμασι. V. Valcken. ad Phalarin p. XI.

σπανίζω *penuria laboro, careo*. Ch. 717 οὐ σπανίζοντες φίλων. Fr. 96 δέους σπανίζειν δῶμα. || σπανίζομαι *privor, deseror*. Pers. 1024 ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.

σπαραγμός *laceratio, convulsio*. Fr. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμός εἰς ἄκρον κέρα.

σπαράσσω *lacro*. Pr. 1018 φάραγμα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ πατὴρ σπαράζει τήνδε.

σπαργάνα *fusciae*, in quibus infantes involuntur. Dicitur numero plurali, perraro singulari, ut ap. Pind. Nem. 1, 38 κροκωτὸν σπαργάνον. Ag. 1606 συνεξέλαυνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. Ch. 529 ἐν σπαργάνοις παιδὸς ὀρμίσαι δίκην. 544 ἐν σπαργάνοις. 755 παῖς ἐτ' ὦν ἐν σπαργάνοις. 759 παιδὸς σπαργάνων παιδρύντρια.

σπαρνός *rarus, infrequens*. Ag. 556 σπαρνός παρήϊς καὶ κακοστρώτους.

σπαρτός *satus, genitus*. Eum. 410 de Furiis ὁμοίως οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. Speciatim σπαρτοὶ vel σπαρτοὶ ἄνδρες viri dicuntur orti ex dentibus interfecti a Cadmo draconis: v. Thes. vol. 7 p. 560. 561. Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ'

ἀνδρῶν. 473 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους.

σπάω *traho, duco*. Ag. 333 de sorte ducenda ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. Ch. 533 de bibente ὡστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. Futuri forma media Sept. 1037 τοῦτου δὲ σάρκας — οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσσονται. Sic pr. M, a correctore in πάσσονται mutatum cum gl. γεύσσονται: quod in apographa nonnulla transiit.

σπείραμα *spira*. Improprie Ch. 248 de Agamemnone ab Clytaemnestra necato θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης.

σπείρω *sero*. Sept. 754 ματρός ἀγνὰν σπείρας ἄρουραν. Fr. 165 σπείρω δ' ἄρουραν δῶδεχ' ἡμερῶν ὁδόν.

σπέρμα *semen*. Ag. 528 σπέρμα πάσης ἔα-πόλλυται χθονός. Ch. 204 μικροῦ γένειτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμῖν. Eum. 187 σπέρματός τ' ἀποφθορὰ (sic Erfurdinus pro ἀποφθοραὶ) παίδων κακοῦται χλοῦνις. 803 βρωτῆρας αἰχμὰς σπέρματων ἀνημέρους. 909 τῶν βροτείων σπέρματων σωτηριαν. || *stirps, soboles, proles*, frequentissimum apud poetas, quorum exempla v. in Thes. vol. 7 p. 540. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. Fr. 295 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμα' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. 373 τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. Ch. 236 δακρυτὸς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίου. 503 μὴ ἔαλειψης σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε. Suppl. 141 151 σπέρμα σεμνὰς μέγα ματρός. 275 σπέρματ' ἐτέκνον βοός. 474 de filio Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα. Fr. 705 de filia σὺ δ' Ἰνάχειον σπέρμα.

Σπερχειός *Spercheus*, θυνίος Thessalinee. Pers. 487 οὐ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. Fr. 243 Σπερχεῖε ποταμέ.

σπερχινός *festinus, celer*. Per ταχύς, ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρὸς τι expr. Hesychius. Sept. 285 ἀγγέλου σπερχινός.

σπεύδω *festino, proporo, incumbio in rem aliquam*. Pr. 192 εἰς ἀρθμόν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντι ποθ' ἔξει. Pers. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός. Pr. 208 σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. Ag. 601 ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμόν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. Suppl. 599 σπεύσσαι τι τῶν βούλιος φέρεται φρήν. Forma media σπεύδομαι Ag. 147 σπευδομένα θυσιαν ἐτέραν. Eum. 360 σπευδομένα (sic Burgessius pro σπευδόμεναι) δ' ἀφελεῖν τινὰ (Δία Παννίω) τάσδε μερίμνας.

σπίδιος *passus, amplus, longus*. Per μέγας, πλατύς, εὐρύς, μακρός expr. grammatici in Thes. vol. 7 p. 591 indicati. Fr. 334 σπιδιον μήκος ὁδοῦ.

σπλάγχχον *viscus*. De pulmone Eum. 249 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσιὰ σπλάγχχον. De utero Sept. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχχον, οὐ πεφύκαμεν, μητρὸς ταλαίνης καπὸ δυστήνου πατρός. Similiter numero plurali uti sunt Pindarus et Sophocles: v. Thes. vol. 7 p. 600. || Frequentius numero plurali σπλάγχχνα *viscera*. Pr. 493 σπλάγχχων τε λειότητι. Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχχνα — πρέπουσ' ἔχοντες. De corde s. praecordiis Ag. 995 σπλάγχχνα δ' οὔτι ματράζει κυκλοῦμενον κέαρ. Ch. 414 σπλάγχχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυοῦσα. [Eum. 859 αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχχων βλάβας νέων.]

σπόγγος. V. σφόνγος.

σποδέω *ferio, percutio, caedo*. Ag. 670 στρα-

τοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδομένου.

σποδός *cineres*. De mortui cineribus Ag. 435 ἀντί δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδός εἰς ἑκάστου δόμοις ἀφικνεῖται. 443 ψῆγμα δυσάκρυντον ἀντήνορος σποδῶ. 820 συννήκουσα δὲ σποδός προπέμπει πίονας πλοῦτου πνοάς. Ch. 687 λέβητος χαλκεῖον πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδρός.

σπονδή *libatio*. Suppl. 982 Ἀργεῖοισιν εὐχεσθαι χρεῶν θύειν τε λείβειν θ' ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις σπονδάς. Fr. 336 νεοκράτας σπονδάς. [σπονδαὶ χαλίκρητοι ex Aeschilo affert Eustathius p. 1471, 2, qui χαλίκρητον μέθυ in mente habuisse videtur, quod est Archilochi apud Athen. 1 p. 8 a.] Eum. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἑνδαίδες οἰκῶν.

σπορά *satio, satus, genus*. Pr. 871 σποράς γε μὴν ἐκ τῆδε φύσεται θρασύς.

σπορητός *seges*. Ag. 1392 διοσρότω γάνει σπορητός (χαίρει) κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

σπουδή *festinatio, acceleratio*. Sept. 371 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi conieci σπουδὴ δὲ καὶ τὸ συγκαταρτίζει πόδα. [Sae-pissime studiū vel operae significatione dicitur. Sept. 584 versu spurio πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορι ἀλοῦσα.]

στάγμα *gutta, stilla, latex*. Pers. 612 τῆς τ' ἀνθεμουρῶς στάγμα, παμφαῆς μέλι.

σταγῶν *gutta*. Ag. 888 πηγαὶ κατεσβήκασιν οὐδ' ἐνι σταγῶν. 1122 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφῆς σταγῶν. Ch. 186 ἔξ ὁμμάτων δὲ διψοὶ πίπτουσί μοι σταγόνες. 400 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον.

σταδαῖος *statarius*. Sept. 513 Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἦσται. Per ἐνδρυμένος exp. schol. De ensibus ad pugnam statariam aptis Pers. 240 ἔγχρη σταδαῖα.

στάζω *stillo*. Ag. 179 improprie στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. Eum. 42 αἵματι στάζοντα χεῖρας. Fr. 137 de signo ex cera facto ἀπὸ δ' αὐτε Ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν στάζει κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος. [Suppl. 1001 versu spurio καρτῶματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.] Transitive Ch. 1058 καὶ ὁμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφίλης.

σταθερός *stabilis*. Photius et Suidas, σταθερόν: — τινὲς καὶ ἐπὶ τὸ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγίᾳ (fr. 274) σταθεροῦ χεύματος.

σταθευτός *lente tostus*. Pr. 22 σταθευτός δ' ἡλίου φοῖβη φλογί.

στάθμη *amussis*. Improprie Ag. 1045 ὡμοὶ τε δούλοισι πάντα καὶ παρὰ στάθμην (sic Triclinius pro παραστάθμων) *practer amussim*, i. e. praeter aequum et bonum. παρὰ τὸ πρέπον exp. Thomas Mag. in scholio.

σταθμός *stabulum*. Pr. 396 σταθμοῖς ἐν οἰκείοισιν. [Ag. 896 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα.]

σταθμοῦχος *aedium dominus, pater familias*. Vocabulum οὐ πάντῃ δόκιμον, οὐ μέντοι οὐδὲ παντελῶς ἀδόκιμον appellat Pollux 10, 20 allato Aeschylī exemplo fr. 225 σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκαταλλώψας ἄθρει, ἐν Ἀλκίρῃανις Α. ἂν κελεύῃ μ' ὁ σταθμοῦχος — Β. ὁ σταθμοῦχος δ' ἐστὶ τις; | ἐπαποπνίζει γάρ με καινὴν πρὸς με διάλεκτον λαλῶν. Α. εἰ τι τάττοι μοι στέγῃ.

στάλαγμα *stilla*. Eum. 802 ἀφείσαι δαιμόνων σταλάγματα, ubi in M adscriptum γρ. στενάγματα.

σταλαγμός *destillatio, stilla*. Sept. 61 πείδια δ' ἀργηστής ἀφρός χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. Eum. 247 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐματεύομεν. 783 813 ἀντιπενθῆ μεθείσα καρδίας σταλαγμὸν.

στασίαρχος *catervae dux*. Suppl. 13 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος, quod schol. exp. τῆς συστάσεως ἡμῶν ἀρχῶν.

στάσις *statio*. Eum. 36 ὡς μήτε σῴκειν μήτε μ' ἀκταίνει στάσιν, i. e. *non erecta stare possum*, ubi διορθωτὴς superscripsit γρ. βάσιν, *non possum incedere*, cui apta sunt verba proxima τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκεία σκελῶν, quae non *standi*, sed *movendi* significationem habent. Ad hunc locum referenda Phrynichi notatio in Bekk. Anecd. p. 23, 12 ἀκταίνουσι: — Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησὶ βαρυτόνως, οἶον οὐκέτι δύναμαι ὀρθοῦν ἑμαυτὴν. ex qua non liquet utrum στάσιν an βάσιν legerit: sed legit fortasse μήτ' ἐτ' ἀκταίνειν. Fr. 1 λέβης δὲ φυλάσσουν τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. || *seditio, dissidium*. Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. 1087 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνευμάτα πάντων εἰς ἀλλήλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα. Pers. 188 τοῦτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ δόκουν ὄραν τεύχειν ἐν ἀλλήλοισιν. 714 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Eum. 977 τὰν δ' ἀπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπέυχομαι βρέμειν. Suppl. 661 μὴδ' ἐπιχωρίως στάσις πτώμασιν αἱματῖσι πέδον γὰς, ubi στάσις ex Bambergeri coniectura additum: ἔρις maluit Kiehlus Mnem. novae vol. 2 p. 229, ut ἔριν αἱματόεσσαν alibi dixit Aeschylus. Improprie de dissenau Aesch. Pers. 738 ναι, λόγος κρατεῖ σαφηνῆς τοῦτο οὐκ ἐνι στάσις, quod schol. exp. ἀμφιβολία, τοῦτο οὐκ ἀδύλον. || *caterva*. Ag. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει καταλολυξάτω θύματος λευσίμου. Ch. 114 τίν' οὖν ἐτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; 458 de coetu mulierum chori στάσις δὲ παρκίνους δδ' ἐπιπροθεῖ. Eum. 311 de Furiis ὡς ἐπινωμῆ στάσις ἀμά.

στάχυς *spica*. Fr. 304 φερέσβιον Διμήντρος ἀντέλλει στάχυν. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. ubi schol. ἐπεὶ παμπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι: de quo v. Theophr. H. Plant. 4, 9. et Dioscorides 1, 116. Sensus igitur est, ut monuit Schneetzius, et *papyri fructus non est spica prae-stabilior*, h. e. extra metaphoram: Aegyptii non sunt Argivis fortiores. Locutionem inter proverbialia receperunt Zenobius 2, 73. aliiq. paroemiographi. 305 νέας δ' ὀπώρας ἦνικ' ἂν ἔανθῃ στάχυς, et improprie de fructu Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης.

στεγανός *tegens*. Ag. 358 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. i. e. *spissum rete*. [στέγῃαρχος (ἢ) *domus praeses*, Bambergeri coniectura Ch. 664 pro τὸπαρχος, quod v.]

στέγαστρον *involutum*. Ch. 984 de involuero in quo obtruncatus erat Agamemnon στέγαστρον ἀνδρὸς δεῖξατε. Pollux 10, 180 καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλει ὀνομάζειν, ἥπερ ἡ πολλὴ χρῆσις, τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτιον τοῦτον χιτῶνα, καταφευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα (fr. 355) ὁστέων στέγαστρον.

στέγη *tectum*. Pr. 709 πλεκτάς στέγας πεδάροισι ναίουσι. Ag. 3 στέγης (sic Schneidewinius pro στέγαις) Ἀτρειδῶν. 518 ἰὼ μέλαθρα βασιλῶν, φίλαι στέγαι. 1087 πρὸς ποῖαν στέγην; 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐποτ' ἐκλείπει χορός. Eum. 56 ἐς ἀνθρώπων στέγας. Fr.

123 ἐν ἀνδρείᾳ στέγη. 64 ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει οτέγη. 280 στέγην πυρῶσω. 299 ἐν στέγῃ τις ἡμενος παρ' ἐστίᾳ.

στέγος *tectum, domus*. Pers. 141 τὸδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαίων. Ag. 310 Ἀτρεϊδῶν ἐς τὸδε σκήπτει στέγος.

στέγω *tueor*. Sept. 797 στέγει δὲ πύργος. || *defendo, arceo*. Sept. 216 πύργον στέγειν εὐχεσθε πολέμιον δόρυ. 1009 de Eteocle, qui in pugna ceciderat, στέγων γὰρ ἐχθροῦς θάνατον εἴλετ' ἐν πόλει, ubi M στυγῶν, sed adscripto a m. sec. glossemate εἰργων δηλονότι, unde στέγων restituit Wakefieldus in Silva crit. 1. p. 98. Suppl. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἄλλα στέγων δόρυ, ubi schol. pariter explicat τὴν θάλατταν εἰργῶν.

στέιχω *eo, vado, incedo*. Dicitur de accedentibus pariter ac de discedentibus, poniturque vel absolute vel cum accusativo loci constituitur, vel cum praepositionibus διά, ἐπί, πρὸς. Pr. 81 στείχωμεν, i. e. *abeamus*. 708 στείχ' ἀνηρότους γῆρας. Sept. 467 ἀνὴρ δ' ὀπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Ag. 81 τρίποδας μὲν οδοὺς στείχει. Suppl. 955 στείχεται εὐερκὴ πόλιν. Pr. 1090 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει. Sept. 297 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους — στείχουσιν. 534 στείχει δ' ἰουλος ἄρτι διὰ παρηίδων. Ag. 1657 στείχε καὶ σὺ χοὶ γέροντες πρὸς δόμους. Ch. 11 τίς ποθ' ἦδ' ὀμήγυρις στείχει γυναικῶν; 17 Ἠλέκτρον δοκῶ στείχειν. 96 τὰδ' ἐγκάεσα — στείχω, i. e. *abeam*. 553 τήνδε μὲν στείχειν ἔσω. 675 στείχοντα δ' αὐτόφορον οἰκίαν σαφῆ ἐς Ἄργος. 764 στείχω δ' ἐπ' ἀνδρα. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσιν πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Suppl. 496 ἀσφάλεια δ' ἡ δι' ἀστεως στείχουσι. 500 στείχουσιν ἄν, ἄνδρες, i. e. *abeatis*. Fr. 234 εὐδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθήμενῳ.

στέλλω *mitto*. Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει γάλιν. Fr. 82 στέλλειν ὅπως τάχιστα ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοεῖα θεοπρίσματα. Passivum de eo qui dimissus abit Pr. 392 στέλλου, κομίζου. στέλλειν addito accusativo κέλευθον. Pers. 609 κέλευθον τήνδε — ἐκ δόμων ἔσταια, ut ὁδὸν στέλλεσθαι dicitur: v. Thes. vol. 7 p. 698. De exercitu mittendo s. movendo Pers. 177 στείλας στρατόν. Ag. 799 στέλλων στρατιάν. || *contraho* (velum) Suppl. 723 στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσεται. || *exorno, instruo*. Ch. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἑσταλέμενον; [στέλλεται Ag. 1133 vitiose pro τέλλεται.]

στέμβω. Fr. 412 (ex Etym. M.) ἀστεμφής — παρὰ τὸ στέμβω, ὁ σημαίνει τὸ κινεῖν συνεχῶς, οὐ μέμνηται Αἰσχύλος.

[στέναγμα. V. στάλαγμα et στεναγμός.]

στεναγμός *suspirium, gemitus, eiulatus*. Pers. 896 τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν. Sic Herm. pro στεναγμάτων. Fr. 382 οἱ τοὶ στεναγμοὶ τῶν πόνων λάματα.

στεναῶ *suspiro, ingemisco, eiulor*. Pers. 1046 ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στεναῶ' ἐμῇ χάριν. Eum. 789 819 στεναῶζω; Pr. 698 πρῶ γε στεναῶεις.

στεναῶς *depleo*. Pr. 99 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στεναῶς.

στενός *angustus*. Substantive τὸ στενὸν *angustiae*. Pers. 413 ὡς δὲ πληθὸς ἐν στενῷ νεῶν ἡθροιστο.

στενόπορος *angustum meatum s. transitum*

praebens. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις.

στένος *angustia*. Eum. 520 Συμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, i. e. *conducit rebus angustis coactum sapere, ut interpretatur Hermannus*. Forma Ionica στείνος, viam angustam significante, usus est Homerus. Verbum στένει Pr. 432 male pro dativo nominis στένος habuit scholiasta.

στενόστομος *angustum orificium habens*. Fr. 107 στενόστομον τὸ τεύχος.

στενωπός *angustiae*. De freto Pr. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ.

στενῶ *gemo, ingemisco*. Pr. 66 σὼν ὑπερ στένω πόνων. In M a m. pr. ὑποστένω, ab secunda ὑπερστένω, quod Schuetzius divisim scripsit ὑπερ στένω, ut 68 τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ στένεις, etsi haec exempla eo differunt quod in altero praepositio anastrophe passiva in sexto pede trimetri more consueto posita est, in priore vero in quarto pede, licet scribi potuerit σὼν στένω πόνων ὑπερ. Pr. 432 βοῆ δὲ πόντιος κλύδων ἐμπίπνων, στένει βυθός (sic ex agogr. pro βαθός), ubi βοῆ et στένει verba sunt, non substantiva, quod credidit scholiasta, qui adscripsit τῇ βοῇ et ἀπ' εὐθείας τῆς τὸ στένος. Sept. 247 στένει πόλις. 901 στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον. Pers. 511 ὡς στένειν πόλιν Περώων. 548 στένει γαί' Ἀσίας. 683 στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον. Ag. 711 Πριάμου πόλις γεραῖα πολυῦθρον μέγα πού στένει. Sept. 967 ἐντός δὲ καρδία στένει. Pers. 285 τῶν Ἀθηναίων ὡς στένω μεμνημένος. 295 κεῖ στένεις κακοὶ ὅμως. 571 στένε καὶ δακνάζου. Ag. 468 πολὺ δ' ἔστανον. 445 στένουσι δ' εὐ λέγοντες ἄνδρα. 557 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες, ἡματος μέρος; 837 τὸν θυραῖον δὲλον εἰσορῶν στένει. Cum accusativo Pr. 397 στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας. 407 στένουσα τὰν σάν ἐυνομαίμωναν τε τιμάν. 435 στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν. Pers. 471 τοιάνδε σοὶ πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 730 ὅστω πᾶν κεναδὸρίαν στένει. Ag. 18 κλάω τὸτ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 1145 Ἴτυν Ἴτυν στένουσα. Ch. 931 στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλήν. Forma media στένομαι Sept. 872 κλάω, στένομαι. Pers. 62 οὓς πέρι πάσα χθών Ἀσιήτης θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερώ.

στέργηθρον *amor*. Pr. 492 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἐχθροὶ τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρία. Ch. 241 τὸ μητρός ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. Eum. 192 οἷας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοὶς στέργηθρ' ἔχουσαι.

στέργω *diligo*. Pr. 11 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν. Sept. 712 πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. 717 οὐκ ἄνδρ' ὀπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος. Eum. 911 στέργω γὰρ — τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. 970 στέργω δ' ὁμματα Πειθούς. Suppl. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. || *contentus sum, boni consulo, acquiesco*. Ag. 1570 ἐθέλω — τὰδε μὲν στέργειν δύσστηλά περ δντα. Eum. 673 καὶ τὰδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπούρους.

στερεός *solidus, durus*. Improprie Pr. 174 στερεάς τ' οὐποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

στερέω *privo*. Pr. 862 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἔκαστον αἰῶνος στερεῖ, quae est futuri forma ex στερεέσει contracta. Passivum perfectum Eum. 755 γῆς πατρώας ἐστερημένον. Aoristus Ag. 1530

φροντίδος στερηθείς. Pers. 579 πενθεὶ δ' ἀνδρὰ δόμος στερηθείς. || Passivi forma στέρομαι *privor* plerumque ita dicitur ut praeteriti significatio-nem habeat *privatus sum*: v. Thea. vol. 7 p. 728. Sic Ag. 1429 στερομέναν φίλων. Pers. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.

στέρνον *pectus*. Tragici numero plurali στέρνα uti solent. Pr. 65 στέρνων διαμπᾶ. Pers. 1054 στέρν' ἄρασσε. Ag. 76 μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσω. Ch. 745 ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Fr. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβῶν.

στερνόφθαλμοι *homines oculos in pectoribus habentes*, gens fabulosa, quam ex Aeschylō (fr. 202) memoravit Strabo 1 p. 43. 7 p. 299.

στεροπή *fulmen*. Pr. 1084 ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπή Ζάφυροι. Suppl. 34 βροντῇ στεροπή τε.

στερρός *durus, asper*. Pr. 1052 ἀνάγκης στερραῖς δίναις.

στεῦμαι *nitor, minor, profiteor*. Est vetus verbum epicum, cuius tertia tantum persona singularis στεῦται et στεῦτο usus est Homerus, annotata ab Hesychio, στεῦτο: κατὰ διάνοιαν ἴστατο καὶ διωρίζετο, διεββαίουτο: primae στεῦμαι exemplum est in Orph. Lith. 82 στεῦμαι — δείξειν, si recte sic coniecit Hermannus pro ὑπισχνούμαι. Apud tragicos unum est huius verbi exemplum Aesch. Pers. 49 στεῦται (στεύνται M, sed v. expuncto) δ' ἱεροῦ Τμῶλῳ πελάται Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, ubi notandum est στεῦται numero singulari dictum pro plurali στεύνται, de quo schol. "κλύθ', Ἀλαδὰ, Πόλεμου θύγατερ, ᾧ θύεται ἄνδρες" ἐν διθυράμβῳ (Pindari, ut videtur). οὕτως στεῦται ἐνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ.

στέφος *redimiculum*. Fr. 233 τῷ δὲ ξένῳ γε λύγινον ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθεὺς λόγου. Sic Weilius (*Revue critique* 1876 p. 44) correxit pro στέφανον ἀρχαῖον, collato Athen. p. 673. || *corona*. Sept. 101 πέπλων καὶ στέφῳ, εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἔξομεν; Ag. 1265 μαντεία περὶ δέρη στέφη. Ch. 95 τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη. 1035 εὖν τῷδε θαλλῷ καὶ κασέφει.

στέφω *corono*. Eum. 44 λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρῦμναν πόλεος ᾧδ' ἐστεμμένην. || *suspendo quasi corollam*. Sept. 50 μνημεῖα θ' αὐτῶν τοῖς τεκούσιν ἐς δόμους πρὸς ἄρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, quod scholiasta vetus explicat per ἐπλήρουν, Thomas Mag. per περιετίθουν. [Ib. 279 in versu interpolatoris στέφω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα.]

στήθος *pectus*. Sept. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθῶν. 865 οἶμαι σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθῶν ἦσιν ἄλγος ἐπάξιον.

στημορραγέω *staminibus ruptis scindor*. Pers. 836 πάντα γὰρ κακὸν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. Per διαρρέουσιν exp. schol.

[στίβέω *calco viam, permeo*. Pr. 792 πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλιοστιβείς, πόντου περῶσα φλοίσβον. Desideratur imperativus: unde lacuna post ἡλιοστιβείς indicavit Brunnkius, a quo dissentiens Hartungus ἡλίῳ στίβει coniecit (prae-eunte I. Siebelis, qui ἡλίῳ στιβείς proposuerat) servavit in versu proximo περῶσα, pro quo παρέῖσα scripsit Heimsoethius in Programmata Bonnensi mensis Martii a. 1874 p. 12. Sed usi-

tata veteribus praesentis forma est στείβω, in codicibus saepe στίβω scripta, ut στίχῳ pro στείχῳ scribitur. Formam στίβέω, cuius exempla nulla sunt, posuerunt grammatici in Thea. indicati vol. 7 p. 764 propter perfectum ἐστίβηται apud Sophoclem Ai. 874 et adiectivum ἀστίβητος, quod ἀστίβης, ab στείβω formatum, dixit Aeschylus Sept. 857 τὰν — μελάγκροκον θεωρίδα, τὰν ἀστίβῃ 'πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον. Aoristum στίβῃσαι dixit Eustathius p. 179, 35. 1035, 31. Ex his sequitur, si ἡλιοστιβείς servandum sit, ad Brunnkii redeundum esse sententiam et ἀντολὰς ἡλιοστιβείς esse ab *sole permeatas*, ut vertit Todtius in Comment. p. 41.: nisi, quod omnium aptissimum foret, Aeschylus scripsit πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλίῳ στρέφου, ut supra v. 707 dixit πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίῳ πρὸς ἀντολὰς | στρέψασα σαυτὴν στείχ' ἀνηρότους γύας. Nam imperativo aliquo si uti voluit, nulla exco-gitari ratio potest cur inanditam fingere formam στίβει quam στρέφου scribere maluerit.

στίβος *vestigium*. Pr. 679 πυκνοὶς ὁσοῖσι δεδορκῶς τοὺς ἑμοὺς κατὰ στίβους. Ag. 411 ἰὺ λέχος καὶ στίβοι φιλόνορες. Ch. 205 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι. 210 ἐς ταῦτ' οὐ συμβαίνουσιν τοῖς ἑμοῖς στίβοις. 227 ἰχθυοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἑμοῖς.

στιγμὸς *punctio*. Suppl. 839 τιλμοὶ καὶ στιγμοί.

στικτός *punctus, variis notis distinctus*. Fr. 305 στικτὴ νιν αὐθὺς ἀμφινυμῆσαι πτέρυξ.

στίφος *turma, caterva, densum agmen*. Pers. 20 πολέμου στίφος παρέχοντες. 366 νεῶν στίφος.

στίχες *ordines*. Sept. 925 ὡς ἐρέατην πολλὰ μὲν πολίτας ξένων τε πάντων στίχας. Nominativi singularis στίξ exempla nulla sunt, rra casuum obliquorum: de quo dictum in Thea. vol. 7 p. 775.

στοιχηγορέω *deinceps narro*. Pers. 430 εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροῖην (στοιχηγοροῖην aorgr. plura). ubi schol. ἐφεξῆς λέγομαι, στοιχομυθεῖν. Verbum aliunde non magis cognitum quam στοιχομυθεῖν, quod Hesychius et Photius annotarunt per τὸ ἐξῆς λέγειν interpretati.

στοιχῖζω *ordino*. Pr. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα. Schol. κατὰ στοιχὸν ἐδείξα: πολλὰ γὰρ εἶδη μαντικῆς, εἰκαστικόν, ἐπιπνευστικόν, ἀστρονομικόν.

στοίχος *ordo*. Pers. 366 τάξαι νεῶν μὲν στίφος ἐν στοίχαις τρισίν, ubi in aorgr. plerisque στίχοις.

στολή *amictus, vestimentum*. Per ἐνδύμα et περιβόλαιον exp. Hesychius. Saepe sic Sophocles et Euripides, bis Aeschylus, Pers. 192 χῆ μὲν τῇδ' ἐπυγροῦτο στολή. 1018 ὅρας τὸ λοιπὸν τόδε τὰς ἐμὰς στολὰς; || Hesychius στολή: — πορεία, κηνίσις. Sic Suppl. 764 οὗτοι ταχεῖα ναυτικοὶ στολή στρατοῦ.

στολμός *vestitus*. Ch. 29 προστέρνων στολμῶν. Sic Heimsoethius pro πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, deleto quod ad στολμῶν olim adscriptum fuerat glossemate πέπλων, quod non animadvertat scholiasta, qui per στολισμοὶ τῶν ὑφασμάτων est interpretatus. De velis dictum est Suppl. 715 στολμοὶ τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεῶς. ubi schol. κατὰ περίφρασιν τὸ λαίφος.

στόλος *coepae quae stellantur, i. e. exercitus*. Pers. 795 εὐσταλὴ τοι λεκτὸν ἀρούμενον στόλον. Ag. 577 Τροίαν ἔλδοντες δήποτ' Ἀργεῖων στόλος. || *classis*. Pers. 400 ὁ πᾶς στόλος ἐπέεε-

χώραι. Ag. 45 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. || *expeditio, iter*. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον ναῖον. 187 τόνδ' ἐπόρυνται στόλον. || *hominitum coetus, qui ad promram ducendam, ad iter suscipiendum conveniunt*. Eum. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναι κείων στόλων. 1027 λόχος παίδων, γυναικῶν καὶ στόλος πρεσβυτίδων. Suppl. 29 τὸν θηλυγενή στόλον. [Sed 234 τόνδ' ἀνέλληνα στόλον recte Bothius correxit ἀνέλληγόστολον.] 323 Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 461 εἰ μὴ τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 487 ὕβριν μὲν ἐχέθρειεν ἄρσενος στόλου. 933 γυναικῶν αὐτανέμων στόλον. 944 στόλον γυναικῶν. 1032 ἐπίδοι δ' Ἀρτεμις ἀγὰρ στόλον οἰκτιζόμενα. || *postum navis*. de quo Pollux 1, 86 τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στείραν, δς καὶ περικεφαλαία καλεῖται, alii que grammatici in Thes. indicati vol. 7 p. 802. Pers. 408 ναὺς ἐν νηὶ χαλκῇρη στόλον ἐπαισεν, ubi schol. τὸν ἐμβολον λέγει. στόλον δὲ λέγει παρ' ὅσον εἰς δεῦρ συνεσταλμένα εἰσὶν' οὕτως γὰρ ἔλεγον στόλον τὰ ἀπώευμένα. De remis Pers. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.

στόμα os. Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγεν στόμα. 1032 ψευδοῖται γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δίον. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. 441 ἀπογυμνάζων στόμα. 493 Τυφῶν' ἰέντα πυρπνόν διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. Pers. 193 ἐν ἡνίασιν εἶχεν εὐαρκτον στόμα. Ag. 236 στόματός τε καλλιπάρῳ φυλακὰν κατασχέιν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Ag. 1247 εὐφῆμον, ὡ τάλαινα, κοίμησον στόμα. 1475 ὠρθώσας στόματος γνῶμην. Ch. 573 μολὼν ἐπειτά μοι κατὰ στόμα ἐρεῖ. 720 πότε δὴ στομάτων δεῖξομεν ἰσχύν ἐπ' Ὀρέστη; 1044 μὴτ' ἐπιζευγῆς στόμα φήμας πονηραῖς. Eum. 287 ἀφ' ἄγνου στόματος εὐφῆμως καλῶ χώρας ἀνασας τῆσδ' Ἀθηναίαν. Eum. 970 στέργῳ δ' ὁμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορεῖτο ἔξινος ἔξινου στόματος τιμᾶς. 656 ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. 696 ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφρόμιγ'. Fr. 34 εὐδοίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. 124 καὶ τοῦδε κημούς στόματος. 295 ἐξευλαρόμην δὲ μὴ σε προσβάλλῃ στόμα πέμφει. 251 καὶ ψευδοδείπνα πολλά μαργώσης γνάθου ἐρρυσίζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. 281, 5 τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγιον δάκνειν στόμα. 337 ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. 1376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. 434 ἀφρός | βορᾶς βροτείας ἐρρῦ κατὰ στόμα. || *ostium*. Pr. 847 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.

στόμαργος *tabula*. Sept. 447 κεί στόμαργός ἐστ' ἄγαν, quod schol. exp. μανιῶδης τὴν γλῶσσαν.

στόμιον *frenum*. Pr. 287 τόνδ' οἰωνὸν γνῶμη στομίον ἀτερ εὐθύνων. 1009 δακνὺν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς πῶλος. Sept. 207 ἵππικῶν τ' ἄπυον πηδάλιων διὰ στόμα περιβρεμετὰν χαλινῶν, ubi ἄπυον — διὰ στόμα pro αὔπυναν — διὰ στόμα restituit Lachmannus, περιβρεμετὰν pro πυριγενετὰν ego ex Hesychio s. v. περιβρεμέτας. Impropr. de expeditione ad domandos Troianos suscepra Ag. 133 προτυπὲν στομίον μέγα Τροίας. || *os speluncae*. Ch. 807 ὡ μέγα ναίων στόμιον. || *officium*. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾷ στόμα προσβεβλημένοις.

στόμις *durus, obstinatus*. Eustathius p. 1538

50 στόμις παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 346) ὁ ὥσπερ στόματι ἀντερειδῶν χαλινῶς ἵππος. Pollux 2, 100 στόμιν (libri στόμα vel ἄστομον) δὲ Αἰσχύλος εἶρηκε τὸν τραχὺν (ἵππον). Prynichus Bekk. p. 64, 14. στόμις (στόμης codex) καὶ βίαιος ἵππος: ὁ μὴ πειθόμενος τῷ χαλινῷ. Phot. p. 540, 16. et Suidas, στόμις (στομίας Suidas) ἵππος: ἀπειθής καὶ βίαιος. Hesychius, στόμις (στομῖς codex): ὁ ἀπειθής, μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στόμιας (στομίας codex) λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινῶς.

στομῶ os *obituro*. Fr. 341 δς εἶχε πῶλους τέσσαρας Ζυγηφόρους φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

στόμωμα i. q. στόμα, *fauces, introitus*. Pers. 876 मुखία τε Προποντίς καὶ στόμωμα πόντου, quod per Βόσπορος exp. schol.

στομωτός *ad oris similitudinem prominens*. Fr. 248 οὐ γὰρ δακῶν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνψικισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφρυσιν ποδὸς λαβῶν, ubi de vipera sermo est quae Philoctetam momoderat. στομωτὸν, vocabulum alibi non lectum, recte restituit Hermannus pro στομάτων, quod legitur apud Plut. Mor. p. 1087 f.

στονόεις *gemebundus, lamentabilis, querulus*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν ἔλακε χώρα. Pers. 1053 στονόεσσα πλαγὰ.

στόνος *gemitus*. Sept. 146 στόνων αὐτὰς, ubi sensu et metro postulante restitui στόνων ἀλλύτας. Sept. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος.

στόρνυμι *sterno, prosterno*. Impropr. de ira abiicienda Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ἀρχήν. Similiter Eur. Heracl. 702 ἡμα μὲν οὕτω στόρνυσι χρόνος. et Thucyd. 6, 18 ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

στόχος *coniectura*. Suppl. 243 μόνον τὸδ' Ἑλλάς χθὼν συνοῖσεται στόχῳ, i. e. *hoc unum Graecia coniectando vobiscum conveniet*, ut interpretatur Weilius.

στρατάρχης *exercitus dux*. Fr. 181 καὶ ταξίαρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα. Sic haec scripta sunt apud Athen. 1 p. 11 metro soluta, quod restituit Porsoni *coniectura* καὶ ταξίαρχας χᾷκατοντάρχας στρατῶν | ἔταξα. Conf. quae s. v. ταξίαρχης dicuntur.

στρατεία *expeditio bellica*. Ag. 603 ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σῶσαντος θεοῦ πύλας ἀνοίξει. Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γὰρ νιν ἡμποληκότα.

στράτευμα *exercitus*. Sept. 221 στράτευμ' ἀπτόμενον πυρὶ δαΐω. 583 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα. 1019 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ἥρει πόλιν. Pers. 116 Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε. 335 Περσικῷ στρατεύματι μάχην συνάψαι. 423 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτων. 791 μὴδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν. 798 πᾶν στράτευμα βαρβάρων. || Idem quod στρατεία *expeditio bellica*, usu rariore, de quo v. Thes. vol. 7 p. 834. Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

στρατεύομαι *exercitum in expeditionem educo, ad bellum proficiscor*. Pers. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον.

στρατηγέω *exercitum ducō, dux sum exercitus*. Eum. 25 ἔξ οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

στρατηγός *exercitus dux*. Sept. 816 δισσίω στρατηγῷ. Ag. 581 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον.

στρατηλατέω *exercitum duco, expeditionem suscipio, bellum infero*. Pers. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκείσε παιδίων ἐστρατηλάτει; [Eum. 690 ὅτ' ἤλθον (Amazones) Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατούσαι.]

στρατηλάτης *exercitus dux*. De duce corporum navalium Eum. 637 τοῦ στρατηλάτου νεῶν.

στρατιά *exercitus*. Pers. 9 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ καὶ πολυχρύσου στρατιάς. 25 στρατιάς πολλῆς ἔφοροι. 534 Περσῶν — στρατιάν ὀλέσας. 857 εὐδοκίμου στρατιάς (εὐδοκίμους στρατιάς Wellanerus) ἀπεφαινόμεθα. 918 ὅτοιοι βασιλεὺ στρατιάς ἀγαθῆς. Ag. 799 στέλλων στρατιάν.

στρατιῳτικὸς *militaris*. Ag. 47 στρατιῳτικὸν ἀρωγῇν.

στρατόμαντις *exercitus vates*. Ag. 122 κεδνὸς δὲ στρατόμαντις.

στρατόομαι *in castris sum*. Ag. 133 οἶον μὴ τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατευθέν. Schol. exp. τὸ ἐπὶ βλάβῃ Τροίας στρατευθέν. ἐστρατώνοντο, *exercitum locarunt*, aliquoties legitur apud Homerum. Formam activam στρατῶ, τὸ στρατοπεδεύομαι posuit Arcadius p. 167, 3.

στρατόπεδον *castra*. Sept. 79 καθεῖται (sic correxi pro μεθεῖται, quod exercitum non accedere, sed dimissum esse significaret) στρατὸς στρατόπεδον λιπῶν. ubi schol. τὸ χ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στρατοπέδου· στρατόπεδον γὰρ καλεῖται τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ στρατοῦ.

στρατὸς *exercitus*. Sept. 36 κατοπιήρας στρατοῦ. 40 ἦκω σαφῇ τάκειθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 59 πάντοπος Ἀργείων στρατὸς. 64 βοᾷ γὰρ κύμα χερσαῖον στρατοῦ. 79 καθεῖται στρατὸς. 124 ἐπτά δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ. 146 Λύκειος γενοῦ στρατῶ δαίψ. 170 πόλιν δορίπονον μὴ προδωθ' ἑτεροφώνῳ (ἑτεροβάγμονι Hermannus) στρατῶ. 184 στρατῶ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ. 369 ὁ τοι κατόπτης, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ πευθῶ τιν' ἡμῖν — φέρει. Pers. 67 ὁ περσέπολις βασιλεῖος στρατὸς. 92 ὁ Περσῶν στρατὸς. 123 σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῶ. 177 στείλας στρατὸν. 235 ἀνδροπλήθεια στρατοῦ. 236 στρατὸς τοιοῦτος. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῶ; 244 ὥστε Δαρείου πολὺν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατὸν. 255 στρατὸς γὰρ πᾶς ὅλωλε βαρβάρων. 279 πᾶς δ' ἀπώλυτο στρατὸς. 283 στρατοῦ φθαρέντος. 345 δαίμων τις κατέφθειρε στρατὸν. 355 ἔξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἐλθῶν. 384 Ἑλλήνων στρατὸς. 412 βεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ. 439 τίν' αὐ φῆς τήνδε συμφορὰν στρατῶ ἐλθεῖν; 452 ὅπως, ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοῖατο, κτείνοιεν εὐχείρωντων Ἑλλήνων στρατὸν, ubi quum non de universo Graecorum exercitu agatur, sed de paucis qui forte in insulam confugerint, Weckleinius coniecit (in *Studiis Euripideis* p. 427) Ἑλλήνων ἄγαν. 466 ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. 482 στρατὸς δ' ὁ λοιπός. 501 θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατὸς. 517 διαπεπραγμένον στρατοῦ. 656 ἐπεὶ στρατὸν εὐ ποδοῦχει. 716 πᾶς διέφθαρται στρατὸς. 721 στρατὸς τοσούδε. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατὸν. 731 κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. 718 πολλὴν κέλευθεν ἡνυσεν πολλῶ στρατῶ. 765 ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. 773 Κύρου δὲ

παῖς τέταρτος ἴθινε στρατὸν. 780 κάπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῶ στρατῶ. 797 ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατὸς. 803 πλήθος ἐκκριτον στρατοῦ. 1002 ἀγρέται στρατοῦ. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. 1062 κατοικίσιαι στρατὸν. Ag. 341 ἔρως δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῶ. 345 θεοὶς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μῶλοι στρατὸς. 517 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις; 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῶ; ubi suspectum στρατῶ, pro quo φρενὺν Emperius. 573 ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ. 624 ἀνὴρ ἄφαντος ἔξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ. 627 ἡ χεῖμα, κοινὸν ἄχος ἤρπασε στρατοῦ; 634 ναυτικῶ στρατῶ. 639 πτωσίμου στρατὸς. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατὸν. 955 στρατοῦ δῶρημα. 986 ναυβάτας στρατὸς. Suppl. 180 κόνιν, ἀναυδὸν ἄγγελον στρατοῦ. 745 πολεὶ μελαγχίμῳ σὺν στρατῶ. 764 οὗτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ. 771 ἔκβασις στρατοῦ. Fr. 98 Ἀρης φιλεῖ αἰεὶ τὰ λῦστα πάντα ἀπανθίζειν (sic Coningtonius pro πάντα τὰνθρώπων) στρατοῦ. 196, 1 ἤξεις δὲ Λίγυν εἰς ἀτάρβητον στρατὸν. 196, 9 διώσει ῥάδιος Λίγυν στρατὸν. [Fr. 181 στρατῶ ex coniectura Porsoni s. v. στρατάρχης memorata.] || *turba, populus*. Pr. 423 οἱ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, δαῖος στρατὸς. 723 Ἀμαζόνων στρατὸν ἤξεις. 804 τὸν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀρμασπὸν. Sept. 302 πόλιν καὶ στρατὸν Καδομηνὴν ῥύεσθε. Eum. 566 στρατὸν κατειργαθῶ. 569 ὑπέρτονον γῆρυμα φαίνεται στρατῶ. 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. [686 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγῶνος στρατῶ αἰεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] 762 χώρα τῆδε καὶ τῷ σῷ στρατῶ. 889 οὐτὰν δικαίως τῆδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν — ἡ βλάβην στρατῶ.

στρατόω. V. στρατόομαι.
στρέβλη *instrumentum ligneum nauticum, de quo Hesychius στρέβλαι ναυτικά: τὰ εὖλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφόμηναι*. Suppl. 441 καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἡ τοῖσιν ἢ τοῖς πολεμον αἰρεσθαὶ μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη· καὶ γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον (προσηγμένον Scaliger). ubi Hermannus "ieri potuit ut στρέβλαι ναυτικά ligna dicerentur, quibus transversis costae et latera navis discunearentur simul et clavis firmatae adstringerentur, quo neque intro comprimī neque discedere possent."

στρεφεδινέω. V. στροφοδινέω.

στρέφω *verto, convertō*. Pr. 708 ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτὴν. De invertendo s. subvertendo Eum. 651 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν.

στροβέω *circumago, torqueo*. Improprie Ag. 1216 ὑπ' αὐ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνοος στροβέι, per tmesin dictum pro ὑποστροβέι. Ch. 1052 τίνες σε δόξαι — στροβούσιν; 208 οἰοῖσιν ἐν χεῖμῳσι — στροβούμεθα.

στροβός *vortex, vertigo*. Ag. 657 χειμῶνι τυφῷ εὖν Ζάλη τ' ὄμβροκτύπῳ ψυχόντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στροβῶ. [Vitiōse scriptum στροβους pro στροφους Suppl. 457 v. s. v. στροφός.] στρομβός *turbo*. De vento Pr. 1084 στρομβοὶ δὲ κόνιν εἰλίσσουσι.

[στρουθός *passer*. Ag. 158 δεξιὰ μὲν, κατὰ μομφα δὲ φάσματα στρουθῶν. ubi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXVIII emendavi φάσματα

145 σύ τ', ὦ φιλάτα Λατογενὲς κόρα, τόξον εὐτυχάζου. 254 αὐτὴ σύ δουλοῖς καὶ σέ καὶ πᾶσαν πόλιν. 267 ἔπειτα σύ ὀλοαυγμόν ἱρὸν εὐμενὴ παῖναισον. [650 σύ δ' αὐτὸς ἦδη γνῶθι.] 652 σύ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 698 ἀλλὰ σύ μὴ ποτῖνόνου. 714 μὴ ἄλγος ὁδοῦς σύ τάσδε. [962 σύ δ' ἔθανες.] 969 σύ δ' αὐτὴ καὶ πανάθλιε. 990 σύ τοῖνυν οἶσθα διαπερῶν. 991 σύ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθῶν. 1046 ἀλλ' ὅν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάψω; 1062 σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 478 σύ δ' εἰπέ. 624 σύ τε πέμπε χοάς. 639 ἀλλὰ σύ μοι γὰ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες. 754 ὥς σύ μὲν μέγαν τέκνους πλοῦτον ἐκτίσῃ. 832 σύ δ', ὦ γεραῖά μῃτερ —, ὑπαντίαζε παιδί. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πρᾶνυν λόγους. Ag. 83 σύ δέ, Τυνδάρεω θυγάτηρ, — τί χρέος; 261 σύ δ' εἶτε κεδνὸν εἶτε μὴ πεπυσμένην εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 617 σύ δ' εἰπέ, κῆρυξ. 799 σύ δέ μοι τότε μὲν — ἦσθα γεγραμμένους. 942 ἡ καὶ νίκην τήνδε δήριος τίεις; 1035 εἴσω κομίζου καὶ σύ. 1059 σύ δ', εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει. 1061 σύ δ' ἀντί φωνῆς φράζε καρβάνω χερί. 1088 εἰ σύ μὴ τόδ' ἔννοεις. 1240 καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρῶν — ἔρεῖς. 1250 σύ μὲν κατεύχει. 1403 σύ δ' αἰνεῖν εἶτε με ψέγειν θέλεις ὁμοιον. 1542 ἡ σὺ τόδ' ἐρῆαι τλήσει; 1613 σύ δ' ἄνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν. 1617 σὺ ταῦτα φωνεῖς; 1625 σὺ τοὺς ἦκοντας ἐκ μάχης νέον οἰκουρὸς — τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; 1631 σύ δ' ἔξορίνας ἡπίους ὑλάγμασιν ἄξει. 1633 ὥς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει. 1673 ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν. Ch. 118 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσι' ἦδη φράσαι. 139 καὶ σύ κλυθί μου. 770 μὴ νυν σὺ ταῦτ' ἀγγελλε. 788 σύ δέ νιν φυλάσσοις. 827 σύ δέ θαρσύνω. 897 πρὸς ψὺ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὐλοῖσιν ἐξημέλειας εὐτραφὲς γάλα. 923 σὺ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς. Eum. 89 σύ δ', αὐτάδελαφον αἶμα, — φύλασσε. 127 σύ δ' (sic Pearsonus pro οὐδ') αἰματηρὸν πνεῦμ' ἐποῦρῆσας —. 140 ἐγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δέ σε. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει. 226 σύ δ' οὖν δώκε. 227 τιμᾶς σὺ μὴ σύντεμνε. 457 εὖν ψὺ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθγκας. 468 σύ τ', εἰ δικαίως εἶτε μὴ, κρίνον δίκην. 473 σύ μὲν κατηρυκῶς ὅμως ἱκέτης προσήλθες. 580 σύ δ' εἴσαγε. 603 σύ μὲν Ζῆς. 609 ἦδη σὺ μαρτύρησον. 622 ὥς λέγεις σύ. 722 ἄτιμος εἰ σύ. 727 σὺ τοι παλαιὰν διανομήν καταφθίσας — παρηπάτησας. 729 σὺ τοι τάχ' — ἐμεῖ τὸν ἰόν. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σὺ τοι κατῴκισάς με. 829 σύ δ' εὐπιθῆς ἔμοι — μὴ κ'βάλῃς. 848 καὶ τῷ μὲν εἰ σύ κύρτ' ἔμοι σοφωτέρα. Sic Wieselerus pro καίτοι μὲν σύ. 854 καὶ σὺ τιμᾶν ἔδραν ἔχουσα — τεύξει. 858 σύ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἔμοισι μὴ βάλης. 887 σύ δ' οὖν μένοισι ἄν. 893 δέγου δέ σύ. 896 σὺ τοῦτο πράξεις; Suppl. 341 βαρέα σύ γ' εἶπας. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πλόεας. 361 σὺ δέ παρ' ὀψιγόνου μάθε. 370 σὺ τοι πόλις, σὺ δέ τὸ δάμιον. 480 σὺ μὲν, γεραιά — θές. 516 σὺ καὶ λέγων εὐφραине καὶ πράσσων φρένα. 772 σὺ δέ φρόνει μὲν. 861 σὺ δέ ναί, ναὶ βάσει τάχα. 1056 σὺ δέ θέλγεις ἄν ἀθελκτον. 1057 σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον. Fr. 190 τράγος γένειον ἄρα πενήθεις σὺ γε; 196 οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν δώσεις. 225 σὺ δ' ὁ σταθμούχος ἐγκατιλλώπας ἄθρει. 244 μόνος γάρ εἰ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός. 302 σὺ τοί μ' ἐφυσας, σὺ με καταιθεῖν (καταφθίσειν

Grotius) δοκεῖς. 381 σὺ δέ σπαθητοῖς τριμιτῖνοις ὑφάσματος. || σὺ repetitum Ch. 579 σὺ δ' οὖν, σὺ μὲν φύλασσε τὰν οἴκω καλῶς, ubi probabilis est vñn οὖν, quod restituit Blomfieldus. In M σὺν, sed vñ in litura litterae τ vel γ.

Casus obliqui vel ὀρθοτονούμενοι sunt σοῦ σοί σέ, vel enclitici σου σοι σε, accentu in vocabulum praecedens reiecto. Formarum ὀρθοτονουμένων legitimus usus est cum praepositionibus constructarum secundum regulam grammaticorum, etsi non omni ex parte veram, de qua dixi in Lexico Sophocleo s. v. ἐγὼ p. 134 b.

Genitivus Pr. 78 ὁμοία μορφή γλῶσσά σου γηρύεται. 312 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνυτέρω θακῶν κλύοι Ζεὺς. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθῆτω πάρα. 650 Ζεὺς γάρ ἡμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σου κασίγνητον, ubi σοῦ in M. Pers. 838 μόνης γάρ οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέζεται. Ag. 271 εὐ γάρ προνοῦντος ὅμμα σοῦ κατηγορεῖ. 352 ἐγὼ δ' ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε. 968 σοῦ μολόντος δωματίτιν ἔστιαν. 1098 ἡ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένον ἦμεν. [1199 θαυμάζω δέ σου. ubi Auratus recte σε.] 1305 ἰὼ, πάτερ, σοῦ σὼν τε γενναίων τέκνων. 1399 θαυμάζομεν σου γλῶσσαν. Ch. 143 λέγω φανήναί σου, πάτερ, τιμᾶρον. 481 τοιάνδε σου χρεῖαν ἔχω. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα. Eum. 265 ἀπὸ δέ σοῦ βοσκὰν φεροῖμαν. Suppl. 391 ὥς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἄμφι σοῦ. || Genitivi forma epica σέθεν est, quia tragici in diverbiis pariter ac melicis utuntur ubi metrum postulat. Sept. 141 σέθεν γάρ ἐξ αἵματος γεγόναμεν. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἰρούμαι σέθεν. Pers. 218 σοί τε καὶ τέκνους σέθεν. 696 σέθεν ἀρχαίω περὶ τάρβει. Ag. 882 τὸν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον. Ch. 707 οὗτοι κυρήσεις μείον ἀξίας σέθεν. Eum. [103 ὅρα δέ πληγὰς τάσδε καρδιαὶ σέθεν. ubi recte Hermannus καρδίας σθεν.] 228 οὐδ' ἄν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 796 οὐκ ἀτιμία σέθεν. 895 ὥς μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἀνευ σέθεν. Suppl. 205 φυλάξομαι δέ τάδε μεμνήσθαι σέθεν κεδνάς ἐφετμάς. 373 μονοψήφοισι νεύμασι σέθεν. 387 εἰ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. 474 ὁμαίμοις παισιν Αἰγύπτου σέθεν. 507 χειρὶ καὶ (χειρία Valcken.) λόγοις σέθεν. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν. 815 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν. 823 ἀνευ σέθεν. 923 ὥς ἐγὼ σέθεν κλύω. 939 οἱ εὐνέμποροι σέθεν.

Dativus vel ὀρθοτονούμενος est σοὶ vel encliticus σοι, quae eodem modo differunt quo σοῦ et σου, de quibus supra diximus. Utrumque in eadem sententia est Pr. 3 σοὶ δέ χρῆ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφέπειτο. 23 ἀσμένω δέ σοι ἡ ποικιλεῖμυν νῦν ἀποκρύψει φάος. 83 τί σοι οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων; 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 261 οὐτ' ἔμοι λέγειν καθ' ἡδονήν, σοὶ τ' ἄλγος. 292 οὐκ ἐστὶν ὅτω μείζονα μοῖραν νεύμαι; ἡ σοὶ. 295 ὅ τι χρῆ σοι συμπράσσειν. 297 ὡς Ὀκεανὸς φίλος ἐστὶ βεβαιότερος σοι. 307 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῦστα. 313 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 317 ἀρχαί' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. 332 μὴδέ σοι μελησάτω. 609 λέξω τὼρὼς σοι πᾶν ὅπερ χρήζεις μαθεῖν. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρείσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 626 ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδ' σοι (sic Turnebus cor-

rexit pro τούδε τοῦ) δωρήματος. 648 ἔξόν σοι γάμου τυχεῖν. 741 εἶναι δόκει σοι μηδέπω ἔνδοσιμοις. 760 ὡς τοῖνυν ὄντων τῶνδ' ἐσσι μαθεῖν πάρα. 780 πόνων τὰ λοιπὰ σοι φράσω. 788 σοι πρώτον, ἴοι, πολυδόκον πλάνην φράσω. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 815 πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι. 842 σημεῖά σοι τὰδ' ἐστί. 934 ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίῳ πόροι. 959 μὴ τί σοι δοκῶ ταρβέειν; 997 εἰ σοι ταῦτ' ἄρωγ' αἰνέται. Sept. 236 οὐ τοι φθονῶ σοι. 586 πῶς σοι σύμμαχος γενίσεται; 636 σοὶ συμφέρεσθαι. 705 νῦν ὅτε σοι παρεῖστακεν. Pers. 180 λέξω δέ σοι. 218 σοὶ τε καὶ τέκνοις σέθεν. 222 ἐσθλὰ σοι πέμπειν. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὧν σοι πρεμυνῶς παρήνεσα, εὐ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνονεν πέρι. 430 οὐκ ἂν ἐκπλήσισαί σοι. 470 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 703 δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. 935 πρόσφθογγόν σοι νόστου βοά. [956 ποῦ δέ σοι παραστάται; ubi recte Porsonius numero plurali ποῦ δέ σοὶ παραστάται.] 966 ποῦ δέ σοι Φαρνούχος; Ag. 272 τί γάρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδ' ἐσσι τέκμαρ; 315 τέκμαρ τοιοῦτον εὐμβολόν τέ σοι λέγω. 496 οὔτε σοι δαῖων φλόγα. 615 μαθάνοντί σοι. 864 τὰς ἀμφὶ σοὶ κλάουσα λαμπτηρουχίας. 890 ἀμφὶ σοὶ πάθῃ ὄρωσα. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τὰδ' ἦνυσεν; 944 εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα. 948 μέλοι δέ τοι σοι. 1047 σοὶ τοι λέγουσα παύεται σαφὴ λόγον. 1089 ἔγωγ' λέγω σοι. 1129 τύχαν σοι λέγω. 1421 λέγω δέ σοι. 1603 ἐκ τῶνδ' ἐσσι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 106 αἰδουμένη σοι (τοί?) βωμόν ὡς τύμβον πατρός λέξω. 112 ἐμοὶ τε καὶ σοὶ τὰρ' ἐπέυξομαι τὰδε; 139 κατεύχομαι σοι. [245 σοι Stanl. pro μοι.] 253 ἰδεῖν παρέσθαι σοι. 260 οὐτ' ἀρχικός σοι πᾶς δδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. 315 τί σοι φάμενος; 483 οὕτω γὰρ ἂν σοι δαίτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοῖατο. 486 κἀγὼ χόας σοι — οἶσιν. 733 λύπη δ' ἀμισθός ἐστί σοι εὐνέμπορος. 917 αἰσχύνομαι σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφώς. 927 πατρός γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουριζει μόρον. [994 τί σοι δοκεῖ;] 1055 ποταίνιον γὰρ αἰμά σοι χεροῖν ἔτι. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἔγγυς παρεστώς. 115 τί σοι πέπρακται πράγμα; 447 τεκμήριον δέ τῶνδ' ἐσσι λέξω μέγα. 469 πράξας γὰρ ἔν σοι πανταχῇ τὰδ' αἰνέσω. 575 τί τοῦδ' ἐσσι μέτεστι πράματος; 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 662 τεκμήριον δέ τοῦδ' ἐσσι δεῖξω λόγου. 847 ὀργὰς εὐνοίσω σοι. 867 τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι παρέστιν. 881 οὕτοι καμοῦμαι σοὶ λέγουσα τάγαθ'. 885 εἰ μὲν ἄγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. 913 τοιαῦτα σοῦσσι. Suppl. 208 θέλομαι ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 462 τί σοι περαίνει μηχανὴ συζυμάτων; 754 εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιοῖατο. 938 τί σοι λέγειν χρή τοῦνομα; Fr. 11 σοὶ μὲν γαμείσθαι μόρσιμον. 73 παλαιὸν τῶνδ' ἐσσι σκωπευμάτων. 230 σοὶ δ' οὐκ ἐνεσθί κίκυς.

Accusativus vel ὀρθοτονούμενος σέ vel encliticus se, quae differunt ut σοὶ σου ἐσθί σοι σοι, de quibus supra diximus Pr. 19 27 53 85 86 184 194 255 285 326 330 339 340 388 397 509 540 618 715 728 730 771 773 778 813 848 914 947 973 977 983 1002 1015 1019 1037. Sept. 142 254 686 692 1042 1043 1058. Pers. 173 215 712 1076. Ag. 276 504 540 598 785 800 1036 1174 1246 1266 1306 1321 1419 1429 1490 1514 1551 1653 1666. Ch. 217 224 240 255 318 335 456 492 551 829 892 903 904 908 914 1051 1060 1063. Eum.

75 83 84 88 133 140 221 222 264 267 299 475 591 597 607. Suppl. 247 390 510 521 880. Fr. 93 172 195, 3 et 5. 196, 3. 244 [260, si recte addidit Hermannus.] 270 340

Numeri dualis unum est exemplum Pr. 12 σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δῆ.

Numero plurali ὑμεῖς Pr. 1058. Pers. 520 686 840. Ch. 1061. Eum. 485 800 851 1003 1010. Suppl. 711 954. Genitivus ὑμῶν Pr. 1061. Pers. 522. Eum. 95 582 678. Dativus ὑμῖν Pr. 442 640 735 844. Pers. 172 211. Ag. 522 1348. Ch. 581. Eum. 98 113 636 804. Suppl. 233 242 278 377 472 488. Accusativus ὑμᾶς Pr. 1074 1076. Sept. 10 181. Pers. 161 527. Ag. 857. Ch. 150. Eum. 116 410 614 643. Suppl. 289 339 414 909 996. Accusativus ὑμε, quo epici et lyrici poetae utuntur, unum est exemplum in trimetro Eum. 620 βουλὴ πιφαύσκω δ' ὑμῖν ἐπισπένθαι πατρός, ut unum est apud Sophoclem in cantico Ant. 846.

[Vocabula cum σύν composita et ipsa haec praepositio, quum in codicibus poetarum scenarum modo sic modo per E scripta sint, metro vel alterutram scripturam postulante, vel utramque ferente, nos haec omnia sub littera s exhibemus.]

συγγενής cognatus. Pr. 14 συγγενὴ θεόν. 855 φεύγουσα συγγενὴ γάμον ἀνεψιών. Ch. 199 Συγγενὴς ὦν. || congenitus, innatus. Ag. 832 παῦροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστί συγγενὲς τότε. Eum. [694 φόβος τε συγγενὴς τὸ μάδικεῖν σχήσει.] || τὸ συγγενὲς cognatio. Pr. 39 τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμιλία. 289 τότε τε γὰρ με, δοκῶ, Συγγενὲς οὕτως ἀσαναγκάζει.

συγγηράσκω consenesco. Ch. 908 ἐγὼ σ' ἔθρεψα, σύν δὲ γηράναι ἑλάνω, per tmesin dictum pro συγγηράναι. In M νῦν δέ, quod correctit Auratus. Est autem γηράναι (γηράναι M) infinitivus aoristi tanquam ab γήρημι, quod notavit scholiasta verbis ἀπὸ τοῦ γήρημι. Rectus autem accentus est γηράναι, non γηράναι, de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 609.

συγγίγνομαι adsum, auxilior. Ch. 245 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη σύν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοίτο σοι (sic Stanleius pro μοι). 456 Συγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. Per tmesin 460 εὖν δὲ γενοῦ πρός ἑθρούς.

συγγιγνώσκω veniam do. Suppl. 215 XO. εἰδὼς ἂν αἶσαν (Apollo) τήνδε συγγιγνοῖς βροτοῖς, cui Danaus respondet 216 συγγιγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταῖη πρόφρων, ubi notandus formae mediae usus. Ceterum loco priore in M est εὐγνώη (quod in συγγνώη mutaverat Robertellus, rectam formam συγγιγνοῖς restituit Lobeckius ad Phryn. p. 347) altero σύγγοιτο, v super γ addito et in marg. ab διορθωτῇ συγγένοιτο. Recte συγγιγνοῖτο Victorius.

σύτγγονος cognatus. Sept. 1034 συγγόνων φρενί. Ag. 1190 συγγόνων Ἐρινύων. || innatus, consuetus. Ag. 884 σύτγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.

συγκαθέλκω una cum aliis deorsum traho. Sept. 614 οὗτος δ' ὁ μάντις — σῶφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνὴρ — ἀνοσίσοισι συμμιγείς συγκαθελκυσθήσεται.

συγκαθεύδω condormio, una dormio. Ch. 906 τοῦτ' ἄνωστα συγκαθεύδε.

συγκαθίστημι una constituo, una cum aliquo aliquid erigo. Pr. 305 τόνδε τὸν Διὸς φίλον, τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα.

συγκαλέω *convoco, congrego*. Participium futuri Suppl. 517 λαός συγκαλῶν ἐγχωρίους.

συγκαλυπτέος *cooperiendus, celandus*. Pr. 523 (λόγος) συγκαλυπτέος ὅσον μάλιστα.

συγκαλυπτὸς *opertus, contactus*. Pr. 496 κνίσθη τε κῶλα συγκαλυπτά.

συγκάμνω *condoleo*. Pr. 414 σοὶς πῆμασι συγκάμνουσι θνητοί. 1059 ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύνας συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε.

συγκαταβαίνω *simul descendo*. Ch. 727 νῶν γὰρ ἀκμάζει Πειθῶ δολίαν συγκαταβῆναι, quod schol. exp. συνάρασθαι πρὸς τὴν ὁδόν. || *convenio, consentio*. Eum. 1046 Ζεὺς — οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα.

[συγκαταρτίζω *adapto*. Sept. 374 σπουδὴ δέ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi sensus postulat σπουδὴ δέ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220. Weilius coniecit τοῦδ' εὖ καταρτίζει πόδα.]

συγκεράννυμι *commisceo*. Ch. 744 ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη δύσοιστα, ubi schol. ἡ κρουργία τῶν Θυέστου παίδων καὶ ὁ Ἀγαμέμνωνος.

συγκλινῆς *inclinatus*. Fr. 79 τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι (Ξίφος addit Hermannus, cuius vide annotationem).

συγκοιμάσθαι *concubo*. Ag. 1258 δίπους λέαινα συγκοιμημένη λύκῳ.

[σύγκοινος. V. σύγκωμος.]

συγκόλλως *congruenter, convenienter*. Ch. 542 κρίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. Suppl. 310 καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.

σύγκωμος *festi s. pompae socius*. Fr. 392 μίεθραν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσω. Sic Porsonus pro σύγκοινον, quod nusquam alibi legitur.

συγχαίρω *cum aliis laetor*. Ag. 793 συγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς.

σύγχορτος *confinis*. Suppl. 5 χθόνα σύγχορτον Συρία.

συγχώννυμι *confundo*. Pr. 1049 κῶμα δέ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. Per συγκαλύσειεν exp. schol.

σύδην *inpetuose*. Pers. 480 σύδην κατ' οὐρον οὐκ εὐκοσμον αἰρονται φυγὴν. Per ταχέως καὶ ὁρμητικῶς exp. Hesychius.

Σύννεσις *Syennesis, dux Cilicum*. Pers. 326. ubi σύννεσις in M, quod correctum ex apographis. Memoratur etiam ab aliis: v. Thes. vol. 7 p. 1008.

συζυγέω *coniunctus sum*. Fr. 311 α ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δική.

σύζυγος *conjugalis*. Ch. 599 Εὐζύγους δ' ὁμαλίας — ἔρωσ παρανικῶ.

σὺζωμα *cingulum*. Suppl. 462 μηχανὴ συζωμάτων, quae ζῶνας dixerat v. 457.

σὺλάω *rapio, adimo*. Pr. 83 θεῶν γέρα σὺλῶν. || *spoliator*. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέθη ἡδούντο σὺλῶν. Passivum σὺλαομαι *privo*. Pr. 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκήπτρα σὺληθήσεται;

σὺλήτωρ *spoliator*. Suppl. 927 οὐ γὰρ Ξενοῦμαι τοὺς θεῶν σὺλήτορας.

σὺλλαβὴ *vinculum*. Suppl. 457 ἔχω στρόφους ζῶνας τε, σὺλλαβάς πέπλων. || *syllaba*. Sept. 468 βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν σὺλλαβαῖς. σὺλλαβάνω *adiuvo*. Ch. 812 Εὐλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας.

σὺλλήβδην *comprehensim, summatim*. Pr. 505 βραχεὶ δὲ μῦθῳ πάντα σὺλλήβδην μάθε.

σὺλλήπτωρ *adiutor, socius*. Ag. 1508 πατρόθεν δὲ σὺλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἄλᾳστωρ.

σὺλλογὴ *collectio*. Sept. 666 ἐν γενείου Εὐλογῇ (σ super E in M a m. pr.) τριχώματος, ubi schol. οὐ γὰρ ἀθρόως φύεται, ἀλλὰ σὺλλέγεται κατ' ὀλίγον.

σὺλλύω *una deversor*. Ch. 294 δέχεσθαι δ' οὔτε σὺλλύειν τινά, ubi δ' addidit Elmsleins. σὺλλύειν pro συγκαταλύειν *una deversari* dixit Aeschylus, quod intellexit scholiasta, qui per συγκαταλύειν, συνοικεῖν explicuit. Nam sic Bothius recte correxit pro συγκλύειν, quod est in M.

συμβαίνω *congruo*. Ch. 210 πένναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετροῦμεναι ἐς ταῦτο συμβαίνουσι τοῖς ἐοῖσι στίβοις. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαῖναι τάδε. || *contingo, accido*. Pers. 802 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ.

συμβάλλω *comprobo, claudio*. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνω. 1294 ὡς ἀσφάδαστος — ὅμα συμβάλω τὸδε. || *congruor*. Ch. 461 Ἄρης Ἀρεὶ συμβαλεῖ (sic Panwius pro συμβάλλει). 677 ἀγνώως πρὸς ἀγνώτ' εἶπε συμβάλων ἀνήρ. || συμβάλλομαι *confero, contri- buo*. 1012 φόνου δὲ κηκίς εὖν χρόνῳ συμβάλλεται πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικιλύματος.

συμβολέω *occurro, obvius fio*. Sept. 352 Εὐμβολεὶ φέρων φέροντι. De loco Suppl. 502 v. s. v. σύμβολος.

σύμβολη *congressus*. Pers. 350 ἀρχὴ δὲ ναοὶ σύμβολῃς τίς ἦν; Fr. 171 ἔνθα σύμβολας τριῶν κελεύθων Ποτνιαδῶν ἡμείβομεν.

σύμβολον *signum*. Ag. 8 φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 315 τέκμαρ τοιοῦτον Εὐμβολὸν τέ σοι λέγω || *omen quod occurrit*. Ag. 144 (Ἄρτεμις) τερπνὰ Εὐμβόλα κράναι.

σύμβολος *portentū occurrit*. Pr. 487 ἐνοδίους τε συμβόλους γαμφωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν.

σύμβολος *obvius*. Suppl. 502 καὶ συμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεῶν. Per συντυγχάνουσι exp. scholiasta, qui fortasse legerat Εὐμβολοῦσιν, quod recte restituit Valckenarius.

σύμβουλος *deliberationis socius, sator*. Pers. 170 σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθε. 175 εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβόλους καλεῖς. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. Eum. 712 βαρεῖαν τήνδ' ὀμιλίαν χθονὸς Εὐμβουλὸς εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.

συμμαχέω *pugnae socius sum, adiutor adsum*. Pers. 793 τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;

συμμαχία *belli societas*. Ag. 213 Συμμαχίας ἀμαρτῶν.

σύμμαχος *pugnae s. belli socius, adiutor*. Pr. 221 κευθμὴν καλύπτει τὸν παλαιγενὴ Κρόνον αὐτοῖσι συμμαχίῃ. Sept. 266 εὐχου τὰ κρείσσω, συμμαχούς εἶναι θεούς. [586 πατρίς τε γαῖα — πῶς σοι σύμμαχος γένησεται;] Pers. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ Εὐμμαχος κείνοις πέλει. 733 οἶαν ἀρ' ἤβην Εὐμαχῶν ἀπώλεσε. Ch. 2 σωτήρ γενοῦ μοι Εὐμμαχός τ' αἰτούμεν. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. 497 Δίκην ἱαλλε σύμμαχον φίλοις. Eum. 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 671 ὅπως — τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον. 773 συμμαχῶ δορί. Suppl. 342 ἄλλ' ἡ Δίκη γε Εὐμαχῶν ὑπερστατεῖ. 396 Εὐμμαχον δ' ἐλόμενος Δίκαν.

σύμμετρος *congruens*. Ch. 230 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς | σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ, ubi συμμετροῦμενον κάρᾳ probabilis est O. Hensii [Kritische Blätter

1 p. 44) coniectura. Eum. 531 Εὐμμετρον δ' ἔτος λέγω. || *contemporaneus*. Ch. 611 δαλὸν ἤλικα, — σύμμετρον τε διαίβιον.

συμμιγής *commixtus, coniunctus, cohaerens*. Sept. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγείς κακοῖς.

συμμίγνυμι *commisceo*. Ag. 648 πῶς κενὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Sept. 611 ἀνοσίοισι συμμιγείς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι.

συμπαραστατέω *assisto, adiutor adsto*. Pr. 218 ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.

σύμπας *cunctus*. Fr. 281, 3 Εὐμπαντὰ τ' εἰπάν.

συμπέμπω *simul mitto, comitem mitto*. Suppl. 493 ὁπάοντας δὲ φράστορας τ' ἐγχωρίων Εὐμπεμνον.

συμπενθέω *condoleo*. Ch. 199 εἶχε συμπενθεῖν ἔμοι ἄγαλα τὺμβου* τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. συμπίπτω *accido*. Eum. 336 τοῖσιν αὐτοῦργίαι Εὐμπέσωσιν μάταιοι. Sic Turnebus pro Εὐμπας ὡσιν, quod est in M in duo vocabula divisiu.

συμπίτνω *collidor*. Pr. 432 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων Εὐμπίτνων (Εὐμπίτνων duplici accentu M), στένει βυθός. || *simul incido, concurro*. Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἔν συμπίτνουσιν ἱεροί, ubi συμπίτνουσιν pr. M, ab alia manu antiqua in συμπίττουσιν mutatum.

συμπλουτίζω *simul ditto*. Improprie Ag. 586 per imesin δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλειν εἰκός μάλιστα, σύν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, quod Triclinius exp. ἤγουν μεταδιδόναι μοι τοῦ τοιοῦτου, ἦτοι τῆς χαρᾶς. Alterum huius verbi exemplum est apud Pseudo-Chrysost. Serm. 89 vol. 7 p. 519, 35 καὶ τοῦ σωτήρος τὸν τόκον ἐπλούτησε καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι.

συμπνέω *conspiro*. Ag. 186 ἐμπαίσις τυχαῖσι συμπνέων.

[συμπολίτης. Sept. 605 Συμπολίταις male apogr. nonnulla pro Εὐν πολίταις.]

συμπονέω *condoleo*. Pr. 274 συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι.

συμπράσσω *in alicuius utilitatem facio*. Pr. 295 σήμαιν' ὅ τι χρὴ σοὶ συμπράσσειν. Sic Bruncius pro συμπράττειν.

συμπρεπής *conveniens*. * [Sept. 13 in versu interpolatoris ὤραν ἔχονθ' ἔκαστον ᾧ ἴτι συμπρεπές.] Suppl. 458 τύχαν γυναικῶν ταῦτα συμπρεπὴ πέλει. Verba corrupta. τύχαν recte in τάχ' ἂν mutavit Markscheffelius, γυναικῶν in γυναικί Hermannus. Suppl. 752 καλὸς γ' ἂν ἦν Εὐμφέροι ταῦτα. || συμφέρομαι *congregior*. Sept. 636 σοι συμφέρεσθαι. || *convenio*. Suppl. 243 μόνον τὸδ' Ἑλλάς χθὼν συνοίσεται στόχῳ, quod per συμφωνήσῃ exp. schol.

σύμφημι *assentio*. Pr. 40 σύμφημι. σύμφθογγος *consonans, concinens*. Ag. 1187 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐπὸτ' ἐκλείπει χορὸς συμφθογγος (Εὐμφθογγος Triclinius), οὐκ εὐφωος. συμφορά *eventus*. De laeto eventu Ag. 24 τῆσδε συμφορᾶς χάριν. Ch. 1061 ἄλλ' εὐτυχοῖς,

καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς. Eum. 1031 ὅπως ἂν εὐφρων ἦδ' ὁμίλια χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπη. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν. 1020 μετοικίαν δ' ἔμην εὐσεβοῦντες οὐτὶ μέμψεσθε συμφορὰς βίου. || *Frequentius de tristi eventu s. calamitate dicitur*. Pr. 391 ἡ σὴ, Προμηθεύ, συμφορὰ διδάσκαλος. 758 τήνδ' ἰδοῦσα συμφορὰν. 974 ἡ κάμει γὰρ τι συμφορὰς (sic ex apogr. pro συμφοραῖς) ἐπαιτῇ; Sept. 5 εἰ δ' αὐθ', ὅ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι. Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ. 439 λέξον τίν' αὐ φῆς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἔλθειν κακῶν. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. 445 οἱ γὰρ τάλαινα συμφορὰς κακῆς. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροισθε συμφορὰν στένειν πάρα. 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει. 1044 βαρεῖά γ' ἄδε συμφορὰ. Ag. 18 οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 325 τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορὰς διπλῆς. 572 καὶ πολλὰ χθαίρειν συμφοραῖς (συμφορὰς Blomfeldus) καταξιώ. Ch. 12 ποῖα Εὐμφορᾷ προσεικάσω; 31 οἴκων ἀγέλαστοις Εὐμφοραῖς πεπληγμένων. 718 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορὰς πέρι. 931 στένωνμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν. Eum. 437 λέξας δὲ χῶραν καὶ γένος καὶ Εὐμφορὰς τὰς σὰς. 599 Εὐμφορᾷ τετρημένος.

σύμφρων *conspirans, unanimis*. Ag. 110 Ἑλλάδος ἦβας Εὐμφρονε ταγῷ. Sic emendavi pro Εὐμφρονα ταγάν. Ch. 802 κλύετε, σύμφρονες θεοί.

σύμφυτος *cum aliquo natus*. Ag. 107 ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. || *cognatus*. 153 νεικέων τέκτονα σύμφυτον.

σύν vel Εὐν. *Grammaticorum veterum de utriusque formae usu praecepta collecta sunt in Thesouro vol. 7 p. 1165 1166, quibuscum si codicum quantumvis inter utramque fluctuans scriptura comparetur, tantum intelligere videtur, Atticos veteres Εὐν (quod in inscriptionibus interdum XCYN scriptum est) potius dixisse quam σύν, postero vero tempore hanc scripturam ita in desuetudinem venisse ut iam apud Xenophontem nulla eius exempla reperiantur, nisi quod uno alteroque loco in libris deterioribus illata est ab librariis, quemadmodum in Herodoti, quem certissimum est sola usum esse forma σύν, codicibus quibusdam deterioribus saepe Εὐν scriptum idemque aliis scriptoribus multis, qui sola usi sunt forma σύν, illatum est: de quo dixit L. Dindorfius in Praef. ad Xenoph. Anab. p. VIII ed. Oxon. Poetae scenici vero utraque forma usi sunt, ut versus plurimi docent quorum metrum vel σύν vel Εὐν postulat, etsi rara sunt exempla quae Εὐν postulent (tria apud Aeschylum, Pr. 521 ὁ Εὐναμπέχεις. Sept. 839 ἄδε Εὐναυλία. Ag. 144 τερπνὰ Εὐμβολα), plurima, quae σύν postulent, in trium tragicorum fabulis. Quare igitur ultra forma centenis aliis versibus tribuenda sit quorum metrum utramque fert: in quibus tanta est codicum inconstantia nec raro inter ipsos dissensio ut collectis exemplis omnibus nihil aliud conficiatur quam librariorum temere, et interdum adeo cum metri vitio, modo σύν modo Εὐν scripsisse, nisi quod, ut Ellendtius observavit, in initio senarii apud Sophoclem in codice Mediceo prope constanter Εὐν reperitur, et simplex quidem Εὐν El. 273 966 1122 1168. Tr.*

257 563. Ai. 499 833 1125. Ph. 268 920 1251 1335. OR. 55. OC. 282 334 1306, in compositis vero ἔγγιοναν Ant. 66. ἑλλάβετον Ph. 1003. ἔμπας 1243. ἔμπαντες OC. 1646. ἔμπλουαν Ant. 541. ἔμφημι El. 1257. Ai. 278. Ph. 1310. OR. 553 642. ἑνηντίαζον 804. ἑναιμιον Ai. 127. Ant. 659. ἑναπτετον El. 21. ἑναρπάσειαν Ai. 840. ἑναρπάσας OC. 819. ἑναιμι El. 264 276 161. ἑνεστι Tr. 199. ἑνών El. 1359. ἑνηγορεῖς Tr. 874. ἑνηδομαι OC. 1398. ἑνηθήματα Tr. 158. ἑνοικος El. 785 818 et apud Aeschylum simplex ἑν Pers. 777. Ch. 460 1035. Eum. 457 945 1024, in compositis vero Pr. 685. Sept. 188 352 354 510. Pers. 177. Ag. 213 650 1208. Ch. 31 460 599 812 978. Eum. 509 520 531 712. Suppl. 65 467 493. Contra σύν Ag. 1221 1549. Ch. 148. Suppl. 22 975 et in compositis σύμφθογος Ag. 1107 (ubi Triclinius σύμφθογος) συνεξελάνει 1606. σύνοιδα Ch. 217 et apud Sophoclem σύν OC. 1257. OR. 146 σύν (apogr. ἑν) τῷ θεῷ. et in compositis σύγκαμνε El. 987, ubi apographa nonnulla ἑύγκαμνε, et σύγγνωτε fr. 609 (apud Stobaeum 74, 16). In reliquis vero trimetri pedibus modo σύν modo ἑν scripserunt librarii. Quorum qui imitari nollent temeritatem alii alias excogitarunt regulas, quibus utriusque formae usus adstrictus fuerit. Ac Porsonus quidem σύν non ferendum esse iudicabat nisi ubi ab metro postularetur, Elmsleius vero (in Praef. ad Soph. Oed. R. p. XII) post breves vocales, nisi ubi producendae propter metrum essent, σύν, post longas ἑν probabat. Novissime denique Herwerdenus in Praef. ad Sophoclis Oed. R. p. VII collectis ex codice Mediceo utriusque scripturae exemplis has proposuit regulas, quarum ad normam locos non paucos Sophoclis ipse corripuit et ceterorum quoque tragicorum, quos easdem regulas secutos esse verisimile sit, corrigendos esse censuit: "σύν ponitur ante consonantem, ἑν ante vocalem. extra compositionem pariter et in compositione, velut συγγνώμη, σύγγονος, συγκαθαριόζειν, συγκαταίειν, sed ἑνῶδειν, ἑνάλειν, ἑναπτεῖν, ἑναίρειν. Exceptio 1. Initio versus etiam ante consonantem locus est potius formae ἑν. Exceptio 2. Euphoniae causa, et post litteram ξ et ubi sequens syllaba terminatur litteris ξ, κ aut ξ, etiam ante vocalem locus est formae ἑν." Quarum regularum quum nec ratio probabilis afferri possit neque ulla apud Aristophanem ceterosque scriptores Atticos indicia reperiantur, nemo facile sibi persuadebit formam Atticam ἑν e locis plurimis tragicorum expellendam esse, ut regulis illis satisfiat. Quamobrem mihi probabilior videtur Porsoni sententia, etsi finibus paulo arctioribus circumscribenda. Nam ut tragici in quinto pede trimetri praecedente syllaba finali brevi, vel quae ei par habetur voce enclitica brevi (ut γραμμάτων τε συμβόλους ar. Aesch. Prom. 460 et ἐνοδίους τε συμβόλους 487. Eum. 291 τε σύμμαχου) necessario σύν, non ἑν, scribere debuerunt, velut apud Aeschylum Pr. 758 ἰδοῦσα συμφορὰν. Sept. [13 φ' ὅτι συμπεριτέξ.] 611 ἀνοσίσοις συμμιγείς. Pers. 291 ἦδε συμφορὰ. 793 δέ συμμαχεῖ. Ag. 8 τὸ σύμβολον. 585 δέ συντόμως. 884 ὥστε σύγγονον. Fr. 171 ἑνθα συμβολάς. et apud Sophoclem OR. 135 κάμει σύμμαχον. 710 τῷδε συντομα. 810 ἀλλὰ συντόμως. 1113 τάνδρι σύμμετρος (ubi in L est ἑυμέτρος), ne contra legem peccarent in hac sede versus ab tragicis

observatam, de qua dixi in Prolegomenis ad Poetas scenicos p. 37, ita verisimile est eosdem post caesuram πενθημιμερῇ, ubi syllaba quinta brevis esset, σύν dicere maluisse quam ἑν, quod syllabam praecedentem produceret: etsi contra hanc quoque regulam libri interdum peccant, ut apud Sophoclem OR. 84 τάχ' εἰσόμεσθα· ἑυμέτρος γὰρ ψρ κλύειν. Ph. 675 νοσοῦν ποθεῖ σε ἑυμπαραστάτην λαβεῖν. et in duarum personarum verbis OC. 46 τί δ' ἐστί τοῦτο; Ol. ἑυμορῶς ἑνῶν· ἑμῆς. et apud Aeschylum duobus locis, Pers. 528 πιστοῖσι πιστά ἑυμφέρειν βουλευμάτα, et Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε ἑυμάχων ὑπερστατεῖ, ubi haud dubie συμφέρει et συμάχων scribendum, ut in aliis omnibus huiusmodi locis σύν et simplex et in compositis, non ἑν, scribitur: v. Pr. 496 971. Pers. 350 445 471 846. Ag. 629 1184. Ch. 19 497 906. Eum. 415 610 694. Suppl. 342 437. Hanc autem legem si tragici observarunt, probabile est eosdem dipodias trochaicas in syllabam brevem exeuntes puras servare quam illato ἑν spondeo terminare maluisse. De euphonia vero res valde incerta est. Nam etsi non improbable est Sophoclem Ph. 122 ἀπαξ συνήνεσα scribere maluisse quam ἀπαξ ἑνηνεσα, nec veteres ἑυγείων ἑυγέινιτεύω ἑυγέξω ἑυγέηραινω ἑυγέυρω ἑυγέω, si his aut aliis huiusmodi verbis usi essent, dicturi fuisse videntur, tamen non sequitur ἑν alienum ab iis esse locis habitum ubi littera asperior in syllaba proxima rediret, ut σύν ἐξόψω in OC. 1288, aut duo vocabula cum hac praepositione composita se exciperent, ut ἑυμορῶς ἑνῶν· ἑμῆς ar. Soph. OC. 46 in codice scriptum est, nisi hic συμφορῶς scribendum propter rationem modo memoratam. Nec litterae ξ et ζ impedivisse videntur quominus ἑν praeferreretur, ut ἑζυγος legitur apud Aeschylum Ch. 599 et aliquoties apud Euripidem, (sed σύζωματα ar. Aesch. Suppl. 462,) εἰνεῖν ἑζυζωάμενος ar. Arist. Lys. 536, licet eadem alibi per o scripta sint, ut σύζωσον apud Arist. Thesm. 255, cui ἑζυζωσον restitui.

Haec scripsi in Lexico Sophocleo p. 457 458, nunc novis aucta additamentis proposui.

De usu praepositionum μετά et σύν egregiam dissertationem scripsit T. Mommsenus in Programmatae Gymnasii Francofurtani a/M. anno 1874 edito, quo ostendit apud scriptores antiquiores σύν multo frequentius esse quam μετά. Apud Aeschylum praepositionis μετά cum genitivo constructae exempla sunt octo, σύν sexaginta septem, Sophoclem 23 et 91, Euripidem 101 et 197, contra apud Aristophanem μετά 85 et σύν 22, apud Thucydidem 400 et 37, Platonem 586, et 37, Demosthenem 346 et 12 (15), Aristotelem 300 et 8. Ab aetatis suae usu discessit Xenophon, qui μετά cum genitivo dixit locis 275, sed σύν locis 556.

σύν cum, una cum, praepositio quae cum dativo constituit communionem et consortium indicans una versantium et coniunctorum.

1. σύν cum dativo personae vel animalium Sept. 263 σύν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 282 ἔξ ἐμοὶ σύν ἐβδόμῳ. 450 Ἀρτέμιδος εὐνοῖται σύν τ' ἄλλοις θεοῖς. 604 ὅλῳλεν ἀνδρῶν σύν θεοπτύστω γένει. 605 ἑν πολίταις ἀνδράσιν. [675 ἐχθρόν σύν ἐχθρῷ στήσσομαι.] 764 δέδοικα δέ σύν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 128 σμήνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελίσσαν σύν ὀρχάμω στρατοῦ. 777 ἑν ἀνδράσιν φιλοισιν. 780 κάπεστράτευσα

πολλά σύν πολλῶν στρατῶ. Ag. 619 ἥκει σύν ὕμιν. 913 θήσει δικαίως σύν θεοῖς εἰμαρμένα. 916 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σύν θεοῖς, ἀναξ, ἔχειν. Ch. 148 σύν θεοῖσι καὶ Γῇ καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη τὴν τῶ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. 561 ἦξε σύν ἀνδρὶ τῷδε. 768 εἰ εὖν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβίῃ. 1022 ὥσπερ εὖν ἵπποις ἡνιοστροφῷ δρόμῳ ἐξωτέρῳ. Eum. 457 εὖν ὦ ('Αγαμέμνονι· σὺ Τροίαν ἀπολιν Ἰλίου πόλιν ἐθήκας. 1024 εὖν προσπόλοισιν. Suppl. 176 εὖν φρονούντι δ' ἦκετε πιστῶ γέροντι. 183 εὖν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχύμασιν. 745 μελαγχίμῳ σύν στρατῶ. 954 σύν φίλαις ὁπάσοι στεῖχεται. 1036 Διὸς ἀγίστα σύν Ἡρᾷ. Fr. 40 σύν κόροις τε καὶ κόραις.

2. σύν cum dativo rei, imprimis de rebus corpus tangentibus, velut veste, armis, vel iis quae gestantur manibus, et in formulis loquendi quae, ut σύν τάχει, σύν τύχῃ, σύν δίκῃ, σύν χρόνῳ, adverbiorum significationem habent. Sept. 31 σοῦσθε σύν παντευχίᾳ. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ εὖν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἦζειν κεραυνόν. [472 πέμποιμ' ἂν ἦδη τόνδε, σύν τύχῃ δέ τῳ.] 487 εὖν (εὖμ pr. M) βοή παρίσταται. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σύν φοίτῳ φρενῶν. Pers. 202 σύν θυηπόλῳ χερὶ βῶμῶν προσέστην. 470 ἦσ' ἀκόσμῳ εὖν φύγῃ. Ag. 111 πέμπε σύν δορί καὶ χερὶ πρᾶκτωρ θούριος ὄρνις. 165 τοιάδε Κάλχας εὖν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλιξε. 456 βυρεία δ' ἄσπῳ φάτις σύν κότῳ. 656 κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ σύν Ζύλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. 778 τὰ χρυσόπαστα δ' ἐδεύλα σύν πῖνῳ χέρῳ. [946 σύν τοιοδὲ male Triclinius pro καὶ τοιοδὲ.] 1221 σύν ἐντέροις τε σπλάγχνα — πρέπουσ' ἔχοντες. 1351 πραγμ' ἐλέγχειν σύν νεορρῶτῳ εἴφει. 1549 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ σύν δάκρυσιν ἰάπτων — πονήσῃ; 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης σύν (εὖν Triclinius) ἀληθείᾳ χρησάμην. Ch. 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν προπομπὸς οὐχέχειρ σύν κόπῳ. 138 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σύν τύχῃ τινὶ κατεύχομαι. 1012 φόνου δὲ κηκίς εὖν χρόνῳ ευμβάλλεται. 1035 εὖν τῷδε θαλλῶ καὶ στέφει προσίζομαι. Eum. 610 εἰ σφε σύν δίκῃ κατέκτανον. 945 μῆλ' α τ' εὐθεοῦντα γὰ εὖν διπλοῖσιν ἐμβρούϊς τρέφοι. Suppl. 22 σύν τοιοδ' ἰκετὺν ἐχειριδίσι ἐριστέπτοισι κλάδοισιν. 33 ἐσμὸν ὕβριστήν — εὖν ὄψ' ταχυήρει πέμψατε πόντονδε. 87 μελαίμῃ εὖν τύχῃ. 120 131 πολλὰκι δ' ἐμπίτνω εὖν λακίδι λίνοισιν. 136 ἀχείματόν μ' ἐπέμπε σύν πνοαῖς φίλαις. Sic Porsonus pro συμπνοαῖς, i. e. σὺμ πνοαῖς, quae vetus est orthographia, saepe servata in codicibus veteribus, ut Sept. 487 εὖμ βοή M a m. pr., in εὖν mutatum ab sec. Porro Sept. 661 σὺμ φοίτῳ et συμβασί λεῦσι 764. Suppl. 158 ἰεόμεσθα σύν κλάδοις. 187 ψμῇ εὖν ὀργῇ. 610 κάρρυσιάστους εὖν τ' ἀσουλᾷ βροτῶν. 614 ὅτιμον εἶναι εὖν φυγῇ δημηλῶτῳ. 845 δεσποσίῳ εὖν ὕβρει. 975 εὖν τ' ευκλείᾳ καὶ ἀμνητίῳ βάξει — τάσσεσθε. 1072 εὖν ευχαῖς ἐκαὶς ἀμνησίῳ. Ag. 1378 ἦθε, σύν χρόνῳ γε μὴν. Eum. 555 βιαίως εὖν χρόνῳ καθήρσιν.

3. σύν dativo instrumentali additum ubi omitti poterat, sed additum invandi significationem habet. Sept. 876 πατρῴους δόμους ἐλόντες μέλεσι σύν ἀνκᾷ. 885 τὶ δὴ (sic Lachmannus pro ἡδὴ) διήλλαχθε σύν σιδήρῳ; Pers. 755 πούτουν ἐκτίσσω σύν αἰχμῇ. 775 τὸν δὲ σύν δόλῳ Ἀρταφρένῃς ἐκτείνειν. Ch. 782 γένοιτο δ' ὥς ἀρίστα σύν Θέων δόσει.

4. De dativo αὐτοῖς, intellecto σύν, cum ipsis significante supra diximus p. 52 a.

5. σύν in tmesi. Ag. 581 σύν δὲ πλουτίζειν ἐμέ. Ch. 460 εὖν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθροῦς.

συνάγω *conduco*, i. e. *consocio*. Sept. 508 de rugnantibus inter se Ἑρμῆς δ' εὐλόγως συνῆγαγεν, i. e. *Mercurius alterum cum altero* (Hippomedontem cum Hyperbio) *apte et convenienter composuit*, ut explicuit Schwartzius. 756 de conubio Oedipi et Iocastae παράνοια συνάγε νομφίους φρενῶλεις, ubi συνάγε Blomfieldus, σύναγε pr. M, superscripto a m. recentiore ἀγ, quo συνάγαγε significatur.

συναίνέω *comprobo, assentior*. Ag. 484 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν εὐναίνεσαι. 1208 εὐναίνεσσα Λοξίαν ἐφνευσάμην.

συναίρωμαι *simul suscipio, iungo*. Pr. 650 συναίρεσθαι Κύπριν θελεῖ, quod schol. vetus expr. συνουσιάζει, Byzantinus per συμβοηθῆσαι, ὑποურγῆσαι εἰς μίξιν καὶ συνελθεῖν.

συναίτιος *culpaē particeps*. Ag. 1116 ἡ εὐναίτια φόνου. Exempla formae femininae in Thes. vol. 7 p. 1192 sunt allata ex Platone, apud quem aliquoties εὐναίτιος καὶ εὐναίτια in eadem repertiuntur periodo.

συναλαγέω *condoleo*. Pr. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἰσθί, συναλγῶ.

συναλλάσσω *consocio, coniungo*. Sept. 597 φεῦ τοῦ συναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δικαίον ἀνδρα τοιοῖς δυσσεβεστέροις.

συναμπέχω *occultum teneo*. Pr 521 ἡ ποῦ τι σεμνόν ἐστίν δ' εὐναμπέχεις. Schol. ἐν σαυτῷ κρύπτεις.

συνανύτω *simul efficio, simul ad finem pervenio*. Ag. 1123 σταγῶν, ἄτε καιρία (sic correxi pro καὶ δορία) πτώσιμος εὐνανύτει (εὐνανυτεῖ M) βίου δύντος αὐταῖς. ubi schol. συμπληροῦται τοῦ βίου δύντος ταῖς αὐταῖς σου, τοῦ (τοῦ addidit Hermannus) μηκτι ὁρῶντος ταῖς αὐταῖς σου.

συνάπτω *consecro*. Pers. 336 ὥστ' ἀξιώσαι Περσικῶ στρατεύματι μάχην εὐνάμην. Frequens apud tragicos aliosque locutio, quorum exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1235 || *comprobo*. Ag. 1609 πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας, || *coniungo, confinis sum*. Pers. 886 Τήνῳ τε συνάπτουσι Ἄνδρος ἀρχιγείτων. Alia exempla multa v. in Thes. vol. 7 p. 1236. || Forma media συνάπτομαι *manum simul admoveo, opitulator, adiuro*. Pers. 742 χῶ θεὸς συνάπτεται 724 γνῶμης δὲ ποῦ τις δαιμόνων εὐνήψατο.

συναρμόζω *concino, coniungo, aptum reddo*. Eum. 495 πάντας ἡδὴ τὸδ' ἔργον ευχερεία συναρμόσει βροτοῖς.

συναρπάζω *corripio*. Pers. 195 καὶ χερσὶν ἐντὶ δίφρῳ διασπαράσσει καὶ εὐναρπάζει βίᾳ.

συνασχάλλω *condoleo, simul moereo*. Pr. 161 τίς οὐ εὐνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; 243 σοῖσιν οὐ εὐνασχαλᾷ μῶχοις. Formae epicae ἀσχαλῶ unum est apud tragicos exemplum Eur. Iph. A. 920, ubi in fine trimetri τοῖς κακοῖσι τ' ἀσχαλῶν, si hi versus scripti sunt ab Euripide. Recte igitur Promethei versibus 161 243 εὐνασχαλεῖ restituisse videtur L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 2320 et ib. v. 754 cum Herwerdeno ἀσχαλεῖ pro ἀσχαλᾷ. 303 ἡ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφίξει καὶ συνασχαλοῦν κακοῖς, quod non praesentis, sed futuri participium esse praecedens θεωρήσων docet.

συναυλία *consonantia*. Proprie de tibiaryum concentu dicitur. Hesychius εὐναυλίαν: πᾶν πρᾶ-

γμα δισδόν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλή-
σιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, Ξυναυλία λέγεται.
Improprie de conflictu duorum fratrum in μονο-
μαχίᾳ dictum est Sept. 839 ἡ δύσσορσις ἀδε Ξυν-
αυλία δορός. Schol. δυσοιώνιστος γέγονεν αὐ-
τοῖς ἡ συμφορά τῆς μάχης, ἐπὶ κακῇ συνήλθον
εἰς μάχην.

συνδαίτωρ *conuiva*. Eum. 351 οὐδὲ τις ἐστὶ
συνδαίτωρ μετὰ κοινοῦ.

συνδικέω *causam alterius defendo, patrocini-
por*. Eum. 579 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον — καὶ
Ξυνδικήσων αὐτός.

συνδικός *causae patronus*. Eum. 761 μητρός
τάσδε συνδικούς ὁρῶν. Suppl. 726 ἐγὼ δ' ἄρω-
γούς Ξυνδικούς θ' ἤξε λαβῶν.

συνδικῶς *communiter, una cum*. Ag. 1601
λάκτισμα δείπνου Ξυνδικῶς τιθεὶς ἀρᾶ. Simili-
ter σύνδικος *communis* est ap. Pindarum: v.
Thes. vol. 7 p. 1276.

συνδρόμῳ *eadem via, congruenter*. Ag. 1184
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμῳ ἴχνος κακῶν βίηλα-
τούση. Huius adverbii alterum exemplum est ap.
Ps.-Aristot. H. A. 10, 5 τὰ πρὸς ἀλλήλους μὴ
συνδρόμῳ ἔχειν.

συνεδρία *consociatio*. Pr. 492 de avibus πρὸς
ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνε-
δρία. Per ὁμόνοιαι exp. schol.

συνειδέσθαι. V. σύνοιδα.

σύνειμι *adsum, adiuvō*. Sept. 671 ἡ δὴτ' ἄν
εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη Ξυνούσα φωτὶ
παντόλμῳ φρένας. || *una sum, consuesco*. Pers.
177 πολλοῖς μὲν αἰ νυκτέροις ὄνειρασιν Ξύνειμι,
i. e. somnio, ut λιμῶ. νόσῳ, κακοῖς συνεῖναι
et alia huiusmodi dicuntur, de quibus v. Thes.
vol. 7 p. 1294.

συνεῖσβαίνω *una cum aliquo ingredior*. Sept.
601 Ξυνεῖσβάς (scripsi Ξυνεσβάς) πλοῖον εὐσεβῆς
ἀνὴρ ναῦταισι θερμοῖς.

συνεμβολή *communis ictus*. Pers. 396 κώ-
πης βοηθιάδος Ξυνεμβολή ἔπαισαν ἄλμην. || *com-
munis iactus*. Ag. 984 πρυμνησίων Ξυνεμβολαῖς.
Sic Guil. Schneiderus pro Ξυνεμβόλοις. Ξύν ἐμ-
βολαῖς Hermannus.

συνέμπορος *alterius socius*. Ch. 208 αὐτοῦ
τ' ἐκείνου καὶ Ξυνεμπόρου τινός. 713 ὁπισθό-
πους δὲ τοῦσδε καὶ Ξυνεμπόρους. Suppl. 939 αὐ-
τός χοῖ Ξυνέμποροι σέθεν. Improprie Ch. 733
λύπη δ' ἄμισθός ἐστὶ σοι Ξυνέμπορος.

συνεξελαύνω *simul expello*. Ag. 1606 τρί-
τον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξε-
λαύνει.

συνεπαινέω *collaudo, comprobo*. Sept. 1073
ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον Ξυνεπαινέι.

συνέπομαι *sequor, comitor*. Ag. 955 ἔμοι
Ξυνέοπετο.

συνέστιος *eiusdem loci habitator, contubern-
nalis*. Sept. 773 θεοὶ καὶ Ξυνέστιοι πόλεως. ||
arae domesticae tutor. Ag. 703 Ξυνεστίου Διός.

συνεῦδω *condormio*. Ag. 894 ἐξηγειρόμην —
ἀμφὶ σοὶ πάθῃ ὥρῳσα πλείῳ τοῦ Ξυνεῦδοντος
χρόνου.

σύνευνος *lecti socius s. socia, coniux*. Pr.
886 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλει τὸ μὴ κτεῖναι
σύνευνον. Ag. 1116 ἀλλ' ἄρκυς ἡ Ξύνευνος, ἡ
Ξυνατρία φόνου. 1442 καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε,
θεσφατηλόρος πιστὴ Ξύνευνος.

συνέχομαι *colibeor, teneor*. Pr. 656 τοιοῖσδε
πάσας εὐφρόνας ὄνειρασιν Ξυνεχόμην.

συνήγορος *patronus*. Ag. 831 καὶ φημι ταῦ-
τά καὶ συνηγόρον μ' ἔχεις.

συνήλιε *coetaneus, aequalis*. Pers. 784 ἔμοι
Ξυνήλικες.

συνθάλπω *confoveo, permulceo*. Pr. 685 μὴδὲ
μ' οἰκτίσας Ξύνθαλπε μῦθοις ψευδέσιν.

συνθάπτω *consepelio, communi opera sepe-
lio*. Sept. 1027 ἦν μὴ τις ἄλλος τόνδε συνθά-
πτειν θέλῃ.

σύνθεσις *compositio*. Pr. 460 γραμμάτων τε
συνθέσεις.

σύνθετος *compositus, fictus*. Pr. 686 νόσημα
γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους.

συνθήκη *res de qua inter plures convenit,
pactum*. Ch. 555 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συν-
θήκας ἐμάς.

συνθνήσκω *commorior*. Ag. 819 συνθνή-
σκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίνους πλούτου
πνοάς. 1139 οὐδὲν ποτ' εἰ μὴ Ξυνθανομένην.
Ch. 979 Ξυνθανοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ
καὶ Ξυνθανεῖσθαι.

συνίημι *intelligo*. Pers. 361 οὐ Ξυνεῖς ὁδὸν
Ἕλληνας ἀνδρός. Ag. 1112 οὐπω Ξυνήκα. 1243
τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν Ξυνήκα.
1253 τοῦ γὰρ τελούντος οὐ Ξυνήκα μηχανήν.
Ch. 887 οἱ γῶ, Ξυνήκα τοῦπος ἔξ αἰνιγμάτων.
Suppl. 487 Ξυνήκας.

συνίσταμαι *ad pugnam congredior, ex ad-
verso consisto*. Sept. 435 τίς Ξυστήσεται; 509
ἐχθρός γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ Ξυστήσεται. 672 Ξυ-
στήσομαι αὐτός.

συνίστωρ *consciens*. Ag. 1090 μισόθεον μὲν
οὖν (στέγην), πολλὰ συνίστορα αὐτοφώνα κακά.
ubi accensatum regit, ut alia adiectiva verba-
lia, velut φύξιμος ap. Soph. Ant. 799 καὶ σ'
οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς —.

[συνναίω *cohabito, simul habito*. Legitur in
versu interpolatoris Byzantini servato in apo-
graphis post Sept. 194 τοιαῦτα δ' ἄν γυναιεὶ συν-
ναίων ἔχοις, quum versus Aeschyli excidisset,
cuius sensum finisse conieci τοιγὰρ προφωνῶ
πάσιν ἡσυχῶς ἔχειν.]

σύννοια *cogitatio eius qui aliquid secum re-
putat*. De sollicitudine Pr. 434 συννοία δὲ δά-
πτομαι κέαρ. Quo sensu in Definit. Platon. p.
415 σύννοια explicatur per διάνοια μετὰ λύπης
ἀνευ λόγου.

σύννομος *consociatus*. Ch. 598 παντόλμους
ἐρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. || *socius*. Sept.
354 καὶ κενός κενὸν καλεῖ, Ξύννομον θέλων ἔχειν.
|| *socia*. Pers. 704 τῶν ἐμῶν λεκτρων γεραίᾳ
Ξύννομε.

σύννοῖδα *mihi (vel alii) conscius sum*. Ch.
216 ἩΛ. καὶ τίνα σύννοῖθά μοι κακουμένη βροτῶν;
OP. σύννοιδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην.
συννοικέω *cohabito, communem domum ha-
bito*. Ch. 909 πατροκτονοῦσα γὰρ Ξυννοικήσεις
ἐμοί;

συννοικήτωρ *contubernalis*. Eum. 833 ὡς
σεμνότιμος καὶ Ξυννοικήτωρ ἐμοί;

συννοικία *contubernium, communis habitatio*.
Eum. 916 δέξομαι Παλάδος Ξυννοικίαν. Suppl.
287 δρακονθόμιλον δυσμενὴ Ξυννοικίαν.

σύννοικος *contubernalis, eiusdem domus par-
ticeps*. Sept. 188 μὴτ' ἐν εὐστοῖ φίλῃ Ξύννοικος
εἶην τῷ γυναικείῳ γένει. [Ch. 1005 τοιάδ' ἔμοι
Ξύννοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Suppl. 415 τὸν
πανώλεθρον θεὸν βαρὺν Ξύννοικον θησόμεσθ' ἀλά-
στορα. Ag. 1642 ὁ δυσφιλεὶ σκότῳ (sic Scaliger
pro δυσφιλής κότῳ) λιμός Ξύννοικος.

συνομαίμων *consanguineus*. Pr. 409 τὰν
σὺν Ξυνομαίωνων τε τιμὰν.

συνόνηυμι *coniuro*. Ag. 650 Ξυνώμοσαν γάρ δυνας ἔχθιστοι τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα. Ch. 978 Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί.

σύνορθρος *matutino tempore aequalis*. Ag. 253 τορὸν γάρ ἤξει (τὸ μέλλον) σύνορθρον αὐγαίς, ubi συνορθὸν αὐταῖς est in M, quorum prius Wellanerus, alterum Hermannus emendaverunt. Sensus est *oriatur cum luce solis eventus*. In apogr. Flor. est σύναρθρον αὐταῖς, quod Triclinius explicuit συνηρμοσμένον βοαῖς καὶ θρήνοις.

συνόρνηυμαι *simul proficiscor*. Ag. 429 ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμήνοις πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει, ὄρμενος est participii aoristi forma epica (Il. 11, 572), qua tragici interdum metri causa usi sunt pro ὀρόμενος. V. ὀρνηυμαι.

σύνουρος (Ionice pro σύνορος) *conterminus, affinis*. Ag. 495 κάσις πηλοῦ Ξύνουρος διψία κόνης.

συνουσία *congressus*. Eum. 285 ὅσοις προσήλθον ἀβλαβεῖ Ξυνουσίᾳ.

συνταράσσω *conturbo, confundo*. Pr. 1088 Ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντω.

συντέλεια *coetus*. De coetu deorum Sept. 251 ὡ Ξυντέλεια, μὴ προδῶς πυργώματα, ut θεῶν πανάγυρις dictum est v. 220. Scholiasta, τὸ κοινὸν ἀθροῖσμα τῶν θεῶν, μεταφορικῶς, κυρίως γάρ η τῶν στρατιωτῶν ἀθροῖσις· τέλος γάρ τὸ τάγμα. "Ὁμηρος "ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος." Recte interpretari videtur scholiasta, etsi singularis hic usus vocabuli est. Frustra Meinekius Philol. vol. 20 p. 56. ὡ Ζεὺ τέλειε, quum Iuppiter paullo post invocetur v. 255.

συντελής *contribuens, simul tributum pendens*. Pollux 8, 156 συντελής ὁ σὺν ἄλλῳ λειτουργῶν, συντελῶν, συνεισφέρον, συναρπάζων, et Harpocratio συντελείς· οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. Sensus latiore Ag. 532 Πάρις (i. e. οὔτε Πάρις) γάρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δῶμα τοῦ πάθους πλέον, quod Triclinius explicat ἡ συντελέσασα καὶ συμπράξασα αὐτῷ, i. e. coniuncta vel imperio eius parens.

συντέμνω *praecido, decurto*. Eum. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. || *termino* Suppl. 258 ὀρίζομαι δὲ τὴν τε Περραιβὴν χθόνα — ὀρη τε Δαδωναία· συντέμνει δ' ὅρος ὑγρὰς θαλάσσης, ubi Abreschius comparavit Virgil. Aen. 1, 287 *terminare imperium Oceano* et Plat. Menex. p. 405 c. τὴν ἀρχὴν ὑπὸ ἰσάτο μέχρι Σκυθῶν. Schol. ὁ δὲ ὅρος ὁ ἡμέτερος τάπῃ Δαδώνην ἔχει ἕως τῆς θαλάσσης.

συντετραίνω *perforo*. Ch. 451 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου, δι' ὧτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσυχῶ φρενῶν βάσει. Scholiasta, qui per diatōrē, διακόμιζε explicat simplex legisse videtur τέτραινε· unde δὲ σὺν Blomfield, δ' ἔσω Bambergerus, τέ σοι Hermannus coniecerunt. Sensus est *fac ut per aures in intimum recessum penetret*. Soph. fr. 737 δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπημένον comparavit Wordsworthus.

συντίθειμι *compono*. Nove dictum addendi significatione accipitur Suppl. 65 de cantu lusciniae ἀρῶν — πενθεὶ νέον οἶκτον ἠθέων, Ξυντίθεισι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνων ὦλετο πρὸς χειρὸς ἑθεν. Id vero aptius ἐντίθησι dici potuisse animadvertit Hermannus. Componendi significatio servari potest, si παιδὸς μόρον pro θρήνον περὶ παιδὸς μόρου dictum accipitur, ut συνθεῖναι ποιήμα τε λόγον dicitur, quod anno

tavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 63 et exemplar docent in Thes. collecta vol. 7 p. 147, 4.

σύντομος *concisus, brevis*. Pers. 698 μὴ τι μακιστήρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων.

συντόμως *concise, breviter*. Ag. 629 μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω. Eum. 415 πύσει τὰ πάντα συντόμως. 585 λέξομεν δὲ συντόμως συντρέχω *congruo*. Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου.

[συντυγχάνω *contingo*. Sept. 274 in versibus interpolatoris εὐ Ξυντυχόντων καὶ πόλεως σσώσμενης.]

συνωμότης *coniuratus*. Eum. 127 ὕπνος πόνο τε κύριοι συνωμόται.

[συνωνυμος Suppl. 193 pro εὐώνυμος, quod v.]

συνωρίς *biga*. Per συζυγία et δυάς exp. Hesy chius et Suidas. Non raro improprie dicitur par vel hominum vel rerum coniunctum. Sic Ag. 643 δίλογχον ἄτην, φοινίαν Ξυνωρίδα, quod per φοινικήν δυάδα exp. Triclinius. Fr. 311 a. ἰδεσθε δ' αὐτε — τὸ μηχανήσια, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρίδου γάρ ἰσχύς συζυγοῖσι καὶ δίκη ποῖα Ξυνωρίς τῆσδε καρτερωτέρα; Ch. 982 πέδας τε χειροῖν καὶ ποδῶν Ξυνωρίδα.

σύρδην *tractim, magnis agminibus*. Pers. 54 Βαβυλῶν δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον πέμπει σύρδην, ubi Hermannus "σύρδην de magnis copiis dictum, quae longis tractibus quasi inun-dant vias: quia metaphora Aeschylus v. 89 seqq. tititur, μεγάλῳ βρεύματι φωτῶν dicens et ἀμαχον κύμα θαλάσσης." Aliter dictum est in Rhese 56 πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν | σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί. Tertium huius vocabuli exemplum affertur ex Niceta Chon. Ann. 7 p. 119 c. ἀνέμου πνεύσαντος καὶ θίνα βαθεῖαν ἐκ τῆς ἐκείσε ψαμμῶδους μετεωρίσαντος τῆς σύρδην ἐμπύπτουσαν. φύρδην φερόμενοι ἄνεμοι dixit Alciphro 1, 23, ubi eod. Flor. σύρδην.

Συρία *Syria*. Suppl. 6 χθόνα σύγχορτον Συρία.

σύριγγε *modiolus rotae*. Sept. 205 σύριγγες ἔκλαξαν ἑλίτροχοι. Suppl. 181 σύριγγες οὐ σισιγῶσιν ἀεονήλατοι.

συρίζω *sibilo*. Pr. 355 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Sept. 463 φιοι δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον.

Σύριος *Syrius*. Pers. 83 Σύριόν θ' ἄρμα διώκων, ubi schol. ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον· οἱ γάρ Πέρσαι τὸ πρότερον Ἀσσύριοι ἑκαλοῦντο. Ag. 1312 οὐ Σύριον ἀγλαΐσμα δώμασιν λέγεις.

Σύροι *Syri*. Fr. 264 Κίλιε δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί. Sic Bergkianus pro Σηρῶν, quod legitur apud Eustath. p. 1484, 50.

συσπεύδω *adiuvo*. Fr. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

συστρέφω *contorque*. Fr. 195 ἴν' εὐλαβοῦ βρόμον καταγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιρι συστρέφας ἀφνυ.

[σφαγεῖον. Ag. 1092 ἀνδρὸς σφαγεῖον (σφάγιον corr. M) vitiose pro ἀνδρὸςσφαγεῖον quod v.]

σφαγή *maculatio, caedes*. Ag. 1057 ἔστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς, ubi suspectum est πυρὸς, quod in πάρος mutavit Musgravius, cum praecedentibus construendum genitivis ἐστίας μεσομφάλου. 1096 σφαγὰς ὀπίτας τε σάρκας. Eum. 187 ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε. 450 ἐς τ' ἀν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθέρσιον σφαγαί καθαιμάδωσι νεοθήλου βοτοῦ. Ag. 1389 κάκφυσιων ὀξείαν αἵματος σφαγὴν, i. e. caede effusus sanguinem ebulliens. Ib. 1599 de evomente coenam Thy-

esteam ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. || *iugulum* (numero vel singulari vel plurali: v. Thes. vol. 7 p. 1565). Pr. 863 δίδηκτον ἐν σφαγαίσι βάψασα εἶφος.

σπάγιον *sacrificium*. Sept. 230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστὶ σπάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. 379 οὐ γὰρ σπάγια γίγνεται καλὰ. Eum. 1006 σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμνευαι.

σπαδάζω *pedes agito s. iacto*. Dicitur de eo qui stare nesciens pedibus terram quatit s. pulsat diciturque plerumque de equis: v. Thes. vol. 7 p. 1567. Pers. 194 ἄρμασιν δ' ὑπὸ ζεύγνυσιν αὐτῶν καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι· χῆ μὲν τῇδ' ἐπυργότο στολῇ ἐν ἡνίασι τ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα, ἡ δ' ἐσπαδάζε. Per ἐσκάριζεν exp. schol. De secunda huius verbi natura longa et scriptura σπαδάζω (ut τεράζω et ματάζω) v. Etym. M. p. 535, 29. 737, 30. Dracon. p. 21, 24. 59, 2. 83, 18. qui sua duxerunt ex Herodiano περί μόν. λέξ. p. 23, 27.

σπάζω *iugulo, macto, occido*. Ag. 1433 Ἄτην Ἑρινύν θ', αἰσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ. Ch. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε (Aegisthum) σέ (Clytaemnestram) σπάξει θέλω. Eum. 305 de Oreste πρὸς βωμῷ σφαγεῖς.

σπάκελος *ardor*. Dicitur de dolore acuto. Per ἀμετρος ὁδύνῃ exp. Hesychius: v. Thes. vol. 7 p. 1582 seq. De mentis emotione Pr. 877 ὑπὸ μ' αὐ σπάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλλουσι, ubi per σπασμὸς τοῦ ἐγκεφάλου exp. schol. De furioso ventorum impetu 1045 αἰθὴρ δ' ἐρεθίζεται βροντῇ σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων, ubi per σπασμῷ, συντόνῳ κινήσει exp. schol.

σφαλερός *labens*. Eum. 370 καταφέρω πόδός ἀκμάν' σφαλερά γάρ ταυνοδρόμοις κῶλα.

σφάλλομαι *fallor*. Eum. 717 ἡ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Fr. 258 σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὐ βεβουλευθῆαι δοκεῖ.

σφάς *eos*, i. q. αὐτοῦς, accusativus pluralis pronominis tertiae personae, quem supra memoravi p. 161 b, semel legitur apud Aeschylum Pr. 443 ὡς σφας νηπιὸς ὄντας τὸ πρὶν ἔννοους ἔθηκα, ubi recte ἐγκλιτικὸς scriptum in M (ὡ σφας), apud alios non raro σφάς vel σφας. Apollonius de pronomine p. 387 (127) duas ponit formas, alteram σφας, cuius ἰακή διαίρεσις sit σφέας, alteram σφας encliticum, correpto α. Quam regulam si sequimur, apud Sophoclem Ant. 128, ubi in dipodia anapaestica σφας longum est, non cum codice Laurentiano καὶ σφας ἐσιδὼν scribendum erit, sed καὶ σφας, probandum vero encliticum σφάς in locis reliquis, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 229. || De accusativo singulari sive et de dativo plurali σφίσιν et σφιν supra dictum est p. 161.

σφενδόνη *funda*. Ag. 1010 σφενδόνας ἀπ' οὐμέτρου.

σφετερίζομαι *mihi vindico*. Suppl. 39 σφετεριζάμενον πατραδέλφειαν τήνδε.

σφέτερος *suus*. Pers. 900 ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν. Ag. 760 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννα.

σφήν *cuneus*. Pr. 64 ἀδαμαντίνου νῦν σφήνους αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπαῖε πασσάλευε. σφίγγω *constringo*. Pr. 58 ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.

Σφίγγε *Sphinx*, nomen vatis oracula edentis, de qua v. quae collecta sunt in Thes. vol. 7 p. 1615. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσiton προσμεμηχα-

νημένην γόφοις ἐνύμα. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα πέμπει. || Σφίγγε inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 233—235).

σφόνγγος *spongia*. Ag. 1329 βολαῖς ὑγρῶσων σφόνγγος ὤλεσεν γραφῇ. Sic Bothius pro σφόνγγος.

σφοδρύνομαι *ferocio*. Pr. 1011 ἀτὰρ σφοδρύνει (σφοδρύνῃ M) γ' ἄσθενει σοφίσματι

σφραγίζω *obsigno*. Eum. 828 ἐν ψ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος.

σφυδάω *validus, robustus, durus sum*. Pr. 380 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ | καὶ μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχυαίνει βίᾳ. Sic M: in apographis σφυγνῶντα, nisi quod in uno est σφυγνῶντα, in alio σφιγνῶντα. Hesychius σφυδῶν: ἰσχυρός, εὐρωστός, σκληρός, et διασφυδῶσαι: αὐτῆσαι. ἀπὸ τοῦ σφυδῆν, ab σφυδῶ. cuius formae exemplum est ἐσφυδῶμενοι apud Timoclem ap. Athen. 6 p. 246 f., significans *repleti, turgidi, cibis largiter voratis distenti*, ut vertit Schweigh *σφύρα malleus*. Pr. 297 σφύρας δέχεσθαι.

σφυρήλατος *malleo ductus s. fabricatus*. Sept. 816 σφυρηλάτῳ σκυθῇ σιδήρῳ. Pers. 747 πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλύν. Frequens vocabuli usus, cuius exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1638, ubi addi potest Dio Chrys. vol. 2 p. 194 χρυσοῦς σφυρήλατος ἱστώμενος.

σφῶν. V. s. v. σῶ.

σχεδία *ratis*. Pers. 69 λινοδέσσω σχέδια πορθμὸν ἀμείψας, ubi pontem significat ex ratis opere tumultuario factum: qui frequens apud Herodotum aliosque vocabuli usus est, cuius exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1646. Hesychius σχέδια: μικρά ναῦς, ἡ εὐλα ἃ συνδέουσι καὶ οὕτω πλέουσιν. σχεδίη: σχέδια — ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναὺς, διάβασις, γέφυρα. Ζεύγμα.

σχέδιος *ad cominus pugnandum aptus*. Ch. 182 παλίντων' ἐν ἔργῳ βέλη τιπιάλλων Ἄρης σχέδιά τ' αὐτόκωπα νυμῶν βέλη, ubi alterum βέλη, quod ex praecedente versu repetivit libarius, recte Pauwius in εἴφῃ mutavit, quod legit scholiasta, αὐτόκωπα: τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν εἴφῃ· σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη. Hesychius σχέδιον: τὸ δόρυ δ μὴ ἀκοντίζεται. Eodem spectant verba καὶ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξει οὕτω λέγεται, loco alieno illata s. v. σχεδίη.

σχέθω i. q. ἔχω *habeo*. Forma praesentis a grammaticis (velut Arcadio p. 155, 17. 156, 14) ficta: Homerus aliique poetae solo usi sunt aoristo ἐσχέθον σχέθουμι σχέθω σχεθεῖν σχεθῶν. ut in exemplis in Thes. collectis vol. 7 p. 1651. Infinitivus et participium in codicibus prope constanter falso accentu σχέθειν et σχέθων scribuntur. Aeschyli exempla sunt Eum. 857 ὄσσην παρ' ἄλλων οὐπὸτ' ἀν σχέθους βροτῶν. Ch. 832 Περσεύς τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθῶν. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδε μοι τόλμων σχεθεῖν. Tenendi significatione Sept. 75 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν Ζυγοῖσι δουλοῖσι μήποτε σχεθεῖν. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς Ἑριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν (φρσι). Eadem compositorum ratio ἐπισχεθεῖν (Sept. 453 κεραυνοῦ δὲ νιν βέλος ἐπισχεθεῖ, quem locum memorare debebam s. v. ἐπέχω) et κατασχέθων (κατασχέθων Suppl. 1067.)

σχελῖς. σχελίδες *latera*. Schol. Arist. Eq. 361 σχελίδας: βοὸς πλευρά, ἡ ἀπλῶς τὰ πλευρικά τῶν βοῶν, ὡς Αἰσχύλος (fr. 342).

σχέσις *ratio habendi s. gerendi aliquid*. Sept.

507 οὐτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐθ' ὀπλων σχέσιν μωμητὸς.

σχέτλιος *miser*. Pr. 644 διαφθοράν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτωτο.

σχῆμα *figura, habitus*. Sept. 488 Ἰππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος, ubi λῆμα Heiunsoethius. τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμα coniuncta apud Arist. Ran. 161.

σηματίζω *figuro, effingo*. Sept. 465 ἐσηματίζεται δ' ἀσπίς οὐ σμικρὸν τρόπον, quod in gl. rec. in M explicatur per ἔχει σχῆμα. ἐισηματίζεται pr. M: unde σεσηματίζεται Weilius.

σχίζω *scindo, discindo*. Seiuigendi significatio Ag. 623 σχισθέντα δ' οὐκ εὐκρυπτα γίγνεται τάδε, ubi per διαιρεθέντα explicuit Triclinius.

σχισμός *fissura, scissura*. De occisione Ag. 1149 ἔμοι δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί, ubi per φόνος explicuit Triclinius.

σχιστός *fissus, scissus, divergens*. Pr. 171 σχιστῆς κελεύθου τριόδον. σχιστὴν ὁδὸν dixit Sophocles OR. 773, quod per μισοδία explicat Photius.

σχολάζω *otiosus sum, cesso*. Suppl. 209 μὴ νυν σχολάζε, 883, μὴδὲ τις σχολάζετω.

σχολή *otium*. Pr. 818 σχολή δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Ag. 1055 οὗτοι θυραῖαν τήνδ' ἔμοι σχολή πάρα τρίβειν. De mora eius qui lente aliquid agit, more eorum qui otio abundant 1059 σὺ δ' εἰ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολῇν τίθει.

σῶζω. Vetus huius verbi scriptura est σῶζω cum iota in formis iis quae Z habent, de quo Etym. M. p. 711, 27 σῶζω: τὸ σῶζω χωρὶς τοῦ ι λέγει ὁ Δίδυμος — ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι —. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα ἀπὸ τῆς συλλαβῆς ἀρχεται ἐπιφερομένου τοῦ Z, ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, σῶζω σῶζομαι ἐσῶζον, ἡνίκα δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ προσγράφεται, οἷον σαῶζω σώσω σωσον. Similiter alii grammatici indicant ab L. Dindorfio in Thes. vol. 7 p. 1703. Et sic non raro scriptum est in inscriptionibus, de quibus V. Weckleinus in *Curis epigraphicis* p. 45, et scriptorum codicibus antiquioribus, iota tamen interdum etiam iis illato formis quae Z non habent. In M formis quae Z habent iota adscriptum est duobus locis, σῶζ' Pr. 374 et σῶιζων Eum. 241, in reliquis omnibus omissum.

Usitata tragicis temporibus verbi praeter praesens activi et passivi sunt ἐσῶζον, ἐσῶζουην, ἐσῶσα, σώσω, σέσωσμαι, ἐσῶθην. Perfecti σέσωμαι forma antiqua et poetis scenicis haud dubie ubique restituenda est σέσωμαι, de qua Photius, σέσονται καὶ σεσωμένοις: οἱ παλαιοὶ ἀνευ τοῦ σ, καὶ διεζωμένοις φησὶ Θουκυδίδης (I, 6), etsi librarii his formis litteram σ tanta intulerunt constantia ut rara relicta sint scripturae antiquae exempla, de quibus dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 1703 et ad Xenoph. Mem. 3, 5, 25 p. 120 ed. Oxon. σέσονται et διασέσονται servatum in antiquissimo Platonis codice A Critiae p. 109 d, et 110 a. apud Cobetum Mnem. novae 3 p. 196. Casui potius quam consilio tribuendum quod vetus forma σέσωμαι interdum reperitur in scriptis recentioribus, de quo dictum est in Thes. I, c. ubi addi potest σέσονται ex Cyrillo Alex. vol. 2 p. 426 b. 468 a, quum σέσονται legatur ib. p. 490 b. 497 e. 512 b., et σέσωμεθα p. 524 e.

σῶζω *ineolumem praesto s. servo*. Pr. 374

σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι. 392 σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. 524 τόνδε γάρ (λόγον) σῶζων ἐγώ. Sept. 749 σῶζειν πόλιν. Pers. 348 θεοὶ πόλιν σῶζουσι Παλλάδος θεάς. Ag. 603 ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σῶζοντες λίνου. Eum. 241 σῶζων ἐφετμὰς Λοῖου χρηστηρίους. 661 ἡ δ' ἄπερ ἔξην ἔξην ἐσῶσεν ἔρνος. 754 ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμούς δόμους. 761 ὅς πατρίων αἰδεσθείς μόνον σῶζει με. Pr. 142 εὐχάεις δὲ σώζοις δεσπότης παιωνίας. || Passivum. Ch. 509 αὐτὸς δὲ σῶζει (σῶζη M) τόνδε τιμήσας λόγον. 797 σῶζόμενον ρυθμόν. [Sept. 820 πόλις σέσωται.] Pers. 737 πρὸς ἡπείρον σεσῶσθαι τήνδε. Sept. 274 πόλεως σεσωσμένης. Pers. 503 σεσωσμένος κυρεῖ. 1021 τί τότε λέγεις σεσωσμένον; Ag. 618 εἰ νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἦξει. Sept. 981 σωθῆεις δὲ πνευμ' ἀπώλεσεν. Pers. 214 σωθῆεις δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός. σωκέω *valeo*. Eum. 36 ὡς μῆτε σωκέειν μῆτε. μ' ἀκταίνειν βάσιν.

σῶμα *corpus*. Pr. [463 σώμασιν κοιρῆναι ex σώμασιν. V. σῆμα.] 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός. 1023 διατραμῆσαι σώματος μέγα ῥάκος. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν (correcti πάλιν). 540 κυκλωτῶ σώματος προβλήματι 896 δόμοις καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γὰς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 275 φίλων πολύδονα σώμαθ' ἀλιβαρή καθανόντα λέγεις φέρεσθαι. 8:55 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. 847 ἀττιῶαν γε παίδος ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσιν. Ag. 217 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων. 437 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων — πέμπει βραχὺ ψήγμα. 1472 ἐπὶ δὲ σώματος — σταθεῖς. Ch. 724 ἡ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσται τῷ βασιλεῖ.

σωματοφθορέω. Ag. 948 καὶ τοιοδὲ μ' ἐμβαίνονθ' ἀλουργέειν θεῶν | μὴ τις πρόσωθεν ὀμματος βάλοι φθόνος | πολλή γάρ αἰδῶς σωματοφθορεῖν πόσιν | φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωτῆ τοὺς θ' ὑφάς. Scripturam manifeste corruptam interpretatur Triclinius, praecunte Thoma Magistro, τὰ σώματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα et πόσιν (quod ποδὶν recte scripsit Scaliger) adscripto ἄνδρα ἀπῶς. Facillima est Schuetzii coniectura σωματοφθορεῖν πόσιν, ut οἰκοφθορεῖν dixit Herodotus, sed sensui parum apta. Scribendum haud dubie vel σωματοφθορεῖν cum Aurato vel, quod Franzius coniecit, εἰματοφθορεῖν, etsi neutrum verbum aliunde cognitum est. Quod sequitur φθείροντα in apogr. Florentino (nam in codice Mediceo haec pars fabulae excidit) φθάροντα scriptum est, quod correcti Triclinius praecunte Thoma Mag. qui per καταναλίσκειν κακῶς explicuit, φθείροντα si scripsit Aeschylus, mirum est hoc eum verbo post praecedens eiusdem stirpis verbum uti maluisse quam alio, velut πατοῦντα: quod Hermannus sensit, qui στείβοντα coniecit.

[Σωσθάνης. V. Σοσθάνης.]

σωτήρ *sospitator*. Sept. 520 σωτήρ γένοιτο Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών. Ag. 512 νῦν δ' αὐτὲ σωτήρ ἴσθι καὶ παιώνιος (sic Dobraeus pro καὶ παγώνιος), ἀναῖ Ἄπολλον. [897 σωτήρα ναὸς πρότονον.] 1387 τοῦ κατὰ χθονός Ἄιδου νεκρῶν σωτήρης εὐκταῖαν χάριν. Ch. 2 σωτήρ γένου μοι ἐνυμαχός τ' αἰτουμένῳ. 264 ὦ παῖδες, ὦ σωτήρες ἐστίας πατρός. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἡλθέ πο-

θεν σωτήρ. Eum. 760 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου σωτήρος. Suppl. 26 καὶ Ζεὺς σωτήρ τρίτος. 982 ἐπεὶ σωτήρες οὐ διχορρόπως. Fr. 52 τρίτην Διὸς σωτήρος εὐκταίαν λίβα. || *sospitatrix*. Sept. 826 πότερον χαίρω κάπολολύεω πόλεως ἀσινεῖ σωτήρι τύχη (τύχη ego addidi). Ag. 664 Τύχη δὲ σωτήρ ναυστολοῦς (sic Casaubonus pro ναὺν θέλουσ') ἐφέζετο. Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραΐας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνῆ) σωτήρος.

σωτηρία *salus*. Sept. 209 ἡῦρε μηχανὴν σωτηρίας. Pers. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κάτυχοι σωτηρίας. 735 ἐστὶ τις σωτηρία; 797 στρατὸς κυρήσει νοστήμιου σωτηρίας. Ag. 343 νοστήμιου σωτηρίας. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρία. Ch. 203 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας. Eum. 909 τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν. Suppl. 765 πεισιματῶν σωτηρία.

σωτήριος *sospitans, saluber, salutifer*. Sept. 183 ἡ ταύτ' ἀρίστα καὶ πόλει σωτήρια; Ag. 646 σωτηρίων δὲ πραγμάτων ἐγγέγονον ἡκοντα. Ch. 236 δὲ Oreste δακρυτὸς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίου. Scriptura vitii suspecta, pro qua σωτήριος coniecit Schuetzius, σωτηρία O. Hense (*Kritische Blätter* 1. p. 57.) 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Eum. 777 πάλαισ' ἀφικτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις, σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον. Suppl. 213 καλούμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίου. 407 δεῖ τοι θαθείας φροντίδος σωτηρίου. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Cum genitivum Eum. 704 τοιόνδε τοι ταρβούντες ἐνδίκως σέβας, ἔρμα τέ χώρας καὶ πόλεως σωτηρίων.

σωφρονέω *sanae mentis sum, sapio, prudens, modestus sum*. Pr. 982 καὶ μὴν σὺ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. Pers. 829 σωφρονεῖν κεκρημένοι. Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σω-

φρονεῖν. 1425 γινώσκει διδαχθεὶς ὧς γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1620 διδάσκεισθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. Eum. 520 ἔμφερει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Suppl. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Eum. 998 σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.

σωφρονίζω *facio ut quis sapiat, moderatum, modestum, temperantem reddo*. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον ἐκ σεσωφρονισμένων | ἴτω προσώπων ὁματός παρ' ἡσύχου. Sic emendavi quod in M legitur ἐκ μετώπων σωφρονῶν, quod ortum est ex glossemate μετώπων σωφρονῶν, adscripto ad σεσωφρονισμένων προσώπων. Respicit ad haec Danaus v. 724 ἄλλ' ἡσύχως χρῆ καὶ σεσωφρονισμένως πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μάμελεῖν θεῶν, et 992 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός.

σωφρόνισμα *id quo quis castigatur, admonitio, praeceptum*. Suppl. 992 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένους πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός.

σωφρόνως *sana mente, sobrie, sapienter*. Sept. 645 χρυσήλατον γὰρ ἀνδρὰ — ἀγεί γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη. Eum. 44 κλάδον λήναι μεγίστῳ σωφρόνως ἑοτεμμένον.

σώφρων *qui sanae mentis est, modestus, sapiens*. Sept. 186 σωφρόνων μισήματα. 610 σῶφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνὴρ. Ag. 351 γυναι, κατ' ἀνδρὰ σωφρον' εὐφρόνως λέγεις. 1664 σῶφρονος γυνώμης δ' ἀμαρτή. Ch. 786 corrupte τὰ σωφροσυνευαίμοις ἰδεῖν, ubi Tarpneus τὰ σῶφροσιν εὐμαιομένους ἰδεῖν. Melius Hermannus τὰ σῶφρον' εὐμαιομένους ἔχειν. Eum. 136 τοῖς σῶφροσιν γὰρ ἀντικεντρα γίγνεται. Suppl. 710 εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σῶφρονας. Comparativus Sept. 568 ἔκτον λέγοιμ' ἂν ἀνδρὰ σωφρονέστερον. Ch. 140 αὐτὴ τέ μοι δὸς σωφρονέστεραν πολὺ μητρός γενέσθαι.

T.

τάγεται *ordino*. Sept. 58 ἀρίστους ἀνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγεσθαι τάχος.

τάγην (*α*) *dux sum*. Pers. 761 ἐν' ἀνδρ' ἀπάσης 'Αἰσίδος μηλοτρόφου ταγέιν.

τάγος *dux, imperator, praefectus*. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακρῶν. Pers. 23 ταγοὶ Περσῶν. 324 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός. 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων. Ag. 110 Ἀχαιῶν διθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦβας εὐμφρονε ταγῷ. Sic emendavi quod est in M εὐμφρονα τὰν γάν, ex quo Triclinius εὐμφρονα ταγάν fecerat cum metri vitio: nam ταγὴ syllaba prima brevi dicitur. τάγούχος *imperium tenens*. Eum. 296 θρασύς ταγούχος ὡς ἀνὴρ.

τάκω *Horace pro τήκω, quod v.*

ταλαίπωρος *aerumnosus, calamitosus, miser*. Pr. 231 πρωτὴν δὲ τῶν ταλαίπτωρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 315 ὡ ταλαίπτωρε. 595 τίς ἀρα μ', ὡ τάλας, τὰν ταλαίπτωρον ὠδ' ἔτυμα προσθροεῖς; 623 τίς ἐσται τῇ ταλαίπτωρῳ χρόνος;

τάλαντον *trutina*. Pers. 346 τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῃ τύχῃ. Suppl. 823 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν τάλαντου.

ταλαντοῦχος *libram tenens*. Ag. 439 ὁ χρυσαιοβὸς δ' Ἄρης σωματῶν καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός.

τάλας *miser*. Pr. 108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέτευμαι τάλας. 157 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἔχθροις ἐπίχαρτα πέπονθα. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἔξευρων τάλας. 594 ὡ τάλας. Sept. 1063 κείνος δ' ὁ τάλας. Pers. 719 πέζος ἡ ναῦς δὲ πείραν τήνδ' ἐμώρανε τάλας; 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. Ch. 1069 μόχοι τάλανες. Sept. 695 φίλου γὰρ ἐχθρὰ (sic ex progr. pro αἰσχροῖς) μοι πατρός τάλαιν' ἀρὰ | ἤρῳις ἀκλαύτοις ὁμασίαις προσίζινει. Sic Wordsworthus, ut Eurip. Hipp. 1236 ὡ πατρός τάλαιν' ἀρὰ dixit: in M τελεῖ (εἶα, ut videtur, superserpsit manus recentior), μέλαινα' Weilius collato v. 832. 808 οἱ γῶ τάλαινα. Pers. 445 οἱ γῶ τάλαινα συμφοράς κακῆς. 517 οἱ γῶ τάλαινα διαπεπραγμένον στρατοῦ. Sept. 262 σίγησον, ὡ τάλαινα. Ag. 1070 ἰθ', ὡ τάλαινα. 1107 ἰὼ τάλαινα. 1247 ὡ τάλαινα. Ch. 743 ὡ τάλαινα' ἐγώ. Eum. 780 810 ἐγὼ δ' ἄτιμος ἂ τάλαινα βαρύκοτος. Ag. 1159 ἀμφὶ σὰς αἰόνας τάλαιν' ἡνυτόμαν τροφαίς. Ch. 763 τενηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθουσαι. Pr. 567 χρεῖ τις αὐ με τὰν τάλαιναν οἴστρος. 572 ἀλλὰ με τὰν τάλαιναν — κυναγετέ. Ag. 1138 ποῖ δὴ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἡγαγες; 1260 κτενεῖ με τὰν τάλαιναν. 1136 ἰὼ τάλαινας κακόποτοι τύχαι. Sept. 1032 μητρός τάλαινης κάπο δυστήνου πατρός. Pers.

576 βοάτιν τάλαινα αὐδάν. Ag. 223 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. 385 ἃ τάλαινα Πειθῷ. 1143 ταλαίνας φρεσίν. 1274 ἀγύρτρια πτωχός τάλαινα. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γυναι. Ch. 605 ἃ παιδοθυμὰς τάλαινα Θεοσιάς. Sept. 983 τάλαν γένος, τάλανα παθόν.

Τανταλίδης *Tantalides*, *Tantali filius*. Numero plurali Τανταλίδαι *Tantali progenies*. Ag. 1469 δαίμον, δς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυλοῖσι Τανταλίδαισιν.

τανυδρομος *cursum extendens, longe currens*. Eum. 370 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν' σφαλερά γάρ τανυδρόμοις κῶλα. Schol. καὶ οἱ ταχυδρόμοι οὐ δύναται με ἐκφυγεῖν.

ταξιάρχης *ordinis (militum) dux*. Fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα, ubi Porsonus καὶ ταξιάρχας χάκατοντάρχας στρατῷ | ἔταξα, ubi nihil impediebat quominus ταξιάρχους χάκατοντάρχους scriberetur, forma Atticis veteribus magis probata. De utraque v. Thes. vol. 7 p. 1815.

τάξεις *statio*. De loco quem quis tenet Eum. 396 καίπερ ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα. || *coetus hominum*. De choro Oceanidum Pr. 128 φιλία γάρ ἄδε τάξεις. De ordine militari Pers. 298 ἀναρχὸν τάξιν ἡρήμου θανάων. 380 τάξεις δὲ τάξιν παρεκάλει νέως μακρὰς.

ταπεινός *humilis, submissus*. Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἵκει κακοῖς. 908 ἡ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ἔσται ταπεινός.

ταραγμός *turbatio, perturbatio*. Ch. 1056 ἐκ τῶνδὲ τοῖς ταραγμοῖς ἐς φρένας πῖνται.

ταράκτωρ *turbator, perturbator*. Sept. 572 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα.

ταράσσω *turbo, perturbo*. Pr. 994 κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω. Ag. 1216 ὑπ' αὐ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στραφεῖ ταρασσων φοιμήσις ~ ~ ~, ubi excidit adiectivum aliquod, velut πολυρρόθοις, pro quo nunc legitur ἐφημένοις ex fine versus proximi illatum. Ch. 289 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταρασσεῖ. 331 γόος ἐνδικὸς ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταρχθεῖς.

ταρβέω *paveo, timeo, metuo*. Pers. 685 λεύσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας ταρβῷ. Suppl. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μᾶμελεῖν θεῶν. Pr. 932 πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔση; 898 ταρβῷ γάρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσρῶσ' ἰοῦς. Cum accusativo Pr. 960 μὴ τί σοι δοκῷ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεοῦς; Sept. 35 μὴδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν θυλον. Eum. 407 ταρβῷ μὲν οὐδέν. 703 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας. 714 χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω.

τάρβος *avor, timor, metus*. Sept. 289 γέιτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωपुरοῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχὴ λεῖων. Pers. 696 σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Ag. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρωπίνον. Ch. 547 ἀμφὶ τάρβει. Suppl. 736 περιφοβὸν μ' ἔχει τάρβος.

ταρβόσυνος *pavidus, trepidus*. Sept. 240 ταρβόσυν φῶβῳ. Substantivo ταρβόσυνη usus est Homerus, adiectivum ταρβόσυνος nusquam alibi legitur.

[ταριχεύω *arefacio, exsicco*. Ch. 296 in versibus interpolatoris κακῶς ταριχευθέντα παμφάρτω μῶρῳ, ubi scholiasta Sophronis verba comparavit τὸ γῆρας ἄμμε μαρταῖον ταριχεύει. Usitatum est ταριχεύειν de cadaveribus dictam: v. Thes. vol. 7 p. 1844.

Τάρταρος *Tartarus*, ima inferorum sedes. Pr. 154 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον. 219 Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμῶν. 1029 κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. 1051 ἔς τε κελαῖνον Τάρταρον. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός.

ταρφύς *densus*. Sept. 535 στείχει δ' ἱούλος ἄρτι διὰ παρηίδων, ὥρας φουούσης, ταρφύς ἀντέλλουσα θρίξ, ubi scholion in M τῆς παιδικῆς ταρφύσεως πεπυκνωμένη, quae sic sunt corrigenda, ὥρας φουούσης: τῆς παιδικῆς. ταρφύς: πεπυκνωμένη. Pers. 926 πολλοὶ φῶτες — πάνυ ταρφύς τις (sic Franzinus pro πάνυ γάρ φύστις) μυριάς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται.

τάσσω *ordino, colloco*. De militibus Sept. 284 ἀντηρέτας — εἰς ἐπτατειχεῖς ἔξοδους τάξω μολῶν. Ag. 332 τοὺς δ' αὐτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις, τάσσει. Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἰθῶν τέτακται λήμα. 570 πρὸς πύλαις τεταγμένος. Pers. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. 298 ἐπ' σκηπτουχίᾳ ταχθεῖς. De navibus Pers. 366 τάξαι νεῶν μὲν στίφος ἐν στοίχοις τρισίν. De choro familiarum ordine se collocantibus Suppl. 977 τάσσεσθε, φίλοι δμῳίδες. οὕτως ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραπευτῖδα φερνήν. || *constituo, iubeo*. 986 ἐμούς δ' ἀπαδούς τοῦσδε καὶ δορυσσοῦς ἔταξαν. Fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας — ἔταξα. Eum. 496 χρόνῳ τεταγμένῳ. Suppl. 504 τοῦτῳ μὲν εἴπας καὶ τεταγμένος κίοι. Ag. 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα Μοῖρα Μοῖραν ἐκ θεῶν εἴργει μὴ πλέον φέρειν. Eum. 279 φωνεῖν ἐτάχθη πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 639 ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. [Ib. 488 κρίνασα δ' ἄστων τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἤξω διαίρειν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως, ubi τάξω διαίρειν coniecit Schneidewinus in Diar. Gotting a. 1845 p. 1952, ἄξω coniecerat Auratus.]

ταύρειος *taurinus*. Sept. 44 διγγάνοντες χερσὶ ταυρέιου φόνου.

[ταυροκτονέω *tauros occido*. Sept. 276 ταυροκτονούντας θεοῖσιν.]

[ταυρόμοι *ad tauri ferociam efferor*. Ch. 275 ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον.]

ταῦρος *taurus*. Ag. 1126 ἀπεχε τὰς βοὸς τὸν ταῦρον. Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταῦρῳ δέμας. Fr. 194 ταῦρων γονάς. 433 ἐτονθόρουζε ταῦρος ὡς νεοσφαγῆς. Fr. 22b. ὁ ταῦρος δ' εἰοικεν κυρίῃεν τιν' ἀρχάν.

ταυροσφαγέω *tauros macto*. Sept. 43 ταυροσφαγόντες ἐς μελάνδετον σάκος.

ταυρόφογος *taurina voce clamans*. Pr. 55 ταυρόφογοι δ' ὑπομυκνῶνται ποθεν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι, quod Hesychius exp. παραπλήσια βουσί φθεγγόμενοι.

[ταῦς *maius, multus*. Pers. 250 ὦ Περσίς αἶα καὶ πολὺς πλοῦτου λιμήν, ubi versu proximo sequitur πολὺς ὄλβος, quod rectissime dictum est, mire vero πολὺς λιμήν: ut non improbabilis sit coniectura Heimsoethii in Prooemio Lect. Bonnensium a. 1871 p. VII. ταῦς πλοῦτου λιμήν, quod vocabulum annotavit Hesychius ταῦς: μέγας, πολὺς. ταῖσας: μεγαλύνας, πλεονάσας. Idem vocabulum latet apud Platonem Theaet. p. 175c. εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκτημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίον, ubi quum codex Clarkianus omittat πολὺ, scribendum κεκτημένος ταῦ χρυσίον cum Madvigio Adversar. vol. 1 p. 101.]

[ταφή *humatio*. Sept. 818 ἔξουσι δ' ἦν λάβοισιν ἐν ταφῇ χθονός.]

συγκαλέω *convoco, congreco*. Participium futuri Suppl. 517 λαούς συγκαλῶν ἐγχωρίους.

συγκαλυπτός *cooperiendus, celandus*. Pr. 523 (λόγος) συγκαλυπτός ὅσον μάλιστα.

συγκαλυπτός *opertus, contactus*. Pr. 496 κνίσθη τε κῶλα συγκαλυπτά.

συγκάμνω *condoleo*. Pr. 414 σοῖς πῆμασι συγκάμνουσι θνητοί. 1059 ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύναις συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε.

συγκαταβαίνω *simul descendo*. Ch. 727 νὺν γὰρ ἀκμάζει Πειθῶ δολίαν συγκαταβῆναι, quod schol. exp. συνάρασθαι πρὸς τὴν ὁδόν. || *convenio, consentio*. Eum. 1046 Ζεὺς — οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα.

[συγκαταρτίζω *adapto*. Sept. 374 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi sensus postulatur σπουδὴ δὲ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220. Weilius coniecit τοῦδ' εὖ καταρτίζει πόδα.]

συγκεράννυμι *commisceo*. Ch. 744 ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη δύσοιστα, ubi schol. ἡ κρεουργία τῶν Θυέστου παίδων καὶ ὁ Ἀγαμέμνωνος.

συγκλινής *inclinatus*. Fr. 79 τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι (ἔϊφος addit Hermannus, cuius vide annotationem).

συγκοιμάομαι *concubo*. Ag. 1258 δίπους λέαινα συγκοιμημένη λύκῳ.

[σύγκοινος. V. σύγκωμος.]

συγκόλλω *congruenter, convenienter*. Ch. 542 κρίνω δὲ τοῖ νιν ὥστε συγκόλλωξ ἔχειν. Suppl. 310 καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλωξ ἔμοι.

σύγκωμος *festi s. pompae socius*. Fr. 392 μισοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσῳ. Sic Porsonus pro σύγκοινον, quod nusquam alibi legitur.

συγχαίρω *cum aliis laetor*. Ag. 793 ευχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς.

σύγχορτος *confinis*. Suppl. 5 χθόνα σύγχορτον Συρία.

συγχώννυμι *confundo*. Pr. 1049 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ βοθίῳ συγχύσειεν. Per συγκαλύψειεν exp. schol.

σύδην *impetuo*. Pers. 480 σύδην κατ' οὐρον οὐκ εὐκοσμον αἶρονται φυγὴν. Per ταχέως καὶ ὁρμητικῶς exp. Hesychius.

Συέννεσις *Syennesis*, dux Cilicum. Pers. 326, ubi σύννεσις in M, quod correctum ex apographis. Memoratur etiam ab aliis: v. Thes. vol. 7 p. 1008.

συζυγέω *coniunctus sum*. Fr. 311 α ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δίκη.

σύζυγος *coniuialis*. Ch. 599 Ευζύγους δ' ὁμαυλίας — ἔρωσ παραινκά.

σύζωμα *cingulum*. Suppl. 462 μηχανὴ συζωμάτων, ἧνας ζώνας dixerat v. 457.

συλάω *rapio, adimo*. Pr. 83 θεῶν γέρα συλῶν. || *spolior*. Pers. 310 οὐ θεῶν βρέτη ἡδούντο συλῶν. Passivum συλάομαι *prior*. Pr. 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκήπτρα συληθήσεται;

συλήτωρ *spoliator*. Suppl. 927 οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.

συλλαβή *vinculum*. Suppl. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. || *syllaba*. Sept. 468 βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς. συλλαμβάνω *adiuvo*. Ch. 812 συλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας.

συλληβδην *comprehensim, summam*. Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλληβδην μάθε.

συλλήπτωρ *adiutor, socius*. Ag. 1508 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

συλλογὴ *collectio*. Sept. 666 ἐν γενεῖου συλλογῇ (σ super E in M a m. pr.) τριχώματος, ubi schol. οὐ γὰρ ἀθρόως φύεται, ἀλλὰ συλλέγεται κατ' ὀλίγον.

συλλύω *una deversor*. Ch. 294 δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά, ubi d' addidit Elmáleius. συλλύειν pro συγκαταλύειν *una deversari* dixit Aeschylus, quod intellexit scholiasta, qui per συγκαταλύειν, συνοικεῖν explicuit. Nam sic Bothius recte correxit pro συλλύειν, quod est in M.

συμβαίω *congruo*. Ch. 210 πτέρναι τερόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι ἐς ταῦτό συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαῖναι τάδε. || *contingo, accido*. Pers. 802 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ.

συμβάλλω *compono, claudio*. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 1294 ὡς ἀσφάδαστος — ὅμα συμβάλλω τὸδε. || *congre-dior*. Ch. 461 Ἄρης Ἄρει εὐμβαλεῖ (sic Pauwinius pro εὐβάλλει). 677 ἀγνὺς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. || συμβάλλομαι *confero, contri-buo*. 1012 φόνου δὲ κηκίς εἰν χρόνῳ εὐβάλλεται πολλὰς βαρὰς φθειρούσα τοῦ ποικιλύματος.

συμβολέω *occurro, obvius fio*. Sept. 352 εὐμβολεῖ φέρων φέροντι. De loco Suppl. 502 v. s. v. σύμβολος.

συμβολή *congressus*. Pers. 350 ἀρχὴ δὲ ναοὶ συμβολῆς τίς ἦν; Fr. 171 ἐνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτινιάδων ἡμίβομεν.

σύμβολον *signum*. Ag. 8 φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 315 τέκμαρ τοιοῦτον εὐμβολόν τε σοὶ λέγω || *omen quod occurrit*. Ag. 144 (Ἄρτεμις) τερπνὰ εὐμβόλα κρίναι.

σύμβολος *portentis occurrus*. Pr. 487 ἐνοδίους τε συμβόλους γαμψωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν.

σύμβολος *obvius*. Suppl. 502 καὶ συμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεῖν. Per συντυγχάνουσι exp. scholiasta, qui fortasse legerat εὐμβολοῦσιν, quod recte restituit Valckenarius.

σύμβουλος *deliberationis socius, suator*. Pers. 170 σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθε. 175 εὐμνεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. Eum. 712 βαρεῖαν τήνδ' ὀμιλίαν χθονὸς εὐμβουλός εἰμι μηδαμὸς ἀτιμάσαι.

συμμαχέω *pugnae socius sum, adiutor ad-sum*. Pers. 793 τινὶ τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;

συμμαχία *belli societas*. Ag. 213 εὐμμαχίας ἁμαρτῶν.

σύμμαχος *pugnae s. belli socius, adiutor*. Pr. 221 κευθμὴν καλύπτει τὸν παλαιγενὴ Κρόνον αὐτοῖσι συμάχοισι. Sept. 266 εὐχου τὰ κρείσσω. συμάχος εἶναι θεοῦ. [586 πατρίς τε γαῖα — πῶς σοὶ σύμμαχος γενήσεται:] Pers. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ εὐμμαχος κείνοις πέλει. 733 οἶαν ἀρ' ἦβην εὐμμάχων ἀπώλεσε. Ch. 2 σωτήρ γενοῦ μοι εὐμμαχός τ' αἰτουμένῳ. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἔμοι. 497 Δίκην ἱάλλε σύμμαχον φίλοις. Eum. 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 671 ὅπως — τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον. 773 συμάχῳ δορί. Suppl. 342 ἀλλ' ἡ Δίκη γε εὐμμάχων ὑπερστατεῖ. 396 εὐμμαχον δ' ἐλόμενος Δίκαν.

σύμμετρος *congruens*. Ch. 230 σκέψαι τομὴ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς | σαυτῆς ἀδελφοῦ συμέτρου τῷ σφ' κάρᾳ, ubi συμετρούμενον κάρᾳ probabilis est O. Hensii (*Kritische Blätter*

1 p. 44) coniectura. Eum. 531 Εὐμμετρον δ' ἔπος λέγω. || *contemporaneus*. Ch. 611 δαλὸν ἤλικα, — σύμμετρον τε διαί βίου.

• συμμιγῆς *commixtus, coniunctus, cohaerens*. Sept. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγῆς κακοῖς.

• συμμῖγνυμι *commisceo*. Ag. 648 πῶς κενὰ τοῖς κακοῖσι συμμῖξω; Sept. 611 ἀνοσίοισι συμμιγῆς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι.

• συμπαράστατέω *assisto, adiutor adsto*. Pr. 218 ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαράστατεῖν.

• σύμπας *cunctus*. Fr. 281, 3 Εὐμπαντὰ τ' εἰπών.

• συμπέμπω *simul mitto, comitem mitto*. Suppl. 498 ὁπάνας δὲ φράστορας τ' ἐγχωρίων Εὐμπεμψον.

• συμπενθέω *condoleo*. Ch. 199 εἶχε συμπενθεῖν ἔμοι ἄγαλμα τύμβου· τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. συμπίπτω *accido*. Eum. 336 τοῖσιν αὐτοῦργιαι Εὐμπέσωσιν μάταιοι. Sic Turnebus pro Εὐμπας ὡσιν, quod est in M in duo vocabula divisum.

• συμπίτνω *collidor*. Pr. 432 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων Εὐμπίτνων (Εὐμπίτνων duplici accentu M), στένει θυθός. || *simul incido, concurro*. Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἱμεροί, ubi συμπίτνουσιν pr. M, ab alia manu antiqua in συμπίττουσιν mutatum.

• συμπλουτίζω *simul dito*. Improperie Ag. 586 per imesin δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλιν εἰκὸς μάλιστα, σύν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, quod Triclinius exp. ἤγουν μεταδιδόναι μοι τοῦ τοιοῦτου, ἤτοι τῆς χαρᾶς. Alterum huius verbi exemplum est apud Pseudo-Chrysost. Serm. 89 vol. 7 p. 519, 35 καὶ τοῦ σωτηρος τὸν τόκον ἐπλουτήσε καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι.

• συμπνέω *conspiro*. Ag. 186 ἐμπαιοῖς τύχαισι συμπνέων.

[συμπολίτης. Sept. 605 Εὐμπολίταις male progr. nonnulla pro Εὐν πολιταῖς.]

• συμπονέω *condoleo*. Pr. 274 συμπονήσατε τῷ νῦν μοιούντι.

• συμπράσσω *in alicuius utilitatem facio*. Pr. 295 σῆμαιν' ὅ τι χρὴ σοι συμπράσσειν. Sic Brunkius pro συμπράττειν.

• συμπρεπής *conveniēns*. * [Sept. 13 in versu interpolatoris ὡραν ἔχονθ' ἔκαστον ψ' ἵστι συμπρεπής.] Suppl. 458 τύχαν γυναικῶν ταῦτα συμπρεπὴ πέλει. Verba corrupta. τύχαν recte in τάχ' ἂν mutavit Markscheffelius, γυναικῶν in γυναικῶν Hermannus. Weilius coniecit τάχ' ἂν γυναικῶν ταῦτα συμπρέποι στολῇ.

• συμφέρω *confero*. Sept. 510 de conflicturis inter se Εὐνοῖσεν δὲ πολέμιους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. Pers. 528 ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις πιστοῖσι πιστὰ Εὐμφέρειν βουλευματα. || *condono*. Eum. 847 ὄργας Εὐνοῖσιν σοι γεραῖτέρα γὰρ εἶ. Schol. φέρουσα τὰς ὄργας. || συμφέρειν *conducit, iuvat*. 520 Εὐμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Suppl. 752 καλῶς γ' ἂν ἤμιν Εὐμφέροι ταῦτα. || συμφέρομαι *congregior*. Sept. 636 σοὶ συμφέρεσθαι. || *convenio*. Suppl. 243 μόνον τὸδ' Ἑλλάς χῶν συνεοιζεται στόχῳ, quod per συμφωνήσει exp. schol.

• σύμφημι *assentio*. Pr. 40 σύμφημι.

• σύμφθογγος *consonans, concinens*. Ag. 1187 τὴν γὰρ στέγην τὴνδ' οὐπὸτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογγος (Εὐμφθογγος Triclinius), οὐκ εὐφωνος.

• συμφορά *eventus*. De laeto eventu Ag. 24 τῆσδε συμφορᾶς χάριν. Ch. 1061 ἀλλ' εὐτυχίης,

καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς. Eum. 1031 δῆπως ἂν εὐφρων ἦδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν ἐνάνδροισι συμφοραῖς πρέπη. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν. 1020 μετοικίαν δ' ἔμην εὐσεβοῦντες οὐτὶ μέμψεσθε συμφορὰς βίου. || *Frequentius de tristi eventu s. calamitate dicitur*. Pr. 391 ἡ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. 758 τὴνδ' ἰδοῦσα συμφορὰν. 974 ἡ κάμῃ γάρ τι συμφορὰς (sic ex progr. pro συμφοραῖς) ἐπαίτιά; Sept. 5 εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι. Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ. 439 λέξον τίς αὐ φῆς τὴνδε συμφορὰν στρατῷ ἔλθειν κακῶν. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοῦς ἦλθε συμφορὰ πάθος. 445 οἱ γὰρ τάλανα συμφορὰς κακῆς. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει. 1044 βαρεῖά γ' ἄδε συμφορὰ. Ag. 18 οἶκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 325 τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορὰς διπλῆς. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν συμφοραῖς (συμφορὰς Blomfieldus) καταεῖω. Ch. 12 ποῖα Εὐμφορᾷ προσεῖκάσω; 31 οἰκῶν ἀγέλᾳστοις Εὐμφοραῖς πεπληγμένον. 718 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορὰς πέρι. 931 στένωνμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν. Eum. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ Εὐμφορὰς τὰς σάς. 599 Εὐμφορᾷ τετομμένος.

• σύμφρων *conspirans, unanimis*. Ag. 110 Ἑλλάδος ἥβας Εὐμφρονε ταγῷ. Sic einendavi pro Εὐμφρονα ταγάν. Ch. 802 κλύετε, σύμφρονες θεοί.

• σύμφυτος *cum aliquo natus*. Ag. 107 ἀλκὴ σύμφυτος αἰών. || *cognatus*. 153 νεϊκῶν τέκτονα σύμφυτον.

• σύν vel Εὐν. *Grammaticorum veterum de utriusque formae usu praecepta collecta sunt in Thesouro vol. 7 p. 1165 1166, quibuscum si codicum quantumvis inter utramque fluctuans scriptura compararetur, tantum intelligere videmur, Atticos veteres Εὐν (quod in inscriptionibus interdum XCYN scriptum est) potius dixisse quam σύν, postero vero tempore hanc scripturam ita in desuetudinem venisse ut iam apud Xenophontem nulla eius exempla reperiantur, nisi quod uno alteroque loco in libris deterioribus illata est ab librariis, quemadmodum in Herodoti, quem certissimum est sola usum esse forma σύν, codicibus quibusdam deterioribus saepe Εὐν scriptum idemque aliis scriptoribus multis, qui sola usi sunt forma σύν, illatum est: de quo dixit L. Dindorfius in Praef. ad Xenoph. Anab. p. VIII ed. Oxon. Poetae scenici vero utraque forma usi sunt, ut versus plurimi docent quorum metrum vel σύν vel Εὐν postulat, etsi rara sunt exempla quae Εὐν postulent (tria apud Aeschylum, Pr. 521 δ Εὐναμπέχεις. Sept. 839 ἄδε Εὐναυλία. Ag. 144 τερπνὰ Εὐμβολα), plurima, quae σύν postulent, in trium tragicorum fabulis. Quaeritur igitur utra forma centenis aliis versibus tribuenda sit quorum metrum utramque fert: in quibus tanta est codicum inconstantia nec raro inter ipsos dissensio ut collectis exemplis omnibus nihil aliud conficiatur quam librariorum temere, et interdum adeo cum metri vitio, modo σύν modo Εὐν scripsisse, nisi quod, ut Ellendtius observavit, in initio senarii apud Sophoclem in codice Mediceo prope constanter Εὐν reperitur, et simplex quidem Εὐν El. 273 956 1122 1168. Tr.*

τάφος *sepulcrum*. Sept. 914 τάφων πατρῶν λαχαί. 1037 τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς ἐγὼ — μηχανήσομαι. 1046 ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; Pers. 684 λεύσων δ' ἀκοῖτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας. 686 ἐγγὺς ἐστὼς τάφου. Ag. 507 οὐ γὰρ ποτ' ἤνουν — μεθέξειν φιλάττου τάφου μέρος. 1311 ὁμοῖος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. Ch. 108 ὥσπερ ἡδέσω τάφον πατρός. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστροχον τάφῳ. 336 τάφος δ' ἰκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως. 352 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γὰς. 488 πάντων δὲ πρώτον τόνδε πρεσβεύστω τάφον. 501 ἰδὺν νεοσσοὺς τοῦδ' ἐφημένους τάφῳ. 540 εὐχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρός τάφῳ. 894 τοιγάρ ἐν ταύτῳ τάφῳ κείσει. Eum. 598 ὠρυγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατῆρ. [767 ὄντες ἐν τάφοις τότε.] Fr. 158 ἐφημένη τάφον.

τάφος *fossa*. Hoc vocabulo Aeschylum usum esse colligi potest ex verbis Aristophanis Ran. 959, quae s. v. Σκάμανδρος attuli. Ego restitui Sept. 88 βοά ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπῆς λεῶς ὀρνυται ἐπὶ πόλιν, ubi Meinekius legebatur, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXXV.

τάχα *cito, mox*. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα καὶ τάχ' εἰσομαι, ubi Meinekius Philol. vol. 20 p. 56 coniecit καὶ τότε εἰσομαι, collato Soph. OR. 1517 λέξεις, καὶ τότε εἰσομαι κλύων. 659 τάχ' εἰσόμεθα. 246 τάχ' εἰσεῖ πάντα ναμερτὶ λόγον. Ag. 489 τάχ' εἰσόμεσθα. 1161 ἔοικα θεσπιδῆσιν τάχα. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πῆδῳ βαλῶ. 1649 γυνώσε τάχα. Ch. 305 εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμαίων. Eum. 419 τι μάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμάς πεύσει τάχα. 454 γένος δὲ τοῦμὸν ὡς ἐχει πεύσει τάχα. 597 ἐρεῖς τάχα. 729 σὺ τοι τάχ' — ἐμεῖ τὸν ἰόν. Suppl. 862 βάσει τάχα. 905 τάχα ὄψεσθε. || *fortasse, facile*. Pr. 312 τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύει Ζεὺς. Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις — τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. 913, τάχ' ἂν τις εἶποι. Eum. 512 ταῦτα τις τάχ' ἂν πατήρ — οἶκτον οἰκτίσαιο. Suppl. 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς — ὀπίτηρες εἴεν. 458 τάχ' ἂν (sic Markscheffelin pro τύχαν) γυναικῶν (γυναῖκι Hermannus) ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. 486 καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἶκος — ἐχθῆρειεν. 663 τάχ' ἂν τὸδ' ἦν.

Superlativus τάχιστα *celerrime*. Pr. 959 αἰσχιστά καὶ τάχιστα. Pers. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Ch. 772 αὐτὸν ἐλθεῖν — ἀνωχθ' ὅσον τάχιστα. Suppl. 883 βαίνειν κελεύω — ὅσον τάχιστα. Ag. 605 ἤκειν ὅπως τάχιστα. 1350 ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. Ch. 735 τοὺς ἔένους καλεῖν ὅπως τάχιστα ἄνωγεν. 878 ἀνοῖζατε ὅπως τάχιστα. Suppl. 465 ἐκ τιῶνδ' ὅπως τάχιστα ἀπάγασθαι θεῶν. Fr. 82 στέλλειν ὅπως τάχιστα. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχένων πάλους. Suppl. 191 ὡς τάχιστα βάτε. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστα ἔξ ὁμάτων. || ἐπεὶ τάχιστα, ὅπως τάχιστα *ut primum*. Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστα ἦρξαν δαίμονες χόλου. 228 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶν ἐξ θρόνον καθέζετο.

ταχέως *celeriter*. Fr. 89 τὸν δ' ἡμίσιον καὶ τὸν ἐλάσσονα (ἐλάσσω Porsonus) ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

τάχος *celeritas*. Pers. 342 αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει (naves) ἑκατὸν δις ἦσαν. Ag. 280 καὶ τίς τὸδ' ἔεικοι ἂν ἀγγέλων τάχος; Fr. 747 ἐν τά-

χει ἔρριψ' ἑμαυτὴν τῇδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. Ag. 1240 καὶ σὺ μ' ἐν (sic Casaubonus σὺ μὴν) τάχει παρῶν ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτεῖρας ἐρεῖς. 1448 τίς ἂν ἐν τάχει — μῆλοι; || Accusativus adverbialiter dictus, τάχος *celeriter*. Sept. 58 ἀρίστους ἀνδρας — τάγευσαι τάχος. Ag. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύσει τάχος. 1110 τάχος γὰρ τὸδ' ἔσται. Eum. 124 οὐκ ἀναστήσει τάχος; 178 ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμαίων τάχος χωρεῖτε. [Sept. 678 φέρ' ὡς τάχος κνημίδας.] Ag. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος. Ch. 889 δοῖη τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν ὡς τάχος.

ταχυήρης *velocitate remorum actus* Suppl. 33 Εὐν δ' ὡς ταχυήρει.

ταχύμορος *cito periens*. Ag. 486 ταχύμορον γυναικογῆρυτον ὀλλυται κλέος.

ταχύων *festino*. Pers. 692 τάχυνε δ', ὡς ἀμειπτος ὦ χρόνου. Ch. 660 τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἄρ' ἐπείγεται.

ταχύπομος *celeriter prosequens*. Suppl. 1046 τί ποτ' εὐπλοῖαν ἐπραξαν ταχυπόμοισι διωγμοῖς;

ταχύπορος *celeriter cadens, cito commotus*. Ag. 486 πιθανὸς ἄγαν ὁ θηλὺς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος.

ταχύπτερος *celeriter volans*. Pr. 88 ταχύπτεροι πνοαί.

ταχύρροθος *celeriter strepens, velox*. De fama et rumore Sept. 285 πρὶν ἀγγέλουσιν σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἰκέσθαι.

ταχύς *celer*. Pers. 739 ταχεῖα γ' ἦλθε χρησῶν πράξις. Ag. 1124 ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. Ch. 60 βοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φρεῖ. Suppl. 764 οὗτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ.

τέ *que, particula adiunctiva, ut καὶ coniunctiva* est: v. Hermann. Opusc. vol. 3 p. 835. Aeschylea exempla diligenter collegit Wellauerus, quae infra posui, correctis quae corrigenda erant.

1. τε singula vocabula iungens. Pr. 12 Κράτος Βία τε. 38 τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν ἢ θ' οὐμία. 80 αὐθαδῖαν ὀργῆς τε τραχυτήτα. 98 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα. 138 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσαν θ' εἰλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες πατρός Ὠκεανοῦ. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Αἰδοῦ. 171 σκηπτρον τιμάς τε. 208 ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. 264 παραινέιν νουθετεῖν τε. 280 θάκον προλιποῦσ' αἰθέρα θ' ἄγνόν. et sic 383 410 430 458 502 513 516 556 τὸδ' ἐκείνῳ θ' ὅτ' ἀμφί —, ut Brunckius correxit pro τὸδ' ἐκείν' ὅτε τότε ἀμφί —. 653 662 804 830 910 924 960 1029 1045 1049 1055. Sept. 87 136 167 184 197 307 311 319 389 399 405 450 530 552 569 575 643 648 774 833 860 898 925 976 987. Pers. 19 40 44 63 77 84 92 107 113 222 229 273 306 308 328 332 343 379 421 425 491 499 [543 τε post λέκτρων additum in apographis] 567 681 775 778 824 852 884 886 890 891 892 920 932 953 960 967 999 1020. Ag. 7 10 12 65 67 115 116 142 215 229 238 315 336 339 635 656 660 661 686 769 812 949 1077 1148 1121 1153 1227 1235 1305 1314 1409 1413 1433 1440 1586 1621. Ch. 2 57 [95 στέφει δόσιν τε, ubi recte Staleius στέφει, δόσιν γε —] 141 154 206 209 232 252 237 358 362 387 494 502 611 626 671 760 817 851 974 [sed ib. 976 φίλοι τε καὶ νῦν male pro δὲ καί, quod restituit Ahrensius.] 977 1015 1016. Eum. 9 11 16 43 72 127 147 148 ἀρκῶν πέπτωκεν οἰχεται θ' (sic Abreschius pro οἰχεται δ') ὁ θῆρ.

238 278 291 310 376 383 418 481 μένειν πέμπειν τε (sic Abreschius pro δέ) τάσδε. 511 523 559 629 689 693 694 697 840 874 940 1037. Suppl. 10 43 60 61 71 93 135 183 214 257 274 287 και τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' (sic Porsonus pro δ') Ἀμαζόνας. 290 350 411 432 457 492 550 552 563 610 618 646 683 696 721 726 732 742 762 846 850 932 964 1040 1043. Fr. 135 141 155 181 191 192 195 281, et τε saepius repetito Pr. 89 ὡς διος αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί, ποταμῶν τε πηγαί. ποντίων τε κυμάτων ἀνηριθμὸν γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ. 460 ἀριθμὸν ἔσχον σοφισμάτων ἐξηρῶν αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις, μνήμην τε. et ib. 595 831. Pers. 36 320 404 494 871 984 995. Ag. 569 519. Eum. 187 505 904. Suppl. 36 257 959 1028.

2. τε respondens sequenti καί. Pr. 205 Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα. 242 σιδηρόφρων τε καὶ κάκ πέτρας εἰργασμένος. 300 ἐπώνυμόν τε ρέυμα καὶ πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἀντρα. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός. 477 τέχνας τε καὶ πόρους. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας. 815 σοὶ τε καὶ τέκνοις. 816 φελλὸν τε καὶ δυσέυρετον. 927 τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν. [953 σεμνόστομος τε καὶ — male in apogr. nonnullis pro γε, quod est in M.] 987. Sept. 45 74 285 327 383 409 523 595 606 653 674 795. Pers. 47 54 160 220 244 299 434 523 558 639 735. Ag. 196 327 391 406 490 534 625 675 808 844 878 926 1015 1031 1045 1160 1586. Ch. 60 103 112 208 244 300 329 523 562 582 591 601 982. Eum. 77 107 304 399 491 εἰ κρατήσῃ δίκᾳ τε (τε addidit Heuthius) καὶ βλάβᾳ. 572 650 695 704 713 721 777 805 863 1016. Suppl. 754 975 1020. Fr. 12 40 41 326 369.

De ἄλλως τε — καὶ s. v. ἄλλως diximus.

τε καὶ — τε Sept. 272 τοῖς πολιουσούχῃς θεοῖς, πεδιονόμοις τε κάτορας ἐπισκόποις [Δίρκης τε πηγαῖς.] Pers. 442 ψυχὴν τ' ἀρίστοι κεύθεναι ἐκπερεῖς, αὐτῷ τ' ἀνακτι πιστὴν ἐν πρώτοις αἰεῖ. 485 ἔς τε Φωκῶν χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν Μηλιά τε κόλπον. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῇ βασίλει τ' ἐνέρω. Eum. 485 μαρτυρία τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ', ἄρωγὰ τῆς δίκης θ' ὀρκώματα.

τε καὶ — τε — τε Sept. 14 πόλει τ' ἀρῆγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι — τέκνοις τε γῇ τε μητρὶ. Pers. 30 Ἀρτεμῆος θ' ἵπποχάρμης καὶ Μασίστρης ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς Ἰμῖος, Φαργανδάκης θ' ἵππων τ' ἐλατήρ Σοσθάνης.

τε καὶ — καὶ Pr. 492 ἐχθραὶ τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρία. Sept. 409 μάλ' εὐγενὴ τε καὶ τὸν Αἰσχυνῆς θρόνον τιμῶντα καὶ στυγρὸν θ' ὑπερφρονᾶς λόγους. Eum. 290 αὐτὸν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεῶν. Suppl. 25 ὑπατοὶ τε θεοὶ καὶ βαρῦτими χθόνιοι θῆκας κατέχοντες, καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. 715 στολμοὶ τε λαίφους καὶ παραρρυσῆς νεῦς καὶ πῦρρα. Pr. 114 λευκοὶς τε γὰρ μύροισι καὶ μελαγχρῆσιν καὶ μιλοπρέπτοις.

τε καὶ — καὶ — τε Sept. 69 ὡς Ζεὺς τε καὶ Γῆ καὶ πολιουσούχῃς θεοὶ Ἀρὰ τε. Pers. 218 σοὶ τε καὶ τέκνοις σέθεν καὶ πόλει φίλοις τε παῖσι.

τε καὶ — τε — καὶ Eum. 381 εὐμήχανοι τε καὶ τέλειοι, κακῶν τε (sic Wakefieldus pro δέ) μνήμονες σεμναὶ καὶ δυσπαρήγοροι βροτοίς.

τε — τε. Pr. 676 πρὸς εὐποτόν τε Κερχενίας βέος Λέρνης τε κρήνην. Pers. 184 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπεπαστάτα πολὺ, κάλλει τ' ἀμώμῳ. 491 ἐνθα δὴ πλείστοι θάνον διψῇ τε λιμῷ τε. [665 ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἀχῇ.] Ag. 90

τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων. 322 ὄξος τ' ἀλειφά τ' ἐγχείας. 513 τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ, τὸν τ' ἐμὸν τιμαόρον Ἑρμῇ. Ch. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονός φίλοις, τοῖς τ' ἄνω. 1036 προσίζομαι μεσομπαλὸν θ' ἴδρυμα, Λοξίου πέδον, πυρὸς τε φέγγος. Eum. 409 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω, βρέτας τε τοῦμὸν τῷ ἐφημένῳ ἔξνω, ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένοι. 951 παρὰ τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Suppl. 38) φόβος μ' ἔχει φρένας δράσαι τε μὴ δράσαι τε καὶ τύχην εἶναι.

τε saepius repetitum. Pers. 611 βοὸς τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, — ἀκῆρατόν τε μητρός ἀγρίας ἀποποτόν, — τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον ἔανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐώδης πάρα, ἀνθη τε πλεκτά.

τε respondens sequenti ἡδέ. Sept. 862 Ἀντιγόνη τ' ἡδ' Ἰομήνη. Pers. 26 τοξοδάμαντές τ' ἡδ' ἵπποβάται. 971 Ἀρτευβάρης τ' ἡδ' Ὑσταίχμας. 997 Διαιεῖν τ' ἡδ' Ἀρσάκη.

τε respondens praecedenti ἡ. Eum. 526 ἡ πόλις βροτός θ' ὁμοίως. Sic apud Homerum Il. 2, 289 ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεοροὶ χῆραι τε γυναῖκες.

3. τε periodos et periodorum partes iungens. Pr. 25 νυξ ἀποκρύψει φάος, πᾶχην θ' ἑώαν ἥλιος σκεδὰ πάλιν. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; 174 καὶ μ' οὐτὶ μελιγλώσσοις πειθοὺς ἐπασιδαῖσιν θέλει, στερέας τ' οὐποτ' ἀπειλὰς πτήξας τὸδ' ἐγὼ καταμηνύσω. 177 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλᾷ, πονίνας τε τίειν τῇδ' αἰκίας ἐθελήσῃ. 200 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. 351 432 468 489 493 573 596 779 876 924 1028 1050. Sept. 8 49 164 376 454 [518] 578 903. Pers. 56 63 218 311 326 417 620 712 771 811. Ag. 31 ib. 100 τούτων λέξαις (sic Hartungus pro λέξας) ὅ τι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰεῖν. παῖων τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. 236 241 286 306 406 673 693 726 836 1221 1227 1319 1470 1574. Ch. 37 41 72 128 140 160 162 227 283 293 350 538 586 800 831 962 977 1003 1027. Eum. 27 175 232 250 373 468 573 581 σὺ δ' εἰσαγε ὅπως τ' (τ' addidit Hermannus), ἐπίστα τῇδε κύρωσιν δίκη. 751 798 907 944 952 957 1022. Suppl. 48 282 284 481 692 696 698 701 995. Fr. 281 407. Longior sententiarum series per τε coniunctarum est in Pr. 409—420, ubi tamen τε, quod v. 421 post ὑψίκριμνον legitur in M, recte delevit Bothius.

τε respondens sequenti καὶ cum verbo. Pr. 178 σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 256 αἰκίζεται τε κούδαμῃ χαλᾷ. Ag. 535 τοῦ ρυσίου θ' ἤμαρτε καὶ πανυλέθρον — πατρῶν ἐθρῖσεν δόμον. Ch. 240 προσαυδάν δ' ἔστ' ἀναγκαῖος ἔχον πατέρα τε καὶ τὸ μητρός ἐς σέ μοι ρέπει στέργηθρον. 557 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἀνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθέντες ἐν ταύτῳ βρόχῳ θάνασιν. Sic Weilius pro ληφθῶσιν — θανόντες. 717 ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινωσόμεν τε ποὺ σπανίζοντες φίλων βουλευσόμεσθα. Eum. 391 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἄζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 667 τάλλα θ', ὡς ἐπίσταται, τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν, καὶ τόνδ' ἐπεμψα. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω, 527 πῖθου τε καὶ γενέσθω. Eum. 174 κῆποι τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται, ubi probabilius est κάμοι γε, quod Casaubonus restituit.

τε *relatum ad sequens* τε. Pr. 289 τό τε γάρ με, δοκῶ, Ευγενές οὕτως ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες, λυτήριοι τ' (τ' *addidit* Seidlerus) ἀμφιβάντες πόλιν δεῖξάθ' ὡς φιλοπόλει, μέλεσθέ θ' (sic Blomfieldus pro μέλεσθε δ') ἱερῶν δημίων, μέλομενοι δ' ἀρῆσθε. [584 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη, πατρίς τε γαῖα — πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται;] 867 ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν, "Αἶδα τ' ἐχθρόν παιᾶν' ἐπιμέλειν. Pers. 375 δειπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροπούτο κώπῃν. Ag. 76 δ τε γάρ νεαρός μυελός στέρυνον ἐντός ἀνάσσων ἰσόπρεσβυς, — τό θ' ὑπέργῃρων — τρίποδας μὲν ὁδοὺς στεῖχει. 883 ἀμφιλεκτά πῆματα ἔμοι προφωνῶν, τὸν θ' ὑπ' ἰλίω σέθεν κίνδυνον. εἰ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν. Ch. 864 ἡ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαῖων ἀρχὰς τε πολιισσονόμους πατέρων θ' ἔξει (sic Welilius pro ἔξει πατέρων) μέγαν δλβον. Suppl. 219 ἀλλ' εὐ τ' ἐπεμψεν, εὐ τε δεξάσθω χθονί.

τε *respondens praecedenti* οὔτε. Pr. 245 ἐγὼ γάρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἐχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἡλγύνθην κέαρ. 261 οὐτ' ἔμοι λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλλως. Suppl. 239 οὔτε (sic Hermannus pro οὐδέ) κηρύκων ὕπο, ἀπρόξενοί τε. τε *relatum ad sequens* δέ. Pers. 624 οὐ τε πέμπε χῶας θαλάμους ὑπὸ γῆς, ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα.

τε *respondens praecedenti* καὶ v. s. καὶ p. 169 b. 4. De collocatione particulae notandum, saepissime eam praepositioni adiungi, non proximo ad quod pertinet substantivo. Sic Sept. 30 ἐς τ' ἐπάλλεῖς καὶ πύλας pro ἐς ἐπάλλεῖς τε καὶ πύλας. Pr. 658 ἐς τε Πυθῶ κατὰ Δωδώνης. Pers. 482 ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο, — διεκπερῶμέν τ' ἐς τε Φωκῶν χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν. Pers. 607 ἀνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροισεν. Ch. 823 ἐκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων. Eum. 77 ὑπὲρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις, 721 ἐν τε τοῖς νεοῖσι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Suppl. 975 εὐν τ' εὐκλεία καὶ ἀμηνίτῃ βάσει. Pers. 76 ἐκ τε θαλάσσης. 492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἐς τε Μακεδόνων χώραν, nisi ἂν Μακεδόνων scribendum cum Robertsonello. Ch. 817 πρό τ' ὀμμάτων. Eum. 250 ὑπὲρ τε πόντον. 904 γῆθεν ἐκ τε ποντίας ὁρόσου. 951 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαίαν. Suppl. 610 εὐν τ' ἀσουλία βροτῶν. Et post adverbis aliaque vocabula Pr. 41 αἰεὶ τε δὴ νηλὴς οὐ καὶ θράσους πλέως, ubi praestat apographorum scriptura αἰεὶ γε. Suppl. 219 ἀλλ' εὐ τ' ἐπεμψεν εὐ τε δεξάσθω χθονί. Sept. 205 ὅτε τε (sic ex apogr. pro ὅτι τε) σύριγγες ἐκλαγῆαν ἐλίτροχοι, ἵππικῶν τ' ἄπυον πηδάλιων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τό δίκαιον εὐνεπαίνει. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκέρσειεν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. Ag. 589 φράζων ἄλῳσιν ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Ch. 130 ἐποικτεῖρον τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην. Eum. 409 βρέτας τε τοῦμόν τῳδ' ἐφημένῳ ξένῳ, ὑμᾶς τε. [695 τό τ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνῳς.]

τε *tertio loco positum post praepositionem vel articulum*. Pr. 208 πρὸς βίαν τε. 665 ἔξω δόμων τε. 676 πρὸς εὐποτόν τε Κερχνεῖας ῥέος. Ag. 656 σὺν ζάλῃ τε. 848 πρὸς πόλιν τε καὶ θεοῦς. 926 χωρὶς ποδοψηστῶν τε καὶ τῶν ποικίλων. 1160 ἀμφὶ Κωκυτόν τε κάχερουσίους

ὄχθους. 1221 σὺν ἐντέροις τε. 1586 ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Eum. 905 ἔξ οὐρανοῦ τε. Fr. 40 σὺν κόροις τε καὶ κόραις. 407 ἐν λόγῳ τε. Pr. 67 τῶν Διός τ' ἐχθρῶν. 830 τὴν αἰπύνωντόν τε. Sept. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον. Pers. 160 τὸ Δαρείου τε κάον. Ch. 41 τοῖς κτανοῦσί τε. Eum. 232 τὸν ἱκέτην τε. 486 τῆς δίκης θ' (θ' *addidit* Wellauerus). Suppl. 692 τὸ πᾶν τε. || Quarto loco positum Pr. 138 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένου χθόνα. Eum. 291 ἐς τὸ πᾶν τε.

τέγγω *madefacio*. Pr. 401 παρειάν νοτίους ἐτεγγεα παγαῖς. Pers. 540 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. || *tingo*. Pers. 317 πυρσὴν ἀπληθὴ δάσκιον γειναιάδα ἐτεγγε. || τέγγομαι *lacrimor*. 1065 τέγγομαι τοι. || τέγγομαι *emollior*. Pr. 1008 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς.

τέθριππος *quadrigarius*. Fr. 368 Ζεύγος τεθρίππων. Probabilius Ζεύγος τέθριππον in Lex. Vindob. p. 95, 10, ubi v. Nauck. et in Praef. p. XLVIII.

τείνω *tendo*. Ag. 364 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλοι τόξον. || *extendo, duco*. Pr. 537 ἀδύ τι θαρσαλέας τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Ag. 1362 βίον τείνοντες. Pers. 708 ὁ μᾶσσαν βίος ἦν ταθὴ πρόσω. Sept. 613 θαρσυστόμοισιν ἀνδράσι φρενὶν βία [τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν]. || *vocem extendo, longam orationem habeo*. Pers. 574 τεῖνε δὲ δυσβάυκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Ag. 1296 μακρὰν ἐτείνας. Ch. 510 καὶ μὴν ἀμεμφή τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. In M ἀμόμητονδεντινα τὸν λόγον, quae correxerunt Hermannus et Blomfieldus. || Intransitive *extendor*. Sept. 763 μεταξὺ δ' ἄλκα δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ. ἄλκᾶν — Ἄρει Hermannus. Pers. 64 τείνοντα χρόνον τρομέονται. Suppl. 93 δαυλοὶ γὰρ πραιπίδων δάσκιόι τε τείνουσιν πόροι.

τεῖρω *ango, vexo*. Pr. 348 ἐπεί με χαῖ κασιγνήτου τύχαι τεῖρουσ' Ἀτλαντός. 581 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαῖαν παράκοπον ὥδε τεῖρεις. Suppl. 82 ἔστι δὲ κάκ πολέμου τειρομένους βωμός ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα.

τείχος *murus*. [Sept. 88 τειχῶν, ubi sensus τάφρων postulat, de quo dixi s. v. τάφος.] Ag. 452 περὶ τείχος. 559 δαῖων πρὸς τείχεσιν. Ch. 364 ὑπὸ Τρωίας τείχεσιν φθίμενος. Suppl. 475 σταθεῖς πρό τειχῶν.

τεκμαίρω *indico*. Pr. 605 ἀλλὰ μοι τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. || τεκμαίρομαι *intelligo, iudico*. Pr. 336 ἔργῳ κού λόγῳ τεκμαίρομαι.

τέκμαρ *signum, indicium*. Pr. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ οὐτ' ἀνθεμῶδους ἥρος. Ag. 272 τί γὰρ τὸ (ἦ γὰρ τι Karstenus) πιστόν ἐστι τῶνδ' εἰς τέκμαρ; 315 τέκμαρ τοιοῦτον εὐμβολόν τέ σοι λέγω. Ch. 667 κάσῃ μνην ἐμφανές τέκμαρ. Eum. 244 τὸδ' ἐστὶ τάνδρος ἐκφανές τέκμαρ. Suppl. 483 ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ.

τεκμήριον *testimonium, documentum*. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δούς μύθων ἐμῶν. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον. 352 ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 1366 ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἔξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα; Ch. 205 καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον, ποδῶν ὅμοιοι. Eum. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδ' εἰς λέξω μέγα. 485 ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. 662 τεκμήριον δὲ τοῦδ' εἰς δεῖξω λό-

γου. Suppl. 53 γονέων ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια. 271 ἔχουσα δ' ἦν τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια.

τεκνογόνοτος *liberorum mater*. Sept. 928 πρὸ πασάν [γυναικῶν] ὅποσος τεκνογόνοσι κέκληνται.

τέκνον *filii, filia*, τέκνα *liberi*. Pr. 205 Τιτάνας, Οὐρανὸν τε καὶ Χθονὸς τέκνα. 815 σοὶ τε καὶ τέκνοις. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρὶ. 785 τέκνοισιν δ' ἀράς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφάς. Pers. 218 σοὶ τε καὶ τέκνοις σέθεν. 222 ἐσθλὰ σοι πέμπειν τέκνω τε. 754 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσῃ. Ag. 207 εἰ τέκνον δαίξω. 724 νεοτρόφου τέκνου δίκαν. [898 μονογενὲς τέκνον πατρὶ.] 1207 ἡ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἡλθέτην νόμῳ; 1305 σοὶ ὧν τε γυναικῶν τέκνων. Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπίστρεπτον αἰὼ κτίσας. 649 τέκνον δ' ἐπισφύρει δόμοις αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μῦσος χρόνῳ — Ἐρινύς. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. 896 τόνδε δ' αἰδεσθαι, τέκνον, μαστόν. 910 ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραίτια. 912 οὐδὲν σβίβει γενεθλίου ἀράς, τέκνον; 920 ἄλλος γυναικῶν ἀνδρὸς εἰργεσθαι, τέκνον. 922 κτενεῖν ἑοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα. 992 ἔξ οὗ τέκνων ἡνεγχεῖ ὑπὸ ζῶντων βάρους. Eum. 416 ἡμεῖς γὰρ ἔσμεν Νυκτὸς αἰανὲς τέκνα. 658 ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς. Suppl. 739 ἐπεὶ τελεία ψήφος Ἀργείων, τέκνα, θάρσει. 752 καλὴς τ' ἂν ἡμῖν εὐμετέροι ταυτ', ὦ τέκνα. Fr. 158 τέκνοις (*liberis Niobae*) — τοῖς τεθνηκόσιν. 201 ἐχθροῦ πατρός μοι — φίλτατον τέκνον.

τέκνον et τέκνα, *allocutio blanda*, *nulla habita generis ratione*. Sept. 686 τί μέμονας, τέκνον; Ch. 265 ὅπως μὴ πεύσεται τις, ὦ τέκνα. 323 τέκνον, φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει —. 523 οἶδ' ὦ τέκνον. 829 θροοῦσα πρὸς σέ, τέκνον, πατρός αὐδάν.

τέκνον *translatum ad animalia* Sept. 291 δράκοντα δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν — πελειάς. et *ad flores* Pers. 618 ἄνθη τε πλεκτὰ, παμφόρου γαίας τέκνα.

τεκνόποινος *liberorum poenas exigens*. Ag. 155 μνάμων μῆνις τεκνόποινος.

τεκνόμοι *pario*. Impropr. Ag. 752 γέρων λόγος τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι. Sept. 657 μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορῶτερος γόος.

τέκνωμα *progenies*. Impropr. fr. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

τέκος *filii, filia*. Sept. 203 ὦ φίλον Οἰδίου τέκος. 677 φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίου τέκος. Suppl. 347 Παλαίχθονος τέκος. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος.

τέκτων *faber*. Fr. 372 ὕψηλόν — τεκτόνων πόνον. || *auctor, effector, effectrix*. Suppl. 283 Κύπριος χαρὰ κτήρ τ' ἐν γυναικείois τύποις εἰκῶς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Suppl. 594 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων. Ag. 153 σπυρομένη θυσιαν — νεικῶν τέκτονα. 1406 ἐμός πόσις, νεκρὸς δὲ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον δικαίας τέκτονος.

τελέθω *sum*. Ag. 100 τῆσδε μερίμνης, ἢ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει. 466 ἐν δ' αἴστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγονα τελέθοι. 1040 ἢ τ' οὐδὲν ἀπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοί.

τέλειος *perfectus, ad exitum perductus*. Sept. 766 τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρὰν βαρεῖαι κατὰ λαγαῖ. 850 τέλεια τάδε πάθη. Suppl. 91 εἰ

κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 739 ἐπεὶ τελεία ψήφος Ἀργείων. 824 τί δ' ἀνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν; Fr. 41, 7 δεινδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειός ἐστι. Ag. 1458 νῦν δὲ τέλειαν. || *perfectus, summus*. 972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένον. || *perficiens*. Sept. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίου τ' ἀρά. quod schol. exp. τελουμένη ἐπὶ τῷ γένει. [Ib. 695 πατρός τάλαιν' ἀρὰ Wordsworthius, ubi in M τελεί, superscripto εἰα a m. rec.] Ag. 1437 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκη. Eum. 382 εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι.

τέλειος *de deo dictum penes quem quodvis perficiendi potestas est*. Ag. 973 Ζεὺ Ζεὺ τέλειε, τὰς ἐμάς εὐχὰς τέλει. Eum. 28 τέλειον ὕψιστον Δία. Suppl. 526 τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεὺ. Sept. 167 ἰὼ τέλειοι τέλειαι τε γὰς τὰσδε πυργοφύλακες. Epitheton Iunonis propitiae Eum. 214 Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

τέλεος *perfectus, ratus*. Eum. 393 ἐμοῦ κλύων θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα τέλεον. Suppl. 79 ἦρα μὴ τέλεον δόντες ἔχιν παρ' αἰσαν. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομα. 810 οὐράνια μέλη θεοῖσι λιτανὰ, τέλεα δὲ πῶς πελόμένα μοι. || *vir consummatus, aetate proventus*. Ag. 1504 τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. || *perficiens, potens*. Suppl. 525 τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεὺ.

τελεσιφρων *perficiens quod cogitat, animi propositum perficiens*. Ag. 700 τελεσιφρων μῆνις.

τελεσφόρος *finem afferens, ad finem perdu-cens, exitum adducens*. Fr. 511 Μοῖρα τελεσφόρος. Sept. 655 πατρός δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Ag. 996 πρὸς ἐνδοικοῖς φρεσὶν τελεσφόροις. 1000 πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. Ch. 212 τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. 541 εὐχομαι — τούνευρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. || *imperium tenens*. 663 ἐξελέθτω τις θυμάτων τελεσφόρος γυνή.

τελευταῖος *ultimus*. Sept. 953 τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαζαν Ἀραὶ τὸν δέον νόμον. Sic E. A. A. ligens pro τελευτᾷ δ' αἰδ'. Ag. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμῶν.

τελευτᾶω *finio*. Ag. 929 ὀλβίσιαι δὲ χρῆ βίον τελευτήσαντα. || *morior*. Sept. 617 ὥς σφε χρῆ τελευτήσῃ μάχη. 932 οἱ δ' αὖδ' ἐτελεύτασαν. || *Intransitive finem s. exitum habeo*. Ag. 635 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἔλθειν τελευτήσαι τε; Ch. 307 τῆδε τελευτᾶν. Suppl. 210 κείνου θέλοντος εὐ τελευτήσῃ τάδε. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλείῳ νείκη τάδε; Ch. 528 καὶ ποὶ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Pers. 735 πῶς τε δὴ καὶ ποὶ τελευτᾶν;

τελευτῇ *finis*. Sept. 578 ἐν τελευτῇ. 936 νείκεος ἐν τελευτᾷ. [953 τελευτᾷ δ' αἰδ' vitiose pro τελευταῖαι δ.] Pers. 788 ποὶ καταστρέφεις λόγων τελευτῇ; || *exitus*. Suppl. 138 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρεμμενέας κτίσειεν. Pers. 740 ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. Ag. 745 ἐπέκραναν δὲ γάμου πικράς τελευτὰς. Suppl. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἄδε τελευτᾷ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν.

τελέω *perficio, ad exitum perduco*. Pr. 1033 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δίον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. Sept. 35 εὐ τελεῖ θεός. 627 κλύοντες θεοὶ δικαίως λιτὰς ἡμετέρας τε-

λείτε. Ag. 973 τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει· μέλοι δὲ τοί σοι τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν. Sept. 693 ἡμοδοκίης σ' ἄγαν ἡμέρος ἔστ' οὐκ ἐπικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν. 723 τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. 791 μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἑρινύς. Pers. 217 αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν. Ag. 806 εὐφρων τις πόνος εὐ τελέσσαι. 1107 τὸδε γὰρ τελεῖς. 1253 τοῦ γὰρ τελούντος οὐ ξυνήκα μηχανίην. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὅμως τελείται. Eum. 899 ἔξεστι γὰρ μοι μὴ λέγειν ἢ μὴ τελεῖν; || *Intransitive exilium habeo*. Sept. 659 τάχ' εἰσόμεσθα τάπισημ' ὅπη τελεῖ. Ch. 1021 οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεῖ. Pers. 225 εὐ δὲ πανταχὲ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

Passivum τελέομαι perficior, ad summum perducor. Pr. 929 ἄπερ τελείται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω. Ag. 68 τελείται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 1487 τί γὰρ βροτοῖς ἀνευ Διὸς τελείται; Ch. 872 ἀποσταθμένον πράγματος τελουμένου. 284 προσβολὰς Ἑρινύων ἐκ τῶν πατρῶων αἱμάτων τελουμένας. 310 ἀντί μὲν ἐχθρὰς γλώσσης ἐχθρὰ γλώσσα τελεῖσθω. Suppl. 19 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον — τετέλεσται. Ch. 1067 τρίτος αὐ χερσὶν πνεύσας γονίας ἐτετέλεσθαι. Ag. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. || *conficior, interficior*. Ch. 875 οἶμοι, πανοῖμοι δεσπότης τελουμένου.

τελέως cum vi efficaci. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐράνημεν. 953 περὶ τ' ἀνθρώπων φανερώς τελέως διαπράσσοισιν.

τέλλομαι existo, orior. Ag. 1133 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τις ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; Sic Empirius pro τέλλεται, idque legisse videtur scholiasta qui per γίνεται explicat, ut Hesychius τέλλεται per γίνεται et ἀνύεται explicuit.

τέλος finis. Pr. 13 σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ, i. e. *perfecta est*. Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβάς ἐπάξει θεός; 367 de morte ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν, οἷον ἦνυσεν κακόν. Ag. 934 εἴπερ τις εἰδὼς γ' εὐ τὸδ' ἔξειπον τέλος. 1109 πῶς φράσω τέλος; || τέλος non raro cum *genitivis nominum coniungitur in periphrasi*. Sic Sept. 906 δι' ὧν νεῖκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος, ut θανάτου τέλος ἀπὸ Homerum aliosque poetas in periphrasibus pro θάνατος; v. Thes. vol. 7 p. 1993. Ch. 874 μάχης γὰρ δὴ κεκῶρται τέλος. Suppl. 475 διὰ μάχης ἤξω τέλους. Sept. 163 Διόθεν γένοιο — πολεμόκραντον ἄγνων τέλος ἐν μάχῃ. Eum. 434 ἡ κάπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; 544 κύριον μένει τέλος. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος. Suppl. 603 ποῖ κεκῶρται τέλος; 624 Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος. De voti perfectione s. gratificatione Sept. 260 αἰτοῦ μέν μοι κοῦφον εἰ δόσις τέλος. || *munus, rotestas*. Ch. 760 κναφεὺς τροφεὺς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος. Ag. 908 αἰς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωνύνουσι πετάσμασιν. Eum. 743 ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῶνδ' ἐπέστησεν τέλει. De dignitate qualis est eius qui magistratu fungitur Sept. 1025 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείῳ τελεῖ. || *agmen, ordo*. Pers. 47 δῖρρμα τε καὶ τῖρρμα τέλη, quod schol. exp. ἀντί τοῦ τέθριππα καὶ ἑξαίπια τάγματα· ἐκ τούτου δὲ τὸ πλήθος τῶν ἵππων δηλοῖ. τέλος ἀθανάτων de coetu deorum dictum videtur fr. 152 (apud Hesychium s. v. ἐναροκτάντας) ἐναροκτάντας (i. e.

Θάνατος) δὲ — ὕψος τέλος ἀθανάτων ἀπολείπει, quod Hesychius interpretatur ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατος (θάνατον codex) μὴ ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὕψος ἀπολείπει τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἔξει.

τέλη dicuntur mysteria s. initia: de quo v. Thes. vol. 7 p. 2000. Sic fr. 384 ἔφριε' ἔρω δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Sic correxī pro ἔφριε' ἔρω δὲ, quod Brunckius ἔφριε' ἔρωτι scripserat, ut Sophocles Ai. 693 dixit ἔφριε' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν, et quod ad τέλους attinet, OC. 1050 οὐ πότνιαι σεμνὰ τιθινούνται τέλη, quod schol. per τελετάς explicat, collato hoc Aeschylī versu. Sensu latiore τέλη de sacris quibusvis dicitur, quae diis offeruntur, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 471, semel apud Aeschylum Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσαι θῦσαι πέλαγον, ὧν τέλη τὰδε, i. e. quibus haec sacra ad somnia expianda debentur, ubi Thomas Mag. non recte explicat οἵτινές εἰσι τῶν τοιοῦτων ἔφοροι. Similia Euripidis exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1998.

τέλος pro γάμος dici annotavit Pollux 3, 38 τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο. Hinc τέλος γάμου de nuptiis confectis Homerus aliiq. dixerunt: v. Thes. vol. 7 p. 1993. Eodem sensu τέλος γαμηλίων apud Aeschylum Eum. 835 θῆη πρό παιδῶν καὶ γαμηλίων τέλος.

διὰ τέλους ad finem s. extremum usque: v. Thes. vol. 7 p. 1997. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Eum. 64 διὰ τέλους δὲ σοι φύλαξ ἔγγυς παρεστώς. || *Adverbialiter τέλος postremo*, usu frequenti de quo v. Thes. vol. 7 p. 1996. Pr. 663 τέλος δ' ἐναργὴς βάεις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Pers. 462 τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἔξ ἐνός ῥόθου παῖοισι.

τέμενος templum. Improprie Pers. 365 τέμενος αἰθέρος.

τέμνω seco, scindo. Ag. 849 ἦτοι κέαντες ἡ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου, ubi Bloinf. confert Plat. ap. Diog. L. 3, 85 ἡ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ κἀνὲν ὑγιάζει. Alia v. in Thes. vol. 7 p. 2009. Ch. 1047 δυοῖν δρακόντιον εὐπετῶς τεμῶν κἀρα. Eum. 592 Εἰφουλκῷ χερὶ πρὸς δέρην τεμῶν. Fr. 198 οὐτ' ἀροτρον οὐτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἀρουραν. Similia v. in Thes. vol. 7 p. 2011. Ch. 198 εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος (πλόκος). || φάρμακα τέμνειν, i. e. in minutissimas partes secare, dicuntur qui remedia morborum praeparant. Hinc figurate dictum Suppl. 807 τίν' ἂν πόρον τέμνονιν γάμου λυτήρα; Sic correxī quod est in M τίν' ἂμφ' αὐτάς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια.

Τενάγων Tenagon, n. pr. Persicum. Pers. 306. *τένων musculus tendens*, nervosa musculi pars: v. Thes. vol. 7 p. 2018. Ch. 209 πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαί.

τεός tuus, forma poetica pro σός. Pr. 162 τίς οὐ ξυνασχαλῆ κακοῖς τεοῖσι; Sept. 105 τὰν τεάν γάν. 108 πόλιν | τεάν, ἂν ποτ' εὐφιλῆταν ἔθου, ubi τεάν addidit Lachmannus. Fr. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός. Sic Hermannus pro δυσμαῖς ἴσου, quod est δυσμαῖσι σοῦ.

τεράζω portentia interpretor. Ag. 125 οὕτω δ' εἰπέ τεράζω. Scribebatur τεράζω. Neque enim animadversum erat in M in textu et in lemmate scholii τεράζω scriptum esse, ut apud Photium Lex. p. 577, 16. τεραῖζεις est in codice.

Nam τέρᾶζω ἔχει τὸ ἰ προσγεγραμμένον, ut monent Etym. M. p. 737, 21. et grammaticus Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 226. Eadem aliorum huius generis verborum scriptura est, velut ματᾶζω et σφαδᾶζω, quae omissa ἰota scribebantur apud Aeschylum Agam. 995. Pers. 194. Soph. Oed. R. 891. Accurate de his omnibus praecipit Herodianus in libro περὶ μονήρους λέξεως p. 23, 7. Male vero γυνάϊζεται M l'r. 592.

τέρας ostentum, portentum. De monstro Pr. 352 δάιον τέρας — Τυφίνα θούρον. 921 δυσμαχώτατον τέρας. Ch. 548 ὡς ἔθρεψεν ἑκπαγλὸν τέρας. Suppl. 570 τέρας δ' ἐθάμβουν. De miraculo s. prodigio Pr. 832 τέρας τ' ἄπιστον. αὶ προσήγοροι δρῦες.

τερασκόπος *prodigiorum interpres, vates*. Ag. 977 δέμα προσστατήριον καρδίας τερασκόπου. 1440 ἦ τ' αἰχμάλωτος ἦδε καὶ τερασκόπος. Ch. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδ' σ' αἰρούμαι περὶ. Eum. 62 ἱατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος.

τέρην tener. Suppl. 998 τέρεϊν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.

τέρμα *terminus, finis*. Pr. 100 πῇ ποτὲ μόχθων χρή τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 184 πᾶ ποτὲ τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλασεν' εἰσδεῖν. 257 οὐδ' ἐστὶν ἄλλου τέρμα σοι προκειμένον; 284 ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος; 622 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκιάθης ὁδοῦ. 755 οὐδὲν ἐστὶ τέρμα μοι προκειμένον μόχθων. 823 τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρματ' ἀκήκοεν. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἰμι τέρμα σὺν πλανημάτων. 1025 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα. Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ. 1004 τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα. 1176 τέρμα δ' ἀμχαναῖ. [Ch. 236 τέρματος σωτηρίου πρὸ σπέρματος σωτηρίου coniecit Mehlerus.] Eum. 422 ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 633 κάπὶ τέρματι φάρος παρεσκίγησεν. 746 νῦν δ' ἀγρόνης μοι τέρματ' ἡ φάος βλέπειν. Suppl. 455 πολλῶν ἀκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου.

τερμόνιος *in extremo fine situs*. Pr. 117 ἴκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, ubi correxi τίς ἴκετ' αἴας τόνδε τέρμιον πάγον; de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XIII. XIV.

τέρμα νιν finis. Suppl. 629 τέρμον' ἀμειπτον πρὸς ἅπαντα. Fr. 191 διδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἢδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

τέρπτομαι *delector, gaudeo*. Eum. 1042 πυριδάπτω λαμπάδι τερπόμεναι.

τερπνός *delectationem s. voluptatem affrens, iucundus*. Ag. 144 Διδὸς κόρα ('Αρτεμις) — τερπνὰ εὐμβόλα κράναι. 492 τερπνὸν τὸδ' ἐλθὼν φῶς ἐφῆλυσεν φρένας. 542 τερπνῆς ἀρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. [902 τερπνὸν δὲ ταναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.] Ch. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα.

τέρψις *delectatio*. Pers. 544 χλιδανῆς ἥβης τέρψιν. Ag. 611 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπιπογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός.

τέσσαρες *quatuor*. Ch. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἐμοί. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεύς δυο κύβω καὶ τέτταρα. Sic apud Arist. Ran. 1457 Aeschylus τέσσαρα scripserat. Fr. 341 δς εἶχε πῶλους τέσσαρας Ζυγηφόρους.

τέταρτος *quartus*. Sept. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. Pers. 773 Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθουν στρατὸν. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνῳ.

τετραίνω *perforo*. Ag. 868 ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς

οἶκον ὠχετεύετο φάτις, τέτρηται δικτύου πλέον λέγειν. Sic H. L. Ahrensius pro τέτρωται. Compositum συντετραίνω legitur Ch. 452, scriptura tamen incerta, ut diximus s. h. v.

τετρασκελὴς *quadrupes*. Pr. 395 τετρασκελὴς οἰωνός.

Τεῦθρας *Teuthras*, rex Mysiae. Suppl. 549 Τεῦθραντος ἄστου Μουσῶν.

Τευκρίς *Troiana*, nomine ab Τεῦκρος ducto: v. Thes. vol. 7 p. 2095. Ag. 112 Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.

τευχεσφόρος *armiger*. Ch. 627 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ.

τεύχημα *opus fabricatum*. Schol. Eurip. Or. 25 ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἐκδυσιν ἔχοντα — Αἰσχύλος δὲ φησὶν ἄμῃχανον τεύχημα καὶ δυσέκδυτον. Suspectum vocabulum nusquam alibi lectum, in τέχνημα mutatum ab Nauckio.

τευχηστήρ *armatus*. Pers. 902 σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων.

τευχηστής *armatus*. Sept. 644 ἀνδρα τευχηστήν. Per ὁπλήτην exp. scholiasta, ut Hesychius τευχησταὶ per ὁπλίται.

τεύχος *vas*. Ag. 815 εἰς αἵματηρὸν τεύχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει. Ch. 99 δικούσα τεύχος. Ag. 435 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τεύχων πάλους. Fr. 179 οὐράνῃ — χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. De amphora fr. 107 στενόδοστον τὸ τεύχος.

τεύχω *efficio, paro*. Pr. 1090 ῥιπή — τεύχουσα φόβον. Sept. 835 ἔτευξα τύμβῳ μέλος. Pers. 189 τοῦτ' στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλοισι. Ag. 150 μὴ τινας ἀντιπνούς Δαναοὺς χρονίας ἐχενηίδας αὔρας τεύξῃ. Ag. 737 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρὰς οἶνον. 1261 φάρμακον τεύχουσα. Ch. 730 ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ἕνος τεύχειν κακόν. Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. 802 μὴδ' ἀκαρπῖαν τεύξῃτε. Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπρότῳ βοί; || Passivi perfectum τέτυγμαι et aoristus ἐτύχθην, *factus s. creatus sum*. Ag. 751 παλαιφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἀστροῖς οὐρανὸν τετυγμένον. Eum. 353 παλλεούκων δὲ πέλων ἀμοῖρος μούνα ἐτύχθην. Suppl. 86 Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθῆρατος ἐτύχθη.

τέχνη *ars*. Pr. 47 πόνων γάρ — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 110 διδάσκαλος τέχνης πάσης. 254 πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. 477 οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμψάμην. 497 δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὠδῶσα θνητούς. 506 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῶ. Sept. 26 ἀφενδεὶ τέχνη. Ag. 240 τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἀκραντοί. 1134 πολυμειεῖς τέχναι. 1209 τέχναισιν ἐνθόεις ἠρημένη. Eum. 17 τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα. Fr. 281, 6 μαντικὴ βρῦον τέχνη. || *artificium*. Pr. 87 ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθῇσι τέχνης. ubi recte agrogr. τύχης.] τέχνημα *opus artificiosum*. V. τεύχημα. || *artificium, dolus*. Fr. 338 κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

[τέως *aliquamdiu, hucusque*. Ch. 993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.]

Τηθύς *Tethys*, Coeli et Telluris filia, Oceani

uxor. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα. Sept. 311 Τηθύος τε παῖδες.

τήκω *liquefacio*. Pr. 304, 5 τήκει πετραῖαν χιόνα. || τήκομαι *absumor, pereor*. Eum. 374 δόξει τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ τακόμεναι κατὰ γὰν μινυθοῦσιν ἄτιμοι.

τήλε *procul*. Pers. 232 τήλε πρὸς δυσμαῖς, ἀνακτος Ἡλίου φθινάσασιν.

τηλέπλανος *procul vagans, in longinquos errores abducens*. Pr. 576 ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι; Sic Seidlerus pro τηλέπλαγκτοι.

τηλέπομπος *procul missus*. Ag. 300 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά.

Τήλεφος *Telephus*, Hercules filius. Τήλεφος inscripta fuit Aeschylī fabula (fr. 236 237).

τηλικούτος *ad eam aetatem provectus*. Ag. 1620 διδάσκεισθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ.

τηλουρός *cuius termini procul sunt, longinquus*. Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἤκομεν πέδον. 807 τηλουρὸν δὲ γῆν ἤξεις.

Τήνος *Tenus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 885 Τήνω τε συνάπτουσ' Ἄνδρος.

[τηξίθυμος *animum tafeaciens*. Ag. 742 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, ubi θεξίθυμον coniecerat Engerus. Meinekius in Philologo vol. 19 p. 200 τηξίθυμον proposuit, collato τηξίποθοι ἔρωτες, quod Crates dixit apud Clem. Al. Strom. 2 p. 492. Nentra coniectura opus.]

Τηρεὺς *Tereus*, Martis filius, rex Thracum, Procnes maritus: unde adiectivum Τηρείος et cum diaeresi Τηρείος. Suppl. 60 τὰς Τηρείας — ἀλόχου.

τηρός *custos*. Suppl. 248 ἡ τηρὸν ἱεροῦ (ἡεροῦ M) ῥάβδον, ἡ πόλεως ἀγόν. Suspectum vocabulum aliunde non cognitum, quod per φύλακα explicuit scholiasta. Conf. quae s. v. ῥάβδος dicta sunt.

τιάρα *tiara*, capitis gestamen apud Persas. Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιραύσκων. Sic ex apogr. pro τιήρας.

[τιήρα. V. τιάρα.]

τιθασός *mansuetus, mitis*. Eum. 356 δταν Ἄρης τιθασός ὦν φίλον ἔλη. Sic Turnebus pro πῖθασος — φίλος.

τίθημι. Formis huius verbi, de quibus dictum est ab Choerobosco in Theodos. p. 886 et in Theas. vol. 7 p. 2163 et ab Veitchio (*Greek verbs irregular and defective* p. 561 seq. ed. tert.) Aeschylus utitur his: praesente indicativo τίθημι, τίθησι, τιθεῖσι (Ionice pro τιθέασι Ag. 465), imperativo τίθει, coniunctivo τιθῶ τιθῆς, participio τιθεῖς τιθεῖσα τιθέντες τιθεῖσαι, aoristo priore ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε, aoristo altero ἔθεσαν, imperativo θέετ' et θέντων, optativo θέη, infinitivo θεῖναι, participio θέντα θέντες θεῖσαι, futuro θήσω θήσει θήσομεν. infinitivo θήσιν, participio θήσων. Formae mediae τίθεμαι imperativo utitur praesentis τίθου, aoristo ἔθου ἔθεσθε ἔθεντο, optativo θέῖτο et plurali θέιατο (Suppl. 694), coniunctivo θώμεθα, infinitivo θέσθαι, futuro θήσονται θήσει θεσόμεθα θήσονται. [Perf. passivi τεθειμένος Suppl. 186 vitiose pro τεθυμένος, quod restituit Abreschius. V. τύφω.] Pauca sunt compositorum exempla προστίθημι et συντίθημι.

τίθημι *pono*. Sept. 277 ἐπέυχομαι θήσιν τροπαία. Ch. 775 ἀλλ' ἡ τροπαία Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ. Sept. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Pers. 192 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Ag. 906 μὴ χαμαὶ τιθεῖς τὸν σὸν πόδα. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατρεφεῖ πόδα. Suppl. 32 πρὶν

πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. Ch. [145 ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀράς.] 792 πρὸ δὲ δὴ ἔθρων τὸν ἑσθῆν μελάθρων, Ζεῦ. θές. Eum. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς. 651 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησι. Suppl. 483 κλάδους τε τοῦτους — βωμοὺς ἐπ' ἄλλους — θές. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθιλούμενον τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. || *instituo*. Pers. 229 ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι. Pers. 283 πάντα παγκάκως ἔθεσαν. Ag. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντίς — θήσει δικαίως. 1673 θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς. Eum. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖς' ἄμοφρος ὦ; || *facio, efficio*. Sept. 201 μὴ βλάβῃν τίθει. Ag. 845 κοινοὺς ἀτῶνας θέντες. 1059 μὴ σχολὴν τίθει. Pers. 1042 ἰυζε μέλος ὁμοῦ τιθεῖς. Ag. 1601 λάκτισμα δειπνοῦ Εὐνδίκης τιθεῖς. Ch. 341 ἄλλ' ἐτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων θεῖη κελάδους εὐφρογοτέρους. 823 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus pro μεθήσομεν. 836 φοινῖαν ἄταν τιθεῖς. 861 μέλλουσι — θήσιν Ἀγαμεμνονίων οἰκὼν δλεθρον. [Eum. 771 δόδους ἀθύμους καὶ παρὸρνητας πόρους τιθέντες.] Sept. 47 πόλει κατασκάφας θέντες. 192 πολιταὶ τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. Pers. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. Ag. 66 πολλὰ παλαιάματα — θήσων Δαναοῖσιν. 1524 οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην οἰκοῖσιν ἔθηκε;

Cum infinitivo Ag. 178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 1036 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμνητῶς δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1174 καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθησι δαίμων — μελίζειν πάθῃ.

Cum adiectivo, participio, vel substantivo, *reddo*. Pr. 440 ὡς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔνους ἔθηκα. 848 ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφονα. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχχους τιθῆς. 946 Ἄρης ἀρὰν πατρός τιθεῖς ἀλαθῇ. Ag. 196 παλιμνήρη χρόνον τιθεῖσαι. 465 τυχηρὸν ὄντ' ἀνευ δικῆς — τιθεῖς' ἀμαυρόν. 562 τιθέντες ἐνθηρον τρίχα. 922 μηδ' εἶμασι στρώσας' ἐπιφθονὸν πόρον τίθει. Ch. 666 αἰδώς — ἐπαργέμενος λόγους τίθησιν. Eum. 324 ὁ Λατοῦς γὰρ ἱνὶς μ' ἄτιμον τίθησιν. 468 Τροίαν ἀπολιν ἱλίου πόλιν ἔθηκας. 724 Μοῖρας εἵσεις ἀφθίτους θείναι βροτούς. Suppl. 518 στείχων, τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων. 210, 8 ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τίθέντες ἡμερωμένην. Ch. 576 νεκρὸν θήσω. Suppl. 299 βούν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός.

Forma media τίθεμαι *pono, facio, praebeo*. Ag. 1570 ὄρκους θεμένη. Eum. 226 πόνον πλέον τίθου. 898 καὶ μοι πρὸ παντός ἐγγύνῃ θήσει (θήσῃ M) χρόνον; Fr. 5 τί δὴτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; Suppl. 640 ψήφον δ' εὐφρον' ἔθεντο. 645 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψήφον ἔθεντο. 694 εὐφρον δ' ἐπὶ βωμοῖς μούσαν θείατ' αἰδοῖ. Sic Hermannus pro εὐφρήσονται — μούσαι θεαὶ τ' αἰδοῖ. Ag. 816 ἀνδροθνήτας ἱλίου φθορὰς ἐς αἵματηρόν τεύχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. Pr. 783 τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Pers. 1005 ἔθεσθ' ἀελλπτον κακόν. Pr. 527 μηδὰ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμὰ γνῶμα κράτος ἀντίπαλον Ζεῦς. 163 ὁ δ' ἐπικότως αἰεθόμενος ἀγναμpton (ἀγναμpton pr. M. Conieci ἀκναφον) νόον. Pers. 143 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ

εὐ πεσόντα θήσομαι. 230 λιτάς δὲ καὶ κληρόνας πατρώους παρ' οὐδέν αἰῶνα παρθένοιόν τ' ἔθεντο. || *mihī habeo, mihī concilio*. Sept. 108 ἐπιδε πόλιν τεάν, ἂν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου. 931 παῖδα τὸν αὐτάς πόσιν αὐτᾶ θεμεύα. Suppl. 415 τὸν πανώλεθρον θεὸν βαρὺν εὐνοικον θεοῦμεσθ' ἀλάστορα.

τίκτω *procreo*. Eum. 660 τίκτει δ' ὁ θρώσκων. || *pario*. Pr. 851 τέξεις κελαινὸν Ἐπαφρον. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέζει γένος. Sept. 416 τεκούση μητρί. 931 τοῦσδ' ἔτεκε. Ch. 529 τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν. 913 τεκούσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. 928 οἱ γ' ὡς τεκούσα τόγδ' ὅφιν ἐθρεψαμην. Eum. 321 μάτερ, ἃ μ' ἔτικτες. Eum. 366 οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. || ὁ τέκων *pater*. Ch. 690 τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἶδεναι. || ἡ τεκούσα *mater*. Sept. 927 δυσαίων σφιν ἃ τεκούσα. Ch. 133 πρὸς τῆς τεκούσης. Eum. 463 ἔκτεινα τὴν τεκούσαν. 513 πατήρ ἢ τεκούσα νεοπαθής. || οἱ τεκόντες *parentes*. Sept. 49 μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκούσιν — ἔστεφον. Ch. 329 πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος. 681 πρὸς τοὺς τεκόντας. Pers. 245 δεινὰ τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκούσι φροντισαί.

Forma media τίκτομαι *pario*. Ch. 127 γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. Pr. 41, 4 ἡ δὲ (ἡ γαῖα) τίκτεται βροτοῖς μῆλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. Pr. 768 ἡ τέζεται γὰρ παῖδα φέρτερον πατρός. Ch. 419 πάθομεν ἄχρα πρὸς γε τῶν τεκομένων. || Passivum τίκτομαι *nascor*. De frugibus Suppl. 674 τίκτεσθαι δὲ φόρους (sic *Er-furditus pro d' ἐφόρους*) γὰς ἄλλους εὐχόμεθ' αἰ. τίκτω *improprie dictum procreo, produco*. Ag. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. 758 τὸ δυσσεβές γάρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβριν μὲν παλαιὰ νεάζουσιν ἐν κακοῖς βροτῶν ἔβριν. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. Suppl. 498 φύλαξον μὴ θράσος τέκη φοβόν. 770 φιλεῖ ὡδὶνα τίκτειν νύξ κυβερνήτη σοφῷ. Sept. 437 καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται. Libanius Epist. 176 p. 84 ἀκούων Αἰσχύλου (fr. 306 b) λέγοντος ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς.

τίλλω *vellio*. Pers. 209 κίρκον εἰσὼρῶ — χηλαῖς κῆρα τίλλοντα.

τιλμός *vellitatio*. Suppl. 839 τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοὶ.

τιμαλφῆ *honoro*. Ag. 922 θεοὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεῶν. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεῶς. Passivum Eum. 626 ἄνδρα — διουδοτοῖς σκηπτροῖσι τιμαλφούμενον, ubi schol. συνεχές τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ, διὸ σκῶπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Eum. 807 ὕπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφούμενας.

τιμαλφῆς *honoratus*. Hesychius τιμαλφῆς: ἐντιμος τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. — Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνους (fr. 53) ἐπὶ τοῦ ἐν-τίμου.

τιμάορος *ultor, vindex*. Ag. 1280 ἤξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὐ τιμάορος. 1324 τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις. 1577 φαῖναι ἂν ἦν νῦν βροτῶν τιμαόρους θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχρ. Ch. 143 λέγω φανῆναι σοῦ, πάτερ, τιμάορον. || *adiutor, auxilior, defensor*. Ionicum τιμηόρος per βοηθός exp. Hesychius. Ag. 574 πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας. quo sensu Herodotus et Thucydides τιμηρός: v. Thes. vol. 7 p. 2213. Altera forma apud Pindarum Isthm. 9, 90 προξενία τ' ἀρετᾶ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίοισι Λαμπρομάχου μί-

τραῖς. ubi schol. per ἐπαινέτης et τιμητῆς exp. || Eodem sensu forma τιμάωρ, de qua v. Lobeck. Paralip. p. 216, metri causa usus est Aeschylus Suppl. 43 νῦν δ' ἐπικεκλωμένα Δίον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάωρ' ἰνὶν τ' ἀνθονομούσας προγόνου, ubi schol. per βοηθόν explicat.

τιμάω *honoro, colo*. Sept. 236 οὔτοι φθονῷ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. 410 τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾶ θεός. 1046 ἄλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; Ag. 246 εὐποτμον αἰῶνα φίλως ἐτίμα. Ch. 255 τοῦ θυτήρος καὶ σε τιμῶντος μέγα πατρός νεοσσούς. 509 αὐτὸς δὲ σῶζει (σῶζη M) τόνδε τιμήσας λόγον. 516 μεθυστέρον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος. Eum. [773 πόλιν τὴν Παλλὰδος τιμῶσιν αἰε — αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμέν εὐμενέστεροι.] 915 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 994 τάσδε γὰρ εὐφρονας εὐφρονες αἰε μέγα τιμῶντες. 1039 φοινικοβάπτοι ἐνδοτοῖς ἐσθήμασι τιμάτε. Suppl. 116 Ζῶσα γόοις με τιμῶ. 401 ἐπὶ λυδᾶς τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾶ θεός. || Passivum Eum. 868 εὐ δρῶσαν, εὐ πάσχουσαν, εὐ τιμωμένην. 891 ἐς τὸ πᾶν τιμωμένην. Ag. 581 χάρις τιμῆσεται Διός.

τιμῆ *honor*. Pr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης. 171 σκηπτρον τιμὰς τ' ἀποσουλᾶται. 410 στένουσα τὰν σὺν εὐνομαρμόνων τε τιμὰν. 946 ἐφημέροις πορόντα τιμῆς. Sept. 15 τιμὰς μὴ ἔαλειφθῆναι ποτε. Pers. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πληθὸς ἐν τιμῇ σέβειν. 622 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νεπτόροις θεοῖς. 762 ἔξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἀναεῖ τήνδ' ὤπασεν. 919 Περσονόμου τιμῆς μεγάλης. Ag. 44 διθρόνου Διόθεν καὶ διοκῆπτρου τιμῆς. 637 χηρὶς τὴν τιμὴν θεῶν. Ch. 200 εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ ἀγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. Eum. 219 τίς ἦδε τιμῆ; 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμάς λόγῳ. 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 419 τιμὰς γε μὲν δὴ τὰς ἐμάς πεύσει (πεύση M) τάχα. 624 μητρός μηδαμὸς τιμὰς νέμειν. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν. 845 879 ἀπὸ γὰρ με τιμὰν δαναῖαν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδέν ἦσαν δόλοι. 894 τίς δέ μοι τιμῆ μένει; 1037 τιμᾶς καὶ θυσίαις περὶ σέπτα. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορεύει ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς. 698 φυλάσσει τ' ἀτιμῆς (sic corrupte in M, adscripto ἀσφαλῆς) τιμὰς τὸ δάμιον. Corruptum ἀτιμῆς in ἀτρεμαῖα, adverbialiter dictum ut apud Eur. Herc. f. 1051, mutavit Butlerus, collata annotatione scholiastae ἀμετακίνητοι εἰεν αὐτοῖς αἱ τιμαί. 706 δαφνηφόροις βουθύτοις τιμαῖς. Ch. 399 κλύτε δὲ τὰ χθονίων τε τιμαί. Sic M, adscripto ab correctore ἐν super μ, quo significatur τετιμῆναι, quod nec metro nec sententiae convenit, adscriptoque scholio αἱ Ἐρινύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμῆναι. Veram scripturam κλύτε δὲ Γὰ χθονίων τε τιμαί, restituit H. L. Ahrensnius, de quo s. v. Γῇ monere debebam. τιμῆ δὲ eo dictum qui colitur comparandum cum simili usu vocabuli σέβας, de quo suo loco diximus. Frustra Hermannus olim κλύτε δὲ τὰ χθονίων τιτηνᾶ, postea κλύτε δὲ τὰ χθονίων πρότιμα. Similiter Γῇ et χθόνιοι θεοὶ alibi coniunguntur: v. s. v. χθόνιος.

τίμημα *honor*. Ch. 511 τίμημα τύμβου. τίμιος *honoratus, venerabilis*. Sept. 95 βρέτη τίμια δαιμόνων, ubi metri indicio τίμια addidi.

241 τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν. τίμιον ἔδος, ἰκόμαν. Ch. 556 κτείναντες ἄνδρα τίμιον. Eum. 854 τιμίαν ἔδραν ἔχουσα. Suppl. 986 ἔχοιμι τίμιον γέρας. Eum. 853 οὐπὶρρέων γάρ τιμωτέρος χρόνος· ἔσται πολίταις τοιοῦδε. Suppl. 990 χάριν σέβασθαι τιμωτέραν ἐμοῦ. Sept. 1003 ὅπου τὸ (τὸ ego addidi) τιμώτατον. Eum. 967 τιμωτάταιθεῶν.

τίμος *pretium*. Ch. 916 ποῦ δὴθ' ὁ τίμος, δντιν' ἀντεδεξάμην; Hoc vocabulo ante Aeschylum usus est Archilochus apud Athen. 1 p. 7 f. ὦν οὔτε τίμον εἰσὴνεγκας.

τιμωρία *ultio*. Pers. 473 πικραν δὲ παῖς ἐμός τιμωρίαν κλεινὴν Ἀθηνῶν ἤρε.

τινάκτειρα *concutiens*. Pr. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρῖαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ. Femininum alibi non lectum. Ποσειδάων τινάκτορα γαῖας dixit Soph. Tr. 502.

τινάσσω *vibro*. Pr. 917 τινάσσω τ' ἐν χερσὶν πύρπνου βέλος.

τίνω (cum aoristo ἔτισα) *lvo, poenas solvo*. Pr. 112 τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 177 πρὶν ἂν ἔξ ἀγρίων δεσμῶν χαλᾷση ποινὰς τε τίειν τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; Ag. 457 δημοκράντου δ' ἀρὰς τίνει χρέος. 1325 ἐχθροῖς φονεῦσαι τοῖς ἑμοῖς τίνειν ὁμοῦ. Ch. 313 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. 651 δωμάτων παλαιήτων τίτειν μῦσος. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δῶας. Suppl. 434 ὁπότ' ἂν κτίσης, μένει δορί τίτειν ὁμοίαν θέμιν. Sic Boissonadius correxit pro μενεΐδρεϊκτείνεϊν. || *solvo* (gratias). Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν. Ag. 822 τούτων θεοῖσι χρὴ πολὺμνηστον χάριν τίτειν. Aoristus ἔτισα Ag. 537 διπλὰ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι ἑαμάρτια. Ag. 1430 ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τίσαι. 1529 θανάτω τίσας ἄπερ ἔρξεν (sic Naberus pro ἤρξεν). [Ch. 277 ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίειν με.] Ch. 435 πατρός δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει. || *Forma media τίνομαι ulciscor*. Sept. 638 ζῶντ' ἀτίμαστῆρ' ὅπως ἀνδρὴλᾶτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ch. 18 δός με τίσασθαι μόρον πατρός. Eum. 220 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσι ἀλλήλους χαλὰς τὸ μὴ τίνεσθαι μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ. — Sic Meinekins ad Menandr. p. 226 et Hermannus collato Soph. Oed. Col. 693 πότ' ἄρα πυνθάνοι' ἂν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίτων, ἡ τίνοι' ἂν εὐθὺς; δοκῶ μὲν εἶπερ Ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.

τίποτε *cur tandem?* ex τί ποτε contractum, de quo supra diximus p. 301 b.

τίς *quis?* Genitivi et dativi frequentes sunt formae monosyllabae τοῦ et τῷ. Pr. 159 τίς ὡδε τλησικάρδιος θεῶν; 161 τίς οὐ ξυνασχαλεῖ; 502 τίς οὖν ἀνάγκη ἐστὶν οἰακοστρόφος; 561 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε; 594 τίς ὦν τίς ἄρα με — ὦδ' ἔτυμα προσθορεῖς; 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; Sept. 91 τίς ἄρα ρύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; 395 τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προῖτου πυλῶν — προστατεῖν φερέγγυος; 435 τίς Ξυστήσεται; τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; 738 τίς ἂν καθαρμούς πόροι; τίς ἂν σφε λούσειεν; 771 τίν' ἀνδρῶν γάρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν; 806 ἄνδρες — τίνες; 1065 τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο; Pers. 94 τίς ὁ κραίτωμ' ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσω; 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι; 296 τίς οὐ τέθνηκε; τίνα δὲ καὶ πενήθοιμεν τῶν ἀρχελίων; 351 τίνες κατήρεαν; 717 τίς δ' ἐμῶν

ἔκεισε παίδων ἐστρατηλάται; Ag. 280 καὶ τίς τὸδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; 478 τίς οἶδεν; 479 τίς ὡδε παιδὸς; 553 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἅπαντ' ἀπῆλυν τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν; 958 τίς δὲ νῦν κατασβέσει; 1020 μέλαν αἶμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιο; 1341 τίς ποτ' ἂν εὐζαιο βροτῶν; 1344 τίς πληγὴν αὐτεῖ καίριως οὐτασμένος; 1506 τίς ὁ μαρτυρήσων; 1541 τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνησών; 1565 τίς ἂν γονᾶν ἀραῖον ἐκβάλαι δόμων; Ch. 110 τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; 216 τίνα συνοισθᾷ μοι καλούμενῃ βροτῶν; 595 ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; 654 τίς ἐνδον; Eum. 389 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἄζεται τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 408 τίνες ποτ' ἐστέ; 495 τίς δὲ — ἔτ' ἂν σβοῖ δικαν; 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπέισθης καὶ τίνος βουλευμάσιν; [702 τίς γάρ δεδοικώς μὴδὲν ἐνδίκος βροτῶν;] Suppl. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 329 τίς ἡῡχει; 336 τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; 389 τίς ἂν τοιοῦδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; 571 τίς ἦν ὁ θέλξας; 586 τίς γάρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους; 590 τίν' ἂν θεῶν — κεκλόιμαν; 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθείς ἤκειν; l'r. 57 τίς ποτ' ἐσθ' ὁ μουσόμεντις;

Neutrum τί. Pr. 83 τί σοι οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων; 101 τί φημί; 118 τί δὴ θέλων; 518 τί γάρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν αἰεὶ κρατεῖν; 577 τί ποτὲ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρὼν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; 743 τί που δράσεις; 933 τί δ' ἂν φοβοίμην; 1056 τί γάρ ἁλλείπει; 1057 τί χαλὰ μανίων; Sept. 102 τί ρέξεις; 156 τί πόλις ἀμμι πάσχει; τί γενήσεται; 297 τί γένωμαι; 356 τίν' ἐκ (sic margo M a m. rec., in textu τί ἐκ, una post τί littera erasa) τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; τί ἐκ legit scholiasta, qui interpretatur τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων ἢ πένθη καὶ συμφορὰς; Suspectus est hiatus τί ἐκ. Nam etsi τί οὖν interdum dixerunt tragici in trimetris, de quo infra dicetur, tamen non est verisimile Aeschylum in carmine melico τί ἐκ scripsisse, quum praesertim versus antistrophicus 368 ab syllaba longa παγκλαύτων incipiat, cuius indicio Kayserus ποι' ἐκ τῶνδ' — coniecit. Sept. 686 τί μέμονας; 806 τί δ' εἴπας; 850 τί φῶ; 1057 τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοὺς ὦδ' ἐπιστενάζετε; 912 τί πάθω; 1021 τί τόδε λέγεις σεσσωμένον; Ag. 85 τί δ' ἐπαισθομένη; 211 τί τῶνδ' ἀνευ κακῶν; 272 τί γάρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδὲ σοι τέκμαρ; ubi sensus postulat ἡ γάρ τί πιστόν ἐστι — quod restituit Karstenus. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τὰδ' ἦνυσεν; 1100 τί ποτε μῆδεταί; 1114 τί τόδε φαίνεται; 1308 τί τοῦτ' ἐφευξας; 1487 τί γάρ βροτοῖς ἀνευ Διὸς τελεῖται; τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν; 1491 1545 φρονὸς ἐκ φίλιας τί ποτ' εἶπω; Ch. 118 τί φῶ; 214 τί νῦν ἑκατὶ δαιμόνων κυρῶ; 218 πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; 315 τί σοι φάμενος ἡ τί ρέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἑν οὐρίας; 338 τί τῶνδ' εὐ; τί δ' ἄτερ κακῶν; 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν —; 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; 702 τί γάρ Ξένου Ξενοισιν ἐστὶν εὐμένεσπον; 778 τί φῆς; 847 τί τῶνδ' ἂν εἴποις; 855 τί λέγω; 882 τί δρᾷ; 899 τί δράσω; [994 τί σοι δοκεῖ; 997 τί νῦν προσεῖπω;] Eum. 133 τί δρᾷ; 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τίς δικαίως ἔχειν; 436 τί πρὸς τὰδ' εἰπεῖν, ὦ Ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 575 τί τοῦδὲ σοι μέτεστι πράγματος; 789 819 τί ρέξω; 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῆδ' ἐφωμνήσας χθονί; Suppl.

302 τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἀλοχος ἰσχυρά Διός; 332 τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν; 462 τί σοι περαινέει μηχανή συζυγμάτων; 777 τί παίσόμεσθα; 823 τί δ' ἀνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν; 911 τί ποιεῖς; 916 τί δ' ἡμυλάκηται τῶνδ' ἐμοί; Pr. 614 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

τίς cum substantivis vel adiectivis coniunctum. Pr. 115 τίς ἀχῶ, τίς ὁδῶ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 259 τίς ἐλπίς; 438 τίς ἄλλος; 561 τίς γῆ; Sept. 235 τίς τάδε νέμεις στυγεί; [584 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;] 673 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Pers. 93 τίς ἀνὴρ θνατός ἀλύξει; 350 ἀρχὴ δὲ ναυσι συμβολῆς τίς ἦν; 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἐπ' ἐχθίων τύχη; Ag. 1132 τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος; 1448 τίς ἂν ἐν τάχει — μῶλοι μοῖρα; 1547 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος — ποινήσει; Ch. 10 τίς ποθ' ἤδ' ὀμηγυρις στείχει; Eum. 209 τίς ἦδε τιμῆ; 842 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευράς ὀδύνα; 894 τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Suppl. 326 τίς κωτέσκηψεν τύχη; Pr. 563 τίνος ἀμπαλκίας ποινὰς ὀλέκει; Ag. 86 τίνος ἀγγελίας πευθοῖ; 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται; Ch. 169 τίνος ποτ' ἀνδρός; 515 ἐκ τίνοσ λόγου; [Suppl. 911 οὗτος τί ποιεῖς; ἐκ τίνοσ φρονήματος — τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; Sic recte correctum esse videtur pro ποίου φρονήματος, ut s. v. ποῖος dictum est.] 530 τίνος βοράς χρήζοντα; Fr. 180 τίνος κατέκτασ ἔνεκα παῖδ' ἐμόν βλάβης; Pers. 715 τίνι τρόπῳ; 793 τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Pr. 381 τίνα ὁράς ἐνοῦσαν Ζημίαν; Pers. 439 τίν' αὐ φῆς τήνδε συμφορὰν στρατιῇ ἔλθειν; 682 τίνα πόλις ποιεῖ πόνον; Ch. 114 τίν' οὖν ἐπ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει; 885 τίνα βοήν ἱστῆς δόμοι; Eum. 892 τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν; Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χώραν εὐφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 317 τίν' οὖν ἐπ' ἄλλον τῆσδε βλαστήμεον λέγεις; 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθείσ' εἶσι; 806 τίν' ἂν πόρον τέμνοιν γάμου λυτήρα; 1061 τίνα καιρὸν με διδάσκεις; Ch. 1061 τίνας σε δόξα στροβόουσιν;

τί neutrum. Pr. 124 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω; 298 τί χρήμα; 561 τί γένος; 606 τί φάρμακον νόσου; 747 τί δῆτ' ἐμοὶ Ζην κέρδος; Sept. 804 τί δ' ἐστι πρᾶγος νεόκοτον πόλει πάλιν; 852 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι δόμων ἐφείστοι; Pers. 237 τί πρὸς τούτοις ἄλλο; 694 τί δ' (δ' ex προγραφῆς additum) ἐστὶ Πέρσας νεοχμόν ἐμυρθές κακόν; Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; 556 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες, ἡματος μέρος; 601 τί γάρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; 1101 τί τόδε νέον ἄχος μέγα; 1162 τί τόδε τὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; [1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἂν;] 1306 τί δ' ἐστὶ χρήμα; 1407 τί κακόν — πασαμένα; Ch. 10 τί χρήμα λεύσω; 48 τί γάρ λῦτρον πεσόντων αἵματος πέδοι; 885 τί δ' ἐστὶ χρήμα; Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα; Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο; Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; 174 τί γάρ καλὸν Ζην βιοτον δὲς λύπας φέρει; 321 τί γάρ ὥσον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τούδε βέλτερον;

τί — *quid? cur?* Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτιζεῖς μάτην; τί τὸν θεοῖς ἐχθιστον οὐ στυγείς θεόν; 627 τί δῆτα μέλλεις; Sept. 99 τί μέλλομεν; Ag. 908 τί μέλλεις; Suppl. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθοράν; Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή; 598 τὰ μᾶσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; Eum. 94 καθευδουσῶν τί δεῖ; 826 καὶ τί

δεῖ λέγειν; Suppl. 938 τί σοι λέγειν χρή τοῦνομα; Pr. 46 τί νιν στυγείς; 648 τί παρθενεῦει δαρὸν; 766 τί δ' ὄντινα; i. e. *quid quaeris quæm?* Sept. 884 τί δῆ (sic Lachmannus pro ἡδῆ) διηλασθε σὺν σιδάρῳ; Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότυνας; 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικτος ὦδ' ἀναστένω; 1643 τί δῆ τὸν ἄνδρα τόνδε — οὐκ αὐτὸς ἡνάριζες; Ch. 388 τί γάρ κεῦθω φρενὸς οἶον ἔμπας ποτάται; 569 τί δῆ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Eum. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl. 405 τί — μεταλγείς τὸ δίκαιον ἐρεῖαι; 965 τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις; 1046 τί ποτ' εὐπλοῖαν ἐπραξαν; Pr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγῶν; De ti ποτε in τίπτε contracto supra dictum est p. 301 b.

τί simplex Sept. 336 τί; τὸν φθίμενον γάρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Cum aliis particulis coniunctum τί γάρ; Ag. 1139 1239. Ch. 880. Eum. 211 678. Fr. 91. || τί μή; Ag. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς δαλωτάς. τί μή; || τί μήν; Eum. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμμαι. τί μήν; Sic Abreschius pro τιμῇ. [Suppl. 999 versu spurio τί μήν;] || τί οὐκ. Pers. 1015 τί δ' οὐκ; et τί δ' οὐχί; Ag. 273. Fr. 321. || τί οὖν; cum hiatu Sept. 208 τί οὖν; ὁ ναῦτης ἀρὰ μὴ ᾧ πῶραν φυγῶν πρὸνμνηθεν πῦρε μηχανὴν σωτηρίας; 704 τί οὖν ἐπ' ἂν σάινοιμεν — ὀλέθριον μόρον; Pers. 782 τί οὖν, ἀναξ Δαρεῖε, ποὶ καταστρέφει; Eum. 902 τί οὖν μ' ἀνωγας; Suppl. 305 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπτότῳ βοί; Sed ib. 313 τί οὖν ὁ Διὸς πόρτις εὐχεταί βοός; nunc ex emendatione Stanleii legitur τίς οὖν.

τίς in interrogatione indirecta pro ὅστις dictum. Pr. 491 πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα — καὶ δαίταν ἦντινα ἔχουσ' ἕκαστοι καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνας ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρία; σπλάγχων τε λειόττητα καὶ χροιάν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 606 τέκμηρον δ' τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου, δεῖξον. 623 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἐσται τῇ ταιλαιπῶρῳ χρόνος. 659 ὡς μάθη τί χρή δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν, ubi τί ἂν γενοίμαν Meinekys Philol. vol. 19 p. 232. Sept. [650 γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] 913 τάχ' ἂν τίς εἴποι τίνας; Ch. 81 οὐδ' ἔχω τί φῶ.

τίς pronomen indefinitum, encliticum, accentu in vocabulum praecedens reiecto, *quis, aliquis*. Genitivi et dativi formae sunt frequentes monosyllabae του et τῳ.

Substantive dictum τις numero singulari Pr. 166 πρὶν ἂν — τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν. 379 ἐάν τις ἐν καρμῷ γε μαλαθῶσῃ κέαρ. 478 εἰ τις ἐς νόσον πέσοι. 638 ὅπου μέλλοι τις οἴσασθαι δάκρυ. Sept. 196 καὶ μὴ τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. 514 κοῦπω τίς εἶδε Ζῆνά του (sic recte Elmsleius pro του) νικώμενον. 683 εἶπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνῃς ἀτερ. 912 τάχ' ἂν τις εἴποι. 1027 ἦν μὴ τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pers. 497 θεοῦς δὲ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμῶδ. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός. 824 μὴδὲ τις — ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Ag. 173 Ζῆνα δὲ τις προφρονῶνς ἐπινίκια κλάζων τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 369 οὐκ ἔφα τις θεοῦς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 423 εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄργ. 433 οὐς μὲν γάρ τις ἐπεμψεν, οἶδεν. 450 τάδε σιγὰ τις βαυζει. 552 τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 563 χεῖμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόν. 590 καὶ τις μ' ἐνίπτων

εἶπε. 662 ἦτοι τις ἐξέκλεπεν ἡ ἑγγήσατο θεός τινος. 681 μὴ τις, ὄντιν' οὐχ ὁρῶμεν; 934 εἶπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τὸδ' ἐξεῖπον τέλος. 944 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι. 1328 σκιά τις ἂν πρέμειεν. 1374 πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρά πορούων — φάρ-
Ξειεν; 1661 εἴ τις ἀείσοι μαθεῖν. Ch. 98 καθάρ-
μαθ' ὡς τις ἐκπέμψας. 265 ὅπως μὴ πεύσεται τις. 409 πᾶ τις τράποιτ' ἄν; 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας. 633 ἦκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὐτῷ Λη-
μνίοισι πῆμασιν. 889 δοίη τις ἀνδροκμήτα πέ-
λεκυν. Eum. 154 τί τῶνδ' ἔρει τις δικαίως ἔχειν.
350 οὐδέ τις ἐστὶ συνδαιτῶρ μετάκοινος. 420
εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 508 τλάμων δέ τις
μάταν παρηγορεῖ. 508 μὴδὲ τις κικλησκέτω. 515
πρὸς τὰδε τις τοκέων σέβας εὐ προτίων καὶ ξeno-
τίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω.
Suppl. 56 γινώσεται δέ λόγους τις ἐν μάκει. 60
δοῦσάσι τις ἀκούειν. 76 εἰ τις ἐστὶ κηδεμῶν.
Suppl. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 883 μὴδὲ
τις σχολαζέτω. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναὺν εἰσιν. 924
εἰ τις τάσδε μὴ ἑαίρησεται. Fr. 299 οὔτε πολλὰ
τραύματ' ἐν στέρνοις λαβῶν θνήσκει τις —, οὐτ'
ἐν στέργῃ τις ἡμενος παρ' ἐστία φεύγει.

Genitivus Ch. 102 πρόβω τινός. Eum. 5 πρὸς
βίαν τινός. [Eum. 426 ἄλλαις ἀκάγκαις (sic Bothius
pro ἄλλῃς ἀνάγκῃς), ἡ τινος τρέων κότον; Sic
(vel ἡ τινός) apographa nonnulla pro οὔτινος,
quod est in M.]

Dativus Sept. 1036 μὴ δοκησάτω τινί. 1040
μὴδὲ τῷ δόξῃ πάλιν.

Accusativus Pr. 930 προσδοκᾶν χρή Ζηνί δεσ-
πόσειν τινά; Ch. 370 πρόσω τινά πυνθάνεσθαι.
567 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστείχοντα.
Eum. 360 σπευδομένα δ' ἀφελείν τινά (Δία Παυ-
wius) τάσδε μερίμνας. Ag. 549 καὶ πῶς; ἀπόν-
των κοιρανῶν ἔτρεσι τινά;

Neutrum ti. Pr. 988 εἰ προσδοκᾷ ἐμοῦ τι πεύ-
σεσθαι πάρα. Pers. 526 εἰ τι δὴ λῶον πέλοι. Ag.
1194 θηρῶ τι. 1353 ψηφίζομαι τι δρᾶν. Ch. 668
λέγοιτ' ἂν εἰ τι δεῖ. 755 οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς.
778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Suppl. 400
εἰ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχοι.

τις cum genitivo partitivo Pr. 1027. Sept. 1016.
Eum. 70 θεῶν τις, Pr. 156 μήτε θεῶν μήτε τις
ἀνδρῶν. Sic correxī pro μήποτε θεός μήτε τις
ανός (i. e. ἀνθρωπος, ab correctore in ἄλλος
mutatum). Pers. 724 γνῶμης δέ ποῦ τις δαιμό-
νων εὐνήσατο. Ag. 671 ἐκείνων εἰ τις ἐστὶν
ἐμπνέων. Eum. 269 εἰ τις ἄλλος ἤλιπεν βροτῶν.
756 καὶ τις Ἑλλήνων ἔρει. Suppl. 57 εἰ δέ κυ-
ρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων. 733 θεοὺς ἀτίζων τις
βροτῶν. Pers. 164 οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. Pr. 21
οὔτε φωνῇ οὔτε του μορφῇ βροτῶν. 896 γα-
μέτα τινὶ τῶν ἔξ οὐρανοῦ. 772 τῶν σῶν τιν'
αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῶν. Ag. 359 νεαρῶν
τινά. Ch. 119 βροτῶν τινά. 188 ἀστῶν τιν'
ἄλλον. Suppl. 611 ἐπηλύδων τινά. Eum. 31
Ἑλλήνων τινές. Pr. 816 τῶν δ' εἰ τί σοι ψελ-
λόν. 835 εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι. Ag. 1059
εἰ τι δράσεις τῶνδε. 1239 τῶνδ' ὅμοιον εἰ τι μὴ
πέιθω. Eum. 142 εἰ τι τοῦδε φροϊμίου ματᾶ.
468 εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι. Suppl. 599 σπεύσαι
τι τῶν βούλιος φέρει φρήν.

τις de certa dictum persona quam quis diser-
tius significare non vult Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποι-
νάς φημι βουλεύειν τινά λέοντ' ἀνακιν ἐν λέχει
στρωφώμενον, i. e. Aegisthūm. Ch. 59 φοβεῖται
δέ τις. Suppl. 902 εἰ μὴ τις ἐς ναὺν εἰσιν. Sed
Sept. 402 ἡ ἀνάγα τινι interpolatoris est addita-
mentum quum verba poetae excidissent, quae

οἷα πείσεται fuisse videntur: de quo dixi in
annot.

τις iteratum in eadem sententia Eum. 545 πρὸς
τὰδε τις τοκέων σέβας εὐ προτίων καὶ ξenoτί-
μους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω.
Suppl. 57 εἰ δέ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἐγ-
γαίος οἶκτον αἶων, δοῦσάσι τις ἀκούειν ὅπα.

τις cum substantivis vel adiectivis inunctum.
Pr. 473 κακὸς δ' ἱατρός ὡς τις. 545 ποῦ τις ἀλ-
κά; 566 χρεῖ τις αὐτῷ με τὰν τάλαιναν οἴστρος. 763
εἰ μὴ τις βλάβη. Sept. 291 ὡς τις τέκνων ὑπερ-
δέδοικεν — πελειάς. 645 γυνή τις. 713 λέγοιτ'
ἂν ὦν ἀνή τις. Pers. 14 οὔτε τις ἱππεύς. 235
ὥδὲ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;
238 ἀργύρου πηγῇ τις αὐτοῖς ἐστὶ. 345 δαίμων
τις. 447 νησός τις ἐστὶ. 669 Στυγία γάρ τις
ἐπ' ἀχλὺς πεπτόταται. 715 λοιμοὺς τις ἤλθε σκη-
πτός; 725 μέγας τις ἤλθε δαίμων. 732 οὐ δὴ τις
γέρων. 736 ἐστὶ τις σωτηρία; Ag. 131 μὴ τις
ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ. 276 ἀλλ' ἡ σ' ἐπιάνεν τις
ἄπτερος φάτις. 663 θεός τις. 676 εἰ δ' οὐν τις
ἀκτὺς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 679 ἑλπίς τις αὐτὸν
πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν. 735 ἱερεὺς τις ἄτας.
947 μὴ τις πρόσωθεν δωματός βαλοῖ φθόνος.
1142 οἷά τις ξουθὰ — ἀρῶν. 1174 καὶ τις σε
κακοφρονῶν τίθειν δαίμων ὑπερβαρῆς ἐμπύτων.
1194 τοῦτοῦ τις ὡς. Ch. 174 ἴτω τις δορυσθε-
νὴς ἀνὴρ. 663 ἐξελεθῶ τις δωμάτων τελεσφό-
ρος γυνή. 756 ἡ λιμός ἡ δίψη τις, ubi δίψῃσι
Wellauperus. Eum. 4 ὡς λόγος τις. 470 πράγμα
μεῖζον ἢ τις οἶεται. 500 κότος τις. 512 ταῦτά
τις τάχ' ἂν πατήρ ἢ τεκοῦσα — οἰκτίσαιοτο. 865
ἐν ψ τις ἔσται δεινός εὐκλείας ἔρως. Suppl. 295
μὴ καὶ λόγος τις —; 486 τάχ' ἂν τις οἶκος —
ἐχθῆρειεν. 679 μὴδὲ τις ἀνδροκμῆς λοιγὸς ἐπελ-
θέτω. 727 κηρύξ τις. 960 εἰ δέ τις μεῖζων χά-
ρις. Fr. 239 οὕτω τις Ἀκτέων ἄθροος ἡμέρα
— ἐπεμψεν. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφε-
λεν λαχεῖν. Pers. 241 οὐ τινος δοῦλοῦ κέκληνται
φωτός. Pr. 165 παλάμη τινί. Sept. 603 πανουρ-
γία τινί, ubi emendavi πανουργίας πλέως. Ch.
138 σὺν τύχῃ τινι. [Sept. 472 in versu interro-
gatoris πέμπουμ' ἂν ἦδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τι.]
Ag. 1131 κακῶ δέ τῷ προσεικάζω τὰδε. Pr. 262
ἀθλῶν δ' ἐκλυοῖν Ζήτην τινά. Sept. 370 πευθῶ
τινα — φέρει. 685 οὔτιν' εὐκλείαν ἐρείς. Pers.
188 στάσιον τινά. 370 δρασμὸν εὐρόντες τινά.
424 ὥστε θύνουσι ἢ τιν' ἰχθύων βόλον. Ag. 152
θυσίαν ἐτέραν ἀνομόν τινα. 1268 ἄλλην τινά.
Ch. 613 ἄλλα δὴ τινα — Σκυλλαν. 119 ἐλθεῖν
τιν' αὐτοῖς δαίμονα. 220 δόλον τινά. Eum. 270
ἔξον τινά. 379 δνοφερὰν τιν' ἀχλύν. 765 μὴ-
τοι τιν' ἀνδρα — ἐποιείειν — δόρυ. 889 μὴνίν
τιν' ἢ κότον τινά. 895 ὡς μὴ τιν' οἶκον εὐθε-
νεῖν. Fr. 280 εἰ γάρ τις ἐστιοῦχον δωμοῖσι μόν-
ον. 315 γυνή τις Αἰθίωψ. Ag. 146 μὴ τινας
ἀντιπνούς Δαναοὺς χρονίας ἐχενηίδας αὔρας
τευξῇ. Ch. 839 πεύθομαι λέγειν τινάς ἑένους.
Pr. 1026 τέρμα τινι το προσδόκα. Sept. 834 κα-
κὸν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος. Pers. 248
φέρει σαφές τι πράγος. 531 μὴ καὶ τι πρὸς κα-
κοῖσι προσθῆται κακόν. 631 εἰ γάρ τι κακὸν
ἄκος οἶδε πλέον. Ag. 1115 δίκτυόν τι γ' Αἰδοῦ,
ubi delevi γε. Suppl. 513 οὔτοι τι θαῦμα. 737
ὄφελος εἰ τί μοι. 778 κελαινὸν εἰ τι κευθός ἐστὶ
που. Pr. 521 ἡ ποῦ τι σευνόν ἐστιν. 536 ἀδύ τι
θαρσαλέας τὸν μακρὸν τεινεῖν βίον ἐλπίσι. 745
ἢ γάρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἐρείς; 819 εἰ μὲν
τι τῆδε λοιπὸν — ἔχεις γεγυμένον. 843 δέρεται
πλέον τι τοῦ πεφασμένου. Pers. 217 εἰ τι φλαυ-

ρον εἶδες. Pr. 948 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. 1063 ἄλλο τι φώνει. Pers. 705 σαφές τί μοι λέξον. Ag. 458 μένει δ' ἀκούσαι τί μου μέριμνα νυκτρηφές. Ch. 105 εἰ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 672 εἰ δ' ἄλλο πράξει δέι τι βουλιώτερον. Eum. 442 εὐαθές τι. Suppl. 461 εἰ μὴ τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. Fr. 69 οὐ γάρ τι μείζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι.

τις nominibus appellativis adiectum ad similitudinem aliquam significandam Ag. 55 ὑπατος δ' αἰὼν ἡ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν. 288 ὡς τις ἥλιος. 1233 ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά.

τις cum adiectivis et pronominibus ad totum aliquod genus completendum Pr. 696 φόβου πλέα τις εἴ. Sept. 491 ὁ σματουργός δ' οὐ τις εὐτελής ἀρ' ἦν. 977 989 ἡ μεγασθενής τις εἴ. Pers. 263 ἡ μακροβίτος ὁδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη. Ag. 1140 φρενομανής τις εἴ. [Ch. 606 πυρδαή τινα πρόνοιαν corruptum ex πυρδαήτιν.] Fr. 64 χλοῦνης τις ἦν; [Pers. 334 ναῶν πόσον τι πληθός ἦν Ἑλληνίδων; Sic Turpebus pro πόσον δή.] Pr. 502 οὐ πολλοὶ τινες. Fr. 72 ὁ μὲν τις Λέσβιον κύμα — ἐκπεραίνεται. 78 τόξον ὡς τις ἐντείων. Ag. 791 πᾶς τις ἔτοιμος. 1205 ἀβρύνεται γάρ πᾶς τις. 1651 πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Suppl. 489 τοῖς ἡσσοσιν γάρ πᾶς τις εὐνοίας φέρεi. 972 πᾶς τις ἐπειπεῖν — εὐτυχός. 1004 πᾶς τις παρέλθων.

τι aliqua ratione, aliquatenus. Pr. 313 εἰ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 196 εἰ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 334 μὴ τι πημανθῆς ὁδῷ. 247 μὴ ποῦ τι προύβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 959 μὴ τί σοι δοκῶ ταρβέιν; 974 ἡ κάμῃ γάρ τι συμφοράς ἐπαιτῖ; Eum. 717 ἡ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Pers. 800 εἰ τι πιστεύσαι θεῶν χρῆ θεσφάτοισιν. 158 εἰ τι μὴ δαίμων παλαιοὺς νῦν μεθέστηκεν στρατῷ. Ag. 1308 εἰ τι μὴ φρενῶν στύγος. Ch. 121 ἀπλῶς τι φράζου, ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Pr. 268 οὐ μὴν τι ποινὰς γ' ψόμην τοιαῖσι με κατιχνανείσθαι. Eum. 625 οὐ γάρ τι ταυτὸν ἄνδρα γενναῖον θανεῖν. Fr. 299 οὐτ' ἐν στέγῃ τις ἡμενος — φεύγει τι μάλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Sept. 281 οὐ γάρ τι μάλλον μὴ φύγῃς τὸ μόροισμον. 38 οὐ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Eum. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπω ποτέ.

Τιτάν *Titan*. Pr. 426 ἐν πόνοις δαυέντ' ἄδμαντοδέοις Τιτὰνα λύμας εἰσιδόμεν θεὸν Ἄτλαν. 205 πιθεῖν Τιτάνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονός τέκνα, οὐκ ἡδυνήθην. Sunt autem Titanes daemones quidam ex coelo in Tartarum detrusi, de quibus v. Thes. vol. 7 p. 2235.

Τιτανίς *Titanis*, Titanis filia. Pr. 874 Τιτανίς Θέμις. Eum. 6 Τιτανίς ἄλλη παῖς Χθονός καθέζετο Φοῖβη.

τιτῆνη *regina*. Hesychius τιτῆναι: βασιλίδες Αἰσχύλος Φρυεῖν (fr. 266). Idem infra τῆνη: ἡ βασιλίσσα, et τίταε: ἐντιμος ἢ δυνάστης, οἱ δὲ βασιλεῖς.

τίτης (Ὶ) *vindeax*. Ch. 67 τίτας φόνος πέπτηεν.

τιτρώσκω *penetro, perforo*. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἄγνός οὐρανός τρώσαι χθόνα. ubi coeundi significatione dictum est, ut θρώσκειν et περαιεῖν dicitur: quocum G. H. Roscherus in Fleckeiseni Annal. vol. 109 (a. 1874) p. 38 Hesychii glossam comparavit τρώζειν: ψιθυρίζειν, συνουσιάζειν, ἐπιαιδένδus Zonaras p. 1753 τρώζειν (corrupte pro τρώζειν): συνουσιάζειν. Priore significatione ψι-

θυρίζειν usitatum est verbum τρώζειν: praesente τρώζειν quis usus sit nescimus. De aoristo Aeschyleo τρώσαι, quo etiam alii usi sunt, etsi non coeundi significatione, vanae sunt criticorum coniecturae χρῶσαι, πλῆσαι, στρώσαι. || *vulnere*. Sept. 242 ἐάν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθηθε. [Ag. 868 τέτρωται δικτύου πλέω (correcti πλέον) λέγειν. ubi τέτρηται scripsi cum H. L. Ahrensio.]

τίω *colo, honoro, magni facio*. Sept. 77 πόλις γάρ εὐ πρᾶσσουσα δαίμονας τίει. 775 ὅσον τότ' Οἰδῖπουν τίον. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτός ἀρχηγοῦ τίειν γυκαῖκα. 706 τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας. 776 τὸν δ' ἐναΐσιμον τίει βίον (βίον delevit Anratus). 942 ἡ καὶ οὐ νίκη τήνδε (τήσδε Anratus) ὀήριος τίεις; Ch. 629 τίω ἀθέρμαντον ἑστίαν. Eum. 171 βρότεια μὲν τίων. 948 δαίμωνων δόσιν τίσι. Suppl. 705 θεοῦς — αἰεὶ τίσιεν ἐχθρῶν — βουβύτοισι τιμαῖς. Fr. 271 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν. || *Passivum* τίομαι. Ag. 531 τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν τῶν νῦν. Suppl. 1037 τίεται δ' ἀολομήτης θεός ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. [Ch. 399 τετιμέναι intulit corrector in M pro τε τιμαί: v. s. v. τιμή.]

τλήμι [Ab inusitata hac praesentis forma derivantur perfectum τέτληκα et, quibus solis usus est Aeschylus, aoristus secundus ἔτλην et futuri forma media τλήσομαι: de quibus v. Thes. vol. 7 p. 2249.] *patior, tolero*. Pr. 704 οἷα χρῆ πάθῃ τλήναι πρὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνιδα. Ag. [895 ταῦτα πάντα τλάσ' ἀπενθήτην φρενί.] 1290 τλήσομαι τὸ κατθανεῖν. 1453 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου καὶ πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί. Ch. 753 πολλὰ καὶ μοχθῆρ' ἀνωφέλῃτ' ἐμοὶ τλάσῃ. || *sustineo*. Suppl. 429 μὴ τι τλᾶς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν. Sic Wellauerus et Ahrensius de dial. Dor. p. 313, post Pausaniam, qui μὴ τι τλᾶς τὰν scripserat. In M est μήτι τλᾶσις, et in marg. οἷμα μὴ τι τλᾶσις τὰν ἱκέτιν, quae διορθωτοῦ coniectura est. Ag. 1041 καὶ παῖδα γάρ τι φασὶν Ἀλκυμῆνης ποτέ πραθέντα τλήναι δουλίης μάχης τυχεῖν, ubi τυχεῖν pro βία restituit Engerus. Pr. 657 ἐς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγυνεῖν. Ag. 229 ἔτλα δ' οὐν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός. Ch. 433 ἔτλης (ἔτλας scripsi) ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. || *audeo*. Ag. 408 ἀτλήτα τλάσα. 1542 ἡ σὺ τὰδ' ἔρεαι τλήσει (τλήσῃ M); 1635 δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. Suppl. 240 μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως. 326 πῶς πατρώα δώματα λιπεῖν ἔτλητε; Cum participio Sept. 756 ὅστε ματρός ἀγνάν σπείρας ἀρουραν, ἵν' ἐτράφη, ρίζαν αἱματόεσαν, ἔτλα.

τλημόνως *patienter*. Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά.

τλήμων (Dorice τλάμων) *patiens*. Ag. 1302 ἄλλ' ἴσθι τλήμων οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. || Pr. 614 τλήμον Προμηθεῦ. Sept. 364 δμῳίδες δὲ καινοπήμονες νεαί, τλάμων αἰσιν αἰχμάλωτον. ἀνδρὸς εὐτυχούντος, ὡς δυσμενοῦς ὑπερέτερον, ἑλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Sic Hermannus, nisi quod τλήμον scripsit, pro τλημονες εὐνάν αἰχμάλωτον, quod est in M, Pers. 912 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ag. 1321 οὐ τλήμων. 1548 τλήμων Θυέστης. Eum. 506 τλάμων δὲ τις μάταν παρηγορεῖ. Fr. 449 (in elegia) τλήμονες Ὀσσαῖαν ἀμφέπασσαν κόριν. || *audax*. Ch. 384 βροτῶν τλάμονι (τλήμονι M) καὶ πανούργῳ χειρὶ. 596 γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων (τλημόνων M). 933 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήγκριεν τλήμων Ὀρέστης.

τλησικάρδιος *patiens*. Pr. 159 τίς ὦδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτω τὰδ' ἐπιχαρῇ; Ag. 430 πένθια τλησικάρδιος.

τλητός *tolerabilis*. Pr. 1065 οὐ γάρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέυρας ἔπος.

Τμῶλος *Tmolus*, mons *Lydiae*. Pers. 49 ἱεροῦ Τμώλου πελάται.

τόθεν *inde*. Ag. 220 τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνυ. || *unde*. Pers. 98 παράγει βροτὸν εἰς ἀρκυας Ἄτας, τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ θνατὸν ἀλύεαντα φυγεῖν, nisi ὅθεν *scribendum cum Hartungo*.

τοῖ particula enclitica asseverandi vim habet et sententiae confirmandae serviens, ut plerumque Latinis *sane, utique*, reddi possit. Non raro cum aliis coniungitur particulis, ἀλλά — τοι (Pers. 795. Ag. 1303. Suppl. 952) γάρ τοι (Ag. 1040. Fr. 282) γέ τοι (Ag. 1001) δέ τοι (Pr. 1021. Sept. 80. Pers. 506. Ch. 542. Suppl. 393 688. Ag. 974 1444 1659) εἰ τοι (Suppl. 387) ἦ τοι (Ag. 662 849. Ch. 497) [ἦ τάν Sept. 552] μή τοι (vetantis Pr. 436 625). De aliis particulis cum τοι coniunctis diximus s. v. καίτοι, μέντοι, μήτοι, οὐτοι.

Exempla Aeschylea haec sunt: Pr. 8 τοιαῦτάδε τοι ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 237 τῷ τοι τοιαῖοδε πημοναῖσι κάμπτομαι 1021 Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων — διαρταμῆσει σώματος μέγα ράκος. 1040 εἰδοῖτοί μοι τὰσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώυξεν. Sept. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνηστορες ἔστε μοι. 332 βαρείας τοι τύχας προταρβῶ. 369 ὁ τοι κατόπτης — πευθῶν τιν' ἡμῖν — φέρει. 404 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖ λόγῳ. 990 σὺ τοί νιν (Μοῖραν) οἶσθα διαπερῶν, ubi M τοῖνυν, sed recte τοί νιν *adscriptum in apogr. Parisino uno*. Pers. 245 δεινὰ τοί λέγεις. 287 μεμνησθαι τοί πάρα. 506 νῦν τέ μοι δέ τοι δοτὶς τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίον. 944 ἦσω τοι καὶ πάνθυρον. 1065 τέγγομαί τοι. 1076 πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις. Ag. 312 τοιοῖδε τοί μοι (sic Schnetzlius pro τοιοῖδ' ἔτοιμοι) λαμπαδηφόρων νόμοι. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἔξ ἐμοῦ κλυεῖς. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 877 ἐκ τῶνδ' τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. 903 τοιοῖσδε τοί νιν ἀξίῳ προσφθέγμασιν. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν. 1040 καὶ παῖδα γάρ τοι φαοῖν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τληναι δουλίας μάχης τυχεῖν. 1047 σοὶ τοι λέγουσα παύεται σαφὴ λόγον. 1444 ὁ μὲν γάρ οὕτως, ἡ δέ τοι — κέῖται φιλήτωρ τοῦδε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις —. Ch. 335 δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβίος θρήνος ἀναστενάζει. 456 σέ τοι λέγω. 542 κρίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. 548 δεῖ τοί νιν — θανεῖν βιαίως. 923 σὺ τοι σεαυτῇ, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. 1056 ἐκ τῶνδ' τοι ταραγμός ἐς φρένας πίτνει. 1065 ὅδε τοι μελάρθοις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὐ χειμῶν — ἐτελέσθη. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας. 703 τοιοῦνδε τοι ταρβούντες ἐνδίκως σέβας. 727 σὺ τοι παλαιὰν διανομήν καταφθίσας οἶνω παραπάτησας ἀρχαίας θεάς. 729 σὺ τοι τάχ' — ἐμεί τὸν ἰόν. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σὺ τοι κατωκισάς με. 840 873 πνέω τοι μένος. 968 τάδε τοι χώρα τήμῃ προφρόνως ἐπικρανομένων γάνυμαι. Suppl. 87 παντα τοι φλεγέθει. 370 σὺ τοι πόλις, σὺ δέ τὸ δάμιον. 387 εἰ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. 390 δεῖ τοί σε φεύγειν, 393 ὑπαστρον δέ σοι μῆχαρ ὀρίζομαι. 467 δεῖ

τοὶ βαθείας φροντίδος σωτηρίου. 536 Δίας τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τὰσδ' ἔνοικοι. 688 καρπορελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραίνετ' φέματι γὰν παντῶρ. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. 952 ἀλλ' ἀρσενὰς τοι τῆσδε γῆς οἰκίτορας εὐρήσετε. 1047 ὁ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἂν. Fr. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός, ubi λέγω ἔγω Hermannus. 302 σὺ τοί μ' ἐφύσας. 312 δεινοὶ πλέκιν τοι μηχανὰς Αἰγύπτου. 328 δευγλύκειάν τ' ἀρα κοκκίεις ῥόαν. Pr. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε — σιγὰν με. 625 μή τοί με κρύψης τοῦτο. [Ag. 478 εἰ δ' ἐπτητύμας τίς οἶδεν ἡ τοι θεῶν ἐστὶ μὴ ψύθος; ubi recte εἰ superser. in apogr. Flor. et τοι in τι mutatum est ab Hermanno.] Ag. 662 ἦτοι τις (ἦρως τις Weilius) ἐξέκλεπεν ἡ ἔγγησάτο. 849 ἦτοι Κεάντες ἡ τεμόντες. Ch. 497 ἦτοι Δίκην ἱάλλε σύμμαχον φίλοις, ἡ τὰς ὁμοίας ἀντίοις λαβὰς λαβεῖν. Pr. 395 ἀσμενος δέ τάν σταθμοῖς ἐν οἰκείοις κάμψειν γόνυ. [Sept. 552 ἡ τάν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοῖατο.] Ag. 870 τρισυμμάτων τάν Γηρυῶν ὁ δεύτερος — ἐξηνύχει. Eum. 888 οὐτάν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν.

Frequens particulae usus est in locis communibus. Pr. 39 τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν ἦ θ' ὁμολία. 275 ταῦτά τοι πλανωμένην πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴν προσίζανει. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξειπιστασθαι. Sept. 438 τῶν τοι ματαιῶν ἀνδράσιν φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίνεταί κατήγορος. Pers. 706 ἀνθρώπεια δ' ἂν τοι (correxī δὴ τοι) πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 827 Ζεὺς τοι κολασστής τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν. Ag. 922 θεοὺς τοι τοιοῦδε τιμαλφεῖν χρεῶν. 1001 μάλα γέ (sic recte Triclinius pro γάρ) τοι τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα. 1014 πολλὰ τοι δόσις — νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατανεῖν χάρις βροτῶν. Suppl. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἰκτίου κόσος. Fr. 282 δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 283 τό τοι κακὸν ποδωκὲς ἔρχεται βροτοῖς. 286 b. ἀμαρτάνει τοι (alii libri apud Stobaeum Flor. 3, 10 ti vel τε) καὶ σοφοῦ σοφώτερος. 382 οἱ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐπάτιον. Sic apud schol. Hom. Il. 23, 10: apud alios οἱ τε, vel οἱ δέ, vel οἱ γάρ. [Pers. 953 ταῦτά τοι κακοὶς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκειται θούριος Ξέρξης. Sic scripsi pro ταῦτα τοῖς, quod est in M articulo inutiliter addito, qui nou est additus v. 757 τοιαδ' ἔξ ἀνδρῶν ὀνειδὴ πολλὰς κλύων κακῶν —.]

Particula τοι cum ἂν in unam syllabam longum coalescit τάν per crasin, quae neglecta in codicibus est, in quibus constanter τ' ἂν scriptum, ut in locis supra allatis Pr. 395 [Sept. 552]. Ag. 870 [Ch. 1003]. Eum. 888. Eodem modo τοι et ἂν in τὰρα coalescunt, cuius exempla plura sunt apud alios, unum apud Aeschylum fr. 328.

τοιγάρ *itaque, igitur, proinde*. Sept. 1033 τοιγάρ θέλουσ' ἀκοντὶ κοινωνεῖν κακῶν ψυχῇ. Pers. 607 τοιγάρ κέλευθον τήνδ' — ἐστεῖλα. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἔχειρτασμένον μέγιστον. 813 τοιγάρ κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Ch. 894 φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοιγάρ ἐν ταύτῳ τάφῳ κείσει. Eum. 603 τοιγάρ σὺ μὲν Ζῆς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνω. 901 τοιγάρ κατὰ χθον' οὐσ' ἐπικτήσῃ φίλους. Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρὴν δρόμῳ. 656 τοιγάρ ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά.

τοιγάρτοι *itaque profecto*. Suppl. 653 τοιγάρτοι καθαροῖσι βωμοῖς θεοῦ ἀρέσονται.

τοῖνυν *igitur*. Pr. 760 ὡς τοῖνυν δυνὼν τῶνδ' σοι μαθεῖν πάρα. [Sept. 990 τοῖνυν vitiose pro τοῖνιν v. s. v. τοι.] Ch. 911 καὶ τόνδε τοῖνυν Μοῖρ' ἐπόρουνεν μόρον. Suppl. 459 ἐκ τῶνδε τοῖνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλὴ.

τοῖος *talis*. Pr. 288 οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ψόμην τοιαῖσιν με κατισχανεῖσθαι, ubi Weckleinus coniecit τοιαῖσδ' με, quia Aeschylus forma τοῖος non videatur usus esse nisi postulante metro. Sept. 580 ἡ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. 973 ἀχέων τοῖων τὰδ' ἐγγύθεν. ubi corruptum τοῖων, cuius littera penultima ex o facta in M. Suppl. 400 εἰ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχῃ. Pr. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Pers. 606 τοῖα κακῶν ἐκπληγῆς ἐκφοβεί φρένας. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μῦσος πεπόταται.

τοῖσδε *talis*, non raro cum emphasi dictum, vel laudandi causam vel in malam partem. Pr. 8 τοῖσδ' τοῖ ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 96 τοῖσδ' ὁ νέος ταγὸς μακέρων ἐξηρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ. 112 τοῖσδε (sic ex arpro. pro τοῖσδε) ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνων. 221 τοῖσδ' ἐξ ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελήμενος. 237 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι, (ubi syllaba prima correpta ut Ag. 1400 ἥτις τοῖσδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον). 255 τοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται. 370 τοῖσδε Τυφῶς ἔξαναζέσει χόλον. 655 τοῖσδε πάσας εὐφρόνας δνειράσιν ξυνειχόμεν δύστηνος. 669 τοῖσδε πεισθεῖς Λοῖου μαντεύμασιν. 864 τοῖσδ' ἐπ' ἐχθροῦς τοὺς ἐμούς ἐλθοὶ Κύπρις. 873 τοῖσδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διήλθε. 913 τοῖσδε μόχθων ἐκτροπὴν. 932 τοῖσδ' ἐκρίπτων ἔπη. 964 τοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 1026 τοῖσδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα. 1054 τοῖσδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκούσαι. 1089 τοῖσδ' ἐπ' ἐμοὶ ριπὴ — στεῖχει. Sept. 27 τοῖσδε δεσπότης μαντευμάτων. 435 τοῖσδε φωτὶ. 499 τοῖσδε φωτὸς πείραν εὖ φυλακτέον. [1515 τοῖσδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων. 547 ὁ δὲ τοῖσδ' ἀνήρ.] Pers. 59 τοῖσδ' ἄνθος Περσίδος αἰας οἰχεῖται ἀνδρῶν. 179 ἀλλ' οὔτι πω τοῖσδ' ἐναργεῖς εἰδόμεν. 329 τοῖσδε τῶνδε (sic correxi pro τοῖσδ' ἀρχόντων) νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. 436 τοῖσδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. 470 τοῖσδε σοι πρὸς τῇ πάροισι συμφορὰν στένειν πάρα. 757 τοῖσδ' ἐξ ἀνδρῶν δνειδὴ πολλάκις κλύων κακῶν. Ag. 156 τοῖσδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαξε. 312 τοῖσδε τοί μοι λαμπραδηφόρων νόμοι. 529 τοῖσδε Τροία περιβαλὼν Ζευκτήριον. 613 τοῖσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχροῦς. 644 τοῖσδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον. 874 τοῖσδ' ἑκατὶ κληδόνων παλιγκότων. 886 τοῖσδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. 903 τοῖσδ' τοῖνιν ἀεὶ προσφθέγματος. 1276 ἀπ' ἡγ' ἐς τοῖσδε θανασίμους τύχας. Ch. 42 τοῖσδε χάριν ἀχάριτον. 149 τοῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τὰσδ' ἐπισπένδω χάος. 297 τοῖσδε χρησμοῖς ἀρα χρὴ πεποιθέαι. 481 καγῶ, πάτερ, τοῖσδε σου χρεῖαν ἔχω. 508 ὑπὲρ σοῦ τοῖσδ' ἐστ' ὀδύρματα. 705 πρὸς δυσσεβεῖας ἦν ἐμοὶ τὸδ' ἐν φρεσὶν τοῖσδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 747 ἀλλ' οὔτι πω τοῖσδε πῆμ' ἀνεσχόμεν. 866 τοῖσδε πάλιν — μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄπειν. [1005 τοῖσδ' ἐμοὶ εὐνοικός ἐν δόμοις μὴ γένοιτο.]

Eum. 703 τοῖσδε τοι ταρβούντες ἐνδίκως σέβας. Suppl. 615 τοῖσδ' ἐπειθε ρῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 942 τοῖσδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψήφος κέκρανται. 989 τοῖσδε τυγχάνοντας. Fr. 391 τοῖσδε πράγματος θεωρὸς ὦν.

τοιοῦτος τοιοῦτη τοιοῦτον (syllaba prima saepe correpta), quod communi usu magis tritum esse quam τοῖσδε observavit Apoll. de synt. p. 110. Generis neutrius antiquissima forma est τοιοῦτο, pariterque τοσοῦτο, qua Herodotus quoque ceterique scriptores Ionici constanter uti sunt, Attici vero τοιοῦτον et τοσοῦτον ita praetulerunt ut perpauca apud poetas scenicos exempla reperiantur quorum metrum τοιοῦτο et τοσοῦτο postulet, centena vero quae τοιοῦτον vel τοσοῦτον postulant: quod observavit Elmsleius ad Aesch. Pr. 800. Soph. OK. 734. OC. 789 et Eur. Med. 254, pariterque prosae scriptores τοιοῦτον et τοσοῦτον praetulerunt, ut alterius formae, vel plene scriptae τοιοῦτο τοσοῦτο vel cum elisione τοιοῦτ' et τοσοῦτ', exempla librariis potius quam scriptoribus imputanda esse videantur. Paucorum quae dicebam exemplorum, ubi metrum τοιοῦτο et τοσοῦτο vel τοιοῦτ' et τοσοῦτ' postulat, ne satis certa quidem est scriptura, quum hae formae ab librariis pro τοῖσδε τοσοῖσδε vel τοῖσδ' et τοσοῖσδ' illatae esse possint, velut apud Aeschylum Pr. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, ubi Elmsleius τοιοῦτον ἐν σοι, probabilis Blomfieldus τοῖσδε μὲν σοι corrigebat. Conf. Thes. vol. 7 p. 2262. τοσοῦτο Eum. 201, 427, ubi metrum τοσοῦτον fert.

Significatio huius adiectivi eadem est quae adiectivi *talis*, non raro cum emphasi dictum, sed plerumque in malam partem, ut in primo statim loco Pr. 28 τοιαῦτ' ἐπὶ τῷ φιλανθρώπου τρόπου, aliisque non paucis. 214 τοιαῦτ' ἐμοὶ λόγοισιν ἐξηγουμένον. 318 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηλῆς γλώσσης, Προμηθεύ, τάχιερα γίγνεται. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας. 500 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Sept. [post 194 versu ab interpolatore in apographis ficto, quum Aeschyli versus excidisset, τοιαῦτα τὰν (sic Blomfieldus pro τοιαῦτα ἀν, pro quo Turnebus τοιαῦτα δ' ἀν scripserat) γυναῖξιν συνναίων ἐχοις.] 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνων θεοῖς. 384 τοιαῦτ' αὐτῶν. 391 τοιαῦτ' ἀλῶν ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. 590 τοιαῦθ' ὁ μάντις — ἦῶδα. 639 τοιαῦτ' αὐτεῖ. [648 τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τὰξευρήματα.] 814 τοιαῦτα χαιρεῖν καὶ δακρυέσθαι πάρα, 1025 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. Pers. 823 τοιαῦθ' ὀρῶντες τῶνδε τάπιτ' ἡμῖα. Ag. 348 τοιαῦτα τοῖ γυναικοῖς ἐξ ἐμοῦ κλύεις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλυόντας εὐλογεῖν πόλιν. 1231 τοιαῦτα τολμᾷ. [1422 τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρσκευασμένης.] Oh. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. Eum. 162 τοιαῦτα δρώσιν οἱ νεώτεροι θεοί. 480 τοιαῦτα μὲν τὰδ' ἐστὶν. 723 τοιαῦτ' ἔδρασαν καὶ Φέρητος ἐν δόμοις. 867 τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ. 913 τοιαῦτα σοῦστι. Suppl. 111 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θεοομένα. 621 τοιαῦτ' ἀκούων. Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. Ag. 1075 οὐ γάρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητὸν τυχεῖν. Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρεας πολλὰ δὴ Μῆδους κακὰ. Ag. 1360 καγῶ τοιοῦτός εἰμι. 1352 καγῶ τοιοῦτο γνῶματος κοινωνὸς ὦν. Pr. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, Ag. 315 τέκμαρ τοιοῦτον εὐμβολὸν τέ σοι λέγω. Eum. 638 ταῦτην τοιαύτην ἔλεπον. [Ch. 1001 τοιοῦτον ἀν

κτῆσαιτο φηλήτης ἀνήρ] Ag. 593 λόγοις τοιούτοις πλαγκτός οὐσ' ἐφαινόμην. 1663 κάκβαλεῖν ἐπη τοιαῦτα. Eum. 197 ποίμνης τοιαύτης δ' οὐ τις εὐφιλῆς θεῶν. 424 ἡ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιρροαίεις θυγάς; 194 λέοντος ἀντρον αἵματορ ρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός. Fr. 159 Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Suppl. 281 καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν. Pr. 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Ch. 291 τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν. Fr. 243 πρὸ τῶν τοιούτων χρῆ λόγων δάκνειν στόμα.

τοκεύς *parens, genitor*. Eum. 659 οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένον τέκνον τοκεύς. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοι θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. 580 τοκέες δ' ἄπαιδες. Ag. 728 ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρόσθε τοκῆων. Eum. 545 τοκῆων σέβας εὐ προτίων. Ag. 771 εἰδομέναν τοκεῦσιν. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελείται. Eum. 151 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. 499 παιδότηρτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν. 270 ἡ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν ἢ τοκέας φίλους.

τόκος *filius*. Sept. 372 Οἰδίπου τόκος. 807 numero duali Οἰδίπου τόκω. Sic correxi pro τόκος. ubi διορθωτῆς in M superscripsit γένος. 407 Ἀστακού τόκον. 504 Οἶνοπος τόκος. Eum. 402 ἔξαιρετον δῶρημα Θησεύς τόκος.

τόλμα *audacia*. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' μοι τόλμαν σχεθεῖν. Ch. [996 τόλμης ἔκατι κἀδίκου φρονήματος. Sic Turnebus pro κἀνδίκου, quod κἀδίκου esse posse monuit Ahrensius.] De facto audaci 1029 καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν πυθόμεντιν Λοξίαν.

τολμᾶν *audeo*. Pr. 235 ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξελευσάμην βροτούς, ubi schol. ἐγὼ δὲ τολμῆς (contractum ex τολμῆς) legit. Ag. 1231 τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἀρσενος φονεύς ἐστιν. Pr. 299 πῶς ἐτόλμησας — τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν; 331 πάντων μετασχῶν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί, ubi praepositio verbi μετασχῶν etiam ad proximum pertinet verbum τετολμηκῶς. Qua forma loquendi interdum utuntur poetae in verbis cum σύν eompositis, rarissime in aliis. 381 ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾶς ἐνοῦσαν Ζημίαν; Ch. 179 καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; || *a me impetro, sustineo*. Pr. 999 τόλμησον, ὦ μάταίε, τέλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. Sept. 1058 πῶς τολμῆσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;

Τόλμος *Tolmus*, n. pr. Persicum Pers. 999. τομαῖος *sectus, recisus*. Ch. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφω, ut χαῖτα τομαῖος ap. Eurip. Alc. 101. || ἄκος τομαῖον *remedium paratum*, ut τέμνουν φάρμακα dicitur: de quo v. s. v. τέμνω. 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Suppl. 268 ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια.

τομῆ *sectura, sectio*. De cincinnis Ch. 229 σκέψαι τομῇ προσθείσα βόστρυχον τριχός.

τόνος *finis*. Fr. 189 ὠμολίνου μακροὶ τόνοι.

τόξαρχος *sagittariorum dux*. Pers. 556 τίπτε Δαριᾶν μὲν οὕτω τὸτ' ἀβλαβῆς ἐπὶν τόξαρχος πολίταις;

τοξεύω *sagittas emitto*. Impropr. Suppl. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. De oratione finita Eum. 676 ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.

τόξευμα *sagitta*. Impropr. Suppl. 1005 πᾶς τις παρελθὼν ὀμματος θελεκτῆριον τόξευμ' ἐπεμψεν.

τοξικός *sagittarius*. Pers. 460 τοξικῆς δ' ἀπὸ θῶμινγρος ἰοὶ προσπίπτοντες ὠλλυσαν. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν ἀετόν.

τοξοδάμας *qui sagittis s. arcu domat, arcipotens*. Pers. 26 τοξοδάμαντες τ' ἡδ' ἵπποβάται. 30 ὃ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς ἱμαῖος. 926 πολλοὶ φῶτες — τοξοδάμαντες.

τοξόδαμνος ἰ. q. τοξοδάμας. Pers. 86 ἐπάγει δουρικλύτους ἀνδράσι τοξόδαμον Ἀρη.

τόξον *arcus*. Sept. 149 τόξον εὐτυκάζου.

Pers. 147 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νκῶν. Ag. 364 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλοι τόξον. Ch. 1033 τόξω γὰρ οὐτὶς πημάτων προσίζεται (προσθίζεται Meinekius). Fr. 78 τόξον ὥς τις ἐντείων. 249 κρεμάσας τὸ τόξον. τὸ addidit Boethius, κρεμαστά τόξα Hermannus. Pr. 711 ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (sic ex arogr. pro ἐξηρτημένοι). 872 τόξοισι κλεινός. Pers. 278 οὐδὲν γὰρ ἥρκει τόξα. Ag. 510 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμὰς βέλη. Ch. 694 τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη. Eum. 628 θουριοὶς τόξοις ἐκηβόλοισιν.

τοξοτευχῆς *arcu instructus*. Suppl. 288 εἰ τοξοτευχῆς ἦτε.

τοξότης *sagittarius*. Ag. 628 ἔκυσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. 1194 ἡμαρτον ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὡς;

τοξότης *iaculatrix*. Aeschyli fabula fuit Τοξότηδες inscripta (fr. 238—240).

τοξουλκός *arcum tendens*. Pers. 55 τοξουλκῶ λήματι πιστούς. 239 τοξουλκὸς αἰχμῇ. Vocabulum apud alios non lectum. Substantivo τοξουλκία usus est Constantinus Manass. Chron. 3680 στρατεύμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις.

τοπάζω *conicio*. Ag. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι διχα.

τόπαρχος *regionis domina*. Ch. 664 γυνὴ τόπαρχος, ubi M ταπαρχος, littera ὁ super ta scripta sive a m. pr., sive ab διορθωτῇ. Vocabulum suspectum, de quo diximus s. v. ἐπαρχος. Aptius στέπαρχος, quod coniecit Bambergensis.

τόπος *locus*. Pr. 20 τῶδ' ἀπανθρώπῳ τόπῳ, ubi πάγῳ restitutum ex arographis. 348 πρὸς ἐσπέρους τόπους ἐστῆκε. 419 γὰς ἐσχατον τόπον. 1059 τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 273 πᾶς τε πρόσχωρος τόπος. 447 νησὶς τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων. 790 εἰ μὴ στρατεύουσθ' ἐς τὸν Ἑλληνων τόπον. 796 ἐν Ἑλλάδος τόποις. Ag. 191 παλιρρόχοις ἐν Αὐλίδος τόποις. Eum. 250 χθονὶς γὰρ πᾶς πεποιμνάνται τόπος. Eum. 292 χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς. 706 Πέλοπος ἐν τόποις. 858 ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι. 941 τὸ μὴ περὰν ὄρον τόπων. 1023 ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. 229 ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον. 232 ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. 971 τόπος εὐφρων. Fr. 305, 9 ἄλλον ἐς τόπον.

τόρονος *torinus, instrumentum quo aliquid toratur aut cavatur*. Fr. 55 ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόνου κάματον.

τορός *penetrans, clarus, perspicuus*. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἤξει σύνορθρον αὐταῖς. 616 τοροῖσιν ἐρμηνεύσιν. 1062 ἐρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; Ch. 32 τορός γὰρ ὀρθόρριε φόβος — ἀωρόνυκτον ἀμβόμα μυχόθεν ἔλακε. Suppl. 274 βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος.

τορῶς *ita ut penetret, clare, perspicue*. Pr. 604 ἀλλὰ μοι τορῶς τέκμηρον. 609 λέξω τορῶς

σοι πᾶν. 699 τὸ λοιπὸν ἄλλος προυξεπίστασθαι τωρῶς. Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταυτ' ἐπεελθεῖν τωρῶς. Pers. 479 οἶσθα σημεῖναι τωρῶς; Ag. 26 Ἀγαμέμνωνος γυναικὶ σημανῶ τωρῶς. 269 ἡ τωρῶς λέγω; 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ὥστ' ἀπαγγέλλαι τωρῶς. 1581 ὡς τωρῶς φράσαι. Ch. 741 φήμης ὑπ' ἧς ἡγγεῖλαν οἱ ξένοι τωρῶς. Suppl. 196 τωρῶς λέγουσα τάσδ' ἀναιμάκτους φυγὰς. 931 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τωρῶς ἕκαστα. τόσος *tantus*. Pers. 816 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοσταγῆς. Eum. 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον; || τόσοι *tot, tam multi*. Pers. 786 οὐκ ἂν φανείμεν πῆματ' ἔρξαντες τόσα. Ag. 846 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύχχανεν. [Ag. 140 τόσων ex ὅσων corruptionum.]

τοσόσδε *tantus*. Pers. 477 τοσόνδε (sic apogr. pro τοσώνδε) πλήθος πημάτων ἐπέσπασε. 721 στρατὸς τοσόσδε. 781 κακὸν τοσόνδε. Ag. 860 τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' ἱλίου. || τοσοῖδε *tot, tam multi*. 1397 τοσώνδε κρατὶρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας. || τοσόνδε *tantopere*. Sept. 772 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν —;

τοσουτάρριθμος *tam numerosus*. Pers. 432 πλήθος τοσουτάρριθμον ἀνθρώπων. Sic ex apogr. pro τοσοῦτ' ἀριθμόν. Aeschylum imitatus Tzetza Exeg. in Il. p. 92, 8 dixit τοσουταρίθμου στρατοῦ dixit. τοσαυτάρριθμοι dixerunt Eustathius et Nicetas Chouiatas, quorum exempla vide in Theauro.

τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτον, vel τοσοῦτο (de qua forma v. s. v. τοιοῦτος) *tantus*. Pr. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνύσας μόνον. Pers. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; nisi utrobique τοσοῦτον scribendum. Pers. 372 τοσαῦτ' ἔλεξεν. Ag. 680 Ch. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας. Pr. 333 τοσαῦτα, κήρυξε. ἔξε ἐμοῦ διάρτασον.

τότε *tum s. tunc*. De tempore praeterito Sept. 214 νιφάδος ὅτ' ὀλοὰς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότε ἡρῆν φόβω. 775 ὅσον τότε Ὀιδίπουν τιόν. Pers. 393 παῖν' ἐφύμουν σμενόν Ἕλληνες τότε. 498 τότε ἤρχετο. 555 τίπτε Δαρῖαν μὲν οὕτω τότε ὀβλαβῆς ἐπῆν; Ag. 73 τῆς τότε ἄρωγῆς ὑπολειφθέντες. 184 καὶ τότε ἤγεμῶν ὁ πρόεδρος — εἶπε. 707 ὑμένοιον, δς τότε ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν αἰδεῖν. 799 σὺ δέ μοι τότε μὲν — ἀπομούσως ἦσθα γετραμμένος. 1158 τότε μὲν ἀμφὶ σᾶς αἰόνας, τάλαιν', ἡνυτόμαν. 1160 ἡτίς ἦν τότε ὡς δόμοις ἔρις. Ch. 975 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τότε ἤμενοι. [Eum. 691 πόλιν νεόπολιν τήνδ' ὑπὲρ πυργον ἀντεπύργωσαν τότε.] Suppl. 565 βροτοὶ δ' οἱ γὰς τότε ἦσαν ἐννομοί. 571 καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλας; Omissio ἦν Ch. 412 καὶ τότε μὲν δύσελπις, — ὅταν δ' αὐτε —. || De tempore futuro Pr. 911 πατρός δ' ἀρὰ Κρόνον τότε ἦδη παντελῶς κρανῆσεται. Ch. 819 καὶ τότε δὴ — θήσομεν. [Eum. 767 ὄντες ἐν τάφοις τότε — πράξομεν.] Suppl. 168 καὶ τότε οὐ δικαιοὺς Ζεὺς ἐνέζεται λόγοις. || De tempore praesenti Ag. 18 ὅταν δ' αἰδεῖν ἡ μινύρεσθαι δοκῇ, — κλάω τότε οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 766 τότε ἡ τότε ὅτε τὸ κύριον μόλη. 971 ὅταν δέ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρὰς οἶνον, τότε ἦδη ψυχὸς ἐν δόμοις πέλει.

Mutato accentu τότε — τότε (ut ὅτε — ὅτε) *modo — modo*. Ag. 100 τότε μὲν κακόφρων τελέθει, τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἀγάνη προφανείσα.

το τοῖ interiectio dolentis. Pers. 551 561. Conf. ὁτοτοί.

τράγος *hircus*. Fr. 190 τράγος γένειον ἄρα πενήθσεις σὺ γε.

τρανῶς *clare, perspicue, aperte*. Ag. 1371 τρανῶς Ἀτρεΐδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Eum. 45 τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρύω.

τράπεζα *mensa*. De mensa hospitali Ag. 401 ἦσχυνε ξένιαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός. 701 τραπέζας ἀτίμωσιν.

τραῦμα *vulnus*. Ag. 866 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύχχανεν. Pr. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών.

τραυματίζω *vulnero*. Eum. 246 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν — ἐκματεύομεν. τραχύνω *asperum aliquem dico*. Sept. 1045 KH. τραχὺς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγῶν κακά. AN. τραχύν'. ἄθαιπος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Recte schol. λέγε πολλάκις ὅτι τραχὺς ἔσται ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀναστειλῆς με θάψαι.

τραχύς *asper, durus*. Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδρησία γνάθος. 1048 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ βοθίῳ συγχώσειεν. De hominibus Pr. 35 ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 186 τραχύς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. 311 εἰ δ' ὥδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ρίψεις. 324 τραχύς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Sept. 1044 τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγῶν κακά. Ag. 1421 δικαστὴς τραχύς εἰ.

τραχύτης *asperitas*. Pr. 80 ὀργῆς τε τραχυτήτα μὴ πίπλησέ μοι, ubi accentum rectum τραχυτήτα restitui pro τραχύτητα. Herodiani apud Arcadium p. 28, 9 τὰ παρ' Ἀθηναίοις οὕτονα τραχυτῆς κουφοτῆς. et Choerob. vol. 1 p. 352, 11 τὸ τραχύτης καὶ κουφοτῆς οἱ Ἀθηναῖοι δεύνουσι, τραχυτῆς καὶ κουφοτῆς λέγοντες.

τρεῖς *tres*. Pr. 795 κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι. 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι. Sept. 384 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει. Pers. 366 ἐν στίχοις τρισίν. Eum. 589 ἐν μὲν τὸδ' ἦδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Fr. 171 συμβολὰς τριῶν κελεύθων.

τρέμω *trepido, timeo*. Sept. 419 τρέμω δ' αἰματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ιδέσθαι.

τρέπω *verto, converto*. Sept. 255 ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέφων εἰς ἐχθροὺς βέλος. Fr. 3:1 δο- νοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. [|| *everto*. Ag. 1328 τρέψειεν vitiose pro πρέψειεν. V. πρέ- πω.] || Forma media τρέπομαι *verto s. converto* me. Pers. 459 ὥστ' ἀμνηχανεῖν ὅποι τράποιντο. Ag. 1532 ἀμνηχανῶ — ὅπα τράπωμαι. Ch. 409 πᾶ τις τράποιτ' ἄν; 1039 οὐδ' ἐφ' ἐστίαν (sic Turnebus pro ἐφέστιον) ἄλλην τραπέσαι Λοξίας ἐφίετο. || Passivum τρέπομαι *in fugam convertor*. Sept. 955 τετραμμένον παντρώπῳ φυγᾷ γένους.

τρέφω *alo, educo*. Pers. 62 οὖς πέρι πάσα χθών Ἀσιητὴς θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερώ.

Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἠλίου χθονὸς φύ- σιν. 717 ἔθρεπεν δὲ λέοντος Ἴνιν δόμοις ἀγάλα- κτον. 880 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορυένης. 959 ἔστιν θαλάσσα — τρέφουσα πολλὰς πορφύ- ρας ἰσάργυρον κηκίδα. Ch. 128 γαῖαν αὐτῇ, ἡ τὰ πάντα τίκτεται θρέψασά τ' αὐτῆς τῶνδε κύ- μα λαμβάνει. 548 ὡς ἔθρεπεν ἔκπαγλον τέρας. 585 πολλὰ μὲν γὰ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἀχῆ. 751 τὸ μὴ φρονεῖν γάρ, ὡς περὶ βοτὸν, τρέφειν ἀνάγκη. 908 ἐγὼ σ' ἔθρεψα. 921 τρέφει δέ γ' ἄνδρος μόχθος ἡμένας ἔσω. Eum. 59 ἦτις αἶα

τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων. 607 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μαιφόνε, Ζώνης; 946 ἡλῆα τ' εὐθενοῦντα γὰ — τρέφοι. Suppl. 281 Νείλος ἀν' ἔθρεψε τοιοῦτον φυτόν. 498 Νείλος γάρ οὗχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ. || Forma media Sept. 19 ἡ γὰρ — ἐθρέψατ' οἰκητῆρας εὐμενεῖ πέδῳ. Ch. 928 τεκούσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. || Passivum Ag. 1479 ἐκ τοῦ γάρ ἔρωσ αἱματολοιχός — τρέφεται. Sept. 759 ματρός ἀγνάν σπείρας ἄρουραν, ἴν' ἐτράφη. Eum. 304 ἔμοι τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένος. Ag. 1607 τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν. 1200 πόντου πέραν τραφεῖσαν. Eum. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη. Mire dictum Sept. 792 θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμένοι. quod scholiasta utique explicat, συγγενεῖς, ἡ δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἀπαλῶς τεθραμμένοι, quod sic dici non potuisset recte iudicavit Weilius, cui unius post haec verba versus excidisse videtur. Mihi probabilis videtur τεθραμμένοι vel ex glossemate vel lacunae explendae causa illatum esse pro alio vocabulo, quale est ἀπ' εὐγενῶν, vel φυταλμίων, quo Aeschylus usus est Agam. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων παῖδες γερόντων. Matres cur solae nominentur. non patres, intelligi potest ex iis quae collegit Keilius in Philologo vol. 16 p. 9.

τρέχω *incedo, curro*. Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκεία σκελῶν. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχῳ. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμῶν. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφῆς σταγῶν.

τρέω *tremo, trepido*. Cum μή, ut alia verba timendi, constructum Sept. 790 νῦν δὲ τρέω μὴ τελέσῃ καμφίπους Ἐρινύς. Frequentius cum accusativo Sept. 897 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὗτιν' ἀν' τρέσαιμ' ἐγώ. 436 τίς ἀνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Ag. 549 ἀπόντων κοιράνων ἔτρεψ τινάς; Eum. 426 ἄλλαις ἀνάγκαις (sic Bothius pro ἄλλης ἀνάγκης) ἡ τινος (sic ex apogr. pro οὔτινος) τρέων κότον; Suppl. 711 ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητε. 729 μὴ τρέσητέ νιν.

τρίαινα *tridens*. Pr. 925 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον, τρίαῖναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ. Suppl. 218 ὁρῶ τρίαῖναν τήνδε, σημείον θεοῦ. 755 τρίαῖνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ δέισαντες.

τριάκας *tricenarius numerus*. (Graeco vocabulo *triacontade* usus est Tertullianus.) Pers. 339 ἔς τριακάδας δέκα ναῶν.

τριάκτηρ *victor*. Ag. 171 τριάκτηρος ὀχεται τυχῶν. Metaphora ex palaestra sumta, in qua τριαχθῆναι vel ἀποτριάχθῆναι dicuntur athletae ter deiectioni: v. Thes. vol. 7 p. 2409. ἀτριάκτον ἄταν dixit Aeschylus Ch. 339 quae expugnari non potest.

τρίβη *attritus*. Ag. 465 παλιντυχεῖ τρίβῃ βίου. Ch. 943 ἐπολοῦεσθ' ὡς δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβάς. ubi schol. τῶν οἰκῶν φυγόντων τὰς συντριβάς τῶν οἰκῶν. || cura. Ch. 749 φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. Male schol. τὸν συντρίψαντά μου ταῖς ἐπιμελείαις τὴν ψυχὴν. Rectius Hemsterh. in Thes. vol. 7 p. 2412 pro διατριβῇ dictum accepit, i. e. oblectamentum. || De immorando vel tempore terendo Pr. 639 τάποκλαύσαι κάποδύρασθαι τόχας ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἄξιαν τριβὴν ἔχει, ubi schol. διαγωγὴν, διήγησιν ἀξίαν ἔχει τὸ εἰπεῖν.

τρίβος *semila, via*. Improperie Suppl. 1042 δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας ψευδοῦσαι τρίβοι τ' ἐρώτων. || *attritus, contritus*. Ag. 391 τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγῆς πέλει. || De mora, ut τριβή, dictum Ag. 197 παλιμνήκη χρόνον τιθεῖσαι | τρίβῳ κατέβαινον ἄνθος Ἀργείων, ubi per διατριβή exp. schol.

τρίβω *contero, conficio*. Ag. 1573 ἄλλην γενεάν τριβεῖν θανάτοις αὐθένταισι. || *tempus tero*. Ag. 1056 οὔτοι θυραῖαν τῇδ' (sic Musgr. pro τῇδ') ἔμοι σχολὴ πάρα τριβεῖν. Eadem significatione τριβεσθαι dictum accipitur ab interpretibus Eum. 195 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός, οὐ χρηστηρίους ἐν τοῖσδε πλησίοις (πλουσίοις Pauwius) τριβεσθαι μύσος, quasi μύσος pro μύσος οὐσας dictum sit, quod parum probabile. Quid dici debuerit intellexit scholiasta, qui pro μύσος προστριβεσθαι dictum accepit.

τριγέρων *pervetustus*. Ch. 314 τριγέρων μύθος τάδε φωνεῖ.

τρίγωνος *triquetrus*. Pr. 813 τὴν τρίγωνον ἔς χθόνα Νειλῶτιν, ubi Δέλτα intelligitur, quo nomine pars Aegypti appellabatur a triangulari forma: v. Thes. vol. 2 p. 980. Fr. 72 κύμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραίνετ' ῥυθμοῖς.

τρικυμία *trium undarum in unam collectio*. "Est quem Latini *fluctum decumanum* dicebant; tertius enim quisque fluctus maximus esse credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato Rep. 5 p. 472 a. δύο κύματα ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει." BLOMF. Improperie de malis ingruentibus Pr. 1015 οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἐπεισ' ἄφυκτος, ubi similia aliorum dicta collegit Blomfieldus in Glossario.

τριμίτινος *trilix*. Pr. 331 σπαθητοῖς τριμίτινοις ὑφάσμασι. Usitatius est τρίμιτος. De ntroque v. Thes. vol. 7 p. 2443.

τρίμοιρος *tripertitus, triplex*. Ag. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβῶν.

τρίμορφος *triformis, triplex*. Pr. 515 de tribus Parcis Μοῖραι τρίμορφοι.

τρίοδος *trivium*. Fr. 171 σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.

τρίπαλτος *ter vibratus*. Improperie de malis vehementissimis Sept. 985 διγγρα (κῆδεα) τριπάλτων πημάτων, scriptura et hic et in strophis v. 974 propter metrum suspecta. Schol. ζῶντα πηματα χέομενα καὶ πολλά. τριπάλτων δὲ πημάτων, σφοδρῶς πηδησάντων. τρίπαλτος nusquam alibi legitur, saepius vero δίπαλτος, cuius exempla v. in Thes. vol. 2 p. 1546.

τριπάχιος. Vitiose Ag. 1476 τὸν τριπάχιον δαίμονα γέννης τῆσδε κυκλήσκων. quod quum non appareat quomodo aut dici aut formari possit a παχός, τριπάχυντον coniecit Bambergerus, ab verbo παχύνω *crassum facio*, quod improperie augendi significatione dixit Aeschylus Sept. 771 ἀνδρῶν ἀλφρηστὰν ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς. et Suppl. 618 Ζηγὸς ἱκεσίου κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσὸπιν χρόνον πόλιν παχύναι. τριπάχυντον autem δαίμονα dicit ratione habita trium generationum (quas enumerat Ch. 1068—1074), primae Atrai, alterius Agamemnonis, tertiae quae post secuta est Orestis, ut monuit Karstenus, etsi aliam secutus Bambergeri coniecturam τριπαλαιστήν. τριπάλαιον coniecit Blomfieldus: de quo Thomas Mag. cogitasse videtur quum annotaret, διὰ τὸ εἰς τὸν δαίμονα ἀποτείνεσθαι τὸν

παλαιόν· ἕκείνος γάρ αἴτιος καὶ τοῦ φόνου τοῦ-
του.

τριπλοῦς *triplex*. Pers. 1033 διδυμὰ γάρ
ἔστι καὶ τριπλᾶ. Ch. 792 διδυμα καὶ τριπλᾶ πα-
λίμποйна θέλων ἀμείψει.

τρίπους *tripēs*. Ag. 80 τρίποδας μὲν οδοὺς
στείχει. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέεατ' οἰκείος
λέβης.

τρίρρυμας *triungus*. Pers. 47 δίρρυμὰ τε καὶ
τρίρρυμα τέλη. Schol. ἀντί τοῦ τέθριππὰ τε καὶ
ἐξάιππα τάγματα· ἐκ τούτου δὲ τὸ πλήθος τῶν
ἵππων δηλοῖ.

τρίς *ter*. Sept. 746 τρίς εἰπόντος. Ag. 33 τὰ
δεσποτῶν γὰρ εὐ πεσόντα θήσομαι, τρίς ἔξ βα-
λουσης τῆσδε μοι φρυκτωρίας, i. e. *quum mihi*
ista speculatio optime evenierit. Comparatio sumpta
e ludo tesserarum, ubi si ternis tesseris ludas,
optimus iactus est ter sena puncta iciesse: unde
proverbium ἡ τρίς ἔξ ἡ τρεῖς κύβοι, de quo v.
Zenob. 4, 23. Diogenian. 5, 4.

τρίσκαλμος *treemis*. Pers. 679 νᾶες αἱ τρί-
σκαλμοι. 1074 ἡ ἱ. τρισκάλμοισιν, ἡ ἱ. βάριον
ὀλομένοιν. Non legitur alibi, nisi quod plerum
τρίσκαλμον dixit Plutarchus V. Aemilii c. 6.

τρισμῦριος *triginta milia complexens*. Pers.
315 ἵππου μελαίνης ἡμεῶν τρισμυρίας.

τρίσοιζος *ter miser*. Etym. M. p. 279, 17. et
Gud. p. 585, 14. τρισόζους παρὰ Αἰσχύλῳ (fr. 365).
Scribendum fortasse τρισόιζος, ut πάνοιζος dixit
Choeph. 49, aut τρισόζος. V. Thes. vol. 7. p. 2464.

τρίσωματος *tricornis*. Ag. 870 τρισώματος
— Γερῶν. *Ter amplum Geryonem dixit Hora-*
tius Carm. 2, 14, 8.

τρίτος *tertius*. Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς
δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Ag. 1605 τρίτον γάρ ὄντα
μ' ἐπὶ δέκ' ἀδελφῷ πατρὶ συνεξέλαυνε. Pr. 958
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμεν, τρίτον
δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόφωμαι. Sept. 457 τρί-
τῳ γάρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἔξ ὑπτίου πῆδη-
σεν εὐχάλοιο κράνους. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον
μένει. Pers. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κύρος. Ag.
284 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἰ-
πος Ζηγὸς ἐξεδέξατο. 1386 de caede Agamemno-

nis πεπτωκότῃ τρίτῃ ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθον-
ὸς Ἄιδου. νεκρὸν σωτήρος, εὐκταίαν χάριν,
ubi respicitur ad tertiam libationem Διὸς σωτή-
ρος, de qua v. s. v. τριτόσπονδος. τρίτην autem
dictum est intellecto πληγῇ, ut apud Sophoclem
El. 1415 παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῇ. Ch. 578 φόν-
ου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη ἄκρατον αἶμα
πίεται τρίτῃ πόσιν. ubi schol. ὡς εἰ ἐρη τοῦ
τρίτου κρατήρος, μετὰ Ἀγαμέμνονα τῶν δύο
τούτων (i. e. Clytaemnestrae et Aegisthi) τὸ αἶ-
μα. Recte Klausenus primam potionem intelligit
caedem liberorum Thyestis, secundam caedem
Agamemnonis, tertiam caedem Clytaemnestrae et
Aegisthi, quam perficit Orestes: quam interpre-
tationem ipsa suppeditant Aeschyli verba in fine
huius fabulae v. 1065 — 1074. 655 τρίτον τὸδ'
ἐκπέραμα δωμάτων καλῷ. 876 οἰμοὶ μάλ' αὖθις
ἐν τρίτοισι προσφθέγμωσιν. 1066 τρίτος αὖ χει-
μῶν — ἐτελέσθη. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἡλθέ
ποθεν σωτήρ. Eum. 4 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει.

Suppl. 708 τρίτον τὸδ' ἐν θεομῖος Δίκας γέγρα-
πται. Pers. 308 Αἰαλῖος, Ἀρσάμης τε κάρηστής
τρίτος. 312 Ἀρκτεὺς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακὴς
τρίτος Φαρνοῦχος. Ch. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη
σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. Eum. 759
Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραι-
νοντος τρίτου σωτήρος. Suppl. 27 ὑπατοί τε

θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες, καὶ
Ζεὺς σωτήρ τρίτος. Fr. 52 τρίτην Διὸς σωτή-
ρος εὐκταίαν λίβα. 181 ἀρίστα, δαίπνα, δόρπα
θ' αἰρείσθαι τρίτα.

τριτόσπονδος *tertium libans*. Ag. 245 ἀγνὰ
δ' ἀταύρωτος αὐδὰ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον
εὐποτμον αἰῶνα (παῖωνα Hartung.) φίλους ἔτιμα,
sors vitae quae tertiam libationem facere permit-
tit, i. e. quae sub tutela Διὸς σωτήρος est, cui
tertia libatio fiebat, *perfecta* felicitas, ut Blom-
fieldus explicuit, qui plura de hac libatione colle-
git, inter quae schol. Platonis ad Phileb. p. 95 a.
τρίτον τῷ σωτήρι: ἐκ μεταφορὰς εἰρηται τοῦ ἐν
ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ
καταπλέοντι (fr. 375): ἐκινῶντο γάρ ἐν αὐταῖς
κρατήρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμ-
πίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύ-
τερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτήρος. Respicit
ad eam Aeschylus locis s. v. τρίτος appositis Ag.
1386. Ch. 244 578 1073. Eum. 759. Suppl. 27.
Fr. 52.

τριτόσπορος *tertium satus*. De tertio poste-
riorum genere, i. e. de pronepotibus Pers. 818
θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ἄφωνα
σημανοῦσιν δμῶσιν βρωτῶν.

Τρίτων (ἰ) *Trito*. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ
χεῦμα γενεθλίου πόρου. Est lacus Libyae, de quo
v. locos scriptorum collectos in Thes. vol. 7.
p. 2478.

τρίχαλος (Dorice pro τρίηλος) *trifidus*. Sept.
761 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κύμ' ἀγεί, τὸ μὲν
πίτνον, ἄλλο δ' αἰρείει τριχάλον, δ καὶ περὶ
πρύμναν πόλεως καχλάζει, i. e. τρικυμία, quod
de malis ingruentibus dicitur: v. s. v. τρικυμία.
Recte Schuetzius "τὸ μὲν πίτνον κύμα Oedipi
ipsius calamitatem designat, id autem κύμα, quod
his verbis ἄλλο δ' αἰρείει cet. describitur, ad bel-
lum inter filios eius conflatum pertinet."

τριχορρῦς *pilos amittens, depilis*. Fr. 270
παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρῦς.

τρίχωμα *capillamentum*. De barba Sept. 666
ἐν γενεῖου συλλογῇ τριχώματος.

Τροία *Troia*. Ag. 9 316 ἐκ Τροίας. 133 στό-
μιον μέγα Τροίας. 269 Τροίαν Ἀχαιοὺν οὖσαν.
320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρα. 357
ἐπὶ Τροίας πύργοις. 525 Τροίαν κατασκάψαντα.
529 Τροίαν περιβαλὼν Ζευκτῆριον. 577 Τροίαν
ἐλόντες. 591 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
783 Τροίας πολιορκθε. 1457 ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 303
Τροίας ἀναστατήρας. Eum. 437 Τροίαν ἀπολιν
Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. Fr. 440 πάσα — Τροία. ||
Τρωῖα Ch. 363 ὑπὸ Τρωῖας τείχεσι, ubi Her-
mannus Τρωῖος.

τρομέω *tremo, timeo*. Pr. 542 Ζῆνα γάρ οὐ
τρομέων. Forma media Pers. 64 τοκέες τ' ἄλο-
χοὶ θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται.
τρόμος *tremor*. Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει.
τροπαία *conversio, mutatio*. Sept. 706 δαι-
μων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονία μεταλλακτός.
Ag. 219 φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίᾳ, ubi per
μεταβολὴν exp. schol. Ch. 775 εἰ τροπαίαν Ζεὺς
κακῶν θῆσει ποτέ, ubi per μετατροπὴν exp.
schol.

τροπαῖον [Hoc accentu Attici veteres, τρό-
παιον recentiores: v. Arcadium p. 120, 22. alios-
que grammaticos indicatos in Thes. vol. 7. p.
2196.] *tropaeum*. Sept. 956 ἔσται δ' Ἄτας τρό-
παιον (τρόπαιον duplici accentu M.) ἐν πύλαις.
[277 ἐπεύχομαι θῆσειν τροπαία.]

τροπή *conversio* (in fugam) tam active quam

passive: unde Hesychius τροπαί per αἱ φυγαί, αἱ διωξεις explicat. Ag. 1237 ὡς δ' ἐπωλολύεατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.

τρόπος *modus, ratio*. Eum. 192 πᾶς δ' ὕφη- γείται τρόπος μορφῆς. Pr. 87 ὅτι τροπῇ τῆσδ' ἐκκυλισθῇ τυχῆς. 915 ἐγὼ τὰδ οἶδα χῶ τρο- πῳ. Sept. 301 παντὶ τρόπῳ. Pers. 715 τίνι τρό- πῳ. 793 τίνι τρόπῳ δέ συμμαχεῖ; Pr. 763 ποίῳ τρόπῳ; Ch. 754 τρόπῳ φρενός. Sept. 283 ἀν- τηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. 463 φῖμοι δέ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον (νόμον Prienus). Sept. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπίς οὐ σμικρὸν τρόπον. 638 ὅπως ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τί- σασθαι τρόπον. [Ch. 274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀν- ταποκτείνει λέγων.] Aesclusivus τρόπον adverb- ialiter dicitur ut δικῇ. Ag. 49 τρόπον αἰγυπῶν. 390 κακοῦ δέ χαλκοῦ τρόπον. Numero plurali Ag. 918 γυναικὸς ἐν τρόποις. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰέλιονος. Ch. 479 τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θα- νῶν. || *mos, indoles, animus*, numero vel singu- lari vel plurali. Fr. 67 Ἀδριναί τε γυναῖκες τρό- πον ἔξουσι γῶν. Ag. 1063 τρόπος δέ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. Pr. 11 φιλανθρώπου δέ παύεσθαι τρό- που. 28 τοιαῦτ' ἐπιτύρου τοῦ φιλανθρώπου τρό- που. 309 μεθάρμοσαι τρόπους νέους. Ag. 856 τοὺς φιλάνορας τρόπους. 258 οὐ χρῆ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν.

τροπόμεαι (forma media) *loro* (τροπῶ) *ad scalnum alligo*. De remo alligando Pers. 376 ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην σκαλμόν ἀμφ' εὐήρετμον. Locutionem τροποῦσθαι κώπην ex Eubulo annotavit Antiaticista Bekk. Anecd. p. 114, 25. Hesychius τροπώσασθαι: τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν δῆσαι τῷ τροπωτήρι. τροπώσασθαι ναῦν apud Pollucem I, 87.

τροφεῖον *nutritionis s. educationis merces*. Dicitur numero plurali, de quo v. Thes. vol. 7 p. 2513. Sept. 477 θανῶν τροφεία πληρώσει χθονί. τροφεύς *nutrix*. Ch. 760 κναφεύς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.

τροφή *nutritio*. De nutritione infantis Sept. 665 οὐτ' ἐν τροφαῖσιν οὐτ' ἐφηβήσαντά πω, quod schol. rec. per ἀνατροφαῖς explicat. || *edu- catio, alimonia*. Sept. [548 Ἀργεῖ δ' ἐκτίωνν καλὰς τροφάς, ubi de mercede dictum est edu- cationis, quo sensu usitatum est τροφεία.] 786 τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφήκεν ἐπικότους τροφάς. Ag. 1159 τότε μὲν ἀμφὶ σὰς αἰόνας, τάλαιν', ἡνυτό- μαν τροφαῖς. 729 χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. Suppl. 894 οὐ γὰρ μ' ἐθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

τροφός *nutrix*. Sept. 16 γῇ τε μητρὶ, φι- λάτῃ τροφῷ. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονός τροφῷ. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τῇνδ' ὀρώ κεκλαυμένην. Eum. 659 τροφός δέ κύμα- τος νεοσπόρου. De fr. 192, 4 v. s. v. παντοτρόφος.

τροχὴ i. q. *tróchos cursus*. Fr. 403 νοτίς προσ- αυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: de quo loco diximus s. v. προσανυρίζω. Cum forma vocabuli, de qua dixit Lobeckius Pathol. Proleg. p. 18, compa- randum δρομή pro δρόμος dictum, quod annota- vit Arcadius p. 110, 10 et legitur apud scripto- res Byzantinos in Thes. indicatos vol. 2 p. 1684. τροχὴ aliunde non cognitum.

τροχήλατος *cursu vectus*. Pers. 1001 de tentoriis curru vectis ἀμφὶ σκηνᾶς τροχηλάτοι- σιν. || *curribus tritus*. Fr. 171 τροχῆλατον σχι- στὴς κελεύθου τριόδου.

τρόχις *cursor*. Pr. 941 εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τροχίν. Schol. ἀγγέλον, ἀπὸ τοῦ τρέχειν.

τροχοδινέομαι *rotae instar volbor*. Pr. 882 τροχοδινείται δ' ὁμμαθ' ἐλίγδην.

τρώω (ῶ) *contero, affligo*. Pr. 27 αἰεὶ δέ τοῦ παρόντος ἀχθῶν κακοῦ τρώσει σε.

Τρώες *Troiani*. Ag. 67 Δαναοῖσιν Τρωσὶ θ' ὁμοῖως.

τρώζω. V. τιτρώσκω.

Τρωῖα. V. Τροία.

Τρωϊκός *Troianus*. Ag. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκὸς οἰκήμασιν.

τυγχάνω (cum imperfecto ἐτύγχανον, aoristo ἐτυχον, futuro τεύξομαι) 1. *nanciscor, assequor, particeps fio*. Cum genitivo Pr. 239 τούτου τυχεῖν οὐκ ἡξιώσασθαι. 270 τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγέιτο- νος πάγου. 649 ἔξόν σοι γάμου τυχεῖν μερίστου. Sept. 253 μὴ με δουλείας τυχεῖν. [550 εἰ γὰρ τυχοῖεν ὦν φρονούσι.] 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσι ὑπὸ πτόλιν. 1063 οὐ γε μὴν πολλῶν πενήτηρων τεύξει. Pers. 508 ὅσοι δέ λοιποὶ κάτυχον σωτηρίας. Ag. 172 τριακτῆρος οἰχεται τυχῶν. 175 τεύζεται φρενῶν τὸ πᾶν. 505 πολ- λῶν βασιλεῶν ἐλπίδων μίας τυχῶν. 866 τραυ- μάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν. 1041 δουλίας μάλῃς τυχεῖν. Sic Enger. pro μ. βία. 1075 θρηνη- τοῦ τυχεῖν. 1292 καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1358 βουλῆς ἥστίως τυχῶν λέγω. Ch. 223 εἰ δέ χρῆ τυχεῖν σωτηρίας. 228 καὶ πρὸς τί δῆτα τυχά- νω κατευγμάτων; Eum. 477-μὴ τυχοῦσαι πρά- γματος νικηφόρου. 719 μὴ τυχοῦσαι τῆς δικῆς. 787 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλην γάμου τυχεῖν. Suppl. 67 δυσμάτορος κότου τυχῶν. 161 μὴ τυ- χοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 384 δίκας οὐ τυγχά- νουσιν ἐννόμου. 521 παραιτοῦ τὼν σ' ἔρωις ἔχει τυχεῖν. 787 θέλωμι δ' ἂν μορσίμου [βρόχου] τυ- χεῖν. 989 τοῖνδεν τυγχάνοντας. Fr. 41 ἔρωις δέ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. Omisso geni- tivo Ch. 950 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βρο- τοὶ τυχόντες καλῶς (sc. αὐτῆς). Eum. 856 τι- μίαν | ἔδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως | τεύξει (τεύξη M) παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στόλων, ὅσῃν παρ' ἄλλων οὐποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. ubi ante τεύξει unus excidit versus in quo lectus fuit genitivus substantivi (velut τιμῆς), ad quod ὅσῃν refertur. || Cum accusativo Ag. 1230 οὐκ οἶδεν οἷα γλώσσα μιοτήτης κυνὸς — τεύζεται κακῇ τύχῃ. Ch. 711 ἄλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύ- οντας ἔξενους μακρὰς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσ- φορα. Eum. 30 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσ- ὄδων μακρῶ ἀρίστα δοῖεν.

2. *τυγχάνω absolute positum, verum attingo, recte dico-vel facio*. Ag. 1233 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν;

3. *accido, evenio*. Sept. 5 εἰ δ' αὐθ'. δ μὴ γέ- νοιτο, συμφορὰ τύχοι. Ag. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Cum adverbio Ch. 213 εὐχον τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλ- λουσα, τυγχάνειν καλῶς. 746 ἄλγῃ δόσιστα τοιοῦδ' ἐν Ἀτρείδης δόμοις τυχόντα. Suppl. 400 εἰ ποῦ τι μὴ τοῖον τύχοι. Sic Porsonus pro τυχεῖ. 805 ἐπελθέτω μόρος πρὸ κοιτάς γαμηλίου τυχῶν. Cum dativo personae Pr. 346 θέλωμι ἂν ὡς πλεί- στοισι πημονὰς τυχεῖν. Pers. 706 ἀνθρώπεια δ' ἂν τοι (δὴ τοι;) πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. Ag. 640 πόλει μὲν ἔλκος ἔν τὸ δῆμιον τυχεῖν.

4. Cum participio rem fortuitam significans, Ch. 14 ἡ πατρί τῷμῳ τᾶσδ' ἐπεικάσας τύχῃ χαῶς φερούσας; 317 τί βέας τύχοιμ' ἂν καθ' ἐν οὐρίσας; 688 εἰ δέ τυγχάνω τοῖς κυρίοις καὶ

να τὴν τυραννί-
παιν τ' αἰ-
ἐκπεσεῖν

ἔυν τύχα. 326 τίς κατέσκηπεν τύχη; Fr. 440 πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν (δέδουπεν Bernhardys) "Εκτορος τύχης διαί. [Suppl. 458 τύχη male pro τύχαν intulit Turnebus. Recte τὰχ' ἄν Markscheffelins.] || *fortuna secunda*. [Sept. 472 πέμποιμ' ἄν ἡδὴ τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῃ.] Ch. 138 ἔλθειν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαι σοι. Ag. 1647 κατελθὼν δεῦρο πρευμενὶ τύχῃ. Eum. 93 ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῃ τύχῃ. 523 πειθῷ δ' ἔποιτο καὶ τύχῃ πρακτικῆς. Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβόρου μείζονα φωνεῖς.

Numero plurali τύχαι *res adversae, calamitates*. Pr. 106 οὔτε σιγὰν οὔτε μὴ σιγὰν τύχας οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 182 δέδια δ' ἄμφι σαῖς τύχαῖς. 272 τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαῖς, ἴσθι, συναλγῷ. 302 θεωρήσων τύχας ἐμάς. 347 κασιγνήτου τύχαι. 554 σὰς προσιδούσ' ὁλοὰς τύχας. 633 αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας. 637 τὰποκλαῦσαι κάποῦρσασθαι τύχας. Sept. 332 βαρείας τοι τύχας προταρβῶ. 633 οἷας ἀράται καὶ κατεύχεται τύχας. Ag. 186 ἐμπαιούς τύχαισι συμπνέων. 1136 ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. 1276 ἀπήγαγ' ἐς

τοιάσδε θανασίμους τύχας. Ch. 83 ματαίοισι δεσποτὰν τύχαῖς. Eum. 956 ἀνδροκυήτας δ' ἄωρους ἀπεννέπω τύχας. || *res secundae*. Ch. 785 Ζεῦ — δὸς τύχας. Eum. 924 ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους. Fr. 281 θεοφιλεῖς ἐμάς τύχας παιᾶν' ἐπηφυήμησεν.

Τύχη *Fortuna*. Ag. 664 Τύχῃ δὲ σωτῆρ ναυστολοῦσ' (sic Casaubonus pro ναῦν θέλουσ') ἐφέζετο.

τυχηρὸς *felix*. Ag. 464 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν δντ' ἀνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβῇ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν.

τύως *sic*. Sept. 484 τύως νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κρατιῶν. 637 ἡ Ζώνη' ἀτιμαστήρα τύως (τύως pr. M) ἀνδρηλάτην — τίσασθαι, ubi correxī ἀτιμαστήρ' ὅπως. Suppl. 69 τύως καὶ ἐγὼ φιλόδωρος Ἰωνίοισι νόμοισι δάπτω. 670 τύως πόλις εὐ νέμοιτο. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τύως πολύγωνα τελέθει, ex incerta Turnebi coniectura. In M βρότατος scriptum. βοτὰ γὰς Hermannus. Probabilius Weckleinus in *Stud. Aesch.* p. 166 βοτὰ τοῖς, cui aptum est verbum λάχοιεν, quod sequitur. 718 τύως (τύως M) ἄν οὐ φίλην.

Υ.

ὑβρίζω *superbio*. Pr. 82 ἐνταῦθα νῦν ὑβρίζε. Ag. 1612 ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. Suppl. 880 ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν αἰστον ὕβριν. Fr. 178 ὑβρίζ' ὕβρισμους οὐκ ἐναίσίους ἐμοί. Cum accusativo personae Pr. 970 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεῖων.

ὑβρις *insolentia, superbia*. Sept. 406 καὶ τὸς καθ' αὐτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. 502 ἀνδρὸς ἐγθαίρουσ' ὕβριν. Pers. 808 ὕβριως ἄποινα καθέων φρονημάτων. 821 ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης. Ag. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσιν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος. Suppl. 80 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. 426 γυνῶν δ' ὕβριν ἀνέρων. 487 ὕβριν μὲν ἐχθρεῖεν ἀρενας στόλου. 528 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὐ στυγῆσας. 817 ὕβριν δύσφορον (ἀφερτον Maur. Schmidt). 845 δεσποσίω (δεσποσύνῃ Victorius) ἔυν ὕβρει. 880 ὑβρίζοντα — αἰστον ὕβριν.

ὑβρισμὸς *facinus insolens*. Fr. 176 ὕβριζ' ὕβρισμους οὐκ ἐναίσίους ἐμοί. Vocabulum memoratum ab Ps.-Herodiano Epimer. p. 179, reprehensum ab Thoma Mag.: ὕβρις λέγε καὶ μὴ ὕβρισμός.

ὑβριστὴς *insolens*. Suppl. 31 ἐσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενή. Epitheton fluvii rapidi est Prom. 717 ἤξεις δ' ὕβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον, ubi recte scholiasta, τὸν Ἀράξην, παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἡγεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ. Similia Herodoti verba de Gynde fluvio 1, 189 comparavit Blomfieldus, κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κύρος τοῦτῃ ὑβρίσαντι. Adde ποταμὸν ἀλαζόνα ab Themistio dictum or. 18 p. 221 d. Κροῖσος — χρυσοῦ πῆγμασιν ἐκαλλωπίζετο, ἃ οὐχ ἡ γῆ αὐτῷ ἔδωροφόρει, ἀλλὰ ποταμὸς ἀλαζών. Mirum vero in verbis Aeschyli nomen fluvii taceri, quod quum parum probabile sit, Hermannus unum post haec verba versum excidisse coniecit, velut σμερδνοῖς Ἀράξην κύμασιν βρυχώμενον.

ὑγίεια *sanitas*. Ag. 1002 τὰς πολλὰς ὑγείας ἀκόρεστον τέρμα, νόσος γὰρ γείτων ὁμοτίχος ἐρείδει, nisi ὑγείας alius vocabuli glossema est, quum in versu antistrophico penultima dochmii syllaba brevis sit. Eum. 535 ἐκ δ' ὑγείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολυεύκτος ὁλβος.

ὑγρὸς *humidus*. Suppl. 259 ὑγρὰς θαλάσσης. ὑγρῶσσω *maefacio*. Ag. 1329 βολαῖς ὑγρῶσων σφόγγος ὤλεσεν γραφὴν.

ὑδαρὴς *aqua dilutus, non sincerus*. Improprie Ag. 798 τὰ δοκοῦντ' εὐφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

ὑδατηρὸς *aquarius*. Fr. 96 κρωσσούς μῆτ' οἰνηρούς μῆτ' ὑδατηρούς. ex quo loco Phrygichus in Bekk. Anecd. p. 115, 3 ὕδρηρους πύθους καὶ οἰνηρούς Αλγυλούς Καβέλους, ut ὕδρηρους pro ὑδατηρούς restituendum esse videri possit.

ὑδρηλὸς *aquosus, aquaticus*. Pers. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μετὰ. Suppl. 793 νέφη δ' ὑδρηλά, ubi correxī κύφειλλ' ὑδρηλά, de quo dixi s. v. κύφειλλον.

ὑδωρ *aqua*. Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὁροτύπου. 307 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτρεφέστατον πωμάτων. [Ib. 272 in versu interpolatoris pro οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω fortasse corrigendum ὕδατά τ' Ἰσμηνοῦ λέγω.] Eum. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρόν μαινῶν. Suppl. 24 ὦν πόλις, ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 561 ὕδωρ τὸ Νεῖλου νόσοις ἀθικτον. 855 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφειοῖσιον ὕδωρ. Fr. 192 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς. 308 παθ' ὕδωρ δίκην πυρός.

υἱὸς *filius*. Sept. 609 υἱὸν Οἰκλέους λέγω. ὕλαγμα *latratus*. Ag. 1631 σὺ δ' ἐξορίνας νηπίους ὑλάγμασιν ἄξει. 1672 μὴ προτιμῆσης ματαίων τῶνδ' ὕλαγμάτων.

ὕλασσω *latro*. Improprie Suppl. 877 λύμασι-συνπρογασυλάκοι (o super e a m. pr.). Sic corrupte M, ubi scholiasta, qui annotavit εἰς ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων πρεσβέυοι, legisse videtur λύμας, εἰς δὲ πρὸ γὰς ὑλάσκοι. λύμας εἰς σὺ πρὸ

γῆς ὑλάσκων Weilius. Usitata verbi forma est ὑλάω, ὑλάσκων nusquam alibi legitur, ut non improbabile sit ex λάσκει corruptum esse, quae Paleii coniectura est, qui scripsit ολοῖ ολοῖ — λύμας· ἄγρια γὰρ σὺ λάσκεις.

Ὑλη *materia*. Ag. 497 δαίμων φλόγα ὕλης ὀρεῖας. ὕμεναιος *hymenaeus, cantus nuptialis*. Ag. 707 πρᾶσσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίνοντας ὕμεναιον, ὃς τότε ἐπέρεπεν γαμβροῖσιν αἰδεῖν.

ὕμεναιόω *hymenaeum cano*. Pr. 557 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τὸδ' ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὕμεναιόν.

ὕμένεω *cantu s. carmine celebroy, cano*. Ag. 1191 ὕμνοισι δ' ὕμνον δῆμασιν προσήμηναι πρῶταρχον ἄτην. 1474 ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται. Fr. 281, 7 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνῶν. Passivum ὕμνουμαι *sermoniūbus, conviciis celebror*. Sept. 7 Ἐτεοκλῆς ἂν εἰς πολὺς (correxī πᾶσαν εἰς) κατὰ πτόλιν ὕμνοισι ὑπ' ἀστῶν φροιμοῖς πολυρρόθοις.

ὕμνος *hymnus, cantilena*. Sept. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Pers. 620 χαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. 625 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα. Ag. 710 μεταμηνθάνουσα δ' ὕμνον. 1191 ὕμνοισι δ' ὕμνον. 1474 ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται. Ch. 475 θεῶν τῶν κατὰ τῆς δδ' ὕμνος. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 331 343 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος. Suppl. 1026 μῆδ' ἐτι Νείλου προχῶς σέβωμεν ὕμνος.

ὕμνωδῶ *cano*. Ag. 990 τὸν δ' ἄνευ λύρας ὁμῶς ὕμνωδεῖ θρήνον Ἐρινύος, ubi ὕμνωδεῖ *corrupta syllaba prima dictum: μελωδεῖ Heimsoethius*.

ὕπαγγελος *a nuntio vocatus*. Ch. 838 ἦκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὕπαγγελος.

ὕπαι. V. ὑπό.

ὕπαιθριος *subdialis*. Pr. 113 ὕπαιθριος (ὕπαιθριος Blomfieldius) δεσμοῖσι προστεταρμένος (sic correxi pro πασσαλεύμενος). Ag. 335 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες.

ὕπαντιάζω *obviam eo*. Pers. 407 παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. 834 ὕπαντίαζε παιδί. 850 ὕπαντιάζειν παιδί ἐμψ (correxī παιδί μου) πειράσομαι.

ὕπαρ *vera visio, cui oppositum est ὄναρ*. Adverbialiter dictum ὕπαρ significat *inter vigilandum*. Pr. 486 κῆρυκα πρῶτος ἐξ ὄνειράτων ἀχρὴ ὕπαρ γενέσθαι, ut ὄναρ quoque adverbialiter dicitur. De utroque v. Thes. vol. 8 p. 124.

ὕπαρχω *praesto sum*. Ag. 961 οἴκος (sic Porsonius pro οἶκος) δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἀναξ, ἔχειν. 1656 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει. Ch. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ἐπῆρξαν μόχοι. ὕπασπιστήρ *clypeatus*. Per ὑπηρετῆς et δορυφόρος explicat Hesychius. Suppl. 182 ὄχλον δ' ὕπασπιστήρα καὶ δορυσσοδὸν λεύσσω. Quod metri causa pro ὑπασπιστήν dictum, quae usitata vocabuli forma est.

ὕπαστρος *ad astris pendens*. Suppl. 393 ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὀρίζομαι. Scholiasta τὴν δέ τοῦ γάμου μηχανὴν ὀριοῦμαι τοῖς ἀστροῖς· ἀντὶ τοῦ μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρὰς τὸν γάμον. οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες δι' ἀστῶν σημαίνεσθαι ἔλεγον.

ὕπατος *supremus, summus*. Ag. 51 ὕπατοι λεχέων στροφονοῦνται, ubi cum genitivo constructum est quia idem quod ὑπέρ est. Eadem structura Timaeus Locrus p. 100 α καθάπερ ὑπά-

τω (sic Valcken. pro ὑπ' αὐτῷ) τῷ σκάνεος ἄπαντος. Sine casu Ag. 55 ὕπατος δ' αἰών ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν. 509 ὕπατος τε χώρας Ζεὺς. || θεοὶ ὕπατοι *dii superi*. Ag. 89 πάντων δέ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων. Suppl. 25 ὕπατοι τε θεοὶ καὶ βαρύτεμοι χθόνιοι.

ὕπέγγυος *sponsione obligatus*. Ch. 38 κριταὶ τε τῶνδ' ὄνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι.

ὕπείκω *cedo*. Ag. 1562 ἦ καὶ βίον τείνοντες ὦδ' ὑπέεικομεν δόμων καταισχυντήρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;

ὕπειμι *subsum*. Pers. 815 κοῦδέπω κακῶν κρηπίς ὑπεστίν.

[ὕπείροχος male pro ὑπέροχος, quod v.]

ὕπεκσώζω *servo aliquem ex aliquo periculo subtraham*. Pers. 453 φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίην πόρων.

ὕπεκφεύγω *subterfugio*. In tmesi Pers. 100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπέκ (sic Hermannus pro ὑπέρ) θανάτων ἀλύξαντα φυγεῖν.

ὕπέρ *cum genit. locum significans, super*. Sept. 88 ὑπέρ τάφρων (sic correxi pro τειχέων) λευκοπρεπῆς λεῶς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. Ag. 365 ὑπέρ ἀστῶν. Ag. 576 ὑπέρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτῶμενος. Fr. 1 τὴν ὑπέρ πυρὸς στάσιν. || Causam significans *super, de*. Pr. 66 σὼν ὑπέρ στένω πόνων. 67 τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπέρ στένεις; Sept. 111 Ἰδετε παρθένων ἱκίσσον λόχον δουλοῦσιν ὑπέρ. Ch. 508 ὑπέρ σοῦ τοιᾶδ' ἔστ' ὀδύρματα. || *pro, i. e. in alicuius commodum s. utilitatem, vel gratiam*. Sept. 420 τρέμω δ' αἰματηφόρους μόρους ὑπέρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι. Pers. 405 νῦν ὑπέρ πάντων ἀγῶν. Eum. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μνησεται. 681 εὐδόντων ὑπέρ ἐγρηγορὸς φροῦρημα γῆς καθίσταμαι.

Cum accusativo *super*. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπέρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. Eum. 77 ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. 250 ὑπέρ τε πόντον — ἤλαθον. || *ultra*. Ag. 373 φλεόντων δωμάτων ὑπέρφει ὑπέρ τὸ βέλτιστον. [Pers. 100 ὑπέρ — φυγεῖν male pro ὑπέκ: v. ὑπεκφεύγω.] ὑπεραίρω *excedo*. Ag. 786 μῆθ' ὑπέραρως μῆθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος.

ὕπεραυχος *iactabundus*. Sept. 483 ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει.

ὕπερβάλλω *supergridior*. Pr. 722 ἀστρογείτονας δέ χρὴ κορυφὰς ὑπερβάλλουσιν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτωπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν. || *superio*. Pr. 923 κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα βροντῆς (sic Blomfieldius pro βροντὰς) θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον, ubi ὑπερφέροντα Weilius. Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μῆτε λῆξαι μῆτ' ἐρωτῆσαι πάθη.

ὕπερβαρής *praegravis*. Ag. 1175 δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων, ubi quum verba in versu strophico posita non accurate respondeant, Meinekius Philol. vol. 19 p. 207 coniecit ὑπερβριθὺς ἐπεμπίτνων.

ὕπερβατος *superans, excedens*. Ag. 428 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἐστίας ἀχρὴ τὰδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα, ubi ὑπερτερώτερα Weilius: v. s. v. ὑπέρτερος.

Ὑπέρβριος *Hyperbrius*, dux Thebanorum. Sept. 504 512 519.

ὕπερβόρεος *hyperboreus*. Improprie Ch. 373 μεγάλης δέ τύχης καὶ ὑπερβορέου μείζονα φωνεῖς, ubi τύχη ὑπερβόρεος *summam felicitatem*.

tem significat, qualis Hyperboreorum est, qui *diutius quam alii mortalium et beatius vivere* credebantur: v. Pomp. Melam 3, 5, 2 cum annotatione Tzschuckii.

ὑπέργῃως *plus quam senex, admodum senex*. Ag. 79 τὸ θ' ὑπέργῃων — τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείλει.

ὑπερδέδοικα (perfectum a praesente non usitato δεῖδω) *pro aliquo timeo*. Sept. 292 δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσεινάτορας πάντροφος πελειάς.

ὑπερδικέω *causam alicuius ago*. Eum. 652 πῶς γάρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις; ὑπερδίκειν per ὑπέρ τιος εἰπεῖν δίκην explicat Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 24.

ὑπερδίκως *supra modum iuste, iustissime*. Ag. 1396 τὰδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν.

ὑπερέχω *superior sum*. Pr. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν χρεῖη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Sic Porsonus pro ὑπερέχοντας. Pers. 709 βροτῶν πάντων ὑπερσχῶν δλβον εὐτυχεῖ πότμῳ. || *praetendo*. Sept. 216 de diis rerum humanarum curam habentibus πλοεὺς ἴν' ὑπερέχονεν δλκάν. Similia v. in Thes. vol. 8 p. 200. Fr. 196, 7 νεφέλην δ' ὑπερσχῶν νιφάδι γογγύλῳν πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Sic Casaubonus pro ὑποσχῶν.

ὑπερήνωρ *Hyperenor*, inter τοὺς περιλειφθέντας τῶν σπαρτῶν ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ ex Aeschilo (fr. 386) memoratur ab schol. Eur. Phoen. 942.

ὑπερήφανος *superbus*. Pr. 404 ὑπερήφανον θεοὺς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.

ὑπερθε *supra*. Sept. 228 ὑπερθ' ὁμμάτων κρημναμέναν νεφελάν. Ag. 232 ὑπερθε βωμοῦ.

ὑπερθέω *supergredor, supero*. Eum. 562 ἰδῶν ἀμαχάνους δύαις λαπαδνόν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

ὑπερθρώσκω *supersilio, transsilio*. Aoristus est ὑπερθορεῖν Ag. 297 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ. 827 ὑπερθορῶν δὲ πύργον ὤμωστος λέων. Suppl. 874 Αἰγυπτίαν γὰρ βάριν οὐχ ὑπερθορεῖ (ὑπερθορῇ M), ubi probabilius videri potest ὑπεκθορεῖ, quod coniecit Hartungus, ut ὑπεκφεύγειν in ὑπερφεύγειν corruptum est Pers. 100, etsi verbum ὑπερθορεῖν apud Homerum aliosque, ὑπεκθορεῖν vero nusquam alibi legitur.

ὑπερθύμω (ῶ) *vehementi ira*. Eum. 824 μὴδ' ὑπερθύμῳς ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δυσκλον χθόνα.

ὑπέρκοπος *superbe iactabundus*. Sept. 391 ταῖς ὑπέρκοποις σαγαῖς. 404 σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε. 455 ὑπέρκοπῳ (sic ex uno arogr. pro ὑπερκόπῳ) δορί. Pers. 827 Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν. 831 θεοβλαβούνθ' ὑπέρκοπῳ θράσει. Ag. 822 πάγας ὑπέρκοπους (sic Heathius pro ὑπερκότους) ἐφαρξάμεσθα. || *praestans*. Pers. 342 de navibus αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει ἑκατόν δις ἦσαν. In his locis omnibus in M forma illata est ὑπέρκομπος, quam cum κομπαστὴς κομπαστικός et κομπῶδης componit Pollux 9, 146, sed cuius unum tantum certum exstat exemplum in anapaestis Menandri apud Strabon. 10 p. 452 τὸν ὑπέρκομπον θρωῖσα Φάων. — Apud Aeschylum et Sophoclem metrum ubique ὑπέρκοπος vel fert vel postulat, ut apud Aeschylum Sept. 404 455. Ag. 822 Ch. 136 et Soph. Ai. 127, ubi ὑπέρκοπον est in fine trimetri, ad quod schol. annotavit ἀντι τοῦ ὑπέρκοπον. Valde probabilis igitur est Blomfieldi sententia ad Sept. 378 ubique ὑπέρκοπος scribentis.

Significationis discrimen recte exponit Lobeckius ad Soph. Ai. 127 "ὑπέρκομπα, quae sunt et ὑνίκκομπα, eadem ὑπέρκομπα, immoderata et enormia, dici possunt, sed non contra; in illis praeverbium et nomen perinde valent, in hoc praevallet praepositio, obscurata quodammodo compositi parte altera, ut μεσόκοπος."

ὑπερκόπως *supra modum, superbe, lascive*. Ag. 467 τὸ δ' ὑπερκόπως (sic Grotius pro ὑπερκόμπως) κλύειν εὐ βαρῦ. Ch. 136 οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖσι πόνοισι χλίουσιν μέγα. Per ὑπερρῳάνως exp. Hesychius.

[ὑπέρκοτος *supra modum iracundus*, incertae fidei vocabulum, quod bis legitur apud Aeschylum, Ag. 822 καὶ πάγας ὑπερκότους ἐπραξάμεσθα, et adverbium 467 τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὐ βαρῦ, semel apud Euripidem Herc. f. 1087 ὦ Ζεὺς τί παῖδ' ἤχθηρας ὦδ' ὑπερκότως τὸν σόν; In his unum est certissimum, Aeschylum Ag. 467 ubi non de iracundia, sed de immodica felicitate sermo est, non ὑπερκότως scripsisse, sed ὑπερκόπως, quod restituit Grotius, ut in Ch. 136 dictum est ὑπέρκοτως — χλίουσιν. Trielinius, qui glossema adscripsit ἡγουν λίαν, ἀπλῶς, tantum recte vidit, immoderati significatione hic opus esse. In loco Euripidis praecedentia Amphitryonis verba ita sunt comparata ut, licet aptum sit ὑπερκότως, nimis *iracunde*, tamen etiam ὑπέρκοτως, *supra modum* significans, dici potuerit, quod coniecit Wakefieldus. Remanet igitur tertius locus Ag. 822, in quo ὑπερκόπως iactabundi significatione dictum, recte restituisse videtur Heathius.

ὑπερμήκης *supra modum longus, praelongus*. Pr. 591 τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους.

ὑπέροχος *eminens*. Pr. 428 ὑπέροχον (sic ex arogr. pro ὑπέιροχον) σθένος κραταιόν | γὰς (γὰς ego addidi) οὐράνιον τε πόλον.

ὑπέρπικρος *supra modum s. admodum acerbis*. Pr. 944 τὸν πικρῶς ὑτέρπικρον.

ὑπέρπλουτος *eximie dives*. Pr. 466 ἀγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτος χλιδῆς.

ὑπέρπολλοι *supra modum multi*. Pers. 794 κτείνουσα λιμῶ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν, ubi ὑπερπόλους pr. M, ex quo διορθωτὴς primo ὑπερπόλλους, deinde υπερπώλους fecit, quod in arographa plura transiit, et bona fide accepit scholiasta Byzantinus per πολυῖππους interpretatus. ὑπέρπολλα dixerunt Xenophon et Demosthenes: singulari ὑπέρπολλος usus est Hippocrates.

ὑπερπόντιος *transmarinus*, Ag. 414 πόθῳ δ' ὑπερποντίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν, ubi de Helena dictum est quae fretum traiecerat. De Erapho qui trans mare in Aegypto fuerat Suppl. 42 Δίον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορα.

Hoc adiectivo usi sunt Pindarus et Sophocles.

ὑπερστατέω *defendo, protego*. Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε ευμάρχων ὑπερστατεῖ. Verbum aliunde non cognitum: usitatus est υπερίσταμαι.

ὑπερτατος *supremus*. Pers. 155 ὦ βαθυζῶνων ἀνάσσα Περιοίδων ὑπερτάτη. Suppl. 672 Ζῆνα μέγαν σεβόντων, τὸν ἔνιον δ' ὑπερτάτον, ubi ex schol. υπερτάτως restitutum, i. e. supra omnes.

ὑπερτείνω *tendo supra, praetendo aliquid ad arcendam aliquam rem*. Ag. 967 φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους, σκίαν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός.

ὑπερτελέω *supero*. Ag. 359 ὡς μήτε μέγαν μῆτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγαμον.

238 ἔκμηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφρονέω.
 ὑπερφρονέω *supra modum de me sentio*,

Sept. habentibus constituta. 306
 entio, ὑφ' οὗτου σκήπτρον τιμάς τ' ἀποσυλάται. 833 ὑφ'
 οἷαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 24*

ὦν σὺ λαμπρῶς — προσηγορεύθης. 1079 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. Sept. 7 Ἐτεοκλῆς ἄν εἰς πολλὸς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστών. 194 αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορθοῦμεθα. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν περθομέναν. 1020 πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοῦπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίοντο. Ag. 1272 καταγελωμένῃν μέγα φίλων ὑπο. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφού. 194 σάινομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Eum. 95 ὑπ' ὑμῶν ὡδ' ἀπητιμασμένη. 806 ὑπ' ἀστών τῶνδε τιμαλφούμενας. Fr. 129 τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλίσκομεθα. [Sept. 385 σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ὀλοῦσα.] Ag. 475 ἀλούς ὑπ' ἄλλων. Pr. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρόν ὑπ' ἐχθρῶν. Eum. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὑπο.

ὑπὸ non raro cum adiectivo vel substantivo coniungitur verbo a quo pendet non expresso. Sic Pers. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοσταγῆς — Δωρίδος λόγχης ὑπο. Ch. 532 ἀτρωτον οὐθαρ ἦν ὑπὸ στυγρός; Cum substantivo Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορὰς φίλων ὑπο. Ch. 944 ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβὰς ὑπὸ (ὑπαὶ Hermannus) δυοῖν μιστόροις.

Porro eadem causae efficientis significatio aliis nonnullis subest formulis in quibus grammatici ὑπὸ per μετὰ (cum) explicant: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 492. Suppl. 934 οὗτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὑπο Ἀρης. Ag. 475 πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διηκεί θοὰ βάεις. Ch. 741 ὅμοιοι δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑπ' ἧς ἡγγεῖλαν οἱ ξένοι. Suppl. 1032 μὴδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθέρειος, [Eum. 359 ὑπ' αἵματος νέου ex glossamata ad νέον αἵμα, quod Paleius restituit, adscripto.]

Eiusdem generis exempla sunt ubi Latino prae reddi potest, quod ipsum quoque causae efficientis significationem habet: de quo v. Thes. vol. 8 p. 283. Sic Sept. 286 πρὶν — ταχυρρόθους λόγους ἰκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὑπο. Pers. 372 τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός. 484 ὑπ' ἀσθματος κενοί. 755 τὸν δ' ἀνανδρίας ὑπο ἐνδον αἰχμαΐζειν. 835 ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σῶματι στημορραγοῦσι. Ag. 541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὅμασιν χαρὰς ὑπο. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρὰς ὑπο. Ch. 857 ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἶποῦσ' ἀνύσσωμαι; Eum. 183 μὴ — ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Suppl. 499 καὶ δι' φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὑπο. Eodem referri potest locus supra memoratus Pr. 1079 εἰς — δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

Denique pro μετὰ (cum) dicitur non causam, sed comitatum significantem Ag. 1554 καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, i. e. cum comitatu lacrimantium. Eum. 1006 σφαγῶν τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι. Suppl. 238 χῶραν οὐδὲ κηρύκων ὑπο ἀπρόξενοί τε — μολεῖν ἐτλήτε, i. e. comitantibus praeconibus.

ὑπὸ cum dativo eadem qua cum genitivo significatione sub, de qua dixi in Thes. vol. 8 p. 285. Ac primo quidem significatione locali Pr. 365 ἰπόμενος ρίζαισιν Αἰτναίας ὑπο. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἀστροῖς οὐρανὸν τετυγμένον. 543 φέρεται δ' ὑπ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἔνα. 950 ὑπὸ δὲ σῶματι γὰς πλοῦτος ἀβυσσος ἔσται. Pers. 190 ἄρμασιν δ' ὑπο Ζεύγνυσιν αὐτῷ. Ag. 860 ὅσον-περ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλῖω. 882 τὸν θ' ὑπ' Ἰλῖω σέθεν κίνδυνον. 1439 Χρυσῆϊδων μελίγμα τῶν

ὑπ' Ἰλῖω. 1457 πολλὰς ψυχὰς ὀλέσας' ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 345 εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλῖω — κατηναρίσθης. 363 ὑπὸ Τρωϊᾶς τείχεσι φθόμενος. Eum. 1036 γὰς ὑπὸ κεῦθεσιν πυργίοισι. 1000 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἄζεται πατήρ. Eum. 373 δόξει τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Ag. 1030 ὑπὸ σκότῳ βρέμει. Eum. 520 εὐμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. 1034 βάτε — ὑπ' εὐφρονη πομπῇ.

ὑπὸ cum dativo rei, sub cuius potestate aliquid fit vel cuius vi aliquid efficitur. Sept. [821 πέπικεν αἶμα γαί' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.] 932 ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνους χερσίν. Pers. 58 δειναῖς βασιλέωσ' ὑπὸ πομπαῖς. Sic Abreschius pro ὑποπομπαῖς. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τὸδ' ὑπ' ἀφρονη λύμα. Ch. 28 λακίδες ἐφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν. [De Ag. 1164 v. infra sub ὑπαί.]

ὑπὸ sub cum accusativo post verba motus significationem habentia. Pr. 152 εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν — ἦκεν. 465 ὑπ' ἄρματ' ἡγαγον φιληνίους ἱπποῦς. Pers. 624 πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπο (in M ὑπο sine accentu) γῆς. 839 ἀπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Ag. 985 εὐθ' ὑπ' ἱλιον ὤρτο ναυβάτας στρατός. Eum. 175 ὑπὸ τε γὰν φυγῶν. Suppl. 722 αὐτῇ δ' ἡγεμῶν ὑπὸ χθόνα — ἐρέσσεται. Eum. 159 ἔτυπεν — ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. 190 ὑπὸ βράχιν παγέντες. Ch. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὑπ' ἦπαρ θερμὸν ἐξαυδήμενος.

ὑπὸ cum accusativo loci in quo quis versatur Sept. 561 πυκνοῦ κροτήσμοῦ τυχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν. Sic etiam apud Homerum ὑπὸ πτόλιν, ὑπὸ τείχος, ὑπὸ ἱλίων, ὑπὸ Τροίαν: de quibus v. Thes. vol. 8 p. 287. Ch. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἦνεγχε' ὑπὸ Ζῶνῃν βάρος. Eum. 396 ὑπὸ χθόνα τάζειν ἔχουσα.

ὑπὸ in tmesi Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτορεῖ δόναξ. 877 ὑπὸ μ' αὐ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανία θάλλουσι. Ag. 1215 ὑπ' αὐ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ. 451 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει.

Forma poetica ὑπαί cum genitivo, ad. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαί κώνωπος ἐξηγειρόμην ριπαῖσι θαυύσσοντος. Ch. 615 ἐχθρῶν ὑπαί φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, nisi ὕπερ scribendum cum Porsono. | sub. Eum. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαί κεκλήμεθα. Ag. 944 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, quod per tmesin dictum pro ὑπολύοι. 1164 πέπληγμα δ' ὑπαί δῆγματι φοινίῳ. Sic Triclinius pro ὑπό. Probabilius Hermannus δπως.

ὑποβρέμα substrepo, fremo sub. Pr. 433 κελαϊνὸς Ἀἰδὸς δ' ὑποβρέμει μυχὸς γὰς.

ὑπόγαιος subterraneus. Fr. 55 (apud Strabon. 10 p. 470) τυτάνου δ' εἰκῶν ὑπογαιῶν (alii libri ὑπογείου) βροντῆς φέρεται.

ὑπογραφή lineamentum. Ch. 209 τενόντων θ' ὑπογραφαί μετροῦμεναι εἰς ταῦτ' συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.

ὑποδέχομαι excipio. Suppl. 1022 de canentibus qui sese excipiunt ὑποδέξασθε δ' ὁπαδοὶ μέλος.

ὑπόδικος iudicium subiens. Eum. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. ubi χερῶν legisse scholiastam, quod coniecit Scaliger, non potest colligi ex verbis eius ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρέσαστεῖ πρόσφωξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ: nam Hesychius quoque solum vocabulum ὑπόδικος explicat ὑπεύθυνος, χρεώστης, ἐνοχος δίκης.

ὑπόδοσις cessatio. Eum. 505 λῆϊεν ὑπόδοσιν (ὑπόδησιν apogr. Flor., ὑπόδυσιν apogr. Venetum) τε μόχθων. Substantivum alibi non lectum, sed

similis est verbi ὑποδιδόναι usq̄ de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 1321. Per διαδοχὴν explicuit scholiasta.

ὑποδύομαι *subdeo*. Eum. 842 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευράς ὀδύνα;

ὑποθάλλω *succendo, uro*. Pr. 877 ὑπό μ' αὐ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλλουσι ὑποκάμπω *deflecto, deficio*. Ag. 786 πῶς σε σεβίζω, μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος; quod Triclinius explicat μήτε ὑπερβάλλοντι ἐπαίνω μήτε ταπεινῷ χρησάμενος.

ὑποκάμω *succendo*. De sacrificiis Ag. 69 οὐθ' ὑποκάμων οὐθ' ὑπολείβων οὐτε δακρύων — ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλλει. Sic Casaubonus pro ὑποκλαίων.

ὑπολείβω *libo*. Ag. 69 οὐθ' ὑποκάμων οὐθ' ὑπολείβων.

ὑπολείπω *relinquo*. Ag. 73 τῆς τὸτ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες.

ὑπομνήσκω *in memoriam revoco*. Pers. 989 ἰωγὰ μοι δῆτ' ἀγαθὸν ἐτάρων ὑπομνήσκεις. Est glossema alius verbi, velut ὑποφαίνεις, ut metrum docet. || ὑπομνήσκομαι *reminisco, mentionem facio*. Pers. 329 τοῖωνδε τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι.

ὑπομυκδομαι *mgio*. Fr. 55 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκνῶνται (libri plerique ὑπομυκνῶνται) ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.

[ὑπόξυλος schol. Hermog. vol. 5 p. 486 ex Aeschyli Persis affert, ubi non magis legitur quam νηριτοτρόφους, quod ex eadem fabula affert Athen. 3 p. 86 b. De utroque dixi s. v. νηριτοτρόφος p. 227.]

[ὑποπομπή. Pers. 59 ὑποπομπαῖς vitiose pro ὑπό πομπαῖς.]

ὑπόπτερος *alatus*. Improprie *levis*. Ch. 602 ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν. Sic pro ὑποπτεροῖς correctum ex scholiastae annotatione, ὁ μὴ κούφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων, etsi in alio scholio datus legitur ὑποπτεροῖς φροντίσιν.

ὑποπτήσσω *prae timore me submitto, paveo*. Cum accusativo Pr. 29 θεὸς θεῶν γάρ οὐχ ὑποπτήσσω γόλον. 960 μή τί σοι δοκῶ ταρβέιν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεοῦ;

ὑποπτος *suspectus*. Ag. 1637 ἐγὼ δ' ὑποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής.

ὑπορχέομαι *ad cantum salto*. Improprie Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἄδειν ἔτοιμος ἦδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.

ὑπόσκιος *umbrosus*. Suppl. 656 ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. ὑπόσκια στόματα ora dicit virginum supplicum olivae ramos praetendentium. Fr. 145 ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. 196, 8 ὑπόσκιον θήσει χθόνα.

ὑπόσκοπος χεῖρ *manus fronti obtenta, sub qua speculari possis*. Hesychius ὑπόσκοπον χέρα: Αἰσχύλος (fr. 73) ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματῆσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πάνας ποιοῦσι. σχῆμα δὲ ἔστιν ὀρηχτικὸν ὁ σκοπός. de quo v. Salmas. ad Scr. Hist. Aug. vol. 2 p. 836. et conf. quae ad fr. 73 dicta sunt.

ὑποσπανίζωμαι *prior, careo*. Pers. 489 ὑπεσπανισμένους βορᾶς. Ch. 577 φόνου δ' Ἐρινύς οὐχ ὑπεσπανισμένη.

[ὑποστενάζω. Fr. 430 ὑποστενάζει vitiose pro ὀδῶν στενάζει.]

ὑποστροβέω *subagito*. Cum tmesi Ag. 1215 ὑπ' αὐ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβέι.

ὑποσυρίζω *subsibilo, leniter strideo*. Pr. 126 αἰθὴρ δ' ἑλαφραῖς περὺρων ριταῖς ὑποσυρίζει. ὑπόσχεσις *promissum*. Suppl. 368 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν.

ὑποτοβέω *substrepo*. Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεί δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. ὑπουργέω *inservio, morem gero, gratificor*. Pr. 635 σὸν ἔργον. Ἰοί, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. Ch. 959 τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς.

ὑποχείριος *qui est in potestate alicuius, subiectus*. Suppl. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. In M ὑποχέριος, quod correxit Robertellus.

ὑποχος *subditus*. Pers. 24 βασιλῆς βασιλέως ὑποχοι μεγάλου. Per ὑποτεταγμένοι ef ὑπαρχοι explicatur in scholiis.

ὑπτίασμα *resupinatio*. Pr. 1005 γυναῖκοι μοῖς ὑπτίασασιν χερῶν. Comparanda cum hoc loco quae de ὑπτίαις χερσὶ supplicantium dicta sunt in Thes. vol. 8 p. 493. || De persona dictum est Ag. 1284 ἄραρε γάρ τις ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας | ἦξειν τιν' ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Sic Karstenus pro ἄξειν νιν (ἄξει νιν Triclinius). ὑπτίασμα improprie de Oreste dictum caedis paternae ultore, cuius reditus Agamemnonis prostrati quasi erectio futurus sit: v. aunot. Karsteni p. 275. Mire tamen hoc sensu ὑπτίασμα dictum est, quod deiectionem potius significare videatur quam erectionem, ut ὑπτίαςμός, vocabulum palaestricum, de quo dixit Iacobsius ad Philostr. Imag. p. 434.

ὑπτιόομαι *subvertor*. Pers. 418 de navibus subversis ὑπτιούτο δὲ σκάφη νεῶν.

ὑπτιος *surpinus*. Sept. 459 πάλος ἐξ ὑπτίου πῆδησεν εὐχάλκου κράνου.

ὑς *sus*. Fr. 321 θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὕς.

Ὑσταίχμας *Hystaechmas*, n. pr. Persicum Pers. 972.

ὑστερόποινος *serius s. postea puniens*. Ag. 58 ὑστερόποινον πέμπει παραβάσιν Ἐρινύν. Ch. 383 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον Ἄταν. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Nonnus Dion.

ὑστερος *posterior*. Significatione locali fr. 284 ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἀλλοθ' ὑστερον, i. e. *a tergo*. || Significatione temporali Sept. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστερου μόρου. 991 σὺ δ' οὐδὲν ὑστερος μαθών. Ag. 702 ὑστέρῳ χρόνῳ. 1666 ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις. Eum. 251 οὐδὲν ὑστέρα νεῦς. || ὑστερον adverbialiter *serius, postea*. Ch. 326 φαίνει δ' ὑστερον ὀργὰς. || Superlativus ὑστάτος *tempore postremus, ultimus*. [Sept. 1051 Ἐρις περαίνει μῦθον ὑστάτῃ θεῶν.] Ag. 1300 ὁ δ' ὑστάτος γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. 1324 ἡλίου δ' ἐπέυχομαι πρὸς ὑστατον φῶς. 1445 τὸν ὑστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Eum. 443 πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σὺν ἐπῶν μέλημ' ἀφαίρησω μέγα. Suppl. 231 ὑστάτας δίκας. 717 οἶακος εὐθυνητῆρος ὑστάτου νεῦς.

ὑφαντός *textus*. Ag. 1580 ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον.

ὑφασμα *textura*. Ag. 1492 1516 κείσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε. Ch. 27 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες. 231 ἰδοὺ δ' ὑφασμα τοῦτο. 1015 πατροκτόνον ὃν ὑφασμα προσφωνῶν τόδε. Fr. 331 σπαθητοῖς θριπτινίοις ὑφάσμασι.

ὑφέρπω *subrepto*. Ag. 270 χαρὰ μ' ὑφέρπει, i. e. *animum subit*. Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει.

Per tmesin in Ag. 451 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλλος ἔρπει προδίκους Ἀτρεΐδαις.

ὕψη *textura*. Ag. 949 φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὕφας.

ὕψη γέομαι *monstro*. Eum. 192 πᾶς δ' ὕφεται τρόπος μορφῆς.

ὕψιστημι *suppono*. Suppl. 461 εἰ μὴ τι πιστὸν τῷ δ' ὑποστήσεις στόλῳ. Sic Wellauerus pro ὑποστήσει. || Forma media ὑψίσταμαι *in me recipio, promitto*. Eum. 204 κᾶπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. || *obsisto*. Pers. 97 δόκιμος δ' οὐτὶς ὑποστάς μεγάλῳ ρέυματι φωτῶν. quod per ἀντιστάς, ἀντιμαχησάμενος explicat schol.

ὕψηγορος *magniloquus*. Pr. 318 τῆς ἀγαν ὕψηγορου γλώσσης. 360 δὲ αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὕψηγορων κομπασμάτων.

ὕψηλόκρημνος *praeceps*. Pr. 5 πρὸς πέτραις ὕψηλόκρημνοις. Idem alibi ὕψικρημνος dixit.

ὕψηλός *altus*. Pers. 467 ὕψηλὸν δχθον. Ag. 897 ὕψηλῆς στέγης στόλον ποδῆρη. Fr. 372 (apud Plut. Mor. p. 454 e) ὕψηλὸν ἡβάσσα τεκτόνων πόνον. ubi ἡβήσσα Heathius, ἀμφιβᾶσα Paleius, ὕβωσσα R. Ellis in *The Journal of Philology*, Cambridge 1868 p. 75.

ὕψηγέννητος *in altum succrescens*. Eum. 43 ἔλασας θ' ὕψηγέννητον κλάδον.

ὕψικρημνος *in alto praecipitio situs*. Pr. 421 ὕψικρημνον πόλισμα. Fr. 28 εἰς ὕψικρημνον

Ἰμέραν ἀφικουην. Legitur etiam ap. Homer. Epigr. 6, 5 et Nonnum Dion. 2, 454.

ὕψιπυργος *altis turribus munitus*. [Eum. 691 πόλιν νεόπολιν τήνδ' ὕψιπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.] || *Figurate turris instar in altum extructus*. Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων (sic Hermannus pro δέ ἀπιδῶν) ἀφ' ὕψιπύργων πανώλεις βροτοῦς.

ὕψιστος *altissimus*. Pr. 720 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλης, ὀρῶν ὕψιστον. || *summus, extremus*. Pers. 331 κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. 807 οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Suppl. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De Iove summo deorum Eum. 28 τέλειον ὕψιστον Δία. ἀγνὸν Ζηνὸς ὕψιστου σέβας dixit Sophocles Ph. 1289: nam sic Wakef. correxit pro ἀγνόν — ὕψιστον.

ὕψοθεν *desuper, ex alto*. Suppl. 173 ὕψοθεν δ' εὐ κλύοι καλούμενος. 381 τὸν ὕψοθεν σκοπὸν ἐπισκόπευ. Fr. 270 ἐρωδιὸς γὰρ ὕψοθεν ποτῶμενος δνθω σε πλῆξει.

ὕψος *altitudo*. Ag. 1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.

ὕψου *in alto*. Fr. 152 ὕψου τέλος ἀθανάτων ἀπολείπει.

Ψῶψ *Hypsipyly*. Etym. Gud. p. 316, 30 ex cod. Paris. 2638 correctum κερδῶ: ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 210) ἡ Εἰδῶ καὶ Ψῶψ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ψυπύλῃ. Conf. Bekkeri Anecd. p. 857, 9 et schol. Arist. Eq. 1065 (1068).

Φ.

φαγέδαινα *phagedaena, morbus ulcerosus*, de quo v. medicorum locos in Thes. vol. 8 p. 569. Fr. 246 φαγέδαιναν, ἡ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

φαγεῖν. Aoristus verbi αὐθυποτάκτου ἔφαγον *edo, comedo*. Tempore praesente ἐσθίω et ἔσθιον diceitur. Suppl. 226 ὀρνιθος ὀρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγῶν; Fr. 31 ὁ τὴν αἰζίναν ἀφθιτον πόαν φαγῶν. φαεσφόρος *lucifer*. Ag. 489 τάχ' εἰσόμεσθα λαμπδῶν φαεσφόρων — παραλλαγὰς.

φαιδιμός *illustris*. Per λαμπρός et ἰσχυρός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 577. Fr. 128 φαιδιμ' Ἀχιλλεῦ.

φαιδρόνους *animum serenum habens*. Ag. 1229 γλώσσα μισητῆς κυνὸς λείψασα κάκτεινασα φαιδρόνους.

φαιδρός *lucidus*. Ag. 298 δίκην φαιδρὰς σελήνην. Eum. 926 φαιδρὸν ἀλίου σέλας. || *serenus, hilaris*. Ag. 520 φαιδροῖσι καὶ νῦν δμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. Ch. 565 θυρωρῶν οὐτὶς ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτο.

φαιδρύντρια *lotrix*. Ch. 759 παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

φαιδρύνω *nilidum reddo*. Pollux 7, 40 φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν. Ag. 1109 τὸν ὁμοδῆμιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα. Similia v. in Thes. vol. 8 p. 580. || *exhilare*. Ag. 1120 οὐ με φαιδρύνει λόγος.

φαιδρωπός *vultu renitens*. Ag. 725 φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.

φαῖων *in lucem edo*. Fr. 305 ὅς ἦρι μὲν φαῖοντι διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου, ubi libri partim φαίνοντα, φανέντι Nauckius. || *ostendo, prodo*. Ag. 158 δεξιὰ μὲν, κατόμομφα δὲ φάσματα φαίνων, ubi φαίνων restitui, eiecto glossemate στρουθῶν: de quo dixi in Praef. ed.

Lips. quintae p. LXXXVIII. Ch. 326 φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ (φάνη pr. M, ut videtur) χρηζῶν. Locus corruptus. ἀμφανεῖ pro ἄλλα φανεῖ et alia coniecit Hermannus. Quibus nihil proficitur nisi proxima verba emendata fuerint χρηζῶν — κρυπτά. Scripturam corruptam secutus est scholiasta, cuius duplex est annotatio, altera, τὰ δὲ κρυπτά νῦν φανερώσει, altera θέλων πολλὰ κρυπτά εὕρισκε (sic M et apogr. Guelf., non εὕρσει, ut editum). [Ch. 993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.] Fr. 305, 5 δύο γὰρ οὖν μορφάς φανεῖ. De sono edendo Eum. 569 σάλπιγγ' — ὑπέρτονον γήρυμα φανέτω στρατῷ. [Corrupte Ag. 101 μερίμνης, ἡ νῦν τότε μὲν κακόφρωνν τελέθει, τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανά φαίνεις, ubi recte, ut videtur, Weilius ἀγανὴ προφανείσ' ἐλπίς ἀμύνει φροντίδα.

Passivum φαίνομαι (cum imperfecto ἐφαινόμην, perfecto πέφασμαι, aoristo primo ἐφάνθην, secundo ἐφάνην, futuro φανήσμαι et φανοῦμαι et perfecto medio πέφηνα, *in lucem producor, appareo*. Fr. 613 ὡ κοινὸν ὑφέλημα θνητοῖσιν φανεῖς. 1028 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πειθεῖ φανείσα. Pers. 354 φανεῖς ἀλάστωρ ἡ κακὸς δαίμων ποθέν. 668 δέσποτα δεσποτᾶν φάνηθι. Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. Ag. 116 ὁ κελαινὸς ὁ τ' ἐξόπιν ἀργὰς φανέντες ἵκταρ μελᾶθρων. 484 πρὸ τοῦ φανέντος χάριν εὐναννεῖσαι. 500 εὐ γὰρ πρὸς εὐ φανέισι προσθήκη πέλοι. [899 γῆν φανείσαν ναυτίλους παρ' ἐπιδά.] Ch. 143 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναι σοῦ, πᾶτερ, τιμάσσορον. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Suppl.

619 λέγων διπλοῦν μίasma πρὸς πόλεως φανέν. Pers. 264 ἡ μακροβίος δὲ γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραίοις. Suppl. 55 ἀεπτὰ περ ὄντα φανείται. Ch. 417 πρὸς τὸ φανείσθαι μοι καλῶς. Verba ex dimetro trochaico catalectico corrupta. Fr. 315 πότερα γυνή τις Αἰθίωφ φανήσεται; Ag. 374 πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολήτων Ἄρη πνεόντων μείζον ἢ δικαίως. Recte legitur πέφανται, sed reliquorum verborum incerta scriptura est. || Perfecti forma media Fr. 111 ἡ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφνε. Perfectum passivi Fr. 843 σημεῖα τῆς ἐμῆς φρενός, ὡς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου, quod per τοῦ φανεροῦ exp. scholiasta, sed recentiores interpretes male ad φημί rettulerunt, etsi huius quoque participium exstat πεφασμένου et imperativus πεφάσθω (dictum sit): de quibus v. Thes. vol. 8 p. 742. Pr. 217 κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι. Pr. 317 ἀρχαί' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. 1036 ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἀκαιρα φαίνεται λέγειν. Et intellecto infinitivo εἶναι 997 ὅρα νυν εἰ σοι ταῦτ' ὀρωγὰ φαίνεται. Pers. 604 ἐμοὶ γάρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα ἐν δμῳασιν τάνταίνα φαίνεται θεῶν. Ag. 1114 τί τὸδε φαίνεται; || Cum participio, perspicuus, manifestus sum. Pers. 786 οὐκ ἂν φαίμεν πῆματ' ἔρζαντες τόσα. Ag. 593 λόγοις τοιοῦτοις πλαγκτός οὐς' ἐφαίνουην. Omisso participio ὦν Ag. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεί.

φαιοχίτων *pulla veste indutus*. Ch. 1049 αἰδὲ Γοργόνων δικὴν φαιοχίτωνες. De syllaba secunda producta dixit Tzetza in Cramer Anecd. Oxon. vol. 3 p. 358. 17. Similiter nominum Ἰππομέδοντος et Παρθενοπαῖος syllabam secundam propter metri necessitatem produxit Aeschylus, de quibus suo loco diximus.

φάλαρα numero plurali phalarae equorum dicuntur, numero singulari φάλαρον apicem tiarae regis Persarum dixit Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφάσκων, quod per τὴν ἔσοχὴν exp. Thomas Mag. quocum comparari potest gl. Hesychii φάλαρα: ἀστραγαλίσκος δ' ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Minus recte de crista intellexit scholiasta vetus, φαίνων, δεικνύων τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον.

[φάναι aoristus verbi φημί, quod v.]

φανερῶς *palam, manifeste*. Pr. 1090 τοιᾶδ' ἐπ' ἐμοὶ ριπή διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς. Eum. 953 περὶ τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν.

φάνός *lucidus, splendidus*. Impropr. Fr. 537 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναις. φαντάζομαι *specie assimilo*. Ag. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστωρ. Quo sensu εἰδόμενος et εἰδόμενος dixit Homerus: ἀπεικασθείς in loco simili Euripides El. 979 ἄρ' οὐκ ἀλάστωρ εἶπ', ἀπεικασθείς θεῷ;

φάντασμα *species, visum*. Sept. 710 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς.

φάος [Huius vocabuli formis tragici utuntur duabus in diversis pariter ac canticis, prout metro commodum est, φῶς et, de quo suo loco dicitur, φῶς.] *lux*. Pr. 24 ἀσμένω δέ σοι ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος. 1021 ἀπορρον ἵξεως ἐς φάος. 1092 ὡ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων. Pers. 151 ἀλλ' ἦδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὀρμάται μήτηρ βασιλέως. 222

ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνω τε γῆς ἐνερθεν ἐς φάος. 289 Ξέρξης μὲν οὗτος Ζῆ τε καὶ βλέπει φάος, ubi βλέπει φάος (ut est Pers. 261 et Ag. 1646) pro φάος βλέπει restitutum ex schol. Arist. Ran. 1054. etsi altero ordine φάος βλέπειν est in fine trimetri Eum. 746. Ag. 300 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶνιν ἐσκηψεν φάος. 311 φάος τὸδ' οὐκ ἀπαππον Ἰδαίου πυρός. 508 χαίρε δ' ἡλίου φάος. 575 κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 658 ἐπεὶ δ' ἀνήλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. 1646 Ὁρέστης ἀρὰ που βλέπει φάος; Ch. 62 ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ σκότῳ. 319 σκότω φάος ἀντίμοιρον. 459 ἀκούσον ἐς φάος μολών. Eum. 746 νῦν ἀγρόνης μοι τέρματ' ἡ φάος βλέπειν. Fr. 5 πάλιν γὰρ ἴκουσ' ἐκ σκότου τὸδ' ἐς φάος. 40 εἰσι λαμπρὸν ἡλίου φάος. || *dies*. Pers. 261 ἀέλπτως νοστιμον βλέπω φάος. || Impropr. de rebus dicitur salutem, gaudium, splendorem afferentibus. Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἴπας δῶμασιν φάος μέγα. Ag. 23 ὦ χαίρε λαμπτήρ νυκτός, ἡμερήσιον φάος πιφάσκων καὶ χορῶν κατάστασιν. Eum. 521 μῆδ' ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων, ubi δέει Auratus.

φάραγξ *terrae cavitas, hiatus, fauces terrae*. ἡ διεσχισμένη exp. Etym. M. p. 787, 41. per κοιλότης τῆς γῆς Suidas: v. Thes. vol. 8 p. 639. Pr. 15 δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῃ. 143 τῇδε φάραγτος σκοπέλοις ἐν ἄκροις. 618 σήμενον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν. 1017 ὀκρίδα φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογὶ πατήρ σπαράζει τήνδε.

Φαρανδάκης n. propr. Persicum, prima et tertia syllaba producta in anapaestis Pers. 31, correpta in versu trochaico 957. Apud Herodotum aliosque Φαρανδάτης: v. Wessell. ad Herodot. p. 726, 88.

φάργνυμι. V. φράγνυμι.

[φαρέτρα. Hesychius πολλὰ φαρέτρα: πολλοὶ τοξόται, ex Aeschylō, ut coniecit Hermannus, qui Pers. 19 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν. | πεζοὶ τε βόδην | πολέμου στίγας παρέχοντες, post βόδην excidisse putabat πολλὰ φαρέτρα, coniectura valde incerta.]

φάρμακον *medicamentum, remedium*. Pr. 249 τὸ ποῖον εὐρὼν τῇδε φάρμακον νόσου; 475 ὁποῖος φαρμάκος ἰσμίαος. 480 φαρμάκων χρεια κατεσκέλλοντο. 606 τί φάρμακον νόσου; Ag. 548 πάλαι τὸ σιγὰν φάρμακον βλάβης ἔχω. 848 δῶπ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. 1260 φάρμακον τεύχουσα. De coloribus navis parietis illitis fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος.

φαρμακοποιός *medicamenta praeparans*. Fr. 448 (in elegia) Τυρσηνῶν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

φαρμάσσω *inficio*. Ag. 94 λαμπὰς ἀνίσχει φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

Φαρνούχος *Pharnuchus*, n. propr. Persicum Pers. 313.

φάρος *pallium*. Est vocabulum poeticum, nisi quod Herodotus quoque duobus in locis eo usus est. Sept. 329 περιρρηγνυμένων φαρέων. Ch. 11 ὀμήγουρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα. 1011 μαρτυρεῖ δέ μοι φάρος τὸδε. Eum. 634 φάρος παρεσκήνωσεν. Herodotus περὶ μόν. λέξεως p. 36, 19 οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος (φάρος) τὸ αἰ καὶ συστέλλουσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλα-

μνίαις (fr. 214) "εἰ μοι γένοιτο φῶρος ἴσον (οἶον?) οὐρανῷ."

φάσανον *ensis, gladius*. Ag. 1262 θήγουσα φωτὶ φάσανον.

φάσανουργός *gladios fabricans*. Ch. 647 προχαλκεύει δ' Αἴσα φάσανουργός.

Φάσις *Phasis, fluvius Colchidis, qui Asiae et Europae terminus esse credebatur*: v. Thea. vol. 8 p. 670. Fr. 191 τῇ μὲν διδυμοι χθονός Εὐρώπης μέγαν ἦδ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

φάσκω *disco*. Ch. 93 ἡ τοῦτο φάσκω τοῦπος; [276 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] Suppl. 388 νόμῳ πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι.

φάσμα *species, visum*. Ag. 143 δεῖδι μὲν, κατὰ μορφα δὲ φάσματα φαίνων. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῇ σέβεις; 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

φάτις *dictum, sermo*. Sept. 841 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπείπε πατρώθεν εὐκταία φάτις. Pers. 227 τῆνδ' ἐκύρωσας φάτιν. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὤμων. Ag. 456 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ. 611 οὐδ' οἶδα τέρπιν οὐδ' ἐπιπογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τις ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; Eum. 380 δνοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις. || *nuntius allatus, fama, rumor*. Ag. 9 αὐγῇ πυρὸς φέρουσιν ἐκ Τροίας φάτιν δλωσιμόν τε βάειν. 276 ἄλλ' ἢ σ' ἐπιάνεν τις ἀπτερος φάτις; 631 πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἡ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετε; 868 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. Ch. 736 τὴν νεάγγελτον φάτιν. 839 νέαν φάτιν δὲ πύθουμαι λέγειν τινάς. Suppl. 294 ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. || *appellatio*. Fr. 5 ἡ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις. || *sermo, lingua*. Ag. 1254 καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλην' ἐπίσταται φάτιν.

φάτνωμα *luquear*. Pollux 7, 122. καὶ ἐκ φάτνωμα (recte Hermannus φάτνωμα) δὲ καὶ κόμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς (fr. 72) "ἄλλ' ὁ μὲν τις Λέσβιον φάτνωματι | κύμ' ἐν τριγῶνις ἐκπεραίνετω (sic Kuehnii pro ἐμπεραίνετω) ρυθμοῖς. Hermannus "Hesychius φάτνωματα: σανιδώματα. Phoius καλυμμάτια: ἃ τινες φάτνωματα. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 54 "ὡς εὐ καλυμματίους τὸν οἶκον ἤρεφεν"). Est enim καλυμματίον pars camerata in laquearibus, quae sunt φάτνωματα: quae pars Lesbium cymmatium a Vitruvio 4, 6, 2, ut ab Aeschylō dicta est, quod sinuosus flexu curvata sit."

φαύλως *perperam*. Pers. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὐτ' ἄγαν ἐκρίνατε.

φάψ *palumbes minor*. Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάψα. Genitivus φαβῶν fr. 247.

φέγγος *lux*. Pers. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. Ag. 504 δεκάτῳ (δεκάτου Wunderus) σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους. 602 τί γὰρ γυναικὶ τοῦτο φέγγος ἦδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ, σώσαντος θεοῦ. πύλης ἀνοίξει; 1577 ὦ φέγγος εὐφρον ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 1037 πυρὸς τε φέγγος ἀφθιτον κεκλημένον. Eum. 1029 τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρός. Numero plurali 1022 πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων.

φεῖδομαι *parco*. Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο.

φελλός *suber, suberis cortex*. Ch. 506 φελλοὶ δ' ὡς ἄγρουσι δίκτυον, ubi schol. τὰ κοῦφα

Εὐλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσῃ τὰ δίκτυα. V. exempla collecta in Thea. vol. 8 p. 699.

φέρασπις *clypeum ferens, clypeo instructus*. Ag. 694 πολυάνδροι τε φεράσπιδες κυναγοί. Pers. 240 ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σαγαί.

φερέγγυος *idoneus*. Cum infinitivo Sept. 96 τὶς Προΐτου πυλῶν, κλήθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος; 449 φερέγγυον φροῦρημα. 797 πύλας φερεγγυοῖς ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προσταταῖς. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὐ φερέγγυον τὸ σόν. 470 πέμπε τὸν φερέγγυον πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν.

φερέσβιος *ferens vitam, victum praebens*. Hesychius exp. ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἡ ζωοποιός. Fr. 304 Αἰγυπτος — φερέσβιον Δῆμητρος ἀντέλλει στάχυν.

φερεσσακῆς *scutiger*. Pers. 312 Ἀρκτεὺς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακῆς τρίτος Φαρνόυχος. Sic Halmius pro φρεσεύης, quod in apogr. nonnullis φερεσεύης scriptum est, in aliis φερεσεύης vel φρεσεύης.

Φέρης *Pheres, rex Thessaliae*. Eum. 723 Φέρητος ἐν δόμοις.

φέριστος *praestantissimus, optimus*. Sept. 39 Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἀναε. cui versui similis est Euripolides versus apud schol. Arist. Pac. 1046 Ἐτεόκλεες, βέλτιστε χρησμηδῶν ἀναε.

φέρμα *foetus*. Ag. 119 βοσκόμενοι λατρίαν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν. Suppl. 690 καρποτελεῖ δὲ τοι Ζεὺς ἐπικραίνετω φέρματι γὰν πανῶρῳ, ubi per κυήματι exp. scholiasta.

φερνῇ (de accentu v. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 33, 28.) *dos*. Suppl. 979 ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντιδὰ φερνῇ.

φέρτερος *praestantior, fortior*. Pr. 768 ἡ τέτταται γε παῖδα φέρτερον πατρός.

φέρω. De formis huius verbi explicate dictum est in Thea. vol. 8 p. 714—716. et ab Veitchio p. 590—595. ed. tert. Aeschylus saepe usus est praesentis φέρω et φέρομαι: aliorum temporum perpauci sunt exempla, aoristi infinitivi ἐνεγκεῖν [et indicativi ἤνεγκε in versu interpolatoris Ch. 992], futuri medii οἴσεσθαι Prom. 638.

φέρω *fero*. Sept. 352 Εὐμβολεῖ φέρων φέροντι. 404 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε. 543 φέρει δ' ὕφ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἔνα. 559 ἐχθίστου δάκουσι εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. 560 ἔξωθεν εἰσὼ τῷ φέροντι μέμψεται. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλῶματος. [Ch. 992 ἀνδρὶ — ἔξ οὗ τέκνων ἤνεγχε ὑπὸ ζῶντην βάρος.] Suppl. 765 οὐδ' ὄρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία ἐς γῆν ἐνεγκεῖν.

φέρω *fero, i. e. tolero*. Pr. 163 ὥστε διπλοὶ λύκοι νεβρόν φέρουσιν. Ag. 1066 χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. 1226 φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Pr. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥάστα. 752 ἡ δυσπετῶς ἀντοὺς ἐμούς ἀθλους φέροις. Sept. 683 εἶπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἀτερ. Pers. 293 ὁμῶς δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 905 θεότρεπτα τὰδ' αὖ φέρομεν. Eum. 794 ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.

φέρω *fero, i. e. gesto, habeo*. [Sept. 622 σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει, ubi φέρει in M a m. rec. scriptum super φύσει, quod ex φύσει corruptum esse animadvertit Wellaueris.] Ch. 581 ὡμὶν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὐτυκὸν φέρει κακῇ. Similiter Sophocles fr. 669 σιγᾶν ἀνάγκη, κᾶν

καλὸν φέρη στόμα et alia in *Thes. collecta* vol. 8 p. 716, nisi huiusmodi in locis φορεῖν scribendum cum Cobeto *Mnem.* vol. 9 p. 116. "Namque de omnibus partibus corporis φορεῖν, non φέρειν dicitur, ut de corporis cultu ornatuque φορεῖν. φέρειν dicimur *onera* et quidquid pondus habet. Itaque γλῶσσαν φορεῖν Graecum est et στόμα φορεῖν, ut apud Alexidem Athenaei p. 568 c. ἵνα θεῖ· ῥῶς· οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὡς κομψὸν φορεῖ." Ch. 243 πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ' ἐμοὶ σέβας φέρων. Suppl. 489 τοῖς ἡσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρεῖ. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρεῖ. [Suppl. 599 σπεύσαι τι τῶν βούλειος (sic Auratus pro δούλειος) φέρεῖ φρήν.] Ch. 817 νύκτα πρό τ' ὁμμάτων σκότον φέρεῖ. || De suffragiis ferendis Eum. 674 ἡδὴ κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψήφον δικαίαν. Eum. 680 ψήφον φέροντες. || *fero*, i. e. *duco*. Fr. 236 ἀπλῆ οἶμος εἰς Ἄιδου φέρεῖ. || *asporto*. Eum. 51 εἰδὼν ποτ' ἦδ' Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. || *abripio*. Sept. 687 μὴ τί σε θυοσπληθὴς δορὶ μαργῶς ἄτα φερέτω. Ch. 1023 φέρουσι γὰρ νικῶμενον φρένας δέσφαρκτοι. Ag. 1562 φέρεῖ φέροντ', ἔκτιναι δ' ὁ καίνω. || *profero*, i. e. *produco*. Fr. 198, 6 αὐτόσποροι γυαὶ φέρουσι βίοντον ἀφθονον βροτοίς. || *profero*, i. e. *eloquor*. Ag. 1027 εἰ δέ μὴ τεταγμένα Μαίρα Μαίραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλεόν φέρειν. 1414 οὐδὲν τὸδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων. || *adduco*, i. e. *efficio*. Ag. 5 de sideribus τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. Sept. 769 πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρεῖ ἀνδρῶν ἀλφιστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς. Fr. 171 τί γὰρ καλὸν Ζῆν βίοντον, ὅς λυπὰς φέρεῖ; Eum. 831 γλῶσσης ματαίας μὴ κβάλης ἐπὶ χθόνα καρπὸν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. || *affero*. [Sept. 675 φέρ' ὡς τάχος κνημίδας.] Pers. 610 παιδὸς πατρὶ πρευμανεῖς χόας φέρουσα. Ch. 15 ἡ πατρὶ τῷμῳ τάσδ' ἐπεκάσας τύχῳ χόας φερούσας; 89 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρὶ; 487 χόας σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἶσω. Fr. 224 καὶ νύπτρα δὴ χρηθεοφόρων ποδῶν φέρειν. Eum. 56 κόσμους οὐτε πρὸς θεῶν ἀτάλματα φέρειν δίκαιος οὗτ' ἐς ἀνθρώπων στῆγας. Ag. 522 ἦκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 1450 τὸν αἰ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον. 421 παρῆσιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 1135 πολυεπεὶς τέχναι θεσιπῳδοὶ (sic Hermannus pro θεσιπῳδόν) φόβον φέρουσιν μαθεῖν. Sept. 370 πνεῦθ' τιν' ἡμῖν, ὦ φίλοι, νέαν φέρεῖ. Ag. 9 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν. Ch. 659 πρὸς οὐσπερ ἦκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους. || *nuntio*. Sept. 40 ἦκω σαφῆ τάκειθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. Pers. 248 καὶ φέρεῖ σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. Ag. 639 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πῆματ' ἀγγελος πόλει — φέρῃ.

Imperativus φέρε, ut ἄγε, adhortationibus adiungitur Pr. 294 φέρε γάρ, σημαίνε. 544 φέρ' ὅπως ἀχαρὶς χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ ποῦ τις ἀλκά; ubi sensus id' ὅπως postulat, de quo dixi in Praef. ad Promethei ed. Londin. a. 1866 p. XIV. Forma media φέρομαι *aufero*, *accipio*. Pr. 638 ἐνταῦθ' ὅπου (sic Ellendtius pro ὅπη) μέλλοι τις οἰσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. Eum. 266 ἀπὸ δέ σου βοσκὰν φεροίμαν.

Passivum φέρομαι *feror*. Pers. 276 σώμαθ' ἀλβαφῇ καθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσιν. Suppl. 697 ἀγνῶν δ' ἐκ στομάτων φερόσθω φάμα φιλοφρομῆξ. Fr. 55 τυπάνου δ' εἰκῶν ὡσθ' ὑπογαίου βροντῆς φέρεται

βαρυταρβής. || *abripior*. Pr. 883 ἔξω δέ δρόμου φέρομαι. Ch. 80 βίᾳ φερομένων.

φεῦ *cheu*, *heu*, interiectio dolentis, commiserantis, mirantis. Suidas φεῦ: σχετλιαστικόν (σχετλιασμοῦ apud Hesychium) ἐπὶ ῥρημα, ἢ ὀδυνηρὸν οἰμωγία. Hesychius φεῦ φεῦ: ἴσον τῷ οἴμοι. Frequentissimus huius interiectionis usus est in tragoedia in diverbiis pariter ac melicis carminibus, et ita quidem ut modo simplex φεῦ, modo duplicatum φεῦ φεῦ vel intra vel extra versum collocatum sit: de quo v. *Thes.* vol. 8 p. 726.

φεῦ extra versum positum est Ch. 195 φεῦ, εἴθ' εἴχε φωνῆν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην. et φεῦ φεῦ Sept. 1054 φεῦ φεῦ. | ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες. Ag. 1307 ΚΑ. φεῦ φεῦ. | ΧΟ. τί τοῦτ' ἐφεύζας; Frequentius intra versum, ut Pr. 687 ἄπεχε, φεῦ. Sept. 597 φεῦ τοῦ ξυν-αλλάσσοντος ὀρνίθος βροτοῖς δικαίον ἀνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις, ubi cum genitivo constructum est, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in *Lexico Soph.* p. 499 a. Pers. 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 725 φεῦ, μέγας τις ἦλθε δαίμων. 739 φεῦ, ταχεῖα γ' ἦλθε χρησμῶν πράξις. Ag. 1143 ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, τάλαινας φρεσὶν Ἴτυν Ἴτυν στένουσα. 1448 φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει — μῦλοι; Eum. 781 et 811 ἐν γὰρ τᾷδε, φεῦ. | ἰὼν ἰὼν ἀντιπενθῇ μεθεῖσα. 837 et 870 ἐμέ παθεῖν τᾷδε, φεῦ, | ἐμέ παλαιόφρονα κατὰ τε γὰς οἰκεῖν | ἄτιετον, φεῦ, μύσος. | πνέω τοι μένος ἀπαντὰ τε κότον. | οἰοῖ δᾶ, φεῦ. Duplicatum Pr. 124 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω; (ubi in apographis pluribus aī aī scriptum est) et in media oratione Ag. 1483 αἰνεῖς, φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον. Ch. 396 φεῦ φεῦ, κάρανα δαΐζας. Male illatum Sept. 135 οὐ τ' Ἀρης φεῦ πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον | φύλαξον, ubi φεῦ φεῦ metri indicio delenti, ut φεῦ duobus Persarum versibus 568 576 in M addictum delenti.

φεύγω [cum imperfecto ἐφευγον, perfecto πέφευγα, aoristo ἐφυγον, futuro φεύξομαι] *fugio*. Pr. 855 φεύγουσα συγγενή γάμον. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὀρώ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Sept. 208 ἐς πρῶταν φυγῶν. 664 φυγόντα μητρόθεν σκότον. Pers. [100 τόθεν οὐκ ἐστὶν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύ-ξαντα φυγεῖν, ubi ὑπέκ restituit Hermannus, per tmesin dictum pro ὑπεκφυγεῖν.] 205 ὀρώ δέ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν Φοῖβου. Ch. 1038 φεύγων τὸδ' αἶμα κοινόν. Eum. 74 δμῶς δέ φεύγε. 119 ἀνὴρ δ' οἰχεται φεύγων πρόσω. 175 ὑπὸ τε γὰν φυγῶν. Suppl. 6 χθόνα συγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κύμ' ἄλιον. 390 δεῖ τοι σε φεύγειν. 542 ἐνθεν ἴω οἰστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει. 777 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Improprie de re quam non animadvertimus Suppl. 456 ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν, οὐ με φεύζεται. || *effugio*. Sept. 199 λευστήρα δῆμον δ' οὐτὶ μὴ φύγῃ μόρον. 281 οὐ γὰρ τι μάλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. Pers. 369 εἰ μόρον φευξοῖσθ' Ἑλληνες κακόν. 478 ναῶν αἰ πεφεύγασιν μόρον. Ag. 1381 ὡς μῆτε φεύγειν μῆτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Ch. 482 κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρεῖαν ἔχω, φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθω μόρον. Fr. 299 οὐτ' ἐν στέγῃ τις ἤμενος παρ' ἐστία φεύγει τι μάλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Ag. 667 Ἀἰδὼν πόντιον πεφευγότες. Sept. 793 πόλις πέφευγεν ἡδὲ δούλιον Ζυγόν. Ch. 925 ΚΑ. ὄρα, φύλαξαι μῆτρὸς ἐγκότους κύνας. OP. τὰς τοῦ πατρὸς δέ πῶς φύγω, παρῆς τᾷδε; Suppl. 229 οὐδὲ μὴ ὕ' Αἰδου θανῶν

φύγη ματαίων αιτίας. Eum. 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις ὄρα. Ag. 268 πέφευγε τοῦπος ἔξ ἀπιστίας. || φεύγων *exul*. Ag. 1668 οἷδ' ἐγὼ φεύγοντας ἀνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 136 ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. Eum. 462 τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον.

φεύζω, φεύ *exclamo*. Ag. 1308 τί τοῦτ' ἐφεύδας; Non legitur alibi. Cum ὤζειν et οἰμῶζειν comparavit Eustathius p. 1279, 36. Ad-dere poterat οἰζειν.

φεψαλὼν in *scintillas converto, comburo*. Pr. 362 φρένας γὰρ εἰς αὐτάς τυπεῖς ἐφεψαλώθη. Schol. κατεκάη· φέψαλος γὰρ ὁ σπινθήρ.

[φηλήτης *impostor, fallax*. Ch. 1001 in ver-sibus interpolatoris φηλήτης ἀνήρ. Sic Scaliger pro φιλήτης, frequenti in codicibus vitio, de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 735.]

φηλώω *fallo*. Ag. 492 τερπνὸν τόδ' ἔλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.

φήμη (Dorice φάμα) *vociferatio, cantus*. Sept. 866 ηῆας δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλα-δὸν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀείν. Suppl. 697 ἀγνὺν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φήμα φιλοφόρμιγξ, ubi φάμα scripsi. || *sermo*. Ag. 938 φήμη γε μέν-τοι δημόθρους μέγα σθένει. Ch. 1045 μῆτ' ἐπι-ζευχθῆς στόμα φήμαις πονηραῖς. || *nuntius*. Ch. 741 φήμης ὕψ' ἧς ἡγγεῖλαν ὁ ξένοι τορῶς. || *dictum quod vulgo obtinet*. Suppl. 760 ἄλλ' ἐστὶ φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι.

φημί, Dorice φαμί in melicis. Indicativi prae-sentis formae sunt encliticae, excepta persona secunda, quam grammatici alii φῆς cum iota ad-scripto, alii sine iota scripserunt: de quo v. Thes. vol. 8 p. 740. Aoristus primus ἐφήσα, secundus (non imperfectum) ἐστ' ἐφην, cum coniunctivo φῶ, futurum φήσω. Perfectum vero πεφασμέ-νος Pr. 842 non ad φημί est referendum, quod quidam crediderunt, sed ad φαίνομαι, ut diximus s. v. φαίνω.

φημί *dico*. Pr. 503 ἄργυρον χρυσὸν τε τίς φήσειεν ἀν πάροιθεν ἔξευρειν ἐμοῦ; 561 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε; 686 νόσημα γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησίν. 428 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέ-ρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. 646 Δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησιν. 850 τί φῶ; Pers. 221 Ch. 778 ὄν-περ φῆς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην. 231 ποῦ τὰς Ἀθή-νας φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός; 439 τίν' αὐ φῆς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 446 ποῖω μόρῳ δὲ τοῦσδε φῆς ὀλωλέναι; 734 Ξέρῃην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα — μολεῖν. Ag. 268 καὶ φημί ταῦτά καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις. 1040 καὶ παῖδα γὰρ τοῖ φασιν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τληναὶ δουλίας μάχης τυχεῖν. 1223 ποινὰς φημι βουλεύειν τινά. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπὶ ψεσθαι μόρον. 1578 φαῖναι ἄν ἦδη νῦν. 1613 τόνδε φῆς (sic Pavius pro τόνδ' ἐφης) ἐκὼν κατακτανεῖν. Ch. 91 οὐδ' ἔχω τί φῶ. 118 τί φῶ; 1027 κτανεῖν τέ φημι μῆτέρ' οὐκ ἀνευ δίκης. Eum. 553 τὸν ἀντίτολμον δέ φαιμι παρβάταν — καθήσειν. 892 τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν; Suppl. 291 κληροῦχον Ἦρας φασι δωματίων ποτὲ ἰδῶ γενέσθαι. 301 φασὶν πρέποντα βουθόρω ταύρῳ δέμας. 332 τί φῆς ἰκνεῖσθαι τινδ' ἀγωνίων θειῶν; 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεῖς ἦκειν; Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τά-περ πάθομεν ἄχα πρὸς γε τὴν τεκομένων. Sic Iothius correxit pro τί δ' ἂν πάντες, et φάντες legisse videtur scholiasta, qui interpretatur τί

δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμνήστρας τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας; || οὐ φημι *nego*. Ag. 369 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀεῖοῦσθαι μέλειν. 1615 οὐ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκη τὸ σὸν κάρα. Eum. 221 οὐ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρῆλατεῖν.

Formulae τί φημί; τί φῆς; πῶς φῆς; de qui-bus v. Thes. vol. 8 p. 744, mirationem expri-munt. Sic Pr. 101 καίτοι τί φημί; Ag. 831 πῶς φῆς; Ch. 778 τί φῆς.

Forma media aoristi φάσθαι *dicere*. Pers. 701 δέμαί μὲν χαρίσασθαι, δέμαί δ' ἀντία φάσθαι. Ch. 316 τί σοὶ φάμενος ἢ τί ῥέξας; φημίζω *dico*. Ch. 558 ἢ καὶ Λοξίας ἐφημι-σεν. || Forma media φημιζομαι *dico, eluquor*. Ag. 629 μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; 1173 ἐπό-μενα προτέρῃσι τὰδ' ἐφημίσω.

φθάνω *celeritate occuro, praevertio*. Pers. 752 δέδοικα μὴ πολὺς πλοῦτου πόνος οὐμός ἀνθρώ-ποις γέννηται τοῦ φθάσαντος ἀρπαγή. Fr. 22 b. φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηθήσεται νιν.

φθέγγομαι *vocem emitto*. Ch. 109 φθέγγου χέουσα σεμνά τοῖσιν εὐφροσιν. Pr. 34 πολλοὺς δ' ὀδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει (φθέγ-ξη M).

φθέγμα *vox*. Fr. 588 κλύεις φθέγμα τὰς βού-κερω παρθένου;

φθεῖρω *perdo, pessumdo*. Pers. 244 ὥστε Δαρείου πολὺν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. Ag. 652 φθεῖροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρα-τόν. 949 ποσὶν φθεῖροντα πλοῦτον ἀργυρυνή-τους θ' ὕφας. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθεῖρουσα τοῦ ποικιλματος. Passivum Pers. 451 ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοῖατο. 283 στρατοῦ φθαρέντος. 272 πληθούσι νεκρῶν δυσ-πότμως ἐφαρμένων Σαλαμῖνος ἀκταί.

φθερσιγενὲς *genus perdens*. Sept. 1054 φθερ-σιγενεὶς Κῆρες Ἐρινύς. Schol. αἱ ἐπὶ τῷ φθεῖ-ρῃ γεγονυῖαι.

φθίνασμα *occusus*. Pers. 232 τῆλε πρὸς δυ-σμαῖς, ἀνακτος Ἥλιου φθινάσμάτων, ubi recte Pavius φθινάσματος, quod legisse videtur He-sychius qui φθινάσματος (vocabulum alibi non lectum) per φθίσει explicat: de quo v. quae dixi in anuot. in Poet. scen. Genitivum legit schol. qui exp. τῶν λήξεων, τῶν δυσμῶν, ἢ τῶν δύ-σεων, ἢ τῶν ἐκλείψεων· ὅτε γὰρ δύει ὁ ἥλιος, ἐκλείπει.

[φθίνω *occido*. De sideribus occidentibus in versu interpolatoris Ag. 7 ἀστέρας, ὅταν φθίνω-σιν, ἀντολάς τε τῶν.]

φθιτός *mortuus*. Pers. 220 δεῦτερον δὲ χρή-χοας γῆ τε καὶ φθιτοῖς χέσθαι. 523 ἐπειτα γῆ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἤξω λαβοῦσα πέλανον. Ch. 129 χέουσα τάσδε χερνίβας φθιτοῖς. Sic Her-mannus pro βροτοῖς, cui διορθωτὴς in M adscrip-sit γρ. νεκροῖς. Eum. 97 δνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυ-πεῖσθαι φθιτοῖς.

φθίω *perdo*. Eum. 172 παρὰ μόνον θεῶν βρότεια μὲν τῶν, παλαιγενεῖς δὲ μοίρας φθίσας. Perfectum passivi ἐφθίμαι *perditus sum*, perii. cuius exemplum praebet compositum ἐξέφθινται Pers. 927. Pluquamperfectum Sept. 970 πρὸς φίλου ἐφθισο. Eum. 458 ἐφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς. φθίμενος *mortuus*. Sept. 336 τὸν φθιμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. 732 χθόνα ναεῖν διαπῆλας, ὅπόσας καὶ φθιμένοισιν κατ-έχειν. Pers. 626 φθιμένων πομποὺς εὐφρονας. Ag. 1023 τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν.

Ch. 364 ὑπὸ Τρωιάς τείχεσι φθίμενος. 403 παρὰ τῶν πρότερον (sic Porsoups pro protē-ρων) φθιμένων. 406 πολυκρατεῖς ἀραι φθιμένων, ubi metrum postulat quattuor syllabarum vocabulum, quale foret φθινομένων, si de huius formae usu constaret. Fr. 449 (in elegia) Ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

Φθιώτης (ἰ) *Phthiota*, ab Φθία, quae urbs est Thessaliae. Fr. 131 Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.

φθογγή *vox*. Ag. 37 οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 325 καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων διχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι. 1630 ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶ. Suppl. 197 φθογγὴ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ.

φθόγγος *vox, sermo*. Sept. 73 πόλιν — Ἑλλάδος φθόγγον χέουσιν. Ag. 237 φθόγγον ἀραῖον οἶκος. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.

φθονέω *invideo, recuso, nego*. Cum genitivo Pr. 583 μὴδὲ μοι φθονήσης εὐγμάτων, ἀναξ. Cum infinitivo Sept. 236 οὗτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμὰν γένος. Cum participio constructi exstat exemplum Aeschyli Sept. 480 μὴδὲ μοι φθόνει λέγων, ubi non λέγειν cum Elmsleio, sed λόγων scribendum cum Valckenario.

φθονερός *invidus*. Ag. 450 φθονερόν δ' ὕπ' ἄλγος ἔρπει.

φθόνοος *invidia*. Pr. 628 φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας. 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός, quod schol. exp. αὐτοῖς τοῖς σώμασι τιμωρηθῆσονται, θεῶν νεμεσησάντων αὐτοῖς. Pers. 362 οὐ ξυνεὶς δόλον "Ελλήνοι ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. Ag. 263 οὐδὲ σιγῶση φθόνος. 833 φίλον τὸν εὐτυχούντ' ἄνευ φθόνου σέβειν. Sic recte Triclinius pro φθόνων. Ag. 904 φθόνος δ' ἀπέστω. 947 θεῶν μὴ τις πρόσθεον ὀμματος βάλοι φθόνος. [Eum. 689 δτ' ἤλοιον ('Ἀμαζόνες) Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατούσαι.]

φθορά *perditio, exitium*. Ag. 406 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον ἴλιψ φθοράν. 814 ἀνδροθνήτας Ἰλίου φθοράς. Eum. 784 et 814 χθονὶ φθοράν pro χθονιαφόρον restituit Heimsoethius.

φθόρος *exitium*. ἐς φθόρον exsecrandi formula. Sept. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶς ἀνασχῆσει τάδε; Ag. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντα.

φιλαϊακτὸς *eiulatus ciens*. Suppl. 803 τῷ γὰρ θαεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλαϊακτῶν κακῶν, ubi quum metrum syllabam penultimam brevem postulet, φιλοστόνων restitui, cuius adverbio φιλοστόνως usus est Aeschylus Sept. 279. Facillima emendatio foret φιλαϊακῶν, si de usu vocabuli αἰακή, quod Arcadius memoravit p. 107, 2, satis constaret: de quo v. quae dixi in annot. in Poet. scen.

φιλαϊματος *sanguinem amans*. Sept. 45 φιλαϊματος Φόβον.

φιλαϊτιος *ad culpandum proclivis*. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαϊτιος λεώς.

φιλάνδρος *viros amans*. Sept. 902 στένει πέδον φιλάνδρον.

φιλάνθρωπος *homines amans*. Pr. 11 φιλάνθρωπον δὲ παύεσθαι τρόπον. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλάνθρωπου τρόπον.

φιλάνωρ *mariti amans*. Pers. 136 πόθω φιλάνωρι. Ag. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνωρες. 856 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνωρας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς.

φιλέω *amo*. Ag. 642 διπλῇ μᾶστιγι, τὴν Ἄρης

φιλεῖ. Ch. 894 φιλεῖς τὸν ἄνδρα; 906 ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς. Fr. 130 καὶ μὴν φιλῶ γε, κάβδελυκτ' ἐμοὶ τάδε. || Cum infinitivo *amo*, i. e. *soleo*. Sept. 411 αἰσχυρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακός δ' εἶναι φιλεῖ. 619 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια. Pers. 600 πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, ubi φίλον (i. e. ἔθος ἔστιν) coniecit Weilius (*Revue critique* 1876 nr. 3 p. 49) quod non probandum. Ag. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις — ὕβριν. Suppl. 769 φιλεῖ ὠδὶνα τίκτειν νῦξ κυβερνήτη. Fr. 98 ἄλλ' Ἄρης φιλεῖ αἰεὶ τὰ λῶστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. Corrupte Suppl. 812 βία μὴ φιλεῖς ὀρῶν ὁμᾶσιν ἐνδίκους (verba ὁμᾶσιν ἐνδίκους tyrothetae culpa exciderunt in Poet. scen.), ubi φαῖροις coniecit Weilius, στέρεξς (cui gl. φιλήσης adscriptum fuerit) Hermannus. || *osculor*. Ag. 1559 πατέρ' ἀντιάσας — περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.

φιλημα *osculum*. Fr. 135 ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

φιλήνιος *freno adsuetus*. Pr. 465 ὕφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους.

[φιλήτης *vitiōse* pro φηλήτης, quod v.]

φιλήτωρ *amatrix*. Ag. 1446 κείται φιλήτωρ τοῦδε.

φίλιος *amicus*. Pr. 128 φιλία γὰρ ἄδε τάξεις — προσέβα. Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ Νῦξ φιλία. 1491 1515 φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; [Verba φρενὸς ἐκ φιλίας lecta fuisse coniecit in versu qui post Pers. 545 excidit.] Ch. 719 φίλαιοι δμῳίδες οἰκῶν. 810 φίλιος ὁμᾶσι. Suppl. 533 γένος φιλίας προγόνου γυναικός.

φιλογαθής (Dorice pro φιλογηθής) *laetitia amans*. Sept. 918 γόος — δαΐφρων, οὐ φιλογαθής.

φιλόδουρος *eiulationes amans*. Suppl. 69 φιλόδουρος (sic Iteathius pro φιλοδούροις) Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω τὰν ἀπαλὰν νελοθερῇ παρειᾶν. Adiectivum aliunde non cognitum, quod φιλόδουρος scriptum est apud Pollucem 6, 202.

φιλόθυτος *lubenti animo et ex consuetudine sacra faciens*. Sept. 179 φιλοθύτων δὲ τοὶ πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι, quod schol. exp. τῶν ἐκ τῶν πανηγυρῶν τελετῶν μνημονεύσατε. φίλοικτος *miseri cordiam movens*. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὀμματος βέλει φίλοικτω.

Φιλοκτήτης inscripta fuit Aeschyli tragodia (fr. 243—250).

φιλόμαστος *uberibus adhaerens*. Ag. 142 πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὄβρι-κάλοισι. Ag. 119 ἔθρεπεν δὲ λέοντος ἴνιν δόμοις ἀγάλακτον βούτας ἀνὴρ φιλόμαστος.

φιλόμαχος *pugnae amans, bellicosus*. Sept. 127 σύ τ', ὦ Διογενὲς, φιλόμαχον κράτος. Ag. 230 φιλόμαχοι βραβῆς.

φιλόξενος *hospites colens, hospitalis*. Ch. 656 εἶπερ (δῶματα) φιλόξεν' ἔστιν. Suppl. 926 ἤκουσα τοῦπος οὐδαμῶς φιλόξενον. Fr. 198 δῆμον ἐνδίκωτατον — καὶ φιλοξενώτατον.

φιλόπολις *urbis amans*. Sept. 176 ἰὼ φίλοι δαίμονες, — δέξαθ' ὡς φιλοπόλεις. Sic Wunderlichius pro φιλοπόλιες.

φιλορνίς *avium amans, avibus refugium praebens*. Eum. 23 Κυρκεὶς πέτρα κοιλὴ, φιλορνίς. φίλος *carus, dilectus, amicus*. Sept. 159 ὦ φίλ' Ἀπολλών. [15' et iterum 154 Ἀρτεμι φίλα delevi utrobique: est enim glossema quod ad Λατογενὲς κόρα adscriptum fuit v. 149.] 174 ἰὼ φί-

λοι δαίμονες. Sept. 187. Ag. 929 ἐν εὐστοί φίλῃ. Sept. 203 ὡ φίλον Οἰδίου τέκος. 695 φίλου γὰρ ἔχθρὰ μοι πατρός τάλας ἀρά. 935 διατομαῖς (διατομαῖς E. A. Ahrens) οὐ φίλαις. 1008 γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Pers. 557 Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ. 647 ἡ φίλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη. 777 Εὖν ἀνδράσιν φίλοισιν. 806 φίλον πῖasma Βοιωτῶν χθονί. 832 832 ὡ γεραιά μητὴρ ἡ Ξέρξου φίλῃ. Ag. 245 πατρός φίλου. 323 ὄξος τ' ἀλειψά τ' ἐγγέας ταυτῷ κύτει διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλῳ (sic Stanleius pro φίλως), προσεννέποις. 515 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα. 518 φίλαι σέγεται. 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. 906 ἐμοὶ φίλον κάρα. 983 φρενὸς φίλον θρόνον. 993 ἐλπίδος φίλον θράσος. 1650 φίλοι λοχίται. Ch. 89 λέγουσα παρὰ φίλης φίλῃ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί. 131 φίλον τ' Ὀρέστην. 219 μὴ μάτερ' ἐμοῦ μάλλον φίλον. [276 τῇ φίλῃ ψυχῇ.] 410 πέπαλται δ' αὐτὲ μοι φίλον κέαρ. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. 616 πῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. 708 οὐδ' ἤσσαν ἄν γένειο δῶμασιν φίλος. 749 φίλον δ' Ὀρέστην. 795 ἀνδρὸς φίλου πῶλον. Eum. 270 τοκέας φίλους. 536 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολυεύκτος ὄλβος. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 954 σὺν φίλαις ὁπάουσι. 977 φίλαι δμῶιδες. 1039 μετὰ κοινοὶ δὲ φίλα ματρὶ πάρεσιν. Ib. 136 πλάτα — ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις, ubi φίλαις ego addidi. Fr. 260 ὁδενπερ ἔκτωρ ἀλοχὸν ἤγαγεν φίλῃν. | *acceptus, gratus*. Ag. 162 Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ. Pr. 660 δαίμοσιν πρόσσιν φίλα. Sept. 750 κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾷ, quod schol. exp. κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν.

Comparativum φίλτερος nulla sunt apud Aeschylum exempla, plurā vero superlativum φίλατος *carissimus, dilectissimus*. Sept. 16 γῆ τε μητρί, φιλάτῃ τροφῷ. 149 σὺ τ', ὡ φιλάτα Λατογενὲς κόρα Διός, σὸν τόδον εὐτυκάζου. Sic corruptam in M scripturam σὺ τ' ὡ λατογενεῖα κούρα τόδον πυκάζου (vel ἐντυκάζου) ἀρτέμι φίλα: de qua dixi in Praef. ed. Lips. quinae p. XLVII. 677 φιλάτ' ἀνδρῶν. Pers. 512 φιλάτῃν ἦβῃν χθονός. Ag. 329 ἀποιμῶζουσι φιλάτῃν μόνον. 507 φιλάτῃν τάφου μέρος. 1417 φιλάτῃν ἐμοὶ ὠδὶνα. 1654 ὡ φιλάτ' ἀνδρῶν. Ch. 193 τοῦ φιλάτου βρωτῶν Ὀρέστου. 234 τοὺς φιλάτους γὰρ οἶδα νῦν ὄντας πικρούς. 235 ὡ φιλάτον μέλημα. 496 ἄρ' ὀρθὸν αἰρεῖς φίλατον τὸ σὸν κάρα; 893 τέθνηκας, φιλάτ' Αἰγίσθου βία, ubi φιλάτα masculino genere dictum, quin Αἰγίσθου βία est periphrasis vocativi Αἰγίσθε. 1051 φιλάτ' ἀνθρώπων πατρί. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων. 464 ποιναισὶ φιλάτου πατρός. 608 μητρός αἶμα φιλάτον. Fr. 201 ἔχθρου πατρός μοι τοῦτο (ποῦ τὸ Hermannus) φιλάτον τέκνον. Suppl. 602 φιλάτ' ἀγγέλλων ἐμοί. Eum. 216 ὁθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φιλάτα. Pers. 851 οὐ γὰρ τὰ φιλάτ' ἐν κακοῖς προδύσσομεν.

Frequens φίλος substantivum dictum ut apud Latinos *amicus*. Pr. 225 τοῖς φίλοις μὴ πεποιθέναι. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλείνοι εἰσορᾶν ἐγώ. 296 οὐ γὰρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὀκεανὸς φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 304 τόνδε τὸν Διὸς φίλον. 611 ὥσπερ δικαίον πρὸς φίλους οἶγεν στόμα. Sept. 262 μὴ φίλους φέβει. 270 θάρσος φίλοις. 420 ὑπὲρ φίλων ὁλομένων. 875 φίλων ἄπιστοι καὶ κακίων ἀτρυμένους. 909 διαλλακτρὶ δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. 970 πρὸς φίλου ἐφθισο καὶ φίλον

ἔκτανες. 1024 ἀτιμον εἶναι δ' ἐκφορὰς φίλων ὑπο. Pers. 219 καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι. 239 θεοῖσι τοῖς τ' ἐνερθε γῆς φίλοις. 274 φίλων πολύδοξα σώματα. 453 φίλους δ' ὑπεκσώζουσιν. 675 ὡ πολὺκλαυτε θανῶν δυνάστα, τί τάδε φίλοισι περιβαλες δίδυμα γοᾶν ἀμάρτια, ubi φίλοισι in M post πολὺκλαυτε lectum transposui, reliquis aliter scriptis, de quo dixi in Philologo vol. 20 p. 491. 702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγῇ πᾶσιν νύρῃσθαι φίλοις. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; 1037 φίλων ἄταισι ποντίαισι. Ag. 441 φίλοισι πέμπτει βαρὺ (βραχὺ Schuetzius) ψῆγμα. 621 ἐς τὸν πολὺν φίλοις καρποῦσθαι χρόνον. 833 φίλον τὸν εὐτυχούντα. 1103 κακὸν ἀφέρπον φίλοισιν. 1156 γάμοι Πάριδος δαέθριοι φίλων. 1219 πρὸς τῶν φίλων. 1236 ἀσπονδὸν τ' Ἄρη φίλοις πνέουσιν. 1272 καταγελαμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν. 1283 ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλους. 1374 ἐχθροῖς — φίλοις δοκοῦσιν εἶναι. 1429 στερομέναν φίλων. Ch. 110 τίνας δὲ τοῦτους τῶν φίλων προσεννέπω; 344 νεοκράτα φίλον κομίσειν. 355 φίλος φίλοις τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι. 456 εὐγενεοῦ πάτερ φίλοις. 497 Δίκην ἰαλλε σύμμαχον φίλοις. 552 τάλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. 683 δόξα νικήσει φίλων. 695 φίλων ἀποφίλοις με. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 717 οὐ σπανίζοντες φίλων. 826 ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν. 976 σεμνοὶ μὲν ἦσαν — φίλοι δὲ καὶ νῦν. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.] 1026 κηρύσσω φίλοις. Eum. 119 φίλοις γὰρ εἶσιν, οὐκ ἐμοὶ, προσικτορες. 295 φίλοις ἀρήγουσα. 356 ὅταν Ἄρης — φίλον ἔλῃ. 901 ἐπικτήσῃ φίλους. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 73 μένουςα φίλους. 336 τίς δ' ἄν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 718 τῶς ἄν οὐ φίλῃ. 984 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους. Pr. 545 ὡ φίλος, εἰπέ ποῦ τις ἀλκά. Pers. 231 619 ὡ φίλοι. 162 206 445 698 φίλοι. Sept. 370 854. Ch. 100 ὡ φίλοι. Eum. 143. Suppl. 710 φίλοι.

φιλόσπονδος *libationis amans, libari solitus*. Ch. 292 φιλοσπόνδου λιβός.

φιλοστόνως *gemitus amans, cum magno eiulatu*. Sept. 279 τοιαυτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς, ubi per θρηνητικῶς exp. schol. [Adiectivum φιλοστόνων fortasse restituendum pro φιλακτῶν Suppl. 803, ut s. v. φιλακτὸς dixi.]

φιλότης *amicitia, benevolentia*. Pr. 123 διὰ τὴν λιαν φιλότητα βρωτῶν. 191 εἰς ἀρθμόν ἐμοὶ καὶ φιλότητα — ἤξει. Ag. 793 τὰ δοκοῦντ' εὐφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

φιλότιμος *venerabilis*. Eum. 1032 μεγάλοι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες. | *venerabundus*. Suppl. 656 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά.

φιλοφώρμιγξ *citharae amans, ad citharam cantatus*. Suppl. 696 ἐκ στομάτων φερέσθω φώμα φιλοφώρμιγξ.

φιλοφρων *benevolus, comis, clemens*. Pers. 7 φιλόφρων γὰρ ποτῖσαισιν τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς ἀρκυας Ἄτας.

φιλόχορος *sallationes amans*. Pers. 448 ὁ φιλόχορος Πάν.

φίλτρον *incitamentum*. Ch. 1029 φίλτρα τολμῆς τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν Πυθόμεντιν Λοξίαν.

φίλως *amice*. Ag. 246 εὐποτμον παιᾶνα (αἰῶνα M, quod correxit Hartungus παιῶνα scribens) φίλως ἐτίμα. 1591 προθύμως μάλλον ἢ

φίλως. 1581 τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί. Ib. 323 φίλως vitiose pro φίλῳ.]

φιμός (ἰ) *capistrum*. Sept. 463 in descriptione equorum Eteocli φιμοί δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον. Fr. 341 πώλους — φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Φινεύς *Phineus*, vates et rex Thracum in Salmydesso, de quo v. Thes. vol. 8 p. 917. Eum. 50 Φινεύς (παῖδες) — δεῖπνον φερούσας. || Φινεύς inscripta fuit Aeschyli tragoedia, memorata in Argumento Persarum, cuius unum superest fragmentum 251.

φιτύω *procreeo*. Fr. 233 αἰστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρηζεν ἄλλο φιτύσαι νέον. Suppl. 312 καὶ Ζεὺς γ' ἐπάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. Sic Scaliger pro φυτεύει, quod alteri formae ubique fere substituerunt librarii.

φίτυμα (ἰ) *proles*. Per τέκνον et γέννημα exp. Hesychius. De filio Ag. 1281 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.

φιτυποίμην *plantarum curator, hortulanus*. Eum. 911 ἄνδρὸς φιτυποίμενος (φίτυ ποιμένος M) δίκην, ubi in aographis φιτυποίμενος. Accentum correxit Lobekius Paralip. p. 195.

φλάζω *discindo*, inusitata praesentis forma, a qua derivatur aoristus secundus φλαδεῖν. Ch. 28 λινφόθοροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἐφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν. Per ἐρράγησαν exp. scholiasta. V. Thes. vol. 8 p. 921.

φλαῦρος *malus*. De somnio male ominato Pers. 217 εἰ τί φλαῦρον εἶδες.

φλεγέθω *flagro*. Suppl. 87 Διὸς ἕμερος — παντὰ τοι φλεγέθει κᾶν σκότῳ μελαινῇ εὖν τύχα μερόπεςαι λαοῖς, quod schol. exp. ἐν παντί τόπῳ λάμπει, κᾶν διὰ σκότου κυρῇ.

Φλεγραιὸς *Phlegraeus*. Eum. 295 Φλεγραιᾶν πλάκα. Quod frequentius Φλέγρας s. Φλεγραιὸν πεδὶον dicitur: v. Thes. vol. 8 p. 933. Fuit autem Phlegra urbs Thraciae.

φλέγω *comburo*. Fr. 582 πυρὶ με φλέξω. || *calefacio*. Pers. 364 εὐτ' ἂν φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 504 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρός ἥλιος κύκλος μέσον πόρον διήκε. || *ignem vibro*. Sept. 513 Ζεὺς — διὰ χερὸς βέλος φλέγων. || *Intransitive luceo, splendo*. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἀστροῖς οὐρανόν. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερσὶν ὤπλισμένη. Ag. 308 φλογὸς μέγαν πύγωνα — φλέγουσαν, ubi φλέγουσαν refertur ad φλόγα, quod inest verbis φλογὸς μέγαν πύγωνα. || *flagro*. Sept. 52 θυρὸς ἀνδρείᾳ φλέγων. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὐ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. || *exardesco*. Sept. 286 πρὶν — ταχυρρόθους λόγους ἰκέσθαι καὶ φλέγειν χρεῖας ὕπο. || φλέγομαι *luceo*. Ag. 91 βωμοὶ δῶροισι φλέγονται. [Suppl. 669 φλεπόντων corruptum ex φλεόντων: v. φλέω.]

φλέδων *nugatrix*. Ag. 1195 ἡ ψευδόμαντις εἰμι θυροκόπος φλέδων; v. Thes. vol. 8. p. 937.

φλέψ *vena*. Fr. 230 σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς οὐδ' αἰμόρρυτοι φλέβες.

φλέω *abundo*. Ag. 377 φλεόντων δωμάτων ὑπέφην. 1416 μήλων φλεόντων. Suppl. 669 καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (προβούλοις addidit Hermannus) θυμέλαι φλεόντων. Sic Hermannus: in M est γεμόντων θυμέλαι φλεόντων. illato glossemate γεμόντων, quod ad φλεόντων (nunc in φλεόντων corruptum) adscriptum fuit. φλεῖ Hesychius exp. per γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ.

φλογμός *arator*. Eum. 940 φλογμός τ' ὁμματοστερὴς φυτών.

φλογωπὸς *lucidus, igneus*. De omnibus ex igne captis Pr. 253 φλογωπὸν πῦρ. 498 φλογωπὰ σήματα. Accusativi forma ἑτερόκαϊτος tanquam a φλογώφ Pr. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογώφας ἡλιοστιβεῖς.

φλοῖστος *aestus*. Pr. 792 πόντου περῶσα φλοῖστος.

φλόξ *flamma*. Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἥλιου φοῖβη φλογί. 359 καταβᾶτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. 922 κεραυνὸς κρείσσον' εὐρήσει φλόγα. 992 ριπτέσθω μὲν αἰθαλούσσα φλόξ. 1017 βροντὴ καὶ κεραυνία φλογί. Pers. 505 ἥλιου κύκλος μέσον πόρον διήκε θερμαίνων φλογί. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθρίζουσα κόμπιμον φλόγα. Sic ex Hesychio (s. v. προσαιθρίζουσα) restitui pro φρουρὰ πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, quod ab interpolatore fictum legitur in M. 306 φλογὸς μέγαν πύγωνα. 480 φλογὸς παραγγέλλασιν νέοις πυρῶνέντα καρδίαν. 496 δαῖων φλόγα ὕλης ὀρείας. 597 θηγάγον κοιμῶντες εὐδὼν φλόγα. Ch. 268 θανόντας ἐν κηκίδι πιασῇ φλογός.

φλύω *magniloque me iacto*. Pr. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων, ubi in argog. φλύσαι falso accentu: v. Thes. vol. 8 p. 959. Sept. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα, ubi per φλυαρούντα explicat scholiasta.

φοβέω *metum incutio, terrefacio*. Sept. 262 μὴ φίλους φόβει. Pers. 215 οὐ σε βουλόμεσθα, μήτερ, οὐτ' ἄγαν φοβεῖν λόγους. || Forma media φοβοῦμαι *metuo*. Pr. 128 μὴδὲν φοβεθής. [Ib. 569 φοβοῦμαι ab glossatore additum recte deletit Triclinius.] 933 τί δ' ἂν φοβοίμην; 1003 Διὸς γνῶμην φοβεθήεις. Sept. 476 βρόμον φοβεθήεις. 1060 φοβοῦμαι κάποτρέπομαι δέσμα πολιτῶν. Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἔπος τοδ' ἐκβαλεῖν. 57 φοβεῖται δὲ τις. [1052 φοβοῦ vitiose pro φόβου.] Suppl. 734 πάτερ, φοβοῦμαι. 893 οὐτοί φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε.

φοβερός *timendus, formidabilis*. Pr. 127 πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον. Sept. 78 νεόκοτα (hoc ego addidi) θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἀχη. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν. 48 φοβεράν ὄψιν προσιδέσθαι. Ag. 154 μίμνει γὰρ φοβερά παλιν-ορτος — μῆνις. Eum. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων. Suppl. 900 βοᾶν (hoc ex substantivo aliquo corruptum cum φοβερόν coniungendo) φοβερόν ἀπότρεπε. Fr. 55 φοβεροὶ μῖμοι. || *ex horrore ortus*. Pr. 144 φοβερά δ' ἐμοῖσιν ὅσοις ὁμίχλα προσῆξε πλήρης δακρύων, ubi do-φερά coniecit Hirschigius.

φόβη *cincinnus*. Ch. 188 πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;

φόβος *metus*. Pr. 181 ἐμάς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 696 φόβου πλέα τις εἰ. 881 κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. 1090 τεύχουσα φόβον. Sept. 121 φόβος δ' ἀρείων ὄπλων, ubi φόβος Wakefieldus. 214 ἡρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λίτας. 240 ταρβουσύν φόβῳ — ἰκόμαν. 259 ἀνυχία γὰρ γλαῦσαν ἀρπάζει φόβος. 270 λύουσα πολεμίων φόβον. 287 φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδυνες φόβον. 498 φόβον βλέπων. Sept. [500 φόβος γὰρ ἦδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 806 παραφρονῶ φόβῳ λόγους. Pers. 115 φρὴν ἀμύσσειται φόβῳ. 168 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος. 206 φόβῳ δ' ἀφθογγος ἐστάθη. 391 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάρους παρῆν. 603 πάντα μὲν φόβου πλέα — φαίνεται. Ag. 14 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παρασταεῖ. 924 βαίνειν ἐμοὶ μέν οὐδαμῶς ἀνευ φόβου. 1135 πολυεπεῖς τέχναι θεσπιωδοὶ φόβον

φέρουσιν μαθεῖν. 1243 φόβος μ' ἔχει. 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος; 1316 οὔτοι δυσοῖζω θάμνον βάς ὄρνις φόβω. 1434 οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἑλπίς ἔμπατεῖ, ubi Weilius οὐ μοι μελάθρων ἑλπίς ἔμπατεῖν (ἐμπατεῖν etiam Victorius) φόβον. Similiter οὐ μοι φόβον μέλαθρον ἑλπίς ἔμπατεῖν Ios. Kleinius. (*Lit. Centralblatt* 1873 p. 531). Ch. 32 35 τορός γάρ δ' ὁρόθριε φόβος (sic Heathius pro φοίβος ὁρόθριε, et φόβος legit scholiasta) — μυχόθεν ἔλακε, περί φόβω γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρύς πίτνων, ubi περί φόβω quum nihil aliud significare possit quam *prae timore*, non aptum huic loco est. περιφόβως Portus. περιφόβους Ios. Kleinius. Ch. 100 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβω τινός. 167 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβω. [288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ.] 929 ἡ κάρτα μάντις οὐδ' ὀνειράτων φόβος. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ἀδεῖν ἔτοιμος. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ. Sic Porsonus pro φοβού νικῶν. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικᾶτω φρένας. [694 σέβας δάτων φόβος τε συγγενῆς τὸ μάδικειν σχέσει.] Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβω. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 479 ὕψιστος γάρ ἐν βροτοῖς φόβος. 498 φύλαξαι μὴ θράσος τέκη φόβον. 513 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβω φρενός. 786 οἴχομαι φόβω. [Ag. 1309 φόβον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῇ, ubi Triclinius restituit φόνον.] Numero plurali Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου, ubi in M a prima manu superscriptum φόβου. Probabilius videtur πόνων.

Φόβος *Timor* (Martis et Veneris filius apud Hesiod. Theog. 940). Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυῶ καὶ φιλαίματον Φόβον ὠρκυμώτησαν. Homeri aliorumque locos v. in Thes. vol. 8 p. 966.

[φοίβας. V. φοιτάς.]

Φοῖβη *Phoebe*, Coeli et Terrae filia, de qua v. Thes. vol. 8 p. 970. Eum. 7 Τιτανίς ἄλλη παῖς Χθονός καθέζετο Φοῖβη· δίδωσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοῖβη· τὸ Φοίβης δ' ὄνομα ἔχει παρ' ὀνομα.

Φοῖβος *Phoebus*, deus idem qui Apollo, qui vel Ἀπόλλων vel Φοῖβος vel utroque nomine coniuncto Φοῖβος Ἀπόλλων appellatur. Sept. 691 Φοῖβω συγγενῆν πᾶν τὸ Λατοῦ γένος. Pers. 206 πρὸς ἐσχάραν Φοῖβου. Eum. 8 δίδωσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοῖβω. 283 πρὸς ἐστία θεοῦ Φοῖβου. 744 ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων. Fr. 281 τὸ Φοῖβου θεῖον ἀνευδὲς στόμα.

φοίβος *lucidus*. Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἥλιος φοῖβη φλογί.

φοινικόβαπτος *purpura tinctus*. Eum. 1028 φοινικοβάπτος ἐνδυτοίς ἐσθήμασι.

φοινικόπεδος *rubram planitiem s. rubrum solum habens*. Fr. 192 φοινικόπέδον τ' ἐρυθρὰς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης.

φοίνιος *cruentus*. Ag. 643 φοινίαν Ξυνωρίδα. 1164 πέπληγμα δ' ὑπαὶ δῆγματι φοινίω. 1278 θερμῷ κοπεΐσης φοινίω προσφάγματι, ubi κοπεΐσης, quod in κοπεΐσαν mutabat Auratus, servari potest, si θερμῷ in δέρψι mutetur cum Weillio. 1390 πακάδι φοινίας δρόσου. Ch. [24 πρέπει παρηγῇ φοινίους ἀμυγμοῖς. Sic a quibusdam correctum est quod legitur in M φοινίσσας ἀμυγμοῖς, ubi αἱματοῦσ' ἀμυγμοῖς scripsi. Nam φοινίσσας ortum haud dubie ex glossmate φοινισσομένην, ut Hesychius αἱματοῦσαι per φοινίζει explicuit.] 614 φοινίαν Σκύλλαν. 836 φοινίαν ἄταν τιθείς, ubi scholiasta τὴν ἔνδον ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀτὴν καταβαλὼν, δ' ἐστὶ τὴν Κλυταιμνή-

στραν. De colore dictum est Sept. 737 μελαμπαγὲς αἶμα φοίνιον, ut apud Homerum Od. 18, 97 ἤλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα.

Φοίνισσα *Phoenissa*. Pers. 410 πάντα Φοινίσσης νεῦς κόρυμβα.

φοιταλέος *vagus furibundi instar*. Per παράκοπος ἐτ' ἡμανιώδης explicat Hesychius. Pr. 599 de Io νόσον (Iovis amorem) δ' μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοις, ubi per μανικοῖς explicat scholiasta.

φοιτάς *vaga insanae instar*. Ag. 1273 καλομένην δὲ φοιτάς — ἡνεσχόμην, ubi φοίβας coniecit Spanhemius.

φοῖτος *rabies*. Sept. 661 σὺν φοίτῳ φρενῶν. φονεύω *caedem perpetuo, neco*. Sept. 341 ἄλλος δ' ἄλλον ἀγεί, φονεύει.

φονεύς *interfactor*. Ag. 1231 θῆλυσ ἀρσενος φονεύς ἐστίν. 1325 φονεύσι τοῖς ἐμοῖς. 1648 ὅπως — ἀμφοῖν γέννηται ποῖνδε παγκρατὴς φονεύς. Eum. 122 φονεύς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται. 426 φονεύς γάρ εἶναι μητρὸς ἡξιώσατο.

φονὴ *caedes*. Per ὁ φόνος explicat Suidas. Usitatus solus est numerus pluralis, de quo v. Thes. vol. 8 p. 998. Ag. 447 τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πᾶσόντα.

φόνιος *caedis cupidus*. Pers. 81 φονίου δέργμα δράκοντος. || *necans*. Ch. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. || *caede polutus*. Eum. 317 χείρας φονίας ἐπικρύπτει. || *in caede effusus*. Ch. 400 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. || *cruentus*. Suppl. 840 πολυαἵμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

φονολιβής *cruorem stillans*. Ag. 1427 φονολιβεῖ τύχα φρὴν ἐπιμαίνεται. Eum. 164 φονολιβὴ θρόμβον (sic Wakefield pro θρόνον).

φονόρυτος (metri causa pro φονόρρυτος) *sanguine conspersus*. Sept. 938 ἐν δὲ γαῖα Ζῶα φονορύτῳ (φονορρύτῳ M, quod correxit Blomfieldus) μέμικται.

φόνος *caedes*. Pr. 355 συρίζων φόνον. Sept. 123 κινύρονται (vel μινύρονται) φόνον χαλινόι. 48 γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνω. 244 τοῦτω γάρ Ἀρης βόσκεται, φόνω βροτῶν. 574 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου. [821 πέπικεν αἶμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνω.] Ag. 1094 ματεύει δ' ὦν ἀνευρήσει φόνον. 1117 ἡ Ξυναιτία φόνου. 1263 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντίτισσασθαι φόνον. 1309 φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῇ, ubi φόνον pro φόβον restituit Triclinius. 1506 ὡς μὲν ἀναίτιος εἰ τοῦδε φόνου. 1604 τοῦδε τοῦ φόνου ραφεύς. 1614 ἐποικτον τόνδε βουλευέσαι φόνον. Ch. 67 τίτας φόνος πέπηνεν. 74 τὸν χερομυσῇ φόνον καθαίροντες. 117 τοῦ φόνου μεμνημένη. 134 ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 577 φόνου δ' Ἐρινύς οὐχ ὑπεσπανισμένη. 805 γέρων φόνος μικρὲν ἐν δόμοις τέκοι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιτ' ὀμῆμος αὐθέντης φόνος. 327 ματρῶν ἄγνισμα κύριον φόνου. 461 δ' λουτρῶν ἔξεμαρτύρει φόνον. 472 φόνου διαρεῖν δέυμνιτους (sic Pearsonus pro δέυμνιτούς) δίκας. 578 φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος. 580 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. 603 ἡ δ' ἔλευθέρα φόνω (sic Schuetzius pro φόνου). 623 τὸν πατρός φόνον πράξαντα. || 483 φόνων δικάσας. De occisorum cadaveribus Pers. 420 θάλασσα — ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. || *cruor*. Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Ch. 1012 φόνου δὲ κηκίς σὺν χρόνῳ Ξυμβάλλεται.

τροπαίαν. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρονός. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυράς ἐκ φρονός μ' ἀναστένειν. 805 ἀπ' ἄκρας φρονός. 895 ἀπενθήτω φρενί. 983 θάρσος εὐπιθές ἴζει φρονός φίλον θρόνον. 1034 ζωπιγρουμένας φρονός. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλία περ ἐν φρενί. 1302 ἴσθι τλήμων οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρονός. 1427 φονολιβεί τύχη φρὴν ἐπιμαίνεται. 1491 1515 φρονός ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω; [Verba φρονός ἐκ φιλίας lecta fuisse conieci in versu qui post Pers. 545 excidit.] Ch. 56 δι' ὧτων φρονός τε δαμίας περαίνον. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρονός λόγον. 157 ἔξ ἀμαυράς φρονός. 303 εὐδόξω φρενί. 305 θήλεια γάρ φρὴν. 389 τί γάρ κεῦθω φρονός οἶον ἔμπας ποτᾶται; 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατῴρθωσαν φρενί 565 φαίδρα φρενί. 746 ἐμὴν ἡλγυνεν ἐν στέρνοισ φρένα. 754 τρόπῳ φρονός. 772 γηθούσης φρενί. 847 ὥστε δηλώσαι φρενί. 854 οὗτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμωματομένην. [1004 πολλὰ θερμαίνου (θέρμ' ἀνοί?) φρενί.] Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα. 104 εὐδουσα γάρ φρὴν δμμασιν λαμπρύνεται. 275 δελτογράφῳ δέ πάντ' ἐπωπᾶ φρενί. 332 345 ὕμνος ἔξ Ἑρινῶν δέσμιος φρενῶν. 612 εἰ δικαίως εἶτε μὴ τῇ σῇ φρενί δοκεῖ τὸδ' αἷμα. 986 στυγεῖν μὴ φρενί. Suppl. 513 οὗτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρονός. 515 σὺ καὶ λέγων εὐφραίνει καὶ πράσων φρένα. Sic Heathius correxit pro φρενί. 599 σπεύσαι τι τῶν βούλιος (Aurati emendatio pro δουλίας) φέρε φρὴν. 606 ὡς ἀνηβήσαι με γηραιᾷ φρενί. 775 ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. 850 φρενί τ' ἄταν. 915 οὐδὲν ὠρθωσας φρενί. 989 εὐπρηνὴν φρονός χάριν. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρονός. 1049 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλη φρὴν. 1058 τί δέ μέλλω φρένα Δίαν καθοράν; Fr. 418 φρὴν ἀγέλαστος.

Numero plurali Pr. 34 Διὸς γάρ δυσπαραιήτοι φρένες. Pr. 131 πατρῶας μόγις παρειποῦσα φρένας. 181 ἑμάς δέ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 444 ἔννους ἔσθκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. 472 ἀποσφαλεῖς φρενῶν. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας. 673 μορφῇ καὶ φρένες διάστροφος ἦσαν. 789 ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. 856 ἐπτοχημένη φρένας. [907 φρενῶν vitiose pro φρονῶν; v. φρονέω.] 1061 μὴ φρένας ὕμῶν ἡλιθιώσῃ βροντῇς μύκημα. Sept. 25 ἐν ὧσι νῶμων καὶ φρεσίν. 83 εἶλε δ' ἑμάς φρένας δέος. Sic correxi corruptam in M scripturam ἐλεδέμας addidique quod exciderat φρένας, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXXIV, collatis locis similibus Pr. 181 ἑμάς δέ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος et Suppl. 379 ἀμηχανῶ δέ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας, et Homericο ἐμέ δέ (vel τοὺς δέ) χλωρὸν δέος ἥρει Il. 7, 470 et Od. 11, 43. 633. Sept. 612 φρενῶν βίᾳ. 661 σὺν φοίτῳ φρενῶν. 663 ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. 671 ἔννοῦσα φωτὶ παντόλῳ φρένας. Pers. 165 μέριμν' ἀφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν. 472 ὡς ἀρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. 606 τοια κακῶν ἐκπληεῖς ἐκφοβεῖ φρένας. 703 ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. 750 πῶς τὰδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; 767 φρένες γάρ αὐτοῦ θυμὸν ψακοστροφόν. 900 ἐκράτνευε σφετέραις φρεσίν. Ag. 175 τευέεται φρενῶν τὸ πᾶν. 277 παιδὸς νέας ὡς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 479 φρενῶν κεκομμένους. 492 τερπνὸν τὸδ' ἔλθον φῶς ἐφῆλῳσεν φρένας. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἀμαρτίαν. 996 πρὸς ἐνδίκους φρεσίν. 1052 ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ, versu

corrupto vel interpolato. ἔσω φρενῶν dixit Sophocles Ph. 1325, φρενῶν ἔσω Euripides Med. 316. Ag. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. 1143 τάλαιναις φρεσίν. 1308 εἰ τι μὴ φρενῶν στύγος. 1550 ἀλαβεία φρενῶν. 1622 ἐξοχῶταται φρενῶν ἱατρομάντις. Ch. 80 πικρὸν (sic Victorius pro πικρῶν) φρενῶν στύγος κρατούσῃ. 211 φρενῶν καταφθορά. 233 χαρὰ δέ μὴ κ'πλαγῆς φρένας. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσίν γράφου. 452 ἡσύχῳ φρενῶν (sic Turnebus pro φρονῶν) βάσει. 596 γυναικῶν φρεσίν τλαμῶν. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τὸδ' ἐν φρεσίν. 831 Περσέως τ' ἐν φρεσίν καρδίαν — σχεθῶν. 1024 φέρουσι γάρ νικῶμενον φρένες δύσαρκοι. 1056 παραγμός ἐς φρένας πίντει. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικᾶτω φρένας. 105 ἐν ἡμέρᾳ δέ μοιρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν, ubi in M βροτῶν, quod correxit Hermannus ex annotatione scholiastae ἢ τῆς φρονός μοῖρα. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. [489 φρεσίν vitiose pro φράσειν; v. φράζω.] 517 φρενῶν ἐπίσκοπον. 536 ἐκ δ' ὕπνειας φρενῶν. Suppl. 106 δυσπαρβούλοισι φρεσίν. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 750 δυσάγνοις φρεσίν. 940 κατ' εὐνοίαν φρενῶν.

φρίσσω *horreo*. Suppl. 608 χερσὶ δεξιῶν μοις ἐφρίεν αἰθῆρ. De horrore territi Pr. 540 φρίσσω δέ σε δερκομένα. 695 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰούς. Sept. 490 ἄλλω δέ πολλῇ, ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἐφρίεα δινήσαντος. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν — τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας. Ag. 1243 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν εὐνήκα καὶ πέφρικα. Suppl. 345 πέφρικα λεύσσω τάσδ' ἔδρας κατασκίους. Fr. 384 (ap. schol. Soph. OC. 1049) ἐφρίε' ἐρῶ δέ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Sic correxi quod ap. schol. legitur ἔφρω δέ, a Brunckio in ἔρωτι mutatum.

φροϊμιάζομαι *praeludo*. Ag. 1354 φροϊμιάζονται γάρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. || *primo loco innoce*. Eum. 20 τοῦτους ἐν εὐχαίς φροϊμιάζομαι θεούς.

φροῖμιον *exordium*. De saltationis exordio Ag. 31 φροῖμιον χορεύσομαι. De orationis exordio Ag. 829 θεοὶς μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε. || *praeludum*. Ag. 1216 ὕπ' αὐ με δεινός ὀρθομαντείας πόνος στροβεί ταρασσῶν φροῖμιοις (excidit adiectivum aliquod, velut πολυρρόθοις). De somnio rei futurae praeludente Eum. 142 ἰδῶ μεθ' εἰ τι τοῦδε φροῖμιου ματᾶ. De exordio maiorum Suppl. 830 ὥρῳ τὰδε φροῖμα πόνων. De maledictis decantatis Sept. 7 Ἑτεοκλῆς ἂν εἰς πολὺς κατὰ πόλιν ὕμνοισ' ὕπ' ἀστῶν φροῖμιοις πολυρρόθοις.

φρονέω *sentio, cogito*. Pr. 907 καίπερ αὐθάδῃ φρονῶν, ubi in M αὐθάδης φρενῶν, sed superscripto a m. recentissima αὐθάδῃ φρονῶν, quod est in apographis pluribus. (Eodem errore Ch. 452 φρενῶν corruptum in φρονῶν.) Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθρωπον φρονεῖ. [550 εἰ γάρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν.] Pers. 782 Ξέρξης δ' ἐμός παῖς ὧν νέος φρονεῖ. 820 οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν δντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 221 το παντότολμον φρονεῖν μετέγνων. Ch. 753 τὸ μὴ φρονοῦν γάρ ὑπερλείβον τρέφειν ἀνάγκη. Suppl. 773 σὺ δέ φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μάμελεν θεῶν. Fr. 295 τὸ γάρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. De vivente et sentiente Ch. 517 θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. || *sapio, prudens sum*. Pr. 385 κέρδι

στον εὐ φρονούντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. 1012 τῷ φρονούντῃ μὴ καλῶς. Sept. 807 φρονούσα νῦν ἀκούσων. Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 176 τὸν φρονεῖν βροτούς ὁδῶσαντα. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον δῶρον. Eum. 115 φρονήσας, ὡ κατὰ χθονὸς θεαί. 850 φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς. 988 ἄρα φρονούσης γλῶσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκεις; Suppl. 176 παῖδες, φρονεῖν χρὴ. Ἐὐν φρονούντι δ' ἤκετε πιστῷ γέροντι. 204 φρονούντως πρὸς φρονούντας (correxī φρονούσαν) ἐννέπεις. || εὐ φρονέω *benefolus sum*. Ag. 271 εὐ γάρ φρονούστος ὅμμα σὸν κατηγορεῖ. 1436 ὡς τὸ πρόσθεν εὐ φρονῶν ἔμοι. Ch. 774 ἀλλ' ἢ φρονεῖς εὐ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;

φρόνημα *cogitatum, animus*. Pr. 207 αἰμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν. 376 ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφῆσῃ χόλου. Sept. 537 ῥῶδον, οὐτὶ παρθένων ἐπώνυμον, φρόνημα, γοργὸν δ' ὅμ' ἔχων. Ag. 740 φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας, ἀκασκαῖόν τ' ἀγαλμα πλούτου. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. Ch. 191 φρόνημα παῖσι δύσθεον πεπαμένη. 323 φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος. 595 ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; 996 τὸν ἔκατι κἀδικου φρονήματος. Suppl. 100 de Iove ἡμενον (μνήμον Herminnus) ἄνω φρόνημα πῶς αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. 911 ἐκ ποίου (correxī τίνος) φρονήματος ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; 929 ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμψ φρονήματι. Sept. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων ἢ γλῶσσ' ἀληθῆς γίγνεται κατήγορος. Pers. 808 ὕβρεως ἀποινα καθέων φρονημάτων. 828 κολαστῆς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων. || *superbia*. Pr. 953 σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθος ἐστίν. || φρονήματα i. q. φρένες *praecordia*. Eum. 478 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδω πεσών.

φρονούντως *prudenter*. Suppl. 204 φρονούντως πρὸς φρονούσαν ἐννέπεις.

φροντίζω *curam habeo*. Pr. 1034 πάπταινε καὶ φροντίζε. Pers. 245 δεινὰ τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσι. Suppl. 418 φροντίσον.

φροντίς *cura, cogitatio*. Pers. 142 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θῶμεθα. Ag. 912 τὰ δ' ἄλλα φροντίς οὐχ ὕπνω νικωμένη θῆσει δικαίως. 1530 ἀμχανῶν, φροντιδῶν στερηθεῖς, εὐπάλαμον μέριμναν (εὐπαλάμων μεριμνᾶν Karstenus). Ch. 603 ὑπόπτερος φροντίσιν. Suppl. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. 417 μὴν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; || *solicitudo*. Pers. 161 καὶ με καρδίαν ἀμύσει φροντίς. Ag. 102 ἑλπίς ἀμύνει φροντιδ' ἀπληστον. 166 φροντιδος ἄχθος. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντιδ' ἐκποδῶν λέγω. φροδὸς *qui disparuit, evanidus*. φροῦδα in loco corruptissimo Suppl. 863 βίᾳ βίᾳ τε πολλὰ φροῦδα et quae sequuntur.

φρουρά *custodia*. Pr. 143 φρουράν ἀζηλον δχῆσω. Ag. 2 φρουρὰς ἐτείας μήχος. 301 φῶς δὲ τηλέπομπον οὐκ ἡναίνεται φρουρά.

φρουρέω *custodio*. Pr. 31 ἀτερπὴ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. Eum. 1024 ἔνν προσπόλοισιν, αἶτε φρουροῦσιν βρέτας τοῦμόν δικαίως. Eum. 218 εὐνὴ γάρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ ὁρσιμος ὅρκου 'ὅτι μεῖζων τῇ Δίκῃ φρουρομένη.

φρούρημα *praesidium, custodia*. Sept. 449 Πολυφρόντου βία, φερέγγυον φρούρημα. Eum. 685

τοῦτο βουλευτήριον — εὐδύντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταται.

φρούριον *locus qui custoditur*. Eum. 918 πόλιν, τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς "Ἀρης τε φρούριον θεῶν νέμει. || *homines, qui locum occupatum tenent et custodiunt*. Pr. 801 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. Eum. 949 ἢ τὰδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον; Similiter Ag. 257 Clytemnestra dicitur γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

φρούραγμα (ῥ) *fremitus*. Sept. 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρουαγμάτων. 475 ἱππικῶν φρουαγμάτων βρόμον φοβηθεῖς.

Φρυγία *Phrygia*. Suppl. 548 δι' αἶας μηλοβότου Φρυγίας διαματᾷ.

φрукτός *fax accensa*. Ag. 30 ὡς ὁ φрукτός ἀγγέλλων πρέπει. 282 φрукτός δὲ φрукτόν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔειμπεν. 292 φрукτοῦ φῶς.

φрукτωρία *facis accensio*. Ag. 33 τρίς ξεβαλούσης τῆσδ' μοι φрукτωρίας. 490 τὰχ' εἰσόμεσθα λαμπαδῶν φρεσφόρων φрукτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς.

φрукτωρός *observator facis, quae signi dandi causa accenditur*. Ag. 590 φрукτωρῶν δία πεισθείσα.

Φρύξ *Phryx*. Pers. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτίσατο. || Φρύγες ἢ "Εκτορος λῦτρα Aeschylī tragoedia fuit (fr. 254—268). In veterē Aeschylī fabularum Catalogo, servato in codice Mediceo, scriptum est Φρύγιοι. Φρύγες ἢ "Εκτορος λῦτρα, ubi Φρύγιοι librarii errore illatum esse Meursius monuit.

φυγαιχμης *hastam fugiens*. Pers. 1025 'Ιάων λαὸς οὐ φυγαιχμας.

φυγὰς *profugus, profuga, exul*. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόδεος κατέισιν. Ch. 337 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως. 940 ὁ πυθόχρηστος φυγὰς. Suppl. 83 ἐστὶ δὲ κάκ πολέμου τειρουμένοις βυμῶς ἀρῆς φυγάσιν ῥῶμα, δαιμόνων σέβας. 202 χρεῖος εἰ ξένη φυγὰς. 214 ἀγνόν τ' 'Απόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτην φυγάδα περίδρομον. 420 τὰν φυγάδα μὴ προδῶς. 820 μετὰ με δρόμοισι διόμενοι φυγάδα — διζήνται λαβεῖν. 1044 φυγάδεσσιν δ' ἐπιπνοῖας κακὰ τ' ἀλγὴ πολέμου θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι.

φυγγάνω *effugio*. Pr. 513 ὥδε δεσμὰ φυγγάνω.

φύγδα *furtim aufugiendo*. Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς.

φυγὴ *fuga*. Sept. 955 τετραμμένου παντρώπῳ φυγὰ γένους. 979 ἐδέξατ' ἐκ φυγὰς ἔμοι. Pers. 392 οὐ γάρ ὡς φυγὴ παῖτ' ἐφύμουν σεμνὸν "Ελληνες τότε. 422 φυγὴ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναὺς ἠρέσσετο. 470 ἴησ' ἀκόσμῳ ἔνν φυγῇ. 481 κατ' οὐρον οὐκ εὐκσμον αἰρόνται φυγῇ. Ag. 1301 σικρὰ κερδανῶ φυγῇ. Eum. 422 καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἧλαυνες φυγῇ; Suppl. 74 τᾶσδε φυγὰς 'Αερίας ἀπὸ γὰς εἰ τις ἐστὶ κηδεμῶν. 329 τίς ἡῦχει τήνδ' ἀνέπιστον φυγῇν κέλσειν ἐς "Ἄργος κῆδος ἐγγενεῖς τὸ πρίν; 359 ἰδοίτο δῆτ' ἀνατον φυγὰν ἱκεσία θέμις. 396 ὑπάστρον δὲ τοι μῆχαρ ὀρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγὰ. 737 πολυδρόμου φυγὰς ὁρελος εἰ τί μοι. 832 βαῖνε φυγὰ πρὸς ἄλκων. Sept. 191 πολίταις τᾶσδε διαδρόμους φυγὰς θείσαι. Eum. 424 ἢ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιρροῖζεις φυγὰς; Suppl. 196 τορῶς λέγουσαι τᾶσδ' ἀναιμάκτους φυγὰς. || *exilium*. Sept. 638 ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρ' ὅπως ἀνδρῆλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ag. 1412 νῦν

μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυτὴν ἐμοί. Ch. 254 ἄμφω φυτὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμω. Suppl. 614 ἀτίμων εἶναι εὖν φυτὴ δημηλάτῃ.

φυλακὴ *custodia*. Ag. 236 στόματρός τε καλλιπρῶρου φυλακὰν κατασχέιν φθόγγον ἀραίον οἴκοις. Pers. 592 οὐδ' ἐτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς.

φυλακτέον *cavendum est*. Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πείραν εὖ φυλακτέον.

φύλαξ *custos*. Pers. 4 πολυχρύσων ἐδράνων φύλακες. Ag. 293 Μεσσαπίου φύλαξι. 914 δωμάτων ἐμῶν φύλαξ. 1452 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἔγγυς παρεστώς. Suppl. 303 τὸν πάνθ' ὀρώντα φύλακ' ἐπέστησεν βοί. 382 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. Fr. 307 ἀλλ' ἐστι κάμοι κλῆς ἐπι γλώσση φύλαξ.

φυλάσσω *custodio*. Sept. 2 ὅστις φυλάσσει πρῶτος ἐν πρύμνῃ πόλεως οἶακα νωμῶν. 136 πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φυλάξων. Pers. 367 ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἀλirρόθους. Ag. 8 καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. Ch. 579 φύλασσε τὰν οἶκῳ καλῶς. 788 ὦ Ζεῦ, σὺ νιν φυλάσσοις. 1064 καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι. Eum. 90 Ἑρμῇ, φύλασσε — τὸνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. 243 αὐτοῦ φυλάσσω ἀναμενῷ τέλος δικῆς. 410 βρέτας τὸδε ἦσαι φυλάσσω ἐστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 179 τάπτι χέρσου νῦν προμηθεῖαν λαβεῖν αἰνῶ φυλάξαι. 698 φυλάσσοι τ' ἀτίμια (hoc corruptum: ἀτρεμαῖα Butlerus) τιμὰς τὸ δάμιον. Fr. 1 αἰε φυλάσσω τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

φυλάσσομαι *caveo*. Pr. 715 οὐς φυλάξασθαι σέ χρή. 804 Ζηνὸς ἀκαλλῆεις κύνας Γρύπας φύλαξαι. Ch. 924 φύλαξαι μητρόος ἐγκότους κύνας. Suppl. 375 ἄγος φυλάσσω. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον. 763 χρή φυλάσσεσθαι κράτος. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολάς πατρός. 205 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνησθαι σέθεν κεδνάς ἐφετμάς. *cavebo ut memorem sim*, nisi cum Turnebo scribendum φυλάξομεν. Sequente μὴ Pr. 390 τοῦτου φυλάσσω μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. Suppl. 498 φύλαξαι μὴ θράσος τέκη φόβον.

φυλλάς *foliorum proventus*. Ag. 966 ρίζης γὰρ οὕσης φυλλάς ἵκετ' ἐς δόμους. || *viriditas, vigor*. Ag. 79 de aetate senili τὸ θ' ὑπέργῃρων φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει.

φύλλον *folium*. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοις θαλλούσης ἴσον (sic correxi pro βίον) ξανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐδῶδης πάρα.

φύλον *gens, natio*. Pr. 808 τηλουρὸν δὲ γῆν ἤξεις κελαινὸν φύλον, ubi Wieselerus κελαινόφυλον. Eum. 57 τὸ φύλον οὐκ ὀπωπα τῆσδ' ὀμιλίας. Suppl. 544 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φύλα.

φυξάνορ *virorum fuga* (i. e. virorum delectatio). De Danaidibus connubium cum Aegypti filiis ineundum fugientibus Suppl. 9 ἀλλ' αὐτογενὴ φυξάνορ (sic Bamberg.) γάμον Αἰγύπτου παῖδων ἀσεβῆ τ' ὀνοταζόμεναι. In M αὐτογέννητον (αὐτογενὴ τὸν Turnebus) φυξάνοραν, una post φυ litera erasa superscriptoque λ (quod φυλαξάν — significat), et in marg. γρ. φυξάνοραν.

φυξίμηλα *arbores quae ad eam altitudinem succreverunt, ut iis noceri ab omnibus aliisque bestiis non amplius possit*. Plut. Mor. p. 293 a. τί τὸ φυξίμηλον; τῶν μικρῶν ἐστὶ καὶ χαμαιζήλων φυτῶν, ὧν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βο-

σκήματα κολουεῖ καὶ ἀδικεῖ καὶ λυμαίνεται τὴν αὐξήσιν. ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλου (fr. 377).

φυράω *inquino*. Sept. 48 ὠρκαμώθησαν — γῆν θανόντες τήνδε φυράσιν φόνω.

φύρδην *turbate, confusa turba, inordinate*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Per ἀναμίξ, συγκεχυμένως, ἀτάκτως explicant grammatici in Thea. vol. 8 p. 1139 indicati.

φύρω *confundo, turbate ago*. Pr. 450 ἔφυρον εἰκὴ πάντα. || *inquino*. Ag. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη.

φυσίσμα *halitus*. Eum. 53 βέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν.

φυσιάω *anhelo*. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσίαι σπλάγγχων.

φυσίζοος *vitam producens*. Suppl. 585 φυσίζοον γένος τὸδε (sic Porsonus pro τὸ δὴ) Ζηνὸς ἐστὶν ἀληθὺς. Schol. τὸ γένος τῆς Ἰούς. Corrigendum φυσίζου cum Schuetzio, collato v. 592, ubi Iuppiter dicitur πατὴρ φυτουργός, αὐτόχειρ ἀναξ.

φύσις *natura*. Pr. 489 οἰτίνες τε δεῖοι φύσιν, εὐωνύμους τε. Pers. 441 Περσῶν ὅσοι περ ἦσαν ἀκαῖοι φύσιν. Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἥλιου χθονὸς φύσιν. [Ch. 281 λειχθῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.] Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόμοιλος φύσις.

φυσίσφρων *qui mente inflata est, vanus*. Suppl. 757 φυσίσφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρω μένει μεμαργωμένοι, ubi in M περίφρονες est ex glossa Aeschylī vocabulum restitui ex glossa Hesychii φυσίσφρονες: πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι.

[φύστις. Vocabulum suspectum Pers. 926 πάνυ γὰρ φύστις μυριάς ἀνδρῶν ἐξέφθινται, ubi Franzius πάνυ ταρπυς τις. Per ἔκφυσιν, γονὴ expr. schol. vetus et in alio scholio ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα: unde schol. Byzantinus φύστις ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα. λέγεται καὶ φύστις ἡ ἔκφυσιν, γονή.]

φυτάλιμος *parens*. Ag. 327 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυτάλιμῶν παίδες γερόντων.

φυτόν *planta*. Eum. 941 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν. || *genus*. Suppl. 281 καὶ Νεῖλος ἀν' θρέψει τοιοῦτον φυτόν.

φύτουργός *generis auctor, creator*. Suppl. 592 πατὴρ φυτουργός αὐτόχειρ ἀναξ.

φύω *gigno*. Fr. 302 σὺ τοί μ' ἔφυσας. || *facio ut aliquid nascatur*. Sept. 535 στείχει δ' ἰουλος ἄρτι διὰ παρηίδων ὥρας φουούσης. 622 σάρκα δ' ἠβῶσαν φύει παρ' ἀσπίδος γυνιωθέν ἀρπάσαι δόρυ. Sic Wellauerus pro φύσει, quod est in M, superscripto a m. recentissima φέρει. Fr. 160 θεὸς μὲν αἰτῖαν φύει βροτοῖς, ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. Perfectum πέφυκα et aoristus ἔφυν *natus sum*. Sept. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγγχων, οὐ πέφυκαμεν. Pr. 27 ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκε πῦ. Fr. 359 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἢ πεφυκέναι κρείσσον κακῶς πράσσοντα. Ag. 171 δς δ' ἐπειτ' ἐφύετο, τρακτῆρος οἶχεται τυχῶν. 1342 τίς ποτ' ἀν' εὐχαιο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῶναι: || φῶναι *natura esse, esse*. Pr. 335 πολλὰ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφους. Ag. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ παῖσι βροτοῖσιν. Pr. 969 πατρί φῶναι Ζηνὶ πιστὸν ἀγγέλον. Pers. 157 θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ

καὶ μήτηρ ἔφυς. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὐφρων ἔφυ. || φύμαι *nascor*. Pr. 871 σπορὰς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς τόξοισι κλεινός. Φωκεύς *Phocensis*. Pers. 485 ἔς τε Φωκῶν χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν. Ag. 881. Ch. 679 Στρόφιός οὐ Φωκεύς. Ch. 674 ἔξενός μὲν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκῶν.

Φωκίς *Phocensis*. Ch. 564 γλώσσης αὕτην Φωκίδος μιμουμένω.

φωνέω *loquor*. Pr. 1063 ἄλλο τι φωνεῖ καὶ παραμυθεῖ με. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν. Ag. 205 ἀναεῖ δ' ὁ πρέσβυς τὸδ' (τότ' *Stanleius*) εἶπε φωνῶν. 1334 δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπῶν εἴργει μελάθρων, μηκέτ' ἐσέλθης τάδε, φωνῶν. 1617 σὺ ταῦτα φωνεῖς νερέτρα προσήμενος κῶπη. Ch. [283 ἄλλας τ' ἐφώνει (sic *Auratus* pro τε φωνεῖ) προσβολὰς Ἐρινύων.] 314 τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. 374 ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς. 755 οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. Eum. 279 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 936 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἔχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

φωνή *vox*. Pr. 21 ἴν' οὔτε φωνῆν οὔτε του μορφήν βροτῶν ὄψεαι. Ag. 1061 ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνω χερὶ. Ch. 195 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφορνα. || *lingua*. Ag. 1051 ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτυμένην. Ch. 563 φωνὴν ἥσομεν Πάρνησιδα. Fr. 315 Αἰθίοπα φωνήν.

φῶς *vir*. Vocabulum poeticum, quo saepe usi sunt poetae epici, lyrici et tragici, nusquam comici. Sept. 435 τοιῷδε τῷδε φωτὶ τίς εὐστήσεται; 470 καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγυον. 499 τοιοῦδε φωτὸς πείραν εὐ φυλακτέον

543 φέρει δ' ὕφ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἔνα. 620 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. 671 Δίκη εὐνοῦσα φωτὶ παντόλμω φρένας. 1077 ἄλλοδαπῶν κύματι φωτῶν. Pers. 80 ἰσόθεος φῶς. 88 μεγάλῃ βέεματι φωτῶν. 242 οὐ τινος δούλοι κέκληνται φωτὸς. 247 τοῦδε γάρ δράμημα φωτὸς Περσικόν πρέπει μαθεῖν. 925 ἄδοβᾶται γὰρ πολλοὶ φῶτες. Ag. 259 δίκη γὰρ ἐστὶ φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναικα. 398 φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ. 434 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. 796 οὐκ ἐστὶ λαθεῖν δμματα φωτὸς. 919 βαρβάρων φωτὸς δίκην. 1262 θήγουσα φωτὶ φάσανον. 1665 οὐκ ἂν Ἀργεῖων τὸδ' εἴη, φῶτα προσσάινειν κακόν. Ch. 615 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Eum. 231 μέτειμι τόνδε φῶτα. 605 οὐκ ἦν ὁμαῖμος φωτὸς, δν κατέκτανεν. Suppl. 261 φωτὸς ἱατροῦ χάριν. || φῶτες *homines*. Pr. 548 τὸ φωτῶν ἀλαδὸν γένος, ubi de hominibus utriusque sexus dictum est, ut in locis poetarum in Thes. vol. 8 p. 1203 indicatis.

φῶς *lux*, inprimis solis et diei. Pers. 167 μῆτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. Ag. 292 φρυκτοῦ φῶς. 389 φῶς αἰνολαμπές. 492 τερπνὸν τὸδ' ἔλθὼν φῶς ἐφῆλυσεν φρένας. 522 ἦκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 1324 ἡλίω (ἡλίου *Iacobi*) δ' ἐπέυχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. Ch. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἔλευθερίᾳ δαίων. [Ib. 810 ἔλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν *Weilius* pro ἔλευθερίῳ λαμπρῶς ἰδεῖν.] 961 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. Eum. 1005 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν ἴτε. || *dies*. Ag. 279 τῆς νῦν τεκούρης φῶς τὸδ' εὐφρόνης. || *Forma poetica* φῶς, quod v.

X.

[*χαιρομυσῆς* vitiose pro *χερομυσῆς*, quod v.] *χαίρω gaudeo, laetor*. Ponitur vel absolute, vel addito participio actionis indicis, vel dativo rei qua quis gaudet. Sept. 814 τοιαῦτα χαιρεῖν καὶ δακρύεσθαι πάρα. 825 πότερον χαιρῶ καὶ πολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχῃ; Ag. 498 τὸ χαιρεῖν μάλλον ἐκβάξει λέγων. 539 χαιρῶ τι (τι ego addidi)· τεθάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς. 647 ἦκοντα πρὸς χαιρούσαν εὐεστοί πόλιν. 1238 δοκεῖ δὲ χαιρεῖν νοστήμῳ σωτηρίᾳ. 1391 χαιρούσαν οὐδὲν ἥσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητός. 1394 χairoit' ἂν, εἰ χairoit', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. [Ch. 449 χairousa scriptura vitiosa pro χέουσα: v. s. v. χέω.] Eum. 301 τὸ χαιρεῖν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 423 ὅπου τὸ χαιρεῖν μηδαμῷ νομίζεται. Fr. 257 μῆτε χαιρεῖν μῆτε λυπεῖσθαι πάρα. 229 Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ (πατρὶ addit *Hermannus*) χαιρεῖν. || *χαίρε salve*. Pers. 156 χαιρε Δαρείου γύναι. Ag. 22 ὦ χαιρε λαμπτῆρ νυκτός. 508 νῦν χαιρε μὲν χθῶν, χαιρε δ' ἡλίου φάος. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαιρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. Suppl. 602 ὦ χαιρε πρέσβυ. Fr. 142 ποταμοῦ Καῖκου χαιρε πρῶτος ὀργεῶν. || *χαίρε vale*. Pers. 840 ὁμεις δὲ πρέσβεις χαιρετε. Eum. 775 καὶ χαιρε. 996 χαιρετε, χαιρετ' ἐν αἰσιμαῖσι πλοῦτον, χαιρετ' ἀστικὸς λεῶς. 1003 χαιρετε χυμεις. 1014 χαιρετε, χαιρετε δ' αὖθις, ἔπος διπλοῖζω. || χαιρεῖν καταξιώ *valere iudaeo*. Ag. 572 καὶ πολλὰ χαιρεῖν συμφορὰς καταξιώ. Sic *Blomfieldus* pro συμφοραῖς.

χαίτη *caesaries*. Ch. 180 ἔπεμψε χαίτην, κουρίμην χάριν πατρὶ. Sic *Turnebus* pro πατρός. χαίτωμα *capillamentum*. De crista galeae Sept. 385 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει, κράνους χαίτωμα.

χαλάω *remitto*. Pr. 58 ἄρασε μάλλον, σφίγγε, μηδαμὴ χάλα. 176 πρὶν ἂν ἔξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 256 αἰκίζεται τε κούδαμὴ χαλὰ κακῶν. 1057 τί χαλὰ μανίων; Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλὰς. Ch. 879 ἀνοῖξατε ὅπως τάχιστα καὶ γυναικείους πύλας μοχλοῖς χαλάτε. Passivum Pr. 991 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμά λυμαντήρια.

χαλεπός *gravis, perniciosus*. Sept. 228 τὸν ἀμάχανον κακὸν χαλεπὰς δῦας — ὀρθοί. Suppl. 166 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἰσι χερμῶν. Ag. 1502 ὁ παλαιὸς ὀρμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατήρος.

χαλιμάς. χαλιμάδας *Bacchas dixit Aeschylus* fr. 377, de quo *Hermannus* "Ad Edonos referendum videtur quod affert schol. Apoll. Rh. 1, 473. Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάς φησὶ λέγεσθαι (χαλῖδας ἔφη *arogr. Paris.*). Corrigo: Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας, φασὶ, λέγει. Etym. M. p. 805, 10. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλιμμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. *Suidas*: χαλίμα: ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλάσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ μέθης ἢ μανίας. *Emendatius scriptum* apud *Eust.* p. 1471, 3. εἰ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας

δι'άφοροι τινες ἦσαν αἱ κατ' Αἰσχύλον σπονδαὶ χαλίκρητοι ζητητέον· τοιαῦται δὲ αἱ ἐπὶ Διονύσιω κραθεῖσαι· χάρις γάρ, φασίν, ὁ Διόνυσος· ἔξ ἐκείνου δὲ καὶ ὁ ἀκρατός οἶνος. ὅθεν καὶ χαλινός γυνή κατὰ τοὺς παλαιούς ἢ ὑπὸ μέθης χαλινωμένη τὸ σῶμα. Hesychius: χαλινάδες· ἀναίσχυνοι καὶ θαρσεῖαι. Credo χαλειμάδας, *laetivestes*, dictas. Quod Aeschilo tribuit Eustathius σπονδαὶ χαλίκρητοι, non Aeschyli est, sed Archilochi, qui χαλίκρητον μέθυ dixerat: v. s. v. σπονδή.

χαλινός *frenum*. Sept. 123 διὰδετο δὲ τοι γενὺν ἱππῶν μινύρονται φόνον χαλινοί. 207 ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδάλιον διὰ στόμα πυριβρεμετὰν χαλινῶν. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθαινῶν μένει. Pers 196 ἔνυαρπάζει βία ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον. Impropr. Ag. 1066 de Casandra χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, i. e. coerceri non potest. || *vinculum*. Pr. 562 χαλινούς ἐν πετρίνοις χεῖμαζόμενον. Ag. 238 βία χαλινῶν. Impropr. de vi cogente Pr. 672 ἐπηγάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

χαλκεὸς *aeneus*. Ch. 686 λέβητος χαλκεῶν πλευρώματα.

χαλκεῦμα *vinculum aeneum*. Pr. 19 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλότοις χαλκεύμασιν προσπασσαλεύσω. || De gladio Ch. 576 νεκρὸν θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι, quod per ταχεῖ εἴφει exp. scholiasta.

χαλκήλατος *ex aere vel ferro ductus*. Sept. 386 χαλκήλατοι κλάζουσιν κώδυνες φόβον. 539 ἐν χαλκήλατῳ σάκει. [Ch. 290 χαλκήλατῳ πλάστιγγι.] Fr. 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος;

χαλκήρης *aere compactus, aeneus*. Pers. 408 εὐθύς δὲ ναὺς ἐν νηὶ χαλκήρῃ στόλον ἔπαισεν.

Χαλκίς *Chalcis*, urbs Euboeae. Ag. 190 Χαλκίδος πέραν. || Χαλκίδος, urbis Seythicae nomen, pro Ἀραβίας probabiliter restituit Heimsoethius Pr. 420, de quo pluribus dixi in Praef. ad Promethei edit. Londinensem a. 1866 p. XIII. et supra p. 40.

χαλκοδέτος *aere compactus*. Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτῳ σάκῳ. Fr. 55 ὁ δὲ χαλκοδέτος κοτύλαις ὀταβεῖ.

χαλκοκέραυνος. Fr. 192 χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ λίμνην παντοτρόπον Αἰθιοπῶν. Obscurum est quid significet χαλκοκέραυνον, quod Wellauerus vertit *aereo fulmine petitam, aeneis fulminibus praeditam* s. *divitem* Todtius p. 17. Parum probabiles Bothii et Hermannii coniecturae χιλιόκρουνον et χαλκομάραυνον.

χαλκός *aes*. Pr. 502 χαλκόν, σιδήρον, ἄργυρον χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν παροῖθεν ἔξευρεῖν ἐμοῦ; Ag. 390 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. 612 χαλκοῦ βαφάς. Fr. 288 κάτωπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. 127 c. χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος (ἀθέριστον ἀσπίδων Blomfieldus) ὑπερτενῇ.

χαλκόστομος *aeneo rostro instructus*. Pers. 415 ἐμβόλοις (sic Stanleius pro ἐμβολαῖς) χαλκοστόμοις παίοντο.

Χαλυβες *Chalybes*, gens Pontica. Pr. 715 λαῖας δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.

χάλυβος *ferrum*. Sept. 728 ἔξενος δὲ κλήρου ἐπινωμῶ χάλυβος Σκυθῶν ἀποίκος. Schol. τὸν χαλυβδικὸν καὶ Σκυθικὸν σιδήρον φησι ταῦτα πρᾶττειν. σεσωματοποιήκε γὰρ τὸν σιδήρον, ὃν

φησιν οὕτως ταῦτα κινεῖν κατὰ τῶν παίδων τῶν τὰ χρήματα δάσασθαι βουλομένων καὶ διὰ ταῦτα πολεμοῦντων.

χάλυψ *ferrum*. Pr. 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἀντρῶν μυχόν. Nominativus χάλυψ, quem posuit Arcadius p. 94, 20, unum exstat exemplum Nonni Dion. 36, 182, pauca reliquorum casuum exempla: v. Thes. vol. 8 p. 1285.

χαμάδις *in terram a. humum*. Sept. 358 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει.

χαμαὶ *humī*. Ag. 906 μὴ χαμαὶ τιθεῖς τὸν σὸν πόδα. Eum. 261 αἶμα μητρίων χαμαὶ δυσαγκόμιστον.

χαμαιπετής *in terram prolapsus*. Ag. 920 μὴδὲ βαρβαρὸν φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόσκα προσχάνης ἐμοί. Ch. 994 ἀναγε μὲν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' αἰεῖ.

χαμεῦνη *lectus*. Ag. 1540 ἀργυροτόχου δροῖτας κατέχοντα χαμεῦναν, ubi probabilius est δροῖτης et χαμεῦνη.

χαρὰ *gaudium*, Sept. 442 χαρὰ ματαίᾳ. Ag. 270 χαρὰ μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη. 540 ὥστ' ἐνδρακύνει γ' ὁμμασιν χαρὰς ὕπο. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρὰς ὕπο. 1630 ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶ. Ch. 233 χαρὰ δὲ μὴ ἔκπλαττης φρένας. Fr. 251 στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

χαρακτήρ *nota impressa*. De forma personae vel rei impressa dicti exempla v. in Thes. vol. 8 p. 1311. Suppl. 282 Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων.

χαράσσω *insculpo, incido, pulso*. De terra pulsata Pers. 683 στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον.

χαρίζομαι *morem gero*. Pers. 701 δέμαί μὲν χαρίζασθαι, δέμαί δ' ἀντία φάσθαι. [Ag. 304 χαρίζεσθαι corruptum ex χαρίζεσθαι, quod v.]

χάρις *gratia, gratificatio*. Pr. 545 φέρ' (ἴδ'?) ὅπως ἀχαρὶς χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ ποῦ τις ἄλκᾳ; Ag. 1545 ἀχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικράνει. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχάριτον — μωμένα. Pr. 635 σὸν ἔργον, ἴοι, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. 782 τοῦτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. 821 ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἦντιν' αἰτούμεσθα. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοίμ' αὐτῷ χάριν. || *veneratio, reverentia*. Sept. 703 χάρις δ' ἀπ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται, quod scholiasta explicat τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν ἐν χάριτος μοίρᾳ λαμβάνουσιν· ἢ μετὰ θάνατον ἴσως εὐκλείας τευζόμεθα. Ag. 371 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. 787 μὴ' ὑπεράρας μὴθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος || *donum, reverentiae signum*. 1387 Ἄιδου νεκρῶν σωτήρος εὐκαταῖαν χάριν. Ch. 180 ἔπεμψε καίτην, κοῦρμην χάριν πατρί. 517 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. || *gratiarum actio*. Ag. 729 χάριν τροφὰς γὰρ ἀμείβων. 821 τοῦτων θεοῖσι χρὴ πολὺννοστον χάριν τίνειν. || *praemium, pretium*. Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἀτιμος εἰργασταὶ πόνων. || *gratia, iunctunditas*. 417 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἐχθεταὶ χάρις ἀνδρῖ. 1043 ἀρχαιοπλοῦτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. || *rei gratiae sensus*. 421 πάρεισιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 484 γυναικὸς αἰχμὰ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν εὐναινεῖσαι. || *res grata*. 1058 ὡς οὐποτ' ἐλπίσσαι τήνδ' ἔξειν χάριν. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1303 ἄλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. Suppl. 960 εἰ δὲ τις μείζων χάρις, πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. || *benignitas*. Ag.

181 δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνόν ημένων. 1206 ἀλλ' ἦν παλαιστῆς κάρτ' ἔμοι πνέων χάριν. 581 χάρις τιμῆσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. Ch. 835 τοῖς τ' ἀνὺ πρόπρασσ' ἰών (sic Hermaninus pro ἀνυθεν προπράσων) χάριτας (sic Schuetzius pro χάριτος) ὀργὰς λυτράς (sic Blomfieldus pro λυτράς). Suppl. 990 εὐπρυμνή (ἐν πρύμνῃ Palkius) φρενὸς χάριν σέβασθε. Ch. 320 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γῶος εὐκλεῖς προσθοδόμοις Ἀτρεΐδαϊς.

χάριν adverbialiter gratia. Pers. 1046 ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἔμην χάριν. Eum. 939 δὲν δροπῆμυν δέ μὴ πνέει βλάβᾳ, τὰν ἐμάν χάριν λέγω. Ag. 24 τῆσδε συμφορὰς χάριν. 1670 ἴσθι μοι δῶσιν ἀποινα τῆσδε μωρίας χάριν, ubi χρόνῳ Wecklein. *Stud. Aesch.* p. 148. 266 γλώσσης χάριν. 537 δεσποίνης χάριν. Suppl. 261 φωτὸς ἱατροῦ χάριν. 445 κτησίου Διὸς χάριν.

χαριτογλωσσέω *gratiae captandae causa loquor*. Pr. 294 οὐδὲ μᾶτην χαριτογλωσσέειν ἐνι μοι, quod schol. expr. μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι σοι καὶ οὐκ ἔργοις. Plura de hoc verbo dixit Stephanus in *Thes.* vol. 8 p. 1345.

χάρμα *gaudium*, vocabulum poeticum. Ag. 266 πείσει δὲ χάρμα μείζον ἐλπίδος κλύειν. Eum. 983 χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν κοινοφιλεῖ διανοίᾳ. Pers. 1034 λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς.

Χάρων *Charon*, unus ex Actaeonis canibus fr. 239.

[χείλος *labrum*. Ag. 817 χείλος pro χειρὸς restituendum esse coniecit Casaubonus]

χείμα *hiems*. Pr. 454 οὔτε χείματος τέκμαρ οὐτ' ἀνθεμῶδους ἦρος. Ag. 5 τοὺς φέροντας χείμα καὶ θέρος βροτοῖς. || *tempestas, procella*. Ag. 199 πικρὸν χείματος ἄλλο μῆχαρ. 6:7 ἡ χείμα κοινὸν ἄχθος ἦρπασε στρατοῦ; 900 κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος.

χείμαζομαι *tempestate agitor*. Pr. 563 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαιλινόεν ἐν πετρίνοισιν χεῖμαζόμενον; 838 ἀρ' οὐ παλιμπλάγκτοις χεῖμαζοι δρόμοις.

χείλωμα *pabulatio, pabulum*. Fr. 270 ἐρωδῖος — ὄνθη σε πληῖει νηδὺς χειλώμασιν. Sic pro χιλώμασιν scriptum per diphthongum ut χείλος pro χιλός in libris antiquis et derivata omnia saepe per diphthongum scribuntur, de quo dixit Stephanus in *Thes.* vol. 8 p. 1500.

χειμάρινα *laena hiemis iniuriis arcens*. Fr. 353. Quam Homerus ἀλεξάνεμον dixit, ut monent Pollux 7, 61 et Hesychius. Sophocli tribuit grammaticus in *Bachmanni Anecd.* vol. 1 p. 415, 5.

χειμάρροος *cum procellae vi irruens*. Fr. 280 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον. V. *Thes.* vol. 8 p. 1378.

χειμῶν *hiems*. Improprie *tempestas, procella*. Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὤρσε. Ag. 563 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον. 969 θάλασσά μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνει μολόν. 634 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῶ στρατῶ ἔλθειν; 656 κεροτυπούμενα βία χειμῶνι τυφῶ σὺν Ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. || *tempestas, i. e. calamitas*. Pr. 643 καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι θεόσσυτον χειμῶνα. 1015 οἶός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. Ag. 649 λέγων χειμῶν' Ἀχαιοὶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. Ch. 1066 ὅδε τοι μελάθροισ τοῖς βασιλείοις τρίτος αὐ χειμῶν — ἐτελέσθη. Suppl. 167 175 χαλεποὺ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμῶν. Ch. 209 οἰοῖσιν ἐν χεῖμῳσι ναυτίλων δίκην στροβοῦμεθα.

χειμωνοτύπος *tempestate percellens, cum*

procellae vi concutiens. Suppl. 35 λαίλαπι χειμωνοτύπῳ.

χείρ. De accentu et declinatione v. locos grammaticorum in *Thes.* allatos vol. 8 p. 1384. Legitima declinatio est χειρὸς χειρὶ χείρα χεῖρε χερσὶν χεῖρες χερῶν χείρας. syllaba priore longa ubi altera brevis est, brevi vero ubi altera longa est, poetis tamen etiam χερὸς χειρὶ χέρα χερε χείρας et χερῶν dicentibus ubi metrum postulat. Contra quam regulam non raro peccavit librarii et fortasse scriptores ipsi, praesertim in genitivo pluralis, qui exceptis poetarum locis iis qui iambi mensuram postulant, nunc prope constanter χερῶν scribitur in poesi pariter ac prosa, licet ratio postulet ut eandem legem sequatur quam genitivus dualis, quem ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χερσὶν, raro χερσὶν esse verissime observavit Choeroboscus in *Theodos.* p. 346. Dativum plur. χερσί, non χερσί, esse recte monent grammatici veteres. Nam diphthongum trisyllaba tantum forma admittit, χείρεσιν ap. Hom. Il. 20, 468 ἥπτετο χείρεσι γούνων. et multo frequentius χείρεσσι apud epicos et lyricos, raro apud tragicos, ut χείρεσσι et χείρεσσιν apud Soph. in *melicis Ant.* 976 1297, nusquam apud Aeschylum.

χείρ *manus*. Pr. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ. Sept. 554 de minaci manus gesta χείρ δ' ὄρᾳ τὸ δράσιμον. Suppl. 604 de manu populi suffragia ferentis δήμου κρατοῦσα χείρ θ' ὅπῃ πληθύνεται. Pr. 178 ἠβῶσα χείρ. Ag. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπίς προσήει χείρὸς (χείλος Casaubonus) οὐ πληρουμένη. 1111 προτείνει δὲ χείρ' ἐκ χερὸς (sic ex arogr. pro χειρὸς) ὀρέγματα. Ch. 257 πόθεν ἔξεις ὁμοίας χερὸς εὐθινοῖν γέρας; Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χερὸς ἔθεν. Pr. 714 λαῖβας δὲ χερὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες. Ag. 116 φανέντες ἵκταρ μελάθρων χερὸς ἐκ δοριπάλτου, ubi schol. ἐκ δεξιᾶς, ὅ ἐστιν εὐσμβόλως. Sept. 513 διὰ χερὸς βέλος φλέγων. [Pers. 239 χερὸς cum metri vitio pro χερῶν.] Ag. 1405 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον. 1496 δολίῳ μῶρῳ δαμείς ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμῳ 1582 χερὸς (χειρὸς Triclinius recte) πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς. Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτοῦμενον χερὸς. 231 σῆς ἔργον χερὸς. 426 τὰ χερὸς ὀρέγματα. 948 ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως Διὸς κόρα. Eum. 280 βρίζει γὰρ αἶμα καὶ μαραίνειται χερὸς. [Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεί χεῖρ καὶ θιγῶν μόνον in versu interpolatoris versum qui exciderat supplentis. Aeschylus χερὸς κραταιᾶς εἰσαφάσματος μόνους vel simile quid scripserat.] Ag. 1423 χεῖρὶ νικήσαντα. Ch. 385 τλάμονι καὶ πανούργῳ χεῖρ. Eum. 446 οὐδ' ἔχει μῦθος πρὸς χεῖρὶ τήμῃ. Eum. 592 ἐφοιλλκῇ χεῖρὶ πρὸς δέριν τεμνῶν. Suppl. 312 καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χεῖρὶ φητῆι γόνον. 507 καὶ δὴ σφε λείπῳ χεῖρὶ καὶ λόγοις σέθεν, ubi suspectum est χεῖρ καὶ, in χείρῃ mutatum ab Valekenario. 1066 χεῖρὶ παιωνίᾳ κατασχεθῶν. Sept. 783 διδύμα κακ' ἐτέλεσεν πατροφόνῳ χεῖρ. Pers. 202 σὺν θυηπόλῳ χεῖρὶ βωμῶν προσέστην. Ag. 35 τῆδε βαστάσαι χεῖρ. 111 σὺν δορί καὶ χεῖρὶ πράκτωρ. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χεῖρ. 1357 οὐ καθέδουσι χεῖρ. Suppl. 958 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρὰ χεῖρ. [Sept. 623 χείρα δ' οὐ βραδύνεται.] Ag. 725 φαιδρωπὸς ποτὶ χείρα. 1110 προτείνει δὲ χείρ' ἐκ χερὸς (χειρὸς M) ὀρέγματα. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χείρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ, quem versum cum praecedente debemus scholiastae Eurip. *Alcest.* 768,

ubi similiter οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἀποιμύζων ἐμὴν δέσποιναν, de quo schol. σεσημειώται ὅτι καὶ Αἰσχύλος ὡς γινόμενον τοῦτο συνίστησιν ἐν ταῖς Χοηφόροις, et in alio scholio ἔθος γὰρ ἦν ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, δταν ἐκφορὰ νεκροῦ γίνηται. Ch. 141 αὐτῇ δ' ἔμοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν. 395 καὶ πότερ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Suppl. 756 οὐ μὴ — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται, ubi scholiasta monet χεῖρὶ τὸ ἐντελές, quod aut χεῖρε scribendum aut, quod probabilius, χεῖρα, quemadmodum in versu Choerph. modo allato οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' scholiasta Enripidis χεῖρ' recte pro χεῖρα accepit. Ag. 34 μολόντος εὐφιλῆ χεῖρα ἀνακτος. Eum. 237 οὐ προστῥάπτοιον οὐδ' ἀφοίβαντον χεῖρα. Fr. 13 ὑπόσκοπον χεῖρα.

Numero duali Pr. 917 τινάσσω τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος. Ag. 1559 περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει. Ch. 982 πέδας τὴν χεροῖν καὶ ποδοῖν ἐκνωρίδα. Sept. 473 οὐ κόμπων ἐν χεροῖν ἔχων. 855 πόμπμων χεροῖν πύτυλον. Pers. 194 χεροῖν ἐντὶ διφρου διασπαράσσει. 201 χεροῖν καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς. Ch. 160 τὰ τ' ἐν χεροῖν παλίντονα — βελὴ πῖπᾶλλον Ἀρης. 362 μόριμον λάχος περαινῶν χεροῖν πεισιβρότην τὴν βάκτρῳ. Sic correxi pro πῖμπλάντων, quod ex glossamata πῖμπλάντων ortum. 1055 ποταίνιον γὰρ αἶμά σοι χεροῖν ἔτι. Fr. 340 καταστάδας χεροῖν.

Numero plurali Ch. 378 τῶν δὲ κρατούντων χεῖρες οὐχ οἶσαι. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν (sic recte M, non χεροῖν, quod in ed. mea est) ὠπλισμένη. Suppl. 193 ἰκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐνύμων. Pr. 1005 γυναικομίμοις ὑπτάσασιν χερῶν. Sept. 700 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 805 ἄνδρες τεθνήσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν (sic Brunekius pro χερὸς) αὐτοῖς πρόπει; 459 ἐκ χερῶν πέτροισιν ἡράσσοντο. 1060 ἀκμὴ χερῶν, Ag. 424 παραλλάσσας διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. 776 σὺν πίνῳ χερῶν. 1594 χερῶν ἄκρους κτένας. Ch. 437 ἕκατι δ' ἀμὰν χερῶν. Eum. 102 κατασφαγείσης γρόν χερῶν μητροκτόνῳ. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν, ubi Scaliger χερῶν, quod legisse scholiastam non sequitur ex verbis eius ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεαστὴ πρόσφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ, quum Hesy chius quoque ὑπόδικος per χρεώστης explicet. 779 776 καὶ χερῶν εἴλωθέ μου. Pr. 55 λαβὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ραίστηρ θέινε. Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. 50 μνημεῖα θ' αὐτῶν — χερσὶν ἔστεφον. [811 ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντο.] 933 ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνους χερσὶν ὁμοσπόροις. Pers. 537 ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκμεναι. Eum. 37 τρέχῳ δὲ χερσὶν. Suppl. 607 χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριζεν αἰθέρ. 621 χερσὶν Ἀργεῖος λείως ἔκρανε. Fr. 55 ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων. Hesy chius ἀμφιδέξιοις χερσὶ: ταῖς τῶν τοξοτέρων διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ (fr. 237). Sept. 680 ἄνδρας Ἀργεῖοισι Καμβέιους ἄλις ἐς χεῖρας ἔλθειν. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες. Eum. 42 αἵματι στάζοντα χεῖρας. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντα. 317 χεῖρας φωνίας ἐπικρύπτει. Pers. 563 ἦδ' ἰαδῶν χέρες. Sic correxi pro διὰ δ' ἰαδῶν χέρας. Ag. 210 μαινῶν παρθενοσφάγοισιν βριθοῖς πατρύους χέρας. Eum. 350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας.

χείριος *subactus, cedens*. Suppl. 507 καὶ δὴ σφε λείτῳ χεῖρᾱ λόγους σέθεν. Sic Valcke-

narius in schedis mss. pro χεῖρὶ καὶ λόγοις σέθεν.

χειρότονος *manus protendens, sive passive manu protenta factus*. Sept. 172 κλύετε πανδίκους χειροτόνους λιτάς. Schol. κλύετε ἡμῶν δικαίας εἰς οὐρανὸν ἀνασχουσὶν τὰς χεῖρας. Similiter Vergilius Aen. 10, 667 *et duplices cum voce manus ad sidera tendit*.

χειρόδομαι (forma media) *subigo, domo*. Ch. 694 τόποις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη φιλῶν ἀποψιλοῖς με. || Passive *subigor, domor*. Pr. 353 πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα θεόρον. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἀγεσθαι.

χειρῶμα *quod subditum est, res subacta*. Ag. 1326 δοῦλης θαναούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. || Mire dictum de eo quod manu offertur Sept. 1022 καὶ μὴθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα, quod scholiasta recentior explicat τὰ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα.

χειρωναξία *manuum operatio, ministerium*. Pr. 45 ὡ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. Ch. 761 διπλὰς δὲ τάδε χειρωναξίας ἔχουσα. Substantivum ab Aeschylō, ut videtur, formatum, de quo Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 72, 14 χειρωναξία: πολὺ μὲν τὸ χειρωναξ, τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κὰν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν. χελιδονίζω *barbaram vocem emitto*. Schol. Arist. Av. 1679 καὶ Αἰσχύλος (fr. 408) τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί.

χελιδὼν *hirundo*. Ag. 1050 εἶπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Fr. 48 πεδοίκου χελιδόνος. Per συνοίκου explicat Hesy chius.

χέλυς *testudo, lyra*. Fr. 320 σοφιστῆς καλὰ (κάρτα Butlerus) παραπαίων χέλυς.

χερμάς *lapis manum implens, manu iactus*. Sept. 300 τοῖ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκρίδεσαν.

χερνήτης *qui manibus victum quaerit, homo de plebe, egenus*. Pr. 893 μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων δντα χερνήταν ἐραστεῖσαι γάμων. V. Thea. vol. 8 p. 1450.

χέρνιψ *malluviae*. Frequens ap. tragicos vocabulum, de aqua lustrali dictum: v. Thea. vol. 8 p. 1453. Eum. 656 ποῖα δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Ch. 129 χέουσα τάδε χέρνιβας φθιτοῖς. Ag. 1037 ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίως δόμοις κοινῶν εἶναι χερνίβων. De accentu mirum est quod tradit Athenaeus 9 p. 408 παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παρεξυτόνως ἀνέγνωσται χερνίβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (929) "εἰς χερνίβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος", ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰεῖν "αὐτοὺ τὴν χερνίβα παύσεις." Quem accentum falsum esse pluribus docet Athenaeus, collatis aliis nominibus in ψ exeuntibus. Ex Athenaeo excerpta sunt quae in scholio cod. Ven. Arist. Pac. 956 leguntur. Falsum accentum sequitur schol. Eur. Alc. 99 χερνίβ': παρεξυτόνους τὴν πηγάϊαν χερνίβα.

χερομύσης *manus polluens*. Ch. 72 τὸν χερομύσῃ φόνον καθαίροντες. Sic Pauwius pro χαιρομύσῃ. Aeschylum imitari videtur Constantinus Manass. Chron. 5151 χαιρομύσῃ λήσταρχον κακεργάτην, qui non liquet utrum ipse quoque χερομύσῃ scripserit an vitiosa scriptura deceptus χαιρομύσῃ posuerit, pariterque 6083. ἄνδρες τινὲς χαιρομύσεις φωνίας ἐμπεσόντες, ubi libri χερομύσεις et χαιρομύσεις.

χερσαῖος *terrestris*. Sept. 64 βοᾷ γὰρ κύμα χερσαῖον στρατοῦ. Fr. 403 νοτίς προασυρί-

Ζουσα χερσαία τροχή: de quo loco v. s. v. προσ-
αυρίζω.

χέρσος *terra continens*. Sept. 860 πάνδοκον
εἰς ἀφανή τε χέρσον. Pers. 707 πολλά μὲν γὰρ
ἐκ θαλάσσης, πολλά δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται
θνητοῖς. 871 λίμνας τ' ἔκτοθεν αἱ κατὰ χέρσον
ἐληλάμεναι περὶ πύργον τοῦδ' ἀνακτος αἶον. 976
τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ag. 558 τὰ δ' αὐτε
χέρσῳ καὶ προσῆν πλεον στύγας. Eum. 240
ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Suppl. 32
πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θείναι. 178
τάπιδ' ἑρσοῦ. || χέρσα *loca inculta*. Anecl. Bekk.
p. 116, 7 χέρσα: τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος
Προμηθεὶ (fr. 206).

χεῦμα *flumen*. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦ-
μα. Suppl. 1020 οἱ χεῦμ' Ἑρασίνου περιναίνονται.
1029 (ποταμοὶ) λιπαροὶς χεῦμασι γαίας τόδε μει-
λίσσοντες οὐδας. Fr. 192 ἐρυθρὰς ἱερὸν χεῦμα
θαλάσσης. 274 σταθεροῦ χεῦματος.

χέω *fundo, effundo*. Ch. 87 τύμβῳ χέουσα
τάσδε κηδείους χράς. 92 χέουσα τόνδε πέλανον
ἐν τύμβῳ πατρός. 109 φθέγγου χέουσα σεμνά
τοῖσιν εὐφροσιν. 129 χέουσα τάσδε χέρνιβας
φθοῖτοῖς. Ib. 449 de lacrimis effundendis ἐτοιμώ-
τερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη, χέουσα πολὺδα-
κρυν γόνον κεκρυμμένον, ubi χέουσα ab Dobraeo
Adv. 2 p. 27, κεκρυμμένον ab me restitutum.
In M χαίρουσα, sed ab alia manu in rasura
scripto, et κεκρυμμένα. Suppl. 1028 ποταμούς δ',
οἱ διὰ χώρας θελεμόν πῶμα χέουσιν. || Improprie
demitto. Ag. 239 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα.
Forma media Pers. 220 δεύτερον δὲ χρὴ χράς γῆ
τε καὶ φθοῖτος χέασθαι. Passivum Ch. 156 κεχυ-
μένον χόαν. Participii forma epica 401 φονίας
σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. Eum. 263 αἶμα, τὸ
διερὸν πέδῳ χύμενον (sic Porsonus pro κεχυμέ-
νον) οἰσεται. || *vocem emitto*. Sept. 73 πόλιν —
Ἑλλάδος φθόγγον χέουσιν. Suppl. 631 κλύοιτ'
εὐκταῖα γένει χέουσας. Fr. 34 εὐοδῖαν μὲν πρῶ-
τον ἀπὸ στόματος χέομεν.

χληή *unguis*. Pers. 208 κίρκον — χληαῖς
κάρτα τίλλοντα.

χθόνιος *(terrestris)*. Sept. 736 χθονία κόνις
ex glossemate illatum pro γαῖα, quod ex glossa
Hesychii restitutum. || *subterraneus*. Pr. 994
βροντήμασι χθονίους κυκτὰ πάντα. Similiter
Arist. Av. 1745 χθονίας βροντάς et Eurip. Hipp.
1201 ἡχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Δίος, βαρὺν βρό-
μον μεθήκε. || *infernus*. Sept. 522 τοῦ χθο-
νίου δέμας δαίμονος. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες
ἀγνοῖ, Γῆ τε καὶ Ἑρμῇ βασιλεῦ τ' ἐνέρων. 640
Γὰ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες. Ag. 89 πάν-
των δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων.
Ch. 358 πρόπολος τῶν μείστων χθονίων
ἐκεῖ τυράννων. 399 κλῶτε δὲ Γὰ (τὰ Μ) χθονίῳ
τε τιμαί: de quo loco dixi s. v. τιμή. 476 μά-
καρες χθόνιοι. Suppl. 26 ὑπατοὶ τε θεοὶ καὶ βα-
ρύτεροι χθόνιοι. Ch. 1 124 Ἑρμῇ χθόνιε. 727
χθόνιον δ' Ἑρμῇ καὶ τὸν νύχτιον, ubi Herman-
nus νύχτιον θ' Ἑρμῇ, deleto χθόνιον.

Χθόνιος *Chthonios*. Schol. Eur. Phoen. 942
οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς
Κάδμον μάχῃ) ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησὶν. ἦσαν
Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχτιν.
χθονοτρεφής *terra nutritus*. Ag. 1407 κα-
κὸν — χθονοτρεφὲς ἔδανον ἢ ποτόν.

χθών *terra*. Dicitur vel de solo terrestri, vel
de terra universa, vel, quod frequentissimum est,
de una aliqua terra s regione. Pr. 1 χθονὸς μὲν
ἐς τηλοῦρόν ἤκομεν πέδον. 139 τοῦ περὶ πα-

σάν θ' εἰλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖ-
δες πατρός Ὠκεανοῦ. 282 ὀκρίεσση χθονὶ τῇδε
πελῶ. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὡμοῖον
ἐρεῖδων. 500 ἔνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀν-
θρώποισιν ὠφελήματα. 582 πυρὶ με φλέξον ἢ
χθονὶ κάλυπον. 713 οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλὰ —
ἐκπερᾶν χθόνα. 813 τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτῃ χθο-
νός. 852 ὄσσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
1046 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ρίζαις πνεύ-
μα κραδαῖνοι. 1081 χθῶν σεσάλευται. Sept. 109
θεοὶ πολίοχοι χθονός. 477 θανὼν τροφεία πλη-
ρῶσει χθονί. 587 τήνδε πινῶν χθόνα, μάντις
κεκευθὺς πολεμαῖς ὑπὸ χθονός, ubi Ritsche-
lius coniecit τόνδε πινῶν γῆν. 634 πύργους
ἐπεμβὰς κάπικηρυχθεὶς χθονί. 668 ἐν πατρίᾳς
μὴν χθονὸς κακοῦχία. 731 χθόνα ναίειν διαπή-
λας, ὁπόσων καὶ φθιμένοισιν κατέχειν. [818
ἔξουσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός, ubi Bran-
ckius χθόνα.] 996 (κακὰ) δώμασι καὶ χθονί. 1002
ποῦ σφε θήσομεν χθονός; 1007 ἐπ' εὐνοίᾳ χθο-
νός. 1015 ἀναστατήρα Καδμείων χθονός. Pers.
61 πᾶσα χθῶν Ἀσιήτης (scriptis Ἀσιάτις). 74
ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. 214
τῇσδε κοιρανεὶ χθονός. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας
φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός; 238 θησαυροὺς χθονός.
310 κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα. 364 εὐτ' ἀν φλέ-
γων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 482 ἐν τε Βοιω-
τῶν χθονὶ διώλλυτο. 485 ἐς τε Φωκείων χθόνα.
512 φιλάττην ἦβρον χθονός. 689 οἱ κατὰ χθονός
θεοὶ. 806 φίλον πᾶσιν Βοιωτῶν χθονί. 929
Ἀσία δὲ χθῶν — ἐπὶ γόνυ κέλκται. Ag. 202
χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας. 503 ἰὼ πατρώον
οὐδας Ἀργείας χθονός. 506 τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
508 νῦν χαίρει μὲν χθῶν, χαίρει δ' ἡλίου φάος.
528 σπέρμα πάσης ἑξαπόλλυται χθονός. 576 ὑπὲρ
θαλάσσης καὶ χθονὸς ποταμῆνοις. 633 πλὴν τοῦ
τρέφοντος Ἥλιου χθονός φύσιν. 666 ἑξοκεῖται
πρὸς κραταίειων χθόνα. 872 τὴν κάτω γὰρ οὐ
λέγω χθονός. 1386 τοῦ κατὰ χθονός Ἀἰδοῦ νε-
κρῶν σωτήρος. Ch. 96 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ
χθονός τροφοῦ. 356 κατὰ χθονός ἐμπρέπων. 485
ἄπιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. 722 ὡ πό-
τνια χθῶν καὶ πότνι' ἀκτὴ χώματος. 833 τοῖς
θ' ὑπὸ χθονός φίλοισιν. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν
χθονός. Eum. 13 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμε-
ρωμένην. 72 κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν
θ' ὑπὸ χθονός. [76 τὴν πλανοστιβῆ χθόνα] 115
ὡ κατὰ χθονός θεαί. 249 χθονός γὰρ πᾶς πε-
ποιμανταὶ τόπος. 274 ἔνερθε χθονός. 395 ὑπὸ
χθόνα τάειν ἔχουσα. 406 ὀρώσα τήνδ' ὀμιλίαν
χθονός. 711 βαρεῖαν τήνδ' ὀμιλίαν χθονός. 783
813 ἰὼν ἰὼν ἀντιπενθῇ μεθείσα καρδίας | σταλάξῃ
χθονὶ φθοράν. Sic Heimsoethius pro χθονιαφό-
ρον. Eum. 805 ἔδρας τε καὶ κευθόμενας ἐνδίκου
χθονός. 830 γλώσσης ματαίας μὴ κβάλης ἐπὶ
χθόνα καρπόν. 825 μὴδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαί
βροτῶν στήσῃτε δύσκηλον χθόνα. 851 ἐς ἀλλό-
φυλον ἐλθοῦσαι χθόνα. 890 τῇσδε γαμόρῳ χθο-
νός. 901 τοιγάρ κατὰ χθόν' οὐθ' ἐπικτήσῃ φι-
λους. 902 τί οὖν μ' ἀνωγας τῇδ' ἐφουμήσῃαι
χθονί; 906 κἀνέμων ἀήματα εὐήλους πνέοντ'
ἐπιστείχειν χθόνα. 1023 ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω
χθονός τόπους. 1025 ὅμα γὰρ πάσης χθονός
Θηοῦδος ἐξίκοιτ' ἀν. 1030 ἦδ' ὀμιλία χθονός.
Suppl. 5 Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα. 219 εὐ τε
δεῖξασθω χθονί. 243 Ἑλλάς χθῶν. 253 γένος
Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα. 256 ὀρίζο-
μαι δὲ τήνδε Περραιβῶν χθόνα. 263 χθόνα τήνδ'
ἐκκαθαίρει κνωδάων βροτοφθόρων. 269 Ἀργεῖα

χθονί. 285 χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγεῖτονου-
μένας. 292 τῆδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί. 324 δοκεῖτε
δὴ μοι τῆσδε κοινυνεῖν χθονός. 372 κρατύνει
βωμόν ἐστίαν χθονός. 425 πᾶν κράτος ἔχων
χθονός. 553 βαθύπλουτον χθόνα. 583 πᾶσα βοᾷ
χθών. 722 αὐτὴ δ' ἡγεμὺν ὑπὸ χθόνα — ἐρέσ-
σεται. 768 μολόντες ἀλίμενον χθόνα. 778 ποί-
φύγωμεν Ἀπίας χθονός; 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν
τῆνδ' ἀτιμάζεις χθόνα. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἄγνός
οὐρανός τρῶσαι χθόνα. 155 Σίπυλον, Ἰδαίαν ἀνά
χθόνα. 191 διδυμον χθονός Εὐρώπης μέγαν ἦδ'
Ἀσίας τέρμους. 196 ὑπόσκιον θῆγχι χθόνα. 256
δοτὶς ῥῶπον ἐξάγει χθονός. || *Tellus*. Fr. 205
Τιτάνος, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονός τέκνα. Eum.
6 Τιτανίς ἄλλη παῖς Χθονός.

χιλιάρχος *mille militum dux*. Pers. 304 ὁ
χιλιάρχος Δαδάκης.

χιλιάς *numerus mille continens, mille*. Pers.
341 Ξέρῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιάς μὲν ἦν ὧν
ἦγε πλήθος.

χιλιοναύτης *mille navibus constans*. Ag. 45
στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. χιλιοναύταν M,
sed superscripta littera η.

[χίλωμα *rabulum*. V. χείλωμα.]

χίμαιρα *capra*. Ag. 232 δίκαν χιμαίρας.

χιονόβοσκος *a nivibus nutritus*. Suppl. 559
λειμῶνα χιονόβοσκον, ubi schol. φασὶ γὰρ λυο-
μένους χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς πληροῦσθαι αὐτόν.
Nili autem aquae hoc modo nuctae quum terram
fecundant, terra ipsa, etsi non directe, χιονόβο-
σκος dici potuit, quod in χληδόβοσκος mutavit
Oberdickius.

Χίος *Chius*, insula maris Aegaei. Pers. 884
Χίος ἠδὲ Πάρος.

χιτών *tunica*. Suppl. 903 λακίς χιτώνος ἔρ-
γον οὐ κατοικτιεῖ. Fr. 353 Λιβυρικής μίμημα
μανδύης χιτών. De variis χιτῶνων speciebus v.
Thes. vol. 8 p. 1510.

χιτών *nix*. Ag. 564 χειμῶνα —, οἷον παρεῖχ'
ἄφερτον Ἰδαία χιών. Suppl. 793 αἰθέρος θρόνος,
πρὸς δν κύφειλλ' ὕδρηλ'α γίνεταί χιών. Fr. 304,
5 τῇκει πετραίαν χιόνα.

χλαῖνα *laena*. Est proprie vestis duplicata
quae τῷ χιτῶνι superinduitur: improprie *hinc*
lucrum. Ag. 872 πολλὴν ἄνωθεν — χθονός τρι-
μοῖρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβῶν, ubi de terra di-
ctum est corpori sepulto ingesta.

χληδός. Fr. 14 καὶ παλὰ κάγκυλητὰ καὶ
χληδὸν βαλῶν. Non liquet quid χληδὸν dixerit
Aeschylus, cuius verba ex descriptione pugnae
sumta esse videbantur Welckero in libro de Ae-
schyli Trilogia p. 377. χληδὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν
ὀδὸν dixit Demosthenes p. 1278 et 1279. de hu-
mo fossitia in viam aggesta. De purgamentis s.
rumentis dici annotantur grammatici in Thes. in-
dicati vol. 8 p. 1526. Sic Harpocration, χληδός:
— πᾶν πλήθος χληδός λέγεται, καὶ ἐστὶν οἷον
σωρός τις, μάλιστα δὲ τὸ τῶν ἀποκαθαράματων
τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόσ-
χωσις, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάρρων, ὃ καὶ
χέραςος καλεῖται. Pauca hodie supersunt huius
vocabuli exempla, quo multos usos esse ait Har-
pocration.

χλιδανός *mollis, delicatus*. Pers. 544 χλιδα
νῆς ἥβης τέρψιν.

χλιδᾶν *luxurio, superbio*. Fr. 971 χλιδᾶν
ἐοικας τοῖς παρούσι πράγμασι. 972 χλιδᾶ; χλι-
δῶντας ὠδε τοὺς ἐμούς ἐγὼ ἐχθροῦς ἴδοιμι. Fr.
322 χλιδῶν τε πλόκαμος.

χλιδὴ *luxuria, molliities*. Fr. 466 ἄγαλμα τῆς

ὑπερπλοῦτος χλιδῆς. Pers. 608 ἄνευ τ' ὀχημά-
των χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. || *deliciae*. Ag. 1447
ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψήνημα τῆς ἐμῆς
χλιδῆς. || *veneres*. Suppl. 1003 παρθένων χλιδαῖ-
σιν εὐμόρφοις ἐπὶ πᾶς τις παρελθὼν ὁμοιότητος
θελκτῆριον τόξουμ' ἔπεμψεν || *superbia*. Tr. 436
μὴ τοι χλιδῇ δοκεῖτε μολοῖ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με.
Suppl. 833 βλοσυρόφρονα (βλοσυρόφρονι Herman-
nus) χλιδᾷ.

χλιῶ (ῖ) *luxurio*. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πό-
νοισι χλιούσιν μέγα. Suppl. 236 στόλον πέπλοισι
βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν χλιόντα. Nulla prae-
ter haec duo Aeschyli exempla huius verbi allata
sunt.

χλοῦνης. Hoc vocabulum *aprum* significat
apud Homerum, *locustam* apud Aeschylum, cu-
ius versum servavit scholiasta codicis Veneti B
Homeri Il. 9, 539. in scholio a manu tertia scri-
pto χλοῦνην οἱ μὲν ἀφριστῆν· χλοῦδειν γὰρ τὸ
ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον· ἄλλοι δὲ κακοῦρ-
γον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἱαμβοποιῶν τινὰ φά-
ναι "ἀνὴρ ὁδ' ἐσπέρης καθεῖδοντα | ἀπουν ἐδῆσε
χλοῦνην" (χλοῦνην ἀπ' ὧν ἔδουσε Meinekius ad
Hippocractis fragm. p. 121.) Ξενοφῶντα (noimen
corruptum) δὲ γένος τι ἰνῶν (scribendum γένος
τι ἀκριδῶν) φάναι τὸν χλοῦνην εἶναι, καθάπερ
καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς (fr. 63) "μακρο-
σκελὴς μὲν ἀρα μὴ χλοῦνης (sic codex, non ἀρα
μαχλοῦνης ut Villosion.) τις ἦ" (ἡ cum iota sub-
scripto Villosionus, ἦν Hermannus). Eustathius
p. 772, 53. ὅτι δὲ καὶ ἑκτομίαν ὁ χλοῦνης δηλοῖ.
οὐ μόνον Αἰσχύλος διδῶσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰ-
λιανός μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνοίας χλοῦνην
λέγων τὸν ἀπόκοπον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ
τὸν γεωγράφον χλοῦνην σὺν τὸν τομίαν λέγει.
"Eam interpretationem prorsus reiectam narrat
ab Aristophane grammatico. Vide Nauck. Ari-
stoph. Byz. fragm. p. 118, 120. In Opusc. 5.
p. 13. dixi Aeschylum fortasse scripsisse ΑΓΓ.
μακροσκελὴς μὲν. ΑΥΚ. ἀρα μὴ χλοῦνης τις ἦν;
ut χλοῦνης *locustam* significaret. Nam ad Theo-
criti versum 10, 18 "μάντις τοῖν νύκτα χροῖ-
ζεται ἡ καλαμαῖα," schol. haec annotavit: ἴσως
οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων καὶ
διεφθηνικῶν τούτῳ φησιν. ἡ τὴν ἐπιπλαβὲς καὶ
χαλεπὸν ὀρώσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνή-
ματι Λυκούργου Αἰσχύλου τὴν ἀκριδα φησὶ ταύ-
την, εἰ προσβλέπει τινὶ τῶν ζῴων, ἐκείνῳ κα-
κὸν γίνεσθαι. ἐστὶ δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκης τοὺς
πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς
κινουσα. et paucis interiectis, ipsa illa vox μα-
κροσκελὴς, sed perperam μακρόσκελος scripta,
de ista bestiola dicta est: ἡ ἡ σὴ ἐρυμμένη ἡ
ἐοικυία τῇ καλαμαῖᾳ ὀνομαζομένη, τῇ πρὸς μαν-
τείας ἐπιτηδεῖα, περιβαλεῖται τὸν χρωτὰ σου
κατὰ τὴν νύκτα· τούτῃστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ
καὶ μακροσκελὴς συγκοιμηθῆσεται σοι. Potuit
Aristarchus illud ὑπόμνημα Λυκούργου universam
tetralogiam complecti, neque, ut in solo Lycurgo
constitit, non potuit etiam eorum aliquid ex-
plicari, quae in praeceps legerentur tragoeidiis.
Itaque quae disseruit Aristarchus ad illum ipsum
Edonorum versum pertinere, in iis autem quae
ex libro aliquo Xenophonis (fortasse ex Sillis
Xenophonis) scholiasta Homeri affert, scribendum
esse γένος τι ἀκριδῶν suspicatus sum." HER-
MANN. p. 326.

χλοῦνις *viridis seges*. Eum. 188 σπέρματός
τ' ἀποφθορᾷ (sic Erfurdtius pro ἀποφθοραῖ) παῖ-
δων κακοῦται χλοῦνις. Vocabulum χλοῦνις, alibi

non lectum, cum βοῦνις inter nomina in vñc terminata memorat Arcadius p. 32, 18. Cum χλοῦνης, ea qua Aristoteles, ut modo diximus, significatione accepto, confudit scholiasta, qui anno-

stavit, χλοῦνις (sic Robortellus: χλουν, i. e. χλοῦνης M) ἡ ἀκαμία ἀποκοπή, παρὰ τὴν χλόην ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σὺς. κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνοῦ-
χίζονται, διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην.

χλωρός *pallidus*. Suppl. 566 χλωρῷ δέματι θυμὸν πάλλοντο. Prima vocabuli significatio est *viridis, virens*, quo sensu Hermannus Suppl. 63, ubi in M legitur de lusciniā ἄτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἔγρομένα πενθεῖ νέον οἰκτον ἠθέων, conceit ἄτ' ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἔγρομένα —, non satis probabiliter, quum verba proxima potius requirant quod ego conceit ἀπὸ χώρων ποθέων εἰρηγόμενα. || De homine vivente et vigente dictum annotavit Hesychius χλωρὸν τε καὶ βλέποντα: ἄντι τοῦ ζῶντα, quod Ag. 677 restitutum est, ubi in M ex glossemate legitur καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα.

χρόη *axis extremitas*. Sept. 154 ἔλακον ἀξῶνων βριθομένων χρόαι, ubi in M χρόαι duplici accentu. Rectum accentum testatur Herodianus apud Arcadium p. 108, 13 et apud schol. Soph. El. 711. De significatione schol. ad locum Aeschylī, χρόαι δὲ τὰ ἀκραξόνια, περὶ δ' αἱ χοινικίδες οἱ παραξόνιται λεγόμενοι. Significat igitur eam axis partem quae modiolō sive foramini rotulae inseritur: v. Thes. vol. 8 p. 1540. Improprie Sept. 371 σποῦδῃ διώκων πομπίμους χρόας ποδῶν, ubi scholiasta μεταφορικῶς εἶπε τὰ ἀκρα τῶν ποδῶν, et alius, τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν παραβόλως χρόας εἶπεν· τοῦ μέντοι ἀξῶνος τὸ ἀκρον τὸ ἐντιθέμενον τῇ χοινικίδι χρόη καλεῖται.

χοή *libatio*. Numero plurali Pers. 219 δευτέρων δὲ χρῆ χοάς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χεῖσθαι 609 πρεμενέας χοάς φέρουσα. 619 χοαῖσι ταιοδὲ νερετέρων ὕμνων ἐπευφημεῖτε. 624 πέμπε χοάς θαλάμους ὑπὸ γῆς. 685 χοάς δὲ πρεμυενεῖς ἐδεῖσθην. Ch. 15 ἡ πατρὶ τῶμῳ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῃ χοάς φερούσας; 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν (sic Cassaubonius pro χοάς) προπομπός. 87 τύμῳ χέουσα τάσδε κηδεῖους χοάς. 148 τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. 156 κεχυμένων χοᾶν. 163 ἔχει μὲν ἡδὴ γαπότους χοάς πατῆρ. 486 κάγῳ χοάς σοι τῆς ἡμῆς παγκληρίας οἶσω πατρώων ἐκ δόμων γαμηλῶς. 515 πόθεν χοάς ἐπεμψεν; 525 χοάς ἐπεμψε τάσδε. 538 πέμπε δ' ἐπειτα τάσδε κηδεῖους χοάς. Eum. 107 ἡ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἑμῶν ἐλείξατε, χοάς τ' ἀοίους.

Χοηφόροι inscripta Aeschylī tragoedia.

χοιράς *scorpus*. Dicitur proprie de saxia sub undis latentibus: v. Thes. vol. 8 p. 1553. Pers. 421 ἀτκαὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθουσιν. Eum. 9 λιπῶν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα. Sic Δήλιοι χοιράδες apud Euripidem Tr. 89.

χοιρόκτονος *a porcis maculatis proveniens*. Eum. 233 καθ' ἱμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις. Pr. 340 παλαγμοῖς (σταλαγμοῖς Pauwius) αἵματος χοιροκτόνου.

χοῖρος *porcus*. Fr. 321 ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθελούμενον τόνδ' ἐν βοθούντι κριβάνῳ θήσω. Ib. καλῶς ἠφευμένους ὁ χοῖρος. Ib. θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὕος.

χολή *bilis*. Pr. 495 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Ch. 184 κάμοι προσέστη καρδίας

(καρδίαν Heimsoethius) κλυδώνιον χολῆς. || ira. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι.

χόλος *ira* (ratione habita bilis quae irascenti movetur). Pr. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. [Ib. 313 χόλον vitiose pro δχλον, quod v.] 370 τοιόνδε τυφῶς ἔξαναζέσει χόλον. 376 ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφῆσῃ χόλου.

χορεύομαι *salto*. Ag. 31 αὐτὸς τ' ἔγωγε προΐμιον χορεύσομαι. Significat se ipsum publicae ovationis initium facturum esse, ut interpretatur Schnetzius.

χορός *chorus*. Ag. 1186 de Furiis τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐποτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογτος. 23 ἡμερήσιον φάος πιπασκῶν καὶ χορῶν κατάστασιν. Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἀψωμεν Fr. 175 δέσποινα πενήτηκοντα Νηρηῶν χοροῦ, ubi χορὸν scriptum est apud schol. Arist. Ach. 883, quod correxit Valckenarius. In cod. Rav. κορὸν ex versu Aristophanis est illatum.

χραίνω *conspergo*. Sept. 61 πεδία δ' ἄρηγ στής ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. Fr. 340 πρὶν ἂν παλαγμοῖς (σταλαγμοῖς Pauwius) αἵματος χοιροκτόνου αὐτὸς σε χράνῃ Ζεὺς. || *inquino, polluo*. Eum. 170 μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. Suppl. 266 παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν χρανθεῖσα — γαῖα.

χράσμαι *utor*. Pr. 322 ἐμοὶ γε χρώμενος διδασκάλῳ. Ag. 963 ἐκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. Eum. 655 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημοῖς; De participio κεχρημένοι Pers. 828 non ad hoc verbum, sed ad χρῆζω referendo dicitur s. v. χρῆζω.

χράω *vaticinor*. Ag. 1083 χρῆσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. Ch. 1030 τὸν πυθόμεντι Λοξίαν, χρῆσαντ' ἐμοὶ, πρᾶξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι. Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν ἔεον μητροκτονεῖν. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. 798 αὐτὸς θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν.

χρεία *indigentia, inopia*. Pr. 481 φαρμάκων χρεία κατεσκελλόντο. || *necessitas, desiderium rei necessariae*. Sept. 286 πρὶν ἀγγέλους σπερχόνους τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἰκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὑπο. Sept. 506 ἐν χρείᾳ τύχης. Pers. 143 χρεία δὲ προσήκει. Pr. 169 ἡ μὴν ἐτ' ἐμοῦ — χρείαν ἔξει μακάρων πρῦτανες. || *desiderium, petilio*. Pr. 700 τὴν πρὶν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Ch. 481 κάγῳ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔγω.

χρεῖος *indigus, egens*. Suppl. 202 χρεῖος εἰ ἔξην φυγὰς, quod schol. explicat ἐπικουρίας χρήζεις. || *utilis*. [Suppl. 194 τὰ χρεῖ' ἐπὶ vitiose pro Ζαχρεῖ' ἔπη: v. Ζαχρεῖος.]

χρέος *necessitas, negotium*. De munere s. officio Sept. 20 ὅπως γένοιθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. Pers. 777 ἔνν ἀνδράσιν φιλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος. Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; *quid rei est?* ut Eurip. Heracl. 96 et Apoll. Rh. 3, 12. Frequentius τὴν χρήμα; Suppl. 375 de Iove μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνει. De desiderio explendo Suppl. 472 εἰ μὲν γὰρ ὁμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος. || *debitum*: per ὄφλημα exp. ab Hesychio. De culpa luenda Ag. 452 δημοκράντου δ' ἀρὰς τίνει χρέος.

χρεῶν nomen indeclinabile (τὸ χρεῶν, τοῦ χρεῶν, τῷ χρεῶν), rarum in poesi antiquissima, alienum ab Homero, de quo dixi in Thes. vol. 8

p. 1640. simile Ionico feminino ἡ χρεώ, quo iam Homerus usus est. Attici vero saepe illo usi sunt vel cum articulo τὸ χρεών vel sine articulo pro χρή (*oportet*) posito, praesertim a poetis sceniciis, ubi metrum formam postularet dissyllabam: cuiusmodi exempla plurima reperiuntur in sexto pede trimetrorum. τὸ χρεών *id quod oportet*. Ch. 930 τὸ μὴ χρεών πάθε. Pr. 772 τῶν σὺν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. 970 οὕτως ὕβριζεν τοὺς ὕβριζοντας χρεών. 996 πρὸς οὐ χρεών (i. e. fato constitutum est) νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Pers. 153 καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεών αὐτὴν πάντας μῦθοις προσαυδάν. Ag. 922 θεοὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. Suppl. 502 ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεών. 980 Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρεών.

χρή (cum optativo χρεῖν, coniunctivo χρή et imperfecto ἐχρήν vel χρήν, prout metro commodum est. Contra grammaticos, qui χρή et δεῖ pro adverbiiis habuerant, disputat Apollon. in Bekk. Anecd. p. 538—542) *oportet*. Pr. 3 σοὶ δὲ χρή μέλειν ἐπιστολάς. 103 τὴν πεπρωμένην δὲ χρή αἶσαν φέρειν ὡς ῥάστα, γιγνώσκονθ' ὅτι—. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν χρεῖν, δόλω δὲ τοὺς ὑπεροχόντας κρατεῖν. 295 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. 485 κάκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἂ χρή ὕπαρ γενέσθαι. 630 ἐπεὶ προθυμῇ, χρή λέγειν. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὕμιν ἀπιστήσοι με χρή. 659 ὅς μοι μάθοι τι χρή δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 703 οἷα χρή πᾶσι τλήναι πρὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνίδα. 715 οὐς φυλάεσθαι σε χρή. 721 ἀστρογείτονας δὲ χρή κορυφὰς ὑπερβάλλουσιν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 730 δν θρασυσπλάγχχως σε χρή λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερὰν Μαιωτικόν. 930 καὶ προσδοκᾶν χρή Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρή πάσχειν ἐθέλω. Sept. 1 χρή λέγειν τὰ καίρια. 10 ὕμᾱς δὲ χρή νῦν — πόλει τ' ἀρήγειν. 617 ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρή τελευτήσῃ μάχῃ. 713 λέγοιτ' ἂν ὡν ἀνη τις, οὐδὲ χρή μακράν. 717 οὐκ ἀνδρ' ὀπλιτὴν τοῦτο χρή στέργειν ἔσπος. 1006 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή. Pers. 219 δεῦτερον δὲ χρή χόας γῆ τε καὶ φθιτοῖς χεᾶσθαι. 527 ὕμᾱς δὲ χρή — εὐμεφρεῖν βουλεύματα. 801 εἰ τι πιστεύοιαι θεῶν χρή θεσφάτοισιν. 820 ὡς οὐχ ὑπέρφειν θνητὸν ὄντα χρή φρονεῖν. Ag. 167 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἀχθος χρή βαλεῖν ἐτητύμω. 342 ἔρως δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπύπτοι στρατῷ ποθεῖν ἂ μὴ χρή. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρή τύχης παλιγκότου. 580 τοιαῦτα χρή κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 821 τούτων θεοῖσι χρή παλύννηστον χάριν τίειν. 917 παρ' ἄλλων χρή τόδ' ἐρχεσθαι γέρας. 928 ὀλβίαι δὲ χρή βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐσετοῖ φίλῃ. 1226 φέρειν γὰρ χρή τὸ δοῦλιον ζυγόν. 1368 σαφ' εἰδὼτας χρή τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. 1429 ἐτι σε χρή στερομέναν φίλων τύμῃ τυμᾶται τίσαι. 1556 θυγάτηρ, ὡς χρή, πατέρ' ἀντιάσασα. Ch. 297 τοιοῖσδε χρημοῖς ἄρα χρή πεποιθέναι; Eum. 708 ὀρθοῦσθαι δὲ χρή. 1003 προτέραν δ' ἐμὲ χρή στεῖχειν. Suppl. 176 φρονεῖν χρή. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρή λέγειν. 724 ἡσύχως χρή καὶ σεσσωφρονισμένως πρὸς πράγῃ ὀρώσας τῶνδε μάμελιν θεῶν. 763 χρή φυλάσσεσθαι κράτος. 938 τί σοὶ λέγειν χρή τοῖνομα; 970 ὅπου χρή δῶματα ναίειν. Fr. 224 καὶ νῆπτρα δὴ χρή θεοφύρων ποδῶν φέρειν. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρή λόγων δάκνειν στόμα. 300 (apud Clem. Alex. p. 739) οἰκοὶ μένειν χρή τὸν καλῶς εὐδαίμονα. ubi δεῖ pro χρή apud Sto-

baeum Flor. 39, 14. qui hunc versum Sophocli tribuit.

Speciatim χρῆναι, i. e. fieri debere, dicuntur quae fatali necessitate sunt constituta. Pr. 100 πῇ ποτε μόχθων χρή τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 184 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' εἰσιδεῖν. [606 μὴ χρή corruptum ex μῆχαρ ἤ, quod restituit Elmsleius.] Ch. 203 εἰ δὲ χρή τυχεῖν σωτηρίας.

Imperfectum χρῆν *oportebat*. Ag. 877 ἐκ τῶνδὲ σοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ —, ὡς χρῆν, Ὀρέστης. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν (sic Porsonus pro χρῆ) σ' ἀνδρηλατεῖν; 1658 χρῆν ταῦδ' ὡς ἐπράξαμεν. Ch. 907 ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, δν δὲ χρῆν φιλεῖν συγγεῖς. 930 ἔκανες δν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεών πάθε. Formae dissyllabae ἐχρήν exempla apud Aeschylum nulla sunt. Nam Ch. 907 δν δὲ χρῆν potius scribendum est quam quod est in M δν δ' ἐχρήν.

χρήζω *indigeo*. Pr. 374 οὐδ' ἐμοὶ διδασκάλου χρήζεις. Ch. 530 τίνας βορὰς χρήζοντα; || *desidero, cupio*. Pr. 233 ἀίτωσας γένος τὸ πᾶν ἐχρήζεν ἄλλο φητῶσαι νέον. 245 ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἐχρήζον. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρήζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. 701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρήζεστε. 738 τῆδε γὰρ θνητὴ θεὸς χρήζων μιγῆναι. 928 οὐ θην ἂ χρήζεις ταῦτ' ἐπιγλωσσά Διός. 984 ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὡν χρήζει πατήρ. Ch. 340 ἀλλ' ἐτ' ἂν ἐκ τῶνδε Διὸς χρήζων θεῇ κελάδους εὐφρογοτέρους. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ (τὰ δ' ἀλά ἄμφανεῖ, ut metro satisfiat, Hermannus) χρήζων, ubi κρυπτά, post χρήζων lectum, delevit Hermannus, quod glossema vocabuli ἀλά sit. Quae parum probabiles coniecturae sunt.

Ad verbum χρήζω referendum est participium κεχρημένος, ut χρής et χρή pro χρήζεις et χρήζει dictum est, de quo v. Thes. vol. 8 p. 1649. Id Hesychius per ὀνδεῖς ὦν et χρήζων explicat. Legitur saepius apud Homerum vel absolute positum vel cum genitivo constructum. Cum infinitivo construxit Aeschylus Pers. 829 πρὸς ταῦτ' ἐκείνον σωφρονεῖν κεχρημένον πινύσκειτ' εὐλόγοις νοουθετήμασιν. Nam sic quod in M legitur κεχρημένοι recte correctum esse videtur ex schol. recentiore, qui explicat χρεῖαν ἔχοντα καὶ ἄξιον ὄντα σωφρονεῖν, ut Thomas Mag. quoque κεχρημένοι per χρήζοντες est interpretatus similiterque Hermannus "*vos, quorum interest illum sapere, monete eum*". Alii σωφρονεῖν κεχρημένον cum σωφρονεῖν εἰρημένον Ag. 1620 compararunt, ut oracula respiciantur supra memorata 739 et 801.

χρήμα *res*. Ag. 1306. Ch. 885 τί δ' ἐστὶ χρήμα; 10 τί χρήμα λεύσσω; unde Pr. 298 ἔα, τί χρήμα; fortasse τι χρήμα λεύσσω scribendum, ἔα extra versum posito, ut in Ch. 10 ἔα ante τί χρήμα λεύσσω addendum videtur. || χρήματα *opes, divitiiae* Sept. 711 πατρῶων χρημάτων διατήρησι. 944 πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς διατήτης Ἄρης. Pers. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πλήθος. Ag. 954 πολλῶν χρημάτων ἑξαιρετον ἄνθος. 1008 χρημάτων κτησίω. 1638 ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειρασμοὶ ἀρχεῖν πολιτῶν. Ch. 135 ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. 301 πῆξτε χρημάτων ἀχνην. Eum. 400 τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λῆχος μέγα. 757 Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἐν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρίσιν. Suppl. 443 χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάριν. Fr. 185 τέθηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλη.

χρηματοδαίτης *opum s. rei familiaris distributor*. Sept. 729 κτεάνων χρηματοδαίτης πικρός, ψμόφρων σίδαρος.

χρήσιμος *utilis*. Pr. 286 ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς σοφός.

χρησμός *oraculum, vaticinium*. Pr. 662 χρησμούς δαίμονες δυσκρίτως τ' εἰρημένους. 873 τοιόνδε χρησμόν ἡ παλαιγενής μήτηρ ἐμοὶ διήλθε. Pers. 739 φεῖ, ταχεῖα γ' ἤλθε χρησμών πράξις. Ag. 1178 καὶ μὴν ὁ χρησμός οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. 1250 χρησμών ἐμῶν. 1568 ἐς τόνδ' ἐνέβης εὖν ἀληθεία χρησμόν. Ch. 270 Λοξίου μετ' αὐθιγῆς χρησμός. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἀρα χρὴ πεποιθέναι: Eum. 622 Ζεὺς, ὡς λέγεις σὺ, τόνδε χρησμόν ὥπασε. 713 κἀγὼ γε χρησμούς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελύω.

χρησμοψοδία *vaticinium*. Pr. 775 ἥδ' οὐκέτ' εὐεὐμβλήτος ἡ χρησμοψοδία.

χρηστήριον *templum, in quo oracula eduntur*. Eum. 194 οὐ χρηστήριοις ἐν τοιοδὲ πηλοῖσι τριβεσθαί μύσος. Sept. 748 ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστήριοις. || *victima*. Per Iερείον exp. *grammatici* in Thes. indicati vol. 8 p. 1671. Sept. 230 ἀνδρῶν τὰδ' ἐστὶ, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. Suppl. 450 δεῖ κάρτα θῆναι καὶ πεεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ.

χρηστήριος *oracularis, auguralis, oraculum edens*. Sept. 26 χρηστήριους ὀρνίθας. Ag. 964 ὁμοιοὶ προυνεχθέντος ἐν χρηστήριοις. || *ab oraculo editus*. Eum. 241 σῶζων ἐφετμάς Λοξίου χρηστήριους. Ag. 1270 ἐκδύων ἐμὲ χρηστήριαν ἐσθῆτα.

χρηστός *probus, bonus*. Pers. 228 ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

χρίμα *id quo illinitur aliquid*. De oleo Ag. 94 λαμπάς ἀνίχει φαρμασσομένη χρίματος ἀγνοῦ μαλακαῖς ὁδολοῖσι παρηγορίαις, ubi *apographa nonnulla* χρίσματος, quae est recentior forma, non melior quam κέχρισται, quod in codicibus interdum legitur pro κέχριμαι: v. Thes. vol. 8 p. 1683.

χρίμπτω *appropinquo*. Pr. 713 ἀλιστόνοις πόδα χρίμπτοῦσα ῥαχίαισιν. || *Forma media* χρίμπτομαι. [Sept. 83 τιχρίμπεται corruptum ex ποτιχρίμπεται, quod v.] Eum. 185 οὗτοι ὁμοιοὶ τοιοδὲ χρίμπτεσθαι πρέπει. Infinitivus aoristi cum apocope Suppl. 790 πρίν τῷδε (vel ᾧδε) χρίμψθην χροῖ. Nam sic correxī quod in M legitur πρίν τῷδ' ἐχρίμψθην χροῖν: de quo s. v. χρώς dicitur.

χριστός *ad inungendum aptus*. De medicamentis quae inungendo applicantur Pr. 480 οὐκ ἦν ἀλέξῃμ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

χρίω *rungo, stimulo*. Pr. 567 χρίει τις αὐ μετὰν τάλαιναν οἰστρος. 598 μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέος. 882 οἰστρου δ' ἀβρύς χρίει μ' ἄπυρος. 675 δέυστοδ' αὖ μὲν χρίσθαι.

χροιά *color*. Pr. 23 χροιάς ἀεΐφεις ἄνθος. 493 σπλάγγων τε λειότητα καὶ χροῖαν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν.

χρονίζω *duro, moror*. Ag. 847 τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὐ μενεῖ βουλευτέον. || *cunctor*. 1356 χρονίζομεν γάρ. Ch. 64 τὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχῃ. Sic correxī pro χρονίζοντ' ἄχῃ. Quum praecedat τοὺς μὲν et sequatur τοὺς δέ, hic dicendum erat τοὺς δὲ χρονίζοντας ἐν μεταίχμιῳ σκότου ἄχῃ μένει: quod quum metrum non ferret, mutata orationis forma

dixit τὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχῃ, quod eodem redit. || *Passivum* χρονίζομαι *tardor*. Sept. 54 τῶνδε πίστις οὐκ ὀκνῷ χρονίζεται. Ch. 956 corrumpit blaπτομέναν ἐν χρόνῳ θείσαν ἐποίχεται, ubi scripsi blaπτομέναν — | — | — ἐγchronισθείσαν ἐποίχεται. χρονισθείσαν coniecerat Hermannus. || *aetate proveho*. Ag. 727 χρονισθείς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρόσθε τοκῆων.

χρόνιος *tardus*. Sept. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρόνιᾳ μεταλλακτός. || *tardans*. Ag. 147 μὴ τινὰς ἀντιπνόους Δαναοῖς χρόνιος ἐχενήϊδας αὔρας τεύξῃ.

χρόνος *tempus*. Pr. 95 τὸν μυριετῇ χρόνον ἀθλεύσω. 449 τὸν μακρὸν χρόνον ἔφυρον εἰκὴ πάντα. 623 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἐσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος. 839 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός — 'Ιόνιος κεκλήσεται. 939 κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 981 ἄλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. 1020 μακρὸν δὲ μήκος ἐκτελεστήσας χρόνον. Sept. 11 τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Pers. 64 τείνοντα χρόνον τρομέονται. Pers. 692 τάχυνε δ' ὡς ἀμειπτος ὦ χρόνον. 713 ἐν βραχεὶ χρόνῳ. Sic M et pauca *apographa*: in plerisque ἐν βραχεὶ λόγῳ, quod praetuli. Contrario modo erratum Pr. 875, ubi

M recte ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου. *apographa* vero plura μακροῦ χρόνου. Sed ib. 870 omnes μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπέξελεθῆναι τωρῶς. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. Ag. 196 παλιμμήκῃ χρόνον τιθεῖσαι. 278 ποίου χρόνον δὲ καὶ πεπὸρθηται πόλις; 521 δέξασθε κόσμῳ βασιλεία πολλῷ χρόνῳ. 551 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. 610 ἐν μήκει χρόνον. 621 ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον. 702 ὑστέρῳ χρόνῳ. 894 ἀμφὶ σοὶ πάθῃ ὀρώσα πλείω τὸ εὐνεύδοντος χρόνον. 983 χρόνος δ', ἐπεὶ — παρήβῃσεν. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυσος. οὐ, ἔξνοι, χρόνῳ πλέω, ubi *vitiosum est* χρόνῳ πλέω, pro quo Hermannus χρόνον πλέω coniecit, quod πλείω χρόνον dicendum fuisset. Valckenarius χρονουλκία coniecit. 1300 ὁ δ' ὑστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. Ag. 1378. Eum. 555 σὺν χρόνῳ. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ'. αἰεῖ. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμειψεται πρόθυρα δωμάτων. 1012 φόνου δὲ κηλὶς εὖν χρόνῳ εὐμβάλλεται. Ch. 1040. Eum. 498 976. Suppl. 138 938. Ag. 857 1563 ἐν χρόνῳ. Sed ib. 1563 μένει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα, Schuetzius correxit ἐν θρόνῳ. Eum. [286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.] 462 τὸν πρὸ τοῦ φεύγῃ χρόνον. 484 θεσμόν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 572 εἰς τὸν αἰαντὶ χρόνον, 670 εἰς τὸ πᾶν χρόνον. 678 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. 853 οὐπὴρρέων γάρ τιμιώτερος χρόνος ἐσται πόλιν ταῖς τοιοδὲ. 898 καὶ μοι πρόπαντος ἐγγύνη θήσει χρόνον; 946 χρόνῳ τεταγμένῳ. 965 παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθείς. Suppl. 516 ἄλλ' οὐτὶ δαρὸν χρόνον ἐρημώσῃ πατῆρ, ubi Hermannus δαρὸν σ' ἔεξημώσῃ πατῆρ. 617 εἰσὶ πιν χρόνου. 735 μήκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνον. 993 ἀγνώθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. Pr. 114 ταῦτοῦ χρόνου. 123 καὶ τῶνδ' ἐπὶ βροῦτον ἰσχυναίων χρόνῳ. 310 πόνον γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος.

χρόνῳ *aliquando, tandem*. Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος. 463 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρόν ὄντα — τιθεῖσ' ἀμαυρόν. 807 γινώσκει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος. Ch. [295 πάντων δ' ἄτιμον κάφιλον θνήσκειν χρόνῳ.] 651 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις | αἰμάτων

παλαιτέρων | τίνειν μύσος χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς. 935 ἔμολε μὲν δίκᾳ Πριάμειδαις χρόνῳ. Eum. 908 μὴ κόμειν χρόνῳ. Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ — δώσει δίκην.

χρυσαιοβός *qui aliquid auro permulat*. Improprie Ag. 437 ὁ χρυσαιοβός δ' Ἄρης σωματίων — φίλοισι πέμπει βραχὺ ψήγμα, *Mars, qui occisorum corpora cineribus permulat*, i. e. *qui pro corporibus cineres reddit*, ut interpretatur Wellauerus. Vocabulum apud alios non lectum, sed annotatum ab Hesychio, qui per ἀργυρογνώμων explicat.

[χρυσεόδητος vitiose pro χρυσόκητος, quod v.]

χρῦσεος et forma contracta χρυσοῦς, de qua dixi in Thes. vol. 8 p. 1719, *aureus*. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσὰ στόμια προσβεβλημένοις.

χρυσεόστολμος *auro ornatus*. Pers. 159 χρυσεοστόλμους δόμους, ubi apographorum vitia sunt χρυσεοστόλους χρυσεοστόλβους χρυσεοστόλβους. Substantivo στόλμος bis usus est Aeschylus Ch. 29 et Suppl. 715. Euripides vero Herc. f. 414 πέπλων χρυσεόστολον φάρος dixit.

Χρῦσεύς *Chrysenis*, adiectivum gentile ab Χρῦσι, quae Troadis urbs fuit, vel alia eiusdem nominis: nam plures fuerunt, de quibus v. Thes. vol. 8 p. 1724. Pers. 314 Χρῦσεύς Μάταλλος μυριόναρχος, dux Persarum. Male Thomas M. Χρῦσεύς pro nomine proprio, Μάταλλος pro epitheto habuit. Cum nomine Μάταλλος Weilius comparavit Ματίλλας in nummo Ephesio apud Mionnet. 3 p. 87.

Χρῦσηϊς *Chryseis*, Chrysaе filia, nota ex Homero, cui nomen proprium fuisse Ἀστυνόμη annotavit schol. Homeri Il. 1, 392. Numero plurali, ut puellae significantur qualis Chryseis fuit, Ag. 1439 Χρῦσηϊδων μέλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίου.

χρυσῆλατος *ex auro ductus*. Sept. 644 χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχιστὴν ἰδεῖν ἄγει γυνή τις. Eum. 182 ἀργηστὴν ὄφιν χρυσηλάτου θύμῃτος ἐξορμώμενον.

χρυσόγονος *auro satus*. Pers. 80 χρυσογόνου γενεὰς ἰσθθεὸς φῶς. Sic ex apogr. pro χρυσονόμου, quod est in M. Utramque scripturam memorat scholiasta, qui ad χρυσονόμου annotavit νῦν τῆς πλουσίας· τινὲς γὰρ ἀνέγνωσαν χρυσογόνον διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι· δ καὶ βέλτιον. et in alio scholio, τῆς Περσέως γενεὰς ἀπόγονος· ἢ τῆς τῶν χρυσῶν ἀνθρώπων· ἢ πολυχρύσου. Similiter Soph. Ant. 950 Ζεὺς ταμειεύσκε (Danaae) γονὰς χρυσορύτους, i. e. Persei.

χρυσόκητος *ex auro fabrefactus*. Ch. 617 χρυσοκμητοῖσιν ὄρυσι. Sic Hermannus pro χρυσεοδητοῖσιν.

χρυσόνομος. V. χρυσόγονος.

χρυσόπαστος *auro distinctus et variegatus, deauratus*. Ag. 776 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα — λιποῦσα. Sic Auratus pro δ' ἔσθλα.

χρυσοπήληξ *aurea casside ornatus*. Sept. 106 ὦ χρυσοπήληξ δαίμων (Mars). Alterum huius vocabuli exemplum est apud Eurip. Phoen. 946, qui χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν dixit.

χρυσόρρυτος *aurifer*. Fr. 805 χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. χρυσορύτους est apud Soph. Ant. 950. Post Aeschylum et Sophoclem intimae tantum aetatis scriptores nonnulli usi sunt in Thes. indicati vol. 8 p. 1745.

χρυσός *aureum*. Fr. 502 χαλκόν, σίδηρον, ἀργυρον χρυσόν τε. Ch. 372 ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς.

χρυσότευκος *ex auro fabricatus*. Sept. 660 χρυσότευκα γράμματα. Fr. 184 χρυσότευκα κάρτυρά σκυφώματα.

χρυσοφεγγής *aurei instar fulgens*. Ag. 288 τὸ χρυσοφεγγές, αὖ τις ἥλιος, σέλας παρηγγάρευσε Μακίστου σκοπαῖς.

χρῶς [De accentu et declinatione v. Thes. vol. 8 p. 1761 et 1764. Casus obliqui sunt χρῶτος χρῶτι χρῶτα et ubi metrum postulat χρῶος χρῶι (s. χρῶ) χρῶα.] *cutis, corporis superficies*. Pers. 317 ἀμείβων χρῶτα πορφυρέα βαφή, ubi de colore cutis sanguine conspersi mutato dictum est: de quo v. Thes. vol. 8 p. 1763. Fr. 192 ἴν' ὁ παντόπτης ἥλιος ἀεὶ χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει. Dativus χρῶι Suppl. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτόν ὥδε χριμφθῆν χρῶι. Sic correxī quod in M est πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτόν τῶδ' ἐχριμφθῆν χρῶιν, ex quo in apogr. Scorialensi factum τῶδ' ἐχριμφθῆναι χρῶι, in aliis τῶδ' ἐχριμφθῆναι χροῖν, ex coniectura librarii. Ad hunc locum haud dubie referendae glossae Hesychii, χρῆμφθῆναι (sic codex, idque postulante litterarum ordine, ut χρήμπετι in glossa praecedente): προσελάσαι, ἐγγίσαι, ἐνορμήσαι. et infra χριμφθῆναι: ἐμπελασθῆναι, ἐκριφθῆναι (?), ἀνορμήσαι. Et χρῶι: σώματι, ἐπιφανείᾳ.

χῦσις *fusio*. De libatione Ch. 97 τὰδ' ἐκχέασα γάποτον χῦσιν.

χυτός *effusus*. Eum. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.

χυτρίζω *interficio*. Schol. Arist. Vesp. 288. ἐχχυτρίεις: ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτείνει χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰολύλοῦ Λαίῳ (fr. 120) καὶ Φερεκράτης. "Putandus est autem Aeschylus istud verbum de Oedipo dixisse, quem recens natum exponi iusserit Laius". HERMANN. Opusc. 7 p. 103.

χῶμα *tumulus*. Ch. 723 πότνι' ἀκτὴ χῶματος. De promontorio Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολὺψαλλον ἀλαθείς, quod per Σαρπηδόνιον ἀκραν explicat scholiasta.

χώρα *terra, regio*, imprimis certi populi certaeve civitatis. Fr. 406 πρόπασα δ' ἡδὴ στονέον λέλακε χώρα. Sept. 271, χώρας τοῖς πολιτισσοῦχοις θεοῖς. 777 τὰν ἀρπαξάνδραν κήρ' ἀφελόντα χώρας. 1048 πρὶν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Pers. 7 οὗς αὐτὸς ἀναῖε — εἴλετο χώρας ἐφορεύειν. 67 εἰς ἀντίπορον γεῖτονα χώραν 271 ἦλθ' ἐπ' αἶαν δάαν Ἑλλάδα χώραν. 493 ἐς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα. 856 Δαρείος ἀρχε χώρας. 925 πολλοὶ φῶτες, χώρας ἀνθος. Ag. 46 στόλον Ἀργείων χιλιοναῦτην τήσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν. 509 ὑπατός τε χώρας Ζεὺς. 1645 γυνή, χώρας μίσμα. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε φαῦσαι ποδὶ. 397 πιστὰ γένοιτο χῶρα. 973 ἰδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα. Eum. 16 χώρας τῆσδε προυνήτης ἀναῖ. 288 χώρας ἀνασσάν τῆσδ' Ἀθηναίων. 292 χώρας ἐν τόποις λιβυστικῇ. Sic Auratus pro λιβυστικοῖς. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ εὐμορφὰς τὰς σάς. 478 χώρα μεταυθὶς ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσὼν ἀφερτος αἰαντὶ νόσος. 704 ἐρμὰ τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. 720 βαρεῖα χώρα τῆδ' ὀμιλῶν πάλιν. 762 χώρα τῆδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ — ὀρκωμοτήσας. 788 817 βροτοφθόρους

κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἐτ' ἀκροθίνια ἔχουσα. 869 χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης. 968 τάδε τοι χώρα τῆμῃ προφρόνως ἐπικρατομένην γάνυμαι. 1008 τὸ μὲν ἀτηρὸν χώρας κατέχειν. Suppl. 20 τὴν ἀνὸν χώραν εὐφρονα μάλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; Suppl. 30 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοῖω πνεύματι χώρας. 238 ὅπως δὲ χώραν — μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως. 260 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται. 988 χώρα δ' ἀχθος αἰεῖζων πέλοι. 1027 ποταμούς δ', οἱ διὰ χώρας θελεμόν πῶμα χέουσιν. Fr. 264 Κίλιε δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφάει. Mire dictum Ag. 78 ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων ἰσόπρεσβυς, Ἀρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, quod scholiasta explicat τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, i. e. corpori senili. Male in apographo uno ἐνὶ χώρᾳ, quod ἐν χώρᾳ dicendum fuisset. Recte legi ἐνὶ docet locus similis Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν' οὐκ ἔνεστ' Ἀρης.

[χώρας ex glossamate illatum pro πέρας in ed. Ald. Suppl. 262: de quo dixi s. v. πέρας p. 284 a.]

χωρέω *cedo*, eo. Fr. 74, ubi Vulcanus postquam superiores Promethei corporis partes rupi affixit, ad inferiores progredi iubetur, χωρεῖ κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον big. ubi schol. διὰ τοῦ "χωρεῖ κάτω" τὸ μέγεθος ἐνέφηνε τοῦ δεσμευομένου θεοῦ. De accedentibus Sept. 60 ἔγγυς γάρ

ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ. De abeuntibus vel exeuntibus *incedo*. Pr. 1060 τόπων μετὰ που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 379 πῶς ἀνὴρ κώπης ἀναεῖ ἐς ναὺν ἐχώρει. Eum. 180 ἔξω, κελεύω, τῶνδε θυμάτων τάχος χωρεῖτε. Eum. 196 χωρεῖτ' ἀνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Futuri forma media, qua sola utuntur Attici, Sept. 476 ὅς οὔτι μάρων ἱππικῶν φρουαγμάτων βρόμον φοβηθεῖς ἐκ πυλῶν χωρήσεται. De tempore procedente Pers. 484 καὶ νῦν ἐχώρει.

χωρὶς *praeter*. Pr. 290 χωρὶς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Pers. 340 δεκάς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἐκκριτός. || *sine*. Ag. 926 χωρὶς ποδοψηστῶν τε καὶ τῶν ποικίλων κληδῶν αὐτέῃ. Fr. 179 χωρὶς μυρηρῶν τεύχεων πνέουσ' ἐμοί (οὐράνῃ). || *seorsum*. Ag. 637 χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.

χωρίτης *regionis incolae, indigena*. Eum. 1035 εὐφραμεῖτε δέ, χωρίται. Fr. 121 ὁδοιπόρων δῆλημα χωρίτης δράκων. Sic χωρίτην ὄφιν dixit Sophocles fr. 219.

χώρος *locus*. Ch. 543 τὸν αὐτὸν χώρον ἐκλιπὼν ἐμοί. Eum. 224 Βρόμιος ἔχει τὸν χώρον. Suppl. 63 ἀηδόνος, ἀτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργόμενα. Scriptura incerta. Conieci ἀπὸ χώρων ποθ' ἔων ἐργόμενα, Hermannus ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἔχρουσεν. Fr. 155 Βερέκυντα χώρον. 196 πᾶς χώρος ἐστὶ μαλθακός.

ψ.

ψαῖρω *rado*. Pr. 394 de leni alarum motu λευρόν γάρ σίμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελῆς οἰωνός. Quod in apographis nonnullis in ψαύει mutatum. Utramque scripturam interpretatur scholiasta recentior.

ψακάς *gutta*. Ag. 1390 βάλλει μ' ἑρεμνὴ ψακάδι φοινίας δρόσου. 1534 ψακάς δὲ λήγει. Sic Blomfieldus pro ψεκάς. Antiquior forma est ψακάς et ψακάζω, cui librarii saepe ψεκάς et ψεκάζειν substituerunt, de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 1828. 1829.

ψάλιον *frenum, vinculum*. Pr. 54 de vinculis Prometheo iniicientis καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα' ubi scholiasta ψάλια ἐστὶ κυρίως τὰ περιστόμια τῶν ἵππων. Quoniam comparari potest v. 562 τόνδε χαλινόεν ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον. In apogr. Guelph. ψέλια, quod restitui, quum de armillis dictum esse proxima ostendunt verba βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ραιστήρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις. || Improprie Ch. 962 μέγα τ' ἀφηρέθην ψάλιον οἰκετῶν (sic Franzius pro οἰκῶν), de vinculo domui indito. Per χαλινόν exp. scholiasta.

ψάλλω *vello*. Pers. 1062 καὶ ψάλλ' ἔθειραν καὶ κατοικτίσαι στρατόν. ubi scholiasta, ψάλλε ἀντί του τίλλε' καὶ χοιροβάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν. Pariter Hesychius et Suidas per τίλλειν explicant: v. Thes. vol. 8 p. 1835.

ψαλμός *fidium cantus s. pulsus*. (Schol. Arist. Av. 218 ψαλμός κυρίως ὁ τῆς κιθάρας ἦχος.) Fr. 55 ψαλμός δ' ἀλαλάζει.

ψάμμη *arena*, i. q. ψάμμος. Forma, ut videtur, Doricae dialecti propria: unde apud Arist. I.ys. 1260 ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσως τᾶς ψάμματος. Aeschylus Pr. 573 πλανᾷ τε νηστὶν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν, ubi longam in fine ver-

sus syllabam brevi praetulit poeta. In M super scriptum ov, i. e. ψάμμον, quod transit in apographa.

ψάμμιος *arenosus*. Ag. 985 ψαμμίας ἀκάτα, scriptura corrupta. ψαμμὶς ἀκάτα Ahrensius, ψαμμίας ἀκάτας Tyrwhittus.

Ψάμμις *Psammis*, n. pr. Persicum. Pers. 959.

ψαῦω *tango*. Pers. 202 χερσὶν καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδὶ. Suppl. 925 κλάσις ἀν, εἰ ψαύσειας.

ψαφαρός. Hoc vocabulum variis modis interpretantur grammatici, de quo v. Thes. vol. 8 p. 1848. Per Ξηρόν, αὐχυρόν, ἀσθενές, ἐλαφρόν explicat Hesychius, quorum postremum ἐλαφρόν, *leve*, aptum est epitheton cineribus urbis incendio vastatae Sept. 323 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὠδ' ὠγυγίαν Ἀῖδα προῖάσαι, δορός ἄγρην, δουλίαν ψαφαρὰ σποδῶ ὑπ' ἀνδρός Ἀχαιοῦ θεσθέν περ-θομέναν ἀτίμω, ubi scholiasta per ἀσθενεῖ, ἐλαφρὰ explicuit.

ψέγω *reprehendo*. Ag. 185 μάντιν οὕτινα ψέγων. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον. [Ch. 989 Ἀλφειοῦ γὰρ οὐ ψέγω μόρον, ubi ex schol. restitutum λέγω.]

ψεδυρός *falsus, mendax*. Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυραὶ τρίβοι

τ' ἐρώτων. ubi in M ψεδυρα sine accentu. Recte Stanleius ψεδυραὶ, quum μοῖρ' Ἀφροδίτας epitheto facilius carere possit quam τρίβοι ἐρώτων, etsi ψεδυρά legit scholiasta, ἡ Ἀρμονία μετέχει τῆς Ἀφροδίτης' ψευδῆς δέ, ὅτι πολλὰ ψεύδονται οἱ ἐρώντες, pariterque apud Hesychium ψεδυρα (in ψεδυρος mutatum ab Musuro): ψήθυρος. Superscriptum in M θ alludit ad ψήθυρα, quod verba susurra et maledica significat: v. Thes. vol. 8 p. 1903. Ἀφροδίτην ψήθυρον et Ἐρωτα ψήθυρον

Athenis cultos memorant grammatici in Thes. indicati ib. p. 1905.

ψεκάς. V. ψακάς.

• ψέλιον. V. ψάλιον.

ψελλός *balbus*, *balbutiens*. Improprie ψελλόν dicitur *id quod non intelligimus*, non magis se, quam balbutientis verba, ut explicat Stephanus in Thes. vol. 8 p. 1856. Sic Pr. 811 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσέυρετον, ἐπανδιπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, quod per ἄσχημον, ἀναρθρον explicat scholiasta et annotavit Antitatticista in Bekk. Anecd. p. 116, 18 ψελλός: Αἰσχύλος Προμηθεΐ. τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μὴ σαφῶς εἰρημένου.

ψευδιγορέω *mendacium dico*, *mentior*. Pr. 1032 ψευδιγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δίον.

ψευδής *mendax*. De rebus ementitis vel quocunque consilio fictis Pr. 685 μηδὲ μ' οἰκτίσας εὐνθαλπε μύθοις ψευδέσιν. Ag. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ. 625 οὐ ψευδῆ λέγω. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμὰ θεός.

ψευδόδειπνον *falsa s. fallax coena*. Fr. 251 καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἔρρου σίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

ψευδόμαντις *falsus s. mendax vates*. Ag. 1195 ἢ ψευδόμαντις εἰμι θυροκόπος φλέδων;

ψεύδω *fallo*, *mentior*. Pers. 472 ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. Ag. 1208 Ξυναινέσασα Λοξίαν ἔψευσάμην. Eum. 615 μάντις ὧν δ' οὐ ψεύσομαι. Passivum Ch. 759 πολλὰ δ', οἶομαι, ψευσθεῖσα παῖδός σπαργάνων φαῖδρύντρια.

ψευδώνυμος *nomen suum falso gerens*. Pr. 717 ἤξεις δ' ὕβριστην ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. Sept. 670 ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη.

ψευδωνύμως *falso nomine*. Pr. 85 ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεά καλοῦσιν.

ψήγμα *ramentum*. De cinere Ag. 442 πυρωθέν ἔξ ἱλίου φίλοισι πέμπει βραχὺ ψήγμα δυσδάρκυντον.

ψηφίζομαι *decerno*. Ag. 1353 ψηφίζομαι τι δρᾶν.

ψηφισμα *decretum*. Suppl. 601 δήμου δέδοκται παντελὴ ψηφίσματα.

ψηφός *calculus quo in computando utimur*. Ag. 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή; i. e. enumerare. || *suffragium*. Sept. 198 ψήφος κατ' αὐτῶν δλεθρία βουλευέσεται. Ag. 816 ἀνδροβηήτας ἱλίου φθοράς εἰς αἰματηρὸν τεύχος οὐ διχορροπῶς ψήφους ἔθεντο. Eum. 597 ἄλλ' εἴ σε μάρψει ψήφος ἄλλ' ἐρεῖς τάχα. 630 οἱ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. 675 ἦδη κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψήφον δικαίαν. 680 ἐν δὲ καρδία ψήφον φέροντες ὄρκον αἰδεῖσθε. 709 ὀρθοῦσθαι δὲ χρή καὶ ψήφον αἰρεῖν. 735 ψήφον δ' Ὀρέστη τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. 748 πεμπάζειτ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων. 751 βαλοῦσά τ' οἶκον ψήφος ὠρθώσεν μία. Suppl. 7 οὕτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. 640 ψήφον δ' εὐφρον' ἔθεντο. 645 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψήφον ἔθεντο. 739 ἐπεὶ τελεία ψήφος Ἀργείων. 943 τοιᾶδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψήφος κέκρανται. 965 ὧν περ ἦδε κραίνεται ψήφος.

ψήχω. V. ψύχω.

ψιλῆς *levis armaturae miles*. Schol. Hom. Il. 5, 9. περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 344) καὶ τοῦ "Κουρήτης τ' ἐμάχοντο" καὶ τοῦ κριτῆς

ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσωμεν. Est notatio Herodiani excerpta ab Choerobosco in Theodos. p. 55, 4 et Eustathio p. 515, 11.

ψόγος *reprehensio*. Ag. 937 τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον. Eum. 438 ἔπειτα τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἄλλοθροῖς εὐτυχός.

ψόθος *sordes*. Photius p. 655, 12. Ψό: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος: ἔστι δὲ ἀποκομματικὸν λέξειδιον (ἀπόκομμα Ἀττικῷ λέξειδιον Bernhar. lyus, ἀποκομματικὸν λέξειδιον Dobræus): ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης (fr. 706) "πλέω γράσου καὶ ψοθοῖον καὶ ρύπου γε καὶ ψόθου." Αἰσχύλος Θεωροῖς (fr. 76) "Lege πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἶον, καὶ ρύπου. Αἰσχύλος Θεωροῖς, et intellige quasi statim post ψό sequeretur Αἰσχύλος." DOBBAEUS in indice p. 735. Theognostus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2 p. 53, 28. ubi de nominibus in ois agit, 'ψοθοῖός ὁ ἀκάθαρτος.'

ψόλος *fuligo*, *ignis*. Per καπνός, φλόξ, αἰθάλη, δαβόλη exp. Hesychius. Fr. 22 a. κάρφει παλαιῷ κἀπιβωμῆψ ψόλῳ. [ψόλον fr. 280 Wellauerus restitui volebat pro μόνον.]

ψύθος *mendacium*. Ag. 478 εἴ τι θεῖον ἐστὶ μὴ ψύθος. 999 εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη (sic H. Stephanus pro ψύθη) πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1089 καὶ τὰδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.

ψυκτήριον *refrigerium*. Athenaeus p. 503 c. Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαι φησὶ ψυκτηῖρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἐστὶν ἀναψύξαι. Αἰσχύλος Νεανίσκου (fr. 145) σάυρας (αὔρας Valcken.) ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

ψυχαγωγός *animam eliciens*. Pers. 687 ψυχαγωγεῖς ὀρθιάζοντες τόσις. || Phrynichus Bekkeri p. 73, 10. Ψυχαγωγός: — οἱ ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείας τισὶν ἄγοντας (ἀνάγοντας Nauckius). τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δράμα (fr. 269—275).

ψυχὴ *animus*. Pr. 693 οὐ ποτ' ἠϋχοῦν — ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πῆματα — ἐμὰν — ψήξιν ψυχάν. Sept. 1034 τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινῶναι κακῶν, ψυχῇ. Pers. 28 δεινοὶ δὲ μάχην ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. 442 ψυχὴν τ' ἀριστοὶ κευτένειαν ἐκπρεπεῖς. 841 ψυχὴν διδόντες ἠδονή (sic Pauwius pro ψυχῇ — ἠδονήν) καθ' ἡμέραν. Ag. 1643 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Ch. [276 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] 749 φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. || *anima defunctus*. Ag. 1645 ἢ σὺ τὸδ' ἐρεῖαι τλήσει, κτείνεσθαι ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῶσαι ψυχὴν; Pers. 630 πέμψατ' ἐνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. || *vita*. Ag. 965 ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη. 1457 τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς δλέσας ὑπὸ Τροίᾳ. 1466 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν δλέσασα. Eum. 115 ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς.

ψύχος *frigus*. Improprie Ag. 971 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακός πικρὰς οἶνον, τότε ἦδη ψύχος ἐν δόμοις πέλει.

Ψυχοστασία *inscripta fuit Aeschyli tragodia* (fr. 276—279).

ψύχω *excrucio*. Pr. 693 οὐ ποτ' ἠϋχοῦν — ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πῆματα, λύματα, δέματ' ἐμὰν ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν ψυχάν. ubi Meinekius ψήχειν correxit, quod ψήξιν potius scribendum erat. ψήχω autem significat *tado*, *frico*.

Ω.

Ω vocativum articuli ó esse multorum grammaticorum opinio fuit, memorata ab Apollonio de synt. p. 29, 25, 51, 28, 53, 21, 54, 27. Ipse eam improbat p. 69, 26, quia etiam ω οὗτος dicitur, cui pronomini non praeponebatur articulus. Improbavit etiam Herodianus, ex quo Arcadius p. 100, 17 τὸ ω φιλοῦται· οὐ γὰρ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίρρημα κλητικόν. Copiosius illos refutant schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 903 et Helladius apud Photium Bibl. p. 530, 14—31 recte ω appellantes ἐπίρρημα κλητικόν. Alteram opinionem sequitur Hesychius, ω, ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως, οἷον ὁ ἄνθρωπε. Coniungitur autem plerumque cum vocativo, saepe tamen etiam cum nominativo nominum, adiectivorum, participiorum, et ita quidem ut vel exclamantis sit vel alloquentis, locis tamen non paucis ita comparatis ut nihil intersit utrum ω exclamantis, nulla habita personae ratione, aut certam quandam personam vel praesentem vel absentem alloquentis esse putetur.

1. ω exclamantis Pers. 736 ω πόποι κενῆς ἀρωγῆς. 852 ω πόποι, ἦ — ἐπεκύρσαμεν. 733 ω μέλεος οἶαν ἄρ' ἦβην Εὐμάρων ἀπώλεσεν. 845 ω δαῖμον, ὡς με πολλά' ἐσέρχεται κακὰ. Eum. 146 πάθος δυσάχες, ω πόποι, ἄφερτον κακόν. Fr. 134 ω δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

ω exclamantis cum imperativo Ag. 22 ω χαιρε λαμπτήρ νυκτός. Suppl. 602 ω χαιρε πρέσβυ, Imperativo postpositum Ch. 942 ἐπολολύεατ. ω δεσποῦντων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν. Nam sic Seidlerus correxit pro ἐπολολύεατ, pariterque Ag. 1118 κατολολύεατ' ω θύματος λεύσιμου pro κατολολύεατω restituit Meinekius Philol. vol. 19 p. 207.

2. ω alloquentis cum unius nominis vel substantivi vel adiectivi vocativo Pr. 651. Ch. 372 896 ω παῖ. Pr. 739 πικροῦ δ' ἔκρυσας. ω κόρη, — μνηστήρος. Suppl. 188 ω κόραι. Pr. 999 τόλμησον, ω μάταε. Sept. 69 ω Ζεῦ τε καὶ Γῇ. 116 ω Ζεῦ πάτερ. 251 ω ξυντέλεια. 256. Ch. 18 409 788. Suppl. 209 ω Ζεῦ. Sept. 262 σίγησον, ω τάλαινα. 370 853. Ch. 100 ω φίλοι. Sept. 947 ω μέλει, ubi ω vel ω ex arographis additum. Pers. 155 ω βαθυζώνων ἀνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. 231 619 ω φίλοι. 353 ω δέσποινα. 402 ω παῖδες Ἑλλήνων. 532. Ag. 355 ω Ζεῦ βασιλεῦ. 1070 1247 ω τάλαινα. 1295 ω πολλά μὲν τάλαινα, πολλά δ' αὖ σοφὴ γυνή. 1321 ω τλήμων. 317 1407 ω γύναι. Ch. 157 ω δέσποτα. 265. Suppl. 752 ω τέκνα. Ch. 523 910 922 ω τέκνον. 332 ω πάτερ. 489 ω γαῖα. 490 ω Περσέφασσα. 680 ω ξένη. Suppl. 277 ω ξένη. Eum. 115 ω κατὰ χθονός θεαί. 322 ω μάτερ Νύξ. 607 ω μαιφώνε. 744 ω Φοῖβ' Ἀπολλων. Suppl. 892 901 ω βᾶ Γὰς παῖ Ζεῦ. 980 ω παῖδες. Fr. 244 ω ποῦς, ἀρήσω σε. Vocativo iterato Ch. 654 τίς ἔνδον, ω παῖ παῖ;

ω in crasi Ag. 907 ὠναῖ. 1073 1077 ὠππολλον ὠππολλον, ubi Ἀπολλων ex arographis scripsi, ut legitur 1080 1085, etsi crasis ὠππολλον memoratur in Etym. M. p. 514, 30.

3. ω alloquentis cum substantivo et adiectivo, et ita quidem ut pro metri necessitate adiectivum vel praecedat vel sequatur. Pr. 88 ω διος αἰθῆρ. 647 ω μέγ' εὐδαίμων κόρη. 894 ω πότναι Μοῖραι. Sept. 127 ω Διογενὲς φιλόμαχον

κράτος. 147 ω φιλάτα Λατογενὲς κόρα. 159 ω φίλ' Ἀπολλων. 203 ω φίλον Οἰδίπου τέκος. 255 ω παγκρατὲς Ζεῦ. 312 ω πολιοῦχοι θεοί. 822 ω μεγάλε Ζεῦ. 832 ω μέλαινα — ἀρά. 1054 ω μεγάλαυχοι — Ἐρινύες. Pers. 282 ω πλείστον ἔχθος. 472 ω στυγνὲ δαῖμον. 515 ω δυσπρόνῃτε δαῖμον. 681 ω πιστὰ πιστῶν ἡλικῆς θ' ἦβης ἐμῆς. 832 ω γεραῖα μήτερ ἢ Ξέρξου. Ag. 1654 ω φίλτατ' ἀνδρῶν. Ch. 235 ω φίλτατον μέλημα. 238 ω τερπνὸν δῆμα. 306 ω μεγάλοι Μοῖραι. 692 ω δυσπάλαστε — ἀρά. 722 ω πότνια χθών. 743 ω τάλαιν' ἐγώ. Eum. 644 ω παντομιοῇ κνώδαλα. Et adiectivo post nomen posito (de quo v. Hermann. Opusc. 4 p. 368) Sept. 739 ω πόνοι δόμων νέοι. Pers. 518 ω νυκτὸς ὄψις ἐμφανής. Ag. 1577 ω φέγγος εὐφρον. Ch. 315 ω πάτερ αἰνοπαθὲς. 466 ω πόνος ἔγγνης. Eum. 745 ω Νύξ μέλαινα.

4. ω alloquentis cum participio vel adiectivo Pr. 45 ω πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. 613 ω κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεῖς. Pers. 674 ω πολύκλαυτε θανῶν δυνάστα. 709 ω βροτῶν πάντων ὑπερσχῶν. 806 ω μέγα ναιῶν στόμιον. Suppl. 425 ω πᾶν κράτος ἔχων χθονός.

5. ω duabus vel pluribus allocationibus praemissum Pr. 1090 ω μητρός ἐμῆς σέβας, ω πάντων αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσω. Sept. 653 ω θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος, ω πανδάκρυτον ἄμὸν Οἰδίου γένος. Pers. 249 ω γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολιέματα, ω Περσίς αἶα. Ch. 264 ω παῖδες, ω σωτήρες ἐστίες πατρός. Eum. 511 ω δίκαι, ω θρόνοι τ' Ἐρινύων. 754 ω Παλλὰς ω σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους.

Vocativi sine ω positi in exclamandi vel alloquendi formulis etsi apud poetas scenicos exempla multo sunt pauciora quam additi ω, non raro tamen vocativus etiam sine ω ponitur, ut exempla docent sub vocabulis singulis allata: v. ἀναῖ, γυνή, δεσπότης, θυγάτηρ, μήτηρ ἕνός, παῖς, πατήρ, τέκνον. Haec autem ceterorumque poetarum sceniconum exempla qui inspicere volet, facile animadvertet in plerisque ω propter solam metri necessitatem esse omissum, praesertim in sedibus paribus senariorum. Non improbabile tamen est poetas interdum alias praeter metrum ω vel addendi vel omittendi rationes habuisse, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 525 allato Euripidis ex Andromeda exemplo ω θεοί, τιν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα; ubi bene sensit Euripides ω θεοί cum synizesi pronuntiandum in initio orationis aptius et ponderosius esse quam levem iambum θεοί sine ω.

ω. Ab ω perisopomeno oxytonum ω distinguunt grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 1981, velut Etym. M. p. 79, 13 τὸ ω ἡνίκά θαυμαστικὸν λαμβάνεται, δέυνεται καὶ χωρεῖ εἰς ἐπίρρηματικὴν σύνταξιν, οἷον ὡ Ἡράκλεις. Etym. Gud. p. 576, 40 ω κλητικὸν ἐπίρρημα, ω δέυνόμενον σχετλιαστικόν, ω τοῦ ἰδίου, ὡ ἐγώ. Explicatius Thomas M. p. 930 (408 Ritschl.) τὸ ω μετὰ τῆς κλητικῆς οὐδέποτε δέυνεται. εἰ καὶ ἐκπληθὴς ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα, οἷον ὡ Ἡράκλεις, ὡ θαῦμα θαυμάτων· οὐ γὰρ τὸ ω ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μετὰ τῶν κλητικῶν, ὅτε δὲ ἐπάγεται γενική, ἔξ ἀνάγκης δέυνεται· τότε γὰρ πάντως ἡ σχετλιαστικὴ ἔστιν, οἷον ὡ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ἡ θαυμαστικόν,

οἶον ὦ τοῦ ξένου μετάλλου. διό καὶ τὴν γενικὴν ἔχει ἐπαγομένην λαμβανόμενον ἔωθεν τοῦ ἔνεκα. Oxytonum ὦ passim servatum est in libris: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 525. Duplīcatum est Ag. 1214. sed in apographis, (nam in M haec pars fabulae excidit) perispomenon τοῦ τοῦ, ὦ ὦ κακά, quod secundum aliarum interiectionum analogiam uno vocabulo ὦω scripsi, ut Sophocli OC. 224 restitui XO. ὦω ὦω. Ol. δύσμορος. XO. ὦω, ubi in codice est ἰὼ ὦ ὦ. Triplicatum restitui Pers. 986 ὦω ὦω δάων, ubi in M est ὦ ὦ δάων: cui comparari potest quadrisyllabum ὁοῦ, quod Sophocli OC. 219 restitui pro ὦ ὦ ὦ, postulante versus antistrofici (221) metro. || ὦ cum μοι compositum interiectionem efficit ὦμοι (i. e. ὦμοι) scriptam, de qua supra dictum est s. v. οἶ.

ώγυγιος *priscus*. Sept. 321 πόλιν ὦδ' ὠγυγίαν. Pers. 37 τὰς τ' ὠγυγίους Θῆβας. 974 τὰς ὠγυγίους κατιδόντες στυνγὰς Ἀθῶνας. Eum. 1036 γὰς ὑπὸ κεῦθεσιν ὠγυγίαι.

ὦδε *huc*. Sept. 110 ἴτ' ἴτε πάντες ὦδ', ἴδετε παρθένων ἱέσιον λόχον, ubi ὦδ' in M omissum addidi. Suppl. 714 ἔπλευσαν ὦδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτόν ὦδε χριμφθῆν χροῖ. Sic correxi pro τῶδ' ἐγχιμφθῆν χροῖν. || *adeo*, sic. Pr. 159 τίς ὦδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ τὰδ' ἐπιχαρῆ; 241 ἀλλὰ νηλεῶς ὦδ' ἐρρύθμισμαι. 311 εἰ δ' ὦδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ρίψεις. 438 ὁρῶν ἑαυτὸν ὦδε προυσελούμενον. 581 παράκοπον ὦδε τεῖρεις. 591 τίς ἄρα με — ὦδ' ἔτυμα προσθοεῖς; 690 ὦδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πῆματα. 972 χλιδῶντας ὦδε τοὺς ἐμούς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Sept. 225. Pers. 343. Ch. 521 ὦδ' ἔχει λόγος. Ag. 1661 ὦδ' ἔχει λόγος γυναικός. Sept. 321 πόλιν ὦδ' ὠγυγίαν. [518 εἰκὸς γε πράζειν ἄνδρας ὦδ' ἀντιστάτας] 681 ἀνδρῶν δ' ὁμαῖοις θάνατος ὦδ' αὐτοκτόνος. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὦδ' ἔχουσι. 931 οἱ δ' ὦδ' ἐτελεύτασαν. Pers. 345 ἀλλ' ὦδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 724 ὦδ' ἔχει, *sic res se habet*. 727 καὶ τί δὴ πράξαις αὐτοῖς ὦδ' ἐπιστενάξετε; 729 ὦδε παμπήρη δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί; 233 ὦδε τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ; Ag. 10 ὦδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐπιζῶν κέαρ. 479 τίς ὦδε παιδνός; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὦδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμω; 933 ἤῤῥω θεοῖς δείσας ἂν ὦδ' ἐρβειν τάδε; 1286 τί δὴτ' ἐγὼ κάτοικος (κάτοικτος Scaliger) ὦδ' ἀναστένω; 1362 ἦ καὶ βίον τείνοντες ὦδ' ὑπεῖξομεν; 1393 ὡς ὦδ' ἐχόντων. 1406 τὰδ' ὦδ' ἔχει. 1662 ἀλλὰ τοῦσδ' ἔμοι ματαῖαν γλῶσσαν ὦδ' ἀπανθίσαι. Ch. 304 δυοῖν γυναικῶν ὦδ' ὑπὲρκόους πέλειν. 440 ἔπρασε δ' ἄπερ νιν ὦδε θάπτει. 700 ξένοισιν ὦδ' εὐδαιμοσιν. Eum. 95 ὑφ' ὧμῶν ὦδ' ἀπηττιασμένη. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεως ὦδ' ἐστεμμένην. 414 ἐν θεῶν ἔδραισιν ὦδ' ἰδρυμένας. Fr. 226 σμίνθος ὦδ' ὑπερφυῆς. Praecedente participio Pr. 513 μυρίαὶ δὲ πημοναῖς δύας τε καμφθεῖς, ὦδε δεσμὰ φυγάντων. [Sept. 276 ταυροκτονούντας θεοῖσιν, ὦδ' ἐπεύχομαι θῆσιν τρόπαια.] Sequente infinitivo fr. 129 ὦδ' ἐστὶ μῦθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος, — τὸν ἀέτιον εἰπεῖν —, scriptura incerta, quum apud alios ὡς δ' vel ὅδ' scriptum sit.

ὠδὶς *dolor*. Est proprie dolor parturientis, sed saepe de alio quovi. dicitur dolore vehementi. Ch. 211 πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καί. Suppl. 770 φιλεῖ ὠδὶνα τίκτειν νῦν

κυβερνήτῃ σοφῷ. || *partus, proles*. Ag. 1418 ἔθεσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλάτῃν ἔμοι ὠδὶνα.

ὦζω ὦ *exclamo*. Eum. 124, ubi audito chori ὠγμῷ, qui notatur per παρεπιγραφὴν ὠγμός, Clytaemnestra quaerit ὠζεις; ὀπνῶσσεις; Schol. ὡς παρὰ τὸ αἰ αἰ αἰόζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ ὠζειν. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 8 p. 2000.

ὦή interiectio clamantis s. vocantis. Eum. 94 εὐδοῖτ' ἂν, ὦή, καὶ καθευδουσῶν τι δεῖ; Non legitur apud Sophoclem neque apud comicos, sed aliquoties apud Euripidem: v. Thes. vol. 8 p. 2000.

ὦθέω *pello, trudo*. Pr. 665 ἔω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ.

ὦκεανὸς *Oceanus, deus*. Pr. 140 παῖδες πατρὸς ὦκεανοῦ. 296 οὐ γὰρ ποτ' ἐρεῖς ὡς ὦκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαίωτός σοι. 531 παρ' ὦκεανοῦ πατρὸς ἀσβεστον πόρον. Fr. 192 χαλκοκέραυνόν τε παρ' ὦκεανῷ λίμνην.

ὠκύποινος *citam poenam ferens*. Sept. 743 παλαιγενὴ γὰρ λέγω παρβασίαν ὠκύποινον. Schol. τὴν δέεως μετελθοῦσαν αὐτόν.

ὠκύπορος *cito permeans*. De fluvio celeriter fluyente Ag. 1357 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων.

ὠκύπτερος *veloces alas habens, velox*. Suppl. 734 νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἔχουσι.

ὠκύς *celer*. Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὠκιστος λαβέ.

ὠλένη *ulna*. Pr. 60 ἄραρεν ἦδε γ' ὠλένην δυσεκλύτως.

ὦλενος *Olenus*. Stephanus Byzant. ὦλενος: πόλις Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας. Θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος Καρσίιν (fr. 99 b.) "τὴν αἰπεινὴν Ζαθέαν (τ' addit eod. Paris.) ὦλενον."

ὠλεσίοικος *domum perdens*. Sept. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν.

ὠμηστής *crudeliorus*. Ag. 827 ὠμηστής λέων. ὠμοδακὴς *crudeliter mordens, crudelis, ferrox*. Sept. 692 ὠμοδακὴς σ' ἄγαν ἵμερος ἔΞοτρύνει.

ὠμοδρόπος *immaturus decerptus, crudus*. De puellis quibus erepta ab hostibus virginitas est Sept. 333 ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν. ubi schol. ὑπὸ τῶν μῶως αὐτῶν δρεπομένων τὴν ἥσιν πρὸ τῶν νομίμων γάμων.

ὠμοὶ vel ὦμοι. V. οἶμοι s. v. οἶ.

ὠμόλινον *linum crudum*. Fr. 189 ὠμόλινου μακροὶ τόνοι.

ὠμός *humerus*. Pr. 350 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὦμοιν (sic ex apogr. pro ὦμοις) ἐρεῖδων.

ὠμός *crudelis*. Sept. 536 μόνον, οὐτι παρθένων ἐπώνυμον, φρόνημα. Ag. 1045 ὦμοι τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην. Ch. 474 δι' ὠμᾶν ἔριν αἰματηράν. Sic Kluasenus pro αἰωμαναίρειν. ἔριν ex annotatione scholiastae restituerat Hermannus, qui διώκειν ἔριν scripsit. Suppl. 187 ὠμῇ εὖν ὀργῇ.

ὠμόσιτος *crudivorus*. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσιτον.

ὠμοφρόνως *crudeli animo*. Pers. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ.

ὠμόφρων *crudelis*. Sept. 730 ὠμόφρων σῖδαρος. Ch. 421 λύκος γὰρ ὡστ' ὠμόφρων.

ὠνέομαι *emo*. Suppl. 336 τίς ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτῆμένους, ubi ὠνοῖτο Turnebus. ὠνοῖτο M, quasi ὄνοῖτο voluerit, quod coniecit Boissonadius.

ὠρα *tempus*. Ch. 661 ὠρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι (correxi καθιέναι) ἀγκυραν. Eum. 109 καὶ

νυκτίσμενα δειπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθουν ῥῶαν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. || *tempus aetatis florentis, aetas iuvenilis, iuventutis flos.* Sept. 535 στείχει δ' οὐλοῦς ἄρτι διὰ παρηίδων, ῥῶας φουούσης. [13 ῥῶαν τ' ἔχονθ' ἕκαστον, in versu interpolatoris, ubi ῥῶαν corrector in M mutavit in ῥῶαν. Utamque scripturam interpretatur scholiasta, ῥῶαν per ἡλικίαν, ῥῶαν per φροντίδα. V. quae dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXIV.] Suppl. 997 ῥῶαν ἔχουσας τήνδ' ἐπιστρέπτον βροτοῖς. || *maturitas.* Fr. 41 δεινδρῶτις ῥῶα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειος ἔστι.

ῥαίος *tempestivus, maturus.* Fr. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ῥαίου γάμου, τὴν δευτέραν δὲ κρῶσιν ἠρῶσιν νέμω, i. e. coniugii matura aetate initi.

Ῥρείθια *Orithyia* inscripta fuit Aeschyli tragoedia, cuius unum superest fragmentum (280). Eiusdem nominis tragoediam scripsisse Sophoclem non potest colligi ex verbis Ioannis Sive-liotae ad Aeschyli fragm. 280 allatis: de quo dicit Wilamowitzius in *Hermes* vol. 10 p. 334. Fuit autem Orithyia Erechthii filia, quam ex Attica abreptam Boreas in Thraciam abduxit ex eaque suscepit Zeten et Calain: v. Thes. vol. 8 p. 2064.

ὡς particula praepositionis, adverbii et coniunctionis significationem habet: unde triginta eius significationes finxerunt grammatici quidam, quae revera ad paucas redeunt, ut in Thes. ostensum est vol. 8 p. 2077—2106. Praepositionis (*ad, in*), quae cum accusativo constituitur, nulla apud Aeschylem exempla reperiuntur, sunt vero non pauca adverbii et coniunctionis.

1. ὡς adverbium, duarum vel personarum vel rerum comparationi serviens, Latinis respondet particulis, *ut, sicut, velut, quemadmodum, tanquam.* Sept. 290 δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν — πελειάς. Pr. 1009 δακύν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς πῶλος. Sept. 53 λεόντων ὡς Ἀρη δεδορκότες. 381 ὡς δράκων βοᾷ. 503 εἶρεϊ νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Pers. 711 ὡς θεός. Ag. 288 ὡς τις ἥλιος. 241 ὡς ἐν γραφαῖς. 19 1436 ὡς τὸ πρόσθε. 336 ὡς δὲ δαίμονες — εὐδίσουσιν. 1063 τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. 1260 ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα. 1273 ὡς ἀγύρτρια. 1316 ὡς ὄρνις. Ch. 98 καθάρμαθ' ὡς τις ἐκτέμψας. 184 ἐπαίσθησιν δ' ὡς διανταίω βέλει. Eum. 246 ὡς κύων νεβρόν — ἐκματεύομεν. 296 θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ. 861 ἐκζέουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων. Suppl. 223 ἐσμός ὡς πελειάδων. 350 λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν. 441 σκάφος στρέβλαισι ναυτικάσιν ὡς προσηγμένον. 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 792 διψάς ὡς κόνις, ut correxi pro δόσας κόνις. 981 ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις.

ὡς rei comparatae postpositum cum accentu scribitur Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιάς ὡς. Pers. 745 δοῦλον ὡς. Ag. 277 παῖδός νέας ὡς. 1194 τοῦδε τις ὡς. Ch. 106 βωμόν ὡς. 506 φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον. Suppl. 469 ποταμός ὡς. 886 ἄραχνος ὡς. 896 ἔχιδνα δ' ὡς. Fr. 252 ἀσχήδωρος ὡς. Pr. 473 κακὸς δ' ἱατρός ὡς τις. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαινῶν μένει. Pers. 127 σμήνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν.

ὡς *quam* post comparativum pro *h* positum est Pr. 629 μὴ μου προκῆδου μάσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ, quod similibus exemplis ego in Annot. Oxon. p. 85 et Hermannus in Annot. p. 113. de-

fendimus, quae tamen parum certa sunt, quum ὡς ex ὦν corruptum esse possit, quod aliis in locis intactum reliquerunt librarii. Hinc apud Aeschylum scripsi μάσσον ὦν ἐμοὶ γλυκύ, nisi praefereunda lenissima Elmsleii correctio μάσσό-νως ἢ μοὶ γλυκύ. Minus probabile est ἢ ὡς cum synizesi, quod ex apographo aliquo memorat Turnebus.

ὡς, praecedente τοῖσδε, τόσος. Pers. 180 ἀλλ' οὐτὶ πω τοῖονδ' ἐναργὲς εἰδόμεν, ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. Ag. 867 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν ἀνὴρ δδ', ὡς πρὸς οἶκον ψεχε-τεῦτο φάτις. Ch. 850 οὐδὲν ἀγγέλωιν σθένος ὡς αὐτὸν αὐτῶν (αὐτὸς αὐτὸν M: αὐτοῦ Schuetzius, αὐτῶν Turnebus) ἀνδρὰ πειθέσθαι πάρα (sic Hermannus pro πέρι), quod schol. exp. οὐ τοσοῦτον λοχύει εἰπεῖν ἀγγελος ὡς δ' αὐτόπτης. οὐδὲν ὡς igitur cum infinitivo dictum est ut οὐδὲν οἶον cum infinitivo, quod comparavit Blomfieldus, allatis exemplis Aristophanis Av. 966 οὐ δὲν οἶόν ἐστ' ἀκούσαι τῶν ἐπῶν et Platonis Gorg. p. 447 c. οὐδὲν οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. quibus Scholefeldus addidit Demosth. p. 529 οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Praecedente οὐ-τως Suppl. 977 οὕτως ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρω-σεν Δαναός. Respondente in altero sententiae membro τῶς Sept. 483 ὡς δ' ὑπέρπαιχα βάζου-σιν —, τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

2. ὡς relative positum, *quomodo, qua ratione.* Pr. 260 ὡς δ' ἡμαρτες οὐτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἥδο-νὴν σοὶ τ' ἄλγος. 443 ἀκούσαθ' ὡς σφας νηπί-ους δντας τὸ πρὶν ἐννοῖς ἔθηκα. 1093 ἐσορᾷς μ' ὡς ἐκδίκᾳ πάσχω. Sept. 376 λέγοιμ' ἀν εἰ-δῶς εὐ τὰ τῶν ἐναντίων, ὡς τ' ἐν πύλαις ἑκα-στος εἰληγεν πάλον. Ch. 1034 ὁράτῃ μ' ὡς παρ-εσκευασμένος — προσῖεομαι. Eum. 114 ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς, nisi ἥκουσαθ' ὦν scribendum, ut ib. 46 ὦν in ὡς corruptum. Eum. 311 λέξει τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπι-νωμᾷ στάσις ἀμὰ. 454 γένος τε τοῦμόν ὡς ἔχει πύσει τάχα. Ag. 1399 θαυμάζομεν σου γλῶσσαν ὡς θρασύτομος. Eum. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. Pr. 293 γυνώσει δὲ τὰδ' ὡς ἔτυμα.

3. ὡς in adverbiali enuntiatione, *ut, qua ratione.* Sept. 24 νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησίν. 369 ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. 646 ὡς τὰ γράμματα λέγει. Pers. 228 ὡς ἐφίεσαι. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρόπει. 254 ὡς θέλει τὸδ' ἀγχιστον Ἀπίας γαίᾳς μονόφρουρον ἔρκος. [319 λόγους — ὡς λέγεις vitiose pro οὐς, quod restituit Bothius.] 333 ὡς ἕκαστος ἔσπα-σεν τύχης πάλον. 369 ἔπραξεν ὡς ἔκρανεν. 550 ὡς νῦν τὸ σὸν δὴ (τρέω). 869 ὡς ἐπλήθυνον λόγοι. 879 ὡς χρῆν. 1288 πράξασαν ὡς ἔπρα-ξεν. 1556 ὡς χρῆ. 1597 ὡς ὀρᾷς. 1658 χρῆν τὰδ' ὡς ἐπράξαμεν. Ch. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἔστί. [990 ἔχει γὰρ αἰσχυνητήρος, ὡς νόμος (sic Portus pro νόμου), δίκην.] 527 ὡς αὕτῃ λέγει. 550 ὡς τοῦνεIRON ἐννέπει τόδε. 676 ὡς ἐπεικά-σαι πάθον πάρεστιν. [993 νῦν δ' ἔχθρόν, ὡς φαί-ναι, κακόν.] Eum. 4 ὡς λόγος τις. 32 ἴτων πάλω λαχόντες, ὡς νομίζεται. 622 ὡς λέγεις σύ. 629 ὡς ἀκούσει. 667 ὡς ἐπίσταμαι. Suppl. 195 ὡς ἐπὶ λυδᾶς πρόπει. 230 ὡς λόγος. 923 ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω. [Fr. 129 ὡς δ' ἔστι μῦθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, ubi probabilius est ὠδ' vel δδ', quod apud alios legitur.] Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα. Pers. 187 τούτῳ στάσιον τιν' ὡς ἐγὼ δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι. ubi τεύχειν pro ἔτευχον dictum infinitivo ad pa-

renthesin ως ἐγὼ ὁδῶν ὁρᾶν relato, cuius negligentiae alterum in hac fabula exemplum est 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτὸν ως ἀκούομεν, quod emendavi restituito αὐτόπου: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 476 477. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ως ἂν ἡγήται θεός.

4. ως cum adverbis coniunctum Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ως ἐτύμω.

ως cum superlativo, quam. Pr. 346 ως πλείστοις. 104 ως ῥᾶστα. Sept. 193. Pers. 789. Ag. 674. Ch. 782 ως ἄριστα. Suppl. 290 ΧΟ. κληροδοχὸν Ἥρας φασίν — ἰὼ γενέσθαι. BA. ἦν ως μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. Sept. 261. Eum. 742. Suppl. 191 949 ως τάχιστα. Quod etiam ως τάχος dicitur Sept. 675. Ag. 27. Ch. 889.

5. ως rationem significans, qua quis de aliqua re sentit, vel alteri sentire videtur, ut, tamquam, putans. Pr. 357 ἔΕ ὁμμάτων δ' ἡστραπτε γοργωπόν σέλας, ως τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. 954 φρονήματος πλέως ὁ μῦθος ἐστίν ως ὑπέρτερος θεῶν. Sept. 616 οὐχ ως ἄθυμον (sic Turnebus pro ἄθυμος) οὐδὲ λήματος κάκη. Pers. 392 οὐ γάρ ως φυγῇ παῖδ' ἐφύμνου. 1023 βασιὰ γ' ως ἀπὸ πολλῶν. Ag. 614 τοιοῦδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχροὺς ως γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν. 1401 περὶ αὐτὸς μου γυναικὸς ως ἀφραδμονος. Eum. 200 εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας ως παναίτιος. ubi probabilis est wñ, quod restituit Wakefieldus. Ch. 715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ως ὑπευθύνω τάδε. Eum. 833 κοίμα κεκαينوῦ κύματος πικρὸν μένος ως σεμνότιμος καὶ ευνοικήτωρ ἐμοί. Suppl. 247 πρὸς σέ πότερον ως ἔτην λέγω; [Ib. 718 γ' ως Turnebi interpolatio est pro τῶς (τῶς M.)]

6. ως cum participio, ut qui, tanquam. Pr. 986 ἐκερτόμησας ὄρθεν ως παῖδ' ὄντα με. Sept. 1015 τοῦτο δ' ἀδελφόν — ἔξω βαλεῖν ἀθᾶπτον — ως ὄντ' ἀναστατήρα Καδμείων χθονός. Ag. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ως ὀλωλότες. 1367 μαντευόμεσθα τάνδρος ως ὀλωλότες. 1058 ἔστηκεν ἡδὴ μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, ως οὐποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξεν χάριν. 1320 ἐπιξενουμαι ταῦτα δ' ως θανουμένη. 1354 φροιάζονται γάρ ως τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1422 λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ως παρεσκευασμένη ἐκ τῶν ὁμοίων. Ch. 224 ως ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω; Eum. 733 δίκην γενέσθαι τήσδ' ἐπήκοος μένω ως ἀμφίβουλος οὐσα θυμοδοθῆαι πόλει. Suppl. 323 πράσσεις ἂν ως Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 762 ως καὶ ματαιῶν ἀνοσιῶν τε κνωδαλῶν ἔχοντες ὀργὰς, χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. 773 φρόνει μὲν ως ταρβουσα μάμελεῖν θεῶν. Cum genitiivis absolutis I'r. 760 ως τοῖνυν δυνάτων τῶνδ' εἰ σοι μαθεῖν πάρα. Sept. 247 στένει πόλισμα γῆθεν ως κυκλομένην. Pers. 170 πρὸς τὰδ' ως οὕτως ἔχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδε μοι γένεσθαι. Ag. 1393 ως ὡδ' ἔχόντων — χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτε. Eum. 675 ἡδὴ κελεύω τοῦσδ' ἀπὸ γνῶμης φέρειν ψῆφον δικαίαν ως ἄλις λελεγεμῶν.

7. ως idem quod ὅτι, quod Latini per accusativum cum infinitivo exprimunt. Cum indicativo coniunctus in oratione recta. Pr. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ως Ὀκεανοῦ φίλος ἐστί βεβαιότερός σοι. 843 σημειὰ σοι τὰδ' ἐστί τῆς ἐμῆς φρενός, ως δέρεται πλέων τὸ τοῦ πεφασμένου. 890 τὸδε — διεμυθολόγησεν ως τὸ κηδεύσαι καθ' αὐτὸν ἀναπτύξει μακρῷ. 1002 εἰσελθέτω σε μήποθ' ως ἀηλύνους γενήσομαι. 1074 μήδέ ποτ' εἰ-
Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβα-

λεν. Sept. 176 δεῖξαιθ' ως φιλοπόλεις. 617 οἶδεν ως σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχη. 924 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλοῖσιν ως ἐρέατην πολλὰ μὲν πόλιτας. Pers. 282 [υζ' ἀποτμον δαίσις δυσαιωνῇ βοᾶν, ως πάντα παγκάκως θεοὶ ἔθεσαν. 288 μεμνήσθαι τοὶ πάρα, ως Περσίδων πολλὰς μάταν εὐνίδας ἐκτίσαν ἡδ' ἀνάνδρους. 525 ἐπίσπασμαι μὲν ως ἐπ' ἔξεργασμένοις (ἤξω). 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ως, ὅταν κλύων κακὸν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. 754 λέγουσι δ' ως σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 820 σηματοῖσιν ὁμᾶσιν βροτῶν, ως οὐχ ὑπέρφρον θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 445 εὐ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ως μάχης ἰδρῖς. 496 μαρτυρεῖ δέ μοι — κόνης τάδε, ως οὐτ' ἀναυδὸς οὔτε σοι δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας σημανεῖ. 1465 μῆδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψω; ως ἀνδρόλεταιρ', ως μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς ὀλέσας' ἀεὺστατον ἄλγος ἔπραξεν. 1506 ως μὲν ἀναίτιος εἰ τοῦδε φόνου τίς ὁ μαρτυρήσων; 1619 γινώσκει γέρον ὦν ως διδάσκεισθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. Ch. 691 οἱ γ' ὡς, κατ' ἄκρας εἰπας (sic Bambergerus. ενπας' M cum puncto supra v) ως πορθοῦμεθα. Ch. [987 ως ἂν παρὴ μοι μάρτυς ἐν δίκη ποτὲ, ως τόνδ' ἐγὼ μετήλθον ἐνδίκως μόρον.] 1011 μαρτυρεῖ δέ μοι φάρος τὸδ', ως ἔβαπεν Αἰγύθου ἔϊφος. [Eum. 96 ως μὲν ἔκτανον, ubi recte Tygwhittus ὦν.] Suppl. 65 ευνιθῆσι δέ παιδὸς μόρον, ως αὐτοφόνους ὦλετο.

Cum optativo in oratione obliqua. Pr. 212 προυτεθεσπίκει ως οὐ κατ' ἰσχύν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν χρειαί, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερχόντας κρατεῖν. Pers. 357 ἔλεεε παιδί σῷ Ξέρῃ τάδε, ως — Ἑλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ — βίοντον ἐκωσσοῖατο. Sept. 469 βοᾷ δὲ χούτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς ως οὐδ' ἂν Ἀρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.

8. ως in enuntiatis finalibus et consilium significantibus idem est quod ὅπως. Cum indicativo temporis praeteriti significat aliquid fieri nos voluisse quod sit irritum. Pr. 156 εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — εἰς — Τάρταρον ἦκεν, ως μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοιοῦδ' ἐγεγῆθει (sic Elmsleius pro ἐγεγῆθει). Multo frequentius cum coniunctivo, praecedente tempore praesente vel perfecto praesentis significationem habente. Pr. 63 οὐκ οὐκ ἐπέειπε τῷδε δεσμᾷ περιβαλεῖν, ως μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ; 273 ἀκούσθαι, ως μάθητε δ' ἂν τέλους τὸ πᾶν. Sept. 237 ως πόλιτας μὴ κακοσπλάγχχους τιθῆς, ἐκκλησὶ ἴσθαι. 627 λιτὰς ἀμετέρας τελεῖθ', ως πόλις εὐτυχῇ. Pers. 692 τάχυν δ', ως ἀμεμπτος ὡ χρόνον. Ag. 1293 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, ως ἀσφάδαστος — δυμα συμβάλω τὸδε. Ch. 439 ἐμασχάλισθαι δ', εἰθ' ως τὸδ' εἰδῆς. 735 Αἰγισθον ἡ κρατοῦσα τοὺς ἔξονους καλεῖν ὅπως τύχιστ' ἀνωγειν, ως σαφέστερον — φάτιν πύθηται τήνδε. 767 λέγ' αὐθις, ως μάθω σαφέστερον. 771 ἄλλ' αὐτὸν ἔλθειν, ως ἀδειμάντως κλύη, ἀνωχθι. 984 στέγαστρον ἀνδρὸς δεῖξαιθ', ως ἰθὺ πατήρ. Eum. 613 κρίνω, ως τοῦτοίς φράσω. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον, ως δηχθῇ λεώς. [771 παρόρνιας πόρους τιθέντες, ως αὐτοῖσι μεταμῆλ' ὀνόμας.] 882 οὗτοι καμοῦμαι εἰς λέγουσα τάγαθὰ, ως μή ποτ' εἴπης. Suppl. 334 ως μὴ γένωμαι ὁμοῖς Αἰγύπτου γένει. 483 θές ως ἰδῶσι τήσδ' ἀφίξεως τέκμαρ.

ως ἂν finale cum coniunctivo. Pr. 10 τοιοῦσδ' εἰς ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην, ως ἂν διδαχθῇ. 554 ἔξελεθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶ-

να —, ὡς ἂν τὸ Δῖον δμμα λωφήσῃ πόθου. 706 τοὺς ἐμούς λόγους θυμῷ βάλλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκαάθης ὁδοῦ. Ag. 911 εὐθύς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος, ἐς δῶμ' ἀέλπτον ὡς ἂν ἡγήται Δίκη. Ch. 20 σταθῶμεν ἐκποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς μάθω. 556 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς, ὡς ἂν — ληφθῶσιν. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] 1021 ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῇτ', οὐ γάρ —. Sic Emperius et Martinus pro ἄλλος ἂν εἰδῇ τοῦτ' ἄρ' —. Suppl. 493 ὅπῃ ονας — εὐμπεμψον, ὡς ἂν τῶν πολιτισσοῦχων θεῶν βωμούς — εὐρωμεν. 518 πείσω τὸ κοινόν, ὡς ἂν εὐμένεις τιθῶ. 930 ὡς ἂν εἰδῶς ἐννέπτω σαφέστερον.

ὡς finale cum optativo post tempora praeterita in oratione obliqua Pr. 202 οἱ μὲν θέλοντες ἐμβαλεῖν ἔδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν σπενδόντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἀρξείεν θεῶν. 659 θεοπρόπους Ἰαλλεν, ὡς μάτοι τι χρῇ —. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλαις ἀγοι λόχων. Suppl. 986 δορυσοῦσους ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.

9. ὡς cum infinitivo. Pers. 714 ὡς εἰπεῖν ἔπος. Ag. 1584 ὡς τορῶς φράσαι. [Ch. 880 οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι vitiose pro ὥστ'.] Sine infinitivo Pr. 46 ὡς ἀπλῶ λόγῳ, quod nihil aliud est quam ὡς ἀπλῶ λόγῳ εἰπεῖν.

ὡς i. q. ὥστε ita ut. Cum infinitivo Sept. 544 φέρεi δ' ὑπ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα, ὡς πλείστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Pers. 437 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε καὶ δις ἀντισηκῶσαι ῥοπή. 511 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν. Ag. 358 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυρὰς ἐκ φρενὸς μ' ἀναστένειν. 665 ὡς μήτ' ἐν ὄρμῳ κύματος Ζάλην ἔχειν, μήτ' ἐξοκείλει πρὸς κραταίλειον χθόνα. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Eum. 36 ὡς μήτε σκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. 427 ποῦ γάρ τοσοῦτο κέντρον ὡς ἡμτροκτονεῖν; 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην ὀρώντα μὴ βλάβας ἔχειν. 895 ὡς μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἀνευ σέθεν. Suppl. 622 ἔκραν' ἀνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε. 945 τῶνδ' ἐφήλῃται τορῶς γόμφος διαμπάξ, ὡς μένειν ἀραρότως. 993 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις | πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός | ἀνῶθ' ὁμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ, ubi post verbum secundum unum excidisse verbum probabiliter coniecit Weilius. Cum indicativo Pers. 726 ὡς (sic corrector: ὡδ' pr. M) ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν. 730 πρὸς τὰδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Ag. 38 ὡς ἐκῶν ἐγῷ μαθοῦσιν αὐδῷ κοῦ μαθοῦσι λήθομαι. [319 λόγους — ὡς λέγεις vitiose pro οὐς.]

10. ὡς i. q. ἐπεὶ, cui Latina respondent *quippe, quandoquidem, quoniam, nam*. Pr. 77 ὡς οὐπιτιμῆς γε τῶν ἔργων βαρύς. 81 στεῖχῳμεν, ὡς κῳλοισιν ἀμφιβήσῃστρ' ἔχει. 508 ὡς ἐγῷ εὐελπίς εἰμι. 637 ὡς τάποκλαυδοῖ — ἀξίαν τριβὴν ἔχει. 1030 πρὸς ταῦτα βούλει, ὡς οὐδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Sept. 418 τὸν ἀμῶν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν, τὸν δικαίως (recte, ut videtur Heimsoethius, διὰ δικας) πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. Legit hoc scholiasta, qui explicat ὅτι δικαίως πρόμαχος τῆς πόλεως: sed nihil causae est cur OS, quod Aeschylus scripserat, pro ὡς potius accipiat quam pro ὅς, quod

haud dubie restituendum. 650 ὡς οὐποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει. Pers. 368 ὡς — πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἣν προκείμενον. [710 ὡς (vitiose pro ὅς, quod restitutum ex apographis) βίσιον — ὡς θεὸς διήγαγες.] 772 θεὸς γάρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὐφρων ἔφω. 842 ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. Ch. 660 τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται. Suppl. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἀμφι σοῦ. 734 φοβούμαι, νῆες ὡς ὑκῳπτεροὶ ἤκουσι.

11. ὡς significatione temporalis, quomodo Latini quoque ut particula utuntur, de quo v. Thea. vol. 8 p. 2089. Sept. 980 οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανεν. Pers. 361 ὁ δ' εὐθύς ὡς ἤκουσεν, — πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. 413 ὡς δὲ πλήθος ἐν στενῷ νεὼν ἡθροιστο. 454 ὡς γάρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κύδος Ἑλλήσιν μάχης, — ναῶν ἐξέθρωσκον. 594 λέλυται γάρ λαὸς ἐλευθερά βαλῶν, ὡς ἐλύθη Συγὼν ἀλκάς. Ag. 1212 ἐπειθον οὐδὲν, ὡς τὰδ' ἤμπλακον.

12. ὡς in exclamazione, ut, quam. Pers. 251 ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 260 ὡς πάντα γ' ἐστ' ἔκεινα διαπραγμένα. 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένων μεμνημένος. 472 ὡς ἄρ' ἐψευσας φρενῶν Πέρσας. 515 ὡς δυσπρόνῃτε δαίμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. 845 ὡς δαίμον, ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακά ἀλγῇ. 910 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. Ag. 1236 ὡς δ' ἐπωκολύετο ἡ παντότολμος, ubi per lian explicit Triclinius. Ch. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπῆς κάκποδῶν εὐ κείμενα. 744 ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκράμενα ἀλγῇ — ἐμὴν ἡλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Tr. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἐχθουσιν βροτοί, nisi pro ὅτι dictum est ab verbo pendens in versibus praecedentibus lecto, quos non appropuit l'Intarchus. || ὡς δὲ ironica exclamatio. Ag. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει, tu scilicet mihi rex Argivorum eris, ut interpretatur Hermannus. Alia huiusmodi exempla collegerunt Seidler. ad Eur. Iph. T. 1504 et Schneiderus ad Platonis Civ. vol. 1 p. 36.

ὡς (adverbium oxytonum vel secundum grammaticorum veterum sententiam perispomenon ὡς, de quo v. Thea. vol. 8 p. 2083) i. q. οὕτως sic, frequens apud epicis, rarius apud Atticos, qui eo in certis quibusdam formulis utuntur, οὐδ' ὡς, ἀλλ' ὡς, aliisque nonnullis. Aeschyli unum est exemplum Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμεν (sic correxi pro πράσσοιμ' ἄν), εὐθαρσῆς ἐγῷ.

Ab hoc diversum est ὡς accentu notatum ubi rei comparatae postponitur, ut Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιάς χίς, aliisque locis supra indicatis.

ὥσπερ sicut, quemadmodum. Pr. 611 ἀπλῶ λόγῳ, ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγειν στόμα. Sept. 257 μοχθηρόν, ὥσπερ ἀνδρας, ἦν ἀλῶ πόλις. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κύμα' ἀγεί. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ἐνυμναῖν. Ag. 264 εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, ἔως γένοιτο. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1201 θαυμάζω δὲ σου — ἀλλόθρου πῶλιν κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ εἰ παρεστάτης. 1237 ὡς δ' ἐπωκολύετο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχῃ τροπῇ. 1311 ὁμοῖος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. 1382 ἀπειρον ἀμφιβήλστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω. 1427 ὥσπερ οὖν φονολιβεί τύχα φρὴν ἐπιμαίνεται. [Ib. 1671 ὥσπερ

male pro ωστε.] Ch. 96 σῖγ' ἀτίμως, ώσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 108 λέγοις ἄν, ώσπερ ἠδέσω τάφον πατρός. 676 ώσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα. 888 δόλοις δλοῦμεθ', ώσπερ οὖν ἐκτείνανεν. 1022 ώσπερ ζὺν ἵπποις. Eum. 306 ἀλιτῶν, ώσπερ δδ' ἄνθρωποι. 611 δρᾶσαι γάρ, ώσπερ ἔστιν, οὐκ ἀρνούμεθα.

ώσπερ *quasi*. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ώσπερ εἰς πρὸς τῶν φίλων. 1415 οὐ προτιμῶν, ώσπερ εἰς βοτοῦ μόρον. Ch. 753 τὸ μὴ φρονεῖν γάρ, ώσπερ εἰς βοτὸν, τρέφειν ἀνάγκη.

ώστε (adverbium) *sicut, velut*, frequens apud epicos, lyricos et tragicos, alienum vero a prosa: de quo dictum est in Thes. vol. 8 p. 2127. Pr. 452 κατ' ὅρας δ' ἔναιον ώστ' ἀήσυροι μύρμηκες. Sept. 62 ώστε ναὸς κεδνός οἰαοστροφός. Pers. 424 ώστε θύνοντες ἢ τιν' ἰχθύων βόλον. Ag. 628 ἔκυρσας, ώστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ. Ch. 421 λύκος γάρ ώστ' — ὠμόφρων. Eum. 628 ώστ' Ἀμαζόνες. Fr. 55 ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς. 322 ώστε παρθένους ἄβραι. Ag. 1671 ἀλέκτωρ ώστε (sic Scaliger pro ώσπερ). Suppl. 751 κόρακες ώστε. Ag. 884 ώστε σύγγονον βροτοῖς (ἔστι). Fr. 33 ώστε διπλοὶ λύκοι νεβρόν φέρουσιν.

ώστε *ita ut*, vel *quamobrem*, consequentiae significandae serviens, sequente vel indicativo vel optativo cum ἄν, vel infinitivo. Aeschylus sola usus est structura cum infinitivo Pr. 313 ώστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδῶν εἶναι δοκεῖν. 339 αὐτῷ τῇδε δωρεάν ἐμοὶ δῶσαι Δί', ώστε τῶνδ' ἐκλύσαι πόνων. 995 γνῶσαι γάρ οὐδὲν τῶνδ' ἐμ' ώστε καὶ φράσαι. 908 ἐμοιράσαντο δ' δευκάρδιοι κτήμαθ', ώστ' ἴσον λαχεῖν. Pers. 244 ώστε Δαρειῶν πολὺν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. 335 πόσον τι πληθεὺς ἦν νέων Ἑλληνίδων, ώστ' ἀειῶσαι Περσικῷ στρατεύματι μάχην εὐνάσαι; 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ώστ' ἀμχανεῖν ὅποι τρά-

ποιντο. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἑλλης πορθμόν, ώστ' ἔχειν πόρον. 723 καὶ τὸδ' ἐξέπραξεν, ώστε Βόσπορον κλῆσαι μέγαν; 725 φεῦ μέγας τις ἦλθε δαίμων, ώστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 202 ώστε χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεΐδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν. 286 πόντον ώστε νωτίσαι. 379 ἔστω δ' ἀπήμαντον, ώστ' ἀπαρκεῖν εὐ πραπίδων λαχόντα. 541 ώστ' ἐνδακρύειν γ' ὀμμασιν χαρὰς ὑπο. 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ώστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς. 1075 οὐ γάρ τοιούτος, ώστε θρηνητοῦ τυχεῖν. 1181 ώστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐτὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον. 1395 εἰ δ' ἦν πρεπόντων ώστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ. Ch. 526 ἢ καὶ πέπυσθε τοῦναρ, ώστ' ὀρθῶς φράσαι; 533 ώστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 542 κρινῶ δὲ τοῖ νιν ώστε συγκόλλωας ἔχειν. 567 μενοῦμεν οὕτως, ώστ' ἐπικάζειν τινά. 847 τί τῶνδ' ἄν εἴποις ώστε δηλώσαι φρενί; 880 οὐχ ώστ' (sic Porsonus pro ὥς δ') ἀρῇαι. Eum. 83 ώστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξει πόνων. 202 ἔχρησας ώστε τὸν ζέοντα μητροκτονεῖν. 228 οὐδ' ἄν δεχομένη ώστ' ἔχειν τιμὰς σθέν. 306 οὗτοι σ' Ἀπόλλων — ρύσαι! ἄν, ώστε μὴ οὐ παρημελημένοι ἔρρειν. 896 σὺ τοῦτο πράξεις, ώστε με σθένειν τόσον; Suppl. 606 ώστ' ἀνηρῆσαι με γηραιᾷ φρενί.

ωφέλεω *prosum*. Pr. 44 τὰ μὴδὲν ωφελούνα μὴ πόνει μάτην. Cum dativo Pr. 342 μάτην γάρ οὐδὲν ωφελῶν ἐμοὶ πονήσεις. Pers. 842 τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ωφελεί. Cum accusativo Pr. 507 μὴ νυν βροτούς μὲν ωφέλει καιροῦ πέρα. || Passivum ωφελέομαι *invenio, utilitatem capio*. Pr. 222 τοιάδ' ἔε ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ωφελημένος.

ωφέλημα *utilitas, res utilis*. Pr. 251 μέγ' ωφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς. 501 ἐνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ωφελήματα. 613 ὃ κοινὸν ωφέλημα θνητοῖσιν φανεί.

Reliquum est ut merita cum laude memorem C. A. B. Todtii commentationem "*de Aeschylō vocabulorum inventore*", quae Halis prodiit a. 1856. In qua dissertatione utilia multa de elocutione Aeschylī sunt collecta, sed quod primum erat, ut ostenderetur quanta opera Aeschylī lingua ab Sophocle et Euripide differat et quae vocabula ab singulis inventa esse cum aliqua veri specie credi possit, non est effectum. Quod ut consequamur quantum fieri potest, ante omnia duplici opus erit indice,

I. vocabulorum quibus quisque trium horum poetarum primus et solus usus est,

II. vocabulorum quibus quisque primus quidem, verum non solus, sed etiam alii post eum usi sunt.

Ex duobus huiusmodi indicibus statim intelligitur Euripidem, qui communi aetatis suae lingua Atticorum utebatur, perpaucā ipsum invenisse vocabula, paulo plura Sophoclem, longe plurima Aeschylum, cuius vel in septem quae supersunt fabulis perditarumque fragmentis centena repperiuntur vocabula nusquam alibi lecta, et haud dubie millena lecta fuerunt in fabulis plus quam sexaginta quae perierunt, etsi haec aliqua, et fortasse non exigua ex parte fallax computatio est. Nam quum poetarum, qui vel ante Aeschylum vixerunt vel aequales ei fuerunt, opera plurima perierint, inprimis scenicorum, Thespides, Choerili, Phrynichi, Pratinae, hodie sciri nequit quae vocabula Aeschylus ab illis acceperit poetis, quae

ipse finxerit: de quo vix ulla supersunt scriptorum testimonia, quale est Aristophanis de vocabulis Aeschyleis ἱππαλεκτρῶν et τραγέλαφος, de quibus dixi ad Fragm. 137. Nam alii scriptiores Aeschylī quidem in novis vocabulis invenendis artem et dexteritatem celebrarunt, sed quae vocabula invenerint non prodiderunt; cuiusmodi est quod scriptor vitae Aeschylī p. 3, 1 ed. Oxon. observavit, κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως Ζηλοὶ τὸ ἀδρὸν αἰὲ πλάσμα, ὀνοματοποιίας τε καὶ ἐπιθέτους. Dionysius in censura veterum scriptorum 2, 10. Αἰσχύλος δημιουργὸς καὶ ποιητῆς ἰδίων ὀνομάτων. Confecto autem duplici qualem supra dicebam indice reliqua est altera pars laboris, ut vocabula singula considerentur et ad genera sua revocentur. Nam etsi vocabula pleraque omnia veterum Atticorum linguae charactera habent, tamen Aeschylus interdum propter rationes peculiare vocabulis usus est quae ex peregrinis dialectis adsciverat, ut in Persis et Supplicibus, quod de Siculis observavit Athenaeus 9 p. 402, ubi de vocabulo Aeschylī Siculo ἀσχεδωρος agens addit. ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατριψας ἐν Σικελίᾳ πολλάκις κέρηρται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμάσιον. Alia ab lyricis veteribus et iambographis acceperisse potest, ut Pers. 763 Ἀσίδος μηλοτρόφου praecunte Archilochō dixit: ubi lepidia est Thomae M. annotatio, γράφεται καὶ μηρολόφου, ἦτοι πολεμικωτάτης, ἀπὸ μέρους τῷ πᾶν. et in apographo Lips. γρ. μηρολόφου.

DE AESCHYLI CODICE MEDICEO EIUSQUE APOGRAPHIS.

Aeschyli tragoediarum septem hodie satis constat unum superesse codicem Medicum seculo undecimo scriptum, ex quo reliqua quae adhuc innotuerunt apographa omnia derivata sunt, quod in commentatione de codice illo, edita in Philologo a. 1862 vol. 18 p. 55—93 et in Praefatione Promethei editionis Londinensis a. 1866 invictis demonstravi argumentis, quae ab nemine labefactata vidi. De quo ut lectores ipsi indicare possint, non unum alterumque quod sententiae propositae faveret arripui exemplum, qui in hoc quaestionum genere malus est multorum mos, sed plenum infra posui indicem correctionum ex apographis factarum, qualem iam in commentatione Philologo inserta, amplioribus additis explanationibus, exhibueram. Hunc indicem qui perlustrare volent, statim animadvertent, apographa, licet vel omnia vel singula propriis sibi hab ant librorum errores non paucos, quos ex inutili diversae scripturae farragine ab Hermanno aliisque composita cognoscere poterunt qui operae pretium ducent*), tamen in universum ita cum

*) Primus qui hoc sex et sexaginta abhinc annis, admirabili pro illo tempore sagacitate, perspicere Petrus Elmsleius fuit (in *Edinburgh Review* a. 1810. Nr. XXXIII p. 219) his verbis usus "After all, however, as we stated on a former occasion, the accumulation of manuscripts does not contribute, in so great a degree as might be supposed, to the amendment of our author's text. All the manuscripts of Aeschylus which have yet been examined, are transcribed, mediately or immediately, from the same copy, which appears to have survived alone the general wreck of ancient literature. The concurrence, therefore, of fifty or five hundred manuscripts of Aeschylus in the same lection, implies no more than that, in the ninth or tenth century, such a reading was discovered in a single manuscript. If that manuscript now existed, and could be verified, perhaps its numerous progeny might all be safely disposed of to the makers of sky-rockets, after the example of the biblical manuscripts of the University of Alcalá. (See Michaelis's Introduction to the New Testament, translated by Marsh, vol. 2 p. 441. ed. 1802.) Of the incorrectness of the original manuscript of Aeschylus, no other proof is requisite, than the agreement of its descendants in so many palpably erroneous readings." Codicem archetypum quem quaerebat non alium esse quam Medicum ab Elmsleio non poterat intelligi quia accurata codicis collatione carebat, sed excerptis tantum utebatur negligentissimis Antonii M. Salvini anno 1715 factis.

libro Mediceo consentire ut si quas praebeant levissimorum vitiorum emendationes, eae nusquam correctorum Byzantinorum facultatem, quam ex tot aliorum scriptorum codicibus satis cognitam perspectamque habemus, excedant. Ex quo colligi potest apographa Aeschylea ex uno omnia derivata esse libro Mediceo, nec quidquam causae esse cur, quae quorundam opinio fuit, duo exstitisse fingantur veteris cuiusdam codicis archetypi apographa, alterum quod superest, Medicum, alterum vero nunc perditum, ex quo istiusmodi emendationes in apographa quae hodie supersunt receptae fuerint: quod si verum esset, idem de aliorum scriptorum multorum codicibus eorumque apographis, quorum plane eadem quae Aeschyleorum ratio est, fingendum foret, velut de Athenaei codice Veneto eiusque apographis, de quibus dixi in Philologo vol. 30. p. 73—115. Ceterum apographa quae supersunt non ex ipso codice Mediceo *descripta*, sed aliis praegressis apographis *derivata* esse consulto dixi propter rationes in commentatione supra memorata p. 77—79 ab me expositas, quas frustra impugnavit Alexander Pierron, clarissimus Homeoricorum carminum editor Parisinus, qui in *Annuaire de l'association pour l'encouragement des Études Grecques*, 3e année, 1869. p. 22—41. demonstrare studuit apographum quinque Aeschyli tragoediarum (i. e. trium primarum cum Eumenidibus et Supplicibus) Parisinum 2886 chartaceum seculi quinti decimi exeuntis, foliorum 301 formae duodecimae, non ex codice Mediceo *derivatum*, ut ego dixeram, sed ex alio quodam codice perantiquo ("*fort vieux*" p. 38) *descriptum* esse, de quo haec scripsit p. 41. "Je n'affirme point que toutes les difficultés d'une confrontation complète du *Mediceus* et du *Parisinus L* puissent se ramener à de simples questions de lecture. Il faudrait, pour que la démonstration fût sans réplique, qu'on possédât un relevé exact de toutes les variantes du *Parisinus L*, jusqu'aux plus imperceptibles, et qu'il n'y en eût pas une qui ne s'expliquât comme nous venons d'expliquer les principales, et comme s'expliqueraient toutes les autres que j'ai transcrites. Mais tout ce qu'on pourrait légitimement conclure de telle ou telle difficulté insoluble, c'est qu'entre le manuscrit en onciales et le *Parisinus L* il y a eu un intermédiaire, une première copie qui a subi des corrections. Cette première copie n'existe point. Jusqu'à ce qu'on retrouve cette copie, ou jusqu'à ce qu'on retrouve le manuscrit en onciales lui-même, le *Parisinus L* est, rétabli dans ses droits. L'hypothèse de Hermann se prête également aux deux cas: copie directe, copie de

copie. Je crois à la copie directe. Mais, de toute façon, il faut rayer de la liste des axiomes la proposition avancée jadis par Burgess*), le deuxième éditeur de la Pentalogie de Burton, et répétée naguère par Guillaume Dindorf et par d'autres: "Que tous les manuscrits d'Eschyle dérivent du *Mediceus*." Le *Parisinus L* ne dérive point du *Mediceus*."

Hanc igitur sententiam ut veram esse probaret, quinquaginta quinque codicis Medicei scripturas cum apographo Parisino (L) comparavit, ex quibus colligi posse credit scripturas Parisinas non ex codice Mediceo, sed ex altero illo quem finxit codice *perantiquo* transcriptas esse, quas operae pretium erit severiori subiici examini.

PROMETHEUS.

I. v. 17. "*Med. εὐωριάζειν.* [*Par. L. ἐξωριάζειν.*]" [Falsum est εὐωριάζειν, quod recentiores editores ex Hesychii et Photii glossis restituerunt, in M legi, qui ἐξωριάζειν praebeat ut in L et aliis omnibus legitur apographis, legitque scholiasta, qui interpretatus est ἔξω ὥρας (corrigere ὥρας) καὶ φροντίζος ποιέσθαι.]

II. v. 21. "*Med. βροτῶν.* [*Par. L. θεῶν.*]" [Scriptura inepta in plerisque exstat seculorum quarti quintique decimi apographis, quae nihil plane causae est cur ex codice *perantiquo* ducta potius credatur quam ex illius aetatis apographis. Idem de aliis multis scripturis dicendum, quas Parisinus L non cum Mediceo, sed cum apographis quarti quintique decimi seculi communes habet: de quo satis erit hoc loco in universum monuisse.]

III. v. 28. "*Med. ἐπηρύου.* [*Par. L. ἀπηρύου.*]" [Falsum est in M ἐπηρύου legi, quod ex Elmsleii conjectura posuerunt editores. Nam in M est ἐπηρύω, in apographis vero omnibus et apud Eustathium p. 675, 40. ἀπηρύω, quod in L quoque esse suspicor, non ἀπηρύου, quod ei tribuit Pierronus eodem in terminatione errore, quo ἐπηρύου pro ἐπηρύω codici tribuit Mediceo. Quum M in textu habeat ἐπηρύω, idem ab scholiasta lectum fuisse conicere licet, qui verbo ἐπέτυχες utitur.]

IV. v. 113. "*Med. ὑπαίθριος.* [*Par. L. ὑπαίθριος.*]" [Rursus falsum est in M legi ὑπαίθριος, quod ego ex Blomfieldi conjectura edidi. Libri omnes ὑπαίθριος.]

V. v. 113. "*Med. πασσαλεύμενος.* [*Par. L. πασσαλευτός.*]" [Πασσαλευτός est plus quam decem apographorum Byzantinorum interpolatio: in reliquis servata est codicis Medicei scriptura πασσα-

λεύμενος vel πασσαλευμένος, quod nihil aliud est quam glossema πεπασσαλευμένος, adscriptum ad προσπεπαρμένος, quod ego restitui.]

VI. v. 117. "*Med. ἴκετο.* [*Par. L. ἴκοιτο.*]" [Scriptura inepta metroque contraria ἴκοιτο proprius est huic apographo lapsus librarii, ut inter alia omnia apographa ne unum quidem est, quod non leves huiusmodi librariorum errores sibi proprios habeat.]

VII. v. 141. "*Med. εἰδεδεσθ' οἶω.* [*Par. L. εἰδεσθέ μ' οἶω.*]"

[In M versus sic scripti et divisi sunt

προς ὤκεανού,
δέρχητ', εἰδεσθ' οἶω δεσμῶν
πρός πατρός τῆδε φάραγγος —

Quod in Par. L scriptum est εἰδεσθέ μ' οἶω, commune habet cum apographis Byzantinis plerisque omnibus.]

VIII. v. 142. "*Med. πρόσ πατρός.* [*Par. L. προσπορπατός.*]"

[In M ad πρόσ πατρός in margine a manu seculi quinti decimi adscriptum est προσπορπατός, quae interpolata est apographorum tantum non omnium scriptura, nisi quod in uno προς πα τοσ scriptum est, erasa post a littera p et superscripto πο, quo interpolata significatur scriptura προσπορπατός, in alio adscriptum γρ. προσπαρτός, quae laudabilis est conjectura recentis correctoris, qui tamen non viderat post προσπαρτός excidisse ἐγώ, de quo dixi in Philologo vol. 18 p. 88.]

IX. v. 146. "*Med. εἰσοδούσαν.* [*Par. L. εἰσοδούση.*]" [Falsum est in Med. legi εἰσοδούσαν, quae Hermannii conjectura est. In Med. legitur εἰσοδούσα, littera α a manu recentiore illata in locum alius litterae ita crassae ut scripturae prioris ne vestigium quidem relictum sit. Hinc factum est ut correctores Byzantini inter εἰσοδούσα, εἰσοδούσαι, εἰσοδούσι vel εἰσοδούσιν, et εἰσοδούση (quod est in Par. L et Guelf.) fluctuarent et Thomas Magister annotaret καὶ εἰσοδούση τὸ ση ἦ, καὶ εἰσοδούσι τὸ σι ἱ.]

X. v. 146, 147. "*Med. πέτρα ... τῆδε.* [*Par. L. πέτρας — ταῖδε.*]"

[Falsa sunt quae de Med. traduntur. In eo a manu prima scriptum est πέτρα, cui recentior manus σ addidit, ut sit πέτρας, quod non debebat primae manui tribui a Merkelio. Deinde τῆδε non legitur in ullo codice, sed est Elmsleii conjectura, dativo πέτρας accommodata. In M a manu prima scriptum fuerat ταῖς (ταῖδ' da to

Victorinus) ἀμυνδέτοις, litteris fere evanidis, ab alia manu superductis. Itaque hic quoque Par. L non dissentit ab Med., sed consentit cum eo.]

XI. v. 157. "*Med. ἐπεγῆθει.* [*Par. L. ἐπιεγῆθει.*]" [ἐπιεγῆθει levis librarii alicuius error est, quem L communem habet cum apographis pluribus: in aliis ἐπεγῆθει.

XII. v. 657. "*Med. νυκτίφανν'* [*Par. L. νυκτίφοιτ'*]"

[Scriptura interpolata νυκτίφοιτ' apographa omnia pervasit. Recte M νυκτίφανν', de quo dixi in Philologo vol. 18 p. 88.]

XIII. v. 917. "*Med. πύρπνον.* [*Par. L. πυρπνόν.*]"

[πύρπνον vel πυρπνόν est etiam in aliis apographis.]

XIV. v. 1057. "*Med. ἡ τοῦδ' εὐτυχῇ.* [*Par. L. εἰ τὰδ' εὐτυχῇ.*]" [In marg. Med. a m. recentissi-

[*] Confundit Thomam Burgessium cum Georgio Burgesio, qui de codice Mediceo dixit in Annot. ad Supplices (Londini 1821) p. 41. G. DIND.]

[**] Préface de la cinquième édition, p. VI: "Ex codice Mediceo derivata sunt quotquot ad hunc usque diem innotuerunt harum tragoediarum apographa." Le Parisinus L n'est peut-être pas le seul des manuscrits d'Eschyle qui ne rentre point dans cette formule. Le manuscrit de Wolfenbüttel, ce fameux Guelferbytanus des anciens éditeurs, pourrait bien avoir réellement l'importance qu'on lui attribuait autre fois. Heimsöeth est de cet avis, et Heimsöeth paraît avoir raison.

ma annotatum et τὰδ', ut in Par. L aliisque multis.]

XV. v. 1087. "*Med. ἀποδεικνύμενα*] *Par. L. ἀντιδεικνύμενα*".

[Hoc aliorum quoque apographorum vitium est.]

SEPTEM AD THEBAS.

XVI. v. 12. "*Med. πολύν*] *Par. L. πολλήν*".

[πολλήν, quod per apographa multa propagatum est, absurda est correctoris alicuius Byzantini coniectura ad proximum ὥραν vel ὥραν relata.]

XVII. v. 20. "*Med. πιστοί*] *Par. L. πιστούς*".

[Falsum est in Med. legi πιστοί, qui πιστούς ut alii omnes.]

XVIII. v. 78. "*Med. θρεῖμαι*] *Par. L. θρεῖμαι*".

[θρεῖμαι ab infimae aliquo aetatis correctore metri ignaro positum in aliis quoque apographis multum legitur.]

XIX. v. 87. "*Med. ἀλεύσετε*] *Par. L. ἀλεύσατε*".

[In Med. non simpliciter ἀλεύσετε, sed ἀλεύσατε (α a m. rec. superscripto), quo id ipsum indicatur quod est in apographis, ἀλεύσατε.]

XX. v. 125. "*Med. σαγαί*] *Par. L. σαγαίς*".

[Non sufficit dixisse in Med. σαγαί scriptum esse. Vocabulorum δορυσσοῖς σαγαίς litterae septem σ σαγαίς in litura quinque litterarum scriptae sunt. Alterum vocabuli σαγαίς sigma si a prima manu scriptum exstisset, cum littera π, quae sequitur, ex more prope constanti huius aliorumque vetustorum librorum uno ductu scribi debuisset σαγαί σπύλαις, quod non factum est. Nam litterae π ea est forma ut non cum alia littera coniunctam fuisse patet. Antiqua igitur scriptura δορυσσοῖ σαγαί fuit, quod quum non perspicere corrector Byzantinus, δορυσσοῖς σαγαίς scripsit, quod est in L ceterisque apographis omnibus.]

XXI. v. 756. "*Med. ἔτλα*] *Par. L. ἔτλη*".

[Falsum est in Med. pure scriptum esse ἔτλα.

Nam legitur ἔτλη, littera α ab eadem manu superscripta.]

XXII. v. 756. "*Med. συνάγε*] *Par. L. συνάγαγε*".

[Falsum est in Med. συνάγε scriptum esse, qui habet σύναγε, adscripto a manu paullo recentiore συνάγαγε, quod in apographa plura transit.]

PERSAE.

XXIII. v. 9. "*Med. πολυχρύσου*] *Par. L. πολυχρύσους*".

[Falsum est in M legi πολυχρύσου (στρατιάς), quae communis est apographorum scriptura. In M legitur πολυχρύσους στρατιάς, plane ut in Par. L.]

XXIV. v. 345. "*Med. κατέφθειρε*] *Par. L. διέφθειρε*".

[διέφθειρε, quod nullo alio in apographo inventum est, quum multo frequentius legatur quam καταφθεῖρειν, non mirandum est huic uni librario aliud agenti in calamus venisse διέφθειρε. Eodem errore v. 716 in paucis apographis διέφθαρται scriptum est pro κατέφθαρται.]

XXV. v. 580. "*Med. ἐραδαί*] *Par. L. ἐρᾶνται*".

[Falsum est in M ἐραδαί legi, quod neque in hoc codice, neque in ullo legitur apographo. In M legitur versibus sic divisus

τοκῆς δ' ἀπαιδὲς ἐρα δαι
μόνι' ἀχῇ, δα.

ubi manifestum est litteras δαι non cohaerere cum litteris ἐρα, sed primam esse syllabam vocabuli δαιμόνι' inter duos versus divisi. Cavere ab errore sibi potuisset Pierronus, si legisset quae de hoc loco scripsi in Praefat. ed. Lips. quintae p. LXVI: "Inprimis memorabilis versus 580 corruptela est, ubi litterae ἐρα, quae in codice ante δαιμόνι' ἀχῇ leguntur, ab correctore aliquo Byzantino absurde in ἐρᾶνται, quod est in Par. L, vel ἐρᾶνται, quod est in aliis, mutatae, nihil aliud sunt quam adscriptum olim in margine verbum ἐρρουσι, quod v. 571, ubi tres ante στένε syllabae desiderantur, inserendum erat. Proxime ab vero abfuit Blomfieldus quum ἐρροντες corrigeret idque ipse quoque ante στένε insereret."]

XXVI. v. 645. "*Med. πέμπεται*] *Par. L. πέμπετε*".

[Falsum est πέμπεται simpliciter legi in M, in quo littera ε super αι scripta est ab manu διορθωτοῦ, unde πέμπετε in omnibus fere apographis.]

XXVII. v. 656. "*Med. ὑποδώκει*] *Par. L. εὐ ἐποδώκει*".

[Falsum est in M nihil praeter ὑποδώκει legi, quae primae tantum manus scriptura est, quam διορθωτῆς in εὐ ἐποδώκει mutavit, quod inde in apographa receptum est.]

XXVIII. v. 676. "*Med. τὰ σά*] *Par. L. τὰ σά*".

[τὰ σά etiam in aliis apographis nonnullis.]

XXIX. v. 671. "*Med. διαγοῖεν*] *Par. L. διάγοιεν*".

[διάγοιεν ineptum est correctoris Byzantini commentum per apographa pleraque propagatum, quum vera lateret scriptura, de qua dixi in Philologo vol. 13 p. 491.]

XXX. v. 679. "*Med. πάσαν γὰν τάνδε*] *Par. L. πᾶσα γὰ τάνδε*".

[In M πᾶσαν γὰν τάνδε primae manus scriptura est, ab secunda in πᾶσα γὰ τάνδε mutata, quod receptum est in apographa.]

XXXI. v. 679. "*Med. ἐξέφυντ*] *Par. L. ἐφθιντ*".

[In M est ἐξέφυντ^{oi}, οι (i. e. θι) a m. pr. superscripto, quo ἐξέφθιντ^{oi} significatur, quod est in apographis. In Par. L si revera scriptum est ἐφθιντ, calami lapsus est.]

EUMENIDES.

XXXII. v. 12. "*Med. σεβίζουσιν*] *Par. L. θεσπίζουσιν*".

[θεσπίζουσιν proprius huic uni apographo error librarii.]

XXXIII. v. 18. "*Med. θρόνοις*] *Par. L. χρόνοις*".

[Falsum est in Med. legi θρόνοις, quae Turnebi coniectura est. In Med. et apographis omnibus est χρόνοις.]

XXXIV. v. 23. "*Med. ἀναστροφῇ*] *Par. L. ἀναστροφά*".

[Falsum est in Med. ἀναστροφῇ legi, quae Victorii coniectura est. In Med. ἀναστροφά, et in apographis sic vel ἀναστροφαί.]

XXXV. v. 30. "*Med. με τῶν*] *Par. L. μεστῶν*".

[Calami lapsus.]

XXXVI. v. 36. "*Med. σωκεῖν*] *Par. L. σύβειν*".

[Calami lapsus, nisi erravit Pierronus. Conf. LV.]

XXXVII. v. 54. "*Med. λῖβα*] *Par. L. δια*".

[Falsum est in Med. λῖβα legi, quae Burgesii

- emendatio est. In Med. δία, et sic vel βίαν apographa quoque.]
 XXXVIII. v. 59. "*Med. ἤτις* Par. L. εἰ τις".
 [εἰτις apographorum plurium vitium.]
 XXXIX. v. 359. "*Med. ὑφ' αἵματος* Par. L. ἐφ' αἵματος".
 [ἐφ' αἵματος etiam in aliis apographis.]
 XL. v. 430. "*Med. δίκαιος* Par. L. δικάως".
 [In M est δικάους, superscripto ω, i. e. δικάως, et ου in litura.]
 XLI. v. 687. "*Med. δικάστων* Par. L. δ' ἐκάστων".
 [Falsum est in M legi δικάστων, idque falso accentu pro δικάστων. Nam δικάστων Canteri emendatio est pro δ' ἐκάστων, quod est in M et apographis.]
 XLII. v. 694. "*Med. μᾶδικεῖν* Par. L. μὴ δόικεῖν".
 [Crasis μᾶδικεῖν ab me est restituta. In M et apographis est μὴ δόικεῖν.]
 XLIII. v. 700. "*Med. σέβειν* Par. L. σέθεν".
 [Falsum est in textu M legi σέβειν. Nam legitur σέθεν, cui διορθωτής in marg. adscriptit σέβειν.]

SUPPLICES.

- XLIV. v. 2. "*Med. ἀρθέντ'* Par. L. ἀρόεντ'".
 [Falsum est in M ἀρθέντ' scriptum esse, quae Turnebi est emendatio. In M et apographis ἀρόεντ'.]
 XLV. v. 3. "*Med. λεπτοψαμᾶθων* Par. L. λεπτοψαμᾶθωλες".
 [Hoc dupliciter falsum est. Nam in M non legitur λεπτοψαμᾶθων, quae Pauwii coniectura est, sed λεπτομαθών. Deinde de Par. L. erratum esse videtur, ex quo alii λεπτοματῶς attulerunt, nec dubitandum quin litterae ψα, quae ad Pauwii alludunt coniecturam, in L non magis legantur quam in libris reliquis.]
 XLVI. v. 6. "*Med. συρία* Par. L. συρίαν".
 [In Med. συρία sine iota adscripto. συρίαν vero calami lapsus est.]
 XLVII. v. 16. "*Med. κέλσαι* Par. L. κεάσαι".
 [Falsum est in M κέλσαι legi, quod Sophianus restituit. Med. κεάσαι sine accentu.]
 LXVIII. v. 31. "*Med. δ' ἐσμόν* Par. L. δεσμόν".
 [Falsum est in M δ' ἐσμόν legi, quae Turnebi correctio est pro δεσμόν, quod est in M et apographis.]
 XLIX. v. 321. "*Med. ἀφθόνω* Par. L. ἀφώνω".
 [ἀφώνω etiam in duobus aliis apographis.]
 L. v. 946. "*Med. διώλου* Par. L. διόλου".
 [In apogr. Guelf. est δι' δλου.]
 LI. v. 847. "*Med. αἶμον ἔω σ'* Par. L. αἶμονες".
 [Falsum est in M scriptum esse αἶμον ἔω σ', in quo legitur αἶμονες ὡς. Consentit igitur cum Par. L.]
 LII. v. 854. "*Med. ἰδοιμ'* Par. L. ἰδοί".
 [Falsum est in M ἰδοιμ' scriptum esse, in quo ἰδοί legitur.]

- LIII. v. 859. "*Med. βαθυμ* Par. L. βαθυ μη".
 [Falsum est in M βαθυμ scriptum esse. Nam legitur βαθυμ, pro quo βαθυ μη scripsit librarius in Par. L.]
 LIV. v. 871. "*Med. εὐρείαις* Par. L. εὐρυχωρείαις".
 [εὐρυχωρείαις manifestus est error librarii, Parisino L proprius.]
 LV. v. 885. "*Med. βρέτεος ἄρος ἅτα* Par. L. κροτιοσα ποσάται".
 [Omni ex parte falsum est quod de M traditur, in quo clare scriptum est βροτιοσα ποσάται, a quo una littera initiali κ pro β differt Par. L, si recte legit Pierronus.]

"Il y a certainement, parmi les cinquante et tant de leçons que je viens de comparer, des différences qu'on pourrait regarder ou comme des fautes d'inadvertance ou comme des corrections; mais c'est le petit nombre. Les autres, c'est-à-dire presque toutes, prouvent que le calligraphe du *Parisinus L* n'a point copié le *Mediceus*" (p. 35). Nunc correctis ab me quae supra attulerat Pierronus, manifestum est in apographo Parisino L ne unam quidem syllabam exstare cuius origo a *perantiquo* quem Pierronus finxit codice rependa sit, sed codicem Parisinum nihil aliud esse quam apographum alius infimae aetatis apographi, in quo hic illic aliquid oblitteratum fuisse — quod non solum vetustis accidit membranarum, sed non raro etiam infimae aetatis codicibus chartaceis — exempla docent a Pierrono collecta p. 36, velut Suppl. 194. γοεδ... καί (pro γοεδνά καί) et 230 δικάζει... λόγος (pro δικάζει τὰμπλακῆμας' ὡς λόγος). In eodem illo apographo exciderat versus Sept. ad Thebas 279 στέψω πρὸ ναῶν πολεμίω δ' ἐσθήματα, qui legitur in Med., sed abest non solum ab L, sed etiam ab aliis apographis plerisque. Porro Persarum versus absunt undecim 552—562, quos ab librario codicis Medicei omissos in margine supplevit διορθωτής, unde in apographa transierunt omnia uno excepto Parisino L, in quo omissi sunt, sive quod non exstarent in apographo quod describendum acceperat librarius, sive quod, si exstiterint, versus in apographo extra textum positos ipse quoque in novi apographi margine ponere voluerat, sed oblitus erat.

De apographo Guelferbytano, quod Pierronus, ab aliis in errorem inductus verbis supra p. 406 appositis ipsum quoque non ex Mediceo, sed alio simili codice antiquo derivatum esse opinatur, vix operae pretium est post ea quae in Praefatione Lexici Aeschylei p. V et alibi dixi denno hoc loco dici. Nam certissimum est hoc quoque ut tot alia seculorum quarti quintique decimi et textus et scholiorum apographa nullum usquam verbum continere quod ad alium nescio quem fontem antiquum sit revocandum.

INDEX EMENDATIONUM
EX APOGRAPHIS CODICIS MEDICEI
IN LEXICON RECEPTARUM.

PROMETHEUS.

2. ἀβατόν τ' εἰς Med.] ἀβατον εἰς apogr.
20. τόπῳ] πάγῳ
42. τε] γε
54. ψάλια] ψέλια
87. τέχνης] τύχης
88. διός] διος
90. παμμήτωρ] παμμήτορ
117. τοιάσδε] τοιῶνδε
118. ἡμῶν] ἐμῶν
136. αἱ αἱ αἱ] αἱ αἱ αἱ αἱ (i. e. αἱαἱ αἱαἱ)
142. πρὸς πατρός] προσπατρός
155. ἀγρίοις] ἀγρίως
167. ἔτ' ἀπ' ἐμοῦ (a m. rec. in litura litterae,
ut videtur, e)] ἔτ' ἐμοῦ
172. οὔτοι] οὔτι
178. τῆς] τῆσδ'
185. οὐ παράμυθον] ἀπαράμυθον
186. τραχὺς τε καὶ] τραχὺς καὶ
189. ῥωσθῇ (w in litura)] ῥαισθῇ
201. ἔδρης ut 226 αἰτίν] ἔδρας et αἰτίαν
217. προσλαβόντι] προσλαβόντα
223. ἐξημείψατο] ἀντημείψατο
245. ἀλγύνθη] ἡλγύνθη
248. θνητούς τ'] θνητούς
332. μηδέν] μηδέ
333. πείθεις] πείσεις
337. μηδαμῶς] μηδαμῶς μ'
340. κούδῃ μὴ] κούδαμῃ
348. ἐς] πρὸς
350. ὥμοις] ὤμοιν
371. θερμῆς] θερμοῖς
381. προθυμείσθαι] προμηθεῖσθαι (ex schol.)
401. πηγαῖς] παραις
408. στένουσι] στένουσα
426. ἀκαμαντοδέτοις] ἀδαμαντοδέτοις
428. ὡς — ὑπείροχον] ὅς — ὑπέρροχον
432. βαθύς] βυθός
502. σῖδαρον — δέ] σῖδηρον — τε
505. ταῦτα] πάντα
519. πρὶν] πλὴν
520. οὐκ ἂν] οὐκέτ' ἂν
537. τίνειν] τείνειν
562. χαλινοῖσιν] χαλινοῖς
563. ποινὰς ὀλέκη] ποινὰς ὀλέκει
567. με] με τὰν
575. πῇ] ποῖ
583. ποντίοισι] ποντίοις
608. φράζετε] φράζε τῇ
617. οὖν] ἂν
637. κ' ἀποκλαῦσαι] τὰποκλαῦσαι
667. πυρωτόν] πυρωτόν
684. πόνον] πόνον
688. ἡσχόμεν] ἡσχουν (ex schol.)
690. δύσοιστα] καὶ δύσοιστα
706. θυμῷ μάθ' ἢ] θυμῷ βάλλ'
710. νέουσ'] ναίους
711. ἐξηρτημένοι] ἐξηρτυμένοι

758. ἡδοιμ' ἂν] ἡδοί' ἂν
770. λυθείς] λυθῶ
771. λύσων] λύσων σ'
772. αὐτῶν ἐγγόνων] αὐτὸν ἐκγόνων
776. σαυτήστ'] σαυτῆς
792.* πόντον] πόντου
796. μονῶδοντες] μονόδοντες
806. πόρον] πόρου (ex schol.)
811. βιβλίνων] βυβλίνων (ex schol.)
840. κληθήσεται] κεκληθήσεται
853. πεντηκοντόπαις] πεντηκοντάπαις
858. θηρεύσοντες] θηρεύοντες
864. ἐς] ἐπ'
866. ἀπαμβλυθήσεται] ἀπαμβλυνθήσεται
867. δυεῖν] δυοῖν
872. κλεινοῖς] κλεινός
881. καρδία] κραδία
884. πταιοῦς'] παῖουσ' (ex schol.)
900. δυσπλάτχνους — ἀλατείαισι] δυσπλάνοις —
ἀλατείαις
910. θρόνων] θρόνων τ'
922. εὐρήσοι] εὐρήσει
932. πῶς] πῶς δ'
933. τί δαί] τί δ' ἂν
945. τὸν ἡμέροις] ἐφημέροις
961. δέ] γε
965. καθώριςας] καθώριμας
969. φῆναι] φῶναι
974. συμφοραῖς] συμφορὰς
986. παῖδ᾽ με] παῖδ' ὄντα με
988. πευσεῖσθαι] πεύσεσθαι
995. φράσειν] φράσαι
998. ὦ παί] ὦπται (ex schol.)
1002. μηπάθ' ἢ] μήποθ'
1026. τοί] τι
1031. εἰριμμένους] εἰρημένους
1039. πείθου] πιθοῦ
1043. ἐπὶ μοι ῥιπτέσθω] ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω
1060. που] ποί

SEPTEM AD THEBAS.

19. οἰκιστήρας] οἰκητήρας
54. πύστις] πίστις
86. ἰῶ ἰῶ ἰῶ] ἰῶ ἰῶ
90. πτόλιν] πόλιν
105. τεὰν] τεὰν γὰν
128. ῥυσιπόλις] ῥυσιπολις
141. σέθεν ἔξ] σέθεν γὰρ ἔξ
168. τὰσδε γε] τὰσδε
193. ὀφέλλεται] ὀφέλλετε
205. ὅτι] ὅτε
210. ἐν κύματι (litteris ἐν κύ in litura)] πρὸς
κύματι (quod M quoque a m. prima ha-
buisse videtur)
219. λείποι] λίποι
238. εὐκῆλος] ἐκῆλος
308. εὐτρεφέστατον] εὐτραφέστατον
338. πόλις] πτόλις

341. πυρφορεῖ] καὶ πυρφορεῖ
 350. ἀρτιτρεφεῖς] ἀρτιβρεφεῖς
 355. λελημμένοι] λελημμένοι
 362. βοθίοισι] βοθίοις
 382. θένει] θένει
 404. ὑπέρκομπον] ὑπέρκοπον
 454. τ'] θ'
 483. βάζουσ'] βάζουσιν
 497. ἀρηι] ἀρει
 507. οὐδ'] οὐθ'
 523. εἰκασμαι] εἰκασμα
 531. μητρός] ματρός
 556. εἰ θεῶι (correctum θεοί)] εἴθε γὰρ θεοί
 588. ἐπιχθονός] ὑπὸ χθονός
 598. δυσσεβεστέροις] δυσσεβεστάτοις
 633. οἶας γ'] οἶας
 647. λέξει] λέγει
 658. Πολυνεῖκει] Πολυνεῖκη
 659. ὄποι] ὄπη
 667. προσεῖπε] προσεῖδε (ex schol.)
 668. οὐτ'] οὐθ'
 680. χέρας] χεῖρας
 686. μὴ τις] μὴ τι
 695. αἰσχρά] ἐχθρά
 706. ἀντροπαῖα] ἐν τροπαίᾳ
 740. παλαιοῖς] παλαιοῖσι
 751. γείνατο] ἐγείνατο
 793. δούλειον] δούλιον
 794. πέπτωκεν δ'] πέπτωκεν
 805. χειρῶν] χερῶν
 820. βασιλείοιν] βασιλείοιν
 834. καρδίαι] καρδίαν
 836. δυσφώρας] δυσμώρας
 850. τὰ] τάδε
 854. γόνον] γώνον
 881. ἐρριψίτοιχοι] ἐρειψίτοιχοι
 920. δοιοῖν] δυοῖν
 924. πολίταις] πολίτας
 927. ἡ] ἃ
 947. ὦ μέλει] μέλει
 990. τοῖνυν] τοῖ νιν
 995. ἰὼ ἰὼ κακά] ἰὼ κακά
 997. δυστόνων] δυστόνων
 1001. ἰὼ] ἰὼ ἰὼ
 1033. κακῶι νεὶ κακοῦ] κακῶν
 1035. τοῦτω] τοῦτου
 1057. δ' ἐρῶ] δρῶ
 1059. τύμβω] τύμβον
 1063. πείθοιτο] πιθοίτο
 1076. ἀλλοδαπῶν] ἀλλοδαπῶν

PERSAE.

9. πολυχρύσους στρατιάς] πολυχρύσου στρα-
 τιάς
 13. οἰχωκε] ψχωκε
 16. τῷ (fortasse pro τῶν)] τὸ
 17. Κίσσινον] Κίσσιον
 18. νηῶν] ναῶν
 22. μεταβάτης] Μεταβάτης
 28. ἐν τλήμονι] εὐτλήμονι
 43. μητρογαθῆς] Μητρογαθῆς
 55. καὶ τοξουλκῶ] τοξουλκῶ
 70. χρυσονόμου] χρυσογόνου (ex schol.)
 82. δέρμα, relicto inter ρ et μ spatio] δέργμα
 83. πολυνάυτης] πολυνάυτας
 107. δ'] τ'
 129. μέλισσα σὺν] μελισσᾶν
 137. αἰχμηέντα] αἰχμάεντα
 138. εὐνατήρ' ἀποπεψμαμένα] εὐνατήρα προ-
 πεψμαμένα

146. ἀμέτερον] ἡμέτερον
 157. εὐνήτειρα] εὐνάτειρα
 163. κονίσσας] κονίσας
 174. δυνάμεις] δύναμις
 181. δύο] μοι δύο
 191. ὑπαυχένων] ἐπ' αὐχένων
 196. διασπαράττει] διασπαράσσει
 203. βωμῶν] βωμόν
 210. ἐσιδεῖν] ἐστ' ἰδεῖν
 218. τὰδ' ἀγαθὰ δ'] τὰ δ' ἀγάθ'
 τέκνοις] τέκνω
 220. πρευμενῶς] πρευμενῇ
 228. δέ] δὴ
 239. χερός] χερῶν
 265. τε] γε
 271. διαν] δᾶν
 286. Ἀθῆναι] Ἀθᾶναι
 306. ἰθαγενής] ἰθαγενής
 312. Φρεσεύης] Φερесеεύης
 322. ὁ] θ' ὁ
 326. Σύννεσις] Σύννεσις
 327. ἀπαρχος] ἐπαρχος
 330. ὀλίγ'] δ' ὀλίγ'
 334. δὴ] δέ
 334. ληφθῆναι] λειφθῆναι
 359. ἐπενθορόντες] ἐπανθορόντες
 370. νηυσὶν] ναυσὶν
 379. δ'] θ'
 397. κελύσματος] κελ ὕματος
 426. οἰμωγῆς] οἰμωγῇ
 430. στοιχειγαροῖν] στοιχηγοροῖν
 431. μὴδ' ἂν] μὴδᾶμ'
 432. τοσοῦτ' ἀριθμόν] τοσοῦτᾶριθμον (ex scho-
 liastra)
 442. καὶ εὐγένειαν] κεὐγένειαν
 444. αἰσχροῦς] οἰκτρῶς
 448. νηυσὶν] ναυσὶν
 461. ὀλλυσαν] ὀλλυσαν
 474. ἀπῆρκεσε] ἀπῆρκεσαν
 477. τοσῶνδε] τοσόνδε
 498. εὐχετο] ἠύχετο
 527. ἡμᾶς] ὕμᾶς
 528. πιστοῖς] πιστοῖσι
 531. κέτι — πρόσθητε] καὶ τι — πρόσθηται
 548. νῦν γὰρ δὴ] νῦν γὰρ
 554. βαρίδες τε ποντῖαι] βαρίδεσι (i. e. βαρίδεσσι)
 ποντίας.
 555. τί ποτε] τίποτε
 557. Σουσίδος] Σουσίδαις
 558. τε γὰρ καὶ] τε καὶ
 569. λειφθέντες] ληφθέντες
 570. ἀκτᾶς] ἀκτᾶς
 577. σκύλονται] σκύλλονται
 586. οὐδ' ἔτι] οὐκέτι
 588. προσπίτνοντες] προπίτνοντες
 598. ἔμφορος] ἔμφορος
 609. ἐστείλατο — μηλικτήρια] ἐστείλα — μει-
 λικτήρια
 621. ἀνακαλεῖσθαι] ἀνακαλεῖσθε
 633. μοι] μου
 641. μεγαλαυχῇ] μεγαυχῇ
 661. τήρας] τῖρας
 679. ἐξέφυντ'] ἐξέφυνθ'
 688. καλεῖσθαι] καλεῖσθε
 693. τί] τί δ'
 709. πότμον] πότμω
 710. ὥς ἕως τ'] ὥς θ' ἕως
 713. χρόνῳ] λόγῳ

714. ἔπος εἰπεῖν] εἰπεῖν ἔπος
 720. στρατηλάτοι] στρατευμάτοι
 721. ἦνυσεν — τοσόσδε] τοσόσδε — ἦνυσεν
 740. ἀπέσκηψεν] ἐπέσκηψεν
 751. πόνος] πόρος
 754. μέγα] μέγαν
 778. ἔβδομος] ἔβδομος τ'
 779. δ'] τ'
 795. εὐτελῇ (τ in στ mutato)] εὐσταλῇ
 796. τρόποις] τόποις
 806. φίλος] φίλον
 811. δαιμόνων] δαιμόνων θ'
 816. αἵματοσφαγῆς — πλατέων — δωριάδος]
 αἵματοσταγῆς — Πλαταιῶν — Δωριάδος
 854. γεραιός] γηραιός
 855. ἀκάκης] ἀκάκας
 857. ἀποφαινόμεθ'] ἀπεφαινόμεθ'
 865. συνθεῖς] συθεῖς
 870. θρηϊκῶν] θρηϊκῶν
 875. Ἑλλάς] Ἑλλάς τ'
 889. μεσάγκτους] μεσάκτους
 895. ματροπόλεις] ματρόπολεις
 904. θεόπρεπτα] θεότρεπτα
 935. πρόφθογγον] πρόσφθογγον
 959. Ἀγαβάτας] Ἀγαδάτας
 961. λιπῶν] προλιπῶν
 973. μοί μοί] μοι
 984. τοιβάρην τ'] τ' Οἰβάρην
 998. Κηδαδάταν, vel καὶ δαδάταν] Κηγαδάταν
 999. Τόλμων] Τόλμον τ'
 1011. ἰάνων] ἰάνων
 1056. ὑπερθε] πέρθε
 1060. ἐρείδε] ἐρείκε

In argumento Persarum interpolator aliquis Byzantinus viros doctos multos fefellit. Nam quod in fine argumenti rectissime scriptum est "Ἐπὶ Μένωνος τραγωδιῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῃ, Πρωμηθεῖ" corrector ille addito Ποτνιεῖ post Γλαύκῃ interpolavit, quod ex codice antiquo, qui integrior quam Mediceus fuerit, sumsisse multis visus est. Sumsit vero ex Catalogo dramatum, *Vitae Aeschyli* addito, in quo Γλαῦκος πόντιος memoratur in codice Mediceo et apographis nonnullis, in aliis vero apographis Γλαῦκος Ποτνιεύς scriptum est, quod ὑποθέσει Persarum intulit interpolator, quum nesciret simplex Γλαῦκου nomen eadem de causa positum esse, qua proximum Πρωμηθεῖ, licet tres huius nominis fabulae exstarent, πυρφόρος, δεσμώτης, λυόμενος, et Sophoclis Aiax in didascaliiis simpliciter Αἴας, non Αἴας μαστιγοφόρος, inscriptus fuit, et quae sunt alia huiusmodi exempla, de quibus videnda quae in Sophoclis editione Oxoniensi tertia (a. 1860) dixi in annotatione ad ὑπόθεσιν Aiacis vol. 4 p. 3.

SUPPLICES.

320. πεντηκοστόπαις] πεντηκοντόπαις apogr.
 Paris. 2886, ut legitur Prom. 853, ubi Atticam formam πεντηκοντάπαις restituit Blomfieldus.
 764. ταχέαι] ταχέα apogr. Guelf.
 788. σαργάναις] ἀργάναις in apogr. Parisino 2886
 790. χροῖν] χροῖ in apogr. Scorialensi.
 801. δειπνᾶν] δειπνον apogr. Guelf.
 Apographum Parisinum 2886 chartaceum seculi quinti decimi, quod continet fabulas quinque, Prometheus, Septem, Persas, Eumenides et Supplices, in Supplicibus praeter duas quas modo

memoravi correptiones nihil boni praebebat, locis vero pluribus, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 59, inepte interpolatum est ab infimae aetatis grammatico, qui olim Ioannes Lascaris fuisse credebatur, quod falsum esse ostendit Pieronus in *Annuaire (III) pour l'encouragement des Etudes Grecques* a. 1869. errorisque ab Ioanne Burtono in *Πενταλογία sive tragoediarum Graecarum delectu* (Oxon. 1758) aliisque commissi originem explicuit p. 26—30.

AGAMEMNON.

2. δ' ἦν] ἦν
 26. σημαίνω] σημαίνω
 29. ἐπορθηδίζειν — ἀγγέλων] ἐπορθηδίζειν — ἀγγέλλων
 40. Πριάμω] Πριάμου
 64. ἐριδομένου] ἐριδομένου
 102. ἀπλειστον] ἀπληστον
 123. λογοδαίτας] λαγοδαίτας
 129. προσθετά] πρόσθε τὰ
 156. ἀπέκλαιξεν] ἀπέκλαξεν.
 229. παρθένιον] παρθένιον
 251. ἐπιγένοιτ'] ἐπεὶ γένοιτ'
 262. ἐλπίσειν] ἐλπίσιν
 266. πεύση] πεύσει
 297. παιδίον ὤπου] πεδίον Ἀσσωποῦ
 310. τόγε] τότε
 1077. ἀπολλων ὤπολλον] Ἀπολλων Ἀπολλων
 1090. ᾧ ᾧ μισόθεον] μισόθεον
 ἑνίστορα] συνίστορα
 1094. μαντεύει] ματεύει
 1111. χειρός] χερὸς
 1143. βοᾷς] βοᾷς
 1152. ἐπιφόβωι] ἐπιφοβα

Quid in versibus 311—1066 et 1160—1673 corrigendis praestiterint correctores nescimus, quum folia has fabulae partes continentia exciderint e libro Mediceo, servatae vero sint, etsi non sine multis interpolationibus, in paucis apographis ex codice Mediceo factis, quum adhuc integer esset.

CHOEPHOROES.

Huius fabulae eadem fere quae Supplicum conditio est. Nullos enim experta est correctores. manifestumque est duos qui praeter Mediceum supersunt codices, Guelferbytanum et Florentinum Marcianum 222, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 57, non ex Mediceo ipso, sed ex duobus prioribus eius apographis esse descriptos, levissimis factis mutationibus, quales in omnium scriptorum codicibus inter describendum vel casu vel consilio factae sunt. Cuiusmodi est quod pro δεσποτῶν v. 53, quod est in M, δεσποτῶν scriptum est, 248 σπειράμασιν pro σπιράμασιν, 334 ἀναστενάζει pro ἀνασπενάζει, 532 καὶ πῶς pro καὶ πως, 569 ἀπειργετέ pro ἀπειργεται, 717 κοινώσομεν pro κοινώσωμεν, 944 δυοῖν pro δυοῖσιν, 962 μέγα pro μέγαν, 1046 Ἀργείων pro Ἀργεῖην.

EUMENIDES.

Paulo alia Eumenidum conditio est, cuius fabulae tria praeter codicem Mediceum supersunt apographa, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 71. In his multa temere sunt mutata, pauca vero et levissima codicis archetypi vitia correctae, quae collegi in Philologo.

41. ἔχοντι Med.] ἔχοντα apogr.
 46. λέχος] λόχος

195. πλησίους] πλησίοισι
 230. ἀγειν] ἀγει
 233. θεοῖσι] θεοῖς
 268. τείνης] τίνης
 313. προσνέμοντας] προνέμοντας
 417. ἀρά] ἀραι
 428. λόγου] λόγος
 440. ἀμῆς] ἐμῆς
 458. οὕτως] οὐτος
 650. ἄνω καὶ κάτω] ἄνω τε καὶ κάτω
 651. ἀσθμαίνω] ἀσθμαίνων
 656. προσδέξαιτε] προσδέξεσθαι
 658. κεκλημένον] κεκλημένη
 673. τ' ἄπιστα] τὰ πιστά
 683. Αἰγέω] Αἰγέως
 752. ὅγ' ὅδ'
 769. ἀμυχανοῖς] ἀμυχάνοισι
 812. ὑποδεταί (sine accentu)] ὑποδύεται (ex v. 875)
 862. ἐμοῖσιν] ἐμοῖς
 940. φλοιγμός] φλογμός
 945. διπλοῖς] διπλοῖσιν
 950. ἐπικρανεῖ (eraso i post α)] ἐπικραίνει
 992. εὐφράνας] εὐφρονας

Denique correctores Byzantini nonnihil operae posuerunt in *Vita Aeschyli*, quae una cum "καταλόγῳ τῶν Αἰσχύλου δραμάτων" codici Mediceo est praefixa, vel corrigenda vel corruptenda, quod satis erit exemplis nonnullis ostendisse. Quae recte emendarunt in apographis vel pluribus vel paucioribus haec sunt:

- Pag. 2, 5. ed. Oxon. συνεχρόνισε Med.] συνεχρόνησε apogr.
 2, 8. ναυμαχίας] πεζομαχίας
 4, 7. κατὰ τινὰ μὲν] κατὰ τινὰς μὲν
 4, 15. Αἴτνας] Αἰτναίας
 5, 2. ἰσχυεν] ἰσχυσεν
 5, 9. ἄλλος] ἄσος
 5, 11. τραγωδίας] ἐν τραγωδίαις
 8, 1. αὐτῶν δαιμόνων] αὐτῶν δαίμονων, emendatione verissima. Nam in eptum est δαιμόνων, quum sequatur θεῶν, et δαίμονων etiam aliae oikonomōn fabulae, sed δαίμονων θεῶν *per solos deos* solae tres Aeschyli fabulae Prometheae.

Multo maior locorum numerus est ubi biographi verba vel temere mutata vel amplioribus additamentis interpolata sunt, quae quum in editione mea memoraverim, hic non repetam.

Tantum igitur est quod correctores Byzantini per tria et quod excurrit secula ad Aeschyli tragodias emendandas contulerunt: de quo si correctiones orthographicae, quas facere cuiusvis erat, aliaeque omnis generis qui-quietudinis deducantur, vix viginti in septem fabulis remanent correctiones, levissimae quidem omnes, sed tamen laudabiles. Manifestum est igitur Aeschilo correctores obtigisse iudicio et doctrina multo inferiores aliorum scriptorum plurimorum interpolatoribus et correctoribus, quorum inventa saepe tam scite sunt excogitata tamque fallacia ut nulla de scripturae veritate dubitatio locum esset habitura, nisi antiquiores seculi decimi et undecimi, nonnulli etiam superiorum temporum, codices ser-

vati essent, quibus Byzantinorum correctorum fraudes coargui possint.

De scholiis vetustis codicis Medicei, saepe in Lexico ab me memoratis, ex quibus Byzantina non sine multis additamentis et mutationibus seculo fere tertio decimo sunt compilata, dixi in Philologo commentationibus tribus, vol. 20. p. 1—50. 385—411. et vol. 21. p. 193—225., in Praefatione Lexici Aeschylei p. IV, V. et plura dicuntur in nova scholiorum editione. Novissime hanc quaestionem tractavit Guilelmus Seelmannus dissertatione docte et diligenter scripta *de propagatione scholiorum Aeschyleorum* (Halis Sax. a. 1875), cuius de scholiis Mediceis sententia leviter tantum ab mea discrepat. Nam aliud praeter Medicum exstitisse fingit veteris cuiusdam codicis archetypi apographum simillimum, ex quo scholiastae Byzantini nonnulla quae in Mediceo desiderantur sumserint, quod ex glossis quibusdam Hesychii colligit (velut κινάθισμα, p. 12), quas Hesychius communes habeat cum scholiastis Aeschyli Byzantinis, sed quae non legantur in Mediceo, neque ex Hesychio, quo Byzantini non sint usi, transcriptae esse possint, sed ex pleniori scholiorum veterum exemplari sumtae esse videantur. Quae valde improbabilis argumentatio est, quum talia etiam ex aliis Glossariis excerpta esse possint, ut Iosephus Frey in commentatione *de scholiis Aeschyli Mediceis* (Bonnae 1857) ostendit p. 33—36. collatis inter se Hesychii, Photii, Suidae et Etymologici glossis et scholiis Aeschyli Mediceis, quae ipsa quoque hic illic ex Glossariis interpolata sunt, velut, ut exemplo utar manifesto, ad Sept. 158, ubi verbis poetae ἀκροβόλων δ' ἐπάλλεων λιθάς ἔρχεται recentior aliquis grammaticus glossam adscripsit quae apud Hesychium et in Bekkeri Anecdotis p. 366, 22. legitur de verbo non solum ab hoc loco, sed omnino a tragicorum usu prorsus alieno, ἀκροβολίζεσθαι ἐστὶ τὸ ἐν πολέμῳ συμβολῆς προκατάρχεσθαι (κατάρχεσθαι συμβολῶν Hesych.), et brevius in scholiis Byzantinis ἀκροβολίζεσθαι τὸ ἐν πολέμοις κατάρχεσθαι. Nihil igitur causae est cur quae de vocabulo κινάθισμα in scholiis Byzantinis ad Prom. 125 et apud Hesychium leguntur, κινάθισμα: κίνημα πλήθους, παραγώγως, ἐξ οὗ πλήθος παραγίνεσθαι (παράγινεται Hesych.) ὑπακούεται, ex pleniori aliquo scholiorum Aeschyleorum apographo potius sumta esse credantur quam ex Glossario aliquo, quod fortasse ipsum Hesychii Lexicon fuit. Nam quod Seelmannus Byzantinos Hesychii Lexico usos esse negat non potest ex eo colligi, quod Hesychii nomen apud eos non magis reperitur quam aliorum lexicographorum nomina. Non dubitandum igitur quin glossa κινάθισμα scholiis Byzantinis ex Hesychio eodem modo illata sit, quo in apographo scholiorum Monacensi (91) duae aliae Hesychii glossae in eadem Promethei fabula sunt illatae, ad v. 497 ὁσφὺς ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν διάκνεος τόπος, et ad v. 499 ἐπάργεμα κυρίως τὰ ὄμματα, ὅταν ἡ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων. καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλά καὶ ἀφώτιστα οὕτω λέγεται. De quo dixi in Praefatione Lexici Aeschylei p. V. quod videtur fugisse Seelmannum.

De scholiis Byzantinis seculo tertio decimo compositis, quae copiosa sunt de tribus primis fabulis, pauciora de Agamemnone et Eumenidibus, nulla de Choephoris et Supplicibus, quas fabulas grammatici illi nunquam videntur atti-

gisse, non opus est ut hoc loco repetam quae in tribus disserui commentationibus Philologo insertis, ubi quod dixi scholiastas illos nullis usos esse subsidii praeter codicis Medicei apographa et excerpta ex aequalium quorundam grammaticorum scriptis, collatis exemplis multis confirmavit Seelmannus. Est tamen scholiorum Byzantinorum non eadem omnium origo et compositio. Eminent inter ea commentarius continuus in tres primas fabulas, quem priores editores, deterioribus tantum usi codicibus, littera A designarunt, ego in editione Oxoniensi multo integriorem ex codicibus Parisinis 2785 et 2787 edidi, de quibus dixi in Praefatione p. VII: qui commentarius a grammatico est compositus, quem manifestum est constanter apographum scholiorum Mediceorum ad manus habuisse, ex quo scholia vetera plurima excerpit et liberime suo adaptavit consilio: quod seculo, ut opinor, tertio decimo factum est, de quo dixi in Philologo vol. 20 p. 2—5. Ex hoc commentario postea, exeunte eodem seculo, Thomas Magister alique inferiorum temporum scholiastae, qui codicem Medicum neque ipsum, neque apographum eius, quali scholiasta A usus erat, viderant, multa inutilibus suis ipsorum annotationibus inseruerunt. Secundam hanc scholiorum Byzantinorum progeniem seculo quarto decimo rursus compilavit Demetrius Triclinius, a quo discimus scholia Byzantina breviora, quae in editione mea littera B sunt notata, Θωμάδῃ ἐσσε τοῦ σοφωτάτου μαγίστρου, quem ab eo Thoma (s. Theodulo) Magistro, qui ἐκλογὴν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων Ἀττικῶν scripsit, diversum esse demonstrare conatus est Seelmannus p. 27 et seqq.

Glossemata interlinearia plerumque verbum verbo reddentia, de quibus dixi in Philologo vol. 20 p. 7, 8, in codice Mediceo*), ut in aliorum poetarum codicibus antiquioribus, intra fines modicos continentur et locis nonnullis ad scripturas ab Mediceis diversas spectant, in codicibus vero Byzantinis seculorum quarti quintique decimi in immensum aucta sunt ab Thoma Magistro, Demetrio Triclinio aliisque quorum nomina ignoramus grammaticis, qui ea ex scholiastarum Byzantinorum annotationibus et plurium grammaticorum Glossariis compilarunt, ut non mirandum sit millena huiusmodi glossemata eadem esse quae apud Hesychium aliosque lexicographos leguntur.

*) Glossematum interlinearium, quae supra versus scribenda fuissent, si spatii angustia permisisset, partem magnam librarius codicis Medicei in utroque margine posuit, ut ex specimine lithographo (folii 36 a) editioni meae Oxoniensi adiecto videre licet. Glossemata igitur quum eiusdem omnia generis sint, non fuit operae pretium glossemata in margine scripta ab iis distinguere quae supra versus scripta sunt, quae Duellnerus in apographo mihi misso interdum addita sigla "Gl." notavit, quam ubique delevi in scholiorum editione secunda et delevit Ritscheli in scholiis ad Septem ad Thebas ex editione mea repetitis, de quo dixi in Praefatione p. XV. Eandem in glossematis sive supra versus sive in margine positam inconstantiam in aliis aliorum scriptorum codicibus observare licet, velut Veneto A Iliadis, de quo dixi in editione scholiorum Oxoniensi vol. 2 p. 297, 298.

Non raro tamen glossemata verbis in textu positae non respondent, unde vanae ortae sunt criticorum coniecturae non paucae de diversis antiquiorum qui praeter Medicum Byzantinis glossatoribus praesto fuerint codicum lectionibus. Quorum errorum pars non exigua inde orta est quod poetarum sceniorum codicibus multis, qui primitus sine glossematis et scholiis, pari per omnes paginas versuum numero, scripti erant, quales non pauci superant, postea demum glossemata et scholia ex aliis adscriberentur exemplaribus, nulla habita diversae textus diversorum codicum scripturae ratione, quam nihil ad se pertinere arbitrati librarii absurdissima quaeque commiserunt. Sic in apographo Guelferbytano Prom. 810 scriptum est

σαφῶς ἐπίστασ' Ἰόνιος κληθήσεται.
in Septem ad Thebas 604
θεομισεῖ
ὁλῶλεν ἀνδρῶν σὺν θεομισεῖ γένει.
et 1002

τῆς
ποῦ σφε θήσομεν ἐν χθονί,
ubi glossemata in alio libro Byzantino super rectas textus scripturas κεκλήσεται et θεοπτύστω et χθονός scripta in apographum Guelferbytanum transtulit librarius, licet in eo haec ipsa glossemata textui illata essent, quem errorem non correxit librarius, cui nihil amplius mandatum erat quam ut alterius apographi glossemata interlinearia in prius quod glossematis carebat transferret apographum, non ut textum collato exemplari altero corrigeret et glossematis accommodaret, quod διορθωτοῦ potius erat quam stupidi librarii. Frequentius ita est peccatum ut corruptae apographi alicuius scripturae glossema superscriberetur ad incorruptam aliorum apographorum scripturam referendum, cuiusmodi exempla multa in quibusvis fere apographis reperiuntur, velut in Guelferbytano Prom. 880

ἀνευ πυρός
οἷστρου δ' ἄρδης χρίει μ' ἀπειρος
Sept. 472 εὐτυχία
πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τάχει δέ τω
Sept. 1010 μέμψω
δοῖος ὦν μορφῆς ἄτερ
Pers. 1056

ἀρασσε
γενείου ὑπέρθε λευκῆρη τρίχα
ubi rectae, ad quas glossemata illa spectant scripturae (ἄπυρος — τύχη — μομφῆς — πέρθε) in aliis reperiuntur apographis. Eodem modo Pers. 346 in apographo Lipsiensi est τάλαντ' (sic, non ἐπικλίνας τάλανθ') ὕβρις, ubi glossema ἐπικλίνας spectat non ad vitium huic uni apographo proprium ὕβρις, sed ad rectam ceterorum apographorum et codicis Medicei scripturam τάλαντα ὕβρις. Porro non raro accidit ut glossema textui superscriptum textum ipsum invaderet expulso quo poeta usus erat vocabulo, velut in apographo Guelferbytano Sept. 223

μή μοι θεοῦς καλοῦσα βουλεύου δειλῶς,
ubi recte in aliis apographis

δειλῶς
μή μοι θεοῦς καλοῦσα βουλεύου κακῶς,
ut in ipso codice Mediceo Sept. 685 vocabuli κακῶν glossema est interlineare δειλῶν. Ibidem 240 in Med. recte legitur τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, in

apographo vero Guelferbyitano et Mosquensi uno est τὰνδ' ἐς σκοπιάν (σκοπιάν Guelph.), illato glossemate σκοπιάν, quod super ἀκρόπολιν scribi debuerat: de quo dixi in Lexico s. v. σκοπή p. 327. Scholion Medicum versui proximo adscriptum τὴν ἀκρόπολιν τίμιον ἔδος in fine defectum non male explevit Thomas Magister, τίμιον ἔδος διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἐνταῦθα ἰδρῦσθαι. Alio modo glossatores Byzantini interdum peccarunt ubi vocabulis quae librarii Byzantini in uno tantum alteroque apographo corruerant, errore non animadverso glossemata sua applicuerunt, velut Pr. 159 ἐχθροῖς ἐπίχαρμα vitiose scripto pro ἐχθροῖς ἐπίχαρτα, glossator aliquis in codice Parisino uno superscripsit γέλασμα, similis glossatori qui in versu Persarum 310,

κικῶμενοι κύρισσον ἰσχυράν χθόνα, verbo κυκῶμενοι, quod librarius oculis ad κύρισσον aberrantibus*) in uno apographo Vindobonensi posuit, glossema ταρπτόμενοι superscripsit: noverat enim verbum κυκᾶσθαι ab grammaticis per ταρπτόσθαι explicari solere. Apparet ex his sola codicis Medicei glossemata consideratu digna esse, quum interdum diversae aliorum librorum veterum scripturae vestigia contineant, ut supra dicebam, glossemata vero apographis Byzantinis propria non ex aliis praeter codicem Medicum fontibus antiquis derivata, sed omnia a Byzantinis demum glossatoribus, omni exquisitiore doctrina prorsus destitutis, esse composita. Quod ut lectores, quibus huiusmodi codicum inspiciendorum copia non est, intelligant, glossemata interlinearia una cum scholiis apographi Guelferbyitani ad parodum Septem ad Thebas fabulae apponam (v. 78—180).

Fol. 52 a.

θρέομαι
φοβοῦμαι
ἢ θρηνῶ
78. θρεῦμαι

φοβερὰ] φόβου δῆλα δχη] θλίψεις
79. μεθεῖται] ἐξωρμηται στρατός] ὁ στρατόπεδον] τὸ κατοικοῦντιον κοινῶς. [Est vocabulum Graecobarbarum, de quo vid. Ducangii Glossarium vol. 1 p. 623.] λιπών] ἀφελς
80. ρεῖ] ἔρχεται ὠδε] οὐτως πρόδρομος] προτρέχων ἱππότας] ἱππικὸς

*) Non infrequens in codicibus hic error, cuius aliquot exempla etiam liber Medicus praebet. Sic Pr. 468 pro ναυτίλων librarius ναυτιλόων scripsit, litteras οχ ex proximo vocabulo ὀχήματα illatus delere oblitus. Ibid. 712 in Med. pro ἀλιστόνους πόδας legitur ἀλιστόνους γύποδας, librario ad ἀνθρώπους γύας v. 708 aberrante et litteras γυ punctis notare oblito, quod Turnebus persperxit, non persperexerant scholiastae Byzantini, quorum longe absurdissima de vocabulo γύποδας exstant commenta, nec recentiores quidam critici, qui γυῖ ἀλιστόνους coniecerunt, nescientes γυῖα non ubique pro πόδες poni posse, quod consideratis utriusque vocabuli exemplis Aeschyleis et Euripideis (nam Sophocles vocabulo γυῖα nusquam usus est) discere potuissent. Quod autem apographa ad unum omnia in γύποδας consentiunt clarissimo indicio est omnia ex uno derivata esse libro Mediceo. Nam quis sibi persuadeat duo librarios casu incredibili in duobus codicibus in errorem incidisse tam singularem?

81. αἰθερία] ἡ μέχρι ἀέρος φθάνουσα πείθει] κατὰ

82. ἀναυδος] ἀφωνος οὔσα σαφής] ἀληθής. φανερός] ἔτυμος] ὑπάρχει αὐτῇ

83. ἐλεδέμνας*)] ἐλαύνων ἐκ τῶν δεινῶν πεδίοπλοκτύπος] ἐν τῷ πεδίῳ πλήττουσα καὶ κτυπούσα**) ὡτὶ τοῖς ὡσί χρίμπεται] πελάζει βοά] ἡ (i. e. βοῇ) ποτάται] διεγείρεται: βρέμει] ἤχει

85. ἀμαχέτου] ἀπολεμήτου ὀρροκτύπου (sic in textu)] κτύπον ἐν τῷ δρι ἐγείροντος

Fol. 52 b.

86. ἰῶ ἰῶ] φεῦ ἰῶ ὦ ἰῶ θαε] φεῦ ὦ τ' ὀρρόμενον (sic in textu)] τότε ἐγείρομενον ἀλεύσατε] ἐκδιώξατε

88. βοά (sic)] γίνεται, ἔστι ὑπὲρ] ὑπεράνω τειχέων] τῶν εὐτρεπής] εὐτρεπισμένους εἰς πόλεμον

90. πόλιν] ἡμῶν διώκων] ἐρχόμενος

91. ῥύσεται] ἐλευθερώσει ἡμᾶς τοῦτων ἐπαρκέσει] βοηθήσει θεᾶν] ἐκ τῶν θεαινῶν ἢ θεῶν] ἐκ τῶν

94. πότερα] ἄρα ποτιπέσω] προσπέσω

βρέτη] πρὸς τὰ ἀγάλματα
95. δαιμόνων] τῶν θεῶν εὐεδροι] εὐκάθεδροι ἐν τοῖς ναοῖς

96. ἀκμάζει] καιρὸς ἔστιν ἀκμῆς

98. ἐξεσθαι] ἀπτεσθαι μέλλομεν] βραδύνομεν ἀγάντονοι] ὡς ἄγαν στενάζουσαι

100. ἀσπίδων] τῶν κτύπων] τὸν

101. πέπλων] τῶν στεφάνων] στεφάνων

πότ' εἰ μὴ νῦν] τῶν ἀγαλμάτων ἀψάμεναι

102. λιτάν] παράκλησιν

104. δέδροκα] κατανοῶ πάταγος] κτύπος γίνεται, ἀκούεται

Fol. 53 a.

105. ῥέξεις] ποιήσεις παλαίχων] ὁ πάλαι

*) ἐλεδέμνας] In Med. a m. pr. ἐλεδεμας, a m.

sec. ἐλεδεμάς, a tertia ἐλεδεμάς. Ad veram quae primo aspectu in oculos incurrit scripturam ἐλεδ' ἐμάς proxime accedit manus primae scriptura ἐλεδεμας. Scholiasta vetus quomodo intellexerit nescimus: nam quod nunc in marg. Med. legitur ἐλεδέμας ἡ τὸ δέμας ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ ταράττουσα ἢ ἐλεδεμνάς ἢ ἐλουσα ἀπὸ τῶν δεινῶν, a m. recenti illatum est ex scholiis Byzantinis, quorum commenta insana in editione Oxon. p. 311 legere licet. Quod Ritschellius in Praef. ad Septem adversus Thebas p. XV dixit, scholiorum Medicorum specimen ab me editum in Praef. ad Aeschyl. ed. Oxon. a. 1841 p. 16 seqq. aliquantum discrepare ab scholiorum editione Oxoniensi a. 1851, eo explicandum est, quod prius apographum ab E. Millero, alterum idque plenius ab Fr. Duebnero factum erat.

**) In codice Mediceo legitur

ἐλεδεμας πεδίοπλοκτύπος

τί χρίμπεται βοᾶν

cum scholio a Byzantinis repetito καὶ τὰ τῆς γῆς δὲ μου πεδία κατακτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἱππων καὶ τῶν δπλων ποιεῖ μου προσελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὡσίν, quae ad ineptam spectant correctoris alicuius coniecturam, qui oblitteratis verae scripturae vestigiis, quae servata sunt in textu Mediceo, tale quid cogitasse videtur, καὶ τὰ γὰς δ' ἐμάς πεδὶ ὀπλόκτυπ' ὡσὶ χρίμπεται βοᾶν.

ἔχων τὴν χθόνα τὰν σάν] ἦν ἡ (i. e. τὴν σὴν) γάν] γῆν

106. χρυσοπήληξ] χρυσὴν περικεφαλαίαν ἔχων πόλιν] τὴν

108. ἄν] ἦντινα εὐφιλῆταν] καλῶς ἡγαπή- μένην

109. θεοί] ὦ χθονός] τῆς γῆς [τ'] ἔλθετε
111. [δετε] θεάσασθε παρθένων] τῶν ἡμῶν [ἱεσίων] ἱκετικόν λόχον] τὴν καθέδραν δουλοσύνας] τῆς δουλείας

114. κύμα] ταραχῇ, θυμός δοχμολόχων (sic in textu)] τῶν δοχμίους καὶ πλαγίους κινούντων τοὺς λόφους τῆς περικεφαλαίας πνοαίς] ταῖς καχλάζει] ἐρχεται καταλαμβάνον τὴν πόλιν

115. ὀρρόμενον] διεγειρόμενον
116. παντελής] παντέλειε

119. ἀρῆσον δαῖων ἄλυσιν] ἀποσόβησον τῶν ἔχθρων τὴν πόρθησιν

120. Ἀργεῖοι] οἱ πόλισμα] τὴν (voluit τὴν πόλιν) Κάδμου] τοῦ

Fol. 53 b.

121. κυκλοῦνται] περιλαμβάνουσι ἀρηίω] τῶν πολεμικῶν

122. διάδετοι] πανταχόθεν δεδεμένοι γενύων ἱππείων] τῶν ἱππικῶν σιαγόνων

123. κινῦρονται (sic)] κινούσι φόβον] ἡμῖν χαλινοί] οἱ

124. ἀγῆνορες] ὕψηλόφρονες πρέποντες] καλλωπιζόμενοι στρατοῦ] ἐκ τοῦ

125. δορυσόοις] πολεμικοῖς σαγαῖς] πανο- πλίας] πύλαις, ταῖς πύλαις

126. πάλῳ] κληρῳ λαχόντες] κληρωθέντες
127. σὺ τ' ὦ διογενές] καὶ ἐκ τοῦ Διὸς γεν- νηθέν φιλόμαχον] φιλοπόλεμον κράτος] δύ- ναμις

128. ρυσίπολις] ρυομένη τὴν πόλιν Παλ- λὰς] ὦ Ἀθηνα ὁ θ' ἱππιος] καὶ ὁ ἱππικός

130. ποντομέδων] ὁ τῆς θαλάσσης βασιλεὺς
133. ἰχθυόδωψ] τῇ βαλλούσῃ τοὺς ἰχθύας μηχανᾷ] κάμακι

134. ἐπίλυσιν] ἐπαλλαγὴν φόβων] τῶν δίδου] ἡμῖν

135. σὺ τ' ὦ ἐπώνυμον] ἡγουν τῆς Καδ- μείας

Fol. 54 a.

135 κήδευσαι] φρόντισον περὶ αὐτῆς ἐναρ- γῶς] φανερώς

140. Κύπρις] ὦ Ἀφροδίτη ἄτε] ἥτις προ- μάτῳ] ἡμῶν ὑπάρχεις

141. ἄλευσον] ἀποσόβησον τὰ παρόντα σέθεν] σοῦ αἵματος] τοῦ γένους γεγνάμεν] ὑπάρχον

142. λιταῖς σε θεοκλύτοις] προκλίσει (i. e. προ- κλήσει) μεγάλαις ἀπύουσαι] φωνοῦσαι

144. πελαζόμεσθα] πλησιάζομεν
145. Λύκι' ὁ ἐν τῇ Λυκίᾳ τιμώμενος ἀναῖ] ὦ φονεὺς

146. Λύκιος] φθορεὺς τῷ δαίῳ] τῷ ἀφα- νιστικῷ στόνων αὐτὰς] ἔνεκεν τῶν τῆς βοῆς

146. Λατογένεια] ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα
150. τόξον] τὸ τόξον εὐ πυκάζου] εὐτρέπι- ζον (sic) Ἀρτεμι] ὦ φίλα] προσφιλῆς

ἐ' ἐ' ἐ' φεῦ [Haec tria glossomata paullo post repetuntur ubi hic versus redit post χνόαι]

151. ὀττόβον] κτύπον ἀρμάτων] τῶν πολε- μικῶν ἀμφί] περὶ τὴν κλύω] ἀκούω

153. πότνια] σεβασμία

154. ἔλακον] ἤχησαν ἀέδωνων] τῶν βρι- θομένων] βαρουμένων χνόαι] αἱ ὀπαί

155. δορυτίνακτος] ὑπὸ τῶν δοράτων κινού- μενος αἰθῆρ] ὁ ἀήρ ἐπιμαίνεται] ταρασ- σεται

Fol. 54 b.

156. ἄμμι] ἡμῶν
157. ποι] ὤ (i. e. ποῦ) ἐπάγει] ἐπάξει

ἐ' ἐ' ἐ' φεῦ
158. ἀκροβόλων] τῶν πολεμικῶν ὀργάνων ἐπάλεων] ἐπὶ τῶν λιθὰς] σωρὸς λίθων

160. κόναβος] κτύπος γίνεταί πύλαις] ταῖς χαλκοδέτων] τῶν διὰ τοῦ σιδήρου δεδεμένων Διόθεν] ἐκ τοῦ Διὸς

162. πολεμόκραντον] τὸ ἐν τοῖς πολέμοις τε- λειούμενον καλὸν τέλος] εἶθ' ἐγένετο ἡμῖν

164. μάκαιρ' ἀνασσ'] μακαρία Ἀθηνα
165. ἔδος] τὰς Θῆβας ἐπιρρῶς] φύλαττε

166. παναλκείς] παντοδύναμοι ἰώ] φεῦ τέλειοι] ἀνελλιπείς

167. γὰς] γῆς τὰδε] ταύτης πυργοφύ- λακες] τῶν [scribere voluit τῶν πύργων]

169. δορύπονον] αἰχμάλωτον
170. ἑτεροφόνῳ] (sic)] ἑτερογλώσσῳ

171. κλύετε] ἀκούετε παρθένων] τῶν πανδίκους] τὰς δικαίας

Fol. 55 a.

172. χειροτόνους] διὰ τῶν χειρῶν ἡμῶν γινο- μένας

173. φίλοι] πρὸς (voluit προσφιλεῖς ut supra ad v. 150) δαίμονες] ὦ

175. λυτῆριος] ἐλευθερωταὶ ἀμφιβάντες] ἐλθόντες πόλιν] τὴν

176. ὡς] ὅτι φιλοπόλιδες] φιλοῦντες
177. μέλεσθ' ἱερῶν δημίῳ] φροντίζετε τῶν θυσιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τελομένων

178. μελόμενοι] φροντίζοντες ἀρῆξατε] βοη- θήσατε

179. πόλεως] τῆς ὀργίων] τῶν μυστηρίων
180. μνήστορες] μνήμην ἔχοντες ἐμοί] ἐμοῦ χάριν

Fol. 52 a. Scholia ad v. 78—180.

80. ρεῖ πολὺς ὡδε λεῶς: οὐχ ὅτι ὀφθαλμοῖς ἐώρα ταῦτα οὕτω φησίν. οὐ γάρ ἦν πω τὸ στρά- τευμα τὸ μετὰ Πολυνεῖκου ἐπελθόν. οὐδὲ γάρ ἂ πρὸς Ἑτεοκλῆν ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὡς παρόν- τος τοῦ στρατεύματος ἔλεγεν, ἀλλ' ὡς ἔτι ἐν

Ἀργεὶ ὄντος κακεῖ βουλευομένου ἅπερ ἔλεγεν, ἀλλ' ὅτι ἐμελλε ταῦτα γενέσθαι ἐπελθόντος τοῦ στρατεύματος:

83. ἐλεδέμενος: χρίμπτεται ἢ πλησιάζει ἡμῖν βοῇ πεδιοπλόκτυπος, ἡγουν ἐκ τῶν ἀρμάτων κτύπον ποιοῦσα τῇ γῇ. ἐλεδέμενος ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα ἡμῶν λαμβάνουσα ἐν τοῖς δεμνίοις, ἡγουν ἐν τῇ στρωμνῇ. ἢ ἐλῶσα καὶ ἐκδιώκουσα ἐκ τῶν δεμνίων ὑπὸ τοῦ φόβου.

84. βοά ὑπὲρ τειχῶν: ἢ βοῇ αὐτῶν ὑπάρχει ἐπάνω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως μεγίστη οὐσα.

Fol. 52 b.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

Fol. 52 b.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρὸς, φησίν, ἔχεσθαι ἡγουν ἀπτεσθαι ἱεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrigge ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμά- των τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἴτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγαστόνοι. ἀγά- στονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυ- τὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγαστόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαν στενάζουσαι.

101. πέπλων καὶ στεφάνων: πότε ἔξομεν περὶ λιτὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀνάμεναι τῶν πέπλων καὶ στεφάνων αὐτῶν. τινὲς δὲ οὕτω. πότε ἔξομεν περὶ τὴν λιτὴν τῶν θεῶν ἀνάμεναι τῶν ἱματίων καὶ τῶν στεφάνων, ἥτοι τῶν κεφαλοδεσμιῶν ἡμῶν, ὥστε ἀποθέσθαι αὐτὰ καὶ οὕτω ταπεινότερως παρακαλοῦνται αὐτούς.

Fol. 53 a.

110. Ἰτ' ἴτε πάντες: γράφεται καὶ ἰθ' ἴτε πάντες, καὶ οἱ μὲν τὸ ἰθι παρακελευματικὸν φασὶν ἐπίρρημα, ὡσεὶ ἔλεγεν ἄγε ἔλθετε πάντες, οἱ δὲ τὸ ἰθι προστακτικὸν ῥῆμα ἀποτεῖνον πρὸς τὸν Ἀρην, πρὸς δὲ ἀνωτέρω τὸν λόγον ἐποιούτω.

113. κύμα γάρ: κύμα καὶ καχλάζει. πάλιν τροπικῶς ἐνταῦθα ἔξελαβον, ἥτοι ὀργὴ καὶ θυμὸς καταλαμβάνει τὴν πόλιν ἀνδρῶν δοχμολόχων (sic) καχλάζει ταῖς πνοαῖς ταῖς πεμπτομέναις διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥινῶν αὐτῶν ἔξωθεν. γράφεται δὲ καὶ δοχμολόφων καὶ δοχμολόχμων (sic), ἥγουν τῶν λοχαγῶν τῶν καθιστάντων τοὺς ἑαυτῶν λόχους πλαγίως, ὧς βούλονται. δοχμολόφων δὲ ἥγουν τῶν λοχιμῶς (corrigere δοχιμῶς) καὶ πλαγίως κινούντων τοὺς λόφους οὖς ἐπάνω τῶν ἑαυτῶν περικεφαλαίων φέρουσιν.

Fol. 53 b.

122. διάδεται γενύων ἱππείων: οἱ χαλινοὶ δὲ οἱ διάδεται ἥγουν οἱ ἐκκρεμάμενοι τῶν ἱππικῶν γενύων καὶ στομάτων κινύρονται φόβον, ἥτοι ἥγον τινὰ φονικὸν καὶ φονεργάτην ἐκπέμπουσι. γράφεται δὲ καὶ διάδεται (sic. voluit διὰ δὲ τοι) καὶ συντάσσεται δὲ οὕτως οἱ διὰ τῶν ἱππείων δὲ γενύων χαλινοὶ κινύρονται φόβον.

127. σύ τ' ὦ διόγενες (hoc accentu): πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ταῦτα φησὶν ὁ χορὸς εἰς βοήθειαν ἐκκαλούμενος. λέγει οὖν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ σὺ ὦ κράτος διογενὲς (accentus super o transfixus) φιλόμαχον, ἥτοι ὦ Ἀθηνᾶ πολεμικὴ καὶ φιλοπόλεμε γενοῦ βυσίπτολις ἥτοι ῥυσαμένη τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. καὶ σὺ δὲ ὁ τῆς θαλάσσης κυριεύων θεὸς Ποσειδῶν ἐπίλυσιν τῶν φόβων δίδου, καταβαλὼν τοὺς ἐχθρούς ἐν τῇ τριαίνῃ.

Fol. 54 a.

145. Λύκι' ἀναε: Λύκιον φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι, ἢ διὰ τὸ ἀνατιθέναι ἐκεῖσε τούτῳ λύκον ὡς ἱερεῖον, ἢ διὰ τὸ λύκους ἀναιρεῖν, ἢ ὅπερ καὶ κρεῖττον διὰ τὸ λυκόφως ποιεῖν αὐτὸν τῆς νυκτὸς ὑποχωρησάσης.

Fol. 54 b.

160. κónαβος ἐν πύλαις: ἤχος καὶ κτύπος ἀκούεται ἐν ταῖς πύλαις ὦ Ἀπολλὼν φίλε τῶν ἀσπίδων τῶν ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ ἥτοι τοῦ σιδήρου δεδεμένων. καὶ τὸ καθαρὸν τέλος τὸ ἐν τῷ πολέμῳ τελούμενον καὶ ταῖς μάχαις εἴθε γένοιτο μεθ' ἡμῶν διόθεν. ἄγνός δὲ λέγεται ὁ φόνος τῶν ἐχθρῶν ὁ ἐν τοῖς πολέμοις (corrigere πολέμοις) γινόμενος. ὁ γὰρ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ καὶ πρὸς φίλον γινόμενος τυχὸν οὐχ ἄγνός.

164. μάκαιρ' ἀνασσο' δγκα: παρὰ Θηβαίοις μεγάλως ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ. ἐκαλεῖτο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ δγκα. δηλοῖ δὲ τὸ δγκα ἐπηρμένη καὶ φοβερά καὶ ἐκπληκτικὴ. ὡς περ οὖν παρὰ Λυκίοις ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων καὶ παρὰ Θετταλοῖς ὁ Διῶδωναῖος Ζεὺς, οὕτω καὶ παρὰ Θηβαίοις ἡ

Ἀθηνᾶ. δγκα δὲ ἐλέγετο παρὰ Φοίνιει πρότερον ἢ Ἀθηνᾶ. ὁ δὲ Κάδμος ἐκ Φοινίκης εἰς Θήβας ἐλθὼν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἐκάλει, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Θηβαῖοι.

Fol. 55a.

177. ἱερῶν δημίων: ἥγουν τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τελούμενων ἐσρτῶν καὶ θυσιῶν.

Huiusmodi glossemata et scholia per plurima propagata sunt trium primarum fabularum apographa Byzantina, mirum quantum inter se discrepantia non solum scriptura, sed etiam copia glossematum et scholiorum. Quod satis erit si appositis apographi Leidensis 23 (Q) solis glossematis interlinearibus ostendero, quum scholia fere eadem sint quae in editione mea litteris A, O, P designata sint.

SEPTEM AD THEBAS.

78. θρέομαι] γρ. θρεῦμαι, θρηνῶ, ταράττομαι, φοβοῦμαι, φοβερά] φόβον ἐμποιοῦντα μεγάλη ἄχη] διὰ τὰς μεγάλας θλίψεις, superscripto γρ. μέγαρα τ' ἄχη

79. μεθεῖται] συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται πρὸς τὴν πόλιν. et supra haec ἀφίεται κινεῖται στρατόπεδον λιπῶν] τὸν τόπον ἐν ᾧ ἔκειντο

80. ρεῖ] δίκην ρεύματος ἔρχεται. et supra ὀρμή, χέεται, κινεῖται πολὺς ὡδε] γρ. πολὺς δ' ὄγε. et supra hoc γρ. πολὺς δ' ὡδε πρόδρομος] καὶ προτρέχων τῶν ἐτέρων. et supra ἥτοι δρομαῖος ἢ ταχὺς ἢ προπορευόμενος ἱππικός.

Inter v. 80 81 in marg. exteriore ἀσύνδετα ταῦτα

81. αἰθερία] ἡ ἐπὶ τοῦ ἀέρος φανεῖσα ἥτοι ἐν τῷ ἀέρι γεγонуῖα με πείθει] εἰς ταῦτα, ἥγουν ἔφοδον ὑπονοεῖν τοῦ στρατοῦ.

82. ἀναυδος] καὶ ἀφωνος οὖσα σαφὴς —] φανερός (sic) φανερά τὸ πᾶν σαφινίζουσα (sic) ἀληθὴς ὑπῆρχε (sic)

λαμβάνουσα τὸ σῶμα

ὁ ἐλαύνων καὶ διεγείρων ἀπὸ τῶν δεμνίων

83. ἐλεδαμνας (sine accentu) πεδιοπλόκτυπος γρ. τι σι τε ὡτί (supra πεδιοπλόκτυπος) ἐκ τῶν ἀρμάτων κτύπον ἐμποιοῦσα τῇ γῇ

84. χρίμπτεται] ἐπέρχεται βοᾷ] ἢ βοᾷ καὶ ἡχεῖ ἢ βοᾷ καὶ βοῇ καὶ φωνῇ ποτᾶται] καὶ πέτεται

85. δ' ἀμαχέτου] In marg. ἀκαταπονήτου, supra versum καὶ ἀπολεμήτου καὶ ἰσχυροῦ διὰ τὸ ἀπείρητον, πολλοῦ δίκαν] κατὰ τρόπον ὀροκτύπου (sic)] ὀρεινοῦ

87. ἰὺ θεαί τ' ὀρρώμενον κακὸν ἀλεύσατε] Sic. Supra versum γρ. ἰὺ θεαί (sic) θ' ὀρώμενον, et rursus supra versum καὶ τὸ φαινόμενον καθ' ἡμῶν καὶ διεγείρομενον καὶ ἐπαίρομενον καθ' ἡμῶν ἀλεύσατε] καὶ φυγεῖν ποιήσατε καὶ ἀποστήσατε καὶ ἀποδιώξατε, ἀποσοβήσατε

88. βοᾷ] σὺν θορύβῳ καὶ ὄχλῳ μετὰ βοῆς ὑπὲρ] πλησίον ὁ λεύκασπις] ὁ Ἀργεῖος λαὸς ὁ λευκὰς ἀσπίδας ἔχων ὀρνυται] ὀρμῇ, διεγείρεται

90. εὐτρεπής] γρ. εὐτρεπὴς ἥγουν ὡπλισμένος. ἢ εὐτρεπὴς καὶ εὐκίνητος. ἥγουν τοῖς ὅπλοις κεκασμένος διώκων] ἐλαύνων καὶ ἐρχόμενος

92. ῥύσεται] ἐλευθερώσει ἡμᾶς ἐπαρκέσει καὶ βοηθῇ ἡμῖν

93. θεῶν] δωρικῶς ποτι] πρὸς βρέτη] καὶ εἰδικα. τοῖς ἀνδριάντας. βρέτας κυρίως τὸ τῶ ἀνθρώπου εἰδῶλον τὸ βροτῷ ὅμοιον ὡς καὶ δεικνῶν τὸ ἵκελον τῷ Διί. (infra πέσω βρέτη) ἢ ἄλλο τι πράξω

96. εὐδροί] μόνιμοι καὶ αἰεὶ ποτε ὄντες

97. ἀκουάζει] φθάνει ὁ πόλεμος ἢ ὁ καιρὸς βρετέων] τῶν εἰδῶλων τῶν θεῶν τῶν ἀγαλμάτων ἀπτεσθαι

98. μέλλομεν] βραδύνομεν καὶ οὐχὶ κελεύομεν ἀγαστονοί] πολῦστονοί ἢ αἱ ἀγαν λυπηραί

99. τε στεφένων] καὶ τῶν στεμμάτων τῶν θεῶν et supra haec verba uno versu πέπλοις γάρ ἐνέδυσον τὰ ἀγάλματα καὶ στεφάνους ἐστεφάνωσαν

101. ἀμφὶ λιτὰν ἔξομεν] περὶ τὴν παράκλησιν ἀψόμεθα, et superne τὴν περὶ ἡμῶν καὶ τῆς πόλεως

103. κτύπον δέδορκα] ἀντὶ τοῦ νοῦ, ἀκούω, αἰσθάνομαι

104. πάτταγος (sic) οὐκ (sic) ἐνὸς δορός. τί ῥέξεις, προδώσεις] γρ. πάταγος δ' οὐδενός, ἀλλὰ πράξεις

πολλῶν τί ῥέξεις] τί ποιήσεις

105. παλαίχων] ὁ ἐκπάλαι ἐν τῇ χθονὶ τιμώμενος καὶ φυλάσων αὐτήν. et superne ἢ ὁ ἀρ-
χαῖος ἢ ὁ κινῶν τὴν χθόνα. ἀττικῶς χρυσοπή-
λῃ] ὁ ἔχων καὶ φέρων χρυσὴν περικεφαλαίαν

106. δαῖμον ἐπιδ' ἐπιδε πόλιν ἄν (sic) εὐφιλῆ-
τον] In marg. sinistro πάλαι ἔχων ἐπὶ σαντοῦ κληρονομίαν τῆς ἡμῶν πόλεως πόλιν] ἦτοι τὰς Θήβας ἦν πάλαι εὖ περιφιλμένην (sic)

107. θεοί] ὡς πολιοῦχοι] φύλακες. et superne γρ. πολισοῦχοι. οἱ φυλάσσοντες τὴν πόλιν ἴθ' ἴτε] τὸ μὲν ἴθι πρὸς τὸν Ἄρην, τὸ δὲ ἴτε πρὸς τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἔλθετε

111. ἴδετε] θεάσασθε παρθένων] ἡμῶν ἱκέσιον] παρακλητικὸν λόχον] ἦγουν τὸ πλήθος καὶ τὴν συνάθροισιν δουλοσύνης ὑπὲρ] ἔνεκα τῆς δουλείας, ἦγουν ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι δούλους τοῖς ἐχθροῖς, ὑπὲρ τῶν ἀπαλλαγῶν τῆς δουλείας

113. κύμα γὰρ περὶ πόλιν] πληθὸς καὶ σύρροια, ἦγουν ὀχλήσις

114. δοχμολόφων — πνοαῖς] ὀπλιτῶν τῶν πλησιαζόντων τὴν πῆληκα καχλάζει] ἀναβράζει, βοᾷ, ἡχεῖ πνοαῖς] ταῖς πεμπομέναις ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ τῶν ῥινῶν ἔξωθεν

115. Ἄρεος ὀρρόμενων (sic) ταρασσομένων, διεγειρομένων, κινουμένων. γρ. ὀρρόμενον, διεγειρόμενον

118. ἀλλ' ὦ Ζεὺ πάτερ παντελὲς πάντως] ὁ πᾶν τὸ τέλος ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὁ τὰ πάντα πληρῶν

119. ἀρῆξον δαῖων ἄλωσιν] βοήθησον ἡμῖν εἰς τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων (sic, nihil amplius) ἄλωσιν] τῆς ἡμῶν δηλονότι πόλεως πόρθσιν

120. Ἀργεῖοι γάρ (sic) πόλισμα Κάδμου] καὶ τὴν πόλιν ἦτοι τὰς Θήβας

121. κυκλοῦνται, φόβος δ' ἀρῆϊων ὅπλων] περικυκλοῦσι. ἦχος γενόμενος μετὰ φόβου ἡμῶν ἐγγίνεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ὅπλων

122. διάδετοι δὲ γενῶν ἱππέων] γρ. καὶ διὰ δέ τοι καὶ συντάσσεται οὕτως. οἱ διὰ τῶν ἱππέων γενῶν δέτοι (sic) χαλινοὶ διαδεμένοι (sic: corrige διαδεδεμένοι) καὶ ἔκκρεμεις διὰ τῶν στομάτων γενῶν] στομάτων (separatum glossema) κιννύρονται (sic) φόβον χαλινοί] ἀπηχοῦσι ἀποτελοῦσι

124. ἔπτα (hoc accentu) — στρατοῦ] ἄγαν ἀνδρείοι ἢ ὑπερήφανοι καὶ αὐθάδεις ἄνδρες πρέποντες] προέχοντες εὐπρεπεῖς ἀρχόντες

125. δορυσσοῖς σαγαῖς πύλαις ἐβδόμαις] πολεμικαῖς ὀπλίσεσι, πανοπλῖαις ἐβδόμαις] ἔπτα (hoc accentu)

126. προσίστανται πάλω λαχόντες] πλησίον ἵστανται κλήρω

127. σύ τ' ὦ — κράτος] τὸ ἐκ Διὸς γεννηθὲν ἐπὶ (corrige ἐπεὶ) ἐκ κεφαλῆς Διὸς ἐγεννήθη φιλοπόλεμον. πολεμικὴ γάρ ἐστίν ἡ θεὸς

128. ρυσιπολις — ἱππείος] ἀπαλλαγὴ τῆς πόλεως ὦ Ἀθηναῖ δ' ὅ] καὶ ὁ

129. ποντομέδων ἀναεῖ] ὁ τοῦ πόντου βασιλεὺς

130. ἰχθυόλω μαχανᾷ Ποσειδῶν] In marg. ἐν τῇ. Supra versum totum τῇ τοῦς ἐχθροῦς τι-
τρωσκούσῃ τριαίνῃ μαχανᾷ] μαχαίρᾳ

132. ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου] Super utroque ἐπίλυσιν gl. λύτρωσιν In marg. τὸ δις τὰ αὐτὰ ἐπιφωνεῖν τεταραγμένης ψυχῆς ἦθη

133. σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ] (super φεῦ φεῦ) διὰ μέσου τοῦτο

135. Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν φύλαξον] ἦτοι τὴν Καδμείαν τὴν ὀνομαζομένην Καδμειακὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου τοῦ γάμβρου (sic) γυνὴ Κάδμου Ἀρμονίῃ Ἀρεος καὶ Ἀφροδίτῃ ἐξέφυ

136. κηδεύσαι τ' ἐναργῶς] φροντίδα ποιήσον καὶ φρόντισε (sic) φανερώς, σπουδαίως

139. καὶ Κύπρις ἄτε γένους προμάτωρ] ἦτε, ἢ καθά

140. ἄλευσον — αἵματος] βοήθησον καὶ δώσωσιν τοὺς ἐχθροὺς

141. γεγόναμεν λιταῖς σε] ἐγεννήθημεν

142. θεοκλύτοις ἀπούσαι] ὧν σὺ ἡ θεὸς ἀκού-
σαις εἶθε (sic) βοῶσαι, ἐπικαλούμεναι

144. πελαζόμεσθα — ἀναεῖ] ἐρχόμεθα, πλησιάζομεν ἐπιθετοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος

146. λυκίος (sic) γενοῦ τῷ (sic) στρατῷ δαίω] λυκίος γένου (sic) τῷ δαίω στρατῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (sic) τῶν στόνων ἦγουν ἐπὶ τοῦ πολέμου λυκίος] ἀναιρέτης τῷ πολεμικῷ στρατῷ

147. στόνων αὐτὰς· σὺ τ' ὦ] τῶν στεναγμῶν ἡμῶν ἔνεκα τῆς φωνῆς Λατογένεια κούρα, τόξον εὖ πυκάζου] Μαργο γρ. ἐντυκάζου ἦγουν κατασκευάζε, εὐτρεπίζει καὶ ἔντεινε τὸ τόξον. τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως

150. ὦ πότνια Ἥρα — ἔλακον — χνοαί (sic) ἐβόησαν. ἡχησαν ἀπὸ τῆς τάσεως τοῦ δρόμου βρυθομένων] βαρουμένων χνοαί] γρ. χνοάν (sic)

151. Ἄρτεμι φίλα ἔ ἔ ἔ] διὰ τὸ τῆς παρθε-
νίας συνώνυμον ἐπίρρημα θρηνητον (sic, et sine accentu)

155. δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ ἐπιμαίνεται] ὁ ἀὴρ ταράσσεται. ἡχεῖ γρ. ἐπισημαίνεται

156. τί πόλις ἄμιν π. τί γ.] ἡμῖν πάθη

157. ἔτι] ὕστερον ἐπάγει] ἐπάξει

158. ἔ ἔ ἔ ἔ ἀκροβόλων δ' ἐπάλεων] τῶν μακρῶν πυργικῶν (sic) ἐπάνω τῶν πύργων τῶν τειχῶν

159. λιθὰς ἔρχεται ὦ φίλ' Ἀπολλων] σύρροια λίθων, πληθὸς λίθων

160. κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων] ἦχος καὶ κτύπος γίνεται τῶν ὑπὸ χαλκῶν (sic) συνδεδεμένων

161. καὶ Διόθεν πολεμόκραντον ἀγνὸν τελοεον (sic, sine acc.)] ἐστὶ ὑπὸ τοῦ πολέμου τελεσθὲν ἐν μάχαις τέλος καὶ πλήρωμα ζωῆς ἢ θανάτου

164. μάχεσι (sic) τε μάκαιρ' — πόλεως] ἡ ἄνασσα ἐν ταῖς μάκαις. πολεμική γὰρ ἡ θεὸς ὦ μακαρία θεὰ Ἀθηνᾶ ἡ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως ἔζωγραφημένη ὄγκα] ἰσχυρά

165. ἐ. — ἐπιρρῶν, [ὡ] καὶ τὴν πόλιν φύλασσε

166. παναλκείς] παντοδύναμοι καὶ πάντα βοηθοί· τοῦτο γὰρ θεῶν. In marg. πάντα δυνάμενοι

167. τέλειοι] θεοὶ τέλειαι τε] θεαὶ τε

169. δορίπονον] αἰχμάλωτον

170. ἑτεροφώνῃ] ἑτερογλώσσῃ. γρ. ἑτεροφρόνῃ (sic) ἑτερολέκτῃ διὰ τὸ ἔχειν συμμαχους βαρβάρους

171. κλύετε] ἀκούετε

172. πανδίκως] λίαν δικαίως διὰ τάσεως τῶν χειρῶν γινομένης

175. λυτήριοι] ἐλευθερωταί, ἐλευθερωτήριοι ἀμφιβάντες] περὶ τὴν πόλιν ἐλθόντες καὶ περιφυλάξαντες

176. δεῖξαθ'] ἐξ ἔργων αὐτῶν δηλονότι ὡς] ὅτι φιλοπόλιες] ἤτοι τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀγαπῶντες ὑπάρχετε

177. μέλεσθ' (sic, non μέλεσθέ θ')] φροντίζετε, ἐπιμελείσθε μελέτην ἔχετε τῶν δημοσίων ἱερῶν τῶν ἀναθημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀνατιθεμένων ὑμῖν

178. ἀρήξασθε] Marg. ατε

179. φιλοθύτων] ἐν οἷς φιλεῖ θύειν ὑμῖν ἡ πόλις τῶν ἐπὶ τοῖς μυστηρίοις θυσιαζόντων τῶν ἐκ πανηγύρεων τελετῶν

180. μνηστῆρες] γρ. μήστορες (voluit μνήστορες) μνήμονες μοι] παρέλκων

Videant nunc lectores an ex Byzantinis his sterquiliniis aliquid eruere possint quod antiquas redoleat membranas Mediceis aequiparandas. Quo labore si operam et tempus perdi intellexerint, fatebuntur omni ex parte verissima dixisse C. G. Cobetum, peritissimum codicum manuscriptorum aestimatorem, quum in oratione *de arte interpretandi* (Lugduni Bat. 1847) p. 103 haec scriberet, a quibus proxime abfuera Petrus Elmsleus anno 1810, de quo supra dixi p. 405:

"Eorum scriptorum qui aetatem tulerunt alii integri et incolumes in vetustis codicibus nobis servati sunt: alii ex pessimis ac recentissimis apographis aegri ac mutili in manus nostras venerunt. Nonnulli in uno antiquo libro communem stragem evaserunt: qui liber ubi semel in

Italiam pervenit renovatis literarum studiis magnam apographorum frequentiam genuit, quorum nulla est habenda ratio donec communis omnium fons supererit, unde omne certum lectionis et emendationis fundamentum est petendum. Satis mihi constat Aeschylī et Sophoclis fabulas, quas habemus, in unico codice, qui nunc in Laurentiana Bibliotheca servatur*), ad nos pervenisse: ex quo vetustissimo libro decimo fere post Christum saeculo pulcherrime in membranīs scripto, profluxit quidquid codicum manuscriptorum ubique invenitur, unde magno labore et diligentia acervos variarum lectionum cumularunt utriusque poetae editores. Frustra igitur in manifesta corruptela miram ac prorsus singularem omnium veterum membranarum conspirationem alii stupent, alii antestantur et emendare volentibus obiciunt. At, dixerit aliquis, unde igitur tanta scripturae discrepantia? Nempe nata est iis modis, quos diximus, ex describentium socordia vel correctorum interpolatione. Nam quae ratio est, quaeso, istarum lectionum, quae e diversis apographis diversae afferuntur? Plerasque incuria fudit et inscitia vel stupor paene incredibilis eorum, qui quae non intelligebant cum magno taedio describebant dormitantes: quale illud est alicubi apud Athenaeum, ubi in archetypo codice scriptum est νῆες κε, quod quum monachus aliquis in Italia describeret pro *quinque et viginti* deceptus vetere consuetudine legit κύριε, cuius nominis compendium est κε tritissimum. Reliqua pars discrepantis scripturae debetur correctoribus, de quorum temeritate satis diximus. Possim hoc in Sophocle et Aeschylō ostendere, qui tandem aliquando ista turba et farragine varianium lectionum, unde nihil boni erui potest, liberandi erunt, simulatque de lectionibus archetypi codicis ubique certa fide constabit."

*) Codex Aeschylī Mediceus ineunte saeculo quinto decimo, iam tum quattuordecim Agamemnonis foliis defectus, in Italiam pervenit "*ex Byzantio*", quod novimus ex Ambrosii Camaldulensis epistola, de qua dixi in Praefatione editionis Lipsiensis quintae p. III. Antiquiora codicis apographa perierunt omnia: nam quae nunc supersunt nihil aliud sunt quam recentiorum apographa apographorum vitiosorum, pleraque ex Graecia in Italiam aliasque terras perlata, de quo supra dixi p. 405.

ADDENDA.

In Praefatione p. V apographum scholiorum et glossematum memoravi codicis Medicei Monacense (91), nullius pretii librum, si per se spectatur, sed memorabilem propterea quod unus ex perpaucis illis est qui scholia et glossemata Medicea, quae in scholiis recentioribus ita sunt Byzantinis immersa et conglutinata ut saepissime obscurum sit quid in illorum temporum apographis libri Medicei scriptum fuerit, fere sola continent, paucis tantum brevibusque passim adscriptis annotationibus Byzantinis, quae non impediunt quominus perspicimus qualibus fere scholiastae Byzantini apographis scholiorum Mediceorum seculo tertio quartoque decimo uti sint, inter quae nullum fuisse ex ipso codice Mediceo descriptum, sed omnia ex apographo scholiorum Mediceorum derivata, quod seculo tertio decimo ab grammatico aliquo factum et correctum quasi novum archetypum insecutorum aliorum fuerit, supra estendi p. 413. Complectitur autem liber Monacensis non quattuor tantum postremarum fabularum scholia et glossemata ut Guelferbytanus, de quo dixi in Praefatione p. V, sed septem fabularum scholia et glossemata Medicea sine textu, scriptis seculo quinto decimo exeunte vel sexto decimo ineunte in chartis formae maioris post alia aliorum scripta (de quibus dixerunt Hardtius in Catalogo et Usenerus in Museo Rhenano novo vol. 22 p. 590) foliis 325—372. Scholia trilogiae Orestae et Supplicum (fol. 325a—345b post quae sequuntur folia tria vacua) ante scholia trium primarum fabularum (fol. 349—372) posita sunt veteris bibliopegi culpa, qui non attenderat ad numeros quaternionibus inscriptos. Scholiorum quae sit ratio ad Medicea satis erit si unius Prometheus fabulae scholiis cum Mediceis editionis meae p. 11—34 collatis ostendero.

Primum libri Monacensis scholion est versui primo adscriptum χθονός μὲν εἰς τηλοῦρον ἤκομεν πέδον: τηλοῦρον πέδον τὸν Καύκασον λέγει, quod ex Thomae M. annotationibus sumtum est. In Med. nihil est praeter glossema interlineare εἰς τὸν Καύκασον.

Sequitur scholion editionis meae p. 11, 13—15, quod in codice Mediceo his legitur, primum inter Prolegomena, deinde iterum male illatum ad v. 11 sine ulla lectionis diversitate, pariterque in Monacensi, istéon ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν (ἐν τῷ Mon.) Καυκάσῳ φησί δεδεσθαι, τὸν (τὸν om. in Prolegomenis) Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις τέρασσι τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ἰὼ λεγομένων ἐστι συμβαλεῖν, quae scholiasta Byzantinus A leviter mutata in commentarium suum transtulit.

In scholio versus 2 Med. et Mon. consentiunt, sed versus tertii scholion Mediceum δίχα (vel διχῶς) φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐπιστολάς καὶ ἐντολάς, absurde interpolatum in Mon. ἐπιστολάς: ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐπιτολάς δίχα τοῦ σ, de quo dixi in Praef. Prometheus editionis Loudin. a. 1866. p. IX et in Praef. Lexici p. V.

3. λαῶν] τὸν λαὸν (sic) recte fortasse addito articulo.

7. lin. 1. Ἥφαιστον] Ἥφαιστε

7. lin. 3. καὶ παρὰ τὸ Ὀμήρου] καὶ Ὀμηρος, ut alibi quoque in huiusmodi minutis variatur, velut ad 135 l. 3, ubi Hesiodi verbis praepositum est in Mon. ὡς τό, ut παρὰ τὸ in scholio Med. 684.

12. Doctum scholion Med. omissum in Mon. neque excerpterunt Byzantini.

15. προσανεπλήρωσε τὸ δυσχειμέρῳ] τῷ Mon. ab librario ignaro usus urbi προσαναπληροῦν de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1857.

25. 4. οὐδέ] οὐδέν

27. λωφῆσων] λωφῆσαι recte cum schol. Byz.

31. τινές — παρατραπήναι om.

35. 1. δὲ τῶν] δέ τ' (ut apud Homerum), omissio τῶν νέων

35. 3. ἐκβάλλοντος] εἰσβάλλοντος

39. Scholion omittit, sed habet gl. δεινόν: δυσχερές

42. 1. θράσος] κράτος recte cum schol. Byz.

45. Post ἐργασία addit καὶ χειρῶναε ὁ τεχνίτης ὁ χειρῶν μόνον δεσπόζων, fere ut schol. A.

49. τινές δέ om.

55. et alterum scholion ad v. 64. om.

68. In M λέπει (compendio expressum) σκόπει, in Mon., omissio λέπει, est σκόπει, ὅρα, quorum alterum Thomae Mag. est.

77. ἀμελήσοις] ἀμελήσεις, ut ego conieceram in annot.

78. Post ἀρμόζει addit φησί, ut schol. Byz.

81. ἐν ποσὶ καὶ χερσὶ] ἐν χερσὶ καὶ ποσὶ

85. 2. Προμηθεὺς γάρ ἐστιν ὁ προορῶν (nam sic Med., non ut in editione mea Προμηθεὺς γάρ ὁ προορῶν) — εἰς τὸ θ] In Mon. est Προμηθεὺς γάρ ὁ προορῶν τὰ μῆδεα καὶ τροπὴ τοῦ δ εἰς θ Προμηθεὺς.

88. μονωδεῖ] De hoc dixi in Praefat. p. V.

94. πολυετῇ] τὸν πολυετῇ

102. 2. πρόσφατον] νέον, πρόσφατον

116. Gl. omittit

117. Verba ἐπὶ γὰρ ἄκρου προσδέεται in initio scholii posita sunt addito πάγου post ἄκρου, omissis vero verbis ἢ, οὐ — δεδεμένος

124. Gl. κίνημα om., sed habet annotationem scholiastae A ex Hesychio illatam de vocabulo

κινάθισμα, de qua supra dixi p. 412, et glossema ριπαῖς: ὀρμαῖς

128, 1. om. 128, 2. πρὸς] εἰς 128, 5. β' om.

133, 1. Post ἐπασσαλεύετο addit χάλυβος: τοῦ χαλυβδικοῦ σιδήρου. Χάλυβοι δὲ ἔθνος. Similiter scholiasta A et Thomas M.

133, 4. In Med. non oī, ut in annot. mea dictum est, sed οἶον, ut Mon., etsi compendio expressum.

134. θερμὴν] τὴν θερμὴν cum lemmate τὰν θερμερώπιν

139. Omittit glossema γαληνώδει et alia plura glossemata, quae secundum paginas editionis Oxon. noto, p. 16, 9. 11. 16. 17, 13. 17. 18, 10. 20, 24. 26. 21, 4. 18. 22, 10. 13. 18. 23, 12. 21. 22. 27. 28. 24, 7—10. 14. 15. 19. 21. 22. 29. 30. 26, 7. 27, 20. 22. 28, 10. 14. 23. 24. 29, 18. 20. 21. 30, 4. 11. 12—14. 19. 23. 25. 31, 29. 30. 32, 1. 2. 10. 11. 17—20. 33, 1. 22. 23. 28. 30—32. 34, 1. 2

147. Ξηρόμενον] Ξηραινόμενον ut schol. A et Thomas M.

152. ἀντὶ τοῦ om.

157. κρεμάμενον] κρέματα

166. Post τῆς βασιλείας addit μηχανὴ τινι

172, 2. Post ἀρετὴ haec sequuntur ex schol. A sumta θέλει: οὐ θέλει ἐμέ ταις ἐπαιδαῖς, ὥστε μνησθαι τοῦτο πρὶν ἂν χαλάσῃ καὶ τὰ ἔξῃς.

237. In Med. est δύναται ἀντωνυμία (non ἡ ἀντωνυμία) ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἢ τοι ὡς "μή μοι μίμνε φι" (cum compendio φίλον significante, post quod excidit τέκος). In Mon. δύναται αὐτῷ νῦν ἐν συμπαθείᾳ κείσθαι ὁ τοῖ ὡς "μή μοι μίμνε φίλε". ἢ τοι in ὁ τοι et ἀντωνυμία in αὐτῷ νῦν mutatum indicio est correctorem non intellexisse verba scholiastae, qui hic non de particula τοι agit, sed per errorem de dativo τοι. Scholion Medicum haud dubie sic redintegrandum, τοι: δύναται ἢ σύνδεσμος εἶναι, ἢ ἀντωνυμία ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἢ τοι, ὡς "μή μοι μίμνε, φίλον τέκος".

241. τῶν δὲ μέσων τὸ ρυθμίζειν om.

265. τιμωρηθησόμενος] ὅτι τιμωρηθήσομαι

275. μοι] μοι, φησί, ut in loco simili v. 78.

284, 2. ὁ "Ὀμηρος" ὁ om.

287. ἡνίων] ἤγουν

294. μέχρι γλώσσης] τὸ μέχρι λόγους

299. εἴπως] ὅπως

301. Schol. Mon. τὴν σιδηρομήτορα: τὴν σκυθίαν. οἱ γὰρ χάλυβες σκυθικὸν ἔθνος. Similiter Thomas Mag.

307. τραγικοῖς] στρατηγούς

309. σεαυτὸν] αὐτόν

320. λείπει θέλεις εἶναι] θέλεις εἶναι δη

322. μή om.

330. Ζηλῶ σε — περὶ σαυτοῦ ποιήσας] Ζηλῶσαι — περισσά τοῦ ποιῆσαι

345. προμηθικῶς] προμηθητικῶς συνατυχεῖν] συντυχεῖν

355. Scholion om.

362. δὲ om.

365. ἱπούμενος: πιεζόμενος

368. πυρίδειπνον] πυρὶ δύνων

368, 3. καὶ ante κατὰ om. In fine φησί pro pro φασί. Tum ad v. 371 Ζάλης: συστροφῆς, ταραχῆς, ad 376 λωφῆση: ἡσυχάση, ad 380 σφριγώντα: νεάζοντα, αὐξάνοντα, omnia ex schol. A.

381. προνοεῖσθαι] προθυμείσθαι

393. εἰ καὶ τις] εἰ μὲν τις τὰ τοιαῦτα] ταῦτα

397. κατεληλυθὺς] κατελθὼν

Ad 400 Mon. ραδινῶν: λεπτῶν, ἰσχνῶν, εὐκινήτων, ἀπαλῶν, εὐδιασέστων et ad 403 κρατύνων: ἄρχων. Eadem glossemata excepto ἰσχνῶν et εὐδιασέστων apud schol. A et Thomam Mag.

408. σχήματος] σχήματος καὶ τιμῆς

414. σὺν ἡμῖν κάμνουσιν] συμπάσχουσι, ut Thomas Mag.

420. Scholion utrumque om.

Ad 421 δευπρώροισιν: δευκράτοις cum schol. A.

429. λείπει ἔχων] ἢ om.

436 a. In Mon. χλιδή: φρίκη, τρυφή (alterum hoc cum Thoma M.), τινι σιγᾶν: σιωπᾶν.

436. 1. ποιηταῖς] τοῖς ποιηταῖς. In fine τῆς ante Θέτιδος om.

438, 1. Mon. προσηλούμενον: προπηλακίζόμενον (ut schol. A), ὕβριζόμενον

440, 3. τὸ om.

444. ἐπιτευκτικούς om.

447. Mon. addit ὁ γὰρ νοὺς κρείσων πασῶν δυνάμεων τῶν τε ψυχῆς τοῦ τε σώματος

451. Secundum tertiumque scholion in unum contractum, οὐ εὐλουργίαν: οὐ εὐλων ἐργασίαν. τὸ δὲ ἦσαν τὸν (corrigere τοῦ) ἥδεναν συγκοπή

457. ἰσως δὲ κακείνῃ Προμηθεὺς om.

458. ποιεῖ om. Tum ad v. 462 κνώθαλα: οἰοεὶ κινώθαλα τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ κινούμενα. Interpretatio eadem apud schol. A, absurda vero etymologia ex Etymologico aliquo sumta, ut intelligitur ex Etym. M. p. 522, 37.

480. πόσεως] ποστέσεως. Ultima καὶ πίσω ῥῆμα om.

481. κατεσκευετεύοντο om.

486. δυσκρίτους: δυσνοήτους, ex schol. A.

492. ὁμόνοιοι recto accentu non solum Mon., sed etiam Med., non ὁμονοῖαι, ut in annot. mea legitur.

494. Post εὐπρόσδεκτα ex lemmate repetitum πρὸς ἡδονήν

497. ὁσφὺς: ὁσφὺς ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν διάκενος τόπος, Mon. glossa ex Hesychio illata.

499. (post ἐφανέρωσα) ἐπάργημα: ἀποκεκρυμμένα. Scholion Medicum ἐπάργημα δὲ κυρίως τὰ λευκωματισθέντα παρὰ τὸ ἀργόν repetivit schol. A, in Mon. vero est ἐπάργημα κυρίως τὰ ὄμματα, ὅταν ἡ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων. καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλά καὶ ἀφ᾽ ὁπίσθεν οὕτω λέγεται, glossa ex Hesychio illata.

511. ὅπερ ἐμφαίνει Αἰσχύλος om.

526. μοι] μου

541. διακναϊόμενον: διαφθειρόμενον

555. κεχωρισμένον — τῷ] κεχαρισμένον — τοῖς

560. In lemmate recte πιδῶν pro πείθων

561, 3. χρόνῳ om.

561, 4. τούτῳ] τοῦ, omisso τὸν Προμηθέα.

568. ἄλευ ἃ δά: γράφεται om. φυλάεσθαι· τινὲς οὕτως, ἄλευ ἃ δά· ἄλευ, ἀναχῶρει] φυλάεσθαι. γρ. καὶ ἄλευ ἃ δά. ἄλευ ἀναχῶρει. Μοχ δὴν om.

574. Σοφοκλῆς] Σοφοκλῆς δ', omisso lemmate.

578. εἰ τι] εἰ τι ἐλαύνομεν

582. βοράν: βρώσιν

603. τινὲς οὕτως — παῖδες om.

616. κρύπτομεν — ποσειδάωνα ἀνάκτα] κρύπτομαι — ποσειδῶν ἀνάκτα

623. πέρας] πέρας
 624, 1. 'Επικούρειον] ἐπικούριον
 624, 3. καιροῦ] κερῶ hic et alibi.
 629. Post τὸ ἀκούειν addit ὄηλον (i. e. δηλον-
 ὅτι, eodem modo scriptum ad v. 716, alibi δη).
 631, 2. καὶ om. 3. γε] τε 4. νεαρο-
 ποιήσῃ] νεαροποιήσῃ
 639. ἔχειν om.
 647. τάδε] τὸ τάδε
 Scholia v. 712 et 716 om.
 726, 2. Post καταναλίσκειν sequitur Σαλμυ-
 δησσὸς δὲ αἰγιαλὸς περὶ τὸν εὐξείνιον πόντον,
 omisso scholio proximo.
 778. Mon. θατέρῳ δωρήσομαι: τῷ ἐτέρῳ τῶν
 δύο σοὶ χάριν δώσω. Idem scholion est in Med.
 quod notare neglexi in ed. Oxon.
 806. πλουσίῳ] πλησίον
 816. ἄσημον, ἀναθρόν] ἀναθρόν, ἄσημον
 821. αἰ] καὶ
 832. ἔμφωνοι] εὐφωνοί
 837, 4. ὄθεν ὃ] ὅ om.
 847. τοῦ χύματος om.
 849. ἀταρβεί: ἀφοβήτω, ἀφοβοποιῶ
 850. γενημάτων: ἐπαφὴν λέγει, ἐπειδὴ διὰ
 τῆς ἐπαφῆς ἐτεκνοποίησεν. Scholion ex apo-
 grapho Byzantino illatum, ut scholion v. 856.
 853. ὁ Δαναός om., licet lemma habeat πεν-
 τηκοντόπαι
 αἱ Δαναοῦ] αἱ τοῦ δαναοῦ
 856. ἐπιτοημένοι: πετῶ ποτῷ καὶ ἐν ὑπερθέσει
 ποτῷ. In Med. a m. rec. in extremo marg.
 ἀγαπῶντες λίαν αὐτάς.
 857. ἀφροδισιᾶκόν] ἀφροδισιαστικόν cum schol. A.

869. Ἄβαντα] τὸν ἄβαντα
 875. Post hoc scholion sequitur in Mon. scho-
 lion Thomae Mag. τὸ ὅπως καὶ τὸ ὅπη ἀντι τοῦ
 πῶς (excidit ἐστίν, οὐκ) ἐκ παραλλήλου, ἀλλὰ
 τὸ μὲν πρῶτον ἔμφασιν ἔχει, τὸ καθ' ὄντινα
 τρόπον ἡ λύσις ἐστίν, εἴτε δι' ὅπλων, εἴτε διὰ
 χειρῶν· τὸ δὲ δεύτερον παριστᾷ τί βουλόμενος
 Ἡρακλῆς παραγίνεται Καυκάσῳ.
 890, 3. κατὰ τὰ ἴδια] κατὰ ἴδια
 899. γάμψ: ἄμα τῷ γάμψ] γάμψ: ἄμα τῶν
 γάμψων.
 902. ὁ om.
 957. πρῶτους — Ὀφίωνα] πρῶτον — ὀφίονα
 961. δεῖν] δεῖ, recte.
 961, 3. γε — γε] τε — τε
 998. τεθεώρηται sine lemmate Med., cum lem-
 mate καὶ βεβούλευται Mon.
 1011. καὶ ἀδήλῳ] καὶ ὡς ἀδήλῳ
 1044 τοῦ om.
 Prorsus eodem modo duarum proximarum fa-
 bularum, Septem adversus Thebas et Persarum,
 scholia Medicea adornata sunt, paulo vero ali-
 ter reliquarum quum in libro Monacensi tum
 Guelferbytano, in quibus perraro additamenta
 ex Byzantinis apographis illata reperiuntur.
 Credo igitur quae de Prometheo attuli suf-
 ficere ut intelligant lectores ea quoque apo-
 grapha quae sola scholia vetera contineant ex
 codice Mediceo derivata esse et nullum usquam
 verbum praebere quod ex alio codice vetusto,
 qui similis fuerit Mediceo, derivatum haberi
 possit, ut temerariae sint coniecturae ex duorum
 horum scripturis librorum, quorum auctoritas
 prorsus nulla est, interdum ductae.

Reliquum est ut Addenda ad Lexicon Aeschy-
 leum exponam, quibus complexus sum quae vel
 ego ipse sero animadvertenter vel ab aliis utilia
 allata videram. Horum nonnulla debeo Ludovico
 Schmidtio Gryphomontano, qui Lexici Aeschylei
 fasciculi prioris censuram scripsit editam in
 Ephemeridibus Gymnasiorum Berolinensibus a.
 1873 p. 893—909. In qua censura quum dixis-
 set videri me iusto severiorem fuisse in deligen-
 dis quas in Lexico memorarem coniecturis cri-
 ticorum, brevi post mense Ianuario a. 1874
 "Supplementi in lexicon Aeschyleum a Dindorfio
 compositum specimen" edidit, in quo vocabula
 ab litteris A et B incipientia tractavit, sed non
 mihi videtur effecisse quod voluerat. Nam de-
 ductis pluribus quae inter *Supplementa* Lexici
 mei referri non debuerant, quia iam ab me ipso
 memorata erant, ducentae circiter remanent con-
 iecturae, quas paucis exceptis tacere humanius
 erat quam auctorum exagitare errores*). Sic, ut

exemplo utar, s. v. ἀγέραςτος Schmidtus Hermannii
 memorat coniecturas de Eumenidum versu 352.

πανλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἀκληρος ἐτύ-
 χθην,

qui non respondet antistrophico

Ζεὺς γὰρ αἵματοσταγὲς ἀείομισην ἔθνος τότε
 λέσχας —

unde Hermannus antistrophae absconum intulit
 vocabulum δειματοσταγὲς, sumtum ex Ch. 842,
 ubi librarii errore δειματοστάγ' ἐς φόνῳ legitur
 pro αἵματοσταγὲς φόνῳ, quod restituit Stanleius,
 nec felicius in strophis scripsit παλλεύκων πέ-
 πλων δ' ἀγέραςτος ἄμοιρος ἀκληρος ἐτύχθην, non
 sentiens quam inane sit tria adiectiva syno-
 nyma ita cumulari ut non Aeschylum, sed He-
 sychium audire videamur, qui glossis suis saepe
 tria quattuorve vocabula synonyma applicat, a
 quo valde diversum est quod tribus coniunctis
 adiectivis dixit Aeschylus Agam. 146 μὴ τις
 ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἔχενηίδας αὔρας |
 τεύξη, et quod ego ipse restitui Sept. 78

νεόκοτα θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχη,
 ubi dochmium quattuor ab initio syllabis de-
 fectum (θρέομαι) redintegravi suppleto quod ex-
 ciderat adiectivo, νεόκοτα θρέομαι, quo nullum
 huic loco aptius reperiri posse in Praefatione
 editionis Lipsiensis quintae ostendi p. XXXIII.
 Veram utriusque Eumenidum versus scripturam

*) Centenas huiusmodi coniecturas intra annos
 duodecim (1859—1871) factas enumeravit N.
 Weckleinus in Philologo vol. 34 p. 296—369 et
 539—580, qui ipse utilia multa ad Aeschyli fa-
 bulas interpretandas contulit in *Studiis Aeschy-
 leis* Berolini editis a. 1872.

ego pridem restitueram in Praef. ad Aeschyli editionem Lipsiensem quintam p. CI (sive in Lexico Aeschyleo s. v. αἰδιόμοιος p. 34a.).

παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην et

Ζεὺς γὰρ αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας —.

Nam ἄμοιρος per ἀκλῆρος explicat Hesychius et adiectivo μούνα propterea opus erat quia de atro peplorum colore per se spectato nulla querendi causa esse poterat, sed ignominia in eo posita est quod Furiae solae ab albarum vestium usu exclusae sunt, quae nulla foret, si omnes atris uterentur vestimentis. Recte igitur fecisse mihi videor quod Hermanni coniecerunt illas, quibus non solum verba poetae corrumpuntur, sed etiam aptissima metri forma perditur,

— — — — — || — — — — —

silentio praetermissi cum aliis aliorum millenis, quae notae sunt nihilo melioris et nova quotannis capiunt incrementa, raris compensatae emendationibus egregiis, quales sunt nuperae Henrici Weillii Pr. 899 ἀμαλαπτομέναν pro γάμψ δαπτομέναν, de qua plura dixi in Lexico p. 21, et Nicolai Weckleinii Ag. 719 βούτας ἀνὴρ pro οὐως

τος ἀνὴρ, quae sunt πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων.

2 b. ἄγαν. In versu interpolatoris Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν inepte dictum est ἠναίροντ' ἄγαν, quod in ἠναίροντ' ἄρα mutavit Meinekius Philol. vol. 20 p. 61.

3 a. Ἀγῆνωρ Agenor. V. s. v. Ἐγῖων.

6 a. ἄγω. In loco Suppl. 924 ἄγοιμ' ἄν, εἰ τις τάσδε μὴ ἔαίρησεται non credendi, sed abducendi significatione dictum est, ut in locis supra allatis.

6 a. ἀγών. Adde Sept. 774 θεοὶ καὶ εὐνέστιοι πόλεος ὁ πολυβότος τ' αἰὼν βρωτῶν, ubi πολυβότος recte legit scholiasta: unde Weilius certissima emendatione, ut in annot. ad Poetas scen. dixi, ὁ πολυβότος τ' ἀγῶν βρωτῶν, i. e. ἡ πολυβότος ἀγορά, ut iam apud Homerum ἀγῶν saepe τὸν τόπον significat ἐν ᾧ συνάγονται: de quo v. observationes grammaticorum in Thes. collectas vol. 1 p. 589—594. Quocum Weilius apte comparavit Pindari fr. 45, 3 πολυβάτον ἀστεος ὀμφαλόν. Eodem sensu Sophocles OR. dixit ἐπίδαμον φάτιν Οἰδιπόδα, quod comparavit Meinekius Philol. vol. 20 p. 60. Contrario errore in Ag. 1148 in M γλυκὺν ἀγῶνα scriptum est, sed adscripto a m. pr. γρ. αἰῶνα. Vera autem restituta scriptura concidit Hermanni coniectura in versu strophico 769 μάψ ἐρχεται pro παρέρχεται, propter syllabam longam facta a qua quintus versus antistrophici pes αἰὼν incipere videbatur.

6 a. ἀγώνιος. Adde schol. codicis Veneti B ad Il. 24, 1 παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγῶν ἡ ἀγορά καὶ τὸν ἀγορανόμον ἀγῶναρχον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους. Qui fortasse Suppl. 189 242 332 355 in mente habuit. Θεοὺς ἀγοραίους dixit Aeschylus Ag. 90 et Ζεὺς ἀγοραῖος Eum. 973.

10 a. αἰαῖ. Sept. 892 αἰαῖ δαιμόνιοι, αἰαῖ δ' ἀντιφρόνουν. — Notandum δὲ post αἰαῖ positum, quod raro factum est post interiectiones. Sic Iosephus A. I. 6, 5, 3 αἰαῖ δὲ κάμοι. Eiusdem generis est οἶμοι δὲ apud Sophoclem Oed. Col. 1400 οἶμοι κελεύεθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας, οἶμοι δ' ἐταίρων.

11 b. αἶμα. Adde Ch. 650 αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. Sic Canterus ex annotatione scholiastae. In M δωμάτων.

12 a. αἰνοπάτηρ. Ch. 315 ὦ πάτερ αἰνοπάτερ, in αἰνοπαθές, vocabulum Homericum, mutavit Hartungus, cui convenit scholiastae interpretatio δεινὰ παθῶν, ex qua tamen non sequitur scholiastam αἰνοπαθές legisse, quum hoc sensu etiam αἰνοπάτερ dictum accipere potuerit. Quum αἰνοπάτηρ, vocabulum nusquam alibi lectum, Herodianus apud Arcadium p. 20, 8 inter vocabula in ἥρ terminata memoraverit, probabile est Herodianum quoque in libro suo non αἰνοπαθές, sed αἰνοπάτερ legisse.

14 a. Αἰτναῖος. Adde fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κἀνθάρος βία πονῶν.

14 a. αἰχμή. In versu Sept. 676 αἰχμὴν apographorum multorum scriptura est. Recte αἰχμῆς M alique.

14 b. αἰών. Sept. 774 αἰὼν corruptum ex ἀγῶν, de quo supra dixi s. v. ἀγῶν.

16 a. ἄκρα. Quod in loco Promethei v. 677 scriptum in M est Λέρνης ἀκρὴν τε, si hoc vocabulo usus esset Aeschylus, ἄκραν scribendum foret, quod in apographis pluribus legitur, nisi probabilius esset Λέρνης τε κρήνην, quod restituit Canterus. In aliis apographis Λέρνης ἀκρον τε. ἄκραν defendit Wieselerus in Schedis criticis in Prometheum, Gotting. a. 1860 p. 17 post Ungerum Theb. Parad. p. 191.

16 b. ἀκρόπολις. ἀκρόπολιν Porsoni emendatio est pro ἀκρόπολιν. De interpolata apographorum quorundam scriptura dixi s. v. σκοπή p. 327 et supra p. 414.

16 b. ἀκρος. χρόνον. || intentus, acer. Ag. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 1130 θεσφάτων] Corrige, χρόνον. Ag. 805 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, i. e. ex alta mente. || intentus, acer. Ag. 1130 θεσφάτων 19 a. ἀλλά. Adde Sept. 1060 ἀλλὰ φοβοῦμαι κάποτρέπομαι δέιμα πολιτῶν. Ag. 524 ἀλλ' εὐ νιν ἀσπάσασθε. Ch. 201 ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα. 340 ἀλλ' ἐτ' ἀν ἐκ τῶνδε θεός — θεῇ κελάδους εὐφρογγοτέρους. Eum. 200 ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἐπραξας. 795 ἀλλ' ἰσόψηφος δική ἐξῆλθε. Fr. 129 τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς. 72. 307. 332.

20 a. ἄλλον. Adde fr. 305, 9. (apud Aristot. H. A. 9, 49.) τῶνδ' ἀπ' ἄλλον εἰς τόπον, ubi libri ἀπάλλον, ἀσπάλλον, ἀπαλῶν. Heathius τῶνδ' ἀπαλλαγείς τόπων.

21 a. ἄμα. Adde Ag. 1267 ἐγὼ δ' ἄμ' ἔψομαι. Sic Hermannus pro ἀγαθὸν δ' ἀμείψομαι.

21 b. ἀμπάριον. Cum hoc vocabulo, quod ex duobus tantum Aeschyli locis novimus, simile ἀμπάκιον pro ἀμπλακία dictum comparavit Lud. Schmidtus, apud Pindarum Pyth. 11, 26 τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις ἐχθιστον ἀμπάκιον, de adulterio dictum. In loco Ag. 537 διπλὰ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια, Triclinius explicat per τὰ ἁμαρτήματα et τὸν μισθὸν τῆς ἁμαρτίας, ut idem sit quod ἐπιτίμιον.

22 a. ἀμείβω. Locus Suppl. 232 σκοπεῖτε κάμειβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ad praecedentem significationem respondeo referendus est, τόπον in τρόπον mutato cum Stanleio. In Poet. scen. p. 42 corrige errorem typothetae τόπον Stanleius] τρόπον, pro τρόπον Stanleius] τόπον.

23 a. ἀμοχθί. Pr. 208 ἀμοχθί M, ἀμοχθεί in apographis, quod praecipiant recentiores grammatici: v. Thes. vol. 1, 2 p. 153.

23 b. ἀμφί. Post Pers. 309 adde 571 ἀκτάς ἀμφί Κυχρείας. In loco Ag. 715 παμπρόσθη (hoc corruptum) πολυῶρηνον | αἰών' ἀμφί πολιτῶν | μέλεον αἶμ' ἀνατλάσα incerta est Hermanni coniectura αἰώνα, φίλον πολιτῶν —, etsi metro versus strophici accommodata 697 ἀκτάς ἐπ' αἰετοφύλλους, si αἰετοφύλλους scribatur cum Triclinio, qui absurde adscripsit συνίζης. Nam quadrisyllabo vocabulo si opus fuisset, αἰετοφύλλους scribi poterat.

27 a. ἀναε. In loco Ag. 961 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς ἀναε' ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος, probabilis est Weyrauchii coniectura (Berl. *Gymnasialzeitschrift* a. 1868 vol. 28 p. 494) ἀδὼν ἔχειν, cui apte opponitur πένεσθαι.

27 b. ἀνατος. ἀνατος Ag. 1211. Canteri emendatio est pro ἀνακτος.

28 a. ἀναφυγή. In loco Ch. 943 ἐπολολύεατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν dativum ἀναφυγὰ restituendum esse coniecierunt Heimsöethius et Meinekius Philol. vol. 19 p. 209.

28 a. ἀνδροθνής. Ag. 814 ἀνδροθνήτας Ἰλίου φθοράς, vocabulum alibi non lectum et merito suspectum Porsono recte in ἀνδροκμήτας mutavit Blomfieldus. Neque enim intelligitur quid Aeschylum movere poterit ut significantiori vocabulo ἀνδροκμής, quo tribus aliis in locis usus est, hic debilius praeferret ἀνδροθνήτας.

28 b. ἀνδρόπαις. Sept. 533 ἀνδρόπαις ἀνὴρ scholiasta explicat ὁ νεωστὶ εἰς ἀνδρας τελῶν, ἢ ὁ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρείος. Vera prior interpretatio est: nam de Parthenopaea dictum est qui admodum iuvenis dux exercitus factus erat. Post Aeschylum hoc vocabulo solus usus est Sophocles (fr. 551) de Troilo apud schol. Pindari Pyth. 2, 121. τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα, quod scholiasta explicat παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἀνδρα δὲ τῷ φρονήματι, similiterque Hesychius.

31 b. ἀνταῖος. Pers. 604 τάνταῖα] τ' ἀνταῖα M, quod defendit Madvigius Advers. vol. 1 p. 196. Sed τ' ἀνταῖα si scribitur, non θεῶν, sed τὰ θεῶν scribendum foret, quod ipsum in annotatione sua posuit scholiasta, et textui intulit Blomfieldus τὰ θεῶν scribens cum inscita in sexto pede synizesi.

32 b. ἀντίπνους. In versu Pr. 1087 στάσιν ἀντίπνουν Meinekius Philol. vol. 19 p. 233 ἀντίπνουν coniecit, leni quidem, sed minus probabilis correctione.

33 a. ἀντίπορος. In v. Suppl. 544 ἀντίπόρον in ἀγχιπόρον mutat Franckenus.

33 b. ἀνωθεν. Ch. 427 synonymis ἀνωθεν ἀνέκαθεν offensus Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 19 coniecit κάτωθεν ἀνέκαθεν vel ἐνερθεν ἀνέκαθεν. Sublatis enim manibus caput, demissis pectus et femora percutiuntur.

33 b. ἀνωθεν. Ag. 1595 in ἀνευθεν mutat Blomfieldus collato Hom. II. 22, 367.

35 a. ἀπας] Post Pers. 249 adde Pers. 764 ἐν' ἀνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγείν.

35 a. ἀπάτη. In loco Suppl. 108 (non 103) ἄταν δ' ἀπάτα μεταγνούς legitur ex apogr. Guelf., in M est ἀται δ' ἀπάται (i. e. ἀτα δ' ἀπάτα), sed utroque i. eraso. Dativos defendit Dilthey (*Archaeol. Zeitung* a. 1873 vol. 6, 3 p. 85) repugnante Oberdickio in annot. p. 102, qui Westphali probat coniecturam Ἀτας δ' ἀπάταν μεταγνούς. Omnium minime probandum est ἄταν δ' ἀάτα

μεταγνούς, quod coniecit Meinekius Philol. vol. 19 p. 240.

35 b. ἀπειμι *absum*. Ch. 699 ἥπερ ἐν δόμοισι — ἐλπίς ἦν, παρούσαν ἐγγράφει, ubi Canterus ἀπούσαν ἐγγράφου ex scholiasta, qui τάξον ἀφανισθεῖσαν explicat. προδοῦσαν ἐγγράφει Schneidewinus.

36 b. ἀπό. In loco Suppl. 102 ἐδράνων ἀφ' ἄγνων, ἀφ' correxit anonymus apud Spanheimium: in M est ἐφ'.

37 a. ἀπό in anastrophe. Post 305, 6 adde fr. 305, 9 τῶνδ' ἀπ' ἄλλον ἐς τόπον, de quo loco supra dixi s. v. ἄλλος.

37 a. ἀπολις. Male Ag. 1410 ἀπολις δ' ἔσει, ubi metrum ἀπόλις postulat, quod Seidlerus restituit. τάχ' ἀπολις Engerus.

38 a. ἀπονος lin. 3. 93] Corrige 98.

38 a. ἀποπέμπομαι. In v. Persarum 137 εὐνατήρ ἀποπεψμαμένα praestat quod est in apographis εὐνατήρα προπεψμαμένα.

39 a. ἀποφθορᾶ. Sic Erfurdinus pro ἀποφθοραῖ.

40 a. ἄρα (pro ἄρα). Adde fr. 190 τράγος γένειον ἄρα πενήθσεις σύ γε.

40 b. ἀρά. Lin. 7. Ag. 1601 ἀρά] ἀράν Abreschius.

41 b. Ἀργεῖος. Adde Suppl. 980 Ἀργεῖοισιν εὐχεσθαι χρεῶν.

41 a. ἀρτάνη. Adde Suppl. 788 ἐν ἀρτάναις. Sic recte in apogr. Paris. 2886 pro ἐν σαργάναις, quod est in M.

45 b. ἄσαι, *damno afficere, nocere*. Anecd. Bekkeri p. 459, 3 ἄσαι: βλάσαι. οὕτως Αἰσχύλος. Participio ἄσας naus est Sophocles fr. 564, apud Hesychium ἄσας: βλάσας, ἔβλασας. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ, ubi ἔβλασας recte delere videtur Nauckius.

46 b. Adde ἀστοξένια. V. s. v. ξένιος.

47 a. ἀστραβίζω *iumenti instar utor*. In Suppl. 285 Ἰνδός (sic Bothius pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω (sic Robertellus pro ἀκούων) νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβίζουσας. Sic M, sed erasa inter σα et ς littera: unde in apographis ἀστραβίζουσας. ἱπποβάμοσιν καμήλοις quum vectas dicit, nihil aliud vult quam camelis equorum instar utentes, ut monet Hermannus. Et sic scholiasta, qui ἱπποβάμοσιν explicat ἵπποις ἐοικυῖαις κατὰ τὸ τάχος, et καμήλοις νωτοφορουμέναις [κατὰ τὴν χθόνα]. ἀστράβη δὲ λέγεται ἡ νωτοφόρος ἡμίονος. Seclusi verba κατὰ τὴν χθόνα, quae sunt glossema ad verba proxima referendum, χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.

47 b. Ἀσωπός. Ag. 297 πεδίον Ἀσωποῦ ex apographo Florentino et Tricliniano legitur pro παιδίον ὤπου, quod est in M.

48 a. ἀτη. In loco Ch. καθαρμοῖσιν ἀτάν ἐλατηριοῖς ex Schuetzii coniectura legitur: in M ἄταν. In loco proximo Ag. 730 (qui incidit in lacunam codicis Medicei) in apogr. Florentino est μηλοφόνοις ἀταις, in Farnesiano Triclinii μηλοφόνοις ἀταισιν, adscripto glossemate ἡγουν πολέμοις, cum metri vitio, quod Maldenus corrigeat substituto ἄσαισιν, alii μηλοφόνοις ἐν ἀταις vel μηλοφόνοις σὺν ἀταις, quod pro ἀτηροῖς μῆλων φόνοις dictum accepit Schneidewinus.

48 a. Ἀτη. De loco Persarum 97 dictum est s. v. προσάινω.

48 a. ἀτίετος. Adde Ag. 1429 ἀτίετον ἐτι σε χρὴ στερομέναν φίλων. Sic Anratus pro ἀτίετον: sed metrum postulat quod ego restitui ἀτιτον. Minus recte Weilius ἀντιτον. Nam quum versus strophicus ab syllaba brevi incipiat ἀπέδικες, nihil causae erat cur Aeschylus ἀντιτον scribere mallet, quo nusquam usus est, quam ἀτιτον. Quattuor aliis locis ἀτίετος dixit.

48 b. ἀτίετος. In v. Eumen. 385 ἀτιμ' ἀτίετα Canteri emendatio est pro ἀτιμ' ἀτίεται, frustra impugnata ab Meinekio Philol. 19 p. 224.

48 b. ἀτίτης. Lin. penult. *paenam*] Corrige *poenam*.

49 a. Ἀτρείδης. Ag. 443] Corrige Ag. 41.

49 a. Ἀττικός. In v. Eum. 681 recte Hermannus ἀστικός, ut s. h. v. dictum est.

49 b. αὐγὴ. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἤξει σύνορθον αὐγαῖς Hermannii coniectura est pro αὐταῖς, quod legitur in M, ab Triclinio absurde pro αὐταῖς acceptum, συνηρησμένον βοαῖς καὶ θρηνοῖς, cum gl. συνίζησις.

49 b. αὐδὴ. In loco Ag. 244 ἀγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδὰ πατρὸς — ἐτίμα dativos recepi ex Schnetzii emendatione pro ἀγνᾶ — αὐδὰ, quod defendit C. Frey (*Aeschylus-Studien*, Schaffhausen 1875) p. 61, magna collata exemplorum copia, in quibus per hypallagen epitheta quae personae agentis conveniunt per προσωποποιαν quandam ad actiones eius transferuntur, velut Pers. 153 πρόσφθογγοι μῦθοι, i. e. *verba alloquentis*, et 935 πρόσφθογγον βοᾶν, i. e. *clamorem salutantium*, Sept. 191 διαδρόμους φυγὰς, *discurrentes fugas*, i. e. *fugas discurrentium*, qualia plurima apud Aeschylum aliosque reperiuntur ubi haec loquendi forma apte adhiberi poterat. Sed in loco Agamemnonis quum de Iphigenia dictum esset ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους μέλαθεν, nihil prorsus causae erat cur verba proxima, in quibus ἀταύρωτος dicitur, non ad ipsam, sed minus apte ad vocem eius referrentur. Non minus perversum est εὐφήμοις βωμοῖς quod defendit Frey p. 73 in Suppl. 694 εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς μούσαι θεαί τ' αἰδοί, ubi recte Hermannus correxit εὐφρανὸν δ' ἐπὶ βωμοῖς μούσαν θεαί τ' αἰδοί. Neque enim Aeschylum fugere poterat hoc epitheton multo melius vocabulo μούσαν addi quam βωμοῖς. De hoc autem genere satis erit hoc loco in universum monuisse. Nam in Lexico ego, ut alii ante me fecerant, talia Latinae accommodavi consuetudini, velut quod ἐφοδηλήτοισιν ἀγῶσι Ch. 729, quod proprie pugnas significat eorum qui gladio laeduntur, interpretatus sum pugnas gladio laedentes. Similia traiectionis exempla nonnulla ex poetis Latinis sollegit Frey p. 47. 59. Omitto criticorum in hoc genere errores quos notavit Frey. Fallitur vero quod p. 55 falsum mihi tribuit accentum παιδόβοροι in Ch. 1068, ubi παιδόβοροι typtothetae culpa legitur pro παιδοβόροι, ut ex annotatione apparet. Rectus accentus παιδοβόρος est etiam in Lexico p. 266 a.

50 a. Post αὐτέω excidit αὐτὴ *clamor, sonus*. Pers. 395 σάλπιγξ αὐτὴ πάντ' ἐκείν' ἐπέφλεγεν. Ch. 564 γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμουμένην. [Sept. 146 αὐτὰς corruptum ex ἀλλότας, quod v.]

51 a. αὐτόκωπος. In Ch. 162 βέλη recte in εἶφῃ mutavit Pauwius ex annotatione scholiastae, ut monui s. v. σχέδιος p. 344 b.

51 b. αὐτός. Genitivus αὐτοῦ. Ag. 1590 αὐτοῦ ξένια, quod corruptum ex ἀστοξένια, de quo dixi s. v. ξένιος p. 231.

52 a. αὐτός. Accusativi exemplis adde Eum. 19 μολόντα δ' αὐτόν.

52 b. αὐτόν (tertia personae.) Adde Ag. 1385 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. 1388 τὸν αὐτοῦ θυμόν.

53 a. Adde αὐχμός *siccitas*. αὐχμούς Scaligeri coniectura Eum. 803 pro αἰχμάς, ut s. v. αἰχμή diximus.

54 b. Ἀχαιικός. Adde Ag. 189 Ἀχαιικός Λεώς.

55 b. ἄχος. Adde Ch. 64 μένει χρονίζοντας ἄχῃ.

56 a. βαίνω. Adde Ag. 37 βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας βέβηκεν, locutione proverbiali, de qua dictum est s. v. βοῦς, ubi adde schol. Hom. Il. 21, 79.

56 b. βάλλω. Post Pr. 71 adde: ib. 55 βαλὼν (sic Stanleius pro λαβὼν) νιν (τὰ ψέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ραισθηρὶ θεῖνε.

57 b. βασιλεύς. In loco Suppl. 297 βασιλέων νείκη τᾶδε dualem βασιλέων recte nuper restituit Weckleinus in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

57 b. βάσις *gressus*. Adde Eum. 36 ὡς μήτε σωκείν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi M στάσιν, sed superscripto ab διορθωτῇ γρ. βάσιν.

57 b. βασσάροι. De origine nominis Etym. M. p. 191, 5. λέγονται βασσάροι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκiai βάκχαι, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ βασσαρέως Διονύσου. ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδῆρες. Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς

δοτὶς χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας
ἔχει ποδῆρες.

ἐκ τοῦ ρητορικοῦ. Verba καλούμενοι οὕτως et quae post Διονύσου leguntur accesserunt ex cod. Florentino ap. Millerum, *Mélanges de littérature Grecque* p. 62.

58 a. βέλος. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῇ τέλεα Meinekii Philol. vol. 19 p. 235 collatis v. 47 δῖρρμα τε καὶ τρίρρμα τέλη, et πάμμικτος δχλος v. 53, πάμμικτοι ἐπίκουροι v. 902 et Herodot. 7, 51 τέλεα καὶ ἔθνεα.

58 b. βιάζομαι. Ag. 1510 βιάζεται] βρυάζεται, i. e. *gaudet cadere et bacchatur*. Karstenus.

58 b. βίος. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον | ξανθῆς ἐλαίας καρπός] Postquam ego βίον lenissima et certissima emendatione in ἴσον mutaveram, Meinekii Philol. vol. 20 p. 67 inutilem opposuit coniecturam ἀλδούσης βίον, nec meliora sunt aliorum commenta, qui non animadvertunt in illo αἰὲν ἴσον singularem contineri laudem olivae, ab Sophocle similiter celebratae OC. 694—706, cuius laudis partem dimidiam non sit verisimile ab Aeschylo omissam esse ut locum faceret alii vocabulo supervacu.

Nihilo meliores proximae Meinekii sunt coniecturae (p. 68) de Persarum versibus 636

παντάλαν' ἀχῃ διαβόσω;
νέρθεν ἄρα κλύει μου;

et in antistrophe 645

πέμπετε δ' ἄνω οἶον οὐπῳ
Πέρσις αἰ' ἐκάλυπεν

ubi ego διαμβόσω scripseram et ἄνω τὸν οἶον οὐπῳ, Meinekii vero ἀχῃ ὕμβόσω scripsit et ἄνω οἶον foeta et inaudita crasi in tres syllabas contrahi voluit.

Non minus in loco proximo (v. 665) ab vero aberravit, ubi ego misero qui ab interpolatore fictus in M legitur versiculo δπως καινά τε

κλύης νέα τ' ἄχη, versum ex strophā repetitum substatueram

ἰωά, βαλλήν ἀρχαίος βαλλήν ἔλθ' ἰκοῦ, Meinekius vero partim praeunte Engero, tenuem finxit versiculum ὅπως καὶν' ἄχθη κλύης νέα τ' ἄχη.

62 a. βροτός. Adde βροτῶν βροτοῖς βροτούς ex Sept. 244 597 625.

63 a. Βύβλιος. De Βυβλίνοις ὄρεσι Pr. 811 dubitationes quasdam movit Wieselerus in *Schedis criticis* p. 21, ad coniecturam delapsus incredibilem βομβύλων ὀρῶν ἀπο.

63 b. lin. 3 a fine, dele verba "Sept. 736 — ex Hesychio", quae typotheta ex praecedentibus repetivit.

65 a. γάρ interpositum. Adde Eum. 371 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν — σφαλερὰ γάρ τανυδρόμοις κύλα — δύσφορον ἔταν, ubi γάρ ab Hermanno additum.

65 b. γάρ in optando. Adde Suppl. 867 εἰ γάρ δυσπαλάμωσ ὀλοιο. Sic Heathius pro καὶ γάρ: quod legisse videtur scholiasta, qui annotavit τοῦτο ἰδίᾳ εὐκτικῶς.

65 b. γάρ male additum in Med. Pers. 550 Ξέρξης μὲν γάρ ἀγαγεν ἐν 558 πεζοῦς τε γάρ καὶ θαλασσίους, ubi loco priore deleuit Porsonus, altero recte omissum est in apogr.

65 b. γε propter metri quae videbatur necessitatem additi exempla sunt Ag. 1115 ἡ δίκτυόν τί γ' Ἀἰδοῦ, ubi γε hiatus tollendi causa illatum delevi. Ch. 930 κἀνές γ' ὃν οὐ χρῆν correctoris este, qui non viderat scribendum esse ἔκανεσ ὃν οὐ χρῆν, quod restituit Hermannus, praeunte Heathio, qui ἔκανεσ γ' ὃν οὐ χρῆν scripserat. Recte vero Ag. 367 πάρεστι τοῦτό γ' ἔξιχνεῖσαι Triclinius scripsit τοῦτ' ἔξιχνεῖσαι, ut postulabat versus antistrophicus. γε ex se corruptum Eum. 221 οὐ φημ' Ὀρέστην γ' ἐνδίκως ἀνδρῆλατεῖν, ubi σ' restituit Robortellus.

66 a. γε substantivo additum. Adde Ch. 95 τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη, δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαΐειν. Sic Stanleius pro τε.

66 a. γε. Sub n. 4 γε verbo adiunctum adde Suppl. 718, ubi in M. ἄγαν καλῶς κλύουσα, τῶς (τῶς codex) ἄν οὐ φίλην, Turnebus scripsit κλύουσα γ' ὥς ἄν οὐ φίλην. τῶς defendit Hermannus hac sententia ἡ τῶς ἄν οὐ φίλην, i. e. *obversa nobis, non aversa*. τῶς legit scholiasta, qui interpretatur οὕτως δέ ἡμῖν, κλύουσα τοῦ οἰακός, οὐ φίλη ἐστίν. γε cum imperativo coniuncti unum est exemplum Ag. 943 πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.

66 a. γε 2. cum adiectivo. Adde Sept. 633 οἶά γ' ἀράται. Sic M a m. pr., ex quo manus recentissima οἶας γ' fecit, quod est in apographis pluribus. Recte corrector. nisi quod non animadvertit οἶά γ' a prima manu non pro οἶας γ', sed pro simplici οἶας scriptum fuisse.

66 a. γε in responsionibus. Adde Pers. 480 ubi Atossae, quae dixerat σὺ δ' εἰπέ, ναῦν αἰ πεφεύγασιν μόρον, ποῦ τὰσδ' ἔλειπε; οἶσθα σημήναι τορῶς; nuntius respondet ναῦν δέ ταγοὶ τῶν τε λελειμμένων σὺδην κατ' οὖρον οὐκ εὐκοσμον αἰφῶντα φυγῆν, ubi recte Robortellus correxit ναῦν γε ταγοί — quod non perspexit Thomas Mag. qui annotavit ναῦν δέ: οὗτος δ' σύνδεσμος συνάφειά ἐστι πρὸς τὴν ἄνω διήγησιν αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου. εἰ καὶ διὰ μέσου ἡ Ἀτῶσσα ἀπεκλαύσατο τὴν τῶν Περσῶν δυστυχίαν, quae ratio apta est locis qualis supra v. 302, ubi nuntii

oratio incipit ab verbis Ἀρτεμβάρης δέ — θείνεται, pariterque 732 734, non apta versum 480, ubi post disertam Atossae interrogationem non decebat nuntium sic loqui quasi nihil dixerit regina.

68 b. Γὰ Tellus. Adde Ch. 399 κλύτε δέ Γὰ χθονίων τε τιμαί, in M in τὰ corruptum, quod emendavit H. L. Ahrensius, de quo dixi s. v. τιμή p. 355 b.

70 b. γλώσσα. Fr. 165 κέντημα γλώσσης Recte emendasse Lobeckium κέντημα λύσσης ostendit Dilthey in *Ephem. Archaeol.* a. 1873 VI, 3 p. 84 et 86.

73 b. δαί. Adde Ch. 900 ποῦ δαί τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; ubi recte Porsonus ποῦ δῆ.

76 a. δαρός. In v. Suppl. 516 ἄλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρῆμῶσαι πατήρ, quum desideretur pronomen et Aeschylus duobus aliis in locis δαρὸν sine χρόνον dixerit, Hermannus coniecit ἄλλ' οὔτι δαρὸν σ' ἐερῆμῶσαι πατήρ.

76 b. δέ in principio orationis ubi interruptus ab altero sermo resumitur. Sic Pers. 302 nuntius verbis Ἀρτεμβάρης δέ — θείνεται continnat quod v. 299 dixerat Ξέρξης μὲν αὐτὸς Ζῆ τε καὶ βλέπει φάος, interpositis duobus chori versibus 300 301. Sed ib. 480 ναῦν δέ ταγοί — αἰρόνται φυγῆν Robortellus scripsit ναῦν γε ταγοί, et recte quidem, quum nuntius non tam suam continuet orationem quam Atossae respondeat. Recte vero δέ legitur ib. 732. 734. Sed Eum. 1021 αἰνῶ δέ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων πέμψω τε φέγγος λαμπάδων, scripsi αἰνῶ τε μύθους cum Hermanno. Suppl. 514 αἰεὶ δ' ἀνάκτων ἐστί δεῖμ' ἐξαισίον, αἰεὶ γ' ἀνάκτων scribendum foret, nisi suspectum esset ἀνάκτων, quod animadvertit Meinekius *Philol.* vol. 19 p. 243, qui αἰεὶ γυναικῶν coniecit. Pers. 634 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. ναῦν πόσον δέ πληθεὺς ἦν Ἑλληνικῶν, ubi δέ pro δῆ, quod est in M, in apographis quibusdam legitur, ab Turnebo in τι mutatum. Sept. 647 Δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησιν, ὥς τὰ γράμματα λέγει "κατὰξω δ' ἀνδρα τόνδε —" ita dictum est ut ultima tantum inscriptionis verba allata esse videantur, omissis quibus non opus erat praecedentibus.

79 a. δεῖπνον. In versu Persarum 375 δεῖπνον ἐπορσύνοντο ναυβάτης τ' ἀνήρ | τροπούτο κώπην rectissime τε, quod saepe excidit, post δεῖπνον addidit Scaliger. vana vero est Blomfieldi coniectura θοῖνην ἐπορσύνοντο, non alio usi argumento quam quod scholiastae Byzantino A, qui non dubitandum quin in apographo suo δεῖπνον vel δειπνόν τε legerit, haec sic exornare placuit in paraphrasi sua, ἐπορσύνοντα καὶ κατεσκεύαζον καὶ ἡτοιμάζον εὐωχίαν, ἵνα πρῶτον εὐωχηθῶσιν, εἴθ' οὕτως ἐξέλθωσι πρὸς τὴν ναυμαχίαν, qui ne apto quidem usus est vocabulo. Nam εὐωχία, ut θοῖνη, de epulis lautioribus dici solet, non de coena qualem milites in castris versantes capiebant, quae δειπνον potius dicenda erat, quod proprie de coena meridiana dicitur, ut in versu Aeschyli (fr. 181) ἀρίστα, δειπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα, de quo dixit Athenaeus l. p. 11.

80 a. δέρκομαι. Fr. 440 δέδορκεν ex δέδουκεν corruptum esse coniecit H. Sauppeus *Philol.* vol. 20 p. 172 collatis Ag. v. 1011 οὐκ ἔδου πρόπας δόμος et 1123 βίου δύντος αὐγαίς.

81 a. δεῖ. Adde Suppl. 950 δεῖ πόλεμον αἰρεσθαι νέον.

81 b. δὴ in sententiis interrogativis] In v. Ch. 900 τοῦ δὴ Porsoni emendatio est pro τοῦ δαί.

81 b. δὴ post verba] In loco Suppl. 324 δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός, δὴ particula ex Turnebi coniectura addita est.

82a. δὴ. Adde οὐ δὴ, quod restitui Pers. 712 Βακτρῶν ἔρρει πανώλης δῆμος οὐ δὴ τις γέρων, ubi legebatur οὐδέ.

83 a. διὰ. lin. 5 a fine Poisonus] Corrige Porsonus. Mala autem haec Porsoni coniectura est δι' ἄς Suppl. 536 pro διὰς, quod recte legitur in M.

84 b. διαμείβω. Sept. 334 διαμείψαι δωμάτων συγγεράν ὁδόν Herwerdenus in comment. *de locis nonnullis Aeschyli*. Amstel. a. 1876 p. 9 sic interpretatur *pro aedibus odiosam vitam commutare*, i. e. pro felici vita in domo paterna abduci in servitutum. Eadem structura Eurip. Iph. T. 398 Ἀσιήτιδα (γαίαν) Εὐρώπας διαμείψαι.

85 a. διατιμάω. De loco corrupto Sept. 1047 ἥδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετιμῆται θεοῖς novissima est coniectura Madvigii Advers. vol. 1 p. 195: "Fortasse scribi debet ἥδη τὰ τοῦδ' ὅτ' οὐκ ἀτιμῆται ἦν θεοῖς. *nam, cum huius res dis non invisae nec contemptae erant*. Apte respondet praeco: *non* (saue invisae fuerunt), *priusquam hanc terum periculo obiecit*. Et de ἥδη verbo paene confido."

86 b. δίκαιος. Adde Ag. 1406 τῆσδε δεξιὰς χερὸς ἔργον, δικαίας τέκνονος.

88 b. Δίος. Adde Suppl. 536 διὰς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι, ubi male Porsonus δι' ἄς scripsit. Recte διὰς interpretatur scholiasta τῆς διὰς Αἰγύπτου, τῆς τοῦ Διὸς ἱερὰς γῆς.

89 b. δίψα. In Ch. 756 εἰ λιμός ἢ δίψη τις ἢ λιποῦρα ἔχει. "Pro δίψη τις iniuria receptam arbitror Wellaueri coniecturam δίψησις. Nam neque haec vocabuli forma idonei scriptoris fulta est auctoritate, neque satis commode abest obiectum: quapropter praetulerim δίψη viv. Scio formam δίψη non alibi repertam esse; sed magna est apud Graecos copia substantivorum barytonorum in ā desinentium, quae alteram formam habent terminatam littera η, qualia collegit Meinekius in *Analectis ad Athenaeum* p. 148". HERWERDEN. Annot. (a. 1876) p. 27.

89 b. δίψιος. Mire dictum Ch. 185 ἔξ ὁμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες ἀφαρκοὶ δυσχίμου πλημμυρίδος, quod per ποθεῖναι vel πρῶην ἀγευστοὶ explicat scholiasta, comparato quod diversum est Homericο δίψιον Ἄργος. Scholiastam sequitur Hermannus, qui interpretatur *plene desiderii*; nam desideraverat Electra Orestem. Sic etiam Meinekius Philol. vol. 19 p. 214, sed δίψιοι in λιψίοι, vocabulum nusquam alibi lectum, mutato, ab verbo λίπτω, quod per ἐπιθυμείν explicant grammatici, cuius participio λελιμμένος bis usus est Aeschylus, Sept. 355 380.

90 b. δοκέω. Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρῆ] Sic Plato Rep. 6 p. 496 c. οἱ γεόμενοι καὶ γευσόμενοι. Eriphan. vol. 1 p. 1077 d. ἐπικαλούμενοι καὶ ἐπικαλεσάμενοι.

91a. δόμος. Accusativi exemplis adde Sept. 876 πατρώους δόμους.

100 b. ἐή. Hoc pro ἔ ἔ restitui etiam Suppl. 142 152.

102 b. 9. καὶ εἰ *etsi*. Adde Suppl. 971 καὶ τόπος·εὐφρων, πᾶς τις ἐπειπεῖν πόγον ἀλλοθρόοις εὐτυχός. Sic Madvigius Adv. vol. 1 p. 198 pro καὶ τόπος.

102b. 1a. εἰ *utinam*. Adde Suppl. 967 εἰ γὰρ δυσπαλάμωσ ὄλοιο. Sic Heathius pro καὶ γάρ.

104 b. εἰμί. Personae secundae εἰ exemplis adde Sept. 140 ἀτ' εἰ (sic Seidlerus pro ἀτε) γένους προμάτωρ. Imperativi ἴσθι exemplis adde Sept. 1053 αὐτόβουλος ἴσθι. Imperfecti numerus pluralis ἦμεν Ag. 1099, ἦτε 542. Futurum ἔσται restitutum Suppl. 950 ἢ 'σται τὰδ', ἢ δεὶ πόλεμον αἰρεσθαι νέον, pro ἴσθι μὲν τὰδ' ἦδη.

107 b. εἰσάσσω. V. s. v. εἰσῆκω.

107 b. Adde, εἰσαφικνέομαι vitiose Ag. 436 εἰς ἐκάστου δόμους εἰσαφικνείται, ubi recte Porsonus ἀφικνεῖται.

108 a. εἰσω. Sept. 385 ὕπ' ἀσπίδος δ' ἔσω χαλκῆλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Sic M vitiosus accentu δ' ἔσω, quod pro δ' ἔσω acceperunt editores. Recte vero a m. recentiore adscriptum γρ. τῷ (i. e. δὲ τῷ).

110 a. ἐκδίδωμι. In v. Suppl. 340 pro μὴ 'κδῶς recte Schuetzius μὴ 'κδούς.

112 a. ἐκπάτιος. In loco Ag. 50 ἐκπατίους ἄλγεσι παίδων recte scholiasta significatione propria dictum acceperisse videtur τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ. quocum Paleius comparavit quod de vulturibus observavit Plutarchus Quaest. Rom. § 93 τῶν ὀρνίθων ἥκιστα συνεχῆς καὶ συνήθης οὗτος (vultur)· οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπαὶς ἐντυχεῖν ῥαδίως ἔστιν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἑξαπίνης καταΐρουσιν. Eodem redit Schuetzii interpretatio "ἐκπατίους ἄλγεσι παίδων pro ἄλγεσι διὰ παῖδας ἐκπατίους." Est autem ἐκπάτιος idem quod μέτοικος v. 58, *abactus, e medio raptus*. Qui improprie dictum de doloribus *eunormibus* intellexerunt, inutili usi sunt epitheto, quum vulturum propter pullos ereptos dolor non gravior sit quam aliarum quarumvis avium quibus saepe idem accidit dolor.

112 b. ἐκποδῶν. Deleatur Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν, de quo loco infra dicetur s. v. ἐμποδῶν.

112 b. ἐκτείνω. Ch. 983 — Ch. 9] Turbatus exemplorum ordo sic est corrigendus, Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκπορᾷ νεκροῦ: de quo more dicetur s. v. χεῖρ. p. 389 a. 983 ἐκτείναντ' αὐτό. Sic Auratus pro αὐτόν: nam pallium dicit Agamemnoni mortiferum. Sed Ag. 1229 οἶα γλῶσσα μισητὴ κυνὸς λείξασα (sic Tyrwhittus pro λέξασα) κάκτεινασα φαιδρόν οὐς (sic Madvigius Adv. vol. 1 p. 201 pro φαιδρόνους), non κάκτεινασα scribendum erat cum Cantero pro καὶ κτείνασα, sed καὶ κλίνασα cum Ahrensi, de quo infra dicetur in Addendis ad p. 366 b. De sermone longiore Ag. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροῖμον τόδε. 916 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγῳ. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἔμοις παραίνεσιν ἀστοῖσιν.

113 a. ἔκτος. Adde Sept. 568 ἔκτον λέγοιμ' ἄν ἄνδρα σωφρονέστατον.

113 a. ἐκχέω. In v. Ag. 1029 προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἄν τὰδ' ἐξέχει Schuetzii recipere debebam emendationem καρδίαν γλῶσσαν πάντ' ἄν ἐξέχει. Nam verbum ἐξέχει artum est γλῶσση, non καρδία. Similem locum Isocratis πρὸς Δημόνικον p. 41 πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέπει τῆς διανοίας comparavit Herwerdenus p. 14.

115 a. ἐμβαίνω. Lin. 3 καὶ ταῖσδε Triclinii scriptura est. Corrige καὶ τοῖσδε ex apogr. Flor.

115 a. ἐμβολή. Conf. s. v. ἐννεμβολή.

115 a. ἐμέω. In v. Ag. 1599 ἐμῶν Aurati coniectura est pro ἐρῶν, pro quo κρεῶν coniecit Meinekius Philol. vol. 19 p. 211.

τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἀριστον, Dionysus respondet, ἐξάρην γοῦν ἡνίκά φάσαι' ἐφάνη Δαρείου τοῦ τεθνεώτος. ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τῷ χεῖρ' ὠδὴ συγκρούσας εἶπεν λαοὶ: nam sic corrigenda est interpolata librorum scriptura ἐξάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεώτος, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 494. Quum λαοὶ, quae interiectio comicum potius quam tragicum colorem habet, non legatur in Persis, scholiasta inops consilii annotavit, ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὕτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὕτε χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει λαοὶ, post quae vanas exposuit grammaticorum Alexandrinorum opiniones, quas refutavi in Philologo et inveterati erroris originem satis, ut opinor, probabiliter explicui p. 487. 495. Quod Aristophanes Aeschylus tribuit λαοῖς risus excitandi causa ex ἰωά est detortum, interiectione Persica (ut δὲ δὲ), quae nunc bis legitur in Persis 1070. 1071.

ΞΕ. ἰωά δὴ κατ' ἄστν.

ΧΟ. ἰωά δῆτα, ναὶ ναί,

(de quo dixi p. 488) et tertio loco restituenda est ubi Darium ex inferis ascendentem chorus verbis salutat,

ἰωά, βαλλήν ἀρχαῖος, βαλλήν ἐλθ' ἰκοῦ, quibus ego interiectionem huiusmodi in loco necessariam addidi.

163 b. ἰκνέομαι *supplex adeo aliquem*. Huius significationis exemplis addendum quod paullo ante allatum est ex Suppl. 332 τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρόπους κλάδους; ubi notanda structura cum genitivo pro accusativo, quo nititur v. 159 Ζῆνα — ἔξόμεσθα σὺν κλάδοις et Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἰκνουμένην, quem hic quoque restitui voluit Madvigius Adv. vol. 1 p. 197 τί φῆς ἰκνεῖσθαι τόνδ' ἀγών' ἐμῶν θεῶν.

165 b. ἴστημι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στάς δορὶ καίνεται, ubi στάς ex coniectura addidi.

167 b. ἰώ. Adde Sept. 109 ἰώ ἰώ θεοὶ πολίχοι χθονός, ubi ἰώ ἰώ ego metri indicio addidi.

168 a. καθαρμός. Eum. 277 ἐγὼ διδασχεῖς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμούς, Herwerdenus in Annot. (a. 1876) p. 33 πολλοῖσι καιροῖς, collata alterius scholiastae annotatione, ἐγὼ διδασχεῖς σὺν κακῷ τῷ ἐμαυτοῦ καὶ οἷον διδασκάλους χρῆμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς ἐπίσταμαι καὶ σιγᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου δεῖ, ἐκατέρω καιρὸν γινώσκων.

170 a. καί. In Eum. 173 κάμοι τε λυπρὸς Cassaubonus γε coniecit.

170 b. καί. Lin. 7. In loco Suppl. 867 καὶ γὰρ δυσπαλάμωις ὄλοιο recte Heathius εἰ γάρ —, quod recepi in Poet. scen.

170 b. καὶ δὲ lin. 5 "ubi δέ"] Corrige "ubi καί."

171 b. καιρός. Ag. 1658 καιρὸν, quod cum metri vitio legitur, in ἀρκεῖν mutarunt Hermannus et Madvigius Adv. vol. 1 p. 203.

173 a. καλέω *nomino*. Adde Suppl. 308 οἱ στρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.

178 a. κατασκήνωμα. Ch. 999 per παραπέτασμα δρους explicat scholiasta, qui σοροῦ scripserat, ut monuit Stanleius.

178 b. κάτω. In loco Suppl. 597 κάτω in κράτος mutavit Heimsoethius in Programm. Bonnensi a. 1872 p. 12.

180 a. κελαινός. Pr. 808 τηλουρόν δὲ γῆν ἥξεις κελαινόν φῶλον. Sic M, quasi verba κε-

λαινόν φῶλον appositio sint praecedentis τηλουρόν γῆν, quod parum probabile. Recte hand dubie Wieselerus in *Schedis criticis* (a. 1860) p. 21 κελαινόφυλον, de quo dixi in Praef. Promethei edit. Londin. a. 1866. p. XV.

180 b. κεράστις. De Io cornuta v. Rud. Engelmann. in *Archaeol. Zeitung* 1874 VI, 4 p. 127. Errat Kiehlius in *Mnem. nova* vol. 1 p. 130.

180 b. κεραυνός. Prom. 922 δς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα βροντῆς θ' ὑπερφέροντα καρτερόν κτύπον. Cum hoc loco H. Weilius (*Revue archéol.* 1876. fasc. 6 p. 50) comparavit Pindari verba Isthm. 7, 34 δς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαμακέτου et antiquissimam inscriptionem Manti-neensem nuper ab Foucarto editam (in *Monuments Grecs publiés par l'Association pour l'encouragement des études Grecques en France*) ex duobus constantem vocabulis Διὸς Κεραυνοῦ. "Zeus y est identifié avec la foudre, la personnalité divine n'est pas encore dégagée du phénomène physique".

181 a. Κέρχνηα. De fonte Κέρχνη dicto et monte cognomine v. Wieseler. *Sched. crit. in Prometh.* p. 17.

182 b. Κίσσιος. De Κισσίοις ab Susiis distinctis dixit Noeldekius in Appendice ad Ephem. Gotting. (*Nachrichten*) a. 1874. nr. 8 p. 173—197.

183 b: κλίνω *demitto*. Ag. 1229 κλίνασα (τὸ οὐς) ex Ahrensi emendatione pro κτείνασα, de quo v. Addenda ad p. 366 a.

188 b. κρείσσων. Adde Ch. 905 καὶ Ζῶντα γὰρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός, ubi κρέσσον' M, quod correxit Turnebus.

189 b. κρύπτω. Adde Ch. 555 αἰνὼ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς.

190 a. κτείνω. Adde Ch. 556 δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τιμῶν.

190 b. κτίζω. Lin. antepenultima post κτίμενον addenda sunt verba ὡ μέγα ναίων στόμιον, et delenda quae in alterius columnae initio male repetita sunt "Ib. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὡ μέγα ναίων στόμιον." Vulgatam scripturam κτάμενον interpretatur scholiasta διὰ τοῦτο τὸ καλῶς ἀναιεθισόμενον, λέγει δὲ τὸ αἶμα τοῦ Αἰγίσθου, et ad sequentia verba ὡ μέγα ναίων στόμιον, adscripsit ὡ "Αἰδῶ, quae recentiores interpretes ad Apollinem rettulerunt, qui similiter infra 954 dicitur Λοξίας ὁ Παρνάσιος μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Bambergerus coniecit τὸ δὲ καλῶς κτίμενον, ut εὖ κτίμενον dixit Homerus. Versus 806—811 τὸ δὲ — καλύπτρας ἐπὶ ρήθηgmaticos esse, post stropham proximam repetendos, monui in annotatione ad Poetas scenicos.

193 b. λαμβάνω. In loco Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν, Weilius scripsit ἢ τὰς ὁμοίας αὐτὸς ἀντίδος λαβὰς, deleto λαβεῖν, de quo diximus s. v. ὁμοῖος p. 245 b.

193 b. λαμπρός. Post lin. 2 versus integer excidit tyrothetae culpa. Lege, 542 λαμπρόν ἐκκρουστον δέμας. Pers. 504 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

196 b. λεπτόδομος. Pers. 112 λεπτοδόμοις πείσμασι. λεπτοτόνοις vel λεπτοτόμοις (*ε corio factis et subtiliter sectis*) Madvigius Advers. vol. 1 p. 195 λεπτοθόνοις Bergkii.

197 a. Λέρνη. De Lerna v. Buttm. in Mythologo vol. 2 p. 93 seqq. In versu Pr. 677, ubi codex Λέρνης ἀκρην τε, dubitatur utrum Λέρνης

ἄκραν τε scribendum sit an, quod probabilius, Λέρνην τε κρήνην, ut supra diximus in Addendis s. v. ἄκρα.

197 b. λήμμα. V. quae s. v. πένομαι dicta sunt p. 283.

199 a. λίψ. Eum. 54 in M λείβουσι δυσφιλή δια. Quod Burgesius restituit λίβα legisse videtur scholiasta vetus, qui huic versui adscripsit οἶον αἱματηράν. Vitium manifestum non perspexit corrector Byzantinus, qui δια in βίαν mutavit, quod legitur in tribus apographis, reliquis in δια consentientibus, neque perspexit scholiasta Byzantinus, qui solo verbo λείβουσι ductus adscripsit ἀπὸ γὰρ ὁμμάτων αὐτῶν λείβουσι σταλαγμὸν αἱματηρόν, ex quo non colligi potest legisse eum in codice suo λίβα.

200 b. Λύδιος. Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας.

205 a. Μασίστρης. Incerta huius nominis scriptura est. Nam Pers. 31 Μασίστρης scriptum est, sed 971 in M est Μασίστρας, in apographis vero nonnullis Μασίστρης. Apud Herodotum Μασίστης nomen est 7, 82. 9, 107. 113 et Μασίστιος 7, 79. 9, 20. 24.

205 b. μάτη. In loco Suppl. 820 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν, non pro ἄλαισι dictum est, quae quorundam opinio fuit, sed τὰς ζητήσεσι significat, ut interpretatur scholiasta, ut ματεύειν de quaerentibus s. inve stigantibus dicitur.

206 a. μάψ. Male hoc Sept. 768 intulit Hermannus, ut in Addendis ad v. ἀγών et παρέρχομαι diximus.

206 b. μέγας. Adde μηδὲν οἰεσθαι μέγα in fragmento s. v. οἶμαι memorato.

209 a. μέλπω. In altero Agamemnonis loco 244 ἐπεὶ πολλάκις πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἐμελψεν, verbum μέλπειν non *canendi*, sed *ludendi* significatione dictum est, ut Hesychius μέλπει per παίζει explicat. Monuit Meinekius Philol. vol. 20 p. 70: qui frequens est verbi μέλπειν et substantivi μόλπῃ usus apud Homerum, de quo nuper dixit Ad. Roemerus.

214 b. μῆ. Crasis exemplis addendum Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προὔμοσας τὸ μὴ εἶδέναι | λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων. Sic Dobraeus (μῆ cum λόγῳ coniungendo) pro τὸ μ' εἶδέναι: de quo dixit Hermannus Annot. p. 465. Aliorum criticorum de hoc loco opiniones v. ap. Schneidewinum p. 234 et Madvig. Adv. vol. 1 p. 200.

218 a. μιάνω. In versibus Suppl. 646 Διον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν | δυσπολέμητον, δν τίς ἂν δόμος ἔχοι | ἐπ' ὁρόφων μιαινόντα· βαρὺς δ' ἐφίζει, certum est πράκτορα πάνσκοπον recte ab Hermanno esse restitutum ex annotatione scholiastae τὸν πάντα ἐποπτεύσαντα, intelligendumque esse τὸν ἀλάστορα. ut v. 414 μῆτ' — ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεὸν | βαρὺν εὐνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Non minus certum est δυσπολέμητον δν ex δυσπόλεμον, τὸν (id est δν) corruptum esse, quod restituit Butlerus, nihilque causae esse cur, quod aliis placuit, δυσπάλαμον, τὸν scribatur, quod in δυσπαλαμῇ, τὸν, inauditam adiectivi formam, corruptit Meinekius Philol. vol. 20 p. 69. Porro vitiosus est hiatus inter ἔχοι et ἐπ' ὁρόφων offenditque verbum μιαινόντα sine accusativo obiecti positum. Utriusque vitio medetur Weillii coniectura τὸν οὗτις ἂν δόμος ἔχων ἐπ' ὁρόφων λαίνοιο, i. e. εὐφραίνοιο, ut Hesychius λαίνεσθαι per

εὐφραίνεσθαι interpretatur. μιαινόντα longa annotatione defendit Paleius, qui malum genium (τὸν ἀλάστορα) cum avibus comparari putat tecto domus insidentibus idque polluentibus, quod malum omen haberi solebat: cui rationi quum non conveniat οὗτις, Paleius cum Wellauero interrogativam intulit sententiam perverse expressam δυσπολέμητον, δν τίς ἂν δόμος ἔχοι —; quod significaret *quem genium quae domus habeat polluentem?*

220 b. μόνος. Forma Ionica μοῦνος Eum. 353 παλλεύκων δὲ πέπλων ἀμοιρος μούνα ἐτύχθη, ubi μούνα ex coniectura addidi propter rationes in Praef. ed. Lips. quintae p. Cl et supra p. 422 expositas.

221 a. μόρος. In versu Pers. 444 τεθνᾶσιν αἰσχροῦς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ in apographis nonnullis οἰκτρῶς scriptum est pro αἰσχροῦς et πότμῳ pro μόρῳ. οἰκτρῶς qui substituit, recte sensit hoc potius quam αἰσχροῦς dicendum fuisse, quum sequatur δυσκλεεστάτῳ μόρῳ, μόρῳ vero nihil causae est cur in πότμῳ mutetur, neque ullius momenti est quod grammatici πότμον interdum per μόρον explicant, quum utriusque vocabuli exemplorum numerus doceat Aeschylum haec sic distinxisse, ut πότμον in bonam potius partem, μόρον vero de morte diceret. Hinc factum est ut πότμος sexies tantum apud eum legatur, μόρος vero locis plus quam quadraginta: ut non mirandum sit Aeschylum vocabulum μόρον intra breve spatium repetere quam altero loco πότμον dicere maluisse non solum hoc loco, ubi post δυσκλεεστάτῳ μόρῳ uno tantum versu interiecto sequitur μόρῳ δὲ ποίω, sed etiam in Ch. 990 ὡς τὸνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον | τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον. Aliter de hac re senserunt Sophocles et Euripides, apud quos par fere utriusque vocabuli exemplorum numerus est.

239 b. οἶ. Exemplis duplicati οἶ, οἶοι, haud dubie addendum Pers. 680 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες ἄναες ἄναες, ubi νᾶες ἄναες, οἶοι scripsi, deleto altero ἄναες: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 493.

244 a. ὄλλυμι. In v. Agam. 1017 πολλὰ τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς τε καὶ ἔξ ἀλόκων ἐπειτᾶν νῆστιν ὤλεσεν νόσον. "Scribendi dicendique usus potius suadere videtur ut putemus Aeschylum dedisse νῆστιν ἡλασεν νόσον, i. e. *pepulis morbum*. Eundem errorem iam Weckleinus sustulit ex Euripidis Hecubae loco 949 ἐπεὶ με γὰς | ἐκ πατρίας ἀπώλεσεν, corrigendo ἀπῆλασεν." HERWERDEN. Annot. a. 1876. p. 13.

250 a. ὄργανον, *instrumentum musicum*. Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας] Haec deleantur pariterque s. v. ὄρειος verba "Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας."

250 b. ὄργια. Adde, Strabo 10 p. 470 τῆς μὲν οὖν Κοτυτοῦς ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς Αἰσχύλος (fr. 55) μέμνηται | εἰπὼν γὰρ

σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντες
εὐθέως ἐπιφέρει

ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων —.

Nam sic corruptam apud Strabonem scripturam σεμνὰ κόπτους (in codicibus nonnullis κότυς) ἐν τοῖς Ἡδωνοῖς ὄργια (duo libri ὄρεια δ') ὄργαν' ἔχοντες (libri vel sic vel ἔχοντας) correxi in Poetis scen. p. 104 praeceunte Nauckio et consentiente Cobeto Mnem. novae vol. 4 p. 190.

255 a. ὅστις. Adde fr. 64 b. ὅστις χιτώνας — ἔχει ποδήρεις.

260 b. εἴτ' οὖν. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν — εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν. "Suspectum est in utroque membro orationis εἴτ' οὖν: vocula enim οὖν additur plerumque priori membro, ut Ag. 491 et 843. Soph. OR. 1049. El. 199 et 560, rarius posteriori, ut Soph. Ph. 345, sed utrique addi posse vix credo. Accedit quod aegre desidero in altero versu voculam ὡς. Quare suspicor εἴθ' ὡς μέτοικον —." IERWERDEN. Annot. (a. 1876) p. 21.

261 b. οὗς. In Sept. 83 tantus fuit scholiastarum in codice Mediceo et apographis Byzantinis stupor ut litteras in codice traditas τιχρίμπτειται, quae ποτιχρίμπτειται significant, pro ὡσί (vel ὡτί) χρίμπτειται acciperent: de quo dixi in Praef. e. l. Lipsiensis quintae p. XXXV. Res per se manifesta etiam metri indicio confirmatur: nam praecedentis vocabuli κτύπος syllabam alterum produci oportebat. In Ag. 1229 φαῖδρόν οὗς restitutum pro φαδρόνους, de quo dicitur in Adilendis ad p. 366 b.

263 b. οὗτος. Inter numeri pluralis ταῦτα exempla est Ag. 551 εὐ γάρ πέπρακται ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὐτὴ κάπμιμοφα, ubi Auratus τάλλα, Karstenus ταῦτά. Herwerdenus in comment. Amstelod. 1876 edita p. 11 πάντα coniecerunt. Mihi verum videtur πολλά.

265 b. πάγος collis. Pr. 20 πάγῳ, quod tribus aliis in locis huius fabulae legitur (117. 130. 270) recte hic quoque restituit corrector in apographis pro τόπῳ, cui minus convenit verbum προσπασσαλεύσω. Eadem scripturae diversitas in schol. Hom. Il. 1, 591, ubi codex Venetus A βηλὸν εἶπον τὸν ἀνωτάτῳ πάγον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα ἀέρα, ubi in cod. Veneto B τόπον scriptum est.

272. παρακόπτομαι. In loco Ag. 1252 παρ-εσκόπεις (παρεσκόπης M) defendere conatus est Madvig. Adv. vol. 1 p. 201.

272 b. παράνους. Ag. 1455 ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα Hermannii emendatio est pro ἰὼ παρ-ανό-μους Ἑλένα, etsi παράνους alibi non legitur.

273 a. παρασκευάζομαι. Versum spurium Ag. 1422 ab Eugero notatum τοιαυτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης defendit Madvig. Adv. vol. 1 p. 202, qui παρεσκευασμένον scripsit.

274 b. παρέρχομαι. "Sept. 768 — οὐ μάψ ἔρχεται." Haec deleantur: falsa enim est Hermannii coniectura οὐ μάψ ἔρχεται pro οὐ παρέρχεται. Recte Weilius "Hoc dicit chorus: *funesta, si quando advenerunt, non praetercunt, sed ingruunt*. Egregie illustrat hunc locum Demosthenes pro cor. p. 291 τοῦτο τὸ ψήρισμα τὸν τότε τῇ πόλει παραστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν ὡς περ νέφος." Idem verba praecedentia τὰ δ' ὅλα πελόμεν in τὰ δ' ὅλ' ἐπιπλόμεν' mutavit, collato Soph. OR. 184 νέφος ἐπιπλόμενον.

274 7. παρηβάω. De Ag. 985 addendae Madvigii coniecturae Adv. vol. 1 p. 199 χρόνος δ' ἐπὶ πρηνήσιων ξυνεμβολαῖς | ψαμμίας ἀκτάς παρήβησεν, εὐθ' ὑπ' Ἰλίον. "Tempus post retinacula orae arenosae injecta plus quam maturum praeteriit, cum (h. e. ab eo inde tempore cum) cet. Duplex ξυνεμβολαῖς nomini adiungitur genetivus."

277 b. πατήρ. Sept. 886 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρός Οἰδιπόδα | πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν | τὰ πρός Οἰδιπόδα Franckenus p. 136.

279 a. πέδη. In versu Pr. 6 antiquior verae scripturae testis est Simonides, qui hunc locum imitatur in carmine de mulieribus v. 116 καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδῃ.

279 b. πατῆρος *paternus*. In Ch. 251, ubi codex θῆρα πατῆρα, non θῆραν πατῆρα cum Robortello scribendum erat, sed θῆραν πατῆρος: quod vidit Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 17.

282 b. πέλομαι. Adde Sept. 768 τὰ δ' ὅλα πελόμεν' οὐ παρέρχεται, ubi Weilius coniecit τὰ δ' ὅλ' ἐπιπλόμενα. In M manus recentior τελόμεν' correxit, quod in apographa multa transiit, in nonnullis in τελλόμεν' vel τελούμεν' mutatum, quod explicat scholiasta in M τὰ δὲ δεινὰ τελούμενα οὐ παρέρχεται ἡμῶν, ex quo scholiasta Byzantinus haec confecit, τὰ δὲ δεινὰ καὶ ὀλέθρια οὐ παρέρχεται ψευδῶς καὶ μάτην ἀφ' ἡμῶν, ὅσον οὕτω τελούμενα, ἀντὶ τοῦ τελειούμενα καὶ πληρούμενα.

285 b. περιόργως. Ag. 216 ὀργᾷ περιόργως ἐπιθυμῶν M. ὀργᾷ περιόργῳ σφ' ἐπιθυμῶν Bambergerus, σφε ad ξυμμάχους relatio, quod ex ξυμμάχιας ἀμαρτεῖν intelligendum sit.

289 b. πιστός. Pers. 2 τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων πιστὰ καλεῖται. Lepidum est scholiastae commentum Πιστεῖρα κατὰ συγκοπήν· ἔστι δὲ Περσικὴ πόλις. Simili stupore Stephanus Byz. scripsit Ἀρτέαται: γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτη. Nam quod apud Herodotum 1, 125 legitur ἀρτέαται est Ionica verbi forma pro ἡρτηνται. Et scholiasta Aristoph. Acharn. 1226 λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὅστέων ὀδυρτά, κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ὀδύρσα, τούτεστι Θρακικὴ ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, τούτεστι θρήνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.

292 a. ποδήρης *ad imum pertingens*. Adde fr. 64 b. χιτώνας βασάρας τε Λυδίας ἔχει ποδήρεις.

295 a. πολίοχος. Quod Sept. 191 est in M πολιάχοι nihil aliud est quam quod metri indicio restitui πολίοχοι, cui superscriptum fuerat 8, quod significat πολιοῦχοι, pro ᾱ acceptum: tanta est enim saepe in M diphthongi 8 et litterae ᾱ similitudo ut vix discerni possint. Sic in Pr. 635 ὑπουργῆσαι ita scriptum est ut ὑπαργῆσαι potius esse videatur quam ὑπουργῆσαι, et in Ch. 645 ἀθεμίστως vel sic vel οὐ θεμίστως legi possit. Indidem explicandum quod Pr. 185 in M et apographis pluribus οὐ παράμυθον scriptum est pro ἀπαράμυθον. Rectam versus Sept. 109 scripturam, addito ἰὼ ἰὼ, restitueram in Annot. Oxon. p. 141 et Praef. ed. Lips. quintae p. XLII. ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός. sed in Annot. Oxon. in eo erraveram quod non repugnatum me esse dixi si quis θεοὶ πολιάχοι praeferat, θεοὶ in unam syllabam contracto. Neque enim Aeschilo in mentem venire poterat ut stropham ab monosyllabo θεοὶ inciperet et formam Doricam πολιάχοι poneret quam in promptu esset scribere ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός.

297 b. πολὺς. In versu Persarum 250 suspectum esse dixi πολὺς πλούτου λιμὴν, pro quo μέγας πλούτου λιμὴν ex Eur. Or. 1077 restitui voluit Nauckius. ταῦς coniecit Heimsoethius, de quo plura dixi p. 245. Novissime Herwerdenus in Commentatione *de locis nonnullis Aeschyli et Sophoclis* Amstel. a. 1876 p. 1 coniecit βαθὺς πλούτου λιμην.

298 b. πολύ adverbialiter. In Ch. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ, probabilis est Herwerdeni conjectura λίαν, quod per πολύ explicat Hesychius alique grammatici.

298 b. πολύ. In loco Ch. 140 αὐτῇ τ' ἐμοὶ δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρός γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν. πολὺ recte in ποτέ (i. e. si quando nupta fuero) mutare videtur Meinekius Philol. vol. 19 p. 214. πολὺ enim hic non minus inutiliter additum quam πολὺν Sept. 12 τὸν ἐξηβὸν χρόνῳ βλαστημόν ἀλδαινόντα σώματος πολὺν, quod plus est quam ab ἐξήβους postulari poterat, ut animadvertit anonymus apud Butlerum, qui πάλιν restituit, quod *rejuvenescendi* notionem habet, aptissimam huic loco.

299 a. πομπός. Ag. 299 ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός de nuntio per ignes propagato dictum est ut ἀγγάρον πυρός v. 282, quam scripturam servavit Etym. M. p. 7, 18: nam in M est ἀγγέλου πυρός ex glossemate.

308 a. προδόννυμι. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησιν προῦμῶσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι] προῦμῶσας μὴ εἰδέναι Schoemannius in Prooemio Gryphisw. a. 1854/55 p. 10 et Madvigius, contra notam de quinto pede trimetri legem.

317 a. πτώσιμος. Ag. 1122 σταγῶν ἄτε καίρια πτώσιμος ἔναντι βίου δύντος αὐγαῖς. ubi πτώσιμος Madvig. Adv. vol. 1 p. 199 *vitalae intereuntis lumini cadenti*.

318 a. πῦρ. In loco Pr. 252 TP. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σπιν ὠπασα. | XO. καὶ νῦν φλογῶν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; inconsiderate Meinekius Philol. vol. 19 p. 231 alterum πῦρ ex glossemate pro φῶς illatum esse coniecit, quia glossatores non raro φῶς per πῦρ explicant, ex quo non sequitur ubique pro πῦρ dici posse φῶς, quod ab hoc loco non minus alienum quam ab aliis locis multis s. v. πῦρ collectis, velut Pr. 612 πυρὸς βοροῖς δοτῆρ' ὄρας Προμηθεῖα, ubi prorsus ineptum foret φάους δοτῆρ' α, quod non inventorem ignis significaret, sed cum qui tenebras in lucem mutaverit.

318 b. πυραύστης. Mirari me dixi πυραύστου syllaba prima producta dictum fr. 303 δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον, quod Meinekius quoque offendit, qui πυρκαῦστου μόρον coniecit, et recte fortasse. Nam quod πυραύστης multorum scriptorum, qui indicati sunt in Thes. vol. 6 p. 2252, consensu confirmatum est, Aeschylum non poterat impedire quominus metri causa πυρκαῦστου diceret.

319 a. πυρφόρος. Fabulam quae a Polluce Προμηθεὺς πυρκαεὺς dicitur non diversam esse a Προμηθεὶ πυρφόρῳ primus omnium animadvertit H. Stephanus in Thes. vol. 6 p. 2272.

327 a. σκήψις. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκήψις οὐ δόλον φέρει. "Non video quae σκήψις intelligatur; Strophii admonitionem de periculis et cauta eorum provisione Clytaemnestra significaverat; ea σκήψις potius esse videtur." MADVIG. Advers. vol. 1 p. 194.

341 a. σύν. Ch. 1012 φόνου δὲ κηκίς ἔνν χρόνῳ ἔμβάλλεται. Recte, ut videtur Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 21 τῷ χρόνῳ.

343 b. συνωρίς. Pr. 311 — ποδοῖν ἔννωριδα"] Verba ab hypotheta traiecta sic sunt in ordine redigenda, Ch. 982 ἴδεσθε δ' αὐτε — τὸ μηχανήμα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ πέδας τε χειροῖν καὶ ποδῶν ἔννωριδα. quod de vestimento dictum est cuius plicis Agamemnonis pedes velut iugo

umenta constringebantur, ut monuit Thierschius. Fr. 311 ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποῖα ἔννωρις τήσδε καρτερωτέρη;

344 b. σκέθω. In loco Sept. 75 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλοῖσι μήποτε σκεθῆιν (σχεθῆιν M) scholiasta verbum compositum legisse videtur, quum interpretetur μὴ ὑπεξελεθῆιν ζυγὸν δουλείας. Scholiasta recentior, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ μήποτε σκέτῃ ἐν ζυγοῖς τοῖς δουλοῖς τὴν ἐλευθέραν πόλιν. Fortasse igitur μήποτ' ἐνσχεθῆιν scribendum, ut desmois et πέδαις ἐνέχεσθαι dicitur.

348 b. τε singula vocabula iungens. Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασάρας τε.

352 b. τέμνω. Eum. 592 Ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τέμνω. πρὸς δέρην (vel δέρη) βαλὼν Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 35.

366 a. τρόπος. Adde Suppl. 232 σκοπεῖτε κάμειβσθε τόνδε τὸν τρόπον. Sic Stauleius pro τόπον.

366 b. τυγχάνω. In loco Ag. 1230 νεῶν τ' ἐπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης | οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισήτης κυνὸς | λέεσσα κάκτεινασα φαιδρόνους, δίκην Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ, fuerunt qui τεύξεται, quod *assequetur* significat, pro τεύξει dictum acciperent, *machinabitur, parabit*, et recte quidem, ut ostendit H. L. Ahrensius in Supplementis Pilologi vol. 1 p. 632. Utrique autem interpretationi aptius est κακῇ τέχνῃ, quod Paleius coniecit, quam κακῇ τύχῃ, quum in verbis praecedentibus dolus Clytaemnestrae describatur. Porro λέεσσα corruptum est ex λείεσσα, quod Tyrwhittum restituisse s. v. λείω annotavi: nam lambendo blanditur canis. Denique, ne verbum κάκτεινασα subiecto careat et poeta in imagine perstet, φαιδρόνους, vocabulum nusquam alibi lectum, in φαιδρὸν οὐς mutandum cum H. L. Ahrensis l. c. p. 631 et Madvigio Advers. vol. 1 p. 201, quo significentur aures blande iactatae et motae, ut apud Aristoph. Pac. 156 ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων, χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὥσιν, quod schol. explicat πρᾶσι, μὴ ὀρθοῖς. Partem verū viderat Blomfieldus, quum φαιδρωπὸς conieceret, ut Xenoph. Cyn. 4, 2 canes dixit ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδρῶς καὶ εὐστόμους. Non minus certum est καὶ κτείνασαι quod legabatur, non in κάκτεινασα mutandum fuisse cum Cantero, sed in καὶ κλίνασα cum Ahrensis, quod aures demissas significat canis blandientis, ut apud Homerum Od. 16, 302 de Argo οὐρὴ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθην καὶ οὐατε κάββαλεν ἄμφω, Xenoph. Cyn. 4, 3 ἐμμειδῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, et 6, 15 ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα.

367 b. τύχη lin. 3. In versu Sept. 826 τύχη addendum esse Scholefieldus viderat in Appendice (a. 1833) p. 14.

367 b. τύχη. De fortuna adversa Pr. 1057 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων | βουλευμάτων ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. | τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἢ τοῦδε τύχῃ; τί χαλὰ μανιῶν; Nam sic (vel τῇ τοῦδε τύχῃ) correxi quod est in Med. ἢ τοῦδ' εὐτυχῇ (accentibus super η et υ a m. rec. additis adscriptoque in marg. εἰ τὰδ'), emendatione certissima. Nam post duorum praecedentium versuum sententiam generalem necessario sequi debebat Promethei personae significatio τοῦδε, ut versibus proximis iterum ταῖς τοῦδε

additum est, ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις, *Εὐγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε* —. De scriptura interpolata εἰ τὰδ' εὐτυχῇ absurdissima exstant scholiastarum Byzantinorum commenta, quos ne metri quidem vitium ab interpretando deterruit.

368 b. τῶς. Sept. 937 ἡ ζῶντ' ἀτιμαστήρ' ὅπως ἀνδρηλάτην scripsi pro ἀτιμαστήρα τῶς (τῶς a m. pr.) ἀνδρηλάτην. In ed. Lips. tertia (a. 1857) scripseram ἀτιμαστήρα σῶς cum Prieno, quod probat Madvigius *Advers.* vol. 1 p. 195 ἀνδρηλάτην in ἀνδρηλάτης mutato. Vero enim ignominiae auctori se vivum exilii et ignominiae auctorem fore Polynices cupit.

368 b. Ὑδροφόροι. Σεμέλη ἡ Ὑδροφόροι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 219—223).

369 b. Pr. 66 αἰαί, Προμηθεύ, σὼν ὑποστένω πόνων M a manu prima, quod ὑπο στένω esse potest, ut Weckleinus scripsit: a manu secunda σὼν ὑπερστένω, quod in ὑπερ στένω mutavit Schnetzlius. Quorum nihil verum esse videtur. Nam post interiectionem αἰαί exspectes potius, quod Heimsoethius (in *Progr. Bonnensi* a. 1867 p. VIII) coniecit αἰαί, Προμηθεύ, σὼν ὅσον στένω πόνων, ut Eurip. *Phoen.* 1425 dixit, φεῦ φεῦ, κακῶν σὼν, Οἰδίπους, ὅσον στένω. In versu Aeschyli ὑπερστένω ab correctore positum esse videtur propter verba proxima, quorum ratio alia est, σὺ δ' αὖ κατοκνείς τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὑπερ στένεις.

371 b. extr. ὑπό. In loco Pr. 170 τὸ νέον βούλευμ' ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμᾶς τ' ἀποσυλάται, a m. pr. in M scriptum fuerat ἀφ' ὅτου, sed correctum ab secunda.

373 b. ὑπτίασμα. Ag. 1285 ἦξειν τιν' ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Sic ex Karsteni coniectura legitur pro ἄξειν viv, qui ὑπτίασμα de erectione Agamemnonis intelligit, licet *deiectionem* potius

significet. Quod quum parum verisimile sit, Schoemannus in *Prooemio* Lect. hibern. Gryphiswald. a. 1854/55 p. 6 et Herwerdenus *Annot.* (a. 1876) p. 15 coniecerunt πράξειν viv, *ulciscendi* significatione dictum, ut *Eum.* 623 πατρός φόνον πράξει, et Casandra paullo ante (1280) dixerat ἦξει γάρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμᾶρος, unde fortasse hic quoque scribendum πράξειν τιν', quod deorum decreto magis convenit, quam diserte significari Orestem per pronomen viv.

374 a. παιδρόνους. Hoc corruptum ex παιδρὸν οὐς: v. *Add.* ad p. 366 b.

374 a. παιδρύντρια *lotrix*. Ch. 759 παιδὸς σπαργάνων παιδρύντρια, ubi παιδύντρια corrigit Nauckius (*Mélanges Greco-Romains* a. 1868 p. 495) collatis inscriptionum exemplis. in quibus παιδρυντοῦ (*aeditui*) nomen non raro παιδυντοῦ scriptum est: v. Dittenberger, in *Hermes* vol. 1 p. 409. Sauppium in *Ephem. Gotting. m. Martii* p. 1867 (*Nachrichten*) et inscr. theatri Dionysi (*Augsburger allg. Zeitung* 1862, *Beilage* 149 p. 2481). παιδρύντρια e loco Aeschyli memoravit Pollux 7, 40.

375 b. φάος *dies*. *Add.* Ag. 767 δτε τὸ κύριον μόλη φάος τόκου. Nam sic H. L. Ahrensius in *Philologo Suppl.* vol. 1 p. 555 correxit pro δταν τὸ κύριον μόλη νεαρά φάους κότον.

382 a. φόβος. Ag. 1434 οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἑλπίς ἐμπατεῖν] φόβους Schoemannus in *Prooem.* Gryphiswald. a. 1854/55 p. 13.

383 a. φράζω. Pers. 173 φράσαι] φράσειν Madvigius *Advers.* vol. 1 p. 196.

386 b. *Add.* [φυτεύω. *Suppl.* 312 φυτεύει γόνων, vitiose pro φυτεύει, ut a. v. φυτῶ dictum est.]

392 a. χιτών. *Add.* fr. 64 b. ὅστις χιτῶνας — ἔχει.

ENCLOSURE

